Côn Luân

Contents

Côn Luân **3**
1. Mở Đầu . . . 4
2. Đường Vào Đất Thục Khó Đi . . . 4
3. Số Kiếp Truân Chuyên . . . 18
4. Tam Tài Biến . . . 31
5. Điệp Luyến Hoa . . . 41
6. Chiến Thành Nam [1 . . . 53
7. Xạ Thiên Lang . . . 69
8. Mãn Giang Hồng . . . 82
9. Cô Vân Xuất Tụ [1] . . . 100
10. Tuyết Vũ Phượng Tường [1] . . . 112
11. Mi Gian Quải Kiếm . . . 123
12. Chính Truyện Hoa Vũ Giang Nam -huyết Tiễn Phần Thiên [1] . . . 141
13. Thiên Quân Nhất Cục . . . 155
14. Nhất Sinh Sơ Kiến . . . 174
15. Thái Ất Phân Quang . . . 198
16. Thiên Cơ Hữu Nguyệt . . . 207
17. Mê Trận Vô Hình . . . 227
18. Thiên Cơ Hữu Nguyệt . . . 242
19. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (2) . . . 246
20. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (3) . . . 250
21. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (4) . . . 254
22. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (5) . . . 260
23. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (2) . . . 265
24. Mê Trận Vô Hình . . . 268
25. Mê Trận Vô Hình (2) . . . 272
26. Mê Trận Vô Hình (3) . . . 274
27. Mê Trận Vô Hình (2) . . . 277
28. Khả Thị Duy Ngã (chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình) . . . 279
29. Khả Thị Duy Ngã (chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình) (2) . . . 282
30. Khả Thị Duy Ngã . . . 285
31. Ngã Thị Duy Ngã, . . . 288
32. Biến Khởi Tiêu Tường . . . 291
33. Biến Khởi Tiêu Tường (2) . . . 294
34. Biến Khởi Tiêu Tường (3) . . . 297
35. Biến Khởi Tiêu Tường (4) . . . 303
36. Thiên Địa Phản Phục . . . 306
37. Thiên Địa Phản Phục (2) . . . 311
38. Thiên Địa Phản Phục (3) . . . 315
39. Thắng Giả Vi Vương (kẻ Thắng Làm Vua) . . . 317
40. Thắng Giả Vi Vương (kẻ Thắng Làm Vua) (2) . . . 321
41. Chương 41 . . . 324

42. Chương 42 . . . 327
43. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) . . . 329
44. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2) . . . 332
45. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) . . . 335
46. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2) . . . 339
47. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2) . . . 343
48. Chương 48 . . . 345
49. Tập 2: Thuần Dương Quyển- Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) . . . 347
50. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) . . . 350
51. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) (2) . . . 353
52. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) (2) . . . 357
53. - . . . 363
54. - . . . 370
55. - . . . 375
56. - . . . 379
57. - . . . 382
58. - . . . 385
59. - . . . 388
60. - . . . 391
61. Chương 61 . . . 393
62. Chương 62 . . . 396
63. Chương 63 . . . 400
64. Chương 64 . . . 404
65. Chương 65 . . . 408
66. Thuần Dương Thiết Hạp . . . 412
67. Thuần Dương Thiết Hạp (2) . . . 416
68. Thuần Dương Thiết Hạp (3) . . . 420
69. Thuần Dương Thiết Hạp (4) . . . 423
70. Thuần Dương Thiết Hạp (5) . . . 427
71. Thương Thiêu Đông Nam . . . 431
72. Thương Thiêu Đông Nam (2) . . . 435
73. Thương Thiêu Đông Nam (3) . . . 439
74. Thương Thiêu Đông Nam (4) . . . 442
75. Thương Thiêu Đông Nam (5) . . . 445
76. Phong Ba Hiểm Ác . . . 448
77. Phong Ba Hiểm Ác (2) . . . 452
78. Phong Ba Hiểm Ác (3) . . . 455
79. Phong Ba Hiểm Ác (4) . . . 458
80. Thâu Thiên Hoán Nhật . . . 463
81. Thâu Thiên Hoán Nhật (2) . . . 466
82. Thâu Thiên Hoán Nhật (3) . . . 470
83. Thâu Thiên Hoán Nhật (4) . . . 473
84. Thâu Thiên Hoán Nhật (5) . . . 478
85. Thâu Thiên Hoán Nhật (6) . . . 481
86. Nhạc Cực Sinh Bi . . . 483
87. Nhạc Cực Sinh Bi (2) . . . 487
88. Nhạc Cực Sinh Bi (3) . . . 491
89. Tâm Như Tử Hôi . . . 497
90. Tâm Như Tử Hôi (2) . . . 500
91. Tâm Như Tử Hôi (3) . . . 504
92. Tâm Như Tử Hôi (4) . . . 508
93. Di Tinh Hoán Đẩu . . . 513
94. Di Tinh Hoán Đẩu (2) . . . 520
95. Bát Vân Kiến Nhật . . . 527

96. Bát Vân Kiến Nhật (2) . . . 536
97. Câu Tâm Đẩu Giác . . . 541
98. Câu Tâm Đẩu Giác (2) . . . 546
99. Vạn Vật Quy Tàng . . . 550
100. Vạn Vật Quy Tàng (2) . . . 557
101. Bạch Mai Hàm Dương . . . 568
102. Tinh Hà Dĩ Kham . . . 575
103. Lăng Không Nhất Vũ . . . 579
104. Lăng Không Nhất Vũ (2) . . . 590
105. Long Hổ Chi Hội . . . 597
106. Long Hổ Chi Hội (2) . . . 605
107. Tứ Thiểu Bái Sư . . . 617
108. Tứ Thiểu Bái Sư (2) . . . 626
109. Xích Mao Chi Hổ . . . 635
110. Xích Mao Chi Hổ (2) . . . 643
111. Xa Mã Lân Lân . . . 655
112. Phục Ngưu San Hạ . . . 670
113. Chiết Cung Vi Thệ . . . 680
114. Chiết Cung Vi Thệ (2) . . . 686
115. Lục Hoa Diệu Thuật . . . 699
116. Lục Hoa Diệu Thuật (2) . . . 707
117. Hán Thủy Kinh Đào . . . 715
118. Hán Thủy Kinh Đào (2) . . . 720
119. Tương Dương Công Phòng . . . 724
120. Tương Dương Công Phòng (2) . . . 731
121. Cùng Đồ Mạt Lộ . . . 742
122. Thạch Công Sơn Đầu . . . 757
123. Xà Khiếu Tước Lai . . . 771
124. Thùy Thắng Thùy Bại . . . 798
125. Tây Tái Long Ngâm . . . 808
126. Phần Hương Túy Ngọc . . . 821
127. Vô Pháp Vô Tướng . . . 840
128. Hạnh Lâm Y Ẩn . . . 851
129. Quần Ma Loạn Vũ . . . 871
130. Kiến Hoa Sinh Phật . . . 887
131. Cựu Ái Nan Mẫn . . . 901

Côn Luân

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com, tangthuvien. com, 4vn. euDịch giả: Các dịch giả Nhạn Môn Quan, Tàng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/con-luan

1. Mở Đầu

Phượng Ca, tên thật là Hướng Kỳ Cương, sinh ngày 24 tháng 8 năm 1977 tại Phụng Tiết (Trùng Khánh), tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý hành chính Đại học Tứ Xuyên năm 2001. Tuy rất thích tiểu thuyết võ hiệp, nhưng Phượng Ca chưa bao giờ ngờ rằng, cuộc sống của mình lại nên duyên sâu đậm với nó. Hiện nay, nhờ viết tiểu thuyết võ hiệp mà Phượng Ca trở thành nổi tiếng, và vừa nhận chân biên tập trong một tạp chí võ hiệp.

Khác với các nhà văn còn lại trong nhóm Thần Châu tân ngũ hiệp, Phượng Ca rất ít xuất hiện trước công chúng.

Tác phẩm đã in:

Phượng Ca hiện viết được hai bộ tiểu thuyết: Côn Luân (æŰ å¬«) và Thương Hải (æ»æµ ·), đều cực kỳ nổi tiếng. Thương Hải vẫn đang viết, viết đến đâu in đến đấy.

Côn Luân đã in ở Đài Loan, Đại lục và Hàn Quốc, gồm 120 vạn chữ, chia thành các phần

Phần 1 - Thiên Kiêu Thiết Huyết (7 chương) (xem dần dần ở đây)

Phần 2 - Hoa Vũ Giang Nam, gồm 6 quyển nhỏ:

- Thiên Cơ quyển (14 chương)

- Thuần Dương quyển (12 chương)

- Phá Thành quyển (12 chương)

- Long Du quyển (13 chương)

- Kiếp Ba quyển (14 chương)

- Thiên Đạo quyển (14 chương)

Phượng Ca viết Côn Luân trong vòng ba năm, và in thành sách vào tháng 9 năm 2005. Đúng như cái tên của tác giả, ba năm im lặng, vừa hót một tiếng, kinh động thiên hạ. Nhan đề sách in là thủ bút của Lương Vũ Sinh, lời tựa do Hàn Vân Ba - đệ nhất nhân của giới nghiên cứu võ hiệp đại lục viết.

Côn Luân đã đạt giải nhất cuộc thi Võ hiệp Truyền kỳ xưa và nay do Đại học Bắc Kinh tổ chức, trao giải tháng 11 năm 2006. Nội dung phong phú: thiên văn địa lý, cơ quan thuật số, bài binh bố trận, không gì không có, không gì không tinh, nhất là kiến thức về toán học cổ đại, thực khiến người ta phải vỗ án khen hay.

Côn Luân là một thu hoạch lớn của võ hiệp đại lục trong vòng mười năm gần đây. Sau khi Kim Dung phong bút, Cổ Long qua đời, rất lâu rồi văn học võ hiệp chưa đem lại điều gì mới mẻ và đáng mừng cho độc giả. Những tác phẩm kỳ ảo ồ ạt ra đời khiến giang hồ đích thực càng thêm buồn nản. Đúng lúc đó, Côn Luân xuất hiện, như một vì sao báo hiệu thời tái sáng thế của tiểu thuyết võ hiệp.

2. Đường Vào Đất Thục Khó Đi

Núi Đại Ba, tây nối dãy Tần, đông thông đèo Vu, hiểm trở hùng vĩ, nổi tiếng khắp thiên hạ. Đường núi vừa gập ghềnh vừa chật hẹp, nơi nơi là hào sâu khe rộng. Đại Ba cheo leo hiểm trở, chim khó bay qua, vượn không trèo tới đỉnh. Lý Thái Bạch hiểu biết rộng, ngao du nhiều nơi, qua vùng này không kìm được phải thở dài: "Đường vào đất Thục khó hơn lên trời."

Đương độ tháng chín, trời nhằm tiết thu, phong đỏ nhuộm thắm dãy núi, lá vàng như bươm bướm, cảnh sắc vô cùng rực rỡ.

Vùng núi nhấp nhô hiểm trở, chỉ có một con đường hẹp sống trâu, trên kề vách đá dựng đứng, dưới mấp mé vực sâu thăm thẳm, uốn lượn chạy về hướng nam. Gió thổi tới, lật tung những mớ dây leo khô trên vách cao, để lộ ba chữ lớn màu đỏ sẫm lốm đốm: "Thần Tiên Độ".

Lúc ấy trong núi tịch mịch, chim nín trùng im, suối chảy lặng lẽ. Bỗng có tiếng người nói vang lên, nghe rõ mồn một trong cảnh vắng. Tiếng nói to dần, rồi một già một trẻ xuất hiện, đi tới trên con đường quanh co uốn khúc.

Người già chừng hơn năm mươi, thân hình cao lớn, tinh thần phấn chấn, khuôn mặt thô kệch, hai mắt sáng quắc. Người trẻ gầy yếu, mặt tròn như trăng rằm, mi mắt thanh tú, để ria mép, mỉm miệng cười.

"Bố ơi, chỗ này tên là Thần Tiên độ, nhưng con thấy cũng chỉ tựa tựa Thiên Xích tràng , Diêu tử phiên thân ở Hoa sơn vậy thôi." Thiếu niên nói.

"Văn Tĩnh à, mày chỉ biết địa thế hiểm trở mà không biết lòng người độc ác. Nơi đây lâu nay vẫn là chỗ ẩn núp của bọn cường đạo, vực với khe này đã phơi xương rất nhiều khách bộ hành và thương lữ." Ông già bất giác thở dài.

"Kỳ hiểm dã nhược thử, ta nhĩ viễn đạo chi nhân, hồ vi hô lai tai!" Văn Tĩnh lắc đầu.

"Thằng ranh này, nói cái quái gì vậy?" Ông già trừng mắt.

Văn Tĩnh lè lưỡi: "Đó là một câu trong Thục Đạo Nan của Lý Bạch, nghĩa là Đường vào đất Thục đã nguy hiểm và trắc trở như vậy, vì sao người ta vẫn lặn lội từ ngàn dặm xa xôi tới đây ?"

"Mày chẳng hiểu gì cả! Nếu không phải vì kiếm cơm đút miệng, ai lại muốn bỏ vợ dại con thơ đến cái nơi quỷ quái này?"

"Thế,... liệu chúng ta có gặp cường đạo không?"

"Xem chừng mày rất muốn thì phải." Ông già ngắm nghía gã trai.

Văn Tĩnh cười ha hả: "Nếu gặp thật, chưa biết ai cướp ai đâu."

"Ỷ vào mấy miếng võ mèo quào của mày ấy ư?" Ông già cười nhạt, "Sớm muộn gì cũng bị người ta nện cho một trận chết toi."

"Lúc nào bố cũng chê bai con." Văn Tĩnh đỏ mặt tía tai: "Huyền Âm đạo trưởng nói con căn cơ thâm hậu, ngộ tính rất cao. Lần trước một mình con đấu lại Vũ Thanh và Vũ Linh, cuối cùng hai đạo đồng ấy thua còn gì."

"Phì." Ông già nổi giận, dí ngón tay vào chóp mũi cậu con: "Đồ mặt dày! Vũ Thanh, Vũ Linh đều chưa đầy mười tuổi, mày thì bao nhiêu tuổi rồi? Nói đi, mày bao nhiêu tuổi?"

Văn Tĩnh bị mắng tối tăm mặt mũi, lúng túng: "Tại chúng nó ra tay với con trước."

"Hừ, còn già mồm?" Ông bố bắt đầu xắn tay áo, Văn Tĩnh vội vã giật lui.

"Giỏi thì chạy đi." Toan dạy cho thằng con một bài học, đột nhiên nghe thấy đằng xa có tiếng quạ la quang quác, ông già bất giác dừng chân, ngạc nhiên nói: "Sao lũ quạ kêu la ghê thế nhỉ?"

Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên: "Đằng trước kia xảy ra chuyện gì chăng?"

Ông già lườm con: "Mày đợi ở đây. Ta đi xem sao." Nói rồi nhấc chân, thoáng cái biến mất ở khúc cuối con đường

Luẩn quẩn đợi một lúc, sương mù dâng lên trong khe núi, trắng mờ mịt không nhìn thấy gì cả, Văn Tĩnh đâm ra bứt rứt. Bỗng nhiên tiếng quạ đằng xa lại vẳng tới, gã bỗng sởn gai ốc, sợ hãi khó tả, không câu nệ lời cha dặn nữa, bèn men theo vách đá, lần lần tiến lên.

Đi được chừng ba dặm, thấy phía trước mở ra rộng rãi bao la, một khoảng đất trống xuất hiện. Văn Tĩnh nhóng mắt nhìn kỹ, hoảng hồn suýt bước hụt chân.

Trên nền cỏ xanh mơn mởn, có hai mươi mấy cái thây nằm ngã ngổn ngang, đều há hốc mồm, mắt lọt khỏi tròng, cổ bị khía một vết thương, máu đã đông tím lại trong làn gió núi.

”Mẹ ơi!” Đờ đẫn một lúc lâu, cuối cùng Văn Tĩnh buột miệng kêu lên.

”Đừng lải nhải nữa!” Ông già đứng bên một thi thể, không ngoảnh đầu lại, trên tay là một miếng ngọc bài trong suốt lóng lánh như mỡ dê.

”Chuyện gì thế bố?” Văn Tĩnh hỏi, tim đập thình thịch.

”Mày hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Ông già nói, ”Đám người này chết ít nhất cũng được hai canh giờ rồi.”

”Lạ nhỉ!” Văn Tĩnh lấy lại can đảm, bước đến xem xét thật kỹ mấy cái xác: ”Những người này đều bị thương ở cổ... Ôi, độ nông sâu giống hệt nhau, như thể dùng thước đo ấy.”

”Ừ, tất nhiên. Ta nghĩ do một người hạ thủ thôi.”

Văn Tĩnh giật mình, ngó lão già trừng trừng: ”Bố nói dối.”

”Mày bảo sao cơ?” Ông già giơ nắm tay to tướng lên.

Gã trai vội vả vào miệng mình, cười xoà: ”Sao bố biết là do một người hạ thủ?”

”Không còn gì đơn giản hơn.” Ông già bảo: ”Mày nhìn các vết chân dưới đất, ngoài của mày, của ta, thì chỉ còn hai loại. Một là dấu giày đầu hổ, đó là thứ giày người giàu thường xỏ lúc leo núi. Một là dấu giày đế mỏng, thường dùng để phi hành hoặc chạy trên vách đá, rất ít đeo khi đi đường núi. Ta vừa xem rồi, những người chết này đều mang giày đầu hổ.”

Văn Tĩnh chăm chú quan sát: ”Bố thực là mắt sáng như sao, liệu việc như thần, nhưng mà... nhưng mà... sao con không nhìn thấy dấu giày đế mỏng?”

Ông già ngồi xổm xuống, chỉ vào một chỗ lõm bé xíu trên mặt đất, ”Nông thế này mà!” Văn Tĩnh trố mắt.

Ông già chậm rãi đứng lên: ”Kẻ này võ công cao lắm, thực khiến người ta khiếp sợ. Đao pháp thì khỏi phải nói rồi, ngay thuật khinh thân, cả đời Lương Thiên Đức ta cũng chưa trông thấy bao giờ.”

”Không thể nào. Chắc tại bọn này kém quá mà thôi.”

Lương Thiên Đức siết chặt nắm tay, khớp ngón kêu răng rắc, biến ra trắng bệch: ”Nhìn dấu tích đả đấu, đủ thấy những kẻ táng mạng này không phải hạng tầm thường, trong đó có mấy người công phu quyền cước còn trên cả ta.”

Văn Tĩnh trố mắt, sống lưng lạnh toát. Một lúc lâu sau mới nói: ”Hay họ gặp ma?”

”Gì cơ?”

”Người mà có hạng ghê gớm như vậy sao?”

”... Mày chả hiểu gì hết, thật là một thằng nhóc không biết trời cao đất dày.” Lương Thiên Đức trừng mắt.

Văn Tĩnh gợi ý: ”Bố, mình lỡ gặp phải, thôi thì chôn cất họ đi.”

”Không được.” Lương Thiên Đức nói, ”Mấy người này lai lịch phức tạp, chôn cất lặng lẽ e rằng sẽ phạm một sai lầm rất lớn.”

”Hay chúng ta báo quan.” Văn Tĩnh vừa nói dứt, đã run lên cầm cập.

”Quan lại Tống triều chẳng có mấy người tốt.” Lương Thiên Đức nói: ”Đừng can thiệp những việc không phải của mình, chuốc vạ vào thân đấy.” Lão vừa nói, vừa chà xát miếng ngọc bài, cau mày như do dự điều gì, một lúc sau thở dài, thả xuống xác một thanh niên tuấn tú vận áo trắng, rồi quay mình bỏ đi. Văn Tĩnh đợi lão đi xa, len lén cầm lên xem, thấy nó trong suốt lóng lánh, chạm trổ rất tinh xảo, chín con giao long sống động như thật ôm lấy bốn chữ triện thếp vàng: ”Như - Trẫm - Thân - Lâm1”. Gã đang khe khẽ xuýt xoa, chợt nghe thấy ông già gọi, giật thót nhìn lên, Lương Thiên Đức đã lại quay mình bỏ đi rồi. Không kịp đặt miếng ngọc xuống nữa, Văn Tĩnh bèn nhét luôn nó vào ngực áo, cảm thấy hơi lạnh thấm sang người.

”Đi mau!” Lương Thiên Đức hét: ”Nhỡ ai đến thì làm thế nào?”

”Bố đúng là non gan nhát chết.” Văn Tĩnh vừa đi vừa lẩm bẩm.

Lương Thiên Đức thính tai, nghe thấy loáng thoáng bèn hỏi, ”Mày nói gì?”

Văn Tĩnh xám mặt, định phân trần, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng hát vang lên:

”Ôi , chao ôi!

Nguy hề, cao thay!

Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh .

Tàm Tùng và Ngư Phù,

Mở nước bao xa xôi!

Đến nay bốn vạn tám ngàn năm,

Mới cùng ải Tần liền khói người...”

Một nho sinh ăn vận rách rưới, mặt như gà chọi, say sưa loạng choạng, cầm một bầu rượu sơn đỏ, lảo đảo bước ngược lại.

”Phía tây núi Thái Bạch có đường chim,

Vắt ngang đến tận đỉnh Nga Mi,

... à... Nga Mi... à...”

Ngang qua hai cha con, ông ta bỗng hụt chân, chao người đi, Văn Tĩnh tuổi trẻ nhiệt tình, vội vã thò tay đỡ. Nho sinh phất tay áo rách, đẩy Văn Tĩnh ra, tiếp tục ca:

”Rồi sau thang trời, lối đá mới nối liền.

Trên đỉnh có sáu rồng, lượn quanh vầng nhật;

Dưới có dòng sâu rẽ ngược, sóng cả đua chen.

Hạc vàng bay qua còn chẳng được;

Vượn khỉ toan vượt, buồn với vin.” 2

Vừa hát vừa bỏ đi.

”Bố, đằng sau là Thần Tiên độ . Ông ấy rệu rã như thế làm sao vượt qua được?” Văn Tĩnh hỏi.

”Hừ, anh khoá hỏng thi, văn nhân buồn bã. Đại Tống thực đáng ghét! Chẳng có gì hay, chỉ toàn những người nghèo nàn khốn khổ.” Ông già cau mày, hai cha con cùng ngoái lại, bất giác ngơ ngác nhìn nhau, con đường quanh co uốn khúc tịnh không một bóng người.

”Bố... bố...! Chúng... ta gặp... gặp ma rồi!” Văn Tĩnh thều thào.

”Bậy bạ, mặt y đỏ rực thế, có chỗ nào giống hồn ma bóng quế đâu?”

Ông già ngoài miệng trách móc, nhưng trong bụng cũng kinh hãi vô cùng. Sau đó, họ đều im lặng, không trò chuyện gì nữa, cứ cắm đầu cắm cổ đi. Được một thôi đường, vượt qua một con đèo, bỗng trông thấy một dòng suối trong chảy róc rách, một cây cầu độc mộc bắc ngang hai bờ, đầu cầu có một quả đồi, mấy ngọn núi xanh ôm ấp vài ba căn nhà, khói nhẹ loăn xoăn theo gió trôi lên.

”Đằng kia có quán trọ.” Văn Tĩnh reo mừng, trỏ tay về một dãy nhà lợp ngói xanh phía xa. Trước cửa treo hai quả đèn lồng, viết tám chữ lệ: ”Khách sạn Ba Sơn, đến như về nhà”. Ông già cũng mỉm cười.

Hai người đến trước quán trọ, chưa bước vào, một tiểu nhị đã chạy ra, nhìn họ thật kỹ: ”Xin lỗi, ở đây có người bao hết rồi.”

Văn Tĩnh thất vọng vô cùng, nói với cha: ”Bố ơi, con đói lắm.”

Lương Thiên Đức cau mày: ”Chúng tôi ăn cơm xong là đi ngay. Mong anh giúp đỡ.”

”Thế thì...” tiểu nhị tỏ vẻ trù trừ.

”Mọi người đều là khách, hà tất câu nệ như thế.” Trong quán có tiếng sang sảng vọng ra, ”Anh cứ mời họ vào.”

”Vâng, vâng.” Tiểu nhị tránh sang nhường đường. Văn Tĩnh vui mừng, lao vào trước.

”Thằng ranh, chỉ ăn là giỏi.” Lương Thiên Đức bất lực làu bàu.

Trong quán có một cái bàn bát tiên3, ba người đang ngồi. Người ngồi đầu bàn là một văn sĩ áo trắng, mảnh khảnh sạch sẽ, râu tóc đen nhánh, tay phe phẩy một cây quạt gấp. Người ngồi mé phải là một ông già rắn rỏi, khuôn mặt đen cháy, râu dài tới ngực, đôi mắt lim dim, bộ dạng uy nghiêm. Người thứ ba là một hán tử trung niên, mày rậm mắt tròn, da thịt rắn chắc, lưng đeo một thanh đại đao chín khuyên, trông thấy Văn Tĩnh xăm xăm chạy vào, y cau mày.

”Ba cân thịt bò, ba cân cơm, ờ... một cân rượu nếp, một đĩa rau... Ôi chà!” Văn Tĩnh ôm đầu, sợ sệt nhìn cha.

”Thằng ranh này, mày ăn hết không?” Lương Thiên Đức sầm mặt hỏi.

”Quý khách còn dùng gì nữa ạ?” Tiểu nhị cười ngọt ngào.

”Đủ rồi.” Lương Thiên Đức lắc đầu.

Tiểu nhị thấy hai cha con quần thô áo vải, nhíu mày nói: ”Xin lỗi, quán chúng tôi có lệ bất thành văn, tiền trao cháo múc, mong quý khách trả tiền trước.”

Lương Thiên Đức ngắm nó thật kỹ: ”Đồ mục hạ vô nhân, ngươi tưởng các ông đây ăn không chăng?”

Tiểu nhị cười ha ha: ”Đâu dám! Quý khách thực biết nói đùa!”

Lương Thiên Đức khoát tay: ”Văn Tĩnh, lấy tiền ra.”

Văn Tĩnh vâng lời, thò tay vào ngực áo, mắt bỗng trợn lên, lần tay khắp trên dưới, ngó cha, nước mắt chực trào ra: ”Bố ơi, túi tiền... túi tiền... mất rồi.”

”Cái gì?” Lương Thiên Đức kêu lên.

”Hơ.” Tiểu nhị lập tức sầm mặt: ”Quý khách, quán chúng tôi vốn nhỏ lời ít, xưa nay không bán chịu.”

Lương Thiên Đức tức giận nhìn con. Văn Tĩnh mếu máo: ”Con nhớ là đã đếm kỹ trước lúc qua Thần Tiên độ, thế mà giờ không thấy nữa.”

”Ta biết đâu đấy? Tay nải toàn do mày đeo mà.” Lương Thiên Đức không kìm được vung tay đánh.

Văn Tĩnh ôm đầu, kêu van: ”Con nhớ ra rồi, chính cái tên nho sinh ma quỷ ấy, nhất định đã nhằm lúc con tốt bụng giơ tay ra đỡ, nhưng mà...” Văn Tĩnh lắc đầu: ”Sao con không phát giác ra nhỉ.” Gã ngấm ngầm than thở, không những túi tiền, mà cả miếng ngọc bài dúi trong ngực cũng bị tên đó nẫng mất rồi, nếu không thì còn có thể mang ra đổi cơm ăn. Tên nho sinh khốn kiếp xấu xa! Nghĩ đến đây, gã suýt oà khóc.

”Thế mà cũng đòi luyện võ.” Lương Thiên Đức không kìm được nữa, tóm lấy cổ gã. Văn Tĩnh la oai oái như lợn bị chọc tiết.

”Quý khách, mời các vị ra ngoài đánh nhau.” Tiểu nhị hầm hầm đuổi.

Lần đầu tiên trong đời bị sỉ nhục như thế, Lương Thiên Đức tím mặt, uất ức vô cùng, dợm chân toan chạy ra cửa, chợt nghe thấy văn sĩ cười bảo: ”Nếu các hạ không chê, Bạch Phác đứng ra mời mọi người cùng uống một ly?” Lương Thiên Đức sững sờ, chưa kịp đáp, đã thấy Văn Tĩnh xoa cổ lầm bầm: ”Đến tối biết làm sao đây?”

”Khốn kiếp!” Lương Thiên Đức trừng mắt tức giận.

”Bố ơi, con đói thật mà.” Bụng Văn Tĩnh kêu lục bục.

Lương Thiên Đức toan chửi mắng, song nhìn bộ dạng thiểu não của thằng bé lại không nỡ cất lời. Bạch Phác cười: ”Người ta sống trên đời, ai chả có lúc khó khăn. Huống hồ tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo, mong huynh đài đừng chối từ.”

”Thôi được!” Lương Thiên Đức thở dài, cúi đầu vòng tay đáp: ”Thịnh tình của các hạ, Lương mỗ xin nhận!” rồi gượng gạo cùng Văn Tĩnh lại ngồi, không dưng thọ lãnh ân huệ của người ta, trong lòng vô cùng khó chịu.

”Đây là Đoan Mộc tiên sinh, tên huý Trường Ca.” Bạch Phác chỉ ông già mặt đen. ”Còn đây là Nghiêm Cương huynh, người ta thường gọi là Bát tý đao.” Y trỏ hán tử mang đao. Hai người hơi cúi đầu, nhưng không nói gì.

”Hai vị là người phương bắc phải không?”

”Vâng, chúng tôi từ Hoa sơn đến.”

”Ồ.” Văn sĩ áo trắng nói, ”Nhưng nghe giọng hai vị lại giống người phương nam.”

”Ừm, cụ nhà tôi nguyên quán Hợp Châu4, xưa kia sống ở Giang Nam một thời gian, nhưng đã dừng chân ở phương bắc hơn hai mươi năm rồi.”

Bạch Phác xoa tay: ”Phương bắc là nơi bọn Hồ Lỗ hoành hành, các hạ sống cùng Di Địch mà không quên khẩu âm Đại Tống thì thật đáng phục, lại thêm lệnh lang cũng vẫn nói giọng Giang Nam, thực là hiếm có!”

Lương Thiên Đức rùng mình, suýt làm đổ rượu ra áo.

”Bố,” Văn Tĩnh vỡ lẽ: ”thì ra bố không cho con nói cái tiếng nhũn nhẽo uốn éo ấy là vì thế.”

”Ăn đi!” Lương Thiên Đức trừng mắt nhìn. Văn Tĩnh sợ hãi cắm mặt xuống và cơm.

”Chẳng hay tình hình phương bắc ra sao?”

Lương Thiên Đức im lặng. Văn Tĩnh cướp lời: ”Bọn Thát rất tồi tệ, coi người Hán như cỏ rác, gần đây còn bắt người Hán sung quân, bố tôi tức giận, mới dắt tôi trở về Đại Tống.”

”Ồ.” Bạch Phác liếc Lương Thiên Đức.

”Giờ thì tốt rồi, lần này trở về, không sợ bị bọn Mông Cổ hà hiếp nữa... nhưng mà, nhưng mà còn bao nhiêu bà con ở lại đó, sống rất khổ.” Văn Tĩnh buồn thiu.

”Ừ, di dân lệ tận Hồ trần lí, nam vọng vương sư hựu nhất niên5.” Bạch Phác thở dài.

Lương Thiên Đức cười khẩy: ”Cho dù có đọc thêm bao nhiêu câu, cho dù Nhạc Vũ Mục tái sinh, Hàn Thế Trung sống lại, quân đội Đại Tống cũng không đánh được đến phương bắc đâu.”

”Ông nói thế là thế nào!” Nghiêm Cương trợn mắt: ”Làm như bọn Mông Cổ ba đầu sáu tay không bằng.”

Lương Thiên Đức cười: ”Bọn Mông Cổ thì không có ba đầu sáu tay, nhưng tiểu triều đình Lâm An phần lớn là ba cô sáu bà6.”

”Ông dám sỉ nhục triều đình!” Nghiêm Cương nổi giận.

”Không dám, tôi chỉ khâm phục triều đình Đại Tống, tuyển một lũ quan lại mỏ nhọn nanh dài, nịnh bợ mê hoặc hoàng đế, mà vẫn thoi thóp ngắc ngoải sống được đến hôm nay.”

”Ngươi... nói bậy nói bạ.” Nghiêm Cương đứng bật dậy, mắt toé lửa.

Lương Thiên Đức không nhìn y, vẫn điềm đạm tiếp: ”Nghiêm huynh nói đúng lắm. Tôi chẳng qua là một tên thô mãng, chỉ biết ăn nói bậy bạ thôi.”

”Binh lực Mông Cổ đã hùng mạnh như thế mà vẫn ráo riết chiêu binh.” Bạch Phác lộ vẻ ưu tư: ”Dã tâm diệt Tống của Mông Ca Hãn7 thực đáng sợ!”

”Diệt Tống?” Văn Tĩnh ngừng đũa, nhìn Bạch Phác.

”Ừ!” Bạch Phác nói: ”Quân Thát chia làm hai cánh, do hoàng đế Mông Ca và em hắn là Hốt Tất Liệt dẫn đầu đã sẵn sàng chiến đấu, sắp tấn công xuống đây rồi! Em không biết ư?”

Văn Tĩnh nghi hoặc nhìn cha: ”Đại Tống có binh tướng chứ?” Gã hỏi.

”Hừm... tất nhiên là có.”

”Thế thì được rồi, thuyết thư tiên sinh8 từng nói, binh đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn, đánh lui bọn Thát là ổn thôi.” Văn Tĩnh dương dương tự đắc, cho rằng mình nói rất đúng.

”Hà, hay cho cái câu binh đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn.” Đoan Mộc Trường Ca vẫn im lặng nãy giờ chợt lên tiếng: ”Từ thời Thành Cát Tư Hãn đến nay, mấy chục năm rồi Mông Cổ chưa thua trận lần nào; còn Đại Tống, từ thời Ngu Doãn Văn9 phá Kim đến nay, gần trăm năm rồi chưa lần nào thắng trận. Mạnh yếu ra sao, khỏi nghĩ cũng biết, cháu nhỏ nói thế là quá vô căn cứ đấy.”

Văn Tĩnh đỏ mặt, ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác, bỗng thấy nơi khuất tối ở mặt tường phía nam có một bức Thái Bạch hành ngâm đồ10, bên dưới đề hai mươi dòng bài Thục Đạo Nan

theo lối cuồng thảo, nét chữ rất độc đáo.Bạch Phác thấy gã ngắm bức hoạ đến thất thần, bèn hỏi: ”Em cũng thích tranh chữ?”

”À... không.” Văn Tĩnh đỏ mặt: ”Tôi chỉ cảm thấy bức tranh này rất đặc biệt, tranh và chữ bộc lộ khá mạnh tâm tư của người vẽ.”

Bạch Phác ngạc nhiên: ”Em nói thử xem!”

Văn Tĩnh nói: ”Bức hoạ tuy chỉ trình bày trên ba thước, nhưng cảnh vật và con người trong tranh tựa như trải trên giấy lụa dài tới muôn trượng. Nói cách khác, người vẽ có sẵn khí độ và bản lĩnh để phóng tay trên một phạm vi rất rộng, nhưng khi đặt bút lại phải giới hạn trong khuôn khổ một tờ giấy xuyến nhỏ. Nét bút toát lên khí phách bất phàm khó tả, tràn ra ngoài bức tranh, như muốn xé rách tất cả con người và cảnh vật, bộc lộ khí thế cuồng dã mạnh mẽ lạ thường, tâm cảnh của người vẽ rất hợp với câu thơ Cổ lai đại tài nan vi dụng11 của Đỗ Công Bộ.”

”Ồ.” Bạch Phác gật gù: ”Thực không dám giấu, bức hoạ đó là của thầy ta, dạo xưa người đi qua vùng này, nhân hứng mà vung bút vẽ.”

”Á, lệnh sư thật tài giỏi. Có điều, tôi cảm thấy bức hoạ không những cuồng dã, mà còn hàm chứa một nỗi bi thương rất khó tả...”

”Bi thương?”

”Ừm, lạ thực! Thoáng nhìn thì thật tuyệt diệu, nhưng nhìn kỹ thì thấy chỗ nào cũng có mâu thuẫn, năm bè bảy bối, hoa và cỏ, núi và nước, nước và người, người và chữ, không chỗ nào hoà hợp cả. Khi vẽ bức tranh này, lệnh sư hẳn rất buồn bã, trái tim tan nát.”

”Thầy ta quả đúng là luôn làm những việc khiến người khác khó hiểu.” Bạch Phác lộ vẻ ngạc nhiên, ”Nhưng ta tận mắt quan sát sư phụ vẽ, mà không nhận ra những điều như em vừa mô tả, em nắm bắt được cái người khác không nhìn thấy, thực là cao minh.”

”Đâu có, đâu có.” Văn Tĩnh toét miệng cười.

”Thằng lỏi con chỉ giỏi ba hoa chích choè.” Một giọng nói bỗng vang lên bên ngoài quán trọ: ”Trả cho mi cái này đây.” Một vệt sáng trắng bắn vào vùn vụt, lao thẳng đến mặt Văn Tĩnh. Lương Thiên Đức vội giơ tay bắt lấy, ai ngờ nó bỗng nhanh hẳn lên. Lão chộp hụt. Phắp một tiếng, vệt sáng đánh thẳng vào mặt Văn Tĩnh.

Lương Thiên Đức cả kinh, biết rõ đốm sáng lao tới mạnh như thế, tất nóng rát, đụng phải thế nào cũng bị thương, Văn Tĩnh trúng đòn thì mười cái đầu cũng bị đánh vỡ. Nào ngờ nhìn kỹ, lại thấy mặt gã chỉ bầm đỏ. ”Con không sao chứ?” Lão hỏi.

Văn Tĩnh ngơ ngác, cầm lên một miếng ngọc bài màu trắng, kinh ngạc kêu: ”Ối chà! Cái này bị ăn cắp mất rồi cơ mà!” Lương Thiên Đức nghe nói biến sắc, ngoắt đầu xem. Bạch Phác mặt xám như tro tàn. Đoan Mộc Trường Ca mở to mắt, nhìn chằm chằm vào miếng ngọc. Nghiêm Cương đứng bật dậy, la thất thanh: ”Cửu Long ngọc lệnh.” nói rồi phóng vút ra ngoài toan đuổi theo. Bạch Phác giữ lại: ”Không kịp đâu.” Giọng y run run: ”Thầy tôi đấy.” Mọi người giật mình.

”Thủ pháp ném ám khí xa mạnh gần yếu ấy có tên Hổ đầu xà vĩ, là tuyệt kỹ độc môn thầy tôi sáng tạo ra khi đi ngao du khắp nơi.” Ánh mắt y dừng ở Văn Tĩnh: ”Nhưng mà, vì sao gia sư nói Trả cho mi , còn em lại nói bị ăn cắp mất rồi . Hở, em có thể giải thích cho rõ ràng được không...”

Y chưa dứt lời, Đoan Mộc Trường Ca đã nhướng mày, vươn tay ra, nhanh như chớp nắm lấy mạch môn của Văn Tĩnh. Lương Thiên Đức ngấm ngầm kêu khổ, lại thấy Nghiêm Cương đã đi kiểu con cua ra án ngữ cửa quán. Bạch Phác từ từ đứng lên, vòng tay: "Mong lão tráng sĩ nói cho rõ."

Lương Thiên Đức do dự. Đoan Mộc Trường Ca cười nhạt: "Lão già không nói thì còn thằng con." rồi vận kình, Văn Tĩnh đau đớn la lối: "Ông... ôi giời.. vặn tôi... làm gì... ôi ôi."

"Trước đây mày đã trông thấy miếng ngọc bài này rồi phải không?" lão đanh mặt hỏi.

"Trông thấy... ối dà... thì sao...?"

"Ở đâu?"

"Ối... ông buông tay ra..."

"Nói!"

"Ông buông ra đã... Ôi dà!"

"Còn ngoan cố thì tao sẽ huỷ cánh tay này của mày luôn!"

"Huỷ... ối... tôi cũng không nói..." Văn Tĩnh đau đến trào nước mắt.

"Đồ vô dụng, muốn ra vẻ anh hùng thì đừng có khóc!" Lương Thiên Đức lạnh lùng nói.

"Nhưng... ối dà... lão ấy vặn con đau quá." Văn Tĩnh nuốt lệ.

"Không ngờ các ngươi lại dùng thủ đoạn đó." Lương Thiên Đức phất tay áo. "Cũng được, đi theo ta."

"Sự việc dị thường, xin huynh đài chớ trách." Bạch Phác tỏ vẻ rất lấy làm tiếc.

"Hừ!" Lương Thiên Đức sải bước thật nhanh ra cửa.

Toán người gấp rút đi. Đến trước Thần Tiên độ, Lương Thiên Đức thình lình đứng lại, thở dài, "Chính chỗ này đây." Lão trỏ về phía xa, nói với ba người đang đứng nghệt mặt như ngỗng ỉa sau lưng. Trên quãng trống, cây cối xác chết vẫn y nguyên, tựa hồ chưa hề có ai đến. Im lặng. Nấc. Nghiêm Cương bỗng ngã khuỵu, phủ phục bên thi thể người thanh niên nọ. Bạch Phác và Đoan Mộc Trường Ca cũng quỳ xuống, lệ tuôn lã chã.

"Gã đó là thế nào với bọn họ vậy? Khóc thảm thiết quá!" Văn Tĩnh nắn bóp chỗ cổ tay bị nhéo đỏ bầm.

"Chắc là chủ nhân!" Lương Thiên Đức nói.

"Sao bố biết?"

"Hừ!" Lương Thiên Đức cười nhạt: "Con có hiểu nghĩa mấy chữ viết trên ngọc bài không?"

"Trẫm... là hoàng đế tự xưng, à, nghĩa là cũng như chính hoàng đế ngự giá đến." Văn Tĩnh sực hiểu.

"Miếng ngọc ấy là tín vật của khâm sai đại thần, cầm nó là có quyền sinh quyền sát. Ai được hoàng đế Đại Tống tín nhiệm thì mới được ban tấm lệnh bài đó, người chết này lai lịch không đơn giản đâu." Lương Thiên Đức tức giận nhìn Văn Tĩnh: "Kẻ kia nói trả cho mi nghĩa là sao?" Văn Tĩnh trố mắt, cứng miệng, chợt thấy Bạch Phác đứng lên, rỏ lệ ca: "Thân kí tử hề hồn dĩ linh, hồn phách nghị hề vi quỷ hùng12..." Lời ca hoà với tiếng gió thu hiu hắt, nghe rất thê lương.

"Y nói gì thế?" Lương Thiên Đức ngơ ngác, buột miệng hỏi.

"À, đấy là lời hát trong Quốc Thương của Khuất Nguyên, ý rằng: tuy người đã chết rồi, nhưng tinh thần vẫn trường tồn; hồn phách người còn đấy, được xưng tụng là anh hùng trong các linh hồn."

"Nếu mày luyện võ cũng chăm chỉ như đọc sách thì công phu đâu đến nỗi què quặt như vậy." Lương Thiên Đức trừng mắt bảo. Hai cha con đang nói chuyện, bỗng thấy Đoan Mộc Trường Ca nhảy lên, hai nắm tay như hai luồng gió đánh tới.

Lương Thiên Đức không kịp đỡ đòn, cũng chẳng kịp nghĩ ngợi gì, lộn mình lăn lại sau. Văn Tĩnh thô lố mắt, đứng bất động, áo và tóc bị kình phong thổi bay dạt. Chưởng nọ đánh tới thực mạnh. Xem chừng lần này, gã thiếu niên không chết cũng bị thương.

Xảy cái một luồng gió vút từ bên cạnh lại, va chạm với chưởng lực của Đoan Mộc Trường Ca, kêu răng rắc, kình phong tản đi. Lương Thiên Đức đứng gần đấy cũng cảm thấy rát mặt.

Đoan Mộc Trường Ca giật lui mấy bước liền, nhận ra là Bạch Phác, mặt mày ngơ ngác.

"Đoan Mộc tiên sinh? Vì sao hành động như vậy?" Bạch Phác đứng án trước mặt Văn Tĩnh, chậm rãi hỏi.

Đoan Mộc Trường Ca hầm hầm: "Hai tên này biết thiên tuế gặp nạn ở đây mà vừa rồi lần chần không chịu nói, rõ ràng là mưu đồ ám muội." Bạch Phác nhíu mày, chăm chú nhìn cha con họ Lương.

Cơn phẫn nộ qua đi, Lương Thiên Đức ngấm ngầm kinh ngạc. Võ công của Đoan Mộc Trường Ca đã rất ghê gớm rồi, nào ngờ Bạch Phác xuất thủ còn lợi hại hơn nữa, cử động nhẹ nhàng mà khí lực rất nặng, lão nhủ thầm việc đã đến nước này, không nói rõ ràng, ắt khó thoát thân. Lương Thiên Đức đang ngẫm nghĩ, bỗng nhận ra Văn Tĩnh vẫn đờ đẫn ngớ ngẩn thì rất kinh ngạc: "Nó bị chưởng lực đả thương rồi chăng?" liền cất tiếng gọi to: "Thằng khốn kiếp kia không sao chứ?"

"Bố gọi con?" Thằng khốn kiếp như tỉnh cơn mơ.

"Mày... mày..." Lương Thiên Đức thấy con vẫn bình thường, tức giận quát tháo: "Sao mày đứng đực ra đấy?"

"Hà, con vừa mới đoán được ý tứ trong lời ca của Bạch tiên sinh. Khi Khuất đại phu viết bài thơ này, nước Sở đang liên tiếp thua trận, sắp diệt vong tới nơi. Quốc Thương là bài ai điếu những chiến sĩ hi sinh nơi sa trường, chiếu theo đó, người trẻ tuổi này có lẽ cũng bỏ mạng vì nước! Chẳng biết đúng hay sai?"

Nghe vậy, Lương Thiên Đức siết nắm tay thật chặt, toàn thân run lên. Văn Tĩnh từ nhỏ đã hiếu văn không hiếu võ, tối ngày chạy sang nhà Huyền Âm đạo sĩ - bạn sống chết của cha, lão này kinh thư một bụng, nhà chứa đầy sách - miệng thì bảo là học võ, kỳ thực toàn học văn. Lương Thiên Đức dạy gã võ công, gã chỉ tuế toá cho qua, nhưng hễ cầm sách lên thì quên ngủ bỏ ăn, cứ ôm sách là thẫn thờ nhìn trời, bị cha bạt tai vẫn lơ mơ không tỉnh. Hôm nay gặp lúc gấp gáp thế này mà gã vẫn phát bệnh cũ, bảo sao ông bố không tức giận cho được.

Ba người kia nghe vậy, sáu mắt cùng đổ dồn vào Văn Tĩnh, nhìn chòng chọc đến mức khiến gã dựng tóc gáy. Hồi lâu, Đoan Mộc Trường Ca lắc đầu: "Không giống, thằng ranh này ngớ nga ngớ ngẩn, không phải là giả vờ đâu." Văn Tĩnh bị cha mắng quen tai, cũng không phản ứng gì. Lương Thiên Đức nghe thấy chán nản, trừng mắt lườm thằng con một cái.

"Thực ra, nếu Đoan Mộc tiên sinh chịu khó xem kỹ những dấu vết trên đất, sẽ biết hung thủ chỉ có một người." Bạch Phác nghiêm mặt: "Hừm, hai cha con nhà này thì làm gì có bản lĩnh đó?"

Văn Tĩnh thầm kinh ngạc: "Ông ta cũng nhận ra."

Đoan Mộc Trường Ca chăm chú quan sát, bàng hoàng tỉnh ngộ: "Đúng. Lão phu sống già nửa đời người mà chưa gặp cao thủ nào lợi hại như vậy, chẳng biết lai lịch ra sao?" Bạch Phác cau mày trầm ngâm.

"Vả chăng," Đoan Mộc Trường Ca lại nói, "Để đề phòng bất trắc, lần này thiên tuế đã dùng kế minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, cho đại quân đi đường thuỷ qua Tam Hiệp, bản thân mình thì theo đường bộ vào Xuyên. Vì sao hung thủ biết rõ mà chặn đúng hướng?"

Bạch Phác gật đầu, giọng hối hận: "Rất ít người biết việc này, chỉ e ba chúng ta cũng khó tránh khỏi liên đới. Ôi, nếu biết trước, ta nên ở cạnh vương gia mới phải..."

"Tôi xưa nay rất khâm phục công phu của Bạch tiên sinh. "Nghiêm Cương bỗng lạnh lùng lên tiếng: "Võ công của lệnh sư chắc còn ghê gớm hơn nữa?"

Bạch Phác sững người, mặt sa sầm: "Nghiêm huynh có ý gì vậy?"

Nghiêm Cương im lặng cười khẩy.

Đoan Mộc Trường Ca nhíu mày: "Bạch tiên sinh! Vì sao Cửu Long ngọc lệnh lại nằm trong tay lệnh sư?"

Bạch Phác cười nhạt, bỗng lắc mình, lao vào Đoan Mộc Trường Ca, vung tay phải chụp tới. Đoan Mộc Trường Ca cả kinh, ra chiêu Thiết môn thuyên13, hoành tay chặn lại, nào ngờ Bạch Phác chụp tới rất nhanh, nhanh hơn lão mười mấy lần, thoắt một cái đã áp sát lại, Đoan Mộc Trường Ca chỉ thấy hoa mắt, ngực đã bị tóm chặt.

Nghiêm Cương nổi giận. Y có ngoại hiệu là Bát tý đao, cách dùng đao rất kỳ quái, chẳng rõ cử động thế nào, đã thấy một vệt trắng mờ lướt xéo về phía Bạch Phác. Bạch Phác né mình, phất tay áo, gác lên sống đao, vừa đẩy vừa kéo. Nghiêm Cương hổ khẩu chấn động, suýt tuột mất đại đao, đang định vận kình để đoạt lại, hữu chưởng của Bạch Phác đã tức tốc thò ra khỏi tay áo, ấn lên thân đao. Chưởng lực nặng nghìn cân đè trĩu xuống. Nghiêm Cương thấy cánh tay tê dại, trừng trừng nhìn Bạch Phác thu tay áo về, mang theo cả đại đao của y.

Ngần ấy động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt. Mọi người nín thở, không khí lặng ngắt. Gió núi quạt lên quần áo họ lật phật.

"Các ngươi có thể nghi ngờ Bạch Phác này, chứ không được lăng nhục sư tôn ta, ta không khách sáo đâu." Khuôn mặt lạnh lùng, Bạch Phác từ từ thả lỏng Đoan Mộc Trường Ca, phất tay áo, đại đao hoá thành một vệt sáng, lao thẳng tới vách núi, cắm gần lút đá sau một tiếng keng.

Đoan Mộc Trường Ca và Nghiêm Cương tuy biết Bạch Phác bản lĩnh cao cường, nhưng không ngờ y lợi hại đến mức ấy, bất giác đưa mắt nhìn nhau, trái tim lạnh buốt đi.

"Không... không thể trách sư phụ của Bạch tiên sinh!" Văn Tĩnh theo dõi tình hình, không kìm được bèn lắp bắp thuật lại sự việc lúc trước, sau đó nhìn Lương Thiên Đức nói: "Hoá ra nho sinh trộm cắp ấy không phải là ma, mà là sư phụ của Bạch tiên sinh!" Lương Thiên Đức tức muốn ộc máu, hằm hằm cho thằng con mấy cái bạt tai như trời giáng: "Còn cần mày phải nói ư! Đồ quỷ tha ma bắt, chỉ giỏi bới chuyện!"

Nghiêm Cương sửng sốt: "Cái gì mà chỉ giỏi bới chuyện? Gặp phải những việc tương tự, lẽ tất nhiên là phải đi báo quan."

"Báo quan?" Lương Thiên Đức trợn mắt: "Đám quan lại mỏ dài nanh nhọn của Đại Tống, đang yên đang lành còn giỏi vạch lông tìm vết, huống hồ việc tày đình thế này. Nếu không tìm được hung thủ, hừ, cha con ta đừng mơ thoát thân, chưa chừng còn phải chịu tội thay, lão phu đời nào ngốc thế!" Nghiêm Cương nổi giận, toan chửi bới, lại thấy Lương Thiên Đức liếc mắt về phía Cửu Long ngọc lệnh: "Nếu ta không lầm, đó là tín vật quan hệ mật thiết với hoàng gia!" Nghiêm Cương giật thót.

"Đúng!" Đoan Mộc Trường Ca gật đầu: "Các hạ kể cũng tinh tường! Cửu Long ngọc lệnh là binh phù hoàng thượng ban cho thiên tuế, có thể điều động binh mã Xuyên trung."

Lương Thiên Đức kinh ngạc, cau mày hỏi: "Thật thế ư? Quan trọng đến mức đó sao?" Lão nhìn xác người thanh niên: "Vậy ông ta là ai?"

Bạch Phác cười buồn bã: "Các hạ ở phương bắc, đã nghe đến đại danh của Hoài An vương bao giờ chưa?"

Lương Thiên Đức sửng sốt biến sắc, thở ra một hơi, không đáp. Văn Tĩnh ngơ ngác hỏi: "Hoài An vương là ai?"

"Em không biết đấy thôi." Bạch Phác kiên nhẫn giải thích: "Hoài An vương văn võ song toàn, hùng tài đại lược, là một vị hiền vương hiếm có của Đại Tống." Y nhăn mặt: "Em có hiểu vì sao Đại Tống luôn ở thế yếu khi giao phong với ngoại tộc không?" Văn Tĩnh lắc đầu, bụng bảo dạ: "Điều ấy thì can hệ gì tới tôi?" Bạch Phác chán nản, nói như trút tâm sự:

"Đại Tống binh lắm lương nhiều, theo lý mà nói lấy thịt đè người, chưa chắc đã thua bọn Thát. Nhưng thuở khai quốc, Thái Tông hoàng đế muốn đề phòng đại tướng nắm giữ quá nhiều binh hùng tướng mạnh, đe doạ vương quyền, nên mượn chén rượu tập hợp lực lượng14, đoạt lấy quyền điều binh của các võ tướng. Từ đó trở đi, triều đình Đại Tống trọng văn khinh võ, quan võ bị kiềm thúc áp chế đủ điều, quan văn bành trướng thế lực, nếu văn võ tương tranh, phần thua thiệt tất nhiên thuộc về quan võ. Đại tướng thống lĩnh binh mã ở bên ngoài nhưng thường xuyên bị triều đình điều khiển, không thể nào thi triển được sở trường, ngay như Nhạc Vũ Mục tuy rất tài giỏi mà vẫn bị mười hai đạo kim bài đoạt lấy quyền bính, cuối cùng chết

thảm bởi tay Tần Cối. Có thể nói, không phải do bọn Thát lợi hại, mà do Tống triều không có đại tướng đủ quyền cầm binh."

Bạch Phác nói tới đây, thở dài: "Đáng tiếc hiện tại ngoài Hoài An vương, không còn ai hiểu được đạo lý này cả." Văn Tĩnh nghe xong nghệt mặt ra, Bạch Phác tiếp:

"Mấy năm nay, thiên tuế vất vả chèo chống, tướng lĩnh biên ải phần lớn đều được người bảo vệ và tiến cử, bọn Thát nhiều lần xâm phạm bờ cõi, cũng lại thiên tuế ra đứng đầu sóng ngọn gió, đánh lui cường địch. Lần này quân Mông Cổ rầm rộ tiến vào, thiên tuế không muốn ngồi trông Lâm An, cương quyết đến Thục tự mình đốc chiến, nào ngờ bị đám đối đầu trong triều mè nheo, nhất thời không thể nắm được đại quyền điều binh, vì vậy mới lệnh cho ba chúng ta mang thư tay của người vào Xuyên trước, dò la tình hình, một là đề ra sách lược cự địch, hai là yên ủi lòng quân, ba..." Bạch Phác nói đến đây, bất giác tắc họng, thầm nghĩ: "Thực ra thiên tuế muốn thừa cơ hội này nắm quân đội, đoạt đế vị. Ôi, nếu không phải người phái ba chúng ta vào Xuyên hành động, kết hợp các biện pháp vừa mềm dẻo vừa cứng rắn, thúc giục đại tướng Xuyên trung dâng tấu mời đích danh thiên tuế tới đốc chiến, thì làm sao lãnh được quyền điều binh. Người hành trình bí mật thế này, cốt đề phòng phe đối đầu gia hại, nào ngờ..." nghĩ tới những âm mưu toan tính, y bất giác thở dài: "Em có biết ai là kẻ đối đầu với thiên tuế không?"

Văn Tĩnh nghe hỏi, ngơ ngác nhủ bụng: "Tôi biết thế quái nào được." Bạch Phác cũng không mong gã trả lời, lẩm bẩm một mình: "Kẻ ấy vai vế nào phải tầm thường." Y sầm mặt, thở hắt ra: "Đương kim thái tử!"

"Thế thì là hoàng đế tương lai rồi còn gì?" Văn Tĩnh nghe xong giật thót.

Bạch Phác cười nhạt: "Thái tử không hài lòng vì hoàng thượng tin yêu Hoài An vương, sợ ảnh hưởng đến ngôi vị mai sau, sợ ngai vàng bị đoạt mất, vì vậy đi câu kết với bè lũ gian thần, tối ngày chống đối thiên tuế. Thiên tuế bình sinh lắm mưu nhiều kế, bọn đó không phải là đối thủ, nhưng nếu để bọn chúng biết tin dữ này, tất nhiên sẽ ồ ạt tiêu diệt hết những người không cùng phe, tướng lĩnh tiền tuyến đều do một tay thiên tuế dìu dắt, đến lúc đó mọi người khó tránh khỏi nguy hiểm, tâm trí đâu mà dồn sức đánh Thát nữa?"

"Bọn đó không đếm xỉa gì đến sự tồn vong của quốc gia hay sao?" Văn Tĩnh ngạc nhiên.

"Nếu bọn chúng nghĩ được như thế, Nhạc Vũ Mục đã không chết oan khuất trong Phong Ba đình." Bạch Phác thở dài: "Em ạ, trên đời không có gì vô liêm sỉ hơn là tranh đoạt quyền lực." Y nghiến răng: "Vụ huyết án này chắc do tên thái tử chó má kia gây ra đây!"

Đoan Mộc Trường Ca đằng hắng: "Bạch tiên sinh, nói như vậy khá nặng nề đấy, ở đây không sao, đến chỗ khác chớ tuôn ra những lời ấy."

"Sợ cái gì?" Bạch Phác cười thảm thiết: "Ngoài thiên tuế ra, triều đình còn ai đáng để ta kính trọng? Thiên tuế đi rồi, Bạch mỗ hết vương vấn, không muốn tiếp tục quỵ luỵ nhún nhường triều đình Đại Tống đổ nát kia nữa."

"Nói năng kiểu gì vậy?" Nghiêm Cương hầm hầm thét: "Nguy hiểm ở ngay trước mắt, không nghe lệnh vua, không dốc sức vì nước, chẳng lẽ cứ giương mắt nhìn bọn Thát đến làm càn hay sao?"

"Đại Tống hết rồi!" Bạch Phác lắc đầu, thở dài nói: "Tin này truyền đi, tiền phương ắt loạn, nội bộ xung đột, trước vó ngựa sắt vô địch của hoàng đế Mông Cổ, trận này chưa đánh đã biết thắng thua. Mặc kệ các người tự định liệu thế nào, ta chỉ đợi ngày thành vỡ là xông ra, liều mạng với mấy tên Thát cho xong."

Mọi người nghe vậy đều ủ rũ. Bạch Phác cúi xuống, ôm thi thể Hoài An vương lên: "Chịu ơn tri ngộ của thiên tuế, Bạch Phác chưa báo đáp, hôm nay đành tiễn người một thôi đường." Nghĩ tới vận nước lâm nguy, bất giác sa lệ.

Văn Tĩnh thấy y buồn khổ, cầm lòng không đậu bèn khuyên giải: "Bạch tiên sinh hà tất nản chí. Mọi người thử suy nghĩ xem, may ra có cách gì chăng."

"Cách?" Nghiêm Cương cười khẩy: "Thằng nhóc con miệng còn hơi sữa thì hiểu gì?"

Văn Tĩnh đỏ lựng mặt, cãi lại: "Chí khí không phân biệt tuổi tác. Vương gia này cũng lớn hơn tôi bao nhiêu đâu?"

"Khốn kiếp! Mày dựa vào cái gì mà dám so bì với vương gia?" Nghiêm Cương trừng mắt gầm gừ.

Đoan Mộc Trường Ca xua tay: "Thôi đi Nghiêm lão đệ! Chú nhỏ cũng có ý tốt mà!"

Bạch Phác gật đầu liếc Văn Tĩnh, rồi lại liếc gương mặt của Hoài An vương, thở dài. Bỗng y rùng mình, ngẩng phắt đầu lên, nhìn Văn Tĩnh chằm chằm. Gã thiếu niên gai người. Lương Thiên Đức thấy thần sắc y cổ quái, lấy làm lạ, dịch lại gần con trai.

"Đoan Mộc tiên sinh, ông có nhớ năm năm trước hình dáng thiên tuế thế nào không?" Bạch Phác cất tiếng, vẫn ngắm Văn Tĩnh.

"Nhớ chứ!" Đoan Mộc Trường Ca gật đầu: "Nhưng sao?"

"Hơi giống!" Bạch Phác lẩm bẩm: "Nếu ..."

Đoan Mộc Trường Ca hướng theo ánh mắt y, chăm chú nhìn Văn Tĩnh, cũng giật mình, ngạc nhiên bảo: "Kỳ thế, ông nói vậy... chẳng lẽ..." Lão quay sang Bạch Phác, vẻ dò hỏi. Bạch Phác gật gù: "Không hổ là Đoan Mộc tiên sinh..."

"Đổi kèo thay cột?" Đoan Mộc Trường Ca nghiêm túc hẳn lên.

"Ừ!" Bạch Phác siết tay, run rẩy: "Lộng giả thành chân!"

Đoan Mộc Trường Ca nói sau một thoáng trầm ngâm: "Được!"

"Các người đang bàn cái gì vậy?" Nghiêm Cương như từ trên trời rơi xuống, thắc mắc hỏi.

Bạch Phác hít một hơi, nhìn y: "Nghiêm huynh, gia đình tính mệnh của ba chúng ta so với thiên hạ Đại Tống, bên nào nặng hơn?"

"Tất nhiên là thiên hạ Đại Tống."

"Tin thiên tuế mất truyền ra sẽ có hậu quả gì, ông tưởng tượng được không?"

"Ờ... có."

"Đúng thế đấy. Bạch mỗ thà đánh cược một chuyến, chứ không muốn giương mắt thõng tay nhìn cảnh gia phá nhân vong."

"Đánh cược?" Nghiêm Cương trố mắt.

"Phải. Đem tính mệnh và gia đình ba chúng ta để cược với giang sơn Đại Tống."

"Thế là thế nào?" Nghiêm Cương vẫn ngơ ngác.

Đoan Mộc Trường Ca tiếp lời: "Hiện nay đại quân Mông Cổ đã đến sát biên giới, nếu biết thiên tuế mất, lòng quân dao động, đại cục sẽ vỡ. Nay ta cho một người đóng giả thiên tuế, giữ yên nhân tâm là sẽ giằng co được với Mông Cổ, thành công thì tạo phúc cho trăm họ, nhược bằng thất bại, ba chúng ta khó thoát nổi hoạ diệt tộc, cũng chẳng tồi tệ hơn là để mọi việc vỡ lở ngay lúc này. Cân nhắc lợi hại, chi bằng phó thác thành bại cho may rủi, đánh cuộc với số mệnh chúng ta một phen."

Nghiêm Cương sửng sốt: "Nói sao mà dễ nghe thế, người đâu để đóng giả thiên tuế?"

Bạch Phác và Đoan Mộc Trường Ca cùng trỏ Văn Tĩnh: "Người đấy!"

Văn Tĩnh suýt ngã bổ chửng.

"Đùa kiểu gì vậy?" Nghiêm Cương hộc lên: "Thiên tuế là rồng trong loài người, tuyệt đại phong hoa, nói năng như phun châu nhả ngọc. Thằng ranh con này ngu độn ít thấy, thoáng nhìn đủ biết là một con sên chính cống. Để nó đóng giả vương gia có khác gì đẩy chúng ta vào đường cùng?"

"Ai thèm đóng giả cái gã chết ngủm ấy?" Văn Tĩnh cũng tỏ ra cáu kỉnh.

"Mày gọi ai là gã chết ngủm?" Nghiêm Cương trợn mắt vung nắm đấm. Văn Tĩnh thấp người tránh, nhưng vẫn cãi cố: "Thì chết thật còn gì!"

Nghiêm Cương lửa giận phừng phừng, bước lên quát: "Thằng nhóc, có giỏi nói lại lần nữa xem!" Y sừng sộ như muốn ăn tươi nuốt sống Văn Tĩnh, vừa gào vừa xắn tay áo. "Phải cho mày một trận nên thân."

”Thôi nào thôi nào, cậu ấy cũng chỉ lỡ miệng thôi.” Bạch Phác vội vàng giảng hoà.

Nghiêm Cương hừ mũi: ”Ranh con nhát như thỏ đế, đóng giả vương gia thế quái nào được.”

Văn Tĩnh im thin thít. Bạch Phác liếc gã, húng hắng bảo: ”Nhưng ngoại hình của cậu ấy tựa tựa vương gia, lại cùng nói giọng Giang Nam, hoá trang thêm là ổn.”

”Nó mà mở miệng thì chí nguy.” Nghiêm Cương nhìn Bạch Phác vẻ hồ nghi.

Bạch Phác nói: ”Chỉ cần đừng ở xa quá, tôi khắc có cách dạy cậu ấy ứng phó.”

”Tốt nhất là hạn chế nói năng,” Đoan Mộc Trường Ca đề nghị: ”câm nín như tượng Phật trong chùa ấy.”

Nghiêm Cương hiểu ra, vỗ trán: ”Ừ nhỉ, nó không nói gì là được rồi.” Y nhìn Văn Tĩnh, hằn học bảo: ”Hễ mày gây tiếng động, tao sẽ bẻ gãy cổ ra.”

”Đánh rắm cũng không được à?” Văn Tĩnh lẩm bẩm cãi.

Nghiêm Cương từng luyện ám khí, tai rất thính, nghe thấy rõ mồn một bèn ngang ngược bác bỏ ”Đương nhiên không được.”

Văn Tĩnh không chịu nổi, gào ầm lên. ”Ồ, sao các người vô lý vậy?”

”Em không đồng ý à?” Bạch Phác tỏ vẻ bất ngờ.

”Không!” Văn Tĩnh dứt khoát.

”Vì nước vì dân mà!”

”Bố con tôi chủ đích muốn về quê làm ruộng. Hơn nữa tôi cũng không biết đóng vai thiên tuế vạn tuế gì đâu.” Văn Tĩnh vừa nói vừa nghĩ: ”Nghe bàn đã đủ sợ rồi, gan đâu mà làm. Đầu óc mấy người này có vấn đề à?”

Bạch Phác không để ý đến gã nữa, mỉm cười hỏi: ”Tôi chờ nghe ý kiến của Lương lão tráng sĩ.”

Lương Thiên Đức ngửa mặt nhìn trời, lặng im không nói.

Văn Tĩnh chắc mẩm. ”Bố vốn non gan nhát chết, đời nào bằng lòng.”

Lương Thiên Đức nghiêm mặt, nhìn bầu trời u ám, thở dài, ”Hai mươi năm rồi!” Lão thì thầm: ”Trăm phương nghìn kế, trốn chạy khắp nơi, cuối cùng vẫn không thoát được!”

”Hai mươi năm? Bố đang nói gì thế nhỉ?” Văn Tĩnh thầm nghĩ: ”Mà thôi mặc kệ, chỉ cần bố không đồng ý với bọn họ là được.”

”Hai mươi năm?” Đoan Mộc Trường Ca chăm chú nhìn lão hồi lâu, bỗng buột miệng hỏi: ”Lương huynh... có phải là Lương Mộ Đường thích sát Đinh tướng quân, liên đới cả nhà chịu tội năm xưa đấy không?”

”Sao ông biết?” Lương Thiên Đức hoảng kinh thất sắc, lập tức đề phòng, bước giật lui, vận khí.

”Quả thực vật đổi sao dời, chẳng ngờ lại gặp Tái Do Cơ ở đây!” Đoan Mộc Trường Ca xoa tay thở dài. Lương Thiên Đức thấy lão gọi ra ngoại hiệu trước kia của mình, kinh ngạc vô cùng, muôn mối xúc cảm đan xen, bất giác thả lỏng nắm tay. Đoan Mộc Trường Ca lại nói: ”Năm xưa tôi đã từng gặp tiên sinh ở Lâm An.”

Lão đổi cách xưng hô, từ tráng sĩ thành tiên sinh : ”Tiên sinh thống lĩnh cấm quân, tinh thông binh pháp, tài bắn cung cưỡi ngựa vào bậc nhất thời ấy. Những năm Đoan Bình, khách bắn điêu Mông Cổ ghé thăm, tiên sinh cưỡi ngựa chạy xa hơn năm trăm bộ vẫn bắn xuyên tâm đồng tiền, thực khiến người đời kinh ngạc. Lúc ấy tại hạ chính mắt chứng kiến thần uy, hai mươi năm rồi vẫn như vừa trông thấy.” Bạch Phác và Nghiêm Cương nghe xong cùng ngạc nhiên, chú mục nhìn Lương Thiên Đức, thầm nghĩ: ”Người này mà lợi hại thế sao?”

Lương Thiên Đức kinh ngạc vô cùng: ”Trí nhớ các hạ tốt thật đấy.”

”Đâu có.” Đoan Mộc Trường Ca nói: ”Hồi ấy danh tiếng của tiên sinh quá lừng lẫy!” Nói tới đây, lão mỉm cười: ”Xạ thủ Mông Cổ đâu phải tầm thường, thế mà tiên sinh thắng được, thực ghê gớm!”

”Bố, bố giỏi đến vậy à?” Văn Tĩnh không kìm được xen vào: ”Sao chẳng dạy con gì cả!”

Mọi người đang tưởng tượng khí thế của Lương Thiên Đức ngày ấy, bỗng nghe thấy Văn Tĩnh kêu lên như vậy, cùng nghĩ thầm: ”Hổ phụ khuyển tử. Thằng nhóc này chẳng xứng với dòng dõi chút nào.”

”Mày có chịu học cho tử tế bao giờ đâu?” Lương Thiên Đức giận sôi: ”Công phu căn bản còn luyện tập nhăng nhít. Nhìn hai cánh tay mày xem, có tý sức lực nào không? Giương cánh cung bốn thạch15 cũng không nổi, bảo ta dạy sao được?”

”Nói cũng đúng.” Văn Tĩnh ngẫm nghĩ.

”Thế thì... chắc bố không để con phải đóng Hoài An vương gì gì ấy chứ?”

Bạch Phác ôm quyền: ”Lương tiên sinh trung thành can đảm, Bạch mỗ tin rằng ông không từ chối.”

Lương Thiên Đức im lặng chốc lát rồi ôn tồn nói: ”Trung thành can đảm thì không dám, nhưng việc này, chẳng may không gặp thì thôi, đã gặp rồi, Lương mỗ khó mà rủ tay đứng nhìn.” Văn Tĩnh nghe thấy sởn da gà, hoa mắt váng đầu, tay chân bủn rủn.

”Đáng tiếc, con tôi từ nhỏ đã ngây ngô, thực khó đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề ấy.”

Văn Tĩnh hớn hở, ưỡn thẳng người lên: ”Đúng đấy, đúng đấy. Tôi chả nói rồi còn gì, tôi không đóng nổi Hoài An vương đâu.”

”Song,” Tim Văn Tĩnh lại hẫng một cái. Lương Thiên Đức chăm chú nhìn gã, tự nhủ: ”Năm xưa ta hận nịnh thần nắm quyền xu phụ ngoại tộc, nhất thời phẫn uất giết chết tướng quân đương triều, đến nỗi cha mẹ vợ con gặp nạn, may nhờ Huyền Âm giúp đỡ, vớt lại được đứa bé này. Vốn muốn để nó xa hẳn những chuyện thị phi nên rút mình vào vỏ ốc, tránh hết mọi sự ồn ào, nào ngờ vẫn phải đối mặt với những việc can hệ đến trăm họ và xã tắc, muốn trốn cũng không trốn nổi nữa... đúng là số kiếp.” Nghĩ tới đây, lão nói:

”Lương mỗ cũng không phải kẻ yếu hèn máu lạnh, năm xưa vì thiên hạ Đại Tống, giết chết nịnh thần, là đã gạt hẳn chuyện gia đình tính mệnh sang một bên. Nay tuy biết khuyển tử vô dụng, khó đảm đương nổi trọng trách, nhưng ba vị đã nghĩ cho lê dân, dám đem thân gia tính mạng đặt cược vào thằng bé ngốc này, Lương mỗ là cha nó, đâu dám co vòi rút cổ, sợ sệt như đàn bà.” Văn Tĩnh ngây đuỗn, muốn khóc mà không ra nước mắt. Lương Thiên Đức nhìn gã, ngậm ngùi bảo: ”Làm khó con rồi!”

”Bạch mỗ quả không nhận lầm người!” Bạch Phác đưa đẩy.

”Tôi xin kết bằng hữu với Lương huynh.” Giọng lệnh vỡ của Nghiêm Cương vang xa khắp núi vắng.

”Đúng đó.” Đoan Mộc Trường Ca vuốt râu mỉm cười.

”Không làm, con không làm.” Văn Tĩnh dậm chân phản đối: ”Con không làm gã thiên tuế chết toi kia đâu.”

”Chẳng phải là tại mày sao?” Lương Thiên Đức xạm mặt: ”Mày tự chuốc vạ vào thân, đại trượng phu dám làm dám chịu chứ!”

”Con không muốn làm đại...” Văn Tĩnh chưa nói hết, đã bị tát một cái như trời giáng, đau hoa cả mắt, lệ chảy dài.

Chú thích

13761377 Như trẫm đích thân ngự giá

13801381 Phần đầu trong bài thơ biên tái Thục Đạo Nan của Lý Bạch, dịch nghĩa như sau:

Ôi, nguy hiểm thay, cao thay! Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh. Các vua Tàm Tùng và Ngư Phù ở chốn xa xôi biết bao! Từ đó đến nay, đã bốn vạn tám nghìn năm, mới thông suốt với chỗ có khói người ở ải Tần.

Phía tây là núi Thái Bạch có đường chim bay, có thể vắt ngang đến tận đỉnh núi Nga Mi. Đất lở, núi sập, tráng sĩ chết, rồi mới có thang trời, đường đá móc nối liền nhau. Phía trên có ngọn cao sáu rồng lượn quanh mặt trời. Phía dưới có dòng sông uốn khúc sóng xô rẽ ngược. Hạc vàng còn không bay qua được; vượn khỉ muốn vượt qua, cũng buồn khi vin tới, leo trèo.

(Bản dịch của Trần Trọng San)

13941395 Giống kiểu bàn ăn ngày nay, mặt trơn, bốn chân, ốp bàn có chạm trổ rất đẹp

13981399 Hiện là thành phố Hợp Xuyên tỉnh Trùng Khánh

14021403 Năm Thiệu Hi thứ 3 (1192), Lục Du làm hai bài [font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]ç§9å¤Så°!æ:0å!ºå° æ"å!ºç±¬é¬è¿}æ¶¼æS0æx (Cảm xúc đêm thu mát giời ra giậu đón gió) (?). Nội dung bộc lộ nỗi nhớ một dải non sông đã bị người Kim chiếm cứ và sự bất mãn đối với tập đoàn thống trị vô dụng nhà Tống. Hai câu này trích từ bài thứ 2, nguyên văn như sau:

[font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]ä¸0è?¬é!Ræ²³æ?±å&¥æµ · ï¼Räºå?'ä»~å²³ä¸'æ©å¤©ã¬Tam vạn lí hà đông nhập hải, Ngũ thiên nhẫn nhạc thượng ma thiên

[font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]é?ºæ°æ · aç:¡è'¡å¡µé!Rï¼Rå?æS:ç}9å¸«å? ¸¬å¹´ã¬Di dân lệ tận Hồ trần lí, Nam vọng vương sư hựu nhất niên

Nghĩa: Hoàng Hà dằng dặc chảy về biển đông, Tây Nhạc sừng sững vươn cao tận trời

Di dân khóc cạn nước mắt trong gió bụi người Hồ, Lại thêm một năm nữa ngóng đợi quân đội hoàng gia ở phương nam.

14441445 Kiểu như Tam cung lục viện, ngụ ý chỉ sự ăn chơi phè phỡn.

14481449 Tức Nguyên Hiến Tông (1208-1259)

14521453 Chỉ người kể chuyện trong những quán trà ngày xưa

14561457 Họ Ngu tên Doãn Văn, tên chữ là Bàn Phủ, có tài thơ phú, giữ chức Thừa tướng dưới đời Tống Hiếu Tông

14601461 Tác giả là Lương Khải ([font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]æ¢?æ¥ ·), đại biểu của lối vẽ bát mặc, vẽ người chỉ đơn sơ bằng vài nét thật mạnh, được coi như họa gia lỗi lạc nhất đời Nam Tống. Xem thử một bức Thái Bạch hành ngâm đồ khác của ông ở đây.

14781479 Người tài từ xưa đến nay rất khó (có chỗ) dùng hết. (Câu trong bài Cổ Bách Hành của Đỗ Phủ)

14821483 Trích trong bài Quốc Thương (một trong mười một bài ca thuộc Cửu Ca của Khuất Nguyên), Quốc Thương là bài hát của người nước Sở dùng để cúng tế những chiến sĩ đã chết vì tổ quốc. Ngày xưa chết non (chưa quá 20 tuổi) gọi là thương. Thương trong quốc thương chỉ trai tráng đã bỏ mình nơi chiến trường. Quốc Thương thể hiện tinh thần yêu nước và lòng sùng kính của dân Sở đối với anh hùng dân tộc vị quốc vong thân..

14861487 Dóng cửa sắt

14901491 Ý nhắc đến vụ việc Tống Thái tổ gỡ bỏ quyền điều binh của tướng lĩnh. Năm 961 công nguyên, Triệu Khuông Dẫn và mưu thần Triệu Phổ bàn định kế sách, triệu tập các tướng lĩnh như Thạch Thủ Tín, Vương Thẩm Kỳ đến dùng yến, ra điều kiện quan cao lộc hậu để giải trừ quyền bính của bọn họ. Năm 969, lại dùng thủ đoạn tương tự, bãi chức Tiết độ sứ và truất quyền điều binh phiên trấn của Vương Ngạn Siêu để tăng cường việc thống trị tập quyền trung ương, đề phòng sự cát cứ của các tướng. (Có thể đọc chi tiết trong Chương V - Sử Trung Quốc do Nguyễn Hiến Lê biên soạn.)

14941495 Đơn vị đo lường cũ. Tôi đang tra lại cho chính xác xem là bao nhiêu cân ngày nay

Hết chương 1

3. Số Kiếp Truân Chuyên

Núi hiểm trở do trời cao dựng,

Đất Kiếm Môn hùng tráng thế gian.

Núi liền giữ chặt Tây Nam,

Hướng Bắc sừng sững đá làm bình phong.

Hai vách núi nhìn trông cao ngất,

Tự tạo nên thành quách tự nhiên.

Một người khoẻ giữ cửa quan,

Quân dù trăm vạn, đừng bàn vào đây.[1]

Ráng hồng yếu ớt trồi lên ở phương đông, in nổi hình Kiếm Môn. Hai ngọn núi như trường kiếm Ỷ Thiên trỏ thẳng lên trời, trên cao dày đặc mây đen.

"Tiếng gì thế nhỉ?" Tướng giữ Kiếm Môn là Trương Hà choàng dậy, nghiêng tai lắng nghe âm thanh ì ầm nơi xa.

"Tiếng móng ngựa ở đại bản doanh Lục Bàn sơn." Lính canh cửa nói: "Quân Mông Cổ bắt đầu thao luyện ca sáng."

Trương Hà khoác áo, đẩy cửa ra, gió sớm lạnh giá thốc vào mặt khiến y rùng mình. Nhìn về phương xa, đèn đuốc doanh trại Lục Bàn sơn chiếu rực một góc trời, Bắc Đẩu thất tinh cũng phải mờ đi.

oOo

"Ê, sắp xong chưa?" Lương Thiên Đức quát to.

"Sắp rồi sắp rồi, chừng nửa canh giờ nữa." Từ trong rừng, tiếng Văn Tĩnh vọng ra.

"Vớ vẩn thật." Lương Thiên Đức tức giận: "Đời thủa nhà ai lại có người đi đồng mất những một canh giờ không?"

Đoan Mộc Trường Ca sa sầm nét mặt: "Càng không có ai một ngày đại tiện đến sáu lần."

"Nó cố ý đấy." Nghiêm Cương nghiến răng nghiến lợi nói thẳng thừng.

"Quả vậy." Bạch Phác nhủ bụng.

Lương Thiên Đức sốt ruột bảo: "Mày mà không ra ngay là ta vào."

"Chớ." Văn Tĩnh kêu lên: "Ở đây có bãi phân to tướng, khó ngửi lắm."

"Hừ." Lương Thiên Đức vùng bước đến.

"Xong rồi xong rồi." Thấy cha hùng hổ tiến tới, Văn Tĩnh đành kéo quần lên, lững thững đi ra khỏi rừng, nói vẻ bất mãn, "Sách thuốc có dạy: chất bã sinh độc, đi đồng mà không đi hết là bị trĩ đấy."

"Rốt cuộc mày đang toan tính gì vậy?" Nghiêm Cương méo xệch miệng: "Thoạt tiên thì nói không biết cưỡi ngựa, không sao, học vậy, nhưng chó má thật, một người luyện võ mà học cưỡi ngựa mất bao nhiêu thời gian. Kế đó dọc đường, lúc đòi đi nặng lúc đòi đi nhẹ, bài tiết nhiều hơn cả trâu bò. Quỷ tha ma bắt, quãng đường độ hai canh giờ mày kéo dài cả ngày trời luôn, từ đây đến Kiếm Môn quan còn những hai trăm dặm nữa!" Y nhìn bóng tịch dương phía xa, bụng bảo dạ: "Nếu không nể mặt ông già mày thì tao đập chết mày rồi, thằng khốn kiếp!"

"Dù thúc ngựa chạy nhanh cũng không đến được Kiếm Môn quan trước lúc chập tối." Bạch Phác nói: "Chi bằng chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi, mai lại tiếp tục lên đường."

"Hay, hay lắm." Văn Tĩnh vỗ tay reo.

"Hay cái con khỉ." Nghiêm Cương hằm hằm nhìn gã, bảo Bạch Phác: "Cách đây hai mươi dặm có trấn Hề Cốc, dừng chân nghỉ được."

"Đi thôi." Bạch Phác thở dài.

Năm người thúc ngựa chạy về phía tây. Ven đường, núi non hiểm trở chất ngất, chặn đứng luồng gió từ phương bắc thổi xuống phía nam. Trên phương bắc, cây cối đã điêu linh tàn úa từ lâu, nhưng ở vùng quan ngoại này cỏ vẫn trải dài, cây xanh mọc thành hàng, tiếng chim líu lo, cảnh vật có hơi hướm của ngày hạ.

Khi vào trấn Hề Cốc, trời đã nhá nhem. Đúng như tên gọi, thị trấn này toạ lạc trong một sơn cốc, hơn trăm nếp nhà san sát, một lá cờ hạnh hoàng tửu nổi bật trên dãy ngói xanh.

Năm người yên vị, Nghiêm Cương gọi: "Tiểu nhị! Rượu ngon đồ nhắm mang hết ra đây."

Tiểu nhị tinh mắt, nhận thấy những người khách này không phải tầm thường, bèn cười mơn: "Ra ngay ra ngay." rồi thắp đèn cho họ. Văn Tĩnh nhìn quanh, thấy trong quán chừng bảy tám bàn đã có khách ngồi. Bàn ngay cạnh đấy là một nam một nữ. Nam tuổi ngoài hai mươi, mũi chim ưng mắt sâu, mặc áo đen thui, mắt nhìn thẳng ra phía trước, khuôn mặt lạnh lùng, bên tay phải đặt một bao lụa đen tuyền dài và hẹp, không rõ chứa vật gì. Người con gái thì chỉ nhìn được sau lưng, mặc áo dài xếp nếp thêu hoa, trông rất duyên dáng, mái tóc đen nhánh cuốn lên bằng một cái vòng vàng, để lộ cần cổ trắng ngần.

"Các vị đại gia, đây là đặc sản của quán chúng tôi." Tiểu nhị bưng ra một cái liễn sứ trắng, mỉm cười nói: "Tên là Tuý lí hoành hành."

Nó mở liễn, mùi rượu thơm đê mê xộc vào mũi Văn Tĩnh. Trong liễn có khoảng chục con cua to đỏ ửng.

Đoan Mộc Trường Ca phì cười: "Đây là cua hấp rượu chứ là gì đâu? Sao đặt tên phong nhã thế."

"Món này ngon không..." Văn Tĩnh ngẩn người, như thể lần đầu trong đời được ăn cua.

"Quý khách chắc cũng biết cua béo nhất vào mùa thu, thời tiết này cua rất nhiều gạch, đúng là lúc thích hợp để ăn."

"Ồ." Văn Tĩnh lộ vẻ sợ hãi, không dám động đũa.

"Quý khách cứ thử là biết." Tiểu nhị vồn vã chào hàng.

Văn Tĩnh nhìn Bạch Phác. Bạch Phác mỉm cười: "Mời thiên tuế dùng trước." Mọi người đã ước định sẵn, dọc đường gọi Văn Tĩnh là thiên tuế, đề phòng làm lộ bí mật về cái chết của Hoài An vương.

Văn Tĩnh hết cách, đành nhón một con cua, bỏ tọt vào miệng, nhai lạo rạo như đá mài.

"Ừm, ngon, ngoài giòn trong mềm, đúng là rất ngon." Văn Tĩnh ra vẻ sành sỏi, tuyên bố với đám người đang trố mắt theo dõi.

Lương Thiên Đức thầm than thở: "Quên mất là thằng cu chưa bao giờ ăn cua, thất thố quá thể."

Chợt nghe thấy một giọng phương bắc lảnh lót cất lên: "Sư huynh! Thì ra còn có thể ăn cua theo cách ấy nữa kia!"

Văn Tĩnh giương mắt nhìn sang, đúng lúc cô gái nọ ngoảnh đầu lại, vừa trông thấy cô ta, mặt gã đỏ bừng lên, tim đập thình thịch.

Người con gái chưa đầy hai mươi, khuôn mặt trái xoan, da trắng phớt hồng, mũi cao dọc dừa, hàng mày cong, đôi mắt to huyền hoặc, lúng liếng ướt át, hút hồn người. Thấy Văn Tĩnh nhìn mình, cô nhếch miệng, nhăn trán, khuôn mặt rạng rỡ. Gã ngốc cũng cười, ngây dại.

"Cô bé đẹp quá." Bạch Phác thầm nghĩ, "Nhưng vẻ đẹp thực tà quái, con gái trung nguyên không có nước da trắng nhễ nhại với cái mũi cao thế kia, trông giống người Hồ ở Tây Vực hơn." Nghĩ tới đây, y chú tâm đề phòng.

"Này gã ngốc, sao ngươi cứ nhìn ta mãi thế?" Thiếu nữ cười hỏi Văn Tĩnh. Người áo đen nghe vậy ngoảnh đầu sang, hai luồng mắt như lưỡi dao băng đâm vào mặt Văn Tĩnh. Gã trai giật thót, máu lạnh đi. Người nọ thì ồ lên, mất thoáng nét kinh ngạc.

Thiếu nữ lại hỏi Văn Tĩnh: "Gã ngốc, cho ta ăn một con cua trong liễn của ngươi được không?"

"Được." Văn Tĩnh vội đáp rồi chuẩn bị đưa sang. Người áo đen bỗng nói: "Ngọc Linh, đừng gây chuyện nữa, em đã gọi món ấy rồi mà."

Văn Tĩnh đưa mắt nhìn, trên bàn họ quả nhiên có một cái liễn sứ trắng y hệt, gã bất giác ngớ người ra.

Thiếu nữ bĩu môi: "Nhưng vì sao cua của chúng ta phải lột vỏ, còn cua của họ thì ăn được cả con?"

Văn Tĩnh giật mình, đúng lúc đó thấy Đoan Mộc Trường Ca cũng đang bóc mai một con cua, để lộ lớp thịt trắng trắng hồng hồng, tức thì máu dồn lên mặt, gã chỉ muốn tìm một lỗ nẻ mà chui xuống.

Tiểu nhị vội vã khoả lấp: "Cô nương hiểu lầm rồi, cua thì đúng là phải bóc vỏ mới ăn được, chỉ vì... quý khách đây ăn khác kiểu với mọi người mà thôi."

"Thế ư?" Thiếu nữ bắt bẻ: "Ta lại nghĩ cua của họ đặc biệt. Ngươi khinh người phương bắc chúng ta nên đem thứ cua khó ăn ra, còn loại ngon lành dành để phục vụ họ chứ gì?"

Tiểu nhị luôn mồm kêu oan, lườm Văn Tĩnh rủa thầm.

Thiếu nữ bước tới gần Văn Tĩnh, không đếm xỉa đến ai khác, nhặt lấy một con cua, ghé vào miệng cắn thử, rồi trở tay tát Văn Tĩnh một cái, quát: "Ngươi là lợn à? Thế này mà cũng ăn được?"

Văn Tĩnh ăn tát, đầu quay mòng mòng, ngồi ngẩn ra, năm dấu ngón tay in rành rành trên má trái. Bốn người kia bàng hoàng tức giận, Nghiêm Cương đập bàn đứng bật dậy thét: "Con nanh nọc kia, ăn của người ta còn đánh người ta, đâu ra cái lối như thế?"

"Ấm ức hả?" Thiếu nữ cười nhạt: "Cô nương đây xưa nay đánh người không cần lề lối gì hết." Nói chưa dứt lời, cô ta lại trở tay, tát vào mặt Văn Tĩnh cái nữa.

Văn Tĩnh luyện võ đã nhiều năm, tuy công phu chẳng ra gì nhưng lúc nãy trúng bạt tai chỉ vì không đề phòng, lần này thấy cô gái tiếp tục vung tay đến, gã vội bật ngửa người về phía sau.

Động tác của gã rất nhanh, nào ngờ bàn tay thiếu nữ như bóng theo hình, cũng áp sát tới. Sau một tiếng đanh gọn, má phải Văn Tĩnh lại hiện rõ dấu tay. Hai má hai vết, trông thật hoàn hảo.

Nghiêm Cương nổi trận lôi đình, nhún tay xuống bàn, tung mình lên theo tư thế chim ưng bắt thỏ, vượt qua cái bàn bát tiên, vung tay tát vào mặt thiếu nữ.

Thấy bàn tay to tướng của y sắp vỗ tới, thiếu nữ mỉm cười, không né mình, chỉ khum năm ngón tay lại giống hình búp hoa, chầm chậm đưa lên trước ngực.

Nghiêm Cương quăng tay đi nửa chừng, thấy gương mặt thiếu nữ kiều diễm, nhủ thầm: "Cái mặt đẹp này mà hằn dấu ngón tay thì thực là tội nghiệt của ta." Y chợt mềm lòng, giơ cánh tay lên, biến chưởng thành trảo chụp sang tóc cô gái.

Đúng lúc Nghiêm Cương biến chiêu, năm ngón tay như đoá ngọc lan trắng đã xoè bung ra. Phập một tiếng, nghe bàn tay đau nhói, Nghiêm Cương liền tung chân đá lăng tới. Thiếu nữ phất tay áo, quạt lên mắt cá chân y. Cảm thấy như đá trúng phiến sắt, y bèn lật chân về, làm chiếc bàn bát tiên gãy răng rắc, rồi giơ tay phải lên xem, thấy năm lỗ thủng máu tươi chảy ào ạt, lòng vừa kinh hãi vừa giận dữ.

Thiếu nữ bĩu môi: "Ta định phế cánh tay ngươi cơ đấy, chẳng ngờ ngươi thông minh, biết biến chiêu nửa chừng."

Nghiêm Cương lã chã mồ hôi hiểu ra, nhờ thương hoa tiếc ngọc, cánh tay y mới không bị huỷ vì năm ngón tay kia xuyên qua.

"Ta tưởng ai?" Nghiêm Cương nghe tiếng, ngoảnh đầu nhìn, thấy Bạch Phác đang chậm rãi đứng lên: "Thì ra là môn nhân Hắc Thuỷ ."

Thiếu nữ cười: "Ngươi nhận ra công phu của ta à?"

"Như Ý Ảo Ma thủ đúng không?" Bạch Phác điềm tĩnh nói: "Tất nhiên là Bạch mỗ nhận ra."

Thiếu nữ dảu môi: "Vậy thì nhất định ngươi biết sư phụ ta rồi!"

Bạch Phác gật đầu: "Nước đen2 cuồn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Ta biết chứ." Y vừa dứt lời, trừ Văn Tĩnh, ba người kia

đều biến sắc.

Thiếu nữ vui vẻ nói với người áo đen: "Sư huynh! Sư phụ mình quả thực rất nổi tiếng!"

Người áo đen tỏ vẻ cao ngạo. "Lẽ tất nhiên."

Thiếu nữ tươi tỉnh nói: "Sư phụ đã dạy, kẻ nào làm mếch lòng chúng ta, phải cho kẻ đó nếm mùi lợi hại. Nhưng thấy ngươi biết đến uy danh của sư phụ, ta tha cho các ngươi lần này!"

Văn Tĩnh buột miệng kêu lên: "Rõ ràng là cô gây sự trước mà!"

"Không phục hả?" Thiếu nữ giơ nắm tay: "Sư phụ đã dạy, hễ muốn thì cứ việc đánh bất cứ kẻ nào trên đời. Nếu ngươi ấm ức, chúng ta lại đấu lần nữa."

Nói tới đánh nhau, Văn Tĩnh liền nhũn như con chi chi, làu bàu: "Sư phụ cô là hoàng đế chắc!"

Thiếu nữ nói: "Ngay hoàng đế của Đại Mông cổ, sư phụ ta cũng không coi vào đâu."

Văn Tĩnh nghe vậy, thắc mắc hỏi: "Thế sư phụ cô là thần tiên thượng giới à?"

Thiếu nữ nói át đi luôn: "Cũng gần gần như vậy."

Bạch Phác cười nhạt: "Chẳng rõ hai vị đến Thục có việc gì?"

"Sư huynh đến giết người, còn ta đi theo xem cho vui..."

Lúc ấy, đám thực khách đã chạy sạch từ lâu, tiểu nhị và chủ quán đang run như cầy sấy nấp sau quầy, nghe tới hai từ giết người , hồn xiêu phách lạc, vãi cả ra quần.

"Giết người, có phải là giết người ở trước Thần Tiên độ không?" Bạch Phác đổi giọng.

Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc: "Sao ngươi biết?"

"Há?" Mặt tái xám, Bạch Phác gằn từng tiếng: "Hay lắm!"

Y từ từ quay sang, nói với người áo đen: "Các hạ tính toán chặt chẽ, nhưng đi sai một nước."

Mắt người kia loé lên lạnh lùng, không nói năng gì, nhìn Văn Tĩnh chằm chằm.

Bạch Phác nói: "Kế đó gọi là lấy mận thay đào, ngươi giết kẻ thế thân mà thôi, đây mới chính là Hoài An vương đích thực."

Lương Thiên Đức thấp thỏm nghĩ: "Nói thế là dồn Văn Tĩnh vào đường cùng rồi."

"Ồ!" Thiếu nữ sực hiểu: "Thì ra các ngươi cùng một giuộc với tên vương gia chó chết của nhà Tống kia! Hừ, dám dùng đồ giả để lừa bọn ta." Rồi hầm hầm nhìn Văn Tĩnh: "Ngươi là cái tên vương gia chó chết đó hử?"

Văn Tĩnh cả kinh, luống cuống đáp: "Tôi không phải là chó, làm sao là vương gia chó chết được?" Thiếu nữ nghe vậy hơi ngẩn người.

"Thế à?" Người áo đen thong thả đứng dậy, lạnh lùng nói: "Bất kể thật giả, giết thêm lần nữa."

"Ha." Bạch Phác bật cười: "Các hạ ăn to nói lớn lắm, liệu giết nổi không?"

Thiếu nữ bừng bừng tức giận: "Hừ! Tên thối tha này dám nắn gân ta. Cho ngươi về chầu Diêm vương rồi hãy hay." Cô ta gẩy một chiếc ghế đẩu lên, đá về phía Bạch Phác. Bạch Phác vỗ bật đi. Thiếu nữ lại phóng tay tới. Biết hai tay cô ta chạm đến người là đứt gân gãy cốt, Bạch Phác lùi ngay lại, giắt cây quạt gấp vào thắt lưng, chém ra một chưởng.

Một chưởng không màu mè ẩn ý gì, nhưng như kiếm đao bạt sóng, lao đi giữa lớp thủ pháp ảo ảnh trùng trùng của thiếu nữ, xả tới vai cô ta.

Cô gái bật cười: "Không ngờ ngươi cũng võ vẽ tí chút." Hai người cùng phô bày tuyệt kỹ, đấu với nhau một chặp. Song thủ thiếu nữ lúc như thiên ma biến hình, lúc như Phật tổ hái hoa; lúc như tấu khúc đàn tranh, lúc như khảy điệu tỳ bà, biến hoá đột ngột vô cùng, ào ạt như thác đổ, lại kín như bưng trống. Bạch Phác chẳng khác nào một con thuyền nhỏ trong sóng gió bão bùng, vùi dập theo dòng, không chống chỏi được trước thế tấn công ấy.

"Á." Văn Tĩnh buột kêu: "Bạch tiên sinh thua rồi."

"Khó nói lắm." Lương Thiên Đức lắc đầu: "Con nhìn hai tay cô gái, lúc lại gần nhất cũng vẫn cách ông ta một thước." Lão vừa nói vừa thi thoảng liếc mắt về phía người áo đen, thấy y chắp tay sau lưng, ung dung

quan sát trận chiến, bèn nhủ bụng: "Bạch tiên sinh bị cô gái nọ cầm chân, tuy không thua, nhưng nếu người kia thừa cơ tập kích thì chẳng biết sẽ ứng phó thế nào đây."

Văn Tĩnh nghe cha nói xong, chăm chú quan sát, quả nhiên thấy cô gái tấn công như vũ bão mà cũng chỉ chờn vờn được quanh Bạch Phác đến một thước là cùng, hễ cô ta lỏng tay thì chưởng đối phương lập tức thi triển mạnh hơn, phản kích lại.

Người áo đen nhíu mày hô: "Ngọc Linh cẩn thận! Người đó sử Tu Di Giới tử3 chưởng, có câu Toả ra Tu Di, thu vào giới

tử, em nhất định phải công phá được vòng Giới tử cách một thước quanh mình ông ta mới xong."

Trong lúc y nói, vòng Giới tử đã nới ra thêm một thước. Thiếu nữ cảm thấy áp lực tăng cao, điều khiển bàn tay khó dần, chiêu thức chậm lại. Thình lình, vòng Giới tử loang rộng, chưởng lực của Bạch Phác tràn ra bốn bề, hoá thành Tu Di khổng lồ, công và thủ tức thì đổi chỗ. Chưa đến mười chiêu, thiếu nữ chỉ còn tấn công làm vì, mất cả sức trở tay, bèn lộn ra, đá cái bàn về phía Bạch Phác, kêu lên: "Tiêu Lãnh, lại giúp em mau!"

Người áo đen đanh mặt: "Sao cô dám gọi thẳng tên ta? Cô phải gọi ta là sư huynh mới đúng!"

"Há, anh có giúp tôi không thì bảo?" Thiếu nữ tỏ ra ngang bướng.

Tiêu Lãnh hừ mũi: "Cô lui xuống đi."

"Không, chúng ta cùng làm thịt y cơ." Cô gái ngúng nguẩy.

Bạch Phác chấn vỡ cái bàn, nghe vậy bất giác chùng tay. Thiếu nữ thừa cơ lao tới, tống ra toàn độc chiêu, vừa đánh vừa gọi: "Tiêu Lãnh, anh đánh sau lưng y! Tiêu Lãnh, anh chặt tay trái y! Tiêu Lãnh, anh đá vào mông y..." Bạch Phác hơi phân tâm, liền bị cô gái tấn công cho cuống quýt tay chân.

Nghiêm Cương ngoác miệng chửi. "Cái con đanh đá cá cầy nhà ngươi thật trơ trẽn."

"Ngươi nói gì?" Tiêu Lãnh lướt ánh mắt sắc như dao lên mình Nghiêm Cương, "Ta vốn không muốn lợi dụng cái khó của người khác, nhưng ngươi dám nhục mạ sư muội, ta không tha được." Y sải bước về phía Nghiêm Cương: "Tuy nhiên, ta cho ngươi cơ hội đấu một trận đường hoàng. Rút đao ra!" Sát khí y tăng theo mỗi bước chân, mọi người đều chấn động.

Bạch Phác phá lên cười, đẩy dạt thiếu nữ ra, lắc mình đến đứng án trước mặt mọi người, ung dung phẩy quạt bảo: "Đối thủ của các hạ là Bạch mỗ đây."

Thiếu nữ chống nạnh gọi: "Ê, chúng ta chưa đánh xong mà!"

Bạch Phác mỉm cười: "Cô muốn giúp sư huynh đấy thôi! Hai người cùng lên một lượt đi."

"Được!" Cô gái tươi tỉnh nói: "Ngươi tự chuốc vạ vào thân, đừng oán chúng ta nhé." Nói rồi hăm hở tiến đến.

Mọi người thầm nghĩ, "Ả này thật rắc rối."

Người áo đen lắc đầu: "Ngọc Linh, đừng xen vào!" Y nhìn thẳng Bạch Phác: "Ngươi dùng đao?"

Bạch Phác nói: "Ta dùng cây quạt này." vừa nói vừa nhủ thầm: "Ta đoán quả không sai, người này là đồ đệ của lão quái vật đó, tự phụ phách lối, cũng may, cũng may, chứ y và con ranh kia mà liên thủ thì chắc không ổn."

Tiêu Lãnh nhíu mày, "Ngươi nên dùng kiếm."

Bạch Phác mỉm cười: "Quạt gấp là đủ." Tiêu Lãnh chực nổi cơn thịnh nộ, bỗng thiếu nữ lên tiếng: "Ta cũng dùng đao." rồi rút một thanh đoản đao xanh óng ánh ra khỏi tay áo.

Tiêu Lãnh cau mày: "Em định làm gì?"

"Rõ ràng y là đối thủ của em, anh lại tranh với em." Cô ta cong môi: "Hôm nọ ở Thần Tiên độ, anh im ỉm làm một mình, lần này em cũng phải giết người mới được."

Tiêu Lãnh dở khóc dở cười "Sát nhân phóng hoả là việc của đàn ông. Sư phụ bảo em đi theo chỉ để mở rộng tầm mắt thôi, đâu có muốn em ra tay cùng ta."

"Hừ, anh với sư phụ đều thích giết người như vậy, nhất định giết người là một việc thú lắm." Thiếu nữ khăng khăng: "Em phải thử xem."

"Em..." Tiêu Lãnh chẳng biết nên nói thế nào nữa.

Bạch Phác kinh hãi, bụng bảo dạ: "Con ranh này võ công cao cường, Nghiêm Cương và Đoan Mộc liên thủ cũng chưa chắc giành phần thắng, nếu ả không thuận theo quy tắc đơn đả độc đấu thì thật gay go."

"Em bướng bỉnh như vậy, không sợ ta đánh đòn ư?" Tiêu Lãnh bực bội.

Thiếu nữ nghênh mặt: "Anh dám?"

Lập tức, một chấm sáng xanh loé lên trong tay Tiêu Lãnh. Ngoài Bạch Phác, chưa ai nhìn rõ động tác y thế nào, ngọn đao màu lam thẫm đã phụt ra khỏi bao lụa đen, vạch một đường vòng cung kỳ dị ngang qua không trung, găm đến cổ họng thiếu nữ.

"Ta nói được là làm được." Tiêu Lãnh lạnh lùng.

"Anh có giỏi thì giết em đi." Thiếu nữ uất ức, giàn giụa nước mắt, dấn bước tới, mặc lưỡi đao vẫn kê sát ở cổ: "Anh giết em đi, đằng nào sư phụ cũng không có đây, anh muốn bắt nạt ức hiếp gì thì tuỳ."

Tiêu Lãnh vốn chỉ muốn doạ cô ta, thấy vậy luống cuống thu tay về: "Em không nghe lời thì ta phải dạy dỗ." Miệng vẫn nói cứng, nhưng lòng y đã đổi ra hối hận.

"Ai khiến anh lo?" Cô gái được nuông chiều từ nhỏ, chưa chịu ấm ức như thế bao giờ, nhưng không đánh lại được sư huynh bèn giận dỗi dậm chân, chạy ra khỏi quán.

"Em đi đâu?" Tiêu Lãnh vùng nhảy theo.

Thấy y sắp biến mất, Nghiêm Cương không chịu buông tha, băng lên chắn đường, giơ đao ra đón: "Muốn trốn ư?"

Bạch Phác vội thét: "Đừng Nghiêm huynh." Ánh lam lay động, đao khí ập tới Nghiêm Cương, da cổ y cứng đơ.

Bạch Phác bay theo, biết không kịp chặn bèn gập cây quạt điểm nhanh vào bốn yếu huyệt trên lưng Tiêu Lãnh. Trước đòn vây Ngụy cứu Triệu, Tiêu Lãnh không dám sơ suất, động chân trở đao lại.

Kim khí giao nhau xủng xoảng, ba người thoắt va chạm rồi tách ra ngay. Nghiêm Cương loạng choạng tháo lui liền năm bước, thanh đại đao chín khuyên đã gãy đoạn. Bạch Phác và Tiêu Lãnh đứng đối mặt, tà áo không gió phần phật.

Bạch Phác điềm tĩnh nói "Đao pháp độc lắm."

Tiêu Lãnh nhìn Văn Tĩnh, chẳng nói chẳng rằng rảo bước ra khỏi quán, đuổi theo cô gái.

"Bạch tiên sinh, không thể bỏ qua cho hắn được." Đoan Mộc Trường Ca nói: "Phải liên thủ giết chết hắn, bằng không hậu hoạn vô cùng."

Bạch Phác nhăn nhó, sau một tiếng tinh, cây quạt gấp rơi khỏi tay y, gãy thành hai đoạn. "Giết hắn... nói mới dễ làm sao." Y thở dài, "Nếu hắn muốn đi, liên thủ cũng không ngăn được đâu."

"Bạch tiên sinh, có điều này lão không hiểu." Lương Thiên Đức hỏi: "Kẻ đó đã ghê gớm như vậy, vì sao ông còn nói đến chuyện tráo mận đổi đào, chẳng phải là đẩy Văn Tĩnh vào chỗ chết ư?"

"Có hai nguyên do. Một, người đó đã nhận ra em đây giống Hoài An vương, dù không nói, chưa chắc hắn đã chịu bỏ qua. Hai, người Mông Cổ biết tin thiên tuế mất là một điều hết sức bất lợi cho Đại Tống ta, khi hai bên tương tranh mà bọn chúng loan báo chuyện này, tất nhiên quân ta sẽ loạn, lòng người sinh nghi, chân tướng sự việc bại lộ." Bạch Phác ngừng một chút rồi tiếp: "Lương tiên sinh yên tâm, võ công kẻ đó chưa hẳn đã thắng được tôi, Bạch Phác còn sống thì sẽ liều chết bảo vệ em đây."

Lương Thiên Đức bán tín bán nghi, nhưng đâm lao đành thành theo lao, không còn cách nào khác nữa. Đoan Mộc Trường Ca gọi tên tiểu nhị đang run như cầy sấy đến, bảo nó sắp xếp mấy phòng để nghỉ.

Về đêm, trăng lưỡi liềm treo trên ngọn cây. Tiếng mõ canh dứt đi, bốn bề chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng chim rờn rợn thi thoảng vọng lại từ một nơi xa xôi. Đường xá trấn Hề Cốc vắng tanh vắng ngắt, ánh trăng lạnh hắt nghiêng xuống góc tường phía đông, in bóng những mái che.

Văn Tĩnh len lén thò đầu ra khỏi khuôn cửa sổ cánh đơn, tụt xuống theo cái cột, được lưng chừng, bỗng nghe thấy tiếng động trên ngói, cả kinh hụt chân ngã nhào, suýt buột miệng hét lên.

Gã bò dậy, xoa cái mông ê ẩm, ngó lên mái nhà. Ánh trăng soi bóng một con mèo đen đang nhìn lại gã chằm chằm, "Hừm, đồ súc sinh như mày mà cũng đến bắt nạt ta." Văn Tĩnh lẩm bẩm: "Ta về Hoa sơn với bác Huyền Âm đây, còn cái gã thiên tuế chết toi kia, ai thích thì đi mà làm."

Gã theo đường cái chạy ra khỏi trấn, còn chưa an tâm, lại chạy thêm một quãng xa nữa mới dừng bước, cảm thấy thân thể khoan khoái khôn tả, thở hít thật sâu, định kêu tướng lên, bỗng nghe thấy sau lưng có người hừ một tiếng: "Thì ra ngươi ở đây, tốt lắm, tốt lắm."

Văn Tĩnh nghe giọng, sợ mất vía, chạy vắt chân lên cổ.

"Chạy đâu?" Giọng nói lảnh lót đuổi theo sau lưng.

Văn Tĩnh tăng tốc, trời tối, cảnh vật lờ mờ, gã bất cẩn vướng vào dây khô, ngã lộn đầu xuống một rãnh nước.

"Toi rồi, toi rồi." Văn Tĩnh than thầm: "Chết là cái chắc." Nghĩ tới đây, gã sực nhớ ra một mẹo, bèn nín thở, rúc kỹ đầu xuống đất.

Người vừa rồi chính là cô gái gặp buổi ban ngày. Lúc đó cô ta tức giận, chạy ra khỏi quán, Tiêu Lãnh bị Bạch Phác và mấy người kia cản bước nên không đuổi kịp. Thiếu nữ cố ý để sư huynh lo lắng, nên chạy bừa đến những nơi vắng vẻ hẻo lánh, ai ngờ gặp ngay Văn Tĩnh, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ bèn gọi lại, khiến gã sợ vãi linh hồn.

Thiếu nữ đang lúc buồn tẻ, muốn chơi trò mèo vờn chuột, không ngờ gã thiếu niên ngã xuống là nằm im không nhúc nhích. Cô ta kinh ngạc nói: "Tên vương gia chó má này, lẽ nào yếu đuối đến thế, ngã một cái mà chết được ư?" Thoạt tiên thất vọng, sau đó tức giận, cô ta co chân đá vào thắt lưng Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh dìm đầu trong nước, vốn dĩ đã hơi khó chịu, giờ trúng cú đá nặng nề, không nín thở nổi nữa, uống liền mấy ngụm nước lạnh buốt, nhỏm dậy rống lên: "Biết rõ là chết rồi mà còn đá nữa?"

Cô gái thấy cái xác động đậy được thì giật thót: "Té ra ngươi chưa chết?"

Văn Tĩnh nghe hỏi sực nhớ, nhanh trí rùng mình, cười khan đáp: "Vốn dĩ đã chết, bị cô đá nên sống lại." Vừa nói gã vừa lùi ra sau.

"Thằng cha này ngộ thực." Thiếu nữ mỉm cười: "Dám giở trò lừa gạt cô nương... Á, còn dám chạy?"

Văn Tĩnh chạy như gió cuốn, bỗng hoa mắt, đã thấy thiếu nữ đứng ngay trước mặt, gã vội rẽ sang trái, cũng cô ta chắp tay đón ở đó, lùi lại đằng sau thì suýt va vào mình cô ta. Gã đổi luôn năm sáu hướng, đâu đâu cũng có bóng người con gái, trùng trùng điệp điệp, khiến gã choáng váng, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lắp bắp kêu: "Gặp ma rồi, gặp ma rồi!"

Văn Tĩnh vừa nói dứt thì ăn luôn một bạt tai, cái tát nặng quá, khiến gã ngã bổ chửng.

"Ai là ma?" Cô gái giận dữ: "Chính ngươi mới là một con ma ngu xuẩn."

Văn Tĩnh ấm ức hỏi, "Cô không phải ma, sao bóng cô nhan nhản khắp nơi thế?"

Cô gái toét miệng cười: "Ngươi không biết được đâu. Đây là U Linh Di Hình thuật của sư phụ ta, là thân pháp đệ nhất thiên hạ đấy."

"U Linh Di Hình thuật?" Văn Tĩnh lẩm bẩm: "Công phu quái gở!"

Nghe loáng thoáng, cô gái hỏi: "Ngươi bảo sao?"

”Không có gì, không có gì.” Văn Tĩnh vội đáp: ”Ý tôi là, sư phụ cô rất giỏi”

”Nói thế còn được.” Thiếu nữ cười: ”Sư phụ ta là cao thủ võ học bậc nhất trên đời.”

Văn Tĩnh thấy cô ta đổi giận làm vui, sợ lại trở mặt nữa, đành bấm bụng tâng bốc: ”Thế thì nhất định cô là bậc nhì rồi.”

”Không đâu.” Thiếu nữ trầm tư: ”Đại sư huynh và nhị sư huynh đều trên tài ta, giỏi lắm thì ta chỉ xếp vào bậc thứ tư trong thiên hạ thôi.”

”Ồ.” Văn Tĩnh hỏi: ”Cô còn một sư huynh khác nữa ư?”

”Ừ. Đại sư huynh Tiêu Lãnh là đệ nhất cao thủ dưới trướng hoàng đế Mông Ca, nhị sư huynh Bá Nhan là chiến tướng của nguyên soái Ngột Lương Hợp Thai. Luận về võ công, đại sư huynh nhỉnh hơn nhị sư huynh một chút, nhưng là do anh ấy cần mẫn mà thôi, chứ thật ra nhị sư huynh mới thực là thông minh, công phu gì cũng chỉ luyện qua một vài lần là thuần thục, vì vậy sư phụ ta nói, nếu nhị sư huynh hết lòng luyện võ, chỉ hai năm nữa là vượt xa đại sư huynh. Tuy vậy, người sư phụ cưng chiều nhất lại là ta đây.” Thiếu nữ bụng để ngoài da, chạy lông nhông suốt ngày đâm buồn chán, chỉ muốn tìm một người nói chuyện, nay nghe Văn Tĩnh hỏi đến điều mình tâm đắc nên cứ thao thao bất tuyệt.

Kể lể một hồi, thấy Văn Tĩnh đầu óc như để đâu đâu, cô ta tỏ ra bực bội: ”Ngươi không nghe ta nói à!”

Văn Tĩnh đang vắt óc tìm kế thoát thân, nghe vậy vội đáp: ”Có chứ, có chứ! Tôi cứ nghĩ, nếu cô luyện thêm mười năm nữa, nhất định còn giỏi hơn hai sư huynh kia cơ.”

Thiếu nữ cười khanh khách: ”Đương nhiên. Ngươi nói nghe lọt tai, nên ta sẽ không nặng tay quá, bây giờ ngoan ngoãn đi cùng ta đến chỗ sư huynh.” Nghĩ mình bắt được tên vương gia chó chết của nhà Tống, có thể hiển lộ uy phong trước mặt Tiêu Lãnh, cô ta vui mừng vô cùng.

Văn Tĩnh bỗng gập bụng rên rẩm.

Thiếu nữ nhíu mày: ”Sao thế?”

”Đau bụng quá, chắc do hồi tối ăn cái gì đó mất vệ sinh.” Gã lom khom đi vào rừng: ”Để tôi đi rửa một chút.”

Thiếu nữ ngây thơ nhưng không ngốc nghếch, bảo ngay: ”Không. Nếu ngươi thừa cơ chạy mất thì ta biết tìm ngươi ở đâu? Muốn đại tiện thì đi luôn ở đây là được rồi.”

Văn Tĩnh vội nói: ”Á, cô là phụ nữ, tôi đâu dám thất lễ thế để làm bẩn mắt cô nương. Tôi đi trong rừng kia thì hơn.” Nói rồi lại xốc quần lên bước.

Thiếu nữ giơ tay tóm gã lại, như diều hâu quắp gà, lẳng luôn xuống đất: ”Ta là người Mông Cổ, không hiểu những quy tắc ngớ ngẩn của người Hán các ngươi. Muốn đại tiện thì thực hiện luôn tại đây, ta ở bên suối đợi ngươi xong việc.”

Văn Tĩnh nghe vậy toát mồ hôi, ỉa cũng dở, không ỉa cũng dở. Thiếu nữ tiến đến bên suối, ngồi lên một tảng đá to.

Văn Tĩnh vô kế khả thi, cắn răng giả bộ cởi quần, ngồi xổm xuống, bỗng nhảy phốc lên, phóng vèo vào bụi cây.

Gã vừa tiếp đất, chưa kịp đứng vững đã bị đá vào mông, ngã sấp mặt.

”Thằng khốn kiếp, quả nhiên là giở trò ma!” Thiếu nữ lôi gã dậy, trợn mắt, rút từ tay áo ra một ngọn đoản đao: ”Ta chặt một giò ngươi, xem ngươi chạy đằng nào.” Đoạn toan động thủ.

”Khoan, khoan.” Văn Tĩnh kêu to.

Cô gái hỏi ”Còn gì nữa đây?” rồi đợi xem gã diễn trò.

Văn Tĩnh nói: ”Võ công của cô xếp vào bậc thứ tư từ trên xuống, võ công của tôi chắc chỉ hạng bốn từ dưới lên, có thể nói là một trời một vực. Cô ra tay với kẻ kém cỏi này, chẳng phải làm ô uế thanh danh của đệ tứ cao thủ lắm hay sao?”

Thiếu nữ nghĩ ngợi, thấy cũng có lý: "Theo ngươi thì thế nào?"

"Tôi cho rằng, chúng ta nói chuyện rôm rả, chia tay vui vẻ, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi. Hai bên đều hoan hỉ." Văn Tĩnh uốn éo lắc lư như diễn tuồng, cảm thấy phương pháp của mình quả thực toàn mĩ.

Thiếu nữ quen đùa nghịch bỡn cợt từ nhỏ, không dễ bị mắc lừa. "Phì, ngon ăn nhỉ, ở đây đồng không mông quạnh, cho dù ta ức hiếp kẻ xếp hạng bốn từ dưới lên thì cũng có ai biết được chứ?"

Văn Tĩnh hoảng hồn, vội vã múa mép: "Trời biết đất biết, cô biết tôi biết, sao lại nói là không có ai biết?"

"Ta chẳng tin trời đất bao giờ, cứ chặt chân ngươi rồi hãy hay." Ả con gái này thực là tâm địa tàn nhẫn, hành động độc ác, nói chặt là chặt. Thấy cô ta vung đao lên, Văn Tĩnh nhắm nghiền mắt lại, hét lên thảm thiết như bị chọc tiết.

Gã thiếu niên sắp biến thành kẻ què cụt, bỗng có một chiếc giày nát từ trong rừng bay vù ra, bắn trúng vào lưỡi đao. Thiếu nữ thấy hổ khẩu đau rát, không cầm vững được nữa, ngọn đao bay vù đi theo đà chiếc giày rách. Một tràng cười dài vang lên, rồi có bóng người lướt ra, đi sau mà đến trước, xỏ luôn chân vào chiếc giày rách ngay giữa không trung, ống tay áo rộng phấp phới như đôi cánh chim, ung dung hạ xuống, hiện rõ một nho sinh ngoài ba mươi tuổi. Thân hình ông ta dong dỏng, cử động khoan thai, mang đôi giày cũ nát, tấm áo nhà nho tơi tả, nhác trông lếch thếch bẩn thỉu, nhìn kỹ lại thấy toát lên khí chất hào hoa mà bộ y phục rách mướp không thể nào bôi xoá nổi.

Chứng kiến tài khinh công của người đó, thiếu nữ hoảng hồn: "Ngươi là ai?"

Nho sinh ngắm thiếu nữ bằng cặp mắt tinh anh, cười ha ha bảo: "Không ngờ Hắc thuỷ nhất quái Tiêu Thiên Tuyệt kiêu hãnh ngạo thế lại có một nữ đồ đệ ngổ ngáo thế này!"

Nghe ồn ã, Văn Tĩnh mở bừng mắt. Kiểm tra đôi chân vẫn nguyên vẹn, gã liền tạ ơn trời đất, sau đó định thần nhìn kỹ nho sinh, bất giác nổi cơn thịnh nộ, gào lên: "Á, cuối cùng cũng tóm được ngươi, trả túi tiền ta đây."

Thấy gã đang cơn nguy hiểm mà vẫn tính nợ cũ với mình, nho sinh mỉm cười, rút ra một túi tiền hỏi: "Cái này phải không?"

"Quả nhiên là ngươi lấy." Văn Tĩnh kêu lên. "Trả đây!"

"Ngươi hay xía vào chuyện người khác, mở mắt cho ngươi chút thôi." Nho sinh cười: "Trả thì trả."

Nói rồi vung tay, túi tiền bay theo một đường vòng, nhưng lại bắn vào mặt thiếu nữ, kình đạo cực mạnh. Thiếu nữ kinh hoảng giơ tay đỡ, nào ngờ vừa chạm vào, túi tiền liền nổ bùng như túm thuốc nổ đã châm ngòi, bạc vụn bên trong rơi lả tả, rắc xuống mình cô gái, tuy không đau, nhưng khiến cô ta sợ hãi vô cùng. Đúng lúc hoang mang ấy, hệt như ma quỷ, nho sinh không hề thấy cử động, đã lướt luôn đến gần thiếu nữ, nhăn mặt lè lưỡi, thổi một hơi vào mặt cô ta.

Kinh hoàng quá độ, cô gái không kịp nghĩ ngợi, buông ngay Văn Tĩnh ra, bay dạt lại sau.

Văn Tĩnh được tự do, vội vàng thu nhặt mớ bạc vụn. Nho sinh cau mày hỏi: "Thằng nhóc, sao không biết phân biệt lợi hại như vậy? Chẳng lẽ món bạc đó quan trọng hơn cái đầu ngươi ư?"

"Ông thì biết gì?" Văn Tĩnh vừa lúi húi nhặt, vừa làu bàu: "Bố tôi thức khuya dậy sớm, đan giỏ trúc bán lấy tiền, com cóp năm năm trời mới được ngần này. Bàn tay đã nổi lên không biết bao nhiêu chai sần."

Nho sinh ngây người, nói với vẻ nghiêm túc: "Thì ra là vậy, tại hạ sai rồi." Nói xong, ông ta xá Văn Tĩnh một cái, ngồi xổm xuống, giúp gã nhặt bạc.

Hai người lọ mọ nhặt, mặc kệ thiếu nữ đứng trơ ra đấy. Cô ta nổi giận, vừa lúc trông thấy thanh đoản đao nằm dưới đất, bèn lượm lên thét: "Đồ khố rách áo ôm, chết này!" Đoản đao hoá thành một vệt sáng bay vút đi. Đường đao mệnh danh Tu La Truy Hồn, là sát chiêu trong tuyệt học Tu La Diệt Thế đao của sư môn cô ta. Tu La Diệt Thế đao có cả thảy bảy thức biến hoá, chiêu nào cũng chí mạng, kỳ dị tàn độc.

Nho sinh nhìn thấy, cười ha hả, nắm lấy lưng Văn Tĩnh, hoa tay múa chân bay về phía sau. Thiếu nữ la hét liên hồi, bám theo sát gót. Hai người một tiến một thoái, thân pháp đều cực nhanh. Văn Tĩnh nghe bên tai tiếng gió vù vù, chẳng trông thấy gì nữa cả.

Mũi đao của thiếu nữ khoa liền bảy tám vòng, rồi dừng lại ngoài một thước, không tiến lên được nữa. Đà đao sắp đuối, thiếu nữ tỏ ra lo lắng. Bỗng nho sinh vấp chân, chấp chới ngã, tay phải chống xuống đất, chân trái chổng lên trời. Thiếu nữ mừng rỡ tung mình tới huơ đao chém, định tâm chặt đứt hai người đàn ông thành bốn mảnh. Nào ngờ mũi chân trái nho sinh khéo léo điểm đúng vào huyệt Khúc trì cô ta, chiêu thức cực kỳ thuần thục. Thiếu nữ không kịp thu thế, trừng mắt nhìn mũi chân thối hoắc trên cổ tay mình, soạt một tiếng, đoản đao lại tuột tay, rơi xuống suối.

Cô gái ứng biến rất nhanh, đao mới tuột tay, tả chưởng đã như thác đổ, chém xéo vào mặt nho sinh, định bụng vả miệng lão. Hữu thủ nho sinh đang nắm Văn Tĩnh, gã nhóc tứ chi bất động nhưng không chịu chạm bùn, mặt sắp cạp đất, gã vội chống tay xuống, ngăn đà ngã của nho sinh. Thế là đủ, chân nho sinh như lắp lò xo, bật vút lên tựa tên rời cung, cười hi hi đứng tuốt ra xa. Thiếu nữ tát vào khoảng không.

Cô gái theo học danh môn, qua hai chiêu đủ biết nho sinh trông bộ dạng lúng túng cuống quýt như vậy, kỳ thực đang đùa cợt với mình, chiêu thức nào của cô cũng bị ông ta đoán trước, bị ông ta khống chế, đánh tiếp nhất định sẽ thua. Đầu óc nhanh nhạy, cho rằng ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, cô gái co cẳng bỏ chạy.

Nho sinh đặt Văn Tĩnh xuống, cười hỏi: "Đánh không được là chạy, cũng do sư phụ ngươi dạy đấy phải không?" đoạn phất tay áo, thân hình như chiếc lá bay trong gió thu, lướt chầm chậm qua đỉnh đầu cô gái, hạ xuống trước mặt cô ta, khoát tay áo, kình khí ào ra khiến thiếu nữ nghẹn thở, lảo đảo lùi lại sau, lúc quay đầu toan chạy, đã thấy nho sinh xuất hiện trước mặt. Thiếu nữ nhấp chân, thi triển U Linh Di Hình thuật, biến ảo chớp nhoáng, chỉ thoáng chốc đã đổi liền sáu phương vị, khiến người ta hoa cả mắt.

Nho sinh thong thả dịch ba bước sang trái, lại ba bước sang phải, ung dung nhàn nhã, tư thế vẫn tiêu sái, những bước chân ông ta như tạo thành một cái lồng to, bất luận thiếu nữ biến hoá thế nào cũng không vượt được ra ngoài ranh giới, hễ định thoát thân, nho sinh lại đến trước mặt, khoát tay dồn trở vào lồng.

Thiếu nữ luống cuống như kiến bò chảo nóng. Văn Tĩnh nghĩ tới tình cảnh mình bị cô ta giữn cợt lúc nãy, cảm thấy khoái trá vô cùng, nhủ thầm: "Đúng là quả báo nhãn tiền! Mà tên kẻ trộm nhà nho này cũng thật kỳ lạ, cô ả chạy nhanh thế, còn lão ta chạy chậm thế, tại sao vẫn bắt kịp đến trước mặt người ta?"

"Đồ khố rách áo ôm, đồ hôi thối, ăn mày, khốn kiếp!" Thiếu nữ vô kế khả thi, bối rối quá buột miệng chửi rủa.

"Cho ngươi chửi!" Nho sinh cười, "Ta coi như đóng cửa đánh chó, bắt nhái bỏ đệp thôi!"

"Bắt nhái bỏ đệp là gì?" Thiếu nữ đã nghe câu đóng cửa đánh chó, nhưng chưa nghe thành ngữ bắt nhái bỏ đệp rất văn nhã nọ, rất lấy làm tò mò, đang khi luống cuống vẫn buột miệng hỏi khiến nho sinh phì cười, ông ta chưa kịp đáp, Văn Tĩnh đã nói: "Câu này ta biết, có nghĩa là bắt cua trong giỏ."

Thiếu nữ hiểu ra, tức sôi gan, lao vù đến Văn Tĩnh. Chưa được ba bước đã bị nho sinh cản lại. Cô ta nhớ lại ban nãy trước mặt gã trai, còn ba hoa mình là cao thủ hạng bốn trong thiên hạ, loáng cái đã bị tên nho sinh khốn kiếp dày vò tới mức này, xấu hổ không để đâu cho hết, giận nhất là, đồ bị thịt kia đang đứng đấy cười nhạo cô ta, có nhẽ đâu thế!

Càng nghĩ càng giận, uất ức quá độ, cô ta ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên.

Nho sinh tuy đoán trước được mọi mưu mẹo, nhưng không ngờ địch thủ lại giở đến chiêu này. Cô gái cứ khóc thút thít, vừa i ỉ vừa nỉ non: "Các người đều bắt nạt ta... sư huynh giơ đao chém ta... hu hu... thằng nhóc thối tha cười ta... hu hu... tên khố rách áo ôm thì dùng thân pháp ma quỷ chòng ghẹo ta... Nếu sư phụ biết... hu hu... các người đều chết hết... hu hu hu..."

Nho sinh cười bảo: "Sư phụ ngươi làm gì có được bản lĩnh ấy?"

"Hừ." Cô ả gạt lệ: "Ngươi biết danh hiệu của sư phụ ta thì chắc cũng đã nghe đến câu nước đen cuồn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Sư phụ ta vô địch thiên hạ, sư phụ thương ta nhất, biết ngươi ức hiếp ta, nhất định sẽ băm ngươi ra làm muôn vàn mảnh nhỏ."

"Vô địch thiên hạ á?" Nho sinh lắc đầu cười: "Chưa chắc! Lão ấy đấu với ta một trăm mười lần rồi, chưa lần nào chiếm được ưu thế!"

”Bốc phét.” Thiếu nữ không tin.

Nho sinh cười: ”Ngươi biết câu nước đen cuồn cuộn, ngập khắp thiên hạ, vậy đã nghe câu tung cánh ngang trời, bay cao muôn trượng chưa?”

Thiếu nữ ngẩn ra, quên cả khóc, ngắm nghía nho sinh, bỗng nhớ ra một người, liền la lên thất thanh: ”Ngươi là Cùng nho Công Dương Vũ!”

Sư phụ của thiếu nữ là Hắc thuỷ nhất quái Tiêu Thiên Tuyệt, xuất thân hoàng tộc Khiết Đan, võ công rất cao, lòng dạ tàn độc, thời trẻ tung hoành trung nguyên, không ai kiềm chế nổi, về sau ẩn cư ở Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, không xuất thế nữa nhưng uy danh vẫn còn, người dụng võ khắp miền nam bắc cứ nghe đến tên lão là tái mặt. Tiêu Thiên Tuyệt cả đời chẳng coi ai ra gì, nhưng trước khi đệ tử xuống phương nam, lão có nhắc đến một người, dặn bọn chúng không được đối địch. Thiếu nữ chưa trải nghiệm giang hồ lại chịu ảnh hưởng của sư phụ, xưa nay ngông cuồng đã quen, nghe dặn cũng bỏ ngoài tai, lúc này chịu bao khổ sở mới nhớ lời thầy, sực nghĩ ra nhân vật này.

Công Dương Vũ nghe gọi danh hiệu của mình, cười bảo: ”Hơn mười năm không gặp, Tiêu lão quái vẫn nhớ đến ta, đủ thấy lão còn biết mình biết người.”

Thấy Công Dương Vũ không tỏ vẻ ác ý, thiếu nữ cũng dạn hẳn lên, ”Thế thì sao nào? Ngươi là tiền bối bằng vai với sư phụ, ta chỉ là một đứa bé gái, ngươi thừa lúc sư phụ vắng mặt, chèn ép ta, chẳng phải là lớn ăn hiếp nhỏ hay sao?”

”Bé gái?” Công Dương Vũ nghiêm mặt: ”Có thứ bé gái nào chặt chân người bừa bãi không?”

Nhìn nho sinh đổi sắc mặt, thiếu nữ lạnh người, nhưng vẫn cãi bướng: ”Thế thì sao? Ai bảo gã đánh không lại ta?”

”Thì thế, ngươi cũng đánh không lại ta!” Công Dương Vũ cười nhạt: ”Xem ra ta có thể lấy một cái gì đó trên người ngươi.”

Thiếu nữ cứng họng, một hồi lâu mới nói: ”Đằng nào cũng thua rồi, ngươi thích làm gì thì làm!”

Trước bộ dạng anh hùng ấy, Công Dương Vũ quyết dạy cho cô ta một bài học, mỉm cười bảo Văn Tĩnh: ”Nhặt ngọn đao lại đây.”

Tưởng y động thủ thật, Văn Tĩnh cả kinh hỏi: ”Ông định chặt chỗ nào của cô ấy?”

”Con bé này có cái miệng đanh đá, đương nhiên phải cắt vật trong miệng nó.” Công Dương Vũ cười: ”Ngươi ăn món lưỡi lợn bao giờ chưa?”

”Ăn rồi.” Văn Tĩnh thật thà đáp.

”Ngon không?”

”Ngon.”

”Nghe nói lưỡi con gái vừa mềm vừa trơn, nhất định còn ngon hơn lưỡi lợn.” Công Dương Vũ nói: ”Ta định cắt lưỡi nó nhắm rượu, thưởng thức mùi vị của cái thứ lắt léo không xương ấy xem sao.”

”Phì.” Cô gái nổi giận: ”Ngươi mới là đồ con lợn, sao không cắt lưỡi mụ vợ mà nhắm rượu?”

Công Dương Vũ lấy đoản đao từ tay Văn Tĩnh, vẩy một cái cho ráo nước: ”Cứ chửi đi, đằng nào ngươi cũng không chửi được lâu nữa.” rồi trỏ thẳng đao vào miệng thiếu nữ. Cô gái nhìn mũi đao loang loáng, sợ hãi vô cùng, nhảy dựng lên, ngoắt đầu chạy trốn. Công Dương Vũ tiến lên một bước, nắm lấy huyệt Chí dương trên lưng cô ta, bắt xoay lại, bảo: ”Ngoan ngoãn há miệng ra cho khỏi đau đớn nhiều.”

Thiếu nữ tất nhiên không nghe, cắn răng thật chặt. Nghĩ tới việc mất lưỡi, cả đời làm một kẻ câm, cô ta bất giác nhắm chặt mắt lại, lệ tuôn ròng ròng.

Văn Tĩnh trông thấy động lòng, nhưng không biết nên nói gì, bỗng quỳ sụp xuống trước mặt Công Dương Vũ.

Công Dương Vũ ngạc nhiên hỏi: ”Sao thế?”

Văn Tĩnh không nói được ngọn ngành, chỉ dập đầu lia lịa. Thiếu nữ chưa thấy động tĩnh gì, mở mắt, ngây người nhìn gã thiếu niên.

Công Dương Vũ hỏi: "Ngươi muốn nói gì? Cứ nói đi."

Văn Tĩnh định nói, nhưng vừa mở miệng, lại không biết nên nói thế nào. Thiếu nữ thầm nghĩ: "Ta chưa câm, thằng nhóc này đã câm rồi, thực là kỳ lạ."

Công Dương Vũ nhạy bén, nhìn nét mặt đã đoán được ít nhiều, cười hỏi: "Ngươi muốn ta tha con ranh này phải không?"

Văn Tĩnh ngẩn người, đỏ mặt gật đầu. Công Dương Vũ lắc đầu bảo: "Vừa rồi không nhờ chiếc giày của ta, chân ngươi đã bị ném cho chó ăn rồi. Con ranh này độc ác như thế, vì sao ngươi còn van xin giúp nó?"

Văn Tĩnh nghe hỏi, trố mắt, không biết nói sao, lại dập đầu binh binh. Công Dương Vũ đảo mắt cười: "Ngươi khăng khăng bảo vệ như thế, cũng được, ta không cắt lưỡi ả nữa, tặng ả làm vợ ngươi vậy?"

Câu nói chẳng khác nào sấm nổ giữa trời xanh. Văn Tĩnh cảm thấy như có mười hai con cóc nhét đầy trong miệng, nghĩ bụng tất cả những lời bông đùa hoang đường nhất đời cũng không vô lý như câu ấy được.

Thiếu nữ nhợt mặt, chuyện này còn khó chịu hơi bị cắt lưỡi hàng ngàn hàng vạn lần, bèn thét to: "Tên ăn mày, cắt lưỡi tao đi, tao không đời nào làm vợ thằng ranh thối tha ấy!"

Công Dương Vũ cười bảo: "Ta thấy gã mặt mũi ngay ngắn, chưa chắc không xứng với ngươi."

"Cái thằng võ công đội sổ hạng bốn thiên hạ mà làm chồng ta!" Thiếu nữ cố ý kéo dài chữ đội sổ hạng bốn .

Công Dương Vũ cười ha hả, đẩy cô ta ra bảo: "Võ công ấy hả? Ta chỉ vẽ vớ vẩn cho gã một tối, chưa chắc gã đã thua ngươi."

"Ta không tin." Cô gái trừng mắt nhìn Văn Tĩnh: "Đức hạnh dạng này, đừng nói một đêm, mà dẫu luyện một trăm năm, cũng chẳng đáng xách dép cho bản cô nương."

"Thật không?" Công Dương Vũ cười nửa miệng: "Nếu gã thắng ngươi thật thì sao?"

Thiếu nữ buột miệng "Thì ta sẽ làm vợ gã."

Công Dương Vũ bảo: "Nhất định thế nhé."

Thiêu nữ dứt lời, cảm thấy hối hận, lại chằm chằm nhìn Văn Tĩnh, hơi yên dạ: "Kể cả có loại võ công luyện thành trong một đêm thì cái đồ bị thịt này cũng không làm được." Bèn nghiến răng nói: "Tất nhiên. Người Mông Cổ chúng ta một lời nói là một đợ máu, không giống Hán nhân các ngươi."

Công Dương Vũ phất tay áo rộng: "Ngươi đi được rồi."

Thiêu nữ không biết ông ta định dạy Văn Tĩnh võ gì, cảm thấy chột dạ, bèn hỏi: "Không xem được ư?" Nhác thấy thần sắc Công Dương Vũ cổ quái vô cùng, cô ta thót tim, vội nói: "Ta đi ngay." Rồi nhảy lên hụp xuống mấy cái, biến mất tăm mất tích.

Công Dương Vũ bảo Văn Tĩnh: "Ngươi đến bờ suối nhặt bốn mươi sáu viên sỏi tròn tròn về đây."

"Làm gì mà cần nhiều vậy?"

"Ngươi cứ nhặt về đây."

"Ba mươi sáu viên không được ư?"

"... Không được."

"Bốn mươi viên vậy, cho chẵn!"

Công Dương Vũ nổi giận: "... Đừng mặc cả với ta, giờ hồn ta đá văng đi bây giờ."

Văn Tĩnh thất thểu đi đến bên suối, nhặt sỏi túm vào áo mang về. Công Dương Vũ nhón lấy một viên, tâng tâng trong lòng bàn tay, bỗng cong ngón tay bắn đi, nó rít vang, bay vút vào rừng rậm. Tiếng hét the thé lập tức vang lên. Văn Tĩnh nhận ngay ra giọng thiếu nữ.

Cô ta không chịu từ bỏ, muốn xem lão nho sinh định làm trò ma gì, nên nín thở núp vào bụi cây. Công Dương Vũ búng viên sỏi qua sát đỉnh đầu, làm rối mớ tóc, khiến cô ả sợ mất mật, co chân bỏ chạy.

Cô gái chạy rõ xa mới ngoác miệng chửi: "Khố rách áo ôm! Nhằm lúc người ta không đề phòng, thật đáng xấu hổ!"

"Còn làu bàu, liệu cái thần hồn không tan mặt!" Giọng Công Dương Vũ vang lên rõ mồn một, như sát bên tai. Thiếu nữ cả kinh, chạy biến đi còn nhanh hơn thỏ.

Hết chương 2

Chú thích:

11601161 Tám câu đầu trong bài thơ Kiếm Môn của Đỗ Phủ. Bản dịch của Phan Ngọc

Phiên âm Hán - Việt:

Duy thiên hữu thiết hiểm, Kiếm môn thiên hạ tráng .

Liên sơn bão tây nam, Thạch giác giai bắc hướng.

Lưỡng nhai sùng dung ỷ, Khắc hoạ thành quách trạng.

Nhất phu nộ lâm quan, Bách vạn vị khả bàng

1289 Nguyên văn: Hắc thuỷ (chỉ Hắc Long giang)

11781179 Tu Di là ngọn núi lớn ở Bồng Lai tiên cảnh, phiếm chỉ một vật gì rất to. Giới tử là hạt cải, phiếm chỉ vật gì rất bé.

4. Tam Tài Biến

Công Dương Vũ cười, sắp bốn mươi lăm viên sỏi thành một hình, hỏi Văn Tĩnh: "Ngươi có nhận ra cái gì không?"

"Nhận ra!" Văn Tĩnh thật thà đáp: "Là một con ba ba?"

Công Dương Vũ nhíu mày, toan giải thích, bỗng Văn Tĩnh thét lên kinh ngạc: "Không phải, đây là... Tôi từng trông thấy rồi, là Cửu cung đồ trong Lạc thư."

"Ồ, ngươi biết hả?"

"Vâng, tôi có đọc sách mà. Huyền Âm đạo trưởng đã nói, hai và bốn là vai, sáu và tám là chân, bên trái là ba bên phải là bảy, chín đội ở trên một đạp ở dưới, năm nằm chính giữa, hình như con rùa đen. Chín số này, bất kể là cộng ngang, dọc hay chéo, kết quả cũng đều là mười lăm." Văn Tĩnh hiếm khi có dịp phô diễn, đắc ý nói thao thao bất tuyệt, nước bọt văng tứ tung.

"Đúng." Công Dương Vũ gật đầu: "Ngươi đã biết rồi thì ta đỡ vất vả." Nói tới đây, ông cất bước, đi lại một lúc trên bờ cát ven suối, để lại bốn mươi lăm dấu chân sâu cỡ một tấc, hình dáng giống hệt với hàng sỏi sắp.

Ông trỏ vào hai trong số các dấu chân: "Từ đây tới đây, ngươi phải đi mất mấy bước?"

Văn Tĩnh ước lượng: "Năm!"

"Không được!" Công Dương Vũ lắc đầu: "Ta chỉ đi hai bước là đủ rồi!"

Văn Tĩnh nhìn ông ta, mắt in rõ rệt ba từ: "Ông nói phét!"

"Không tin hả?" Công Dương Vũ cười khành khạch, cất bước không nhanh không chậm, nhưng vô cùng kỳ quái, chỉ bước hai bước đã đến đúng dấu chân thứ hai.

Văn Tĩnh trố mắt kêu lên: "Sao lại thế được?" Gã vừa nhảy vừa chạy, trổ hết bản lĩnh, vẫn mất năm bước mới đến nơi, lắc đầu, "Quái nhỉ!"

Công Dương Vũ bảo, "Đó chính là thứ công phu ta muốn dạy ngươi! Công phu Tam tam bộ - cơ sở của Tam tài Quy nguyên chưởng."

"Tam tài Quy nguyên chưởng? Tam tam bộ?"

"Cửu cung đồ mô tả sự biến đổi của tam tài, tức là ba yếu tố thiên - địa - nhân, công phu này xây dựng trên nền tảng ý nghĩa đó, nhấn mạnh mặt học vấn hơn là võ thuật." Công Dương Vũ mỉm cười.

Văn Tĩnh bất giác phấn chấn, "Học vấn ư?"

"Phải, chẳng hạn như Tam tam bộ." Công Dương Vũ nói: "Những người công phu bình thường thì phải bước năm bước, ngươi chỉ cần hai bước, người ta bước ba bước, ngươi chỉ cần một bước là tới nơi."

"Như phép rút đất của thần tiên ấy nhỉ!" Văn Tĩnh hớn hở.

"Đúng, chỉ cần hiểu được nguyên tắc bước chân của ta, ngươi sẽ là thần tiên trong bốn mươi lăm bước này." Công Dương Vũ hỏi: "Ngươi có muốn học không?"

"Có chứ." Văn Tĩnh hào hứng đáp, bỗng nhớ ra điều gì, gã ngập ngừng hỏi: "Nhưng, không cần phải tập xuống tấn hay cử khoá đá1 trước ư?"

Công Dương Vũ lắc đầu: "Luyện sức mạnh là công phu bậc thấp, ta đây học võ công thượng thừa, coi trọng nhất là sự nhận thức. Có người dăm mười năm chưa chắc nhập môn được, nhưng nếu ngộ tính cao, chỉ một đêm cũng đủ."

"Có thứ võ công dễ dãi như vậy sao?" Văn Tĩnh tươi mặt, thầm nghĩ: "Chỉ cần không cử khoá đá và xuống tấn là được rồi."

Công Dương Vũ tủm tỉm, dùng bốn mươi lăm viên sỏi biểu diễn sự biến hoá của Tam tam bộ, bộ pháp này tiến hành theo lối biến hoá của Cửu cung đồ. Về những phép biến hoá ấy, Văn Tĩnh đã từng nghe Huyền Âm đạo trưởng giảng một phần, một phần khác biết đến nhờ đọc sách, nhưng không ngờ có thể áp dụng được vào võ công, ngoài ra còn nhiều nội dung Văn Tĩnh chưa hề biết tới, đều do Công Dương Vũ thông minh cơ trí phát triển thêm ra. Văn Tĩnh sáng dạ hơn người, bẩm sinh thích nghiên cứu những điều phức tạp, càng lắt léo càng hứng thú.

Nghe giảng hai lượt, Văn Tĩnh đã hiểu ngọn ngành. Công Dương Vũ lấy làm lạ, bèn không rườm lời nữa, bắt gã tự luyện tập, còn mình thì mở bầu rượu, ngồi bên suối quan sát.

Lần đầu tiên tu luyện một loại công phu coi trọng việc động não hơn động thủ, Văn Tĩnh thấy mới mẻ vô cùng, nghiền ngẫm những biến hoá của nó, cảm giác như uống rượu cất lâu năm, càng uống càng thấy mê. Gã quên hết tất cả, tập trung bay nhảy liên tục bên bờ suối, càng đi càng nhanh, được một lúc bỗng loạng choạng ngã sấp mặt, lồm cồm bò dậy lắc đầu: "Lẽ nào bước này sai?" Nói rồi, gã đi lần nữa, rất trơn tru, nhưng hễ bước nhanh hơn là lại ngã.

Văn Tĩnh gãi tai thắc mắc: "Sai ở đâu ấy nhỉ?"

"Bộ pháp thì không sai." Công Dương Vũ buộc bầu rượu vào thắt lưng, thong thả đứng dậy: "Sai ở chỗ ngươi không tự lượng sức."

Văn Tĩnh chằm chằm nhìn ông ta: "Không tự lượng sức?"

"Ờ, suy cho cùng đây vẫn là một môn thuộc võ công." Công Dương Vũ mỉm cười: "Căn cơ võ nghệ của ngươi chỉ nhanh được đến mức đó thôi, hễ vượt ngưỡng là như trẻ nhỏ học chạy, nhất định sẽ ngã."

"Vậy ư?" Văn Tĩnh ủ rũ.

"Ta đã nói rồi, Tam tam bộ là công phu nhập môn, luyện tiếp lên, tam tài sẽ biến thành tứ tượng, nên còn có Tứ tứ bộ, sau Tứ tứ bộ còn có ngũ ngũ Mai hoa bộ, lục lục Thiên cương bộ, thất thất Đại diễn bộ, bát bát Phục hi bộ, khi luyện đến cửu cửu Quy nguyên bộ thì coi như thành công. Tới lúc đó ngươi chẳng khác nào chim bay trên trời, cá lội dưới nước, tuỳ nghi biến ảo, muốn thế nào được thế ấy."

Văn Tĩnh bất giác ngơ ngẩn: "Tôi có thể luyện được Quy nguyên bộ không?"

Công Dương Vũ ngắm gã, tủm tỉm bảo: "Với căn cơ của ngươi, luyện chừng một trăm năm nữa là được."

”Một trăm năm?” Văn Tĩnh nhăn mặt: ”Thế thì đi luyện ở chỗ ông bà ông vải rồi còn gì.”

Công Dương Vũ phá lên cười: ”Đừng nản chí! Lúc ta bằng tuổi ngươi, sức trói gà không chặt, còn thua ngươi xa!”

Văn Tĩnh sáng mắt, song lập tức lại lộ vẻ ngờ vực nhìn Công Dương Vũ.

Công Dương Vũ nói: ”Thực ra, mọi sự biến hoá đều trên cơ sở của Cửu cung đồ. Ta đã giao hẹn với con bé đó chỉ một đêm thôi, không thể dạy ngươi nhiều, nhưng bộ pháp này cũng đủ thắng nó rồi.”

Ông ta đi đi lại lại, chậm rãi tiếp: ”Công phu của Hắc thuỷ nhất quái là hạng sắc sảo tàn độc nhất đời này, nên phải thừa lúc sơ hở đánh vào chỗ yếu hại mới có thể đương cự được. Tam tam bộ chỉ là thừa lúc sơ hở, còn muốn đánh vào chỗ yếu hại thì phải dùng đến Tam tài chưởng mới xong.” Y ngừng một lúc, ”Thời gian không còn bao lăm, ta truyền cho ngươi ba chiêu chưởng pháp.”

”Tôi không luyện đâu.” Văn Tĩnh bực dọc: ”Luyện quyền cước ốm người lắm.”

”Bắt buộc.” Công Dương Vũ bảo: ”Con ranh đó không đời nào bỏ qua cho ngươi. Nếu ngươi muốn sống thì phải luyện lộ chưởng pháp này.”

Văn Tĩnh nói vẻ thật thà: ”Không đánh lại thì chạy.”

Công Dương Vũ giật mình: ”Chạy? Tam tam bộ là di chuyển tại chỗ, ả ta đuổi theo thì ngươi mệt chết.”

Văn Tĩnh cũng giật mình: ”Gay nhỉ!” Sực nghĩ ra, gã tự nhủ: ”Ồ vất vả nhọc nhằn gì thì cũng chỉ trong ba chiêu thôi mà.” Nghĩ tới đây, gã bèn đồng ý.

Công Dương Vũ đánh mẫu một lượt. Văn Tĩnh nhìn thấy như vẽ hình một cái hồ lô, chẳng rắc rối gì lắm, bèn uể oải luyện một lúc, được đến tám phần mười. Gã kiêu ngạo nghĩ: ”Chưởng pháp kiểu này dẫu có ba mươi chiêu mình cũng học được.”

Công Dương Vũ đọc thấu gan ruột gã bèn bảo: ”Nếu ví Tam tam bộ là giương cung, thì Tam tài chưởng là ba mũi tên. Cái phức tạp nhất của Tam tài Quy nguyên chưởng không phải là cung với tên đó, mà là làm thế nào để bắn được tên kia.”

Văn Tĩnh bối rối: ”Thì ra vẫn chưa xong ư?”

Công Dương Vũ nói: ”Tam tam bộ tuy khó, nhưng ngươi sáng dạ đôi chút là học được. Còn tâm pháp của ta thì chỉ có thể lĩnh hội bằng cảm thụ, không thể truyền đạt bằng lời. Tam tài Quy nguyên chưởng gắn kết chặt chẽ với số Ba, tâm pháp cũng chia làm ba nội dung, Vô vọng thức2 và Thái hư thức3 rất mơ hồ, khó nắm bắt. Với tư chất của ngươi thì học được Kính tâm thức là khá lắm rồi.”

Văn Tĩnh nghe ù ù cạc cạc.

”Nói có vẻ lôi thôi, nhưng tóm lại, điểm cốt yếu của lộ chưởng pháp này là quan sát tâm ý địch thủ.” Công Dương Vũ giảng: ”Nếu ngươi nhanh hơn, nhận ra kẻ thù đang toan tính gì, thì ngươi sẽ xử trí thế nào?”

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ, bối rối đáp bừa. ”Tôi có thể chạy trốn trước.”

”Chỉ biết mỗi chạy thôi.” Công Dương Vũ giận dữ: ”Nếu ngươi đọc được suy nghĩ của hắn, ngươi phải nhân cơ hội phản kích chứ.”

”Phản kích ấy hả?” Hệt như nghe thấy một điều lạ lùng nhất trên đời, Văn Tĩnh trỏ vào mũi mình: ”Ý ông là, muốn tôi đánh nhau với cô gái đó?”

Công Dương Vũ cau mày. ”Không đánh thì thắng nó sao được?”

Văn Tĩnh nghĩ: ”Tôi không đánh nhau với cô ta đâu, đành chịu chết thôi.” nhưng nhìn vẻ mặt không báo hiệu điều gì tốt lành của Công Dương Vũ, suy nghĩ sắp bật ra lời vội biến thành: ”Tôi làm sao mà đoán nổi tâm ý địch thủ?”

Công Dương Vũ nói: ”Ngươi khác với số đông ở chỗ đó. Ngươi biết chuyện Bá Nha Tử Kỳ chứ?”

”Biết.” Văn Tĩnh lại hào hứng: ”Bá Nha tài đàn, Chung Tử Kỳ sành nghe. Bá Nha vừa gảy đàn vừa nghĩ đến núi cao, Chung Tử Kỳ bèn nói: Ôi sừng sững Thái sơn. Bá Nha nghĩ đến nước chảy, Chung Tử Kỳ

bèn nói: Ôi mênh mang sông nước. Vì thế Bá Nha coi Tử Kỳ là tri âm, sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không chơi đàn nữa."

"Ờ." Công Dương Vũ bảo: "Có một số người bẩm sinh giỏi đoán hiểu nhân tâm, kẻ nghe tiếng đàn đọc suy nghĩ của tài tử, kẻ ngắm tranh chữ thấu tư tưởng của hoạ gia, lại có kẻ qua chiêu thức nắm bắt tâm trạng của cao thủ võ học."

"Nhưng thế thì liên quan gì đến tôi?" Văn Tĩnh hỏi.

"Hừ." Công Dương Vũ nhìn gã. "Lúc ở khách sạn Tử La4, ngươi chẳng khoa môi múa mép, huênh hoang bình phẩm tranh chữ của lão phu đấy ư?"

Văn Tĩnh trố mắt: "Ông... ông nghe thấy à?"

Công Dương Vũ cười: "Tất nhiên! Bắt đầu từ khách sạn Tử La, các ngươi nói năng gì trên đường, ta nghe rành rọt không sót một câu!" Văn Tĩnh tái mặt, ngoắt đầu muốn chạy.

Công Dương Vũ tóm gã lại: "Định đi đâu?"

Văn Tĩnh giãy giụa: "Tôi không muốn quay về đấy, không muốn làm Hoài An vương đâu."

"Ai bắt ngươi làm Hoài An vương?" Công Dương Vũ ngạc nhiên.

Văn Tĩnh còn ngạc nhiên hơn: "Thế không phải... ông đến để bắt tôi về à?"

"Không phải." Công Dương Vũ cười nhạt: "Nếu ngươi muốn làm Hoài An vương thật, ta thiết gì chuyện sống chết của ngươi."

Văn Tĩnh thở phào, song lại thắc mắc hỏi ngay: "Ông không chung chí hướng với Bạch tiên sinh à?"

"Đương nhiên không. Thằng nhóc đó suốt ngày rao giảng việc ái quốc, ôm khư khư lấy tiểu triều đình Lâm An, hùng hục làm nô tài cho gã thiên tuế khốn kiếp nọ. Hừ, ta từ mặt cái hạng đồ đệ ấy lâu rồi." Công Dương Vũ lạnh lùng nhìn trời sao, thong thả nói: "Giang sơn Đại Tống con khỉ gì, năm trăm năm trước làm gì có Đại Tống. Hoàng đế Mông Cổ cóc khô gì, hừ, một trăm năm trước làm gì có Thành Cát Tư Hãn. Lũ Mông Cổ coi mạng người như cỏ rác. Bọn quan lại Đại Tống thì bỏ mặc dân đen, chằm chặp lo giữ đất đai của họ Triệu chúng nó. Ta thấy, hai phe ấy đều là chó hoang tranh giành một khúc xương." Nói tới đây, y thở dài: "Chỉ thương cho tính mạng dân chúng."

Văn Tĩnh nghe vậy há hốc miệng, cảm thấy lời lẽ của nho sinh này kỳ quái vô cùng, một lúc lâu sau gã vặn: "Làm như ông không phải là dân nhà Tống ấy?"

"Phải thì sao?" Công Dương Vũ nói: "Đại Tống thối nát xập xệ. Bọn họ Triệu chỉ lo hưởng lạc, khiến quân không ra quân, tướng không ra tướng, gian nịnh nhung nhúc hoành hành nơi triều dã, xu phụ ngoại bang, hà hiếp dân chúng, trung thần lương tướng thì bị áp chế. Vương triều ấy kéo dài được đến nay cũng đã lạ lắm rồi, nhân sĩ thiên hạ đổ máu và nước mắt cho nó làm gì nữa? Dẫu có một trăm kẻ như Bạch Phác sẵn sàng hi sinh, cũng chỉ để bảo vệ lũ đỉa ăn thịt hút máu người mà thôi."

Văn Tĩnh nghe nhức cả đầu, cảm thấy có điều bất ổn, bèn nói: "Tuy triều đình không đúng, nhưng nếu bọn Thát chiếm Đại Tống, bách tính sẽ khốn khổ. Dạo ở phương bắc, tôi và bố tôi toàn bị chúng hà hiếp."

Công Dương Vũ im lặng hồi lâu, rồi bảo: "Ừ, triều đình của họ Triệu không đáng gìn giữ, nhưng dân chúng Đại Tống vô tội, ta hận không thể ăn gan uống máu tên hôn quân và lũ gian thần, nhưng chúng mà bị diệt, ngoại tộc sẽ thừa gió bẻ măng. Bọn Thát giết người như ngoé, chúng ra tay thì vô số lương dân phải chết. Tuy vậy, bảo vệ Đại Tống tức là bảo vệ cái triều đình ngớ ngẩn nọ, bọn chúng đêm đêm vui chơi ca hát, ngụp lặn trong xa hoa truỵ lạc, hút cạn xương máu dân đen, khiến họ cạn đường sống. Giang sơn này giữ lại cũng có ích lợi gì đâu, giang sơn này, giang sơn này..." Ông thẫn thờ ngơ ngẩn, lặp đi lặp lại mấy chữ ấy đến bảy tám lượt, bỗng hú dài, tiếng hú dữ dội ngân mãi không thôi, làm cành lá cây rừng khua lên xào xạc. Lúc ông ngừng lại, lệ đã ròng ròng.

Tiếng hú và nước mắt khiến Văn Tĩnh lúng túng. Một lúc lâu sau, gã dè dặt hỏi: "Công Dương tiên sinh! Ông... vẫn bình thường chứ?"

Công Dương Vũ lắc đầu: "Ta không sao, chỉ tại nhiều việc nghĩ mãi không hiểu. Ta nghĩ, vì sao xã tắc rộng lớn, ngàn vạn sinh linh, thành bại sinh tử... đều liên quan đến bàn tay con người? Đổng Trọng Thư nói lệnh vua là lệnh trời, ta không tin, trời nào lại xuẩn ngốc như tên hoàng đế ở Lâm An kia? Vì sao hễ có quyền là người ta dẫm đạp mọi người khác? Vì sao phải hi sinh tính mạng số đông để giữ gìn vinh nhục của một cá nhân? Vì sao cùng là người mà cắn xé giày xéo nhau, chỉ vì danh lợi mà dồn nhau đến đường cùng? Vì sao các nước lại nổi trận can qua, máu nhuộm vũ khí, biến sông núi tươi đẹp thành lò sát sinh địa ngục?" Nói tới đây, ông nhìn Văn Tĩnh: "Tiểu huynh đệ, ngươi có hiểu không?"

Bối rối trước mớ lời lẽ ấy, Văn Tĩnh thật thà đáp: "Không."

"Ta cũng không hiểu." Công Dương Vũ cười buồn: "Ba mươi năm nay, lúc nào ta cũng trăn trở, muốn báo đền đất nước, thì nước không ra nước, muốn thành gia thất, thì vợ con ly tán, muốn xa niềm trần tục ngao du sơn thuỷ, nhưng không làm ngơ được trước lê dân lầm than. Vì vậy cuộc đời thành ra đủ điều mâu thuẫn, loay hoay luống cuống. Người ngoài nhìn thấy võ công ta, nhưng không cảm nhận được mớ bòng bong trong lòng ta. Tiểu huynh đệ, ba mươi năm nay, chỉ có ngươi thấu hiểu nỗi phiền não ấy, qua bức tranh!"

"Nhưng... nhưng..." Văn Tĩnh ngoẹo cổ: "Quân Thát ưa chặt đầu lắm!"

"Ta đã thề độc, quyết không động một ngón tay vì bọn đế vương, Mông Cổ hay Đại Tống đều không liên quan gì đến ta." Công Dương Vũ liếc Văn Tĩnh: "Nếu ngươi có bản lĩnh, thì bắt chước Bạch Phác đi mà làm tay sai cho đám quan phủ."

Văn Tĩnh cười: "Đáng tiếc tôi không có bản lĩnh!"

Công Dương Vũ hừ mũi: "Ngươi học được Tam tài Quy nguyên chưởng của ta, sợ gì không có bản lĩnh? Cả thiên hạ cũng chẳng ăn ai, mấy tên đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt càng không đáng kể." Văn Tĩnh ngây người: "Lợi hại đến vậy sao?" Công Dương Vũ ngạo mạn ngửa đầu lên trời, không nhìn gã, như thể khẳng định đó là điều tất nhiên.

Văn Tĩnh vốn đã thích thú với những thứ thâm thuý khó hiểu vừa rồi, bèn năn nỉ "Vậy... vậy ông dạy tôi thêm mấy buổi nữa đi!"

"Không được!" Công Dương Vũ cau mày: "Ta còn có việc gấp. Thằng ranh con nhà ngươi đã làm lỡ bao nhiêu thời gian của ta rồi!"

"Việc gì?" Văn Tĩnh lấy làm lạ: "Mà gấp thế!"

Công Dương Vũ không đáp, nhìn sao giăng khắp trời, ánh mắt buồn rầu. Một lúc lâu sau, ông thở dài khẽ nói: "Vì sao? Vì sao? Vì sao nàng lại tránh ta..."

Văn Tĩnh ngạc nhiên: "Ai kia?"

Công Dương Vũ giật mình, trừng mắt quát: "Lắm mồm! Liên quan gì đến ngươi?"

Văn Tĩnh nghe thét phát run, im thin thít. Công Dương Vũ trầm ngâm một hồi rồi xua tay bảo: "Thôi, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Ta truyền cho ngươi tâm pháp Kính tâm thức! Lĩnh hội được hay không là tuỳ ngộ tính của ngươi!"

Văn Tĩnh thầm nhủ: "Suy nghĩ của ông quái gở lắm, tôi chả hiểu gì cả." nghĩ vậy nhưng không dám nói ra. Công Dương Vũ giảng một lượt, đại để là gạt bỏ hết tạp niệm, tĩnh tâm thổ nạp.

"Công phu môn phái của Tiêu Thiên Tuyệt rất kỳ ảo, thường khiến đối thủ hoa mắt, không nắm bắt được." Công Dương Vũ nói: "Có điều, võ công tuy biến hoá đa đoan nhưng tâm ý của người xuất chiêu thì chỉ có một, nên sự biến hoá đó chẳng qua là che giấu suy tư thật của y mà thôi, vì vậy ngươi phải đạt tới mức tĩnh tại, nhìn bằng thần chứ không phải bằng mắt, đừng để ánh mắt biến đổi của đối thủ lung lạc mình, phải dùng tấm gương sáng trong ngươi để soi ra tâm tưởng của y, đạt được điều đó thì võ công lợi hại đến đâu ngươi cũng có thể ứng phó. Hiểu chưa?"

"Chưa." Văn Tĩnh đáp: "Đằng nào thì tôi cũng không dám động thủ với bọn họ đâu."

Công Dương Vũ mỉm cười: "Ngươi ngồi xuống đi đã, tập hít thở theo cách ta truyền cho ngươi."

Văn Tĩnh y lời ngồi xuống, nín thở tập trung tư tưởng, thổ nạp mấy lượt, bỗng cảm thấy một bàn tay ấn lên huyệt Bách hội của mình. Giọng Công Dương Vũ vo ve như tiếng muỗi kêu vang lên bên tai gã: "Căn cơ của ngươi yếu quá, khó phát huy được chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chưởng. Hôm nay chúng ta có duyên với nhau, ta truyền cho ngươi Hạo nhiên chính khí, chú ý nghe cho rõ đây."

Một luồng chảy nóng bỏng từ đỉnh đầu tràn vào, lan khắp tứ chi bách hài, "Từ Dương kiều, đến Kiên tỉnh... Qua Thần khuyết, vào Hội âm... Lên Cưu vĩ, tiến Lộc quan, xoa nóng Ngọc chẩm... Đản trung chạy tiếp, Song long chia đường, đấu Bách hội, nhập Đan điền..." Cùng với giọng Công Dương Vũ, chân khí trong cơ thể Văn Tĩnh cuộn lên, chảy ùng ục, kinh mạch tê dại, không tài nào nhúc nhích được, gã đành ngồi yên lắng nghe. Công Dương Vũ nói đến đoạn: "Gồm thâu tất cả, thấu suốt mọi đường, chí dương chí đại, đó là Hạo nhiên chính khí." thì Văn Tĩnh thấy đỉnh đầu nhẹ hẳn đi, chân khí trong mình đã vượng, sục sôi cuộn trào, liên tục lưu chuyển theo thứ tự, toàn thân ấm áp dễ chịu vô cùng, không muốn đứng dậy ngay. Chân khí lưu chuyển chín lần, Văn Tĩnh linh quang phản chiếu, đầu óc sáng láng nhẹ nhàng, tiến đến cảnh giới vô ngã.

Chẳng biết lâu hay chóng, Văn Tĩnh thoát ra khỏi trạng thái nhập định, cảm thấy khí cơ dào dạt, kình lực sung mãn. Gã ngẩng đầu nhìn quanh, trăng ngả về tây, bốn bề yên tĩnh, Công Dương Vũ đã biến mất, chỉ còn tiếng hát từ đằng xa loáng thoáng vọng lại:

"...Tửu hàm hung đởm thượng khai trương,

Mấn như sương

Hựu hà phương

Trì tiết Vân Trung

Hà nhật khiển Phùng Đường

Hội vãn điêu cung như mãn nguyệt

Tây bắc vọng

Xạ Thiên lang.5"

Tiếng hát rành rọt sang sảng, như cơn gió thổi qua rừng núi, bay đi xa vẫn ngân nga không dứt.

Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn trời. Đêm mênh mang, sao lác đác, duy có chòm Thiên lang ở phía tây bắc rực sáng lạ lùng, tương truyền sự xuất hiện của chòm sao này báo hiệu chiến tranh.

"Công Dương tiên sinh nói câu nào là phê phán Đại Tống câu ấy, nhưng bài ca lại ngụ ý tòng quân bảo vệ đất nước, người cũng như tranh vẽ, toàn những mâu thuẫn. Hừm, có lẽ tại ông ta chưa gặp được hoàng đế tốt chăng?" Văn Tĩnh vừa nghĩ ngợi vừa đứng dậy, thấy hai chân tê nhức, suýt ngã nhào, buột miệng lẩm bẩm: "Mặc kệ Đại Tống hay Mông Cổ, ta cứ về Hoa sơn cho sớm, khỏi bị Bạch Phác gây phiền."

Gã lếch thếch đi lên hướng bắc, cây cối đổ bóng rung rinh trên mặt đường, âm u chờn chợn. Được một dặm, bỗng có tiếng cú rúc, Văn Tĩnh rùng mình, bất giác rụt cổ lại. Đúng lúc đó, gió nổi sau lưng, rồi một bàn tay mịn như ngọc vỗ lên vai gã...

oOo

Vầng triêu dương từ từ nhô lên khỏi đỉnh Lục Bàn sơn, hút sạch sương sớm đọng trong rừng, cây lá chỉ còn âm ẩm. Hai con dẽ chui ra khỏi vách đá đen sì, sóng đôi bay vòng vòng trên không, rìa cánh viền ánh nắng mai, phơn phớt vàng.

"Soạt," một mũi tên kèm theo tiếng rít rợn người lao ra khỏi rừng, như tia chớp xé toạc trời xanh, xuyên ghim luôn hai con dẽ. Âm thanh ai oán ré lên giữa vòm không, đôi chim lăn qua vách đá rơi xuống mặt đất.

Tiếng móng ngựa lộp cộp. Một kỵ mã lướt tới, thiếu niên áo trắng ngồi trên ngựa giơ tay đón lấy cặp chim dẽ giữa không trung.

"Bắn giỏi lắm!" Gã nói to, gương mặt non tơ vương nụ cười khoan khoái.

Một người râu quăn cởi trần ruổi ngựa ra khỏi rừng, tay cầm cánh cung lớn dài cỡ năm thước, to bằng bắp tay, dây cung bện từ ba sợi gân bò.

Thiếu niên gọi: "Bá Nhan tướng quân!"

Bá Nhan thúc ngựa lại gần. Hai con ngựa xấp xỉ nhau, nhưng Bá Nhan cao hơn thiếu niên đến hai cái đầu, bộ tóc dài rối bời rũ xuống làn da rắn rỏi, vồng ngực rộng lấm tấm mồ hôi, nhấp nhánh sáng.

"A Thuật." Y cười. "Em nhanh tay nhanh chân quá."

A Thuật nhìn cánh cung của Bá Nhan, nói vẻ ngưỡng mộ: "Khi nào em mới kéo được cái cung này?"

Bá Nhan xoa đầu gã, cười: "Làm Vạn phu trưởng rồi mà còn nói năng trẻ con thế. Hôm nay đã luyện bài thương ta dạy em chưa?"

"Đã." A Thuật nháy mắt tinh nghịch: "Tiếc nỗi không có đối thủ thử thương."

Bá Nhan nhìn về Kiếm Môn quan lừng lững đằng xa, điềm tĩnh nói. "Sắp có rồi."

Đúng lúc ấy, tiếng tù và đâu đó rúc lên mạnh mẽ, vang rền trên núi đồi nhấp nhô.

A Thuật nhướng mày, vẻ non tơ biến khỏi khuôn mặt trắng trẻo, thay vào đó là sát khí đằng đằng, ánh mắt dữ dội dõi theo phía hiệu lệnh.

"Bắt đầu rồi ư?" Bá Nhan nheo mắt, gác cánh cung lên vai, vỗ vai A Thuật: "Đi nào."

"Vâng!"

Hai con tuấn mã hí lên lanh lảnh, móng ngựa nện trên đất dội vào tim như tiếng trống trận, bụi bốc mù mịt quanh vó ngựa, cuốn thẳng về phía Kiếm Môn quan.

oOo

Văn Tĩnh nghe thấy tiếng gió, không kịp nghĩ ngợi nhiều, vùng bước lên, vô thức di chuyển theo đúng đường lối của Tam tam bộ, khiến người đằng sau chụp hụt. Gã ngoái đầu nhìn, mặt bỗng xám như tro. Thân hình yểu điệu, nụ cười tươi tắn, chính là cô ả Mông Cổ nọ.

Thiếu nữ túm trượt, hơi ngạc nhiên, nhưng không bận tâm nhiều, cười chúm chím bảo: "Ngươi chạy hả? Chạy nữa đi! Hiện tại chỉ có hai ta, để xem ai giúp ngươi được nữa?"

Văn Tĩnh thấp thỏm, ấp úng hỏi: "Cô... làm sao tìm thấy tôi?"

Thiếu nữ huýt sáo, một vật đen đen từ trên không sà xuống, đậu lại trên cánh tay cô ta. Trong tinh sương mờ ảo, Văn Tĩnh trông thấy rõ đó là một con kền kền dài cỡ hai thước, bộ dạng hung ác, sát khí đằng đằng, hoàn toàn trái ngược với dung nhan diễm lệ của thiếu nữ, đúng là người đẹp và quái vật, không dưng điểm một nét kinh dị vào buổi sớm mai.

"Nó dẫn đường cho ta." Cô gái cười: "Ngươi không chạy được đâu."

Văn Tĩnh lấy làm lạ: "Nó dẫn đường được ư?"

"Tất nhiên." Thiếu nữ đắc ý bảo: "Ban tối lúc chạm vào ngươi, ta đã rắc Thiên lý hương lên người ngươi, dù ngươi có chạy mấy chục dặm cũng không thoát được sự truy đuổi của con kền kền này."

Quạ và kền kền có khứu giác thính nhạy nhất trong các loài chim, biết dựa vào mùi người hoặc súc vật toả ra từ đằng xa để nhận biết xem đối tượng còn sống hay đã chết, khứu giác của chúng còn nhạy hơn cả loài chó. Văn Tĩnh vừa đi vừa ẩn náu, nào ngờ chẳng có tác dụng gì trước ngón đòn ấy của thiếu nữ.

Cô gái nhích vai, con kền kền bay lên, biến vào bầu trời mờ tối.

Cô ta cười hỏi: "Công Dương Vũ dạy ngươi thứ võ công gì vậy? Ta muốn xem xem."

Văn Tĩnh kêu lên: "Ối chà." rồi gọi với ra phía sau thiếu nữ: "Công Dương tiên sinh."

Thiếu nữ giật mình ngoái đầu trông, thấy vắng ngắt không một bóng người, hiểu mình bị đánh lừa, liền ngoảnh phắt đầu về. Văn Tĩnh đang guồng chân chạy trốn.

Thiếu nữ nổi giận tung mình bay lên, vung chưởng chém theo gáy Văn Tĩnh. Gã trai nảy mình, bước xéo đi. Bàn tay thiếu nữ chệch mục tiêu, rơi vào khoảng không, cô ta kinh ngạc, lập tức bật lui đá liền bảy cước, nhằm vào những chỗ yếu hại khắp người Văn Tĩnh. Văn Tĩnh tiến ba bước, lùi ba bước, tựa chiếc lá bay nương theo đòn chân như cuồng phong của thiếu nữ. Bảy cước tung ra hết mà không chạm được tới chéo áo Văn Tĩnh.

"Ngộ đấy." Thiếu nữ cười khanh khách, đưa hai tay lên, nhẹ nhàng và chậm rãi, thi triển Như Ý Ảo Ma thủ, đôi tay thiên biến vạn hoá, chỉ thoáng chốc đã hãm Văn Tĩnh vào trong.

Vô vàn cánh tay múa kín trước mặt Văn Tĩnh, như cảnh tiên nữ rắc hoa, nhìn rối cả mắt. Trong lúc hoảng loạn, Văn Tĩnh trúng một chưởng vào vai, ngã bật ra ngoài bốn thước. Gã lồm cồm bò dậy, đi hơn mười bước lại lĩnh một cước vào gò má, bay ra xa hơn trượng, ngã bộp xuống đất.

Thiếu nữ bĩu môi: "Thế thôi ư? Công Dương Vũ cũng chỉ có vậy." Thấy Văn Tĩnh ngã sấp, nằm im không nhúc nhích, cô ta lại bảo: "Thằng ranh, lần này ta ra đòn có cân nhắc nặng nhẹ, ngươi đừng hòng giả chết lừa ta."

"Sai rồi!" Mặt vục trong đất nhão, Văn Tĩnh lúng búng nói.

Thiếu nữ lấy làm lạ: "Sai cái gì?"

Văn Tĩnh bò dậy, ngồi xếp bằng, chống má trầm ngâm: "Đúng là sai rồi."

"Trò lừa đảo gì nữa đây?" Cô gái sốt ruột, lắc mình tới, điểm ngón tay nhỏ thon vào Nhuyễn ma huyệt của Văn Tĩnh, ai ngờ trượt vào khoảng không, Văn Tĩnh đã vòng về mé lưng cô ta tự lúc nào. Cô gái cả kinh trở chân móc ngược ra sau, Văn Tĩnh lại vòng lên trước mặt. Cô gái thét lớn, tay đấm chân đá, xuất liên tiếp năm chiêu, Văn Tĩnh nhanh như bóng ma, thoắt ẩn thoắt hiện giữa màn quyền cước loang loáng. Thiếu nữ không đánh trúng lần nào, cảm thấy bất ổn, gắng lên tinh thần, dốc hết bản lĩnh. Thế tấn công như gió táp mưa sa, trút ào ào xuống Văn Tĩnh.

Như Ý Ảo Ma thủ là một chiêu thức lợi hại trong võ lâm, biến hoá vô cùng kỳ lạ, thiếu nữ lại xuất toàn lực, Văn Tĩnh tuy lĩnh hội được chút ít công phu nhưng gặp toàn hiểm chiêu đâm lúng túng, ngực bị phớt một chưởng, gần như nghẹn thở, quíu cả chân. Mọi chỗ yếu hại trên mình gã đều bị kiềm chế trong hai tay thiếu nữ.

Gã thiếu niên gắng gượng tìm đường sống, tuy đang trong vòng nguy hiểm nhưng vẫn hết sức chuyên chú đến sự biến ảo của lộ chưởng pháp, gạt bỏ tạp niệm, chỉ mong nắm lấy một tia sống sót, vô hình trung lại phù hợp với tâm pháp nhìn bằng thần không nhìn bằng mắt . Lòng sáng như gương, soi thấu tâm tưởng đối thủ.

Mỗi chiêu của thiếu nữ có tám phép biến hoá, trong đó bảy hư một thực. Văn Tĩnh đang gặp bước đường cùng, vốn dĩ không đỡ nổi, nếu trúng một chưởng của cô nàng thì không chết cũng bị thương nặng, lạ một nỗi, cứ mỗi lần bàn tay mịn màng của thiếu nữ còn cách huyệt Đản trung của gã năm tấc thì lại trượt đi, dịch sang ngang hai tấc.

Sự biến hoá vi diệu ấy tuy chỉ thoáng chốc, nhưng không thoát được tâm kính của Văn Tĩnh. Gã xuất thủ xong, tựa hồ đứng không vững, loạng choạng ngã chúi lên trước, luống cuống hoa chân múa tay, tưởng chừng hoảng loạn, thực ra là nhắm mục tiêu, đặt ngay một chưởng lên Thần phong huyệt của thiếu nữ, chính là Nhân tâm hoàng hoàng, chiêu thứ nhất trong Tam tài Quy nguyên chưởng.

Thiếu nữ hoàn toàn bất ngờ, một vì gã biết tận dụng sơ hở để phản kích; hai vì gã không lùi mà lại tiến; ba vì gã xuất chiêu trông không theo chương pháp gì cả, thực chất lại có sự ảo diệu riêng, cô ta cố gắng né tránh, vẫn bị gã đánh trúng chỗ yếu hại; bốn vì trong chưởng lực của gã lại có một dòng chảy ngầm kỳ quái, phá vỡ Huyền Âm Ly Hợp thần công, phong bế huyệt đạo của cô ta.

Trao đổi xong một chiêu, hai người cùng lùi bật về sau, ngã xuống đất, bất động, vùng núi lặng đi, không một âm thanh.

Hồi lâu, Văn Tĩnh thở mạnh, lồm cồm bò dậy, cảm thấy xương sườn đau nhói, hình như đã gãy mất một dẻ.

Gã chậm chạp đi đến gần thiếu nữ, thấy cô ta trợn đôi mắt đẹp nhìn mình chằm chằm, nhăn nhó bảo: "Cô ra tay mạnh quá."

"Phì!" Thiếu nữ không nói được, nhưng trong bụng chửi rủa tàn tệ: "Thằng chó má, không biết dùng ngón quỷ quái gì mà điểm huyệt được mình?" Vừa rồi cô ta liên tục vận nội công xung khai huyệt đạo, Huyền Âm Ly Hợp thần công của Hắc thuỷ nhất quái là tâm pháp nội công đỉnh cao, tâm ý chuyển đến đâu, chỗ đó hoặc cứng như sắt luyện, hoặc mềm như nước, chưởng lực bình thường không thể làm cô ta bị thương mảy may, nhưng dòng ngầm của Văn Tĩnh không chỉ phá vỡ lớp thần công hộ thể, mà còn như một thứ bông mềm nhẽo thút nút ở đó, cô ta xung khai ba lần liên tục, vận sức rất khó khăn, cuối cùng Văn Tĩnh lại đứng dậy được trước, khiến cô ta tức giận vô cùng.

Văn Tĩnh ho rũ rượi, khạc ra một bãi máu. Ngắm thiếu nữ một lúc, gã cười: "Trông cô thế này ưa nhìn lắm, nếu đừng trừng mắt với tôi, nhất định còn ưa nhìn hơn nữa!"

Thấy Văn Tĩnh ngó mình chằm chằm, cô gái chỉ hận không thể rứt thịt gã ra. "Thằng khốn kiếp."

"Một cô gái đẹp thế này, vì sao cứ muốn đánh giết?" Văn Tĩnh cau mày: "Cô phải lo thêu thùa mới đúng."

Thiếu nữ rủa thầm: "Thêu cái của khỉ! Thêu vào cái mặt ngươi ấy!"

"Hoặc ngồi bên song ngắm trăng." Văn Tĩnh mơ màng nói: "Quyển khởi thuỷ tinh liêm, Linh lung vọng thu nguyệt.6 Gảy đàn cũng hay, Hàm tình lộng nhu sắt, Đàn tác mạch thượng tang.7 Ờ, hái dâu cũng tốt, Tố thủ thanh điều thượng, hồng trang bạch nhật tiên8. Người đẹp như cô làm gì cũng được, chỉ cần đừng đánh đấm mà thôi."

"Thằng cha này đang sủa lăng nhăng gì thế, nhưng mà, hắn luôn miệng nói ta xinh đẹp, thật ư?" Cô gái thầm nghĩ: "Sư phụ và hai sư huynh chưa bao giờ nói ta đẹp cả."

"Chỉ cần cô hứa với tôi, sau này đừng đánh nhau với người nào nữa, tôi sẽ thả cô." Văn Tĩnh bảo: "Nếu đồng ý thì cô chớp mắt ba cái."

Thiếu nữ trợn mắt im lặng.

Một lúc lâu sau, Văn Tĩnh thở dài: "Thôi vậy, không chấp cô. Tôi thả đây, cô không được gây sự với tôi nữa đâu đấy, nếu đồng ý thì chớp mắt ba cái, nếu không tôi chỉ còn nước bỏ đi thôi."

Thiếu nữ không muốn bị vứt lại ở nơi quỷ quái này, bèn chớp mắt ba cái. Văn Tĩnh vỗ vào huyệt đạo, cô gái nhảy cẫng lên, vung quyền toan đánh, Văn Tĩnh la lối: "Cô muốn nuốt lời hứa ư?"

Thiếu nữ dừng tay, rồi bỗng thò ngón trỏ, điểm lên huyệt Thái uyên của Văn Tĩnh. Gã thiếu niên đã bị thương nặng, không tránh kịp, ngấm ngầm than thở: "Ta ngốc quá đi thôi. Thả ả sát tinh này ra, đúng là gây tội nghiệt, chết mất."

Thiếu nữ nghiêm mặt, ấn ngón tay lên xương sườn Văn Tĩnh, đưa đoạn xương gãy trở lại đúng vị trí, rồi bẻ hai cành cây, xé áo quấn chặt vào cho gã. Văn Tĩnh đau toát mồ hôi, thầm kinh ngạc: "Vì sao cô ta lại giúp mình nối xương?"

Thiếu nữ hừ mũi: "Đánh kẻ bị thương thì chẳng hay ho gì. Đợi ngươi lành lặn rồi nện cho một trận cũng còn kịp." Nói xong giải huyệt cho Văn Tĩnh, đứng dậy, quay mình bỏ đi.

"À, cô... cô tên là gì?" Văn Tĩnh hỏi với theo.

Thiếu nữ lạnh lùng nói: "Ngươi hỏi để làm gì?"

"Để lần gặp sau dễ gọi." Văn Tĩnh lúng búng trong miệng, mắt đảo đảo.

"Lần gặp sau là ngày giỗ của ngươi đấy." Thiếu nữ cười khẩy bỏ đi, được mấy bước ngoái đầu lại bảo: "Tên tiếng Hán của ta giống với sư phụ, là Tiêu..."

"Tiêu Ngọc Linh hả?" Văn Tĩnh buột miệng.

Tiêu Ngọc Linh tỏ vẻ kinh ngạc. "Sao ngươi biết?"

"À!" Văn Tĩnh đáp: "Ta nghe sư huynh cô gọi cô là Ngọc Linh."

”Trí nhớ ngươi tốt đấy.” Tiêu Ngọc Linh hững hờ nói. Nghe giọng điệu, Văn Tĩnh không rõ cô ta đang khen ngợi hay mỉa mai mình.

Lúc ấy, trên trời bỗng có tiếng chim ré lên chói tai, Tiêu Ngọc Linh biến sắc, cau mày nói nhỏ: ”Con súc sinh lông lá này thật đáng chết, lại tiết lộ hành tung của ta.”

Ngọc Linh vừa dứt lời, một bóng đen đã lướt đến. Tiêu Lãnh xuất hiện trước hai người, mặt không biểu lộ gì. Con kền kền đáp xuống, đậu trên vai y. Tiêu Lãnh quăng ra một tảng thịt khô, con chim đớp lấy, nuốt đánh ực, rồi dang cánh bay lên.

Sau hồi lâu im lặng, Tiêu Lãnh cất tiếng: ”Em tự tung tự tác quá đấy.”

Tiêu Ngọc Linh cong môi, không màng trả lời.

Tiêu Lãnh lúng túng, nhìn sang thấy Văn Tĩnh, y cau mày hỏi: ”Ngươi ở đây ư? Tốt lắm.” rồi nhấc chân, bước lại gần gã.

Ngọc Linh cười nhạt: ”Anh định giết hắn ư?”

”Tất nhiên.” Tiêu Lãnh đáp: ”Bất kể thật giả đều phải giết.”

”Nhưng hắn đang bị thương. Anh giết hắn cũng chả vẻ vang gì.”

”Dù hắn có không bị thương thì cũng đâu phải là đối thủ của ta?”

Văn Tĩnh mặt xám như tro tàn. Tiêu Ngọc Linh liếc gã: ”Chưa chắc đâu. Em hỏi nhé, anh dự tính trong mấy chiêu thì lấy được mạng hắn?”

”Một đao là đủ.” Tiêu Lãnh đanh giọng.

Ngọc Linh cười khanh khách: ”Được, vậy chúng ta đánh cuộc.”

”Cuộc thế nào?” Tiêu Lãnh cau mày.

”Em cuộc nếu hắn không bị thương, ít nhất cũng đi được ba chiêu dưới Hải Nhược đao của anh.”

Mắt Tiêu Lãnh loé lên: ”Em coi thường ta thế sao?”

”Rườm lời làm gì, anh dám đánh cuộc không đã?”

Tiêu Lãnh nghe khích chạm tự ái ”Sao lại không dám?”

”Nếu anh thua thì thế nào?”

”Ta thua sao được!” Tiêu Lãnh tự tin nói: ”Nếu ta thua, tất nhiên sẽ tha mạng cho hắn, và từ đó trở đi, sẽ không bao giờ đặt chân lên đất trung nguyên nữa.” Nói tới đây, y nhìn Văn Tĩnh, cau mày: ”Nhưng thương tích của hắn...”

”Đợi hắn bình phục không được sao?” Ngọc Linh điềm tĩnh hỏi.

”Làm gì có chuyện ấy?” Tiêu Lãnh bực dọc: ”Mai ta vào Xuyên rồi, rỗi hơi mà đợi hắn khỏi, hừ, cho một đao đỡ lôi thôi.” Văn Tĩnh nghe thấy, đau nhói cả tim, cảm nhận được sát khí dày đặc trên người Tiêu Lãnh, bất giác thụt lùi.

Ngọc Linh cười nửa miệng: ”Anh sợ hắn bình phục rồi, sẽ thua cược với em phải không?”

Tiêu Lãnh vốn tính kiêu ngạo, trầm ngâm một lúc rồi bảo: ”Thế này vậy. Ta đem hắn đi theo, đợi lành bệnh rồi lấy mạng hắn cũng không muộn.”

Văn Tĩnh và Ngọc Linh cùng sững người.

Ngọc Linh gượng cười: ”Cũng được. Nhưng tên ngốc này phiền toái lắm đấy, mang đi e mệt anh.”

Tiêu Lãnh hừ mũi: ”Em mà thua, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời ta!”

Ngọc Linh cười: ”Vâng.”

Tiêu Lãnh rút từ ngực áo ra một cái bình ngọc, quát Văn Tĩnh: ”Há miệng.”

Văn Tĩnh trù trừ, nhưng không địch nổi khí thế của đối phương, đành há miệng. Tiêu Lãnh vẩy tay. Một chấm đỏ bắn sang. Văn Tĩnh thấy nó tan ra, trôi xuống bụng, toả hương thơm ngát, toàn thân khoan khoái, cơn đau ở ngực cũng thuyên giảm phần nào.

Ngọc Linh bấm Văn Tĩnh. "Thằng ngốc! Mau tạ ơn vì Huyết Ngọc Hoàn Dương đan của sư huynh ta đi, linh dược trị thương đấy."

Tiêu Lãnh đanh mặt, hừ mũi, ngoắt đầu bước đi. Ngọc Linh đi theo, bảo Văn Tĩnh vẫn đang đứng đực một chỗ: "Còn đợi gì? Đợi đao kề cổ mới chịu đi hay sao?"

Văn Tĩnh cúi đầu buồn bã, vừa bước vừa hối hận nhủ bụng: "Sớm biết thế này thì đã không rời khỏi khách sạn."

Hết chương 3

Chú thích

623624 Nguyên văn: Thạch toả công, là môn ngạnh công của Thiếu Lâm tự, dùng để luyện sức mạnh cánh tay. Dụng cụ là một cái khoá hình chữ nhật có dóng ngang, giống khoá cửa xếp ngày nay, nhưng không có lỗ tra chìa và lò xo, thường làm bằng đá hoa cương hoặc đá xanh, nhỏ thì 10 cân, lớn thì 30-35 cân.

627628 Hiểu một cách tự nhiên, không cưỡng cầu

631632 Hiểu một cái gì đó rất siêu hình

635636 Nguyên văn có lầm lẫn, vì trong chương 1 nói tên khách sạn là Ba Sơn chứ không phải Tử La. Tôi sẽ kiểm chứng và sửa lại theo bản in sách khi nào có điều kiện.

639640 Nửa dưới bài từ Mật Châu xuất liệp, theo điệu Giang Thành tử của Tô Thức.

Dịch nghĩa:

Ta tuy say nhưng trái tim hào hứng, can đảm tràn đầy,

Tóc mai lốm đốm pha sương, có hề chi?

Khi nào phái người cầm tiết phù đi biên cương Vân Trung, giống như Hán Văn Đế phái Phùng Đường.

Ta sẽ dùng hết sức kéo căng cung, nhìn về hướng tây bắc, nhằm bắn sao Thiên lang.

Nửa trên của bài từ này kể chuyện đi săn ở Mật Châu (nơi Tô Thức nhậm chức tri châu khi vừa 40 tuổi). Nửa dưới nhắc đến chuyện chinh chiến, bày tỏ tráng chí của tác giả. Sao Thiên lang ở đây chỉ nước Tây Hạ, năm 1070 cử binh đánh hai châu Hoàn, Khánh của nhà Tống.

655656 Nghĩa: Cuốn bức rèm châu, ngắm trăng thu mờ ảo.

659660 Nghĩa: Mang tâm sự múa trên tơ trên phím, đàn dạo khúc nương dâu. (?) (Trích từ bài thứ hai trong Nghĩ cổ Thập nhị thủ của Lý Bạch).

663664 Nghĩa: Tay trắng vịn cành xanh, Má hồng trong ánh nắng (Trích từ bài thứ nhất trong Tử Dạ tứ thời ca của Lý Bạch)

5. Điệp Luyến Hoa

Tiếng trống trận văng vẳng. Trương Hà nghe thấy, cau rúm mày.

Một tên thuộc hạ vội vã chạy vào: "Đô thống chế! Bạch tiên sinh đến!"

Trương Hà nhìn ra, trông thấy Bạch Phác đi cùng ba người nữa, bèn tươi tỉnh gọi: "Thiên tuế đến đó chăng?"

Bọn Bạch Phác nhìn nhau, xám mặt.

Trương Hà thắc mắc: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Phác gượng đáp: "Thiên tuế chưa đến." Cả bốn người cùng thầm mạt sát Văn Tĩnh tơi tả.

Trương Hà chực thở dài, bỗng thấy cờ xí rầm rập đằng xa, che kín một góc trời, bèn nín thở lại. "Cuối cùng cũng đến." Y đứng thẳng người lên, giơ lệnh kỳ định phát hiệu, lại trông thấy xa tít có một người cưỡi ngựa phi như bay, tay cầm một cánh cung ngắm thẳng lên đầu thành.

"Người kia làm gì đó?" Nghiêm Cương lấy làm lạ: "Định bắn tên chăng? Xa thế này cơ mà, hoang đường..."

Lương Thiên Đức tái mặt kêu: "Không hay rồi!"

Vừa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng phập, mũi tên đuôi lông vũ nhọn hoắt rời cung bật thẳng tới vọng lâu.

oOo

Tiêu Lãnh, Ngọc Linh và Văn Tĩnh xuyên rừng bạt suối, nhằm những nẻo hoang đường vắng mà đi. Cứ được một chặng, Tiêu Lãnh lại lấy bản đồ da dê ra xem. Đường núi càng lúc càng hẹp và hiểm trở. Hai anh em họ Tiêu đi như gió cuốn, chỉ khổ Văn Tĩnh thở hồng hộc như trâu, tim đập thình thịch, chỉ sợ lỡ chân rơi xuống khe.

Đến trước một vực sâu, mọi người tạm dừng bước. Ngọc Linh nói: "Tiêu Lãnh, hình như chúng ta đi lạc rồi."

"Không đâu." Tiêu Lãnh đáp: "Phía trước chính là đường Âm Bình."

"Đường Âm Bình?" Văn Tĩnh xen vào: "Là nơi Đặng Ngải lén vượt núi đấy chăng?"

Ngọc Linh lấy làm lạ: "Đặng Ngải? Y là ai vậy?"

Văn Tĩnh bèn thuật lại điển cố Đặng Ngải lén vượt Âm Bình thời Tam quốc, phá vỡ Miên Trúc, ép Hậu chủ Lưu Thiện phải đầu hàng nước Nguỵ. Gã có biệt tài kể những chuyện thuộc dạng ấy, ngôn từ sinh động, mô tả phong phú, Ngọc Linh nghe rất say sưa, Tiêu Lãnh cũng phải chăm chú theo dõi.

"Đáng tiếc, được chim bẻ ná, được cá quên nơm! Kết cục của vị tướng giỏi đó cũng chẳng tốt đẹp gì." Văn Tĩnh thở dài.

"Đều tại thằng cha Chung Hội cả." Ngọc Linh nhận xét, "Thế là hết rồi ư?"

Văn Tĩnh lắc đầu: "Chưa đâu. Về sau còn có Dương thúc tử giữ Tương Dương dâng biểu phạt Ngô, Vương Tuấn làm thuyền lầu đốt cháy hết xích sắt giăng dưới sông, tiến quân tới Thạch Đầu thành, cuối cùng họ Tư Mã thống nhất thiên hạ. Hừ, những chuyện này chẳng thú vị gì, hay nhất phải kể từ chuyện ba anh em Chiêu Liệt hoàng đế kết nghĩa vườn đào kia."

Ngọc Linh vỗ tay reo: "Ái chà! Ta ưa những chuyện ấy vô cùng. Trước đây dạo đi đường, có nghe thuyết thư tiên sinh kể một đoạn, thú lắm, chỉ tại sư huynh giục giã đăng trình khiến ta không được nghe hết. Ngươi kể còn hay hơn thuyết thư tiên sinh nhiều, được đấy, bắt đầu từ chuyện bốn anh em kết nghĩa vườn đào đó đi..."

Văn Tĩnh lập tức sửa: "Ba."

Ngọc Linh trừng mắt: "Ta nói bốn là bốn. Bốn nhiều hơn ba, mà càng nhiều thì càng tốt."

Văn Tĩnh dở khóc dở cười, đành thuận theo ý cô gái, cũng may đó chỉ là sự cao hứng nhất thời, cô ta không so đo mấy về số người kết nghĩa. Văn Tĩnh kể một mạch, đến tận lúc mặt trời xuống núi, Tiêu Lãnh mới sực tỉnh, giục hai người lên đường. Ngọc Linh dằn dỗi, cãi vã inh ỏi một hồi.

Cứ thế, ba người vừa đi vừa nghỉ, chỉ dồn nửa sức đi đường, còn nửa sức để dành nghe chuyện. Văn Tĩnh kể đến đoạn sau, hầu như toàn là bịa đặt, được cái gã đọc kha khá sách, bịa rất trơn tru. Ngọc Linh thường ngày vẫn giữ thái độ hung hăng với Văn Tĩnh, nhưng hễ nghe chuyện thì tỏ ra khác hẳn, gặp chỗ hài hước thì cười khanh khách, gặp chỗ hồi hộp lộ vẻ căng thẳng, cặp mắt đẹp nhìn gã chăm chắm không rời. Đôi lúc nghe những đoạn không vừa ý, cô ta lại phụng phịu, chẳng hạn bất mãn trước việc Điêu Thuyền phải lấy Đổng Trác, cô ép Văn Tĩnh sửa đổi nội dung, đầu tiên cho Điêu Thuyền gả với Lã Bố, về sau ghét Lã Bố là hạng tiểu nhân, bèn ép Văn Tĩnh đưa Điêu Thuyền sang cho Tào Tháo, rồi thấy Tào Tháo làm nhiều điều gian trá, lại sắp xếp Điêu Thuyền cho Lưu Bị, cuối cùng cho rằng Lưu Bị đạo đức giả, bèn đá văng ông

ta đi. Thành ra Điêu Thuyền lấy chồng ba lần, cuối cùng vẫn là hoàng hoa khuê nữ trướng rủ màn che chờ người tới hỏi. Văn Tĩnh nhăn nhó, nhưng vẫn phải căng óc thay chỗ này đổi chỗ kia để nàng vừa lòng.

Hai người nói nói cười cười, và Văn Tĩnh chẳng có vẻ giống một tên tử tù gì ráo, Tiêu Lãnh rất bực, song bản tính kiêu ngạo, dù không bằng lòng y cũng giữ thể diện, làm ra bộ mặt khinh khỉnh. Hiềm nỗi Ngọc Linh cố ý trễ nải hành trình, thành thử họ tiến còn chậm hơn sên, cứ mãi như thế, chỉ e sẽ lỡ dở việc chính. Điều khiến Tiêu Lãnh tức giận nhất là Ngọc Linh cư xử với Văn Tĩnh mỗi ngày một thân mật, làm cơn ghen của y trỗi dậy. Cái tình Tiêu Lãnh dành cho Ngọc Linh đã vượt qua tình anh em từ lâu, Tiêu Thiên Tuyệt cũng nhận ra, vì vậy mới để Ngọc Linh theo sư huynh lặn lội đường xa xuống nam, mong hai người sớm chiều bầu bạn mà trở nên gần gũi. Tiêu Lãnh tính tình trầm lặng hệt như Tiêu Thiên Tuyệt, nên tuy yêu mến sư muội vô vàn y vẫn không nói ra, nay nhìn hai người trò chuyện rôm rả, lòng y chua xót như bị dao cứa, thoạt tiên còn gắng gượng kiềm nén, về sau không chịu đựng nổi, y cắt ngang câu chuyện của họ, mắng mỏ Văn Tĩnh, bắt gã đi nhặt củi nhóm lửa.

Văn Tĩnh không dám cưỡng, bèn ngoan ngoãn thi hành. Ngọc Linh nghe đến đoạn gay cấn cảm thấy bứt rứt, không muốn bị ngắt quãng nên kè kè theo sát, giúp gã nhặt củi, vừa nhặt vừa bảo gã kể. Hai người di chuyển, nhích qua nhích lại, chen vai thích cánh, đôi lúc đầu áp má kề hệt như một cặp tình nhân. Tiêu Lãnh giận ứa gan, tuốt Hải Nhược đao ra khỏi vỏ, vốn muốn chém Văn Tĩnh, nhưng hiểu tính sư muội, biết rõ cô ta nổi trận lôi đình còn dữ dội hơn cả mình, nếu bây giờ chém phăng tên kể chuyện này đi, chắc hẳn cả đời con bé sẽ không thèm để ý đến y nữa. Tiêu Lãnh là dũng sĩ hạng nhất dưới tay Mông Ca. Trong trướng vàng Mông Cổ, sức mạnh của y áp đảo rất nhiều người, uy danh chấn động đại mạc, thống lĩnh đông đảo thuộc hạ lợi hại, nhưng lúc này đành chịu bất lực trước một tên nhãi ranh bẻm mép, không biết xử trí thế nào, y khó chịu vô cùng, bứt tóc bứt tai tức tối, tìm cách hành hạ Văn Tĩnh, bắt gã làm cái này cái nọ, nhưng Ngọc Linh luôn theo sau gã, càng ra sức giúp đỡ, hai người mỗi lúc một thân mật.

Cả ngày Văn Tĩnh và Ngọc Linh chỉ mải mê với chuyện, Tiêu Lãnh giận tím ruột bầm gan, ngồi ra xa định đả toạ, nhưng nghe tiếng cười của Ngọc Linh thì không thể tập trung được tinh thần. Ngồi một lúc, chợt thấy nàng kêu lên thích thú, y nhói lòng, khó khăn lắm mới bình tâm lại được. Tiếng Văn Tĩnh kể rất hăng văng vẳng vọng tới, truyện đang đến đoạn Quan Vân Trường xông xáo giữa trăm vạn quân giết chết Nhan Lương, Văn Xú. Tiêu Lãnh nghe vậy, không kìm được ngắt lời: "Làm gì có chuyện đó? Chính thầy ta xuất thủ cũng chưa chắc đã có thể đánh xuyên qua đại quân đông đảo để chặt lấy thủ cấp chủ soái như thế. Chẳng hay Quan Vũ sử dụng phương cách gì?"

Văn Tĩnh nói bịa thành quen, tiện miệng chế ra một cái tên: "Binh khí của ông ấy là Thanh Long Yển Nguyệt đao, tất nhiên phải dùng Thanh Long đao pháp."

Tiêu Lãnh nhướng mày, vẻ không phục, "Ồ? Vậy Thanh Long đao pháp có truyền nhân hay có lưu truyền hậu thế không? Ta muốn gặp người đó xem sao." Nói tới đây, y đứng dậy, trừng mắt bảo Văn Tĩnh: "Nghe giọng ngươi sung mãn lắm, chắc đã bình phục rồi. Hãy đỡ ta ba đao! Để xem công phu quyền cước của ngươi có ghê gớm như cái miệng ngươi không?"

Văn Tĩnh trố mắt cứng miệng. Ngọc Linh hồi hộp thầm nhủ: "Tên này đang kể đến chỗ hay, không thể để hắn chết!" bèn cười bảo: "Người ta vừa kêu là đau ngực đấy còn gì! Sư huynh ơi! Chính ra thời gian gần đây anh em mình đều trễ nải võ nghệ, bây giờ đã nhắc tới, thôi thì đấu thử một hiệp xem nào."

Tiêu Lãnh nghe vậy phấn chấn nhủ bụng: "Động võ thì nhất định là ta giỏi hơn!" lập tức trúng kế, hân hoan gật đầu.

Ngọc Linh nhìn Văn Tĩnh bĩu môi: "Gã này thì làm thế nào đây? Bắt hắn lánh mặt ư?"

Tiêu Lãnh chẳng coi Văn Tĩnh vào đâu, nghe vậy bảo: "Không sao, hắn có xem cũng mù tịt thôi."

Ngọc Linh cười khúc khích: "Anh không sợ thua em, mất mặt trước người ngoài à?"

"Hừ!" Tiêu Lãnh cười nhạt: "Có bản lĩnh thì thử đi."

Ngọc Linh lấy đoản đao ra khỏi tay áo. "Nói thế đủ rồi. Anh không được dùng đao đâu đấy."

Tiêu Lãnh thõng tay xuống: "Tất nhiên."

Ngọc Linh cười chúm chím, người và đao hoà làm một, đao quang như thác đổ tràn về phía Tiêu Lãnh. Ngọn đao đi được nửa chừng, cô ta thét lên: "Xem đây!"

Thấy sư muội nghịch trò trẻ con, Tiêu Lãnh nhếch mép cười nhạt. Y nghiêng người, vung chưởng chém xuống sống đao Ngọc Linh.

Ngọc Linh uốn mình theo thế giao long phiên thân, xoay vù vù, đoản đao múa tít tạo thành một bánh xe như đoá sen trắng, theo sát bàn tay Tiêu Lãnh.

"Khá lắm." Tiêu Lãnh có vẻ e ngại, động tác rất nhanh, thoắt một cái đã lùi ra xa tám thước, thoát khỏi phạm vi của mũi đao. Ngọc Linh lật mình tiếp đất, còn chưa đứng vững, Tiêu Lãnh đã chớp chân, tới sát trước mặt cô, giơ tay toan đoạt lấy đoản đao. Ngọc Linh chếch mũi đao, vung tả chưởng chém vào ngực đối phương. Hai người vốn là đồng môn, quen thuộc chiêu thức của nhau, vì vậy xuất thủ thần tốc, mau chóng hiển lộ bản lĩnh, chiết hơn một trăm chiêu.

Thoạt đầu, Văn Tĩnh thấy Ngọc Linh gặp toàn ngón hiểm, hơi lo lắng cho nàng, nhưng xem một lúc lâu, nhận ra Tiêu Lãnh tuy chiếm thượng phong, nhưng hễ tới điểm là lập tức ngừng lại, biết y sẽ nương tay nên thở phào, đồng thời trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ, nếu y dùng chiêu này tấn công ta, ta phải né tránh thế nào trong bốn mươi lăm bước đó. Gã vừa nghĩ vừa hình dung ra Cửu cung đồ ở vị trí giao đấu của hai người. Nhìn mỗi lần họ xuất chiêu, gã nghĩ ngay đường đi nước bước, cách hồi thủ phản kích, mau chóng gạt bỏ hết mọi chuyện bên ngoài, đứng đực ra chỉ nghĩ đến võ công, không còn gì khác. Gã nhận thấy võ công biến ảo khó lường của hai người giống hệt với bức tranh chữ bằng mực đen tung hoành phóng khoáng của Công Dương Vũ, những chiêu thức ấy đủ để gã nhận ra hư thực trong tâm tư tinh thần đối phương.

Cứ thế, như được tiếp xúc với một môn học sâu xa khó hiểu, Văn Tĩnh càng xem càng thấy ảo diệu, càng nghĩ càng thấy lạ kỳ, đắm chìm trong Cửu cung đồ không bứt mình ra được.

Hai anh em đấu chừng bốn năm trăm chiêu, Ngọc Linh mồ hôi mướt mát, nhảy vọt về sau năm thước kêu lên: "Không đánh nữa."

Tiêu Lãnh thấy cô ta lộ vẻ mệt mỏi, bèn bảo: "Cũng được, hôm nay tạm thế đã."

Ngọc Linh ngoái đầu trông. Văn Tĩnh đang thẫn thờ nhìn thẳng ra trước mặt, im lìm như một pho tượng. Ngọc Linh lấy làm lạ tự hỏi: "Gã đần này, đang nghĩ gì vậy?" vừa nói vừa tiến lại gần, giơ sống đao ra gõ vào vai gã. Nào ngờ chưa chạm đến, người Văn Tĩnh đã quay tít, tả chưởng vạch một đường cong huyền diệu, thuận thế lướt khỏi sống đao. Ngọc Linh không kịp đề phòng, hổ khẩu thoắt nóng ran, tay cầm lỏng ra, đoản đao tuột đi, phóng vù lại phía Tiêu Lãnh. Tiêu Lãnh trở tay bắt đao, nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngọc Linh bị vỗ bay đao, mất mặt vô cùng, chống nạnh quát: "Ngươi muốn chết ư?"

Văn Tĩnh sực tỉnh, nhìn đôi tay mình, bỗng phá lên cười ha hả.

"Ngươi cười cái gì?" Ngọc Linh cau mày: "Hay tại ngươi biết chẳng còn sống được bao lâu nữa, tuyệt vọng quá nên đã phát điên?"

"Ta hiểu rồi." Văn Tĩnh cười: "Ta hiểu bắn tên thế nào rồi."

"Bắn tên?" Hai anh em ngạc nhiên không hiểu.

"Ừ, tức là giương cung lắp tên bắn đi như thế nào ấy." Văn Tĩnh cười: "Tôi hiểu lời Công Dương1 tiên sinh nói rồi."

Ngọc Linh thót tim khỏa lấp: "Sao lại dê đực dê cái gì ở đây?" rồi cười với Tiêu Lãnh: "Đúng là hắn điên thật rồi!"

Tiêu Lãnh nhìn Văn Tĩnh hồi lâu, hừ mũi: "Kém cỏi!" nói đoạn, ngồi xuống tảng đá, xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

"Hừ, ra vẻ ta đây." Ngọc Linh hỉnh mũi hỏi Văn Tĩnh: "Ngươi không điên thật chứ?"

Văn Tĩnh nghệt mặt: "Tất nhiên là không."

”Vậy thì được.” Ngọc Linh tươi tắn nói: ”Ngươi mau kể tiếp ta nghe, Quan Vũ dùng Thanh Long đao pháp chém hai tên ngốc đó, rồi sau ra sao?”

”Thanh Long đao pháp à?” Văn Tĩnh ngớ người, sực nhớ lại những điều mình đã bịa liền cười xoà: ”Vậy chúng ta tiếp tục với chuyện ông ấy treo ấn trả vàng, một mình rong ruổi ngàn dặm...” Ngọc Linh bỗng véo nhẹ vào đùi gã, ghé tai thì thầm: ”Đồ ngốc chết toi, nếu sư huynh biết Công Dương Vũ dạy ngươi võ nghệ thì ngươi chết chắc rồi! Sau này không được nhắc đến ba chữ Công Dương Vũ, hiểu chưa?” Văn Tĩnh thấy nàng tỏ ý quan tâm, tự nhiên tim đập loạn xạ hệt như con hươu nhảy nhót, trong đầu như có ai giã gạo lia lịa.

”Hiểu thì tốt rồi!” Ngọc Linh cười khẽ: ”Không cần đỏ mặt!”

Nghe nàng nói, mặt Văn Tĩnh càng đỏ hơn, gã lắp bắp hỏi: ”Tôi... cô... cô... vì sao quan tâm đến tôi như vậy?”

Ngọc Linh trừng mắt: ”Đừng có nằm mơ! Ta chỉ không muốn ngươi chết sớm, ít nhất để ta nghe hết chuyện hãy chết!” Nàng lại cười: ”Nhưng nếu ngươi không còn chuyện để kể nữa, ta sẽ mặc kệ ngươi đấy!”

”Chuyện thì tôi nhiều lắm!” Văn Tĩnh phấn khởi: ”Kể mãi không hết!”

Ngọc Linh nhìn gã, tủm tỉm nói: ”Nếu vậy ta cũng sẽ nghe mãi không thôi!”

”Thật chứ?” Văn Tĩnh không kìm được cảm xúc, nắm luôn lấy tay nàng, nhìn nàng chằm chặp: ”Thật chứ cô?”

Ngọc Linh đưa nhanh mắt về phía Tiêu Lãnh, xong trừng trừng nhìn Văn Tĩnh, nhưng vẫn để gã nắm tay, trách khẽ: ”Ngốc ạ, nói nhỏ thôi, ngươi chán sống rồi hay sao?” Cảm nhận được nơi tay sự mềm mại ấm áp như thể mơn qua dòng suối dào dạt, tim gã thiếu niên nảy lên điên cuồng, huyết mạch chạy ào ạt suốt châu thân, mặt mày mê mẩn, nếu không có Tiêu Lãnh ngồi đấy, chắc gã đã nhảy lên hét vang rồi.

”Thật không?” Gã ngẩn ngơ hỏi lại: ”Cô sẽ nghe mãi chứ?” Ngọc Linh sực tỉnh, rút tay về cáu kỉnh: ”Mau kể chuyện đi.” Nghe nàng gắt gỏng, Văn Tĩnh như bị dội một gáo nước lạnh, nhớ ra hoàn cảnh của mình, gã ủ rũ, bắt đầu kể.

Cứ long đong trên đường như thế mười mấy ngày nữa, vào tới Xuyên, đất đai phì nhiêu trải ra thẳng cánh cò bay, cảnh đẹp như thơ, quả nhiên không thẹn cái danh Thiên Phủ2.

Ngọc Linh và Văn Tĩnh vẫn nói nói cười cười. Tiêu Lãnh tức nghẹn cổ, mỗi lần đến lúc không chịu nổi thì bắt Văn Tĩnh động thủ, và y như rằng Ngọc Linh lại nhảy ra phá rối, đòi cùng y cọ xát võ công, lần nào cô ta cũng được như ý vì Tiêu Lãnh cứ diễu võ dương oai trước mặt Văn Tĩnh một hồi thì cảm thấy bớt giận đi nhiều. Văn Tĩnh cũng rất mong được xem họ giao thủ, bởi mỗi lần xem, gã lại vỡ vạc thêm được một vài chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chưởng, dần dần đắm mình vào đó, muốn bỏ cũng không được.

Ngày hôm sau, vào lúc chập tối, Tiêu Lãnh kiếm được ba con tuấn mã, y không nói lấy ở đâu ra, nhưng nhìn yên ngựa vẫn còn mấy chấm máu tươi, Văn Tĩnh cũng đoán được chủ ngựa chắc đã gặp chuyện bất hạnh, tự nhiên cảm thấy thương xót, rồi sực nghĩ: ”Bản thân mình như cá nằm trên thớt, lúc nào cũng có thể mất mạng, còn lo đến sự sống chết của người khác làm gì?”

Lại phi ngựa thêm mấy ngày. Đến một hôm, họ gặp một tốp quan binh từ phương bắc xuống, trang phục lôi thôi lếch thếch, phần lớn đều bị thương. Mấy tên trong bọn trông thấy ba con ngựa tốt, lại thấy Ngọc Linh xinh đẹp liền nổi lòng tà muốn chiếm đoạt, nào ngờ vừa mới chờn vờn tới gần đã bị bay đầu. Tiêu Lãnh là người không làm thì thôi, còn đã làm thì tới nơi tới chốn, bèn chém giết sạch để dọn đường. Hải Nhược đao đưa đến đâu, máu đổ thịt văng đến đó, thây ngã ngổn ngang, hơn hai mươi tên quan binh bị giết gần hết, chỉ còn sót một mống. Tiêu Lãnh tóm lấy nó hỏi: ”Các ngươi ở đâu lại đây?”

Tên kia hồn xiêu phách lạc, bị Tiêu Lãnh giữ, người mềm nhũn như không xương, nghe quát hỏi, nó lập cập đáp: ”Con... con từ Kiếm Môn quan lại.”

Tiêu Lãnh hỏi: ”Kiếm Môn quan? Kiếm Môn quan sao rồi?”

”Trương... Trương Hà tướng... tướng quân bị... trúng tiễn của một tên Thát... chết, cửa ải... như rắn mất đầu, bị bọn Thát phá...” Tên nọ khiếp vía quá mà phải đáp, nói chẳng đâu vào đâu: ”Hiện giờ... cánh quân

tiên phong của Mông Cổ đã đến Lư châu... chúng con đang... rút về Hợp châu..."

"Hừ!" Tiêu Lãnh hỏi: "Người bắn tiễn ấy hình dáng như thế nào?"

"Đó... là một viên tướng Mông Cổ vận chiến bào xanh lam."

Tiêu Lãnh nở nụ cười hiếm hoi: "Hừ, tên ranh Bá Nhan này!"

"Nhị sư huynh giỏi quá!" Ngọc Linh vỗ tay cười: "Nếu anh ấy cứ bắn chết từng tên tướng giữ thành, thì chỉ ngày một ngày hai là phá được Đại Tống."

"Làm gì mà dễ dàng vậy được?" Tiêu Lãnh nói: "Tuy Bá Nhan có tài thiện xạ, nhưng sau lần này, người Tống nhất định sẽ đề phòng."

Trong tay y, tên lính tái mét mặt: "Đại vương, con đã thưa hết cả rồi. Xin ông thả con ra, ở nhà còn vợ..."

"Thôi, tha cho nó đi." Nhìn tên lính đầm đìa nước mắt, Ngọc Linh động lòng trắc ẩn, sự tốt bụng ấy khiến chính nàng cũng phải ngạc nhiên.

"Hả?" Tiêu Lãnh cười lớn, vụt nhấc bổng tên lính lên phóng tay lẳng đi, xuất lực của y rất mạnh, tên lính húc thẳng vào một cây to, não bắn phọt ra, xương sọ vỡ nát, giãy giụa một hồi rồi chết. Văn Tĩnh thấy thủ đoạn tàn bạo quá, sợ đến dần cả người. Ngọc Linh cũng nhíu mày.

Tiêu Lãnh cười nhạt: "Ta đi chuyến đi này cốt thực hiện trong ngoài tiếp ứng, phò tá hoàng thượng, lập được công lớn, không thể để tên này tiết lộ hành tung của ta."

Nhìn xác người ngổn ngang đầy mặt đất, Văn Tĩnh bỗng sôi máu, không kìm được thét lên: "Thằng... thằng... điên! Người ta đã xin tha... Ngươi..."

Ngọc Linh rụng rời: "Gã oắt này chán sống rồi hay sao?"

Tiêu Lãnh đưa ánh mắt sắc lạnh sang Văn Tĩnh, giọng rờn rợn: "Ngươi dám ăn nói với ta như vậy hả?"

Văn Tĩnh sững người, nhưng máu nóng trong đầu vẫn sôi sục, không để ý đến Ngọc Linh đang đá mắt đánh mày ra hiệu, gã lắp bắp nói tiếp: "Người ta... van vỉ xin tha mà ngươi giết người ta, là... là... sai!"

Ngọc Linh tái người. Tiêu Lãnh ngó thấy, lửa giận đùng đùng, cười khẩy bảo: "Thằng khốn kiếp, xem chừng ngươi bình phục thật rồi. Được lắm, ta cũng phát sốt ruột vì chờ đợi đây. Xem ngươi chạy ba chiêu thế nào dưới Hải Nhược đao của ta? Xuống ngựa!"

Ngọc Linh kêu lên "Ối, đêm qua hắn mới than đau mà anh!" rồi quay sang Văn Tĩnh, cô hỏi: "Đúng không?"

Trước vẻ mặt lạnh lùng độc ác của Tiêu Lãnh, Văn Tĩnh cũng hơi sợ, nhưng nhìn xác chết lổng chổng dưới đất, đầu gã lại nóng bừng: "Ừ đấy, ta khỏi rồi..."

Lời vừa dứt, một luồng sáng xanh lam đã rít vang xé gió. Con tuấn mã Văn Tĩnh đang cưỡi ré lên thảm thiết, bốn chân đứt lìa. Văn Tĩnh ngã lộn nhào, cột sống sắp đập đất, bỗng chân phải gã điểm xuống lấy đà bật trở lên, xoay mình, chân trái tiếp đất, lại xoay mình cái nữa, cứ nảy lên hụp xuống uyển chuyển như thần long, sau ba lần lặp lại động tác ấy, gã đã đứng vững ở cách xa vị trí cũ hai trượng.

Ngọc Linh kinh ngạc vô cùng: "Tự lúc nào công phu của hắn đã đạt tới mức này?"

Cô gái ngạc nhiên đã đành mà chính bản thân Văn Tĩnh cũng không dám tin. Mười mấy đêm nay gã đều luyện tập theo pháp môn nội công do Công Dương Vũ truyền cho. Gã chỉ biết vết thương lành dần theo mỗi lần luyện và cảm thấy khoan khoái hết sức, vừa ý hết sức chứ không biết Công Dương Vũ đã chẳng nề hao tổn nguyên khí, dốc lòng giúp gã vượt qua cửa ải nhập môn khó khăn, chứ còn thực tế với trình độ của gã, định lực làm gì mà đạt được tới mức thần du thái hư, hồn nhiên vong ngã3, tĩnh toạ được ba canh giờ liền trong gió núi hằng đêm như vậy.

Hạo Nhiên chính khí nhập môn cực khó nhưng nhập môn được rồi thì xuôi chèo mát mái, người tu luyện có thể tiến bộ cực nhanh chỉ trong vài tháng, sau thời gian này mới lại gặp nhiều gian nan trắc trở. Văn Tĩnh đang trong giai đoạn tu luyện thuận lợi, nội công tinh tiến rất mau, đúng là: "thông mọi nhẽ, tỏ mọi đường", ngày sau tiến bộ hơn ngày trước, hiềm nỗi bản thân gã không nhận ra mà thôi. Tiêu Lãnh kiến thức rộng, tuy có lần đã ngạc nhiên vì thấy Văn Tĩnh vỗ bay đao Ngọc Linh, nhưng vốn coi thường gã thiếu

niên nên không lưu tâm, chẳng bao giờ ngờ con giun ấy lại hoá được thành giao long ngay trước mũi mình. Lúc này thấy Văn Tĩnh khá quá, y vừa kinh ngạc vừa bị kích thích, nhếch mép cười nhạt, đâm chếch Hải Nhược đao lên cao, sát khí rùng rùng tuôn chảy theo thế đao, hai con ngựa còn sống cũng cảm nhận được luồng sát khí sắc lạnh ấy, hí lên nho nhỏ, từ từ lùi xuống.

Ngọc Linh quan sát Văn Tĩnh, thầm nhủ: "Nhìn khí thế của sư huynh thế kia, dù gã ngố đã tiến bộ tí chút e cũng khó mà thoát thân. Ôi, uổng công ta vận dụng hết bao nhiêu tâm cơ. Ngố ơi là ngố, chuyện đã hết đâu, nhà ngươi chết đi rồi ai kể tiếp cho ta nghe đây?"

Cô ả đâu biết đúng lúc đó, Văn Tĩnh đang tập trung tinh thần ở mức cao chưa từng thấy, đao khí ồ ạt như sóng xô bờ, mũi đao Hải Nhược lấp loé đã thu hết linh hồn gã, ánh thép lóng lánh đổ dài xuống dưới, ăn vào bức Cửu cung đồ vô hình trên mặt đất.

Trong màn sát khí, gã thiếu niên bất động như hoà thượng nhập định. Tiêu Lãnh ngạc nhiên hết sức: "Thằng nhóc ngộ thật, giỏi lắm." Ý nghĩ ấy vừa loé qua óc y, Hải Nhược đao đã chém vù đến Văn Tĩnh, kéo theo tiếng rít chói tai, thi triển Hải khiếu sơn băng - thức thứ hai của Tu La Diệt Thế đao.

Chiêu thức thật kinh khiếp, trong vòng hai trượng ngập bóng Hải Nhược đao, như sóng đục ngầu trời, lại như Thái sơn áp đỉnh, dập dồn cuốn về phía Văn Tĩnh. Mặc kệ nó ghê gớm thế nào, Văn Tĩnh cũng cứ chăm chăm tập trung vào điểm sáng của mũi đao, người dập dềnh như một lá thuyền con nương theo hướng đao của Tiêu Lãnh, mau chóng thoát khỏi thế tấn công liên miên bất tuyệt.

"Hay quá!" Ngọc Linh không kìm được reo lên. Tiêu Lãnh nghe thấy, hệt như bị vả vào mặt, vừa giận vừa thẹn, hú một tràng dài. Đao thế chợt biến, lướt đi bám sát theo Văn Tĩnh

Ngọc Linh tái mặt thốt: "Tu La Vô Hồi!" Đây là một trong ba chiêu hung hiểm nhất của Tu La Diệt Thế đao. Tu La vốn là Chiến thần trên thiên giới, hữu dũng tàn độc, mỗi lần ra trận chỉ tiến không lui. Vì vậy hễ xuất chiêu này, đao chưa nhuộm máu chưa trở vào vỏ.

Văn Tĩnh bước theo Cửu cung đồ, dịch chuyển ba vòng vẫn không thoát được mũi đao của đối phương. Gã mau chóng bị dồn áp vào một cây to, tiến thoái lưỡng nan. Ngọc Linh nhắm mắt than: "Tên ngốc tiêu rồi."

Văn Tĩnh dẫm lên gốc cây gồ ghề xoắn xuýt, mất thăng bằng, người xoay lảo đảo như con vụ. Đúng lúc ấy Hải Nhược đao xé gió lao đến, Văn Tĩnh không tránh được, người vẫn xoay tít, giơ bàn tay vỗ lên sống đao, thi triển Thiên toàn địa chuyển - chiêu thứ hai trong Tam tài Quy nguyên chưởng. Chưởng lực của Văn Tĩnh vốn dĩ không thể khống chế được đao thế của Tiêu Lãnh, nhưng có thêm lực đạo nhờ chân đang quay khiến Hải Nhược đao chệch đi một tấc, xuyên qua bên dưới nách gã, đâm phập vào thân cây.

Chút hi vọng sống thật mong manh, Văn Tĩnh tung mình bật cao, chân trái điểm vào thân cây, lộn một cái, đáp xuống một cành cây.

Đao Tiêu Lãnh vẫn trên đà phóng, mũi đao chạy một vòng quanh thân cây khiến nó gãy ngang, Văn Tĩnh chới với rơi xuống, ngã trầy trụa mặt mũi, không dậy nổi nữa. Sau hai đao của Tiêu Lãnh, gã mất hết thần trí, sức cùng lực kiệt, trơ mắt nhìn Tiêu Lãnh bước đến, ngọn đao nhấp nháy trên tay y hệt như ánh mắt một tên sứ giả câu hồn.

Ngọc Linh nhìn Tiêu Lãnh, mở miệng chực nói gì đó nhưng cuối cùng nín lại. Nghĩ tới lúc Văn Tĩnh phải táng mạng dưới lưỡi đao, cô ta bỗng thấy buồn lạ, không nỡ nhìn nữa bèn quay mặt đi.

Tiêu Lãnh đã nắm chắc phần thắng nên chẳng vội vàng gì, thủng thẳng bảo: "Ngươi đỡ được hai chiêu của ta, kể cũng đã khá hơn cái bọn rác rưởi trên Thần Tiên độ rồi. Đáng tiếc..." Y lắc đầu, giọng lộ vẻ nuối tiếc thật sự: "... vẫn không đỡ được đao thứ ba."

Văn Tĩnh biết không ổn, chẳng nói chẳng rằng, cánh tay phải sưng vù tím tái cứ run lên bần bật, tuy đã đẩy được sống đao của Tiêu Lãnh đi, nhưng cánh tay ấy cũng đã bị đao kình đả thương, tê dại, mất hết cảm giác như đã hoại tử vậy. Ngọc Linh mặt mày trắng nhợt, trong bụng dùng dằng không quyết, chẳng biết nên làm thế nào.

Trên đường cái quan bỗng có tiếng vó ngựa vang lên, Tiêu Lãnh nhíu mày ngoảnh nhìn, trông thấy mười mấy kỵ sĩ phi tới như gió cuốn. Mắt y rực lửa giận: "Phiền thật!"

Cảm nhận được sát khí toát ra từ y, Văn Tĩnh đứng vụt dậy, thét lớn về phía đám kỵ sĩ: "Đừng lại gần đây." Nói chưa dứt, hai gối đã tê nhũn, gã lại ngã khuỵu xuống đất.

Người đi đầu gò cương ngựa. Đó là một ông già tóc râu lốm đốm, thân hình to lớn, miệng rộng mũi cao, thái dương gồ lên, sau vai ló ra một chuôi kiếm thắt dải đỏ.

Thấy Văn Tĩnh ngã sóng soài, ông ta ấn tay trái lên cổ ngựa, lộn người đáp xuống đất rồi điểm nhẹ mũi chân, sau hai lần bật lên hụp xuống đã tới trước mặt Văn Tĩnh. Nhìn ông ta hiển lộ khinh công, mấy người cùng nhóm nhất tề hoan hô vang dội.

Trông thấy dưới đất la liệt xác chết quan binh, ông già nổi giận, nhìn ba người, trầm giọng hỏi: "Kẻ nào gây ra?"

Tiêu Lãnh im lặng. U Linh Ảo Hình thuật4 rất thích hợp cho quần đấu, y dụng tâm đợi mấy kỵ sĩ tụ tập lại rồi mới cho một đòn chết cả đám.

Thấy toán kỵ sĩ không nghe mình khuyên giải cứ một mực đến gần, Văn Tĩnh lo lắng vô cùng, lại nói: "Đừng tiến lên nữa."

"Vì sao?" Ông già hỏi, giọng căm hận: "Quan binh đây do kẻ nào giết?" Toán kỵ sĩ phía sau cũng nhao nhao xuống ngựa, tuốt đao kiếm, đứng quây lại thành nửa vòng tròn, nhìn ba người với ánh mắt tức giận, lừ lừ ép sát về phía họ.

Tiêu Lãnh mim mỉm cười, thoắt một cái đã mất dạng, chỉ thấy vệt đao xanh rờn rợn lướt đi giữa lưng chừng, rồi máu me phụt lên, một thiếu niên vận áo nâu hai mắt bỗng lồi ra, thân thể mất sự sống đổ vật xuống đất.

Vừa xuất thủ là trúng đích, Hải Nhược đao vạch ngang, đi qua cổ họng một tráng hán áo lam, mang theo vòi máu tươi. Đao phong không ngừng lại, tiếp tục rạch một đường cong quái dị, trút xuống ông già trưởng toán. "Keng", binh khí giao nhau, ông già lảo đảo lùi lại nửa bước, mặt lộ vẻ ngạc nhiên kinh hãi, thanh kiếm cổ Tùng Văn trên tay ông ta bị mẻ một miếng sâu chừng nửa phân.

"Hay lắm!" Tiêu Lãnh thốt, thuận tay ra chiêu Thiên hạ đồ linh, một chiêu vô cùng tàn độc, bao trùm tám hướng, ngọn đao vạch nửa vòng tròn chém về phía ông già. Ông ta khẩn trương hẳn lên, múa kiếm quyết phong kín toàn thân, nhưng chiêu ấy Tiêu Lãnh không xuất toàn lực tấn công, thấy ông già vận kiếm hộ thân, y lập tức chuyển mũi đao. Ánh máu lấp loáng. Chỉ thoáng chốc, Tiêu Lãnh lại đả thương hai người nữa.

Từ đầu tới giờ y xuất chưa đến hai chiêu đã giết liền bốn người. Cả toán kỵ sĩ đều hoảng hốt, la lối kinh hãi, nhao nhao nhảy lùi lại sau. Tiêu Lãnh đời nào tha cho họ thoát, liền vung đao lên. Ông già quát vang giận dữ, rút phắt trường kiếm, liên tiếp xỉa vào ba đại huyệt của Tiêu Lãnh. Ba nhát kiếm vừa nhanh vừa nặng, phảng phất phong phạm danh gia, Tiêu Lãnh tài giỏi là thế mà cũng không dám khinh suất, vội trở đao về chặn đứng cả ba rồi mượn lực từ thân kiếm, lướt thật nhanh đến bên một kỵ sĩ dung mạo thanh tú, chém đứt luôn cuống họng gã.

Ông già tức giận vô cùng, tung mình đuổi theo, ánh kiếm nhoang nhoáng nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của đối phương. Tiêu Lãnh trở mình, chiết thêm bốn năm chiêu, vừa chiết vừa lật tay hai lần, lại giết thêm hai người nữa.

Văn Tĩnh đã nhận ra ý định của Tiêu Lãnh. Người đời có câu: "Muốn bắt giặc trước hết phải bắt vua", Tiêu Lãnh lại làm ngược với đạo lý đó, y biết ông già võ nghệ cao cường hơn những người khác, lại là thủ lĩnh, nếu giết ông ta trước, chỉ e những người khác sẽ sợ mất mật bỏ chạy tứ tán, chẳng dễ gì mà hạ thủ được, vì vậy y không dốc hết sức giao đấu với ông già mà trút những chiêu thức tàn độc nhất sang đám bạn đồng hành của ông ta. Y không muốn để chuyện tai vách mạch rừng, phải giết kỳ hết đám kỵ sĩ, rồi mới đối phó với người dẫn đầu bọn họ.

Đang mải nhìn, Văn Tĩnh bỗng nghe tiếng Ngọc Linh thì thầm bên tai: "Đồ ngốc! Mau chạy đi!"

Gã ngẩn người, thầm nhủ: "Đây đúng là cơ hội tốt để tháo thân." bèn ngoảnh đầu nhìn lại. Ngọc Linh đứng ngay sau lưng, đôi mắt đẹp ánh lên sự quan thiết, cô nói khẽ: "Không cần ngươi kể chuyện nữa, mau trốn đi!"

Biết rằng lần này ra đi, chắc rồi sẽ không bao giờ có duyên tái ngộ nữa, Văn Tĩnh lắp bắp: "Tôi... tôi..." rồi nước mắt lưng tròng. Ngọc Linh nhận ra tâm ý của gã, cũng thấy cay cay mắt, nhưng tình hình đã tới lúc cấp bách, cô nói gần như quát: "Chạy mau!"

Văn Tĩnh gật gật đầu, định co giò phóng đi, bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bèn ngoái đầu nhìn lại. Một kỵ sĩ đã bị Tiêu Lãnh chém làm đôi, phần thân dưới vẫn đứng, còn co giật đau đớn. Ông già hai mắt lóe đỏ, gầm lên phẫn nộ, vận kiếm như gió nhưng vẫn không chạm được tới chéo áo của Tiêu Lãnh. Văn Tĩnh ngây người ra nhìn, không nhấc chân nổi nữa.

Đến lúc ấy, toán kỵ sĩ đã chết mất phân nửa, Tiêu Lãnh tàn sát rất cao hứng, cất giọng hú dài, múa đao uyển chuyển, búng ra liền ba đao, hai đao tấn công ông già, một đao bổ thẳng về người kỵ sĩ đứng mé sau y. Ông già nhận ra ý định của Tiêu Lãnh nhưng bất lực, chỉ biết trở kiếm hộ thân, trừng trừng nhìn Hải Nhược đao xanh rờn rợn toả ra trùng trùng sát cơ, chụp xuống bạn đồng hành mình.

Trước màn đao mù mịt, kỵ sĩ nọ thậm chí không biết né tránh ra sao, nói gì đến chặn đỡ, máu trong người y đông lại, tim nhảy lên tận cổ họng, tưởng đã cầm chắc cái chết rồi, bỗng một bóng trắng nháng lên, sau lặn luôn vào màn đao quang, song chưởng chia ra vỗ về phía Tiêu Lãnh. Nhận thấy hai luồng kình khí ấm nóng ngấm vào da mình, sinh cảm giác tê tê, Tiêu Lãnh hoảng hồn ngừng đà đao, buông tha kỵ sĩ, xoay mình chém vào người mới đến.

Người đó vừa chạm tới điểm là lập tức tách ra ngay, thoát khỏi phạm vi của mũi đao. Tiêu Lãnh định thần nhìn kỹ, nhận ra Văn Tĩnh chứ nào phải ai xa, bỗng thét lên, bỏ mặc tất cả những người khác, hươ đao chém gã.

"Đồ khờ khạo!" Thấy Văn Tĩnh không những không bỏ chạy còn đến vuốt râu hùm, Ngọc Linh kinh hãi đến thần người: "Hắn... hắn đang nghĩ gì không biết?"

Tiêu Lãnh đánh tới, Văn Tĩnh không dám tranh phong cùng y bèn thi triển Tam tam bộ, vắt chân lên cổ chạy. Ông già hết sức kinh ngạc vì người thanh niên có dáng điệu công tử ấy buộc được Tiêu Lãnh phải biến chiêu, lại thấy ánh đao của Tiêu Lãnh chuyển hướng, truy sát Văn Tĩnh, ông ta sợ gã thất bại bèn tận lực thi triển thân pháp đuổi theo, phát liền một lúc sáu nhát kiếm "soạt soạt soạt...", chiêu thức thành thục tinh diệu, kình lực mạnh mẽ, buộc Tiêu Lãnh phải quay lại ngăn đỡ. Văn Tĩnh thở phào, vận bộ pháp huyền ảo, bước bảy thước đáp xuống mé bên Tiêu Lãnh vỗ một chưởng. Tiêu Lãnh chế ngự xong kiếm thuật của ông già, thấy vậy bèn vận đao chém ngang. Ông già tận dụng sơ hở, trường kiếm như cầu vồng ào ào trút xuống.

Hai người liên thủ, một người võ nghệ chính quy, một người công phu kỳ môn, hợp sức chặn đứng thế tấn công của Tiêu Lãnh. Trong thoáng chốc, chỉ thấy ba bóng người thoắt qua thoắt lại, chập chờn nhấp nhô, mấy kỵ sĩ không ai can thiệp nổi. Ngọc Linh đứng bên xem, vốn dĩ với tính khí thường nhật của cô ta, cho dù bị Tiêu Lãnh trách mắng cũng phải xông vào giúp đỡ, nhưng hôm nay cô bỗng mất hẳn hứng thú, ngược lại thầm mong ba người vĩnh viễn không phân thắng bại.

Đấu được mười mấy chiêu, Tiêu Lãnh dần ổn định được cục diện, đao thế ào ạt tràn sang như sóng biển phá đê. Văn Tĩnh căn cơ chưa vững, nội lực còn yếu, cứ dập dềnh thế này mãi, gã và ông già chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong. Gã liên tiếp tránh được mấy hiểm chiêu, hơi thở bắt đầu rối loạn, chới với ngã ra phía trước, Tiêu Lãnh thừa cơ chém xéo một đao vào cổ gã. Ngọc Linh trông thấy suýt buột miệng la lên.

Đúng lúc ấy, một mũi tên dài vù vù lao tới, đầu tên sắc nhọn nhắm thẳng mặt Tiêu Lãnh. Tiêu Lãnh vội vã vòng Hải Nhược về chặn tên, cảm thấy kình đạo trầm hùng dị thường. Còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, mũi tên thứ hai đã đến nơi, Tiêu Lãnh rung đao gạt rơi rồi lắc mình lùi lại ngoài hai trượng. Sáu mũi tên đuôi lông vũ phầm phập theo nhau bắn tới, Tiêu Lãnh vừa né vừa đánh, gạt đám tên rơi lả tả. Không để ông già và Văn Tĩnh kịp xông lên, y đã hú dài băng mình đi mấy trượng, đáp xuống sau một cây đại thụ, vừa lúc trông thấy ba kỵ sĩ phi tới như cơn lốc, tay giương cung, động tác rất linh hoạt.

"Tiết gia huynh đệ đến rồi." Một kỵ sĩ vui mừng reo to.

Ba người gò ngựa ở đằng xa, lắp tên lên cung, vẻ mặt nghiêm trang, nhắm về phía trước. Tiêu Lãnh thu Hải Nhược đao, chậm rãi bước ra, mặt lạnh lùng.

”Soạt, soạt, soạt.” Ba mũi tên cùng tới một lúc, Tiêu Lãnh khẽ lắc mình, đôi tay múa như gảy đàn tỳ bà, bắt gọn đám tên. Mọi người không kìm được cùng bật kêu kinh hãi.

Tiêu Lãnh tuy bắt được tên, nhưng cũng biết đối phương có thêm ba tay thiện xạ nọ thì hôm nay y không thể giết sạch bọn họ được nữa rồi, điều quan trọng trước mắt là bảo vệ Ngọc Linh, tránh cho nàng bị thương vì tên bay đạn lạc. Cân nhắc hồi lâu, y cười nhạt, sải bước về phía con ngựa. Ba xạ thủ thấy y tay không bắt tên đã đủ kinh, nay thấy y quay lưng lại mình bỏ đi thì càng thêm do dự, chưa dám giương cung lần nữa.

Một kỵ sĩ thét vang căm phẫn: ”Kẻ đó giết bao nhiêu người thế này, không thể tha cho hắn...”

Y nói chưa dứt, miệng đã cứng đơ, chỉ thấy một mũi tên biến sâu vào cổ họng, rồi máu tia mạnh ra phía gáy y, tưới lên người đồng đội đứng sau, khiến người đó sợ đến thất thần. Trừ Văn Tĩnh và ông già, không ai trong số những người có mặt nhận ra Tiêu Lãnh đã xuất thủ thế nào. Họ bất động, giương mắt ngó y nhảy lên mình ngựa.

Tiêu Lãnh nhìn xoáy vào Văn Tĩnh, khóe miệng nhếch khẽ, tựa cười mà không phải cười: ”Lần này ngươi cao số đấy.”

Ông già hoành kiếm bước lên: ”Ngươi muốn đi ư?”

Tiêu Lãnh lạnh lùng trả lời: ”Ta đi thì sao?”, rồi không bận tâm đến ai nữa, y giật cương ngựa.

Mọi người sục sôi căm phẫn toan đuổi theo, Văn Tĩnh giơ tay cản lại: ”Hôm nay đã bao nhiêu người chết, các ông cũng thấy bản lĩnh của hắn rồi đấy. Chặn hắn cầm bằng mất mạng thôi.”

Một người hậm hực thét: ”Lẽ nào các anh em của chúng ta chết uổng hay sao?”

Văn Tĩnh nói: ”Vẫn tốt hơn là chết sạch không còn một mống.”

Mọi người nín lặng. Ông già mặt tái xanh, nhìn lướt những thi thể la liệt trên đất, thầm nhận định những lời Văn Tĩnh nói rất có lý, hôm nay bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi, sức đâu mà giết được Tiêu Lãnh. Ông ta giậm chân, hét toáng theo y: ”Các hạ có dám để lại danh hiệu không? Lưu Kình Thảo này là người Nga Mi, nếu còn sống nhất định sẽ đến cửa các hạ đòi nợ máu.”

Tiêu Lãnh hà một tiếng, không đáp, thúc ngựa đi. Ngọc Linh liếc Văn Tĩnh, mắt thoáng buồn, vỗ ngựa theo sư huynh. Anh em họ Tiết nhìn nàng, đều nghĩ thầm: ”Đứa con gái này xem chừng cũng cùng một giuộc với hắn, tuy chúng ta không làm gì được tên áo đen nọ, nhưng có thể đòi lại công bằng từ con bé.” Ngay lập tức, họ cùng buông ba phát tên vào lưng Ngọc Linh.

Văn Tĩnh ngó thấy hoảng hồn, nhanh như cắt nhảy ào ra, đi sau mà đến trước, nắm trúng luôn một mũi tên, hiểm nỗi kình lực từ mũi tên quá mạnh, tước luôn lớp da trong lòng bàn tay khiến gã đau toát mồ hôi. Hai mũi tên còn lại vẫn bắn về phía Ngọc Linh, Văn Tĩnh sợ thót tim, nào ngờ Ngọc Linh như có mắt sau lưng, trở tay vung roi ngựa quất phăng đi, hai mũi tên rơi xuống đất. Mọi người hoảng hốt thầm nhủ: ”Chẳng ngờ con bé ấy cũng lợi hại như vậy. Nếu ả và tên kia liên thủ thì dẫu được Tiết gia huynh đệ trợ trận, có lẽ chúng ta cũng chưa phải là đối thủ của chúng. Không hiểu sao lúc nãy ả chỉ một mực đứng xem?”

Tiêu Lãnh và Ngọc Linh đi xa dần. Anh em họ Tiết thúc ngựa tiến lên, một người trong bọn mặt vàng như nghệ hỏi Văn Tĩnh: ”Vì sao các hạ bắt tên của Tiết mỗ?”

Văn Tĩnh bực mình: ”Gã áo đen giết người, can hệ gì đến cô gái? Tại sao các ông bắn bừa?”

Người đó không ngờ Văn Tĩnh khẳng khái như thế, hơi ngạc nhiên hỏi: ”Nhưng chúng là đồng bọn cơ mà?”

Văn Tĩnh đáp: ”Dẫu là đồng bọn, nhưng cô ấy không giết người. Oan có đầu, nợ có chủ, các ông không nên bắn cô ấy.”

Những người khác đều cảm thấy không thỏa đáng, định tranh luận với Văn Tĩnh, Lưu Kình Thảo bèn bảo: ”Khoan bàn đến chuyện ấy vội. Bao nhiêu quan binh mất mạng mới là việc lớn này.” Nói tới đây, ông ta nhìn thi thể đồng đội la liệt trên đất, bất giác sa lệ nói: ”Không ngờ mới một trận hôm nay mà phái Nga Mi chúng ta đã thiệt hại quá nửa. Đúng là số kiếp! Công tử này, cậu có biết tên áo đen ấy lai lịch thế nào không?”

Thấy Văn Tĩnh không đáp, ông ta lại hỏi: "Vì sao công tử im lặng?"

Văn Tĩnh ngạc nhiên trỏ vào mũi mình: "Công tử? Ý ông nói tôi ấy hả?"

Ai nấy đều ngạc nhiên. Người mặt vàng bỗng liếc thấy tấm Cửu Long ngọc lệnh đeo bên hông Văn Tĩnh, y biến sắc, chăm chú quan sát tướng mạo gã thiếu niên rồi đột ngột la lên: "Ối chà!" xong tụt khỏi yên ngựa, quỳ mọp xuống thảng thốt gọi: "Thiên tuế!"

Những người khác cả kinh ngơ ngác nhìn nhau. Lưu Kình Thảo dè dặt: "Tiết huynh..."

Hán tử mặt vàng nói to: "Hoài An vương giá lâm, các người còn không mau bái kiến?"

Văn Tĩnh sực tỉnh, trong bụng than khổ tơi bời.

Lưu Kình Thảo sửng sốt: "Cậu ấy là Hoài An vương?"

Người mặt vàng nhìn Văn Tĩnh với vẻ cung kính: "Thiên tuế còn nhớ tại hạ chứ ạ?"

Văn Tĩnh cứng miệng. Người mặt vàng thoáng vẻ thất vọng: "Lẽ nào thiên tuế đã quên? Tại hạ Tiết Dung, đây là Tiết Phương, Tiết Công, các anh em của tại hạ. Năm ngoái tôi vào cung, lỡ tay đả thương quý tộc, bị hạch tội, may nhờ thiên tuế bảo lãnh, bằng không đã mất mạng lâu rồi. Từ khi giã biệt, tiểu nhân vẫn ghi khắc những lời dặn dò của thiên tuế, vào Xuyên chiêu tập quần hùng cùng chống lại bọn Thát. Hiện nay phần lớn hào kiệt Xuyên trung đều tụ họp ở Hợp Châu. Kình Thảo công đây, hiệu Tiên nhân kiếm, là một nhân tài võ học, vung kiếm đánh khắp Tứ Xuyên chưa từng gặp đối thủ..."

Lưu Kình Thảo lắc đầu, giọng thảm não: "Hổ thẹn! Hổ thẹn! Tiết huynh cũng thấy rồi đấy, hôm nay Lưu mỗ đã bại hẳn, từ giờ trở đi thực không dám nhắc tới ba chữ Tiên nhân kiếm nữa."

Thấy ông ta sầu khổ như vậy, Văn Tĩnh không đành lòng bèn an ủi: "Bạch tiên sinh võ công cao cường cũng phải úy kỵ tên đó nữa là. Sư phụ hắn hiệu xưng Nước đen cuồn cuộn, ngập khắp thiên hạ, nghe nói còn khủng khiếp hơn kia!"

Mọi người tức thì xám mặt, không khí bỗng tịch mịch như chết khiến Văn Tĩnh nghẹn thở, gã nhủ thầm: "Bọn này sao bỗng như gặp ma cả ấy nhỉ! Cái lão Tiêu Thiên Tuyệt đó đáng sợ đến thế ư?"

Một lúc lâu sau, Lưu Kình Thảo ngửa mặt lên trời thở dài: "Ra vậy, hôm nay ta thua cũng không oan mà." Rồi xá Văn Tĩnh: "May được thiên tuế liều mình cứu mạng, nếu không Lưu mỗ và môn nhân chẳng ai tránh được tai họa rồi."

Nghe họ một hai gọi mình là thiên tuế, Văn Tĩnh thấy người râm ran như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu, nhưng không biết giãi bày thế nào, chỉ đành ừ hữ.

Tiết Dung nói: "Nhắc tới Bạch tiên sinh, sáng nay có người bạn kể với Tiết mỗ là mới gặp ông ấy, thấy ông cùng Đoan Mộc tiên sinh, Nghiêm huynh và, ờ, một ông già nữa, đều cuống quýt nhắn hỏi Tiết mỗ tin tức về thiên tuế. Nghe nói thiên tuế mất tích, Tiết mỗ phát hoảng lên." Kể tới đây, y run run.

Văn Tĩnh giật mình: "Họ đã qua Kiếm Môn rồi ư?" đoạn ngoảnh đầu nhìn quanh, bụng thấp thỏm.

Tiết Dung đáp: "Vâng. Nhờ trời thiên tuế bình an vô sự. Chẳng hay... vì sao thiên tuế thất tung..." chợt nhận thấy vẻ nhớn nhác của Văn Tĩnh, cho rằng gã còn ẩn tình gì khác không muốn thổ lộ, y bỏ lửng câu.

Văn Tĩnh ngập ngừng thốt ra điều khiến lòng lo lắng nhất: "Bạch... Bạch tiên sinh và những người kia liệu có ở gần đây không?"

Hơi ngạc nhiên vì biểu hiện kỳ quái của Văn Tĩnh, song nghĩ chắc chỉ do gã quan tâm đến thuộc hạ mà thôi, Tiết Dung cũng không bận nghi ngờ, bèn đáp: "Quanh quanh đây thì phải..."

Văn Tĩnh tái mặt, toan mượn cớ lỉnh đi, chợt nghe thấy Lưu Kình Thảo hỏi: "Bạch tiên sinh có phải là Song tuyệt tú tài Bạch Phác Bạch đại hiệp không?"

Tiết Dung gật đầu: "Đúng đấy!"

Lưu Kình Thảo cả mừng: "Ông ấy cũng đến ư? Song tuyệt của Bạch tiên sinh là trỏ vào quyền và kiếm, ngày xưa ông ấy đã từng nắm trọn vùng Hoài Thủy, vung kiếm trấn áp cả Thê Hà Thập nhị bảo, danh động

Giang Nam. Có dạo rất lâu rồi, Lưu mỗ hữu duyên gặp mặt ông ở Xuyên trung một lần, võ công quả thực thâm bất khả trắc, Lưu mỗ kính phục vô cùng. Nếu đúng là Bạch tiên sinh thì có lẽ sẽ thắng được tên môn nhân Hắc Thủy kia đấy." Tự nhiên tìm được một cao thủ góp sức báo thù, Lưu Kình Thảo phấn chấn hẳn lên: "Thiên tuế cứ yên tâm, thảo dân võ nghệ chưa đâu vào đâu nhưng rất đông bằng hữu. Tôi sẽ cho môn nhân nhắn tin đến các bạn tôi, tìm nơi Bạch tiên sinh đang ở..."

Văn Tĩnh nhợt mặt, vội vàng ngắt lời: "Khỏi cần..."

Lưu Kình Thảo nói với giọng thiết tha: "Thiên tuế đừng khách sáo. Bọn thảo dân chẳng mất mấy công đâu..."

Thấy ông ta hiểu lầm, Văn Tĩnh chẳng biết giải thích thế nào, chỉ nhớn nhác không yên. Tiết Dung vốn dĩ có chút tính toán riêng, muốn lập công với Hoài An vương , nẫng tay trên Bạch Phác, hộ tống Văn Tĩnh đến Hợp Châu, mong được Kinh lược sứ để mắt, may ra có cơ hội bước vào con đường sĩ hoạn, nhân đấy nói: "Thiên tuế! Kinh lược sứ Vương Lập đang ở Hợp Châu mong ngóng đại giá của người. Việc quân rất nguy nan, mời thiên tuế cùng tiểu nhân mau đi tới đó." Văn Tĩnh lộ vẻ ngập ngừng. Sợ bị gã từ chối, Tiết Dung lại vội vã bảo: "Thuộc hạ đối với thiên tuế một tấc lòng son, trời đất có thể chứng giám. Được xả thân vì thiên tuế, dẫu phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, gan óc lầy đất, Tiết mỗ cũng chẳng từ nan."

Tiết Công, Tiết Phương cũng phơi gan phơi ruột, nói sùi cả bọt mép. Lưu Kình Thảo nhìn ra thâm ý, bèn thưa: "Tiết gia huynh đệ giỏi tiễn pháp, nhất định sẽ đưa thiên tuế đến Hợp Châu an toàn. Lưu mỗ tuy bất tài nhưng cũng nguyện phò tá, tận lực vì người."

Bọn họ mồm năm miệng mười, Văn Tĩnh không chen vào nổi, thêm nữa gã thuộc loại da mặt mỏng, lá gan nhỏ, thấy ai nấy thề bồi tha thiết, kiên quyết thỉnh mệnh, tay chân gã cứ cuống hết cả lên, trong bụng gào thét "Tôi chẳng phải thiên tuế gì đâu" nhưng không thể nói được thành lời. Cuối cùng vô kế khả thi, gã bất lực "Ừ" một tiếng, rắp tâm giở mẹo cũ, nửa đường tìm cơ hội đào tẩu.

Thấy gã đồng ý, ai nấy mừng rơn. Lưu Kình Thảo để một môn nhân lại xử lý các việc về sau, rồi lệnh cho hai người khác liên lạc với bạn bè, tìm tung tích của nhóm Bạch Phác, bản thân mình thì cùng anh em họ Tiết hộ tống Văn Tĩnh đi Hợp Châu.

oOo

Hai người giục ngựa chạy một thôi. Tiêu Lãnh ngoái lại hỏi Ngọc Linh: "Đói chưa?"

Ngọc Linh buồn buồn lắc đầu.

Tiêu Lãnh mỉm một nụ cười hiếm hoi: "Em mệt ư?" Y thò tay vào ngực áo lấy Huyết Ngọc Hoàn Dương đan: "Em uống hai viên đi!"

Ngọc Linh gằm đầu im lặng. Tiêu Lãnh thôi cười, hừ khẽ: "Chẳng lẽ em nhớ tên nhóc con đó?"

Cô gái giật mình, lại nghe thấy Tiêu Lãnh hỏi tiếp: "Em thích hắn ư?"

"Em... em đâu có?" Ngọc Linh cuống quýt nói: "Gã khốn kiếp ấy vừa ngốc nghếch vừa ngớ ngẩn, võ công lại chẳng ra gì. Em có thể thích lợn thích chó, chứ làm sao thích hắn cho nổi!"

Tiêu Lãnh thở ra, mặt dịu đi: "Chẳng biết hắn học đâu được công phu ấy, công phu đặc biệt như thế mà mới nắm được lõm bõm, hừ, không thoát nổi ba đao của ta." Nói tới đây, y nhìn sang Ngọc Linh với vẻ tự đắc: "Em thua rồi, sau này phải vâng lời ta nhé!"

"Ai nói em thua?" Ngọc Linh cãi: "Anh chưa chém xong đao thứ ba mà!"

"Em..." Tiêu Lãnh sửng sốt: "Em lại cãi chày cãi cối rồi."

Ngọc Linh cười nụ.

Tiêu Lãnh lại nói: "Dẫu vậy, sớm muộn gì ta cũng làm thịt hắn!"

Ngọc Linh nín lặng. Tiêu Lãnh nhìn sang, thấy đôi mày nàng chau chau, đáng yêu khôn tả, y cầm lòng không đậu, thở dài bảo: "Sư muội, thực tình ta chẳng muốn làm em giận, ta chỉ lo cho sự an toàn của em thôi. Em có biết, lòng ta đối với em..."

Ngọc Linh vẫn thẫn thờ nãy giờ, nghe Tiêu Lãnh nói đến đây, cô mới sực tỉnh, ngơ ngác hỏi: "Anh bảo gì kia?"

Tiêu Lãnh giật thót: "Không có gì!" vội vàng ngoảnh đầu đi, đưa mắt nhìn lên phía trước, quất ngựa chạy: "Hợp Châu thành ở trước mặt kia rồi!"

oOo

Như chim phải tên hụt sợ cành cong, nhóm Lưu Kình Thảo đi đường hết sức e dè thận trọng, đề phòng mọi chỗ, tới mức nhìn cây lòa xòa cũng tưởng bóng người lấp ló, cứ thế, chỉ khổ Văn Tĩnh không tìm nổi đến một cơ hội thoát thân, thậm chí mượn cớ đi vệ sinh, mấy người kia cũng đứng quây bốn mặt, kín như bưng trống. Văn Tĩnh tuy có Tam tài Quy nguyên chưởng nhưng tính tình vốn mềm yếu, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì không dám động thủ, thành ra cứ dùng dằng mãi.

Trời ngả hoàng hôn lúc nào chẳng biết, chợt nghe thấy tiếng sóng rì rào âm âm vọng đến. Vòng qua một ngọn núi, không gian trước mắt họ mở ra rộng rãi bao la, một dòng nước mảnh mai luồn đi giữa sơn cốc xanh tươi, uyển chuyển chảy hòa vào sông lớn. Lúc ấy mặt trời tàn chưa khuất bóng, vầng trăng tròn đã hé nhú ở phương đông, nhật nguyệt giao huy soi nước biếc, đại giang cuồn cuộn trôi. Hai bên bờ sông núi cao nhấp nhô, cây lá mướt mắt, cùng uốn lượn chạy về hướng tây rồi chìm lút trong ráng đỏ của trời chiều.

Trước cảnh quan kỳ thú, Văn Tĩnh khoan khoái vô ngần, quên bẵng những điều phiền não đang gặp phải. Còn đương ngơ ngẩn, chợt nghe thấy Tiết Dung gọi: "Thiên tuế trông kìa, phía kia là Hợp Châu thành đó."

Văn Tĩnh giật mình nhìn theo hướng tay chỉ, thấy trong mây khói hoàng hôn, một thành trì lù lù sẫm màu đứng giữa non xanh nước biếc trông như một con quái thú khổng lồ, tọa lạc tại nơi hội tụ của hai con sông, đặc biệt ở mé hướng ra bờ nước, thành cao đến trăm thước, uy nghiêm lừng lững, hiện ra tráng lệ giữa thiên nhiên.

Hết chương 4

Chú thích

616617 Công Dương là một họ kép trong Bách gia tính Trung Quốc, còn có nghĩa là "dê đực", đồng âm đồng tự.

841 Đồng bằng màu mỡ Thành Đô được gọi là "Thiên Phủ chi Quốc", có nghĩa là "đất nước thiên đường".

624625 Nguyên văn: [font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]ç¥~æ¸¸å¤ªè"aï¼Ræµç¶å¿Üæ Ý là rũ bỏ mọi tạp niệm, quên hết tất cả (để tập trung vào việc gì đó).

638851 Đoạn trước có nói là U Linh Di Hình thuật. Tôi đánh dấu ở đây chờ dịp kiểm chứng.

6. Chiến Thành Nam [1

Lưu Kình Thảo vê râu, giới thiệu: "Thành này có hai mặt giáp bờ nước nên còn mang tên khác là Điếu Ngư2. Nhưng nếu muốn thả câu thật thì dây câu phải dài ít nhất hai trăm thước."

Tiết Dung sai Tiết Công phóng khoái mã đi tiền trạm vào thành báo tin.

Trống ngực đập thình thịch, Văn Tĩnh thầm nghĩ: "Lúc này mà không trốn thì chẳng còn cơ hội nào chạy thoát được nữa." Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bối rối quá đỗi, gã chẳng tìm ra được cách gì, mau chóng bị đám người xúm quanh đẩy về phía thành Hợp Châu.

Họ đi chưa đầy hai dặm, đã thấy phía trước bụi bốc mù mịt, một toán nhân mã phóng thốc tới. Viên tướng đi đầu tung mình xuống, cúi lạy Văn Tĩnh sát đất, những người cùng đoàn cũng răm rắp làm theo, Văn Tĩnh ngồi ngẩn ra trên lưng ngựa.

Viên tướng nọ tuổi chừng ngũ tuần, trán rộng mặt to, tóc mai lốm đốm bạc, vầng trán nổi bật một nốt ruồi đỏ như chu sa. Bộ khôi giáp trên người rung rung, hành lễ xong ông ta đứng dậy, cất giọng sang sảng chào: "Thuộc hạ Vương Lập - Tứ Xuyên Kinh lược sứ - tham kiến thiên tuế."

Văn Tĩnh thở dài, cố lấy lại bình tĩnh. Vương Lập không đợi gã trả lời, nói tiếp: "Thiên tuế giật mình vì bọn bất lương, thêm nỗi đi đường mệt mỏi, hẵng nghỉ lại ở vùng hoang dã này ít lâu, thuộc hạ đã cho người chuẩn bị rượu quý thức ngon để nghênh tiếp thiên tuế." Đoạn ông ta chìa tay: "Mời thiên tuế!"

Văn Tĩnh muốn bày tỏ chút thân thiện nhưng lại thẹn, ngập ngừng gọi: "Vương Kinh lược sứ..."

Vương Lập nghiêm mặt ngắt lời: "Thuộc hạ để mất Kiếm Môn, tự biết tội đáng muôn chết. Vào trong thành rồi, thuộc hạ sẽ bẩm báo tình hình cụ thể sau."

Văn Tĩnh nghe nói cứ đuỗn người ra, chẳng biết nên đáp thế nào. Vương Lập nhảy phắt lên chiến mã, cùng những người khác rạp mình cúi chào, mời Văn Tĩnh đi trước. Gã thiếu niên hết cách, đành giục ngựa tiến lên, có anh em họ Tiết hộ vệ hai bên trái phải, giương cung lắp tên trông rất uy phong. Văn Tĩnh cảm thấy nhức óc vô cùng.

oOo

Vào đến Thái thú phủ, yến tiệc đã sắp sẵn trong đại sảnh, một bầy thị nữ cúi đầu khép nép đứng bên lối đi, trông thấy Văn Tĩnh đều rạp mình vái lạy, nhạc công nổi đàn sáo, tấu khúc Tương kiến hoan, âm thanh vui tươi réo rắt.

Văn Tĩnh ngứa ngáy khó chịu, không nhịn nổi liền ngoảnh phắt lại toan nói rõ chân tướng, chợt nghe thấy ngoài cửa lớn có tiếng vó ngựa, tiếng lào xào huyên náo, rồi sửng sốt nhận ra Bạch Phác, Nghiêm Cương, Đoan Mộc Trường Ca và Lương Thiên Đức đang xăm xăm đi vào.

Văn Tĩnh hoảng hồn, nín thinh nhìn họ. Không khí trong sảnh bỗng lặng hẳn, mấy nhạc sư dường như cũng cảm nhận được điều bất ổn nên ngừng chơi. Văn Tĩnh chực mở miệng, Bạch Phác đã vái lạy sát đất, trầm giọng nói: "Thuộc hạ hộ vệ sơ suất khiến thiên tuế gặp nguy hiểm, tội đáng muôn chết. Xin thiên tuế trách phạt." Ba người kia đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng quỳ cả xuống. Lương Thiên Đức là người bực bội nhất: Già lạy con còn ra cái thể thống gì nữa?

Văn Tĩnh nín lặng nhìn ông bố, sống lưng gai gai, bất giác run rẩy. Vương Lập quan sát sắc mặt gã, dò đoán suy nghĩ của gã, tự hỏi: "Phải chăng thiên tuế giận bốn người họ không làm tròn chức trách, nhưng e mất vẻ khoan dung độ lượng của mình nên không muốn phạt họ công khai?" Nghĩ đến đây, ông ta thận trọng tính toán, thầm nhủ: "Nếu đã thế, để ta thay thiên tuế làm việc này vậy."

Rồi thay đổi vẻ mặt, ông ta quát bốn người: "Các ngươi hành sự bất lực, đáng phạt tội nặng! Người đâu, kéo ra ngoài đánh hai trăm trượng thẳng tay."

Bốn người chưa kịp nói năng gì, Văn Tĩnh nghe thấy họ sắp sửa đánh cha mình, đã vội vã kêu lên: "Khoan nào!"

Bốn người đều nhìn gã, Văn Tĩnh bối rối, gắng trấn tĩnh, chậm chạp nói: "Tôi... tôi... Ờ, việc này không trách họ được..." Vụt nhớ đến vài đoạn vi hành điều tra trong truyện kể, gã nói: "Ta chỉ muốn âm thầm tìm hiểu một số việc, xem tình hình Xuyên trung ra sao? Nào ngờ gặp phải kẻ xấu... Ờ, việc này đều là lỗi của bản... bản vương, bản... bản vương hiện đã bình an vô sự rồi, các ngươi, các ngươi đứng lên cả đi." Chẳng biết làm thế nào, gã đành nhận lấy cái mác Hoài An vương đó vậy.

Nhóm Bạch Phác nhìn nhau, mỉm cười đứng dậy. Đêm hôm nào mất dấu Văn Tĩnh, bốn người tìm kiếm không thu được kết quả gì, kế đó nghe tin khẩn từ Kiếm Môn bèn vào ải hiệp sức bảo vệ. Tướng giữ ải là Trương Hà bị Bá Nhan bắn tên chết, trong thành tình hình rối loạn như rắn mất đầu, đại quân Mông Cổ thừa cơ nghi binh ở phía tây ải, kế đó dùng nỏ lớn và đại pháo yểm hộ cho xe tông phá cửa thành. Bốn người khó khăn lắm mới kiểm soát được đám bại binh, chạy thoát khỏi sự truy đuổi của quân Mông Cổ, lùi vào Xuyên trung. Trước việc Văn Tĩnh mất tích, rồi đến Kiếm Môn quan thất thủ, họ đều bối rối chẳng nghĩ ra kế gì, đành theo đám bại binh rút về Hợp Châu, lúc này đây thấy Văn Tĩnh bình an vô sự, tuy còn điều nghi hoặc chưa hiểu nhưng bốn người cùng hết sức vui mừng, nhất là Lương Thiên Đức, quả thực đã cất được một gánh nặng lớn trong lòng.

Vương Lập như bị dội nước lạnh, chưng hửng. Các tướng khác lo sợ thầm nghĩ: "Không ngờ Hoài An vương lợi hại như vậy, một mình đi vi hành, chẳng hiểu những việc xấu mình làm ngày thường có bị ông ta phát hiện không?"

Mọi người lần lượt ngồi xuống, ai nấy một dạ băn khoăn, chợt nghe thấy tiếng cười vang lên ngoài cửa, rồi trông thấy mấy người vận giáp sắt sải bước tiến vào. Người đi đầu mặt trắng râu dài, hình dung nho nhã, chếch mé trái y là một người tầm thước, da ngăm, ánh mắt sắc lẻm, trông rất mạnh mẽ. Hai người phía sau đều cao trên tám thước, lừng lững khôi vĩ, một người râu xoăn đến ngực, một người râu dài lất phất, uy phong lẫm lẫm, tướng mạo bất phàm.

Người đi đầu tiến vào đại sảnh, xá Văn Tĩnh một cái, dõng dạc cất tiếng: "Thái thú Hợp Châu là Lý Hán Sinh bận việc quân không kịp nghênh tiếp, mong thiên tuế thứ tội."

Dạo trước Văn Tĩnh đã nghe Bạch Phác nhắc đến tên tuổi hình dáng quan viên Hợp Châu, còn nhớ được chút ít, cũng chẳng thể thú nhận cái vụ giả mạo này được nữa, đành đáp: "Lý Thái thú đừng đa lễ."

Người da ngăm vái chào: "Thuỷ sư Đô đốc Lữ Đức tham kiến thiên tuế. Thuộc hạ đang bận áo giáp, không thể trọn lễ, mong thiên tuế lượng thứ."

Vương Lập trỏ hai người phía sau Lữ Đức, cười: "Lý Thái thú và Lữ Đô đốc thì thiên tuế đều gặp rồi, còn hai vị này, thiên tuế chắc đã nghe tên từ lâu nhưng chưa gặp bao giờ. Vị râu xoăn là Mã quân Thống chế Hướng Tông Đạo, vị kia là Bộ binh Thống chế Lâm Mộng Thạch, có hai vị ấy và Lữ Đô đốc, Hợp Châu nhất định vững như kiềng ba chân."

Văn Tĩnh không biết nên ứng đối thế nào, chỉ gật đầu cho bốn người ngồi, bụng bảo dạ: "Cứ thế này mãi sớm muộn cũng cháy nhà ra mặt chuột." Thấy gã bần thần, Vương Lập lại hiểu lầm, bèn thưa rằng: "Thiên tuế đừng lo, dẫu tiên phong của bọn Thát có tới Lư Châu thì cũng khó lòng vượt qua được Lôi trì3, vì Chỉ huy sứ thành ấy là Lưu Chỉnh tướng quân, một danh tướng thuộc hạng nhất nhì Xuyên trung, đa mưu túc trí, thao lược hơn người. Có ông ấy giữ Lư Châu, thiên tuế cứ ở phía sau lập kế hoạch tác chiến là được rồi."

Văn Tĩnh chẳng hiểu ông ta nói những gì, chỉ gật gật đầu. Vương Lập nói xong vỗ tay, tiếng tơ trúc lại nổi lên, hai tốp vũ cơ xiêm y sặc sỡ theo nhau tuôn vào. Một thiếu nữ diễm lệ vận áo sa mỏng màu lam, tay cầm phách gỗ hồng, vừa theo bậc cấp tiến lên sảnh đường vừa gõ phách ca:

"Tuý phách xuân sam4 tích cựu hương,

Thiên tương li hận não sơ cuồng,

Niên niên mạch thượng sinh thu thảo,

Nhật nhật lâu trung đáo tịch dương.

Vân miểu miểu,

Thủy mang mang,

Chinh nhân quy lộ hứa đa trường?

Tương tư bản thị vô bằng ngữ,

Mạc hướng hoa tiên phí lệ hàng.5"

Giọng ca tròn vành rõ chữ, người nghe cảm nhận được sự ấm áp lan vào tim, rất khoan khoái. Mười hai vũ cơ phất tay áo múa theo lời hát.

Eo lưng mềm mại như nhành liễu mảnh mai, uyển chuyển như hồ điệp vờn bay, khiến mọi người dự tiệc đều ngơ ngẩn.

Vũ khúc vừa ngừng, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, thiếu nữ áo lam tiến đến trước mặt Văn Tĩnh khom mình bái chào.

Vương Lập cười nói: "Thiên tuế! Người thấy ca vũ đất Thục có được không?"

Văn Tĩnh thành thật đáp: "Hát hay lắm." rồi thầm nghĩ: "Đại quân Mông Cổ đã áp sát mà mấy người này vẫn còn tâm trí để thưởng thức văn nghệ, đúng là Trước quân lính chiến đầy nguy hiểm, Dưới trướng cô nàng vẫn múa ca6. Quan viên Đại Tống thực biết hưởng thụ."

Lý Hán Sinh góp chuyện: "Thiên tuế sành từ và khúc, nên chăng điền thử một bài để nàng ta hát?"

Vương Lập luôn miệng khen phải rồi đưa mắt làm hiệu, thuộc hạ bèn mang bút mực dâng lên.

Bạch Phác và ba người kia mặt xám như tro, nhìn nhau, bụng bảo dạ: "Gay to rồi, thằng nhóc có biết điền từ7 hay không?"

Văn Tĩnh thần người một lúc rồi cầm lấy cây bút lông sói, tim Bạch Phác cũng nảy lên theo. Văn Tĩnh tập trung ngẫm nghĩ chốc lát, nhớ tới cảnh tượng đại giang ban nãy, quả thực chưa từng thấy sự tráng lệ hùng vĩ như thế bao giờ, tâm niệm xoay chuyển, lại nhớ tới Ngọc Linh, bóng giai nhân mờ dần lúc giã biệt, chỉ e không còn dịp gặp nhau, bất giác thấy chua xót khó tả, vung bút múa, thảo một bài Nhất tùng hoa lệnh:

Nhất giang li sầu lệ đông khứ, tống biệt hữu thanh sơn.

Bích nguyệt linh lung chiếu nhân hoàn, ức đương niên, kỷ đa bi hoan.

Vân thuỷ thâm xứ tà dương ảnh, thảo mộc thiên tế ảm;

Cô hồng thanh đoạn tầng vân lí, vô xứ mịch hương quan.

Can qua sự, tuỳ kinh đào vạn lý, nhật lạc xứ, phong lưu vân tán,

Quy khứ lai dã, hoàng lương mộng tỉnh, chẩm biên lệ lan can.8

Thiếu nữ áo lam đón tờ hoa tiên, nhíu mày. Bạch Phác và ba người kia thấp thỏm gần chết.

Thiếu nữ khẽ thở dài nói: "Bài từ này buồn quá, được mỗi câu Can qua sự, tuỳ kinh đào vạn lý, nhật lạc xứ, phong lưu vân tán là còn có hào khí một chút."

Nhác thấy vẻ mặt đe doạ của những người xung quanh, cô ta thở dài, hé đôi môi đỏ định cất tiếng hát. Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân loạng choạng, rồi một tên lính lao vào, hét to: "Có chuyện lớn rồi."

Nhận ra đó chính là viên chỉ huy toán thám mã ngoài thành, ai nấy đều sửng sốt.

Vương Lập giữ vững phong phạm của đại tướng, trầm tĩnh hỏi: "Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?"

Người đó nuốt nước bọt, thở hổn hển đáp: "Thám mã tiền phương báo về, đại quân Mông Cổ đã vượt qua Lư Châu, đang tiến về Hợp Châu."

Vương Lập đứng phắt dậy, la thất thanh: "Gì cơ? Sao có thể như vậy được, lẽ nào Lư Châu thất thủ rồi?"

"Thuộc hạ đã phái người đi tìm hiểu thêm..."

Lúc đó ngoài cửa lại có tiếng vó ngựa gấp gáp, tất cả cùng ngó ra, thấy ngay một tên thám tử vừa tung mình từ trên ngựa xuống nói vội vã: "Lưu Chỉnh đầu hàng, Lư Châu đã rơi vào tay địch. Ngột Lương Hợp Thai đang dẫn ba vạn đại quân theo đường bộ tiến về Hợp Châu."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Vương Lập tức giận hỏi: "Đại Tống ta đãi Lưu Chỉnh không bạc, vì cớ gì mà y đầu hàng chứ?"

Lý Hán Sinh vuốt râu trầm ngâm: "Biết đâu trinh thám lầm lẫn?"

Lữ Đức nói: "Quân cơ đại sự, thà tin rằng có, đừng nghĩ rằng không. Lư Châu thất thủ, quân Mông Cổ nhất định sẽ tiến thẳng tới đây bằng cả hai đường thủy bộ. Nếu không kịp đề phòng, Hợp Châu có hề hấn gì, thiết kỵ của Mông Cổ nhất định sẽ thuận đường tiến về phía đông, bắt chước kế phá Ngô của Vương Tuấn9 ngày xưa để làm cỏ Giang Nam."

Y chưa dứt lời, lại có tiếng vó ngựa từ xa dội tới, mọi người dao động, nhìn ra thấy một con tuấn mã đứng khựng ngoài cửa.

Kỵ sĩ bước nhanh vào phủ, quỳ lạy, trầm giọng nói: "Đại tướng Mông Cổ là Ngột Lương Hợp Thai dẫn mấy vạn quân tiên phong đang đóng trại cách Hợp Châu ba trăm dặm. Thuỷ sư Lư Châu là Sử Thiên Trạch làm soái, Lưu Chỉnh làm phó, theo dòng xuôi xuống đông, còn có tin Đại hãn Mông Cổ đã rời bản doanh Lục Bàn sơn dẫn mười vạn quân đến dịch trạm Kiếm Môn."

Không khí tịch mịch, ánh mắt kinh hãi của mọi người đổ dồn cả vào Văn Tĩnh. Gã thiếu niên choáng váng vì những tin xấu liên tiếp, chẳng biết nên làm thế nào, đành lé mắt nhìn Bạch Phác.

Bạch Phác khẽ gật đầu, nói: "Binh quý ở chỗ thần tốc, bọn Thát đã giành được toàn những cứ điểm quan trọng, lúc này ngoài tử thủ ra thì không còn cách nào khác."

Các đại tướng đều có suy nghĩ tương tự, Văn Tĩnh thầm nghĩ: "Nói cũng như không ấy, mặc kệ ai thắng ai thua, chẳng can hệ gì đến ta hết. Cứ ở mãi đây bị họ hỏi han thêm vài câu là cái đuôi chồn của ta thò ra ngay. Mấy ngày nay mệt quá sức rồi, phải sớm..."

Vương Lập khom mình, ngắt đoạn suy nghĩ của gã: "Bạch tiên sinh nói có lý, chẳng hay thiên tuế còn mưu kế gì không ạ?"

Văn Tĩnh buột miệng không suy nghĩ: "Ngủ."

"Ngủ ạ?" Chúng tướng ngẩn người ngơ ngác, trố mắt há miệng, ngây đuỗn như một lũ tượng đất trong thổ miếu.

Văn Tĩnh lỡ miệng, than khổ khôn nguôi, đâm lao đành theo lao: "Ngày mai Mông Cổ chắc sẽ đem quân đến dưới thành. Đại chiến sắp nổ ra rồi, nếu không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì làm sao ứng phó được?"

Lý Hàn Sinh cảm thán: "Thiên tuế thực có phong độ của đại tướng. Chúng thuộc hạ như kiến bò chảo nóng, chẳng biết làm thế nào, chỉ có thiên tuế tâm định khí nhàn, suy tính quả sâu sắc."

Vương Lập biểu tán đồng: "Lời nói thật diệu quá, kế sách trước mắt, nghỉ ngơi là quan trọng nhất." đoạn hạ lệnh: "Cho quân sĩ trong thành dưỡng sức đêm nay, ngủ một giấc thật thoải mái, tinh thần đầy đủ rồi sẽ quyết bề thắng phụ với bọn Thát..."

Văn Tĩnh chẳng ngờ họ lại nghe lời đến thế, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, tự nhủ: "Nếu mọi người đều ngủ như heo chết để quân Mông Cổ đánh vào thì chẳng phải mọi tội lỗi đều trút lên mình ta sao? Hai lão già các ngươi tính khéo ghê!"

Gã quét mắt nhìn khắp lượt rồi dừng lại ở Lữ Đức, nghĩ bụng: "Người này vừa rồi kiến giải cao minh lắm, nhất định sẽ đóng một vai trò lớn trong đại sự đây." đoạn cất tiếng gọi: "Lữ Đô đốc."

Lữ Đức vâng dạ tiến lên, Văn Tĩnh trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Ông chia quân sĩ trong thành ra năm nhóm, bốn nhóm đầu hết một canh giờ lại đổi ca một lần, nhóm cuối cùng nghỉ ngơi hoàn toàn để chuẩn bị việc thủ thành ngày mai."

Lữ Đức lĩnh mệnh. Văn Tĩnh lại nói với Hướng Tông Đạo: "Hướng Thống chế! Ông dẫn bốn trăm khinh kỵ đi tuần quanh thành. Trong vòng một trăm dặm, hễ phát hiện có quân Mông Cổ thì lập tức dùng phương pháp Phong hoả thời cổ đại, lấy lửa làm hiệu truyền tin về thành."

Hướng Tông Đạo vâng lệnh, thầm nghĩ với sự kinh ngạc tột độ: "Việc này giao cho thuộc hạ là được, bắt ta làm khác nào dùng dao mổ trâu để giết gà?"

Văn Tĩnh liếc mắt về phía Vương Lập và Lý Hán Sinh, bụng bảo dạ: "Thế là an toàn rồi đấy."

Lý Hán Sinh không bỏ qua cơ hội tâng bốc, nói ngay: "Thiên tuế suy tính thật chu toàn."

Vương Lập vuốt râu: "Đúng thế, chúng ta cũng nên học tập phong độ của thiên tuế..." Vốn dĩ ông ta định nhắc đến việc tiếp tục tửu yến, nhưng cảm thấy không ổn, nên không nói hết câu.

Sau đó mọi người giải tán, Vương Lập đưa Văn Tĩnh đến Trúc Hương viên nghỉ ngơi. Khu vườn này trồng toàn trúc xanh, gió thổi bóng trúc lay động, trông thật xao lòng dưới ánh trăng.

Văn Tĩnh theo Vương Lập vào một căn tịnh xá. Bên trong trần thiết trang nhã, bốn tỳ nữ kiều lệ phong tình tươi cười nghênh đón, toan cởi áo tắm gội cho gã. Văn Tĩnh hoảng hồn nắm chặt lấy đai lưng, nói nhanh: "Ta tự làm là được rồi."

Vương Lập ngạc nhiên nghĩ bụng: "Hoài An vương dòng dõi hoàng gia, nghe nói trong phủ mỹ nữ vô số, sao hôm nay lại trái thói thế? Phải chăng chê mấy con bé này không đủ đẹp?"

Ông ta trầm ngâm, cung tay cáo từ.

Văn Tĩnh tắm gội xong xuôi, toàn thân thư thái, đi ra khỏi phòng. Trong sảnh đã có thêm một nữ tỳ nữa. Người đó vừa trông thấy gã liền cúi mình chào. Văn Tĩnh đỏ mặt tía tai, cúi đầu đi qua bên cạnh, chợt nghe thấy người ta thỏ thẻ gọi: "Thiên tuế!"

Văn Tĩnh ngoảnh đầu nhìn, nhận ra chính là thiếu nữ áo lam hồi tối ca bài từ trong phủ Kinh lược. Cô ta ăn mặc theo lối tỳ nữ nên vừa rồi Văn Tĩnh không nhận ra, nay nhận ra rồi cũng nên chào hỏi cho phải phép, gã đành lắp bắp: "Cô... đến đây làm gì vậy?"

Thiếu nữ nói sau một hồi cúi đầu im lặng: "Thiên tuế chắc phải hiểu rõ hơn Nguyệt Thiền chứ."

Không quen với lối nũng nịu phong tình ấy, Văn Tĩnh hỏi "Hiểu gì cơ?"

Nguyệt Thiền định nói lại thôi, Văn Tĩnh bảo luôn: "Ta buồn ngủ lắm, có chuyện gì đợi mai hãy hay!"

Nguyệt Thiền hỏi: "Thiên tuế có muốn nghe thiếp hát một khúc không?"

Văn Tĩnh lắc đầu, đi tuột vào phòng ngủ, đóng cửa và khoá trái, thở phào nghĩ: "Coi như qua được một đêm."

Gã trèo lên giường, vốn dĩ muốn ngủ, nhưng ruột rối như tơ vò, không sao bình tĩnh được, cuối cùng chỉ tơ tưởng đến bóng dáng xinh đẹp mà ranh mãnh nọ.

"Chẳng biết còn gặp được nàng nữa không?" Văn Tĩnh buồn rầu: "Có lẽ đời này kiếp này không còn được nhìn thấy nàng nữa rồi." Nghĩ tới đây, gã chua xót suýt khóc. Bỗng nhiên nghe thấy đằng xa tiếng ngâm xướng vẳng lại, Văn Tĩnh lắng tai, nhận ra chính là bài Nhất tùng hoa lệnh gã điền hồi tối mà chưa kịp hát, tiếng ca dặt dìu thanh tao chứa nỗi sầu man mác. Tâm trạng Văn Tĩnh khéo hợp với giai điệu đó, nghe hồi lâu bất giác si dại, gã khoác áo bước ra, trông thấy Nguyệt Thiền tắm mình trong ánh trăng mờ ảo, đang chậm bước bên bụi hoa, tay cầm một tờ giấy, ngâm nga khe khẽ.

Nghe tiếng kẹt cửa, cô gái ngoảnh đầu nhìn, biến sắc thi lễ: "Tỳ tử vô phép, phải chăng đã quấy nhiễu giấc mộng của thiên tuế?"

Mặt Văn Tĩnh đỏ như gà chọi, gã lắc đầu, lúng túng nói: "Không... không phải, cô hát hay lắm." Ngừng một lát, gã nuốt nước bọt: "Chỉ tại ta điền từ không ra gì..."

Nguyệt Thiền mỉm cười: "Đâu phải chuyện hay dở... có điều từ của thiên tuế khác với trước đây."

Văn Tĩnh giật mình: "Chẳng lẽ cô ta quen đồ thật, và đã nhìn ra chỗ sơ hở của đồ giả này rồi ư?"

"Thiếp đã từng xem từ của thiên tuế ở chỗ Vương Kinh lược, quả thực hào sảng, khí trùm thiên hạ, nuôi hùng tâm đuổi Thát, bình trung nguyên." Nguyệt Thiền nhìn Văn Tĩnh, lắc lắc đầu: "Nhưng bài từ này của thiên tuế thì khác hẳn." Nói tới đây cô ta thở dài. Văn Tĩnh hơi yên dạ, bảo: "Muộn rồi đấy, cô đi ngủ đi!"

Nguyệt Thiền cúi đầu: "Vương Kinh lược sai thiếp tới thị hầu cho thiên tuế ngon giấc. Người còn chưa ngủ được, tỳ tử nào dám đi nằm trước?"

Văn Tĩnh không hiểu ẩn ý của nàng, bèn nói: "Được rồi, ta về ngủ đây."

Gã bước vào phòng, Nguyệt Thiền vào theo. Văn Tĩnh nói: "Ta sắp ngủ, cô theo ta làm gì?"

Nguyệt Thiền ngẩn người: "Thiên tuế không cho tỳ tử hầu hạ ạ?"

Văn Tĩnh đáp: "Ta có chân có tay, sao phải bắt cô hầu hạ?"

Nguyệt Thiền che miệng cười: "Thiên tuế thực biết đùa."

"Ta đùa gì cô?" Văn Tĩnh gãi tai, thấy nàng cười đâm thắc mắc.

Nguyệt Thiền thở dài: "Thiên tuế ghét tỳ tử chăng? Tỳ tử tự biết mình xấu xí..."

"Ai ghét cô, cô rất đẹp mà!" Văn Tĩnh sốt sắng nói.

"Thật ư?" Hai má Nguyệt Thiền đỏ bừng lên dưới ánh nến, nàng áp đầu vào ngực Văn Tĩnh: "Thiên tuế..."

Văn Tĩnh giật lui, giữ lấy nàng hỏi: "Cô... không được khỏe ư?"

”Té ra thiên tuế vẫn ghét bỏ tỳ tử.” Mắt đỏ hoe, Nguyệt Thiền cúi mình: ”Nếu vậy thiếp không quấy nhiễu người nữa.” Nói xong nàng quay đầu đi ra.

Văn Tĩnh đang thắc mắc, chợt nghe văng vẳng có tiếng hú dài, gã nhảy vọt ra ngoài, thấy trên mái nhà đằng xa có hai bóng người, một trước một sau, xẹt đến như chớp, ban đầu cự ly quá xa, nhưng chỉ chốc lát, người đằng sau đã đến gần.

Nguyệt Thiền mặt hoa thất sắc, nép sát vào người Văn Tĩnh: ”Thiên tuế, gì thế kia?”

Văn Tĩnh cảm thấy thiếu tự nhiên, nhưng thân là nam nhi, không tiện lùi lại, bèn ưỡn thẳng người, nói lớn: ”Đừng sợ!”

Gã chưa dứt lời, bóng đen đã từ mái nhà đáp xuống, đứng trong sân, đối diện với Văn Tĩnh. Hai bên cùng sững sờ, người nọ kêu lên: ”Đồ ngốc, ngươi đấy à?”

Văn Tĩnh không ngờ còn được gặp lại nàng, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ đáp: ”Tôi đây!”

Tiêu Ngọc Linh vận đồ dạ hành càng làm nổi bật nước da thắng tuyết, nghe Văn Tĩnh đáp với giọng thân thiết như vậy, nàng bất giác mềm lòng: ”Ngươi vẫn nhớ ta ư?” Đảo mắt nhìn thấy Nguyệt Thiền bên cạnh gã, nàng nổi giận chửi: ”Thì ra ngươi cũng một giuộc với bọn đàn ông vô sỉ khác!”

Văn Tĩnh nghe nàng mắng mình vô sỉ, không hiểu thế là ý gì, đương tần ngần lại thấy Bạch Phác phất tay áo rộng lướt tới như ngự gió, từ mái nhà đáp xuống, chân chưa chạm đất đã gập quạt điểm vào Ngọc Linh. Ngọc Linh trở tay búng ra một đao. Bạch Phác gõ cán quạt lên thân đao, lật mình chắn xuống trước mặt Văn Tĩnh, mỉm cười nói: ”Ngươi to gan quá đấy, hôm nay có mọc cánh cũng đừng hòng thoát thân.”

Ngọc Linh phì một tiếng, vung đao lên trước toan đấu với Bạch Phác. Tiếng báo động nổi lên bốn bề, Văn Tĩnh lo cuống kêu: ”Bạch tiên sinh...” Bạch Phác nghe gọi hỏi: ”Thiên tuế có gì căn dặn?” Trong lúc hỏi y đã kịp chặn ba đao một cước của Ngọc Linh.

Văn Tĩnh vốn muốn xin Bạch Phác thả Ngọc Linh, vừa lúc lính gác ùn ùn đổ tới, hươ đao múa thương vây chặt hai người vào giữa, gã im bặt. Vương Lập bị kinh động cũng chạy đến, thấy vậy kêu: ”Bạch tiên sinh! Ông lùi ra để quân sĩ bắt ả.”

Bạch Phác cười đáp: ”Khỏi cần.” Y trở mình né một đao, quạt gấp bật khỏi tay áo, như con rắn mổ vào huyệt Nghênh Hương của Ngọc Linh. Cô gái nhảy tót sang trái, Bạch Phác dịch chuyển như du long, xoay mình một cái vòng ngay đến mé tả Ngọc Linh, quét tay áo rộng vào hông nàng. Ngọc Linh lảo đảo giật lui, lưng đụng vào một cây ngải hoa, khoé miệng rịn máu.

Văn Tĩnh cả kinh nhoài lên, Bạch Phác chìa tay ngăn lại. Gã thiếu niên chuyển bộ pháp, Bạch Phác tức thì chặn hụt, ngạc nhiên không hiểu ra sao. Trong lúc ấy Văn Tĩnh đã vùng đến bên Ngọc Linh, giơ tay đỡ nàng. Cô gái hừ mũi vung đao chém, Văn Tĩnh vội vã né tránh khiến nàng mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, hai tên lính tiến lên toan bắt. Văn Tĩnh lắc mình, phất song chưởng, đẩy theo đà của hai tên đó, chúng ngã sấp mặt, mồm đầy đất cát.

Quan sát gã phô diễn võ công, Bạch Phác rất lấy làm kinh ngạc, tự hỏi: ”Lộ công phu kia rõ ràng là của phái ta, thằng nhóc này học ở đâu thế nhỉ?”

Vương Lập gọi Văn Tĩnh: ”Thiên tuế tránh ra đi, con giặc cái đó nguy hiểm lắm!”

Văn Tĩnh không đáp, cứ che chắn trước mặt Ngọc Linh.

Vương Lập và Bạch Phác nhìn nhau ngơ ngác, chưa biết xử sự thế nào. Đúng lúc ấy từ một góc có tiếng ho vọng ra, Văn Tĩnh giật thót liếc trông, gặp ngay đôi mắt tức giận của Lương Thiên Đức, đứng bên cạnh lão là Đoan Mộc Trường Ca và Nghiêm Cương. Cơ mặt gã thiếu niên giật giật, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt của ông bố, gã bước dịch sang bên.

Bạch Phác rảo bước tới, bắt lấy Ngọc Linh. Vương Lập hỏi: ”Thiên tuế, nên xử ả này thế nào?”

Bạch Phác liếc Văn Tĩnh. Gã trai gần như rơi nước mắt, khẽ nói: ”Cô ấy đã bị thương rồi, đừng... đừng làm khó cô ấy...”

Ngọc Linh hơi thở rối loạn, nhưng khẩu khí vẫn rất quật cường: ”Ai... ai cần ngươi thương hại?”

Vương Lập không nhận ra uẩn khúc bên trong, nói luôn: "Thiên tuế đã dạy như vậy, tạm thời nhốt ả vào thạch lao trong phủ."

Bạch Phác nhìn Văn Tĩnh, gật gật đầu, điệu Ngọc Linh đi về hướng nhà giam. Văn Tĩnh trông theo hai người, bối rối chẳng biết làm thế nào.

oOo

Bá Nhan gò cương ngựa, tiếng vó câu gấp rút phía sau cũng chậm lại. Y phóng mắt nhìn thành quách nơi xa hồi lâu rồi nói vẻ cảm thán: "Hợp Châu thành như mãnh hổ phục bên dòng sông, như chim ưng đậu nơi đầu núi, dễ thủ mà khó công, không thể xem thường."

A Thuật nhướng mày, hiu hiu tự đắc: "Đại quân Mông Cổ ta hễ tấn công là thắng, một cái thành này thì đáng kể gì?"

Bá Nhan cau mày hỏi: "Vậy phải tấn công thế nào đây?"

Khuôn miệng có hàng ria mép măng tơ của A Thuật cong lên quỷ quái, gã nói: "Mình tỏ vẻ yếu ớt, dụ quân Tống ra ngoài thành, sau đó cắt đứt đường rút lui của chúng, đánh cho tan tác trên đồng dã!"

Bá Nhan không nhận xét gì, thở dài nhìn dòng sông cuồn cuộn. Tên binh sĩ truyền lệnh bỗng từ đằng sau phóng ngựa tới, dõng dạc nói: "Ngột Lương Hợp Thai tướng quân có lệnh, hai người đóng trại cách Hợp Châu một trăm hai mươi dặm, chuẩn bị công thành!"

Bá Nhan biến sắc: "Sao gấp vậy?"

"Lệnh truyền được đấy!" A Thuật cười ha hả, mắt loé sáng: "Hôm nay phá Hợp Châu luôn."

oOo

Văn Tĩnh lo âu đứng trên đầu thành, các tướng xúm quanh. Ở rất xa, giữa những quả núi trọc thù lù, dãy lều Mông Cổ trắng muốt trải dài nhấp nhô theo thế núi quanh co. Dưới thành gió thu rét mướt thổi tới, cuốn thốc bụi mù lên tan tác giữa trời.

Một nhịp Hồ già10 phiêu phất bốc khỏi mặt đất, hoà với tiếng trống da trâu tạo nên âm thanh kinh hồn giữa không trung. Từ đại doanh Mông Cổ, nhân mã ùn ùn kéo ra như nước triều. Ba vạn quân dàn hàng một tiến lên giữa những thân cỏ khô vàng, chiến mã hí vang trong gió thu hiu hắt. Đoàn quân Mông Cổ rùng rùng áp sát thành Hợp Châu.

Tiếng trống trận khiến Văn Tĩnh sực tỉnh. Quân Mông Cổ đẩy một cái thang mây11 to tướng đến, tựa vào sườn núi leo lên. Trên đầu thành đá nhám, hàng ngàn hàng vạn cung cứng nỏ mạnh đã kê vào các lỗ châu mai, máy bắn đá nong đầy đá cạnh nhọn, dây buộc vào những con lăn cũng đã được căng ra.

Thang còn cách thành chừng ba trăm bộ, hàng vạn lính Mông Cổ đã hò hét vang trời, ồ ạt xung phong. Tiếng bựt bựt cung tiễn và tiếng con lăn đá vần ồ ồ vọng lên khoảng trời trên triền núi. Chiến binh Mông Cổ bật kêu gào thảm thiết, tên mạnh xuyên qua những tấm giáp ngực bằng da thuộc của họ, mũ đồng lõm rúm dưới sức nặng của những tảng đá bay, máu thịt phòi ra khỏi kẽ hở của bộ áo, bắn toe toét xuống nền cỏ xanh. Loạt lăn gỗ nặng trịch đẩy bật ngửa cái thang mây cao lừng lững, đè nghiến xuống đám binh sĩ, chúng kêu lên những tiếng rách phổi. Văn Tĩnh đứng xem, hai chân bủn rủn, toàn thân đẫm mồ hôi, ba mươi sáu cái răng va nhau lập cập, gã cảm thấy những việc đáng sợ đã gặp trong đời chẳng đáng gì so với cảnh tượng này hết.

Gặp tên mạnh đá cứng, lính Mông Cổ dần dần chống đỡ không nổi, phải lùi lại phía sau. Quân Tống sĩ khí dâng cao, mấy vạn binh sĩ thủ thành nhất tề reo hò vang dội, tiếng reo hoà với tiếng sóng dập dồn nơi xa, ngân nga không dứt.

"Phiu". Một ngọn tiễn dài lướt bóng qua vòm không, xuyên thủng người một tên lính phất cờ. Đại kỳ tuột tay người, đảo một cái trên cao, sau rớt xuống nền cỏ dại hoen máu.

Quân Tống vụt im phăng phắc, phóng mắt nhìn ra: trông thấy xa xa bên dưới có một con ngựa đen tuyền, vó tung bay, bờm lất phất, trên mình nó là một viên tướng áo bào xanh lam, tay giương cung cứng ngắm

lên đầu thành. Chợt "Phiu" một tiếng nữa, ngọn tiễn thứ hai đã tới nơi, xuyên thấu người một tên lính bắn nỏ, đà tên không dừng ở đó, tiếp tục bay lút vào ngực một đồng đội đứng sau y.

Nghiêm Cương trố mắt thét to "Lại là hắn!"

"Có nhẽ đâu thế, hắn bắn tên kiểu gì..." Vương Lập hãi hùng kêu lên. Nên biết khoảng cách từ chỗ Bá Nhan đến đầu thành phải tới sáu bảy trăm bộ, huống hồ ở tư thế hướng lên cao, muốn tên cạp đích và mạnh đến vậy, ít nhất xạ thủ phải bắn được ở cự li một ngàn bộ. Trong thành Hợp Châu, ngoài cỗ Phá sơn nỗ12 do mười người điều khiển, những tay nỏ bình thường đừng mơ đến chuyện bắn xa như thế.

Vương Lập chưa dứt lời, mũi tên thứ ba đã cận kề. Bạch Phác nhanh tay tinh mắt nhoài lên trước, giơ quạt gấp gõ một cái, mũi tên mất hướng, bay chệch đi, xọc vào đầu một thân binh đứng sau Vương Lập.

Sau ba mũi tên, Bá Nhan đã phi ngựa tới trước hàng quân. Lính Mông Cổ phấn chấn cao độ, hò reo như vỡ trời, rầm rập tiến theo chiến mã của hắn.

Vương Lập ra một hiệu lệnh. Tên và đá liền trút xuống rào rào, Quân Mông Cổ đội mưa tiễn, lần thứ hai dựng thang lên. Dưới thành, xác chất thành đống máu me, người bị thương rên la đau đớn. Bá Nhan luôn tay bắn tên, mỗi lần tên bay, một người gục ngã, không bắn chệch lấy một lần, mặc dù vậy quân Tống trên thành vẫn chiếm được địa lợi, giằng co chừng nửa canh giờ, quân Mông Cổ dần dần lùi lại sau.

Hướng Tông Đạo thấy thế bèn thưa với Vương Lập: "Bọn Thát bải hoải rồi. Lúc này mà thúc quân tấn công nhất định giành được phần thắng, xin Kinh lược sứ hạ lệnh, cho phép thuộc hạ dẫn người đánh ra, bẻ gãy nhuệ khí của chúng."

Vương Lập gật đầu hỏi Văn Tĩnh: "Thiên tuế thấy thế nào?"

Bạch Phác lúc đó đang đứng sau lưng Văn Tĩnh, nghe vậy nói: "Không được, quân Thát tuy đã tổn thất nặng nề, nhưng tiến lùi đều theo chương pháp, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là chán nản bải hoải cả."

"Đúng đấy." Lương Thiên Đức cũng vuốt râu gật đầu: "Trận thế của chúng chưa rối loạn đến mức không rút quân một cách chỉnh tề được."

Vương Lập lộ rõ oai quyền, cau mày gạt phắt: "Hai người chẳng qua chỉ là thủ hạ của thiên tuế, quốc gia đại sự đâu đến lượt các ngươi chen vào?" đoạn quay sang nói với Văn Tĩnh: "Cơ hội tốt như thế, lỡ rồi là mất."

Văn Tĩnh nhủ bụng: "Bố thực đa sự, việc này liên quan gì đến chúng ta, cứ mặc kệ lão ấy đi." Nghĩ tới đây, gã bảo: "Vậy thì làm theo đề xuất của Hướng thống chế."

Thấy gã không chấp nhận ý mình, Bạch Phác thở dài. Lương Thiên Đức cũng cau mày, đột nhiên vòng tay nói: "Nếu Hướng thống chế không chê, Lương mỗ nguyện làm một quân tốt đen."

Văn Tĩnh cả kinh, song không biết nên phản đối thế nào. Hướng Tông Đạo liếc Vương Lập. Vương Lập im lặng nhìn Văn Tĩnh. Cho rằng gã bằng lòng, ông ta chực lên tiếng đồng ý, vừa lúc Tiết Dung bước ra nói to: "Anh em tôi cũng võ vẽ mấy đường cung mã, không muốn ẩn nấp đằng sau, xin thiên tuế và Kinh lược sứ ưng thuận để chúng tôi theo Hướng thống chế, cùng quân Thát so tài cao hạ."

Vương Lập quét mắt nhìn mọi người, cười bảo: "Thì ra Đại Tống toàn những nhiệt huyết nam nhi. Được! Các vị hãy cùng Hướng thống chế xuất kích, cho hoàng đế Thát nếm mùi oai phong của chúng ta."

Mọi người dạ ran vâng lệnh. Cửa thành mở, tám ngàn quân tinh nhuệ ào ào lướt ra, hệt như mũi đao sắc bén. Đại quân Mông Cổ đang rút lui lập tức bị cắt đứt thành hai, cung nỏ tên bắn rào rào, binh sĩ kêu gào thảm thiết, tiếng gào thấu tận trời xanh. Hướng Tông Đạo ra lệnh biến trận, mũi tấn công vừa thọc sâu lập tức rút về, để lại một vạn kẻ địch tơi bời hỗn loạn. Lương Thiên Đức mình vận nhuyễn giáp, phi ngựa hàng đầu, tay cầm trường thương, múa tựa tuyết bay, tấn công như vũ bão.

Lữ Đức buột miệng thốt: "Thương pháp giỏi lắm!"

Trên thành, thấy quân Mông Cổ rối loạn, mọi người cũng hớn hở, xôn xao khen ngợi. Văn Tĩnh chỉ quan tâm đến sự an nguy của cha, tay chống vào lan can lạnh ngắt, chăm chú theo dõi. Tuy chưa chinh chiến bao giờ, nhưng gã rất giỏi quan sát tình thế để từ đó suy đoán tâm ý đối thủ. Quan sát một lúc, gã bỗng nhận

ra đại quân Mông Cổ có vẻ rối loạn, thực ra nửa như vô tình nửa như cố ý, đang lùi đến phía dưới thành Hợp Châu.

"Không hay rồi." Trong lòng Văn Tĩnh gợn lên một ý nghĩ đáng sợ: "Chẳng lẽ là..." tức thì mồ hôi lã chã, gã gọi Vương Lập: "Mau mau thu binh..."

Vương Lập định tăng viện xuất kích đánh gãy cánh quân tiên phong kia, chợt nghe Văn Tĩnh bảo thu binh, ông ta thắc mắc muốn hỏi, bỗng một hồi tù và rúc lên xé rách vòm không, trận chiến dưới thành đột ngột thay đổi ghê gớm. Quân Mông Cổ dịch chuyển nhanh như chớp, từ một tách làm hai. Bá Nhan chạy cánh trái, A Thuật chạy cánh phải, vạch thành hai vòng cung trơn mịn trên trận địa, cách li tám ngàn quân của Hướng Tông Đạo khỏi thành Hợp Châu. Bá Nhan căng cung. Mũi tên bắn đi, xuyên qua chiếc khôi toả tử liên hoàn13 của Hướng Tông Đạo, mất lút vào trong đầu y. Khôi giáp của Hướng Tông Đạo làm bằng thép lạnh tinh luyện, cứng lạ thường, mũi tên tuy lún vào thịt bốn phân nhưng vẫn chưa đến nỗi chí mạng. Hướng Tông Đạo nhịn đau dẫn quân đột phá vòng vây. Thình lình A Thuật lao vào qua hàng người, vung thương đâm thẳng vào mặt y. Hướng Tông Đạo mặt mày đầy máu, lộn nhào từ trên ngựa xuống, lập tức nhão thành thịt nát dưới chân đám loạn quân.

Chủ tướng táng mạng, binh sĩ hoang mang. Quân Mông Cổ một trái một phải, như hai con rồng khổng lồ, tiến lùi quẫy động, cung tiễn đao thương tràn đi như chẻ tre. Quân Tống vỡ trận, máu thịt tơi tả, tử thương vô số. Sĩ khí Mông Cổ dâng cao, tiếng trống da trâu vang rền như sấm, Hợp Châu rung chuyển theo, chư tướng trong thành ai nấy tái mét mặt.

Lương Thiên Đức quất thương thúc ngựa phi nước đại, lại lấy cung tiễn ra, liếc thấy một viên Thiên phu trưởng, lão vừa phi vừa bắn. Kẻ đó ngã nhào. Lương Thiên Đức vung thương hú dài: "Theo ta."

Quân Tống bị đánh giết, mười phần thiệt đến bốn, sáu phần còn lại cũng như rắn mất đầu, chạy quáng chạy quàng, nghe thấy tiếng hú gọi, không màng phân biệt thật giả, phần lớn đều lao theo lão. Ở phía đó quân Mông Cổ mất thủ lĩnh, tinh thần tạm thời hơi rối loạn. Lương Thiên Đức thúc ngựa phi, bắn tên hai bên trái phải, mau chóng giết chết mười người, quân Tống theo sau phấn khởi, cùng dốc sức phá được một lỗ nhỏ trong vòng chiến cứng và rắn như cái thùng thép của Mông Cổ.

Bỗng tiếng tên bắn lăng lệ vô tỉ rít vang. Bá Nhan đã tới!

Như có mắt sau lưng, Lương Thiên Đức lật tay múa cung. Mũi tên mạnh đến mức tưởng chừng xuyên thủng đá vàng đâm nghiến vào cánh cung lão. Liền đó lão cúi rạp mình, để mũi tên thứ hai của địch nhân bay sượt qua đỉnh đầu. Khôi rơi xuống đất, mái tóc hoa râm theo gió tán tác bay.

Kinh hoàng, nhưng không khiếp nhược, Lương Thiên Đức rùn người bắn trả bằng chính mũi tên của đối phương. Bá Nhan né mình tránh, chưa kịp hồi thủ, từ sau lưng đã xẹt tới ba ngọn tiễn như lưu tinh. Người xuất thủ chính là anh em họ Tiết.

Cặp mắt tròn loé sáng, Bá Nhan lật tay, nhẹ nhàng bắt gọn ba mũi tên. Tiết gia huynh đệ thảng thốt thầm nghĩ: "Thủ pháp quen thuộc quá." Bá Nhan hành động nhanh như chớp, không đợi họ phát loạt tiễn thứ hai, y đặt luôn ba mũi tên lên cánh cung dài sáu thước.

"Phiu phiu phiu..." Giữa bốn người, sáu ngọn tiễn cùng lúc rời cung, lao vào nhau. Tiễn Bá Nhan mang cường lực kinh thế hãi tục, đâm gãy loạt tên của anh em họ Tiết, gạt chúng rơi hết xuống đất. Kế đó đà bay vẫn mạnh, ba mũi tên tiếp tục lao thẳng đến ba người. Chuyện xảy ra quá đỗi bất ngờ, Tiết Phương lắc mình không kịp, bị tên xuyên ngực, chết tốt.

Tiết gia huynh đệ xuất thân thợ săn. Từ ngày vào nghề, đi rừng luyện võ đến khởi nghiệp mưu sinh, họ đều bên nhau, ba người mà chẳng khác nào một thể. Tiết Phương táng mạng, hai anh em còn lại lòng đau như cắt, lập tức cùng xốc ngựa phóng chếch đi, ép cánh Bá Nhan từ hai mé, phát tiễn liên châu. Bá Nhan thúc chân khiển ngựa, phi vòng tròn, tay trái giương cung, tay phải khua nhẹ, gạt rơi bốn mũi tên, đón lấy rồi nhanh như chớp đặt chúng lên dây cung.

Tiết Dung nhận ra Như Ý Ảo Ma thủ, thầm nghĩ "Tên Thát đó là đồng bọn của gã áo đen..." Ý nghĩ chưa trọn, một mũi tên đuôi lông vũ đã bắn tới như sấm sét, xé rách yết hầu hắn. Tiết Dung ộc ra một màn máu, còn kịp liếc thấy ở đằng kia Tiết Công vừa ngã xuống, móng ngựa lập tức dẫm lên đầu y, óc trắng máu đỏ phọt tung toé.

Lương Thiên Đức dẫn nhóm tàn quân đột phá vòng vây, thi triển thương pháp tinh tuyệt tả xung hữu đột, giết liền mấy tướng, vừa đánh vừa lùi. A Thuật cho quân tấn công vu hồi, cố sức khoá đường rút, bản thân gã múa thương nghênh đón Lương Thiên Đức. A Thuật tuổi còn nhỏ nhưng thương pháp thực không thể xem thường. Gã múa thương như giao long xuất hải, chiêu thế kỳ quái, đấu một trận ngang ngửa với ông già.

Vương Lập quan sát tình hình, lại phái thêm quân ra ngoài thành cứu viện. Mấy vạn người chém giết nhau từ chiều tới tối mịt. Binh tướng Mông Cổ kiêu dũng, quân Tống không dám giằng co lâu, dần dần rút chạy. Ngột Lương Hợp Thai đứng quan chiến, liệu chừng hôm nay khó bề giành được lợi thế gì hơn nữa, nếu đuổi theo nhất định sẽ hứng loạn tiễn trên bờ thành trút xuống, ông ta bèn hạ lệnh thu binh. Sau trận đấu, song phương đều tổn thất trầm trọng, có điều, Mông Cổ chưa dùng tới tinh binh mà tám ngàn quân tinh nhuệ của Đại Tống thì đã thiệt hại quá nửa, đúng là chó cắn áo rách.

Quân Mông Cổ từ từ rút lui. Đám tướng lĩnh trên đầu thành Hợp Châu trái tim trĩu nặng, thở không ra hơi. Vương Lập nhìn Lương Thiên Đức trong bộ áo giáp nhuộm máu, nản lòng vô cùng, đau xót than: "Hôm nay không nghe lời Bạch tiên sinh nên tổn thất đến mức này, cũng may nhờ Lương tráng sĩ chèo chống, bằng không... ôi..." Quay sang Văn Tĩnh, ông ta ôm quyền, "Xin thiên tuế trách phạt."

Văn Tĩnh thấy cha bình an vô sự thì rất mừng rỡ, đừng nói gã không dám trách phạt, mà dù có cái quyền ấy thật, chưa chắc gã đã muốn truy cứu, liền lắc lắc đầu, đi thẳng xuống thành.

Về đến phủ Kinh lược, thị nữ dâng sơn hào hải vị, cơm rượu thịnh soạn, Văn Tĩnh gắp mấy miếng rồi gác đũa sang một bên, chống má trầm tư.

Nguyệt Thiền dè dặt hỏi: "Cơm nước không ngon ư?"

Văn Tĩnh thở dài: "Cô không hiểu đâu."

"Vì mỹ nhân áo đen đó phải không?" Nguyệt Thiền nói, giọng xa xót.

Văn Tĩnh ngạc nhiên: "Sao cô biết?"

Nguyện Thiền khẽ than: "Đêm qua khi thiên tuế gọi nàng, thiếp nghe rất rõ, sau đó thiên tuế lại công khai bênh vực nàng..."

Văn Tĩnh nhợt mặt: "Ta... ta..."

Nguyện Thiền nhẹ nhàng nói: "Thiên tuế buồn bã thế này, lòng Nguyệt Thiền cũng không được vui. Người đã mến thích, vì sao không trực tiếp đi gặp nàng?"

"Liệu có được không?" Văn Tĩnh gấp rút hỏi.

Nguyệt Thiền cười: "Sao mà không được, ai dám ngăn cản người đây?"

Văn Tĩnh ngẩn mặt, sực hiểu: "Rõ hồ đồ, hiện tại ta là Hoài An vương kia mà!"

Nghĩ tới đó, gã co cẳng chạy, mới được vài bước lại quay ngoắt về, nhặt mấy món ăn nhẹ màu mè trên bàn ôm vào ngực. Nguyệt Thiền thắc mắc, ngạc nhiên nhìn gã. Văn Tĩnh đỏ mặt, lúng túng bảo: "Với tính khí của nàng ấy, nhất định đến hôm nay cũng chưa chịu ăn uống gì." Nói rồi chạy biến đi.

"Thiên tuế thực có lòng." Nguyệt Thiền nhìn theo bóng gã, lắc đầu cười buồn.

Đến được gần nhà lao mà không bị ai cản trở, bỗng trông thấy Bạch Phác từ phía trong đi ra, Văn Tĩnh vội vàng chạy đến nấp bên hòn giả sơn. Bạch Phác cau mày, tựa hồ có điều phiền muộn, thở dài đi xa dần. Văn Tĩnh đợi y khuất dạng mới bước ra. Lính gác gặp thiên tuế, tự nhiên không dám căn vặn. Văn Tĩnh theo hành lang đi vào, tường đá rêu lên xanh rờn, không khí rất ẩm ướt. Nhòm qua khe cửa nhà lao, Văn Tĩnh trông thấy Ngọc Linh thần sắc tiều tụy, quanh mình quấn ba sợi xích sắt to, hai sợi ở tay, một ở chân, bên cạnh đặt ít thức ăn, quả nhiên chưa hề động đến. Gã bất giác xót xa, tự nhủ: "Cô đến làm gì? Thứ thiên tuế giả hiệu như tôi đây làm sao mà cứu được cô!"

Gã đẩy cửa vào. Ngọc Linh lạnh lùng liếc mắt, hừ một tiếng, ngoảnh phắt đầu đi. Văn Tĩnh đứng ngẩn ra một lúc rồi đặt hộp điểm tâm xuống đất, nói: "Tiêu cô nương! Tôi mang cho cô vài món ăn nhẹ, cô ăn đi, đừng để đói quá hại người."

”Đồ vô liêm sỉ!” Ngọc Linh nhìn gã giận dữ ”Ta không cần ngươi thương hại.”

”Tôi thế nào mà vô liêm sỉ?” Văn Tĩnh kêu lên oan ức.

Ngọc Linh thét: ”Còn xảo biện? Đêm qua ngươi kè kè bên con bé đó, không vô liêm sỉ thì là gì?”

Văn Tĩnh ngây người, mãi mới nhớ ra: ”Ý cô nói Nguyệt Thiền cô nương phải không?”

”Nguyệt Thiền cô nương? Gọi thân mật quá nhỉ!”

”Nguyệt Thiền cô... à không, cô ta... cô ta chỉ hát cho tôi nghe thôi mà, có... có... quan hệ gì với tôi... vô... vô liêm sỉ đâu?” Văn Tĩnh cuống quýt nói líu cả lưỡi, nước mắt chực tuôn rơi.

Ngọc Linh nhìn gã hồi lâu: ”Đúng không đấy? Thực ngươi không ngủ với ả chứ?”

”Ngủ?” Văn Tĩnh trố mắt: ”Tôi... đâu có?”

Ngọc Linh nhoẻn cười, nhưng lại ngưng ngay, nghiêm mặt nói: ”Đàn ông các ngươi cùng một hạng tồi tệ, cũng như đám vương công Mông Cổ kia, toàn những kẻ vô liêm sỉ, chỉ giỏi ức hiếp phụ nữ, ép buộc đàn bà con gái ngủ với mình!” Sau những lời ấy, chừng như xúc động can tràng, mắt nàng đỏ lên, rầu rầu nói: ”Mẹ bị thằng khốn nạn đó cưỡng bức, đẻ ra thứ nghiệt chủng là ta. Về sau thằng khốn nạn có nhiều thú vui mới, tìm đủ mọi cách rũ bỏ người. Mẹ treo cổ tự tận, để lại một mình ta, nếu không có sư phụ, thì ta...” Nói tới đây, nàng bật khóc.

Văn Tĩnh nghe khóc đâm luống cuống, vụng về giơ tay áo đến trước mặt Ngọc Linh toan giúp nàng lau nước mắt, nhưng bị gạt phắt đi. Nhìn nàng nức nở bi thương, gã thấy buồn không chịu nổi, bèn lắp bắp nói: ”Tiêu... Tiêu cô nương, tôi xin thề với trời, nếu tôi ngủ... ngủ với đàn bà con gái, thì sẽ bị loạn tiễn xuyên tâm, mất mạng dưới thành Hợp Châu này.” Nhớ lại những cảnh tượng rùng rợn chết chóc hồi ban ngày, gã bèn lấy ngay ra thề độc như vậy.

Ngọc Linh đỏ mặt: ”Ngươi... ngươi ngủ với ta thì có sao?”

Văn Tĩnh mù tịt chuyện nam nữ, nghe hỏi vậy trố mắt: ”Ừ nhỉ, với cô thì có vấn đề gì đâu?”

Ngọc Linh là người Mông Cổ, không bị lễ giáo câu thúc, lại sinh trưởng trong nhà vương hầu, cũng hiểu biết đôi chút về những chuyện tương tự, chỉ là chưa thực sự rành rõ lắm mà thôi. Nghe Văn Tĩnh ngớ ngẩn hỏi lại như vậy, không kìm được, cô phì cười.

Văn Tĩnh hiểu lầm, đỏ mặt tía tai ”Cô... cô cười... cười cái gì. Tôi... tôi nói thật đó, cô... không tin sao?”

Ngọc Linh gắng nhịn cười, dịu dàng nói: ”Ta tin chứ. Ngươi lại đây.”

Văn Tĩnh ngẩn mặt, tiến tới.

”Xắn áo lên, chìa tay ra.”

Văn Tĩnh y lời.

Ngọc Linh bỗng cắn một cái. Văn Tĩnh đau quá suýt thét lên, nhưng sợ đánh động bọn thị vệ ngoài cửa, gã cố nén, nghiến răng nghiến lợi hỏi: ”Cô... cô làm gì vậy?”

Ngọc Linh nhả ra, khuôn mặt thoáng nét cười: ”Lừa ngựa Mông Cổ đều mang dấu nung của chủ trên mình, ta cũng đóng cho ngươi một cái. Từ nay về sau, ngươi là của ta, không ai đánh cắp được nữa.”

Nhìn hai hàng dấu răng hình bán nguyệt in trên bắp tay, Văn Tĩnh dở khóc dở cười. Ngọc Linh ngả đầu vào ngực gã. Hương thơm từ thân thể người thiếu nữ len vào mũi Văn Tĩnh, gã thấy máu nóng bừng bừng, trống ngực đập thình thịch, nhưng không dám động đậy, cứ đứng cứng đờ như một tảng đá. Ngọc Linh êm ái hỏi: ”Mình có biết vì sao em tới đây không?”

Văn Tĩnh khó khăn lắm mới giữ được nhịp thở: ”Đến giết người chứ gì?”

”Ngốc quá!” Ngọc Linh lườm gã, dịu dàng nói: ”Thực ra em, em nhớ mình.” Con người nàng mang tình cảm phóng khoáng của đại mạc, dám yêu dám hận, nghĩ sao nói vậy. Văn Tĩnh nghe mà sững sờ.

”Lúc mình ở bên thì không cảm thấy.” Ngọc Linh thủ thỉ ”Mình đi rồi, chẳng hiểu sao, em chỉ những nghĩ đến mình. Em... em nhớ mình, trốn sư huynh, chạy khắp nơi tìm mình... Ừ, trời cũng thương tình, em tìm mất hai ngày, cuối cùng đã tìm thấy!” Nói tới đây, nụ cười nở bừng trên khuôn mặt trắng trẻo của nàng, tuôn vào mắt Văn Tĩnh như sóng gợn, tỏa rộng ra trong trái tim gã. Văn Tĩnh bỗng chốc thần người.

Im lặng hồi lâu, gã lóng ngóng bảo: ”Ăn... ăn tí điểm tâm đi!”

Ngọc Linh nhìn gã tủm tỉm: ”Em bị trói này, ăn thế nào được?”

Văn Tĩnh nghệt mặt.

Ngọc Linh không nhịn được cười ”Ngốc thế, không biết đường bón cho em ư?”

”A... được... à!” Văn Tĩnh tay chân luống cuống, làm thức ăn vãi tung tóe ra sàn, tức thì mặt nhăn như bị: ”Đáng chết, tôi thật đáng chết!”

”Đừng lo, mình nhặt lên cho em đi.” Ngọc Linh nói. Văn Tĩnh lắc đầu: ”Bẩn lắm, ăn sao được?”

Ngọc Linh mỉm cười, mắt lấp lánh: ”Chỉ cần là do mình nhặt, bất kể bẩn thế nào, em cũng ăn.”

Văn Tĩnh sững người, nhặt thức ăn lên, phủi bụi đất bám bên trên, nhẹ nhàng đưa tới miệng Ngọc Linh.

Ngọc Linh ngoạm lấy, suýt chút nữa là cắn cả vào đầu ngón tay Văn Tĩnh. Nàng tỏ ra rất vui ”Ngon thật, cả ngày trời không ăn, đói chết mất.”

Văn Tĩnh xoa xoa đầu ngón tay, nhăn nhó, nhặt từng miếng bánh dẻo phủi thật sạch, đưa vào miệng Ngọc Linh. Hai người bên nhau chẳng nói chẳng rằng, một người bón, một người ăn. Trong thạch thất nhỏ lạnh và ẩm ướt, ý xuân bỗng đượm nồng nàn.

”Ngốc này!” Ngọc Linh nói: ”Miệng mình để ruồi bâu à? Kể chuyện cho em nghe đi!”

Văn Tĩnh đang nghĩ cách cứu nàng, không tìm ra kế gì, nay nghe nàng nói vậy, đành gật đầu, xoay sang kể chuyện. Hôm nay tâm trạng gã thơ thới khác thường, kể chuyện cũng có duyên lạ, Ngọc Linh khúc khích cười mãi. Cứ thế, đôi người chìm đắm vào đó, quên hết mọi sự xung quanh.

Chẳng biết mất bao lâu, lúc Văn Tĩnh bước ra khỏi thạch thất, trúc đã ngả bóng, trăng sáng trên cao.

Gã đi được mười mấy bước thì đụng phải Bạch Phác vừa từ chỗ tối nhô ra, vẻ mặt cổ quái: ”Thiên tuế.”

”A! Bạch tiên sinh.” Văn Tĩnh có tật giật mình, vội hỏi: ”Chuyện gì thế?”

”Đêm qua thiên tuế hiển lộ võ công, lợi hại lắm.” Bạch Phác phe phẩy quạt. ”Chẳng hay người học ở đâu?”

Văn Tĩnh cũng không định giấu: ”Thầy ông dạy tôi.”

Bạch Phác biến sắc: ”Quả nhiên không nhìn lầm, phải chăng là Tam tài Quy nguyên chưởng?”

Văn Tĩnh gật đầu. Bạch Phác đi mấy bước, ngửa mặt than: ”Môn võ công đó ta luyện mất một tháng, trước sau vẫn không sao nhập môn được, nhất là tâm pháp, thực huyền ảo. Thầy nói ta không đủ cơ duyên, không luyện được công phu ấy, chẳng ngờ người lại truyền cho em.”

Văn Tĩnh chỉ những muốn đi, bèn nói: ”Nếu không còn việc gì khác, tôi đi nhé.”

Bạch Phác chực nói lại thôi, hồi lâu mới bảo: ”Hôm ấy em mất tích, Lương tiên sinh lo lắng không yên. Em đừng để ông ấy phải thấp thỏm.”

Văn Tĩnh đỏ mặt: ”Tôi sẽ không thế nữa.” Rồi quay đi. Bạch Phác nói với theo: ”Nắm được con nhóc đó, đối phó với Tiêu Lãnh sẽ dễ dàng hơn nhiều. Mong thiên tuế chớ làm hỏng đại sự.”

Văn Tĩnh lạnh toát người: ”Lão ta biết rồi hay sao?”

Bạch Phác nói: ”Nhưng con bé đó không chịu ăn thứ do người khác đưa tới, e rằng thiên tuế phải chăm lo cho nó ít nhiều.”

Văn Tĩnh thẹn quá hóa giận: ”Ông nhìn trộm à?”

Bạch Phác cười khẩy: "Nếu thuộc hạ không đuổi bọn vệ binh đi, thiên tuế há được tự do như thế? Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở thiên tuế, hãy nhớ địa vị của mình, đừng lún sâu quá độ." Nói đoạn phất tay áo rộng, thong thả bước đi.

Vì mấy câu nói của Bạch Phác, Văn Tĩnh trằn trọc cả đêm. Hôm sau gã lại gắng gượng đến nhà lao đưa cơm nước. Nguyệt Thiền cũng nhanh nhẹn, đã chuẩn bị xong suất cơm từ sớm rồi.

Ngọc Linh gặp Văn Tĩnh, tất nhiên mừng rỡ vô cùng, cứ quấn lấy gã nói đủ chuyện trên trời dưới bể.

Văn Tĩnh cố làm bộ vui tươi, nhưng trong dạ phập phồng lo âu, chẳng biết thành trì có giữ nổi không, cũng chẳng biết làm thế nào để cứu được Ngọc Linh ra, cảm thấy con đường trước mặt thật mờ mịt, gã phấp phỏng vô cùng, kể chuyện một lúc bỗng thở dài.

"Chàng ngốc! Mình không vui à?" Mắt lấp lánh, Ngọc Linh hỏi với vẻ quan tâm.

Văn Tĩnh không giấu được, bèn thổ lộ gan ruột.

Ngọc Linh nín lặng hồi lâu, vùi đầu vào ngực gã, dịu dàng nói: "Đừng cả nghĩ! Dù Mông Cổ hay người Tống thắng, em cũng cam lòng ở lại đây, không đi đâu hết. Chỉ cần... chỉ cần ngày ngày được gặp mình, thì dẫu mai kia có bị loạn đao phanh thây, em cũng không sợ..."

Văn Tĩnh bịt miệng nàng: "Đừng... đừng nói thế! Em chết thì tôi cũng không sống được nữa! Anh còn sống, nhất định không để em chết..." Nói đến câu cuối, giọng gã chắc như đinh đóng cột, lòng hạ quyết tâm, thề chết cũng phải lo cho Ngọc Linh chu toàn.

Ngọc Linh nhìn gã hồi lâu, bỗng nhoẻn cười, nói khẽ: "Đúng là ngốc!"

Từ xa vọng tới âm thanh ầm ầm như núi lở.

Ngọc Linh thắc mắc hỏi: "Gì thế?"

Văn Tĩnh chăm chú lắng nghe: "Quân Mông Cổ đang công thành đấy!"

Ngọc Linh rùng mình, nép sát vào người Văn Tĩnh. Gã thiếu niên vòng tay ôm lấy nàng, họ cùng im lặng.

oOo

Liên tiếp mấy ngày, A Thuật đều tới trước thành khiêu chiến, nhưng quân Tống không dám khinh suất ra đánh. Lương Thiên Đức vừa lập được đại công, Vương Lập rất lấy làm trọng, lệnh cho lão tạm thời thay thế chức vụ của Hướng Tông Đạo, điều khiển gần một vạn quân mã. Mọi người đều có việc của mình, Văn Tĩnh không bị ai để ý, tự nhiên bạo dạn lên rất nhiều, thêm vào đó không phải lo chiến trận, gã bèn tự tạo lấy niềm vui. Ngoài những lúc quanh quẩn bên Ngọc Linh, gã chú tâm rèn giũa chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chưởng. Vốn dĩ bập bõm những nguyên tắc luyện võ, gã cũng không lấy thế làm chán ghét, thắc mắc chỗ nào, lại bàn luận với Ngọc Linh.

Ngọc Linh tuy không nắm được chỗ huyền ảo của Cửu cung đồ, nhưng nhờ thụ giáo ở một đại cao thủ thuộc dạng hiếm hoi trong thiên hạ, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, võ nghệ nàng chưa hẳn lợi hại, song kiến thức võ học thì rất rộng, nghe Văn Tĩnh mô tả những chỗ khó, nàng nhận ra ngay yếu lĩnh, lại thấy Văn Tĩnh tin tưởng mình, nàng cũng chẳng giấu giếm gì mà không chỉ dạy, nghiễm nhiên trở thành sư phụ của Văn Tĩnh, hướng dẫn hết mình. Kể chuyện mệt rồi, hai người miệng nói tay so, biểu diễn võ công. Ngọc Linh muốn giúp gã hiểu được các yếu lĩnh, trước tiên đem chiêu thức võ công của môn phái mình ra thị phạm, sau đó lại cùng Văn Tĩnh nghiền ngẫm cách né tránh, phá giải.

Nên biết, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt như nước với lửa, tương khắc cả về mặt võ công, nhưng âm - dương, trái - phải, trong tương khắc luôn có tương sinh. Võ công của hai người họ nếu va chạm thì khó phân cao hạ, nhưng nếu cọ xát tương hỗ thì có kết quả kỳ diệu phi thường. Kết quả ấy, chính Tiêu Thiên Tuyệt và Công Dương Vũ chưa chắc đã nghĩ tới, hoặc căn bản không muốn nghĩ tới, nhưng lúc này Ngọc Linh và Văn Tĩnh không hiềm môn hộ khác biệt, đã phát huy sự phối kết đến cực điểm, nhất là Văn Tĩnh đang trong giai đoạn tiến triển nhanh, nhờ thế mà tinh tiến thần tốc, vượt quá mọi sự hình dung.

Mấy ngày như vậy trôi qua. Một hôm Văn Tĩnh và Ngọc Linh đang cùng mài giũa về võ học, chợt nghe tiếng chốt cửa lách cách, đều kinh ngạc vô cùng. Giọng Bạch Phác vang lên bên ngoài: "Thiên tuế! Thuộc

hạ có chuyện bẩm báo."

Văn Tĩnh đỏ mặt đi ra, thấy Bạch Phác bộ dạng nghiêm nghị, khác hẳn mấy buổi trước. Y khom mình thi lễ, trầm giọng nói: "Hoàng đế Mông Cổ tới!"

Hết chương 5

Chú thích

14351436 Tên một bài thơ của Lý Bạch.

Tôi tìm trên mạng được hai bản dịch tiếng Việt bài thơ này, một của Hoa Sơn, một của Nguyễn Tâm Hàn, tôi thích bài dịch của Hoa Sơn hơn mặc dù 4 câu cuối nghe không được êm lắm, nó như sau:

CHIẾN ĐẤU Ở THÀNH NAM

Vừa năm ngoái Tang Càn đẩm máu

Đến năm nay loạn náo Tân cương

Điều Chi sóng rửa giáo thương

Thiên Sơn cỏ tuyết ngựa thường đói ăn

Ngoài muôn dặm chiến tranh dai dẳng

Thảy ba quân tóc trắng già nua

Hung dùng máu đổi cày bừa

Đồng hoang xương trắng nghìn xưa rõ rành

Xây phòng bị, Tần triều chống giặc

Phong hỏa lầu xưa rực Hán gia

Lửa binh lệnh hiệu chẳng nhòa

Dặm trường chinh chiến khó mà đoạn ngưng

Quân sĩ chết trong lần giáp chiến

Ngước nhìn trời ngựa trận hí vang

Quạ diều mổ xác từng đàn

Bay tha ruột vướng máu loang cây cành

Giờ như bãi tha ma gió lộng

Bại tướng kia một bóng thẩn thờ

Mới hay binh khí hung đồ

Thánh nhân tuyệt lộ sa cơ mới dùng.

(Nguyên tác: Phiên âm Hán Việt:

Khứ niên chiến, Tang Càn nguyên, Kim niên chiến, Thông Hà đạo.

Tẩy binh Điều Chi hải thượng ba, Phóng mã Thiên Sơn tuyết trung thảo.

Vạn lý trường chinh chiến, Tam quân tận suy lão.

Hung nô dĩ sát lục vi canh tác ; Cổ lai duy kiến bạch cốt hoàng sa điền.

Tần gia trúc thành bị Hồ Xứ, Hán gia hoàn hữu phong hỏa nhiên.

Phong hỏa nhiên bất tức, Chinh chiến vô dĩ thì.

Dã chiến cách đấu tử, Bại mã hào minh hướng thiên bi.

Ô diên trác nhân trường, Hàm phi thướng quải khô thụ chi.

Sĩ tốt đồ thảo mãng, Tướng quân không nhĩ vi.

Nãi tri binh giả thị hung khí, Thánh nhân bất đắc dĩ nhi dụng chi)

15081509 Câu cá

15121513 Nằm ở phía đông nam huyện Vọng Giang tỉnh An Huy ngày nay, vốn là nước băng tan từ Hoàng Mai, Túc Tùng chảy ra, đến vùng này thì tụ lại thành ao.

15171518 Xuân sam nghĩa như thanh sam. Vì vậy còn nói Tư mã xuân sam (cũng như Tư mã thanh sam trong Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị: Giang Châu tư mã đượm mùi áo xanh)

15221523 Bài từ theo điệu Giá cô thiên của Yến Kỷ Đạo.

Yến Kỷ Đạo (1040-1112), tự Thúc Nguyên, hiệu Tiểu San, người Lâm Xuyên - Phủ Châu (nay thuộc Giang Tây). Thúc Nguyên là từ nhân thời Bắc Tống, từng làm quan viên nhỏ ở nhiều nơi, cuối đời dưỡng già tại quê nhà. Từ của ông có ý vị cảm thương, tập hợp trong "Tiểu San từ".

Tôi không có khả năng dịch từ nên tạm dịch nghĩa như sau:

Say rượu, vuốt tấm áo xanh vẫn thấy vương mùi hương cũ

Trời cứ khiến kẻ cuồng này sầu khổ vì biệt ly

Mỗi năm cỏ buồn lại mọc trên lối đi

Ngày ngày ngôi lầu lại đón lúc chiều xuống.

Mây mịt mờ, nước mênh mang,

Chinh nhân trở về đường còn rất xa

Tương tư làm sao nói cho cạn,

Viết không hết cũng đừng hoài công khóc với tờ thư.

15461547 Nguyên văn Hán Việt:

Chiến sĩ quân tiền bán tử sinh,

Mỹ nhân trướng hạ do ca vũ.

Hai câu trong Yên ca hành của Cao Thích, trích bản dịch thơ của Trần Trọng San.

15561557 Thể từ có lẽ lạ tai với nhiều bạn nên tôi làm chú giải (Chú giải này tham khảo một post của người bạn tôi là Tân Nguyệt, đăng trên Trái tim Việt Nam 5 năm về trước).

Từ là một thể loại văn học xuất phát từ các điệu hát cổ, thịnh hành nhất vào đời Tống. Tên mỗi điệu từ là tên một điệu hát, chẳng hạn như Giá cô thiên, Niệm Nô kiều, Túy hoa âm, Mãn đình phương, Lâm giang tiên... Người ta đặt từ sao cho khớp với nhạc, nên gọi là điền từ (Để dễ hình dung, bạn có thể liên hệ đến việc đặt lời mới cho các điệu chèo cổ của ta như Quân tử dịch, Sử bằng, Đò đưa, Tò vò, Nhịp đuổi, Du xuân, Đào liễu, Ngâm bốn mùa...). Chính điều này đôi khi làm bó buộc sự sáng tạo trong từ. Nhưng bù lại, sự phong phú của vần điệu và câu chữ trong từ lại làm cho nó có những âm điệu riêng rất thú vị mà thơ không có.

Từ được chia ra nhiều phái. "Kinh điển" của Từ là phái Hoa gian (nổi tiếng có Liễu Vĩnh, Tần Quán, ...), gồm những chủ đề đậm mùi son phấn, nhưng cũng không ít những khúc nhạc thanh tao. Phái Hào phóng (đứng đầu là Tô Thức) mang một màu sắc khác, phóng khoáng hơn, thoát tục hơn... Sang thời Nam Tống, từ yêu nước của Nhạc Phi, Tân Khí Tật cũng rất nổi tiếng... Những người làm từ được gọi là Từ nhân (tương tự như làm thơ thì được gọi là Thi nhân).

15641565 Tôi tạm dịch nghĩa:

Lệ sầu ly biệt rơi theo dòng chảy về đông, chia tay bên núi biếc

Trăng xanh mờ ảo chiếu xuống nhân gian, nhớ năm xưa đã trải bao buồn vui.

Mây nước thăm thẳm hắt ánh nắng, cây cỏ bên trời ảm đạm;

Tiếng chim hồng quạnh quẽ giữa những lớp mây, chẳng thấy đâu bóng quê nhà.

Việc can qua diễn ra khắp nơi, mặt trời lặn, gió thổi mây tan.

Trở về tỉnh giấc mộng hoàng lương, thấy bên gối đầm đìa nước mắt.

15801581 Xem Tam Quốc

15841585 Hồ già là một loại nhạc cụ hơi của người Mông Cổ, theo thời gian nó được tách ra rất nhiều dòng khác nhau. Bạn có thể xem ảnh ở đây.

15921593 Thang dùng để công thành, có nhiều loại: thang dây, thang gỗ,... theo mô tả trong truyện thì tôi nghĩ là loại thang giống như cái xe đẩy, nhìn nghiêng có dạng tam giác. Xem hình ở đây.

16001601 Nỏ phá núi

16041605 Khôi giáp có chừng vài ba trăm loại. Toả tử liên hoàn (hay liên hoàn toả tử) là một trong số đó. Bạn có thể xem hình nó ở đây.

7. Xạ Thiên Lang

Văn Tĩnh theo Bạch Phác lên lầu thành, trông ra thấy tinh kỳ Mông Cổ rờm rợp khắp núi đồi, che kín cả chân trời, binh sĩ nhiều gấp đôi gấp ba hôm nọ, dàn hàng dày đặc, đứng im phăng phắc. Dưới sông, chiến thuyền và mẫu hạm rùng rùng theo dòng xuôi xuống, đối mặt với thủy quân nhà Tống.

Trên đầu thành, người ta đun hơn một trăm vạc to dầu hỏa, làm bốc ra mùi hôi thối rất khó thở. Lăn gỗ và đá tảng chất đống như núi, mấy chục vạn dân Hợp Châu đều được huy động, đàn ông trai tráng đổ hết lên mặt thành phòng thủ, phụ nữ, bô lão và trẻ em đẩy xe dắt trâu, vận chuyển đá bắn.

Đôi nhịp hồ già bay lên phiêu phưởng, trống vàng rền vang như sấm động, lính Mông Cổ rống to như sét nổ ngày xanh, sông núi cùng rung chuyển. Mấy trăm chiếc thuyền nhẹ bén lửa rần rật chở đầy củi khô dầu hỏa trôi xuống hạ lưu, lao vào thủy sư Đại Tống, đâm phải thuyền lớn, lập tức bắt cháy bùng bùng. Lữ Đức chỉ huy quân sĩ vừa dập lửa vừa di chuyển đội hình.

Sử Thiên Trạch đứng ở mũi thuyền, ngẩng mặt nhìn thủy trại của quân Tống, thấy rất phân tán, bèn khua đại kỳ. Lưu Chỉnh truyền lệnh cho binh sĩ mượn chiều nước lao thẳng xuống hạ lưu, muốn tiên hạ thủ vi cường, đâm vỡ đội hình đối phương. Lữ Đức cũng phát lệnh, quân Tống bắn tên sang rào rào như châu chấu bay, hỏa pháo nổ rền, sĩ tốt Mông Cổ rên la thảm thiết, hàng loạt người trúng tiễn ngã nhào khỏi thuyền, mấy cỗ chiến hạm bị thiết sa hỏa pháo ném bắn cho vỡ vụn, xoay ngang xoay ngửa giữa dòng, rồi từ từ chìm xuống.

Đại quân Mông Cổ trên bờ sông cũng bắn nỏ bắn đá, cho thủy sư Tống nếm mùi lợi hại. Tên qua đá lại, tiếng động ầm ầm điếc cả tai. Sau thời gian chừng tàn nửa cây hương, thuyền chiến của hai bên đâm sầm vào nhau, binh sĩ ngả nghiêng loạng choạng, những người còn đứng vững lập tức vung cung tên trường thương, chém giết tơi bời giữa đại giang, máu tươi chảy loang, nhuộm đỏ mặt nước.

Trên bờ, tiếng trống trận càng thêm dữ dội, đại quân Mông Cổ dậm chân thình thịch, rục rịch tiến. Ở đầu hàng, từng tốp hai mươi người nâng một cái khiên mặt bọc da trâu và lông chiên cao chừng năm trượng, dày chừng nửa thước, rầm rập tiến về phía thành trì. Theo sau là nỏ to và đại pháo gỗ.

Tên nỏ được tẩm dầu hỏa. Hỏa tiễn đốt ngòi dẫn, rít gió lao xuống thành, đâm vào đám khiên khiến chúng bén cháy xèo xèo. Những khúc gỗ to bọc lửa đổ ào ào xuống mặt khiên, đốt trụi cả da trâu và lông chiên, mặt khiên xạm đen dần trong ngọn lửa rần rật. Quân Mông Cổ rú lên thảm thiết. Cùng với tiếng bật lẫy tanh tách, máy bắn nhả đá tới đầu thành, những mũi tên đá nặng cỡ hai mươi cân1 tới tấp dội vào tường, phát ra tiếng động ầm ĩ, làm đất rung núi chuyển.

Lâm Mộng Thạch ra hiệu lệnh. Phá sơn nỗ được kéo lên, cỗ nỏ này có thể đẩy những mũi tên đá nặng bốn mươi cân bay xa một nghìn bộ, phải hai mươi người mới điều khiển được. Sau một tiếng trầm đục, hai mươi mũi tên lớn xé gió lao đi. Bụi bốc mịt mù. Rên la đau đớn. Những tấm khiên khổng lồ lần lượt vỡ vụn. Phá sơn nỗ bật lẫy liên tiếp năm lần, chiến binh Mông Cổ ngã rạp dưới mũi nỏ của quân Tống, hỏa tiễn tỏa đi vun vút sáng giữa không trung, mỗi lượt lửa lấp lóe, lại có người lăn lộn gào rú dưới chân thành, mùi thịt da cháy khét dần dần đùn lên trong không khí.

Lính Mông Cổ cũng ráo riết bắn nỏ, phản kích một cách vô vọng lên đầu thành cao vời vợi. Hậu quân bắt đầu dùng đến thang mây, hàng trước đổ hàng sau tiếp bước, ào ạt xung phong, họ tựa thang mây vào tường thành, lũ lượt leo lên. Đá tảng và lăn gỗ của quân Tống ồ ồ đổ xuống, trét máu thịt đối phương lại trên tường thành. Hơn một trăm cái vạc đại được treo vào xích sắt, dốc nghiêng, dầu hỏa bỏng rãy trút xuống người các chiến binh Mông Cổ, cháy qua lớp giáp sắt, cháy thấu da thủng xương, đun sôi nội tạng họ. Chẳng biết bao nhiêu binh sĩ đã ngã nhào khỏi thang trong những tiếng kêu thét rợn người.

Lại một trăm lính Mông Cổ khác đẩy cỗ xe húc khổng lồ đến dưới chân thành, lập tức hứng trọn một vạc đá trộn dầu hỏa từ trên cao trút xuống. Xe húc mất điều khiển, đổ nhào, súc gỗ nặng hàng vạn cân ấy bị tưới dầu hỏa, lập tức bén cháy bởi đám hỏa tiễn vương vãi dưới đất, rồi kềnh càng lăn xuống sườn núi, để lại từng đám máu thịt dẹp lép sau lưng.

Quân đội Mông Cổ không kham nổi đành rút lui. Đúng lúc ấy, tiếng trống bịt da cá sấu trỗi lên dồn dập, đoàn quân đang từ từ lùi xuống bỗng lại ào thốc lên như nổi cơn điên.

Văn Tĩnh đứng xem, mỗi lúc một suy sụp, miệng không ngớt than thở, mấy lần muốn nôn ọe, thấy quân Mông Cổ rút lui, toan thở phào, nào ngờ sau một hồi trống, đối phương lại tiếp tục xung phong. Gã run rẩy thốt: "Chuyện gì vậy?"

Vương Lập trỏ tay ra xa, mắt tóe lửa "Hoàng đế Thát đến!"

Văn Tĩnh phóng mắt nhìn, trông thấy một lá cờ tiết mao cực lớn căng phồng trước gió.

oOo

Mông Ca đang ngự trên con ngựa tên gọi "Trục Nhật2" - thuộc dòng thần câu vùng Tây Vực, quan sát cuộc chém giết dưới thành, cơ mặt giật nhẹ, lặng lẽ không thốt một lời.

"Đại hãn!" Ngột Lương Hợp Thai dè dặt nói: "Cứ hùng hục tấn công thế này chẳng phải là biện pháp hay, quân ta yếu về thủy chiến, không giành được ưu thế trên sông nước. Thành Hợp Châu lại chiếm được địa lợi, dễ thủ khó công..."

Đét một tiếng. Bị roi ngựa của Mông Ca quất mạnh lên lưng, Ngột Lương Hợp Thai ngạt thở.

"Ta mười sáu tuổi theo Bạt Đô Hãn tây chinh, tung hoành thiên hạ, đánh đâu được đó. Một thành Hợp Châu nhỏ nhoi liệu cản được ta chăng?" Khuôn mặt cương nghị của Mông Ca Hãn nóng bừng, hệt như mặt trời rực rỡ, khiến người ta không dám ngước nhìn: "Tốc Bất Đài tổ phụ ngươi kiêu dũng biết chừng nào! Ngươi là cháu đích tôn mà nói ra những lời nhụt chí thế à?"

Ngột Lương Hợp Thai hổ thẹn xuống ngựa vái lạy, nói thật lớn: "Hạ thần xin dẫn quân tấn công cửa đông."

Mông Ca không đáp, phóng mắt ra xa hỏi: "Người mặc áo bào xanh lam kia là Bá Nhan phải không?"

Ngột Lương Hợp Thai ngoái đầu nhìn, thấy Bá Nhan đang xách ngựa phi như bay, mỗi lần giương cung, lại bắn ngã một người trên đầu thành.

"Dạ vâng." Ông ta đáp.

Mông Ca cười: "Nghe nói y có công lớn trong trận phá Kiếm Môn. Hôm nay trông thấy, quả nhiên kiêu dũng. Ta muốn gặp y."

Lệnh truyền đi. Bá Nhan phi ngựa trở về, nhảy xuống vái lạy.

Mông Ca trầm giọng bảo: "Ngẩng đầu lên!"

Bá Nhan ngẩng đầu. Hai mắt Mông Ca sáng quắc, soi lên mặt y.

Bá Nhan không đổi sắc diện, điềm nhiên nhìn thẳng lại. Hai người đối mắt rất lâu, Mông Ca Hãn chợt mỉm cười hỏi: "Ngươi không sợ ta ư?"

Bá Nhan điềm tĩnh đáp: "Hạ thần vấn lòng không thẹn, có gì phải sợ?"

"Hay cho câu vấn lòng không thẹn!" Mông Ca Hãn chìa tay ra: "Đứng dậy, Thần Tiễn tướng quân!"

Bá Nhan ngạc nhiên. Ngột Lương Hợp Thai nhắc: "Đại hãn phong tặng cho ngươi đó!"

Bá Nhan sực hiểu, Mông Ca ban cho y danh hiệu Thần Tiễn, hàm ý "Mông Cổ đệ nhất thần tiễn thủ", chính là danh hiệu Triết Biệt đã từng mang ngày xưa. Nên biết Mông Cổ bình thiên hạ cũng nhờ tài kỵ xạ, danh hiệu đó quả thực không phải tầm thường.

Bá Nhan đứng lên đáp tạ. Mông Ca bảo: "Ngươi từ nam xuống đây, công phá biết bao thành lũy, nhất định có điều đúc rút. Theo ngươi, làm thế nào để hạ được Hợp Châu?"

Bá Nhan thoáng vẻ đắn đo: "Theo thiển kiến của vi thần, tốt nhất là không tấn công."

"Không tấn công?" Mông Ca chưng hửng, nhưng lập tức lấy lại hứng thú: "Nói nghe thử."

Bá Nhan thẳng thắn trình bày: "Đại hãn cũng thấy rồi đó, thành Hợp Châu hiểm yếu không thua gì Kiếm Môn, nhưng quy mô rộng lớn, binh mã đông đúc, phần lớn tướng giỏi lính tài của nhà Tống đều tập hợp ở đây. Nếu tấn công dồn dập, e rằng không hạ ngay được."

"Ồ!" Mông Ca sầm mặt.

Bá Nhan liếc ông ta, tiếp tục nói: "Hiện đã phá được Kiếm Môn, hơn một nửa Lư Châu thuộc về chúng ta rồi. Hạ thần cho rằng nên lấy Lư Châu làm cơ sở, từng bước lập dinh lũy, phòng thủ cẩn mật mọi chỗ hiểm yếu, cắt đứt tuyến cứu viện đường bộ của Hợp Châu. Kế đó phái tinh binh sang phía tây phá Thành Đô, quét sạch đất Thục, gom lương thảo nuôi đại quân. Lại dựng trại trên sông, thao luyện thủy chiến, kết hợp hai đường thủy bộ, cắt đứt cứu viện đường thủy của quân Tống. Cứ thế, Hợp Châu cạn lương thảo, không đón được viện binh bên ngoài, lúc ấy chúng ta không đánh cũng lấy được."

Mông Ca lắc đầu: "Kế sách đó tuy vẹn toàn nhưng mất nhiều thời gian quá, không hợp với binh pháp tốc chiến tốc quyết của Mông Cổ ta. Nhớ thuở xưa hai lần tây chinh, tung hoành cả vạn dặm, trước sau chỉ mất có mấy năm. Nếu làm theo cách của ngươi, chẳng lẽ mười năm sau mới phá được Tống triều hay sao?"

Bá Nhan toan nói "Tống triều có chỗ khác với Tây Vực." nhưng thấy Ngột Lương Hợp Thai khẽ lắc đầu với mình, liền kìm lại.

Mông Ca ngẩng đầu chăm chú quan sát trận chiến khốc liệt dưới thành, trầm ngâm một lúc lâu rồi bảo: "Bất kể thế nào, bọn Tống kia đã sát hại vô số hảo hán của chúng ta, đợi đến khi vào được thành, ta sẽ triệt hạ tất cả, gà chó cũng không tha." Ông ta nói bằng giọng chậm rãi, trầm hùng dị thường, nghe như tiếng sấm rền nơi chân trời. Bá Nhan và Ngột Lương Hợp Thai nhìn nhau, run rẩy, hiểu câu nói đó cũng chính là hiệu lệnh phá thành.

Mông Ca ngừng một lúc rồi quát: "Ngột Lương Hợp Thai! Ta cho ngươi ba đội, mỗi đội một vạn quân để tấn công cửa đông."

Ngột Lương Hợp Thai trù trừ: "Lúc này điều đâu ra ba đội, mỗi đội một vạn quân?"

Mông Ca nói "Ta cho ngươi một vạn quân Khiếp Tiết."

Khiết Tiết là đội thân binh của Đại hãn Mông Cổ. Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều sửng sốt. Ngột Lương Hợp Thai vội can: "Sao có thể thế được?"

"Sao không?" Mông Ca nhìn Bá Nhan: "Có Thần Tiễn tướng quân ở đây, ai hại nổi ta?"

Bá Nhan nghe nói, bất giác trái tim sôi sục, nhiệt huyết dâng trào, liền quỳ mọp xuống đất, thề chết trung thành.

"Dóng ba hồi trống!" Mắt Mông Ca sáng quắc: "Thổi tù và!"

Cây dùi bằng xương đùi ngựa giáng xuống mặt trống da trâu, tiếng trống vang vọng đất trời, ba hồi dõng dạc. Chiếc tù và sừng dê khổng lồ rúc lên không trung, chí khí bi tráng dâng tràn vũ trụ. A Thuật ngừng khua lệnh kỳ, dõi mắt nhìn bụi đất mờ mịt phía xa, "Cha định đánh cửa đông chăng?" Gã thầm nghĩ. Ngột Lương Hợp Thai là thống soái, đồng thời cũng là phụ thân gã, có thể nói là cha - con - đồng - đội.

Ngoảnh nhìn cây cờ tiết lông trắng to tướng của Mông Ca Hãn, A Thuật nhíu mày, đôi mắt sáng thoáng tư lự: "Phía cửa đông thế núi nhấp nhô, khó triển khai binh mã, cho vài ngàn người chặn giữ, đợi sơ hở tập kích còn có thể xuất kỳ chế thắng. Nhưng ồ ạt tấn công thì thực không đơn giản. Chẳng lẽ... Đại hãn muốn mạo hiểm sao?"

Trong lúc gã mải suy nghĩ, nơi cửa đông đã bắt đầu chiến đấu. Nỏ lớn kê sườn núi, tên đá bay rợp trời, binh sĩ Mông Cổ vung đao thương, dựng thang mây, chuẩn bị công thành. Trước cửa đông có một khe núi dài hẹp cực kỳ gập ghềnh, được tạo nên bởi tường thành và một gờ nhỏ gần đó. Quân Tống bắn tên xối xả, Mông Cổ bắt đầu có dấu hiệu rối loạn. Khiếp Tiết quân vốn dĩ đều là con cháu nhà quý tộc, tuy lanh lợi khỏe mạnh nhưng ngày thường chỉ theo hầu Mông Ca, ít kinh nghiệm chinh chiến, chưa biết đánh phá thành trì là gì, gặp mấy lượt công kích dữ dội, đã có người luống cuống chân tay. Chỉ thoáng chốc, hai vạn quân rối tung, chen chúc trong cái khe hẹp, trước hò sau đẩy, tiến thoái đều khó khăn, có người còn bị ép bẹp dí vào tường thành suýt chết. Ngột Lương Hợp Thai thấy vậy, thúc ngựa tiến lên, quát tháo hô gọi chỉnh đốn đội hình. Quân Tống nhận ra sự lúng túng của đối phương, càng dội tên tới tấp. Lính Mông Cổ thương vong nặng nề.

Lý Hán Sinh dẫn quân lao ra khỏi cửa đông, thừa lúc đối phương bấn loạn phóng tay chém giết. Lương Thiên Đức thúc ngựa đi đầu, đâm chết mấy người, trông ra xa thấy có người mặc giáp bạc óng ánh (chính là Ngột Lương Hợp Thai), biết giáp bạc là dấu hiệu của đại tướng Mông Cổ, bèn quẳng trường thương đi, vỗ ngựa lao tới, giương cánh nỏ lớn lót sắt nặng ba trăm thạch, bắn liên tiếp chín phát, chiêu này gọi là Long sinh cửu tử3, sở trường của Lương Thiên Đức.

Trông thấy một chuỗi chín mũi tên hệt như con rắn dài phóng về phía mình, Ngột Lương Hợp Thai vốn quen chiến trận, lập tức giục ngựa tránh, nào ngờ mỗi mũi tên một kình đạo mạnh yếu, được nửa đường thì húc vào nhau, lập tức bắn tỏa ra bốn phía như tiên nữ rắc hoa, chặn cứng mọi hướng tránh của Ngột Lương Hợp Thai. Vị đại tướng Mông Cổ trúng liền ba mũi, bị một trong số đó xuyên thủng mắt phải, ông ta ngã nhào khỏi ngựa...

oOo

Trời ngả hoàng hôn, vầng dương tàn úa phả ráng tà nhợt nhạt và từ từ chìm xuống. Gió mạnh rú gào giận dữ trong mây tím, người hét ngựa hí giữa núi đồi trập trùng. Mấy chục vạn quân bất chấp sống chết lăn xả vào nhau dưới chân tòa thành trơ trơ, tường thành xám vàng nhuộm máu Mông Cổ, chuyển sắc đỏ gắt ghê người.

Mông Ca Hãn đứng bất động như một pho tượng, nhìn về nơi xa. Một con ngựa phi ào tới, kỵ sĩ không dám quấy rầy chủ nhân, dừng ngựa lại quỳ xuống đất.

Một lúc lâu sau, Mông Ca chậm rãi hỏi: "Có chuyện gì ư?"

"Bệ hạ, khí giới công thành đã cạn..."

"Còn gì nữa?"

"... Ngột Lương Hợp Thai... Ngột Lương Hợp Thai tướng quân... tử trận rồi."

Mông Ca rúng động, ngửa mặt nhìn khoảng trời nhập nhoạng, nhắm mắt, từ từ thở hắt ra bằng một giọng khê đặc: "Tạm... thời... thu... binh!"

oOo

Trận đầu ra quân không tổn thất, đem lại rất nhiều sinh khí cho thành Hợp Châu vốn bị phủ chụp dưới đám mây lo âu. Lý Hán Sinh đứng ra mở tiệc, tướng lĩnh hân hoan yến ẩm trong phủ Thái thú, vui vẻ chúc tụng nhau. Văn Tĩnh ngồi một mình trên bậc cấp, ngơ ngẩn thất thần, chằm chằm nhìn chung rượu trên tay. Hễ nhắm mắt lại là trông thấy máu tươi ngập ngụa, dường như còn trông thấy đôi tay ấy, đôi tay bíu chặt vào lỗ châu mai, bỗng đâu một lưỡi đao sắc bén chặt xuống, máu bắn tung tóe, người ấy rống lên thảm

thiết, càng rơi càng xa, cuối cùng chìm lỉm giữa những tiếng hò la dập dồn như sóng, không còn nghe thấy đâu nữa.

"Vì sao?" Đầu óc gã trống rỗng: "Vì sao bọn Mông Cổ ấy ngu thế? Vì sao chẳng ai tiếc thương sinh mệnh của chính mình? Vì sao phải đổ bao nhiêu máu như vậy? Lẽ nào người và người không thể sống chung hòa thuận, nhất định phải tàn sát nhau mới được ư?"

Lật đi lật lại vấn đề nan giải khiến bao đại triết gia từ xưa tới nay vẫn phải đau đầu buốt óc ấy, trước sau Văn Tĩnh vẫn không sao cắt nghĩa nổi. Tiếng huyên náo dưới vườn làm gã mở bừng mắt, mấy viên tướng uống say đang giằng kéo một vũ cơ lại ôm, Vương Lập vuốt râu tủm tỉm, những người khác cũng cười theo ầm ĩ.

"Ta mệt, về trước đây." Văn Tĩnh đứng dậy, khoác tấm áo choàng gấm Thục lên vai, bước ra giữa những ánh mắt ngạc nhiên của đám tướng lĩnh.

Đi qua con đường dài yên tĩnh, nghe văng vẳng tiếng bước chân tuần tiễu của đội vệ binh ở xa, Văn Tĩnh ngồi trong kiệu, cảm thấy nặng đầu, mệt mỏi, cái mệt thấm từ xương tủy ra.

Chợt nghe thấy một giọng lạnh băng như từ a tỳ địa ngục đưa lên: "Sư muội ta đâu?" Văn Tĩnh tỉnh người, toàn thân lạnh buốt.

Gã vén tấm rèm pha lê, nhìn ra ở đầu đằng kia con đường, một bóng người lờ mờ hiện rõ dần, thi thể lính gác nằm ngổn ngang đầy mặt đất, máu đã lạnh đông nơi vết thương trên cổ.

Bạch Phác nhảy xuống ngựa, sắc mặt tối sầm đáng sợ, chậm rãi thốt: "Cái thằng loạn trí này!"

"Sư muội ta đâu?" Giọng Tiêu Lãnh nghe nhiếp hồn như phù chú.

"Ngươi muốn gặp ả ư?" Bạch Phác cười khẩy: "Vậy bó tay chịu trói, ta mang đầu ngươi đi gặp ả."

Mắt lóe lên những tia sắc nhọn, Tiêu Lãnh gằn từng chữ: "Một ngày không gặp nàng, ta giết một trăm người. Mười ngày không gặp nàng, ta giết một ngàn người. Nếu nàng có hề hấn gì, ta sẽ tận diệt cả thành Hợp Châu này."

Trước sát khí yêu dị của y, đám lính gác mất sạch dũng khí, chẳng ai dám hé răng. Hải Nhược đao lướt tới, nước thép xanh lam ngưng tụ trong đêm, xóa mờ ánh trăng ảm đạm.

Keng một tiếng. Bạch Phác xòe quạt nghênh đón đao phong, hai người giao thủ, chỉ thoáng chốc chiết liền sáu chiêu, bụi sắt rơi lả tả. Trong sáu chiêu ấy, cây thiết phiến thép luyện bị Hải Nhược đao chẻ tơi bời, Bạch Phác đành vứt chiếc quạt nát, giơ tay không đối địch. Mặc dù dùng tay không, y cũng không mảy may ngại ngần đao pháp lăng lệ của Tiêu Lãnh, xuất chiêu lanh lẹ biến ảo, gồm công gồm thủ, thi thoảng lẩn vào màn đao quang tìm cách cướp lấy bảo đao của Tiêu Lãnh.

Hai người giao đấu mười mấy hiệp, không phân thắng phụ. Bọn thị vệ cũng lấy lại bình tĩnh, rút đao xông tới, song chưa đến gần đã có hai người gục ngã, những người khác sững sờ, quây thành một vòng không dám tiến lên. Bạch Phác thét: "Tên kia giỏi thực, ngươi còn rảnh rỗi lo việc khác ư?"

"Hừ!" Tiêu Lãnh phì mũi, "Cái giống giá áo túi cơm ấy thì càng nhiều càng tốt." U Linh Ảo Hình thuật của y phù hợp nhất cho lối quần chiến, di chuyển chớp nhoáng, khiến đối thủ không kịp trở tay.

Văn Tĩnh nhíu mày, đang cân nhắc xem có nên đến trợ trận không, chợt nghe thấy tiếng móng ngựa, gã ngoái đầu nhìn, một tốp gồm Lương Thiên Đức, Nghiêm Cương, Đoan Mộc và Lưu Kình Thảo đang hớt hải lao tới, kế đó lại nghe tiếng huyên náo, một đội binh sĩ đông đảo từ đầu kia con đường cũng đang ùn ùn đổ về. Lưu Kình Thảo nhận ra Tiêu Lãnh, mắt đỏ hoe, không đợi ngựa đến nơi đã tung mình bật lên, Tùng Văn kiếm lộn một vòng, phóng thẳng tới. Tiêu Lãnh ngó thấy, biết hôm nay khó giải quyết êm xuôi, vội vàng đỡ mấy chiêu rồi đằng thân lên mái nhà. Lương Thiên Đức giương cung lắp tên, Long sinh cửu tử buông dây bay đi, Tiêu Lãnh đứng giữa lưng chừng không, múa tít Hải Nhược đao, tạo thành một bánh xe ánh xanh rờn rợn chặn liền tám mũi tên đang nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của mình, nhưng do hấp tấp, không phát huy được hết khả năng nên bị mũi tên thứ chín cắm vào bả vai.

Y đáp xuống mái lầu, hơi chao người. Bạch Phác cũng nhảy lên, hai bên chỉ trao đổi một chiêu, Tiêu Lãnh lại lắc mình bỏ chạy, Bạch Phác đuổi theo, thoáng cái mất dạng. Lưu Kình Thảo và Nghiêm Cương bay lên

mái nhà, không thấy bóng hai người đâu nữa, nhìn quanh quất rồi hậm hực nhảy xuống.

Lương Thiên Đức thúc ngựa tới, ngoảnh nhìn Văn Tĩnh. Cha con chăm chú nhìn nhau một lúc, Văn Tĩnh cúi đầu. Mấy ngày nay nhiều việc đột ngột xảy ra, họ chẳng tìm được lúc nào ở riêng hai người. Thêm vào đó, Văn Tĩnh sợ bị cha chửi mắng vì vụ lẻn đi trốn hôm nọ, cũng cố ý tránh mặt lão. Lương Thiên Đức có bao điều muốn nói nhưng không cách nào nói được, lúc này mấp máy môi toan gọi hỏi, nhưng cân nhắc một hồi, cuối cùng nén lại.

Văn Tĩnh bị cha nhìn, sợ quá, cúi đầu ngắm những ngón chân tự nhủ: "Ánh mắt bố như giết người ấy, phải như ngày xưa, nhất định mình đã bị ông ấy quật cho một trận rồi."

Một bóng trắng chớp trên mái nhà. Bạch Phác theo đường cũ nhảy xuống, nhăn nhó: "Thằng cha đó lẩn như chạch, vừa rồi Bạch mỗ đánh trúng hắn một chưởng, nhưng hắn vẫn trốn được."

"Không sao!" Vương Lập nghe ồn ã chạy tới, lúc này đã nắm rõ tình hình bèn nói: "Để ta truyền quân lệnh, cho sục sạo toàn thành, lật tung cả Hợp Châu lên. Tin chắc không để sổng hắn!"

Bạch Phác lắc đầu: "Không ổn. Hiện nay chiến tranh đang lúc nước sôi lửa bỏng, chẳng biết ngày nào mới xong, khiến dân lao lực quá độ e rằng có hại."

"Hà." Vương Lập không bằng lòng, quay sang hỏi Văn Tĩnh: "Thiên tuế thấy thế nào?"

Văn Tĩnh đưa mắt sang Bạch Phác: "Bạch tiên sinh nói có lý đấy."

Vương Lập chưng hửng, sượng sùng rút cổ về.

Bạch Phác khẽ gật đầu với Văn Tĩnh: "Không cần lục soát, tự ta có cách ép hắn ra."

oOo

"A Thuật!" Bá Nhan trèo lên quả đồi đen kịt, khẽ gọi người thiếu niên đang đứng sững ở đó.

A Thuật run người, quay đầu lại, mặt còn hằn dấu lệ "Bá Nhan tướng quân."

Mất Bá Nhan rừng rực thần quang, y vỗ vai A Thuật bảo: "Đại trượng phu tung hoành trên chốn sa trường, chỉ mong trở về da ngựa bọc thây. Nếu em còn là một nam tử hán thì đừng khóc, có bản lĩnh hãy đánh xuống thành trì kia, rửa hờn cho vong linh cha em."

"Vâng!" A Thuật quệt mạnh nước mắt.

"Chưa ăn cơm đúng không?"

Bá Nhan dỡ nửa con dê béo trên vai xuống, lấy hỏa thạch ra nhóm lửa, bắt đầu quay. Một lúc sau, mùi thịt thơm lịm dậy lên trong không khí.

Bá Nhan dùng ngọn tiểu đao bằng bạc xẻo một tảng thịt, quẳng cho A Thuật: "Thực ra, đánh trận và trị quốc cũng giống như quay dê, lửa mạnh quá sẽ làm cháy thịt, lửa yếu quá thì thịt không chín."

"Ừm!" A Thuật cắn một miếng thịt đùi ngọt lừ, nhả hơi nóng, xua bớt sương mù lạnh tê, lẩm bẩm "Lửa phải vừa độ mới quay được thịt ngon."

"Đúng!" Bá Nhan nhìn doanh trại Mông Cổ sáng rực đèn đuốc, buồn rầu nói: "Đại hãn tính khí cương cường, lửa của người cháy quá mạnh!" A Thuật ngừng nhai, nghi hoặc nhìn Bá Nhan.

"Cháy quá mạnh..." Bá Nhan cười buồn, ném bầu rượu nóng cho A Thuật: "Thịt dê đã cháy, củi cũng hết rồi!"

oOo

Mông Ca thúc đại quân dốc sức tấn công bất kể ngày đêm. Ông ta cho dựng đài cao dưới thành Hợp Châu làm giá kê nỏ bắn lên đầu thành. Hai bên huyết chiến suốt một ngày, quân Tống dùng Phá sơn nỗ oanh tạc liền ba canh giờ mới bắn sụp được đài cao. Mông Ca lại ra lệnh đào địa đạo từ cửa đông nhưng bị quân Tống phát giác, Lý Hán Sinh sai tháo nước thải trong thành xuống, dìm chết hai trăm binh sĩ Mông Cổ. Sau đó, Vương Lập phái quân đuổi theo phản kích, đương đêm đột nhập doanh trại kẻ địch, A Thuật phát hiện ra, triển khai tấn công vu hồi, hai ngàn quân Tống bị đánh bẹp như bánh bao nhân thịt, một đi không

trở về. Kịch chiến mười mấy ngày, song phương vẫn ở thế giằng co, bất phân thắng phụ. Quân Mông Cổ thương vong nặng nề, quân Tống cũng tổn thất không nhẹ. Lính Mông Cổ sĩ khí mỗi ngày một giảm sút, thành Hợp Châu cũng nhà nhà cử tang, người người hờ khóc. Song Mông Cổ vẫn ngoan cường, còn quân dân Hợp Châu sợ hãi thảm kịch khi thành bị phá nên cũng liều mạng chống cự, nam phụ lão ấu đều không tụt lại sau.

Ngày ngày Văn Tĩnh lên thành đốc chiến, luôn phải chứng kiến những cảnh máu chảy thây phơi, muốn khóc mà không ra nước mắt, lòng đau như cắt. Đứng xem đã thảm, nhưng về phủ rồi, mỗi lần hồi tưởng cảnh tượng thảm khốc trên sa trường, gã không chịu nổi lại nôn thốc nôn tháo, đêm gặp ác mộng triền miên. Đến ngày thứ năm, tâm lực kiệt quệ, Văn Tĩnh phát bệnh nằm liệt giường. Đại chiến đang đến hồi dữ dội, chư tướng đều gánh trọng trách trên vai, chỉ thi thoảng ghé thăm rồi lại vội vã đi ra. Lương Thiên Đức ngại tai vách mạch rừng, cũng không tiện nói nhiều.

Được Nguyệt Thiền tận tụy chăm sóc hai ngày hai đêm, Văn Tĩnh bớt sốt. Không phải lên đầu thành nữa, đỡ tâm bệnh, gã lặng lẽ vận nội công, mồ hôi chảy ròng ròng. Được thuốc thang tẩm bổ, được Nguyệt Thiền hầu hạ, ba ngày sau, khỏi phong hàn, gã bắt đầu xuống giường đi lại.

Văn Tĩnh bình phục, nhớ ra mấy ngày rồi không gặp Ngọc Linh, chẳng biết nàng thế nào, cũng chưa thấy Bạch Phác đến thăm mà hỏi tin. Canh cánh trong lòng, mặc sức còn yếu, gã lần tìm đến thạch lao, chỉ thấy nhà giam trống rỗng, không một bóng người, Văn Tĩnh kinh ngạc vô cùng. Suy đoán lung tung, bỗng gã nghĩ ra: "Nhân lúc ta ốm, Bạch Phác đã hạ sát nàng rồi không chừng?"

Nghĩ tới đó, gã lạnh toát người, hùng hổ đi ra, tìm thẳng đến nơi nghỉ của Bạch Phác, vừa đúng lúc chạm mặt y, gã hầm hầm túm lấy, tức giận hỏi: "Tiêu cô nương đâu?"

Bạch Phác khẽ phất năm ngón tay, vạch nhẹ lên cườm tay Văn Tĩnh. Gã thiếu niên thấy tê dại, buông lỏng tay, nhưng vẫn thở hổn hển, nhìn Bạch Phác trừng trừng. Trước bộ dạng hung dữ của gã, Bạch Phác cau mày tự nhủ: "Thằng oắt này đúng là bị ma ám, tại sao lại thích thứ con gái đó kia chứ?" Văn Tĩnh chực lao tới lần nữa, Bạch Phác lùi một bước, xua tay bảo: "Đừng vội, nghe ta nói đã nào."

"Ông... ông đã giết nàng rồi phải không?" Văn Tĩnh dấn bước lên, nghiến răng, chỉ cần Bạch Phác đáp "Phải", hẳn gã sẽ liều mạng với y.

Bạch Phác lắc đầu: "Mấy ngày em ốm, quả thực có chuyện xảy ra với con bé đó, nhưng ta không giết nó."

Văn Tĩnh thở nhẹ, nhưng nghe nói có chuyện xảy ra, lại dồn dập hỏi: "Nàng... nàng làm sao?"

"Dạo em ốm, không gặp được em, nó cứ như lên cơn, bỏ ăn bỏ uống. Bọn ta tìm một bà đến bón cơm cho, nào ngờ nó cắn đứt cả ngón tay bà ấy. Đêm hôm qua chẳng hiểu nó moi đâu ra một cái trâm, mở khóa trốn thoát, vừa may ta kịp thời đuổi theo..."

"Ông... ông làm nàng bị thương?" Văn Tĩnh cay mắt, thầm nghĩ: "Mấy ngày vừa rồi, nàng đã chịu đau khổ đến điều... Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, ngươi... ngươi đúng là một gã ngu xuẩn."

Bạch Phác bất lực gật đầu: "Em cũng biết mà, con bé đó võ công ghê lắm, hôm qua lại hung hăng lạ thường, nếu gượng nhẹ thì bắt sao được?"

Văn Tĩnh hỏi: "Cô ấy đang ở đâu?"

"Hừm..." Bạch Phác nói: "Lần này nó bị thương nặng đấy, ta đã mời đại phu, ở căn phòng phía tây đằng trước..."

Không đợi y nói dứt, Văn Tĩnh đã chạy thẳng đến căn phòng phía tây, xô cửa vào, trông thấy Ngọc Linh mặt vàng như nghệ, nằm thiêm thiếp trên cái sập gụ, cạnh đó có mấy nữ tì, nhưng đều đang đứng cách rất xa, co ro cúm rúm, không dám tới gần.

Văn Tĩnh bước đến ngắm Ngọc Linh, bất giác lệ tuôn ròng ròng, nước mắt lạnh giá rơi xuống mặt nàng. Cô gái từ từ tỉnh giấc, trông thấy Văn Tĩnh, đôi mắt ầm đạm bỗng sáng bừng, "Mình... mình đến rồi?" Nàng dịu dàng nói, tuy không cử động được nhưng thần sắc hoan hỉ vô cùng, mắt lấp lánh cười, lệ châu cũng theo khóe mắt chảy ra.

Văn Tĩnh nắm chặt tay nàng, hai người say sưa nhìn nhau, ngàn lời vạn ý đong đầy trong ánh mắt. Hồi lâu, Ngọc Linh lên tiếng, giọng êm dịu: "Vì sao không đến thăm em?"

Văn Tĩnh cay mắt: "Tôi... tôi ốm."

"Á!" Ngọc Linh cố sức giãy giụa, nhưng kiệt sức, không dậy được: "Mình... mình không sao chứ?"

"Không sao, khỏi rồi."

Ngọc Linh ngắm gã bảo "Sau này không được phép ốm nữa."

Văn Tĩnh bối rối: "Hử, bệnh tật đâu do mình quyết định được?"

"Mặc kệ... khụ khụ... đằng nào... em cũng không... cho phép mình ốm." Ngọc Linh thổ huyết. Văn Tĩnh đương cuống quýt không biết làm thế nào, một cánh tay bỗng đâu thò ra, nhanh như cắt nhét một viên hoàn đan màu lam nhạt vào miệng Ngọc Linh, thuốc vừa vào là tan, người đó lại bấm huyệt Thiên đột4 của nàng, thuốc lập tức trôi xuống.

Văn Tĩnh ngoái cổ nhìn. Bạch Phác, mặt không biểu lộ gì, đứng sau lưng gã.

Ngọc Linh cố sức khạc nhổ: "Phì... phì... ta, ta không uống cái thứ thối tha của nhà ngươi, phì... phì..."

"Đừng nên xử sự theo cảm tính. Tùng Vận đan, cả thiên hạ chỉ có ba viên, uống vào sẽ tốt cho cô đấy." Bạch Phác lạnh lùng nói, đoạn bảo đám tì nữ: "Ra ngoài hết." Rồi y cũng đi ra, tiện tay khép cửa lại.

Văn Tĩnh nghe nói thuốc quý như thế, vội khuyên: "Em uống đi, đừng nhổ ra nữa." Ngọc Linh lườm gã, bĩu môi bảo: "Mình cũng muốn giúp cái thằng dài lưng tốn vải đó hả?"

Văn Tĩnh đỏ mặt: "Không, tôi... chỉ lo cho em mà thôi."

"Được rồi, mình bảo em uống, em cũng nể mặt hắn vậy." Ngọc Linh nói, cảm thấy nơi ngực dễ chịu rất nhiều, thầm nhủ: "Cái thứ đan dược thối tha này hiệu nghiệm thật." Nàng níu tay Văn Tĩnh: "Mình sẽ bên em cả đời chứ?"

"Tất nhiên..." Văn Tĩnh đáp.

"Nếu lần này em chết, mình có đi tìm người đàn bà khác không?" Ngọc Linh hỏi.

Văn Tĩnh vội bảo: "Đừng nói gở như vậy."

"Mình biết không, mình chẳng đến thăm em, họ lại không báo cho em biết tin tức của mình, em... em chỉ nghe thấy tiếng quân Mông Cổ công thành, cứ tưởng mình đã tử trận rồi... đằng nào..." Đôi mắt to của nàng lóe sáng: "Mình mà chết, em cũng không sống nữa."

Văn Tĩnh chẳng ngờ nàng lại si mê đến vậy, ngực nóng ran, gã run giọng đáp: "Được. Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày."

Ngọc Linh ngả đầu vào ngực gã: "Em luôn cảm thấy mình khác tất cả mọi người. Em biết lời mình là chân thành, mình mà nói đối tốt với em, nhất định mình sẽ đối tốt với em. Sư phụ và sư huynh tuy cũng nói thật lòng, nhưng họ rất ít mở lời."

Văn Tĩnh thấy rối tung cả đầu: "Vậy ư? Tôi... tôi..." Gã đột nhiên thở dài: "Đáng tiếc, tôi bây giờ thân bất do kỷ, nếu không có chinh chiến, không có cái vỏ Hoài An vương này thì tốt biết bao. Quả thực tôi rất ghét đánh giết, chỉ muốn tìm một nơi yên bình, phong cảnh hữu tình, sống êm đềm ngày tháng."

"Đưa em đi chứ?" Ngọc Linh hỏi.

"Đương nhiên là sẽ đi với em rồi." Văn Tĩnh cười: "Cả cha nữa."

Ngọc Linh chìa bàn tay trắng muốt "Nhất định thế nhé, không được nuốt lời đâu đấy."

Văn Tĩnh cũng thò tay: "Nhất định." Hai người toan đập tay, bỗng nghe thấy Bạch Phác gọi: "Thiên tuế, Vương Kinh lược sứ cầu kiến."

Ngọc Linh cong môi tức giận: "Hừ, cái tên thối tha này dám nghe trộm."

Văn Tĩnh chẳng còn cách nào khác, đành đứng dậy.

oOo

"Thiên tuế khí sắc kém tươi." Vương Lập chào, rồi cùng các tướng ngồi xuống: "Mấy hôm trước thiên tuế sinh bệnh, chúng thuộc hạ không dám quấy nhiễu người, nhưng tình hình mỗi ngày một cấp bách, quân Mông Cổ bất chấp thương vong vẫn tấn công dữ dội. Nếu bọn chúng đánh thêm vài ngày nữa, chỉ e..." Vương Lập nhìn quanh, mọi người đều im thin thít.

Văn Tĩnh cũng tắc tị, đưa mắt sang Bạch Phác. Bạch Phác trầm ngâm chốc lát, đứng dậy nói: "Thuộc hạ có một kế sách, may ra hữu hiệu."

"Mời Bạch tiên sinh." Văn Tĩnh thở phào, nhưng chẳng vui vẻ gì.

Bạch Phác nói: "Xin lên đầu thành xem."

Mọi người lên đầu thành, Bạch Phác trỏ ra dãy đồi trọc nơi xa "Quân Thát rất giảo hoạt, một là sợ chúng ta dùng hỏa công, hai là phải gấp rút chế tạo khí giới công thành, đã đem tróc sạch cây cối trên núi. Chim chóc mất nơi trú ngụ, lẽ ra phải bay hết đi nơi khác, nhưng các vị đã bao giờ nhận ra trong doanh trại Mông Cổ thi thoảng vẫn có chim bay lên bay xuống, cứ tập trung thành từng cụm, số lượng cũng rất nhiều không?"

"Ô..." Vương Lập vuốt râu giả bộ hiểu.

Văn Tĩnh thì sáng mắt hỏi: "Phải chăng nơi có chim bay lên xuống chính là chỗ tích lương của đại doanh Mông Cổ?"

Bạch Phác gật đầu với gã tỏ ý tán thưởng, thầm nghĩ: "Cứ bảo thằng nhóc ngây ngô, nhưng đôi lúc rất thông mình, còn bảo hắn thông minh thì..." Y không đủ thời gian nghĩ tiếp, lại nói: "Thiên tuế dạy rất phải, người Mông Cổ ăn thịt trâu thịt dê, nhưng trâu hay dê gì thì cũng phải nuôi bằng cỏ rạ. Thêm vào đó, hoàng đế Thát lần này thân chinh, đã huy động hàng chục vạn binh mã và dân phu người Hán ở phương bắc, những người đó đều sống bằng kê, bằng lúa mạch, tôi cho rằng những nơi chim chóc lên xuống chính là chỗ dồn trữ lương thảo của đại quân Mông Cổ, chỗ nào nhiều chim, chỗ đó càng nhiều lương." Các tướng chăm chú quan sát, quả nhiên thấy đúng như vậy.

"Bảy ngày nay, mấy chục vạn nhân mã Mông Cổ đã tiêu dùng rất nhiều lương thảo, nếu đốt trụi đống lương thảo đó, bọn họ không lui binh thì cũng chùn nhụt hẳn, giảm nhẹ sức ép cho chúng ta!" Bạch Phác nói với ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt tươi tắn.

Vương Lập vuốt râu: "Nói nghe xuôi lắm, nhưng làm mới biết khó, mấy hôm trước tập kích quân doanh đã mất mạng cả đấy thôi."

Bạch Phác cười: "Chớ tưởng kế gì cũng chỉ nên dùng một lần, tôi nghĩ cứ tiếp tục theo cách đó. Bọn Mông Cổ nhất định không ngờ nổi chúng ta vừa thảm bại đã đến tập kích nhanh thế, huống hồ lần này tiến hành thật kín đáo, đừng cho nhiều người đi quá, chỉ trăm người là đủ rồi."

Vương Lập sửng sốt: "Một trăm người đột nhập, khác nào dâng mỡ miệng mèo, chả đúng mong muốn của quân Thát quá ư?"

"Vì vậy, một trăm người đó võ nghệ phải thực tinh thâm, biết ứng biến." Bạch Phác giải thích: "Hiện nay rất nhiều hào kiệt võ lâm Xuyên trung đang tận sức trong thành, đây chính là cơ hội lập công của họ. Bạch mỗ bất tài, xin đi hàng đầu."

Vương Lập thầm nghĩ: "Vỏn vẹn trăm người, chết cũng không tiếc, cứ để chúng thử xem." Đoạn nói: "Được!" Văn Tĩnh không có ý kiến gì khác, cũng hùa theo khen phải.

Lương Thiên Đức can: "Không được. Còn tên sát thủ áo đen xuất quỷ nhập thần, chỉ Bạch tiên sinh mới đối địch được hắn, lúc ông đi vắng hắn thừa cơ giết người thì chí nguy."

Bạch Phác giật mình, băn khoăn ngẫm nghĩ: "Khó đây, hôm trước vây đánh tên ấy khiến hắn bị thương nặng, ta đã mấy lần bắn tin, đem sư muội hắn làm mồi nhử mà chẳng thấy động tịnh gì. Nhất định hắn đã tìm được một nơi vắng vẻ dưỡng thương rồi, chẳng biết bao giờ hắn sẽ thò mặt ra?"

Lương Thiên Đức nói: "Lương mỗ cũng vọc vạch chút ít công phu, tuy không đến mức tinh thâm, nhưng cũng tạm đối phó được, nguyện đi thay Bạch tiên sinh."

Văn Tĩnh hoảng hồn nghĩ bụng: "Bố rối trí rồi!" Gã toan lên tiếng ngăn cản, đã thấy hai mắt Lương Thiên Đức chĩa vào mặt mình, sợ quá thậm chí không đứng dậy nổi.

Bạch Phác mừng rỡ nhủ thầm: "Bọn võ sinh kia vốn là một lũ ô hợp, Lương tiên sinh có cái tài của đại tướng, sẽ dẫn dắt được chúng."

Nghiêm Cương nói dõng dạc: "Nghiêm mỗ cũng xin đi." Lưu Kình Thảo bước theo thỉnh mệnh, chỉ có Đoan Mộc Trường Ca không lên tiếng, Bạch Phác liếc lão, thầm nghĩ: "Người này võ nghệ vừa phải, được mỗi cái âm khí bức nhân, chẳng hiểu đang nghĩ gì? Lần này lành ít dữ nhiều, hắn không muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng." Mọi người thỏa thuận xong, Vương Lập truyền lệnh xuống, chọn khoảng một trăm cao thủ giao cho Lương Thiên Đức dẫn đầu, chọn ngày đột kích doanh trại địch.

Trở về Trúc Hương viên, Văn Tĩnh mặt mày xám xanh. Biết gã có chuyện không vui, nhưng không tiện hỏi thẳng, Nguyệt Thiền thử dọ dẫm mấy lần, Văn Tĩnh cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tinh thần để đâu đâu.

Chợt nghe báo Lương Thiên Đức cầu kiến, gã nhảy cẫng lên bảo: "Mau mau mời vào!"

Nguyệt Thiền nghĩ thầm: "Thiên tuế xưa nay suy nghĩ kín đáo, ngoài mặt luôn tỏ ra uể oải, ngoài vị cô nương áo đen ấy, rất ít khi ông ta quan tâm đến việc gì như thế này."

Lương Thiên Đức vừa đến cửa, Văn Tĩnh đã kéo tuột cha vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Lương Thiên Đức sầm mặt: "Mày cuống cà kê lên làm cái gì thế?"

"Bố, con van bố đừng đi." Văn Tĩnh nói: "Lần này nguy hiểm quá."

Lương Thiên Đức toan nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng sướt mướt của con, liền dịu lại: "Nam tử hán đại trượng phu sinh ra trong trời đất quý ở hai chữ nhân nghĩa. Hiện tại ngàn vạn lê dân Hợp Châu tính mệnh như chỉ mành treo chuông, nếu thành bị phá, chắc chẳng ai may mắn thoát chết, so với điều đó, một chút nguy hiểm của ta thì có đáng gì?" Nói tới đây, lão nhướng mày: "Nhớ thuở xưa..." rồi hồi tưởng một lần nổi giận năm nào gây liên lụy đến cả gia môn, thê nhi lần lượt ngộ hại, nếu không có người bạn là Huyền Âm đạo nhân thì cũng không giữ được cả đứa con thơ này. Dung nhan và giọng nói của người vợ quá cố lướt qua óc, bất giác lão nhói ngực, đứng ngẩn ra một lúc. Lại nhìn Văn Tĩnh nước mắt lưng tròng, lão càng cảm thấy đau đớn, đưa tay gạt lệ cho con: "Thằng bé ngốc này, nam nhi đổ máu chứ không rơi lệ!"

Văn Tĩnh lau mặt qua quýt, nén khóc nói: "Bố, lần trước con lén lút bỏ trốn, thực không phải, sau này không dám làm bố giận nữa. Bố đừng đi, được không?" Tới đây, gã lại trào nước mắt.

Lương Thiên Đức lắc đầu bảo: "Người lớn cả rồi, đừng làm nũng thế. Lần trước ta cũng đoán được là tự con trốn đi, vì vậy không lo lắng lắm. Con bẩm tính mềm yếu, không gánh vác được trách nhiệm lớn lao, quả tình đã làm khó con." Lão thầm nghĩ sống chết chưa biết thế nào nên nói năng hiền hòa hẳn, khiến Văn Tĩnh càng thêm muốn khóc.

"Con giả mạo Hoài An vương, thực vô cùng nguy hiểm. Sự việc bại lộ tất mang họa sát thân, chuyến đi này, nếu ta thất bại không trở về, Hợp Châu e rằng khó giữ, con... con hãy thay đổi y phục, mau rời khỏi đây!" Lương Thiên Đức thở dài: "Ta để con dấn thân vào việc thị phi, chẳng biết là đúng hay sai, nắm xương già này dẫu có rải trên núi Ba sông Thục cũng đành lòng, nhưng con tuổi còn trẻ, ngày tháng còn dài..." Lão đưa Văn Tĩnh cái gói cầm trên tay, hào khí ngút trời chốn sa trường bỗng biến sạch, ánh mắt đượm yêu thương, đúng vẻ mặt một người cha hiền từ.

Văn Tĩnh biết tâm ý cha đã quyết, không cách nào thay đổi được, gã đỡ lấy khăn gói, đứng ngẩn người, những muốn khóc rống lên. "Bố, bố nhất định phải trở về." Cuối cùng gã chỉ thốt ra được một câu như vậy.

Lương Thiên Đức nhìn con chăm chú, bật cười ha hả, đẩy cửa bước ra.

oOo

Gió thu hun hút lướt qua đầu thành, trên cao trăng sao nhàn nhạt. Văn Tĩnh để mặc tà áo bay phần phật, chăm chăm ngóng sang đại doanh Mông Cổ, ở đó đèn đuốc lốm đốm, như sáng thay màn sao trên trời.

Hốt nhiên, một ngọn lửa bùng cháy, càng lúc càng rỡ ràng, càng lúc càng lan rộng, tựa vầng thái dương nóng bỏng, từ từ dâng lên khoảng trời phương bắc.

"Thành công rồi." Chư tướng nhà Tống nhất loại reo hò. Văn Tĩnh thì biết sau khi lửa cháy mới là lúc nguy hiểm nhất, tim đập bình bình như muốn phá ngực lao ra.

Bạch Phác nhìn vẻ căng thẳng của gã, đoán được phần nào, bất giác thở dài.

Lửa càng lúc càng lớn, trong doanh trại Mông Cổ, người hét ngựa hí cực kỳ hỗn loạn, bỗng đại môn bật mở, chừng hai mươi kỵ mã lao ra như tên bắn, gấp rút phóng về phía thành Hợp Châu. Kỵ binh Mông Cổ đeo sát đằng sau. Bạch Phác bật kêu "Hơn một trăm người đã thiệt quá nửa?"

Văn Tĩnh mở to mắt tìm bóng cha, chợt thấy trong bọn có một người quay mình giương cung, rồi mấy tên kỵ sĩ Mông Cổ ngã ngựa, gã không kìm được reo lên hoan hô.

Truy binh càng lúc càng đông, tên bay như châu chấu, hơn hai mươi kỵ mã lại mất đi một nửa. Văn Tĩnh chẳng để tâm gì đến những người khác, chỉ chăm chăm nhìn cha, thấy ông già tụt lại sau, mỗi lần giương cung đều bắn liền mấy mũi, bách phát bách trúng, đoạn hậu cho mọi người, gã lo lắng vô cùng, chỉ hận không thể tiếp thêm đôi chân mình thúc ngựa cho cha, còn việc gã thúc ngựa liệu có nhanh hơn được không, gã chẳng hề nghĩ đến.

Đoàn người dần dần áp sát thành Hợp Châu. Văn Tĩnh kêu to: "Mở cửa thành!"

Chư tướng ngơ ngác. Lý Hán Sinh nói: "Không được, quân Thát đuổi rát quá, nếu mở cửa, chúng sẽ thừa cơ xông vào." Văn Tĩnh nín lặng.

Bên kia pháo nổ vang trời, đại quân Mông Cổ ùa ra khỏi doanh trại, ùn ùn tràn về phía Hợp Châu. Quân Tống nhất tề giương cung nỏ, bắn cũng dở, không bắn cũng dở, bắn thì sợ trúng người mình, không bắn thì quân Thát sẽ lại gần, tạm thời ngần ngừ chưa quyết.

"Thả dây," Bạch Phác thét to. Câu nói ấy đã nhắc nhở mọi người. Mười mấy sợi thừng từ đầu thành dòng xuống, toán đột kích cũng vừa về tới nơi. Lưu Kình Thảo lập tức tung mình bắt lấy thừng, nhấp nhô chốc lát đã lên tới đầu thành. Nghiêm Cương tóm được một sợi theo ngay đằng sau. Lương Thiên Đức tụt lại bắn cung đoạn hậu, bắn ngã mấy tên Thát rồi quơ lấy một sợi thừng.

Xạ thủ Mông Cổ tràn tới, xối tiễn như mưa lên tường thành. Nghiêm Cương và ba hảo hán Xuyên trung trúng tiễn, rơi xuống. Nghiêm Cương bị thương vào bắp tay, chật vật leo lại, chợt thấy một đồng đội thất lưng trúng tên đang loạng choạng, y bèn đưa tay ra dìu, nào ngờ mấy chục tên Mông Cổ đã đuổi kịp, loạn đao chém xuống, máu thịt tơi bời.

Lương Thiên Đức đu sợi thừng chao đi chao lại tránh tên, đu mấy lượt chỉ còn cách đầu thành chừng mười trượng. Văn Tĩnh cuống quýt, không bận nề hà thân phận thò tay kéo binh sĩ. Lương Thiên Đức sắp tới gần, chợt nghe thấy một tiếng động lạ cực lớn, rồi một mũi tên bay tới, mạnh và nhanh vô cùng, khác hẳn những mũi tên bình thường. Lương Thiên Đức lơ lửng giữa lưng chừng trời, không tránh được, hự một tiếng, bị găm cứng vào tường thành5.

Văn Tĩnh hít một hơi lạnh buốt, gắng sức kéo thừng. Mũi tên thứ hai tới nơi. Lương Thiên Đức nghe lưng đau nhói, tuột tay ngã ngửa xuống dưới, còn lờ mờ trông thấy Văn Tĩnh với đôi mắt kinh hoàng. Lão ngáp ngáp miệng muốn nói, nhưng xung quanh tràn ngập tiếng người reo ngựa hí tựa núi đổ triều dâng, hơi nói thoát ra khỏi họng liền chìm lỉm đi như bọt nước khuất dạng dưới lòng biển cả. Tấm thân hùng tráng vừa rơi bình xuống đất, đao thương nhọn hoắt từ bốn bề đã cấp tập xỉa vào.

Văn Tĩnh nhìn đầu thừng, run bắn, sau ngước mắt trông ra xa, nơi ấy có một viên tướng áo lam cưỡi con ngựa đen tuyền đang giương cung lắp tên ngắm lên tường thành. Gã vụt thấy ngực trĩu nặng, hai mắt tối sầm, lảo đảo ngã vật ra đất.

oOo

Mùi long não nồng nồng ngập đầy phòng ngủ lót gấm. Văn Tĩnh bàng hoàng tỉnh khỏi trạng thái hỗn độn, người ngâm ngẩm đau như bị chặt đôi. Gã ngây dại nhìn bức trướng mẫu đơn diễm lệ trên đỉnh giường,

nước mắt theo gò má lặng lẽ chảy xuống, từng giọt từng giọt một, thấm ướt chiếc gối ngọc trơn nhẵn tinh xảo.

"Thiên tuế bị bệnh gì vậy..." Tiếng nói chuyện của Vương Lập và lang trung từ ngoài cửa văng vẳng vọng vào, rồi xa dần xa dần. Tia nắng ban mai lọt qua khung cửa gỗ đàn hương chạm hoa, rơi xuống nền đá xanh trống rỗng, Nguyệt Thiền nhẹ nhàng bước trên nền đá đến bên giường, đứng một lúc, xong cũng với những bước chân nhẹ nhàng ấy, nàng lặng lẽ đi ra.

Văn Tĩnh ngồi dậy, lôi từ dưới gầm giường lên bọc khăn gói vải xanh Lương Thiên Đức đưa hôm nọ, mở ra xem, bên trong có bộ áo vải thô và khoảng một trăm lượng bạc. Gã nắm chặt một chéo áo, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cha, không kìm được nước mắt ròng ròng chảy. Gã mở khung cửa chạm hoa, nhảy ra ngoài.

"Đi đấy ư?" Có tiếng nói vang lên bên cạnh, không cần quay đầu Văn Tĩnh cũng biết đó là ai.

"Phải!" Gã chậm chạp đáp: "Bố mất rồi, tôi ở lại đây làm gì?"

Bạch Phác gạt đám lá trúc lòa xòa bước ra: "Có một người nữa đấy, em định bỏ mặc ư?"

Văn Tĩnh rùng mình, lạnh lùng nói: "Bạch tiên sinh quả nhiên cao minh, ngoài bố tôi ông còn kiềm thúc một người nữa, định dùng cô ấy để trói buộc tôi chăng?"

"Vì nước vì dân, cho dù bị người đời chỉ trỏ chửi mắng là đê tiện hạ lưu, ta cũng cam lòng." Bạch Phác điềm tĩnh trả lời: "Hiện tại còn chưa chắc thắng, em chưa đi được."

Văn Tĩnh nghiến răng với y, cười khẩy: "Đáng tiếc ông đã tính sai một nước, cô ta là người Mông Cổ, người Mông Cổ..."

Thấy gã khác hẳn ngày thường, Bạch Phác chưng hửng, giơ tay vỗ vai gã hỏi: "Em không sao chứ?"

Văn Tĩnh lắc mình tránh, nói giọng đanh thép: "Người Mông Cổ đã giết bố tôi, tôi còn thích cô ta được ư?" Gã vùng bước tới, nhìn Bạch Phác trừng trừng: "Còn ông, nếu ông không quấn lấy cha con tôi, bố tôi cớ gì phải đến đây, cớ gì phải chết dưới thành này?" Gã giật Cửu Long ngọc lệnh ra khỏi thắt lưng, hằn học ném vào Bạch Phác, gằn giọng bảo: "Mông Cổ và các ông, đều xấu xa!" Nói tới đây, lệ doanh tròng, gã điểm mặt Bạch Phác, nghẹn ngào lặp lại: "Các ngươi, các ngươi đều là kẻ xấu!"

Đoạn gã co chân chạy ra khỏi rừng.

Bạch Phác gọi với theo: "Em căm hận, ta không cấm cản được, song có một chuyện ta cần báo cho em biết. Tiêu Lãnh đã ra mặt, giết chết mấy chục quân dân vô tội, ta vừa bắn tin, trong vòng ba canh giờ nữa, ở chùa Tàng Long phía đông thành, một mạng đổi một mạng, dùng tính mệnh sư muội hắn đổi lấy tính mệnh hắn, nếu quá giờ mà hắn không đến, con tin mất tác dụng, ta quyết không nương tay."

Văn Tĩnh hơi rùng mình, rồi lập tức cười khẩy: "Can hệ gì đến ta?" Gã không ngoái đầu lại, cứ cắm cúi sải bước đi rõ nhanh, nhảy bật lên ngược hướng nắng mai, vạch một đường vòng cung đẹp mắt trên không, lướt qua bờ tường cao hơn một trượng.

"Thằng bé này, võ công tiến bộ lắm rồi!" Bạch Phác cười buồn, nhặt tấm Cửu Long ngọc lệnh lên, giắt vào thắt lưng, phất tay áo, đi sâu vào rừng trúc rậm.

oOo

Mông Ca nhìn chằm chằm ngọn lửa chưa tắt và những đụn khói nhẹ lập lờ, mặt lạnh băng.

Ông giơ chân hất những xác dê bò đã cháy đen, quét mắt nhìn mấy chục người đang quỳ la liệt dưới đất, đó là đám quan viên lớn nhỏ có nhiệm vụ bảo vệ kho lương.

"Các ngươi làm việc giỏi lắm!" Mông Ca nghiến răng cười, nụ cười nanh ác lạ lùng: "Vì sao địch nhân vào được?"

Một người đứng đầu run rẩy thưa: "Hạ... hạ thần... đêm qua, còn... còn đi tuần một lượt, sắp xếp canh gác xong xuôi mới trở về lều nghỉ... vừa chợp mắt..."

Mông Ca sốt ruột, xua tay quát: "Chặt đầu tất cả." Thị vệ nhất tề vung đao kiếm chém xuống, đầu người rụng đầy mặt đất, máu tươi rỉ theo chỗ trũng, tụ thành vũng.

Mông Ca lạnh lùng quay mặt đi hỏi: "Tuần sát đêm qua là ai?"

Một người bước ra khỏi hàng, lạy thưa: "Mạt tướng Na Bất Oát, tuần tiễu không trọn chức trách, chỉ biết lấy cái chết để tạ ân vạn tuế." Nói đoạn, rút loan đao ra khỏi thắt lưng, cứa lên cổ, ngã gục xuống.

Mông Ca gật gật đầu: "Người này dám làm dám chịu, không đánh mất bản sắc hảo hán Mông Cổ. Hậu táng cho hắn."

Ông ta hỏi Sử Thiên Trạch: "Hiện tại lương thảo còn dùng được bao lâu?"

Sử Thiên Trạch bẩm báo: "Hiện tại lương thảo chỉ đủ dùng ba ngày, đội tải lương phải sáu ngày nữa mới tới."

"Ba ngày?" Mông Ca nhíu mày, nhìn lướt khắp chư tướng: "Theo các ngươi thì nên làm sao đây?" Thấy mặt Mông Ca chẳng lành, ai nấy len lén liếc nhau không dám đáp. Bá Nhan toan bước ra khỏi hàng, Sử Thiên Trạch đứng gần đó bèn nắm y lại. Bá Nhan nhìn sang, đương thắc mắc, một tướng đã tiến lên, người đó tên gọi An Đạc, chức Thiên phu trưởng. An Đạc nói to: "Lương thảo có ảnh hưởng đến sĩ khí toàn quân, hiện nay không tiếp vận kịp, xin Đại hãn hồi giá Lư Châu tính kế khác."

Mông Ca không đếm xỉa đến, ngửa mặt lên trời lẩm bẩm: "Ba ngày? Ba ngày ư?" Ông ta ngoảnh lại, bay lên mình Trục Nhật, phóng đi giữa bụi đất mịt mù.

oOo

Văn Tĩnh đến trước cổng thành, thấy cửa lớn đóng chặt, canh gác sâm nghiêm, gã dừng bước thầm nhủ: "Ta thật hồ đồ, hiện tại đang đánh nhau, làm sao mà ra được?"

Lúc ấy một viên hiệu úy đang khuyết tráng đinh, trông thấy gã liền gọi: "Tên hèn hạ kia mau lại đây khuân đất." Văn Tĩnh sửng sốt co chân chạy, hiệu úy bèn hô hoán, bảy tám tên lính Tống chạy theo bắt. Văn Tĩnh lập tức thi triển Tam tam bộ, mấy người vồ hụt, đâm vào nhau ngã dúi dụi, chẳng hiểu ra sao. Họ lồm cồm bò dậy, gã thiếu niên đã mất dạng.

Văn Tĩnh chạy một thôi rồi đỗ lại sau một bức tường, trông ra bên ngoài thấy vô số dân phu đang bị đánh roi thúc đi, đủ cả nam phụ lão ấu, khóc rên váng trời.

"Thằng ranh!" Một giọng khản đặc cất lên sau lưng: "Mày cũng trốn bắt phu phải không?" Một bộ mặt già khọm răn reo như vỏ quýt hé ra dưới một cái lờ rỗng, ánh mắt đục ngầu mò mẫm trên mặt Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh gật đầu, lão già bèn thò cái chân gày nhẳng ra bảo: "Mày không nên trốn. Già đây là do quả thực không đi nổi nữa, lại không có tiền bạc biếu quan gia mua rượu uống, cũng không có gái đẹp hiến quan gia ôm ấp, bất đắc dĩ mới phải trốn, mày còn trẻ, gặp chuyện này không trốn được."

Văn Tĩnh lặng thinh, rồi hỏi: "Bọn quan binh khốn nạn, ức hiếp người nghèo, ép họ làm những việc họ không muốn. Triều đình như thế đáng để người ta bán mạng hay sao?"

"Già chẳng biết triều đình gì cả." Lão nọ nói: "Già chỉ biết Mông Cổ đánh tới sẽ giết sạch đàn ông, cưỡng bức phụ nữ, cướp hết gà vịt, đốt trụi nhà cửa của chúng ta. Quan quân nhà Tống vẫn tử tế hơn, dẫu thế nào, họ cũng giữ gìn tính mệnh của người Hợp Châu, gặp phải thời buổi này, giữ được tính mệnh là tốt lắm rồi..." Lão già chừng như trốn quá lâu, mãi mới tìm được người để tâm sự, cứ lắp bắp nói không ngừng. Văn Tĩnh nghe đoạn trước ngẩn ra, đến đoạn sau lão ta nói gì gã cũng không chú ý nữa, mang máng nhớ là có cho lão già một đồng bạc vụn, rồi lơ mơ bỏ đi.

Gã đi lửng khửng một lúc, trong đầu vẫn hiện lên bộ mặt tức cười đó, gã buốt óc, nắm tay đấm mạnh vào tường, tay rướm máu, thần trí cũng tỉnh táo hơn, gã nghĩ: "Ta thực sự bỏ được nàng sao?" Nghĩ tới đây, Văn Tĩnh bất giác ngơ ngẩn ngước mắt nhìn, nhận thấy gần đó có một ngôi chùa nguy nga sừng sững, khí thế huy hoàng, thì ra trong lúc chân bước đưa chân, gã đã đến chùa Tàng Long ở phía đông thành.

"Đằng nào cũng đã tới, cổng thành không ra được, thôi thì ở lại xem diễn trò." Văn Tĩnh lẩm bẩm định bước vào cửa, bỗng nghe loáng thoáng có tiếng nói, gã sững sờ nghĩ bụng: "Không nên chạm mặt họ thì

hơn." Gã bèn bước vòng qua bình phong, lờ mờ trông thấy bên tường một cây đại thụ vươn lên sừng sững, đứng trên đó có thể quan sát được mọi việc diễn ra trong chùa.

Nín thở, gã định thần nhìn kỹ. Bạch Phác đứng trước bồn hoa ở chái điện thờ, Ngọc Linh hai tay bị trói quặt ra sau, ngồi dưới đất, luôn mồm chửi mắng đối phương, miệng lưỡi nàng vốn sắc sảo, chửi người không kiêng kỵ gì. Bạch Phác tức giận đùng đùng, thi thoảng đáp lại nàng một câu, nhưng bị nàng nói cho cứng miệng, y càng thêm lúng túng, đành mặc kệ, ra vẻ không bận tâm đến nữa.

Văn Tĩnh nghe nàng chửi ngông nói càn, tự dưng mỉm cười, nhưng thoáng cái kiềm chế lại ngay: "Ta vẫn thích cô ta ư? Người Mông Cổ đã giết cha ta, thù này không đội trời chung, ta còn có thể thích đàn bà con gái của họ sao?" Vừa nghĩ thế, trái tim gã như bị dìm vào hố băng, không sao ngoi lên được.

Đang mải tự tranh đấu, Văn Tĩnh chợt nhìn thấy một người áo đen cầm đao xanh lam xuất hiện trước Đại Hùng bảo điện.

Hết chương 6

Chú thích

1 Cân Trung Quốc bằng một nửa cân mình.

2 Đuổi mặt trời

3 Rồng sinh chín con

4 Huyệt nằm chính giữa chỗ lõm sát bờ trên xương ức

5 Nguyên văn: [font="ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace"]æ¢?å¤©å¾ · è°«åS¨å¿ç©ºï¼Råªé!Ré?¿å¾å¼¬ï¼Ré · å¼ä¸¬å

Tôi dịch câu này không thấy lôgic một chút nào, lại không nhận ra mình sai ở đâu. Sẽ sửa chữa ngay sau khi có điều kiện đối chiếu với bản gốc in sách.

8. Mãn Giang Hồng

Bạch Phác mỉm cười:

- Ngươi đến rồi đấy ư?

Tiêu Lãnh nhìn Ngọc Linh:

- Phải!

Bạch Phác trỏ quạt xuống đỉnh đầu cô gái, thong thả nói:

- Vậy ngươi còn đứng đó làm gì, trở đao cứa cổ đi!

Tiêu Lãnh lắc đầu.

Bạch Phác cười khẩy:

- Sao, lẽ nào muốn sư muội ngươi phải nếm đủ mùi khổ sở mới chịu ra tay?

Tiêu Lãnh đáp:

- Hiện tại hai nước giao binh, ai vì chủ nấy, ngươi dùng những thủ đoạn đó, ta cũng không có gì để nói cả.

Y ném Hải Nhược đao xuống bên cạnh. Bạch Phác ngẩn người.

Hai mắt sáng quắc, Tiêu Lãnh nói:

- Hôm nay ta đến, không phải với tư cách dũng sĩ dưới trướng Mông Ca, mà với thân phận đồ đệ của Hắc Thủy nhất tuyệt. Ngươi định thế nào đây?

Hắc Thủy nhất quái là biệt hiệu võ lâm đặt cho Tiêu Thiên Tuyệt, bản thân ông ta cũng không bận tâm, nhưng Tiêu Lãnh coi thầy mình như thần, lại bỏ chữ "quái" đi, gọi là Hắc Thủy nhất tuyệt.

Bạch Phác nhíu mày, trầm mặc hồi lâu, chậm rãi hỏi lại:

- Đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt ư?

- Đúng! Ta không dựa vào bảo đao, chỉ mong đấu một trận đường hoàng công bằng. - Tiêu Lãnh trầm giọng đáp.

Bạch Phác nhìn đối thủ từ trên xuống dưới:

- Không giở ngụy kế chứ?

- Không giở ngụy kế! - Tiêu Lãnh buông từng tiếng dứt khoát.

Bạch Phác hít một hơi thật sâu, gật đầu:

- Tuy sư phụ không cho ta dùng kiếm, cũng không nhận ta, - y bỏ quạt xuống bên cạnh - nhưng Bạch Phác này mãi mãi là đồ đệ của Công Dương Vũ.

Tiêu Lãnh quấn tấm áo đen:

- Mời!

Bạch Phác phất tay áo:

- Mời!

Hai người đều tiến tới một bước. Gió thu se sắt lùa qua cành cây. Văn Tĩnh rùng mình.

oOo

Bình minh lên, tỏa ráng hồng khắp trời, lá cờ tiết lông trắng bay phần phật theo gió. Trong đại doanh Mông Cổ, tiếng hồ già trỗi dậy bi hùng. Dứt ba hồi, mười vạn quân đội ngũ chỉnh tề đứng giữa núi sông, vây quanh một đài cao, vẻ mặt trang nghiêm, y giáp người sáng.

Mông Ca bước lên đài, ngẩng mặt nhìn quanh, hỏi to:

- Chúng ta có phải là con cháu của Thành Cát Tư Hãn không?

Mười vạn quân nhất tề đáp lời, rung chuyển trời đất:

- Có!

- Con cháu Thành Cát Tư Hãn có thua trận bao giờ không? - Mông Ca lại hỏi.

- Không!

- Đã từng bất lực trước một thành trì nào chưa?

- Chưa!

Mông Ca nhìn mọi người hô đáp nghiêm trang, khí thế hùng tráng, bất giác nhiệt huyết trào sôi:

- Bọn chó Tống có những chiến binh uy mãnh thế này không?

- Không! - Tiếng đáp rền như sấm, từng lớp từng lớp dội đi xa.

- Bọn chó Tống cho quân đến đốt lương thảo, muốn chúng ta chết đói. - Mông Ca quét mắt nhìn khắp mọi người - Các ngươi có sợ không?

- Không sợ! - Toàn quân bừng bừng nhiệt tình, đồng thanh hô lớn.

- Chúng ta còn lương ăn đủ ba ngày. Trong ba ngày, có đập vỡ được mai rùa đen bọn chó Tống không?

Ba quân cười rần, nhao nhao thét:

- Đập vỡ mai rùa đen bọn chó Tống!

Mông Ca khoát tay, mọi người trật tự. Giọng Mông Ca vang lên trầm trầm:

- Thời xưa có một viên tướng vượt sông, đốt cháy thuyền gỗ, phá hết lương thảo, chỉ để lại lương khô đủ ăn ba ngày, cuối cùng đánh bại được địch thủ đông hơn mình đến mấy chục lần. Đại quân chúng ta còn tinh nhuệ gấp mười viên tướng ấy, trong ba ngày, nhất định phá được Hợp Châu, giết sạch gà chó, lấy máu thịt quân Tống làm no bụng chúng ta.

Sĩ khí dâng cao cực điểm, quân Mông Cổ đồng thanh hét vang:

- Đúng! Lấy máu thịt quân Tống, làm no bụng chúng ta!

Mông Ca rút ống ra một mũi tên, quỳ một gối xuống, ngửa mặt lên trời:

- Ta, Bột Nhi Chỉ Cân Mông Ca, thề với trời đất trường tồn, thề với tổ tiên vĩ đại, không phá được Hợp Châu thì sẽ như mũi tên này!

Ông ta giơ cao hai tay, dụng lực bẻ. Mũi tên gãy làm đôi.

Đại quân Mông Cổ lặng im như chết, chỉ có tiếng gió vi vu lùa qua sơn cốc, thổi dải mũ của các tướng lĩnh bay kêu lật phật. Bỗng một chiến binh quỳ xuống, liền đó, như sóng đại dương tràn từ núi ra khe, mười vạn quân nhất loạt quỳ lạy trời đất, đồng thanh hô vang, tiếng hô chấn động màng nhĩ:

- Không phá được Hợp Châu, thì sẽ như mũi tên này!

Sử Thiên Trạch quỳ dưới đất, lòng ngập nỗi ưu tư, ngoảnh nhìn Bá Nhan bên cạnh, thấy đôi mày rậm của y cau rúm. Hai người cùng một ý nghĩ: "Thành kiên cố khó phá, lương thảo không đủ, còn miễn cưỡng tấn công..."

Họ đương mải nghĩ, Mông Ca đã đứng dậy, quét mắt nhìn khắp các tướng, gọi:

- An Đạc!

An Đạc bước ra khỏi hàng.

- Sáng nay ngươi nói với trẫm những gì? - Mông Ca cười gằn - Nói lại lần nữa xem!

An Đạc run lẩy bẩy, đáp gần như hụt hơi:

- Hạ thần hồ ngôn loạn ngữ, tội đáng muôn chết...

- Đao phủ! - Mông Ca thét to.

Một người lực lưỡng thân trên để trần, tóc chải ba búp, tay cầm rìu lớn đáp lời tiến ra.

Mông Ca dằn từng tiếng:

- An Đạc nói bậy làm rối lòng quân. Chặt đầu hắn tế đại kỳ của ta!

An Đạc chưa kịp phân trần đã bị ấn dúi xuống đất. Đao phủ vung rìu chém xuống. Cái đầu đẫm máu lăn đi long lóc.

Thầy tế lượm đầu đặt lên mâm vàng, nâng cao lên trời.

Đại quân Mông Cổ hoan hô ầm ĩ.

Mông Ca giơ thẳng cây cờ tiết mao - di vật của Thành Cát Tư Hãn.

- Nổi trống! - Ông ta nhìn về phía thành Hợp Châu, mắt sáng quắc.

Ngay lập tức, tiếng bước chân rầm rập của tướng sĩ át đi tiếng lanh lảnh của trống trận.

oOo

Tiêu Lãnh và Bạch Phác đấu được hơn trăm chiêu, chưởng phong khiến cỏ cây tan nát. Hạo Nhiên chính khí và Huyền Âm Li Hợp thần công ngập đầy không trung, vốn là hai loại chân khí tương khắc, chúng chạm nhau kêu xì xì. Theo đúng yếu lĩnh tiên phát chế nhân trong tuyệt học Hắc Thủy, Tiêu Lãnh thần tốc thi triển Như Ý Ảo Ma thủ, cấp kỳ chiếm lấy tiên cơ, song thủ biến ảo bất định, như sấm rung chớp giật, gió thổi mây bay.

Còn Bạch Phác vận dụng bộ pháp kỳ lạ, đứng sững tại chỗ, vận dụng Tu Di Giới Tử chưởng tới mức xuất thần nhập hóa, song thủ múa như bướm lượn hoa rơi, nhịp nhàng thong thả, hệt như một túi khí có tính đàn hồi, địch mạnh thì rút, địch yếu thì ra, thủ nhiều hơn công, nhưng không để mất khí độ tiêu sái.

Hai người dốc hết bản lĩnh bình sinh đặt cược cho một trận đấu sống mái. Văn Tĩnh xem đến hoa hết cả mắt, tim đập thình thịch. Gần một tháng nay, gã đã bước vào ngưỡng cửa công phu thượng thừa, kiến thức võ công vượt xa thằng bé ngờ nghệch dạo trước. Quan sát biểu hiện của hai người, gã dần nhận ra một số nguyên tắc, vừa xem vừa ấn chứng với Tam tài Quy nguyên chưởng, mỗi lần rút tỉa được điều gì, lại cảm thấy mừng rỡ vô cùng.

Tiêu Lãnh bị thương vừa khỏi, nay phải lao vào một trận đấu kéo dài thế này, vết thương có dấu hiệu tái phát, chưởng lực yếu dần, động tác cũng chậm hẳn đi.

Văn Tĩnh nghĩ bụng: "Tên áo đen sắp nguy rồi!"

Quả nhiên, chưởng lực của Bạch Phác đổ ra ào ạt, trong khoảnh khắc, tương quan công thủ lập tức hoán đổi.

Tiêu Lãnh xưa nay cực kỳ kiêu ngạo. Bình thời ngoài Tiêu Thiên Tuyệt, y không để ai vào mắt, lúc này bỗng rơi vào thế hạ phong dưới tay Bạch Phác, khó tránh khỏi tức giận. Y nhướng lông mày, chiêu thức đang cực nhanh biến thành cực chậm, hai cánh tay trầm xuống, song quyền nắm chặt. Chợt "vút", mười ngón tay búng ra, năm đạo kình khí sắc như đao phong xé gió lao đi, loáng thoáng lẫn tiếng động rền như tiếng sấm.

Văn Tĩnh cả kinh: "Lợi hại thật, Bạch tiên sinh đỡ thế nào đây?"

Lộ công phu đó gọi là Khinh Lôi chỉ - tuyệt kỹ sở trường của Tiêu Thiên Tuyệt thời trẻ. Khinh Lôi chỉ có thể đánh cho đối thủ tơi tả, nhưng cũng làm nội lực bản thân tiêu hao ghê gớm, vì vậy Tiêu Thiên Tuyệt ít khi sử dụng, về sau ông ta ngộ ra nhiều chiêu thức bậc cao hơn nên càng không dùng đến nữa. Tiêu Lãnh luyện công chăm chỉ, phải cái tư chất hơi kém, chỉ đạt được năm phần mười công phu của sư phụ, tới lúc luyện Khinh Lôi chỉ thì càng chật vật, tiến bộ rất chậm, nhưng với trình độ của y hiện nay, nhìn khắp thiên hạ cũng ít gặp được địch thủ.

Trước Khinh Lôi chỉ, Bạch Phác lập tức thay đổi tư thái thong dong ban nãy. Vẻ mặt nghiêm túc, chiêu thức của y trở nên linh hoạt sắc sảo, phát ra tiếng gió vù vù, cương mãnh lạ thường, thi triển tuyệt học Ngọc Phủ Phá Tà thủ của Cùng nho, sức đủ khai sơn phá thạch, còn lợi hại gấp mười Đại Khai Bi thủ.

Văn Tĩnh khẽ lắc đầu:"Định đấu sức chăng? Hơi dại! Có điều, nếu không biết dùng Tam tài Quy nguyên chưởng thì xem ra cũng chẳng còn cách nào khác."

Hai bên xuất thủ chậm đi, nhưng đã tới mức đọ chân lực, hung hiểm hơn nhiều so với cách đả đấu rối mắt ban nãy. Kình lực vừa tràn ngập không gian nay đều thu liễm vào chưởng chỉ. Gân cốt hai người kêu răng rắc.

Bản lĩnh Tiêu Lãnh vốn nhỉnh hơn Bạch Phác một chút, song vết thương hôm nọ chưa bình phục hẳn, nay giao đấu một lúc lại toác ra, thành thử sút kém phần nào, liên tục bị chưởng lực mạnh mẽ của đối phương ép lui. Y thoáng nghĩ: "Võ công của Hắc Thủy vô địch thiên hạ, ta là đại đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt, quyết không thể thua đồ đệ của Cùng nho."

Nghĩ vậy, y hú lên lanh lảnh, sử ra ba chiêu, đều theo lối lưỡng bại câu thương. Bạch Phác đã nắm chắc phần thắng, chẳng màng tranh phong với địch thủ, bèn ung dung lướt về sau hai thước. Tiêu Lãnh tiến lên một bước, biến chỉ thành chưởng, tát mạnh tới, gió nổi bụi bốc, thanh thế vô cùng đáng sợ. Bạch Phác muốn tránh cũng không tránh được, bèn khum tay đón. "Bùm", hai người dồn lực chạm một chưởng. Bạch Phác cảm thấy lực dính tỏa ra từ chưởng tâm đối thủ, không dứt tay về được. Y giật mình nghĩ bụng: "Ối! Hắn ta bất chấp sống chết, muốn tỉ đấu nội lực với mình..."

Y vội vã ngưng tụ chân khí chống đỡ Huyền Âm Li Hợp thần công của Tiêu Lãnh.

Hai người đều thúc động nội lực, thân hình vững như tượng đá, chỉ có râu tóc rung nhè nhẹ. Không khí bỗng lắng xuống, nghe thấy cả tiếng cành gãy lá rơi, liền đó một trận gió lướt qua, phát ra âm thanh xào xạc.

Mặt Tiêu Lãnh dần nổi khí xanh, còn Bạch Phác sắc diện đỏ rực. Nơi hai chưởng áp nhau, mồ hôi hóa thành hơi nước mờ mờ bốc lên.

Ngọc Linh theo dõi, biết rằng nội lực của hai người đều đã vần chuyển đến mức cao nhất, sinh tử chỉ còn cách nhau trong gang tấc, bất giác sợ cồn ruột, thầm oán trách Tiêu Lãnh: "Làm cách gì chẳng được, lại đi giở lối đánh đôi bên cùng chết ấy ra?"

Bạch Phác kỳ thực cũng chẳng dễ chịu gì, tuy đã khiến Tiêu Lãnh bệnh tình tái phát, phần nào chiếm được thượng phong, nhưng cứ thế mãi thì đến lúc cuối, dù Tiêu Lãnh sức cùng lực tận, nhưng bản thân y cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, Nghĩ vậy, y căng mắt quan sát tình hình đối phương, bỗng liếc thấy Ngọc Linh đang cố sức nhúc nhích di chuyển về phía mình, y giật thót: "Con ranh!"

Ngọc Linh biết trận đấu đã đến lúc khẩn yếu, tuy bị trói, nhưng chỉ cần húc được đầu vào Bạch Phác, làm tăng ngoại lực tác động lên cơ thể y, chân khí y sẽ loạn, lúc ấy Tiêu Lãnh thừa cơ đẩy nội lực sang, Bạch Phác không mất mạng cũng trọng thương. Nàng vừa xê dịch vừa nghĩ bụng: "Để ta húc chết cái tên xấu xa nhà ngươi!"

Bỗng nhiên, nhận ra khí xanh trên mặt Tiêu Lãnh đang từ từ biến thành màu tím, khóe miệng lại ứa máu, Ngọc Linh hoảng hồn: "Hỏng rồi, nội công của anh ấy sắp tản mát rồi." Nhìn lại mình còn cách Tiêu Lãnh khá xa, nước mắt vòng quanh, nàng gọi to:

- Sư huynh, cố gắng giữ đi, em đến giúp anh đây!

"Rốt cục, cô ta vẫn giúp sư huynh, vẫn giúp người Mông Cổ!" Văn Tĩnh nhói lòng, đương do dự xem có nên tụt xuống ngăn cản nàng không, bỗng thấy một bóng đen nhảng lên trước cửa chùa. Đoan Mộc Trường Ca xuất hiện. Quan sát tình hình hai người, lão ta mỉm miệng cười, vừa nhặt Hải Nhược đao vừa nói:

- Bạch tiên sinh, hà tất phải giằng co với hắn, để tôi giúp ông!

Ngọc Linh kinh hoàng chửi:

- Đồ vô liêm sỉ, lợi dụng cái khó của người khác, đúng là hạ lưu...

Nàng chưa dứt lời, ánh lam đã lóe sáng. Đoan Mộc huơ đao đâm vào thắt lưng Tiêu Lãnh. Bạch Phác than thầm: "Không ngờ tên gian ác này phải chết uất ức như thế..." Đang mải nghĩ, y bỗng thấy bụng dưới nhói đau, đưa mắt nhìn xuống, gặp ngay nụ cười nanh ác của Đoan Mộc Trường Ca.

- Ngươi...

Y chỉ thốt được một tiếng, máu đã ồng ộc tuôn ra khỏi miệng, phun đầy lên mặt Tiêu Lãnh. Nội lực Tiêu Lãnh tràn sang, đẩy khắp tứ chi bách hài của y. Hệt như diều đứt dây, Bạch Phác bật ngửa ra sau, đập lưng lên con sư tử đá trong đại điện, mềm oặt người ngã bệt xuống.

Mọi việc xảy ra đột ngột quá, Tiêu Lãnh, Ngọc Linh và Văn Tĩnh đều sững sờ. Một lúc lâu sau, Tiêu Lãnh quệt máu trên mặt, nhìn Đoan Mộc Trường Ca, siết chặt nắm tay, sát khí đằng đằng, chậm rãi hỏi:

- Ta và y giao đấu công bằng, tại sao ngươi lại đánh trộm?

Đoan Mộc Trường Ca không đổi sắc mặt, bỗng nhiên nói mấy câu xì xà xì xồ, Văn Tĩnh nghe như vịt nghe sấm. Tiêu Lãnh sững người:

- Ngươi... ngươi biết tiếng Mông Cổ...

Ngọc Linh cũng ngạc nhiên vô cùng.

- Đúng - Đoan Mộc Trường Ca cười khành khạch - Ta vốn dĩ là người Mông Cổ, năm xưa phụng mệnh Oa Khoát Đài Đại hãn làm nội gián, thâm nhập nước Tống. Đáng tiếc Đại hãn mải dẫn binh sang tây, ta sống ở Nam triều, thực không có đất dụng võ...

Nói tới đây, lão đưa mắt nhìn bầu trời xanh nơi xa, mặt thoáng buồn:

- Hai mươi năm, hai mươi năm rồi đấy! Bao nhiêu cỏ chăn đã khô, bao nhiêu dê cừu đã sinh sôi trên thảo nguyên, hai mươi năm... Ta chờ đợi biết bao khổ sở!

Tiêu Lãnh thả lỏng nắm tay, trầm giọng nói:

- Hành tung của Hoài An vương cũng do ngươi tiết lộ phải không? Tại sao lại sai be bét, làm ta uổng hơi tốn sức thế?

- Sai? - Đoan Mộc Trường Ca cười khẩy - Cái gã ở Thần Tiên độ là thật đấy, Hoài An vương hiện nay chỉ là một thằng ngốc giả mạo mà thôi.

- Giả ư? - Tiêu Lãnh thở phào - Thảo nào trông nó rất quê mùa.

Ngọc Linh kinh ngạc lẩm bẩm:

- Chàng không phải là thiên tuế?

Đoan Mộc Trường Ca xác nhận:

- Đúng đấy, đều do mưu mẹo của Bạch Phác. Tên đóng giả kia là một thằng bé nhà quê tình cờ gặp, tôi thấy nó ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bèn kệ nó cải trang... Hà - Lão cười nhạt - Sớm muộn gì cũng bại lộ thôi, nếu trước trận tiền có người nhận ra thì quân Tống còn suy sụp nặng nề hơn nhiều so với việc biết tin Hoài An vương chết từ trước, tại Bạch Phác cả. Hừ, cái tên Song tuyệt tú tài này tự phụ thông minh, thực ra là đào hố chôn mình, ngu không thể tả.

Nói rồi, chừng như đắc ý, lão phá lên cười ha hả.

Hết sức khinh miệt những trò mưu mẹo gian trá ấy, Tiêu Lãnh lạnh lùng hừ mũi. Đoan Mộc Trường Ca nín cười, vuốt râu nói:

- Hiện nay hai bên giao binh đang đến hồi gay go, Bạch Phác chết đi, thành này không còn ai là đối thủ của anh nữa, anh cứ thả sức mà hành động. Tên oắt con giả mạo kia chả bõ bẩn tay, nhưng mấy kẻ như Vương Lập, Lý Hán Sinh, Lữ Đức, Lâm Mộng Thạch thì nhất quyết không thể tha được. Mấy tên đại tướng đó chết rồi, thành Hợp Châu chỉ còn cái vỏ mà thôi.

Lão ta nói tiếng Hán đã quen, mấy câu này cũng nói bằng tiếng Hán, Văn Tĩnh nghe thấy phát run, suýt nữa ngã nhào từ trên cây xuống. Đầu óc rối bời, hai thái dương phập phồng đập, gã tự nhủ: "Nếu thế... nếu thế... cha ta chẳng phải đã chết uổng hay sao, bách tính trong thành chẳng phải..."

Đoan Mộc Trường Ca liếc mắt, nhìn thi thể đầy máu của Bạch Phác, nhủ thầm: "Dù ngươi giỏi võ công hơn ta rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không địch nổi ta một chữ Nhẫn. Tới lúc nhà Tống bị phá, đại quân Mông Cổ theo giang ngạn xuống đông, ôm trọn Giang Nam phồn hoa, lão phu sẽ trở thành đại công thần hạng nhất." Nghĩ tới chỗ đắc ý, nhìn xác Bạch Phác, lão lại cười ha hả. Bỗng liếc thấy một đốm nhấp nhánh, Đoan Mộc Trường Ca sáng mắt, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Tấm lệnh phù sao lại ở đây? Có nó rồi, Tiêu Lãnh giết hết đại tướng, ta thừa nước đục thả câu, thành Hợp Châu không đánh cũng hạ được."

Lão chồm tới, đá hất Bạch Phác lên.

Tiêu Lãnh tuy đối đầu với Bạch Phác, nhưng hiểu võ thành tính, ba lần giao phong đã nhận biết trình độ của địch thủ, cũng thấy đôi phần mến tiếc, huống hồ lần này Đoan Mộc đến giúp, y thắng chẳng vẻ vang gì, nay lão ta còn quấy nhiễu xác chết, y không nhịn được quát lên:

- Ngươi làm gì vậy?

Đoan Mộc Trường Ca cười:

- Tôi xem hắn chết thật chưa?

Nói rồi lão cúi lom khom, dứt lấy tấm Cửu Long ngọc lệnh nơi thắt lưng Bạch Phác.

"Y bị ngươi đâm một đao, lại bị nội lực của ta chấn vỡ lục phủ ngũ tạng, làm gì có chuyện sống... Ố!" Tiêu Lãnh bỗng biến sắc, nhận ra nét mặt Đoan Mộc Trường Ca hết sức kỳ dị. Vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ, mắt lão chằm chằm nhìn xuống ngực, ở đó, một cánh tay đẫm máu đâm xuyên thấu ra lưng.

Cổ họng phát ra những tiếng òng ọc, người mềm oặt, Đoan Mộc Trường Ca đổ nhào xuống mình Bạch Phác.

Bạch Phác dốc sức bảo vệ tâm mạch, đợi để đánh một đòn cuối cùng trước khi chết. Xuất thủ rồi, toàn thân tức thì buông lỏng, y thở hộc một tiếng, nhắm mắt tắt nghỉ.

Thấy y kiên cường như vậy, Tiêu Lãnh thở dài, im lặng một lúc, sau đó nhặt đao cắt dây trói cho Ngọc Linh. Cô gái chồm dậy, xoa bóp cổ tay, ngượng nghịu lên tiếng, vốn định nhận sai, nhưng cuối cùng chỉ thốt được mấy từ:

- Sư huynh, em...

Tiêu Lãnh cười buồn:

- Sau này em đừng tự tung tự tác nữa là được.

Y móc ra cái bình ngọc mỡ dê, uống hai viên Huyết Ngọc Hoàn Dương đan, xong ném cái bình sang cho Ngọc Linh:

- Em cũng uống mấy viên đi. Ta phải chạy đằng này có tí việc, sẽ về sớm thôi. Em cứ ở đây chờ ta.

- Việc gì?

- Giết người! - Tiêu Lãnh nói dứt câu, người đã ra khỏi cửa.

Ngọc Linh đương cầm cái bình ngẩn ngơ, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng động, nàng ngoái đầu nhìn, trông thấy một người mặc áo xanh đang đứng chắn trước Bạch Phác, vẻ mặt phức tạp.

- A! - Ngọc Linh vui mừng lao đến đấm gã - Cái đồ giả này, thế mà dám lừa em.

Văn Tĩnh lắc mình, tránh khỏi nắm đấm của nàng, lạnh lùng nói:

- Đừng có làm phiền tôi!

Trước vẻ lãnh đạm của gã, Ngọc Linh ngẩn người:

- Mình giận gì vậy?

- Tôi - Văn Tĩnh dằn lòng ngoảnh mặt đi - Tôi... tôi không muốn gặp cô nữa.

Tưởng như sét đánh ngang tai, Ngọc Linh sửng sốt. Nàng đưa tay sờ trán gã, dịu dàng hỏi:

- Mình ốm hả?

Văn Tĩnh không dám nhìn nàng, né đầu lùi ra sau. Ngọc Linh lại hiểu lầm:

- Ngốc quá! Em thích là thích chính con người mình, dù mình có là Hoài An vương hay không, tình cảm của em với mình vẫn không thay đổi.

- Nhưng... nhưng cô là người Mông Cổ! - Văn Tĩnh căm uất bảo - Đêm qua, cha ta đã chết dưới tay người Mông Cổ các ngươi, ta... ta không thể thích cô được nữa. - Câu cuối này, gã buông ra hết sức khó khăn.

Ngọc Linh sững sờ:

- Em là em, người ta là người ta...

- Cô từ bỏ sư huynh được chăng? - Văn Tĩnh cười nhạt - Cô từ bỏ sư phụ được chăng?

Ngọc Linh nghe vậy, bất giác ngẩn người.

- Em... em không biết nữa. - Nàng lẩm bẩm.

Văn Tĩnh vùng bước lên, hung dữ nhìn nàng:

- Cô có chịu bỏ sư huynh không, có chịu bỏ sư phụ không?

Trước bộ dạng dữ dằn của gã, Ngọc Linh cảm thấy tủi thân vô cùng. Chẳng biết làm thế nào, thình lình nàng giậm chân bảo:

- Em bỏ hay không là việc của em, mình đừng có giở cái kiểu hung hăng ấy ra ép em, em... em sẽ cho một trận đấy!

- Được, được lắm! - Văn Tĩnh tái mặt, lùi ba bước, run giọng bảo - Tôi chẳng qua chỉ là một thằng nhà quê nghèo khổ, còn cô là đồ đệ, là sư muội của bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn, tôi nào dám ép cô. Coi như tôi chưa nói gì cả, cô... cũng hãy coi như chưa hề quen tôi... - Mắt đỏ hoe, gã quay đầu lấy tấm Cửu Long ngọc lệnh bên thắt lưng Bạch Phác, nắm đến nóng sực trong tay, hai giọt nước mắt nhỏ xuống tấm áo lốm đốm máu của Bạch Phác.

- Khốn kiếp! Ngươi... ngươi thật vô lý! - Ngọc Linh không kìm nổi, lệ tuôn ròng ròng như chuỗi hạt đứt dây.

Văn Tĩnh ngửng mặt lên, không nhìn nàng, bước vùn vụt ra khỏi chùa.

- Đồ khốn - Ngọc Linh cuống quýt, muốn níu gã lại nhưng cảm thấy có phần không ổn, bèn gọi - Mình đi đâu đấy?

Văn Tĩnh cứ lẳng lặng bước, bỗng một bóng người lạng tới trước mặt.

Ngọc Linh đứng đó, giàn giụa nước mắt nhìn gã.

- Mình... - nàng mới thốt được một tiếng, Văn Tĩnh như cơn gió, lại đã lướt vụt qua bên cạnh.

- Mình thật nhẫn tâm! - Tiếng thút thít ai oán vọng theo, Văn Tĩnh nghe mà nát ruột, những muốn ngoảnh lại khóc rống lên, nhưng nhớ tới cảnh cha chết thảm, trái tim liền trở nên sắt đá.

Rời khỏi cổng chùa Tàng Long, gã đi thẳng về phủ Thái thú ở phía đông thành. Trong phủ nhộn nhạo tiếng la hét, một binh sĩ lảo đảo lao ra, kêu gào:

- Bớ người ta! Có kẻ sát nhân!

"Mình đến muộn rồi ư?" Tim trĩu nặng, Văn Tĩnh nhảy lên bờ tường. Trông thấy phía xa có một bóng đen đang vùn vụt lướt sang phủ Kinh lược, đoán chừng Lý Hán Sinh đã lành ít dữ nhiều, nhưng không còn thời gian tra xét nữa, gã băng mình đuổi theo. Đằng sau binh sĩ gào thét váng trời, bắn tên tống tiễn, áng chừng tưởng gã cũng là thích khách. Văn Tĩnh không dừng chân, lật tay hoặc bắt hoặc gạt, tên chệch hướng, lướt qua mình gã, ghim lên mái nhà. Binh sĩ ở dưới trố mắt nhìn.

Văn Tĩnh vừa chạy vừa lo sốt vó. Chưa đến phủ Kinh lược, mùi máu tanh nồng đã xộc vào mũi, gã vượt qua bờ tường. Trước mặt ngổn ngang xác chết.

"Thằng này thật càn rỡ." Văn Tĩnh kinh hoảng: "Ngang nhiên chém giết, đánh thẳng vào trong rồi."

Gã nhảy qua các tử thi, co cẳng chạy. Trong phủ vũ khí chạm nhau chan chát. Bỗng có tiếng gào khản đặc vọng ra, đoán chừng ai đó lại táng mạng dưới Hải Nhược đao, Văn Tĩnh cuống quýt không kịp vòng qua cửa, bèn nhảy đại lên mái nhà. Trước sảnh là một cảnh tơi bời hỗn loạn. Mười mấy thị vệ gục ngã. Lâm Mộng Thạch và Lữ Đức không thấy đâu. Vương Lập mình mặc khôi giáp, một vết đao loáng trên ngực, xuyên thấu áo sắt, đâm thẳng vào giáp mềm bên trong, tuy chưa chạm đến thịt da nhưng lực đạo quá mạnh, hất văng ông ta đi. Vương Lập húc vào tường, mồm ứa đầy máu, vịn tay chật vật xê dịch, tìm đường tháo thân.

Bốn tên hào kiệt Xuyên trung ngày thường theo hộ vệ Vương Lập hiện đang quần thảo với Tiêu Lãnh. Văn Tĩnh đưa mắt ngó quanh, vừa nhìn lại thì thấy ba trong số họ đã đổ gục, chỉ còn Lưu Kình Thảo cố gắng chống đỡ. Tiêu Lãnh đánh giết tới lúc hăng máu, ánh thép chớp chớp, bóng đao mịt mù, hắn xáp vào Lưu Kình Thảo rồi tách ra thật nhanh. Họ Lưu lảo đảo lùi lại sau, máu nhuộm đỏ áo, cánh tay nắm Tùng Văn kiếm đảo một cái trên không rồi văng ra ngoài một trượng. Tiêu Lãnh bước tới, đao quang chói ngời. Lưu Kình Thảo mặt trắng nhợt, bất giác nhắm mắt than:

- Thôi rồi!

Tiêu Lãnh sắp sửa kết liễu đối thủ, bỗng nghe đằng lưng có tiếng rít tựa ám khí, y lập tức bỏ Lưu Kình Thảo đấy, khoa chân rùn người, vạch đao chém về phía sau, chỉ gặp gạch ngói tơi bời, bụi cát li ti mù mịt. Trong màn bụi, một bóng áo xanh thấp thoáng xẹt đến gần, tựa hồ lao tới gấp quá nên đứng không vững, tâm trạng dường hoang mang quá nên tay khua loạn xị, người đó phóng vù vào màn đao của Tiêu Lãnh, nhìn ra thì đúng là đang thi triển Nhân tâm hoàng hoàng1.

Nhân tâm hoàng hoàng ngoài vụng trong khéo, dựa vào cái rối rắm để thủ thắng. Tiêu Lãnh nhận thấy chưởng lực ào ạt, hết lớp này tới lớp khác đổ sang dồn dập, nhất thời không định rõ được bản lĩnh của địch

thủ, đành vận dụng thân pháp né tránh, vạch đao theo những xoáy tròn liên tiếp nhau để yểm hộ toàn thân, song vẫn bị một đạo chưởng phong quét qua thắt lưng, gây tê ở Tiểu Yêu huyệt.

Y lắc lư lùi lại, nhận ra Văn Tĩnh, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, bắt đao quyết hét lên:

- Ra là ngươi à! Đến đúng lúc lắm!

Hải Nhược đao chạy xè xè như cánh ong, sử chiêu Phần diệt thiên địa2, một chiêu trong Tu La Diệt Thế đao. Đao ảnh lồng lộng tựa lửa hỏa ngục chầm chậm cuốn đi, nó cuốn tới đâu, đất trời tan cháy tới đó.

Văn Tĩnh, tâm trạng bình thản, tư thế thong thả, thần trí trải rộng, nắm trọn mọi thay đổi dù nhỏ nhất xung quanh. Khi Hải Nhược đao cuốn đến nơi cũng là lúc gã lặn vào cảnh giới huyền ảo của Kính tâm thức, chân nhẹ bỗng, hai cánh tay đánh như quay tơ, đầu ngón tay vạch lên, phát ra những tiếng ken két lạ lùng, nhẹ nhàng đẩy vào vùng đao ảnh mênh mang. Tiêu Lãnh cảm thấy mỗi lần xuất đao, Hải Nhược lại nặng thêm một chút, chưa chạy hết chiêu, đao đã muốn tuột tay, y bàng hoàng tự nhủ: "Thằng nhóc ghê thật, dùng bộ pháp để giảm nhuệ khí ta, dùng chưởng phong dẫn dụ đao thế ta, thực sự không thể xem thường."

Vốn dĩ không biết lùi bước trước thách thức, nay bị võ công của đối thủ khơi dậy ngạo khí, y hú lên dữ dội, đao pháp chợt biến, từ Phần diệt thiên địa chuyển sang Khí đoạn Tu Di, chiêu này chỉ gồm một đao, đao thế hết sức rõ ràng thần tốc, thoáng trông không có gì kỳ lạ, nhưng gồm thâu công lực một đời của người sử đao, người và đao hợp nhất, như dùng uy lực của thần Tu La xẻ lìa dãy Tu Di hùng vĩ.

Khí đoạn Tu Di gần như là chiêu thức không thể kháng cự, uy lực mạnh yếu đều phụ thuộc vào công lực của người sử đao. Khi Tiêu Lãnh xuất chiêu, đao phong loang ra hơn năm thước, đao khí sắc bén như muốn cắt nát vạt áo đối thủ, Văn Tĩnh gấp rút lùi lại hơn một trượng, đao khí càng mạnh, khiến gã toàn thân nổi gai ốc, suýt tắc thở, chỉ đôi chút chậm chân, đao phong như chớp giật đã bức tới gần, muốn chẻ gã làm hai.

Bỗng đâu một thanh đoản đao từ mé bên lướt tới, nước thép xanh óng nháy loạn xạ. Keng một tiếng rõ to, thế đao của Tiêu Lãnh thoắt chững lại, người vừa tham chiến cũng không chịu nổi kình lực vô song của y, đánh rơi đoản đao, tay rướm máu. Nhưng một thoáng trùng trình đó đã đủ phá vỡ đệ nhất sát chiêu trong Tu La Diệt Thế đao. Khí đoạn Tu Di thực chất lợi hại vô cùng, song chẳng khác nào tát ao mò hết cá, không chừa cho địch nhân lối thoát, nhưng cũng bít kín đường lui cho mình, người sử đao dồn hết khí lực vào đao, toàn thân tựa quả trứng bị bóc vỏ, dứt một chiêu mà không khống chế được đối thủ, nếu gặp phải người cao cường như Công Dương Vũ, tất nhiên sẽ bị đối thủ thừa cơ đánh vào chỗ yếu hại, chết không có chỗ chôn. Năm xưa Tiêu Thiên Tuyệt giết bao nhiêu người bằng sát chiêu này, nhưng khi truyền thụ cho Tiêu Lãnh, lại nói:

- Chiêu này đã nhập ma đạo, không thể dùng bừa.

Văn Tĩnh tập trung thần trí ngự địch, chớp lấy khoảnh khắc Hải Nhược đao chững lại, gã lập tức nương thế phản kích. Bàn chân vốn dĩ di chuyển như ý, vận dụng Tam tam bộ đến mức cực diệu, lúc này gã khẽ lắc mình, áp sát mũi đao của Tiêu Lãnh, tiến đến nhanh như chớp, khép song chưởng sử xuất Tam tài Quy nguyên - chiêu thứ ba trong Tam tài chưởng. Chiêu thức rõ ràng, không mảy may màu mè tiểu xảo, nhưng chẳng khác nào cung cứng trương căng bắn ra mũi tên sắc nhọn: thiên thời - địa lợi - nhân hòa, khí của tam tài đều hóa vào một đòn Quy nguyên, dội thẳng lên ngực Tiêu Lãnh.

Hứng một chưởng ấy, Tiêu Lãnh lảo đảo, giật lui đến hơn một trượng, y vẩy đao để lấy lại thăng bằng, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi và nghi hoặc ghê gớm, ngó trân trân vào khúc đao gãy xanh rờn trước mặt. Còn Văn Tĩnh trụ lại, phóng mắt nhìn ra một nơi gần đấy. Ở nơi họ cùng nhìn đến, Ngọc Linh đang đứng sững, mắt nhìn lên trời. Trong chốc lát, ba người cùng đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, mặc gió lạnh hun hút lật tung vạt áo. Khóe miệng Tiêu Lãnh ứa máu, máu chảy xuống tấm áo đen, thấm ướt khoảng ngực.

- Vì sao? - Tiêu Lãnh nuốt ực ngụm máu dâng đầy trong miệng, nhìn Ngọc Linh, hỏi bằng giọng khản đặc - Vì sao vậy?

Ngọc Linh đỏ lựng mặt, giật lùi trước ánh mắt buộc tội của y, rồi lặng thinh, nhìn sang Văn Tĩnh với vẻ âu yếm, mắt chứa chan tình ý êm đềm. Đến kẻ mù cũng nhận ra hàm ẩn trong ánh mắt đó. Tiêu Lãnh sững sờ hồi lâu, vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, bỗng bật cười sằng sặc, chuỗi cười chạm đến vết thương nơi ngực, máu tươi trào ra khỏi miệng, song nỗi đau lòng còn dữ dội hơn nhiều, trái tim tan nát, y lảo đảo chực khuỵu ngã.

- Em yêu hắn? - Nhìn Ngọc Linh, y cười sầu thảm - Em yêu hắn ư?

Đã đến nước này rồi, Ngọc Linh cũng chẳng bẽn lẽn làm gì nữa. Nàng bặm môi, gật đầu, mắt đỏ lên, dịu dàng nói:

- Sư huynh! Làm anh bị thương, lòng em đau đớn lắm. Có điều, anh giết ai khác thì thôi, nhưng anh giết anh ấy, em... em không thể để yên. Dù bị sư phụ xẻ da lóc thịt, em cũng không thể giương mắt nhìn anh hại anh ấy... - Nói tới đây, sực nhớ ra mình hết lòng vì người ta như vậy, mà cái kẻ oan gia ấy lại đối xử nhẫn tâm với mình dường kia, nàng không nén được tủi thân, hai hàng lệ lặng lẽ tuôn xuống.

Tiêu Lãnh thần trí đã mê sảng, Ngọc Linh nói gì, y không còn nghe thấy nữa, nỗi ghen hờn ngùn ngụt như lửa, càng tích càng dày, mau chóng biến thành một luồng oán độc, cảm thấy cả thiên hạ này đều đáng giết. Y hằn học nhìn Văn Tĩnh, hai mắt tóe lửa. Nhận ra vẻ hung tàn quái gở ấy, Ngọc Linh thốt lên: "Nguy tai!" Nàng chưa dứt lời, Tiêu Lãnh đã bổ nhào đến Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh dịch chân, xòe chưởng quét tới. Tiêu Lãnh né tránh, bồi trả một đao. Đao qua chưởng lại, hai bên đấu thêm một chặp nữa. Tiêu Lãnh thương cũ chưa khỏi, vừa rồi lại hứng một đòn Tam tài Quy nguyên, tạo nên thương mới, chưa đến mười chiêu, ngũ tạng đã nóng rực như lửa đốt, đao pháp chậm dần. Văn Tĩnh nhân cơ xẹt tới, tống một chưởng vào lưng y, Tiêu Lãnh loạng choạng, ngã văng ra hơn năm thước. Y chống đao dậy, máu chảy ròng ròng khỏi miệng, biết mình không còn là đối thủ của Văn Tĩnh nữa, bất giác cười chua chát. Ngọc Linh nhìn cảnh ấy, lòng đau như cắt, khóc nói:

- Sư huynh! Đừng đánh nữa mà, anh em mình đi đi!

- Ta không phải sư huynh cô! - Tiêu Lãnh vằn mắt, gầm gừ tiến về phía nàng, bộ dạng như con sói đói muốn ăn thịt người.

Văn Tĩnh lắc mình tới chắn trước mặt Ngọc Linh. Đúng lúc ấy phía xa dậy tiếng binh mã. Lệ sa như mưa, Ngọc Linh quỳ xuống van vỉ:

- Sư huynh! Em xin anh!

Nước mắt lăn trên nền đá xanh, chảy thấm xuống những kẽ trũng.

Tiêu Lãnh nhìn dấu lệ trên đất, hơi hơi tỉnh, lòng mang máng hối hận: "Vì sao ta lại đối xử với nàng thế này? Dù nàng sai đến đâu, ta cũng không nên đối xử với nàng như thế." Thương và yêu dâng trào trong tim, sát cơ tạm thời lắng xuống, y cười buồn, điểm đao tung mình lên mái nhà.

- Chớ để hắn thoát!

Từ phía sau, Lưu Kình Thảo kêu lên yếu ớt và kinh hãi, dợm chân toan đuổi theo. Ngọc Linh bèn băng đến chắn đường.

- Tránh ra! - Văn Tĩnh quát.

- Mình... - Ngọc Linh rớm lệ - hãy bước qua xác em đã.

Văn Tĩnh nhìn thây chết đầy đất, nghiến răng quạt chưởng tới. Nào ngờ Ngọc Linh cứ đứng trơ trơ, chẳng đỡ chẳng tránh. Vung chưởng tới cách ngực nàng ba tấc, Văn Tĩnh nhói lòng, rũ tay xuống. Lúc ấy binh sĩ đã ùa vào phủ, vây hai người vào giữa.

- Không được vô lễ! - Lâm Mộng Thạch rẽ đám đông bước lên, lướt mắt qua thảm cảnh xung quanh, cau mày, quỳ một gối xuống lạy - Mạt tướng đến cứu giá muộn! Xin thiên tuế giáng tội.

Văn Tĩnh lặng thinh. Ngọc Linh nhìn gã rồi quay mình đi ra. "Keng!" Quân sĩ hoành đao thương chặn đường.

- Để... - Văn Tĩnh chắp tay sau lưng, ngửa mặt lên trời thở dài - Để cô ấy đi!

Đao thương thu lại, chừa ra một lối nhỏ, Ngọc Linh chậm rãi bước, thân hình run run, đi xa dần giữa hai hàng dài binh khí.

- Kinh lược sứ trúng một đao, chạm tới lục phủ! - Lưu Kình Thảo nhịn đau, bắt mạch cho Vương Lập. Lúc ấy mặt Vương Lập đã vàng như nghệ, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê từ lâu rồi.

Lâm Mộng Thạch biến sắc, chực nói lại thôi. Văn Tĩnh nhìn sang y, mắt lóe sáng:

- Lâm thống chế muốn nói gì cứ nói đi!

Tiếng trống lẫn với tiếng hò la như triều dâng âm âm vọng tới. Lâm Mộng Thạch nhăn mặt:

- Chúng tiến quân bằng cả hai đường thủy bộ. - Y gục đầu. - Lại công thành nữa rồi!

Khóe miệng Văn Tĩnh rịn ra một nụ cười méo mó:

- Ông lên trước đi. Ta theo ngay đây!

Gã nói bằng giọng bình tĩnh đến nỗi Lâm Mộng Thạch thấy gai cả người, y cúi đầu lui ra.

Văn Tĩnh thả lỏng nắm tay, phủi bụi đất trên mình. Nhiệt huyết bỗng đâu bừng bừng, toàn thân nóng sực.

oOo

Vận xong bộ giáp tỏa tử giát vàng, Văn Tĩnh khoác thêm tấm áo choàng thêu mãng xà màu tím, tấm áo tung lên nhè nhẹ theo cử động. A hoàn bưng đến chiếc khôi bạch ngọc nặng trĩu, Nguyệt Thiền đón lấy, giúp Văn Tĩnh trùm lên mái tóc đen nhánh. Văn Tĩnh nhìn vào gương đồng, theo dõi chiếc khôi ngọc từ từ sụp xuống, tưởng chừng trong đó chứa đựng cả ngàn vạn sinh linh thành Hợp Châu.

- Thiên tuế! - Nguyệt Thiền dịu dàng nhắc - Xong rồi.

Văn Tĩnh nhắm mắt, rồi lại mở bừng, ánh nhìn sáng rực, lộ vẻ kiên nghị lạ thường.

oOo

Trên trời, đạn pháo tên bắn đan ngang dọc, tiếng dây cung bật khô khốc khiến màng nhĩ người ta lùng bùng.

Dưới thành, quân Mông Cổ hệt lúa mạch trong vụ gặt thu, gặt rạp vạt này lại đến vạt khác, đốt trụi tốp này lại đến tốp khác, như sóng đại dương vỗ không ngừng nghỉ vào tường thành kiên cố.

- Thiên tuế! - Lâm Mộng Thạch, vai cắm nguyên một đoạn tên gãy, máu nhuộm đỏ một bên giáp sắt, nghiến răng nói - Hôm nay quân Mông Cổ chỉ tiến không lui, khí thế khác hẳn ngày thường, tựa như mất trí cả lũ!

Văn Tĩnh lặng thinh, chăm chú nhìn xuống chiến trường mờ sắc máu. Thình lình, quân Mông Cổ la rầm trời, mấy chục tên lính lách được qua một chỗ hổng trên hàng phòng thủ đối phương, lập tức xông vào lầu thành, múa binh khí vù vù hết sức kiêu dũng, đón nện quân Tống tơi bời. Lâm Mộng Thạch cả kinh biến sắc, chực cắt người lại vây chắn, đúng lúc ấy, Văn Tĩnh đã lướt đến như con đại điểu, vung tay nắm lấy bối tâm một người ném văng đi. Một tên lính Mông khác quét thương tới, Văn Tĩnh nghiêng mình tránh rồi nắm ngay lấy cán thương, mượn lực đối phương lăng hắn quay vòng, quét ngã liền sáu kẻ địch, kế đó lại lật tay phải ra sau, ánh kiếm lạnh giá kéo theo một màn mưa máu, hất cái đầu với khuôn mặt còn nguyên nét kinh hãi của một viên Bách phu trưởng xuống khỏi thành. Nên biết, khi Văn Tĩnh thi triển Tam tam bộ thì cũng là lúc gã biến phạm vi bốn mươi lăm bước xung quanh thành lãnh địa tung hoành của mình.

Quân Mông Cổ nhìn lên tường thành. Trông thấy một bóng người ẩn hiện như ma quỷ, liên tục hất người bên mình rơi xuống rào rào, họ nhất loạt thét lên kinh hoàng, nghe điếc cả tai.

Ngay lập tức, Bá Nhan tế ngựa xông ra phát tiễn liên châu. Một lượt mười mũi tên bay vùn vụt về phía Văn Tĩnh. Văn Tĩnh lòng sáng như gương, dùng thần trí ngự địch, không cần nhìn, nhanh như chớp dịch chuyển liền sáu bước trước-sau-trái-phải, tránh được sáu mũi tên, còn bốn mũi thì dùng trường kiếm gẩy đi. Bốn mũi tên thuận thế bật lên cao, găm thành một hàng trên rầm thành.

Bắn mười mũi không trúng phát nào, Bá Nhan vô cùng kinh ngạc, gò ngựa nín lặng. Quân Tống đã khốn đốn nhiều ngày vì Thần Tiễn tướng quân, nay thấy thế đồng loạt cất tiếng reo hò, sĩ khí dâng cao. Phía Mông Cổ thì ỉu xìu, thế tấn công cũng giảm sút. Chỗ hổng lập tức được bít lại.

Văn Tĩnh vẩy kiếm cho ráo máu, tách sĩ tốt thành hai hàng, giơ kiếm lên trước gió, vận khí đan điền nói to:

- Hôm nay đánh một trận. Thành còn người còn! Thành mất người mất!

Quân sĩ đứng trên cao dưới thấp đều nghe rõ mồn một. Tất cả cùng khuất phục trước uy thế của Văn Tĩnh, cất tiếng hô vang:

- Người còn thành còn, sống chết với thành!

Sóng âm như cơn lốc tràn đi xa, vang vọng giữa núi Ba sông Thục, ngân nga mãi không dứt.

oOo

Lá cờ tiết lông trắng chầm chậm tiến lên, Mông Ca ngửa đầu nhìn:

- Đứa nào thế kia? - Ông ta hỏi.

Một viên thư lại người Hán lễ phép thưa:

- Hoài An Vương ạ!

- Hơ! - Mông Ca nói - Nó đấy ư? Cái tên miệng còn hơi sữa mà cũng có chút bản lĩnh nhỉ! Truyền chỉ của trẫm, phá được thành rồi, nhất định phải bắt sống kẻ ấy, trẫm muốn tự tay chặt đầu nó!

Đoạn ông ta giơ tay, gầm lên:

- Nổi trống!

Tiếng trống gấp gáp trỗi dậy. Mưa máu tỏa lên đầy trời.

oOo

Những cỗ chiến thuyền khổng lồ đâm sầm vào nhau trên sông, sáu chiếc tàu to tướng của quân Tống bị thuyền lầu Mông Cổ theo dòng xuôi xuống đâm ngay giữa mạn, thủng một lỗ, nước tràn vào ồ ồ, lính thủy nhao nhao nhảy khỏi thuyền hòng thoát thân. Cung thủ Mông Cổ xả tên như mưa, nước sông loang máu.

oOo

- Thiên tuế! - Tiếng tên lính truyền lệnh vang lên hổn hển - Thủy quân Mông Cổ mạnh quá, Lữ Đô đốc không cự được.

Văn Tĩnh đưa mắt nhìn ra phía sông chốc lát rồi nói:

- Không cần chống cự nữa, cứ để nó tiến!

Tên lính truyền lệnh lộ vẻ nghi hoặc.

oOo

Ngẩn người một lúc lâu, Lữ Đức xem chừng sực hiểu, gật đầu bảo:

- Báo với thiên tuế, ta đã rõ rồi.

Trước sức tấn công của thủy sư Mông Cổ, hạm đội Tống triều trở nên chệch choạc. Sử Thiên Trạch dẫn người dồn đuổi đám tàn quân. Lưu Chỉnh theo dòng xuống, áp sát dần cửa sông Hợp Châu, kê nỏ pháo bắn bùm bùm vào cửa.

Bỗng nhiều người rú lên chói tai. Trên đầu thành, Phá sơn nỗ đã hãm chờ rất lâu bắt đầu khai hỏa, đá tên bắn xuống, mỗi đợt sáu phát, thuyền chiến Mông Cổ trúng tên vỡ toang, cảnh tượng hỗn loạn. Lữ Đức kéo tốp tinh binh sống sót thoát khỏi đám loạn quân, phối hợp từ xa với nỏ pháo trên thành, điều động ba trăm chiến thuyền qua lại ngang dọc giữa trận thế Mông Cổ tựa như vào chỗ không người. Sử Thiên Trạch đành bỏ cuộc truy đuổi, dốc sức cứu viện. Đôi bên đại chiến chừng hai canh giờ, Lữ Đức mới rút lui. Thủy sư Mông Cổ tổn thất nặng nề, tàu chiến vỡ mất sáu phần mười, mười cỗ thuyền lầu3 chìm cả, Lưu Chỉnh bị một mũi tên nỏ xuyên qua bắp đùi, buộc phải lùi thủy quân lên thượng du.

Mông Ca chửi bới Sử Thiên Trạch thậm tệ. Cân nhắc một lúc, ông ta quyết định tập trung bộ binh đánh mạnh vào cửa bắc. Văn Tĩnh thấy vậy bèn hạ lệnh cho hai ngàn khinh kỵ theo cửa nam chạy ra ngoài, đánh vu hồi vào sườn Mông Cổ, dùng cung cứng nỏ mạnh tấn công khiến kẻ địch trở tay không kịp.

Mông Ca chẳng ngờ quân Tống còn dám công kích, gấp rút hạ lệnh cho năm nghìn quân A Tốc4 nghênh chiến. Quân A Tốc là đội kỵ binh do Mông Ca đưa từ thảo nguyên miền nam Nga La Tư tới đây, tiến lui thần tốc, tinh nhuệ dũng mãnh, song quân Tống chỉ cốt quấy nhiễu, chiếm được chút ưu thế là lập tức vòng qua thành rút về. Quân A Tốc đuổi đến cùng. Tới cửa đông, trên thành đã sắp sẵn tên cứng đá nặng, thế là, hỏa pháo hỏa tiễn, con lăn đá vần cùng trút xuống, người hét ngựa hí nhốn nháo, đội kỵ binh tóc vàng mắt xanh mình vận giáp sắt thương vong nặng nề. Toán khinh kỵ đang bỏ chạy cũng ngoái lại bắn cung xối xả, quân A Tốc luống cuống vô cùng, vội vàng thoái lui, kiểm điểm nhân số thì đã mất đến ba phần mười, sĩ khí cũng vì thế mà giảm hẳn.

Mông Ca nổi cơn lôi đình, thay đổi trận pháp, cắt hai đội, mỗi đội một vạn người phòng thủ hai cánh, còn đích thân mình vẫy cờ tiết lông trắng đốc thúc tám đội, mỗi đội một vạn người, luân phiên tấn công cửa bắc. Đại quân như sóng lớn cuồn cuộn chảy về phía nam, lớp này chưa lặng, lớp khác đã trào lên, thay nhau xung kích, lính canh cửa bắc tử thương thê thảm, tường thành đá nhám như đã biến thành một cái thớt, binh sĩ hai bên tiến lui dịch chuyển trên đó, để lại hàng đống xác người nát nhừ.

oOo

Một viên tướng khẽ báo:

- Thiên tuế, con lăn và đá bắn gần hết rồi.

- Tạm dừng đi! - Văn Tĩnh gạt mồ hôi lẫn máu trên trán, thấp giọng gọi - Lâm Thống chế! Lữ Đô đốc!

Lâm Mộng Thạch và Lữ Đức tiến lên đợi lệnh. Văn Tĩnh nghiêm nghị nói:

- Quân Thát người đông thế nhiều, sĩ khí mạnh mẽ, cần phải tước dần khí thế của chúng đi. Các ông mau cùng ta tuyển lấy tám trăm tinh binh, bốn trăm cung thủ, bốn trăm đao thủ, nấp trên đầu thành, tạo thế lưới giăng. Sau đó, ta trỏ cờ lệnh chỗ nào thì các ông để hổng chỗ ấy, cho quân Thát đánh vào, lưới vây giăng sát chỗ hổng... - Mắt sáng quắc, gã nhìn thẳng mặt hai người - Các ông làm được chứ?

Lữ Đức và Lâm Mộng Thạch chưa nghe đến dạng trận pháp như thế bao giờ, ngập ngừng bảo:

- Ngộ nhỡ...

- Hiện thời thắng bại chỉ trong gang tấc mà thôi. - Văn Tĩnh cắt ngang - Hoàng đế Thát đã dốc hết vốn liếng đánh một canh bạc, dùng xa luân chiến pháp kéo dài cuộc tấn công này, chi bằng thử dùng cách của ta, đã là đánh bạc thì làm gì có chuyện không mảy may sơ sảy... - Ngừng một lúc, gã hỏi - Thế nào, các ông có điều binh được không?

Hai người bị khích, đồng thanh đáp:

- Tất nhiên!

- Hay lắm! - Văn Tĩnh giơ cờ lệnh, trầm giọng nói - Hãy xem hiệu lệnh của ta đây!

Gã chầm chậm nhắm mắt, trút bỏ hết tạp niệm, mường tượng quân Mông như mũi đao của Tiêu Lãnh, tuy thiên biến vạn hóa, nhưng gã đã nắm được cái chấm nhoay nhoáy ấy rồi.

Không còn bị tên và đá uy hiếp, đại quân Mông Cổ lại rục rịch công thành.

Mông Ca sáng mắt:

- Sắp phá được rồi!

Văn Tĩnh bắt đầu phất cờ, một khoảng rộng chừng trăm thước giãn ra trên hàng phòng thủ.

Mũi tấn công sắc bén nhất của đại quân Mông Cổ là nhóm Phong Nhận lập tức trèo vào lầu thành, đồng đội phía dưới hoan hô rầm trời, song mấy chiến sĩ anh dũng còn chưa kịp xung sát, đã thấy bên đối phương tên nhô ra tua tủa, rồi loạn tiễn như mưa, đao quang như tuyết, thi thể và đầu người rơi lộp độp xuống đoàn quân dưới chân thành. Chỗ hở lập tức bít kín.

Chưa đến nửa canh giờ, người Mông Cổ lại khai mở được một quãng rộng độ hai trăm thước, binh sĩ chen chúc đổ về đó.

- Cung hỉ hoàng thượng, phá được Hợp Châu rồi! - Quần thần quỳ tâu rồi xưng tụng - Vạn tuế!

Mông Ca chực cười lớn, xảy đâu toán binh sĩ trèo thành lại rơi xuống như mưa, người thì bị tên xuyên thấu xương, người thì chết ra quỷ không đầu. Mông Ca đương vui vẻ lại nổi giận:

- Chuyện gì thế kia?

Chưa nói dứt, đã thấy chỗ hổng được lấp kín.

Cứ như thế mấy lần, đại quân Mông Cổ tổn hại nặng nề. Văn Tĩnh chuyên trỏ cờ đến những nơi tập trung nhiều tướng sĩ kiêu dũng nhất của bên địch, dần dần lính Mông Cổ đâm chờn, rất nhiều người tiến đến sát chân thành rồi mà không dám trèo lên nữa. Văn Tĩnh thừa cơ ra lệnh trút con lăn và đá cối xuống, quân Mông Cổ tức thì rục rịch muốn lùi, tám vạn người đùm đề xô đẩy, lộn xộn bát nháo hết cả.

Mấy lần tưởng thắng cuối cùng lại thua, Mông Ca nổi giận đùng đùng, thúc chân vào bụng ngựa. Trục Nhật vô cùng thông minh, hiểu ý chủ nhân phóng vụt ra, đám tùy tướng không ngăn cản kịp.

Mông Ca phi đến dưới thành, vung roi ngựa quật sĩ tốt. Những hàng lính đang ngần ngừ chưa quyết, ăn phải roi đều không dám lùi xuống nữa, tiếp tục liều chết tiến lên, đối mặt với tên với đá.

Thấy đối phương bỗng chốc khôi phục sĩ khí, Văn Tĩnh ngạc nhiên vô cùng, bèn chăm chú quan sát thật kỹ, nhận ra một tướng quân Mông Cổ vận y giáp hoa lệ đang tế ngựa khua roi, phóng tới vèo vèo, thần uy lẫm lẫm. Đại quân gặp ông ta đều rú lên bài hãi, tránh rạp sang hai bên như cỏ ngả trước gió. Bá Nhan đang đứng đằng xa cũng trông thấy, tái mét mặt, hươ trảm mã đao dẹp đám sĩ tốt xung quanh, phi về phía chủ.

Văn Tĩnh phất lệnh kỳ. Phá sơn nỗ lại khởi động, rít lên những tiếng chói tai, tên đá chứa kình phong bật theo hướng Mông Ca.

Đại hãn Mông Cổ chợt cảm thấy buốt óc, vội khiển ngựa tránh, song Phá sơn nỗ một loạt bắn đến hai mươi mũi tên, vừa dày vừa gấp, sức mạnh như phiến đá nặng trăm cân nhằm mặt xô thẳng tới, Mông Ca không tránh kịp, đành giật cương gấp, con thần câu lập tức tung vó chồm dậy, hứng cả loạt đá vào ngực, chết ngay tại chỗ. Mông Ca cũng bị xung lực cực lớn hất văng đi xa năm trượng, lộn một cái ngã chúi đầu xuống đất, chưa hết đà, lăn thêm năm thước nữa mới dừng lại được.

Bá Nhan phi bở hơi tai, tim gan như muốn vỡ. Tới nơi, y móc chân vào bàn đạp, nhoài mình xuống ôm lấy Mông Ca, tế ngựa ra khỏi trận. Văn Tĩnh thấy thế, lệnh cho Phá sơn nỗ phát loạt thứ hai, khối đá khổng lồ vù vù đuổi theo. Bá Nhan khua trảm mã đao chém lại sau, đá tóe lửa vỡ tung, đại đao tuột tay bay mất, hổ khẩu cũng rách toạc, Bá Nhan ngã ngựa, lăn một cái rồi guồng dậy ôm Mông Ca chạy thật nhanh. Khi loạt tên phá núi thứ ba căng lên, y đã vượt ra ngoài tầm bắn.

Tiếng chiêng trỗi dậy, vang vang khắp trời Hợp Châu. Đại quân Mông Cổ rút mạnh về như nước triều. Văn Tĩnh tiến tới trước, chăm chú nhìn theo lá cờ tiết trắng biến mất dần nơi xa, bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Gã buồn bã thở dài, chống trường kiếm xuống đất, ngửa mặt nhìn lên bầu trời nhuốm đỏ rồi từ từ quỳ gối. Ánh dương rơi rớt chảy qua bộ khôi giáp vằn vện của gã, hòa làm một với sắc máu đọng loang lổ. Máu lăn ròng ròng theo sống kiếm, thấm xuống kẽ đá, biến mất tăm...

"Kết thúc rồi!" Gã thầm gọi: "Bố ơi!"

oOo

Đại tướng, mưu thần, phi tử, lũ lượt quỳ đợi bên trong và bên ngoài trướng vàng. Mông Ca nằm trên thảm lông, cạnh gối là phi tử người Sắc mục5 đẹp nhất của ông ta. Một viên đại phu Mông Cổ đang tỉ mỉ xoa lên người Đại hãn thứ thuốc cao có hòa sữa dê, thuốc cứ xoa xong lại bị máu từ trong chảy ra xối bật đi. Bỗng đâu một luồng gió tà rờn rợn từ ngoài trướng thi thút luồn vào, đèn đóm thoạt tắt thoạt sáng, chập chà chập chờn, Mông Ca khẽ rùng mình, mở bừng hai mắt. Viên đại phu giật thót, lỡ tay đánh đổ thuốc xuống đất, chất thuốc trắng sữa nhoe nhoét hết cả ra.

Mông Ca bải hoải, mắt nhìn không rõ, chỉ thấy nhờ nhờ những bóng người, há miệng muốn nói nhưng không ra tiếng. Lần lần trông thấy đồng cỏ Nãi Man mênh mang nơi quê nhà, bò dê đông đúc, sông Oát Nan sóng vỗ ì oạp, uyển chuyển chảy đi; trông thấy vầng mặt trời sắp lặn đỏ ối trên bình nguyên Nga La Tư, từng đoàn chiến binh nhìn về trời tây cất tiếng hát khúc ca du mục hùng tráng; trông thấy núi non trung nguyên

nhấp nhô; trông thấy đầu người Sắc mục chất thành đống trên dặm đường chinh chiến... Hãn nghĩ tới đoạn khoái ý, tiếng cười sin sít bật ra khỏi cái cổ bị trẹo. Bỗng đâu, cảnh sắc trước mắt vụt thay đổi, những đồi xương trắng, những sông máu đỏ, thi thể la liệt chân thành Hợp Châu. Mông Ca thảng thốt, buốt lộng óc, tưởng chừng có một tảng đá từ trên trời rơi xuống, càng lúc càng lớn, tựa ngọn Thái sơn đè bẹp đầu mình, toàn thân run rẩy dữ dội, cổ họng rít lên khò khè thảm thiết.

Mọi người nghe mà sởn gai ốc, một phi tử đánh bạo kê tay đến gần mũi Mông Ca, bỗng tái mặt ngất đi. Đại phu kinh ngạc chạm lên bàn tay nhợt nhạt của vị vương hãn, thấy tay lạnh ngắt, y rùng mình.

Ngoài trướng, gió lạnh quay cuồng, đèn đuốc trong trướng ngả nghiêng mấy lần, cuối cùng phụt tắt.

oOo

Văn Tĩnh uống hết chén rượu mạnh, nhìn theo Vương Lập thương nặng chưa khỏi đang được thuộc hạ dìu đi, nhớ lại chiến sự hôm nay, tưởng như chuyện đã xa lắm rồi, chợt nghe thấy Lữ Đức vỗ bàn ca:

"Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa.

Trận mưa vừa dứt

Ngóng trời xa uất hận kêu dài

Hùng tâm khích liệt."

Các tướng hòa theo:

"Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt

Chớ lỏng lơi kẻo nữa bạc đầu

Ích gì rên xiết."

Lâm Mộng Thạch nối vào, giọng rền như chuông, mạnh mẽ hùng hồn:

"Mối nhục Tĩnh Khang chưa gội hết,

Hận thù này bao giờ mới diệt

Cưỡi cỗ binh xa, giẫm Hạ Lan nát bét"

Các tướng hòa theo, khí thế hào hùng như nuốt cả sơn hà:

"Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ

Khát, cười chém Hung Nô uống huyết."

Đại sảnh lắng lại một thoáng, mọi người cùng nhìn Văn Tĩnh, ra ý đợi gã ca câu cuối cùng: "Rồi đây giành lại cả giang san. Về chầu cửa khuyết." 17431744 nhưng Văn Tĩnh chỉ cười buồn, lẳng lặng nâng chén uống cạn.

- Thiên tuế! - Lữ Đức giơ cao chung rượu - Lần này trở về Lâm An, nếu có việc gì dùng đến Lữ mỗ xin cứ nói. Lữ mỗ dẫu gan óc lầy đất cũng không dám từ nan.

Văn Tĩnh chưa lên tiếng, Lâm Mộng Thạch đã chen lời:

- Nói năng kiểu gì thế? Còn gọi là thiên tuế nữa ư? Hoài An vương dụng binh như thần, thiên tài trời sinh, đáng làm mười phiên vương, mười thiên tuế7.

- Đúng đấy! - Các đại tướng nhao nhao rộ lên - Hôm nay đã trừ được giặc ngoài, chỉ cần vạn tuế ra lệnh, chúng thần sẽ kéo sang đông, vào Lâm An, đoạt lấy long đình...

Đại sảnh ồn ào như chợ vỡ, mọi người không uống cũng say, mê man khoái chí.

Đêm đã khuya, tiệc rượu tàn. Văn Tĩnh ngồi kiệu trở về Trúc Hương viên, chợt nghe thấy phía xa có tiếng nhốn nháo vọng lại, càng lúc càng rõ, dần dần nhận ra là tiếng than van ai oán dậy đất, kẻ khóc chồng, người hờ con, người gọi cha... Một nỗi bi thương xói lòng, Văn Tĩnh không nén nổi, bật khóc rấm rứt, lệ tuôn lã chã.

oOo

Đêm đen như mực, bóng một con ngựa gầy lòa nhòa ẩn hiện, tiếng hí thê thiết vọng lên trời khuya. Ngọc Linh ngồi trên mái lầu thành Hợp Châu, gió hắt cuốn mưa phùn quét ngang má. "Sư huynh bị thương nặng thế, không biết đã đi đâu rồi?" Nước lạnh buốt chảy trên mặt nàng, chẳng rõ nước mưa hay nước mắt: "Ta làm anh ấy bị thương, sư phụ chắc sẽ từ ta. Ta là người Mông Cổ, cái gã của nợ ấy cũng ghét bỏ ta. Trời đất rộng lớn dường này, nhưng có chỗ nào cho ta? Có chỗ nào cho ta đây?" Đang miên man suy nghĩ, bỗng nàng nghe thấy phía xa có tiếng xe ngựa lọc cọc. Người Mông Cổ đang rút quân. Lại tiếng con hát gảy mã đầu cầm ai oán, thảm não cất khúc bi ca:

Chim ưng trên đồng cỏ rộng, bay từ nơi thái dương mọc, đôi cánh che lấp bầu trời, bóng rợp phủ trùm mặt đất, sói lang phủ phục, dê vàng sợ run.

Sông dài ơi, vì sao ngươi thấm ướt lông vũ của ưng?

Núi cao ơi, vì sao ngươi ngăn trở đường bay của ưng?

Chớp ơi, vì sao ngươi giật đứt đôi cánh vàng óng ấy?

Bi thương quá đỗi bi thương!

Biển đang gào thét, vùi lấp thảo nguyên

Núi đang sụp đổ, biến thành bình địa

Trời xanh vĩnh cửu ơi, vì sao nỡ gọi người con trai cao ngạo trở về?

Dư âm tiếng ca bay đến tai Bá Nhan. Y ngồi trên ngựa, chăm chú dõi nhìn đèn đuốc le lói phía thành Hợp Châu, bất động.

A Thuật đột nhiên chạy đến, dừng lại sau lưng y, đôi mắt rực lên trong đêm:

- Bá Nhan tướng quân!

- A Thuật à! - Bá Nhan ngoái đầu, dằn từng chữ - Chúng ta sẽ còn trở lại đây.

- Vâng - Mắt A Thuật lóe lên sắc nhọn - Chúng ta sẽ còn trở lại!

Bá Nhan ngửa mặt hú dài, tiếng hú văng vẳng truyền đi xa. Ba quân đều kinh hãi. Y giật ngựa quay đầu đi cùng A Thuật, mưa gió mù mịt táp vào mặt. Họ chìm dần trong bóng tối bao la.

oOo

Lại một buổi ban mai. Mặt trời rực rỡ nhô cao, bữa sáng ngồn ngộn trên bàn đã nguội tanh nguội ngắt. Nguyệt Thiền khẽ càu nhàu:

- Cái ông thiên tuế này toàn ngủ nướng thôi!

Nàng không nhịn được, đến gần phòng ngủ bằng gỗ tử đàn, lén đẩy cửa nhìn trộm vào, bất giác sững sờ. Trong phòng vắng lặng không một bóng người, trên giường chăn gối rất ngay ngắn, tấm Cửu Long ngọc lệnh óng ánh trong veo cũng nằm đó. Nàng nhìn ra ngoài khung cửa sổ chạm hoa, chim hót véo von, trúc khua xào xạc, nắng nhảy nhót như vụn vàng, rắc xuống sàn đá xanh lặng lẽ.

oOo

Sông lớn chảy về đông, nước trôi cuồn cuộn muôn đời không ngưng nghỉ. Hai bên sông, núi đồi sừng sững xanh ngút ngàn, thi thoảng nổi lên một vùng lá đỏ, trông rất thích mắt.

Văn Tĩnh vận áo vải thô, đi dọc triền sông, nhìn giang sơn ngàn đời, cảm thấy tương lai như mộng, bất giác tức cảnh sinh tình, ngâm ngợi:

”Giang hành kỉ thiên lý,

Hải nguyệt thập ngũ viên.

Thủy kinh Cù Đường hiệp,

Toại bộ Vu sơn điên,

Vu sơn cao bất cùng,

Ba quốc tẫn sở lịch.

Nhật biên phàn thùy la,

Hà ngoại ỷ khung thạch...”8

Long đong suốt quãng đường, gã ngâm nga không ngơi miệng, đến một bến sông, thấy buồm cột san sát, mấy làn khói tỏa trên đầu thuyền.

Một ông lão ở nhà thuyền gần đó trông thấy Văn Tĩnh mặc trang phục đi đường, tiến đến cười chào:

- Quý khách muốn đi thuyền ư?

”Đi đâu đây?” Văn Tĩnh cảm thấy con đường trước mặt thật tối tăm, bất giác sinh dạ băn khoăn: ”Biết đi đâu đây?”

Ông lão lại hiểu lầm, bèn bảo:

- Thuyền này chỉ đến Quý Châu, nếu cậu muốn xuôi sang đông thì hẵng ngồi thuyền đến Quý Châu rồi đổi.

- Tại sao ạ?

Ông lão giải thích:

- Tam Hiệp hiểm trở nước xiết, không thể gối sóng mà đi, già chẳng dám mạo hiểm. Sóng to gió cả bình thường già còn chèo chống được, chứ vào eo sông rồi chẳng có bản lĩnh ấy đâu.

Văn Tĩnh cười hỏi:

- Vậy đến Quý Châu thì bao nhiêu lượng bạc?

Ông già hỏi.

- Cậu bao cả thuyền hay ngồi chung với hành khách khác?

- Bác nói rõ hơn xem?

- Bao cả thuyền tức là một mình một thuyền, giá năm lượng bạc. Ngồi thuyền chung tức là nhiều khách một thuyền, giá chia theo đầu khách.

Văn Tĩnh sợ ở Hợp Châu có người đuổi theo, chỉ muốn đi sớm chừng nào hay chừng ấy, bèn móc ngực áo ra hai nén bạc vụn, đưa cho ông già:

- Cho cháu bao cả thuyền đi!

- Ta trả mười lượng! - Phía sau có giọng con gái cất lên lanh lảnh - Ta bao thuyền này!

Văn Tĩnh giật thót, đứng đực ra.

Ông lão cười:

- Già là người làm ăn, phải trọng chữ tín. Người đến trước phục vụ trước, cậu khách đây đã bao...

- Hai mươi lượng! - Người ấy lại nói rành mạch.

Ông già sửng sốt.

- Sao, vẫn chưa được ư? Bốn mươi lượng. - Cô gái tiếp tục. Ông già toát mồ hôi.

- Ngọc Linh! - Văn Tĩnh từ từ quay lại, nhăn mặt - Sao cô phải đối đầu với tôi thế?

Ngọc Linh vận áo xanh biếc, lưng đeo bao lụa, đứng óng ả bên sông, nghe hỏi vậy liền nhướng cặp mày liễu:

- Thứ ngươi được gọi thẳng tên ta thế sao?

Văn Tĩnh tắc họng:

- Tôi...

- Tôi gì mà tôi, ta không nghe ngươi nói nữa. - Ngọc Linh hừ mũi, bước lên thuyền. Văn Tĩnh cuống quýt:

- Cô đừng đi vội. - Nói rồi gã giơ tay ra níu, Ngọc Linh trở tay, giở Như Ý Ảo Ma thủ gõ lên cổ tay gã. Văn Tĩnh nghe đau nhói, lập tức rụt tay lại, rồi lắc mình đến chắn trước mặt Ngọc Linh:

- Cô nghe tôi nói đã!

Ngọc Linh xuất thủ nhanh như chớp, vỗ chưởng tới, chưởng phong ào ạt ép Văn Tĩnh thoái lui. Nhưng khi nàng toan quay gót, gã đã lại chắn lên trước mặt. Ngọc Linh thét:

- Ngươi muốn chết ư?

- Tôi... - Văn Tĩnh hổ thẹn, chẳng biết nên mở lời thế nào. Ngọc Linh nhón chân, xòe hai tay phất về phía gã. Văn Tĩnh thi triển bộ pháp né tránh, Ngọc Linh thu tay về, gã lại nhoài lên.

- Cái thằng đê tiện này! - Ngọc Linh nổi giận, tay đấm chân đá. Văn Tĩnh đành lắc mình tránh. Hai người thoắt tiến thoắt lui bên sông. Văn Tĩnh một mực vận dụng chiêu bài né tránh, mau chóng rơi vào thế hạ phong. Chưa đến mười chiêu, xẹt một tiếng, tay áo gã bị Ngọc Linh giật rách một mảnh, bắp tay lộ ra, hiện lên dấu răng rõ rệt. Ngọc Linh trông thấy, nhớ lại những cảnh êm đềm trong nhà lao, đứng sững ra như bị sét giáng.

Thấy nàng bần thần nghẹn ngào muốn khóc, Văn Tĩnh không hiểu ra sao, hoang mang tiến nhanh lại gần:

- Em... Đừng khóc! Tôi không tránh nữa, em muốn đánh thì đánh đi. Chỉ cần em đừng khóc, đánh chết tôi cũng được! - Gã ưỡn ngực lên, nhắm mắt lại, tư thế sẵn sàng "để em đánh".

- Đồ... ngốc! - Ngọc Linh lệ đang hoen mi, bỗng bật cười khanh khách, rồi vừa khóc vừa nói - Sư huynh bị thương nặng thế, sư phụ sẽ không cần em nữa, không cần em nữa...

Nàng khóc rất thảm thiết. Văn Tĩnh cũng muốn khóc theo, buột miệng bảo:

- Anh... anh cần em!

Ngọc Linh ngẩng đầu, mắt mờ nước:

- Ai mong mình thương, mình giết chết Đại hãn, danh vang thiên hạ, sắp trở về Lâm An hưởng phúc, mỹ nữ đề huề, em thì đáng gì đây?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Đối với anh, muôn vàn mỹ nữ hay giàu nghiêng thiên hạ đều không sánh nổi một mình em!

- Được lắm! - Ngọc Linh lườm gã - Gã ngốc này cũng mồm mép lừa người gớm!

Văn Tĩnh cuống quýt, mắt hoe đỏ:

- Anh nói câu nào cũng là chân tình.

Ngọc Linh cong môi, nín cười nhiếc:

- Dẫu vậy, em vẫn là người Mông Cổ. Người Mông Cổ đã giết cha mình, lẽ nào mình không hận em?

Văn Tĩnh thở dài:

- Trước nay anh chỉ biết người Tống thương vong, nhưng đêm qua nghe bà con khóc than mới nhận ra, dưới thành Hợp Châu cũng có rất nhiều người Mông Cổ thiệt mạng. Họ cũng có vợ con, có cha mẹ anh em, vậy mà máu nhuộm tha hương, hài cốt ly tán, bao nhiêu thân nhân vì thế mà đã khóc đến thắt gan đứt ruột. Tự cổ chí kim, chiến binh cũng là hung khí... Cái hận một mình anh có thấm gì so với nỗi bi thương lớn lao của cả thiên hạ này? Thế thì... - Nói tới đây, gã sa lệ, than - Anh còn hận em làm gì nữa?

Ngọc Linh buồn rầu nắm tay Văn Tĩnh, giơ tay áo chậm nước mắt.

- Được rồi được rồi! Đừng khóc nữa! - Văn Tĩnh dịu dàng khuyên nhủ.

Sau câu ấy, hai người đã giải tỏa hết những mắc mứu trong lòng, họ tựa vào nhau. Im lặng một lúc lâu, Văn Tĩnh mỉm cười hỏi:

- Đồ tinh quái này, sao em lại đến được đây?

- Sao mà không đến được? - Ngọc Linh bĩu môi - Em đang ngồi buồn bên sông, bỗng nghe thấy gã dở hơi nào đó bô lô ba la, hát vô sơn hữu sơn ...

Văn Tĩnh phì cười:

- Vu sơn chứ!

- Em cứ thích nói là hữu sơn đấy! - Ngọc Linh nghịch ngợm cãi, chớp chớp mắt - Mà vừa rồi mình bảo cái gì có đáng gì có thấm gì ấy nhỉ?

Văn Tĩnh thắc mắc:

- Đâu?

Ngọc Linh sốt ruột:

- Thôi, tóm lại em là một đứa con cù bơ cù bất không cha không mẹ, không sư phụ, chẳng ai cần em cả.

Văn Tĩnh sực hiểu, cười ha hả. Ngọc Linh ngượng nghịu, đấm gã thùm thụp rồi vùi đầu vào ngực tình lang, cảm thấy chẳng niềm vui nào bằng.

Tiếng kèn rúc bên sông khiến hai người yêu đang đắm say sực tỉnh. Văn Tĩnh ngửa mặt cười dài, nắm tay Ngọc Linh bước về phía thuyền mộng đang neo đợi...

Hết chương 7

Chú thích:

22502251 Lòng rối bời bời

22542255 Thiêu rụi trời đất

22582259 Loại nổi tiếng nhất trong các loại thuyền chiến Trung Quốc, xuất hiện đầu tiên ở nước Việt thời Chiến Quốc. Thuyền cao vài trượng, có nhiều tầng, trông như một kiến trúc, còn có cột chèo, buồm (buồm cũng là một chi tiết mới mẻ so với thuyền bè cùng thời). Xem hình: Thuyền lầu thời Hán

22642265 Tức người Scythia, một bộ lạc gốc Iran sống ở miền nam nước Nga

22682269 Thời nhà Nguyên, các tộc người được chia như sau: a/ Mông Cổ, b/ Sắc Mục (các dân tộc ở Trung Á và Tây Á, bao gồm cả người châu Âu như Nga, Hung...), c/ Hán nhân (cư dân cũ của nước Kim, bao gồm cả người Khiết Đan, Nữ Chân, Cao Ly, lẫn người Hán), d/ Nam nhân (cư dân cũ của nước Tống, chủ yếu là người Hán).

22722273 Tất cả những đoạn mấy người này hát hợp lại là toàn bộ bài từ Mãn giang hồng của Nhạc Phi (Bản dịch Nam Trân)

22762277 Tức là vạn tuế.

22802281 Phần đầu bài thơ Giang hành kỉ thiên lý của Lý Bạch (Bài này còn một tên khác là Từ Ba đông ngồi thuyền đến eo Cù Đường lên đỉnh cao nhất của núi Vu đề thơ)

9. Cô Vân Xuất Tụ [1]

Gió nồm hây hẩy, trời đã vào vụ cuối xuân. Ven sông, hoa đào tàn dần, phủ xuống dòng Hán giang 2 mênh mang, thong thả trôi về nam.

Xuân tàn con nước những đau lòng

Chống gậy tiêu dao đứng bãi sông

Bông liễu điên cuồng bay trước gió

Hoa đào khinh bạc chảy xuôi dòng.

Đỗ Phủ sáng tác bài Tuyệt cú mạn hứng3 này khi đang sống khốn quẫn ở đất Thục, bài thơ nhắc chuyện hưng vong nhân thế, ngụ ý được mất khó lường. Người ngâm thơ là một nhà nho già, lúc ấy đương đứng bên sông, đôi mấn tóc pha sương, khuôn mặt răn reo. Sau lưng ông, một cánh đào rụng xuống như bông tuyết, theo sóng dập dềnh trôi đi.

Một người áo đen đã đứng ở đấy từ rất lâu rồi, nghe mấy câu thơ bèn liếc mắt nhìn những đóa hoa tươi tắn phủ đầy cây, bỗng nóng nảy thốt:

- Cái hoa rừng chết tiệt! Bông nào bông nấy toe toét, cười trông phát ghét!

Rồi y phất tay áo. Trên tán cây bên cạnh, hoa đào rụng xuống như mưa, một con chim giật mình lao vụt lên trời, bay vòng vòng kêu chiêm chiếp.

Nhà nho nghe động tĩnh ngoái lại, thấy gần đó có một vật đen nhẻm ngồi chồm hỗm, đôi mắt xanh lè to tướng. Ông ta hoảng hồn, tưởng mình hoa mắt bèn dụi dụi rồi nhìn lại thật kỹ thì không thấy vật ấy đâu nữa. Đương ngơ ngác, bỗng ông ta rú lên, chúi người quay mình đi, không may đang đứng ven sông nên hụt chân ngã xuống, nước ngập đến thắt lưng.

Từ rừng hoa đào đi về phía tây chừng hai trăm bước là đường cái quan, bên đường có một quán trọ, tuy rất đơn sơ song cũng rộng rãi. Một gã chạy việc đương đứng ngáp ngoài quán, nhìn về hướng tiếng rú đằng sông, cười nhạt:

- Lão Diệp lại lên cơn rồi, chẳng để cho người ta nghỉ nữa.

Một gã khác cười:

- Chắc là nhớ vợ. Các cụ dạy rất đúng: học trò dài lưng tốn vải. Tọng cho lắm chữ nghĩa vào, có bà vợ cũng không kham nổi!

Đám phục vụ bận bịu suốt sáng, vốn dĩ rất mệt, nhưng nghe những chuyện gió trăng ấy đều phá ra cười, hào hứng hẳn lên. Một người tủm tỉm bảo:

- Kể cũng kỳ, lão Diệp tuy già xấu nhưng lại có cô vợ khá đỏm, dạo xưa tôi từng gặp rồi. Bây giờ cô ả đã đi theo giai, chẳng biết thằng cha nào được hưởng phúc!

Một gã giễu:

- Cái phúc ấy thì giống hèn mọn nhà anh có tu mười kiếp nữa cũng không với tới, đừng có mơ!

Gã nọ bị một phen tẽn tò giữa bao nhiêu người, đỏ bừng mặt cười khẩy:

- Xin chú! Lại chuột chù chê khỉ hôi. Lòng vả lòng sung cả...

Đương mải nói, bỗng nghe trong nhà thét ra:

- Tiểu nhị đâu, cho thêm mâm rượu nữa nào!

Gã giật nảy mình, vắt cái giẻ lau cáu bẩn lên vai, đổi ngay ra nét mặt vui vẻ:

- Đến ngay đến ngay!

Rồi gã chạy ào đi, lao qua tấm rèm cửa bám đầy những đất vàng. Trên rèm viết bốn chữ lệ "Quán cổ Nghi Thành".

Trong quán chật ních, không khí hết sức ồn ã. Một người đàn ông râu quăn đón lấy mâm rượu, đặt cạch xuống bàn làm đống bát đĩa lỉnh kỉnh nảy tưng tưng. Gã bày ra hai bát men to, rót đầy rượu, cười bảo:

- Có câu: nể thần nể cả cây đa! Tiếng tăm như Một phong quyền Tiêu Phóng Hạc và Đả đỉnh thần Phùng Khuy mà vừa nhìn thấy danh thiếp của Vân đại hiệp là tỏ vẻ cung kính hết sức, Hàn Tranh tôi đi đưa thiếp cũng được thơm lây... - Nói rồi mặt mày rạng rỡ, gã cầm bát rượu nốc một hơi cạn sạch.

Ngồi bên kia bàn là một người đàn ông gầy gò nhỏ thó, bứt bứt sợi râu cằm:

- Những tưởng sau Hoài An vương, trên đời chẳng còn anh hùng nữa. Lần này Vân Vạn Trình chiêu tập đại hội, kể cũng như điểm thêm một chút hào khí cho thế đạo.

Hàn Tranh lại uống bát nữa, cười bảo:

- La lão ca! Người ta thường nói, anh hùng đời nào chẳng có. Hoài An vương cố nhiên là giỏi rồi, nhưng tôi thấy Vân đại hiệp cũng chẳng kém. Cứ ngẫm mà xem, quân mình đánh Thát đều lấy một chọi mười, mấy nghìn hào kiệt tập trung ở Hợp Châu làm gì không giúp được ông ta tróc thẳng đến sào huyệt giặc? - Hàn Tranh nói vào hứng, lại rót thêm bát nữa, uống ừng ực ừng ực. Tửu lượng gã rất khá, uống liền ba bát mà mặt không đổi sắc.

Người họ La chừng như có tâm sự, gõ gõ năm ngón tay lên cạnh bát, thở dài:

- Hàn lão đệ tuổi trẻ nhiệt tình, thực khiến La Tùng ta ngưỡng mộ. Nhớ dạo ở Hợp Châu, ta cũng từng đánh vài ba trận với quân Thát. Dụng binh trên chốn sa trường phức tạp hơn đơn đả độc đấu nhiều. Ta nghĩ, lính Thát thật sự rất lợi hại!

Hàn Tranh đã uống hơn nửa bát rượu, nghe vậy đặt cạch bát xuống, lớn tiếng bảo:

- La huynh nói làm người ta nản quá. Bao nhiêu năm nay quân Thát giao chiến với Đại Tống, cuối cùng thì sao? Chỉ biết nhìn đất nước tươi đẹp này mà tức nổ đom đóm mắt chứ có gì hơn đâu!

Người họ La cụp mắt, giơ tay mở ngực áo, để lộ một đường sẹo đao đen xì từ chỗ tim kéo xuống đến thắt lưng, cười buồn:

- Hồi ở Hợp Châu có Trấn Nhạc tướng quân Tôn Hạo và Loạn vân thương Ngải Minh, ai trong hai người đó mà chẳng giỏi gấp mười La Tùng này? Về sau ra sao? Tôn huynh chết giữa đám tên bay đạn lạc, Ngải huynh còn thê thảm hơn, cả đời dùng thương mà mất mạng dưới rừng thương. La mỗ lĩnh một đao, nằm liệt giường cả tháng trời, cứu được tính mệnh kể cũng là may lắm...

Tiếng lào xào trong quán hơi dịu đi, mấy chục cặp mắt quay lại nhìn vết sẹo.

La Tùng khép áo, cầm bát rượu uống một hơi, áng chừng tửu khí bốc, hai mắt đỏ ngầu. Hàn Tranh cúi đầu uống rượu, chẳng nói chẳng rằng. Chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng tiểu nhị chào mời, ai nấy ngẩng đầu nhìn. Một người đàn ông và một người đàn bà bước vào. Người đàn ông cao gầy, trán rộng mày dài, mắt sáng miệng tươi trông rất dễ gần. Người phụ nữ nước da trắng mịn, nét mặt thanh tú, tuy vận áo thô trâm cỏ nhưng vẫn rõ ra nhan sắc trời sinh, tay dắt một đứa bé tóc xõa, mặt hồng hào, mắt đen láy đang nhìn lướt rất nhanh khắp mặt mọi người.

Người phụ nữ xinh đẹp liếc quanh, cau mày bảo:

- Đương gia, ở đây bẩn thỉu quá! Đổi chỗ khác đi.

Người đàn ông gật đầu:

- Được!

Họ toan quay ra thì đứa nhỏ cong môi kêu:

- Không! Chân con mỏi dừ rồi.

Người đàn ông trợn mắt, đứa bé rụt đầu lại:

- Mẹ ơi!

Thiếu phụ xoa đầu nó, cười bảo:

- Được được! Theo ý con, mình không đi nữa. - Rồi ngoảnh sang tên phục vụ, nàng lạnh lùng nói - Sao ngây ra như phỗng vậy? Mau đi dọn một cái bàn cho chúng ta!

Thấy một người đương nói nói cười cười lại có thể trở mặt nhanh thế, gã tiểu nhị ngạc nhiên vô cùng, may mà đã tiếp xúc với bao nhiêu khách từ nam ra bắc rồi, phản xạ ít nhiều cũng linh hoạt, gã liền cười xòa:

- Xin lỗi bà, quán nhỏ người đông, chỉ có cách ghép bàn ghép ghế ngồi thêm... - Đang nói, chợt nhận ra vẻ mặt đe dọa của người phụ nữ, tim gã đập thình thình, giọng yếu hẳn đi.

Người đàn ông khẽ bấm tay vợ, cười bảo:

- Vậy nhờ anh!

Gã tiểu nhị mừng rỡ vâng dạ luôn miệng. Thiếu phụ trừng mắt nhìn chồng, trách:

- Đồ ngốc! Hệt như cục bột ấy, mặc tình người ta nhào nặn, họ nói đông, mình đố có dám nói tây... - Nàng lầm bầm mãi, nhưng anh chồng cứ cười cười, chẳng ừ chẳng không .

La Tùng đã chăm chú quan sát người đàn ông từ khi họ bước vào quán, lúc này nghe anh ta bị cô vợ oán trách kỳ kèo, y bèn vịn bàn đứng dậy, chỉ tay vào chiếc ghế dài bên cạnh mình, tươi cười mời:

- Nếu tôn giá không chê, xin đến đây ngồi.

Người đàn ông sáng mắt, cười đáp:

- Đa tạ ý tốt của huynh đài, chúng tôi đành quấy quả một chút! - Đoạn dắt vợ con tới gần, thong thả ngồi xuống.

Hàn Tranh uống đã hơi nhiều, kẻ cả giơ bát rượu lên bảo:

- Hàn Tranh bất tài, hiệu xưng Phiên giang thủ. - Xong trỏ La Tùng giới thiệu - La huynh đây biệt hiệu La Đoạn thạch, luyện tập thứ công phu ít có. Hiền khang lệ xem chừng cũng là con nhà võ, chẳng hay cao danh quý tính là gì?

Người đàn ông liếc thiếu phụ, hơi lúng túng, vòng tay đáp:

- Hảo hán đừng khách sáo! Tên tuổi chúng tôi thấp kém thực không đáng nói ra.

Hàn Tranh nghe giọng điệu lấp liếm, rất không bằng lòng:

- Người này hành sự dút dát, chán quá!

Gã cười ha hả, cầm bát rượu dốc vào họng. La Tùng nhìn người đàn ông, lòng nghi hoặc: "Trông bề ngoài thì nhang nhác, khổ nỗi năm đó thân phận mình thấp hèn, chỉ được ngó từ xa có hai lần, cũng không rõ lắm."

Hàn Tranh lại uống cạn hai bát rượu to, chuếnh choáng đưa mắt nhìn cặp vợ chồng nọ:

- Nói như vậy tức là, không phải huynh đài đến đây để tham dự "Quần Anh minh4"?

Người đàn ông lắc đầu. Đứa bé thình lình chen ngang:

- Quần Anh minh có biểu diễn gấu chó phải không? - Nó nói nhanh quá, ông bố không ngăn kịp, ra ý bực bội. Đứa bé lè lưỡi rúc vào lòng mẹ.

Hàn Tranh thoạt tiên không phản ứng gì, nhưng chỉ chốc lát là biến sắc, đập bàn tức giận:

- Mày nói gì vậy? Quần Anh minh là nhóm họp của các anh hùng hào kiệt Đại Tống, ai bảo là biểu diễn gấu chó? - Gã vừa nói vừa dậm một chân lên ghế đẩu. - Nếu ba người nhà các ngươi không giải thích cho rõ ràng, e rằng hôm nay không ra được khỏi cái cửa này.

Người đàn ông hoảng hốt, vội vã van lơn:

- Hảo hán bớt giận! Trẻ con nói năng linh tinh, chỉ là đùa thôi mà.

Nghe giọng y nhát chết quá, Hàn Tranh dịu nét mặt, nhưng trong bụng càng thêm khinh bỉ.

Thiếu phụ vuốt má con, cười hỏi:

- Tiêu nhi! Người lớn bàn luận, trẻ con sao lại nói leo?

Đứa bé bĩu môi:

- Tại mẹ đấy thôi? Mẹ chả bảo toàn gấu chó nện nhau còn gì!

Hàn Tranh không nhịn được nữa, đứng thẳng dậy, mắm môi mắm lợi quát:

- Con mẹ mày! Thằng khỉ nói lại tao nghe! Ai là gấu chó?

Người đàn ông cuống cuồng toan kéo đứa trẻ lại đánh, nhưng thiếu phụ đã nhanh tay ôm con vào lòng, mắng mỏ:

- Thằng hư đốn dám nói năng bậy bạ, xem ta trừng trị mày thế nào đây! - Đoạn giơ tay tát khẽ lên má nó, nhưng liền đó nàng giãn nét mặt, bật cười khúc khích. Đứa trẻ cũng cười khanh khách.

Ông bố thấy hai mẹ con thông đồng với nhau, chẳng biết làm thế nào, đành đứng dậy vòng tay nói với Hàn Tranh:

- Lời trẻ dại không biết tính suy, mong hảo hán lượng thứ.

Mặt Hàn Tranh vẫn xám xanh. La Tùng vẫy tay cười:

- Thôi nào, trẻ con nói năng có cân nhắc gì đâu, bỏ qua đi!

Hàn Tranh cười khẩy:

- La huynh nói thế là sao? Thằng bé này rõ ràng có ý chửi Quần Anh minh của chúng ta là Cẩu Hùng hội5, phép tắc đâu thế? Con hư bởi cha dong, ngươi làm cha cái kiểu gì vậy? - Gã vừa nói vừa nhoài người sang, dí ngón trỏ vào mũi người đàn ông. Anh ta luống cuống cúi đầu lắp bắp.

Thiếu phụ thấy chồng chịu nhục, dựng đôi mày liễu, toan can thiệp, chợt một giọng khàn khàn cười lên:

- Tổ sư bố con gấu! Sư huynh xem, thế đạo thời nay biến đổi cả rồi, vô duyên vô cớ lòi đâu ra lắm kẻ khốn kiếp như vậy? Rõ ràng là phường nhát chết giá áo túi cơm, lại khăng khăng tự xưng anh hùng hào kiệt, nay chống đây mai phản kia. Ha ha, đúng là hóng gió bắt bóng, theo đóm ăn tàn, mặt trơ như thớt!

Một giọng khác lành lạnh:

- Sư đệ nói chí phải.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng nói, thấy trong góc nhà có hai đạo sĩ, một người mặt trắng không râu, một người mặt đen mồm to, mũi khoằm khoằm, chính là người lên tiếng lúc đầu. Tên đạo nhân mặt trắng đang cười hùa theo, đôi mắt hình tam giác nhìn xoáy vào thiếu phụ. Nàng khó chịu, hừ khẽ ngoảnh đi.

Hàn Tranh đương tức đầy một bụng, nghe vậy bước vòng qua bàn, hung hãn hỏi:

- Thằng mọi mũi trâu6, ngươi thử nhắc lại lần nữa xem?

Đạo sĩ mặt đen cầm bát rượu, cười bảo:

- Ông quên mất, gấu chó không hiểu tiếng người. Ông có nói một trăm một vạn lần cũng chưa chắc nó hiểu.

Hàn Tranh nhịn không nổi, chẳng đợi đối phương dứt lời đã nhảy xổ tới, đấm thẳng vào ngực trái hắn ta. Đạo sĩ mặt đen ngồi im không nhúc nhích, chỉ hơi rùn vai tránh khỏi quyền, tay phải vẫn cầm bát rượu đưa lên mồm, thong thả uống.

Hàn Tranh thầm kinh hãi, chuyển quyền thành chưởng giang thẳng cánh tát vào mặt đạo sĩ. Hắn lại giơ tay trái gạt đi, cười hì hì bảo:

- Công phu mèo què của con mà cũng đòi giữ Hương Dương Xú Dương7 cái gì? Hà hà, ông khuyên con nên cuốn gói về quê giữ cho kỹ cái giường của con dâu đi, kẻo bị đứa khác nó ngủ thay mất thì không được dễ chịu lắm đâu... - Hắn vừa cười nói vừa nhẹ nhàng múa tay trái, vô hiệu hóa thế tấn công của Hàn Tranh.

Thấy một kẻ tu đạo mà nói năng tổn đức độc địa như vậy, Hàn Tranh càng tức giận, liên tiếp xuất hiểm chiêu, nhưng đều bị tên đạo sĩ phẩy tay hóa giải. Gã vừa hãi vừa thẹn, rống lên một tiếng thật to, tung liên hoàn cước. Đạo sĩ mặt đen vẫn ngồi nên xoay trở bất tiện, thành ra không cản kịp. Một chân ghế đẩu bị đá gãy rắc. Hàn Tranh xoay người thét:

- Đứng lên ông xem! - rồi lăng chân đá ngang, ba chân ghế còn lại gãy cả.

Ai nấy cho rằng đạo sĩ mặt đen ắt phải đứng dậy, không ngờ hắn cứ ngồi vững như đồng, tay cầm nguyên cái bát, lưng rượu trắng còn lại không một chút gợn, vẫn phẳng lặng như gương. Mọi người kinh ngạc nhìn kỹ thì nhận ra hắn đã xuống tấn, hai chân chống chắc tựa đóng đinh.

Hàn Tranh vừa xấu hổ vừa giận dữ, thầm hiểu đối phương võ công cao hơn mình nhiều quá, song trước cặp mắt chăm chú của bao nhiêu người, đã đâm lao đành theo lao, gã nghiến răng, giơ chân quét ngang hai chân đạo sĩ, nghĩ bụng ông mày thua thì thua, nhưng nhất định phải bắt mày đứng lên. Đang mải nghĩ, bỗng thấy đạo sĩ mặt đen ngửa cổ dốc hết rượu vào họng rồi vung tay phải ném thẳng cái bát vào mặt mình, Hàn Tranh vội vàng né sang trái. Đúng lúc đó đạo sĩ mặt đen lại đá móc chân phải lên, ngực Hàn Tranh thành ra ngửa đón ngay đầu mũi chân hắn. Hứng cú đá nặng như một cú chùy, gã Phiên giang thủ hực lên, bắn vù ra ngoài một trượng, miệng phun máu toe toét, ngất lịm đi.

La Tùng chạy rảo tới đỡ Hàn Tranh, trừng mắt nhìn đạo sĩ mặt đen:

- Bàn không cước?

Tên đạo sĩ đứng thẳng dậy, cười đáp:

- Kể ra ngươi cũng còn có mắt, nhận biết được chiêu thức của đạo gia ta! Thằng họ La kia, ngươi dập đầu lạy ta ba cái, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện, nếu không cước này... - rồi nhấn nhẹ chân, nền đá xanh nứt vỡ, hắn cười ha hả - sẽ dần ngươi làm mấy khúc, biến ngươi thành một phiến đá vỡ8 thật sự đấy.

La Tùng nhìn hắn từ đầu đến chân, cười nhạt:

- La mỗ dầu mấy khúc cũng là đá cứng. Còn túc hạ, dẫu nguyên vẹn gấp mười cũng chỉ là bãi phân chó mà thôi.

Mọi người cười ồ. Trên mặt tên đạo sĩ, khí xanh thoáng nổi rồi tan ngay, hắn cười khà khà, rùn người tống quyền phải vào ngực La Tùng. Họ La chuyển mình tránh, bóp lấy cổ tay đối phương, nhưng y chưa kịp hành động gì, quyền trái của đạo sĩ cũng đã tới nơi, cổ tay phải thì giằng về như con trăn ngoắt đầu. La Tùng, vẫn trong tư thế tấn, bị lôi ngay đến trước nắm đấm của tên đạo sĩ, y cả kinh biến sắc, giơ chân đá vào thân dưới hắn ta.

Đạo sĩ mặt đen cười:

- Đến vừa khéo! - Đoạn quay cánh tay. La Tùng hạ bàn không vững, bị hắn ném vù đi. Đạo sĩ mặt đen lắc mình theo, tóm lấy bối tâm La Tùng, cười khẩy - Sư huynh, đỡ này! - rồi hắn khoa tay lẳng La Tùng đi lần nữa.

Đạo sĩ mặt trắng thong thả đứng dậy, giơ tay đón lấy La Tùng, cười hì hì bảo:

- Quả cầu da này liệng sướng thật, ta cũng chơi cho vui.

Trong lúc hắn nói, La Tùng đã lại bay vèo đến chỗ đạo sĩ mặt đen. Đường đường một hán tử mình cao sáu thước như y mà bị người ta đùa nghịch như đồ chơi, thực xấu hổ không để đâu cho hết. Chủ khách trong quán đều cảm thấy bất bình, nhưng khiếp sợ trước võ công của hai tên đạo sĩ, đều không dám đứng ra can thiệp.

Đạo sĩ mặt đen bắt lấy La Tùng, cười lớn:

- Ai bảo con tự xưng hòn đá, ha ha, dùng con chơi cầu cũng khá vừa tay.

Nghe hắn ta nhục mạ, La Tùng giận lồi mắt, bỗng đâu người nhẹ hẫng đi, thì ra lại bị tung sang phía đạo sĩ mặt trắng rồi. Tên đó cười nói:

- Sư đệ, chúng mình chơi xổ số nhé. Ném thằng này đi, ai cướp được trước sẽ không phải trả tiền cơm hôm nay.

Đạo sĩ mặt đen hưởng ứng:

- Trò đó hay đấy!

Đạo sĩ mặt trắng cười hi hi, hất tay, La Tùng liền bay vù ra ngoài quán. Hai đạo sĩ cố ý phô trương, cử động nhanh như chớp lướt đi theo. Song chưa áp lại gần, mắt họ đã hoa lên, ở khoảnh đất bằng phẳng phía trước bỗng mọc ra một người, nhẹ nhàng bắt lấy La Tùng. Chính là người đàn ông nhu nhược đi cùng vợ con ban nãy. Đạo sĩ mặt đen vô cùng kinh ngạc, thình lình lại thấy chân phải căng một cái, thì ra bị ai đó móc chân. Vốn dĩ hắn đương chạy rất nhanh nên mất đà, chân phải hẫng lên phía sau, chân trái choãi về đằng trước, toan đứng thế Kim kê độc lập để trụ vững thân hình, ai ngờ người kia lại thuận thế móc tiếp, lần này thì dụng kình rất mạnh, treo hắn lộn ngược lên rồi rảy ngã.

Cũng may tên này võ công thiện nghệ, đầu chưa chạm đất, hắn đã chống hai tay nhảy ngược trở lại, bộ mặt đen cháy chuyển màu xám đất, nhìn trái ngó phải, đôi mắt tóe lửa. Chợt nghe một giọng trẻ con cười hỏi:

- Mẹ ơi! Dưới đất có xương hay sao ấy nhỉ?

Đạo sĩ ngoảnh nhìn, chính là đứa bé ngồi trong lòng thiếu phụ xinh đẹp. Mẹ nó bảo:

- Tiêu nhi! Con nói vớ vẩn, dưới đất làm gì có xương?

Đứa bé đáp:

- Thế thì lạ thực! Không có xương thì đạo trưởng đen úp mặt xuống đất làm gì vậy?

Trong phòng bỗng lặng đi, rồi tất cả cùng phá lên cười như vỡ nhà. Thiếu phụ xoa đầu con, tủm tỉm bảo:

- Tiêu nhi! Con tò mò quá đấy. Đạo trưởng là người xuất gia, chỉ ăn chay chứ không gặm xương đâu.

Đứa bé lại nói:

- Mẹ chả đã dạy, con cứ coi nó như A Hắc đi cơ mà!

Người xung quanh không nhịn được góp chuyện:

- A Hắc là ai?

Đứa bé cười đáp:

- A Hắc là con chó mực to của nhà cháu, trông đen như đạo trưởng đây.

Mọi người vốn dĩ căm ghét đạo sĩ mặt đen, nghe vậy cùng cười nghiêng ngả. Bộ mặt đen của tên đạo sĩ chuyển sang tím bầm, hắn hộc lên, khép song quyền đẩy về phía hai mẹ con. Thiếu phụ vẫn cười tủm tỉm nhìn con trai, tựa hồ không hay biết gì hết. Anh chồng cau mày, vội buông La Tùng xuống, chạy ào tới giữ tay đạo sĩ mặt đen. Thiếu phụ nhướng mày vẻ sốt ruột.

Bị nắm cổ tay phải, đạo sĩ sử chiêu Phao chuyên dẫn ngọc9, quyền phải lôi về phía sau, quyền trái tống lên phía trước. Nào ngờ kéo kéo đẩy đẩy, đối phương không những không nhúc nhích, mà còn lật chưởng tóm luôn lấy cổ tay trái hắn, tên đạo sĩ không suy tính nhiều, phi luôn Bàn không cước vào người đối thủ. Song hắn vừa giơ chân đã bị người đàn ông dẫm lên bắp vế. Đau muốn chết, hắn định giơ nốt chân trái, bỗng cảm thấy hai luồng nóng ấm từ song chưởng của người đó chảy vào mình, thân thể liền nhũn nhẽo uể oải, không còn chút khí lực nào nữa.

Thấy bạn mình yếu thế, đạo sĩ mặt trắng gầm lên, chạy ào tới, song chưởng êm ru vỗ vào lưng người đàn ông. Chưởng vừa nhanh vừa tàn độc, chưa ai kịp cất tiếng kêu, người đàn ông đã lắc mình dịch chuyển, đổi vị trí với đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng đẩy song chưởng tới nơi, sợ làm sư đệ bị thương, vội thu kình lực, bỗng đâu một luồng nóng ấm từ lưng đạo sĩ mặt đen lại theo chưởng chảy ngược vào người hắn, dòng thẳng đến ngũ tạng. Đạo sĩ mặt trắng cảm thấy gân cốt rã rời. Rồi "bịch bịch", hai anh em một trước một sau khuỵu gối ngã vật xuống chân người đàn ông.

Thiếu phụ kêu ôi chà, cười nói:

- Nhị vị đạo trưởng đa lễ thế, không sợ đương gia ta tổn thọ hay sao?

Hai đạo sĩ xấu hổ căm uất, khốn thay kinh mạch đã bị khống chế, không sao mở lời được, chỉ biết trợn mắt tức giận mà thôi. Người đàn ông liếc vợ, thở dài, buông chưởng khỏi hai đạo sĩ. Họ giãy giụa muốn vùng dậy, nhưng nội kình đối phương chưa dứt, khiến tứ chi họ mềm nhũn, không thể đứng lên ngay được.

Đạo sĩ mặt trắng nội lực rất khá, nhắm mắt vận khí chốc lát, sau thốt ra một tiếng trầm trầm, đứng dậy, đảo tròng mắt, nhìn đứa bé chăm chăm, cười nhạt:

- Tiểu thí chủ, sư đệ ta đùa bỡn tên họ La chứ đâu có động đến ngươi. Vì sao ngươi thò mặt ra ngáng chân y? Ở đời này cái gì cũng phải có lý của nó, tiểu thí chủ hãy giải thích cho rõ ràng đi.

Mọi người nghe vậy rất kinh ngạc. Vừa rồi hai bên giao thủ quá nhanh, chẳng ai nhìn kịp, chỉ nghĩ thiếu phụ lén ra tay kéo ngã đạo sĩ mặt đen, không ngờ người xuất thủ lại là con trai nàng.

Thằng bé lè lưỡi cười khanh khách:

- Ông đừng đổ oan cho người tốt, tôi bé thế này, làm sao mà ngáng chân hắn được?

Tất cả đều cảm thấy phải lẽ, nhao nhao phụ họa:

- Đúng đó, ngươi đường đường là một hán tử cao bảy thước, tại sao lại vu khống cho một đứa trẻ?

Đạo sĩ mặt trắng tức giận nhìn thằng bé, da mặt từ trắng đổi xanh, từ xanh đổi đen bầm.

Người đàn ông chợt nhướng mày, nghiêm nghị nói:

- Tiêu nhi! Làm thì đã làm rồi, không được trí trá!

Đứa bé bĩu môi, lườm ông bố rồi nói với tên đạo sĩ mặt trắng:

- Ừ đấy! Cái lão mặt đen kia không trêu ghẹo gì ta, nhưng ngươi thì nhìn mẹ ta khiến mẹ ta khó chịu.

Đạo sĩ ngẩn người, mặt thoạt xanh thoạt đỏ. Ông bố nhìn con trai, thở dài, mắt lộ nét buồn.

Thiếu phụ tươi cười ôm con thật chặt, lòng mừng vô hạn: "Chỉ có con là tinh tường, luôn nhận ra tâm trạng của mẹ, giúp mẹ xả giận." rồi liếc chồng, lại nghĩ: "Cái gã ngốc Văn Tĩnh không ngờ cũng giúp ta sinh hạ được đứa con thông minh tinh quái nhường này. Con thật giống ta, quyết không để người khác bắt nạt." Nghĩ tới đây, nàng nắm bàn tay nhỏ của con, thầm nhủ: "Thời gian trôi đi nhanh quá, Tiêu nhi đã mười tuổi rồi!"

Cặp vợ chồng ấy chính là Lương Văn Tĩnh và Tiêu Ngọc Linh. Sau chiến dịch Hợp Châu, hai người mua một con thuyền sang đông, mấy tháng sau cập thắng cảnh Lư sơn. Đôi vợ chồng trẻ lên bờ du ngoạn, nhận thấy sơn thanh thủy tú, ngắm mãi không hết. Lúc đó Tiêu Ngọc Linh đã mang thai hai tháng, người đã hơi nặng nề, Lương Văn Tĩnh cho rằng không thể phiêu bạt mãi được nữa, bèn dừng chân ở một cái làng tên là Bạch Thủy Loan dưới chân núi Lư.

Tám tháng sau, Ngọc Linh trở dạ, nào ngờ khó đẻ, dù võ công cao cường nhưng nàng cũng lăn lộn dở sống dở chết. Khó khăn lắm đứa con mới ra, song không khóc không vòi gì hết, chỉ nhắm mắt ngủ, miệng nhoẻn cười. Bà đỡ cù nách, cào lòng bàn chân, thử hết mọi cách, đứa trẻ chỉ cười khanh khách. Ngọc Linh sinh nở tuy vất vả, song nhìn con tươi tắn như vậy cũng cảm thấy bớt khổ sở phần nào, nàng ôm đứa trẻ sơ sinh, lòng ngập tràn thương yêu. Bà đỡ thì lắc đầu quầy quậy, nói rằng chưa từng gặp kiểu cười ấy bao giờ, thật là bất tường, còn kể trong vùng có câu tục ngữ "Cười dữ khóc lành". Ngọc Linh tính tình nóng nảy, nghe nói năng bậy bạ như vậy tức giận vô cùng, bất chấp mới sinh trong người mệt nhọc, liền chồm dậy xô bà ta ngã ngửa, tay đấm chân đá. Cũng may nàng còn yếu, Văn Tĩnh lại cố sức can ngăn, nếu không chắc bà đỡ đã mất mạng ngay ở đấy rồi.

Văn Tĩnh hết lời khuyên nhủ vợ, lại đền tiền và tiễn bà đỡ, lúc quay về nhà, người đã mệt nhoài. Lần đầu làm cha, nhìn vợ ôm con ngủ, y thấy người lâng lâng như mơ, vui mừng khôn xiết, bất kể nhọc mệt, ngồi giở sách tra điển nghĩ cho con một cái tên thật hay. Nhưng đâu phải lúc nào cũng ước gì được nấy, y càng vắt óc nghĩ, càng không nghĩ ra cái tên vừa ý. Ngọc Linh nghe chồng làu bàu phiền quá, bèn đem họ hai người ghép lại đặt tên con là Lương Tiêu. Văn Tĩnh cảm thấy tên không hay lắm, song nhắc đến cả hai vợ chồng, nên cũng vui vẻ đồng ý.

Thời gian hạnh phúc thấm thoắt trôi, như nước suối trong Bạch Thủy Loan, chảy qua cửa nhà bé Lương Tiêu. Được cha mẹ chăm sóc, thằng bé mỗi ngày một lớn, thông minh nghịch ngợm vô cùng, đuổi mèo đánh chó, chọc gà bắt vịt, làm bà con làng xóm than phiền không ngớt. Mỗi lần Văn Tĩnh định đánh đòn là Ngọc Linh lại bênh con, tính y vốn hiền lành, không nỡ kỳ kèo vợ nên lần nào cũng thở dài cho qua.

Thấy con trai mỗi ngày một tinh quái, Văn Tĩnh cho rằng phải dạy nó học, không chừng biết đọc sách, hiểu lý lẽ, nó sẽ kiềm chế bớt. Ngọc Linh lại nghĩ khác, nàng mang huyết thống Mông Cổ, ưa vũ lực, chỉ muốn con trai giỏi võ, không để ai bắt nạt. Vì vậy khi Lương Tiêu lên bốn, nàng bắt đầu rèn con. Thằng bé có khả năng thiên bẩm, chiêu thức gì cũng thành thạo rất nhanh, chẳng bao giờ phải tập đến lần thứ ba. Ngọc Linh mừng ra mặt.

Hai mẹ con tính tình đều nóng nảy, học hành bất kể tuần tự. Mẹ thì sốt sắng dạy, chỉ mong con trai mau chóng luyện thành, con thì hăm hở học, chỉ mong được mẹ vui mừng ngợi khen. Trong vòng hai, ba năm, Lương Tiêu đã tập tành như thật mọi chiêu thức của phái Hắc Thủy. Ngọc Linh vô cùng hài lòng, thi thoảng lại nắc nỏm khen con trước mặt chồng. Văn Tĩnh hết sức thờ ơ, bởi y nhận ra võ nghệ của Lương Tiêu chỉ thuần hình thức, luận đến nền tảng võ học thì kém xa y lúc bé, mất căn bản như thế, luyện đến đâu cũng chỉ được chút màu mè bên ngoài chứ rất khó thành tài. Tuy hiểu rõ, song không nỡ làm vợ cụt hứng, lại nghĩ con trai bẩm tính hiếu động bướng bỉnh, nay khả năng tầm thường may ra sẽ hạn chế những phiền phức, y chỉ cười, tùy vợ con muốn làm gì thì làm.

Y như rằng, Lương Tiêu nắm được chút võ công, cao bay, thấp chạy, bơi lội dưới nước... ở đâu cũng gây tai vạ; tìm trứng chim, bắt thỏ, mò cá... đều nghiễm nhiên thành thần. Trẻ con trong làng thường ôm tay chân thâm tím đến nhà khóc vạ. Kỳ thực không chỉ bọn chúng sợ hãi, mà người lớn cũng e ngại đứa bé ngỗ nghịch. Hàng ngày Văn Tĩnh đi làm đồng về, việc đầu tiên là xin lỗi chòm xóm, nhức hết cả đầu. Cũng may Lương Tiêu còn nhỏ, chỉ mắc những lỗi lặt vặt, chưa từng phạm tội gì lớn.

Cứ như vậy, Ngọc Linh dạy con ba năm ròng rã, sốt ruột sốt gan cho chóng xong, cuối cùng, dù là đồ đệ của một bậc thầy võ học, cũng đến lúc nàng cảm thấy không dạy nổi nữa, bèn giục chồng truyền Tam tài Quy nguyên chưởng cho Lương Tiêu. Văn Tĩnh bình sinh rất ghét cậy sức nạt người, luôn phản đối các hành động của con trai, nay nghe vợ gợi ý bèn từ chối. Ngọc Linh tức giận vô cùng, làu bàu cự nự nhiều lần, Văn Tĩnh bị thúc ép, cái khó ló cái khôn, liền nghĩ ra một kế. Tam tài Quy nguyên chưởng chuyển hóa từ Cửu cung đồ, tinh vi ảo diệu, chỉ người ham đọc sách và ngộ tính cao như y mới thẩm thấu được. Nói đâu xa, Bạch Phác giỏi võ là thế mà mười mấy năm trời cũng chưa xong phần nhập môn. Lương Tiêu khác hẳn tính cha, bắt chim mò cá thì giỏi nhất hạng, nhưng nhắc tới chi hồ giả dã là vò đầu bứt tai. Văn Tĩnh đã dạy nhận mặt chữ nhiều lần, nhưng nó không tập trung học, cứ buông sách xuống là quên sạch sành sanh.

Bị vợ bức bách quá, Văn Tĩnh dứt khoát tương kế tựu kế, miệng nói truyền thụ võ công, nhưng định bụng sẽ giảng giải các nguyên lý trong Cửu cung đồ. Một hôm, y gọi Lương Tiêu vào phòng, mô tả Tam tài Quy nguyên chưởng, song bỏ qua phần chiêu thức, chỉ nhấn mạnh vào mặt học vấn hàm ẩn trong chưởng pháp.

Y thầm tính, Lương Tiêu một là không học được môn công phu này, hai là, muốn học được thì phải ngoan ngoãn đọc sách để nắm vững mọi lý lẽ sâu xa ảo diệu trong đó. Cứ thế, thuận nước đẩy thuyền, biết đâu có thể dạy con lẽ thánh hiền, đạo nhân nghĩa, từ từ rèn cặp cho thằng bé bỏ hết những thói hư tật xấu, trở về đường ngay.

Lương Tiêu luyện võ từ nhỏ, đã đánh mất nhiều thú vui bình thường của con trẻ. Nó vốn ghét học võ, chỉ vì muốn mẹ vui lòng nên cắn răng chịu đựng. Nay lại đến cha truyền dạy công phu, thực hết sức tức bực, nó ủ rũ đi vào phòng. Văn Tĩnh cố ý gây khó dễ, không đả động gì đến Cửu cung đồ, vừa mở bài đã đưa ra các quy tắc đánh quyền. Lương Tiêu trước nay luyện tập, thường chỉ biết đấm dứ và xuống tấn, chưa từng thấy ai nói còn phải đọc sách vở quỷ quái gì, càng nghe càng rối, thoạt đầu gắng gượng bấm bụng, về sau thấy khô khan không chịu nổi, tai dỏng về phía cha mà mắt thì nhìn chằm chằm lũ chim nhảy nhót trên cây ngoài cửa sổ.

Văn Tĩnh thấy vậy, buồn phiền vô cùng: "Thằng bé này sao chẳng giống ta. Rốt cục mày có phải là con ta không?" Tới đây, sực nhận ra mình nghĩ bậy, có lỗi với vợ, y lập tức tự trách mắng một thôi một hồi, đoạn hỏi:

- Tiêu nhi! Hình như con xem thường lộ chưởng pháp này?

Lương Tiêu gãi đầu:

- Cha ơi, môn ấy có đánh được ai không?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Chưởng pháp này hậu phát chế nhân, là công phu cứu mình và cứu người, không phải đánh người.

Lương Tiêu cười bảo:

- Mẹ dạy tiên hạ thủ vi cường. Ra tay sau thì gặp họa rồi!

Văn Tĩnh nói:

- Tiêu nhi! Con không biết đấy thôi, trên đời có rất nhiều loại võ công, chẳng phải loại nào cũng là tiên phát chế nhân cả đâu. Tam tài Quy nguyên chưởng tuy xuất thủ sau, nhưng không hề thua kém những loại xuất thủ trước. - Ngẫm nghĩ một lúc, y nói - Thế này nhé, võ nghệ con rất khá rồi đúng không? Ta đứng im đây, không động một ngón tay cũng có thể đẩy con ngã.

Lương Tiêu chớp mắt phì cười. Văn Tĩnh cũng cười:

- Con không tin? Nào, con đụng được vào một chéo áo của ta thì kể như ta thua.

Lương Tiêu hiếu thắng thành tính, nghe vậy cười nói:

- Được... - chưa dứt lời nó đã bổ nhào tới, cốt để cha trở tay không kịp, nào ngờ lao vào khoảng không. Lương Tiêu ngước mắt tìm, đã thấy cha thu vạt áo đứng nguyên chỗ cũ, tủm tỉm cười, như thể chưa từng động đậy. Nó rất lấy làm lạ, xốc lại tinh thần, vụt thò tay túm vạt áo Văn Tĩnh.

Lương Tiêu lao đến khá mạnh. Văn Tĩnh khẽ nhích người, trụ chân quay một vòng, nhẹ nhàng tránh đi. Thằng bé vồ trượt, mất đà, tức thì ngã sấp mặt như chụp ếch, lòng rất không phục, bèn chồm lên lần nữa. Văn Tĩnh đã luyện Tam tam bộ tới mức như ý, trong bốn mươi lăm bước, Lương Tiêu không sao chạm được vào bóng y, lại còn bị y tá lực đả lực, hất ngã lên ngã xuống. Bản tính quật cường, càng thua nó càng muốn đánh tiếp, ngã rồi nghiến răng bò dậy, bò dậy rồi ngã, lật quật đến tận lúc trời nhọ mặt người. Ngọc Linh xót con, không kìm được kéo nó lại, dịu dàng bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tiêu nhi, hôm nay đến đây thôi, mai hẵng thi tiếp.

Lương Tiêu cả người bầm tím, thẫn thờ một lúc, bỗng lao vụt vào phòng ngủ.

Một lát sau, trong phòng có tiếng nức nở vọng ra, Ngọc Linh nóng ruột mắng:

- Đồ ngốc! Tại sao mình phải đấu thật thế, để nó nắm lấy một lần mình có mất miếng thịt nào không?

Văn Tĩnh đáp:

- Thằng bé này quá hiếu cường, không rèn tính cho nó, sau này gặp phải nhân vật lợi hại thực thì làm thế nào?

Ngọc Linh cáu kỉnh:

- Nếu cần rèn thì tôi sẽ rèn, chả khiến anh phải đa sự! - Rồi bỏ nấu cơm tối, nàng hằm hằm trở về phòng ngủ, sập cửa thật mạnh. Văn Tĩnh ngơ ngác, đêm ấy đành nằm ở phòng khách.

Tinh sương hôm sau, y còn đang mơ màng, chợt nghe thấy có người gõ cửa, bèn khoác áo ra xem, thì chính là Lương Tiêu. Thằng bé không nhiều lời, lôi y ra sân. Nó lùi lại mấy bước và thình lình lao bổ tới:

- Con bắt cha đây!

Văn Tĩnh đành xoay mình tránh. Hai cha con di chuyển giằng co suốt một buổi sáng, Lương Tiêu cố nhiên vẫn ngã, nhưng ngã ít hơn hôm trước nhiều. Văn Tĩnh thầm lấy làm lạ: "Con ta bướng bỉnh nhưng cũng là một đứa nhanh nhẹn thông minh, chỉ một đêm mà đã hiểu ra yếu lĩnh. Ừ, hôm nay đánh ngã nó khó hơn đây!" Nhìn con trai mặt mày thâm tím, y bỗng mềm lòng, cử động chậm lại cho Lương Tiêu tóm được vạt áo, đoạn than thở:

- Tiêu nhi! Con đã thắng, cha thua rồi!

Lương Tiêu bĩu môi:

- Cha cố ý nhường con. Mà con thì muốn học bản lĩnh của cha, con muốn học cái bản lĩnh không động tay mà vẫn đánh ngã được người ta cơ... - Mắt đỏ hoe, nó chực khóc.

Văn Tĩnh rất bất ngờ, sau mừng rỡ vô kể, y vội nói:

- Được! Có điều, cha bảo này, muốn học công phu của cha thì phải chịu khó đọc sách. Con đồng ý không?

Lương Tiêu đáp:

- Miễn là học được bản lĩnh thú vị ấy. Con đồng ý!

Văn Tĩnh vui mừng trong dạ, song gắng làm mặt nghiêm:

- Trước tiên phải học từ cơ bản. Tháng trước làng ta đã mời một vị phu tử đến dạy, nếu con thực tình muốn học, ngày mai bắt đầu cắp sách theo ông ấy.

Lương Tiêu nói:

- Ứ, con muốn học với cha!

Văn Tĩnh bảo:

- Ta còn cày cấy trồng trọt, lấy đâu ra thời gian dạy con đây? Hôm nay ta sẽ báo với phu tử để ngày mai con đi học.

Lương Tiêu hết cách, hôm sau nhăn nhó đến trường làng. Trước khi đi, Văn Tĩnh gọi nó lại, dặn dò cặn kẽ, nào là tôn sư trọng đạo, kính bạn yêu thầy... Ngọc Linh đứng bên nín cười im lặng, thầm nghĩ: "Dại ơi là dại, mình để nó đi học là đã mua phiền chuốc não vào người rồi!" Nàng rắp tâm đợi xem trò vui, nên tạm thời không nói toạc ra.

Lương Tiêu đến trường. Đám bạn học đều đã từng điêu đứng vì nó, đứa cùng bàn thấy nó vào ngồi, lập tức khóc hu hu, nằng nặc đòi đổi chỗ, những đứa khác thì nấp nấp né né, không chịu ngồi cùng. Thầy đồ là người mạn ngoài được mời tới, không hiểu nguyên do, rất lấy làm lạ, sau nhìn Lương Tiêu xinh xẻo ngoan ngoãn cũng có bụng mến, bèn bảo đến ngồi cạnh bàn sách của mình.

Thầy đồ sắp xếp xong chỗ ngồi, liền cầm sách lên giảng bài. Lương Tiêu thoạt đầu rất hứng thú, vốn dĩ cho rằng phu tử sẽ trình bày những kiến thức cao siêu trong Cửu cung đồ, chẳng ngờ tất thảy đều là luân lý cương thường, hiếu nghĩa nhân đức. Nó nghe chữ nọ xọ chữ kia, nhận thấy khác hẳn điều cha nói, nhẫn nại được một lúc rồi lơ đãng dần, buồn ngủ dần trong tiếng đọc bài du dương trầm bổng.

Thầy đồ mải mê giảng, chợt phát hiện ra có ai ngáy pho pho liền cúi xem, Lương Tiêu đang gục mặt trên bàn ngủ say sưa. Ông ta tức thì nổi giận, không nhiều lời, cầm roi vụt thẳng xuống người nó. Thằng bé đương mơ màng bỗng thấy đau nhói, chẳng nghĩ ngợi gì bèn nhảy ngay lên, thi triển tiểu cầm nã thủ cướp lấy roi của thầy giáo, ném toẹt xuống đất. Thầy đồ không ngờ học trò mà dám táo tợn chống lại mình, động cơn lôi đình đùng đùng chửi mắng:

- Đồ súc sinh! Đồ lộn giống! - Ông ta vừa mắng vừa ấn Lương Tiêu xuống, tụt quần nó toan quật cho một trận.

Lúc Lương Tiêu vứt roi đi, thần trí đã hơi tỉnh táo, lòng có phần sợ hãi, nhưng sau nghe thầy giáo mắng mỏ ác miệng như vậy, nó đổi ra phẫn uất. Lão già khốn kiếp này được đằng chân lân đằng đầu, cả gan lột quần mình! Nó bèn nhìn hướng cử động của thầy, rồi theo đúng nguyên tắc đi quyền mẹ dạy, tả thủ hóa giải thế tay lão, hữu chưởng thuận thế móc lên. Thầy đồ tuy một bụng thi thư, nhưng đâu đã học được bài quyền nào, lập tức mất đà, ngã chúi về trước, xô đổ ba cái bàn, ngất lịm đi.

Bọn trẻ con vẫn biết Lương Tiêu ngỗ nghịch, phần lớn đã len lén chuồn ra khỏi cửa ngay khi thầy đồ đánh nó, chạy đi báo với Văn Tĩnh. Văn Tĩnh đang cố làm xong buổi cày sáng, nghe tin kinh hãi đến đờ người, không kịp xỏ giày, cứ để hai ống chân trần lấm bùn chạy một mạch đến trường. Vừa vào cửa đã thấy Lương Tiêu đứng bên bàn, mặt mày hoang mang, thầy đồ thì nằm vật dưới đất, bất tỉnh nhân sự. Trước ánh mắt dữ tợn của cha, Lương Tiêu hoảng sợ vô cùng, toan tìm đường lẩn đi. Lúc Văn Tĩnh tóm lấy định đánh, Ngọc Linh cũng chạy tới nơi, giữ tay chồng lại. Văn Tĩnh không làm sao được, đành thở dài cứu tỉnh thầy đồ, xin lỗi luôn miệng, nhưng hiểu rằng con trai không thể nào ở lại đây được nữa, đành phải dắt về nhà.

Thời Tống tôn ti rất nghiêm, tam cương ngũ thường đã ăn sâu vào lòng người. Lương Tiêu đánh thầy thực là một tội lớn. Phu tử ngã trầy da, vừa đau vừa giận, và hơn hết là mất mặt vô cùng, ông ta nói rõ nếu

không trừng trị Lương Tiêu thích đáng thì sẽ bỏ trường mà đi. Bô lão trong làng nhao nhao đến nhà, bắt Văn Tĩnh giao con trai để xử phạt thật nặng trước mặt mọi người. Nhưng Ngọc Linh nói, kẻ nào động đến một sợi lông của thằng bé, nàng sẽ lấy đầu kẻ ấy. Văn Tĩnh tiến thoái lưỡng nan, đành đóng cửa không tiếp khách.

Từ đó trở đi, người làng trở nên lạnh nhạt với nhà họ Lương. Bà đỡ bị Ngọc Linh đánh đòn dạo xưa vẫn ôm hận trong lòng, lúc này thừa cơ phao tin Lương Tiêu là quái thai, lúc mới sinh chỉ cười không khóc. Dân thôn ngày thường bị Lương Tiêu quấy nhiễu đã nhiều, lập tức đồn thổi, dần dần thêu dệt thành chuyện thằng bé là tà ma chuyển kiếp, đến nỗi có người hắt đầy máu bẩn phân tươi vào cửa nhà họ Lương.

Văn Tĩnh ngại vợ con tức giận nên không cho ra ngoài. Bị cầm chân trong nhà, Ngọc Linh rỗi rãi chẳng có việc gì làm, bèn đem tiếng mẹ đẻ dạy Lương Tiêu, kể con nghe những truyền thuyết quê hương, hai mẹ con trò chuyện bằng ngôn ngữ Mông Cổ, lấy đó làm vui.

Một hôm, nhắc đến cảnh khói tỏa sa mạc, mặt trời lặn trên sông10, Lương Tiêu bỗng mơ màng nói:

- Mẹ ơi, người ở đây đã ghét bỏ mình như thế thì mình sang Mông Cổ vậy.

Câu nói vô tình khơi dậy nỗi nhớ cố quốc của Ngọc Linh. Đợi Văn Tĩnh về, nàng bèn giãi bày với chồng. Văn Tĩnh tự nhủ: "Con ta giống tính mẹ nó, ương bướng ưa gây sự, không chịu bó buộc bởi lễ giáo, cứ thế này mãi tất không được người đời dung nạp, sẽ gây ra đại họa... Ừ... chỉ cần nàng và con được sống bình an, không phải uất ức nữa, vất vả cách mấy ta cũng chịu..." Nghĩ đến đây, y xoa đầu con trai, cười hỏi:

- Sa mạc nhiều gió và cát, sống khổ lắm. Con có sợ không?

Lương Tiêu vỗ ngực đáp:

- Con không sợ. Khổ gấp trăm lần cũng thế, mà khổ gấp vạn lần cũng thế!

Văn Tĩnh nhìn Ngọc Linh, thấy nàng nín cười lắc đầu, bèn nói:

- Cũng đành, chúng ta mất chỗ dung thân ở đây rồi. Mẹ con em tính tình như vậy, còn ở Đại Tống ngày nào, tôi còn chưa được sống yên ngày đó. Thôi thì ra sa mạc cho xong...

Lương Tiêu nghe vậy, mừng rỡ ôm choàng lấy cổ cha rồi hí hửng giúp mẹ thu xếp hành lý, chuẩn bị cho chuyến đi xa. Văn Tĩnh rao bán điền sản, từ biệt xóm giềng, dân làng nghe tin, ai nấy vui mừng khôn xiết, thậm chí còn đốt pháo trừ tà. Văn Tĩnh cũng không nói gì, quảy hành lý lên lưng, dắt vợ con nhằm phương bắc mà tiến.

Hết chương 8

Chú thích:

13161317 Trích từ cặp câu: Cô vân xuất tụ, khứ lưu nhất vô sở hệ; Lãng cảnh huyền không, tĩnh táo lưỡng bất tương can. Dịch nghĩa là: Cụm mây lẻ bay ra khỏi sơn cốc, đi hay ở chẳng liên can đến ai. Vầng trăng sáng treo trên trời cao, không dính dáng gì đến sự yên tĩnh hay náo loạn của trần thế.

Cặp câu này trích trong bài "Thái căn đàm" của Hồng Ứng Minh thời nhà Minh, thuộc loại văn đọc để tu tâm dưỡng tính, tương tự U Mộng Ảnh của Trương Trào sau này.

Cô vân xuất tụ ngày nay thường được dùng với nghĩa là tuyệt giao, từ bỏ không màng đến ai hay việc gì nữa.

13241325 Còn gọi là Hán thủy, là sông nhánh bên tả của Trường Giang.

13281329 Đây là bài thứ 5 trong chín bài Tuyệt cú mạn hứng của Đỗ Phủ. Bản dịch thơ của Lãng Xẹt Tử.

Phiên âm Hán - Việt như sau:

Trường đoạn giang xuân dục tận đầu

Trượng lê từ bộ lập phương châu.

Điên cuồng liễu nhứ tùy phong khứ

Khinh bạc đào hoa trục thủy lưu.

13421343 Liên minh của các người hùng

13461347 Hội những con gấu chó

13501351 "Mũi trâu" là từ tục chỉ các đạo sĩ, nguồn gốc của cách gọi này đến nay chưa rõ ràng, có người nói do cha đẻ của Đạo giáo hay cưỡi trâu xanh, có người lại nói do cái mũ của các đạo sĩ có cái sừng như sừng con trâu...

13541355 Hương Dương chắc là địa danh nào đó, tôi vẫn đang tra. Xú Dương là chơi chữ (Hương là thơm, Xú là thối).

13581359 Danh hiệu của La Tùng là La đoạn thạch bởi y luyện công phu phá đá. Ở đây đạo sĩ chơi chữ.

13621363 Ném gạch kéo ngọc

13661367 Dựa ý thơ trong bài Sứ chí tái thượng (Sứ giả đến vùng tái ngoại) của Vương Duy: "Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên" (Ngọn khói tỏa trên sa mạc lớn, Mặt trời lặn dần xuống sông dài)

10. Tuyết Vũ Phượng Tường [1]

Hôm ấy họ vượt qua một cái lạch trên sông Trường Giang, tiến vào địa phận Hồ Bắc. Văn Tĩnh nhận ra thuyền nhà binh cắm đầy mặt sông, lại gặp rất nhiều nhân vật giang hồ cấp đao mang giáo. Y để tâm nghe ngóng mới biết sau khi Mông Ca chết, Hốt Tất Liệt đánh bại ấu đệ A Lí Bất Ca, đoạt lấy tước hãn Mông Cổ, đổi quốc hiệu là Đại Nguyên, đóng đô ở Bắc Kinh đã mấy năm rồi. Gần đây, theo kế sách của hàng tướng nhà Tống là Lưu Chỉnh, ông ta sai bỏ đại doanh ở Lục Bàn sơn, di chuyển quân đội từ Ba Thục đến Tương Phàn2. Quân Tống đóng ở Tương Phàn liên tiếp cấp báo về triều, sau đấy, không chỉ triều đình rầm rộ tăng binh mà Môn chủ Thần Ưng môn là Thiên nhãn Điêu vương Vân Vạn Trình cũng phát thiếp võ lâm, hiệu triệu giang hồ lập "Quần Anh minh" chiêu tập nghĩa quân chống giặc.

Văn Tĩnh hiểu ra nguyên do của sự nhộn nhịp ấy, ngẫm nghĩ: "Thục đạo hiểm trở, thuận lợi về địa thế. Tương Phàn bằng phẳng rộng rãi, chính là chỗ tung hoành của thiết kỵ Mông Cổ. Lưu Chỉnh xuất thân thủy quân Đại Tống, tinh thông thủy chiến, hắn theo bên kia đã mười năm, Mông Cổ ngày nay nói riêng thủy sư thì chưa biết thế nào, song nếu họ kết hợp cả hai đường thủy bộ thì quân mình khó bề chống đỡ ..." Lại nghĩ sắp đánh nhau to, sinh linh lầm than, Văn Tĩnh đâm ra buồn bã. Trong khi đó mẹ con Ngọc Linh chỉ náo nức những chuyện ồn ã, nằng nặc đòi đi xem Quần Anh minh bằng được.

Từ sau trận Hợp Châu, Văn Tĩnh đã phát ốm lên vì nợ nước thù nhà, chẳng hứng thú đâu mà bận tâm đến cái đại hội ấy, huống hồ ở đó đông người lắm tai mắt, ngộ nhỡ gặp phải người quen đất Thục thì rắc rối to, nên thoạt tiên y kiên quyết phản đối, song chống đỡ được hai hôm, không chịu nổi vợ con eo sèo, cuối cùng y đành đồng ý đi xem, nhưng định rõ quy tắc: chỉ được quan sát, không được sinh sự. Hai mẹ con hớn hở hứa hẹn, nhưng Lương Tiêu bản tính khó sửa, chưa được một ngày đã xô xát với hai đạo sĩ.

Lúc này thấy con trai gây vạ còn chối bay chối biến, Văn Tĩnh rất bực, song nhận ra hai đạo sĩ cũng chẳng phải hạng tử tế gì, bị Lương Tiêu chọc ghẹo kể như ác giả ác báo mà thôi, nên y không nói không rằng, chỉ lãnh đạm quan sát.

Đạo sĩ mặt trắng hơi lúng túng, liếc nhìn vợ chồng Văn Tĩnh, hừ mũi:

- Được lắm! Các ngươi dám vô lễ với đạo gia, vậy hãy báo tên hiệu, đạo gia sẽ ghi nợ.

Văn Tĩnh còn cân nhắc xem nên trả lời thế nào, Lương Tiêu đã cười đáp:

- Cha ta tên Triển Thích, mẹ ta tên Cát Nữu, còn tên ta là Bích Tử.

Văn Tĩnh ngạc nhiên nghĩ bụng, thằng nhóc lộn xộn quá, nói cái quái gì thế không biết? Đạo sĩ mặt trắng lặp lại:

- Triển Thích, Cát Nữu, Tị Tử3, hừm, cái tên này thì hơi kỳ cục ...

Lương Tiêu cười nói:

- Có gì đâu mà kỳ cục, tại ngươi là một lão mũi trâu đó thôi.

Mọi người ngẩn ra, rồi phá lên cười khoái trá. Đạo sĩ mặt đen mắc lỡm, trừng mắt quát:

- Đồ lộn giống...

Ngọc Linh từ từ đứng dậy, hỏi:

- Tên mũi trâu, ngươi chửi ai đấy?

Dung mạo nàng cực đẹp, nhưng ánh mắt thì sắc lạnh vô cùng, đạo sĩ mặt trắng cảm thấy bất ổn, cung tay nói lớn:

- Non nước còn đây, ngày sau tất có dịp tái ngộ ba vị. - nói đoạn, hắn kéo sư đệ chạy vù ra cửa.

Văn Tĩnh quay lại giải huyệt cho La Tùng, nhìn sang Hàn Tranh đã cứng miệng, hôn mê bất tỉnh, y bất giác cau mày:

- Vị nhân huynh này bị thương nặng đấy!

La Tùng hậm hực:

- Tên đạo sĩ khốn kiếp xuất cước thực tàn độc... - cùng với lời nói, khuôn mặt y đổi ra ảm đạm vô cùng.

Văn Tĩnh chìa tay về phía Ngọc Linh. Phu phụ tâm đầu ý hợp, Ngọc Linh hiểu ngay, lườm chồng bảo:

- Lại muốn làm người tốt nữa kia... - miệng thì lầu bầu vậy, song nàng vẫn lấy ra một bình ngọc mỡ dê, đổ hai viên Huyết Ngọc Hoàn Dương đan vào tay Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh ấn huyệt Đản trung của Hàn Tranh, đẩy Hạo nhiên chính khí sang. Họng Hàn Tranh phát ra tiếng lục khục, rồi y kêu "A!", hàm mềm đi, Văn Tĩnh tống một viên đan dược vào, lại dùng nội lực đánh tan thuốc. Chừng thời gian cạn một tuần trà, sắc mặt Hàn Tranh hồng lên, gã từ từ mở mắt.

La Tùng mừng rỡ vô kể, đang định tạ ơn, chợt thấy hai bóng người lướt vào quán. Người đi đầu cất tiếng gọi:

- Hàn lão đệ!

Hàn Tranh vừa hân hoan vừa ngạc nhiên, bất chấp thương tích gắng gượng nhổm dậy đáp:

- Cận Phi huynh! - rồi nhìn ra mé sau Cận Phi, y càng hớn hở, - Vân công tử cũng đến ư?

Cận Phi tuổi ước ba mươi, mặt chữ điền, vai rộng tay dài, khí phách hùng dũng. Vị tiểu hậu chủ sau lưng y xem ra chưa đến mười lăm, dung mạo anh tuấn, nghe Hàn Tranh gọi, khuôn mặt trắng trẻo hơi đỏ lên, cậu thẹn thùng đáp:

- Hàn đại ca, lâu quá rồi không gặp!

Cấn Phi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Hàn Tranh, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn lão đệ, ai làm đệ bị thương vậy?

Hàn Tranh nhớ lại chuyện lúc trước, vừa thẹn vừa căm, đập chân nói:

- Con mẹ nó, thằng mọi mũi trâu chết băm chết vằm!

Gã vừa bị thương bất tỉnh, giờ lại chửi người ta đâu ra đấy, làn hơi sung mãn, chính gã chưa cảm thấy lạ, nhưng La Tùng thì hết sức kinh ngạc, liếc Văn Tĩnh tự nhủ:

- Đan dược của người này thật thần kỳ.

Cận Phi nhướng đôi mày rậm:

- Thằng mọi mũi trâu? Ý Hàn đệ nói đến một đạo sĩ mặt đen?

Hàn Tranh kinh ngạc:

- Sao kia? Cận Phi huynh cũng chạm mặt tên đó rồi?

Cận Phi lắc đầu:

- Tôi đang vâng mệnh sư phụ tìm bắt hắn. Đạo sĩ mặt đen ấy đi lẫn với vài đứa tùng đảng khác, nhưng được cái dễ nhận diện. Trên đường lên bắc, hắn đã đánh bị thương nhiều đồng đạo tới phó hội. Sư phụ sai tôi dẫn các sư đệ tỏa đi khắp nơi chặn bắt, nhất định phải tóm được chúng. - y nhìn sang La Tùng, - Vị này là ai?

Hàn Tranh cười:

- Đây là La Tùng huynh.

Cận Phi hơi đổi sắc mặt, vòng tay nói:

- Thì ra là La Đoạn thạch. Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!

La Tùng đáp lễ:

- Không dám, không dám! Uy danh Cận huynh như sấm động bên tai.

Cận Phi nghiêm chỉnh đáp:

- Cận Phi thô lậu, chút danh phận hèn mọn trên giang hồ nào đáng kể chi! La huynh đã từng tham gia chiến dịch Hợp Châu, anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre mới thực sự đáng nể. Dạo ấy thầy tôi có việc bận nên không kịp đến Hợp Châu, giờ đây mỗi lần nhắc tới La huynh đều luôn miệng khen ngợi!

Trận Hợp Châu là sự kiện tâm đắc nhất trong đời La Tùng, khổ nỗi lần đầu ra sa trường đã trúng một đao, sau đó nằm liệt giường cả tháng trời, khi ngồi dậy đi lại được thì chiến dịch cũng kết thúc rồi, làm gì đến mức anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre, nay nghe Cận Phi ca tụng y vừa sướng vừa ngượng, lúng túng bảo:

- Thực hổ thẹn, La mỗ ngu dốt chậm chạp, không đáng nhận lãnh lời khen vàng ngọc của Vân Điêu vương,
- đang mải chuyện thì thoáng trông thấy cả nhà Văn Tĩnh dợm bước ra cửa, y gọi giật giọng. - Xin đừng đi!

Vừa nghe kể La Tùng đã từng tham chiến ở Hợp Châu, Văn Tĩnh đã bở vía, vội vội vàng vàng dắt vợ con bỏ đi. Lúc nghe La Tùng gọi, y càng rảo chân cho nhanh, nào ngờ mới được mấy bước thì một bóng người bỗng đâu xẹt tới trước mặt. Thiếu niên họ Vân chắn ngang đường.

- Bảo các hạ dừng lại, không nghe thấy hả? - cậu ta khum các ngón trái thành trảo, chộp vào vai Văn Tĩnh.

Thế trảo hung dữ quá, Văn Tĩnh không kịp tránh, lập tức rùn vai xuống. Tay áo y phồng lên, phất qua ngực thiếu niên. Cảm nhận được luồng kình phong lướt sát người, đè trĩu trên ngực, thiếu niên thét to:

- Được! - rồi xoay chân đáp sang bên cạnh Văn Tĩnh, thò trảo chộp ngược lại. Văn Tĩnh quan sát thân pháp cậu bé, ồ lên kinh ngạc, đoạn y phẩy tay áo rộng ra sau, mượn trảo kình trôi lên phía trước. Thiếu niên quát:

- Muốn chạy ư? - cậu ta dịch trái ba bước, dịch phải ba bước, bám sát Văn Tĩnh như bóng theo hình, các ngón tay khum khum như móc câu, nhăm nhăm đâm vào huyệt Thận du của Văn Tĩnh.

Huyệt Thận du là yếu huyệt trên cơ thể người, là nơi dồn tụ tinh khí tiên thiên. Thiếu niên phát trảo rất kín, dùng toàn chiêu số có thể khiến người ta tuyệt hậu. Văn Tĩnh hết sức bất bình: "Kẻ hậu sinh này trông thì yếu ớt mà xuất thủ quá tàn độc!" Y lập tức trở mình, thi triển công phu Thiên toàn địa chuyển. Thiếu niên chụp hụt, lại bị đối phương kéo bật lên phía trước, chưa kịp đứng vững bỗng thấy cổ tay căng mạnh, thì ra đã bị Văn Tĩnh nắm lấy. Thiếu niên kinh hãi, tay trái vận kình giật về, trảo phải xoay tròn, mổ vào huyệt Kỳ môn trước ngực Văn Tĩnh.

Cậu bé xuất thủ quá độc ác. Văn Tĩnh tức giận vô cùng, y không lắc mình tránh nữa mà vung chưởng cự lại. Chưởng đôi bên giao nhau, thiếu niên nhận thấy nội lực đối phương cuồn cuộn dồn sang như thác đổ, chợt hự lên một tiếng, giật lui ba bước, khí huyết trào ngược trong ngực, mặt đỏ bầm tựa trát máu.

Mãi mới tìm được một lúc trận đấu chững lại, La Tùng vội chen vào giữa hai người nói to:

- Xin các vị dừng tay!

Văn Tĩnh nhìn cậu bé, cau mày hỏi:

- Ai dạy ngươi Tam tam bộ vậy?

Thiếu niên họ Vân nghe người ta gọi đúng công phu của mình thì rất ngạc nhiên:

- Phượng Tường tiên sinh!

Văn Tĩnh gật gật đầu, xoay mình bỏ đi. Cậu bé liền chạy ào lên chặn đường:

- Đi đâu? - rồi giơ tay cản. Hai người xô vào nhau, không rõ Văn Tĩnh dùng thủ pháp gì, chỉ thấy thiếu niên nọ lộn nhào trở lại, mặt đỏ lựng như uống rượu, đứng loạng choạng không vững. Cận Phi lao lên đỡ, vừa chạm vào người cậu bé đã thấy lực đạo ùn ùn đổ sang, cũng may hạ bàn của y khá chắc nên không ngã ra đất, y hãi hùng ngẩng đầu nhìn. Văn Tĩnh đã dắt vợ bế con đi xa rồi, La Tùng giậm chân kêu khổ:

- Vân công tử, sao cậu lỗ mãng như vậy?

Thiếu niên họ Vân ngây người:

- Hắn ta không phải là đồng bọn của đạo sĩ mặt đen ư?

La Tùng nhìn Hàn Tranh. Hàn Tranh đỏ mặt, ho khan đáp:

- Làm gì có chuyện ấy! Vân công tử hiểu lầm rồi, ông ấy là ân nhân của Hàn mỗ!

Thiếu niên họ Vân kinh ngạc:

- Ân nhân ư? Thế... thế là thế nào vậy?

Hàn Tranh thở dài, kể vắn tắt đầu đuôi câu chuyện. Cận Phi nghe xong buồn phiền vô cùng, trừng mắt trách thiếu niên:

- Vân Thù, sao em không hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xuất thủ bừa bãi?

Vân Thù đỏ mặt, đỏ đến tận mang tai, lúng búng đáp:

- Em, em...

Cận Phi nói:

- Em em cái gì, đuổi theo mau! Nhất định phải tạ lỗi với người ta.

Vân Thù vâng dạ luôn miệng. Đúng lúc ấy, ngoài cửa bỗng có một nhà nho già lao vù vào, toàn thân ướt đẫm, mặt trắng nhợt, kêu la liên hồi:

- Có ma, có ma!

Chủ quán tức giận:

- Lão Diệp, lão lên cơn gì thế? Có ma! Có ma! Có con ma cái mẹ lão ấy.

Nhà nho ngẩn ra, bỗng khóc ồ ồ:

- Đúng là đã gặp ma mà, ghê lắm! Cho tôi một bát rượu đi, lạnh quá, lạnh quá!

Chủ quán xua tay gắt:

- Cút cút! Uống mà lười trả, ai dây vào lão cũng xúi quẩy hết.

Vân Thù sắp ra khỏi cửa, chợt cau mày quay lại, móc một đĩnh bạc ném cho chủ quán, cười nhạt:

- Miếng bạc này có đủ mua một bát rượu không?

Chủ quán tươi mặt, giơ tay đón lấy, luôn miệng nói:

- Quá đủ, quá đủ ạ!

Vân Thù nói:

- Đủ thì tốt! Lấy cho tiên sinh đây hai bát rượu, chỗ thừa thì mua giúp ông ấy một bộ quần áo sạch sẽ. - nói rồi cậu quay mình chực đi, ai dè nhà nho già nắm lại, trợn mắt bảo:

- Tôi... tôi gặp ma thật mà, cháu tin không?

Vân Thù vốn tính cả thẹn, thấy ông già có vẻ điên điên, cậu đỏ mặt, không nói được gì. Mấy tay phục vụ trong quán tiến đến gần, lôi nhà nho đi, cúi mình cười bảo:

- Vợ ông ấy bỏ theo người ta nên ông ấy cứ dở điên dở dại, xin công tử đừng để bụng.

Vân Thù nhìn nhà nho già, khẽ thở dài, quay mình bước ra cửa. Cận Phi, Hàn Tranh và La Tùng đương đứng chờ bên ngoài. Mỗi người một ngựa, phi suốt một thôi đường mà chẳng thấy bóng dáng nhà họ Lương đâu. Cận Phi thất vọng dừng ngựa hỏi:

- Vân Thù, khi đi người đàn ông ấy đã nói gì vậy?

Vân Thù đáp:

- Ông ta hỏi về thân pháp của em.

Cận Phi cau mày nói:

- Ờ nhỉ, thân pháp em dùng lúc đó không giống võ công của Thần Ưng môn. - y quắc mắt, vẻ nghiêm khắc.

Vân Thù nóng bừng mặt, cúi đầu:

- Đó... đó là võ công của Phượng Tường tiên sinh!

Cận Phi sắc mắc:

- Phượng Tường tiên sinh là ai?

Vân Thù lưỡng lự:

- Phải bắt đầu kể từ ngày ba mươi tháng chạp năm ngoái. Hôm ấy trời đầy tuyết, em và Phùng Tú tài, Chu Tú tài lội tuyết đến Huệ sơn...

Cận Phi sầm mặt, hừ mũi:

- Lại Phùng Tú tài, Chu Tú tài! Hai tên hủ nho văn dốt võ dát, chỉ giỏi kêu rên bất mãn, ngâm ngợi thơ thẩn thối tha, em cứ cặp kè với những quân khốn kiếp ấy thì có tiền đồ gì được hả?... Mà thôi, em kể tiếp đi.

Vân Thù ngượng ngùng đáp:

- Vâng... Hôm ấy trời rét cắt ruột, mặt đất đông cứng, tuyết rơi tựa lông ngỗng, vỡ vụn dưới gót chân, chúng em đến khu suối trong Huệ sơn, ở đấy mặt nước đã đóng băng cả rồi. Phùng Tú tài nổi hứng nói muốn khoét một lỗ lấy nước nấu trà. Vì vậy em tuốt kiếm đục băng để dẫn nước. Chu Tú tài nhìn suối tuôn ào ào, sực nghĩ ra điều gì, bỗng ngâm rằng: "Tuyền, tuyền, tuyền4!" vốn định tức cảnh làm một bài thơ, ai ngờ vừa ngâm xong câu ấy đã đứt mất tứ. Em và Phùng Tú tài đều nghĩ, ba chữ "tuyền" nghe thì bình dị chứ thực chất khí vận rất dào dạt, không phải cứ nhét bừa câu nào vào cũng phối được. Chúng em đương buồn phiền, thình lình có người sang sảng đọc nối: "Tuyền, tuyền, tuyền, Bính xuất cá cá trân châu viên, Ngọc phủ phách xuất ngoan thạch tủy, Kim câu đáp xuất lão long diên5!"

La Tùng tuy chẳng phải dân tinh thông bút mực, nhưng nghe xong cũng phải vỗ đùi tán thưởng:

- Thơ hay!

Vân Thù được lời như cởi tấm lòng, bèn mỉm cười với y. Cận Phi hỏi:

- Người đọc thơ chắc là Phượng Tường tiên sinh chứ gì?

Vân Thù gật đầu:

- Sư huynh đoán đúng lắm, chính là Phượng Tường tiên sinh! Chúng em nghe thơ là phục ngay, bèn hỏi tên hiệu, mời ông lại ngồi cùng. Phượng Tường tiên sinh cử chỉ đường hoàng, ăn uống chẳng hề khách sáo, cao

đàm khoát luận khiến ai nấy ngưỡng mộ. Cứ thế, mọi người nhóm lửa trên đất tuyết, uống trà bình thơ, ôi, thời gian như tên bắn, thoáng chốc đã đến giờ ngọ, Chu Tú tài nhìn nắng đổ xuống tuyết, cao hứng vô cùng, lại ngâm: "Tuyết, tuyết, tuyết!" Dứt câu ấy cũng mất tứ.

Hàn Tranh phì cười:

- Đầu voi đuôi chuột, đúng là một tên vứt đi.

Vân Thù sầm mặt, lạnh lùng bảo:

- Hàn đại ca, anh mắng tôi không sao, nhưng anh mà chửi bạn bè tôi, Vân Thù này sẽ tính sổ đến nơi đến chốn.

Hàn Tranh ngớ người, nín cười bảo:

- Vân công tử chớ trách, Hàn mỗ có tiếng ruột để ngoài da, cậu cứ coi như mồm tôi mọc ngược, nói chuyện thối như đánh rắm ấy!

Lời lẽ y thô tục, song lại thuận tai Cận Phi và La Tùng, cả hai phá lên cười ha hả.

Vân Thù nghe Hàn Tranh tự trách, cảm thấy bất an, vội xoa dịu:

- Hàn đại ca đừng nói vậy kẻo tôi đây hổ thẹn.

Hàn Tranh và La Tùng nhìn nhau, mắt đều ánh lên vẻ giễu cợt, cùng nghĩ:

- Cái cậu Vân Thù này xuất thân thế gia võ lâm, sao lại ưa thích văn vẻ như vậy?

Vân Thù kể tiếp:

- Nghe Chu Tú tài đọc ba chữ Tuyết, chúng tôi đều cảm thấy rất đột ngột, không họa theo được, đành ngong ngóng nhìn sang Phượng Tường tiên sinh. Tiên sinh mỉm cười, dõng dạc đọc: "Tuyết, tuyết, tuyết, Xứ xứ quang huy minh hiệu hạo, Hoàng Hà tỏa đông tuyệt tiêm lưu, Hách hách nhật quan tu bính liệt."

La Tùng vỗ đùi đánh đét, khen ngợi:

- Khí phách làm sao!

Vân Thù mỉm cười:

- La huynh nói phải lắm, khí phách trong bài thơ này quả tình rất hiếm có.

Cận Phi xuất thân hàn vi, cô lậu quả văn, nghe vậy phát sốt phát rét, cau mày giục:

- Vân Thù! Em hãy nói vào ý chính, đừng lan man thơ thẩn nhăng cuội nữa!

Vân Thù cụt hứng:

- Vâng, về sau cũng chẳng còn gì nữa đâu, Phượng Tường tiên sinh ngâm thơ xong thì đứng dậy bỏ đi.

Cận Phi ngạc nhiên:

- Ối, ông ta bỏ đi như thế, làm sao dạy em võ công được?

Vân Thù cười đáp:

- Sư huynh đừng sốt ruột, em còn chưa kể hết! Thấy Phượng Tường tiên sinh mặc áo mỏng, sợ ông nhiễm lạnh sinh bệnh, em bèn cởi áo choàng điêu thử ra, thi triển khinh công đuổi theo, khoác lên vai cho ông.

Cận Phi cười khẩy:

- Hay nhỉ! Tấm áo lông điêu sư nương tự tay may mà em đem cho người ta dễ dàng thế? Hừ, chả trách lúc quay về em lại nói dối sư nương, bảo là qua sông trôi mất! Khéo trí trá thực!

Vân Thù xấu hổ lí nhí:

- Cha dạy phải biết cứu khốn phò nguy. Người ta chịu lạnh, mình đâu thể ngoảnh mặt làm ngơ?

Cận Phi cười nhạt:

- Em xem ông ta ăn mặc phong phanh nhưng vẫn đi lại đứng ngồi, ung dung nói cười trong gió tuyết, có người bình thường nào sánh được không?

Vân Thù toát mồ hôi, nuốt nước bọt đánh ực:

- Sư huynh nói phải, nhưng em bị khuất phục bởi phong thái của ông nên lúc ấy chẳng suy nghĩ sâu xa gì cả. Về nhà rồi, em còn mãi hồi tưởng cảnh tượng ban ngày đến nỗi đêm trằn trọc không sao ngủ được. Hôm sau đẩy cửa trông ra thấy tuyết vẫn mù mịt, lòng lại rạo rực, em bèn khoác áo vào rồi đi một mình đến Huệ sơn, chỉ mong gặp được Phượng Tường tiên sinh. Vừa tới nơi đã thấy tiên sinh đứng ngay trước núi, như thể đoán được rằng em sẽ trở lại. Trông thấy em, ông cười: "Ngươi đến đấy à? Ha, hôm qua ngươi mời ta thưởng trà, hôm nay ta mời ngươi uống rượu." Nói rồi ông cầm một cái hồ lô bảo: "Ta đem chiếc áo da ngươi cho đổi lấy bầu rượu này, chúng ta đừng nên uống nhanh quá." Ối sư huynh ơi, tấm áo choàng to tướng bằng lông điêu đáng giá nghìn vàng mà ông ấy đem đổi chác với một bầu rượu, thực khổ, chả biết cao thấp gì cả.

Cận Phi hừ mũi, mặt tối sầm.

Vân Thù hoang mang, lắp bắp kể tiếp:

- Thế là, em với ông ấy ngồi xuống. Hai bên cạn xong một chén, Phượng Tường tiên sinh than: "Tiếc thực, có rượu mà thiếu mồi, không nhâm nhi được hết cái ngon." Ông nghĩ ngợi rồi móc ống tay áo ra một cái triện vàng đầu sư tử, cười bảo: "Đây là ấn quan của tri phủ Bình Giang Phàn Chương Khôi, tên cẩu quan họ Phàn đó chỉ ưa luồn cúi leo cao, tham ô biển thủ, đục khoét của dân, chật vật mãi mới mua được phẩm hàm tri phủ này. Vừa khéo hai hôm trước là dịp ngự sử đến tuần sát, ta bèn tiện tay nhấc luôn cái ấn của hắn. Theo hình luật Đại Tống, người nào để mất ấn quan, nặng thì xử trảm, nhẹ thì bãi chức. Bộ dạng tên cẩu quan ấy lúc này chắc là buồn cười lắm, ha ha, khoái thật khoái thật, cạn chén nào!" Nói rồi tiên sinh cụng với em một chung. Ông thuật chuyện rất dửng dưng, em nghe mà kinh ngạc, nghĩ bụng nha môn tri phủ tuy chẳng phải đầm rồng hang hổ song cũng không phải nơi có thể tùy ý vào ra, lại ngắm ông già ngồi trong màn tuyết, mình mặc tấm áo đơn đã rách thòi cả ruột, bất giác em sực hiểu, đó là một dị nhân giang hồ.

Hàn Tranh và La Tùng bật cười, Cận Phi thì hầm hầm. Vân Thù nín bặt, thấp thỏm liếc sư huynh, mặt như gấc chín.

Cận Phi mỉa mai:

- Em đã dám làm mà còn sợ người ta cười ư? Sau đó thì sao?

Vân Thù đành tiếp tục:

- Tiên sinh uống với em thêm chung nữa, rồi lấy ra một tập văn tự cầm cố, bảo rằng: "Ngưu Bách Vạn6 ở Vu Hồ vừa tham vừa ác, không chỉ đầu cơ tích trữ mà còn cho vay nặng lãi, lợi tức cực cao, khiến bao người khuynh gia bại sản, bán vợ đợ con. Sáu hôm trước, ta ôm sạch giấy nợ, khế ước ruộng đất và vàng bạc châu báu của hắn đi, châu báu thì phân phát cho dân chúng, còn văn tự ruộng đất này..." Tiên sinh vừa nói vừa vò trong tay, tập giấy liền nát vụn, ông nhếch mép: "Từ giờ trở đi, gia tài của Ngưu Bách Vạn đã mất đến chín mươi chín phần trăm, hắn yêu sự sản như mạng sống, ắt hẳn tan nát ruột gan, muốn chết cho rồi. Ha ha, cái tên Ngưu Bách Vạn lòng lang dạ sói này! Chúng ta lại cạn một chén nào." Tiên sinh nói xong, bèn uống với em một chén. Chứng kiến nội lực của ông lúc nghiến tay, em càng cảm thấy kinh lạ. Cha mình bản lĩnh rất cao, tuy cũng có thể làm như vậy, nhưng chưa chắc đã thong dong tiêu sái bằng.

Cận Phi trầm ngâm:

- Hai chuyện em kể, ta đều có nghe đồn. Cái ông Phượng Tường ấy, tuy nói năng hành xử theo chiều hướng nghĩa hiệp, song cách thực hiện thì quanh co ngóc ngách, không được thẳng thắn.

Hàn Tranh tiếp lời:

- Đúng đấy! Tham quan ác nhân thì chém luôn một đao cho chết mẹ nó đi, hà tất bày vẽ rắc rối?

Vân Thù phật ý:

- Phàn Chương Khôi chỉ thích bợ đỡ để tiến thân, Ngưu Bách Vạn yêu tiền bạc như tính mạng, đối với chúng thì mất quan tước của cải còn khổ sở hơn là bị giết ấy chứ.

La Tùng cười:

- Vân công tử nói đúng lắm. Hai đứa đó cả đời vun vén, một sớm một chiều hóa trắng tay, chúng sẽ khốn đốn biết chừng nào!

Vân Thù được y phụ họa, bật cười:

- La huynh thực rất hiểu lòng người.

Cận Phi lạnh lùng nói:

- La huynh rất hiểu lòng người, còn ta thì là đầu đất hả? Hừ, bắt vào chuyện chính đi!

Vân Tùng nhợt mặt, lập cập đáp:

- Vâng, vâng. Là thế này, Phượng Tường tiên sinh cứ kể xong một chuyện hành hiệp tâm đắc là lại cụng với em một ly, chẳng bao lâu rượu đã sạch bách. Sau đó ông đứng dậy, người nhuốm hơi men, chân bước liêu xiêu trên tuyết, vừa bước vừa nói cái lẽ tam tài, tiên thiên dịch số gì ấy, nghe rất sâu xa ảo diệu. Cũng may Chu Tú tài tinh thông dịch lý, ngày thường em theo học đã nắm được cả, nay biết Phượng Tường tiên sinh võ nghệ đầy mình, lại thấy bộ pháp của ông độc đáo quá nên em âm thầm theo dõi. Ông bước không nhanh cũng không chậm, như đi dạo trong vườn thôi, nhưng lạ là sự dịch chuyển ấy lại gây ra gió, khiến tuyết rơi xuống đều bị cuốn chùm, quay rất lâu phía trên đầu ông như một lá cờ tiết lớn màu trắng.

Ba người kia giật mình nhìn nhau, cùng nghĩ:

- Chỉ bước đi mà kéo theo gió xoáy khiến hoa tuyết ngưng tụ, thực chưa nghe đến thứ võ công như thế bao giờ. Mà chẳng rõ có phải thật không, hay thằng bé này hứng chí nói càn, khoa trương khoác lác? - Ai nấy cùng đăm chiêu, tỏ vẻ nghi hoặc.

Vân Thù vẫn kể:

- Phượng Tường tiên sinh di chuyển như vậy khoảng một canh giờ mới dừng chân, cười hỏi: "Ngươi nhìn rõ được mấy phần kiểu đi của ta?" Em cứ thực tình đáp: "Chưa được một phần mười." Phượng Tường tiên sinh gật đầu: "Giỏi, giỏi lắm." Ông trầm ngâm một lúc, lại nói: "Mấy năm nay, ta mải tìm hai người. Một người lẽ ra là vợ ta, nhưng nàng đã lìa xa, trốn tránh ta khắp mọi nơi. Một người nữa lẽ ra là đồ đệ ta, nhưng năm xưa vì một chút suy nghĩ sai lệch, vô duyên vô cớ mà bỏ qua nó, ôi, đáng tiếc." Nói xong ông nhìn em bảo "Đã hụt một lần thì cũng đành vậy, nhưng để hụt lần thứ hai thì mới thực là đáng trách."

Cận Phi cau rúm mày. La Tùng cười nói:

- Vân công tử, chúc mừng cậu! Đoan chắc Phượng Tường tiên sinh đã có ý thu nhận cậu làm học trò.

Vân Thù lúng túng:

- La huynh khách sáo quá. Tôi cũng nhận ra ý tiên sinh. Song nước có phép nước, nhà có luật nhà, võ lâm có quy củ của võ lâm, tôi chưa bẩm với cha, làm sao dám tự tiện bái sư? Vì vậy tôi lặng thinh. Tiên sinh áng chừng đọc được ý tứ của tôi, bèn đứng dậy cười bảo: "Thôi, còn chưa mất hẳn hi vọng, ta tiếp tục tìm kiếm tên đồ đệ ngày xưa vậy. Nếu vẫn không tìm thấy, rằm tháng tám này, ta sẽ sang dãy Bạch Sa ở Yên sơn." Nói rồi ông phất hai tay, cười lớn bỏ đi.

Cận Phi thở phào, nói rằng:

- Sư đệ! Suy cho cùng em cũng đã làm một việc đúng. Khoan bàn em có tự tiện bái sư hay không, cứ nhắc đến võ công Thần Ưng môn nhà ta cái đã. Võ công Thần Ưng môn bác đại tinh thâm, anh em mình hiện chưa xong nhập môn thì đành vậy, chứ mai này luyện tập cao hơn, chắc đâu đã thua kém Phượng Tường tiên sinh. Huống hồ ông ta hành xử quái đản, không phải là quân tử đường hoàng, cứ tránh cho xa thì hơn.

Vân Thù ngoài miệng vâng dạ, trong bụng lại nghĩ thầm:

- Quân tử đường hoàng thế nào chẳng biết, nhưng nhất định không thú vị bằng Phượng Tường tiên sinh. - đang mải nghĩ, chợt nghe thấy Cận Phi nói:

- La huynh! Hàn lão đệ! Sắp đến giờ tụ hội rồi, mình không theo kịp nhà họ đâu. Đây cũng gần Bách Trượng Bình, chúng ta thong thả đi đi.

Sau một thoáng trầm ngâm, La Tùng nói:

- Cận lão đệ! Ta cứ băn khoăn mãi, không biết có nên nói ra hay không. Người đàn ông áo vải đó quả thực... quả thực rất giống một người!

Cận Phi tỏ vẻ chăm chú:

- Ai?

La Tùng kề tai y nói khẽ một cái tên. Cận Phi kinh ngạc buột mồm:

- Có thể nào? Chẳng phải ông ta đã ốm chết từ lâu rồi hay sao?

La Tùng lắc đầu:

- Theo ta được biết, vụ ốm chết chỉ là do quan phủ nói thác thế thôi. Chưa chừng ông ta còn sống đấy.

Cận Phi nhướng đôi mày rậm, cao giọng nói:

- Ngày nay triều cương thối nát, gian thần lộng hành, nếu người đó còn sống thì vì cớ gì không ra mặt?

La Tùng thở dài:

- Cận lão đệ! Đại anh hùng đại hào kiệt suy nghĩ có chỗ khác biệt, hạng phàm phu tục tử như hai ta làm sao hiểu được?

Cận Phi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bảo:

- La huynh nói phải. Việc đã quan trọng như thế, mình phải chia ra tìm họ để hỏi cho ngọn ngành. Nhưng chẳng may nhỡ giờ liên minh thì thầy tôi sẽ không vui đâu. Vì vậy các vị đừng đi xa quá, hễ nghe thấy hiệu lệnh thì phải nhanh chóng về Bách Trượng Bình nhé.

Dặn dò đâu đấy, bốn người chia hướng lùng tìm. Vân Thù theo hướng đông, ngại sẽ khó xử khi gặp Văn Tĩnh nên cố ý lỏng cương, ruổi ngựa đi dềnh dàng. Bỗng chốc nghe thấy phía xa có tiếng nhạc sáo u u vọng tới, lòng động hiếu kỳ, cậu nghĩ bụng: "Tiếng sáo sậy này ở đâu ra đây? Người thời Đường có thơ rằng:

Trước núi Hồi, cát dường tuyết phủ ,

Bên thành Thụ, trăng ngỡ sương sa .

Sáo lau đâu đó nghe văng vẳng ,

Đêm thâu lữ khách ngóng quê nhà7

Sáo bằng ống sậy là nhạc cụ vùng Tái Bắc8, nơi đây sao lại có âm thanh mạn ngoài thế này? Ừm, giai điệu nghe buồn nhớ, phải chăng người thổi sáo gặp nỗi phiền muộn nào?" Vân Thù ưa làm việc nghĩa hiệp, liền lần mò đi theo tiếng nhạc. Lát sau, đến gần một gò đất, cậu trông thấy một người áo đen ngồi trên đỉnh gò, lưng quay về phía mình, mặt quay về hướng nam.

Vân Thù xuống ngựa, cao giọng gọi:

- Tiên sinh thổi nghe thê thiết quá! Chắc ông gặp chuyện gì đau lòng phải không?

Tiếng sáo im bặt, người áo đen hừ mũi, lạnh lùng nói:

- Trời cao đất rộng, xưa nay vẫn là cái lò nung nấu thế nhân. Hai chữ đau lòng, trong đời người có ai thoát nổi? - Giọng nói đều đều, không chút âm sắc, nghe rất khó chịu.

Vân Thù trẻ người non dạ, chưa thấm thía nỗi khổ trần ai, không biết đối đáp ra sao trước những lời lẽ kỳ quái ấy. Chợt loáng thoáng đằng xa có tiếng tù và, cậu đổi sắc mặt, hấp tấp nói:

- Tiên sinh! Tôi bận chút việc, không thù tiếp được nữa. - đoạn quay đi, chạy mấy bước rồi bật cao, đáp xuống lưng ngựa.

Vân Thù chưa ngồi vững, một tiếng rít khẽ bỗng vang lên, nghe như tiếng mũi tên xé gió. Cậu bé còn đương thắc mắc thì lại thấy con ngựa mình cưỡi vụt hí lên thê thảm, ngã vật xuống. Cậu vội lộn khỏi mình ngựa, trụ vững rồi đưa mắt nhìn kỹ, trên cổ ngựa có một lỗ nhỏ xíu, máu đương òng ọc chảy ra. Vân Thù ngó quanh, ở nơi đây ngoài người áo đen thì không còn ai khác, cậu nổi giận:

- Tiên sinh, tại sao tự nhiên ông giết con ngựa của tôi?

Người áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, chậm rãi đứng dậy. Vóc người ông ta không cao, nhưng đứng trên gò nên trông khí thế rất oai phong, đầu đội trời chân đạp đất.

Ông ta thoáng ngẫm nghĩ, giọng chợt trầm xuống, nửa hỏi nửa đáp:

- Thằng ranh, ngươi là đệ tử của Vân Vạn Trình hay là môn nhân của lão Cùng nho?

Vân Thù ngạc nhiên:

- Vân Vạn Trình là cha tôi. Còn lão Cùng nho là ai, tôi có quen đâu?

Người áo đen cười nhạt:

- Giả bộ ngơ ngác lừa gạt hả? Tư thế tung mình lên ngựa của ngươi là Xuyên Vân túng của Thần Ưng môn, nhưng mấy bước trước đó thì là gì?

Vân Thù sực hiểu:

- Ông muốn nói đến Phượng Tường tiên sinh phải không?

Người kia tức giận hừ mũi:

- Phượng phượng gà gà cái khỉ gì? Thằng oắt con nhà ngươi thực gian dối! - ông ta vụt dịch ra sau một bước, lúc trụ bộ thì đã ở dưới chân gò.

Thấy người ta giật lùi mà có thể bước xa đến mấy trượng như thế, Vân Thù đâm hoảng, chưa kịp định thần thì người đó đã đến ngay trước mặt, lật tay về sau tóm vào ngực cậu.

Vân Thù luống cuống vung chưởng chặt cánh tay người đó, chưởng vỗ trúng trảo, hung mãnh lạ thường, nhưng người áo đen không hề né tránh. Rìa chưởng chém tay như thể va vào thép nguội, Vân Thù vội vàng chuyển thế ưng trảo mổ xuống mạch môn đối phương, trảo lực cũng chứa vài phần hỏa hầu, sức phạt đứt tứ chi. Nào ngờ cổ tay người kia trơn như xoa mỡ, chuồi qua các đầu ngón tay Vân Thù, tốc độ không suy suyển, xỉa thẳng đến ngực cậu bé.

Vân Thù thi triển Tam tam bộ vội vã thoái lui, nhưng người kia cũng tiếp tục chạy lùi nhanh như gió. Bất kể cậu bé biến hóa ra sao, năm ngón tay của người áo đen vẫn đều đặn ép dần đến từng tấc, từng tấc một. Khi Vân Thù lùi tới bước thứ mười cũng là lúc bị trảo đối phương chụp vào ngực. Nguy cấp quá, cậu thét lên một tiếng thật to, tung chân phải đá lên thất lưng người áo đen, thực không ngờ vừa đá là trúng liền. Cậu bé mừng rỡ, song lập tức nhận ra chỗ chạm chân đang mềm nhũn đi, như thể chìm lút vào một đống bông. Cậu còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, người áo đen lại hừ khẽ, da thịt ông ta thình lình đàn hồi, lún chỗ này nảy chỗ kia, nhanh khôn tả. Vân Thù chỉ kịp nghe thấy một tiếng rắc, rồi cảm giác đau nhói chạy lan từ bẹn, chắc hẳn đùi phải đột ngột bật ngược nên đã bị chấn gãy rồi.

Cậu kêu lên thảng thốt, giật lui ra sau. Người áo đen nhoài tay theo, tóm lấy ngực áo cậu, bỗng dưng ngơ ngẩn, lẩm bẩm nói:

- Ngươi chỉ học được chút màu mè bên ngoài thế thôi hử? - Giọng nói thoáng vẻ bất ngờ, rồi ông ta vụt lăng tay, quẳng Vân Thù xuống đất, thét:

- Thế còn Tam tài Quy nguyên chưởng đâu?

Vân Thù ngã chúi xuống bùn, mặt mũi lấm bẩn, máu chảy ròng ròng, nghe vậy nhịn đau đáp:

- Tam tài Quy nguyên chưởng là cái gì? Tôi không biết.

Người kia cười nhạt:

- Thằng này bộ dạng gian giảo, cùng một hạng như lão Cùng nho kia. Hừ, ngươi nói Vân Vạn Trình là cha ngươi, phải không?

Thoạt tiên giọng ông ta rất kích động, nhưng nói được mấy câu lại khôi phục âm điệu lành lạnh đều đều, nghe không biết là vui hay giận. Thêm vào đó ông ta vẫn một mực quay lưng lại cậu bé, Vân Thù chưa nhìn rõ nhân dạng lần nào, buột miệng hỏi:

- Ông là ai? Có thù với cha tôi hay sao?

Người áo đen hừ mũi, bỗng phá lên cười ha hả. Vân Thù nghe giọng cười ồ ạt như nước triều, màng nhĩ chấn động, một luồng máu nóng phụt lên đỉnh đầu như muốn phá óc lao ra. Ngạt thở. Rồi tiếng cười lại thình lình tắt ngấm, người áo đen ngửa đầu nhìn trời, lạnh lùng nói:

- Ngươi hỏi ta là ai ư? Hà, lão phu lâu ngày không xuất thế, xem ra thiên hạ đã quên ta rồi! - Đoạn lại hừ mũi, cao giọng hỏi - Hôm nay Vân Vạn Trình tổ chức đại hội ở Bách Trượng Bình phải không?

Vân Thù nhấm nhẳn:

- Phải thì sao?

Người kia nói:

- Hay lắm! Cái lão Cùng nho dạy ngươi võ công chắc cũng đến Bách Trượng Bình đấy nhỉ?

Vân Thù sực hiểu, nghĩ bụng:

- Lão cứ một điều Cùng nho hai điều Cùng nho, lại hỏi bộ pháp của ta, phải chăng người lão đang tìm chính là Phượng Tường tiên sinh? Võ công lão cao cường như thế, không chắc tiên sinh thắng được. Làm người phải trọng chữ Nghĩa, Phượng Tường tiên sinh với ta tâm đầu ý hợp, Vân Thù dẫu chỉ còn một hơi thở, cũng quyết không làm những việc lỗi đạo bạn bè. Tên độc ác này càng ép ta khai nơi ở của tiên sinh, ta càng không thốt ra nửa chữ. - nghĩ vậy, cậu nói to - Võ công của ta đều do phụ thân dạy, không liên quan gì đến người khác, cũng chẳng có Cùng nho nào ở Bách Trượng Bình cả.

Người kia nổi giận, định bụng tra khảo, song tính tình cao ngạo, không muốn dùng phương pháp hạ lưu đó, thầm nghĩ: "Thằng ranh cứ lải nhải Phượng Tường tiên sinh, lại khăng khăng rằng ngoài Vân Vạn Trình ra không còn ai dạy công phu cho nó. Chỉ toàn điều dối trá, chẳng câu nào đáng tin. Hừ, ngươi bảo lão Cùng nho không ở Bách Trượng Bình, vậy sự thực chắc là ngược lại rồi. Nhưng mà, võ công của lão già ấy rất cao, xung quanh còn nanh vuốt của bao nhiêu tên người Tống nữa, nếu ta đường đột xông vào thì hung hiểm quá. Hừ, nhưng thế thì sao? Dẫu là đầm rồng hang hổ, lão phu cũng không coi vào đâu." Nghĩ rồi cười khẩy: "Được, lão phu sẽ đi lật tung cái của khỉ Bách Trượng Bình ấy lên."

Vân Thù tức ngực, tự nhủ nếu để liên lụy đến cha thì thực là bất hiếu, nhưng nếu nói ra nơi hạ lạc của Phượng Tường tiên sinh thì bất nghĩa rõ ràng. Cậu còn đương bối rối chưa quyết, bỗng một làn gió tanh cực kỳ khó ngửi xộc vào mũi, kế đó là cảm giác lạ lùng sởn gai ốc chạy lan xuống từ đỉnh đầu, đọng lại ở thắt lưng; cuối cùng là cơn lạnh rờn rợn bò lên dọc cột sống. Vân Thù cảm thấy mỗi tấc da đều run rẩy tê dại, nhưng khốn nỗi huyệt Đản trung đã bị khống chế, không làm sao quay đầu nhìn được, chỉ biết cơn gió tanh càng lúc càng nồng, rồi luồng khí nóng dày nặng thốc từng đợt vào tai. Cậu bé không nén được nỗi sợ hãi, lệ hoen đầy mi hòa với máu chảy ra từ mũi và miệng, rỏ xuống đất.

Hết chương 9

Chú thích:

13961397 Tuyết múa phượng bay.

14001401 Tức Tương Dương.

14041405 Bích Tử và Tị Tử phát âm tiếng Hán tựa tựa nhau, Bích là màu xanh ngọc. Tị là cái mũi. Đạo sĩ nghe nhầm.

14081409 Suối, suối, suối.

14121413 Bài thơ này trích trong Tây Hồ Du lãm chí. Tác giả là Quán Vân Thạch, người Tiền Đường. Truyện kể lúc uống rượu ông thường có hứng làm thơ. Một hôm, mấy nhân sĩ cùng ngoạn cảnh, uống rượu ngâm thơ, muốn lấy Tuyền (suối) đặt vận để làm một bài. Ai đó ngâm được mấy chữ Tuyền, tuyền, tuyền rồi tắc. Chợt có người chống gậy tới, nghe vậy ứng khẩu ngâm rằng: "Tuyền, tuyền, tuyền, Bính xuất cá cá trân châu viên, Ngọc phủ phách xuất ngoan thạch tủy, Kim câu đáp xuất lão long diên." Mọi người nói: "Ngài chắc chắn là Quán công chứ không sai." Quán Vân Thạch bèn đọc tiếp: "Nhiên nhiên nhiên." (Tất nhiên rồi!). Sau đó cả bọn mời rượu, họ Quán uống say rồi đi. Tích này về sau được thuật lại trong Từ uyển tụy biên, do Phùng Kim Bá thời nhà Thanh soạn.

Dịch nghĩa tạm: Suối suối suối, Tuôn ra hạt nào hạt nấy như trân châu, Rìu ngọc bửa đá cứng, Câu vàng múc dãi rồng.

14181419 Ngày nay Ngưu Bách Vạn được dùng như một danh từ chỉ hạng đại gia, nhà giàu. Ở đây có lẽ chỉ riêng vào một cá nhân nào đó. Tôi sẽ kiểm chứng nếu còn các đoạn liên quan về sau.

14221423 Bài thơ Dạ thướng Thụ Hàng thành văn địch (Đêm lên núi Thụ Hàng nghe tiếng sáo) của Lý Ích đời Đường. Bản dịch thơ trên là của Phụng Hà.

Nguyên văn Hán Việt:

Hồi Nhạc phong tiền sa tự tuyết

Thụ Hàng thành ngoại nguyệt như sương

Bất tri hà xứ xuy lô địch

Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương

Dịch nghĩa:

Cát ở trước ngọn Hồi Nhạc trông như tuyết

Ánh trăng ngoài thành Thụ Hàng như sương

Không biết ai thổi sáo sậy từ đâu

Làm cho lữ khách cả đêm nhớ nhà

14581459 Tái Bắc nằm ở phía bắc Trường Thành, gồm khu tự trị Nội Mông Cổ, khu tự trị người Hồi Ninh Hạ và tỉnh Cam Túc ngày nay.

11. Mi Gian Quải Kiếm

Khi nhà họ Lương đến Bách Trượng Bình, người ngựa đang qua lại ồn ào náo nhiệt. Khu vực này có ba mặt giáp núi, mặt còn lại giáp rừng tùng đen kịt, một con đường đất đỏ không rộng không hẹp chạy xuyên qua rừng, in đầy những dấu chân người và ngựa.

Giờ ngọ. Ba hồi tù và vừa dứt, đám đông tề tựu lại quanh đài gỗ ở giữa Bách Trượng Bình, âm thanh ồn ào lao xao không ngớt, rất nhiều người là bạn cũ lâu ngày mới gặp, họ bá vai bá cổ, trò chuyện thân mật vô cùng.

Văn Tĩnh đứng tựa lưng vào một cây tùng già, đầu đội nón lá2, mặt mũi ỉu xìu. Sau sự việc ở quán rượu, y rối gan rối ruột chỉ muốn rời khỏi đây ngay, hiềm nỗi tính tình mềm yếu, không cưỡng lại được vợ con, đành mua lấy ba cái nón, mỗi người đội một cái để không ai nhận diện được.

Cái nón rất to, che lấp gương mặt nhỏ của Lương Tiêu, khiến nó thi thoảng phải giơ tay đẩy lên, phiền phức vô cùng. Thằng bé nhìn ngó chốc lát, chợt gọi:

- Cha ơi! Ông kia sao oai phong thế!

Văn Tĩnh nhìn theo hướng con chỉ, trông thấy trên đài gỗ có một người đàn ông chừng ngũ tuần, đầu đội khăn chữ "vạn"3, mũi khoằm, miệng rộng, râu quai nón đen sì rậm rịt, mình vận áo trắng, cửa tay và vạt

áo viền vàng, trên ngực thêu cảnh nước trời và một con chim ưng sải cánh xòe vuốt, bay thấp thoáng giữa đám mây mù. Văn Tĩnh gật đầu:

- Chắc là Vân Vạn Trình. Thiên nhãn Điêu vương, danh bất hư truyền.

Ngọc Linh hừ mũi:

- Danh bất hư truyền cóc khô gì. Có câu "Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân", bữa nào em cũng may cho mình một bộ y hệt, mặc vào rồi lên đứng trên bệ như thế, đảm bảo oai vệ hơn hẳn lão vứt đi kia.

Văn Tĩnh ngoảnh nhìn vợ, khuôn mặt nàng thanh tú, nụ cười dịu hiền, y chợt thấy ấm lòng, cười bảo:

- Thế sao em hay mắng tôi dù khoác cái gì lên người cũng vẫn là một gã quê mùa?

Ngọc Linh lườm y:

- Em nói gì mình tin nấy à? Em nói mình là con lừa ngu xuẩn, nhưng thực tế mình có như vậy không?

Văn Tĩnh tủm tỉm:

- Tất nhiên là không. Vì ngày thường em toàn nói tôi còn ngu hơn lừa cơ!

Ngọc Linh sắp gắt lên tới nơi, bỗng nhận ra vẻ cợt đùa của chồng, bèn càu nhàu:

- Hay nhỉ, khờ khạo như mình mà cũng biết nói năng vòng vo rồi đấy? Nhưng dẫu mình có ngốc nghếch đến đâu cũng vẫn hơn đứt lão họ Vân kia. Mình còn nhớ chứ, hôm ở trên đầu thành, mình vận khôi giáp, trông uy nghi nổi bật... - chợt nhận ra sắc mặt chồng sầm tối, biết y không muốn nhắc lại chuyện xưa, nàng cười cười, bỏ lửng không nói nữa.

Mười năm nay, hai vợ chồng tuy đầu gối tay ấp, vai tựa má kề, song riêng chuyện giữ thành dạo ấy thì chẳng ai muốn nhắc đến. Ngọc Linh cao hứng nhất thời nên vô tình gợi lại, khiến Văn Tĩnh nhớ ngay tới người cha quá cố, lòng buồn rầu vô hạn. Bỗng Lương Tiêu kêu:

- Cha ơi, chúng ta tới gần thêm một tí được không? Ở đây chẳng thấy rõ gì cả. - nó vừa kêu vừa che tay trên mắt, nhướng trông ra xa.

Văn Tĩnh tức giận nhìn con, nói vẻ dữ tợn:

- Không được! Con là cái thứ vui đâu chầu đấy, đến chỗ đông người thể nào chả gây chuyện!

Lương Tiêu bặm môi, đưa mắt sang mẹ cầu cứu. Ngọc Linh cười, ghé tai nó bảo:

- Con ngoan, hôm nay cha con đã gặp đủ phiền phức rồi, ta không dám chọc giận ông ấy nữa đâu.

Lương Tiêu thất vọng vô cùng, ủ rũ nghĩ:

- Mẹ sợ cha ư? Hèm, việc này còn quái gở hơn cả việc gà trống đẻ trứng nữa.

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ chốc lát rồi hỏi:

- Ngọc Linh, theo em lúc nãy anh có làm nó bị thương không?

Ngọc Linh thắc mắc:

- Ai bị thương cơ?

Văn Tĩnh đáp:

- Thì thằng bé họ Vân đó. Anh chỉ mong thoát thân nên ra tay hơi nặng.

Ngọc Linh giễu:

- Đánh thì cũng đánh rồi, mình sợ lão Cùng nho sẽ tìm mình tính sổ hay sao?

Văn Tĩnh cười:

- Vậy là em cũng nhận ra?

Ngọc Linh đáp:

- Kẻ ngốc mới không nhận ra. Chỉ lạ một điều, lão Cùng nho đường đường chính chính, vì sao lại đổi tên thành Phượng Tường tiên sinh?

Văn Tĩnh nói:

- Chắc là tên giả để người du hí phong trần. Trong Phượng và Hoàng thì Phượng là con trống, Hoàng là con mái...

Ngọc Linh ngắt lời:

- Trống với mái, tương tự đực4 với cái! Mình nói thế là em hiểu rồi, Phượng là trống, Tường chiết tự ra chính là hai chữ Dương và Vũ. - nàng lườm Văn Tĩnh, ấm ức bảo. - Dạo ấy lão quay em đến khổ, mình cũng là tòng phạm, đều đáng bị ấn dúi xuống quất cho một trận.

Văn Tình không ngờ chuyện đã nhiều năm mà nàng còn ghi hận trong lòng, y cười xòa:

- Em muốn quất thì quất anh đây này.

Ngọc Linh hăm he:

- Được, mình nghĩ em nói đùa hả? - đoạn giơ tay toan đánh, thấy Văn Tĩnh cử động như muốn né tránh, nàng bèn thu tay về, cười bảo:

- Em chẳng muốn đánh mình đâu, da cứng thịt dày, đánh đau tay lắm.

Lương Tiêu vẫn thản nhiên quan sát, đến lúc ấy chợt chen vào:

- Không phải mẹ không muốn, mà là không nỡ.

Văn Tĩnh đỏ bừng mặt. Ngọc Linh phát con một cái, nghiến răng dọa:

- Nhóc này, con thì hiểu cái gì! Ngứa ngáy muốn ăn roi hả?

Thằng bé cười khanh khách:

- Con ngứa đấy, con ngứa đấy. - rồi vừa cười vừa cù loạn lên trong lòng mẹ nó.

Có người ngoái lại nhìn, Ngọc Linh đâm ngượng, khẽ bảo:

- Ngoan nào, mẹ không bế nữa bây giờ.

Lương Tiêu sợ bị buông xuống, người nhỏ chân ngắn làm sao mà theo dõi được cảnh nhộn nhịp đằng kia, nó vội vã chỉnh đốn tư thế, nhìn thẳng ra phía trước.

Vân Vạn Trình đứng trên đài, trông xuống đám đông chen vai thích cánh bên dưới, cảm thấy nhiệt tình trào dâng trong lồng ngực: "Người ta nói mười năm nay Đại Tống đã quá quen với cuộc sống thái bình, ngựa tốt để béo bệu, cung cứng để rã dây, lòng người không được như xưa nữa. Nhưng cảnh Bách Trượng Bình đây làm gì đến nỗi thế?" Y đưa mắt ngó quanh, không thấy Cận Phi và Vân Thù đâu, khó chịu hừ một tiếng, lại nhìn lên đài, ngấm ngầm buồn rầu. "Ba vị lão hữu vẫn chưa tới, phải chăng trên đường đã xảy ra chuyện gì?"

Một ông già râu bạc đứng mé trái chừng như nhìn ra tâm tư của Vân Vạn Trình, cười bảo:

- Lão Điêu nhi, đã đến giờ rồi, không thể thất tín với hào kiệt trong thiên hạ. Ai vắng mặt thì thôi, mình không đợi nữa. Ha ha, lão già này sốt ruột lắm, muốn uống bốn bát rượu thề đây!

Vân Vạn Trình kinh ngạc:

- Ca ca đùa hả? Rượu thề chỉ một bát là đủ, đâu cần những bốn bát?

Ông già râu bạc cười:

- Nói chuyện với lão Điêu nhi này chẳng thú vị chút nào! Đệ nghĩ xem, Nam thiên Tam Kỳ đến muộn nhé, có phải là đáng phạt nặng hay không? Kể về đả đấu, người ta thường nói "Nam thiên Tam Kỳ, mãn nhị vô địch5", nếu ba người đến cả, chắc đệ không dám phạt roi, còn phạt rượu thì lại đúng với ước mong của họ

quá. Vì vậy lão già này cứ giành uống mấy chén rượu thề của cái đám ấy cho chúng trố mắt lên, tới nơi mà không nhấp được một giọt rượu nào, ha ha, bọn Nam thiên Tam Kỳ ấy sẽ tức bằng chết.

Vân Vạn Trình nghe vô lý quá, nghĩ bụng: "Rượu thề làm gì có chuyện uống thay?"

Biết lão già này chỉ đùa cợt thế thôi, lời lẽ không lấy gì làm thật, y cười cười, đưa mắt nhìn khắp đám đông, xua xua hai tay. Mọi người tức thì im lặng. Vân Vạn Trình trầm giọng nói:

- Các vị lặn lội đường xa tới đây, Vân mỗ đón tiếp có phần sơ suất, thực hổ thẹn vô cùng. Nay nhắc lại trận chiến Hợp Châu mười năm về trước! Dạo ấy nguyên một cơn giận Hoài An mà khiến Thiên Kiêu6 ngã ngựa, trời chuyển đất rung. Tiếc nỗi hiền vương đã cưỡi hạc vân du, chẳng biết về sau ra sao nữa. Quân Thát xem thường nước ta, vẫn chú ý rèn quân nuôi ngựa, rắp tâm càn quét phương nam.

Ngọc Linh bất giác đưa mắt liếc Văn Tĩnh, thấy y cúi đầu trầm ngâm, hiểu rằng những lời nói kia đã gợi y nhớ lại chuyện cũ, nàng thở dài, nắm lấy tay chồng.

Vân Vạn Trình vẫn nói:

- Lần này quân Thát đã chuẩn bị binh lực tinh nhuệ, không đến thì thôi, mà đến thì thế tấn công tất như vũ bão. Chúng ta tuy chỉ là những kẻ bỉ phu thảo mãng, nhưng đều sinh ra và lớn lên ở đất Tống. Thử hỏi, các vị có thể nào giương mắt nhìn bọn Thát phá thành trì, hủy xã tắc, dẫm nát ruộng đồng, giết hại bách tính của chúng ta chăng? - Những lời này được nói ra với giọng hùng hồn, các hào kiệt đều sôi máu, nhao nhao hét:

- Không thể.

- Được! - Vân Vạn Trình bật một tiếng như sấm nổ, trấn áp mọi tiếng hét xung quanh. Y vẫy tay - Mang rượu lên!

Mấy chục người đàn ông vạm vỡ ở trần khiêng tới mười vò mỹ tửu, đặt cạch xuống đất. Rượu bắn tung tóe, hương men đê mê tỏa lan ngào ngạt.

Vân Vạn Trình huơ đao cứa ngón tay giữa, lần lượt nhỏ mười giọt máu vào mười vò rượu. Các anh hùng hào kiệt cũng tiến lên cắt máu. Đúng lúc ấy, có ba kỵ mã sấp ngửa phóng tới. Cận Phi tung mình xuống ngựa, chạy ào lên trước đài. Vân Vạn Trình nhướng mày, gay gắt hỏi:

- Sao giờ mới về?

Cận Phi hoảng sợ vái lạy:

- Sư phụ bớt giận, có việc đột xuất xảy ra nên chúng con đến muộn.

Vân Vạn Trình cau mày, chực tra xét cho kỹ càng, song còn ngần ngại vì đông người quá, lão già râu bạc nọ cười bảo:

- Thôi, chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, lão Điêu nhi đừng vội vặn vẹo. Thằng bé Cận Phi này lớn lên trước mắt ta, nói năng làm việc xưa nay đều rất thật thà!

Vân Vạn Trình cau có:

- Ca ca đừng nuông nó. Bây giờ mới chỉ là liên minh, nhược bằng giao chiến thật, chậm một chút há chẳng để lỡ quân cơ hay sao?

Ông già cười:

- Môn quy của đệ nghiêm khắc quá, ta nghĩ không ổn. Mà thôi, đệ muốn đánh muốn giết thế nào thì tùy, ta không ý kiến ý cò gì nữa. - nghe là nghe vậy, song nể vai vế của lão, Vân Vạn Trình cũng phải nhượng lời, thở dài bảo:

- Được rồi, Cận Phi, tha cho con lần này. Ờ mà, Vân Thù đâu?

Cận Phi kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ vẫn chưa quay về ạ?

Vân Vạn Trình hừ một tiếng, hai mắt lạnh hẳn đi. Cận Phi lúng túng, toan giãi bày thay sư đệ mấy câu, nhưng Vân Vạn Trình đã quay sang chỗ khác, chăm chú nhìn một hán tử gầy đen, hỏi to:

- Huynh đài cũng đến liên minh phải không?

Người đàn ông nọ giật mình, trả lời bằng một giọng rất đanh:

- Không liên minh thì làm gì?

Vân Vạn Trình mỉm cười:

- Được lắm, các hạ có thiếp mời không?

Người đàn ông trừng mắt, cười nhạt:

- Không có thiếp thì không đến được ư? Ngươi đã gửi cho ta chưa?

Mắt loé sáng, Vân Vạn Trình kéo dài giọng:

- Đại Tống còn nhiều chân nhân bất lộ tướng, phát sót thiếp là điều khó tránh khỏi. Các hạ không mang thiếp đến thì thôi, cớ sao lại giấu thuốc bột trong tay áo?

Người đàn ông đen gầy nhướng đôi mày nhỏ, giật lui vài bước, cười ha ha một tràng dài rồi tung mình lên, nhấp nhô mấy cái lướt qua đám đông, thân pháp cực kỳ nhanh. Lão già râu bạc kêu the thé:

- Con thỏ đế kia, chạy rồi ư? - lão toan bay theo, chợt thấy một cái bóng xẹt ngang trước mặt. Vân Vạn Trình xé gió bay đi, nhắm theo hậu tâm hán tử nọ. Thình lình tên ấy thét vang, xoay vụt một cái giữa lưng chừng không, tống ngược song chưởng lại. Chiêu thức mạnh mẽ, có tính toán, đủ thấy công lực rất cao. Vân Vạn Trình bị chưởng phong đánh thốc mặt, đà phóng hơi chậm đi. Không ngờ võ công của gã gian tế lợi hại như vậy, ai nấy la lối ỏm tỏi. Vân Vạn Trình rũ hai tay áo về phía sau như chim ưng xếp cánh, phóng vút qua không trung theo một đường bán nguyệt, vòng xuống sau lưng đối phương. Hán tử nọ phát chưởng hụt, thầm kêu bất diệu, chưa kịp biến chiêu, đã nghe thấy Vân Vạn Trình thét to:

- Trở lại mau! - liền đó hậu tâm đau nhói, toàn thân tê nhũn, hắn bắn vù về chỗ mấy vò rượu, rơi bịch xuống. Cận Phi lao đến ấn dúi hắn xuống, rung cho bột trắng rơi khỏi tay áo, lại tuốt mặt hắn, lột sạch hai hàng râu giả đi.

Trong đám đông có người tinh mắt, nhận ra diện mạo của tên gian tế liền la thất thanh:

- Ma thiên Diêu tử7, Ma thiên Diêu tử đây mà!

Quần hào ồ lên. "Ma thiên Diêu tử" là một đại đạo độc hành ở Xuyên trung, khinh công cực cao, một đêm đi ngàn dặm, giết người cướp của, thủ đoạn độc ác. Giới hành hiệp suốt năm châu quận vùng Xuyên Thiểm đã mấy lần liên thủ bắt hắn nhưng đều hao binh tổn tướng, tay trắng ra về. Không ngờ hắn lại làm gián điệp cho người Nguyên.

Trong đám đông có kẻ cười nhạt:

- Diều hâu suy cho cùng cũng chỉ là một con chim con trong lỗ, không bằng cả con ó, đâu đã biết mùi uy phong của đại ưng.

Một người khác cười tiếp lời:

- Phải đó, huống hồ còn là vua trong loài ưng, chao lượn thần tốc, thiên nhãn tinh tường!

Màn lăng không truy đuổi vừa rồi chỉ diễn ra trong khoảnh khắc nhưng thần tốc vô cùng, thao tác y hệt chim ưng bắt sẻ. Lại thêm ban nãy tình thế nhộn nhạo như vậy mà Vân Vạn Trình vẫn để ý được từng chân tơ kẽ tóc, nhận ra gian tế, hai chữ "Thiên nhãn" kể cũng không ngoa.

Chẳng bao lâu, máu thề đã nhỏ xong, mười vò mỹ tửu đỏ sẫm sóng sánh. Cận Phi cùng các đệ tử Thần Ưng môn rót rượu chia cho mọi người. Vân Vạn Trình nâng cao bát, dõng dạc tuyên thệ:

- Hôm nay, tại đây, Vân Vạn Trình xin thề với trời đất, dâng tấm thân hèn bảo vệ Đại Tống, người còn nước còn, quyết tử cùng tổ quốc. - Y nói sao, quần hào nói vậy, trăm người như một, khí thế tràn mây.

Lập thệ xong, Vân Vạn Trình lại nói:

- Việc liên minh hôm nay đã vẹn, giờ phải tuyển ra một minh chủ...

Ngay lập tức có người hô.

- Suy tôn Vân đại hiệp làm Minh chủ.

Mọi người liền nhao nhao hùa theo.

Vân Vạn Trình xua tay:

- Phương lão ca đức cao vọng trọng, danh động Giang Nam, bất kể là võ công hay tiếng tăm đều trên Vân mỗ...

Ông già râu bạc đảo mắt:

- Khoan hẵng nào! Về tiếng tăm, lão phu và đệ kể cũng tám lạng nửa cân, còn võ công mà trên đệ á, nhắm mắt nói mò hay sao thế? Lão Điêu nhi, đừng rườm lời nữa, chức vị Minh chủ này ngoài đệ ra thì còn ai vào đây.

Vân Vạn Trình từ chối:

- Vân mỗ tài hèn đức mỏng, dù ca ca không nhận thì võ lâm rộng lớn, tất có người cáng đáng được.

Ông già râu bạc cười nhạt:

- Ý đệ là Nam thiên Tam Kỳ hả? Ba đứa ấy xưa nay phóng túng bừa bãi, lần này còn công nhiên đến muộn, thực khiến người ta thất vọng. Chúng nó mà làm Minh chủ thì lão già này bất phục đầu tiên.

Vân Vạn Trình lắc đầu:

- Vân mỗ khởi xướng không phải để rắp ranh ngôi to. Cứ tùy mọi người bàn bạc rồi quyết định.

Lão già thổi phù một cái, râu bạc bay lơ phơ, nói lẫy:

- Thương lượng cái của khỉ gì, việc này quyết định sớm rồi giải tán sớm, lão đương mong uống rượu đây.

Đám đông bên dưới cười rộ, một kẻ nói:

- Phải đấy, quyết định sớm giải tán sớm, mỗi người uống ba chén cho thoải mái.

Kẻ khác lại nói:

- Ba chén ít quá, uống ba ngày ba đêm mới gọi là thống khoái.

Lão già râu bạc cười:

- Hay! Lần này lão đã kéo tới mười xe rượu quý, xin được mời mọi người một chầu túy lúy.

Nghe nói trước sau gì cũng có rượu uống, tất cả cùng rầm rộ hưởng ứng, một người gợi ý:

- Thế này đi! Hai vị cứ tỉ võ đoạt soái, ai thắng thì làm minh chủ.

Người khác tỏ ý khinh bỉ:

- Đại Tống ta trọng lễ nghi, đâu thể động võ suy cử, hành xử như bọn Thát thế được.

Người lúc trước hô lên rằng:

- Chúng ta là con nhà võ, không tỉ võ thì viết chữ vẽ tranh à?

Ở đây toàn những kẻ hành tẩu giang hồ đã lâu, phần lớn đều một phường hiếu sự, thích xem những chuyện náo nhiệt, nghe vậy cười ồ:

- Phải phải, tỉ võ đoạt soái.

Lão già râu bạc mắng:

- Kệ các ngươi muốn nói gì thì nói, lão già này không đời nào mắc lừa đâu, thắng thì lằng nhằng, thua lại mất mặt!

Vân Vạn Trình nghe trên dưới đua nhau léo nhéo, tự nhủ: "Việc quan trọng như vậy mà láo nháo chẳng khác gì phường chèo. Cái lũ ô hợp này không rèn bằng binh pháp thì làm sao ra chiến trường được."

Ngọc Linh hào hứng theo dõi, cười nói:

- Ngốc ơi! Sắp tỉ võ đoạt soái kìa, chi bằng mình cũng lên động chân động tay, nhỡ đâu vớ được cái minh chủ.

Lương Tiêu vỗ tay khen phải. Văn Tĩnh nín lặng, Ngọc Linh lại gọi:

- Ê, ngốc ơi, mình bảo trông em thế này có làm được minh chủ...

Nàng đương dở câu thì có bốn tiếng tạch tạch rất nhanh như tiếng pháo nổ vang lên. Những người khác cũng ngoái đầu nhìn. Bốn cây tùng già thân to đến một vòng ôm đột ngột gãy rạp vào nhau, rồi một sức mạnh ghê gớm nào đó lôi chúng đi xềnh xệch, xếp thành một bức tường như xếp chồng bài cửu8 cao hơn hai trượng, chẹn cứng lấy con đường đất đỏ chạy qua rừng.

Mọi người kinh ngạc theo dõi, chợt hoa cả mắt. Một con hổ khổng lồ bỗng đâu hiện ra trên bờ tường cây, hai mắt lập lòe tựa lửa ma trơi, mõm ngậm một người oặt đầu tóc tai bời rối, chẳng rõ còn sống hay đã chết.

Trên lưng con hổ tự dưng mọc lên một người, áo đen như pha mực, mắt sâu mũi cao, mặt trắng bệch, đôi mày xếch như hai lưỡi kiếm mỏng dần về thái dương, bộ dạng hung hãn.

Thoáng thấy người đó, Ngọc Linh tắt cười. Văn Tĩnh nhận ra tay nàng lạnh hẳn đi, ngạc nhiên hỏi:

- Em sao thế?

Ngọc Linh thất thần, môi run run, không nói năng gì.

Con hổ đen nhún một cái nhảy khỏi tường cây, tiếp đất êm ru rồi lừ lừ tiến về phía mọi người. Ai nấy đều lộ vẻ lạ lùng, con hổ đi tới đâu, họ tự động giãn ra nhường đường tới đấy. Đến trước đài, con hổ dừng lại, người áo đen tuột xuống đất, ánh mắt như hai luồng chớp chĩa vào đám đông. Lão già râu bạc cau đôi màu rậm, thu lại vẻ cười cợt ban nãy, nhướng mày cất giọng sang sảng gọi:

- Tiêu Thiên Tuyệt, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Van Tĩnh đã lờ mờ đoán ra lai lịch của người vừa xuất hiện, nhưng đến lúc nghe lão già râu bạc khẳng định thì mới thực choáng váng, mặt tái đi.

Tiêu Thiên Tuyệt đảo mắt, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Lão già râu bạc cười:

- Phương Lan9 bất tài, năm xưa đã từng có duyên hội ngộ các hạ ở núi Thiên Trụ.

Tiêu Thiên Tuyệt ngẩn người:

- Núi Thiên Trụ? Hứ, chả nhớ nữa.

Phương Lan nóng mặt, buông một tiếng cười khẩy.

Ngọc Linh cứ run lên từng chặp. Lương Tiêu ngồi trong lòng nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ mệt hả?

Ngọc Linh cắn chặt môi, khẽ lắc đầu. Lương Tiêu thầm lấy làm lạ: "Lão áo đen vừa xuất hiện là mẹ ta khác hẳn, chẳng hiểu vì sao? Con mèo mun kia oai quá, lát nữa nghĩ cách xin mẹ thương lượng với lão cho ta cưỡi nhờ một lúc." Nó chưa gặp hổ bao giờ, nhất là giống hổ đen dị chủng như thế, nên tưởng là mèo to, thấy Tiêu Thiên Tuyệt cưỡi "mèo" thì sinh lòng ngưỡng mộ, vừa dán mắt vào con thú vừa ngẫm nghĩ xem làm sao để mẹ đồng ý đi thuyết phục người ta cho mình cưỡi con "mèo to" ấy.

Cận Phi nhìn người mắc trong hàm hổ, càng nhìn càng thấy quen thuộc, bất giác tim đập dồn dập, bật kêu:

- Tiểu sư đệ?

Người đó run khẽ, nghẹn ngào đáp:

- Đại sư huynh... - giọng nói khàn đặc, chẳng rõ kinh ngạc hay vui mừng, song vừa cất tiếng thì động đến vết thương, máu tươi tí tách theo xương trán chảy xuống. Hãi hùng và giận dữ, Cận Phi nhảy ào tới trước, chợt thấy vai bị níu lại. Vân Vạn Trình nắm y đẩy sang một bên, vẻ mặt điềm tĩnh, cất giọng chào:

- Tiêu tiên sinh đại giá quang lâm, chẳng hay có việc gì?

Lãnh đạm dửng dưng như thể chưa nghe thấy, Tiêu Thiên Tuyệt đưa mắt quét khắp lượt đám đông, nhướng cao đôi mày lưỡi mác, thét to:

- Lão Cùng nho, ra đây. - tiếng hét như sấm nổ, như lốc tuyết, dội vào óc mọi người khiến tất cả thần hồn chao đảo.

Khi không khí lắng lại, ai nấy cùng lấy làm lạ, chẳng hiểu lão gào lên như thế là ý gì. Tiêu Thiên Tuyệt đợi hồi lâu không nghe trả lời, đâm sốt ruột, tiếp tục thét:

- Tiêu mỗ ở đây! Lão Cùng nho, ra ta xem! - Lần này tiếng thét càng dữ dội, hồi vọng khắp bốn mặt núi, vô số âm thanh cùng bật lại:

- Ra ta xem! Ra ta xeeeeeeeem!....

Ai cũng cảm thấy ù tai nặng ngực, khó chịu vô cùng. Bỗng có người rú lên đau đớn. Tất cả ngoảnh đầu nhìn, trông thấy Hàn Tranh hai mắt lồi tướng, máu ri rỉ tuôn ra bên mép, chúi về trước ngã sấp mặt xuống. La Tùng kinh hoảng đến gần, chạm vào mũi miệng gã thì thấy đã đoạn khí. Lúc trước Hàn Tranh bị đạo sĩ mặt đen đả thương, bệnh tình chưa khỏi, nay nghe tiếng thét lộng óc của Tiêu Thiên Tuyệt, nội thương tái phát nên hộc máu mà chết.

Không ai trả lời, Tiêu Thiên Tuyệt đâm nóng nảy: "Ta đã bài binh bố trận xong xuôi, tại sao Cùng nho không ra mặt? Hắn ta càng ngày càng nhát hay quả thực là không đến đây?" Lão nghĩ ngợi một lúc, đưa mắt nhìn Vân Thù, nghiêm nghị bảo:

- Thằng ôn mặt sứa gan lim! Nếu mày không khai lão ấy hiện ở đâu, ta vớ được đứa nào sẽ giết luôn đứa đó, giết bằng sạch mới thôi.

Vân Thù nghiến răng nhắm mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Phương Lan vuốt râu:

- Tiêu lão quái này, ông nói năng thực quái gở, thực là đại ngôn trơ tráo. Người ở đây chẳng một nghìn thì cũng tám trăm, riêng mình ông giết nổi chăng?

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng hừ mũi, con hổ đen ngẩng đầu, nhả Vân Thù vào tay lão.

Lão già không nói trắng ra nhưng mọi người đều hiểu, nếu động thủ thì Vân Thù sẽ phải thí mạng đầu tiên. Vân Vạn Trình siết chặt nắm tay, biết lúc này đây không được tỏ vẻ yếu mềm nên chỉ cười nhạt. Phương Lan ngại y tuôn ra những lời nặng nề khiến hai bên càng thêm căng thẳng nên nói tranh:

- Tiêu lão quái, ông chẳng gì cũng là cao thủ đương thế, bắt một đứa nhỏ làm con tin mà không sợ mất mặt à?

Tiêu Thiên Tuyệt liếc họ Phương, lạnh lùng nói:

- Thằng già này lôi thôi quá. Được, ta hẵng thịt ngươi để tế cờ.

Nhìn lão ta mắt rực hung quang, Phương Lan đâm chợn, người lạnh toát. Tiêu Thiên Tuyệt nhếch mép, chuẩn bị ra tay, chợt có tiếng vó ngựa lộp bộp xa xa trên con đường đất đỏ, lão giật mình: "Phi ngựa mà vẫn giữ được nhịp điệu của bộ pháp, hẳn là cao thủ." bèn nhướng cặp mày lưỡi mác, liếc mắt trông.

Một tràng cười vút cao, kế đó là một giọng ngâm hào sảng:

- Phong hỏa liên thiên lộ, Thiển thảo một mã đề10.

Lời ngâm chưa dứt, giọng khác đã nối theo:

- Tế Vũ thương cố quốc, Lạc Hồng tiếu ngã si11.

Trong đám đông có người reo to, vẻ hoan hỉ:

- Nam thiên Tam Kỳ!

Lại một tràng cười, rồi một ánh bạc lướt qua vòm không, bốn cây tùng chắn đường gãy gập, hai con tuấn mã theo nhau phá tường lao ra. Người đi trước áo trắng ngựa trắng, tay cầm một cây ngân họa kích dài hai trượng, khăn đai phấp phới, uy phong lẫm liệt. Ai đó trách rằng:

- Đã là Nam thiên Tam Kỳ, sao chỉ có hai người đến?

Kẻ khác giễu cợt:

- Hai người là đủ rồi, anh chưa nghe thấy câu: Nam thiên Tam Kỳ, mãn nhị vô địch hả...

Tiêu Thiên Tuyệt lộ vẻ thất vọng rõ rệt, hừ mũi, chống nạnh ngâm to:

- Nam thiên Tam Kỳ, mãn tam mãn tứ, đều là rắm chó!

Tiếng ngâm văng vẳng bay đi. Kỵ sĩ dẫn đầu bật cười, con ngựa trắng y cưỡi chợt phi nhanh hẳn lên, hai tai rạp ra sau, gió lùa qua bốn móng. Phương Lan chột dạ quát:

- Cơ Lạc Hồng, đừng hấp tấp!

Lão chưa dứt lời, kỵ sĩ và tuấn mã đã phóng thốc đến gần, Cơ Lạc Hồng trợn đôi mắt đẹp, hú vang:

- Tiêu lão quái nói năng bậy bạ, ăn kích của ta đây!

Y xoay họa kích vù vù, tiếng gió quạt ra vun vút. Trong vòng mười trượng chung quanh, ai cũng thấy nặng ngực ngạt thở.

Tiêu Thiên Tuyệt tay trái xách Vân Thù, nhìn cây thiết kích lao tới, bộ dạng thản nhiên như không. Xem chừng lão ta không đỡ nổi, mọi người đều lộ vẻ vui mừng, cất tiếng reo hò, ai ngờ nhìn lại đã thấy Tiêu Thiên Tuyệt nắm tay phải vào cán kích tự khi nào, trừng mắt hô:

- Dừng! - rồi khẽ lắc người, hai chân lún đất đến nửa thước.

Cơ Lạc Hồng cảm nhận được một dòng lực tuôn theo cán kích xối thẳng vào phế phủ mình, kế đó chảy xuống con ngựa. Sau tiếng xương xô lạo rạo, hai đùi y gãy rời, người bắn vút đi như sao băng, húc gãy hai cây tùng xanh, máu hắt ra, vấy đỏ tấm áo trắng muốt. Con tuấn mã Đại Uyển vẫn phi như cũ, nhưng đến cách Tiêu Thiên Tuyệt ba thước, bỗng dưng bốn vó mềm oặt, nó gục xuống chết, chưa kịp cả lần hí cuối cùng. Lúc này mọi người mới thốt thành tiếng, nhưng không phải reo hò nữa mà đã đổi ra kinh hãi.

Từ con ngựa thứ hai, một bóng người xám mờ bật lên, kéo theo tiếng rít lanh lảnh.

Thuyền kiếm12 Mạc Tế Vũ!

Y phóng thốc tới, tay áo vạt áo bay phần phật, nhuyễn kiếm láy ra mưa ảnh mịt mùng. Lộ kiếm pháp này có tên Phù dung Dạ vũ, là tuyệt học bình sinh của y, tiêu sái huyền mặc, hệt như một bài thơ mô tả:

Tùy phong tiềm nhập dạ,

Nhuận vật tế vô thanh!13

Chứng kiến Cơ Lạc Hồng thua bại chỉ sau một chiêu, Vân Vạn Trình đã đủ buồn bực, nay thấy Mạc Tế Vũ lại vọng động xuất thủ, y bèn gọi giật:

- Khoan đã Mạc huynh! - rồi toan băng lên ngăn cản. Phương Lan đột nhiên níu lại. Vân Vạn Trình kinh ngạc:

- Ca ca...

Phương Lan lắc đầu, mắt thoáng nét đau đớn:

- Nam thiên Tam Kỳ, võ công thua nhưng nhân cách không thua!

Vân Vạn Trình thẫn thờ, nhớ ra ba người bản tính cô ngạo, hễ xuất thủ là quyết không nhận tương trợ, bất kể của tri kỷ hay người ngoài, y đành dừng bước, thở dài buồn bã.

Tiêu Thiên Tuyệt đứng chắc như đóng đinh, đợi màn mưa kiếm hắt tới, lão hà khẽ một tiếng, trở đầu kích sắt ra múa. Mọi người nhìn thấy không khỏi kinh ngạc, áng chừng lão già định sử kiếm pháp bằng chính thứ binh khí kềnh càng nặng sáu mươi cân ấy, vậy mà trông linh hoạt nhẹ nhàng không kém gì thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve của Mạc Tế Vũ. Người ta thường nói "dài tấc nào lợi tấc đó", lợi thế độ dài đang được phát huy thuần thục đến cực điểm trong tay lão già. Trước mắt mọi người, Phích thiên kích trông như một cái que dài để dính ve, còn Mạc Tế Vũ là một con ve xám đang giãy loạn trên đầu gậy. Y chờn vờn đến trước mặt đối thủ hòng cướp lại Vân Thù, nhưng đều bị Tiêu Thiên Tuyệt đẩy lui.

Hơn mười chiêu trôi qua, chợt kiếm kích va nhau xoang xoảng. Thuyền kiếm gãy làm bốn khúc. Tiêu Thiên Tuyệt thét vang, đâm xoẹt ngọn kích vào bụng dưới Mạc Tế Vũ, chưa ai kịp định thần, đà kình đã đẩy văng y đi cùng cây kích cắm nguyên trên bụng. "Keng" một tiếng, Phích thiên kích đâm lút vào một phiến đá xanh, ghim luôn y ở đó. Cả Bách Trượng Bình vụt tịch mịch như chết, quần hào sửng sốt quên cả thở.

Mạc Tế Vũ khạc máu, nắm cả hai tay nhổ họa kích ra, cắm phập nó xuống đất, bật ngón cái lên cười giòn:

- Nước đen cuồn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Tiêu lão quái, tài lắm!

Y thảm bại mà vẫn tán dương đối thủ, mọi người đều lấy làm lạ. Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi, ngước mắt lên trời, vẻ mặt lãnh đạm. Vân Thù nghe ngực đau nhói, kêu ré lên:

- Mạc đại thúc! Cơ bá bá!... Con... con... - chưa dứt câu, nước mắt cậu đã chảy ròng ròng.

Mạc Tế Vũ cười nhẹ, lơ đãng nói:

- Con ngốc, còn nhớ kiếm pháp ta dạy con dạo trước không? - Trong lúc y nói, máu từ vết thương to như cái bát ở ổ bụng cứ tuôn ra xối xả, nhuộm sẫm nền đất đen.

Tự dưng nghe y hỏi câu ấy, Vân Thù ngẩn người, nghẹn ngào đáp:

- Con nhớ hết, không quên một chiêu nào.

Vân Thù vốn ưa thơ văn, gặp được Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ chung sở thích, thi thoảng lại cùng nhau xướng họa, tương đắc vô cùng. Lạc Hồng và Tế Vũ vốn tính phóng khoáng, bình sinh không thu đồ đệ, nhân lúc cao hứng bèn truyền chút ít võ công cho Vân Thù. Nay thấy hai người bị thương chí mạng, Vân Thù hoài niệm ân tình cũ, lòng đau như cắt, chỉ muốn mình cũng chết phứt cho rồi.

Mạc Tế Vũ mắng:

- Ngốc quá, khóc gì mà khóc? Người ta sống ở trên đời, có ai là không chết? Chỉ tiếc Mạc đại thúc bản lĩnh không đủ, không cứu được con. Hà, đáng tiếc, đáng tiếc!

Cơ Lạc Hồng vịn vào một cái cây gãy, bỗng phá lên cười:

- Mạc lão tam, đệ chưa chết ư?

Mạc Tế Vũ cau mày:

- Lão nát rượu nhà anh còn chưa chết, tôi đã chết sao được?

Cơ Lạc Hồng nói:

- Nếu chưa chết, cớ gì lại lèm bèm những điều thoái chí ấy? - Y ngừng lời, lạnh nhạt. - Không sợ mất mặt ư?

Mạc Tế Vũ ngớ ra, rồi phì cười:

- Lão nát rượu nhà anh nói có lý. Còn một hơi thở, còn phải chiến đấu.

Cơ Lạc Hồng bật ngón tay tán thưởng:

- Đúng, đó mới là khẩu khí nam nhi. - Nói đoạn y giãy giụa nhỏm dậy, bước lên mấy bước, Mạc Tế Vũ thấy y lảo đảo chực ngã, bèn chống thiết kích lại đỡ lấy y. Cơ Lạc Hồng nhướng mày hỏi to:

- Tiêu lão quái, có phải ngươi đã đánh Long lão đại bị thương?

Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt:

- Long Nhập Hải ấy hả?

- Đúng. - Cơ Lạc Hồng đáp.

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng nói:

- Ở Hoàng Hạc lâu, y xuất khẩu cuồng ngôn, vô lễ với ta. Hai bên đấu nhau ba chưởng, thằng nhãi ấy cứng cỏi không ngã, nội lực cũng được.

Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ phát hoảng. Long Nhập Hải là người đứng đầu trong Nam thiên Tam Kỳ, danh hiệu Thương khiêu đông nam14, thương pháp độc bộ thời nay, chưởng lực vô địch khắp vùng đông nam. Ba người đã hẹn gặp mặt tại Hoàng Hạc lâu để cùng đi Bách Trượng Bình, không ngờ hôm qua khi họ tìm thấy y thì Long Nhập Hải đang nằm lăn lóc trước lầu, hôn mê bất tỉnh, nhìn thương tích thì dường như là do võ công của phái Hắc Thủy gây ra. Hai người cứu chữa rồi sắp xếp chỗ nghỉ cho y nên đến muộn. Tiêu Thiên Tuyệt còn nói Long Nhập Hải chỉ đỡ được ba chưởng, quả thật khiến người ta nản lòng, nhưng không ai chú ý rằng, bốn chữ "nội lực cũng được" có thể coi là lời bình phẩm cao nhất của lão già luôn ngạo nghễ với đời kia, người xứng với bốn chữ ấy của lão có nhiều đâu.

Cơ Lạc Hồng thoáng thẫn thờ, ngoảnh sang nhìn Tế Vũ:

- Mạc lão tam, đệ còn đi nổi không?

Mạc Tế Vũ cằn nhằn:

- Nói gì vậy? Dẫu có liều cái mạng già này thì cũng phải cứu bằng được thằng bé chứ.

Cơ Lạc Hồng cười:

- Hay lắm, nhân thể đòi lại công bằng cho Long lão đại luôn.

Nói đoạn hai người chống thiết kích, tập tễnh đi về phía Tiêu Thiên Tuyệt. Quần hào đều lộ vẻ bi phẫn, sùng sục dợm chân xông vào, Cận Phi còn bước hẳn lên, tóc tai dựng đứng, nhưng Vân Vạn Trình khoát tay ngăn lại, nghiêm khắc quát:

- Không được.

Cùng với tiếng quát, tay phải y siết thành quyền kêu răng rắc, móng tay cắm rách cả da, chảy cả máu.

Tiêu Thiên Tuyệt nhìn hai người đến gần, mắt lóe sáng, điềm tĩnh hỏi:

- Các ngươi muốn cứu thằng bé họ Vân này hử?

Cơ Lạc Hồng đáp:

- Đúng.

Tiêu Thiên Tuyệt gật đầu, bỗng cao giọng:

- Ừ! Vậy ta trả ngươi cho xong! - Đoạn lão trở tay ném một cái, phóng Vân Thù về phía Vân Vạn Trình. Vân Vạn Trình ngờ có sự giả trá nên xuống tấn, giơ hai tay đỡ lấy con, nhưng không thấy kình lực gì hết, tự dưng đâm hoang mang.

Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ ngẩn ra. Cơ Lạc Hồng chợt cảm thán:

- Lão quái khá lắm!

Mạc Tế Vũ cũng tấm tắc:

- Hôm nay thua thật thống khoái!

Cơ Lạc Hồng lắc đầu bảo:

- Đáng tiếc đáng tiếc, thống khoái mà thiếu mất rượu.

Mạc Tế Vũ cười ha hả:

- Đúng đúng, đánh sướng thế này thì thực nên uống một chầu to.

Hai anh em cứ người tung kẻ hứng như không, chẳng coi chuyện thắng thua sống chết vào đâu cả.

Phương Lan gọi:

- Cận Phi!

Cận Phi hiểu ý, rót ra hai bát rượu thề, khom mình đưa lên. Lạc Hồng và Tế Vũ đón lấy uống cạn rồi quăng bát đi, nhìn nhau cười lớn, đang cười chợt nín bặt, hai tấm thân cùng tựa vào cây thiết kích lạnh ngắt, chết trong tư thế đứng thẳng hiên ngang.

Tiêu Thiên Tuyệt theo dõi, vầng trán thoáng nét ảm đạm. Trông bề ngoài lão thô lỗ vậy thôi, kỳ thực hành động rất tinh tế. Vừa rồi lão chặt cây bít đường, thoạt tiên áp đảo những tay võ phu tầm thường, tiếp đó đưa Vân Thù ra làm con tin, buộc các cao thủ không dám liên công vây đánh, cuối cùng sẽ dùng phương pháp đơn đả độc đấu, giết chết từng người một, ép Vân Thù phải khai thật tung tích Công Dương Vũ, có thể gọi là kế xuất liên hoàn, mưu định kín kẽ. Ai ngờ Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ cứng cỏi đến thế, lão già sinh dạ bùi ngùi, thả Vân Thù về cho họ được yên lòng nhắm mắt. Tình hình hiện tại thành thử đã thay đổi hẳn, Tiêu Thiên Tuyệt lợi hại đến đâu thì cũng chỉ một thân một mình, trong khi liên minh kia người đông thế mạnh, lại thêm các hảo thủ bậc nhất như Vân Vạn Trình, Phương Lan, dù lão dốc sức liều mạng, kết cục cũng chưa biết thế nào.

Nhận ra điều ấy, Văn Tĩnh lộ vẻ trầm ngâm. Ngọc Linh chợt nghiến răng, thả Lương Tiêu xuống đất, gọi nhỏ:

- Ngốc này!

Văn Tĩnh giật mình:

- Gì vậy em?

Ngọc Linh nói:

- Nếu xảy ra loạn đả, mình phải dắt Tiêu nhi đi ngay nhé.

Văn Tĩnh thắc mắc:

- Tại sao?

Ngọc Linh nói, mắt đỏ hoe:

- Dốt thế nhỉ, ông ấy là sư phụ em, nếu ông ấy bị người ta vây đánh, em có thể khoanh tay đứng nhìn không?

Văn Tĩnh vội nói:

- Vậy sao được? Đã cùng đến thì phải cùng đi, hoặc ít nhất là cùng chết chứ.

Ngọc Linh giận điên, rít lên:

- Thế còn Tiêu nhi, mình bảo làm sao với nó đây?

Văn Tĩnh tức thì cứng họng, chưa biết nên quyết thế nào.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ruột rối như tơ vò. Lương Tiêu thấy cha mẹ ghé tai thì thầm rồi cùng lộ vẻ buồn rầu thì lạ lắm. Đứng mãi dưới đất không nhìn được những gì đang diễn ra, nó đâm sốt ruột bèn len vào đám đông, chui qua rừng chân cẳng, lách lên hàng đầu thò cổ xem.

Vân Vạn Trình mặt mày tái nhợt, trước tiên giải huyệt cho con, sau đó nắn xương khớp nó lại tử tế. Vân Thù hổ thẹn vô cùng, ấp úng nói:

- Cha ơi... con...

Ông bố vụt vung tay, tát thằng con một cái lệch người, nói giọng sắc gọn:

- Đồ tội nợ, vì cái mạng hèn mọn của mày mà tao mất hai người anh em.

Vân Thù hứng cái tát, tối tăm mặt mũi đứng chết sững tại chỗ. Vân Vạn Trình trầm giọng tiếp:

- Lão ta khăng khăng bắt mày khai thật, rốt cuộc mày giấu chuyện gì vậy?

Vân Thù máy môi, nhưng chẳng biết mở lời thế nào, nghĩ bụng, nếu nói ra tung tích Phượng Tường tiên sinh thì thật bất nghĩa, mà không đáp lời cha thì lại thật bất hiếu. Vân Vạn Trình từng trải đã nhiều, nhìn Vân Thù cứ ngập ngừng chực nói lại thôi, tự nhiên cũng đoán được nguồn cơn, bèn xua tay bảo:

- Nếu nói ra là bất nghĩa thì không cần nói nữa! - Đoạn y sải bước tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ, đặt nằm xuống đất, nghĩ tới lúc cùng hai người hâm rượu hò hát, bàn văn luận võ, không kìm được rơm rớm nước mắt. Xong y quay lại, vẻ mặt nghiêm trang, cao giọng nói. - Tiêu lão quái! Vân mỗ bất tài, mong được lĩnh giáo tuyệt học của phái Hắc Thủy!

Quần hùng tức đầy một bụng, la lối ỏm tỏi. La Tùng nói to:

- Lão tặc này chả phải ba đầu sáu tay, bên ta thì có đến mấy trăm mấy ngàn cây thịt, há không đè chết được lão ư?

Lời nói như tảng đá ném xuống làm dồn lên bao đợt sóng, Vân Vạn Trình chưa kịp ngăn cản, mọi người đã hùng hổ tuốt phăng đao kiếm ra. La Tùng xông lên trước tiên, Tiêu Thiên Tuyệt không đợi y xuất thủ, lập tức vẫy tay áo như quạt gió. La Tùng liền bắn vút ra ngoài mấy trượng, mắt đờ trệ, cổ đứt sát gốc, đầu lăn lông lốc đến trước mặt Lương Tiêu, còn nguyên cái mồm há hốc và cặp mắt tức giận. Thằng bé hoảng hốt nhảy phắt đi, ngoạc miệng suýt khóc.

- Lão già dùng ám khí... - Có ai đó nói. Bỗng con hổ đen gầm vang chồm tới, ấn dúi hắn xuống, tát một cú cắt lìa cuống họng. Quần hào lập tức tản rộng, phi đao, giáo, đá, bi sắt... lăm lăm trong tay. Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt, lắc mình phóng vụt vào đám đông, vỗ một phát, khiến đầu một người tụt thẳng xuống lồng ngực. Lão già cứ thế di chuyển giữa biển người, ai nấy đều sợ đánh nhầm chiến hữu nên không dám ném ám khí, để lão một người một hổ tung hoành, nhanh chóng quật ngã bảy tám đối thủ nữa.

Thấy sư phụ bị vây, Ngọc Linh thét lớn băng lên. Văn Tĩnh chợt kêu:

- Tiêu nhi đâu?

Ngọc Linh giật mình cúi xuống nhìn. Cậu con trai đã biến mất tăm. Nàng kinh hoảng vô cùng, dáo dác ngó trông thì thấy Lương Tiêu đang lăn lộn bò toài giữa đám đông, người đầy đất cát, chân tay luống cuống. Cũng may nó nhỏ bé, ai nấy bận chiến đấu nên tạm thời chưa nhận ra. Ngọc Linh cuống quýt khóc nói:

- Chết rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Văn Tĩnh lạng mình xuyên vào đám đông, triển khai Tam tam bộ, bước đi giữa trận hỗn chiến hệt như vào chỗ không người, chỉ chốc lát đã đến cạnh Lương Tiêu, ôm lấy thằng bé rồi lướt lùi ra như hành vân lưu thủy.

Tiêu Thiên Tuyệt liếc mắt trông thấy, thoáng ngạc nhiên, bèn chuyển mình đuổi theo. Chợt một bóng trắng loáng sáng. Vân Vạn Trình lăng không chụp xuống, Tiêu Thiên Tuyệt ngửa tay đón lên, trảo chưởng giao nhau, phát tiếng gió rít. Vân Vạn Trình lộn người trở về. Tiêu Thiên Tuyệt nhăn mày, chống nạnh thét:

- Được! Lại hết cả đây, lão phu giết cho thống khoái!

Vân Vạn Trình giang tay thét to hơn, nghe như sấm động:

- Dừng!

Quần hào hết sức kinh ngạc, lần lượt hạ đao kiếm.

- Sao thế? - Tiêu Thiên Tuyệt cười khẩy.

Vân Vạn Trình quét mắt khắp lượt, cất cao giọng:

- Ỷ đông đánh ít không phải là hành động của hảo hán. Việc hôm nay cứ để Vân mỗ giải quyết, ai nhúng tay vào sẽ trở thành kẻ địch của Thần Ưng môn.

Trước những lời nói đầy ắp hào khí ấy, quần hùng đang hăng máu bỗng đổi ra ỉu xìu, thả hết binh khí xuống. Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt. Phương Lan chen vào:

- Lão Điêu nhi, có mặt Minh chủ ta ở đây, há đến lượt ngươi ra lệnh sao? - đoạn cười hì hì. - Tiêu lão quái, lại đây nào, chúng mình thử mấy chiêu.

Vân Vạn Trình sửng sốt:

- Ca ca!!

Phương Lan nói:

- Phương mỗ là minh chủ, bất kể việc gì đều phải gánh vác trước tiên. Nếu cả ta mà cũng thua Tiêu lão quái thì các ngươi càng không phải là đối thủ, đến lúc ấy hẵng tạm dẹp hết oán cừu hôm nay, về luyện tập cho vững vàng hẹn ngày tái chiến. Tiêu lão quái, ông có đồng ý không? Nếu ông không đồng ý thì hãy bỏ ngoài tai những lời ta vừa nói, và không thỏa thuận được thì chúng tôi đành kề vai sát cánh đấu với ông đến cùng.

Tiêu Thiên Tuyệt ngẫm nghĩ: "Mình thả Vân Thù vì cái hứng nhất thời, không thể làm gì nó được nữa. Như vậy chỉ còn cách rung cây dọa khỉ, đại khai sát giới một phen cho lão nhà nho ấy biết. Hắn ta có giao tình với Vân Thù, nghe tin này ắt đến tìm mình tính sổ. Song giết cái loại tầm thường thế kia thì vô vị quá, phải hạ nhiều nhiều cao thủ mới hiển lộ được bản lĩnh." Tính toán đâu đấy xong, lão đưa mắt nhìn khắp lượt, cười khẩy bảo:

- Cũng được! Hạng sâu bọ này, giết chỉ tổ chuốc thẹn vào người.

Quần hào bị khinh thường, đều miết tay lên binh khí, lửa giận phừng phừng.

Phương Lan phất tay áo, chuẩn bị động thủ. Vân Vạn Trình bỗng gọi to:

- Khoan đã! Phương lão ca, huynh làm minh chủ từ bao giờ vậy?

Phương Lan phì một cái, râu bạc lơ phơ bay, trợn mắt tức giận nói:

- Lão Điêu nhi, trí nhớ đệ thế nào ấy nhỉ? Chẳng phải đệ bảo ta làm minh chủ đó ư? Sao, minh chủ nói mà đệ không vâng lời hả?

Vân Vạn Trình cười đáp:

- Tiểu đệ là người khởi sự, xét về lý, chức minh chủ phải do đệ nắm mới đúng.

Phương Lan càu nhàu:

- Có một dúm tuổi mà đòi làm minh chủ? Nói như dở hơi ấy!

Cùng một ngôi vị mà hai anh em lúc trước đùn đẩy, bây giờ lại tranh giành, mọi người đều lấy làm lạ. Chỉ có số ít nhạy bén mới đoán ra tâm ý của họ. Hôm nay Tiêu Thiên Tuyệt vô cớ giết chết các nhân sĩ tham gia liên minh, về lý là không ai nuốt trôi được cục hận này, song nếu quần hùng ồ ạt xông vào tấn công, nhất định thương vong sẽ rất nặng nề; biết vậy nhưng nói trắng ra thì mất thể diện, còn đơn đả độc đấu thì chẳng ai xứng là đối thủ của lão ta. Phương Lan nhân hậu hiệp nghĩa, thấy Vân Vạn Trình định ra mặt, không nỡ nhìn y tiếp tục đâm đầu vào chỗ chết như hai người trong Nam thiên Tam Kỳ vừa rồi, bèn dứt khoát hi sinh tấm thân già để tạm thời kết thúc chuyện này, ngày sau tìm được cao nhân trợ giúp rồi báo thù cũng chưa muộn. Vân Vạn Trình đọc thấu tâm tư người anh em, tất nhiên không đời nào đồng ý.

Cứ thế chẳng ai nhường ai, Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng bảo:

- Thôi cả hai đứa cùng lên, lão phu thành toàn cho một lượt.

Nhìn lão già mắt rực hung quang, Phương Lan sực nghĩ ra một kế, cười ha hả mà rằng:

- Được, lão Điêu nhi, chúng ta tỉ võ đoạt soái. - đoạn vung quyền sử chiêu Khiếu phong kinh vân, quyền trái như rồng, quyền phải như hổ.

Vân Vạn Trình điểm nhanh chân xuống đất rồi bật vút lên không. "Rắc" một tiếng, lá cờ lớn phía sau chỗ y vừa đứng bị quyền phong quật gãy làm đôi. Vân Vạn Trình khen "Hay!" đoạn vươn hai tay chộp xuống vai Phương Lan, thi triển chiêu Ngốc thứu thám trảo15. Phương Lan co mình cho trảo thức sượt qua người rồi đẩy song quyền lên, sử chiêu Nhàn vân dã hạc. Quyền trảo chạm nhau, kình lực tỏa ra ràn rạt.

Hai người đều là nhân tài của võ lâm miền nam, hôm nay một bay một đứng toàn lực xuất thủ, thực như chim ưng và cáo già, bất phân thắng bại. Quần hùng trố mắt theo dõi, hò la ầm ĩ, vô tình quên bẵng nguy cơ đang bày trước mặt. Công phu của Thần Ưng môn rất trọng khí thế, ưu tiên khí thế, chiêu thức ồ ạt như sóng biển, sức tấn công bất khả đương cự. Vân Vạn Trình đã nắm vững mọi biến hóa của võ công bản môn, cứ thế từ tầm cao đánh xuống, gây áp lực lên toàn thân đối thủ. Sau mấy vòng xoay vù vù, y ép được Phương Lan bộc lộ sơ hở, rồi lập tức lắc mình, phóng thật nhanh song trảo vào đó.

Bị trảo phong đè trĩu đỉnh đầu, Phương Lan nghẹt thở, tấn bộ trầm xuống, lão vội vung chưởng che kín bên trên. Trảo chạm chưởng nghe như tiếng gỗ nện đá, vừa đục vừa nặng. Thể trọng của Vân Vạn Trình cộng thêm trảo lực ngàn cân lừng lững dồn xuống, lại "rắc" một tiếng, nền đài gỗ dưới chân Phương Lan không gánh nổi giảo lực của hai người, bục một lỗ lớn. Phương Lan bị thụt cả hai chân, toan vùng vẫy bật lên thì nghe thấy Vân Vạn Trình cười khẽ bên tai:

- Ca ca! Đắc tội vậy! - đoạn y nắm lấy huyệt Đại chùy của Phương Lan. Lão già cảm thấy tê dại, toan mở miệng chửi rằng: "Đồ xấu xa nhá..." nhưng khi bật thành lời thì lại đổi ra một tiếng thở dài:

- Lão phu đã ngần này tuổi, đệ còn tranh với giành làm gì?

Vân Vạn Trình im lặng không đáp, đảo mắt quát to:

- Cận Phi nghe lệnh!

Cận Phi gạt đám đông chạy lên, cúi mình chờ đợi. Vân Vạn Trình móc trong ngực áo ra một con chim ưng đúc bằng sắt, trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, con là chưởng môn đời thứ chín của Thần Ưng môn!

Cận Phi choáng váng ngẩng đầu, mắt hoen lệ, nhưng không tiếp lệnh. Vân Vạn Trình nhướng đôi mày rậm, dữ tợn quát:

- Muốn chống đối hả?

Cận Phi cắn răng đón lấy lệnh bài Thần Ưng, nghẹn ngào đáp:

- Đệ tử xin thề, nhất định không phụ công người dạy dỗ!

Nhìn người học trò quyết đoán nhanh nhẹn, Vân Vạn Trình than thầm:

- Kể về phong thái đại tướng, Phi nhi vượt xa Thù nhi! - rồi y quay nhìn, các đệ tử Thần ưng môn đang quỳ lạy lũ lượt, quây thành một vòng quanh thầy, xem chừng muốn khóc nhưng không dám, ai nấy im lặng, chỉ nét mặt là không giấu nổi bi thương.

Vân Thù thình lình thét to:

- Mọi người không cần đấu đá gì nữa! Tiêu Thiên Tuyệt, ta... ta sẽ nói cho ngươi biết Phượng Tường tiên sinh đang ở đâu. Tháng tám ông ấy...

Vân Vạn Trình biến sắc, tung chân đá ngã con trai, quát lên hung dữ:

- Giỏi cho thằng hèn nhát, lúc trước lão ấy ép buộc, sao mày không nói ngay?

Vân Thù ngẩn người, cúi đầu lí nhí:

- Lão... lão ấy là kẻ thù của Phượng Tường tiên sinh, con dẫu chậm chạp ngu dốt cũng không thể bán rẻ bằng hữu.

Vân Vạn Trình hơi dịu nét mặt, gật gù:

- Đúng! Phải nhớ kỹ những câu ấy, chết cũng không được quên.

Vân Thù hổ thẹn gật đầu, khóe mắt ứa lệ.

Lại nói Văn Tĩnh mang Lương Tiêu quay về, Ngọc Linh ôm chầm lấy con, sợ run cầm cập, luôn miệng hỏi:

- Tiêu nhi, con có bị thương không?

Mặt mũi lấm lem bụi đất, Lương Tiêu cố sức trấn áp trái tim đang đập thình thịch, nhoẻn cười:

- Không sao mẹ ạ.

Ngọc Linh tức giận mắng:

- Không sao cái gì! Con còn chưa biết sợ ư?

Lương Tiêu cười hì hì, mồ hôi đã ướt sũng lần áo trong, nhưng vẫn nói cứng:

- Con không sợ mà.

Ngọc Linh bồn chồn bảo chồng:

- Đương gia, bây giờ làm sao đây? Sư phụ nghi ngờ rồi, chúng ta mau lỉnh đi thôi!

Văn Tĩnh dán mắt vào trường đấu, lắc đầu:

- Đã đến thì cứ xem cho trọn vẹn hẵng.

Trước vẻ mặt khác lạ của chồng, Ngọc Linh không hiểu ra sao.

Nguyên là Văn Tĩnh thấy Tiêu Thiên Tuyệt coi mạng người như cỏ rác thì sinh lòng căm phẫn, khổ nỗi có vợ bên cạnh nên chưa tiện ra mặt, nay nghe Vân Vạn Trình nói lời giã từ với con trai, vụt nhớ lại cảnh cha quyết biệt năm xưa ở thành Hợp Châu, máu trong người sôi sục, y vùng bước lên. Ngọc Linh đã có bụng đề phòng, liền giữ tay y hỏi vội:

- Mình định làm gì?

Văn Tĩnh ngoái đầu nhìn, thấy vợ lộ vẻ lo sợ, đôi mắt đẹp rướm lệ, y bỗng nhói ngực, hào khí tiêu tan cả, xong đưa mắt sang con trai, thấy mặt mày nó ngơ ngác, hai chân y bỗng cứng đơ, đứng sững lại.

Vân Vạn Trình nhìn Vân Thù một lúc rồi dứt khoát tiến lên, ôm quyền nói:

- Tiêu tiên sinh, xin mời!

Tiêu Thiên Tuyệt ngắm y một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng bảo:

- Được, nể sự gan dạ của ngươi, lão phu nhượng ngươi ba chiêu.

Vân Vạn Trình cười nhạt, đảo mắt liếc về phía Phương Lan, ông ta đương ngồi duỗi chân dưới đất, mắt ngập nỗi lo lắng, y bất giác nghe nghèn nghẹn nơi cổ, hú một tràng lanh lảnh, tung mình lên phóng trảo, trảo cuốn gió rít chụp xuống Tiêu Thiên Tuyệt.

Cận Phi theo dõi, tinh thần phấn chấn, buột miệng reo:

- Ưng hồn cửu đại thức!

Vân Thù vội hỏi:

- Đại sư huynh, Ưng hồn cửu đại thức là gì?

Cận Phi đáp:

- Đó là tuyệt kỹ trấn phái của Thần Ưng môn chúng ta, nội lực em chưa đủ nên chưa học được. - Y lộ vẻ chăm chú, chậm rãi nói. - Đây là Lạc nhạn thức, lộ thứ nhất.

Vân Thù ngưng thần quan sát. Vân Vạn Trình hoặc chụp hoặc vỗ, trảo thức ẩn chứa chưởng pháp, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên dày đặc. Y lao vút lên trời như chim ưng đập cánh, nhào lượn giữa vòm không, nhưng Tiêu Thiên Tuyệt chỉ lạnh lùng nhìn hướng trảo rồi dịch trái một bước, dịch phải một bước, tưởng tiến lại lùi, biến thành một vệt bóng mờ trước trảo đối thủ. Quần hào theo dõi mà táng đởm kinh hồn, có kẻ không nhịn được phải thì thào:

- Cứ như gặp ma giữa ban ngày!

Ngọc Linh nghe thấy, nói nhỏ:

- Ngốc ơi, đây chính là cảnh giới U linh ảo ảnh, Bạch trú di hình của sư phụ...

Văn Tĩnh gật đầu, "Quả nhiên xuất thần nhập hóa, không để lộ chút dấu vết nào cả." Nghĩ vậy, y bất giác lo thay cho Vân Vạn Trình.

Vân Vạn Trình chân không chạm đất, đánh một hơi suốt mười mấy trượng mà chẳng đụng nổi một chéo áo của Tiêu Thiên Tuyệt. Đến lúc cảm thấy tức ngực, máu dồn lên hai má, biết đã núng thế, y thét lớn, điểm chân xuống đất, xoay mình sử Trích tinh thức, bóng trảo tràn ra mù mịt, mười ngón tay xé gió rin rít. Tiêu Thiên Tuyệt quay tít quanh mình y. Vân Vạn Trình nhìn thấy mấy Tiêu Thiên Tuyệt liền, vội vã định thần, lại biến trảo như hải âu đùa sóng, xuất lộ Trầm ngư thức, kình lực nhồi đầy các đầu ngón tay, trong công có thủ, tùy cơ ứng biến.

Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt, hô lớn:

- Hết ba chiêu rồi! - đoạn thò song thủ ra khỏi tay áo.

Phương Lan lo cuống thét gọi:

- Lão Điêu nhi, cẩn thận!

Vân Vạn Trình giật mình, tập trung tinh thần theo dõi. Tiêu Thiên Tuyệt vung hai bàn tay xanh xao, biến hóa mỗi lúc một nhanh, thoạt đầu như sen trắng xòe cánh, thoáng chốc lại chụm hình hoa mai. Vân Vạn Trình chứng kiến, cảm thấy rạo rực khoan khoái, hào khí bình sinh trỗi dậy, y cất tiếng hú dài, liên tục biến trảo, Tê nham thức, Xung tiêu thức, Xuyên lâm thức, Tróc nguyệt thức, Thâu thiên thức, tát, chụp, quắp, kéo, có lúc còn lao vút lên như bay. Tiêu Thiên Tuyệt thì vẫn ung dung, xuất thủ cực êm. Hai người thoắt tiến thoắt lui, chiết giải vô cùng tinh diệu, quần hào nô nức khen hay.

Nhận ra người áo đen xuất sử Như Ý Ảo Ma thủ, Lương Tiêu hết sức kinh ngạc. Lộ chưởng pháp này thuộc dạng tầm thường trong võ công của phái Hắc Thủy, nó học được lâu rồi, song Tiêu Thiên Tuyệt đã luyện tới cảnh giới cực cao, cử động nhẹ nhàng nhưng đầy sức nặng, lớp lang thứ tự, mỗi chiêu mỗi thức đều rất rõ ràng. Lương Tiêu luyện võ nhưng chưa hề vận dụng thực sự, kể cả khi chiết giải với mẹ cũng đều được nương tay nhường nhịn, chưa từng phải thi triển thực học. Hôm nay bỗng dưng nhìn thấy có người dùng võ công nhà mình quyết một trận sống mái với người khác, lòng nó xốn xang khó tả, bất giác đặt mình vào vị trí của Tiêu Thiên Tuyệt, mường tượng nếu mình ở tình thế kia thì sẽ chiết chiêu thế nào, khắc địch chế thắng thế nào, nên theo dõi rất phấn khởi say sưa. Thằng bé đương mê mải xem, Văn Tĩnh chợt thở dài:

- Sắp phân định rồi, Vân Vạn Trình sẽ bại thôi!

Lương Tiêu không tán thành, dẩu môi lên cãi:

- Chưa chắc, con thấy người áo đen mới có vẻ chật vật...

Đúng lúc ấy Vân Vạn Trình xuất lộ cuối cùng Hoán nhật thức trong Ưng hồn cửu đại thức, y khum song trảo vào trong, chuẩn bị đẩy bật ra ngoài, Tiêu Thiên Tuyệt bỗng cười khành khạch:

- Ưng hồn cửu thức cũng chỉ đến thế mà thôi!

Lão thét vang như sấm nổ, khiến mọi người ù cả tai. Vân Vạn Trình thốt hoa mắt, Tiêu Thiên Tuyệt chuyển chưởng thành trảo, đâm thẳng vào mặt y. Hai mươi đầu ngón tay chạm nhau, phát ra một tràng ken két. Vân Vạn Trình lảo đảo giật lui, lúc đứng vững lại, hai sợi máu ứa ra khỏi mắt y, chảy xuống mặt.

Văn Tĩnh thầm kêu khổ, nhắm mắt không nỡ nhìn, Lương Tiêu bỗng hét tướng:

- Khiêu tự quyết hay quá!

Biến cố bất ngờ xảy ra, mọi người đương nín thở theo dõi thì tiếng hét của thằng bé vang lên, cái giọng non nớt nghe đặc biệt lảnh lót trong không khí im ắng. Chẳng ai biết nó nói gì, song Tiêu Thiên Tuyệt thì hiểu rõ, chiêu thức lão dùng để chọc mù hai mắt Vân Vạn Trình chính là Khiêu tự quyết thuộc Như Ý Ảo Ma thủ, lão tức thì dừng bước, ngoái đầu nhìn xem.

Ngọc Linh sợ mất mật, xẹt ra sau lưng Văn Tĩnh, người run cầm cập, bình thường nàng không tin quỷ thần, thế mà lúc này tự dưng phải cầu thần khấn Phật, chỉ mong sư phụ đừng trông thấy mình. Lương Tiêu không nhìn được những gì đang diễn ra trong vòng đấu, định càu nhàu thì bị mẹ thò tay bịt miệng lại. Văn Tĩnh cũng chẳng biết làm thế nào, hai vợ chồng áp lưng vào nhau, đều nghe được tiếng tim đập dữ dội của người kia, lưng đầm đìa mồ hôi.

Nào ngờ Tiêu Thiên Tuyệt chỉ liếc một cái rồi phẩy tay áo bỏ đi. Vân Vạn Trình hai mắt máu chảy ròng ròng nhưng tai còn thính, nghe bước chân đối thủ xa dần liền réo hỏi:

- Tiêu Thiên Tuyệt, vì sao ngươi không giết ta?

Tiêu Thiên Tuyệt không ngoảnh đầu, lạnh lùng đáp:

- Ngươi khoác danh Thiên nhãn Điêu vương, vậy ta hủy cặp vuốt ngươi, chọc mù đôi mắt ngươi, xem ngươi còn hành tẩu giang hồ nhờ cái gì nữa?

Chân không chạm đất, lão già lướt đi như một cánh bướm đen, mỗi lúc một xa, con hổ gầm rít chạy theo, một người một thú mau chóng biến thành hai bóng mờ tối, khuất dạng ở phía cuối con đường.

Vân Vạn Trình đứng thẫn thờ một lúc, bỗng phá lên cười thê thảm. Vân Thù đến gần đỡ lấy y, đau đớn nói:

- Cha, cha đừng cử động mạnh, để con đi mời đại phu. - đoạn hỏi to. - Ai có thuốc cầm máu, ai có thuốc cầm máu không?

Các hào kiệt sực tỉnh, cùng thò tay vào ngực áo lấy thuốc trị thương. Đúng lúc ấy, thình lình có một tiếng động trầm đục, Vân Thù thót tim ngoảnh lại nhìn, đầu Vân Vạn Trình đã nứt toác, máu hắt ra như mưa. Y bẩm tính cứng cỏi, nay mất mù ngón tay gãy, áng chừng không chịu nổi nhục nên nhân lúc con trai quay đi hỏi han đã vung chưởng tự đập vỡ óc, chết ngay tại chỗ. Ai nấy trông thấy đều kinh hãi cứng đơ cả người.

Vân Thù sửng sốt, ôm xác cha khóc nức nở. Cận Phi đặt tay lên vai sư đệ, nước mắt giàn giụa, muốn an ủi mấy câu nhưng không biết nên nói thế nào. Phương Lan đã giải được huyệt, đứng lên, mặt mũi xám xanh, nhướng mày sải bước đến gần, lôi Vân Thù dậy nghiêm khắc quát:

- Khóc cái gì? Khóc có giết được Tiêu Thiên Tuyệt không? - rồi lão trừng mắt nhìn Cận Phi. - Ngươi cũng thế, từ nay về sau ngươi đã là tông chủ một phái, phải nằm gai nếm mật, khổ luyện võ công, báo thù cho sư phụ!

Phương Lan xưa nay tính hay khôi hài, không ngờ lúc nghiêm khắc trông lại có vẻ uy nghi đặc biệt. Cận Phi sững sờ, cắn răng gạt nước mắt:

- Tiền bối dạy phải!

Vân Thù bóp hai nắm tay kêu răng rắc, vẫn khóc:

- Cha còn thua lão ma đầu ấy, chúng ta làm sao mà thắng được?

Cận Phi nghe thế cũng cảm thấy nản lòng. Phương Lan cười khẩy:

- Chưa chắc. Lão Điêu nhi có món trảo công lợi hại, song vẫn chưa phải là tuyệt đỉnh cao thủ đời nay.

Vân Thù và Cận Phi đều tỏ vẻ bất phục, nhưng hồi tưởng võ nghệ của Tiêu Thiên Tuyệt, mặt bỗng u ám, không nói năng gì được nữa. Phương Lan nhìn thấu tâm tư họ bèn bảo rằng:

- Các cháu đừng ấm ức, lão già này nói thật đấy. Các cháu đã nghe thấy câu Tung cánh ngang trời, bay cao muôn trượng bao giờ chưa?

Cận Phi rất thạo giai thoại giang hồ nên đáp ngay:

- Phương tiền bối, ý bác là Cùng nho Công Dương Vũ phải không? Ông ấy võ công cực cao nhưng tính tình quái đản, rất khó gần...

Phương Lan gật đầu:

- Kể ra Công Dương Vũ tính hơi kỳ cục, nhưng lại là oan gia kiếp trước, địch thủ kiếp này của Tiêu lão quái. Nếu biết Tiêu Thiên Tuyệt xuất sơn, ông ta nhất định sẽ không dằn lòng được mà đi tìm lão, may ra có cách ...

Cận Phi cau mày nghĩ bụng, việc này thực vô lý, đừng nói Công Dương Vũ hành tung bất định, mà dù có tìm được ông ta thì sao, mượn tay người khác trả thù cho sư phụ chẳng hóa đệ tử Thần Ưng môn bất tài lắm u? Y đương nghĩ ngợi lung tung, Vân Thù bỗng lẩm bẩm, giọng run run:

- Phượng Tường tiên sinh, Phượng Tường tiên sinh...

Cận Phi nhìn sư đệ ngơ ngẩn, sợ gã buồn quá hóa lẫn, bèn khuyên nhủ:

- Vân sư đệ, hãy bớt đau thương...

Vân Thù không nói gì, vụt quay phắt đi, tập tễnh chạy đến gần một con ngựa, tung mình lên yên phi như bay về hướng bắc. Phương Lan, Cận Phi cùng la lên:

- Vân Thù, đi đâu thế?

Vân Thù không quay đầu, cứ thúc ngựa phóng điên cuồng, mỗi lúc một xa.

Hết chương 10

Chú thích:

24522453 Ngàn cân treo sợi tóc

24562457 Xem hình, đôi khi còn phủ thêm một cái mạng.

24642465 Một thứ mũ đội đầu, chế ra thời nhà Tống, trên hẹp dưới rộng, hình thù như chữ Vạn ([font=”ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace”]è?¬). Xem hình.

24782479 Như một lần lâu lâu trước đây đã giải thích, công dương trong Công Dương Vũ có nghĩa là ”dê đực”, theo đó chữ công là chỉ giống đực.

24822483 Trời nam có ba kỳ nhân, chỉ cần hai trong số đó là đủ đánh bại tất cả những người khác.

24862487 Người thời Hán gọi Hung Nô ở phương bắc là Thiên chi kiêu tử (quân ngỗ ngược), gọi tắt là Thiên Kiêu, người đời sau dùng từ này để chỉ các dân tộc hung hăng ở phương bắc hoặc người đứng đầu của các dân tộc ấy.

24902491 Diều hâu trên trời cao.

24942495 Bài cửu tức đô mi nô

24982499 Chữ Lan mang nghĩa ”sóng biển”, không phải là ”hoa lan” như phụ nữ hay đặt.

25022503 Lửa trận suốt dọc đường, cỏ sờn không dấu ngựa

25062507 Tế Vũ thương cố quốc, Lạc Hồng cười ta ngây

25102511 Thuyền kiếm là tên thanh nhuyễn kiếm của Mạc Tế Vũ, đồng thời là biệt hiệu giang hồ của y. Chữ ”thuyền” ở đây có nghĩa là ”ve”.

25142515 Theo gió lẩn vào đêm, Êm tiếng thấm vào mọi vật

25182519 Múa thương thách thức cả miền đông nam

25222523 Kền kền xòe vuốt

12. Chính Truyện Hoa Vũ Giang Nam -huyết Tiễn Phần Thiên [1]

Nhân lúc mọi người còn mải đau thương, Văn Tĩnh dắt vợ con lặng lẽ bỏ đi, ngẫm chuyện vừa rồi, lòng vô cùng buồn bã. Nhìn ra xa nước trời mờ mịt, núi non hiểm trở chẳng biết đâu là cùng, lại nghĩ con đường phía trước còn dài dằng dặc, y rầu rầu bảo vợ con:

- Nếu không đi nhanh, chỉ e không tìm được chỗ nghỉ.

Ngọc Linh cau mày, ngập ngừng nói:

- Ngốc này, chúng mình đừng lên bắc nữa, được không?

Văn Tĩnh chưa đáp, Lương Tiêu đã cuống cuồng kêu:

- Mẹ, mẹ điên rồi à?

Trừng mắt nhìn con trai, Ngọc Linh mắng:

- Con mới là điên đấy! Ban nãy la hét cái quái gì hở?

Lương Tiêu nhõng nhẽo ôm mẹ làm nũng. Ngọc Linh không địch nổi ngón nghề ranh mãnh của nó, đành bảo:

- Thôi được, theo ý con, chúng ta lên phương bắc vậy.

Lương Tiêu mừng rỡ, sực nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

- Mẹ, vì sao ông già ấy cũng biết Như Ý Ảo Ma thủ nhà mình?

Ngọc Linh nhìn chồng, thẫn thờ im lặng. Văn Tĩnh thương hại ôm nàng an ủi:

- Đừng lo, anh còn sống thì nhất định không để ai động đến mẹ con em.

Ngọc Linh rớm lệ, run rẩy nói:

- Em không lo cho bản thân, mà lo ông ấy sẽ làm hại mình...

Văn Tĩnh thở dài, lòng đan xen bao cảm xúc. Lương Tiêu nhìn thái độ khác lạ của cha mẹ, không hiểu nguyên do, cứ gãi đầu gãi tai sốt ruột.

Đúng lúc ấy, một giọng ẽo ợt vang lên:

- Cái cặp mèo mả gà đồng kia hay nhở, quấn lấy nhau giữa đường giữa sá, thực không biết xấu hổ là gì hết!

Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Đằng xa có năm đạo sĩ, trong số đó có hai kẻ họ đã nhẵn mặt, người vừa lên tiếng chính là đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng cười hềnh hệch:

- Sư đệ đừng nói thế, cũng chỉ tại cô em xinh xắn quá cơ! Đổi là ta, ngại gì giữa đường giữa sá, kể cả giữa chợ đông người cũng phải quấn riết ấy chứ! Ha ha, thậm chí ngày ôm đêm ấp, chẳng lúc nào rời nữa kia.

Bọn đạo sĩ đều cười hô hố, nghe dâm dật vô cùng.

Ngọc Linh tức giận xám xanh mặt mày, nghĩ bụng: "Đã thế hôm nay cho các ngươi ôm đùi Diêm vương!" đoạn nghiến răng tiến lên. Văn Tĩnh nhìn sắc mặt vợ, chỉ e xảy ra án mạng bèn kéo nàng lại, nghiêm giọng nói với mấy đạo sĩ:

- Các vị là người tu hành, nên gìn giữ chút âm đức!

Ngọc Linh mắng:

- Đồ ngốc, đôi co với bọn chúng làm gì, cho mỗi đứa một đao là xong chuyện!

Lương Tiêu không hiểu lời nói của đám đàn ông kia, nhưng thấy mẹ giận cũng biết chẳng phải ý tốt đẹp gì, bèn hùa theo:

- Đúng, giết hết ném cho chó ăn!

Đạo sĩ mặt đen gặp lại cừu nhân thì hơi ngượng, nhưng ỷ đông người, hắn quát to:

- Tiên sư thằng tạp chủng! Hôm nay tao phải lột da mày... - đang nói thì một bóng người nháng lên trước mắt, tóm luôn vào thắt lưng hắn. Văn Tĩnh chỉ cốt thị uy nên nắm hắn giơ lên quá đỉnh đầu, thét một tiếng rồi ném xuống thật mạnh, khiến đạo sĩ mặt đen ê ẩm cột sống, mông cũng muốn nứt ra làm mấy mảnh.

Thấy Văn Tĩnh thoắt một cái là đến, thân pháp thần tốc lạ thường, các đạo sĩ kia đều kinh hãi, bèn soàn soạt rút kiếm. Bốn dòng hàn quang nhắm đâm vào bốn chỗ yếu hại trên mình Văn Tĩnh. Văn Tĩnh lập tức thi triển Tam tam bộ, tránh khỏi bốn mũi kiếm, rồi vỗ mỗi tên một chưởng.

Trước luồng chưởng phong ùn ùn, bốn đạo sĩ đều bay vụt về phía sau, song vừa lùi xuống lại hợp lực xông lên, tiến thoái công thủ rất nhịp nhàng, như thể thi triển một trận pháp, phối kết mỗi lúc một ăn ý. Văn Tĩnh vốn nhân hậu, không muốn làm họ bị thương quá nặng nên xuất thủ có phần gượng nhẹ, thành ra lại bị bốn người kiềm hãm.

Đạo sĩ mặt đen ưỡn lưng bò dậy, tuốt kiếm tham chiến, trận pháp của các đạo sĩ càng thêm uy mãnh. Trong bọn có một đạo sĩ râu ria bờm xờm, người này võ công khá nhất, còn sử một thanh kiếm quý hiếm thấy, kiếm quang tới đâu, hàn khí lâm thâm chảy theo tới đó. Văn Tĩnh sởn da gà, giật mình lướt tránh.

Những tưởng Văn Tĩnh đánh vớ vẩn một lúc là sẽ đập tan tác bọn đạo sĩ trơ trẽn, bỗng dưng lại thấy y vận chưởng pháp rất nhanh, Ngọc Linh lấy làm kinh ngạc, định thần nhìn kỹ, nhận ra ngụ ý của y, liền thét to:

- Gã ngốc chết tiệt, thịt luôn hai đứa kia đi, xem chúng giở trò gì được nữa!

Văn Tĩnh vẫn không chịu ra sát chiêu. Ngọc Linh sốt ruột trách:

- Ngốc vẫn hoàn ngốc, lúc này mà còn làm người tốt với ai!

Đoạn nàng giậm chân băng lên, tả chưởng tát đạo sĩ mặt trắng, hữu chưởng nện đạo sĩ mặt đen. Nàng ghét nhất là hai tên này, nên xuất chưởng là tấn công chúng ngay, cũng không thèm bận tâm xem có thuận tay hay không.

Đạo sĩ mặt trắng ở phía đối diện với Ngọc Linh, trông thấy nàng phóng đến lập tức huơ kiếm ngăn cản. Đạo sĩ mặt đen thì quay lưng lại nên trúng ngay một chưởng lộn phộc ra xa, hộc máu mồm, đến lúc trụ vững được thì lục phủ ngũ tạng sôi ùng ục như bị đun trong vạc dầu, chưa nguôi cơn khó chịu, phần hông lại bị thúc một cái kêu lục cục. Tưởng Ngọc Linh đuổi theo, hắn định co cẳng chạy, bỗng nghe phía sau có tiếng cười giòn giã, biết ngay là Lương Tiêu thừa nước đục thả câu, hắn tức giận vô cùng, xoay người lại trừng mắt nhìn.

Thằng bé vẫy tay, cười hì hì bảo:

- Có bản lĩnh thì tới đây bắt ta!

Đạo sĩ mặt đen khoa chân bước, cảm thấy ổ bụng ngâm ngẩm đau, hiểu rằng vết thương khá nặng, nhưng bị đứa oắt miệng còn hơi sữa kia khiêu khích thực không chịu nổi, hắn nuốt ực một ngụm máu, nhăn mặt lao bổ vào Lương Tiêu. Thằng bé cười khanh khách, khom mình luồn qua bên cạnh hắn.

Ngọc Linh vừa tới, tình thế lập tức thay đổi, nàng múa đôi tay ràn rạt như bướm bay, khiến người ta không kịp đề phòng. Một đạo nhân có nốt ruồi bên trên lông mày hơi mất bình tĩnh, bị nàng quét đầu ngón tay qua trán, máu chảy đầy mặt. Ngọc Linh xuất thủ không mảy may nương nhẹ, nhân lúc đối phương mờ mắt, nàng khít các ngón lại như kiếm, đâm thẳng vào tim hắn. Văn Tĩnh ngó thấy cau mày, trở tay chặn lên cổ tay nàng. Ngọc Linh thét:

- Khốn kiếp, máu mủ chẳng thương, thương thiên hạ hàng xứ!

Văn Tĩnh nói:

- Không được giết người!

Ngọc Linh tức giận:

- Nó chết mới hết tội!

Dứt lời, hai người quay về ứng phó đối thủ, nhưng vẫn tiếp tục đấu khẩu, mỗi lần Ngọc Linh ra tay tàn độc, Văn Tĩnh lại phân tâm ngăn cản, thành thử tấn công được chăng hay chớ, tạo cơ hội cho bốn đạo nhân củng cố trận pháp.

Đạo sĩ mặt đen nghiến răng nhịn đau, vừa lăn vừa bò, cố sống cố chết đuổi theo Lương Tiêu. Lăn bốn vòng đã mệt bở hơi tai, hắn thở hồng hộc, đành tạm dừng nghỉ, nào ngờ thằng bé thình lình ngoặt trở lại, thoi

một quyền vào bụng dưới hắn. Nó nhỏ người nhưng ra quyền rất nặng, đạo sĩ mặt đen đau gập cả bụng, Lương Tiêu liền bồi thêm một cước vào mang tai địch thủ, làm hắn suýt nữa bay mất cằm.

Hứng một loạt tấn công liên tiếp, đạo sĩ mặt đen chưa kịp định thần, bỗng tay lại hẫng đi, thì ra thanh trường kiếm tùy thân cũng đã bị Lương Tiêu đoạt mất. Thằng bé vung kiếm chặt xuống mặt trước ống chân hắn. Tên đạo sĩ rú lên thất thanh, lăn lông lốc ra ngoài mấy trượng, toan giãy giụa bò dậy thì thấy nơi cổ lạnh ngắt, trường kiếm đã kề cổ họng. Lương Tiêu cười rinh rích bên tai hắn:

- Đầu hàng đi chứ?

Đạo sĩ mặt đen nghĩ bụng mình đường đường là cao thủ, nhất thời sa cơ núng thế bị một đứa ranh con làm nhục, càng ngẫm càng giận, bỗng tức ngực, ộc ra một vòi máu. Lương Tiêu không kịp tránh, quần áo vấy nhoe nhoét cả. Bộ quần áo này do mẹ mua vải may cho hôm kia, mới mặc được hai buổi, thằng bé uất quá suýt khóc, bật chửi:

- Đồ khốn bôi bẩn hết quần áo ta, đáng ăn quật. - đoạn nó trở đầu kiếm làm roi, quất mấy phát vào mông đạo sĩ.

Ai ngờ đạo sĩ mặt đen cứ trợn tròn hai mắt, chẳng mảy may nhúc nhích. Lương Tiêu rất ngạc nhiên, đá nhẹ vào chân hắn:

- Ê! Mũi trâu, không ho he gì nữa à?

Đạo sĩ mặt đen bị đá ngã khuỵu xuống, hai mắt vẫn trợn trừng. Lương Tiêu rợn người, cau mày bảo:

- Lão mặt đen, đừng giả vờ mà dọa ta, ta không mắc lừa đâu, nói mau!

Bỗng dưng, sau lưng có tiếng cười gằn:

- Vớ vẩn, người chết còn nói năng sao được?

Lương Tiêu nghe giọng rất quen, ngoái cổ lại nhìn, trông thấy Tiêu Thiên Tuyệt đang đứng giữa đường, con hổ đen ngồi bên cạnh. Thằng bé vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:

- Lão đấy à! Lão chưa đi ư?

Tiêu Thiên Tuyệt không đáp, đưa mắt theo dõi cuộc đả đấu phía trước, lông mày cau rúm. Lương Tiêu không còn gì để nghịch nữa, ngẫm nghĩ một tí rồi hỏi:

- Lão già, sao lão biết hắn chết rồi?

Tiêu Thiên Tuyệt nghe nó gọi mình là "lão già", rất không bằng lòng, bèn lạnh lùng bảo:

- Nếu chưa chết sao hắn không đáp lời ngươi?

Lương Tiêu ồ lên, bật cười:

- Lão chưa đáp lời ta!

Tiêu Thiên Tuyệt nghe nó nói năng kỳ quặc, thoạt tiên không để ý, lát sau sực nghĩ ra, bừng bừng nổi giận: "Thằng oắt này vòng vo tam quốc cốt để chửi lão phu là người chết, có nhẽ đâu thế?" Lão quắc mắt nhìn Lương Tiêu chằm chặp.

Lúc trước Lương Tiêu đã được chứng kiến thần uy của lão già, nay bị nhìn trừng trừng như vậy cũng sờ sợ, nhưng cố tỏ ra điềm nhiên. Cứ thế mãi, Tiêu Thiên Tuyệt càng tức, nhúc nhích ngón tay, song lại nghĩ: "Ta là nhân vật danh giá, không nên xử sự như hạng tiểu nhân." Hậm hực mà không trút giận được, lão đành hừ một tiếng rõ to.

Lương Tiêu nhìn con hổ đen. Nó đang lim dim như ngủ gật. Thằng bé thích lắm, cười bảo:

- Con mèo đen này ngoan thế, lão cho ta mượn cưỡi một chốc được không? - Trẻ con tâm tính non dại, chưa biết mùi nguy hiểm, thấy con hổ có vẻ hiền lành, Lương Tiêu bèn đến gần xoa đầu nó. Con hổ là chúa sơn lâm, thị uy với khắp muông thú, từ nhỏ tới lớn chỉ biết mỗi mình Tiêu Thiên Tuyệt, nào đã bị ai khinh mạn thế bao giờ. Lương Tiêu chưa kịp chạm tay vào, nó đã mở trừng cặp mắt to tướng, xòe móng, gầm lên một

tiếng kinh khiếp. Có câu: "Mây theo rồng, gió theo hổ". Tiếng gầm ấy phụt ra bao gió tanh, thốc vào mặt Lương Tiêu.

Vua của muôn loài vừa đại triển thần oai, mặt Lương Tiêu đã cắt không còn hột máu, nó nhìn trân trân vào cái mồm to đỏ lòm, hàm răng trắng nhởn, cảm thấy lông tóc mình dựng đứng hết cả lên, chân mềm nhũn đi, suýt nữa ngã nhào ra đất. Tiêu Thiên Tuyệt ngắm bộ dạng khiếp vía của nó, đắc ý vô cùng: "Thằng oắt dám chửi lão phu là người chết, hừ, giờ biết lợi hại chưa?" Nghĩ xong, lão cười khẩy hỏi:

- Ranh con, không cưỡi nữa à? Có giỏi thì lại đây cưỡi đi!

Lương Tiêu đã sợ đến cùng cực, nhưng bị nói khích, tính ương ngạnh trỗi dậy, nó bèn đáp:

- Cưỡi... thì cưỡi... ai ngán đây? - Miệng nói cứng, nhưng thân hình vẫn run lên cầm cập, thằng bé ngạc nhiên tự nhủ: "Chỉ là một con mèo đen to thôi mà, mình sợ cái gì kia chứ?" Nghĩ vậy như được tiếp thêm can đảm, nó siết nắm tay, trừng trừng nhìn lại con hổ, quát lớn. - Mèo đen, mày dám ra vẻ hung dữ với tao, liệu hồn tao bứt hết râu bây giờ. - Nói là nói vậy, nhưng hai chân như nhồi toàn bông, vừa tê vừa nhũn, không bước nổi bước nào.

Mãnh thú thường kỵ nhất là đấu mắt với người, con hổ đen bị khiêu khích bởi cặp mắt Lương Tiêu, dã tính trỗi dậy, nó gừ khẽ, hai chân trước cào cào xuống đất. Con hổ này thuộc dòng dị chủng, sức mạnh bẩm sinh vô cùng to lớn, lại được Tiêu Thiên Tuyệt rèn giũa, bản lĩnh chẳng kém gì các nhất lưu cao thủ, chỉ vồ một cái thì chắc mười Lương Tiêu cũng không đủ mạng mà dùng, chỉ hiềm chủ nhân chưa ra lệnh nên nó chưa dám khinh suất nhảy tới. Trước bộ dạng hung ác ấy, Lương Tiêu tự nhiên lùi lại một bước, không khỏi lộ vẻ khiếp nhược, nghĩ bụng: "Con mèo này dữ quá, đừng nên hùng hổ, phải mềm mỏng một chút." Đoạn nó chu môi vỗ về:

- Mèo ngoan, đừng giận nào! Mèo ngoan, đừng giận... - đoạn vực lại dũng khí, lẩy bẩy tiến tới một bước. Con hổ vụt cong mình, sẵn sàng lấy đà.

Lương Tiêu nhất quyết thuần phục "con mèo", định thần bước tiếp, chợt nghe sau lưng có tiếng Văn Tĩnh run run gọi:

- Tiêu nhi, đừng... đừng động đậy.

Lương Tiêu ngoái cổ nhìn. Chẳng biết tự khi nào, Văn Tĩnh đã ở cách sau nó ba trượng, mặt mày nhợt nhạt, hai mắt mở lớn, nó gượng cười bảo:

- Cha ơi, lão già đây đánh cuộc là con không dám cưỡi con mèo to này. Con phải cưỡi cho lão ấy xem. Dẫu nó dữ tợn bằng mấy, con... con cũng không sợ.

Cổ họng khô ran, Văn Tĩnh cố nuốt nước bọt, run giọng bảo:

- Con... đừng động đậy. Nghe cha đi, đừng động... - Mới nói được thế, giọng y đã yếu hẳn.

Nguyên là ban nãy y cùng Ngọc Linh liên thủ đối địch, hai vợ chồng đều phân tâm để bao quát đến Lương Tiêu, thấy nó vờn đạo sĩ mặt đen, còn đạo sĩ thì đã bị thương nặng, không đuổi kịp thằng bé, nên họ cũng hơi yên lòng. Việc bất ngờ xảy ra, đạo sĩ mặt đen tức uất mà chết, Ngọc Linh mừng rỡ, Văn Tĩnh thì nhăn mặt, đúng lúc đó Tiêu Thiên Tuyệt bước ra khỏi lề đường. Hai vợ chồng kinh hồn táng đởm. Văn Tĩnh bỏ mặc bọn đạo sĩ, nhảy vọt khỏi vòng chiến, sau thấy Lương Tiêu chẳng hiểu biết gì, cứ tưởng hổ đen là một con mèo ốm rồi mặc tình chọc ghẹo, y mất hồn mất vía, đứng đực ra ngó, không dám tiến lên.

Lương Tiêu nghe cha nói, nhướng đôi mày nhỏ, cong môi hỏi:

- Vì sao?

Văn Tĩnh hồn xiêu phách lạc, nói không ra hơi, chỉ nuốt nước bọt, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Lương Tiêu hỏi:

- Cha ơi, vì sao ạ? - Nó đang nói, con hổ đen lại gầm tiếng nữa. Ngọc Linh vốn đã đuối thế trước mấy đạo sĩ, nghe tiếng hổ gầm càng thêm hốt hoảng, chiêu pháp trở nên rối loạn, bị trường kiếm của đạo sĩ mặt trắng chém sượt qua bắp tay tóe máu.

Tiêu Thiên Tuyệt nhìn thấy, rủ cặp mày lưỡi mác, nghiêm khắc hỏi:

- Thằng dở kia, ngươi không giúp Linh nhi, đứng ngẩn ra đó làm gì hở?

Văn Tĩnh đương ngỡ ngàng, Tiêu Thiên Tuyệt đã lướt tới gần, vả vào mồm y một cái khô khốc. Lão còn muốn đánh tiếp, nhưng Văn Tĩnh đã khom mình, trườn ra xa một trượng. Tiêu Thiên Tuyệt đánh hụt, hơi lấy làm lạ, cười nhạt bảo:

- Trơn nhỉ! - Nhìn ra thấy Ngọc Linh hoang mang, bị bọn đạo sĩ vây đánh đến quýnh quíu chân tay, lão nổi nóng, phất áo nhảy vào vòng đấu. Lão già tâm địa hung ác thủ đoạn tàn độc, chỉ lắc mình mấy cái là bốn tên đạo sĩ rú lên rách phổi, rồi "keng keng", bốn cánh tay cầm kiếm đều bị Tiêu Thiên Tuyệt xé đứt cả. Đau đớn không lời nào tả xiết, ba đạo sĩ lập tức ngã ngất, chỉ còn tên râu ria bờm xờm công lực tương đối tinh thâm là vẫn lăn lộn kêu gào được.

Văn Tĩnh hãi hùng. Ngọc Linh đứng chết sững, không biết mình đang ở đâu nữa. Cặp mày lưỡi mác của Tiêu Thiên Tuyệt rủ xuống rất thấp. Đạo sĩ râu ria nhận ra lão, nhịn đau van vỉ:

- Tiêu... lão tiền bối, vãn bối... vãn bối là đệ tử của Hỏa chân nhân.

Tiêu Thiên Tuyệt trợn trắng mắt, cười khẩy:

- Hỏa chân nhân cái gì, chân nhân cái cục...

Đạo sĩ sợ hãi khóc lóc, dập đầu như tế sao:

- Hỏa... Hỏa chân nhân là tâm phúc của Tứ hoàng tử.

Tiêu Thiên Tuyệt cười khẩy:

- Hoàng đế chúng nó chọc vào lão phu còn bị bay đầu, sá gì hoàng tử hoàng tôn.

Tên kia cứng họng, vụt quay mình bỏ chạy. Tiêu Thiên Tuyệt phất tay áo, chẳng thấy thứ binh khí nào bay ra cả, chỉ thấy đầu tên đạo sĩ thình lình nhảy cao ba thước, máu trong cổ phụt thẳng lên trời, song thân mình vẫn tiếp tục chạy thêm chừng năm bước mới ngã nhào xuống đất.

Tiêu Thiên Tuyệt liếc sang ba đạo nhân nằm dưới đất, tay áo lại lay động. Văn Tĩnh vụt cướp đường vượt lên trước, nhanh như chớp vỗ ra hai chưởng. Trong không trung vang lên một tiếng tạch, nghe như tiếng sấm. Văn Tĩnh lướt ra sau hơn một trượng, mặt xám ngoét. Tiêu Thiên Tuyệt trừng mắt quát:

- Tiểu tử gớm thực! Tiếp lão phu chiêu nữa! - rồi phóng vù đến trước mặt Văn Tĩnh, tả thủ thò ra khỏi tay áo, xoay trong không khí. Năm ngón hoặc duỗi hoặc cong, chọc hướng xuống dưới.

Văn Tĩnh vạch chân theo một vòng tròn, đẩy kình chạy suốt hai cánh tay, chuẩn bị ứng phó. Ngọc Linh vụt lao vào chặn trước mặt y. Tay trái Tiêu Thiên Tuyệt dừng sững lại lưng chừng. Hai thầy trò nhìn nhau hồi lâu, lão già đột nhiên bật cười sằng sặc, vừa cười vừa quay phắt đi, nhấc chân đá một cú kết liễu hết bọn đạo sĩ đang mê man bất tỉnh.

Văn Tĩnh trông thấy, râu tóc dựng ngược, dướn người xông lên, nhưng bị vợ kéo giật lại. Tiêu Thiên Tuyệt ngoảnh mặt ra cười ha hả:

- Lão phu muốn giết người, ngươi ngăn nổi ư?

Văn Tĩnh nghiến răng không đáp. Ngọc Linh mềm nhũn cả chân, quỳ xuống sa lệ gọi:

- Sư phụ!

Tiêu Thiên Tuyệt ngước mắt lên trời, lạnh lùng bảo:

- Khóc cái gì? Hừ, sư phụ, sư phụ! Quý hóa quá nhỉ, còn nhận ta kia đấy! Tiêu mỗ vinh dự biết để đâu cho hết bây giờ.

Ngọc Linh rùng mình, dập đầu binh binh. Tiêu Thiên Tuyệt thấy nàng dập đầu rõ to, mà dập đến nhợt cả trán, bỗng mềm lòng, phất tay áo quát:

- Thôi, diễn trò nhiều thế làm gì!

Ngọc Linh ngửng đầu, nước mắt vòng quanh:

- Sư phụ... mọi sai lầm, đều ở Ngọc Linh. Mong sư phụ đừng gây khó dễ cho cha con anh ấy!

Tiêu Thiên Tuyệt cau mày cười nhạt, giọng thoáng vẻ ghen tuông:

- Cha con? Nghe thân mật quá nhỉ!

Ngọc Linh đỏ bừng mặt, sẽ sàng:

- Sư phụ! Linh nhi xuất giá đã nhiều năm, vẫn chưa bẩm với người, thực có lỗi.

Tiêu Thiên Tuyệt chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt vô cảm, hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Ngươi câu trước câu sau đều nhắc nhỏm đến bố con nó. Sao không hề hỏi han sư huynh ngươi?

Ngọc Linh sững người. Lương Tiêu kêu lên:

- Mẹ, mẹ quen lão ấy à?

Ngọc Linh giật thót:

- Đúng là sợ quá hóa lẫn, chăm chăm lo cho Tĩnh lang, quên bẵng cả con trai. - đoạn đưa mắt nhìn, thấy Lương Tiêu đang đứng đuồn đuỗn trước mặt con hổ, thầm lấy làm mừng là thằng bé vẫn chưa vọng động, nàng vội kêu van:

- Sư phụ, con trai con...

Tiêu Thiên Tuyệt khẽ thở dài, nhướng mắt bảo:

- Đồ súc sinh lông đen kia, cút ra xa nữa đi!

Con hổ ngoan ngoãn lùi sang một bên. Ngọc Linh vội gọi:

- Tiêu nhi lại đây!

Lương Tiêu lon ton chạy về, liếc Tiêu Thiên Tuyệt một cái rồi hỏi:

- Mẹ, sao mẹ quỳ vậy? - xong giơ tay kéo Ngọc Linh, nhưng lại bị mẹ dúi ngã, nó liền la oai oái. Ngọc Linh bảo:

- Tiêu nhi, mau bái kiến sư công!

Lương Tiêu đương uất ức, buột miệng:

- Sư công là cái quái gì chứ?

Tiêu Thiên Tuyệt biến sắc mặt, Ngọc Linh cuống quýt, ấn vào gáy con, nói vẻ nghiêm khắc:

- Sư công là sư phụ của mẹ!

Lương Tiêu bĩu môi:

- Đấy không bảo thì làm sao con biết được.

Ngọc Linh dở khóc dở cười, đành thưa:

- Sư phụ bớt giận! Ngọc Linh quản giáo không nghiêm, thằng bé này... rất ương ngạnh.

Lương Tiêu tươi cười nhìn Tiêu Thiên Tuyệt:

- Thì ra ông là thầy của mẹ cháu, cháu còn ngỡ ông học trộm công phu của mẹ cháu cơ đấy!

Ngọc Linh ngạt thở, lại vả cho nó hai cái bạt tai, nhưng chỉ là giơ cao đánh khẽ, kiểu gãi ngứa mà thôi.

Tiêu Thiên Tuyệt quan sát hai mẹ con đấu khẩu, nhớ lại dáng điệu nhõng nhẽo của Ngọc Linh thuở nhỏ, bỗng thấy ấm lòng: "Nếu Linh nhi và Lãnh nhi thành đôi thì tốt biết bao... Ôi! Lãnh nhi luôn ậm ờ lảng tránh, chưa bao giờ nói rõ việc gì đã xảy ra năm ấy... Đến giờ nội tình thế nào, ta vẫn còn bị bưng bít..." Nghĩ đoạn lão trừng mắt hung tợn nhìn Văn Tĩnh, tự nhủ: "Sau chiến dịch Hợp Châu, Lãnh nhi tổn hại kinh mạch nặng nề, không thể luyện được công phu thượng thừa của ta nữa. Tuy nó giấu giếm, song nhìn thương tích đủ biết là do Tam tài Quy nguyên chưởng gây ra. Tên này đỡ được chiêu Thiên vật nhận2 của

lão phu, hung thủ đích thị là hắn! Nhưng căn cứ vào hỏa hầu hiện nay thì mười năm trước hắn chưa thể là đối thủ của Lãnh nhi..." Nghĩ tới đây, lão chột dạ: "Hay là con ranh Linh nhi phải lòng người ngoài, câu kết với tên này hãm hại Lãnh nhi, nếu không lúc ở Bách Trượng Bình, việc gì nó phải lánh mặt ta..." Dạo đó xem xét vết thương và thái độ của Tiêu Lãnh, lão đã đoán được bảy tám phần, lúc này đối chiếu tất cả mọi chi tiết, trái tim tự nhiên trĩu nặng.

Ngọc Linh hiểu rõ tính khí sư phụ, vốn muốn lôi Lương Tiêu vào cho không khí dịu đi, rồi tìm cách nói ngọt để xí xóa cho qua, ai dè mặt mày Tiêu Thiên Tuyệt mỗi lúc một khó đăm đăm, tim nàng bỗng dưng đập nhanh hẳn lên. Tiêu Thiên Tuyệt lãnh đạm hỏi:

- Tiểu Linh nhi, ngươi biết tội chưa?

Ngọc Linh run bần bật, khóc nói:

- Linh nhi phản bội sư môn, tội đáng muôn chết!

Tiêu Thiên Tuyệt tuy đã đoán được phần nào, nhưng nghe nàng chính miệng thừa nhận vẫn không nén nổi cơn giận dâng tràn, lão siết chặt song quyền, cười bảo:

- Giỏi! Ngươi giỏi lắm! - Tiếng cười ghê rợn, khiến chim chóc hai bên cây rừng hoảng sợ nháo nhào bay lên.

Tiêu Thiên Tuyệt cả đời cô độc tàn nhẫn, song rất yêu thương che chở học trò, riêng nữ đệ tử này thì càng chiều chuộng nâng niu. Từ dạo nàng mất tích, ruột lão nóng như lửa đốt, ba năm ròng rã lặn lội lùng kiếm khắp Thần châu, đi nát không biết bao nhiêu đôi giày. Hiềm nỗi trời đất mênh mang, người đông nghìn nghịt, biết ở đâu mà tìm. Tiêu Lãnh lại bệnh nặng, Tiêu Thiên Tuyệt đành trở về núi, lòng vẫn chưa nguôi hi vọng, về sau còn vượt núi mấy lần nữa đi tìm. Trời cũng động lòng, cuối cùng đã để lão gặp Ngọc Linh ở Bách Trượng Bình. Tiêu Thiên Tuyệt mừng rỡ vô cùng, nào ngờ Ngọc Linh lại tránh mặt, lão già chua xót, đành phẩy tay áo bỏ đi, được một thôi đường vẫn bịn rịn không dứt, bèn lộn trở lại cốt hỏi cho ra nhẽ, khổ nỗi hỏi đến đâu lòng đau đến đấy. Lúc này máu nóng ngùn ngụt, lão vung tay nện xuống đỉnh đầu Ngọc Linh.

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của Tiêu Thiên Tuyệt, Văn Tĩnh đoán chừng có chuyện chẳng lành, vừa thấy lão nhấc tay, y bèn bước ào lên toan phát chưởng, song Tiêu Thiên Tuyệt lại dừng tay nửa chừng, run run, lâu lắm cũng không hạ xuống. Văn Tĩnh căng thẳng quá, tim đập thình thịch, da đầu tê dại hết cả đi.

Tiêu Thiên Tuyệt hồi tưởng bao nhiêu chuyện, trước sau vẫn không hạ thủ được, lão đưa mắt sang Văn Tĩnh, cơn giận lại bừng bừng: "Dạo xưa Linh nhi vui vầy dưới gối3 ta ngoan ngoãn biết nhường nào. Hừ, tất cả là do cái thằng khốn nạn này đổ bùa mê thuốc lú. Ta không nỡ hạ sát con bé, nhưng cái đứa vừa mê hoặc Linh nhi vừa đánh Lãnh nhi bị thương thì dẫu băm vằm thành muôn mảnh cũng không đủ để ta rửa hận!" Nghĩ tới đây, mắt tóe lửa, lão chực tiến lên xé xác Văn Tĩnh, nhưng vừa nhích chân thì Văn Tĩnh cũng đã di chuyển rồi.

Tiêu Thiên Tuyệt nghĩ bụng: "Hắn luyện được đến mức thu phát tùy cơ, hừ, lạ nhỉ?" đoạn quát hỏi:

- Thằng thối tha, mày đã làm Tiêu Lãnh bị thương phải không?

Văn Tĩnh chưa kịp đáp, Ngọc Linh đã cướp lời:

- Không can hệ gì đến anh ấy, tại con ngu muội khiến sư huynh bị thương. Sư phụ muốn giết, cứ giết con là được rồi!

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Ngọc Linh, đại trượng phu dám làm dám chịu! Tiêu Lãnh là do Lương Văn Tĩnh ta gia hại. Không liên quan gì đến em.

Ngọc Linh tái mặt, tức giận nói:

- Tầm bậy, là em...

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi dợm bước. Ngọc Linh vội vã bổ nhào tới, ôm chặt lấy bắp chân lão. Tiêu Thiên Tuyệt tức điên, vùng lên thật mạnh, Ngọc Linh bèn dùng công phu chây ì, cứ trượt xềnh xệch theo chân sư

phụ. Lão già giận dữ xám xanh mặt mày, đã quen ngạo thị võ lâm mà vấp phải những việc lặt vặt thế này, lão cũng bó tay bất lực.

Lương Tiêu theo dõi câu chuyện một lúc, hơi hơi đoán ra là lão già này đang bắt nạt cha mẹ mình, lập tức nhặt một thanh trong số trường kiếm của bọn đạo sĩ, lẳng lặng đâm một nhát vào đùi Tiêu Thiên Tuyệt, nghĩ bụng:

- Cho ngươi què đi, xem còn lộng hành nữa thôi?

Nào ngờ vừa nhấc bảo kiếm đã thấy hổ khẩu đau nhói, thì ra thân kiếm bị Tiêu Thiên Tuyệt giẫm chân lên. Lương Tiêu ngẩng đầu, gặp ngay đôi mắt sáng quắc giá băng của lão già, nó vội cười mơn:

- Tử công, giày ông bẩn quá, cháu gột cho ông ấy mà... - Thằng bé căm lão ức hiếp cha mẹ mình, cố ý nói trại "sư công" thành "tử công4". Tiêu Thiên Tuyệt vốn muốn đá chết cái thứ nghiệt chủng, nhưng nghe gọi "tử công", bỗng dưng mềm lòng hẳn: "Suy cho cùng nó vẫn là cốt nhục của Ngọc Linh. Ôi, thôi vậy!" Trầm ngâm một lúc, lão quay sang Văn Tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là đồ đệ của Công Dương Vũ?

Thấy lão già đương tức giận lại thình lình hỏi ngang sang chuyện khác, Văn Tĩnh ngỡ ngàng một thoáng rồi đáp:

- Người có dạy tôi một đêm, nhưng tôi chưa bái sư!

Tiêu Thiên Tuyệt cười khẩy:

- Tính khí Cùng nho dở dở ương ương, ngươi không tự nguyện gọi thầy thì hắn ta cũng chẳng đời nào gợi ý đâu. Song hắn truyền công phu cho ngươi, tức thị đã ngầm coi ngươi là đệ tử rồi. - Lão thoáng cười nhạt, ngước mắt lên trời, thong thả tiếp. - Công Dương Vũ xấu tốt gì cũng là tông sư một phái, nếu biết tọa hạ đệ tử núp gấu váy vợ, chẳng rõ hắn sẽ mất mặt tới cỡ nào?

Văn Tĩnh chưa bái sư nhưng rất kính trọng Công Dương Vũ, nghe vậy rùng mình quát to:

- Ngọc Linh, em buông tay ra!

Ngọc Linh trừng mắt nhìn y, vẫn ôm khư khư bắp chân Tiêu Thiên Tuyệt:

- Ngốc, mình chán sống rồi hay sao?

Tiêu Thiên Tuyệt cười mỉa: "Linh nhi thực sáng suốt, gã kia chẳng qua chỉ có cái dũng của kẻ thất phu mà thôi." Sực nghĩ ra điều gì, lão bảo:

- Thằng dở, nếu ta toàn lực xuất thủ, mi chết là cái chắc, nhưng lão Cùng nho tất không phục, kết tội ta cậy lớn hiếp nhỏ. Tiểu Linh nhi cũng sẽ cố sống cố chết bảo vệ mi. - Lão gẩy mũi chân, cầm thanh kiếm ban nãy của Lương Tiêu lên, tiện tay vạch xuống đất một vòng tròn trơn mịn. - Lão phu và ngươi đánh cuộc một trận vậy?

Văn Tĩnh kinh ngạc hỏi:

- Cuộc thế nào?

Tiêu Thiên Tuyệt đáp:

- Tam tài Quy nguyên chưởng gắn liền với ba con số, bây giờ lão phu vẽ một vòng tròn, đứng vào đó. Cho ngươi mặc sức công kích, nội ba chiêu lão phu nhất định không hoàn thủ. Nếu ngươi ép được ta phải ra khỏi vòng, - lão cười nham hiểm, - ta sẽ bỏ đi, để ngươi và Tiểu Linh nhi chim trời cá nước, đến đâu ở đâu thì tùy.

Văn Tĩnh ngẩn người. Ngọc Linh cũng nín thở, nhìn vòng tròn nghĩ bụng: "Vòng tròn này đường kính không quá hai thước, mấy năm nay võ công của Ngốc tinh tiến thần tốc, nội công cũng khá lên rất nhiều, so với mình còn có phần hơn..."

Tiêu Thiên Tuyệt liếc Văn Tĩnh, mắt lộ vẻ châm biếm:

- Ngươi không dám ư?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Không phải không dám, mà chỉ e tiền bối quá đỗi thiệt thòi.

- Ngốc nghếch! - Ngọc Linh thầm mắng, những muốn cắn cho y một phát. Tiêu Thiên Tuyệt hơi lấy làm lạ, ngắm Văn Tĩnh kỹ hơn, cười khẩy bảo:

- Điều đó ngươi khỏi lo.

Văn Tĩnh nhìn sang vợ. Ngọc Linh tim đập thình thịch, hồi hộp tới mức gần như nghẹn thở, mãi mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Sư phụ! Người giữ lời chứ?

Tiêu Thiên Tuyệt tức đến nỗi đau nhói cả ngực, gằn giọng nói:

- Lão phu dọc ngang khắp giang hồ, lời nặng tợ núi, chưa từng đơn sai.

Ngọc Linh nóng bừng mặt, ngượng nghịu buông tay. Tiêu Thiên Tuyệt càng chua xót, nghiến răng bảo:

- Linh nhi, đã giao ước rồi đấy! Nếu y không động được vào lão phu, ngươi sẽ phải theo lão phu về núi, cấm dễnh dàng, viện cớ chống đối nhớ.

Ngọc Linh tự nhủ, chẳng ngờ đơn giản như vậy, chỉ cần Tĩnh lang và Tiêu nhi bình an vô sự, ta dẫu thịt nát xương tan cũng cam lòng, sá gì việc theo người về núi? Tính toán xong xuôi, lại cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt đối xử với mình quá tốt, còn mình thì toàn mắc lỗi với thầy, nàng xót xa kêu:

- Sư phụ... - nước mắt như chuỗi hạt đứt dây, tuôn ròng ròng xuống hai gò má.

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi, bước vào vòng, gọi to:

- Tiểu tử! Lại đây!

Văn Tĩnh chăm chú nhìn Ngọc Linh, đoạn ôm quyền thi lễ với Tiêu Thiên Tuyệt, chuẩn bị xuất chưởng. Bỗng Lương Tiêu gọi:

- Cha ơi! Khoan đã!

Mặt thằng bé lộ vẻ ám muội kỳ lạ, nó giật tay áo cha thật mạnh. Văn Tĩnh không kìm được bèn cúi thấp xuống. Lương Tiêu bắt đầu thì thào:

- Lão già ấy võ công rất tà dị, mình đấu không nổi lão ấy đâu, giờ chạy là hơn.

Văn Tĩnh ngạc nhiên:

- Làm thế sao được?

Lương Tiêu bảo:

- Sao lại không? Bây giờ lão vào vòng tròn, chúng ta cứ vắt chân lên cổ chạy, lão nhao ra ngoài vòng là thua, còn không ra thì làm quái gì được chúng ta! - Nó thì thào bằng giọng rõ to. Tiêu Thiên Tuyệt nghe thấy trố mắt, bực tức nghĩ: "Thằng lỏi gian trá! Lão phu bàn soạn trăm phương ngàn kế mà sao bỏ sót mất nước ấy." nhất thời hối hận vô cùng, "Cứ theo chủ ý của nó thì ta sẽ bị hãm trong cái vòng này, mất mặt biết chừng nào!" Càng nghĩ càng giận, lão trợn trạo nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Văn Tĩnh xem chừng cũng xuôi xuôi, song liếc sang Ngọc Linh, nhận thấy nàng có vẻ bồn chồn, ánh mắt hoang mang, y thở dài nghĩ: "Cho dù ta đồng ý dùng ngụy kế, Ngọc Linh cũng không dám lừa sư phụ nàng. Huống hồ mầm ác khó gây được quả lành, ác giả tất có ác báo." đoạn vỗ vỗ lên đầu Lương Tiêu, cười bảo:

- Trẻ con đừng nói năng lung tung!

Lương Tiêu giãy nảy:

- Lung tung là lung tung thế nào?

Văn Tĩnh mỉm cười, kéo nó sang một bên:

- Ngoan đợi ở đây! Cha không thua đâu.

Thấy Văn Tĩnh giữ đúng giao hẹn, Tiêu Thiên Tuyệt cũng nhẹ cả người. Lương Tiêu bán tín bán nghi, bĩu môi lùi lại. Văn Tĩnh nhìn ra xa, ánh chiều đương nhạt dần, cảnh tượng rất quen thuộc, y sực nhớ: "Hôm đánh trận ấy, bầu trời cũng như hôm nay, trận chiến cũng tương tự cuộc đả đấu này. Thế sự mang mang, nhiều chuyện thực không tài nào né tránh nổi." nghĩ đến đây, lòng bỗng thấy vô cùng sầu não. Một cơn gió lùa tới, thốc vào mặt, cỏ lá bay lào xào, Văn Tĩnh thở một hơi dài, nói lớn:

- Đắc tội! - Đoạn xòe song chưởng, ung dung quạt ra. Đưa chưởng đi nửa chừng, y bỗng lảo đảo, chân giơ lên như múa, kình khí dào dạt chảy. Chiêu Nhân tâm hoàng hoàng, tư thế thì loạng choạng nhưng thực chất lại có trình tự riêng, bởi khoảnh khắc ngả nghiêng đó cũng chính là thời cơ quyết thắng, ngã quá sớm sẽ khiến đối thủ đề phòng, ngã quá muộn lại bị đối thủ công phá. Trình độ cao hạ được phân định chính ở khả năng nắm bắt thời cơ này đây.

Đúng lúc song chưởng Văn Tĩnh tưởng tới mà chưa tới, Tiêu Thiên Tuyệt hụp lưng, khòm người xuống. Chưởng đánh hụt thành mất đà, Văn Tĩnh toan dồn thêm kình khí, bỗng Tiêu Thiên Tuyệt uốn người bay vụt lên, tấm áo đen lất phất, mềm dẻo vô cùng. Lương Tiêu thất thanh la:

- Lăng hư tam biến, Cửu tiêu thừa long5.

Thằng bé chưa luyện được lộ khinh công ấy, song đã từng xem mẹ biểu diễn rồi. Có điều tư thái của Tiêu Thiên Tuyệt thực chẳng khác nào rồng thần bay khỏi bể, vảy vàng sáng ngời ngời, so với cảnh giới của Ngọc Linh thì thật một trời một vực.

Tiêu Thiên Tuyệt quay tròn trên không, phiêu diêu bất định, tiếp tục thi triển biến thứ hai Bạch vân thương cẩu6. Lão già vận tấm áo đen như mực, khi xuất chiêu này, trông cả người chẳng khác nào một vầng mây mù. Nhìn đối thủ vút lên cao, Văn Tĩnh sực nảy ra một ý bèn bước ào vào chiếm luôn vòng tròn, cốt để Tiêu Thiên Tuyệt không có chỗ đáp chân phải rơi ra ngoài vạch, nhưng chính lúc ấy lão già cũng hạ xuống. Hai bên cùng gắng giành lấy tiên cơ. Văn Tĩnh vốn đã giữ được một phần nhỉnh hơn, song Tiêu Thiên Tuyệt tiếp đất với tư thế chẳng giống ai, hệt như một cơn lốc xoáy táp mặt y đau rát. Văn Tĩnh chưa trụ vững chân, thân hình đã bị cuốn vòng theo Tiêu Thiên Tuyệt. Tư thế xoay vòng này, tình cờ sao, vừa khéo giúp y nhân cơ vận dụng Thiên toàn địa chuyển, một chiêu thức phá địch bằng lực quay.

Tiêu Thiên Tuyệt chẳng mảy may xê dịch, vẫn giữ đúng hình dạng lạc đà xoay vù vù tại chỗ, chưởng phong của Văn Tĩnh hễ tới nơi là bị đẩy chếch đi, lần nào cũng còn cách một li, không sao trúng được. Mẹ con Ngọc Linh đứng ngoài, chỉ thấy hai bóng người một xanh một đen càng xoay càng nhanh, dần dần nhòe nhoẹt đi không rõ ràng nữa. Cây cỏ bốn bề bị cuồng phong của họ xoắn lấy, bật gốc rào rào, quây quanh hai đấu thủ, múa may quay cuồng như ảo ảnh yêu ma, trông rất quái dị.

Văn Tĩnh bị cuốn theo động tác xoay của Tiêu Thiên Tuyệt, liền vận dụng Thiên toàn địa chuyển, nhưng càng chuyển càng mất khả năng kiềm chế. Mỗi vòng xoay của Tiêu Thiên Tuyệt lại kéo y xoay nhanh gấp đôi, chẳng khác gì một con ma gió, không thể nào ngừng được. Hệt như cái quy xích7 mà Tiêu Thiên Tuyệt là trụ quay còn mũi chân y là cái chạc, rạch xuống đất đến lúc này đã được một rãnh sâu bốn tấc. Khí huyết nhộn nhạo trong ngực chỉ chực phun ra, Văn Tĩnh hoảng sợ than thầm: "Chết thôi, cứ thế này mãi thì cũng mệt đến kiệt sức mất!" Y muốn trụ vững thân mình, song vô kế khả thi.

Sau khoảng thời gian chừng tàn ba cây nhang, Tiêu Thiên Tuyệt giảm tốc độ. Văn Tĩnh gân cốt rã rời, không đứng được, lảo đảo húc vào lòng lão, khép song chưởng thuận thế thi triển Tam tài Quy nguyên. Tiêu Thiên Tuyệt lại uốn mình. Văn Tĩnh cảm thấy đan điền trống không, kinh mạch mềm nhũn, chưởng áp tới ngực đối phương chỉ còn non nửa khí lực. Y chưa kịp thu thế, một tia hàn khí đã theo kinh mạch luồn vào tim, người bỗng sởn gai ốc. Giọng Tiêu Thiên Tuyệt vang lên trầm thấp bên tai y:

- Hết ba chiêu, cút này! - Lão già vặn mình. Lực đạo ùn ùn đổ sang, Văn Tĩnh bắn văng ra ngoài một trượng, ngã bệt xuống.

Ngọc Linh thảng thốt chạy đến đỡ chồng dậy, thấy sắc mặt y kiệt quệ, rối rít hỏi:

- Ngốc, mình không sao chứ?

Văn Tĩnh hít mạnh mấy hơi, ngầm soát xét trong mình hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Ta không sao, nhưng... - Y đưa mắt sang Tiêu Thiên Tuyệt, ủ rũ nói. - Ta... ta thua rồi, ta... - Mắt cay xè, y nghẹn ngào không nói được nữa.

Ngọc Linh giơ tay bịt miệng y, cười buồn:

- Thôi... Chỉ cần mình bình an là... em vui mà.

Văn Tĩnh giữ chặt cánh tay nàng, mắt ầng ậng nước. Ngọc Linh mím môi, vuốt ve khuôn mặt chồng, gượng cười:

- Ngốc... ngốc ơi! Đừng khóc...

Tiêu Thiên Tuyệt nhìn phát nhức mắt, túm nàng dậy bảo:

- Lại đây! - đoạn vận kình kéo đi. Văn Tĩnh chưa hồi phục khí lực, cũng bị lôi theo đến ba thước, đôi tay rã rời, nắm không vững, ngã vập mặt mồm nhoe nhoét máu. Lương Tiêu lao bổ đến vực y dậy, căm tức nhìn Tiêu Thiên Tuyệt, nhổ một cái. Nước bọt bắn tung lên theo một đường cong, vừa nhanh vừa rít, rơi thẳng đến trước ngực Tiêu Thiên Tuyệt. Lão già ngẩn người, nghĩ mình là nhất đại tông sư, đâu thể động thủ ngăn đỡ một bãi nước bọt, còn nếu tránh thì khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu, nhưng nếu không tránh... chưa kịp cân nhắc xong các khả năng, bãi nước bọt đã đáp xuống ngực áo lão.

Chùi cũng dở, không chùi cũng dở, lão đành để cục nước bọt đu đưa ở ngực áo, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, mặt nổi khí xanh. Ngọc Linh biến sắc, lạc giọng kêu:

- Tiêu nhi! Không được vô lễ với sư công!

Lương Tiêu đã tích thêm một bãi nước bọt, nghe vậy bèn nuốt ngược trở vào:

- Mẹ đừng đi thì con không nhổ lão ấy nữa!

Ngọc Linh run rẩy, nước mắt ngập tròng.

Tiêu Thiên Tuyệt giành được toàn thắng nên rất vui vẻ, tạm gác chuyện Lương Tiêu sang một bên, nhìn Văn Tĩnh cười nhạt:

- Tiểu tử, ngươi biết vì sao ngươi phải thua không?

Văn Tĩnh nín lặng. Tiêu Thiên Tuyệt nhìn mặt y thấy ngơ ngác quá, càng thêm đắc ý, cứ cười ha hả. Lương Tiêu phỉ nhổ:

- Ta biết, lão già trơ trẽn! Ngươi nói nhượng cha ta, thực ra là chiếm lấy phần lợi về mình.

Tiêu Thiên Tuyệt ồ lên:

- Đâu nói thử nghe.

Lương Tiêu nói:

- Cha ta có dạy: Tam tài Quy nguyên chưởng chế ngự địch nhân bằng cách ra tay sau, ngươi lại để cha ta xuất thủ trước, vì vậy... - Thằng bé chỉ hiểu lõm bõm nên dẫn giải đến đây thì tắc. Văn Tĩnh sực hiểu: "Uổng cho ta mười năm luyện chưởng pháp, không ngờ lĩnh hội chưa bằng Tiêu nhi. Tam tài Quy nguyên chưởng vốn là công phu hậu phát chế nhân, ta lại động thủ trước cho đối phương tấn công sau. Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, thực ngươi ngu không để đâu cho hết." Lương Tiêu nhảy cẫng lên, điểm mũi Tiêu Thiên Tuyệt chửi om sòm. - Lão già khốn kiếp! Đồ lừa đảo...

Ngọc Linh nghe thấy, tim đập chân run, luôn miệng ngăn con:

- Tiêu nhi, Tiêu nhi...

Tiêu Thiên Tuyệt cười sằng sặc:

- Nhóc con mắng đúng lắm! Lão phu chính là dân lừa đảo hạng nhất thiên hạ, sở trường gạt người trộ người. Đừng nói thằng bố mày, mà kể cả Công Dương Cùng Nho tự phụ thông minh kia cũng khó thoát khỏi bàn tay Như Lai của ta! - Lão quay phắt đi, lôi Ngọc Linh theo. Lương Tiêu thét lên, nhặt lấy thanh bảo kiếm bên cạnh, cắm cổ chạy lại. Tiêu Thiên Tuyệt chẳng hơi đâu giằng co với trẻ ranh, liền dẫn con hổ đen guồng

gió lao đi, chỉ thoáng chốc đã bỏ xa Lương Tiêu. Thằng bé chạy quáng chạy quàng, ngã phệt xuống, lúc ngẩng nhìn thì thấy mẹ mình và lão già kia đã ở xa đến mười mấy trượng rồi.

Ngọc Linh lòng đau như cắt, ngoảnh đầu gọi:

- Tiêu nhi! Trong đãy vẫn còn quần sạch đấy. Ở gói giấy dầu bên cạnh có món đùi gà con vẫn thích ăn, còn nữa, buổi tối đừng hất chăn ra, ăn cơm đừng gẩy từng hột, còn... còn... còn... - Nước mắt như mưa, đầu óc rối loạn, nàng không biết phải nhắn nhủ thêm những gì. Lương Tiêu nhìn theo, bóng mẹ mỗi lúc một bé xíu rồi dần dần nhòa hẳn. Cuối cùng không nín được nó bật khóc, vừa khóc vừa đuổi theo:

- Mẹ ơi! Con không cần quần... không cần đùi gà... Mẹ ơi... - Bỗng thấy người nhẹ hẫng đi, thì ra Văn Tĩnh vừa ôm nó vào lòng, Lương Tiêu mừng húm. - Cha! Đuổi theo mau! Đuổi theo!

Văn Tĩnh nín lặng, đề khí đuổi theo. Chỉ hiềm Tiêu Thiên Tuyệt là nhân vật siêu quần, Văn Tĩnh mỗi đuổi mỗi xa, trông theo hai cái bóng tan dần trong trời chiều mênh mang, y tuyệt vọng vô cùng. Bỗng nhiên, một luồng hàn khí lan ra khỏi tim y, chạy khắp toàn thân, Văn Tĩnh rùng mình tự hỏi: "Sao thế này?" bèn dừng lại toan soát xét cho kỹ. Lương Tiêu gào to:

- Cha! Đi gì mà chậm hơn rùa bò thế? Chẳng thấy mẹ đâu nữa rồi...

Nghe con giục, Văn Tĩnh lại định dốc sức đuổi theo, song khí lạnh càng lúc càng dày, đầu óc y cũng dần dần mê man: "Ờ, không được dừng lại, ta... nhất định phải đuổi..." song chạy thêm mấy bước, đầu óc chỉ còn nghĩ được mỗi chữ "đuổi", y loạng choạng đến bên một cái mả hoang, không trụ nổi nữa liền ngã sấp xuống đất, đè lên cả con trai. Thằng bé đau quá la oai oái.

Lương Tiêu chật vật mãi mới chui ra được, lay Văn Tĩnh thật mạnh, giục giã:

- Dậy mau, đuổi.. đuổi... - Chạm đến da Văn Tĩnh, nó bỗng dưng la hoảng. - Ối giời, cha, cha, người cha lạnh quá!

Cơn lạnh như sóng táp từng đợt vào mình Văn Tĩnh, toàn bộ kinh mạch co rút khiến y nhức nhối vô cùng, không hiểu nguyên cớ vì đâu. Thực ra Tiêu Thiên Tuyệt bụng dạ hẹp hòi, nhất quyết muốn lấy mạng y nên đã rắp tâm tính kế, trước tiên nhân lúc xoay vòng thì tranh thủ làm suy giảm nội lực Văn Tĩnh, sau đó nhằm lúc kinh mạch y rỗng thì đẩy Thái âm chân khí vào tim. Thái Âm chân khí là luồng khí chí âm được lão luyện hóa từ Huyền Âm Li Hợp thần công, không gây thương tích ngay, nhưng như một con trùng độc, nó từ từ gặm nhấm dương khí trong tâm mạch người ta, chưa đầy hai canh giờ, Văn Tĩnh nhất định sẽ mất mạng. Lão chỉ ngại hai vợ chồng nghĩa nặng tình sâu, Ngọc Linh thấy Văn Tĩnh chết không chừng cũng tuyệt mệnh theo, vì vậy xong việc lão dắt nàng đi ngay.

Hồi lâu, dòng hàn khí trong người hơi dịu đi, Văn Tĩnh hé mắt, mê man nhìn Lương Tiêu. Y cố rặn ra một nụ cười, giơ tay lau nước mắt và đất cát cho con, ai ngờ ngón tay chẳng còn một chút khí lực nào, y thở dài:

- Tiêu nhi, cha... không xong rồi! - Giọng y rất yếu, Lương Tiêu nghe tiếng được tiếng mất, bèn mở mắt thật to, nghi hoặc gọi:

- Cha, cha! Cha bảo gì cơ?

Văn Tĩnh nhói tim, mình ra đi thế này, con nhỏ thành côi cút, chẳng biết mai này no hay đói, ấm hay lạnh, tốt hay xấu... Y cầm lòng không đậu, lệ tuôn đầm đìa như mưa, ướt đẫm cả khoảng đất vàng đang tì mặt.

Lương Tiêu cố sức lay gọi Văn Tĩnh, gào lên:

- Cha, cha khóc cái gì? Cha nói đi!

Văn Tĩnh nuốt một cái khó nhọc:

- Tiêu... nhi...

Lương Tiêu luống cuống ghé sát tai vào. Văn Tĩnh khò khè bằng những tiếng rời rạc:

- Đừng... ức hiếp người... tốt... - và vài ba câu nữa, nhưng chỉ vo ve như muỗi kêu, thằng bé không nghe rõ, nức nở hỏi:

- Cha nói gì chứ...

Văn Tĩnh nghe con trai khóc gọi, lòng đau như cắt, những muốn dặn dò thêm chút ít, hiềm nỗi hết cả hơi sức, thình lình một luồng sáng trắng lóa lên trước mắt, rồi một bóng trắng mĩ miều cứ tuột đi xa mãi, chẳng thể với tới được. Y mấp máy môi song không thành tiếng, bỗng đâu trước mắt lại thấy đỏ dần lên, như mặt trời, như nước sông, rồi thấp thoáng hiện ra một bến đò ngang nho nhỏ ngoài thành Hợp Châu, nắng ban mai rực lửa, dòng sông loang loáng vàng, tiếng tù và lảnh lót xuyên mây. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng y thở ra một hơi nhẹ nhàng, từ từ nhắm mắt.

Gió đêm thốc vào mặt, Lương Tiêu ôm thân hình cứng đờ của cha, lòng dạ ngơ ngẩn. Chỉ trong một ngày, bao nhiêu chuyện bi thảm đã theo nhau xảy đến, thằng bé không tài nào sắp xếp được ngọn ngành, thậm chí quên cả khóc, nó chỉ cắn chặt môi. Máu rỉ qua kẽ răng, chảy xuống, nhỏ lên má Văn Tĩnh. Quỷ dị. Thê lương.

Gió rít mạnh hơn, ánh trăng dường ảm đạm. Lương Tiêu rùng mình ớn lạnh, chợt nhận ra nỗi đau. Nó kêu "ái" một tiếng, nôn nao trong ngực, ngã ngất đi.

Giữa cơn mê man, thằng bé cảm thấy thân mình đau lắm. Nó trợn to mắt nhìn, bốn bề đêm đen điểm vô vàn những đốm lửa xanh lè nhấp nháy, thì ra là một bầy chó hoang. Chắc hiếm khi gặp một thi thể ngay sát mõm lại thốt nhiên sống dậy, chúng kinh ngạc giật lui, rồi tiếp tục gầm gừ. Lương Tiêu sờ nắn cánh tay, thấy toàn máu là máu, lại ngoảnh nhìn xác cha, thấy đã bị banh xé tơi tả rồi. Nó nổi điên nhỏm phắt dậy. Một con chó đen to tướng mắt rực hung quang, lông cổ dựng đứng liền gừ một tiếng, đàn chó sủa ông ổng, xô trước đẩy sau ùn ùn lao vào. Lương Tiêu tung chân đá bật ngửa một con lông đen, song lại bị một con khoang xám đẩy ngã sấp từ phía sau, rồi hai con khác từ hai bên trái phải xông vào, đè nghiến thằng bé xuống mà ghè những bộ răng nhọn hoắt xuống gáy nó. Lương Tiêu cuống quýt khua chân tay loạn xạ, thình lình nắm ngay được một vật cứng. Nó chẳng nghĩ ngợi nhiều liền nhặt lấy trở tay móc một cái, con chó khoang xám hộc lên, thân mình đứt thành hai mảnh, phần đầu và mõm vẫn nằm vắt trên đùi Lương Tiêu, phần thân và đuôi thì văng tít lên cao, sau rơi bịch ra ngoài một trượng. Bầy chó giật mình, hực một tiếng rồi tản ra. Lương Tiêu thấy nóng ran ở gáy, như thể có chất lỏng gì đang chảy. Nó lại nhìn kỹ, nhận ra trong tay mình là một thanh bảo kiếm lóng lánh, chính là kiếm của tên đạo sĩ râu ria mà nó cầm theo để liều mạng với Tiêu Thiên Tuyệt, sau đó đánh rơi lúc Văn Tĩnh ngã.

Có kiếm bên cạnh, thằng bé tự dưng bạo dạn hơn, liền nhảy nhổm dậy vung kiếm quét ngang. Lại một con chó hoang đầu một nơi thân một nẻo. Kiếm quang lấp loáng. Tiếng rú gào náo loạn. Người và vật quần nhau. Người xuất thủ thần tốc, kiếm sắc bén vô cùng, vật ngã dúi ngã dụi, lớp chết lớp bị thương. Dần dần, bị ngộp bởi mùi máu đồng loại, bầy chó ủ rũ cụp tai, bỏ chạy tan tác, song Lương Tiêu đương say máu, lại thi triển khinh công truy sát. Tiếng gầm thét, tiếng rú thảm vang thấu trời khuya.

Rất lâu sau, mây đen tan hết, trăng đã lên giữa trời, rọi sáng trưng cả khoảng núi. Lương Tiêu chống kiếm đứng trên cao. Gò hoang tịch mịch nổi rõ tiếng thở dồn dập của thằng bé. Bỗng đâu, sau lưng nó vẳng lại tiếng oăng oăng khe khẽ. Lương Tiêu ngoái nhìn. Một con cún bù xù đang lôi xác một con chó lớn. Lương Tiêu nghiến răng nghiến lợi thét:

- Đồ lông lá! - đoạn bước tới, vung trường kiếm toan chém xuống. Con chó nhỏ ngẩng đầu, mắt long lanh như ngấn lệ. Lương Tiêu nghẹn thở dừng tay, bất giác đưa mắt ngó quanh, khắp nơi máu thịt la liệt vương vãi, mùi tanh xộc mũi rất buồn nôn, nó bỗng bải hoải chân tay, không còn chút sức lực nào nữa, buông rơi trường kiếm rồi ôm con cún lên òa khóc. Vì sao khóc, nó không hiểu rõ, chỉ biết mình đang phải chịu một nỗi uất hận nặng nhất thế gian, huyết khí ứ trong ngực, không khóc không sao thông được.

Đương khóc thì thấy một vật mềm mềm lướt trên mặt, Lương Tiêu trố mắt nhìn, té ra con cún đang thè lưỡi liếm. Thằng bé đưa tay vuốt phẳng bộ lông rối tinh bù xù của con chó rồi thả xuống, đoạn cầm bảo kiếm, bắt chước phong tục của Bạch Thủy Loan đào một cái huyệt, đặt thi hài Văn Tĩnh vào đó, sau chặt một tấm gỗ dựng làm bia, nguệch ngoạc khắc tên cha. Nó thuộc tên mình, vì vậy viết chữ Lương không thể sai được, chữ Văn cố gắng lắm cũng viết xong, duy chữ Tĩnh thì hoàn toàn không biết viết, nó vò đầu bứt tai, cuối cùng đành để trống. Lương Tiêu trồng tấm gỗ xuống trước mộ, nghĩ ngợi chốc lát lại đào thêm một cái hố lớn, vùi tất cả bọn chó xuống, rồi cũng dựng một tấm gỗ, nhưng không biết nên khắc gì, lại đành bỏ trống.

Thằng bé thẫn thờ đứng nhìn ngôi mộ hồi lâu, tự nhiên tức ngực, chỉ muốn bới tung mộ ôm cha lên, lại muốn xé cả lồng ngực mình mà moi tim ra. Nó đứng nhìn mãi, nước mắt lã chã, cuối cùng xé một mảnh áo

ngoài bọc thanh trường kiếm, đeo vào vai đi xuống khỏi gò. Được mấy chục bước, nó ngoái cổ trông tấm bia gỗ, chợt nghe thấy có tiếng oăng oăng bèn liếc mắt trông. Con chó nhỏ đang lẽo đẽo đi theo gần đấy, thấy Lương Tiêu ngoái lại thì vội vàng chạy lộn ngược, nấp vào một tảng đá lớn màu xám, giương cặp mắt long lanh lén ngó ra. Lương Tiêu ngoắt đầu đi mười mấy bước nữa, đột ngột ngoảnh phắt lại nhìn, thấy nó vẫn túc tắc theo sau, nhưng lúc này bốn bề đồng không mông quạnh, con cún xoay ngang xoay dọc tìm chỗ núp.

Lương Tiêu đến gần, ôm nó lên bảo:

- Nhóc con, cứ theo tao làm gì?

Cún con thấy thằng bé không có ác ý, bèn loay hoay rúc mãi vào lòng nó. Lương Tiêu tâm tính non thơ, bị rúc buồn buồn, không kìm được bật cười bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tao mang mày theo là được chứ gì! Nói rồi nhìn lại mộ cha lần cuối, nó quỳ xuống, bắt chước cách người ta vẫn làm trong tiết thanh minh, cung kính dập đầu ba cái, sau đó ôm con chó nhỏ, đi về hướng mặt trời mọc.

Đó là năm Hàm Thuần thứ ba đời Tống Độ Tông, Lương Văn Tĩnh chết ở Tương Phàn, thọ ba mươi mốt tuổi.

Hết chương 11

Chú thích:

15921593 Nước sôi lửa bỏng (tạm dịch lấy ý).

15961597 Lưỡi dao (đao) của trời.

16001601 Gối đây là đầu gối, thường có câu "Dưới gối có một/nhiều con trai/gái...", gợi hình ảnh con cái còn nhỏ vui đùa bên mẹ cha, dùng chỉ thời ấu thơ với nghĩa thân thiết.

16041605 Trong phiên âm tiếng Trung, "sư công (thầy của mẹ mình, bằng vai với sư tổ)" là shigong, "tử công (ông chết tiệt)" là sigong, phát âm không chuẩn hoặc nghe không rõ thì có vẻ tựa tựa nhau.

16081609 Ba biến chiêu thực hiện trong không trung. Biến chiêu thứ nhất là Cửu tiêu thừa long (cưỡi rồng lên chín tầng mây).

16121613 Đám mây trắng thoắt cái biến hình giống con chó xanh. Xuất xứ từ thơ Đỗ Phủ, về sau được dùng như thành ngữ, với nghĩa tương tự Thương hải tang điền hoặc Vật đổi sao dời.

16161617 Quy xích tức là cái compa.

13. Thiên Quân Nhất Cục

Lương Tiêu bế con chó đi lang thang dọc đường cái, khát thì uống nước suối nước giếng, đói thì xông vào quán cơm quán rượu bốc thức ăn của người ta, hễ bị ngăn cản là nó vung quyền cước đấm đá. Võ công thằng bé cũng có đôi chút căn cơ, đủ sức khiến vài ba gã lực lưỡng không dám chờn vờn lại gần. Lương Tiêu hành sự ngang ngược, ai gặp phải cũng ngán ngẩm. Ban ngày nó dửng dưng trước ánh mắt ghẻ lạnh của người đời, nhưng đêm xuống, nằm nhìn lên trăng sao trơ trọi, nhớ tới cha mẹ, không kìm được đau đớn, nó lại chúi vào một tảng đá hay thân cây khô nào đó mà khóc rấm rứt.

Cứ thế, thỏ lặn ác tà, chẳng biết bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua, bao nhiêu nơi chốn đã bỏ lại. Hôm ấy, nó đến một thị trấn, theo lời người qua đường thì trấn đó gọi là Lư Châu.

Lương Tiêu mệt lử, ôm chó chui vào một mái hiên. Ánh dương rớt xuống, rọi ấm đôi chân đen nhẻm của thằng bé. Lương Tiêu bèn nhích ra gần nắng bắt chấy rận. Từ nhỏ đã luyện Như Ý Ảo Ma thủ nên ngón tay nó rất linh hoạt, nhúp phát nào trúng phát ấy. Chỉ thoáng chốc đã bắt sạch chấy rận với bọ chét, Lương Tiêu nổi tính trẻ con, xếp đám chấy rận thành ba hàng, đếm sơ qua cũng khoảng hai ba mươi con, nghĩ bụng: "Nếu bày đủ một trăm, ngang dọc mỗi bề đều là mười, vuông chằn chặn, thế mới gọi là thú." Nhưng không tìm đâu ra chấy rận trên người nữa, nó bèn với lấy con chó, cười bảo:

- Mày ngứa không, để bắt luôn cho cả mày nhé! Được con rận nào, Lương Tiêu lại đặt xuống đất ngay ngắn. Người đi đường trông thấy cau mày, tự nhủ thằng bé ăn xin kia thực dị hợm. Ai nấy đều tránh xa.

Lương Tiêu đương mê mải nghịch, bỗng có một vật ném bịch tới, làm bật tung đống chấy rận nó vừa xếp ngay ngắn. Lương Tiêu định thần nhìn, thì ra là một mẩu bạc vụn nặng cỡ hai lạng. Thằng bé tức điên, nhặt mẩu bạc, ngửng phắt đầu lên xem. Giữa đường có một người đàn ông mặc áo tím, vừa cao vừa gầy, mặt vàng ệch, ba chòm râu đen lất phất, lưng khoác một bọc khăn gói vải xanh. Bắt gặp ánh mắt Lương Tiêu, y cúi đầu ho khục khặc rồi quay mình bỏ đi. Lương Tiêu nhẫn môi, đợi y đi được hơn chục bước, đột ngột bảo:

- Vứt mẹ nó bạc của mày đi, rồi vận sức nhằm ném thật mạnh vào lưng người đó.

Hệt như mọc mắt sau lưng, hán tử nọ lật tay bắt lấy mẩu bạc, ngoái đầu kinh ngạc hỏi:

- Lỏi con, mi không phải là ăn xin hay sao?

Thấy người ta nhầm mình với hành khất, Lương Tiêu vừa giận vừa xấu hổ. Nhìn qua thủ pháp đỡ bắt thì người đó có vẻ biết võ công, nhưng ngó lại cái mặt bệnh hoạn, nó nghĩ chắc chẳng có gì đáng gờm, bèn chống nạnh nhiếc:

- Ăn cái bà ngoại mày ấy!

Thằng bé lăn lộn đầu đường xó chợ đã lâu, học đủ mọi ngôn từ bậy bạ, câu này chẳng qua chỉ nắn gân đối thủ tí thôi, đợi người ta vặc lại là nó sẽ vào bài chửi.

Người đàn ông cười nhạt:

- Thằng oắt thật quái gở, hự hự, ta không cùng một hạng với mi, đoạn vừa ho sù sụ vừa ngoặt vào góc phố, biến mất.

Ngó theo tên ốm yếu mới lâm trận đã bỏ chạy, Lương Tiêu vô cùng đắc ý. Bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nó chưng hửng, buột miệng chửi thề rồi cúi đầu nhìn, đám bọ rận dưới đất đã bị chân nó xéo lung tung lên cả. Lương Tiêu cáu kỉnh vô cùng, nhác trông tiệm lạp xưởng bên kia đường không có khách, nhân lúc chủ tiệm quay mình đi nó lập tức ôm chó chạy sang, giơ tay bứt đứt dây buộc, nhấc luôn một con gà quay. Chủ tiệm ngoái lại trông thấy, kêu be be, nhưng thằng bé chân tay lanh lẹ, đã chui tọt vào một ngõ hẻm rồi.

Vòng qua hai con phố, đoán chừng không ai đuổi theo, Lương Tiêu dừng lại. Nó xé hai cánh gà cho con chó, xong bê nguyên phần còn lại lên ngoạm nuốt nhồm nhoàm. Mới cắn được mấy miếng thì nghe phía xa có tiếng huyên náo, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Một công tử to béo phục sức sang trọng đang kéo tay một thiếu nữ. Thiếu nữ dung mạo xinh xẻo, ăn mặc giản dị, áng chừng là con gái nhà lành, song lúc này mặt đỏ phừng phừng, nước mắt nước mũi chan chứa khiến dáng vẻ đổi ra nhếch nhác hẳn.

Lương Tiêu xé đùi gà, vừa nhai vừa nghĩ bụng: "Đứa con gái đó thì hay ho gì? Làm sao mà ngon bằng đùi gà?" Nó đương lạ thay cho tên công tử kia, chợt nghe gần đó có người nói:

- Mông Lợn lại tác oai tác quái rồi!

Một người khác phì mũi, lẩm nhẩm trong mồm:

- Đừng gọi hắn là Mông Lợn, nhỡ lọt vào tai hắn thì khốn đó!

Công tử nọ người ngợm béo ị, bộ mông đặc biệt khổng lồ vểnh hẳn lên phía sau. Hắn vừa cười hí hí vừa lôi cô gái vào một tửu lâu. Người con gái ghì xuống đất khóc nức nở. Lương Tiêu trông cái vẻ khóc lóc ấy quen quen, sực nhớ ra khi mẹ mình bị Tiêu Thiên Tuyệt bắt đi, tình cảnh cũng như thế này. Ngực bỗng nóng ran, nó ngoảnh phắt sang nhìn, thấy gần đó có một quầy bán thịt, trên bàn bầy tênh hênh một cái đuôi lợn, ngay cạnh là một ít hắc ín dùng để tẩy lông đang sôi lục bục. Người bán thịt thì nghển cổ theo dõi vụ ầm ĩ kia.

Công tử Mông Lợn đương hí ha hí hửng, bỗng sau lưng người ta cười phá lên, hắn bèn liếc mắt trông. Chẳng phát hiện được điều gì lạ, hắn hừ mũi ngoảnh phắt đi. Nào ngờ mọi người lại tiếp tục cười rộ. Tiếng cười lần này khẽ hơn, như thể gặp phải một sự gì khôi hài lắm mà không dám cười to. Mông Lợn đùng đùng nổi

giận, cặp mắt ti hí lóe sáng. Dân chúng thì nén cười, mặt mày nhăn nhúm khổ sở. Chợt một đứa bé rách rưới vác cái que chọc lò dài hơn ba thước chui ra khỏi đám đông, cười hì hì:

- Mông lợn to to béo béo, đeo một cái đuôi bên trên. Đuôi lợn ngoe ngoe nguẩy nguẩy, dính một cái thủ đằng trước.

Công tử nọ chắc cũng biết biệt hiệu thiên hạ đặt cho mình, xấu hổ ơi là xấu hổ, hắn nhướng cặp mắt tí xíu lên quát:

- Đồ ăn mày, dám chửi ông nội mi ư?

Thiếu nữ nọ vẫn ngoa nguếch nước mắt bỗng bật cười khúc khích. Mọi người cứ nhìn chăm chăm vào lưng Mông Lợn. Hắn sực tỉnh ngộ liền quờ tay ra sau, nắm ngay được một cái đuôi bèn ngắt xuống xem, thấy nó dính đầy hắc ín. Gã con nhà giàu tính tình hống hách chưa từng bị trêu ngươi thế bao giờ, nay tức đến ứa gan, hắn đẩy cô gái ngã dúi, quát tướng lên:

- Thằng khố rách áo ôm! Mày làm phải không, rồi túm lấy nó. Đứa bé ăn xin cười hí hí, xoay mình để tay gã nọ sượt qua. Mông Lợn liền quay lại cho hai tên gia nô áo vải mỗi đứa một vả khiến chúng ngã nhào xuống đất, xong chửi bới om sòm, nô tài chó! Mù à, có kẻ tới chọc ghẹo lão tử mà chúng mày cũng không trông thấy à!

Thằng bé ăn xin tất nhiên chính là Lương Tiêu, nó chấm cái đuôi lợn vào hắc ín, chui qua đám người, lén dính lên mông công tử béo. Mông Lợn nổi cơn thịnh nộ đánh ngã hai tên tùy tùng rồi xắn tay áo xông vào Lương Tiêu. Hắn vốn là con nhà tướng, đã từng học thương bổng quyền cước mấy năm với danh sư, tuy hoang dâm lâu ngày khiến cơ bắp chảy xệ, không tìm lại được sự nhanh nhẹn ngày xưa nữa, nhưng cú chồm tới của hắn cũng thấp thoáng đường lối chương pháp. Trước tư thế hung hãn ấy, Lương Tiêu vội thấp mình xuống, luồn qua bên đùi Mông Lợn. Hai người một gầy một béo, một lớn một nhỏ, xoay vòng vòng như chó sói bắt thỏ. Mông Lợn chộp hụt, lập tức sử chiêu Yến song phi, tung mình đá cắt kéo, hơi co gối trái, đá xéo chân phải, gây ra tiếng gió vù vù nghe rất hãi.

Lương Tiêu bị ngọn cước quét qua đỉnh đầu, cảm thấy da đầu tê dại hẳn đi. Mông Lợn đá lăng chân trên cao, ép Lương Tiêu rùn thấp rồi hét lớn, thuận thế tung một cú đá móc, giơ chân quá mặt thằng bé rồi dập ngược xuống thật mạnh. Lương Tiêu tránh không kịp, vội hươ que chọc lò lên chắn. Công tử béo coi thường cái que bé tí, vả chăng chiêu thức hắn dùng đã quen nên cứ theo đà mà hạ chân, bỗng đâu nghe đầu gối lạnh ngắt, nửa cái bắp chân béo ú thân thuộc thình lình nhảy thót lên trước mắt. Mông Lợn chưa hết kinh ngạc, cảm giác đau nhói từ nơi chân đã chạy lan lên, hắn ngã ngửa người, ôm cái chân phải bị cắt sát đến gối la bài hãi.

Thì ra thanh chọc lò của Lương Tiêu hoàn toàn không phải là một que sắt hay que gỗ tầm thường, mà chính là thanh bảo kiếm của đạo sĩ râu ria ngày nọ, chém sắt như chém bùn, sợi lông thổi qua cũng đứt, chỉ vì bị Lương Tiêu quấn trong tấm vải rách nát, sau đó lại trét thêm nhiều bùn đất lên, lâu dần két bẩn trông như một que chọc lò. Mông Lợn đâu biết điều ấy, chân phạt thẳng xuống lưỡi kiếm, kết cục tốt đẹp sao được.

Những người đứng xem đều kinh hoàng sửng sốt, hai tên gia nhân áo vải cũng há hốc mồm quên cả nhúc nhích. Thấy máu tươi chảy như tưới ra đất, Lương Tiêu bỗng dưng sợ hãi, vội ôm con chó luồn vào đám đông. Hai tên nô bộc lúc ấy mới hoàn hồn, tức giận gầm rú:

- Bắt lấy nó, nó đánh Vệ nội2! Một trong hai đứa bèn chạy tuốt theo, đứa còn lại đỡ Mông Lợn hôn mê bất tỉnh lên, dìu về phủ báo tin. Hàng phố lộn nhộn, chợ búa nháo nhác.

Gã công tử béo ấy vai vế nào phải tầm thường. Cha hắn là Hạ Quý, hiện trấn thủ Lư châu, chế sứ vùng Giang Hán nhà Tống, thân tín của tể tướng đương triều Giả Tự Đạo. Hạ Quý tài năng thuộc hạng tầm thường nhưng giỏi bợ đỡ thượng cấp, công danh phần lớn gặt hái được nhờ đầu gối, vì vậy dân chúng tuy ngoài miệng gọi Hạ Quý tướng quân, nhưng trong bụng đều thầm rủa là Hạ Quỳ tướng quân. Hạ Quý nắm trong tay binh hùng tướng mạnh, hoành hành khắp vùng Giang Hán không ai dám can thiệp, cậu con trai "Mông Lợn" thì lấy việc càn quấy bạo ngược và hãm hiếp đàn bà con gái làm vui, dân chúng kinh sợ thói dâm ô của hắn, căm hận mà không dám lên tiếng. Họ chưa bao giờ tưởng đến chuyện đột nhiên nảy nòi một thằng nhóc bá vơ, chém một nhát kiếm đứt lìa chân Mông Lợn. Chỉ hiềm dân tình bị bức bách đã quen,

nay gặp việc này thì kinh hãi hơn là mừng rỡ, nghe tên hầu hò hét lập tức cùng vắt chân lên cổ chạy đuổi theo Lương Tiêu.

Lực lượng truy bắt càng lúc càng đông, phần nhiều trong số đó vận quần áo bình dân. Lương Tiêu tuy rất gan dạ song cũng không nén nổi hoảng hốt, nó luồn lách qua mọi nẻo to ngõ nhỏ, không ngờ đến đâu cũng bị chặn, đường lối ách tắc. Nó chạy ngược chạy xuôi, nhân lúc hỗn loạn, phóng luôn về phía cổng thành.

Vừa ra khỏi cổng đã nghe thấy tiếng vó ngựa, Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Mười mấy viên quân quan cưỡi khoái mã đang phi về phía nó, chắc hẳn bọn đầy tớ la hét đã kinh động đến quan binh. Mà đám phủ nha đời nào bỏ lỡ cơ hội bợ đỡ hiếm hoi thế này, chẳng đợi đại soái phát lệnh, đám binh sĩ đã tranh giành đuổi theo, cùng hò la cướp đường lao đi.

Lương Tiêu tuổi còn nhỏ, chạy không lại ngần ấy người lớn ngựa nhanh, xem chừng khó thoát, nhác thấy bên đường có một cây dẻ cao mấy trượng, nó bèn tung mình trèo lên, ngồi chồm hỗm ở chạc ba, nhìn đám người ngựa mỗi lúc một tới gần, gãi đầu gãi tai không biết làm thế nào. Đương khi bối rối, Lương Tiêu bỗng thấy đau nhói ở lưng bàn tay, nó liếc mắt trông, thì ra vừa đụng phải một quả dẻ gai. Thằng bé sực nảy ra một ý, lập tức xé áo quấn quanh hai bàn tay, hái vài quả dẻ tua tủa gai dồn sức ném xuống, trúng vào đầu một con ngựa. Chiến mã đau nhói chồm dậy, tên lính trên lưng ngựa bị hất ngã nhào.

Lương Tiêu cười khanh khách. Nó đứng thật vững, đưa hai tay thoăn thoắt lên xuống, liên tục hái dẻ gai ném thia lia ra khắp phía. Quả dẻ gai chứa kình lực, tự nhiên biến thành một thứ ám khí tuyệt hảo. Người thét ngựa hí vang lên om xòm quanh gốc cây, gây náo loạn một vùng.

Lương Tiêu ném được mấy hiệp thì số dẻ gai bên tay trái đã gần cạn, nó bèn vin lấy một cành cao khác. Trong lúc ấy bên dưới lại có thêm mấy người phi ngựa đến, người đi đầu chính là tên gia nô áo vải vừa rồi. Hắn đến gần, tức giận quát:

- Một lũ ăn hại, nó ném dẻ gai vào các ngươi, các ngươi lại không biết phóng đao thương vào nó ư?

Lời nhắc đã thức tỉnh bọn u mê kia. Gia nô của tể tướng cũng ngang ngửa một chức quan, tên đầy tớ thường khúm núm kính cẩn trước mặt chủ nhân bỗng trở nên hống hách ngạo mạn với toán binh sĩ. Cả đám bèn phóng vũ khí lên cây rào rào. Đao thương bay loạn xạ, kêu uâng uâng không dứt, Lương Tiêu sợ hãi co mình vào chạc ba tránh, bị dẻ gai chi chít xung quanh đâm vào người lấm tấm máu. Đột nhiên, một ngọn đơn đao bay sượt qua hông nó, Lương Tiêu toát mồ hôi, ngầm nắm một quả dẻ gai, nhắm đúng hướng gã nô tài kia ném phụp xuống, trúng ngay vào góc mắt gã. Tên nô tài bưng mắt la oai oái. Nhổ được quả dẻ gai ra, hắn rờ rẫm vết thương, thấy hai tay toàn máu thì tức giận quát:

- Khoan đã!

Bọn lính dừng tay. Tên gia nhân trừng mắt nhìn lên:

- Con khỉ kia đã bị hãm trên cây rồi, có mọc cánh cũng không bay thoát. Giết khơi khơi thì dễ dàng cho nó quá! Ba thằng ngu này, ra canh mặt bắc! Bốn thằng hèn kia, ra giữ mặt nam. Còn lại lên ngựa hết, lấy đao ra chặt cái cây nhơ bẩn đó, xem nó còn trốn vào đâu được?

Tất cả dạ ran, cùng tuốt phác đao3, giật cương thật mạnh. Toán chiến mã hí vang, nhất tề tung vó chồm dậy.

Lương Tiêu cầm hai quả dẻ gai, ló đầu ra khỏi thân cây định ném, chợt "soạt" một tiếng, có mũi tên vừa lướt qua tai. Nó hé mắt trông. Tên gia nô chẳng biết đã móc đâu được một cánh cung, cười âm hiểm:

- Con khỉ ranh, động đậy nữa xem, lão tử bắn thủng mẹ mày ra!

Lương Tiêu quáng quàng thụt vào sau đám lá, vừa sợ vừa giận, nó siết chặt nắm tay, nghiến răng nhủ: "Được lắm, đợi chốc nữa ta xuống, ta một sống một chết với ngươi."

Lúc ấy, đám quân sĩ bên dưới cùng thét vang, phi ngựa vung đao ào ào lao tới. Người đi đầu mượn sức ngựa quét đao chém một nhát vào thân cây, sâu đến cả tấc. Kế đó bọn lính luân phiên công phá, thân cây mau chóng bị chém lẹm vào hơn phân nửa. Cuối cùng một tên dập ngựa phóng thốc lại, vận kình xô mạnh. Cây dẻ gai đổ rầm. Lương Tiêu tay chân luống cuống ngã nhào xuống đất, nghe bốn bề người hú ngựa hí, nó hoảng hốt huơ trường kiếm chém loạn lên chẳng biết giời giăng gì. Nhìn thằng bé kinh hãi, bọn lính cười

sằng sặc, thúc ngựa nhảy xổ lên. Lương Tiêu hoảng loạn chỉ lo múa kiếm, quên cả lẩn trốn. Nó sắp bị ngựa đạp chúi xuống tới nơi thì một người bỗng đâu ào ra thét:

- Cút!

Hai con chiến mã rít vang, lộn nhào lên cao rồi rơi đánh thình xuống, tên lính cưỡi bị ngựa đè gãy cả chân, kêu thét thảm thiết.

Người vừa xuất hiện hừ mũi, chân bước như gió, hai tay dập dình lên xuống, chạy vù vù quanh Lương Tiêu. Liên tiếp những tiếng ngựa hí, rồi ngựa sùi bọt mép, nhất loạt bật ngửa, ai nấy lăn lông lốc như hồ lô. Người kia hất ngã bầy ngựa xong thì đứng chắn trước mặt Lương Tiêu, che mồm ho khẽ. Lương Tiêu gặp được nhân vật uy dũng như vậy thì kinh ngạc lắm, định thần rồi, nó chăm chú nhìn kỹ, bất giác kêu ré lên:

- Úi dà! Ngươi đấy ư?

Người đó quay lại cười nhạt:

- Thằng quỷ con, còn ném bạc vào ta nữa thôi?

Lương Tiêu ngượng nghịu. Nguyên người đó chính là gã đàn ông ốm yếu mặt vàng ệch đã cho nó bạc lúc trước.

Tên gia nô kinh hoàng đứng dậy, trông thấy hai người nói chuyện, hắn nghĩ bụng có cơ hội rồi đây, bèn giương cung nhắm bắn người mặt vàng. Người đó nghe tiếng gió, lật tay khua một cái, lạnh lùng bảo:

- Thằng nô tài gớm nhỉ! Y muốn giết phứt cho xong nên dồn khí vào mũi tên toan ném trả, chợt nghe mé bên có tiếng cười:

- Tần Thiên vương, tiễn hạ lưu tình.

Không ngờ còn có kẻ ém sẵn ở đó, người mặt vàng ngạc nhiên nhướng cặp mày đen nhìn sang, thấy một hán tử râu ngắn thong thả từ lề đường đi ra. Người này không cao không thấp, đội mũ nhỏ mặc áo vải thô, khuôn mặt tròn hòa dịu, vai phải đeo một dây xích sắt to quấn làm nhiều vòng chen chúc rối rắm, trên cái xích găm mấy mũi dùi đâm ra tua tủa, nhấp nha nhấp nháy dưới ánh nắng, trông rất gớm ghiếc.

Người mặt vàng đếm số dùi sắt, vừa đúng bảy mũi, bèn hỏi:

- Thất tinh đoạt mệnh tỏa phải không?

Hán tử râu ngắn cười ha ha, bật ngón cái khen ngợi:

- Tần Thiên vương nhãn lực tinh tường, cũng nhận ra cái thứ vô dụng này ư?

Người mặt vàng lạnh lùng nói:

- Xích thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát! Cần câu cơm của danh bộ Giang Nam Hà Tung Dương, ai mà không biết chứ?

Hán tử nọ bước tới, cước bộ nặng và vững, cười bảo:

- Nói đúng lắm! Bất kể miệng đời khen chê, đối với Hà mỗ, xích sắt này chẳng qua chỉ là cần câu cơm, cũng như thước của thợ mộc, búa của thợ rèn mà thôi. Ha ha, được nói chuyện với Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù, quả tình thống khoái!

Lương Tiêu nghe vậy, liếc mắt nhìn người mặt vàng, thầm nhủ: "Người ta gọi hắn là Bệnh Thiên vương! Thế mà hắn dùng một tay kéo đổ bầy ngựa, khí lực ghê gớm thực!" Lại nhớ lúc trước hoạnh họe với y, Lương Tiêu đâm xấu hổ, "Thì ra chẳng phải hắn sợ ta, hắn coi thường ta thì có!"

Tần Bá Phù hỏi:

- Hà Tung Dương, ngươi là người chốn cửa quan, đến đây cũng vì việc quan ư?

Hà Tung Dương cười nói:

- Tần Thiên vương tinh mắt lắm! Nước có phép nước, đứa bé này đã phạm tội, Hà mỗ phải làm hết chức trách thôi.

Tần Bá Phù mỉa mai:

- Phép nước hay là luật nhà của cái tên Hạ Quỳ tướng quân kia? Hừ, dốc tuột hang ổ ra để dồn bắt một đứa trẻ, không sợ mất mặt ư?

Hà Tung Dương đáp:

- Hạ đại nhân là người cầm quyền. Bộ khoái như chúng tôi nếu không có hạng quyền quý chiếu cố đến thì làm việc sao được? Tần Thiên vương là người hiểu lý lẽ, chắc cũng thông cảm nhân tại công môn, thân bất do kỷ. Hắn vừa điềm đạm ra giọng khuyên nhủ, vừa đều đều bước lại gần, thoáng chốc chỉ còn cách hai người chưa đầy hai trượng.

Tần Bá Phù trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào dây xích sắt trên vai đối phương, chợt "hừ" khẽ một tiếng:

- Hà Tung Dương, ngươi mà nhích thêm nửa bước nữa thì đừng trách Tần mỗ trở mặt!

Hà Tung Dương dừng bước, vuốt râu cười lớn:

- Năm xưa Tần Thiên vương khiến cả giang hồ run sợ, những tay tép riu nghe đến tên các hạ đều táng đởm kinh hồn. Chẳng rõ hiện nay võ công tiến hay lùi?

Tần Bá Phù cười khẩy:

- Nói vậy là ngươi muốn so tài với ta?

Hà Tung Dương xoa dịu:

- Đâu dám đâu dám. Thường nghe, giết người phải đền mạng, vay nợ phải trả tiền, thằng lỏi con này chặt đứt một chân Hạ công tử, ít ra cũng phải có gì đó bồi hoàn chứ.

Tần Bá Phù bảo:

- Được, tức là ngươi muốn chặt một chân thằng bé?

Lương Tiêu giật thót, nghĩ tới tình cảnh Mông Lợn cụt chân kêu rống, bất giác đầu gối mềm nhũn. Hà Tung Dương cười:

- Tần Thiên vương yên tâm, cũng chả cần chặt chân đâu, nhưng phải về vệ môn một chuyến.

Tần Bá Phù lạnh lùng nói:

- Vệ môn cái quái gì? Vệ môn Lư châu chỉ là sân sau của nhà Hạ Quý. Tần mỗ há lại tiếp tay đẩy người vào cái vạc dầu ấy ư? Tiểu tử họ Hạ càn rỡ quấy rối đã nhiều, tiếng xấu đồn xa. Dù đứa bé này không xử trị, Tần mỗ đã đến Lư châu thì cũng không thể tha cho hắn. Chặt một chân là may lắm rồi đấy. Nếu là Tần mỗ thì phải chặt đầu kia.

Hà Tung Dương xua tay:

- Tần Thiên vương nói vậy không thỏa đáng. Trời có đạo của trời, nước có luật của nước. Nếu cứ nổi khùng lên là rút dao ra thì thiên hạ này sẽ thành cái gì?

Tần Bá Phù nhướng đôi mày rậm, cao giọng quát:

- Gian nịnh cầm chịch, pháp luật bất chính. Se sẻ thì làm sao hiểu được cái chí của đại bàng, đoạn trọn mắt thét, Hà Tung Dương! Ngươi vòng vo tam quốc cốt để cầm chân Tần mỗ cho tên nô tài hèn mọn kia đi cầu viện binh phải không?

Hà Tung Dương bị nói trúng tim đen, nhăn mặt một cái song lại cười ngay:

- Tần Thiên vương hiểu lầm rồi, Hà mỗ chẳng qua chỉ muốn đàm đạo thêm về ý nghĩa luật lệ với ngài thôi, đâu có ý gì khác?

Tần Bá Phù thở dài, lắc đầu nói:

- Hà Tung Dương, ngươi bắt được nhiều kẻ gian, Tần mỗ kính ngươi ba phần nên mới trao đổi với ngươi dăm câu. Hừ, bây giờ viện thủ của ngươi tới rồi, Tần mỗ phải đi cho khỏi hao tâm tổn sức.

Hà Tung Dương biến sắc mặt, chăm chú lắng nghe, quả nhiên có tiếng móng ngựa lộp bộp rất nhỏ. Hắn vốn dĩ là cao thủ dò tìm tung tích, thế mà lần này lại phát hiện động tĩnh sau người khác, bất giác rùng mình: "Lão ta thính tai thực." Đoạn ngẫm nghĩ tìm cách níu kéo đối thủ.

Tần Bá Phù ngoảnh cổ bảo Lương Tiêu:

- Ranh con, chúng ta đi!

Lương Tiêu bĩu môi vẻ miễn cưỡng, song đại địch đã sắp tới nơi, ngoài Tần Bá Phù thì còn biết trông cậy vào ai nữa, nó đành ôm con chó lon ton đi theo y. Hà Tung Dương vô kế khả thi, tự dưng cười vống lên:

- Tần Thiên vương có việc gì mà gấp thế, nán lại đôi chút thì đã sao? Hắn vừa nói vừa tuột cuộn dây xích một trượng tám của mình xuống khỏi vai, co lại như con rắn rồi quăng vù về phía Tần Bá Phù.

Tần Bá Phù không nhúc nhích, chỉ cau mày nhìn trừng trừng theo đầu xích, người đứng vững như bàn thạch. Xích sắt của Hà Tung Dương biến hóa khôn lường, tưởng chừng quét về phía Tần Bá Phù, thực ra là còn ẩn chiêu dự phòng, nếu Tần Bá Phù xuất thủ đón đỡ, Thất tinh tỏa nhất định sẽ quật vào Lương Tiêu, lúc đó Tần Bá Phù phải phân tâm chăm lo cho thằng bé, xích sắt nhân cơ hội đó sẽ trói y lại. Trì hoãn như vậy đợi đại binh tới, Tần Bá Phù dẫu anh hùng cỡ nào cũng không thể địch nổi hàng trăm hàng nghìn nhân mã.

Nhưng Tần Bá Phù không nhúc nhích, thành ra tất cả các chiêu dự phòng đều khó phát huy. Hà Tung Dương nghiến răng hẩy xích sắt, sau một hồi leng keng, Tần Bá Phù đã bị khóa cứng. Tên bộ đầu mừng rỡ vô kể, cứ ngỡ đối phương không né tránh thì chí ít cũng xuất thủ cự lại chứ làm gì có chuyện bó tay chịu trói. Nên biết sợi Thất tinh đoạt mệnh tỏa này đã trói bắt không biết bao nhiêu cường gian thảo khấu, bảy mũi dùi trên xích hễ chạm đến thân là sẽ đâm nghiến vào thịt, tội nhân càng vùng vẫy, xích sắt càng siết chặt, dùi sắt xuyên sâu vào nội phủ, chỉ chốc lát là đi đời. Giang hồ vẫn đồn đại "Xích thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát" là vì nguyên nhân ấy chứ chẳng phải là lời nói chơi dọa dẫm suông.

Hà Tung Dương vừa ra tay đã đắc thủ thì hoan hỉ vô cùng song không để lộ ra mặt, chỉ cười nhạt:

- Thiên vương có bụng nhường, Hà mỗ đành thất lễ, rồi hắn tươi tỉnh vận thêm kình vào tay. Thình lình Lương Tiêu múa kiếm lao bổ tới. Hà Tung Dương cười hềnh hệch, nương thế kiếm của nó nhún chân bay lên, đá xuống cổ tay thằng bé. Lương Tiêu kêu thét, thả rơi trường kiếm. Hà Tung Dương ban nãy chứng kiến Tần Bá Phù xô ngã cả bầy ngựa, đã biết rõ bản lĩnh y nên không dám sơ suất, trong lúc điểm chân đối phó Lương Tiêu thì cũng dồn sức giật xích, thầm nghĩ một khi bảy mũi dùi ăn sâu vào người, bất kể ngươi là thiên vương lão tử gì gì đi nữa thì cũng đừng hòng thoát thân.

Ai ngờ siết xích lại mà Tần Bá Phù vẫn đứng yên. Thầm biết không ổn, Hà Tung Dương bèn chú ý nhìn, thì ra dùi sắt vẫn chưa đâm vào thân thể đối phương mà còn có chiều hướng cong đi, hắn buột miệng than: "Ngạnh công ghê thực!" Lúc ấy tiếng vó ngựa đã tới gần. Viện binh sắp đến mà hắn vẫn hoang mang. Làm bộ khoái đã lâu, đã trải qua đủ mùi sóng gió, nhưng hắn chưa bao giờ gặp một cường địch nào như thế này.

Lương Tiêu nghe tiếng vó ngựa rộ lên, lại thấy xa xa bụi đất mù trời thì rất hoảng hốt liền quay mình bỏ chạy, nhưng mới chạy được mấy bước, nó bỗng đứng sững lại, ngoảnh đầu nhìn Tần Bá Phù, nghĩ bụng: "Cái lão ốm o này đã cứu ta, bây giờ hắn bị kẻ thù xích cổ, ta bỏ trốn một mình sao được? Mẹ thường dạy, uống một giọt nước của người thì phải khơi cả dòng suối mà báo ân, dẫu không giúp được hắn cũng không thể lâm trận đào tẩu!" Nghĩ vậy nó bèn lấy lại bình tĩnh, cúi xuống nhặt kiếm, nhảy về chém vù xuống xích sắt.

Hà Tung Dương nhanh mắt trông thấy, lập tức thét vang, vẫy xích lên thật mạnh trước khi lưỡi kiếm kịp chạm vào. Tiếng kim loại va nhau xoang xoảng, lực đạo cuồn cuộn trong dây xích, Lương Tiêu tê tay không chịu được, suýt để tuột kiếm. Hà Tung Dương đón đỡ xong cũng hụt hơi, bỗng lại thấy tay căng ra như thể sắp bị đối phương kéo bật đi, hắn vội vàng ghì mình trụ bộ, nghiến răng trợn mắt, ngực phập phồng như cái ống bễ. Lúc này nếu Lương Tiêu vung kiếm đến lần nữa, nhất định sẽ chặt đứt xích dễ dàng, nhưng nó rút kinh nghiệm việc vừa rồi, không muốn xáp lại gần nữa mà lui ra sau, hoành kiếm đứng gác mé hậu cho Tần Bá Phù, mặt quay về hướng binh mã lao tới. Tiếng vó ngựa dội lại ầm ầm. Lòng bàn tay thằng bé mướt mồ hôi, kiếm cầm lỏng lẻo.

Thấy Lương Tiêu xả thân tương trợ, Tần Bá Phù lộ vẻ hài lòng, y hỏi to:

- Nhóc con! Đám người ngựa ấy còn cách bao xa? Y bị xích sắt quấn cứng mà giọng nói vẫn rất hùng hồn, Lương Tiêu và Hà Tung Dương đều ngạc nhiên. Lương Tiêu ước lượng rồi đáp:

- Khoảng một trăm bộ.

Tần Bá Phù nói:

- Được, khi nào còn cách mười bộ thì hẵng bảo ta. Hừ, để ta biến cái Thất tinh tỏa này thành Mất tinh tỏa đã.

Thấy thần thái y ung dung như vậy, Lương Tiêu cũng lấy lại bình tĩnh. Hà Tung Dương mặt mày tím tái, ghì chặt cả người vào xích tựa kéo co. Tần Bá Phù vẫn đứng im không nhúc nhích, nhưng những mũi dùi thì cong dần cong dần, ép lì xuống mặt Thất tinh tỏa. Lương Tiêu trố mắt, "Đinh nhọn cũng không đâm nổi, lão bệnh tật này mình đồng da sắt chắc?"

Trong lúc ấy, đội nhân mã đã áp sát, hai tên quan binh quyết tranh công, cùng gầm ghè thúc ngựa sấn sổ xông lên trước. Lương Tiêu càng nhìn càng hoảng, không cân nhắc lâu la, liền gào toáng:

- Còn cách mười bộ thôi!

Tần Bá Phù nhướng đôi mày rậm, cười bảo:

- Xích Thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát! Xích đúng như người, toàn danh hão cả!

Y vừa dứt lời, Lương Tiêu tưởng mình nhìn lầm, chỉ thấy tay áo Tần Bá Phù phồng căng, thân hình như lớn lên gấp đôi. Keng keng mấy tiếng, sợi xích dài trượng tám bằng sắt tinh luyện đứt làm ba đoạn. Hà Tung Dương mất đà bật ngửa ra sau, tay cầm đoạn dây đứt thở hồng hộc như trâu, không sao nhỏm dậy được nữa.

Tần Bá Phù gồng mình, nắm lấy hai đoạn xích đứt, quay ngoắt lại thét: "Cút!" Hai đoạn xích ẻo lả bỗng duỗi thẳng đuỗn trong không trung như hai ngọn thương, phóng vút ra khỏi tay y, đâm phụp phụp vào cổ hai con ngựa, đả lực quá mạnh, xuyên thấu cả sang hai tên quân kỵ trên lưng chúng. Máu tướp ra, tiếng người rú ngựa hí hầu như vang lên cùng lúc. Toán quân sĩ kinh hãi thét vang, nhao nhao thúc ngựa sấn đến.

Tần Bá Phù xuất thủ đắc thủ, lấy xong mạng hai tướng, y rút nhanh lại sau, vung tay phải quơ một thân dẻ gãy dài hơn hai trượng to hơn một vòng ôm rồi thét to, lông mày dựng ngược, quét thân cây về phía đám quan binh đang xông tới. Người la ngựa hí, hàng kỵ mã đầu tiên đổ rạp. Tần Bá Phù lướt nhanh về sau, lấy đà ném thân cây tới trước, lại quất ngã thêm mấy tay truy binh nữa. Xong xuôi y quay mình cắp lấy Lương Tiêu, chạy thật nhanh ra lề đường, hú lanh lảnh tung mình lên bay lướt qua dải núi, biến mất tăm mất dạng. Toán truy binh ngơ ngác trước thần uy của y, trố mắt quên cả đuổi theo.

Tần Bá Phù vượt qua mấy ngọn đồi liền mới dừng bước. Y đặt Lương Tiêu xuống, vuốt râu mỉm cười:

- Ranh con! Ta hỏi ngươi, vừa rồi lúc ta đấu lực với Hà Tung Dương, sao ngươi không thừa cơ chạy trốn?

Lương Tiêu bĩu môi hừ một tiếng:

- Ngươi nói gì? Ta đây không bao giờ vứt bỏ nghĩa khí.

Trông thằng bé khuôn mặt non tơ mà nói năng học đòi kiểu người lớn, chẳng ra ông chẳng ra thằng, Tần Bá Phù cười khì khì:

- Oắt con ba hoa khoác lác! Hừ, mới bằng tí tuổi đầu đã hiểu nghĩa khí là cái gì? Ta thấy nó cứ ngây ngây ngô ngô thế nào ấy!

Tuy ngoài miệng nhạo báng nhưng trong bụng Tần Bá Phù rất hài lòng, biết mình đã không cứu lầm người, y thích chí cười lên ha hả. Lương Tiêu chưa bị ai coi thường như thế bao giờ, nghe vậy tức giận vặc:

- Ngây ngây ngô ngô, còn khá hơn cái bộ dạng dặt dẹo của ngươi!

Tần Bá Phù ngưng cười, lạnh lùng thốt:

- Thằng quỷ...

- Lão quỷ... Lương Tiêu độp luôn.

Tần Bá Phù sầm mặt:

- Thằng quỷ khốn kiếp...

- Lão quỷ ốm o...

Tần Bá Phù trợn mắt quát:

- Thằng quỷ khốn kiếp này! Sao đanh đá thế, không chịu kém miếng bao giờ à?

Lương Tiêu chửi:

- Lão quỷ ốm o này! Trông là biết ngày mai chết mẹ nó rồi, ăn mấy câu chửi thì đã nhằm nhò gì?

Vô tình bị nói trúng điều bình sinh kiêng kỵ, Tần Bá Phù xạm mặt gầm lên:

- Thằng thối tha, mày thử rủa ta nữa xem?

Lương Tiêu đã từng chứng kiến họ Tần đại triển thần oai, thấy y đang hiền hòa bỗng dưng giở giọng hung ác, nó cũng hơi chợn, bèn bĩu môi bảo:

- Đuối lý thì trở mặt! Hừ, ta không thèm đấu khẩu với ngươi cho mệt! Đoạn quay đi bảo, Bạch Si nhi4, đi nào!

Tần Bá Phù tức giận tóm lấy cánh tay thằng bé, vặn lại hằm hè:

- Thằng tiểu yêu, mày dám chửi ta là Đần à?

Lương Tiêu bị bẻ tay, đau suýt trào nước mắt, nói toáng lên:

- Lão già thần kinh này, ta gọi con chó chứ gọi ngươi à? Ối chà!

Tần Bá Phù chưng hửng, vừa lúc có tiếng chó sủa oăng oăng, y bèn cúi đầu nhìn thì thấy một con chó con đen xám đang hung hăng bực tức, nhìn chủ nhân bị ức hiếp, lông lá nó dựng ngược hết cả lên, chĩa mõm về phía y mà sủa rất là dữ dội. Tần Bá Phù nóng mặt, thầm lấy làm thẹn liền buông Lương Tiêu ra. Nhưng y tự phụ thân phận, dù hiểu lầm thằng bé mà cũng không muốn nhận sai, chỉ im lìm ngồi xuống, điềm đạm bảo:

- Chắc con chó này tên là Bạch Si nhi hả? Đặt cái tên chẳng hay ho tẹo nào.

Lương Tiêu cáu kỉnh:

- Ai bảo không hay? Nó mà tắm sạch thì còn trắng hơn cả tuyết ấy.

Tần Bá Phù phì cười:

- Thì ra cái tên Bạch Si nhi không phải hàm ý con chó ngu mà là con chó rất trắng ư? Ha ha, thú vị nhỉ, ta thấy con chó của mày bẩn như ma ấy, nên gọi nó là Hôi Si nhi5 hay Hắc Si nhi mới đúng.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Chó mang lông, người mặc quần áo. Chẳng lẽ ngươi mặc đồ tím thì phải gọi ngươi là Tử Si nhi ư?

Tần Bá Phù tức uất, vỗ đùi đánh đét đứng dậy quát:

- Cái đồ chưa ráo máu đầu, mày lại vòng vo để chửi người ta hả?

Lương Tiêu sợ hãi co rúm người. Tần Bá Phù sực nghĩ:

- Đứa bé này tuy ngỗ ngược nhưng dẫu sao vẫn là trẻ con. Tần Bá Phù ta thanh uy hiển hách, đâu thể đánh đồng thân phận với hạng sẻ non ra ràng?

Y nén giận, vẫy tay bảo:

- Thôi nhóc, việc đã qua rồi, ngươi đi đường ngươi, ta đường ta, không dính líu gì tới nhau nữa! Đoạn xoay mình bỏ đi. Được mấy bước, y thình lình quay phắt lại, nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trang. Lương Tiêu tưởng y lại giở quẻ đối phó mình liền vội vàng thủ thế. Tần Bá Phù không nhìn đến nó mà cười vọng ra xa:

- Bọn nô tài chó má, trước mặt quân Nguyên thì co vòi rút cổ, đối phó với một đứa bé thì hùng hổ nghênh ngang.

Lương Tiêu lấy làm lạ, nhìn theo ánh mắt Tần Bá Phù thì thấy có bảy tám viên quan sai cắp đao mang giáo đang vòng theo triền núi đằng xa phóng tới như bay.

Tần Bá Phù nhếch mép, liếc thấy bên cạnh có một mỏm đá xanh cao cỡ năm thước, bèn thò tay ra bẻ luôn một mẩu, dễ dàng như bẻ đậu phụ hay gỗ mục. Y gầm lên, mẩu đá bay vút đi, đâm thốc vào ngực tên trưởng toán, hai chân hấn hẫng lên, thân hình bắn ngược ra sau mấy trượng rồi rơi đánh bình xuống đất, vãi máu mồm tắt thở. Bọn còn lại cùng sững sờ, ghìm ngựa không dám tiến lên.

Tần Bá Phù lại với tay bẻ một mẩu đá nữa, bọn lính đớ mắt nhìn, run cầm cập. Một kẻ trong bọn thình lình rú vang, quáng quàng quay đi, đám còn lại hoảng hốt, không ngó ngàng gì đến xác trưởng toán nữa, đứa nào đứa nấy hớt hải như chó nhà táng cắp binh khí chạy biến đi, bụi bốc mù mịt, thoáng cái không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Nhìn theo nhóm lính sợ mất mật, Tần Bá Phù lấy làm đắc ý cười khành khạch, chợt liếc sang Lương Tiêu, y bỗng ngưng cười, nghĩ bụng: "Thường nghe, Làm ơn thì làm cho trót, đã gọt thì gọt cho trơn. Nay quan binh bố ráp khắp nơi, nó mà chạy lung tung thì chẳng khác nào dê vào đàn hổ, khó mà sống sót được. Phải cái ta còn có việc quan trọng, thằng này nói năng lại đáng ghét, có nên mang nó theo cùng không?" Y đương do dự cân nhắc, Lương Tiêu đã bế con chó bỏ đi. Tần Bá Phù lập tức thay đổi thái độ, quát lên: "Trở lại đây!" rồi thò tay túm thằng bé lại.

Lương Tiêu vừa ngạc nhiên vừa cáu kỉnh, đá chân loạn xị, nhưng tay đối phương siết chặt như gọng kìm, nó vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Tần Bá Phù ôm Lương Tiêu sải bước chạy, cước lực rất hùng hậu, vượt núi băng đèo như chạy trên bình địa. Thằng bé nhiếc mắng chửi bới om sòm, y chỉ một mực làm ngơ. Lương Tiêu la hét một hồi khô ran miệng lưỡi, im tiếng dần. Đi được hơn một trăm dặm, bóng tà dương chìm xuống phía tây, sắc trời nhuộm tối. Chẳng biết ấy là vùng nào, chỉ thấy bốn bề cỏ cây um tùm, thi thoảng vẳng tới điệu suối chảy róc rách, tiếng được tiếng mất. Lại đi thêm một thôi đường, bên trời đông mặt trăng sáng ngời nhô lên vành vạnh, rạng rỡ huy hoàng. Lương Tiêu nhìn vầng trăng tròn trặn, bỗng nhớ tới gương mặt tươi cười của mẹ, hình ảnh của cha cùng thuở êm ấm ngày xưa, mắt nó cay cay, trái tim nóng sực, nếu không ngại người lạ, chắc nó đã òa lên khóc rồi.

Đúng lúc ấy Tần Bá Phù dừng chân, ném bịch Lương Tiêu xuống đất. Lương Tiêu đang cảm thương quá khứ tự nhiên ngã chổng vó, tâm trạng càng thêm buồn bực liền tức tối chửi:

- Lão dặt dẹo thần kinh hả, sao mạnh tay như vậy?

Tần Bá Phù nổi giận rủa:

- Ngã mà không chết luôn cho nhẹ nợ!

Lương Tiêu phát khùng, nhảy cẫng lên định vặc lại, chợt có tiếng sói gào trỗi dậy xa xa, âm thanh quái quỷ dị thường. Thằng bé rùng mình. Những ngày tháng phiêu bạt, nó đã từng bị sói hoang quây bắt ngoài đồng dã, đôi khi phải leo lên cây mới thoát được tai họa. Nay nghe từng tràng hú rên lảnh lót vọng tới, bốn bề cây cối lắc lư, âm u vặn vẹo như bóng ma, nó bỗng sợ hãi, nép sát vào Tần Bá Phù.

Nhìn thằng bé lộ vẻ khiếp nhược, Tần Bá Phù bất giác phì cười, "Đúng là trẻ con!" Sau một hồi chạy đôn chạy đáo cũng đã mền mệt, thảng đâu khí độc trong người bốc lên, y bật ho sù sụ. Lương Tiêu liếc sang, tự hỏi: "Lão ốm o vốn khỏe như trâu, sao bỗng nhiên phát bệnh thế này?" Nó ngước mắt quan sát, lại thấy Tần Bá Phù đã vuốt râu trầm ngâm, chăm chú nhìn một vách đá bên tay trái. Lúc ấy ánh trăng hắt lên mặt đá, soi hiện những hốc gờ lồi lõm như khắc chữ. Tần Bá Phù ngắm một lúc lâu rồi lẩm nhẩm đọc, "Nhân tâm thay đổi, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn? Thế sự quỷ quái, khó tách rời chuyện hơn thua được mất." Đó là đôi câu đối khắc trên vách đá, tuy âm vận thô lậu, song tả được cái tình người ấm lạnh, cái lẽ đời lắt léo, Tần Bá Phù xúc động can tràng, đứng ngẩn ra nhìn.

Lương Tiêu ngồi mãi mới tĩnh trí. Nơi đây là một khe trũng giữa hai ngọn núi. Chính giữa khe đặt một phiến đá vuông vắn to tướng, mỗi chiều ước mười trượng, bằng phẳng trơn nhẵn, lóng lánh dưới trăng như

đổ đầy thủy ngân. Ai đó đã dùng dao kiếm đục đẽo lên bề mặt, vết tích để lại là mười chín đường dọc và mười chín đường ngang. Lương Tiêu nhìn kỹ, nhận ra đó là một bàn cờ. Bàn cờ xoay hai hướng Đông, Tây, phân cách bởi những viên đá tròn trặn, mặt lồi đáy bằng, chia hai màu trắng đen rõ ràng, nhìn kích cỡ thì mỗi viên chưa đến nửa thước, nhưng xem chất liệu thì trọng lượng cũng phải xấp xỉ mười cân một!

Lương Tiêu ngạc nhiên ngắm nghía. Tần Bá Phù bước đến chỗ có ánh trăng rọi sáng, gập gối ngồi kiểu quỳ, vẫy tay bảo:

- Nhóc lại đây!

Lương Tiêu hừ mũi đứng im. Tần Bá Phù mỉm cười xoa dịu:

- Vừa rồi ta xô ngươi ngã và chửi mắng ngươi, đều là sai cả!

Không ngờ đối phương biết xuống nước nhận lỗi, Lương Tiêu rất lấy làm kinh ngạc, liền đó lại nghi ngờ:

- Sao lão già bỗng trở mặt tốt ngay thế? Chỉ e là giả trá chi đây, ta phải cẩn thận mới được.

Lương Tiêu phiêu bạt giang hồ đã lâu, tinh thần cảnh giác rất cao, nhưng dẫu sao cũng vẫn là trẻ con sôi nổi. Mấy lần được Tần Bá Phù tương cứu, được nương tựa trong cảnh cô khổ, thằng bé ngoài miệng tỏ ra chống đối nhưng lòng đã cảm thấy rất gần gụi. Tần Bá Phù chỉ cần tươi mặt, nói năng ôn hòa một chút là Lương Tiêu hết hung hăng, trở nên dễ bảo. Lúc này nghe giọng y từ tốn hiền lành, tuy bụng còn nghi hoặc nhưng nó không bướng bỉnh nữa, bĩu môi cúi đầu đi đến bên cạnh.

Tần Bá Phù vỗ đầu nó, cười bảo:

- Ngồi xuống!

Lương Tiêu hừ mũi tuân theo. Tần Bá Phù ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ngân nga:

- Trăng soi giữa vòm không, đất trời vằng vặc sáng, tiết kiệm tiền củi lửa!

Lương Tiêu không nhịn được buột miệng:

- Lão ốm... À, ông, ông đến đây làm gì vậy?

Tần Bá Phù cười đáp:

- Đến đánh cờ với người ta.

Lương Tiêu ngó quanh, lấy làm lạ hỏi:

- Sao chẳng thấy ai cả?

Tần Bá Phù đáp:

- Ta hẹn canh ba, bây giờ họ chưa đến đâu.

Lương Tiêu ồ lên, không hỏi nữa.

Tần Bá Phù ngắm khuôn mặt bé nhỏ của nó, bất giác nghĩ bụng, "Vách đá có mấy chữ hay thật: Nhân tâm thay đổi, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn? Đứa bé này tuy dữ dằn quái gở nhưng tuổi còn non, tính khí chưa ổn định, nếu từ từ uốn nắn cho nó, biết đâu có thể biến hắc thành bạch, biến vuông thành tròn? Kể cũng là trừ ác giữ thiện, gây chút công đức." Y sực nảy ý thu nạp đồ đệ, toan hỏi cho ngọn ngành thân thế Lương Tiêu, bỗng bàng hoàng nhớ ra sắp tới giờ hẹn, y nhủ bụng, "Hết đêm nay biết đâu ta đã trở thành phế nhân, ốc không mang nổi mình ốc, sức đâu mang cọc cho rêu? Để mai xem thế nào rồi hỏi cũng chưa muộn." Y bèn tập trung tinh thần, nhắm mắt điều tức.

Mãi không thấy Tần Bá Phù hé răng, Lương Tiêu đâm chán. Nhìn y ngưng thần vận khí, hơi thở nhẹ và dài, vồng ngực im lìm không phập phồng, nó thầm nghĩ, "Mẹ có dạy rằng, nội công càng cao thì hô hấp càng mảnh và lâu, lão quặt quẹo này hầu như nín thở, lợi hại biết chừng nào!" Lại nhớ lúc Tần Bá Phù đại triển thần oai, nó sinh lòng ngưỡng mộ, "Bao giờ ta mới đạt được bản lĩnh như thế? Hắn với lão sư công chết tiệt thì ai hơn ai nhỉ?" Cân lượng một hồi, cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt vẫn nhỉnh hơn, Lương Tiêu buồn nản vô cùng, liền nhặt một hòn đá rạch xéo tơi bời xuống đất để trút giận. Thình lình từ sau dãy đồi, một tràng cười dài vẳng ra, âm rền tựa chuông vàng Đại Lữ vang vọng khắp núi khắp rừng. Lương Tiêu vứt hòn đá

đi, ngước mắt nhìn, bỗng sợ đến thót tim. Từ trong bóng đổ của quả núi, một người quái gở bước ra, thân hình kềnh càng vạm vỡ, kinh hãi nhất là hắn ta có hai cái đầu, một cái thẳng cắm trên cổ, một cái thì xeo xéo, đặt nghiêng trên vai.

Quái nhân chống gậy gỗ, vừa cười ha hả vừa bước thoăn thoắt như lưu tinh, thoáng cái đã tới nơi. Lương Tiêu sợ cứng cả người. Gió lạnh ở đâu tạt đến, thằng bé rùng mình nhảy cẫng lên, siết chặt bảo kiếm, nhìn trừng trừng vào cái bóng, người run cầm cập.

Quái nhân bước đến chỗ tối ở mé đông thì dừng lại. Nơi đó đen kịt, ánh trăng không rọi tới, chẳng rõ mặt mũi hắn ra sao, chỉ nghe thấy hắn cười lên tiếng nữa, lúc lắc cái đầu lờ mờ bóng loáng không một cọng tóc. Lương Tiêu sởn gai ốc, hai chân mềm nhũn, nhất thời không biết nên gồng mình trụ lại hay cướp đường chạy trốn.

Đúng lúc đó, Tần Bá Phù dặng hắng mấy tiếng rồi nói khẽ:

- Phật giá đại sư từ xa tới, vãn bối nghênh tiếp sơ suất, mong được rộng thứ.

Lương Tiêu ngoái đầu xem. Tần Bá Phù đã ra khỏi trạng thái nhập định, nói năng rất lễ phép, đôi mắt hẹp dán chặt vào quái nhân, ánh nhìn đanh thép. Lương Tiêu thầm lấy làm lạ, "Lão ta không sợ ư? Lão nói đợi người, sao lại tòi ra con yêu tinh hai đầu này?"

Quái nhân cười:

- Thôi thôi! Ngươi khỏi giả vờ khách sáo.

Tần Bá Phù đáp:

- Vâng, vậy không rườm lời nữa, mời tiền bối ngồi.

Hai cái đầu cùng gật, rồi cái đầu trên vai rơi bộp xuống đất. Khoảnh khắc ấy quỷ dị vô cùng, Lương Tiêu thét vang, co giò bỏ chạy. Chợt một giọng non nớt vẳng đến tai nó:

- Sư phụ, con đói quá!

Quái nhân hừ một tiếng vẻ bực bội:

- Thế là thế nào, vừa mới ăn xong còn gì? Con ngoan đừng làm ồn, đợi một chút thôi, ta sẽ dẫn con đi kiếm đồ ăn.

Cái giọng non nớt kia ậm ừ, rồi im.

Lương Tiêu không nén được kinh ngạc, bèn ngoảnh lại nhìn trộm, lần này nhờ ánh trăng rọi sáng mồn một mới biết vật vừa rơi xuống không phải là đầu người mà là một tiểu hòa thượng béo quay cỡ năm sáu tuổi, đầu tròn vo, thi thoảng mút ngón tay chùn chụt, mắt tròn xoe cũng đang tò mò nhìn nó. Lương Tiêu sực hiểu, lão kia là một hòa thượng cao to, thằng tiểu này ngồi trên vai ông ta, nhác trông thì tưởng là mọc thêm một cái đầu người.

Nhác thấy phản ứng kỳ cục của Lương Tiêu, Tần Bá Phù hỏi:

- Ranh con, mày làm gì vậy?

Lương Tiêu nóng ran mặt mày, xấu hổ im lặng. Tần Bá Phù cũng không bận tâm chú ý nhiều, lại đưa mắt theo dõi hòa thượng. Đợi lão ta dềnh dàng ngồi xuống xong xuôi, y mới lên tiếng:

- Dạo sinh thời thầy tôi vẫn nhắc tới đại sư luôn.

Hòa thượng cười nói:

- Nhắc tới luôn ư? Ha ha, chắc chẳng được chuyện gì tốt đẹp. Ờ mà ngươi nói sinh thời, lẽ nào Huyền Thiên Tôn đã chết rồi ư?

Tần Bá Phù buồn rầu than:

- Vâng, lúc lâm chung người đã dặn tôi phải đấu một trận phân định thắng phụ với đại sư để dưới cửu tuyền người được yên lòng nhắm mắt.

Hòa thượng gật đầu:

- Chả trách ngươi trăm phương nghìn kế mời ta đến. Ha ha, thì ra là vậy!

Tần Bá Phù vẫn nặng lòng vì cái chết của sư phụ, nghe thấy lão kia cười giễu thì rất khó chịu, liền cao giọng bảo:

- Lệnh sư phụ không thể không tuân. Lần này vãn bối không tự lượng sức nên mạo muội khiêu chiến, mong đại sư đừng thoái thác.

Hòa thượng cười ha hả:

- Thoái thác làm quái gì. Đấu thì đấu!

Tần Bá Phù hỏi:

- Đại sư mau mắn lắm, chẳng hay có đem cái hộp kia tới không?

- Hộp nào?

Tần Bá Phù thoáng cau mày, trầm giọng đáp:

- Thuần Dương thiết hạp6!

Hòa thượng phì cười:

- Cái lỗ mồm ngươi xưng xưng nói muốn làm thỏa lòng sư phụ, kì thực chỉ nhăm nhăm đoạt lấy cái hộp sắt ấy phải không?

Tần Bá Phù lắc đầu:

- Đó cũng là di mệnh của thầy tôi, mong đại sư lượng thứ.

Hòa thượng cười:

- Tuồng chó đen giữ mực! Đoạn mò tìm trong tay áo, lấy ra một cái hộp vuông mỗi cạnh dài cỡ năm tấc, đen loang loáng dưới trăng. Đây phải không?

Tần Bá Phù chăm chú nhìn cái hộp, mắt lóe sáng, chẳng nói chẳng rằng. Hòa thượng bảo:

- Năm xưa vì tranh giành vật này mà Huyền Thiên Tôn tỉ đấu với ta. Người thắng được hộp, kẻ thua phải tự phế võ công. Hôm nay ngươi cũng muốn giao kèo như thế chứ?

Tần Bá Phù gật đầu:

- Đúng, sư mệnh nan vi. Nếu thua, vãn bối sẽ tự phế võ công. Đại sư đức cao vọng trọng, nhỡ thua cũng chẳng cần tự huỷ làm gì, chỉ cần đưa hộp sắt cho tôi và... Y dỡ cái đãy sau lưng, lấy ra một vật. Lương Tiêu chú mắt nhìn kỹ. Đó là một tấm linh bài, trên viết mấy chữ theo thể Khải.

Tần Bá Phù vỗ vỗ tấm linh bài, nói rành rọt:

- Đây là bài vị của sư phụ. Nếu vãn bối may mắn thắng cuộc, mong đại sư khấu đầu ba cái trước bài vị này để linh hồn thầy tôi được yên ủi dưới suối vàng.

Hòa thượng lắc đầu:

- Ngươi thu xếp đâu ra đấy, phải chăng ngươi tin chắc sẽ thắng được ta?

- Không phải, Tần Bá Phù thở dài, chỉ vì vãn bối từ nhỏ bơ vơ côi cút, được sư phụ thu nạp mới tránh khỏi kiếp chết chợ chết đường. Nếu không thể lo liệu cho người yên lòng nhắm mắt thì vãn bối đâu bằng giống chó lợn?

Hòa thượng trầm ngâm chốc lát rồi cầm cái hộp lên lắc lắc:

- Tình thật với ngươi, đây là đồ giả đấy.

Tần Bá Phù kinh ngạc:

- Giả ư?

Hòa thượng đặt cái hộp xuống nền đá xanh, giáng một quyền. Nó vỡ tan tành sau tiếng cắc nho nhỏ. Lão gom mớ mảnh vỡ ném cho Tần Bá Phù:

- Ngươi không tin thì mở to mắt ra xem.

Tần Bá Phù đón lấy những mảnh vỡ, ngây ngẩn nhìn. Hòa thượng bảo:

- Tin chưa? Nghe đồn Thuần Dương thiết hạp là của Lã Động Tân, trong chứa đan thư hỏa phù chữa yếu thành khoẻ, khiến khỏe càng khỏe hơn, giúp thoát thai hoán cốt, lại còn giấu thần công diệu quyết, giành được nó là có thể tung hoành thiên hạ. Mấy trăm năm nay người đời đã hăm hở tranh đoạt, song chỉ ngậm ngùi nhìn chứ chưa ai mở được ra. Nghe nói hộp Thuần Dương lửa nung không chảy, rìu bổ không vỡ, lí đâu hư hại bởi một quyền của hòa thượng ta?

Tần Bá Phù siết chặt hai nắm tay, vặn mớ sắt cong queo cả đi, trầm giọng hỏi:

- Vậy ông tỉ thí và đánh cuộc với sư phụ tôi là vì cái gì?

- Tất nhiên là vì cái hộp sắt giả này! Huyền Thiên Tôn võ công tuy cao nhưng tham lam vô độ, nghe ta nhắc đến nó là đã nổi lòng chiếm đoạt bất kể thật hư, vì vậy mới hẹn ta đấu một trận đó.

Hòa thượng nói năng bừa bãi, không cân nhắc nặng nhẹ. Tần Bá Phù chỉ muốn vung quyền đánh, y tức giận nhiếc:

- Người xuất gia chớ cuồng ngôn. Đại sư tuỳ tiện thế không sợ thiên hạ chê cười ư?

Hòa thượng cười khà khà:

- Kệ ngươi mắng. Ta đây nhất ý cô hành, mặc người đời muốn đối xử thế nào thì tùy. Hơn nữa đâu phải ta chế tạo ra vật này mà là cái lão yêu nghiệt Lã Động Tân ranh ma tinh quái chỉ biết giả thần giả quỷ chọc ghẹo người đời kia cơ. Ta đem yêu thuật của lão làm mồi nhử Huyền Thiên Tôn, chẳng qua cũng chỉ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, kẻ cắp gặp bà già đấy thôi...

Tần Bá Phù giận tím mặt, toan cãi lý, chợt một tia sáng lóe lên trong óc:

- Ờ phải, lão hòa thượng này xảo quyệt vô cùng. Năm xưa đã lừa thầy ta, nay lại giăng bẫy khích cho ta cả giận mất khôn, không còn tâm trí đâu đối địch.

Y đi lại giang hồ đã lâu, từng trải nhiều trận chiến, nghĩ được như vậy nội hỏa tiêu tan, giọng điệu trở nên điềm đạm:

- Mời đại sư, đoạn y cầm lấy một quân cờ đá gần đấy.

Hòa thượng phẩy tay:

- Gượm đã, ai đi trước nhỉ?

Tần Bá Phù chưng hửng:

- À... mời đại sư quyết định.

Hòa thượng bảo:

- Được, để dùng một phương pháp cũ rích vậy, rồi lão nhấc một quân cờ nặng cỡ mười cân lên noỈ?i. Mặt lồi vừa bóng vừa sáng, có thể ví với cái đầu nhẵn của ta. Mặt đế thì trơ trơ lạnh giá, hệt như da mặt Huyền Thiên Tôn.

Tần Bá Phù kềm cơn giận, lạnh nhạt nhắc nhở:

- Đại sư là người xuất gia, nói năng nên giữ chút âm đức.

Hòa thượng cười rộ, ném quân cờ đi. Cạnh cờ vừa chạm đất liền quay lòng vòng lòng vòng. Lão lại cười:

- Khi nó ngừng quay, mặt lồi ngửa là ta đi trước, đáy bằng ngửa là phần túc hạ.

Tần Bá Phù theo dõi con cờ đá quay vù vù, ngẫm nghĩ, trận đấu hôm nay một li một tí đều liên quan đến thắng bại, đi được trước thì tốt hơn. Một lát sau, con cờ quay yếu dần. Lương Tiêu nhìn rất rõ, mặt lồi trên mặt bằng dưới, bất giác buột miệng, "Gay rồi!" Tần Bá Phù cũng tái mặt, vụt vung chưởng vỗ ra, một luồng đại lực phất trúng quân cờ, quân cờ to tướng bèn tăng tốc, xoay tiếp mấy vòng nữa thì gần như đảo thành lồi dưới đế trên. Hòa thượng bẻ bai:

- Gớm nhỉ, giở trò mèo hử? Rồi cũng phất tay áo lên vẩy ra một chưởng, quân cờ hứng luồng chưởng phong, lập tức xoay ngược lại. Tần Bá Phù đâu chịu thôi, tiếp tục đẩy chưởng ra. Hai người cùng tranh nước đầu, chưởng qua chưởng lại khiến quân cờ ngả ngả nghiêng nghiêng, xoay trở vù vù, biến ảo dưới trăng trông rất đẹp mắt.

Đương phen rối rít, chú tiểu đầu tròn bật cười ha hả rồi phóng lên bàn cờ đá xanh:

- Vui quá! Vui quá, và nhảy chồm chồm đến quân cờ xoay, thò tay tóm lấy.

Hai người đối địch đều kinh ngạc, cùng đình thủ. Kình lực dứt. Quân cờ bị nắm nên ngừng đà xoay, chú tiểu lấy làm lạ, gãi đầu lầm bầm:

- Sao không quay nữa, và cáu kỉnh ném đi. Quân cờ chạm đất, nhưng mặt đế ngửa lên.

Hoà thượng cao to vội vàng gọi:

- Con ngoan, xuống mau!

Chú tiểu chập chững nhảy xuống khỏi bàn đá, rên rẩm:

- Sư phụ, con đói!

Hoà thượng cốc mạnh vào cái đầu trọc của nó, mắng mỏ:

- Chỉ biết ăn thôi! Sao vừa rồi không làm cho mặt lồi hướng lên? Đúng là nuôi ong tay áo. Thôi, Tần lão đệ, coi như ngươi đi trước.

Tần Bá Phù nghe lão đột nhiên vứt bỏ thứ bậc, gọi mình là lão đệ thì rất ngạc nhiên, lại thấy lão đồng ý cho mình đi trước, vầng trán y thoáng nét cười. Hoà thượng nói:

- Chẳng may gặp phải Huyền Thiên Tôn thì vừa xong bất kể trên bàn cờ là trẻ con hay đàn bà hắn cũng thừa cơ hạ sát thủ rồi.

Tần Bá Phù vốn biết sư phụ đã từng gây nên những chuyện rất xấu xa nên cũng thầm lấy làm hổ theÌ£n. Y cầm một quân đen bên cạnh ném lên bàn cờ. Khi chạm mặt bàn nó phát ra một tiếng đanh lạnh khiến Lương Tiêu ù cả tai.

Hoà thượng cười lớn, phẩy tay áo. Một quân trắng vừa nhanh vừa rít lăng không rơi xuống bên quân đen. Lương Tiêu rút kinh nghiệm, bịt chặt sẵn hai tai, nhưng chẳng nghe thấy chút âm sắc nào, nó bèn giương mắt nhìn kỹ, thấy quân cờ trắng đã ăn sâu vào mặt bàn đá như đóng đanh lên đó vậy.

Tần Bá Phù rùng mình, hiểu ra vừa rồi khi hai bên tranh nước đi đầu, đối thủ đã kìm dư lực chứ không xuất hết, y nín lặng rồi thở dài:

- Tiền bối tuyệt thế thần thông khiến người ta phải thán phục! Chỉ vì trên đầu còn di mệnh của sư phụ, bằng không vãn bối đã nhận thua ngay rồi. Y phất tay áo, lại một âm thanh đanh giòn bật ra. Lương Tiêu quên bịt tai, đầu óc váng vất, nó kinh ngạc tự nhủ, "Tiếng động này lạ quá! Vì sao hoà thượng ném lại không vang?"

Hoà thượng ném tiếp một quân, Lương Tiêu nhìn chòng chọc. Quân cờ không đi thẳng đến thẳng như quân cờ của Tần Bá Phù mà phóng cầu vồng, vòng vòng đáp xuống, vậy nên tuy hoà thượng ném rất nhanh nhưng khi chạm bàn cờ thì lực đạo cũng tiêu hao hết, không gây ra một tiếng động nào, nâng lên nặng mà hạ xuống rất nhẹ, chả trách Tần Bá Phù phải tự thán là không bằng.

Tần Bá Phù cầm quân đen, hoà thượng điều quân trắng. Hai đại cao thủ bài binh bố trận, bên vô thanh bên hữu thanh, đi được hơn ba mươi nước. Lương Tiêu không hiểu luật chơi, chẳng rõ ai thua ai thắng. Xem được một hồi thì thấy đói meo, nó sực nhớ lại từ lúc gặp nạn chạy trốn chưa có miếng gì vào bụng,

bèn thò tay lục ngực áo móc ra một bọc to giấy dầu, bên trong có con gà quay ăn cắp được buổi ban ngày, do bận trêu ghẹo Mông Lợn nên gói tạm rồi nhét vào đấy.

Lương Tiêu xé thịt gà, cúi đầu cắn mấy miếng, chợt nghe bên cạnh có tiếng nuốt nước bọt ừng ực, nó ngẩng đầu trông, chú tiểu đang đứng cách đó năm sáu bước, mút ngón tay nhìn, mắt tròn xoe đảo như rang lạc, vẻ thèm thuồng vô cùng. Lương Tiêu thấy nó núc ních đáng yêu cũng mến, bèn vẫy tay gọi:

- Trọc con, em muốn ăn thịt gà không, lại đây đi!

Chú tiểu ngần ngừ một thoáng, rốt cục không kìm được bụng đói bèn bước đến. Lương Tiêu xé nửa con gà béo dúi vào tay nó:

- Cho em!

Chú tiểu tươi mặt, mừng khôn xiết kể, ngồi phệt xuống cạnh Lương Tiêu, cũng chẳng màng cám ơn cám huệ gì, đưa luôn lên mồm ngoạm. Tần Bá Phù liếc thấy rất đẹp lòng:

- Thằng lỏi tuy bướng bỉnh nhưng phóng khoáng cởi mở, chính là người hợp với đạo ta.

Chú tiểu cả tay cả miệng hoạt động đều tích cực, vừa xé vừa nhai, động tác nhuần nhuyêÌ'n, chỉ một loáng nửa con gà đã ngót quá nửa. Nhìn nó ăn nhanh thế, Lương Tiêu chợt nổi lòng ganh đua, cũng tốc lực nhai nuốt, song vẫn kém xa cái miệng cái tay thoăn thoắt kia. Lương Tiêu chưa xong một nửa phần mình, chú tiểu đã xử đến hai mẩu xương cuối cùng. Như chưa đã thèm, đầu lưỡi nó nhấm nháp mùi vị rơi rớt trên khúc xương, đôi mắt tròn nhìn đăm đắm vào phần nửa con gà béo ngậy của Lương Tiêu.

Lương Tiêu lạ lắm, tự nhủ, "Ủa, lẽ nào thằng này không biết no là gì?" Nó đương phân vân xem có nên chia thêm cho chú tiểu một tí nữa hay không thì ở đằng kia, thế cờ bỗng thay đổi. Hai người giằng co đã lâu, cục diện đã dần dần rõ raÌ¬ng. Hòa thượng cao cờ, đi như rồng cuộn hổ rình, tạo thành thế trên dưới giao chinh, hãm cứng mũi giao long của Tần Bá Phù vào trong. Tần Bá Phù gặp nguy, bất giác bóp trán, trầm tư suy nghĩ. Hòa thượng chiếm được thế thượng phong, đắc ý cười hỏi:

- Tần lão đệ, ngươi còn ngón gì nữa không? Thôi buông tay đi, cũng chẳng cần tự phế võ công làm chi, nếu ngươi nhận thua thì dập đầu ba cái trước ta là được, ngươi thấy...

Tần Bá Phù biết đối thủ cố ý châm chích để làm mình mất tập trung, bèn giả như không nghe, ngưng thần nghiền ngẫm. Hòa thượng chưa dứt câu, y đã cầm lấy một con cờ to, vung tay ném cắc một phát lên bàn cờ, lạnh lùng nói:

- Thắng bại chưa rõ, đại sư hoa ngôn xảo ngữ hơi sớm đó.

Hòa thượng nhìn bàn cờ, ngẩn ra một lúc, rồi cũng nhấc một con cờ lên, song không đặt xuống, lắc đầu than:

- Hay cho Nhất tử giải song chinh, hay cho Trấn thần đầu!

Trong cờ vây có một chiêu pháp gọi là "Trấn thần đầu". Truyện xưa kể quốc thủ Cố Sư Ngôn đời Đường phụng chỉ tiếp cờ vương tử Nhật Bản từ miền Đông sang. Lúc đầu Cố Sư Ngôn tự phụ cao minh nên không dốc sức, đâu ngờ vương tử Nhật Bản vốn là Đông Doanh đệ nhất kỳ thủ, kỳ lực bất phàm. Hai người chơi đến nước thứ ba mươi hai, vương tử Nhật Bản xếp thành thế song chinh, rồi đắc ý khoanh tay quan sát Cố Sư Ngôn, xem họ Cố ứng phó ra sao. Cố Sư Ngôn không hổ danh đại quốc thủ, đúng vào lúc nguy cấp nhất, y bình tĩnh suy nghĩ chốc lát rồi nhẹ nhàng đặt một nước cờ hóa giải thế hãm, phá tan cục diện mà vương tử Nhật Bản đặt ra. Nước cờ của Cố Sư Ngôn xoay chuyển càn khôn, là tuyệt chiêu độc bộ thiên hạ cổ kim, vì vậy được mệnh danh là "Trấn thần đầu". Tần Bá Phù rất tâm đắc với nước cờ ấy, sau khi y đặt nó xuống bàn, cục diện thông tỏ hẳn, núi san biển lấp, xóa bỏ hoàn toàn khả năng tất thắng của đối phương.

Hòa thượng thở dài thườn thượt:

- Tần lão đệ, võ công ngươi chẳng qua hơn Huyền Thiên Tôn tí thôi, nhưng kỳ lực thì vượt xa lão ấy không biết mấy bậc mà kể!

Tần Bá Phù thản nhiên đáp:

- Không dám. Vãn bối tự biết võ công thấp kém, không địch nổi Đại kim cương thần lực của tiền bối, may mà cũng dành chút tâm tư cho các kỳ phổ.

Hòa thượng bật ngón tay cái:

- Đấu trí không đấu lực là cung cách của bậc trí giả. Nói đoạn lại đi một nước.

Tần Bá Phù đã nắm chắc phần thắng, chỉ xoay xở xem làm thế nào để thắng cho tiêu sái đường hoàng mà thôi. Y trầm ngâm chốc lát rồi cất tay. Quân cờ đen bay vù ra, đi chiêu tất sát, chuẩn bị khi đáp xuống là sẽ làm thịt mũi giao long bên quân trắng, buộc hòa thượng phải buông tay chịu thua. Nào ngờ quân cờ đen còn đang trên không, một viên cờ từ tay hòa thượng đã bay lên, đi sau mà đến trước, cờ đen huých trúng cờ trắng, rền một tiếng như sấm động và ngã bắn sang bên, tức thì nằm sai phương vị. Thành thử giao long của quân trắng không nhưỉ'ng vươn dài thêm, mà còn lấp đầy một khoảng đen ở góc trên bên phải.

Tần Bá Phù nhợt mặt, trầm giọng hỏi:

- Đại sư có ý gì vậy?

Hòa thượng lắc lư cái đầu bóng loáng, cười bảo:

- Tần lão đệ là bậc trí giả, đấu trí không đấu lực, ta là Ngu công, không sành đấu trí, chỉ giỏi đấu lực. Hà hà, nếu Tần lão đệ đủ kiên nhẫn, thử xô lại ta xem sao!

Tần Bá Phù nín bặt. Chuyện đã đến thế này, cuộc cờ đã lộ rõ kết cục tất yếu, sau đây bất cứ bên nào đi quân cũng có thể nắm được càn khôn, nhưng thắng bại ra sao thì không còn nằm ở tài cờ mà phụ thuộc võ công cao hạ. Tần Bá Phù đành gắng gượng ném một quân lên, cờ trắng lại lập tức bay ra. Đôi bên va nhau, bụi đá bay lả tả, hai quân cờ cùng vỡ tan. Hòa thượng vỗ tay reo:

- Tuyệt, chơi thế mới khoái!

Lương Tiêu thấp thỏm theo dõi, tuy không hiểu cách chơi, nhưng cũng nhận ra nước cờ đang đến hồi quyết định. Hai người đều vận nội công tuyệt đỉnh để khiển cờ, chiếm lấy những phương vị có lợi. Các quân cờ bay ràn rạt trên không, mỗi lúc một gấp gáp, đen va trắng ầm ầm như sấm nổ, tiếng động truyền đi rền rĩ trong khe núi rỗng, nhưng quân trắng hoàn toàn không suy suyển mà quân đen thì vỡ vụn, gây nên một đám khói mỏng mù mịt trong ánh trăng, rất lâu không tan.

Hòa thượng nói năng cử động rất thảnh thơi, tay chân tùy nghi thu phát. Tần Bá Phù thì toàn thân căng thẳng, mặt mày nhợt nhạt, đi quân nào là như phải dốc hết sức lực quân ấy. Lương Tiêu võ công còn yếu, nhưng cũng nhận ra bên nào hơn bên nào kém, nó thầm nhủ cứ thế này mãi thì Tần Bá Phù sẽ thua chỏng vó, "Phải nghĩ cách giúp y mới được." Nhác thấy chú tiểu, rồi lại đưa mắt nhìn quanh, nó bỗng sinh bụng ác. Gần bên có một bụi gai, tức thì Lương Tiêu tìm ra một kế, tay trái hươ hươ tảng gà quay lên trước mặt chú tiểu, che khuất tầm nhìn của nó, tay phải lén bẻ mấy mũi gai xuyên vào đùi gà, xong xé ra, cười đưa đến sát miệng chú tiểu:

- Mày còn muốn ăn nữa không?

Chú tiểu mắt sáng rỡ, gật đầu thật lực và tóm lấy đùi gà, chẳng buồn nhìn ngó gì, táp một miếng thật mạnh. Nhưng vừa bập vào, nó đã há ngoác miệng, khóc òa lên. Hòa thượng nghe thấy, tay vẫn ứng phó Tần Bá Phù, miệng thì hỏi to:

- Con ơi, ngoan nào, khóc gì thế?

Chú tiểu lúng ba lúng búng không nên lời. Hòa thượng lo cuống, rối rít gọi nó, nhưng chú tiểu cứ ngoạc mồm khóc the thé, không để ý gì đến lão. Ván cờ đang vaÌ¬o hôÌ¬i khẩn yếu, hoà thượng không bứt ra được, đành chỉ lầm bầm rên rẩm mà thôi.

Lương Tiêu thấy hòa thượng bấn loạn thì mừng lắm, bỗng lại thấy lão ta thét vang:

- Thôi, thua thì cho thua luôn! Đoạn lão phất tay áo, tung mình lên, chỉ một bước đã nhảy đến trước mặt chú tiểu. Nhờ ánh trăng, Lương Tiêu lờ mờ nhận ra đó là một người thân hình khôi vĩ, râu và mày đều trắng phơ phơ, rõ ràng là đã trọng tuổi. Tình thế đột ngột thay đổi, Tần Bá Phù không kịp ngừng tay, một

quân đen rơi xuống bàn tạo thành thế tất thắng. Y bỗng cảm thấy tinh thần bải hoải, khí huyết ộc lên ngực, không kìm được liền ho đến gập cả bụng, như thể bị giun quấy.

Thấy y đau đớn như vậy, Lương Tiêu lo lắng chạy ào tới túm lấy hỏi:

- Lão dặt dẹo, ngươi không sao chứ?

Tần Bá Phù xua tay lia lịa nhưng không thốt được một tiếng, chỉ ho rũ rượi như muốn khạc ra tất cả tim gan phèo phổi. Lương Tiêu cũng cuống cà kê, chẳng có cách gì, đành xòe tay vỗ bồm bộp lên lưng y cho thông luồng khí huyết.

Chợt hòa thượng bật cười khẩy, thong thả nói:

- Tần Bá Phù, ta đã nhìn lầm người. Không nhận ra ngươi còn biết dùng thủ đoạn. Trước mặt thì đấu cờ với ta, nhưng sau lưng lại giấu quân yểm trợ.

Tần Bá Phù kinh ngạc, cố sức trấn áp luồng khí huyết nhộn nhạo và ngẩng đầu lên:

- Đại... đại sư, người nói vậy là... thế nào?

Hòa thượng xòe tay ra cười nhạt:

- Ngươi xem, đây là cái gì?

Trong lòng bàn tay lão có bảy tám mũi gai mập mạp nhọn hoắt, trên thân gai có dính máu. Tần Bá Phù rất lấy làm lạ, thắc mắc hỏi:

- Đấy là cái gì?

Hòa thượng già trả lời:

- Ta vừa móc từ mồm học trò ta ra đấy. Hừ, gai mọc trong đùi gà, thực sự đời ít thấy.

Tần Bá Phù sực hiểu, tức giận nhìn Lương Tiêu, hai mắt rực cháy. Lương Tiêu giật mình, mím môi giật lui. Tần Bá Phù nhoài theo, tát nó một cái nảy đom đóm. Cái tát chứa đầy nộ khí, tuy đã hết sức kiềm lực nhưng vẫn nặng vô cùng, Lương Tiêu loạng choạng rồi ngã lăn ra, ộc máu, văng cả hai cái răng, má trái dày lên như một chiếc bánh bao nở bung, máu tụ bầm tím. Từ nhỏ được mẹ cưng nựng, yêu chiều như châu ngọc, chưa bị ra tay tàn nhẫn như thế bao giờ, nó đờ người mất một lúc mới gào lên:

- Lão thối tha, sao ngươi đánh ta? Nói chưa dứt, nước mắt đã tuôn ròng ròng.

Tần Bá Phù tức giận hỏi, khuôn mặt lạnh lùng:

- Thằng khốn kiếp, lão tử đang đấu với người ta, ai khiến mày đa sự?

Lương Tiêu rống trả:

- Ờ, lão tử đa sự đấy, lão tử đi đây. Cái đồ bệnh hoạn nhà ngươi sống hay chết cũng chả dính dấp gì tới ta nữa. Đoạn đùng đùng ôm con chó bỏ đi. Tần Bá Phù tát xong, thấy mặt thằng bé sưng tướng lên, nghĩ mình ra tay hơi nặng, vừa giận vừa thẹn, ho càng dữ dội, máu tươi ứa ra khóe môi. Lương Tiêu thấy bộ dạng y như vậy cũng ngập ngừng, cuối cùng bực bội hừ một tiếng, ôm Bạch Si nhi chạy mất dạng.

Lão hòa thượng cứ tưởng trẻ con đời nào nghĩ ra cách làm ác độc gây rối loạn nhân tâm như thế, nhất định phải do Tần Bá Phù giật dây. Sau nghe hai người cãi cọ lại tưởng là diễn kịch, lão chỉ đứng bên cười nhạt quan sát. Mãi đến khi Lương Tiêu hằm hằm bỏ đi, Tần Bá Phù tức tưởi ho ra máu, lão mới hiểu họ hoàn toàn không câu kết bèn nhướng mày hỏi:

- Ngươi bị bệnh thật ư?

Tần Bá Phù mặt xám như tro, hổn hển đáp:

- Bệnh... bệnh lặt vặt thôi!

Hoà thượng nhìn chăm chăm một lúc rồi mỉm cười:

- Xem chừng không phải là lặt vặt, có lẽ do luyện Cự linh huyền công quá mức mà ra. Chắc ngươi cần Thuần Dương thiết hạp để trị nội thương phải không?

Tần Bá Phù nhăn nhó:

- Đại sư thật tinh tường! Biết tiền bối bản lĩnh cao cường, tôi tự răn mình phải tích cực tinh tiến nên luyện xong Hám nhạc công7 lại hăm hở luyện Vô lượng công, kết quả tẩu hoả nhập ma, bị nội kình phá ngược trở vào. Trường hợp của tôi đến Ác Hoa Đà Ngô tiên sinh cũng phải bó tay, ông ấy nói... hự hự... ông ấy nói...

Hoà thượng cười:

- Cái lão quái đản ấy nói, phải tự phế võ công mới thay đổi được tình hình đúng không?

Tần Bá Phù sửng sốt:

- Tiền bối đoán việc như thần, Ngô tiên sinh quả có nói thế.

Hoà thượng lắc đầu:

- Khí độ hữu hạn mà đi luyện võ công vô lượng, khác nào ôm củi khô đứng hứng sét, không bắt cháy mới là lạ đó!

Tần Bá Phù nghe vậy tỉnh ngộ, ngơ ngẩn hồi lâu mới nói:

- Đại sư dạy phải, trận đấu này coi như vãn bối đã thua, đoạn giơ tay vỗ vào ngực mình, định chấn tan khí hải, tự phế võ công. Thình lình một cây gậy gỗ đen chìa ra, gác lên hai cánh tay y. Hai cánh tay bỗng nặng như đeo đá, không sao cất lên được.

Hoà thượng nói:

- Lần này coi như chưa hề thi cử. Ta không việc gì phải khấu đầu trước Huyền Thiên Tôn, ngươi cũng không cần phế võ công. Đợi đến ngày ngươi luyện thành Vô lượng công, chúng ta tái đấu cũng không muộn.

Tần Bá Phù nghe vậy, bất giác hào khí trỗi dậy, y nhướng mày đáp:

- Được, sau này tái đấu.

Hoà thượng thu gậy về cười:

- Năm xưa Huyền Thiên Tôn dùng Cự linh huyền công gây nhiều tội ác, bản thân ta cũng chưa thoát được đặc tính của Kim cương phục ma, vì vậy mới dùng Thiên cân kỳ ép hắn tự phế võ công. Không ngờ hắn nhỏ nhen hẹp hòi, ấm ức nuôi hận suốt bốn mươi năm, đến giờ còn khăng khăng đòi phân tài cao hạ. Lão liếc mắt nhìn Tần Bá Phù, lại tiếp, nghe nói hắn được nhà họ Hoa thu lưu, về sống ở Đào hoa u xứ, có lẽ được yên ổn mấy năm cuối đời, chắc cũng thanh thản nhắm mắt!

Tần Bá Phù nín lặng gật đầu.

Hoà thượng bảo:

- Ngươi khác thầy ngươi, khác hoàn toàn! Ha ha, thiện tai, thiện tai, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, khuyển phụ sinh hổ tử! Lão cười khanh khách, thò gậy ra xóc chú tiểu lên vai, lướt đi vùn vụt, hai bóng người nhoà dần trong màn trăng.

Tần Bá Phù nhìn theo hút, lại bật ho rũ rượi, ho đến thổ huyết nóng bỏng. Hồi tưởng bộ dạng vùng vằng của Lương Tiêu lúc bỏ đi, y cảm thấy buồn bực, "Thằng bé này... sao ta lại ra tay nặng thế không biết! Chẳng rõ một cái tát ấy có khiến nó bị thương không?" Y gượng dậy, run rẩy bước đi, bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, đứng liêu xiêu không vững, lòng chợt kinh hoảng, "Hỏng rồi, sao lại bị thương đến mức này?" Y đành ngồi xuống, xếp bằng vận công.

Hết chương 12

Chú thích

20842085 Cuộc cờ Thiên Quân.

20882089 Vệ nội, dưới thời Đường là tên một chức quan thuộc cấm vệ quân, đến thời Tống, Nguyên thì dùng để chỉ con cháu nhà quan, nghĩa như "vương tôn, công tử".

20922093 Thứ đao có lưỡi cắm trên một cái cán rất dài. Xem hình.

21002101 Bạch si: óc bã đậu.

21042105 Con xám

21082109 Hộp sắt Thuần Dương.

21122113 Công phu lay núi.

14. Nhất Sinh Sơ Kiến

Lương Tiêu chạy được một quãng, mặt vẫn rát bỏng, mắt trái lệ chảy ròng ròng. Vừa đau vừa giận, nó ngoảnh đầu chửi ra rả một thôi một hồi nào là đồ bệnh tật, thằng xấu xa, tên khốn kiếp... chửi mãi chửi mãi, cuối cùng đau quá bật khóc tấm tức, phải ngồi xuống nghỉ. Lương Tiêu nức nở rất lâu, mãi đến khi Bạch Si nhi thình lình thè lưỡi liếm nước mắt trên mặt nó, Lương Tiêu mới nín khóc, cười khúc khích ôm con chó vào lòng:

- Mày ngoan quá, giá mày là người thì tốt biết bao.

Thằng bé nâng hai chân trước con chó cho nó đứng thẳng lên, xong vừa nựng vừa kéo dắt nó đi, nhưng được một đoạn, Bạch Si nhi không chịu nổi kêu la oăng oẳng. Lương Tiêu đành ngậm ngùi thả nó xuống, ấm ức ngước mắt nhìn trời. Trăng treo giữa vòm không, núi non mờ trắng, gió hiu hiu đưa tới âm thanh rì rào của rừng cây, nghe lao xao như tiếng người tiếng ngựa.

Lương Tiêu sực nhớ lại tai họa lúc ban ngày, rùng mình nghĩ bụng, "Cái tên quặt quẹo ấy đối địch với hòa thượng thế nào cũng thua. Thua thôi thì đi một nhẽ, chỉ sợ hắn thổ huyết mất sức, bị hòa thượng giáng cho một quyền chết toi." Nó sờ bên má sưng tướng, bỗng đổi ra khoái trá, lẩm bẩm, "Ta nhớ hắn làm gì? Chết cho đáng kiếp!" Miệng tuy nói vậy, nhưng lòng vẫn mơ hồ một nỗi luyến lưu, Lương Tiêu tự nhủ, "Bây giờ mình lén trở lại, chắc chẳng ai ngờ đâu. Xem tình hình thế nào, xem hắn ta còn sống hay đã chết." Nó cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định quay về. Đến gần khu bàn cờ, chợt nghe có tiếng người nói lào xào. Lương Tiêu nín thở tiến lên, vạch cây cối ra nhìn, bỗng giật bắn mình!

Hòa thượng và chú tiểu đã đi mất từ đời nào. Tần Bá Phù khí sắc kiệt quệ đang ngồi xếp bằng. Trước mặt y có một người tay cầm xích sắt, mình vận áo thô đầu đội mũ nhỏ, mặt mày tươi hơn hớn, chính là Hà Tung Dương. Lương Tiêu thót bụng. Hà Tung Dương cười rộ:

- Tần Thiên vương vẫn ổn chứ!

Tần Bá Phù thầm than khổ, nhưng biết không phải lúc tỏ ra yếu mệt, bèn gắng sức trấn áp huyết khí, lạnh nhạt nói:

- Đúng là chó săn, mũi thính chân nhanh thật.

Hà Tung Dương nhìn xoáy vào mặt Tần Bá Phù, hai mắt sáng quắc, cười đáp:

- Hà mỗ làm bộ khoái, tất nhiên mắt phải tinh tai phải thính, tay chân phải lanh lẹn. Về thuật truy tung thì cũng có chút sở đắc, nhớ năm xưa Thái hoa tặc Thu Mãn Nguyệt khinh công rất cao, ngày đi trăm dặm, đạp tuyết không để lại dấu tích, cuối cùng vẫn phải thúc thủ chịu trói... Hắn thao thao ôn lại chuyện đắc ý thuở xưa, hai mắt nhìn như đóng đanh vào mặt Tần Bá Phù để thăm dò hư thực. Tần Bá Phù nghe hắn xếp mình chung với hạng hắc đạo tép riu, biết rõ đối phương đang khích tướng mà vẫn không nén nổi căm giận, y bật ho sù sụ, ộc ra một bụm máu. Máu tươi rớt trên cỏ, ánh trăng rọi xuống nhoe nhoét.

Hà Tung Dương thấy vậy, chắc mẩm Tần Bá Phù bị thương nặng thật, liền tươi mặt cười rú lên:

- Quý thể quả thực không ổn rồi, ha ha, xem ra khí số Hà mỗ cũng không tệ.

Tần Bá Phù sầm mặt, lạnh lùng đáp:

- Có giỏi thì cứ lại bắt ta thử xem!

Hà Tung Dương vui vẻ đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Đoạn rút soạt xích sắt ra khỏi thắt lưng. Thất tinh tỏa lúc trước đã bị Tần Bá Phù thi triển thần công chấn đứt, vốn dài một trượng tám giờ chỉ còn sáu thước.

Xích sắt quăng tới. Thân dưới Tần Bá Phù đã tê dại, không dịch chuyển được, y đành ngắm hướng xích, sử xảo kình búng vào đầu nó, sợi xích sượt lên khỏi ngực y. Hà Tung Dương thảng thốt, "Thằng cha này chưa bị thương nặng ư ..." Hắn ngại ngần không dám lao lên ngay, chỉ hừ khẽ, quật xích vào lần nữa. Người theo xích, xích sắt hóa thành một luồng sáng xanh tung hoành quanh Tần Bá Phù. Tần Bá Phù không còn sức chống đỡ, chỉ biết dùng tay gạt xích đi. Mặc dù vậy, trong thời gian ngắn thì Hà Tung Dương cũng chưa làm gì được y.

Đấu được hơn chục chiêu, Hà Tung Dương nhận ra Tần Bá Phù chỉ hư trương thanh thế. Nhưng tính vốn cẩn thận, chưa nắm chắc được chín phần mười, hắn không dám khinh suất mạo hiểm. Thình lình hắn giơ chân lên, hất một con cờ đá về phía Tần Bá Phù. Tần Bá Phù hừ khẽ, tay trái đánh xích sắt, quyền phải gạt quân cờ. Lúc vận quyền y buộc phải dùng đến nội lực, tức thì ngực đau tức, cổ họng lờ lợ. Hà Tung Dương ra chiêu rất khéo, lại xoay mình đá tiếp một quân cờ khác. Tần Bá Phù gắng gượng đẩy đi, trong lúc đó xích sắt của Hà Tung Dương lại đã tới nơi. Tần Bá Phù vuÌ£ng vêÌ¬ xuất thủ ngăn đỡ, xích sắt lướt qua cánh tay, y hự lên đau đớn, tay rủ xuống mềm oặt, không cất lên được nữa. Hà Tung Dương cười rú:

- Tần lão đệ chưa nhận thua còn đợi đến bao giờ?

Lúc trước hắn gọi họ Tần là Thiên vương, đến đây hứng chí quá nên đổi y thành lão đệ. Tần Bá Phù thét, cặp lông mày dựng ngược:

- Đồ chó săn, lấy đâu ra tư cách nói năng như thế?

Hà Tung Dương cười khẩy, khều một hòn đá, chưa kịp hất đi chợt nghe sau lưng có tiếng gió, hắn trở mình vẫy ra một chưởng, quật trúng một phiến đá khiến nó vỡ vụn, xong ngoái đầu trông. Trong lùm cỏ có tiếng sột soạt, rồi Lương Tiêu nhảy xổ ra gào:

- Lão thối tha xem ta đánh đây, đoạn múa song thủ, lại hai phiến đá bay vù vù về phía họ Hà. Hà Tung Dương khoái chí đánh bật đi, cười bảo:

- Thằng lỏi đến đúng lúc lắm! Đỡ công lão tử phải đi tìm mi.

Lương Tiêu chửi:

- Thằng cháu nội, để ông đánh cho mày tè ra quần! Đoạn nhặt đá lên ném vào mông hắn.

Tuy công phu hàm dưỡng rất cao, Hà Tung Dương cũng phải nổi giận vì bị một đứa oắt thóa mạ như vậy, hắn hầm hầm quát:

- Lỏi con, mày muốn ăn roi phỏng? Đoạn bỏ Tần Bá Phù đấy, chạy ào về phía Lương Tiêu.

Lương Tiêu thét lên, rúc đầu vào đám cỏ. Hà Tung Dương ngẩn người. Lương Tiêu lại nghển đầu ra cười hỏi:

- Con của ta, con không dám đuổi bắt ông hả? Ha ha, cái loại lộn giống nhát gan như con thì chỉ hợp ở nhà bú vú mẹ thôi!

Giả như đó là cường địch cao thủ, họ Hà cũng nén lòng chịu đựng, nhưng để một đứa trẻ con chưa ráo máu đầu chửi bới độc địa đến thế thì còn trời đất nào nữa, hắn tím mặt, lao bổ tới thằng bé. Lương Tiêu co giò bỏ chạy, Hà Tung Dương đuổi được mấy bước thì sực nghĩ ra, "Hỏng, thằng nhãi này dụ ta đuổi để gã họ Tần kia có cơ hội nghỉ dưỡng, nếu hắn hồi phục được ba thành công lực thì lão phu đâu còn đối địch nổi." Nghĩ tới đây hắn dịu mặt, lấy lại điềm tĩnh, nghĩ bụng không làm thì thôi, đã làm thì phải tới nơi tới chốn, trước tiên bắt Tần Bá Phù, sau đó bắt đứa trẻ kia cũng không muộn. Hắn liền xoay mình, Lương Tiêu vội vàng ném đá loạn xạ theo. Kể ra thằng bé còn nhỏ, sức còn yếu, ném trúng cũng chẳng đau đớn là mấy, nhưng để bị trúng, dù là một hòn, ngay trước mặt hạng cao thủ như Tần Bá Phù thì thật mất thể diện,

chưa kể còn phải nghe Lương Tiêu chửi bới rất chối tai, Hà Tung Dương không chịu nổi, liền quát tháo ầm ĩ:

- Thằng khốn kiếp, lão tử phải đập cho mi một trận mới yên được, rồi băng mình tới, quay xích sắt quật thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng giật lui, xích sắt đánh trúng một tảng đá ngay gần đấy, tóe lửa, đá bửa làm đôi. Tần Bá Phù toát mồ hôi, nhúc nhắc dậy ứng cứu, song hai chân tê nhũn, không đứng lên nổi, đành gọi:

- Nhóc con, không cần giúp ta, mau trốn đi!

Lương Tiêu vừa vắt chân lên cổ chạy vừa đáp trả:

- Giúp ngươi cái cóc khô gì! Hảo hán dám làm dám chịu, chính lão tử chặt chân Mông Lợn, không dính dáng gì tới ngươi.

Thấy thằng bé gặp cơn nguy hiểm mà vẫn cãi láo như vậy, Tần Bá Phù tức đến nổ mắt, chỉ muốn tóm được nó giáng cho mấy cái bạt tai.

Lương Tiêu chạy long tóc gáy, bỗng vấp phải một quân cờ ngã sấp mặt. Hà Tung Dương guồng tới, khoa xích sắt quấn lấy chân trái nó. Trong lúc nguy câÌ?p, Lương Tiêu vung bảo kiếm chém về phía sau, kiếm gặp xích vang keng keng. Hổ khẩu tướp máu, kiếm tuột tay bay văng vào đám cỏ rối đằng xa. Giữa những tiếng keng keng, xích sắt cũng đứt mất một đoạn, nhả khỏi chân Lương Tiêu. Hà Tung Dương không ngờ kiếm sắc như vậy, đứng ngẩn ra ngạc nhiên. Lương Tiêu lồm cồm bò dậy. Hà Tung Dương bật cười ha hả, nhoài lên quăng xích sắt thật mạnh, quấn luôn vào cổ Lương Tiêu. Tần Bá Phù trợn mắt la hét tức giận, nhưng không đủ sức làm gì cả.

Đúng lúc đó, chợt có một tiếng cốp, như đá vàng va nhau. Sợi xích sắt thình lình đổi hướng, ngóc lại như mãng xà mổ vào thắt lưng Hà Tung Dương. Tên bộ khoái cả kinh:

- Quái thật! rồi vội vàng lắc tránh.

Lại cốp cốp mấy tiếng nữa, xích sắt quăng lên, vạch xuống trong không trung một đường bán nguyệt, vòng vào cần cổ hắn. Hà Tung Dương ngạc nhiên quá đỗi, nhưng dây xích mổ tới rất hung hãn quái gở, hắn không kịp nghĩ nhiều, đành khom mình giật lui về phía sau. Tần Bá Phù xem đến đây đã hiểu, nhất định là có cao thủ ẩn thân đâu đó, dùng đá ném xích sắt khiến nó đổi hướng, quấn ngược lại Hà Tung Dương. Xích sắt lúc dựng đứng, lúc quẫy động như quái xà, cứ nhằm thẳng vào tên bộ khoái. Hà Tung Dương sợ muốn chết, la lối luôn miệng:

- Có ma, có ma... Hắn định quẳng xích sắt đi, nhưng ngại nhỡ có cao thủ đến mà rời bỏ binh khí tùy thân thì càng khó chống đỡ, giữ cũng dở mà bỏ cũng dở, rõ ràng tay cầm xích sắt mà người thì cứ né đông tránh tây, luống cuống vô cùng. Lương Tiêu nhổm dậy thấy vậy thì vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Âm thanh côm cốp vang lên liên miên không dứt, xích sắt bị dẫn động bởi một sức mạnh to lớn, nhào lộn đâm chỉa trên dưới quanh Hà Tung Dương, trông như một tấm lưới tinh quang khổng lồ. Bỗng Hà Tung Dương thét lên "Ối chà", sợi xích sắt vạch một vòng tròn rồi quành lại, quấn chặt lấy hắn. Hà Tung Dương gào rú, giọng hoảng hốt:

- Có ma! Đoạn bất chấp xích sắt đeo mình, hắn vừa lăn vừa bò, chạy hộc tốc ra sau núi, loáng cái đã mất dạng.

Lương Tiêu xem đến đây, vẫn như còn nằm mộng, miệng há hốc. Tần Bá Phù thở dài:

- Ơn tương cứu của đại sư, Tần Bá Phù suốt đời không quên.

Một giọng cười sang sảng từ đằng xa vang lên. Lương Tiêu sực hiểu: "Thì ra là lão hòa thượng, hèn gì lợi hại như vậy." Nó bèn ngoảnh đầu nhìn về hướng tiếng cười, chỉ thấy tối như hũ nút, không biết hòa thượng nấp ở chỗ nào, có mỗi tiếng cười vọng ra:

- Ngươi không cần cảm tạ ta. Người đáng cảm tạ là thằng nhóc kia kìa, ta đi theo nó, định xem xem có phải nó muốn rửa hận cái tát khi nãy không. Nào ngờ đến khoảnh khắc quyết định, nó lại xuất thủ cứu ngươi. Khá lắm, khá lắm, ha ha, thằng ranh con khá lắm!

Lão cười một tràng dài, thoắt cái đã đi xa.

Tần Bá Phù liếc mắt nhìn Lương Tiêu, thong thả gọi:

- Tiểu quỷ...

Chưa dứt lời, đã thấy Lương Tiêu nhảy cẫng lên hung hăng thét:

- Lão quỷ... rồi quay mình bỏ chạy.

Tần Bá Phù cáu quá, tức giận bảo:

- Thằng ma chành kia, quay lại đây... rồi tung mình nhảy lên, bỗng loạng choạng chới với. Nguyên là lúc giao thủ với hòa thượng, y đã bị nội thương, khi hành công lại bị Hà Tung Dương phá đám, thần trí còn tỉnh táo đều là nhờ cố sức áp chế, bây giờ nhảy lên mạnh quá, tức thì hai mắt tối sầm, ộc máu ngã ngất đi.

Trong cơn hôn mê, y cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, lúc như sợi lông ngỗng bay trong không trung, lúc như con đò sụt trồi trên sóng, thi thoảng va vào đá, người đau như dần, nhưng mê man không sao mở mắt ra được. Chẳng biết lâu hay chóng, cuối cùng cũng hơi tỉnh táo, Tần Bá Phù nhướng mắt trông, bốn mặt đều là gỗ nguyên chưa xẻ dựng san sát. Y dụi mắt nhìn kỹ, thấy mình đang ở trong một túp lều mái lợp cỏ, gỗ ken làm tường, kiểu như chỗ ở của người gác rừng, hiềm nỗi trống không, hình như đã bị bỏ hoang lâu rồi.

Tần Bá Phù kinh ngạc nghĩ: "Ai đem ta đến chỗ này? Thằng bé kia chăng?" Trầm ngâm một chốc, chợt cảm thấy người ngợm đau nhức, y bèn lật áo lên xem, hóa ra toàn thân bầm dập, đoán chắc là Lương Tiêu đưa mình đến đây, do mình quá nặng nên nó phải lôi, va đập trên đường hẳn không tránh khỏi, chưa chết đã là may lắm rồi. Y lại ngờ vực, hay thằng oắt này nhân cơ hội mình hôn mê đánh mình trả thù cũng chưa biết chừng. Càng nghĩ càng giận, chỉ hận không tóm được nó lúc này mà nện cho hả. Nghĩ ngợi một hồi, bình tâm lại, y nhắm mắt hành công. Nội lực y vốn tinh thâm, nếu hôm đó không bị Hà Tung Dương phá đám thì đã khỏe lại lâu rồi. Huyền công cửu chuyển, mồ hôi đầm đìa, ước chừng thương thế bình phục được ba bốn phần. Lúc này Hà Tung Dương có tìm đến thì y cũng tự vệ ngon lành, bèn đứng dậy định mở cửa xem xét thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Ai đó đang đến.

Tần Bá Phù giật mình. Tiếng cười của Lương Tiêu vọng vào:

- Bạch Si nhi! Ăn chầm chậm thôi mày, tao cho mày hết thịt ngon, còn cái phao câu thì để dành cho lão già ốm o kia.

Tần Bá Phù lại nổi giận, "Xấc xược thật, thằng nhóc này dám coi lão phu như chó mèo!" Kế đó nghĩ bụng, "Ờ, lão phu cũng thử trộ hắn một phen, xem tên oắt con này dày vò ta ra sao." và nằm trở xuống, giả vờ như hơi thở rất yếu. Y vốn hình dung tiều tụy, nên đỡ được khoản hóa trang.

Một lúc sau, cửa kêu cọt kẹt. Trước tiên là cái đầu, rồi cả người Lương Tiêu bước hẳn vào trong phòng, tay ôm một gói giấy dầu. Tần Bá Phù lạnh lùng nhìn nó. Gặp cặp mắt trợn trừng của y, thằng bé giật thót, sau nhận ra y rất yếu ớt không nhổm dậy được thì nó dạn dĩ hẳn lên, cười hì hì:

- Lão già oặt ẹo, ngươi tỉnh rồi ư? Này, ăn đi.

Đoạn đến bên Tần Bá Phù, tở gói giấy ra, bên trong có một con gà sốt cay, hai con cá hun khói và một hồ lô rượu. Tần Bá Phù nhìn con gà cay thiếu mất một cái cánh, một cái đùi thì bụng nóng ran lên, "Té ra thằng nhãi này chỉ nói năng bậy bạ chứ thực tình vẫn tử tế với ta hơn với con chó một tí." Đang định thò tay nhặt lấy, y chợt sinh lòng nghi ngờ, sầm mặt hỏi:

- Thằng kia, gà cá này ở đâu ra vậy?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ở đâu thì quan trọng gì, hẵng biết ăn đi đã.

Nó càng giấu, Tần Bá Phù càng ngờ, sẵng giọng hỏi:

- Vậy là mày ăn cắp, đúng không?

Lương Tiêu bị nói trúng tim đen đâm bực, liền to tiếng:

- Thế thì sao nào? Ngươi ăn hay không? Không ăn ta đem cho chó hết bây giờ.

Tần Bá Phù hằm hè bảo:

- Chí sĩ không vì miếng ăn mà nhục đến thân. Tần Bá Phù ta là người đường hoàng, đâu thể nhai nuốt những thứ nhơ bẩn của ngươi được. Nhóc con, mày ăn cắp của ai thì đem trả lại hết đi!

Lương Tiêu nhìn y, vẻ mặt hết sức quái gở, hồi lâu sau nó chợt cười nhạt:

- Ngươi tài nhỉ? Nhờ ai lôi ngươi đến đây để ngươi khỏi vạ vật dưới đất? Được, ngươi chê là đồ nhơ bẩn, vậy ta phải ép ngươi ăn cho ngươi nhục nhã luôn thể.

Nó ỷ Tần Bá Phù bị thương chưa khỏi, xé luôn một cái đùi gà tống vào mồm y. Nào ngờ chưa đưa đến nơi bỗng thấy xương sống căng ra, vụt một cái đầu nặng chân nhẹ, người bị xách chổng ngược lên. Nó định thần nhìn, tái mặt, sợ hãi nghĩ bụng, "Chết cha, lão này giả ốm lừa mình!" Tần Bá Phù tức giận cực điểm, ném mạnh nó xuống đất.

Lương Tiêu đau điếng. Tần Bá Phù nhướng mày dữ tợn:

- Mất mặt chưa?

Lương Tiêu giãy giụa la:

- Bắt nạt người ta!

Tần Bá Phù nghĩ, lúc mình hôn mê thằng bé đã kéo về đây, chắc nó cũng nhìn thấy hết bộ dạng nực cười của mình, chưa chừng còn bị nó đá cho mấy phát, đấm cho mấy đấm, mất sạch mọi uy nghi. Y càng nghĩ càng giận, hùng hổ mắng:

- Bắt nạt ư? Chỉ vì mày là dạng miệng còn hơi sữa, nếu không lão tử đã đánh tuốt xác mày ra rồi! Nói xong lửa giận lại bốc phừng phừng, y lật tay xách bổng Lương Tiêu lên, quật đen đét vào mông nó. Ai ngờ đánh được một lúc lâu vẫn chẳng thấy nó hó hé gì cả, y rất lấy làm lạ bèn đặt nó xuống hỏi:

- Thằng khốn, sao mày không khóc?

Lương Tiêu căm uất nhìn y, nghiến răng bảo:

- Ngươi muốn lão tử khóc, lão tử càng không khóc!

Tần Bá Phù ngẩn người. Lương Tiêu lại gằn giọng:

- Ta còn nhớ rất rõ, ngươi quất ta cả thảy là năm mươi bảy cái, bây giờ ta đánh không lại ngươi, đợi khi nào ta luyện xong võ công, cũng sẽ dần ngươi lên đùi, quất trả cho đủ số!

Tần Bá Phù nghĩ bụng, "Thằng khá thật, bị ăn đòn mà còn nhớ rành mạch thế!" Đoạn y bảo:

- Được, ngày nào ngươi có nổi bản lĩnh đó, Tần mỗ sẽ nhận thua! Nhớ kỹ nhé, lão tử tên là Tần Bá Phù, đừng có đánh lầm người đấy!

Nhìn thấy thanh bảo kiếm sau lưng Lương Tiêu, y giật ra:

- Đây là thanh kiếm chém Mông Lợn phải không?

Rồi xé lớp vải rách nát, một luồng hàn khí thốc vào mặt. Tần Bá Phù buột kêu lên:

- Kiếm báu! Thằng ranh, mày lấy đâu ra vậy?

Lương Tiêu trừng mắt:

- Cái đồ thân tàn ma dại kia, ngươi định cướp kiếm của ta ư?

Tần Bá Phù ngớ người:

- Bố sư khỉ! Đoạn ném trả kiếm cho Lương Tiêu, cười nhạt. Hình như mày cũng võ vẽ chút công phu nông cạn! Ai dạy mày vậy?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ông bà ngươi dạy ta!

Tần Bá Phù sững người, không hiểu nó nói thế là ý gì. Lương Tiêu ngấm ngầm khoái chí, "Cha ta là ông ngươi, mẹ ta là bà ngươi, ta đương nhiên là lão gia nhà ngươi rồi!"

Tần Bá Phù nhẫn nại hỏi cặn kẽ thân thế Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu nói năng lung tung, mười câu thì dối trá đến bảy tám, hai ba câu còn lại cũng toàn châm chọc nhố nhăng. Được một lúc Tần Bá Phù mất hết kiên nhẫn, nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt nghiến răng, cấu véo Lương Tiêu một trận đau điếng. Thằng bé thâm tím mình mẩy, không nhịn được bật khóc, nó gạt nước mắt, ngấm ngầm quyết định, "Lão già chết bầm, ngươi lại đánh ta nữa. Từ nay về sau, lão tử thề không đội trời chung với ngươi. Ngươi bảo một đằng ta làm một nẻo, ngươi bảo vàng mười ta bảo cứt chó, trừ phi ngươi đánh chết lão tử, nếu không ta còn chống đối ngươi." Tần Bá Phù thì đã coi Lương Tiêu như truyền nhân y bát, chỉ hiềm tự trọng thân phận nên chưa muốn nói rõ ra mà thôi. Y còn tin chắc vào câu ngạn ngữ của người xưa "Thương cho roi cho vọt", vì vậy mới dùng vẻ uy nghi, dùng lời lẽ nghiêm khắc của một người thầy và động một cái là đánh đòn để giáo huấn nó, vốn chỉ mong giơ cao đánh khẽ là có thể khiến tiểu tử này ngoan ngoãn vâng lời, mai sau trở thành một đại hiệp uy chấn giang hồ, giúp bản môn phát dương quang đại. Không ngờ Lương Tiêu bẩm tính ngang ngạnh, thà chết chứ không khuất phục, Tần Bá Phù càng chửi mắng tàn tệ, nó càng chống đối kịch liệt.

Hai người ở trong túp lều gỗ mấy ngày, Tần Bá Phù cũng bình phục đến bảy phần. Một hôm y bảo Lương Tiêu:

- Nhóc, ta đã khỏi rồi, nay ta sắp đi Lâm An, ngươi đi cùng ta luôn.

Gần đây Lương Tiêu chỉ những muốn bỏ chạy, nhưng Tần Bá Phù võ công cao cường, lại giám sát nó chặt chẽ, rất khó thoát thân, nay nghe y nói vậy, nó nổi giận tức thì:

- Không đi!

Tần Bá Phù tát thằng bé một cái, mắng rằng:

- Đâu do mày quyết định được?

Rồi mặc kệ Lương Tiêu khóc gào, y lôi nó theo, nhằm hướng đông mà chạy.

Lương Tiêu nghiến răng căm uất, trên đường đi giở đủ mưu ma chước quỷ bỏ trốn đến cả chục lần, nhưng Tần Bá Phù võ công quá cao, lại giàu kinh nghiệm giang hồ, dẫu Lương Tiêu chạy được đến mười lăm hai mươi dặm đường cuối cùng cũng bị y bắt trở về. Tần Bá Phù thấy nó ngỗ ngược như vậy thì rất buồn, nhưng vò đầu bứt tai thế nào cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, mỗi lần bắt được nó y đều đánh một trận nên thân. Nhưng hôm nay đánh, mai Lương Tiêu lại chạy mất, mà thằng bé thì rất xảo quyệt láu cá, giỏi lập kế bày mưu, mỗi lần bắt một khó hơn. Tần Bá Phù thường mất rất nhiều tâm sức mới tìm được nó, lại không biết làm sao để nó nghe lời được, chỉ biết nện một trận cho đỡ tức là cùng. Cứ thế mãi, Tần Bá Phù dần dần hết hi vọng thu nó làm đồ đệ, tâm trạng càng lúc càng chán nản, suốt dọc đường chẳng nói chẳng rằng, mặt mũi ỉu xìu.

Hai người khó chịu gầm ghè nhau mãi tới tận địa giới Giang Nam. Núi đồi ẩn hiện, sông ngòi dọc ngang, người bản địa nói tiếng Ngô uốn éo, nghe rất ngấy. Lương Tiêu càng thêm bực bội, giả như gặp chí sĩ khẳng khái của Yên Triệu, cao giọng hát một bài thì cũng có thể vơi bớt phiền muộn, xả bớt nỗi ấm ức, nhưng lúc này bốn bề đều là tiếng nói tiếng hát não nề, thực khiến người ta sầu thảm, suýt chút nữa nó nổi tính hung chống đối Tần Bá Phù.

Hôm ấy, hai người co co kéo kéo, cuối cùng cũng đến được ngoại thành Lâm An. Tới gần cổng thành thì nghe thấy đằng trước có tiếng đả đấu vọng lại, Tần Bá Phù đoán chừng là dân giang hồ nào đó gây thù kết oán, trong lòng rất chán nản, không muốn gây chuyện nên định bụng đi vòng lối khác, nhưng Lương Tiêu rắp tâm gây rối, nghe Tần Bá Phù nói muốn đi đường vòng, nó bảo:

- Đường lớn không đi mà đòi đi đường nhỏ, ngu quá! Ta biết rồi, chắc ngươi sợ gặp phải hạng cao thủ lợi hại như lão hoà thượng nọ, không bằng người ta thì mất mặt.

Tần Bá Phù sừng sộ nạt:

- Nói bậy nói bạ! Người như đại sư đó thiên hạ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bọn rác rưởi kia đâu sánh được?

Lương Tiêu ngửa tay ra phân tích:

- Đếm được trên đầu ngón tay, cũng có nghĩa là nằm trong mười người võ công giỏi nhất. Ngươi đánh không lại lão ta, tức thị võ công của ngươi nằm ngoài mười người đó. Thế này vậy, ta tính luôn cả số ngón chân, biết đâu ngươi cũng chiếm được một chỗ.

Tần Bá Phù xanh xám mặt mày, cáu quá mà phải bật cười:

- Thế thằng quỷ nhà ngươi thì thuộc hạng nào? Lão tử là nhân vật cái thế, đâu đến lượt mày bình phẩm? Thôi được, để ta xem xem đằng kia có thứ gì khá khẩm không! Rồi y phấn chấn cắp Lương Tiêu chạy băng băng về phía chỗ đả đấu.

Đi được hơn hai trăm bộ, bên lề đường trước mặt họ hiện ra hai người đang đánh nhau. Một người áo vàng đầu trọc, bên vai và ngực để trần, trang phục tăng Tạng. Người kia là một ông già áo xanh lam, tóc hoa râm, chân bước loạng choạng. Nhà sư Tạng vừa cười giễu vừa xuất thủ, cử động lúc nhanh lúc chậm, không muốn lấy mạng đối thủ ngay nhưng cũng không dễ dàng cho người ta thoát thân, giống kiểu mèo vờn chuột.

Tần Bá Phù quan sát, thầm lấy làm lạ: "Đại hoà thượng này lai lịch thế nào đây? Còn ông già kia, Ưng trảo mạnh mẽ thế mà gặp phải hắn ta thì như gặp phải khắc tinh." Thấy ông già sắp nguy, y tăng cước bộ phóng tới.

Nhà sư nhận ra có người đến, cử động cũng nhanh hẳn lên, hắn huy chưởng vỗ vào lưng ông già khiến ông ta ngã chúi về đằng trước, sấp mặt xuống đất; rồi hắn cười hi hi, tiến lại gần thò tay vào ngực áo đối thủ định móc lấy vật gì. Tần Bá Phù không ngăn kịp bèn cau mày trợn mắt, thét vang như sấm. Nhà sư hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không tỏ vẻ sợ hãi, hắn bật thẳng mình dậy, lạnh lùng nhìn y.

Tần Bá Phù rảo bước như bay, chỉ thoắt cái đã tới gần. Nhà sư vểnh râu, tống quyền trái ra. Lương Tiêu ở xa ngoài một trượng mà cũng ngạt thở vì kình phong táp vào mặt. Tần Bá Phù vũ động tay áo rộng như cánh buồm đón gió. Tay áo căng phồng lên theo quyền kình. Nhà sư còn đương kinh ngạc, tay áo đã bọc lấy nắm đấm của hắn, thì ra Tần Bá Phù giấu chưởng bên dưới, âm thầm vỗ sang.

Quyền chưởng giao nhau. Nhà sư Tây Tạng ù cả tai, tim đập thon thót, mặt mày đỏ tía lên, hắn vội giật lui hòng giảm bớt chưởng lực. Tần Bá Phù liền thét lớn, vận kình vào tay áo, tung quấn lấy cổ tay hắn, nhà sư không lui được nữa, lực đạo đối phương ùn ùn đổ sang như triều cường. Ngay tức thì, Lương Tiêu nghe thấy một tràng dài như pháo liên châu nổ lạch tạch trong tay áo Tần Bá Phù. Mặt nhà sư từ đỏ đổi sang tím, từ tím biến thành đen, khi tiếng nổ thứ tám vang lên, khí đen trên mặt hắn đã dồn lên đến ba lần. Tần Bá Phù ngầm kinh sợ, chiêu Hồ lô Thốn kình y đang sử thuộc loại độc chiêu, hễ va chạm với đối thủ là sẽ lập tức phát taÌ?c, đánh cho đối thủ kỳ ngã mới thôi, tuy y chưa bình phục hoàn toàn nhưng vẫn đủ sức phát huy đặc tính ấy, không ngờ nhà sư Tây Tạng đỡ được tám chưởng liền mà vẫn đứng yên không ngã, thật vượt quá dự liệu của y.

Đột nhiên nhà sư nhợt mặt, hai mắt trợn tròn, râu ria dựng đứng, thét vang: "Bùm!" Tay áo vỡ tung. Nhà sư rút được tay, lùi ra nhanh như chảo chớp, trừng mắt nhìn Tần Bá Phù nói xì xà xì xồ, chẳng hiểu ngôn ngữ xứ nào. Hắn cũng không dám dừng lại lâu, nói xong lập tức xoay mình bỏ chạy.

Tần Bá Phù thầm than tiếc, chỉ tại y chưa khỏi bệnh, lực chảy không liên tục nên để tuột đối thủ. Y định đuổi theo thì chợt nhớ ra ông già áo xanh đang bị thương, bèn quay lại xem. Mặt ông ta vàng như nghệ, hơi thở rất yếu. Tần Bá Phù bắt mạch, bỗng cau mày hậm hực thốt: "Tên hòa thượng khốn kiếp!" Bảy chỗ kinh mạch trên người ông già đều đã bị chấn đứt hết, hiển nhiên là nhà sư đã hạ độc thủ nhiều lần trước khi y xuất hiện, nhưng ông già quá cương cường, bị thương nặng mà vẫn gượng giao đấu.

Thấy ông già đã hết hi vọng sống, Tần Bá Phù vừa buồn vừa giận, toan nhổm dậy đuổi theo tên nhà sư để đòi lại công đạo. Thình lình ông già mở mắt, níu lấy tay y run giọng bảo:

- Tráng sĩ chậm bước, dám hỏi quý tính đại danh!

Tần Bá Phù vốn không muốn để lộ lai lịch, nhưng thấy ông già đã gần đất xa trời, không nỡ nói dối, đành đáp:

- Tại hạ Tần Bá Phù.

Ông già nghe xong, cặp mắt mờ đục lộ sắc mừng, cười nói:

- Té ra là Tần Thiên vương, lão hủ sắp chết gặp được túc hạ, sống đời này cũng không phải ân hận gì nữa.

Tần Bá Phù ngượng chín người, nếu không phải tại y ban đầu suy nghĩ sai lầm, trù trừ trì hoãn thì đã cứu được ông ta rồi, càng nghĩ càng buồn phiền, y rầu rĩ đáp:

- Huynh đài bị thương nặng lắm, đừng nói nhiều mất sức.

Ông già cười buồn:

- Lão không cứu được nữa rồi, chỉ hiềm còn một nguyện vọng vẫn chưa thực hiện được, đoạn thò tay vào ngực áo lấy một cuộn giấy, run rẩy giở ra, trên đó chi chít hình vẽ thành quách núi sông. Đây là sơ đồ đê điều tám trăm dặm của Đại Tống, tên ác tăng kia đã trà trộn vào Bộ Binh để đánh cắp tấm bản đồ này, lão phu tình cờ bắt gặp, nghĩ kế đoạt lại. Không ngờ ác tăng võ công cao cường, ta chạy trốn tới đây vẫn không thoát khỏi độc thủ của hắn. Lão lại thở dài, tấm bản đồ này phải trả về cho Bộ Binh, nhưng chỉ e bọn canh gác biÌ£ thiÌ£t để tên ác tăng đó ăn cắp lần nữa, vậy nhờ Tần Thiên vương đến Thường Châu, gặp sư điệt ta là Cận Phi của Thần Ưng môn giao cho y liệu bề xử trí.

- Dám hỏi huynh đài và Thiên nhãn Điêu vương Vân Vạn Trình có quan hệ thế nào?

- Tiện danh Lục Vạn Quân, kẻ quá cố bất tài đó là sư đệ của lão. Nói đoạn hực một tiếng, người giật giật, rồi tắt thở. Tần Bá Phù nhấc tấm bản đồ đê điều lên, nhìn Lục Vạn Quân, rầu rĩ nghĩ bụng: "Từ lâu đã nghe Thần Ưng môn hành sự trung nghĩa, tiêu biểu là Vân Vạn Trình. Ta chỉ là hạc nội mây ngàn, chứ y thì là trụ cột võ lâm. Một dạo nghe đồn y thất bại dưới tay Tiêu Thiên Tuyệt, ta vẫn tưởng là chuyện không đáng tin, nhưng nay Lục Vạn Quân bảo y quá cố , chắc mười mươi là sự thật rồi."

Tần Bá Phù ngậm ngùi bảo Lương Tiêu:

- Mày đợi một chốc nhé, ta đào huyệt chôn tạm người này. Mai kia chuẩn bị xong quan tài thì sẽ đưa ông ta về quê.

Lương Tiêu cười nhạt, Tần Bá Phù bực mình đẩy bật nó sang bên đường rồi bỏ đi đào huyệt. Lấp đất xong xuôi cho Lục Vạn Quân, y nhét tấm bản đồ vào ngực áo, kéo Lương Tiêu vào thành Lâm An.

Lâm An là đế đô, quả nhiên phong khí bất phàm, kiến trúc xa hoa, cột kèo chạm trổ, rèm che trướng rủ, hương thơm sực nức. Hai người đi qua những nơi giải trí và ca lâu thương xá, chỗ nào cũng réo rắt sáo đàn, dặt dìu xướng họa, lại có rất nhiều tiết mục tạp kỹ như tung hứng đi dây, chui vòng lửa, luồn cửa, nhào lộn... Tiếng rao hàng gọi khách, tiếng hò la cổ vũ náo nhiệt một vùng. Lương Tiêu háo hức nhìn ngó rồi định chúi đầu len qua đám đông để xem. Tần Bá Phù sợ nó thừa cơ chạy trốn nên luôn miệng quát gọi và lôi nó lại. Lương Tiêu vùng vẫy gào thét khiến ai nấy đều phải ngoảnh trông. Tần Bá Phù bực mình cốc vào đầu thằng bé. Lương Tiêu đau đến ứa nước mắt, sực nghĩ ra một ý, nó lao bổ đến ôm chặt lấy đùi Tần Bá Phù la chói lói:

- Đồ giết người! Tên mẹ mìn này lừa tôi đem đi bán, còn định giết tôi nữa!

Nó gào rú giữa đường, dân tình xúm cả lại chỉ trỏ bàn tán.

Tần Bá Phù tức ứa máu, cấu véo nó, hầm hầm bảo:

- Thằng vô lại, lừa mày đem đi bán cũng chả ma nào nó thèm đâu!

Nhiều người nhòm ngó quá, y đâm mất tự nhiên, rồi ngại Lương Tiêu lại gào la bậy bạ nữa khiến quan sai chú ý, y bèn nhấc bổng nó lên, rảo bước xuyên qua đám người. Ngoặt qua nhiều đường to ngõ nhỏ, đến một con hẻm lát đá xanh, Tần Bá Phù đặt Lương Tiêu xuống, móc trong ngực áo ra một miếng ngọc bội hình con hạc, buộc vào thắt lưng. Lương Tiêu mãi mới được thả lỏng, bèn thút thít vắt mũi quệt mắt khóc rấm rứt, trông thấy con hạc bằng ngọc trắng có lẩn vớt vàng, chạm trổ rất tinh xảo, cổ uốn chân cong, bộ dạng ủ rũ như thể ốm đau, nó thầm chửi: "Cái thằng già, quặt quẹo một mình chưa đủ, đến ngọc bội cũng tạo dáng cò bợ dầm mưa, sớm muộn gì cũng chết!"

Tần Bá Phù lôi nó vào sâu trong hẻm, cuối hẻm có một tòa phủ đệ. Cửa lớn khép kín, đằng trước là cặp sư tử đá quỳ. Vòng gõ cửa gối lên một cái đầu thú bằng đồng. Tần Bá Phù nắm vòng cửa dập sáu nhịp, ba nhanh ba chậm. Rất nhanh chóng, cổng mở. Một bộ mặt già nua chi chít nếp nhăn ló ra, nhìn Tần Bá Phù từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở con hạc ngọc, lão bật kêu "Úi chà!" và cười xòa:

- Tần Tổng quản đấy ư?

Tần Bá Phù mắng:

- Lão bộc, mắt mũi kém đến thế à? Sao chỉ nhận ra ngọc không nhận ra người?

Lão già cười cười dẫn hai người vào:

- Ông bận bịu nhỉ, chả mấy khi thấy mặt. Dễ hai năm rồi không đến Thiên cơ biệt phủ ấy!

Tần Bá Phù nói:

- Một năm năm tháng!

Lão già vỗ trán đánh bộp:

- Đấy, sắp xuống lỗ rồi, chẳng nhớ gì nữa. Tần Tổng quản nhớ kỹ thật!

Lương Tiêu nhìn hai người, vọt miệng hỏi:

- Tổng quản ư? Ngươi chăn lợn hay chăn trâu?

Lão già tắt cười, Tần Bá Phù sầm mặt, vả Lương Tiêu một cái:

- Chăn cái con khỉ ghẻ nhà mày!

Lương Tiêu lao bổ tới cắn xé, mới một hiệp đã bị trói quặt hai tay lại đằng sau. Lão người ở chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi rằng:

- Thằng ăn xin đoÌ? laÌ¬...

Lương Tiêu gào lên:

- ... là thằng bố mày!

Lão già há hốc miệng, Tần Bá Phù cười nhạt:

- Mặc kệ nó, thằng quỷ con này giỏi chọc giận người ta lắm!

Lương Tiêu bảo:

- Muốn không giận thì thả ta ra!

Tần Bá Phù đáp:

- Đừng có mơ!

- Mơ ư? Lương Tiêu cười nhạt, hừ, nếu nằm mơ thì ta đập chết ngươi hàng ngàn lần... Này, tử tế thì đừng động thủ!

Tần Bá Phù cốc vào đầu nó, chửi:

- Thân lừa ưa nặng, không ăn đòn không nên thân!

Hai người tiến dần vào trong, vẫn liên tục chửi bới giằng co lẫn nhau. Lão đầy tớ già cứ há hốc miệng, bụng bảo dạ: "Tần Thiên vương bình sinh nghiêm khắc uy nghi, sao lại đi cãi vã với thằng ăn xin này, hạ thấp cả thân phận của mình đi."

Tần Bá Phù vào sảnh an tọa, lòng tức giận chưa nguôi. Con ở bưng trà xanh lên, y nhấp nhấp mấy ngụm, nén cơn nộ hỏa xuống bảo Lương Tiêu:

- Vào đến đây rồi, mày đừng hòng tác quái... ĐỪNG CÓ NGHỊCH CON CHÓ, nghe tao nói không?

Lương Tiêu ngó lơ không đáp lời, cứ mải miết ôm Bạch Si nhi đùa giỡn.

Tần Bá Phù đứng phắt dậy, Lương Tiêu vội bỏ con chó ra:

- Nghe rồi nghe rồi, ngươi nói hay hơn đánh rắm!

Tần Bá Phù gật đầu định ngồi xuống, lúc ấy mới nghe hết câu, lại gầm lên:

- Thằng đốn mạt, suốt ngày vòng vo để chửi người ta! Y kéo thốc Lương Tiêu đến gần, chợt nhận ra lão đầy tớ đang đứng trơ mắt ếch ngay đấy, nghĩ bụng giằng co với một thằng ranh con trước mặt người khác có phần không ổn, y lập tức buông Lương Tiêu ra và hỏi, lão bộc! Trong biệt phủ còn ai không?

Lão già hắng giọng, chực cất tiếng lại thôi. Tần Bá Phù trông bộ dạng dền dứ, cau mày giục:

- Sao, có gì cứ nói đi!

Lão già liếc Lương Tiêu, chậm rãi đáp:

- Sáng nay hai vị thiếu chủ cũng đến. Uyên thiếu chủ đang ở trong phủ, còn Dung thiếu chủ vừa dẫn cô Sương ra ngoài chơi! Ông cũng biết tính Dung thiếu chủ rồi đấy, gặp phải thằng nhãi linh tinh beng này chắc mọi việc sẽ rối tinh lên cho mà xem.

Tần Bá Phù cười:

- Khéo nhỉ, họ cũng đến rồi ư? Ha, thế mà lão không báo sớm!

- Thì ông cứ mải nói chuyện với thằng ăn... ơ... chú bé này, tôi làm gì có cơ hội chen vào.

Tần Bá Phù đứng dậy bảo:

- Hay lắm! Ta phải gặp Thanh Uyên cái đã!

Xong y dẫn Lương Tiêu đi vào, được mấy bước sực nghĩ: "Thanh Uyên cao quý khoáng đạt, nho nhã tuấn tú, còn thằng ôn này lôi thôi bẩn thỉu, đâu tiện để gặp cậu ấy? Không chỉ khiến cậu ấy chướng mắt mà cũng làm lão tử mất mặt theo." Đoạn bỏ Lương Tiêu ra và gọi:

- Lão bộc, lão chuẩn bị ít nước nóng tắm rửa cho nó! Hừ, chẳng ra cái thể thống gì, trông cứt chó còn sạch sẽ hơn! Y trừng mắt bảo Lương Tiêu, đừng có giở trò, phải ngoan ngoãn nghe lời! Tao chạy đằng này một tí rồi sẽ quay lại.

Lương Tiêu co rúm, vẻ như đã mất hết tinh thần, bị nhiếc cũng chẳng hé răng cãi cọ. Tần Bá Phù mỉm cười nghĩ, "Con khỉ này cũng có lúc biết mệt ư?" rồi y vội vã bỏ đi.

Lão bộc nhìn Lương Tiêu với vẻ không vui. Tuy lão là đầy tớ thật, nhưng chỉ toàn phục vụ những nhân vật phong lưu tiêu sái, thanh khiết cao quý, đời nào phải hầu tắm một thằng khố rách áo ôm thế này. Chỉ tại Tần Bá Phù ra lệnh, chứ không thì chả bao giờ lão thèm động một móng tay vào cái đồ rác rưởi ấy. Lão hừ mũi bảo:

- Đi nào!

Lương Tiêu gật đầu, bám theo sát gót. Lão bộc vừa bước mấy bước, bỗng cảm thấy sau lưng nóng rực, toàn thân mềm nhũn, tim đập thon thót:

- Úi giời ơi, thằng giặc con điểm huyệt lão phu rồi ư?

Vốn lão cũng khá võ công, nhưng sống trong nhà giàu đã lâu, ít khi động chân động tay với ai, khó tránh khỏi mất cảnh giác, càng không ngờ là Lương Tiêu biết điểm huyệt.

Lương Tiêu lật lão bộc ra, chừng như chưa yên tâm, nó đá thêm hai phát vào huyệt Chí Dương của lão, xong nhìn theo hướng Tần Bá Phù vừa bỏ đi, nó hẳn học hừ mũi, ôm con chó ra khỏi sảnh đường, nhưng để tránh lộ tung tích, nó không đi về phía cổng lớn. Khi mới vào phủ nó đã quan sát để tìm đường trốn, nên bây giờ chạy một mạch đến gần tường, nơi có một giàn trường xuân xanh mướt. Lương Tiêu theo giàn trèo qua bức tường cao hơn hai trượng, nhảy xuống mặt ngoài ngõ, xong vắt chân lên cổ chạy thật nhanh.

Lần này chẳng biết nó chạy bao xa, chỉ biết ra khỏi thành Hàng Châu, con đường trước mặt dần dần rộng mở. Trời nước xanh trong, tơ liễu phơ phất, cảnh sắc hài hòa. Trên mặt hồ san sát thuyền màu, tiếng cầm

ca rộn rã không dứt. Lương Tiêu không hề hay biết đây chính là Tây Hồ nức tiếng nhân gian, chỉ biết nhìn ngắm thì thấy lòng dạt dào khoan khoái.

Thong thả bách bộ một lúc đâm buồn tiểu, Lương Tiêu quen lối đồng dã, chẳng nề bờ kè rặng liễu đông người qua lại, cứ thế đứng xả vòi xuống hồ, giữa tiếng gió hiu hiu và đàn sáo tưng bừng. Cảnh tượng ấy quả thực rất nổi, du khách quanh hồ lắc đầu bất bình. Lương Tiêu đang khoan khoái xả thì nghe thấy sau lưng có người mắng, giọng lanh lảnh:

- Ô quân súc sinh ở đâu ra thế này! Hạ lưu quá thể đáng!

Lương Tiêu cáu sườn ngoái nhìn, trông thấy một cô thiếu nữ vận áo trắng tinh, dắt theo một cô bé con nữa cũng áo trắng đang quay mình bỏ đi, đằng sau họ là sáu tên đại hán, ai ấy vai u thịt bắp, cổ nổi gân chằng chịt, rõ ràng đều là dân luyện võ.

Lương Tiêu giận sôi, kéo quần lên rón rén bám theo. Chợt đằng xa có tiếng trống la rổn rảng, du khách túm tụm tụ tập, thiếu nữ áo trắng cũng đi lại đó xem. Lương Tiêu rúc vào đám đông. Người ngợm nó bẩn thỉu, chẳng ai muốn tranh đường, chỉ cau mày nhao nhao chửi mắng. Lương Tiêu chen lên hàng đầu một cách ngon lành, thò cổ ra nhìn. Giữa vòng người có một hán tử gầy gò thấp bé, tay trái cầm roi da, tay phải dắt con khỉ. Con khỉ nhỏ lạ lùng, dễ mà đặt vừa trong lòng bàn tay, lông vàng kim phủ kín thân mình, mũi hếch hứng trời, đôi mắt đỏ rực đảo đảo xung quanh.

Lương Tiêu giương mắt xem, bỗng trông thấy ngay cô con gái nhà kia đứng phía đối diện. Cô ta tuổi cỡ mười bảy mười tám, da trắng mịn, mặt đẹp tuyệt, lông mày cong cong, vẻ người sáng sủa thông minh. Cô bé con đi cùng tuổi còn rất nhỏ, bộ điệu nhút nhát rụt rè, mặt mày xanh xao. Sáu gã vạm vỡ nọ đứng thành vòng bán nguyệt sau lưng họ, ngăn cách hẳn với đám đông. Lương Tiêu nghĩ bụng, "Vừa rồi đứa nào chửi mình ấy nhỉ?" Nó thắc mắc nhìn thiếu nữ, rồi lại nhìn cô bé con.

Gã diễn trò gõ thanh la phèng phèng:

- Tại hạ Trương Tam, người Xuyên trung! Nay mượn con súc sinh lông vàng này để kiếm ít lộ phí! Xin hãy xem: chỉ nhờ khéo miệng, khỉ mặc áo quan!

Con khỉ kêu khẹc khẹc, mở hộp lấy ra một tấm áo trào đỏ, vụt một cái choàng lên mình, mọi người thấy nó tinh nhanh thế thì nhao nhao khen ngợi.

Trương Tam lại rao:

- Nhờ biết làm thơ, khỉ đội mũ quan!

Con khỉ lắc lư đầu một lúc, lấy điệu bộ văn nhân ngâm ngợi, sau đó nhấc trong hộp ra một chiếc mũ triều thiên bằng giấy bồi, chụp lên đầu mình. Mọi người lại rào rào hoan hô. Trương Tam tiếp tục:

- Nhờ tài dập đầu, khỉ ngồi kiệu lớn!

Gã vừa dứt lời, con khỉ liền quỳ mọp xuống, khấu đầu lia lịa, sau đó lôi ra một cái kiệu giấy không có đáy, trùm vào quanh hông đi nghênh ngang.

Không khí bỗng lặng như tờ. Cô thiếu nữ áo trắng bật reo, giọng lanh lảnh:

- Hay lắm!

Lương Tiêu nghe quen tai, nhủ bụng, "A chính ả này chửi mình!" Nó định đi sang gây sự, nhưng con khỉ diễn trò hay quá, nó không sao rời mắt được.

Trương Tam gõ thanh la:

- Sói phương bắc tràn xuống, khỉ lĩnh ấn tướng quân!

Con khỉ giơ một ngọn thương lên múa may loạn xị. Trương Tam hô:

- Bất lực lại vô mưu, thua chạy ba ngàn dặm!

Con khỉ lập tức quẳng thương đi, lăn lộn lung tung dưới đất, giả bộ như bỏ trốn. Trương Tam lại tiếp:

- Gặp giặc lệ như mưa, tình nguyện làm nô bộc!

Con khỉ dụi mắt khóc lóc, xong dập đầu lia lịa. Trong đám đông, rất nhiều người ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu.

- Lửa khói hun triều dã, trở tay nắm thực quyền! Trên ép vua nhu nhược, dưới hiếp đáp tôi trung.

Trương Tam ngâm ngợi, con khỉ cũng ưỡn ngực thót bụng làm ra vẻ kiêu ngạo oai phong. Quần chúng biến sắc, những người tinh tế hiểu chuyện thì lặng lẽ rút lui khỏi đám đông rồi lỉnh đi mất.

- Bỗng đâu sứ Hồ đến, cung kính như gặp cha. Sớm chiều cười đón ý, vẫy đuôi đi vòng quanh!

Con khỉ nghiêng nghẹo qua lại theo nhịp thơ, ngửa mũ bước lòng vòng thu tiền. Thi thoảng mới có người vứt xuống một đồng xu, thiếu nữ áo trắng thì tung một nắm bạc to xủng xoẻng. Lương Tiêu nhìn con vật lanh lẹn dễ thương thì thích lắm, định bụng chọc ghẹo, đợi con khỉ đến trước mặt thì vung tay hất rơi cái mũ quan trên đầu nó, con khỉ vội vàng chạy theo nhặt. Lúc ấy Trương Tam đang đọc đến câu:

- Không hiểu gì liêm sỉ, chẳng giữ đạo vua tôi! Thân mang danh tể tướng, thực khỉ đội mũ thôi!

Gã đảo mắt trông, liếc thấy con khỉ không còn mũ nữa, chẳng ăn nhập gì với "thực khỉ đội mũ thôi", khiến kịch từ giảm hẳn âm vận, gã nổi giận kéo nó lại lấy roi nện tơi bời. Con khỉ bị đòn đau kêu oe óe, đôi mắt cứ xoáy lấy Lương Tiêu. Lương Tiêu gặp ánh mắt nó đâm lúng túng, đang định đến gần can thiệp thì cô bé con nhà nọ đã gỡ tay thiếu nữ chạy vù vào giữa vòng, ôm choàng lấy con khỉ, đưa lưng ra che đòn.

Trương Tam trở tay không kịp, roi sắp quất xuống đỉnh đầu cô bé, bỗng thấy tay căng ra. Thiếu nữ áo trắng đã nắm chặt cái roi, thở dài:

- Hiểu Sương, con lại trở chứng rồi!

Cô bé thả con khỉ, ngoắt nhìn Lương Tiêu thốt:

- Đồ xấu xa!

Lương Tiêu ngẩn người. Cô bé xỉa tay vào mặt nó, lắp bắp nói:

- Ta trông thấy hết, chính... chính ngươi bắt nạt con khỉ! Ngươi... ngươi hất rơi cái mũ!

Cô bé mất bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ tai tái chuyển màu đỏ ửng. Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng nhìn Lương Tiêu, kéo cô bé về bảo:

- Đừng chuyện trò với hạng súc sinh này!

Lương Tiêu lặng ngắt, thình lình nhổ hai bãi nước bọt ra tay, quay phắt đi cào loạn xạ xuống đất. Thiếu nữ áo trắng thầm kinh ngạc, "Thằng súc sinh làm cái trò gì vậy, hay nó vốn bị điên?" Cô ta chưa nghĩ xong, Lương Tiêu đã quay lại, chạy ào đến gần họ. Mọi người không biết nó có võ nên đều không kịp phản ứng, chỉ nghe bốp bốp hai cái, mặt cô bé con tức thì in hình hai dấu tay đen nhẻm. Thiếu nữ cả kinh phất tay áo ra, kình lực ùn ùn tràn sang, Lương Tiêu nghe tức ngực, vội vã tung mình lộn một cái, lẩn luôn vào đám đông!

Thiếu nữ áo trắng chực đuổi theo, chợt có bốn năm tên công sai rẽ đám đông xông tới, điểm mặt Trương Tam quát:

- Tên diễn trò giỏi thực, dám làm càn ngay dưới chân Thiên tử, chán sống rồi ư?

Đoạn chúng quăng xích sắt ra trói gô Trương Tam lại. Trương Tam vẫn bình thản như không, hai tay chống nạnh, cười lớn:

- Ta làm càn ư? Kẻ làm càn thực sự là cái thằng Giả Tự Đạo chuyên hiếp trên lừa dưới, bán nước cầu vinh ấy! Đồ khỉ đội mũ, khỉ đội mũ...

Tên trưởng nhóm tóm lấy gã, vả cho bảy tám cái liền. Trương Tam mồm miệng nhoe nhoét máu vẫn không chịu im, gã khóc rống lên:

- Ối Đại Tống ôi, ba trăm năm điển chương văn vật sắp bị chôn vùi trong tay hạng văn nhân gối mềm lưng dẻo...

Bọn công sai vừa lôi vừa kéo, tay đấm chân đá, đánh Trương Tam ộc máu mũi máu mồm.

Thiếu nữ trợn tròn cặp mắt phượng, định tiến tới can thiệp. Vừa lúc lại có mười mấy tên công sai khác ùn ùn chen vào, sáu hán tử tùy tùng vội vàng ngăn cô, luôn miệng khuyên lơn:

- Thiếu chủ, không được, không được...

Trương Tam thì gào thét liên hồi kỳ trận:

- Thái tổ Hoàng đế ôi! Dương Lệnh công ôi! Nhạc gia gia ôi! Hoài An vương ôi! Các ngài mở to mắt ra mà xem... xem kỹ vào... Đại quân Nguyên triều đang áp sát biên giới, Tống triều ở đây thì ca vũ thăng bình, các ngài nhìn Tây Hồ đi, trong hồ thường có nước... ha ha... nhưng hồ này nước đâu? Chỉ toàn mồ hôi xương máu của dân thôi...

Bọn công sai cuống cả lên, xiết chặt xích vào cổ Trương Tam, buộc gã im miệng, Trương Tam quằn quại vùng vẫy.

Thiếu nữ áo trắng dậm chân thét lớn:

- Tránh ra!

Sáu hán tử nọ cố sống cố chết ngăn cản, thiếu nữ vung tay bạt tai búa xua, bọn họ vẫn không chịu để cô ta thoát. Trương Tam bị đám công sai lôi xềnh xệch đi sáu bảy trượng, bỗng há miệng trợn mắt, người ngay đơ ra. Tên trưởng toán ghé tay vào mũi gã thì thấy đã tắt thở rồi, hắn cau mày, lắc đầu cười:

- Chắc là một thằng điên, rồi ngoảnh sang bảo đồng bọn. Con khỉ của thằng này đâu? Đem ra vần cho chết mẹ nó đi, đỡ bị đứa dở hơi nào thu nhặt về mà giở trò bậy bạ!

Đám công sai đồng thanh khen phải.

Thấy Trương Tam bị siết cổ chết, thiếu nữ tức giận vô cùng, lại nghe bọn chúng đòi giết con khỉ, cô ta vội ngó quanh tìm thì không thấy con vật đó đâu nữa.

Một kẻ la lên:

- Hình như thằng ăn mày nọ thừa lúc lộn xộn lẫm đi mất rồi!

Thiếu nữ chưng hửng, cô bé con thì sợ sệt thưa:

- Cô cô, con trông thấy thằng xấu xa đó ôm con khỉ chạy đi!

Khuôn mặt cô bé còn nguyên hai dấu tay đen nhẻm, thiếu nữ nhìn thấy lại tức đầy một ruột, cao giọng hỏi:

- Thằng súc sinh ấy đi hướng nào? Ta phải lóc thịt lột da nó, đoạn dắt đám thủ hạ chạy long xòng xọc tứ phía để truy tìm.

Lương Tiêu chạy được một thôi, không thấy ai đuổi theo, lại loáng thoáng nghe tiếng Trương Tam và sai nha cãi cọ chửi bới, bụng rất lấy làm tò mò, không nhịn được bèn lộn trở về, vừa lúc Trương Tam đang bị công sai nện cho máu me đầy mặt, mọi người đều chăm chú theo dõi. Con khỉ con thì nép mình ở một bên, không mảy may nhúc nhích, chỉ có cặp mắt rực lửa quay quay đảo đảo. Lương Tiêu mừng húm, im lìm lần đến, nhân lúc mọi người còn phân tâm, nó ôm choàng lấy con khỉ, nhét vào ngực áo, chợt nhận ra đằng xa cô bé con áo trắng đang trừng mắt nhìn mình, há miệng chực la, nó vội vàng dứ dứ nắm tay về phía đó, cô bé giật thót, không dám lên tiếng nữa.

Lương Tiêu dọa con bé xong xuôi liền chạy vù đi thật xa, đến dưới một cây liễu thì dừng chân, móc con khỉ ra xoa đầu vuốt ve, ai ngờ con khỉ khó chịu, cắn luôn một phát vào tay nó. Lương Tiêu bị đau, lỏng tay, con khỉ bèn nhảy vút ra, tung mình bật lên cây liễu bên cạnh. Lương Tiêu vội vàng giơ chân giẫm luôn vào sợi dây còn vòng trên cổ nó, con khỉ chạy tíu chạy tít, nhưng vẫn loay hoay tại chỗ. Lương Tiêu sờ vào chỗ đau ở lưng bàn tay, tức ói máu, nhặt luôn sợi thừng lên buộc vào chân con chó, hạ lệnh:

- Bạch Si nhi, cắn nó mau!

Bạch Si nhi nghe lệnh phóng đến, nhe răng táp con khỉ. Con khỉ thấy chết phải chạy, tuy rằng rất lanh lợi, nhưng khổ cái là chạy chưa bao xa đã bị sợi dây ở chân con chó ghì cứng. Hai con vật một chạy một đuổi, sợi thừng bị kéo thẳng căng. Lương Tiêu đứng xem, cười lăn cười lộn. Thình lình con khỉ quay phắt lại,

chạy vòng vòng quanh Bạch Si nhi. Nó chạy được ba vòng thì con chó bị quấn ríu bốn chân, ngã đánh uỳnh ra đất, ngóng Lương Tiêu sủa oăng oăng. Lương Tiêu trố mắt, bụng bảo dạ:

- Con khốn kiếp này gian giảo thật!

Con khỉ vàng tuy đã trói được con chó, nhưng chính mình cũng bị dính chặt vào đầu dây, không cựa quậy gì được nữa.

Người qua đường trông thấy hai con vật bị buộc dây nằm quay đơ ra đó thì đều cười ha hả. Bỗng một giọng oanh vàng cất lên:

- Thằng súc sinh!

Giọng rất trong, vừa nói vừa cười nghe lanh lảnh như chuông. Lương Tiêu giật thót, không kịp bế cả chó với khỉ, vứt tất đấy co giò chạy, nhưng vừa mới nhấc chân đã thấy hai đại hán đến chắn trước mặt, tay dang rộng định chụp lấy nó. Lương Tiêu hụp đầu xuống, sử chiêu Dã cẩu phốc thực trườn đi sát đất, luồn qua dưới nách một người. Hai hán tử hợp kích, chắc mẩm bắt Lương Tiêu dễ như trở bàn tay, dè đâu thằng lỏi sử dụng chiêu số vô lại như vậy. Họ còn đương ngỡ ngàng, chợt nghe bùm một tiếng, Lương Tiêu đã nhảy tót xuống hồ. Thiếu nữ áo trắng nhăm nhăm đuổi theo, thấy vậy bèn dừng bước.

Lương Tiêu bơi oàm oạp như cá chép. Ra xa chừng năm sáu trượng, không ai đuổi theo, nó mới trở mình trồi lên, quay mặt về phía bờ ngoác miệng chửi:

- Con mụ nanh nọc! Có giỏi xuống đây xem bố mày xử lý mày ra sao!

Thiếu nữ là con nhà quyền quý, nào đã bị ai nói nặng nói nhẹ bao giờ, nghe vậy choáng người thét:

- Ngươi... ngươi mắng... mắng ta là gì?

Lương Tiêu ỷ vào việc thiếu nữ không biết bơi, cứ hoa chân múa tay loạn xạ, đắc ý rủa:

- Con nanh nọc, con nanh nọc...

Thiếu nữ đỏ bừng mặt, ngượng quá hóa giận:

- Thằng súc sinh, ngươi... ngươi làm người ta tức chết! Cô nới áo tháo đai, chuẩn bị nhảy xuống. Đám tùy tùng phát hoảng, cố sức ngăn cản:

- Không được, thiếu chủ không biết bơi, đừng mắc lừa thằng lỏi đó.

Cô gái nghĩ cũng phải, bèn ra lệnh:

- Vậy được, các ngươi xuống bắt nó!

Sáu người nghệt mặt, nhưng lệnh chủ khó cưỡng, đành cởi áo thoát hài nhảy xuống nước. Họ là hảo thủ võ công, nhưng bơi lội chỉ vào dạng tầm tầm. Lương Tiêu lớn lên ở Bạch Thuỷ Loan, đầm sâu suối cạn trong vịnh thân thiết với nó như phòng ngủ vậy, lúc này thấy đám người lớn vụng về loay hoay, nó không lùi mà lại tiến tới đón. Bảy người xoay trở vùng vẫy trong hồ, khiến làn nước xanh biếc sủi lên như sôi.

Giỡn họ một lúc, Lương Tiêu thình lình trườn ra. Sáu người tái mặt giữ thắt lưng, lúc lắc chìm xuống. Thiếu nữ áo trắng giật mình hỏi:

- Sao thế? Có bị thương không?

Một đại hán cố sức ngoi đầu lên đáp:

- Không... khực...

Thiếu nữ hỏi:

- Thế các ngươi làm sao vậy?

Đại hán đó sặc hai ngụm nước:

- Thuộc hạ...khực khực... thất lễ... khực khực...

Thiếu nữ dậm chân:

- Thất lễ gì? Mau tóm thằng súc sinh ấy đi!

Đột nhiên sáu đại hán ai nấy lỏng tay, quần đột nhiên tụt xuống đầu gối, thiếu nữ hoảng hồn vội vàng bịt mắt, còn một tay bịt mắt cô bé con.

Sáu người bối rối vô cùng, trần truồng lóp ngóp bò lên bờ, vội vàng vặn lại lưng quần, không dám thả ra nữa. Nguyên là Lương Tiêu thi triển Như Ý Ảo Ma thủ, tút hết dải lưng của họ. Thằng bé cười khành khạch dưới hồ, thiếu nữ càng giận, giậm chân một lúc rồi cướp lấy một chiếc thuyền nhỏ, sáu người tuỳ tùng còn dở tay vận lưng quần, không sao ngăn cản kịp, đành chỉ giương mắt nhìn cô gái chèo ra giữa dòng.

Thiếu nữ chưa chèo thuyền bao giờ, mấy nhát đầu rất vụng về, khiến con thuyền cứ tròng trành xoay trở, nhưng sau mấy lần quạt nước, hình như đã tìm ra được yếu lĩnh, sử đôi mái chèo gạt nước rất nhịp nhàng. Lúc ngẩng lên thì không thấy bóng dáng thằng súc sinh đâu, cô ta đương kinh ngạc, chợt cảm thấy con thuyền rung lắc, vội sử chiêu Đông tề trấn nhạc xuống tấn, chiếc thuyền lún mạnh xuống nửa thước, đè lên đầu Lương Tiêu, đập cộp vào sọ dừa thằng bé khiến nó hoa cả mắt. Lương Tiêu không nản lòng, liền sử kình đẩy lên mấy lần nữa, nhưng người nhỏ sức yếu, trong khi cô gái bộ pháp linh hoạt, trước sau vẫn đè nghiến xuống con thuyền nhỏ. Hai người đấu được sáu bảy lần, Lương Tiêu nhô đầu lên thở, nhưng bị thiếu nữ áo trắng quét chèo qua góc trán đau rát, nó nổi giận ngụp xuống, tuốt bảo kiếm ra đâm một nhát thủng đáy thuyền.

Cô gái thấy nước chảy vào thuyền thì hoảng kinh thất sắc, vừa may gần đó có một cỗ du thuyền lộng lẫy, trên thuyền rộn rã tưng bừng, không khí rất náo nhiệt. Thiếu nữ chẳng kịp nghĩ ngợi gì, phóng luôn sang. Lương Tiêu bám theo, đục tiếp cỗ du thuyền, nước tràn vào đáy khoang, con thuyền tròng trành, hành khách náo loạn.

Tây Hồ giờ này lắm thuyền du, thiếu nữ áo trắng tung mình nhảy sang thuyền khác, Lương Tiêu theo sát không rời. Thiếu nữ nhảy cao bật thấp, thoắt đây thoắt kia, mỗi lần cô đáp xuống, Lương Tiêu lại xoi thủng một con thuyền, nhưng cả hai chẳng hề hé răng, như thể có thoả thuận vậy. Chưa bằng thời gian tàn một cây hương, tiếng ca vũ khắp mặt hồ đã biến thành tiếng réo cha gọi mẹ, mấy chục con thuyền ngả nghiêng chao đảo, chèo bơi tứ tán.

Thiếu nữ bị Lương Tiêu đuổi chạy lung tung, lúc đầu tức lắm, nhưng thấy những tên quan to tác oai tác phúc, nhàn nhã hưởng lạc đều bị ướt như chuột lột, lại cảm thấy khoái chí vô cùng, vì vậy nhăm nhăm nhảy đến những chiếc thuyền sang trọng nhất. Con thuyền dưới chân vừa chìm, thiếu nữ ngoảnh nhìn quanh quất, trông thấy gần đó có một con thuyền trướng vàng hoa lệ khác hẳn bình thường, đoán chừng là của đại thần trong triều, cô bèn nhún chân đáp xuống. Người còn ở trên không, đã thấy một cây sào tre đâm thẳng vào mặt, kình lực hùng hậu. Cô gái giật thót, vội huy chưởng chặt xuống cây sào, tay chạm sào mà hệt như bị sét đánh, vai trái tê rần, cô liền mượn lực đàn hồi từ thân sào, lộn người bốc lên đỉnh thuyền.

Đằng mũi thuyền vang tiếng cười:

- Khinh công giỏi lắm!

Thiếu nữ chú mắt nhìn kỹ, đằng ấy có một nhà sư to béo mặc tăng bào hở ngực hở vai, tay cầm sào, trên mép mọc mấy cọng râu dựng ngược hệt như lông một con dím xù. Người vừa vỗ tay khen ngợi là một quý công tử ăn vận sang trọng đang phe phẩy chiếc quạt, trông rất có dáng. Hai bên trái phải chàng có hai người, người bên trái là một đạo sĩ khoác áo bào đỏ rực, râu đen bay bay; người bên phải thuộc tộc Hồ, tóc vàng mắt xanh, mình mặc y phục hoa hoè hoa sói, vừa cao vừa gầy in như cây tre miễu.

Thiếu nữ hơi ngạc nhiên, bốn người trang phục đều khác thường, ngoài công tử quý lệ, ba người kia cùng mạnh mẽ, dồi dào thần khí, hiển nhiên là có võ công. Quý công tử cứ nhìn xoáy vào cô, ánh mắt khiến người ta nhột nhạt, cô bèn bắt chéo hai tay, đôi mày liễu dựng ngược, quát hỏi:

- Vô lễ, nhìn cái gì mà nhìn, ngươi còn biết ngượng không vậy?

Công tử phì cười:

- Cô nương dung mạo tựa thiên tiên, tại hạ cầm lòng không đậu nên mới ngắm!

Thiếu nữ vốn cao ngạo, không để mắt tới những người đàn ông tầm thường, nay nghe gã công tử nói giọng khinh cợt như vậy thì rất lấy làm bực mình, chợt thấy dưới nước loáng động bóng người, đoán chừng Lương

Tiêu đã đến, cô tự nhủ, "Thằng tiểu yêu xuất hiện vừa lúc, để hắn đục chìm cái thuyền này, dìm bọn nó chết hết đi!" Chợt người Hồ cười khẩy, nói bằng tiếng Hán rất chuẩn:

- Ồ thằng lỏi rắc rối!

Công tử vẫn nhìn thiếu nữ chằm chằm, cười hì hì bảo:

- Cô nương đừng sợ! Cô cứ nghỉ ở đây, thằng nhỏ đừng hòng đục thủng được thuyền này, nói rồi y gập soạt cái quạt. Đạo nhân áo đỏ liền cười tiếp lời:

- Vâng, mời các vị thưởng thức công phu xiên cá của bần đạo.

Người Hồ nhếch miệng:

- Trong hồ này làm quái gì có cá?

Đạo nhân áo đỏ trỏ Lương Tiêu:

- Chả cá thì gì kia? Đoạn hắn phóng cây sào xuống thằng bé, đà phóng vừa chuẩn vừa độc, xem chừng Lương Tiêu khó tránh được. Trong lúc khẩn cấp, thiếu nữ vội rút chiếc trâm ngọc cài đầu, phi vào cây sào. "Rẹt" một tiếng, cây trâm tuy nhỏ nhưng đã đẩy cây sào chệch mục tiêu đến cả thước, khiến nó xẹt qua dưới nách Lương Tiêu, mang theo một ít máu.

Tự dưng thấy nách nóng ran lên như thể thủng một lỗ to lắm, Lương Tiêu vội vàng đổi hướng, bơi vào bờ. Đạo nhân áo đỏ phát bực, nhưng tự phụ thân phận, ra chiêu không trúng thì không xuất thủ nữa, chỉ hậm hực trừng mắt nhìn thiếu nữ, hừ mũi bảo:

- Nội lực khá lắm, bần đạo còn muốn được lĩnh giáo.

Thiếu nữ vốn đã sinh ác cảm, cũng chẳng màng chú ý đến lời hắn, chỉ phất tay áo, lướt sang một cỗ du thuyền gần đấy. Công tử cười ha hả:

- Mỹ nhân đã đến thì hẵng nán lại chốc lát, vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu.

Nhà sư Tạng hiểu ý, vươn tay chộp theo vai cô gái. Cô phất áo xuống cổ tay hắn, nhà sư Tạng tự phụ thần công, đẩy khí chạy suốt cánh tay. Đôi bên chạm nhau, hai người cùng chấn động. Thiếu nữ lướt ra sau mấy thước, nhà sư Tạng cảm thấy nhu kình theo cánh tay mình chạy ngược vào người, bán thân tê nhủn, nhất thời không sao đề khí được. Thiếu nữ cười nói:

- Có đi có lại mới toại lòng nhau, để ta trả ngươi một chiêu!

Cô lao đi như ngọn sóng, bay qua mấy cỗ du thuyền, phóng thẳng vào bờ. Nhà sư đang trong tư thế tiếp chiêu, thành ra bị lỡm, hắn chực đuổi theo, chợt công tử lạnh lùng bảo:

- A Than, ở đây tai vách mạch rừng, khoan hành động!

Nhà sư hiểu chủ nhân trách mình làm việc kém cỏi, rất lấy làm buồn rầu, chỉ vâng khẽ rồi lui sang một bên.

Lương Tiêu lên bờ lập tức vén áo xem nách, trên da có một vệt máu, may chỉ bị thương vào phần mềm, không có ảnh hưởng gì lớn. Thình lình thấy hai tên thị tòng vòng qua hàng kè trồng liễu chạy tới, Lương Tiêu vội vàng lủi biến vào đám đông. Đương mải chạy bỗng húc vào một người. Người này mình đồng da sắt, Lương Tiêu húc một cái mà ê ẩm cả đầu, mắt hoa mày váng, bèn ngước lên xem, không ngớt than khổ, chẳng hiểu thế là thế nào nữa.

Người nọ không để Lương Tiêu kịp chạy, tóm ngay lấy cổ nó, hai mắt trợn lên còn to hơn cả mắt trâu, tức giận quát:

- Này thằng tồi, mày trốn có nghề lắm!

Lương Tiêu bực bội cố sức giãy giụa. Hai người hầu đuổi tới nơi, tay kéo quần, miệng la chói lói:

- Tần Tổng quản đến đúng lúc quá, nếu không thằng súc sinh này đã thoát mất rồi!

Tần Bá Phù nhìn hai tên bộ dạng kỳ cục, cau mày hỏi:

- Các ngươi làm cái trò gì vậy?

Hai người nhăn nhó nhìn nhau, một người hằn học đáp:

- Đều tại thằng khốn kiếp này cả, rồi nộ hoả bốc lên, gã tát Lương Tiêu một cái nổ đom đóm. Thình lình một cánh tay thò ra nắm lấy cổ tay gã. Đại hán sửng người, cúi đầu chào:

- Uyên thiếu chủ!

Lương Tiêu liếc mắt trông, chẳng biết tự lúc nào bên cạnh Tần Bá Phù đã mọc ra một người đàn ông, tuổi hơn ba mươi, mặt đẹp như ngọc, vẻ người tuấn tú vô cùng, đôi mắt tựa hai đầm nước trong xanh trông thấu tận đáy. Y nhìn Lương Tiêu chăm chú khiến thằng bé nóng ran cả ngực, nó thầm nghĩ, "Ánh mắt ông này giống cha quá." Tim bỗng trào lên chua xót, cầm lòng không đậu, nó tự nhủ, "Cha cũng không đẹp bằng..." Người đàn ông thấy nó ngẩn ngơ nhìn lại mình thì mỉm cười:

- Ra là cậu đấy! Nghịch quá thật!

Xong y ngoảnh ra những chiếc thuyền chìm ngoài hồ, cau mày bảo:

- Chuyện lôi thôi thế này, nhất định quan sai sẽ đến, bây giờ mà không đi ngay thì rầy rà to!

Tần Bá Phù gật đầu, ngoái trông cỗ du thuyền đằng xa, bất giác nhướng mày nhận ra nhà sư đó chính là người mình đã từng chạm mặt ở ngoại vi Lâm An. Chiếc thuyền thong dong lướt xa dần, áng chừng không đuổi kịp nữa, y cáu kỉnh hừ mũi, xốc Lương Tiêu lên bỏ đi.

Được một đoạn, chợt nghe có người gọi, "Tần bá bá!" Tần Bá Phù quay lại, một người bé xíu chạy đến, lao bổ vào lòng y cười khanh khách. Nhận ra cô bé con mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng của Tần Bá Phù tươi lên, y âu yếm xoa đầu cô, cúi xuống thấp hơn, trông thấy cô đang ôm một con chó và một con khỉ, y cau mày hỏi:

- Sương nhi, sao bế mấy con vật này, không sợ bẩn à?

Cô bé cười:

- Không ạ!

Bạch Si nhi gặp được cậu chủ thì mừng quýnh lên, sủa au au tìm cách nhoài sang Lương Tiêu. Cô bé đỏ mặt nói:

- Trả cho ngươi, rồi giơ con chó cho Lương Tiêu. Thằng nhóc đón lấy, xoắn chặt cổ con chó để xả giận. Cô bé kêu lên, "Ối ối!" và cuống quýt bảo:

- Đừng vặn nó!

Lương Tiêu vẫn chưa hả, cười khẩy đáp:

- Nó không phải bố ngươi, ta hành hạ nó liên quan chó gì đến ngươi!

Người đàn ông trung niên nghe thấy, rất lấy làm kinh ngạc, Tần Bá Phù thì khỏi phải nói, y nhấc bổng Lương Tiêu lên, phát đen đét vào mông nó. Lương Tiêu ngoác mồm chửi bới thậm tệ, chợt trông thấy con khỉ vàng óng trong lòng cô bé, nó hầm hầm bảo:

- Mẹ mày, con khỉ đó cũng là của ta, trả cho lão tử mau!

Thấy nó nghiến răng nghiến lợi, cô bé con bất giác thụt lui, chừng như sợ nó cướp mất, cô ôm con khỉ thật chặt.

Tần Bá Phù nổi giận:

- Thằng trời đánh thánh vật! Mày còn làm bộ hung hăng nữa cơ đâÌ?y, xong y vả cho nó một cái bạt tai, giật con chó ra đưa cho cô bé con. Cô bé nhẹ nhàng ôm lấy, vuốt ve cái cổ nhem nhuốc của Bạch Si nhi. Con chó lim dim đôi mắt vẻ khoan khoái. Lương Tiêu ngứa mắt, ức quá ứa lệ làu nhàu, "Chó chết, không có tí nghĩa tình nào..." trong lúc ấy, Tần Bá Phù đẩy tuốt nó về Thiên Cơ biệt phủ.

Lão bộc đã được giải huyệt, siết nắm tay gườm gườm nhìn Lương Tiêu. Thằng bé biết không tránh được đòn roi, dứt khoát lau khô nước mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực bước, trong lòng quả quyết, "Đánh chết ta cũng

không cúi đầu." Dáng điệu ương ngạnh ấy khiến lão bộc càng thêm tức giận, lão nuốt nước bọt đánh ực, hậm hực nói:

- Uyên thiếu chủ! Thằng này không được dạy dỗ cẩn thận, xin thiếu chủ hạ lệnh để thuộc hạ nện cho nó một trận!

Người đàn ông trung niên xua tay cười:

- Thôi nào, lão tuổi tác thế rồi, hà tất đánh đồng mình với lũ trẻ con!

Y vừa dứt lời, lập tức có người cất giọng lanh lảnh:

- Phải đánh! Đánh cho chết đi mới được!

Thiếu nữ áo trắng xông vào, theo sau là bọn tuỳ tùng. Cô túm lấy Lương Tiêu, rồi ngay lập tức rảy nó ra, nhìn dầu mỡ dính trên tay mình, cau mày nói:

- Thằng ôn con, bẩn khiếp!

Lương Tiêu cười nhạt, thiếu nữ nhác thấy bộ dạng lì lợm đó càng thêm cáu kỉnh:

- Đồ súc sinh, muốn ăn đòn ư?

Lương Tiêu không chịu kém cạnh, gân cổ cãi:

- Mụ giặc cái, chính ngươi muốn ăn đòn ấy!

Thiếu nữ biến hẳn sắc mặt, vung tay lên, nhưng được nửa chừng lại hạ xuống, trừng mắt nhìn thằng bé:

- Nếu không phải vì đang ở trước mặt anh ta... hừ... sau này ngươi không được phép gọi ta là giặc... gì gì đó nữa, nếu không ta tát cho vỡ mồm!

Lương Tiêu trả đũa:

- Ngươi chửi ta trước mà!

Thiếu nữ nghiêm mặt toan mắng tiếp, cô bé con đã chen vào:

- Đúng, cô mắng họ trước!

Thiếu nữ lườm cô bé:

- Giỏi nhỉ, Hiểu Sương ăn cây táo rào cây sung, lại đi giúp người ngoài cơ đấy, rồi cô đỏ mặt, hừ khẽ, ai bảo nó ấy... ấy... xuống hồ. Xong nhớ đến những hành động tinh nghịch của Lương Tiêu, cô không nhịn được cười gập cả bụng.

Lương Tiêu nhìn cô gái thoắt giận thoắt vui, rất lấy làm thắc mắc, lẩm bẩm, "Có gì đáng cười đâu, ngươi chửi người ta trước mà!"

Thiếu nữ nguôi giận, cười bảo:

- Thôi được, coi như ta sai! Ta đến cho ngươi vậy, nhưng từ rày không được gọi ta là giặc... gì đó nữa nhé, ta có tên tuổi đàng hoàng, tên ta là Hoa Mộ Dung. Ngươi tên gì, bảo cho ta biết, ta không gọi ngươi là súc sinh nữa!

Hoa Mộ Dung ác khẩu nhưng không ác tâm, hỉ nộ đều qua nhanh. Lương Tiêu thấy đối phương xuống thang, nghĩ bụng, "Vừa rồi đạo sĩ phóng sào trượt ta, cũng là nhờ cô ả trợ giúp. Hừ, tạm thời không chành choẹ với họ nữa!" Vì vậy nó thành thực đáp:

- Ta tên Lương Tiêu!

Hoa Mộ Dung lặp lại:

- Lương Tiêu! Tên quái nhỉ!

Lương Tiêu đâm quạu:

- Không thích thì thôi! Ai khiến ngươi gọi!

Mọi người tủm tỉm cười. Tần Bá Phù nhác thấy cô bé con chừng như muốn noÌ?i, nhưng dút dát không dám mở lơÌ¬i, bèn hỏi:

- Sương à, con định nói gì ư?

Cô bé đỏ lựng mặt, lí nhí:

- Con... con có thể nói cho Lương Tiêu biết tên con không?

Lương Tiêu trố mắt nhìn cô, chẳng hiểu ra làm sao, "Ngươi nói tên làm gì, lão tử đâu có thích nghe?"

Tần Bá Phù cười đáp:

- Tất nhiên là được.

Cô bé con lấy hết dũng khí, quay về phía Lương Tiêu:

- Em tên Hoa Hiểu Sương, anh... anh gọi em là Hiểu Sương là được rồi.

Người đàn ông xoa đầu cô bé, cười bảo Lương Tiêu:

- Tại hạ Hoa Thanh Uyên...

Lương Tiêu hừ mũi, vênh mặt lên, Tần Bá Phù vả cho cái nữa. Thằng bé quay ngoắt sang cắn xé cấu véo, nhưng bị kiềm lại ngay, Tần Bá Phù sầm mặt bảo:

- Thằng quỷ, đúng là không biết hay dở tốt xấu gì hết.

Chứng kiến tình trạng giữa hai người, ai nấy đều nhăn mặt.

Lương Tiêu hầm hè:

- Đúng, ta không biết hay dở tốt xấu, nhưng ta đường đường là một con người, các ngươi dựa vào cái gì mà chi phối mọi việc của ta? Ngươi ỷ võ công mà bắt nạt một đứa không cha không mẹ, hết đấm rồi đá, nếu... nếu mẹ ta có mặt ở đây, chỉ cần một đầu ngón tay thôi, người cũng có thể di chết ngươi... Nói tới đây, tuy không muốn tỏ ra yếu đuối, nhưng nhớ lại những chuyện quá đỗi thương tâm, Lương Tiêu không sao cầm được nước mắt, những giọt lệ như chuỗi hạt lăn ròng ròng qua khuôn mặt nhem nhuốc của nó.

Mọi người nhìn nhau, Tần Bá Phù từ từ lỏng tay, thả nó ra. Hoa Thanh Uyên vỗ vai Lương Tiêu, thở dài:

- Tiểu huynh đệ, gặp được kể như có duyên. Nếu cậu không ghét bỏ thì cứ coi chúng tôi là người nhà.

Lương Tiêu chực buột mồm, "Ta là bố ngươi, tất nhiên là người nhà của ngươi rồi!" nhưng chạm phải ánh nhìn với đôi mắt trong sáng của người đó, câu nói lếu láo tức thì nuốt ực trở vào. Hoa Hiểu Sương bật cười:

- Hay quá, vậy là em có thêm một anh trai!

Lương Tiêu trừng mắt nhìn cô bé, nói cộc lốc:

- Có quỷ mới làm anh mày!

Mặt Hiểu Sương vụt trắng bệch.

Tần Bá Phù tức quá chỉ muốn cho nó một trận, nhưng nén được, nghĩ bụng, "Tiểu tử này hung hăng ương bướng, lúc nào cũng chỉ nhăm nhăm bỏ đi, ta cứ mãi đối xử thô bạo cũng không phải là cách hay."

Lúc đó Lương Tiêu và Hoa Mộ Dung lại bắt đầu đấu khẩu. Hoa Mộ Dung không địch nổi Lương Tiêu về khoản mồm mép, sắp sửa chuyển sang động chân động tay, Tần Bá Phù lắc đầu thở dài:

- Thôi vậy thằng khốn, mày đã không muốn theo bọn ta, tuỳ mày muốn làm sao thì làm!

Lương Tiêu mừng rỡ lau sạch nước mắt, hỏi to:

- Thật chứ?

Tần Bá Phù bực bội hừ mũi, ủ rũ đáp:

- Lão tử nói hết rồi, mày không chịu vâng lời, ta có ép buộc trăm ngàn lần cũng vô ích. Tuy vậy mày đã đến đây thì không thể khơi khơi bỏ đi như thế, kẻo người đời chê cười họ Tần này bất cận nhân tình. Mày phải tắm rửa sạch sẽ, ăn một bữa cơm rồi mới được đi.

Lương Tiêu đảo mắt:

- Ờ, thoả thuận nhé, xong bữa cơm phải thả ta đi!

Tần Bá Phù đành gật đầu. Lương Tiêu liếc mắt nhìn y:

- Ngươi là người lớn, không được lừa gạt nhé!

Khuôn mặt vàng ệch nổi màu tím rịm, Tần Bá Phù cáu kỉnh quát:

- Phì, lão tử thèm lừa mày? Mày xứng ư?

Lương Tiêu mừng rơn, cười hi hi. Tần Bá Phù sai người đun nước thơm và đưa Lương Tiêu xuống nhà ngang. Lương Tiêu đi xuyên qua hậu đường, bước qua một cái cửa hẹp, nhận ra toà phủ đệ này so với bên ngoài thì thực là riêng một góc trời, các hành lang chạy thông suốt, một dòng nước uốn lượn theo lối đi, hai bờ nối nhau bằng những nhịp cầu, trên bờ và trong đình xếp đầy đá Thái Hồ vươn cao sừng sững, lối đi nhỏ trắng xám vòng lên ngọn giả sơn rồi dẫn xuống một ngôi thuỷ đình.

Lương Tiêu bước theo người hầu, vừa đi vừa ngắm, tấm tắc luôn miệng, được hơn trăm bộ thì đến nhà ngang, nó tắm rửa đã đời bằng nước thơm, xả sạch cáu ghét bụi đất chấy rận trên người. Lúc trèo núi quay trở ra, đã có người mang quần áo mới đặt sẵn trước cửa, quần hơi dài, Lương Tiêu phải xắn mấy gấu mới vừa.

Ra khỏi cửa, gặp ngay một nha hoàn trố mắt nhìn mình, Lương Tiêu tự kiểm từ trên xuống dưới, thấy chẳng có chỗ nào không ổn, bèn hỏi:

- Ngươi nhìn cái gì?

Nha hoàn cười khúc khích:

- Không có gì, chỉ là vì một đứa nhóc két đất nhảy vào, lúc nhảy ra lại là một đứa nhóc trắng bóc.

Lương Tiêu gãi đầu không hiểu, nha hoàn giục:

- Cậu đừng gãi đầu nữa, Uyên thiếu chủ đang đợi cậu dùng cơm ở Lưu Bôi thuỷ các.

Lương Tiêu rất không muốn chạm mặt Tần Bá Phù, nó chu môi, miễn cưỡng đi theo một lúc, bỗng hỏi:

- Này, chị.. này, chị tên là gì?

Nha hoàn cười đáp:

- Chúng tôi là con cái nhà nghèo, không có tên tuổi, nhưng ở đây mọi người hay gọi tôi là Cúc Hương.

Lương Tiêu khen:

- Chị Cúc Hương xinh thật đấy!

Nha hoàn bĩu môi:

- Tôi mà xinh, Dung thiếu chủ mới xinh!

Lương Tiêu cười nhạt:

- Chị bảo Hoa Mộ Dung ấy hả? Chẳng khác quỷ dạ xoa mấy tí!

Cúc Hương cau mày, chưa kịp đáp, sau lưng bỗng có tiếng mắng:

- Thằng khốn, ngươi lại bôi xấu người ta đấy!

Cúc Hương tái mặt, ngoái đầu nhìn. Hoa Mộ Dung đang đứng trợn mắt dưới tán trà mi, hai tay chống nạnh, mặt hầm hầm, bên cạnh cô là Hoa Hiểu Sương, đã thay bộ áo màu lục nhạt, miệng chúm chím cười.

Lương Tiêu ra vẻ kinh ngạc:

- Ta tưởng ngươi không có đây!

Hoa Mộ Dung giận dữ:

- Hừ! Ngươi biết rõ ta ở đằng sau nên cố ý nói bậy nói bạ, mà cho dù là không có mặt ta...

Thình lình Lương Tiêu quay hẳn lại, Hoa Mộ Dung bỗng đổi giận làm vui:

- Ôi dà, thì ra thằng quỷ đã tắm táp sạch sẽ rồi, ngoan quá đi mất, sau này cứ thế nhé, đừng ở bẩn nhé!

Cô gái xưa nay yêu thích bề ngoài, thấy Lương Tiêu khôi ngô, nỗi bực bội trong lòng tiêu tan, không nỡ trách mắng nó nữa.

Hiểu Sương bế một con chó trắng như tuyết, chỉ có các kẽ móng là màu đen, Lương Tiêu sáng mắt, gọi:

- Bạch Si nhi, rồi thò tay sang vuốt, nhưng con chó co rúm mình, Lương Tiêu vuốt tiếp, con chó bỗng sủa oăng oăng. Lương Tiêu cáu quá mắng:

- Chó chết, mày dám phản bội... rồi xoắn lấy cổ nó.

Hoa Mộ Dung cười gập cả bụng, giơ tay cản Lương Tiêu:

- Đó là cái sai của ngươi!

Lương Tiêu ức phát khóc:

- Các ngươi dụ dỗ chó của ta, sao lại bảo ta sai?

Hoa Mộ Dung nín cười:

- Để ta kể ngươi nghe chuyện Dương Bố đánh chó.

Lương Tiêu đang vùng vằng giận dỗi, nghe bảo có chuyện bèn dỏng tai lên. Hoa Mộ Dung kể:

- Ngày xửa ngày xưa có một người tên là Dương Bố, mặc một tấm áo trắng đi khỏi nhà, nào ngờ trời không chiều lòng, bỗng đổ mưa tầm tã, y bèn bỏ áo trắng, thay một chiếc áo đen trở về nhà. Con chó không nhận ra, sủa cắn y rất dữ dội. Dương Bố giận lắm, bèn lấy gậy ra nện. Người anh là Dương Chu trông thấy bảo rằng, "Em sai rồi, nếu con chó này lúc đi là chó trắng, lúc về biến chó đen thì em có nhận ra không?"

Lương Tiêu ngẩn người, kế đó nổi điên:

- Con mụ nanh nọc giỏi thật, nói xiên nói xẹo rốt cục để chửi ta là chó!

Nó hậm hực nhìn Hoa Mộ Dung, cô gái thì đã chiếm lại được ưu thế, chỉ cười chế giễu. Hoa Hiểu Sương không hiểu hai người đang tranh cãi, liền nói chen vào:

- Cô ơi, con đã đọc truyện này trong "Liệt tử". Lư Trọng Huyền đời Đường có chú giải rằng, "Biết giữ lề lối thì dạy được cả hải âu, để mất luân thường thì chó nhà cũng sinh loạn!"

Hoa Mộ Dung vuốt má cô bé, cười bảo:

- Trí nhớ con tốt lắm, vì vậy phàm gặp những chuyện thị phi thì trước hết phải tự xem xét bản thân, đừng vội trách cứ người khác! Nếu biết giữ lề lối thì thuần dưỡng được cả chim chóc, nhưng có một số kẻ, là người hẳn hoi mà dạy dỗ thế nào cũng không nghe lời. Cô vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lương Tiêu.

Nói đến sách vở thì Lương Tiêu là dạng mít đặc, mù tịt trước những cách nói văn vẻ, vì vậy không hề đáp trả. Trong lòng rất tủi bực, nó lầm lì đi một lúc, đến cuối hành lang thì gặp một cái hồ nhỏ, khắp hồ thả đầy sen, lá xanh to chen nhau san sát, phủ kín mặt nước, thân sen vươn thẳng, đỡ lấy những đoá hoa đỏ hoặc trắng. Hoa Mộ Dung kéo Hoa Hiểu Sương đi qua ngôi thuỷ tạ, bước sang lầu các. Lương Tiêu chần chừ chôÌ?c laÌ?t rồi cũng đi theo.

Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên đang chờ trong các, thấy cậu bé xinh đẹp tiến vào, đều ngẩn ngơ môÌ£t luÌ?c mới nhận ra là Lương Tiêu. Tần Bá Phù vỗ đùi đánh đét, cười bảo:

- Nhóc, mày chịu khó gọn gàng một tí thì dẫu sao cũng được cái bộ dạng giống người.

Hoa Thanh Uyên cười theo:

- Ừ, trước đây là vàng chưa luyện, ngọc chưa mài, là trân châu lăn lộn bụi trần, sống sạch sẽ một chút thì tốt hơn!

Lương Tiêu ngênh ngang ngồi xuống, đưa mắt khắp bàn, thấy toàn những vịt sốt vang gà quay béo, ngó sen trắng củ ấu hồng, chân ngỗng, khô nai, cua gạch, tôm nõn, ngoài ra còn rất nhiều thứ quả tươi, khô hoặc ngào đường mà nó không biết tên. Bụng sôi uÌ¬ng ục, nó không khách khí gì, lập tức xé luôn một cái đùi gà tống vào mồm.

Hoa Mộ Dung cau mày:

- Ngươi chưa ăn cơm bao giờ à?

Lương Tiêu ăn luôn miêÌ£ng, nhồm nhoàm sì sụp. Hoa Mộ Dung trông bộ dạng thô lỗ rất lấy làm ghét, kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Ta hỏi ngươi, ăn cơm thì phải dùng cái gì?

- Dùng tay chứ dùng cái gì, Lương Tiêu vừa đáp vừa định lấy thêm đồ ăn, bỗng bị Hoa Mộ Dung đập đũa vào tay, nó ôm tay đứng bật dậy, sắp sửa nổi nóng. Hoa Thanh Uyên ngồi bên ấn nhẹ xuống vai nó, Lương Tiêu không tự chủ được, ngồi phịch trở lại ghế. Hoa Thanh Uyên cười, cầm đũa gắp một cái đùi gà nhồi vào bát cho, lại kéo một âu canh đến gần bảo:

- Từ từ mà ăn, đừng hấp tấp.

Y nói năng ôn tồn, Lương Tiêu bất giác nhớ lại những bữa cơm ngày xưa, nó và mẹ đùa giỡn ồn ào, cha thì lúc nào cũng hiền hoà điềm đạm, nhưng giờ cha đã bị chôn vùi dưới đất sâu, không thể nhắc mình ngồi im, không thể gắp thức ăn xới cơm cho mình, không thể dạy mình ăn uống nhỏ nhẹ nhai nuốt thong thả nữa, nghĩ tới đây, bất giác lòng chua xót, nó cúi đầu nín lặng.

Lương Tiêu đột nhiên ỉu xìu, ai nấy cùng lấy làm ngạc nhiên. Hiểu Sương ngồi cạnh, giật áo nó hỏi:

- Tiêu ca ca, anh không khoẻ ư?

Lương Tiêu sực tỉnh, vội vàng kéo áo chấm khoé mắt ướt nhoèn, cố gắng làm bộ hung dữ, trợn mắt nhìn Hiểu Sương:

- Mày... mày gọi tao là gì?

Hiểu Sương đỏ bừng mặt, Lương Tiêu hừ mũi. Tính còn trẻ con, thoáng một cái nó lại quên bẵng ưu sầu, suy nghĩ cởi mở hơn, hai tay khua khoắng vơ lấy thức ăn khắp bàn, gà vịt béo ngon, ngó sen củ ấu tươi, ngọt mặn đúng độ, cay chua vừa tầm, Lương Tiêu chưa bao giờ ăn một bữa khoái khẩu đến thế, tâm trạng hứng phấn hẳn lên. Anh em họ Hoa đều ưa sạch sẽ, thấy nó ăn uống luộm thuộm, Hoa Mộ Dung cau mày, không ăn nữa, Hoa Thanh Uyên cũng chỉ nếm qua mấy miếng rồi thôi.

Tần Bá Phù theo dõi một lát, bỗng thở dài than:

- Lương Tiêu, mày hư lắm, nhưng đầu óc thông minh, nếu mày chịu nghe lời ta, ta sẽ đem hết công phu truyền cho!

Mọi người thảy đều ngạc nhiên, Hoa Mộ Dung nôn nóng hỏi:

- Tần đại ca, thế là thế nào? Giống lưu manh vô lại này đâu xứng học bản lĩnh của huynh?

Tần Bá Phù xua tay:

- Muội thôi đi!

Vẻ mặt và giọng điệu y rất nghiêm trang, Hoa Mộ Dung im lặng.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Võ công của ngươi có ra gì!

Ai nấy sửng sốt, họ Tần tím mặt, ấn mạnh tay phải, năm dấu ngón tay lập tức lõm xuống mặt bàn gỗ đàn. Hoa Thanh Uyên thấy không ổn, cười chen vào:

- Lương Tiêu, chắc cậu không biết, danh tiếng Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù trên giang hồ có thể nói là sấm động bên tai.

Lương Tiêu vẫn lắc đầu:

- Võ công lão ấy dở tệ!

Tần Bá Phù đổi sắc mặt mấy lần, chợt phá lên cười ha hả:

- Rồi rồi, maÌ¬y nói xem, võ công lão phu dở tệ ở chỗ nào?

- Ngươi thua hoà thượng kia.

Tần Bá Phù ngẩn người:

- Điều đó không đủ làm bằng, vị tiền bối ấy là nhân vật đỉnh cao trong võ lâm, ta đấu không lại cũng chẳng có gì là lạ.

- Rồi, coi như đỉnh cao, vậy ngươi thắng được Tiêu Thiên Tuyệt không?

Tần Bá Phù thần người, nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu đáp:

- E rằng không.

Lương Tiêu đập tay nói vẻ hờn oán:

- Đấy, thứ võ công không địch được Tiêu Thiên Tuyệt, ta không học.

Tần Bá Phù dẹp sự tự ái để nhắc đến chuyện nạp đồ đệ, nào ngờ bị cự tuyệt, thực mất mặt vô cùng, không nhịn được, y tóm chặt lấy hai cánh tay Lương Tiêu, tức tối hỏi:

- Khoan nào, Tiêu Thiên Tuyệt là đại cao thủ cái thế võ lâm, muốn thắng được đâu có dễ? Vì cớ gì mà mày nhất định phải thắng lão ta?

Lương Tiêu một mực lắc đầu, tuy không nói nhưng mắt đỏ hoe, Tần Bá Phù thấy vậy, ngỡ ngàng nới lỏng tay. Lương Tiêu vùng dậy, cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi thuỷ tạ. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều ngạc nhiên.

Lương Tiêu chạy ào đi, được một đoạn, tay ôm đầu rúc vào góc tường khóc rưng rức. Khóc mãi lòng mới nhẹ nhõm được một chút, nhưng hễ nhớ lại lời Tần Bá Phù, nó đều không kìm nổi nước mắt, tự nhủ, "Tiêu Thiên Tuyệt lợi hại như vậy, võ công của ta thì không thắng nổi ai, lẽ nào đời này kiếp này không trả được thù, không cứu được mẹ ư? Nếu thế thì ta sống cũng còn ý nghĩa gì đâu?" Lương Tiêu tuyệt vọng, nhìn hòn giả sơn lồi lõm chất ngất, nghĩ thầm, "Đã hết cách, thôi thì húc đầu vào đây mà chết vậy."

Nó đứng dậy, đang định đâm đầu vào vách đá thì chợt nghe thấy tiếng chó sủa, rồi có người reo lên:

- Tiêu ca ca, anh ở đây à!

Lương Tiêu ngoảnh ra, thấy Bạch Si nhi hớn hở chạy lại, Hiểu Sương thì đứng cười chúm chím ở đằng sau. Lương Tiêu vội quay ngoắt đi, tự nhủ, "Tuyệt đối không để con ranh trông thấy ta khóc."

Nó lau khô nước mắt rồi hắng giọng:

- Mày đến đây làm gì?

Hoa Hiểu Sương đáp:

- Mọi người đang tìm anh, cũng may Bạch Si nhi rất khôn, thoáng một cái đã doÌ¬ thấy anh rồi, cô bé cười dịu dàng, nhìn Lương Tiêu chăm chú. Tiêu ca ca, mắt anh đỏ đấy, khóc phải không?

Bị cô bé nhận ra, Lương Tiêu ngượng quá hoá giận, lườm cô quát:

- Bậy bạ, lão tử đâu có khóc, rồi hậm hực bỏ đi. Lúc nó bước ngang qua, Hiểu Sương bỗng níu lấy nó, Lương Tiêu liền xô một phát khiến cô bé loạng choạng. Nó đi một lúc cảm thấy mình hơi nặng tay, nghĩ cũng bất nhẫn, bèn liếc trộm lại, thấy Hiểu Sương đứng tựa lưng vào tường, mặt mày xanh tái.

Lương Tiêu cầm lòng không đậu, quay hẳn lại càu nhàu:

- Đi đi chứ? Đứng đó làm gì?

Hoa Hiểu Sương bặm miệng, đôi mày nhỏ cau cau, vẻ như nén đau. Lương Tiêu hừ mũi, bĩu môi hỏi:

- Đẩy có một cái là giận rồi hử? Đồ nhỏ nhen! Nó đi tiếp, được mấy bước chợt nghe sau lưng có tiếng động khẽ vội ngoái nhìn, cô bé hai mắt nhắm nghiền, ngã dụi xuống đất.

Lương Tiêu kinh hãi thò tay ra xem, thấy hơi thở rất yếu, nó toát mồ hôi, "Con bé này chắc chưa quen dãi dầu, bị ta đánh một cái mà đã chết rồi ư?" Tim đập thình thịch, nó định bỏ chạy, nhưng hai chân như dính keo, chỉ di chuyển một bước rồi không động đậy được nữa. Nó nghĩ, "Con nhỏ đối xử với ta không tệ, còn gọi ta là ca ca , ta nỡ nào để mặc nó chết? Nhưng nếu không chạy, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ không còn cứu được, cô nó bố nó hỏi đến, ta biết ăn nói thế nào? Nếu họ biết do ta hạ độc thủ, mụ giặc cái với lão bệnh tật kia lại không xé xác ta ra ư?" Thằng bé hoang mang loay hoay một lúc rồi nghiến răng quyết định, "Xé thì xé, đằng nào ta cũng không muốn sống nữa."

Lương Tiêu bèn cõng Hoa Hiểu Sương theo hành lang chạy ra, chợt trông thấy Cúc Hương đang lững thững gần đó liền gọi toáng lên:

- Chị ơi, cứu với, cứu với! Gọi người, gọi người mau! Thằng bé bôÌ?i rôÌ?i, nói năng chẳng ra đầu ra đũa gì.

Cúc Hương thấy vậy, kinh hãi không kịp hỏi han, dẫn Lương Tiêu chạy thẳng vào một sương phòng, va ngay phải Hoa Thanh Uyên và mấy người kia. Hoa Thanh Uyên cả kinh thất sắc, chẳng nói chẳng rằng, đón lấy con gái, lần trong ngực áo cô bé một cái bình ngọc nhỏ, dốc ra hai hoàn thuốc vàng óng, cậy răng cô đẩy vào. Mọi người hoảng hốt, chăm chăm theo dõi gương mặt nhỏ trắng xanh.

Lương Tiêu đương thấp thỏm nghĩ xem có nên cướp đường tháo chạy hay không, chợt nghe Hiểu Sương hự khẽ một tiếng, nó liền ngẩng đầu lên xem. Cô bé mở mắt, khe khẽ gọi:

- Tiêu... ca ca, đừng...

Lương Tiêu tưởng cô bé tố cáo, tim nổi như trống lệnh, bắt đầu co chân lên chuẩn bị chạy, lại nghe tiếp:

- ... đừng khóc...

Lương Tiêu sửng sốt ngẩn người, Hiểu Sương nhỏ nhẹ tiếp:

- Có chuyện gì không... vui, cha và... em sẽ giúp anh.

Cô bé mê man chưa tỉnh, sau câu này còn nói lăng nhăng một thôi một hồi nữa, hơi thở đều đặn dần, mới từ từ thiếp vào giấc ngủ.

Mọi người thở phào, Hoa Thanh Uyên đưa cô bé cho Hoa Mộ Dung rồi quay sang Lương Tiêu vẫn đứng sững như trời trồng:

- Tiểu huynh đệ, vất vả cho cậu quá! Con bé đột nhiên biến mất làm tôi sợ chết khiếp, không ngờ lại đổ bệnh, y lau mồ hôi trán, nếu chậm một chút nữa thôi thì chắc... Nói tới đây, y nín bặt, khuôn mặt tái mét.

Lương Tiêu há hốc mồm, không biết nên đáp lại ra sao, hai tay luống cuống. Tần Bá Phù đập nó một cái thật mạnh, cười ha hả:

- Thằng ranh nhà ngươi ăn nói bừa bãi ở Lưu Bôi thuỷ các, lão tử đã định tính sổ với ngươi, không ngờ ngươi chạy đi, lại làm được một việc tốt thế đấy. Y vỗ bồm bộp vào vai vào lưng Lương Tiêu, thằng bé vừa đau vừa tức, nhưng không dám hó hé gì.

Hoa Mộ Dung đưa Hiểu Sương về phòng ngủ, nghe vậy cũng cười bảo:

- Lương Tiêu, ngươi đã cứu Hiểu Sương, sau này ta không gọi ngươi là súc sinh nữa.

Lương Tiêu thầm than khổ, trong đầu luẩn quẩn mãi một câu, "Ta đánh con bé ngất, ta đánh con bé ngất..." Nó nghĩ, làm người ta ngất xỉu rồi lại chạy đi tìm người chữa, nếu nói ra chẳng khác nào tự lấy gậy quật lưng mình, tự giơ tay vả vào má mình, nhưng ăn roi ăn tát cũng không sao, trước sau gì cũng mất mặt, nó ngập ngừng rất lâu, cuối cùng vẫn nén lại, nghĩ bụng, "Tạm thời không kể thật làm gì, đằng nào con nhóc tỉnh dậy chả tố cáo kia chứ."

Nó đang nghĩ ngợi, chợt nghe Tần Bá Phù nói:

- Thanh Uyên, xin lỗi cậu. Tôi theo lời Ngô tiên sinh đi gặp nhà sư ấy. Không ngờ Thuần Dương thiết hạp của ông ta là giả, thật uổng công.

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Nghĩa tình của Tần huynh, cha con đệ khắc cốt ghi tâm, xem ra ý trời không thể cưỡng cầu.

Tần Bá Phù vê vê sợi râu:

- Cậu nghĩ được vậy cũng tốt. Ôi, chỉ có điều Sương nhi vẫn phải chịu khổ.

Hoa Thanh Uyên buồn bã. Tần Bá Phù lại bảo:

- Lục Vạn Quân nhờ tôi đi Thường Châu gặp Cận Phi.

Hoa Thanh Uyên biết ý, cười đáp:

- Tần huynh an tâm, đệ sẽ lo liệu mọi việc ở đây.

Tần Bá Phù cau mày:

- Ở được thì ở, phải đi thì đi, cứ để thuận theo tự nhiên, sau này ngu huynh cũng không can thiệp nữa, nói xong liếc Lương Tiêu một cái, ủ rũ thở dài, phất tay áo bỏ đi.

Lương Tiêu còn đang hoảng hốt, nghe một thôi một hồi những lời bí hiểm ấy cũng không màng tìm hiểu cho rõ, cứ mải nghĩ liệu Hoa Hiểu Sương có tố giác mình hay không, mình có nên chạy trốn trước hay không. Nó vắt óc cân nhắc một hồi, cảm thấy không ổn, "Đường đường là trang hảo hán, đánh người rồi bỏ chạy chả hoá để thiên hạ chê cười sao?" Ngần ngừ mãi không biết nên làm thế nào, thằng bé quyết định tạm lưu lại phủ tuỳ tình hình rồi tính sau.

Hết chương 13

15. Thái Ất Phân Quang

Đêm ấy Lương Tiêu không tài nào chợp được mắt, vừa sợ Hiểu Sương tố giác, muốn lén lút bỏ trốn, vừa sợ đi như thế thì bị người đời phỉ nhổ. Nó trằn trọc trở mình, cuối cùng trời cũng sáng, nó sẽ sàng đi đến trước dãy phòng nhà họ Hoa, nghiêng tai lắng nghe, bên trong không có động tĩnh gì, chắc hẳn mọi người vẫn đang ngủ.

Nó đợi một lúc thì thấy mấy nha hoàn đi đến, trong bọn có cả Cúc Hương, Lương Tiêu vội chào:

- Chị ạ!

Cúc Hương cười:

- Cậu đấy ư, náu ở đây làm gì thế?

Lương Tiêu đỏ mặt hỏi:

- Con bé... khục... Hiểu Sương tỉnh chưa?

Cúc Hương tủm tỉm:

- Cậu quan tâm đến tiểu thư nhà chúng tôi thế cơ à?

Đám tớ gái huých nhau cười rúc rích. Lương Tiêu tuy không hiểu ngầm ý của họ, nhưng cũng biết người ta đang giễu cợt mình, nó sắp khoặm mặt thì cánh cửa xịch mở, Hoa Thanh Uyên bước ra. Lương Tiêu lập tức nghiêm chỉnh lại, cúi đầu đợi y đánh mắng.

Trông thấy thằng nhóc, họ Hoa ngẩn ra một chút rồi cười ngay:

- Lương Tiêu, cậu đến thăm Sương nhi hả? Đến đúng lúc lắm, con bé vừa thức! Y xoa đầu Lương Tiêu, hồ hởi bảo, yên tâm đi, em nó đỡ nhiều rồi.

Lương Tiêu nghĩ bụng, "Té ra mới ngủ dậy, chưa kịp cáo giác!" lại không quen người khác sờ soạng vuốt tới vuốt lui, nó rụt cổ tránh Hoa Thanh Uyên, rồi không màng nghi lễ, đi vòng qua y để vào phòng. Đúng là phòng con gái, hương thơm sực nức khiến gân cốt người ta mềm nhũn cả. Lương Tiêu vén rèm, thò đầu vào nhìn. Hiểu Sương đang ngồi trên chiếc giường gỗ đàn, Hoa Mộ Dung chải tóc cho cô bé, chải xong thì vén gọn hai mai ra sau tai.

Lương Tiêu đâm ngại, toan rụt chân về tháo lui. Hiểu Sương đã kịp trông thấy, nhoẻn cười gọi:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu lúng túng nghĩ, "Lẽ ra phải khóc và làm ầm ĩ lên mới đúng, xưng hô thân thiết thế với mục đích gì nhỉ?"

Vì đã bị nhìn thấy, nó đành ngượng ngập tiến vào phòng. Hoa Mộ Dung trừng mắt mắng mỏ:

- Khuê phòng con gái mà ngươi cũng xông bừa vào được, chẳng hiểu lễ nghi gì hết cả, nói rồi cô nắm cánh tay Lương Tiêu lôi đến gần mình, lấy lược cào mớ tóc rối của nó, vừa chải vừa nhiếc. Con nhà đẹp đẽ mà tối ngày để cho luộm thuộm dơ dáy thế này, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu bị cô gái kẹp chặt lấy, đầu gần như cụng sát đầu Hiểu Sương, cảm thấy được cả hơi thở của cô bé. Nhìn nhau một lúc lâu, Lương Tiêu bỗng hạ quyết tâm, thì thào:

- Ngươi cứ mách đi, ta không sợ đâu!

Hoa Hiểu Sương thắc mắc:

- Mách gì kia?

Lương Tiêu đâm quạu:

- Thì việc hôm qua đó, ngươi quên tiệt rồi ư? Hừ, ta cũng đã nghĩ kỹ, quá lắm thì bị cô ngươi cha ngươi với cả lão ốm o kia nện cho một trận là cùng, ta chẳng sợ!

Hoa Mộ Dung nghe lọt, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi chẳng sợ cái gì?

Lương Tiêu hít một hơi, chưa kịp nói, Hoa Hiểu Sương đã ấp bàn tay mềm lên miệng nó. Lương Tiêu giật thột, trợn mắt nhìn cô bé. Hiểu Sương cười:

- Không trách anh đâu.

Lương Tiêu bị kẹp chặt không cục cựa được, lại bị bịt miệng không nỡ nói, chỉ ú ớ. Hoa Hiểu Sương ghé sát tai nó bảo:

- Em không nói, anh cũng không được nói. Đây là chuyện của trẻ con tụi mình, đừng để người lớn họ biết!

Làn hơi nóng hổi của cô bé khiến Lương Tiêu tê ran cả tai, thình lình nó bật cười khùng khục. Hoa Hiểu Sương buông tay, hai đứa mở to mắt nhìn nhau rồi cùng cười ha hả.

Hoa Mộ Dung thấy kỳ quái quá, không nhịn được hỏi:

- Mấy đứa cười gì?

Hiểu Sương nháy mắt:

- Chuyện riêng của bọn con, không cho cô biết đâu, đoạn cô bé nắm tay Lương Tiêu, tủm tỉm gật đầu với nó. Lương Tiêu gật lại, thầm nhủ, "Chí phải, đây là chuyện trẻ nít, dính dáng khỉ gì đến người lớn. Muốn đánh muốn mắng là quyền con bé, đâu liên quan đến cô nó bố nó." Hai đứa tự nhiên thành đồng minh, Lương Tiêu bỗng thấy thân thiết với Hiểu Sương hơn nhiều.

Hoa Mộ Dung thắc mắc buông Lương Tiêu ra, ngắm cả hai chốc lát rồi càu nhàu:

- Bọn con? Hai đứa oắt đang nghịch gì đây, xong trừng mắt nhìn Lương Tiêu. Ngươi giở trò ma hả?

Như ý nàng thì cho rằng chính Lương Tiêu đang bày chuyện ranh mãnh. Lương Tiêu ngoắt đầu đi bĩu môi không đáp, nhưng mắt vẫn liếc Hoa Hiểu Sương. Hai đứa như có thoả thuận ngầm, cùng cười hì hì. Hoa Mộ Dung không hiểu gì hết, dậm chân bình bịch.

Lương Tiêu cười một lúc, chợt bảo:

- Hiểu Sương, ta đi đây!

Cô bé xịu mặt níu lấy nó:

- Sao thế?

- Hôm qua đã nói rồi thôi, tắm táp ăn xong bữa cơm là đi.

Hoa Thanh Uyên đứng bên ngoài nghe thấy, vén rèm bước vào, thở dài hỏi:

- Cậu vẫn muốn đi à?

Lương Tiêu gật đầu, nhưng không hiểu sao, trái tim không cương quyết như hôm qua nữa. Nó liếc trộm Hiểu Sương, cảm giác trống trếnh như mất mát một thứ gì. Hoa Thanh Uyên vỗ vỗ vai nó, bảo:

- Mỗi người một chí, cậu đã muốn đi, ta cũng không ép uổng. Song cậu còn nhỏ, biết đi đâu bây giờ?

Lương Tiêu buồn bã lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết.

Thấy thằng bé luôn khăng khăng đòi đi, ai cũng tưởng nó có đích đến rồi, nay nghe thú nhận như vậy, tất cả đều ngỡ ngàng. Hoa Mộ Dung hiểu ra Lương Tiêu là trẻ mồ côi, nàng tuy thẳng thắn bỗ bã nhưng bản tính hiền hậu, tức thì sinh mối cảm thương, mắt đỏ hoe lên. Hoa Thanh Uyên im lặng một lúc lâu, thở dài:

- Lương Tiêu, Tần đại ca đi Thường Châu rồi. Trước lúc lên đường có dặn, trong vòng ba năm, nếu cậu suy nghĩ lại thì cứ đến đây tìm anh ấy, đề nghị hôm qua vẫn có hiệu lực.

Lương Tiêu nghĩ thầm, "Lời từ chối bái sư của ta cũng vẫn có hiệu lực." xong nhìn Hiểu Sương nói cộc lốc:

- Ta đi đây!

Hai đứa tuy mới chơi với nhau, nhưng vừa rồi đã gần gũi thêm rất nhiều. Hiểu Sương cay mắt, lệ chực trào ra khoé mi.

Hoa Thanh Uyên bùi ngùi:

- Thế này vậy, chúng tôi cũng phải về Quát Thương Sơn, tiện đường sẽ tiễn cậu một đoạn.

Hoa Hiểu Sương tươi mặt, chuyển buồn thành vui:

- Con cũng muốn tiễn Tiêu ca ca!

Hoa Thanh Uyên vuốt má cô bé, cười bảo:

- Tất nhiên, mọi người cùng về mà! Sắp được gặp mẹ, con vui không?

Hiểu Sương thích lắm, tươi cười nhìn Lương Tiêu. Thằng bé nghĩ bụng, "Ta... ta hung dữ với con nhỏ thế, sao nó cứ tử tế với ta?" Nghĩ ngợi chán chê, lòng dạ bối rối, cuối cùng nó chỉ kết luận được là có gì đó không hợp lẽ thường mà thôi.

Xong bữa sáng, Hoa Thanh Uyên bảo lão bộc chuẩn bị xa mã, để hai người hầu đánh xe, còn mình thì cưỡi ngựa, thong thả ra khỏi thành. Ở ngoại vi Lâm An, núi đồi ngút ngàn, ngoằn ngoèo uốn lượn như con rắn dài, trên đường cái quan cỏ thơm tươi tắn khoe sắc, sạch tinh như mới gột. Xa xa bên lề đường nổi lên lừng lững một cái đình cho lữ khách trú chân. Hoa Thanh Uyên đến trước đình thì xuống ngựa, vén rèm xe gọi Lương Tiêu:

- Cổ nhân dựng đình làm nơi ly biệt. Tiểu huynh đệ, chúng ta tiễn cậu tới đây thôi!

Hiểu Sương bế con khỉ lông vàng nhìn Lương Tiêu, rưng rưng muốn khóc.

Lương Tiêu liếc Hoa Thanh Uyên, lại ngó Hiểu Sương, nhủ bụng, "Ngoài cha mẹ, xưa nay chưa ai đối xử tốt với ta." Bất giác nghe lòng trào lên chua xót, nó đâm bịn rịn, nhưng hồi sáng đã tuyên bố đâu ra đấy rồi, không xuống xe cũng chẳng còn cách nào. Hoa Mộ Dung dắt cháu gái xuống theo. Cô định dặn dò Lương Tiêu mấy câu, chợt sau xe nổi lên tiếng vó ngựa gấp gáp. Gần như lập tức, bốn kỵ mã xuất hiện. Phi tới nơi, bọn này dừng quanh cỗ xe, một tên trong bọn cười ha hả:

- Mỹ nhân, đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Lương Tiêu và Hoa Mộ Dung kinh ngạc nhìn xem. Kẻ vừa lên tiếng chính là gã công tử sang trọng họ đã gặp hôm qua trên Tây Hồ, sau lưng gã là ba người bộ dạng cổ quái chỉ gặp một lần là không bao giờ quên nổi. Đạo sĩ áo đỏ thúc ngựa tiến lên nịnh nọt:

- Thiên tuế, người quên nói một vế rồi!

Công tử cười:

- Ý ngươi là thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên?

Đạo sĩ bật ngón tay cái, cười hí hí:

- Thiên tuế anh minh!

Công tử tủm tỉm:

- Tức là ta và cô nương đây thực có duyên phận nhỉ!

Nghe mình bị đem ra làm trò cười, Hoa Mộ Dung sinh bực, nói vẻ khinh bỉ:

- Chó chết, thối không ngửi được! Quỷ mới có duyên với ngươi.

Bốn người cùng gò cương xuống ngựa, công tử bảo:

- Bé con đanh đá quá! Nghe đồn phụ nữ phương nam nhu mì, mấy hôm nay ta cũng thử vài cô, toàn hạng khùng khịu ù lì rõ ngán ngẩm. Nàng là mỹ nhân Giang Nam mà thẳng thắn chẳng kém đàn bà con gái ở phương Bắc chúng ta. Hiếm thấy, hiếm thấy!

Người Hồ tóc vàng chen vào:

- Chúa công nói vậy phải chăng là muốn nạp nàng vào trướng?

Công tử cười đáp:

- E rằng cô nương đây không bằng lòng.

Người Hồ nịnh:

- Chỉ cần chúa công thích thì giang sơn gấm vóc Đại Tống lấy còn dễ như nhấc món đồ trong túi, sá gì người con gái này?

Chủ tớ họ nói cười suồng sã, coi Hoa Mộ Dung như thứ cá chậu chim lồng. Thiếu nữ bất bình đến run hết cả người, đang định tìm lời thoá mạ, chợt Lương Tiêu cười hì hì bảo:

- Con súc sinh lông vàng chỉ giỏi bợ chủ!

Người Hồ đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn xem, lúc ấy Lương Tiêu đã nhân cơ Hiểu Sương không đề phòng mà giành lấy con khỉ, vừa vuốt bụng nó vừa hỏi:

- Mày nhìn tao làm gì? Nhìn thế nào thì cũng vẫn là đồ súc sinh thôi!

Mặt người Hồ nổi khí xanh, đôi mày dựng ngược.

Con khỉ cứ đạp quẫy giãy giụa trong tay Lương Tiêu. Hiểu Sương cuống quýt gọi:

- Tiêu ca ca! Đừng bắt nạt nó, đừng bắt nạt nó!

Lương Tiêu cười bảo:

- Muốn ta không bắt nạt nó cũng được. Nhưng ta hỏi em, ở đây có mấy con súc sinh cả thảy? Nếu em nói đúng, ta trả nó cho em.

Hiểu Sương ngớ người, xoè hai ngón tay đáp:

- Hai con!

Lương Tiêu bảo:

- Sai rồi, sai rồi!

Nó vạch ngón tay đi một vòng, trước tiên trỏ Bạch Si nhi:

- Một, sau đó chỉ công tử và ba tên tuỳ tùng. Hai, ba, bốn, năm, tính thêm cả con vật lông vàng ta đang bế đây, tổng cộng là sáu con!

Hiểu Sương lấy làm lạ, trỏ bốn người kia hỏi:

- Họ cũng là súc sinh ạ?

Lương Tiêu nghiêm chỉnh gật đầu:

- Chính xác. Cả bốn đều là súc sinh.

Hiểu Sương ngơ ngác, Hoa Mộ Dung cười ngặt nghẽo, Hoa Thanh Uyên tuy tế nhị nhưng không kìm được cũng phải tủm tỉm. Bốn tên kia cùng xạm mặt, người Hồ tóc vàng mất bình tĩnh đầu tiên, hắn nhảy phốc tới, đánh vòng cánh tay trái lên, các ngón tay cong cong móc câu chộp thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu rụt cổ lắc mình tránh, Hoa Thanh Uyên kịp thời chắn lên trước nó, giơ hữu chưởng hất cánh tay người Hồ. Người Hồ cảm thấy một luồng nhu kình vừa mạnh vừa dính đẩy dạt tay mình ra, trước ngực sơ hở một khoảng lớn, Hoa Thanh Uyên lập tức sử chiêu Kim sinh quý thủy, vung tả chưởng chém thẳng vào.

Người Hồ hoảng hồn điểm chân trái xuống đất, chân phải lăng không, uốn mình đi như con rắn. Hoa Thanh Uyên chém hụt, còn hơi ngỡ ngàng, người Hồ đã đá chân phải tới mặt y. Trước lối võ công quái dị, Hoa Thanh Uyên ngấm ngầm kinh hãi, bật ngửa ra sau, liên tiếp xuất sử Ất mộc trấn thổ, Nê uẩn Thái Bạch, Mậu kim đoạn mộc, Tân sinh ly hỏa, Nam minh đoạn thiết, năm chiêu này là tuyệt học bình sinh trong Ngũ Hành tiếp dẫn quyền của y. Ngũ hành tương khắc tương sinh, nhất khí quán chi, tiếng rằng năm chiêu, kỳ thực nhìn cách thức xuất thủ chỉ như một chiêu. Người Hồ biết rằng lợi hại, không dám ngạnh đấu, bèn vặn mình tránh khỏi đường quyền đối phương, dịch bộ vị về bên trái y, song cánh tay lại vòng sang đấm một cú vào sườn phải Hoa Thanh Uyên, nơi ngón giữa hắn thò thụt một cái dùi to sặc sỡ, lấp lóe sáng theo tay quyền.

Võ công hai người, một chính quy một tà dị, chỉ thoáng chốc đã trao đổi qua mười hiệp. Hoa Thanh Uyên càng đấu càng kinh lạ, người Hồ cũng mỗi đấu mỗi ngạc nhiên, lần này hắn xuống nam chưa gặp ai là đối thủ xứng tầm, nào ngờ trước lộ quyền pháp của Hoa Thanh Uyên, không chỉ khó chiếm được thượng phong mà còn có nguy cơ bị khắc chế. Hai người dùi dắng mãi không phân thắng bại, nhà sư Tây Tạng bèn xì xồ nói gì đó với chủ nhân. Gia đình họ Hoa thảy đều không hiểu lời hắn, Lương Tiêu thì giật mình, họ nói tiếng Mông Cổ, thứ tiếng nó đã quen dùng từ bé với mẹ.

Công tử sang trọng nghe xong, khuôn mặt thoắt tươi tỉnh thoắt sa sầm, cười hỏi Lương Tiêu:

- Thằng lỏi, tên áo tím đi chung với mày là ai vậy?

Nghe nhắc đến Tần Bá Phù, Lương Tiêu nhếch mép bảo:

- Cái lão dặt dẹo đó hở? Lão ta chết ngủm củ tỏi từ đời nào, xương cũng bị chó gặm mất tiêu rồi!

Mọi người nghe nói giật nảy mình, Hoa Mộ Dung giận dữ quát:

- Lương Tiêu, sao ngươi lại rủa anh ấy?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ta cứ rủa đấy, ai bảo hắn ngày nào cũng đánh đòn ta?

Nể tình Lương Tiêu vừa nói kháy bọn kia giúp mình xả giận, Hoa Mộ Dung không tiện nặng lời thêm, chỉ ôn tồn bảo:

- Thương cho roi cho vọt. Tần đại ca đánh ngươi là muốn tốt cho ngươi thôi.

Lương Tiêu hỏi:

- Ô hay nhỉ, thế ta đánh ngươi một ngày mười tám bận, ngươi có vui không?

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói nhăng nói cuội! Ngươi mới vui ấy!

Lương Tiêu giễu cợt:

- Hắn đánh ta thì tốt cho ta, còn ta đánh ngươi thì xấu? Có nhẽ đâu thế?

Hoa Mộ Dung nói vẻ suy nghĩ:

- Bởi vì, ngươi là kẻ xấu, còn ta là người tốt.

Lương Tiêu trừng mắt nhìn Mộ Dung, xong nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất.

Công tử sang trọng tỏ ra hứng thú với cuộc đối đáp ấy, cứ phe phẩy quạt cười suốt. Gã là người suy nghĩ thâm trầm, tất nhiên không tin Tần Bá Phù đã chết, cười một lúc rồi hỏi:

- Thằng nhỏ, vậy là mày với hắn không đi chung một đường à?

- Đương nhiên là không. Lương Tiêu đáp.

Công tử dỗ:

- Thế mày nói cho ta biết, hắn đã đi lối nào?

- Ta chả đã nói đấy ư? Hắn bị chó gặm rồi.

Công tử sầm mặt. Nhà sư quát bảo:

- Thằng ôn, thiên tuế chúng ta nghiêm túc hỏi mày, mày cũng phải trả lời nghiêm túc.

Lương Tiêu cười hinh hích:

- Ta nghiêm túc đấy chứ, chỉ e là kẻ nghe ta nói không được nghiêm túc mà thôi.

Lương Tiêu một mực ăn nói nhố nhăng, nhà sư cáu lắm, trừng mắt toan ra tay, Hoa Mộ Dung thình lình chen vào:

- Các ngươi tìm Tần đại ca có việc gì?

Công tử ồ lên:

- Ra là hắn họ Tần?

Đạo sĩ áo đỏ biến sắc mặt, ghé tai công tử xì xà xì xồ một hồi, đại ý rằng: trên giang hồ rất ít cao thủ họ Tần, họ Tần mà thắng được nhà sư Tây Tạng đó hẳn chỉ có một người, tên là Tần Bá Phù, người này võ công cực cao, bản đồ đê điều lọt vào tay y, muốn lấy về thực không đơn giản.

Lương Tiêu nhận ra phát âm, nghĩ bụng, "Họ đều nói tiếng Mông Cổ, chắc là người Mông Cổ cả?" Nó không biết bọn kia có chuyện cơ mật nên nói tiếng Mông Cổ để nó và người nhà họ Hoa không hiểu được. Nó chỉ biết nghe thứ tiếng ấy, bất giác nhớ đến mẹ, cảm thấy thân thiết vô cùng, tự nhiên cũng sinh thiện cảm với mấy người kia.

Công tử nghe xong mỉm cười với Hoa Mộ Dung rồi dùng tiếng Hán bảo nàng:

- Cô này, cái anh Tần đại ca ấy ăn cắp một thứ rất quan trọng của ta, nếu không trả lại nguyên vẹn thì không hay đâu.

Lương Tiêu tự nhủ, "Thằng cha trơ trẽn, rõ ràng là chúng ăn cắp lại đổ vấy cho lão già." Nó nhìn cả bốn, lòng khinh bỉ.

Hoa Mộ Dung lạnh lùng bảo:

- Tần đại ca xưa nay hành xử quang minh lỗi lạc, có lý gì ăn cắp đồ của các ngươi, chưa chừng chính các ngươi vừa ăn cướp vừa la làng kìa.

Nàng chỉ đoán mò như vậy, dè đâu nói trúng tim đen đối phương. Công tử lại tưởng Hoa Mộ Dung đã nắm rõ chân tướng sự việc, mắt bỗng rực hung quang, khàn giọng bảo:

- Cô nương đừng nói đùa, vay nợ trả nợ là cái lẽ bất di bất dịch ở đời. Tần huynh lấy đồ của tại hạ, tại hạ lo lắng lắm, nay muốn phiền cô nương làm con tin đi cùng tại hạ mấy hôm, hẳn Tần huynh sẽ mang vật đến đổi lại người. Y xoáy mắt khắp người Hoa Mộ Dung, ánh nhìn sàm sỡ.

Cô gái nghiến chặt hàm răng ngà:

- Được, có giỏi thì lại đây thử xem.

Công tử cười hì hì:

- Vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh.

Y đưa mắt ra hiệu, nhà sư Tây Tạng rảo bước tới trước, nói to:

- Nữ thí chủ, A Than xin lĩnh giáo! Đoạn cong tay như vuốt chim chộp vào vai Mộ Dung.

Trảo hấn chưa tới nơi, công tử sang trọng chợt nhắc:

- A Than tôn giả, đừng làm nàng bị thương.

A Than nghe xong thoáng do dự, động tác thành ra ngập ngừng. Hoa Mộ Dung không khách khí, lập tức thò chưởng vỗ lên lưng bàn tay hấn. A Than dính chưởng, tuy có thần công Mật tông hộ thể nhưng vẫn đau thấu xương cốt, vội thu ngay tay lại, ngón cái ngón trỏ chụm vòng, nhẹ nhàng búng ra.

Hoa Thanh Uyên đang bận giao đấu bỗng liếc thấy, giật mình nhắc em gái:

- A Dung cẩn thận, tên đó biết dùng ấn pháp Mật tông!

Hoa Mộ Dung nghe nhưng không hiểu, chỉ thấy kình lực đối phương kéo sang cương mãnh dị thường, tính nàng xưa nay hiếu cường, không chịu tỏ ra khiếp nhược, liền đẩy song chưởng tới đón. Kình lực va nhau, Hoa Mộ Dung lướt ngược về sau cả trượng, người lảo đảo, đôi má đỏ bừng. A Than giật lui ba bước, mỗi bước để lại trên nền đất vàng một dấu chân, trụ vững rồi, nghe trong ngực rêm rêm, hấn ngấm ngầm kinh sợ, "Con bé này mạnh thật!" Đợi cho hơi thở đều đặn lại, hấn thét vang, "Sa!" đồng thời khép chặt song chưởng như lưỡi kiếm, thi triển Kim cương bảo kiếm ấn.

Lương Tiêu hết sức thích thú trước thứ võ công cổ quái, buột miệng reo lên. Hoa Mộ Dung cáu kỉnh trợn mắt nhìn nó, lẩm nhẩm chửi, "Thằng ôn khốn kiếp đi cổ vũ địch nhân." Nàng vốn đã coi Lương Tiêu như người trong nhà nên càng thêm tức giận, lập tức vặn mình, sử xuất công phu Phong tụ vân chưởng, phất áo tung chưởng như gió thổi mây bay, tư thế tha thướt, vì đẹp mắt quá nên không giống võ công mà gần với vũ đạo hơn.

Lương Tiêu trông thấy lo cuống, hấp tấp báo:

- Hiểu Sương! Cô em bị người ta đánh liểng xiểng như con khỉ, chân co chân duỗi, thua đứt đuôi đi rồi.

Hoa Hiểu Sương cả kinh nhíu mày, tự dưng đâm ra lo lắng. Hoa Mộ Dung càng bực, vừa đánh trả vừa ngoái lại mắng:

- Thằng ranh nhé, ngươi mới là con khỉ khốn kiếp.

Công tử ngắm nàng mặt hoa da phấn, võ công siêu thoát, lúc tức giận trông càng thêm vẻ yêu kiều, bỗng đem lòng mê đắm. Lại thấy A Than tôn giả liên tiếp hạ độc thủ, y cau mày, sợ con bò tót kia lầm lì húc bừa làm giai nhân bị thương, bèn trầm giọng gọi:

- Hỏa chân nhân!

Đạo sĩ mặc áo đỏ hiểu ý, lắc mình chạy đến gần hai người, dang đôi cánh tay như bạch hạc lượng xí chụp xuống Hoa Mộ Dung. Cô gái đấu với một nhà sư đã chật vật lắm rồi, tự nhiên thấy Hỏa chân nhân xô đến, vụt kêu lên kinh hãi, lướt ra sau hơn trượng. Đạo sĩ và hòa thượng quyết bắt sống nàng, một tả một hữu cùng xáp lại hợp công.

Hoa Thanh Uyên đã chiết giải hơn trăm hiệp với người Hồ tóc vàng. Võ công y vốn cao, nhưng người Hồ toàn né chỗ mạnh đánh vào chỗ yếu của y, cố ý du đấu, khó mà khắc chế trong thời gian ngắn, thoạt nghe em gái kêu thét, y hoảng sợ, để lộ sơ hở trước ngực. Người Hồ cả mừng, đẩy ngay song quyền vào. Hoa Thanh Uyên khẽ hừ một tiếng, mắt loé sáng, quyền trái xoay vòng, quyền phải từ từ kích thẳng ra, đà quyền chậm như đeo đá. Tũm. Hữu quyền người Hồ đấm vào kình phong tả quyền của Hoa Thanh Uyên hệt như đấm xuống đầm nước sâu, không có chỗ tá lực, hắn thầm kêu bất diệu, song thu tay về không kịp. Quyền phải của Hoa Thanh Uyên đã tới nơi. Chiêu Hậu thổ yểm thuỷ này là tuyệt chiêu trong Ngũ Hành tiếp dẫn quyền pháp, hữu quyền chứa sức nặng ngàn cân, xô đổ được cả đá tảng. Người Hồ trúng quyền giật lui ba bước, ngực ngâm ngẩm đau, bí thở, mặt đỏ tía lên.

Hoa Thanh Uyên đẩy lui được đối thủ, song cũng toát mồ hôi, vừa rồi cố gắng hết sức nguỵ tạo sơ hở dụ địch, chẳng may không giữ vững được đến cuối thì chắc bị thương bởi tay người Hồ rồi. Y quay nhìn em gái, Hoa Mộ Dung lúc ấy chỉ có nước tránh né chứ không còn sức nào mà hoàn thủ nữa, y nhướng mày quát:

- Kiếm đâu!

Hai tên thị tòng dạ ran, cùng tuốt bảo kiếm sau lưng ném lại. Hoa Thanh Uyên đón một thanh, còn một thanh đánh tay gẩy sang, gọi:

- A Dung!

Y vừa gọi vừa băng mình theo kiếm, hai thanh kiếm gần như bay song song, trong khoảnh khắc đã đến chỗ giao đấu. Hoa Thanh Uyên đâm sột sột mấy nhát liền, đạo sĩ và hoà thượng quáng quàng nhảy tránh. A Than vặn mình, một vòng kim cô bật ra dưới tấm tăng bào, Hoả chân nhân cũng rút trên lưng xuống một thanh kiếm cổ tùng văn.

Hoa Mộ Dung bắt lấy kiếm, thấy vậy cười nhạt. Hai anh em giao kiếm với nhau rồi lập tức tách ra, một người khảy vào vòng kim cô, một người kích trúng kiếm tùng văn. A Than tôn giả và Hoả chân nhân cảm thấy hổ khẩu nóng ran, suýt đánh rơi binh khí. Chưa kịp hiểu rõ nguyên do, đôi trường kiếm lấp loá tinh quang của đối phương đã xỉa tới ngực, không làm sao được, cả hai cùng vội vàng lắc tránh. Lúc ấy người Hồ đã kịp điều hoà hô hấp, chạy vù theo sang, trên tay xuất hiện một thanh loan đao lưỡi liềm. Ba tên hung ác dàn hàng chữ nhất, đứng đối diện với hai anh em họ Hoa.

Hoa Thanh Uyên cười ha hả, thình lình cong ngón tay bắn vào kiếm, dõng dạc bảo:

- Nhất nguyên phục thuỷ thái hư sinh.

Hai huynh muội cùng lao tới trước, song kiếm như hợp làm một, đâm mỗi đối thủ một nhát thần tốc, mỗi nhát kiếm chứa đủ lực đạo của cả hai người. Ba tên kia dốc toàn lực, mỗi tên tiếp một chiêu.

Hoa Mộ Dung lanh lảnh thét:

- Phá khai hỗn độn phân lưỡng nghi.

Xoẹt. Hai kiếm chạm nhau rồi tách ra luôn, như song long cưỡi mây, hoá thành một trời kiếm ảnh. Song kiếm thoắt hợp thoắt tách, hợp như một kiếm, tách thì lay láy tinh quang. Đấu được mấy chiêu, khoảng cách để thi triển chiêu pháp giữa ba người hẹp lại. Hoa Thanh Uyên nhắc:

- A Dung! Càn khôn trầm phù vô nhật nguyệt. Điên đảo âm dương động Côn luân.

Kiếm thế của họ cùng biến đổi, cương nhu giao hoán, kiếm pháp của Hoa Mộ Dung trở nên cực dương cương, đại khai đại hạp, kiếm chiêu của Hoa Thanh Uyên thì âm nhu, tinh xảo khinh linh như gió đùa bông liễu. A Than và đồng bọn chưa kịp chống đỡ, Hoa Mộ Dung lại đảo kiếm pháp thành âm nhu, Hoa Thanh Uyên đổi về dương cương. Ba tên kia không biết đó là lối biến hoá thông thường âm quá hoá dương, dương quá hoá âm trong tiên thiên bát quái, nhất thời không hiểu ra sao, tay chân luống cuống hết cả.

Lương Tiêu đặt hết tâm trí vào trận đấu, vô cùng thắc mắc:

- Thứ kiếm pháp gì đây nhỉ?

Một tên tuỳ tùng đáp:

- Thái Ất phân quang kiếm.

- Thái Ất phân quang? Lương Tiêu lẩm bẩm, mắt vẫn dính chặt vào đấu trường.

Được một lúc, loan đao người Hồ bỗng bị trường kiếm của Hoa Thanh Uyên kéo xéo đi, lướt qua bả vai A Than tôn giả, hớt lẹm mất một vạt thịt. A Than đau thấu tim gan, biết rõ đồng bọn không cố ý, nhưng vẫn không nhịn được rống lên:

- Cáp Lý Tư! Rồi làu nhàu một hồi toàn tiếng Thổ Phiên.

Cáp Lý Tư là tên của người Hồ nọ, hắn mang dòng máu lai giữa người Thiên Trúc và người La Mã cổ, gia tộc đời đời làm nghề buôn, thông hiểu phương ngữ các vùng, nghe A Than dùng thứ ngôn ngữ ác độc nhất để mạ lị mình thì bừng bừng nổi giận, muốn dùng tiếng Thổ Phiên để đáp trả, nhưng bật mấy câu đều không dẻo miệng bằng A Than, đành tiện đâu chửi đấy, lúc tiếng Thổ Phiên, lúc tiếng Thiên Trúc, lúc lại tiếng La Mã. A Than nghe rối rắm, tuy biết hắn chửi mình, nhưng không biết là chửi những gì.

Hoa Thanh Uyên thấy hai đối thủ phân tâm, liền hô to:

- Phong vân biến sắc khí tắc không!

Tiếng hô dứt, kiếm như sấm vang chớp giật cũng đổ tới nơi, hai tên không kịp né tránh, đều trúng một kiếm vào tay và chân, máu hắt ra như tưới. Hoa Mộ Dung thét vang, giọng lảnh lót như phượng hót:

- Nhược hữu nhược vô bất lưu ngân, cùng lúc trường kiếm múa tít, quyết đuổi tận giết tuyệt.

Đến lúc ấy, ba tên hung nhân đều đã váng đầu hoa mắt, kiếm pháp của huynh muội họ Hoa như thần tiên đề bút, đến đi đều không lưu vết tích. Hoa Thanh Uyên càng đánh càng dẻo tay, hào khí bừng bừng, y xướng lên như long ngâm, hoà với tiếng phượng véo von của em gái:

- Hoá công tẩy tịnh thiên ban xảo. Vạn tượng hỗn nguyên thị thái chân.

Ngay lập tức, giữa hai thanh kiếm lờ mờ hiện ra một quầng tròn, ở giữa chia âm dương, trông như hình thái cực, kiếm chạy loăng quăng dày đặc trong đó. Người Hồ, đạo sĩ và hoà thượng chẳng khác nào những lá thuyền nhỏ trồi sụt giữa ba đào, tiến ngừng đều theo đợt sóng, muốn sang đông thì bị hất sang tây, muốn sang tây thì bị hất sang đông, chiêu pháp lộn xộn, không còn khả năng chống đỡ nữa.

Hoa Thanh Uyên tính tình mềm yếu, thấy ba người giãy giụa chí chết trong vòng Thái cực kiếm, bỗng động lòng thở dài:

- A Dung, tới điểm là ngừng thôi!

Dứt lời, y thu kiếm lùi lại sau. Hoa Mộ Dung vốn muốn khoét cho mỗi tên mấy cái lỗ nữa, nhưng lộ kiếm pháp này cần hai người thần ý hợp nhất mới thi triển được, huynh trưởng không còn sát cơ, nàng cũng vô phương tiếp tục, đành lùi sang một bên. Ba tên hung nhân thần trí bấn loạn, hươ binh khí lung tung beng, mãi đến khi công tử sang cả nọ luôn mồm chửi mắng, họ mới bừng tỉnh, thõng tay xuống thở hồng hộc như trâu.

Hoa Thanh Uyên nhìn công tử, gằn giọng bảo:

- Nhà ngươi dung túng cho thuộc hạ hành hung, thật là đáng ghét.

Y vừa nói vừa rảo bước lại gần, công tử thất kinh thụt lui. Hoa Thanh Uyên liền vươn tay tóm lấy, nắm được vạt áo của gã lôi lại, vung chưởng tát một cái. Công tử vừa sợ vừa tức, hầm hầm quát mắng:

- Ngươi dám đánh ta?

Gã chưa dứt lời, Hoa Thanh Uyên lại táng cho một cái bạt tai nữa:

- Sao mà không dám nào?

Ba tên thủ hạ trông thấy rụng rời, khổ nỗi chưa lấy lại được hơi sức, chỉ cùng rống lên. Họ nói tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe ra là "Tứ vương tử", nó nghĩ bụng, "Vương tử là con trai của Đại hãn Mông Cổ. Kẻ này được gọi là Tứ vương tử, hẳn là con thứ tư của Đại hãn? Nhưng tại sao con trai Đại hãn không ở ngoài thảo nguyên mà chạy tới đây thế này?"

Tứ vương tử ăn liền hai cái tát, má đỏ bầm lên, cuối cùng hiểu ra hoàn cảnh của mình lúc này không phải như khi tác oai tác phúc thường nhật, liền im miệng ngay, chỉ có đôi mắt rực cháy, căm uất nhìn Hoa Thanh Uyên.

Hoa Thanh Uyên tự dưng hơi chùn trước cái nhìn ấy, bèn thả gã ra nói:

- Hôm nay giơ cao đánh khẽ, tạm thời tha cho ngươi. Sau này còn dung túng thủ hạ nói bậy làm càn mà bị ta bắt được thì sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu.

Nói rồi y ngoảnh đầu đi, thấy A Than và Cáp Lý Tư mặt mày trắng nhợt, vạt áo trước nhuộm đỏ, hiển nhiên do mất máu quá nhiều, y móc trong áo ngực ra một bình thuốc, dốc lấy bốn viên hoàn đan, ném cho bọn họ:

- Thuốc này cầm máu hiệu nghiệm đấy.

Hoa Mộ Dung trách:

- Ca ca chỉ giỏi tốt không phải lối, cẩn thận làm ơn trả oán đó.

Hoa Thanh Uyên nhăn nhó lắc đầu, chưa kịp phân vua gì, bỗng nghe tên Tứ vương tử xì xà xì xồ sau lưng. Y không hiểu, bèn ngoái đầu lại nhìn. Hoả chân nhân lập tức nhảy bổ tới vẩy song thủ ra, liền đó xuất hiện mười mấy viên đạn bạc như hai nắm mưa tưới xuống đầu y. Hoa Thanh Uyên hoảng kinh thất sắc, múa song chưởng liên tiếp nhằm vỗ bạt nắm ngân đạn đó đi. Nào ngờ ngân đạn chạm chưởng phong lập tức phát nổ, hoá thành vô vàn đốm lửa xanh vẫy vùng tứ tán, một vài đốm lọt qua kẽ hở chưởng phong, bắn vào ngực y. Hoa Thanh Uyên giật lui nửa bước, nhăn nhúm mặt mày, lộ rõ vẻ đau đớn.

Hết chương 14

16. Thiên Cơ Hữu Nguyệt

Sự việc thay đổi đột ngột, nhà họ Hoa đều kinh hãi đến cứng cả người. Hoả chân nhân bốc mình lên, vung kiếm xả thẳng xuống mặt Hoa Thanh Uyên. Hoa Mộ Dung vội băng tới giơ kiếm đỡ hộ, nhưng lúc ấy A Than và Cáp Lý Tư phục xong linh đan của Hoa Thanh Uyên thì đã khôi phục được khí lực, cùng nhào lại đối phó Hoa Mộ Dung, tách lìa hai anh em nàng.

Hoả chân nhân xáp vào Hoa Thanh Uyên, kiếm xé gió vù vù, ép y phải giật lùi liên tục. Hai tên gia nhân liền cắm cổ chạy đến. Hoả chân nhân chém ra sột sột, đâm trúng vào hông họ khiến cả đôi ngã nhào. Thấy thuộc hạ gặp nguy, Hoa Thanh Uyên nhịn đau đánh liền hai nhát, xuất kiếm không theo chương pháp nào nhưng vẫn cản được tên đạo sĩ. Hai người hầu biết đã đến lúc nguy nan, cố gắng bò dậy, tập tễnh đến cạnh Hoa Thanh Uyên, liều chết bảo vệ chủ.

Hoa Thanh Uyên đánh thêm được mấy chiêu nữa thì ngực đau dội lên như bị hàng chục con dao băm xé, toàn thân rã rời song không dám khuỵu xuống, y biết rõ nếu mình gục ngã thì mọi việc hỏng bét, nên gắng gượng chống trả. Chợt Lương Tiêu cười hì hì bảo:

- Hoa Thanh Uyên, đầu hàng mau đi!

Hoa Thanh Uyên thắc mắc nhìn sang, thấy Lương Tiêu đang cắp Hiểu Sương đi về phía công tử sang trọng nọ. Người Hiểu Sương cứng đơ, dường như đã bị điểm huyệt. Hoa Thanh Uyên cả kinh la:

- Cậu... định làm gì vậy, Lương Tiêu?

Đúng lúc xao lãng ấy, suýt nữa y bị Hoả chân nhân đâm một kiếm xuyên tâm.

Lương Tiêu bảo:

- La với chả ó! Đồ lừa ngu xuẩn, ta đã bắt được con gái ngươi đây rồi, ngươi còn chưa chịu đầu hàng ư?

Thằng bé dứt lời, nhà họ Hoa thảy đều hãi hùng tức giận, ba tên hung ác cũng phân tâm lơi đấu, ngoái lại nhìn. Tứ vương tử còn ngỡ ngàng, Lương Tiêu đã cười hi hi, nói bằng tiếng Mông Cổ:

- Ta cũng là người Mông Cổ đây!

Tứ vương tử nghe giọng Lương Tiêu rất lưu loát thì ngẩn người, gã cau mày:

- Mày nói sõi lắm! Nhưng đã là người Mông Cổ, sao còn kéo bè kéo cánh với đám người Hán?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ta đâu phải đồng bọn của chúng. Ta bị tên họ Tần tóm được, ngày nào hắn cũng đánh đập ta khổ sở!

Tứ vương tử lộ vẻ nghi hoặc:

- Vậy ư? Nghe ta hỏi đây, mày là người bộ tộc nào ở Mông Cổ?

Lương Tiêu đáp phứa:

- Ta ở bộ tộc Bột Nhi Chỉ Cân.

Ai nấy choáng người lên. Nên biết Bột Nhi Chỉ Cân là dòng họ hoàng gia, chỉ dành riêng cho gia tộc của Thành Cát Tư Hãn.

Lương Tiêu thấy thái độ Tứ vương tử có phần khác lạ, trống ngực đập thình thình. Tứ vương tử chằm chằm nhìn thằng bé hồi lâu, bỗng bật cười nói:

- Oắt con, mày thuộc bộ tộc Bột Nhi Chỉ Cân thật đấy à?

Lương Tiêu gật đầu:

- Mẹ ta nói mẹ là người nhà Bột Nhi Chỉ Cân, vậy nên ta cũng thuộc bộ tộc ấy.

Lương Tiêu nói vậy chẳng phải nói dối. Họ của người Mông Cổ đều đặt theo hiệu bộ tộc. Tính theo phổ hệ, Bất Lý vương tử - cha Tiêu Ngọc Linh - là cháu dòng đích của Thành Cát Tư Hãn. Khi Oa Khoát Đài làm hãn, người Mông Cổ phát động phong trào "trưởng tử xuất chinh", buộc con trai cả của tất cả các gia tộc phải tòng quân. Bất Lý theo Bạt Đô hãn vượt qua Hung Gia Lợi làm cỏ châu Âu, nhưng y không phục Bạt Đô. Từ đó Bạt Đô nuôi hận trong lòng. Về sau, Bất Lý hùa theo con cháu Oa Khoát Đài làm phản, bị Bạt Đô và Mông Ca bắt rồi xử tội chết, thê tử đều bị biếm làm nô tỳ.

Tiêu Ngọc Linh là con vợ lẽ của Bất Lý, mẹ nàng là người Hồ do Bất Lý cướp được từ Tây Vực về. Một lần Bất Lý uống rượu say xong đánh đập bà ta cho đến chết. Khi chính y mất mạng, Ngọc Linh còn rất nhỏ, bị vùi dập hành hạ khổ sở. Sau này nàng theo họ Tiêu của thầy, đổi tên thành Tiêu Ngọc Linh. Ngọc Linh căm ghét cha cùng cực nên chưa bao giờ nhắc nhỏm chuyện xưa, vì vậy ngoài mấy người rất thân, hầu như không ai biết lai lịch gốc gác nàng.

Tứ vương tử bán tín bán nghi, móc xích với chuyện trước đây, nghĩ bụng, "Đứa trẻ này tuổi còn nhỏ, chưa chắc biết nói dối. Cho dù nó không phải người cùng bộ tộc mình thì giữa chúng ta vẫn có quan hệ rất gần. Hiện nay Nguyên - Tống giao chiến, Hồ - Hán không đội trời chung, Tần Bá Phù chắc hận dòng tộc ta lắm mới đến phủ vương công nào đó cướp đứa bé này rồi ngược đãi hành hạ nó. Hừ, nhà Bột Nhi Chỉ Cân nắm cả thiên hạ trong tay, tôn quý vô cùng, đâu chịu để người Tống sỉ nhục như thế?" Bằng ấy ý nghĩ lướt qua óc, nét mặt công tử tức thì hoà hoãn lại, gã mỉm cười.

Lương Tiêu trỏ Hoa Thanh Uyên, rồi trỏ Hoa Hiểu Sương:

- Con bé này là con gái hắn ta, cũng là cháu gái ả kia. Chỉ cần ngươi dùng nó uy hiếp họ, họ dám không nghe lời ngươi ư?

Tứ vương tử thấy Hiểu Sương đầy vẻ kinh ngạc sợ hãi khóc lóc liên hồi thì càng thêm chắc mẩm. Cứ cho là thằng oắt định giở trò đi, nhưng nước mắt con bé không thể nào là giả được.

Hoa Mộ Dung tức đến ứa lệ, múa trường kiếm chạy ào tới, chửi Lương Tiêu là "khốn nạn", là "súc sinh", nghĩ bụng dẫu không cứu được cháu gái thì cũng phải giết chết Lương Tiêu để xả mối căm hờn. Nàng nổi giận mà dáng điệu vẫn yêu kiều khả ái, tứ vương tử càng thêm mê mẩn, bụng bảo dạ, "Cô gái áo trắng này

tính tình cứng cỏi, ta mà ép buộc nàng, tất nàng thà chết không theo, thế thì mất hứng lắm. Chi bằng dùng con bé con làm điều kiện để nàng quy thuận ta, cho ta mặc sức xoay vần." Quyết định thế rồi, gã bèn đón lấy Hiểu Sương từ tay Lương Tiêu. Nhận ra thân thể cô bé cứng đơ, gã cười bảo thằng nhóc:

- Ngươi còn nhỏ mà rất biết trông trước ngó sau. Thế này đi, ngoan ngoãn theo hầu bản vương, ta sẽ cho ngươi tha hồ hưởng phúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Có trà sữa cừu để uống không? Có ngựa con để cưỡi không?

Tứ vương tử hơi ngẩn người, đoạn cười ha hả:

- Có hết có hết, còn có dê non và ngựa Ba Tư nữa đó!

Lương Tiêu hớn hở vỗ tay cười mãi, bộ dạng ngây thơ ra mặt. Tứ vương tử cũng phì cười, xong đảo mắt, cao giọng nói:

- Bắt tất cả lại cho ta!

Ba tên thủ hạ nghe lệnh cùng nhảy phốc ra. Tứ vương tử toét miệng hỏi Hoa Mộ Dung:

- Cháu nàng ở trong tay ta rồi, còn không ngoan ngoãn quy thuận?

Hoa Mộ Dung tức không để đâu cho hết, nàng chực chửi mắng thật ác, nhưng liếc nhìn Hiểu Sương, trái tim nàng đau nhói, cơ hồ sa lệ. Tứ vương tử quan sát, biết lòng nàng đã dao động thì rất lấy làm đắc ý, lại niềm nở bảo Hoa Thanh Uyên:

- Võ công ngươi được đấy! Nếu đồng ý quy phục bản vương thì ta cũng nể mặt mỹ nhân mà bỏ qua chuyện vừa rồi, lại để Hoả chân nhân giải độc trị thương cho ngươi nữa.

Hoa Thanh Uyên chống kiếm, hừ một tiếng, trừng mắt im lặng. Tứ vương tử cười:

- Ta là Thoát Hoan, con trai thứ tư của hoàng đế nhà Nguyên. Lần này ta xuống nam dọ xét tình hình, có lấy được một tấm địa đồ, nhưng bị tên họ Tần ngang đường cướp mất. Nếu ngươi cầm thì mau trả lại đây. Còn nữa, ta muốn tuyển em ngươi làm thê thiếp, ta đường đường là một vương tôn công tử, cũng không đến nỗi dày vò sỉ vả nàng đâu!

Hoa Thanh Uyên sửng sốt, nhướng mày quát:

- Hoa mỗ chỉ là dân đen nhưng cũng biết liêm sỉ lễ nghĩa, quyết không làm những việc bán nước cầu vinh.

Thoát Hoan cười:

- Đúng là thân lừa ưa nặng! Ngươi thì trúng U minh độc hoả của Hoả chân nhân, con gái ngươi sống chết ra sao thì do ta quyết định, nếu ngươi ương bướng...

Không đợi gã tuôn hết, Hoa Thanh Uyên trầm giọng bảo:

- Chết thì chết, khỏi múa mép. Đoạn nhìn Hiểu Sương, trán hằn lên nỗi đau đớn, y nghẹn ngào nói. Sương nhi! Kiếp này cha có lỗi với con. Con chưa ra đời thì đã vì cha mà mang trọng bệnh, nay lại để con rơi vào tay ác tặc, cha... cha... Tới đây thì y tắc họng, nước mắt dâng ngập bờ mi.

Hiểu Sương ngằn ngặt khóc không thành tiếng, bỗng lại giật người lên như sắp ngất đi. Hoa Mộ Dung nghiến răng, ném bảo kiếm xuống thét lớn:

- Thoát Hoan! Ta theo ngươi, ngươi... thả cha con họ ra.

Hoa Thanh Uyên kinh hoàng quát:

- Dung! Em nói nhăng gì thế?

Hoa Mộ Dung không đáp, chỉ cười méo xẹo. Thoát Hoan nhìn xoáy vào lúm đồng tiền của nàng, hí hửng bảo:

- Người Hán có câu hay thật: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Mỹ nhân không thẹn là bậc anh hùng trong đám quần thoa, khiến bản vương càng thêm kính ngưỡng. Bản vương sẽ yêu thương chiều chuộng nàng, không bao giờ lạnh nhạt với nàng. Ha ha, A Than, mau thay ta mời mỹ nhân dời gót lại đây.

A Than vâng dạ, nhưng sợ có điều bất trắc, cứ trân trân nhìn Hoa Mộ Dung, mặt lộ vẻ nghi ngại. Cô gái nhắm nghiền mắt, hai hàng lệ lăn xuống gò má. A Than vẫn trù trừ. Thoát Hoan đâm bực:

- Ớ hay? Ngày thường huênh hoang khoác lác lắm cơ mà, nay có chút việc cỏn con cũng không dám làm...

Gã đang thao thao, chợt cảm thấy bên hông tê dại, toàn thân cứng đơ, liền đó là hơi kim loại lạnh ngắt trên cổ, rồi hai tay nhẹ bỗng. Hiểu Sương đã bị kéo đi mất. Tiếng Lương Tiêu cười khanh khách vang lên phía sau:

- Đằng ấy diễn kịch khéo lắm, lừa được tất cả bọn họ rồi.

Hiểu Sương đáp hụt hơi:

- Tiêu ca ca... Em... em không diễn đâu, em... thấy cha bị thương nặng, bị đau, cầm lòng không đậu nên muốn khóc.

Lương Tiêu sốt ruột:

- Được rồi, được rồi, lôi thôi quá.

Thoát Hoan nào ngờ tình thế xoay chuyển đột ngột như vậy, cả đời tài trí nhanh nhẹn mà bị hai đứa ranh con che mắt bằng một thủ đoạn tầm thường. Gã tức uất, không kìm được chửi toáng lên:

- Quân chó chết, đồ dòi bọ...

Thoát Hoan xuất thân quý tộc Mông Cổ, học tiếng Hán lõm bõm, loanh quanh chỉ nói được bằng ấy câu thôi. Ba thủ hạ thấy chủ bị khống chế cứ đứng nghệt mặt ra. Người nhà họ Hoa mừng rỡ quá sức, Hoa Mộ Dung cười qua hàng lệ:

- Lương Tiêu... ta... ta...

Nàng vốn định nói ta trách lầm ngươi, nhưng xúc động quá đâm nghẹn họng, nước mắt tuôn ròng ròng, song không phải vì buồn khổ như lúc trước mà đã đổi ra vui mừng. Hoa Thanh Uyên phá lên cười:

- Giỏi, giỏi lắm... Vừa nói được đến thế, y đã rủn người ngã vật xuống đất. Cất được gánh nặng trong lòng, thần trí cũng thả lỏng, y không còn sức để gắng gượng nữa.

Hoa Mộ Dung vội đỡ lấy y. Hiểu Sương đâm bổ tới, cuống quýt gọi:

- Cha ơi! Cha!

Lương Tiêu hốt hoảng níu cô bé lại rồi chìa tay bảo Hỏa chân nhân:

- Đưa đây!

Hỏa chân nhân ngơ ngác hỏi:

- Đưa cái gì?

Lương Tiêu chẳng buồn nói thêm, xô Thoát Hoan ngã dúi, rồi bắt chước bộ dạng ban nãy của Hoa Thanh Uyên, vận đủ khí lực tát gã một cái nảy đom đóm mắt. Thoát Hoan gãy văng mất hai cái răng, mồm miệng đầy máu, vẫn lầm bầm chửi:

- Đồ chó chết, đồ thối tha...

Lương Tiêu cười khẩy:

- Đưa đây!

Hỏa chân nhân ngớ người ra. Tay Lương Tiêu lại giơ lên hạ xuống. Thoát Hoan hứng tiếp một cái bạt tai nảy lửa, vừa giận vừa sợ, liền kêu rống lên như lợn bị chọc tiết:

- Hỏa chân nhân, ngươi điếc à?

Lương Tiêu còn vung tay chuẩn bị đánh nữa, Hỏa chân nhân vội ngăn:

- Mày đòi thuốc giải phải không? Đây đây! Đoạn móc ra một túi cẩm đưa cho thằng bé, dặn, loại trắng thì xoa ngoài, loại đen để uống.

Lương Tiêu sờ nắn, nhận ra là hai cái lọ ngọc, bèn lấy ra một cái, chĩa miệng lọ về phía Thoát Hoan bảo:

- Không tin được cái giống mũi trâu nhà ngươi. Cứ cho hắn uống thử hai viên xem thế nào.

Hỏa chân nhân tái mặt la:

- Không, không được! Đấy là phương thuốc dĩ độc trị độc.

Lương Tiêu cười mát:

- Đâu ngươi đưa cái của khỉ U minh độc hỏa kia đây, ta đốt hắn xong rồi chữa cho hắn.

Hỏa chân nhân nổi giận:

- Bậy.. bậy bạ!

Lương Tiêu mưu mẹo ghê gớm, hành động tàn độc, lập tức vung kiếm chém một nhát. Thoát Hoan rú lên đau đớn, ngón út đã bị đứt lìa, máu tươm ra. Lương Tiêu cười hì hì:

- Chặt thêm một bàn tay nữa nào.

Hỏa chân nhân sợ nó cương quyết dứt khoát nói sao làm vậy, vội bảo:

- Thôi thôi, ta đưa! Đoạn miễn cưỡng quẳng sang một cái túi da.

Lương Tiêu bắt lấy, thấy cái túi bên ngoài may bằng da bò chưa thuộc, bên trong là da dê có gắn mười mấy viên tròn óng ánh bạc, nó hỏi:

- Cách dùng sao đây?

Hỏa chân nhân thoáng ngập ngừng, thấy Lương Tiêu lại hùng hổ muốn xuất thủ, đành mau chóng nói ra. Lương Tiêu cười cười, nhét cả vào ngực áo,

- Những món hay hay như vậy, dùng cho con lợn ngu xuẩn này nó phí đi.

Thoát Hoan buột chửi, liền ăn ngay một cái tát, đành câm họng, nhưng trong lòng vẫn mừng rỡ là chưa bị lửa thiêu.

Lương Tiêu ném túi cẩm cho Hoa Mộ Dung:

- Tên mũi trâu đã đưa đạn bạc cho tôi, chứng tỏ thuốc của nó là đúng.

Hoa Mộ Dung thầm khen thằng bé suy nghĩ chu đáo, nhưng ngoài mặt thì trừng trợn bảo:

- Ngươi đa nghi quá!

Xong nàng cởi áo cho Hoa Thanh Uyên, thấy trên ngực y có một khoảng đen bầm sưng rất to. Nàng cẩn thận xoa thuốc rồi cho y uống, một lúc sau, vết thương dần dần mềm xuống, Hoa Thanh Uyên lơ mơ tỉnh lại, nhưng thần sắc vẫn nhọc mệt vô cùng. Cáp Lý Tư quát Lương Tiêu:

- Thằng giặc con! Thuốc giải đã đưa rồi, còn không thả Tứ vương tử ư?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ngươi tưởng ta ngu lắm sao? Mẹ ta dạy, cơ hội đến chớ tha đối thủ. Ta chưa giết con lợn này đã là tử tế với các ngươi lắm rồi. Đoạn nó quay sang nhà họ Hoa giục, mọi người bị thương, hãy đi trước đi!

Hoa Mộ Dung vội bảo:

- Ta ở lại giúp ngươi!

Lương Tiêu lườm nàng:

- Khỏi cần cô lo! Vừa rồi ai mắng tôi là súc vật, hừm... tôi nghe rõ lắm đấy nhớ!

Hoa Mộ Dung đỏ mặt, hừ mũi bảo:

- Mắng thì mắng chứ, ta sợ gì ngươi.

Hoa Thanh Uyên lẩy bẩy gượng dậy nói, giọng khàn khàn:

- Lương Tiêu! Cậu còn nhỏ, việc gì khác tôi không can thiệp, nhưng việc giết người thì cậu nhất thiết đừng nhúng tay vào! Dẫu một kẻ đáng chết đến đâu, cũng cứ để người khác xử tội hắn! Nếu cậu không hứa, tôi sẽ ở lì đây!

Giọng y tuy yếu ớt, nhưng ánh mắt hết sức kiên quyết. Lương Tiêu làu bàu:

- Tôi không giết là được chứ gì, ông đa sự thế!

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

- Vậy thì tốt, hôm nay cậu vất vả quá rồi! Mong rằng sau này có dịp gặp lại!

Lương Tiêu chợt rớm lệ, cúi đầu đáp:

- Hẹn... hẹn gặp lại. Nó lén ngước mắt lên, dõi theo Hoa Mộ Dung đang dắt Hiểu Sương đi. Cô bé con vừa bước vừa ngoái đầu nhìn, mãi cho đến khi lên xe vẫn vén rèm ngó ra.

Cỗ xe chạy xa rồi, A Than không nhịn được giục:

- Thả người đi chứ?

Lương Tiêu đảo mắt, thấy mấy con ngựa của bốn tên kia dừng bên lề đường, bèn nắm tóc Thoát Hoan lôi ra đằng ấy. Không ai hiểu nó định làm gì, thình lình thằng bé hươ kiếm lên, chém đứt sạch gân chân của ba trong bốn con. Ba tên kia bàng hoàng sực hiểu, thì ra Lương Tiêu sợ bọn chúng phi ngựa đuổi theo cỗ xe, nên cố ý nán lại hủy hoại mấy con ngựa, trì hoãn thời gian, tên nào tên nấy thầm chửi nó là quân gian trá. Hỏa chân nhân liếc nhìn thanh trường kiếm của Lương Tiêu, bỗng tái mặt kêu:

- Thằng lỏi, mày lấy đâu ra thanh kiếm đó?

Lương Tiêu cười:

- Nhặt được!

Hỏa chân nhân trợn trắng mắt quát:

- Nhặt được ở đâu?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Can hệ gì đến ngươi!

Hỏa chân nhân gằn giọng:

- Thanh Huyễn Nguyên kia vốn dĩ là của bần đạo! Bần đạo sai bốn đại đệ tử xuống nam làm chút việc và cho chúng mượn thanh kiếm ấy. Ai ngờ bốn đứa đi mà không đứa nào trở về... Hắn trừng mắt nhìn Lương Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Lương Tiêu liếc chuôi kiếm, quả nhiên thấy khảm vàng hai chữ uốn éo quái dị, chữ đó thì nó trông thấy lâu rồi, nhưng không đọc được thể cổ triện, nay nghe Hỏa chân nhân nói mới gắng gượng nhận ra được chữ "nguyên", bụng bảo dạ, "Thì ra hắn là đồng bọn với đám mũi trâu xấu xa kia, hừ! Ta không đời nào kể thật sự tình."

Thằng bé giằng co với bốn tên xấu xa một lúc lâu lâu, ước tính thời gian thì nhà họ Hoa chắc đã đi được khá xa rồi, nó bèn dắt ngựa, lôi Thoát Hoan đi thêm hơn hai mươi trượng, định bụng trước lúc bỏ đi sẽ chém chết tên khốn kiếp này, nhưng nhớ tới lời Hoa Thanh Uyên thì không sao xuống tay được. Nó thầm giận mình vô dụng, bèn phũ phàng dận Thoát Hoan một cái, rảy hắn xuống đất, xong ôm con chó phóng lên yên, vung kiếm quật vào mông ngựa. Tuấn mã bị đau, tung vó phóng đi như bay.

Lương Tiêu phi được hơn một dặm, chợt nghe có tiếng động bèn ngoái lại nhìn, tức thì kinh hoàng táng đởm. A Than và Hỏa chân nhân đang đuổi tới gần, mỗi bước chân vươn dài đến tám thước. Hỏa chân nhân

nóng lòng đoạt lại kiếm báu nên chạy hết tốc lực. Chỉ thoáng chốc, hai người đã cách Lương Tiêu chưa đầy mười trượng, A Than chợt rống lên, vung tay ném kim cô vào yên cương, nghĩ bụng muốn đánh ngã người thì phải đánh ngã ngựa trước.

Lương Tiêu rủa thầm. Chân vẫn kẹp bụng ngựa, nó rạp mình xuống rút kiếm ra chọc vòng kim cô, tức thì cảm thấy hổ khẩu như muốn rách toạc, cả cánh tay tê dại. Kim cô bị cản đổi hướng, cà qua cẳng ngựa. Tuấn mã đau đớn chồm thẳng dậy, Lương Tiêu không kịp trở tay, suýt nữa bị hất ngã nhào. Chỉ một tích tắc chậm trễ đó, Hỏa chân nhân đã băng đến như sao xẹt, kiếm trước người sau, đâm vào chân ngựa. Lương Tiêu vẩy tay trái, mấy đốm sáng bạc tãi thẳng vào mặt tên đạo sĩ. Hỏa chân nhân chực phất tay áo, sực nhớ ra một chuyện liền vội vàng thu thế bay giật ngược, đoạn giơ kiếm lên gạt, mấy đốm bạc lập tức biến thành một đám lửa xanh rớt lả tả xuống đất, chính là U minh độc hỏa. Lúc này A Than cũng đuổi tới nơi. Còn cách Lương Tiêu chừng một trượng, hắn gầm vang, đằng không lao lên, dang tay tấn công thằng bé. Lương Tiêu cảm thấy thân thể như bị đè nặng, ngực nôn nao muốn ói, bèn xoay mình tung nốt nắm U minh độc hỏa còn lại ra.

A Than tôn giả một là không nghĩ ra lai lịch của những viên đạn bạc, hai là tự phụ thần công hộ thể của Mật tông, ngoài đôi mắt là chỗ yếu hại ra, toàn thân đều như thịt đồng da sắt, đao thương không xâm hại được, thấy nắm đạn bạc bay tới bèn cố ý vờn giỡn, không mảy may né tránh, kệ cho nó đánh trúng vào người. Gần như ngay lập tức, tiếng thét thê thảm của hắn vút lên, khắp mình lún phún lửa xanh. A Than ngã vật xuống đất, lăn lộn gào rú không ngừng.

Hỏa chân nhân nghe sau lưng có tiếng la hét như thế cũng hơi kinh hoảng, nhưng chỉ chằm chặp nghĩ đến bảo kiếm của mình nên mặc kệ đồng đội, cứ guồng chân chạy đuổi, thấy đuôi ngựa đã phấp phới trước mắt bèn nắm ngay lấy, dụng lực giật một cái. Lương Tiêu liền trở gươm chặt đứt đuôi ngựa. Phải cái Hỏa chân nhân nhanh như chớp, đã xuất kiếm đâm trúng chân ngựa rồi. Tuấn mã hí vang, mất thăng bằng đổ nhào. Lương Tiêu lộn mình xuống, thấy lão đạo sĩ đang ào ào chạy tới, nó vội vung kiếm đón, Hỏa chân nhân cũng giơ kiếm đấu lại. Binh khí đôi bên giao nhau. Kiếm Tùng văn không sắc bén bằng kiếm Huyễn Nguyên, tức thì gãy đôi. Hỏa chân nhân vứt luôn kiếm gãy đi, đợi Lương Tiêu cúi đầu tránh, hắn tay không xông luôn vào vùng lưỡi kiếm sáng choang, chụp lấy cổ tay thằng bé. Sắp tóm được cả người cả kiếm, hắn chợt chột dạ, lật tay chụp một cái, bỗng đâu vớ ngay được một cây trâm vàng hình con phượng. Hắn vội buông Lương Tiêu ra, ngoái đầu nhìn. Hoa Mộ Dung đang chĩa kiếm lao tới, đâm liền mấy nhát, Hoả chân nhân vội vàng giật lui. Lương Tiêu thoát nạn trong gang tấc, vui mừng reo lên, vung vẩy kiếm chạy tới tiếp ứng.

Bản lĩnh Hoả chân nhân xấp xỉ Hoa Mộ Dung, đấu tay không đã thiệt rồi, lại thêm bên kia có Lương Tiêu mưu mô trí trá xông vào quấy nhiễu, thực là phiền phức! Hắn chiết vội chiết vàng mấy chiêu, biết rõ hôm nay khó mà giành được kết quả tốt đẹp, lại nhác thấy A Than nằm thở thoi thóp đằng xa, nếu không được cứu chữa thì chắc chắn là chết, con lừa trọc đó có mất mạng thì hắn cũng chẳng thiệt thòi gì, khổ nỗi nếu con lừa trọc đó chết bởi U minh độc hoả, chẳng may Thoát Hoan truy cứu thì hắn tránh sao khỏi bị hiềm nghi. Vô vàn ý nghĩ lướt qua óc, tên đạo sĩ vụt nhảy vút ra, xốc lấy A Than, trợn mắt nhìn Hoa Mộ Dung và Lương Tiêu một cách hằn học rồi nhảy lên hụp xuống, lao như bay theo hướng ngược lại con đường ban nãy.

Hoa Mộ Dung nhìn theo hút Hoả chân nhân, thu kiếm về, cười nhạt:

- Đánh không xong thì trốn chạy, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu định thần hỏi:

- Cô quay lại làm gì thế?

Hoa Mộ Dung đưa mắt nhìn nó:

- Quay lại xem ngươi đóng vai anh hùng!

Lương Tiêu đỏ mặt ngậm câm, hồi tưởng tình cảnh lúng túng như gà mắc tóc vừa rồi của mình, tính là cẩu hùng cũng còn chưa xứng, nói gì đến hai chữ anh hùng. Hoa Mộ Dung cười thầm, kéo nó lên ngựa:

- Ca ca và Hiểu Sương đang lo lắng cho ngươi đấy. Mau đi với ta lại đằng đó, để họ trông thấy bộ dạng đầu bù tóc rối mặt mày lấm lem này cho họ yên tâm.

Lương Tiêu cay mắt, cúi đầu không đáp. Hoa Mộ Dung thấy nó ngoan ngoãn bất thường thì rất lấy làm lạ, "Phải chăng vừa rồi suýt lâm nguy nên sợ quá..." Nàng đâm mủi lòng, không cười nói gì nữa.

Hai người phóng ngựa đi một lúc, gặp cỗ xe đang dừng xa xa bên đường cái quan. Họ chưa lại gần, từ trong rừng Hiểu Sương đã trông thấy và lao bổ ra, ôm choàng lấy cổ cô mình, nhưng mắt thì nhìn Lương Tiêu, mặt mày tươi rói, cười chúm chím chào:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu nghe cô bé xưng hô thân thiết thế thì đỏ mặt, cúi đầu ừ khẽ. Hiểu Sương lại nói:

- Em cứ tưởng không bao giờ được gặp anh nữa!

Lương Tiêu càu nhàu:

- Không bao giờ gặp nữa? Rủa tớ chết đi à?

Cô bé chưng hửng. Hoa Mộ Dung trừng mắt với Lương Tiêu, đoạn bảo cháu gái:

- Hiểu Sương, thằng ranh này là đồ vong ân bội nghĩa, có biết tốt xấu gì đâu. Con cứ mặc kệ nó.

Ba người đi vào rừng. Hoa Thanh Uyên đang ngồi xếp bằng. Thấy Lương Tiêu vẫn lành lặn, y mỉm cười rạng rỡ. Lương Tiêu ngần ngừ một thoáng rồi hỏi:

- Vết... vết thương của ông còn đau không?

Hoa Thanh Uyên cười:

- Nhờ cậu lấy được thuốc giải, chỉ một dạo nữa là không hề hấn gì nữa đâu.

Lương Tiêu nghĩ bụng, "Nếu không phải vì tiễn tôi, chắc ông cũng không ra khỏi thành chuyến ấy, càng không phải đụng đầu với bọn người xấu! Tôi có mất mạng thì cũng phải lấy được thuốc giải cho ông."

Lương Tiêu nghĩ vậy nhưng không thổ lộ, lại nói sang chuyện khác:

- Hoa đại thúc, kiếm pháp của chú lợi hại lắm, khiến bọn ác độc đó không có cả cơ hội đánh trả nữa!

Thằng bé cùng Hoa Thanh Uyên trải qua hoạn nạn, bỗng chốc thấy gần gũi, ba chữ "Hoa đại thúc" bật ra rất tự nhiên.

Hoa Mộ Dung cằn nhằn:

- Cái đó cố nhiên. Lộ kiếm pháp ấy là Thái Ất phân quang, dùng để đối phó với lũ khốn kiếp ấy chẳng khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu.

Lương Tiêu sáng mắt, vội hỏi:

- Vậy nhất định là thắng được Tiêu Thiên Tuyệt chứ?

Hai anh em họ Hoa đưa mắt nhìn nhau, cau mày trầm ngâm chốc lát, xong Hoa Thanh Uyên nói:

- Ta chưa có may mắn chứng kiến võ công của Tiêu Thiên Tuyệt. Nhưng mà, năm xưa quả thực có người đã dùng lộ kiếm pháp này đấu với ông ta một lần...

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Thắng chứ ạ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Thái Ất phân quang kiếm tuy áp chế được công phu Hắc Thuỷ của Tiêu Thiên Tuyệt, nhưng không thể giết chết ông ta, y thở dài. Thêm vào đó, sở học của cùng một môn phái mà do những người khác nhau sử ra thì cảnh giới đã khách nhau rồi. Hai đại cao thủ đấu với Tiêu Thiên Tuyệt năm xưa, võ công cao gấp mười lần ta, song cũng chỉ thắng họ Tiêu tầm một chiêu nửa thức thôi.

Lương Tiêu nghĩ ngợi một hồi, chợt hỏi:

- Hoa đại thúc, chú có thể dạy tôi kiếm pháp này không?

Hoa Thanh Uyên chưa đáp, Hoa Mộ Dung đã chen vào:

- Không được.

Lương Tiêu tái mặt, nghiến răng nghiến lợi, quay mình bỏ đi. Hoa Thanh Uyên vội níu lấy nó, song y bị thương chưa khỏi, người còn yếu mệt, bị lôi theo thằng bé suýt ngã nhào. Lương Tiêu đành đứng lại. Hoa Thanh Uyên trừng mắt với em gái, rồi ôn tồn bảo:

- Lương Tiêu, con đừng vội. Chỉ vì ta không có quyền quyết định là liệu có được phép dạy con hay không...

Lương Tiêu ngẩn người. Hoa Thanh Uyên lại nói:

- Nếu con thực lòng muốn học, ta sẽ xin giúp...

Hoa Mộ Dung xen vào:

- Thế vẫn không ổn. Lộ công phu này cần hai người hợp sức thi triển, dẫu mẹ ưng thuận để anh truyền cho nó thì một mình nó học cũng có tác dụng gì đâu?

Hoa Thanh Uyên cau mày:

- Nói cũng phải!

Lương Tiêu ngẫm nghĩ rồi đề xuất:

- Không ngại, chỉ cần chú đồng ý dạy, sau này tôi có vợ, sẽ cùng luyện với...

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói không biết ngượng mồm!

Lương Tiêu gân cổ cãi:

- Có gì mà ngượng? Cha... cha mẹ tôi cũng cùng luyện võ đấy.

Hoa Thanh Uyên hỏi:

- Cha mẹ con hiện ở đâu?

Lương Tiêu nín thinh.

Đoán chừng thằng bé có nỗi khổ khó nói, Hoa Thanh Uyên cũng không ép uổng, chỉ bảo:

- Không kể thì thôi vậy. Ta hỏi câu này: con có đồng ý về ở với chúng ta không?

Lương Tiêu ngẩng đầu lên:

- Chú bằng lòng dạy tôi kiếm pháp thì đi đâu cũng được.

Hoa Mộ Dung dọa:

- Học công phu là gặp nhiều vất vả lắm đấy.

Lương Tiêu ưỡn ngực:

- Khổ tới mức nào cũng chịu được.

Thấy Lương Tiêu đồng ý ở lại, Hiểu Sương vui mừng khôn xiết.

Mọi người chuyện trò một lúc. Lương Tiêu lại hỏi:

- Hoa đại thúc, nếu đơn đả độc đấu thì chưa có ai thắng được Tiêu Thiên Tuyệt à?

Hoa Mộ Dung bĩu môi:

- Không hẳn đâu.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Là sao?

Hoa Mộ Dung xòe bốn ngón tay ra bảo:

- Thiên hạ tàng long ngọa hổ, theo ta được biết, có ít nhất bốn người không thua lão ấy.

Lương Tiêu chăm chú nghe. Hoa Mộ Dung cười tiếp:

- Có điều, họ không mát tính như Tần đại ca và ca ca ta đâu. Nếu ngươi đến gặp, họ không đời nào thèm thu đồ khỉ nghịch ngợm như ngươi làm đồ đệ cả.

Lương Tiêu rối rít:

- Đừng có dềnh dàng, nói mau nói mau.

Hoa Mộ Dung cười cười rồi nghiêm chỉnh nói:

- Người thứ nhất là một đại cao thủ ở hải ngoại, tinh thông võ công thiên hạ...

Lương Tiêu kinh ngạc, buột miệng cắt ngang:

- Tinh thông võ công thiên hạ, thế hóa ra là biết cả Thái Ất phân quang kiếm à?

Hoa Mộ Dung cau mày:

- Đời nào.

Lương Tiêu vặn:

- Đã không biết thì sao có thể nói là tinh thông võ công thiên hạ?

Hoa Mộ Dung tự biết mình nói sai, ngượng nghịu bảo:

- Thằng ranh này chỉ giỏi vặn vẹo người khác. Ta nói ông ấy tinh thông hết võ công thiên hạ chẳng qua chỉ để nhấn mạnh rằng ông ấy biết rất nhiều thứ võ công. Kiểu như bảo ngươi ương ngạnh hư đốn nhất trần đời, đâu có nghĩa là trên đời này không còn ai hư đốn ương ngạnh hơn ngươi?

Lương Tiêu làm gì không biết Hoa Mộ Dung châm chích mình, nhưng chưa nghĩ ra nên phản bác thế nào, vì dù đáp hay không đáp thì cũng thành tự nhận mình là kẻ hư đốn ương ngạnh. Nó bĩu môi ấm ức.

Hoa Mộ Dung chiếm được ưu thế, ngấm ngầm đắc ý, lại tiếp:

- Người thứ hai, là một nhà sư...

Lương Tiêu sực nhớ lại một chuyện. Hoa Mộ Dung nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt nó, gật đầu cười:

- Đúng, chính là hòa thượng lang bạt đấu cờ với Tần đại ca đấy. Nhưng ta không rõ pháp hiệu của lão ấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Sao lại gọi là hòa thượng lang bạt? Lão ta có bản lĩnh cao cường gì?

Hoa Mộ Dung đáp:

- Lang bạt là vì chùa lớn hay chùa nhỏ lão cũng không ở, hành động thì quái đản, không tuân theo quy củ nhà tu. Còn bản lĩnh ấy hả, cũng khỏe lắm đấy.

- Khỏe mà cũng tính là bản lĩnh ư?

Hoa Mộ Dung nói:

- Ngươi đừng xem thường sức mạnh. Đã nghe câu "lấy một địch mười" chưa? Nếu quyền cước của ngươi mà có sức nặng ngàn cân thì thiên hạ ai chống cự nổi?

Lương Tiêu ngẩn người, không trả lời được, lại hỏi:

- Thế người thứ ba là ai?

Hoa Mộ Dung cau mày, khuôn mặt lộ vẻ khinh bỉ, nàng hừ mũi:

- Kẻ thứ ba rất giỏi kiếm pháp, nhưng không đứng đắn, chuyên quyến rũ mồi chài con gái nhà lành, không nên nhắc đến thì hơn.

Lương Tiêu bối rối:

- Quyến rũ mồi chài con gái nhà lành là thế nào?

Hoa Mộ Dung lườm nó:

- Đó là hành động cực kỳ hạ lưu vô liêm sỉ, sau này ngươi không nên nghĩ đến, càng không được làm. Nếu ngược lại thì không chỉ ta mà cả thiên hạ đều xem thường ngươi.

Lương Tiêu gãi đầu vắt óc suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu, lúc trông lại thì thấy Hoa Mộ Dung chống tay vào má, mắt ngước lên trời, bèn hỏi:

- Có bốn người kia mà, một người nữa là ai?

Hoa Mộ Dung buồn bã thở dài, đôi mắt thoáng nét xa vắng, nàng rầu rĩ trả lời:

- Người thứ tư thì ta biết, nhưng không thể nói tên của ông ra được.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Không nói thì thôi, ai thèm quan tâm? Tôi học được Thái Ất phân quang kiếm rồi sẽ đánh bại tất cả bọn họ.

Hoa Mộ Dung nín lặng, ngẩn ngơ nhìn ra xa. Lương Tiêu không còn biết đấu khẩu với ai, đâm cụt hứng.

Nghỉ một hồi lâu, vết thương của Hoa Thanh Uyên đã đỡ hơn, mọi người lại lên đường. Hôm sau họ đến Tấn Vân, tìm một khách sạn để trọ. Hoa Thanh Uyên phục mấy tễ thuốc bổ để phục hồi nguyên khí. Lương Tiêu ở không buồn tình, ngồi nghịch chó nghịch khỉ với Hiểu Sương. Cô bé đặt tên con khỉ là Kim Linh nhi. Lương Tiêu nghe vậy, tức thì nổi cáu:

- Chó của tớ tên Bạch Si nhi, đằng ấy lại đặt tên con khỉ là Kim Linh nhi, chẳng phải là cố ý chọc phá người ta ư?

Hiểu Sương nói:

- Có sao đâu ạ. Bạch Si nhi - Kim Linh nhi, đối nhau chan chát còn gì.

Kim Linh nhi vẫn nhớ thù cũ, không thèm ngó ngàng tới Lương Tiêu. Bị thằng bé trêu ghẹo, nó chỉ nghiến răng nghiến lợi. Khi Lương Tiêu dậm chân đùng đùng, chực đánh mắng nó, Hiểu Sương bèn ôm con vật lại thật chặt. Lương Tiêu vốn bừa bãi ngang tàng, nhưng không dám nổi giận với cô bé này, sợ nó phát bệnh thì khốn, đành chỉ chống nạnh trợn mắt nhìn Kim Linh nhi một cách hết sức tức tối mà thôi.

Họ nghỉ ngơi vài ngày rồi lại rục rịch lên đường. Vừa đi vừa nghỉ thêm mười mấy hôm nữa thì vào tới vùng núi Quát Thương. Ngọn cao ngọn thấp nối dãy, vắt ngang từ đông sang tây, thế núi mềm mại uyển chuyển như giọng nói êm ái của người Ngô.

Đoàn người dắt ngựa đi bộ theo những bậc đá ở sườn núi. Đi được chừng nửa canh giờ, giữa mây khói bảng lảng thấy hiện ra mái xanh vách đất, gần đó có vài khoảnh ruộng bậc thang ngay ngắn và mấy nông dân đang lom khom cày cấy. Chợt có người ngẩng đầu nhìn, trông thấy bọn họ thì kêu lên. Đám nông phu lần lượt đứng thẳng dậy, bỏ cày bừa đấy tươi cười chạy tới đón. Đi đầu là một người đàn ông da đen tái, hai mắt sáng quắc, vái chào Hoa Thanh Uyên thật thấp:

- Dương Lộ cúi lạy thiếu chủ!

Hoa Thanh Uyên giơ tay đỡ ông ta, cười hỏi:

- Dương quản sự chớ đa lễ, mọi việc trong cung thế nào?

Dương Lộ thưa:

- Tất cả vẫn ổn, đoạn ngắm kỹ Hoa Thanh Uyên, ông ta nhận xét, thiếu chủ dường như khí sắc kém tươi?

Hoa Thanh Uyên đáp:

- Mấy hôm trước bị cảm xoàng, bây giờ không hề hấn gì nữa rồi.

Y chuyển dây cương cho đám nông phu:

- Chúng ta vào núi thôi.

Dương Lộ gật đầu cất tiếng gọi ai đó. Một nông dân liền tung một con bồ câu ra, nó xoải cánh bay xạp xạp vào trong núi.

Lương Tiêu giật áo Hiểu Sương hỏi nhỏ:

- Họ làm gì vậy?

- Báo tin cho bà nội đấy, Hiểu Sương trả lời.

Lương Tiêu ồ lên, chợt trông thấy có hai nông phu đi ra từ khu nhà tranh vách đất, dắt theo mấy con thú lạ màu vàng nghênh ngang, tựa tựa trâu, lại nhang nhác ngựa, bước lộp cà lộp cộp. Lương Tiêu biến sắc, xoẹt một cái núp ra sau lưng Hiểu Sương, run run hỏi:

- Quái vật gì đấy?

Mọi người cười ồ, Hoa Mộ Dung chống nạnh phì một cái:

- Thằng nhóc này, ngươi mà cũng có lúc biết sợ hả?

Hoa Thanh Uyên nén cười hỏi:

- Tiêu nhi, con đã nghe chuyện Gia Cát Khổng Minh chưa?

Lương Tiêu ló đầu ra nhìn trộm con thú, gật đầu đáp:

- Tôi có nghe cha kể rồi.

Hoa Thanh Uyên nói:

- Đây chính là Mộc ngưu và Lưu mã1 mà Gia Cát Khổng Minh chế tạo để tải lương qua Thục đạo đó, dùng đi đường núi tiện lắm.

Lương Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Có Mộc ngưu Lưu mã thật hay sao?

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

- Núi non phía trước rất hiểm trở, chúng ta dùng nó để cưỡi và chở hàng thì thuận tiện vô cùng.

Lương Tiêu mạnh dạn thò tay ra sờ, thấy cứng trơ trơ, quả đúng là con thú bằng gỗ phết sơn vàng, nó đỏ mặt ngượng nghịu. Nhưng tính còn trẻ con, chỉ lát sau thằng bé đã tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nó tỏ vẻ rất hứng thú với con thú gỗ, ôm lấy chúng hỏi han đủ điều, Hoa Thanh Uyên đều giải đáp cặn kẽ. Lương Tiêu mau chóng học được cách điều khiển, nó cưỡi con thú gỗ ngó nghiêng khắp nơi, hết sức đắc ý.

Bốn người cưỡi Mộc ngưu Lưu mã theo đường núi mấp mô đi sâu vào bên trong. Được một thôi đường, lối đi trở nên gập ghềnh hiểm trở, trồi sụt theo thế núi, lúc thì mém vách cao chất ngất, lúc thì chớm vực sâu thăm thẳm, lúc len qua rừng rậm, lúc xuyên trong lòng thung, nhưng con thú gỗ đi vừa nhanh vừa vững, Lương Tiêu tấm tắc khen lạ.

Xuyên qua một sơn cốc, trước mặt họ thấp thoáng vươn lên hai ngọn núi hùng vĩ, kẹp hai bên dòng sông uốn lượn nhịp nhàng, đối mặt nhau qua đôi bờ nam bắc. Hiểu Sương hỏi Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, anh thấy hai ngọn núi đó giống cái gì nào?

- Giống cái ngón tay, Lương Tiêu đáp.

Hoa Mộ Dung giễu:

- Hừ, người đời đều có mười ngón tay, mỗi ngươi có hai ngón tay hả?

Lương Tiêu ấm ức cãi:

- Thì tám ngón kia người ta gập lại, không được ư? Ồ, theo cô là không giống ngón tay, vậy chứ giống cái gì?

Hoa Mộ Dung cười khẩy:

- Đồ đầu đất, toàn ăn bốc nên đương nhiên chỉ nghĩ được đến ngón tay!

Lương Tiêu ngoẹo đầu nhìn kỹ, ngập ngừng nói:

- Phải chăng... giống đôi đũa?

Hoa Mộ Dung cười:

- Vậy mới đúng đó. Hai ngọn núi này gọi là Thạch Trứ phong.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Đã giống đôi đũa thì phải gọi là Thạch Khoái, sao lại gọi là Thạch "Trư"2?

Hoa Mộ Dung liếc sang Lương Tiêu, mắt đầy nét khinh bỉ. Lương Tiêu hiểu là nhất định mình lại nói sai gì nữa đây, nhưng không biết sai ở chỗ nào, lòng buồn bực vô cùng. Hoa Hiểu Sương cười chen vào:

- Tiêu ca ca, chữ "Trứ" không phải là "Trư" trong trâu bò lợn gà đâu, mà là cách gọi khác của "Khoái" đó.

Nói đoạn cô bé dừng Mộc ngưu Lưu mã, bảo Lương Tiêu xòe bàn ra rồi viết lên đó từng nét của chữ "Trứ". Lương Tiêu sinh lòng ghen tị, "Tại sao cái gì nó cũng biết, còn ta thì mù tịt cả?"

Hiểu Sương viết xong ngoảnh đầu đi, dõi mắt nhìn hai ngọn núi, dịu dàng nói:

- Có điều, cái tên Thạch Trứ phong tầm thường quá, nghe thật vô vị.

Lương Tiêu thầm reo vừa hợp ý ta, rồi liếc mắt nhìn Hoa Mộ Dung, cao giọng bảo:

- Đúng đó, nên gọi là Nhị Chỉ phong mới phải.

Hiểu Sương lắc đầu:

- Nhị Chỉ phong cũng không hay. Em nghĩ, gọi là Phu Phụ phong mới sát. Ngọn to cao ở mé nam là cha, ngọn thấp nhỏ hơn ở mé bắc là mẹ, kề vai đứng bên nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Hoa Thanh Uyên giật mình, đăm đăm nhìn Hiểu Sương, mắt in rõ nét bàng hoàng.

Hoa Mộ Dung cười:

- Con bé ngốc nghếch, con lại nổi tính ngây dại rồi đấy ư? Gọi là Phu Phụ phong không ổn tí nào, con biết tại sao không?

Hiểu Sương ngơ ngác lắc đầu. Hoa Mộ Dung giải thích:

- Con xem, giữa hai ngọn núi có dòng suối chảy qua, vì dòng suối đó mà hai ngọn núi lúc nào cũng buồn rầu nhìn nhau, mãi mãi không nhích lại gần nhau được. Lẽ nào con muốn cha mẹ phải nhìn nhau như thế, cả đời không qua lại được với nhau ư?

Hiểu Sương đỏ bừng mặt, lén nhìn sang cha. Lúc ấy Hoa Thanh Uyên đang trân trân ngắm hai ngọn núi xanh, mặt mày trắng nhợt.

Hoa Mộ Dung lại nói:

- Nếu muốn ví với người thì đặt tên là Oán Lữ phong, nghe thích hợp hơn. Từ xưa tới nay đã bao nhiêu cặp tình nhân hữu duyên vô phận, yêu nhau mà không lấy được nhau. Có bài thơ cổ viết thế này:

Xa xa chòm ngưu tinh, xinh xinh chòm chức nữ.

Thon thon múa đôi tay, dặt dìu trên khung cửi.

Cả ngày không hé môi, lệ như mưa giàn giụa.

Ngân hà trong và cạn, được mấy lượt lại qua?

Ăm ắp một dòng sông, đăm đắm nhìn không nói.

Hai ngọn núi đó chính là Ngưu Lang và Chức Nữ, chỉ vì sông sâu cách trở nên dù trông thấy nhau mà vĩnh viễn không gặp bao giờ.

Truyền thuyết về Ngưu Lang và Chức Nữ đã lưu truyền ngàn năm, hai chòm sao đơn côi mỗi đêm lấp lánh đôi bờ Ngân hà đã gây nên nhiều thổn thức, đã làm ngậm ngùi bao trái tim nữ nhi. Hiểu Sương ngâm câu cuối cùng mấy lần, đột nhiên sa lệ. Hoa Mộ Dung hoảng hốt ôm cháu gái vào lòng, dịu dàng vỗ về:

- Sương nhi, cô chỉ nói đùa thôi mà, cớ gì con lại coi là thật chứ?

Lương Tiêu không hiểu hàm nghĩa của bài thơ, nhưng truyện chàng chăn trâu và nàng dệt vải đó thì nó đã nghe cha kể mãi rồi. Nhìn Hiểu Sương sụt sùi, thằng bé lấy làm bực lắm, hừ mũi bảo:

- Ngưu Lang và Chức Nữ thật vô dụng, anh chỉ biết nhìn ả, ả cũng chỉ biết nhìn anh, hệt như đôi chim khờ khạo. Phải tay ta, ta sẽ đổ đất lấp chặt Thiên hà rồi đi qua là xong.

- Ngươi mới là con chim khờ khạo đó, Hoa Mộ Dung nói. Ngân hà là vô tận, ngươi có biết nó sâu ngần nào, rộng cỡ nào không? Chỉ giỏi ba hoa khoác lác, không biết ngượng mồm.

Lương Tiêu cười khẩy:

- Ờ, thì cho là vô tận đi. Vậy cái cầu Ô Thước cho Ngưu Lang Chức Nữ bước qua để gặp nhau vào ngày mùng bảy tháng bảy, theo cô thì cần phải có bao nhiêu con chim hỉ thước mới kết thành đây? Chim còn biết nối cầu, người lại không biết lấp sông ư? Lẽ nào làm người mà không bằng con chim?

Giọng thằng bé đầy ý châm biếm, Hoa Mộ Dung tức đến bợt cả mặt, nhưng Lương Tiêu lập luận rất chặt chẽ, nàng không tìm ra điểm nào để bắt bẻ, đành dẩu môi tức giận mà thôi. Ba người cứ vừa đi vừa cãi cọ như vậy. Hoa Thanh Uyên trước sau không nói một lời, chỉ sắc mặt là liên tục biến đổi.

Trong lúc họ trò chuyện, hai ngọn núi đã áp lại gần. Lương Tiêu không phải dạng tinh mắt, tới lúc ấy mới nhận ra trên núi có người. Trên đỉnh núi ở mé bắc có một cây thông già, tán cành sum sê rậm rạp, dưới gốc cây có hai ông lão râu bạc ung dung ngồi đánh cờ. Kế bên họ là một tiểu đồng tóc để trái đào, đang loay hoay trông lò đun trà, từ cái ấm đồng khói trắng tỏa lên nghi ngút rồi loãng dần vào không trung. Ngọn núi ở mé nam tứ phía đều là vách đá dựng đứng, trơn nhẵn không có chỗ đặt chân, nhưng trên đỉnh núi cheo leo đó lại có một lão già áo xám đang ngồi buông câu, dây câu dài hơn trăm thước thả xuống cái đầm sâu dưới chân núi. Lương Tiêu kinh ngạc tự nhủ, "Cao thế kia thì câu thế nào được cá?" Nó đang băn khoăn thì nước trong đầm bỗng oạp oạp, một con cá chép xanh nhảy cẫng lên khỏi mặt nước, vạch một vòng cung trong không trung rồi vừa giãy tanh tách vừa bay vút lên mấy chục trượng, rơi vào tay lão già.

Một trong hai ông đánh cờ cười bảo:

- Chúc mừng nhé, Đồng lão tam chầu chực cả ngày, cuối cùng cũng mở hàng rồi!

Gió hun hút giữa hai ngọn núi, cuốn tiếng nói đi tới trăm thước, khiến người ta nghe rõ mồn một từng chữ từng lời. Lão già câu cá phì mũi đáp:

- Tu lão tứ! Đúng là nói không biết ngượng môÌ¬m, đệ năm lần bảy lượt reo hò khua khoắng làm cá của lão phu giật mình chạy đi hết còn gì.

Lão già đánh cờ thứ hai lên tiếng:

- Mình không sát cá thì thôi, sao lại trách người khác?

Đồng lão tam hừ mũi, giọng tự phụ:

- Tả lão nhị, nói đến câu cá, ngoài Minh lão đại ra thì chẳng ai sánh kịp đệ đâu!

Tả lão nhị cười bảo:

- Bốc phét, hôm nao rỗi thi thử một cái là biết.

Đồng lão tam nói to:

- Thử thì thử, đứa nào thua làm con.

Đến bờ suối, ngay dưới chân núi, mọi người cùng xuống Mộc ngưu Lưu mã. Lương Tiêu ngồi chưa đã, cứ quyến luyến ôm ấp con trâu ngựa gỗ không rời.

Hoa Hiểu Sương tiến lên, cất tiếng chào Đồng lão tam:

- Chú công công! Đoạn quay sang hai lão đánh cờ gọi, Nguyên công công, Cốc công công.

Ba ông lão vẫn dửng dừng dưng. Lương Tiêu tức khí:

- Mấy lão kia hợm hĩnh quá, làm như thần tiên không bằng! Hứ, có cái quái gì là ghê gớm đâu.

Hoa Thanh Uyên cười bảo:

- Lương Tiêu, con hiểu lầm rồi. Ở đây gió to, Sương nhi trung khí bất túc, tiếng nói không đưa được tới nơi đâu. Đoạn y chống tay vào sườn, cười gọi. Ba vị Hạc lão, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Giọng y sang sảng, nghe như rồng gầm hổ rống, vang vọng mãi trong núi không tan. Lương Tiêu ngấm ngầm thán phục, "Hoa đại thúc giỏi thật, cha mình chưa chắc đã bằng."

Ba lão già nghe tiếng nhóng mắt nhìn xuống, thái độ hờ hững, không thèm nhổm dậy. Duy có Đồng lão tam là lạnh lùng đáp lời:

- Bây giờ ngươi mới tới đấy ư? Có đi đứng thôi mà cũng chậm!

Hoa Thanh Uyên vòng tay cười xòa:

- Đồng lão dạy phải lắm, nhất định lần sau Thanh Uyên sẽ nhanh hơn.

Lương Tiêu nổi giận nghĩ, "Mấy lão già thô lỗ thật. Cớ gì Hoa đại thúc phải lễ phép với bọn họ?"

Đồng lão tam ngoảnh mặt sang nhìn Hiểu Sương, nhướng mày ném vù con cá chép xuống:

- Cho con này Sương nhi!

Con cá vẫn chưa chết, nó lắc đầu quẫy đuôi, xé gió lao thẳng xuống chỗ Hiểu Sương. Cô bé giật mình, không tưởng được lão già đùa giỡn đột ngột thế, chưa biết nên đón hay nên né tránh, Lương Tiêu đã kịp trông thấy, bước ào lên trước, thi triển Quyển Tự quyết trong Như Ý Ảo Ma thủ, dang hay tay ra rồi ôm lại, ẵm gọn con cá dài hơn một thước, xoay sang đưa cho Hiểu Sương.

Hiểu Sương đỡ lấy, chạy nhanh tới bờ đầm thả cá xuống. Con chép đã sắp tắc thở, lúc này quẫy mấy cái, lấy lại sức sống, lặn vào làn nước. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Hiểu Sương, sao em lại thả nó?

Cô bé nhìn con cá tung tăng bơi lội, vui vẻ đáp:

- Cá mà xa nước thì cá sống sao nổi.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Nói hay nhỉ, dễ thường em không ăn cá đấy?

Hiểu Sương ngẩn người, mặt đỏ như gấc chín:

- Em ăn chứ, nhưng mà... nhưng mà... Thấy thương thương...

Lương Tiêu lườm một cái sắc lẻm, càu nhàu trong bụng, "Ông bố thì quá tốt, cô con cũng tốt quá."

Đồng lão tam hỏi:

- Thanh Uyên! Đứa trẻ kia là ai thế?

Nghe ra giọng lão không có gì tốt lành, Hoa Thanh Uyên ngần ngại đáp:

- Nó tên là Lương Tiêu. Tần đại ca đem nó tới Lâm An.

Đồng lão tam hỏi:

- Võ công của nó là do ngươi dạy hả?

- Không đâu. Hoa Thanh Uyên lắc đầu.

Đồng lão tam hừ mũi:

- Đấy là Như Ý Ảo Ma thủ của Tiêu Thiên Tuyệt, cỡ ngươi không dạy nổi thật.

Lương Tiêu bụng bảo dạ, "Lão già mắt cú, ta chỉ để lộ nửa chiêu mà lão cũng nhận ra ư?"

Hoa Thanh Uyên ngớ người, toan quay lại hỏi Lương Tiêu, chợt thấy Đồng lão tam giật móc câu lên mắc vào vách đá rồi tung mình ra như một cánh hạc lớn màu xám, áp sát vách núi băng băng trượt xuống, dây câu mau chóng duỗi hết ra. Gần tới nơi, thình lình lão già ném cần câu đi, lộn nhào một cái đáp xuống bờ đầm, lắc mình đến trước mặt Lương Tiêu, khoằm các ngón tay chộp cứng lấy ngực thằng bé, trảo pháp rất tinh vi ảo diệu. Lương Tiêu nổi giận:

- Thằng khọm già, ngươi tóm ta làm gì?

Nghe chửi, Đồng lão tam choáng người tái mặt một lúc mới hỏi được:

- Tiểu tử, mày là học trò Tiêu Thiên Tuyệt phải không?

Lương Tiêu hầm hầm hỏi lại:

- Ai là học trò của cái quân khốn kiếp ấy?

Xong nó phùng má nhổ nước bọt đánh toẹt. Đồng lão tam vội hất đầu tránh.

Hoa Thanh Uyên hốt hoảng chực chạy lên khuyên giải, nghĩ thế nào lại dừng bước, đưa mắt cho em gái, ra hiệu bảo nàng can ngăn. Hoa Mộ Dung thì vẫn ấm ức vụ Lương Tiêu làm mình đuối lý lúc cãi cọ ban nãy nên chỉ giương mắt nhìn, mong thằng bé bị hành hạ cho hả cơn giận nên không nói năng gì, rắp tâm xem nó chịu nhục một phen.

Một già một trẻ đấu mắt hồi lâu, cuối cùng Đồng lão tam dịu nét mặt, thả Lương Tiêu ra, cau mày hỏi:

- Thằng nhỏ, vì sao mày gọi Tiêu Thiên Tuyệt là quân khốn kiếp?

Lương Tiêu đáp:

- Thì đúng lão ta là quân khốn kiếp mà!

Đồng lão tam càng thêm ngạc nhiên, tự nhủ nếu Lương Tiêu là hàng con cháu Tiêu Thiên Tuyệt thì không đời nào thóa mạ như thế. Lão thần người suy nghĩ. Nhè lúc đối thủ phân tâm, Lương Tiêu cắn luôn một phát vào mu bàn tay lão già. Họ Đồng giật nảy, vội vã vận kình. Nội công lão thâm hậu, răng Lương Tiêu bị chấn ngược đau điếng, nhưng nó gàn bướng, khư khư không buông. Đồng lão tam khó khăn lắm mới rảy được thằng bé ra, lưng bàn tay đã in một dấu răng rớm máu. Vừa cáu kỉnh vừa kinh ngạc, lão mắng mỏ:

- Thằng ngớ ngẩn, mày điên à?

Lương Tiêu hầm hè nói:

- Ngươi mà còn bảo ta là học trò Tiêu Thiên Tuyệt, ta cắn rụng tay ngươi cho mà xem!

Đồng lão tam cau đôi mày rậm, tức giận hỏi:

- Ngươi không phải là môn nhân hắn ta, vì sao lại học công phu của hắn?

Lương Tiêu trợn mắt:

- Thì dính dáng gì đến ngươi!

Đồng lão tam sầm mặt hăm dọa:

- Ngươi mà không nói rõ, đừng hòng đi qua Thạch Trứ phong này.

Lương Tiêu lấy sức húc đầu vào lão ta, nhưng da thịt Đồng lão tam cứng như thép đúc, không mảy may sây xước, Lương Tiêu húc mấy lượt thì đầu váng mắt hoa, lảo đảo suýt ngã.

Đằng xa bỗng có tiếng cười khà khà:

- Đồng Chú, già đầu rồi mà mặt dày thế, ai lại dùng vũ lực để đối phó với trẻ con, không xấu hổ ư?

Mọi người đưa mắt trông ra, thấy Tu lão tứ đã hạ sơn tự lúc nào, đang thong thả tiến lại gần. Tả lão nhị vẫn ngồi trên đỉnh núi, chăm chú vào thế cờ trước mặt, tựa hồ những gì đang xảy ra ở đây chẳng mảy may dính dáng tới lão.

Đồng lão tam bị châm chọc, thẹn quá bảo:

- Tu Cốc, đệ khỏi ba hoa đi, có giỏi thì lại mà hỏi nó này!

Tu Cốc cười hì hì đi đến trước mặt Lương Tiêu, ngọt ngào hỏi:

- Cháu bé, cháu nói cho ông biết, Tiêu Thiên Tuyệt có quan hệ thế nào với cháu?

Khuôn mặt lão vốn phúc hậu, nở nụ cười trông càng thêm hiền từ. Lương Tiêu thấy lão ra mặt châm chích Đồng Chú để bênh vực mình thì sinh bụng quý mến, nghe giọng lão lại càng thêm ấm lòng, nó đáp liền:

- Lão ấy là kẻ thù của ta!

Tu Cốc nhíu mày, song lại cười ngay:

- Trẻ con là không nên nói dối nhé! Lão lấy mấy viên kẹo gừng ra khỏi tay áo, ôn tồn dỗ dành, cháu ngoan kể thật nào, ông sẽ cho kẹo ăn.

Đã nói rất thật mà vẫn bị người ta cho là dối trá, Lương Tiêu vô cùng tủi bực. Nó thình lình hất mạnh tay, Tu Cốc tuy là cao thủ võ học nhưng không tránh khỏi bất ngờ, kẹo gừng bị đánh văng hết đi. Đồng Chú cười hô hố:

- Tu lão tứ, đệ giả làm người tốt có được kết quả gì không? Sói đội lốt cừu rồi cuối cùng vẫn lộ cái đuôi sói ra thôi mà.

Mặt Tu Cốc đỏ bừng bối rối.

Trên đỉnh núi, Tả lão nhị im lặng nãy giờ, lúc này mới lên tiếng:

- Hai lão già sống quá nửa đời người rồi mà vẫn không khá khẩm hơn tí nào. Hừ, thằng nhóc không chịu nói thì mình đuổi nó đi là gọn nhất.

Hoa Thanh Uyên giật thót, vội vã xen vào:

- Khoan đã Tả lão. Tôi có hứa với cháu bé đây là sẽ dẫn nó vào trong cốc.

Đồng Chú, Tu Cốc cùng cau mày, đưa mắt nhìn nhau. Tả lão nhị cười nhạt:

- Cậu là thiếu chủ cơ cung, tất nhiên không coi mấy lão già lẩm cẩm này ra gì. Cậu quyết thế nào thì làm theo thế nấy vậy, đừng bận tâm đến lời Tả Nguyên ta nữa.

Hoa Thanh Uyên toát mồ hôi trán, vội vã phân trần:

- Tả lão quá lời rồi, Thanh Uyên thật không có ý ấy.

Thấy y bối rối khó xử quá, Lương Tiêu tự ái, vênh mặt nói:

- Hoa đại thúc, chú cần gì phải nhún nhường với mấy lão già đó. Không cho tôi vào thì tôi ra. Nói rồi nó quay mình bỏ đi, nhưng tay Đồng Chú như gọng kìm sắt, Lương Tiêu giãy thế nào cũng không vùng thoát được.

Đồng Chú đe:

- Mày mà không khai thật thì đừng hòng rời khỏi đây.

Hoa Thanh Uyên còn chưa biết xử trí thế nào thì Hiểu Sương bước lên, nắm tay áo Đồng Chú van vỉ:

- Chú công công, ông... ông thả Tiêu ca ca ra được không?

Đồng Chú chưng hửng:

- Tiêu ca ca ư, rồi liếc mắt sang Lương Tiêu, hiểu ra cô bé nhắc đến ai, lão lắc đầu quầy quậy. Không được không được... Đang nói, nhác thấy đôi mắt to của Hiểu Sương ràn lệ, lão ngẩn người. Tuy không nể mặt Hoa Thanh Uyên nhưng rất yêu chiều cô bé con này, lão vội rảy Lương Tiêu ra, vuốt má cô bé dỗ dành. Sương nhi ngoan... Sương nhi giỏi! Đừng khóc, đừng khóc con! Chà, con xem này... Ông chả đã thả nó ra rồi đấy ư?

Mắt Hiểu Sương vẫn rơm rớm, nhưng miệng đã nhoẻn cười. Lương Tiêu dợm chân bỏ đi, cô bé vội níu lại:

- Tiêu ca ca, anh không muốn học kiếm pháp nữa à?

Lương Tiêu ngẩn người chựng lại, bụng bảo dạ, "Ờ đúng, ta đến để học công phu kia mà. Nếu luyện thành kiếm pháp, đánh bại được Tiêu Thiên Tuyệt thì một chút uất ức tủi nhục có đáng gì đâu?" Nghĩ được thế, nó không bước tiếp nữa.

Hiểu Sương cười cười, kéo Lương Tiêu đi qua trước mặt Đồng Chú. Lão già kinh ngạc tự nhủ, "Lạ quá, một đứa bé ngoan ngoãn như Sương nhi sao lại khăng khăng bảo vệ một thằng nhóc thế này nhỉ?" Liếc thấy Lương Tiêu nghênh ngang vênh váo cố ý đánh mắt về phía mình, lão đâm cáu. Hoa Thanh Uyên thở phào, vòng tay nói:

- Chắc Đồng lão đã nhìn nhầm, làm sao nó là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt được?

Đồng Chú trợn mắt cười khẩy:

- Nhầm sao được mà nhầm? Cái thời lão phu giao thủ với Tiêu lão quái, ngươi còn ở truồng chạy rông kìa!

Hoa Thanh Uyên bị mắng ngượng quá, lắp bắp:

- Vầng... vâng!

Đồng Chú cười nhạt:

- Thôi, ngươi đã khăng khăng bảo bọc nó như vậy, lão phu cũng chán chẳng muốn can thiệp nữa. Hừ, cỡ thằng ranh mới tí tuổi đầu, chắc chưa thể gây nên sóng gió gì ngay đâu. Đoạn lão phất tay áo đi thẳng đến chân núi, nắm lấy cần câu cá bằng một tay, tay kia trở đầu cần câu, chân trái đạp trên vách đá, thoáng cái đã đằng không lên cao hơn một trượng, lại trở đầu cần câu thì lên tiếp được mấy trượng nữa. Cứ như thế thoắt bật lên thoắt hụp xuống, trong chớp mắt đã phi thân tới đỉnh. Ở đó, lão quay về hướng đông, hai tay chống nạnh, ngửa mặt hú dài.

Lương Tiêu thích thú nghĩ, "Lão già tuy đáng ghét nhưng trèo núi ngộ thật." Nó đang lẩn mẩn nghĩ, chợt thấy giữa hai ngọn núi có một cỗ thuyền rồng nương theo dòng lắc lư trôi xuống, hình dạng có phần khác với thuyền thường, thuyền thường phân biệt rõ ràng đầu và đuôi, còn con thuyền này cả đầu và đuôi đều là đầu rồng, cùng ngoác miệng trừng mắt trông thập phần uy mãnh.

Phía đầu thuyền có một người chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú bất phàm, đang ấn hai tay lên hai sừng rồng3. Y không hề chạm đến mái chèo, nhưng thuyền cử động hệt như vật sống, sáu bơi chèo sắt ở hai cánh thuyền khoát nước đều đặn, đưa thuyền tiến lên. Khi thuyền rồng gần cập bờ, Hoa Thanh Uyên vòng tay cười chào:

- Diệp Chiêu huynh! Phải phiền đến đại giá của huynh thật choáng váng quá!

Người đó cũng cười đáp:

- Uyên thiếu chủ nói đùa rồi.

Hoa Mộ Dung bế Hiểu Sương lên thuyền. Lương Tiêu nhảy lên theo, cố ý đẩy kình xuống chân làm con thuyền chao đi một cái. Diệu Chiêu phì cười:

- Bé con, cậu muốn lật thuyền ư?

Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn Lương Tiêu:

- Nó chỉ thích bới chuyện ấy mà. Đoạn vui vẻ hỏi Diệp Chiêu, Diệp đại ca, tẩu tẩu có khỏe không?

Diệp Chiêu đáp:

- Khỏe, khỏe lắm! Cám ơn Dung thiếu chủ hỏi thăm.

Đợi mọi người lên thuyền cả rồi, Diệp Chiêu quay mình đi xuống cuối thuyền lay chiếc sừng rồng mấy lượt rồi buông nhanh tay ra, sáu mái chèo sắt cùng khua nước, đưa chiếc thuyền rồng trở ngược dòng chạy lên, chỉ có điều đuôi thuyền giờ đã trở thành đầu thuyền.

Lương Tiêu rất ngạc nhiên, nhoài mình qua mạn thuyền nhìn xuống. Hoa Mộ Dung gọi:

- Ngươi làm gì thế? Khéo không ngã lộn cổ xuống nước bây giờ.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Lạ thật, bên dưới không hề có người chèo thuyền.

Hoa Mộ Dung bật cười:

- Loại thuyền này tên là Thiên Lý, do một bậc thầy toán học thời cổ là Tổ Xung Chi chế tạo ra. Chỉ khi khởi động hoặc đổi hướng mới cần đến sức người, còn những lúc khác đều di động nhờ sức nước.

Lương Tiêu hỏi:

- Tổ Xung Chi là ai? Có giỏi võ không? À... toán học là gì? Có phải là một môn công phu rất lợi hại không?

Hoa Mộ Dung cười ngặt nghẽo, lúc trước nàng đã phải thua mồm mép thằng bé, vốn vẫn ấm ức trong lòng, đến giờ coi như cũng có dịp trả đũa, nàng chực buông lời khích bác, Hoa Thanh Uyên đã cười xen vào:

- Toán học không phải võ công, nhưng chứa đựng những nét ảo diệu riêng. Tổ Xung Chi là bậc tông sư toán học thời Ngũ Hồ loạn Hoa4. Ông là người đầu tiên nghĩ ra cách chia vòng tròn, tính được tỷ lệ giữa chu vi đường tròn và đường kính5, lại căn cứ vào sự di chuyển của mặt trăng mặt trời mà soạn ra lịch Đại Minh vẫn dùng tới ngày nay. Cỗ Thiên Lý thuyền di chuyển không cần sức người này cũng là phát minh của ông ấy đấy.

Lương Tiêu ngỡ ngàng vỗ tay khen:

- Tôi hiểu rồi, ông ấy cũng như Gia Cát Lượng, đều thông minh tuyệt đỉnh!

Hoa Thanh Uyên cười:

- Đúng vậy!

Trong lúc họ nói chuyện, Thiên Lý thuyền đã đi luồn qua giữa hai ngọn Oán Lữ, từ từ tiến vào sâu trong dãy núi. Lòng sông dốc dần lên phía trên, luồng chảy cũng xiết hơn. Được một lúc, chợt có tiếng nước đổ ầm ầm, thuyền ngoặt qua một khúc quanh, đằng trước hiện ra sáu ngọn thác lóng lánh trắng xóa, hệt như sáu tấm rèm pha lê buông trên vách đá. Bọt cuồn cuộn dưới chân thác gầm gừ như sấm nổ, đến những phiến đá cũng không cự nổi, bị nước đẩy văng đi xa. Nhưng luồng chảy càng xiết thì sáu bơi chèo sắt càng khua nhanh hơn, đưa Thiên Lý thuyền tiến ngược lên trong dòng sông cuồn cuộn.

Qua khỏi thác nước, Thiên Lý thuyền tiến vào một khe núi. Hai bên là vách đá sừng sững, hơi ăn lõm vào phía trong, hình dáng như lòng vỏ sò. Càng đi vào sâu khe núi càng hẹp. Vách đá này có màu rất lạ, trơn nhẵn và loáng ánh ngọc trai, vừa khéo một tia nắng chiều xiên chéo vào đây, hắt lên vách đá rồi phản chiếu trở lại, khiến trong khe bỗng bừng lên một thứ bụi sáng vàng óng, khiến người ta hoa cả mắt.

Mọi người đi trong khe vỏ sò màu chừng nửa canh giờ, Lương Tiêu bắt đầu sốt ruột, bèn hỏi:

- Hoa đại thúc, còn bao xa nữa ạ?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp trả lời, hốt thấy Thiên Lý thuyền đã bơi ra khỏi miệng khe. Phía trước mở ra bao la thoáng đãng, nước sông chảy dồn về một cái hồ, bên hồ là núi non xanh ngắt sừng sững, mây mù vờn quanh, mấy chục con hạc trắng kêu lên lảnh lót, thong thả bay vòng vòng trong nắng chiều. Diệp Chiêu ghìm sừng rồng, cất giọng sang sảng ngâm:

Nước nối trời tây hoa trong sương

Mây bay hạc lượn tựa tiên phương

Núi chiều như rượu say lòng khách

Khà,

Hát tràn lồng lộng buổi chiều buông.

Tiếng ca phóng khoáng rành rọt vang vọng hồi lâu trong núi.

Hoa Thanh Uyên đứng dậy trỏ tay ra xa:

- Tiêu nhi, con xem kìa! Đó chính là Thiên Cơ cung, nằm trong Thê Nguyệt cốc6.

Lương Tiêu dõi mắt nhìn, thấy ở nơi gần với bờ nước có ba ngọn thác ồ ạt như trút từ trời cao xuống, trước mỗi thác nước có một bánh xe là lạ hình rồng cuộn đang quay chầm chậm, dẫn động mấy ngàn trục đồng nhỏ mảnh, thoắt ẩn thoắt hiện trong làn nước, trông như một bầy giao long đang quấn quýt nhau. Lương Tiêu trố mắt xem rồi la lên lạc cả giọng:

- Đấy là cái gì thế ạ?

Hoa Thanh Uyên đáp:

- Đó là Thiên Xu, Thiên Tuyền và Thiên Ki. Mấy bánh xe khổng lồ đó đã quay như thế trước Thê Nguyệt cốc cũng được ba trăm năm rồi.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Để làm gì ạ?

- Kể ra thì dài lắm, Hoa Thanh Uyên mỉm cười, lát nữa con khắc hiểu.

Nước hồ phẳng lặng dần, Thiên Lý thuyền chầm chậm trôi xuống, thong thả đi qua giữa ba bánh xe.

Phía trước xuất hiện hai vách núi chọc trời, sừng sững thâm u, trên vách đá có hai hàng chữ đục theo lối hành thảo rất kỳ công, tuy thấp thoáng nhưng vẫn có thể nhìn rõ. Hàng bên phải viết "Hoành tận hư không, thiên tượng địa lý vô nhất khả thị nhi khả thị giả duy ngã." Hàng bên trái viết, "Thụ tận lai kiếp, Hà đồ Lạc thư vô nhất khả cứ nhi khả cứ giả giai không."7

Hai hàng chữ vận bút mạnh mẽ, chữ nào chữ nấy vuông vức, mỗi cạnh phải tới mấy trượng, nét cuối cùng chạy thẳng xuống làn nước, khí thế hùng vĩ.

Hết chương 15

Chú thích:

25042505 ĐêÌ0 biêÌ?t roÌ' vêÌ¬ con naÌ¬y nên đoÌ£c Tam QuôÌ?c DiêÌ'n NghiÌ'a, hiÌ¬nh cuÌ0a noÌ? tham khaÌ0o ơÌ0 đây.

25102511 Trong tiếng Trung thì chiếc đũa có thể gọi là Khoái hoặc Trứ (khẩu ngữ hay dùng Khoái hơn). Lương Tiêu ít chữ, không biết từ Trứ, thành ra nghe chệch sang từ nó biết là Trư (con lợn)

25142515 Chính là cái bánh lái. Thuyền này chắc giống tàu thuỷ thời cận và hiện đại.

25182519 Ngũ Hồ loạn Hoa có nghĩa là Năm tộc Hồ làm loạn Trung Hoa, tên chỉ một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc, còn gọi là thời kỳ Ngũ Hồ thập lục quốc. Giai đoạn này kéo dài từ năm 304-439 CN.

25222523 Tức số Pi.

25262527 Khe đọng ánh trăng.

25302531 "Vận trời đa đoan, chỉ nên trông vào bản thân, đừng dựa vào thiên văn địa lý. Triết giả đã mất, chẳng ai nói rõ được chuyện tương lai, đừng nên tin bói toán chiêm bốc." Cặp câu này ý nói đừng cầu viện những chuyện huyễn hoặc bên ngoài như tượng trời, phong thủy, đừng khư khư tin vào sách vở bói toán. Quan trọng là phải tự tu, tự rèn mình. Lúc ấy Phật hay Đạo, mệnh hay số cũng ở trong lòng mình, trong tay mình hết.

17. Mê Trận Vô Hình

Thiên Lý thuyền cập vào một cồn đá, mọi người lên bờ. Một sơn cốc rộng rãi trải ra phía trước, vây bọc tứ phía là những ngọn núi cao chạm chân mây, sơn cốc này cũng là lối duy nhất đi lại được, ngoài ra không còn chỗ nào khả dĩ đặt chân. Nền cốc bằng đá phiến sét, đây đó ngổn ngang đá tảng và lỉa chỉa thông xanh, những tảng đá kích cỡ không đều, lớn thì to ngang một quả đồi, nhỏ cũng nặng tới vài vạn cân. Nằm đan xen với chúng là vô số thạch tượng, pho nào pho nấy cao gấp mấy lần người bình thường, điêu khắc hết sức tinh xảo, chỉ khác là hình thể to lớn lạ thường, còn thì từng nụ cười, từng cái nhíu mày, từng biểu hiện vui buồn mừng giận... đều hệt như người thật. Có tượng đứng, có tượng ngồi, tượng thì nhấp nhổm, tượng nhảy tưng, lại có tượng cau mày tư lự, tượng ngửa mặt cười dài, có tượng gõ chuôi kiếm mà hát, tượng múa bút gảy đàn tỳ bà, thực muôn hình vạn trạng, mỗi pho mỗi dáng, càng trông theo càng thấy ngút ngàn.

Lương Tiêu đã gặp đủ sự lạ ngoài kia, tưởng chừng không còn biết bỡ ngỡ trước những chuyện mới mẻ nữa, vậy mà đến đây cũng phải hít một hơi thật sâu đặng lấy lại bình tĩnh:

- Lại cái gì thế này?

Hoa Thanh Uyên nghiêm trang đáp:

- Đây là Bát bách thánh hiền tượng, diễn tả tám trăm bậc thánh nhân, hiền triết, đại tướng và dị sĩ được lưu danh trong sử sách từ xưa tới nay.

Y trỏ một bức tượng phục sức mũ cao áo dài, diện mạo cổ kính khác thường, đang trong tư thế cúi nhìn xuống thiên hạ:

- Đây là Hoàng đế Hiên Viên.

Lại trỏ một bức tượng già lão mặt to trán cao, hai mắt sâu hoắm, tay cầm cái cuốc đào thuốc, y nói:

- Kia là Viêm đế Thần Nông.

Rồi tới một ông cụ tai to mày rủ, râu dài quá rốn, cưỡi con trâu xanh:

- Đó là Lão Tử Lý Nhĩ, người đã viết cuốn Đạo Đức Kinh dài hơn năm nghìn chữ.

Xong y chuyển hướng sang một người già vận áo nhà nho đang chắp tay giơ cao như khấn:

- Còn kia chính là Văn thánh Khổng Khâu1.

Lương Tiêu vừa nghe vừa nhìn theo, bỗng dưng cảm thấy các pho tượng không hề đứng yên mà cứ từ từ xê dịch, như tinh tú trên trời chẳng lúc nào ngừng vần chuyển, hiềm nỗi không dễ nhận ra mà thôi. Trong lúc Hoa Thanh Uyên chỉ trỏ giới thiệu thì pho tượng Hoàng đế đã lần lần khuất lấp sau một tảng đá to như quả đồi. Lương Tiêu buột miệng thốt lên kinh ngạc. Hoa Mộ Dung cười bảo:

- Nhìn ra rồi phải không? Ngươi mà đoán được tại sao thì ta chịu là tài.

Lương Tiêu bặm môi, ngẫm nghĩ chốc lát, thình lình vỗ tay kêu toáng:

- Tôi biết rồi.

Hoa Mộ Dung hỏi:

- Đâu nói thử nghe!

Lương Tiêu trỏ ngược về phía ba bánh xe khổng lồ mà họ vừa bỏ lại đằng sau:

- Nguyên lý chuyển động của những pho tượng này tương tự Thiên Lý thuyền. Sức nước đẩy bánh xe, bánh xe dẫn động trục đồng, sau đó, tôi chưa rõ là bằng cách gì, nhưng các trục đồng đã khiến tượng đá di chuyển.

Nét kinh ngạc hiện rõ trên vầng trán thanh tú của Hoa Mộ Dung, nàng tủm tỉm nói:

- Khá nhiÌ0, nhiÌ¬n ngươi thiÌ¬ không thâÌ?y thông minh mâÌ?y, chăÌ?c laÌ£i meÌ¬o muÌ¬ voÌ? caÌ? raÌ?n đây thôi.

HiêÌ0u Sương chen vào:

- Tiêu ca ca thông minh quá ấy chứ! Cô bé nói xong, đôi má ưng ửng hồng.

Lương Tiêu được khen hởi lòng hởi dạ, toét miệng cười với Hiểu Sương, rồi hỏi:

- Thế trục đồng đẩy tượng đá dịch chuyển bằng cách nào?

Hoa Thanh Uyên ngẩng nhìn sắc trời, nói:

- Điều ấy phức tạp lắm, sau này hãy hay, chúng ta vào cung trước đã! Quay sang Lương Tiêu, y dặn, nhất thiết phải đi theo đúng bước chân ta nhé.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ạ?

Hoa Mộ Dung cằn nhằn:

- Đừng gặng hỏi làm gì, nói ngươi cũng không hiểu đâu. Đoạn, một tay dắt Lương Tiêu, một tay dắt Hiểu Sương, nàng bước theo anh trai. Hoa Thanh Uyên lúc đi thẳng, lúc bước chéo, xuyên qua luồn lại giữa những thạch tượng và đá tảng.

Đi được chừng một trăm bộ, Lương Tiêu thốt nghĩ, "Cớ sao ta phải đi theo ông ấy? Không nói cho ta biết duyên do ư? Hừ, ta sẽ tự xem xem có gì quái lạ." Nhằm lúc Hoa Mộ Dung sơ ý, nó vùng khỏi tay nàng chạy sang mé trái. Hoa Mộ Dung túm vội theo, nhưng trượt, nàng kêu lên thất thanh, mặt mày tái mét. Lương Tiêu sợ bị đuổi theo, liền cắm đầu cắm cổ chạy. Chạy tới hơn một trăm bộ, nó chực ngoảnh lại xem động tĩnh, chợt nghe hai chân hẫng một cái, bèn cúi đầu nhìn. Vực sâu muôn trượng nằm ngay bên dưới. Thằng bé hoảng hồn ghìm chân, bỗng đâu người lại bật lên cao, bên tai gió rít vù vù, trước mặt bồng bềnh mây trắng, nó nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy núi non điệp trùng, sông hồ dày đặc, còn bản thân mình thì đang rơi tòm xuống như một vệt sao băng, gió trướng quần quanh, lạnh cắt da cắt thịt. Vừa nghe hơi giá thấm vào người, nó đã thấy mình đứng trong bão tuyết, bốn bề mênh mang, bông tuyết quay cuồng, gió cùng gào rú.

Máu trong người như đông cứng, Lương Tiêu guồng chân chạy để đẩy lùi cái lạnh. Chạy mãi không biết bao xa, mặt đất bỗng rung chuyển, truyền đi âm thanh ì ầm như sấm động, rồi ngay tắp lự, một khe nứt hiện ra, từ đó phụt lên một lưỡi lửa ngùn ngụt bỏng rãy dài đến mấy trăm trượng. Mồ hôi Lương Tiêu rỏ tong tong, tim gan như muốn vỡ, nó chực cất tiếng nhưng miệng lưỡi khô rang, không thốt được nên lời. Thằng bé sắp phát điên vì bầu không khí hàn thử tương xung đó, chợt thấy xa xa có bóng người lay động, liền vội vàng phi theo. Một đôi nam nữ đang sóng vai bước, nói cười vui vẻ trong luồng lửa. Lương Tiêu căng mắt nhìn, ngạc nhiên xen mừng rỡ, nó gào tướng lên, lạc cả giọng:

- Cha ơi, mẹ ơiiii!

Văn Tĩnh và Ngọc Linh chẳng mảy may đoái hoài, cứ mải mê cười nói với nhau. Lương Tiêu vừa khóc vừa gọi, đuổi theo ráo riết, nhưng không tài nào bắt kịp hai người.

Chạy được một đỗi, bỗng thấy họ thình lình đứng lại, Lương Tiêu mừng quýnh, chụp luôn áo Văn Tĩnh khóc rưng rức. Sụt sịt đôi hồi, thằng bé ngẩng đầu nhìn, qua làn nước mắt mông lung, nó nhận ra mình đang nắm phải một người mặc áo đen kịt, mặt mày trắng bợt. Chẳng Tiêu Thiên Tuyệt thì còn là ai nữa? Nỗi vui mừng thoắt chuyển thành hoảng loạn, Lương Tiêu thét to một tiếng, thân thể rã rời bải hoải, hai mắt tối sầm chực ngã ngất đi. Chợt có người túm lấy lưng nó ghì lại phía sau, ảo ảnh trước mắt vụt tan biến, thay vào đó là những pho tượng và đá tảng đứng im lìm.

Lương Tiêu ngã phệt xuống đất, thở hồng hộc, như thể vừa kịch chiến đến hàng ngàn chiêu. Nó ngoái đầu trông, bắt gặp Hiểu Sương đang nhìn mình với vẻ mặt lo âu, xung quanh tịnh không bóng người. Nó lấy làm lạ hỏi:

- Chỉ có đằng ấy thôi à?

Hiểu Sương toan trả lời, nhác trông pho tượng Tư Mã Thiên ở mé trái đang từ từ dịch sang phía tây, còn tượng Ban Cố thì đang di chuyển sang phía nam, cô bé giật mình kéo Lương Tiêu giục:

- Đi mau, đi mau!

Lương Tiêu ngạc nhiên, chợt nghe bên tai vang tiếng binh khí giao nhau, giáp khua loảng xoảng, cảnh vật trước mắt nhoà đi, bỗng đâu chất ngất máu chảy thây phơi, cung điện nguy nga lũ lượt sụp đổ, thoắt đó biến thành bình địa cháy đen... Bất đồ, tay trái nó lại bị giật một cái, ảo ảnh tan biến. Hiểu Sương còn chưa kịp hoàn hồn:

- Khiếp quá, suýt nữa đến em cũng rơi vào rồi.

Cô bé kéo Lương Tiêu đi, lúc rẽ đông lúc rẽ tây; được chừng mười mấy bộ, cô dừng lại bên chân một quả đồi, ngồi xuống bảo:

- Chỗ này là trận nhãn2 của Thái Sử cảnh, mình có thể nghỉ tạm ở đây khoảng nửa canh giờ.

Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Rốt cục là đang xảy ra chuyện gì thế?

Hiểu Sương nhìn nó, nói vẻ buồn buồn:

- Chúng mình bị hãm trong Lưỡng Nghi Ảo Trần trận rồi.

Lương Tiêu nhìn trận thế xung quanh, bỗng nhớ tới một câu chuyện cha đã kể, bàng hoàng hỏi:

- Những pho tượng này lập nên trận pháp tương tự Bát Trận đồ phải không?

Hoa Hiểu Sương gật đầu:

- Không chỉ tượng mà mỗi gốc cây ngọn cỏ ở đây đều chứa đựng ý nghĩa và vai trò riêng. Vừa rồi anh cảm thấy lúc nóng lúc lạnh là vì anh đã rơi vào Âm Dương cảnh. Mấu chốt của Âm Dương cảnh là tượng Trâu Diễn3.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Vì sao đằng ấy cũng vào đây thế?

Hiểu Sương đáp:

- Em thấy anh rơi vào, muốn kéo anh trở ra, ai ngờ bất cẩn nên sa chân theo. Cũng may trước đây em có đọc sách, biết được đôi chút biến hoá của trận pháp.

Cô nhặt một viên đá nhọn, vạch ra vô số ký hiệu kỳ quặc trên đất, viết rồi lại xoá. Lương Tiêu tò mò hỏi:

- Hiểu Sương, đằng ấy làm gì vậy?

Hoa Hiểu Sương đáp:

- Em đang thử suy luận đường hướng của trận pháp.

Lương Tiêu kinh ngạc rõ rệt:

- Đằng ấy lại còn biết cả cái đó cơ à?

- Ngày thường ở nhà, em chẳng có việc gì làm ngoài đọc sách cả. Hiểu Sương cười, trận pháp này gắn liền với những điều ghi chép trong sách đấy.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một thoáng rồi lại hỏi:

- Hiểu Sương này, vì sao tớ lại trông thấy những cảnh tượng cổ quái kỳ dị ấy nhỉ?

Hiểu Sương nhíu mày:

- Không biết thật hay giả, nhưng theo lời bà nội kể thì Lưỡng Nghi Ảo Trần trận là một loại thế gian phi thực, biết biến đổi theo tâm trạng con người, biết ảo ảnh hóa muôn hình muôn vẻ của hồng trần. Nếu bị sa lầy quá sâu trong trận thì những gì mình nghĩ đều hiện hình trước mắt hết. Người càng nóng nảy xốc nổi thì càng dễ sinh ảo tượng, lần lượt nếm trải những cảm giác hi vọng rồi bế tắc, ngỡ ngàng rồi cụt hứng, vui vẻ rồi tư lự, hoan lạc rồi sầu bi, mừng rỡ rồi đau khổ, cứ thế cho đến lúc phát điên. Tại sao lại như vậy, em chịu không giải thích cho minh bạch được, nhưng nghe bà nói, cái lẽ huyền cơ của trận pháp này là khởi phát từ lòng người. Người nào mà tĩnh tâm, dẫu không hề hay biết đến nguyên lý của trận thì vẫn đi

qua được. Song le, người như thế lòng thường tịnh như nước, có thể sánh với thần tiên, họ vượt trận cũng không đáng ngại cho mình.

Lương Tiêu tỏ vẻ trầm tư:

- Vì sao Thiên Cơ cung phải ẩn kín ở đây? Và vì sao phải lập nên trận pháp này nữa?

Hiểu Sương đáp:

- Em cũng không rõ. Nghe cha kể thì từ cuối đời Đường, gia tộc em đã dọn tới đây rồi.

Cô bé vừa nói vừa viết, không hề ngơi tay, Lương Tiêu ngấm ngầm thán phục. Hiểu Sương tiếp:

- Hồi ấy, trong thiên hạ, có rất nhiều kẻ xấu nổi lên chém giết, cơn tao loạn này kéo dài hơn một trăm năm trời. Bọn chúng đi tới đâu thì sát nhân, phóng hỏa, thiêu đốt thư tịch tới đó, thành thử không chỉ mạng người mà học vấn của tiền nhân đều bị chúng hủy hoại mất hết.

Cô bé mường tượng lại thảm cảnh thời xưa, không khỏi ghê rợn, hai mắt đỏ hoe lên, hỏi Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, em không thể hiểu nổi, tại sao những kẻ xấu ấy hành động như vậy?

Lương Tiêu vốn định hỏi cô bé đúng câu đó, ai dè bị hỏi ngược lại, nó chưng hửng một thoáng rồi đáp:

- Tớ nghĩ thế này. Lúc đầu có rất nhiều người tốt, kiểu như đằng ấy, mọi người đều an vui, không tranh cãi không sinh sự, nhưng đột nhiên có một kẻ xấu như tớ xuất hiện, tớ bắt nạt đằng ấy, cướp đồ ăn thức uống của đằng ấy. Đằng ấy muốn sống, đành phải đi cướp của người khác, người khác lại đi cướp người khác nữa, cứ thế, trên đời thành thử toàn kẻ xấu. Về sau, kẻ xấu phát hiện ra là hai kẻ xấu thì mạnh hơn một kẻ xấu, vì thế đứa này lập băng, tên kia họp nhóm, bè phái dần dần nhiều lên, kế đó kéo nhau đi đánh chém, giết chóc, phóng hỏa, cướp bóc... Nói tới đây, Lương Tiêu không nghĩ ra thêm được tội ác nào nữa, đành ngừng lại.

Hiểu Sương ngẫm nghĩ, đoạn lắc đầu:

- Anh nói sai rồi.

- Sao lại sai? Lương Tiêu hỏi.

Hiểu Sương vừa cúi sát xuống đếm nét bút vừa đáp:

- Em không đời nào cướp giật giết chóc.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Đằng ấy mà không cướp thì chỉ còn nước chết đói chết rét hoặc bị người khác giết hại mà thôi.

Hoa Hiểu Sương đáp nhanh:

- Có chết cũng không bao giờ làm thế. Rồi kéo tay Lương Tiêu, cô khẩn khoản nói, Tiêu ca ca cũng không phải là kẻ xấu mà.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Tớ là kẻ xấu đấy. Làm người tốt chỉ tổ bị kẻ khác bắt nạt, mà tớ xưa nay chỉ có bắt nạt kẻ khác thôi.

Đôi mày nhỏ mảnh của Hiểu Sương nhíu lại. Cô bé thình lình lắc tay Lương Tiêu, dịu dàng van vỉ:

- Tiêu ca ca, em không muốn anh làm người xấu! Anh đừng làm người xấu anh nhé!

Lương Tiêu nghe phiền phức quá mà không biết đối đáp thế nào, đành nói:

- Tớ chẳng muốn phải chết đói chết rét.

Hiểu Sương thủ thỉ:

- Thì chúng mình cùng chết, chứ em không nỡ lòng nào làm việc xấu đâu.

Lương Tiêu sững người im bặt. Hiểu Sương bèn bảo:

- Thôi, tạm thời đừng nhắc đến chuyện này nữa. Nhưng bất kể ra sao anh cũng không được làm người xấu đâu đấy!

Lương Tiêu nóng mặt toan phản bác, Hiểu Sương đã nói:

- Tiếp tục về gốc gác nhà em nhé. Khi thiên hạ đại loạn, ông tổ của Thiên Cơ cung, vốn là một người nhìn xa trông rộng, nhận thấy thời thế quá nhiễu nhương, bèn quyết định thu gom hết mọi sách vở cất vào một chỗ.

Lương Tiêu ngắt lời:

- Xong rồi cất vào Thiên Cơ cung hả?

- Hồi ấy làm gì đã có Thiên Cơ cung. Chỉ có Thê Nguyệt cốc, trong cốc toàn đá tảng nhẵn lì. Ông tổ nhà em không những học rộng hiểu nhiều mà võ công cũng rất cao siêu. Trong lúc bọn xấu đang làm mưa làm gió thì người dẫn gia tướng đi thu gom đủ mọi thứ sách vở, đồ cổ, thư họa và đưa cả đến Thê Nguyệt cốc. Nhưng mãi tới khi tạ thế, người vẫn chưa hoàn thành được công trình này, đành giao phó lại cho con trai. Thuở ấy, thiên hạ chia cắt thành mười mấy quốc gia, kẻ xấu đánh giết càng lúc càng ghê gớm, rất nhiều người trong gia tộc em đã ngã xuống để giữ gìn sách vở giữa màn khói lửa đó.

Hiểu Sương rớm lệ:

- Cuối cùng, đến con trai của ông tổ cũng... cũng bị kẻ xấu giết chết.

Nói tới đây, nước mắt cô bé lăn dài. Lương Tiêu vỗ vỗ vai cô, Hiểu Sương không kìm nén nổi nữa, gục mặt vào đầu gối Lương Tiêu khóc thút thít. Lương Tiêu vụng về đỡ lấy vai cô bé, nhưng không biết nên khuyên giải cách nào.

Sụt sịt một lúc, Hiểu Sương ngẩng đầu lên gạt lệ, ngượng nghịu phân trần:

- Em từ nhỏ đã có cái tính mau nước mắt, nghe kể những chuyện như thế này em chỉ muốn khóc thôi. Tiêu ca ca, anh đừng cười em nhé.

Lương Tiêu nghĩ bụng, "Con bé buồn cười thật." Nó bật cười khan, được mấy tiếng, không hiểu tại sao, nó bỗng nín bặt.

Hiểu Sương kể tiếp:

- Đến đời thứ ba. Ông tổ đời ấy là một người rất thông minh, ông vừa tiếp tục thu thập thư tịch, vừa nghiền ngẫm nội dung trong đó, chắt lọc được rất nhiều điều bổ ích. Để bảo vệ sách vở an toàn hơn, ông thiết kế trận pháp này, vẽ thành sơ đồ, cùng con cháu các gia tướng đời trước chỉnh sửa và xây dựng. Nhằm tiết kiệm nhân lực, ông còn chế ra Mộc ngưu Lưu mã và Thiên Lý thuyền đặng vận chuyển đá gỗ. Nhưng thạch trận quá lớn, lớn đến nỗi cả đời con trai ông làm cũng không xong. Mãi tới ba thế kỷ trước đây, gia tộc em mới hoàn thành ba bánh xe Thiên Cơ, lại thêm một trăm năm nữa thì mới dựng xong Thiên Cơ cung.

Hiểu Sương càng kể càng hứng khởi, hai lúm đồng tiền thoắt ẩn thoắt hiện trên đôi má. Cô bé cúi đầu tính toán thêm một chốc nữa, đoạn nhoẻn cười:

- Ổn rồi, Tiêu ca ca, em tính ra rồi!

Cô nhảy lên, kéo Lương Tiêu theo, sang trái bảy bước, sang phải tám bước, đi vòng qua mười pho tượng thì dừng lại, tiếp tục cúi nhìn và tính toán một lúc rồi nói:

- Chỗ này là Huyền Dịch cảnh, là trận trong trận, lấy Phục Hi làm mấu chốt, một nơi rất quan trọng đây. Tiêu ca ca, anh phải nắm chặt lấy em nhé!

Lương Tiêu đã biết hơn thiệt, nghe vậy bèn bám cứng lấy bàn tay bé nhỏ của Hiểu Sương. Hai đứa sóng vai đi vòng qua một cây thông già ba người ôm mới xuể, vừa bước được mấy bước thì bỗng nhiên một trận gió nhẹ hiu hiu lùa tới, Hiểu Sương thảng thốt kêu:

- Không ổn rồi, đây là mắt Tốn4, em tính sai rồi.

Cô bé kéo Lương Tiêu nhảy sang trái ba bước, chợt thấy tượng Chu Văn Vương và tượng Khổng Tử đang xáp lại gần nhau, cô giậm chân, nói giọng như khóc:

- Hỏng rồi, hoàn toàn biến đổi rồi.

Thì ra trong lúc các tượng đá di chuyển liên tục thì hai đứa đã bước nhầm một bước, trận hình thay đổi, phải căn cứ vào vị trí hiện tại mà suy luận lại trận pháp, bằng không ắt càng lúc lún càng sâu.

Vầng thái dương sắp lặn, trời bắt đầu nhá nhem, Hiểu Sương bưng mặt khóc òa lên:

- Tại em, tại em cả. Nếu em không kém cỏi thì làm gì đến nỗi bị hãm ở đây.

Lương Tiêu vội an ủi:

- Đừng lo. Hoa đại thúc nhất định sẽ đến tìm chúng ta.

Nó vừa nói vừa buồn phiền nghĩ bụng, phải trách ta mới đúng. Nếu ta không chạy lung tung thì việc gì em phải theo vào đây.

Được Lương Tiêu hết lời khuyên nhủ, một lúc sau Hiểu Sương gạt nước mắt, lắc đầu phàn nàn:

- Thạch trận này chu vi đến mấy chục dặm, biến hóa quái dị, thật chẳng biết bây giờ bọn mình đang bị hãm ở chỗ nào. Kể cả bà nội, nếu không rõ nơi em đứng bà cũng không dám chạy bừa vào trận đâu.

Hai đứa vô kế khả thi, ngồi thừ ra một lúc, trong trận đột nhiên có gió nổi lên, rú rít thê thiết. Hiểu Sương bỗng rùng mình, bật ho sù sụ. Lương Tiêu hỏi:

- Đằng ấy rét à?

Hiểu Sương đáp ừ, răng đánh cầm cập. Lương Tiêu nghĩ bụng, "Gió to thì to thực, nhưng làm gì đến nỗi lạnh thế đâu." Nó choàng tay ôm cô bé vào lòng, nhận ra thân thể cô cứ lạnh dần đi thì kinh ngạc quá đỗi, lại giơ tay thăm mũi, chỉ thấy hít vào mà không thở ra, bất giác kinh sợ hỏi:

- Đằng ấy sao thế này?

Hiểu Sương ngắc ngứ qua hai hàm răng:

- Trong ngực áo.. có... thuốc.

Lương Tiêu nghe nói, vụt nhớ lại chuyện hôm nào ở Thiên Cơ biệt phủ, vội vã thò tay vào bọc cô bé, móc lấy cái bình ngọc, nghiêng bình dốc ra một viên thuốc, thuốc màu vàng nhạt, y hệt như viên thuốc ngày nọ, bèn cho cô bé uống. Hiểu Sương thở hộc, đón lấy cái bình, uống thêm một viên nữa.

- Thuốc này là thuốc gì? Lương Tiêu hỏi.

Hiểu Sương yếu ớt đáp:

- Đây là Kim Phong Ngọc Lộ hoàn, do Ngô gia gia cho em.

Lương Tiêu cau mày:

- Hiểu Sương, đằng ấy... đằng ấy bị bệnh à? Ban nãy, ban nãy... làm người ta sợ hết hồn đấy.

Hiểu Sương gượng cười:

- Không sao đâu anh, em lớn lên một cái là đã phải uống thứ thuốc này rồi, uống liên tục đến nay, hễ phát bệnh thì cứ uống vào là khỏi.

Lương Tiêu vẫn lo ngại, toan hỏi cho kỹ hơn, chợt phía xa có tiếng sáo vẳng tới, tuy chập chờn mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận rõ được, nó sực nghĩ ra một chuyện, liền vui mừng bảo:

- Đằng ấy cứ mải tính toán đâu đâu làm tớ cũng lẩn thẩn theo. Không suy luận được thì sao không kêu toáng lên?

Hiểu Sương ngỡ ngàng đáp:

- Ừ nhỉ, sao em tối dạ thế không biết, chỉ cần hét to, cha và cô trước sau gì cũng nghe thấy.

Lương Tiêu đứng dậy cất tiếng hú. Nó còn nhỏ, sức còn yếu, nhưng hú hồi lâu, người thổi hình như cũng mang máng nghe thấy, nhịp sáo lảnh lót vút cao lên hoan hỉ. Một lát sau có tiếng xé gió, rồi một người tiêu

sái lướt tới, miệng ngậm ngang cây sáo ngọc, khuôn mặt rất đẹp, vóc người dong dỏng, râu dài phất phơ, chính là Tả Nguyên, ông lão áo trắng trên đỉnh Oán Lữ hồi chiều. Hiểu Sương mừng rỡ reo:

- Nguyên công công!

Nhận ra giọng cô yếu ớt, Tả Nguyên cau mày hỏi:

- Lại phát bệnh nữa à?

Hiểu Sương gật đầu. Tả Nguyên ngần ngừ chốc lát rồi ôm lấy cô bé, không thèm liếc Lương Tiêu lấy một cái, quay ngoắt đầu đi thẳng. Lương Tiêu vội vàng bám theo, nhưng Tả Nguyên thân pháp cực cao, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Lương Tiêu sững sờ nghĩ bụng, "Lão già cố ý bỏ rơi ta ư?" Nó ấm ức vô cùng, nhưng cũng biết trận pháp hết sức cổ quái nên không dám chạy linh tinh, bèn đứng trơ ra ở đó. Một lúc sau vẫn không có ai đến, Lương Tiêu bụng bảo dạ, "Chả lẽ Hoa đại thúc và mấy người đó đã quên mình rồi? Chắc cái lão áo trắng đó căm ghét ta, cố ý vứt ta lại đây, khiến ta chết đói, mà không chết đói thì cũng buồn chán chết mất!" Bất giác không kìm được, nó ngồi xổm xuống khóc hu hu.

Rền rĩ đôi hồi thấy lòng nhẹ nhõm, Lương Tiêu gạt nước mắt, chực nhỏm dậy, bỗng thấy thấp thoáng bóng người, tức thì nó giật mình la:

- Ai?

Người kia im lìm bất động, Lương Tiêu ngước mắt trông, bất giác phì cười, thì ra trăng treo chênh chếch giữa hai ngọn núi, phớt ánh sáng qua các tượng đá, in xuống mặt đất những hình sẫm dài ngắn to nhỏ khác nhau. Lương Tiêu nhìn tượng đá một lúc, lại ngắm các bóng đổ, "Chẳng biết ai tạc lố tượng này mà giống thật thế."

Các tượng đá liên tục xê dịch, bóng đổ cũng đều đặn di chuyển như đèn kéo quân. Lương Tiêu rảnh rang đâm buồn tình, bèn ngồi chồm hỗm quan sát, thoạt tiên là một cái bóng cầm quyển sách, nghiêng mình đưa cánh tay lên tựa hồ đang ngâm ngợi thi cú, không bao lâu sau thì dịch ra xa; cái bóng thứ nhì tiến đến trước mặt nó, hai tay đánh đàng xa như đi bộ; một lát sau, cái bóng thứ ba lướt tới chỗ Lương Tiêu, vung tay nhấc chân, vẩy năm ngón tay. Lương Tiêu xem đến đây, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc, ba cái bóng cùng nháng hiện trong đầu, rồi ngay tắp lự xâu chuỗi với nhau.

Lương Tiêu nhảy cẫng lên xuýt xoa:

- Đây chẳng phải là một chiêu võ công thì là gì?

Nó ngó sang những pho tượng khác, bỗng bàng hoàng sực hiểu, thì ra mỗi pho tượng khi giơ tay, giơ chân hoặc ngửa mặt nhìn đều chứa đựng một đường quyền rất tinh tế, phối hợp cùng nhau thì tạo thành võ công. Lương Tiêu cố hình dung mấy chiêu, cảm thấy tinh vi ảo diệu, cực kỳ lợi hại, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Nguyên tám trăm pho tượng đá này là một câu đố phức tạp do tiền nhân để lại, trải qua bao tuế nguyệt vẫn đứng ở đây, mãi cho đến nay mới có người lần ra sự bí ẩn bên trong.

Hai trăm năm trước, sau khi trải qua đủ mọi truân chuyên, Thiên Cơ cung truyền được đến đời thứ bảy, cũng là thời điểm xuất hiện một kỳ tài võ học là Hoa Lưu Thủy. Người này mười bảy tuổi trở thành đệ nhất cao thủ của Thiên Cơ cung, ba mươi tuổi thì nhìn khắp giang hồ đã khó tìm ra địch thủ. Cũng tới đời ông ta, võ công Thiên Cơ cung lập riêng được thành một phái. Trong vòng năm trăm năm cho đến lúc đó, chỉ luận về võ công thì Hoa Lưu Thủy là đại cao thủ độc nhất vô nhị của Thiên Cơ cung.

Giữa thời loạn, nhà họ Hoa coi bảo tồn sách vở là nhiệm vụ của mình. Cũng vì thế, luyện võ tuy cần nhưng chỉ là thứ yếu, mọi người trong cung dồn hết sức lực vào thu lượm điển tích và xây dựng Lưỡng Nghi Ảo Trần trận. Đến năm Hoa Lưu Thủy ba mươi tuổi thì đã hoàn tất việc khơi sông mở núi, chế tạo bánh xe, trồng cây gây cỏ, chiếu theo sơ đồ thì đã đến lúc kết nối các cơ cấu bí mật, lắp đặt các cột đá di động.

Hoa Lưu Thủy võ công xuất quỷ nhập thần, song đệ tử trong cung không một ai kế thừa được y bát của ông. Ngoài mặt vẫn bình thường nhưng lòng ông thì vô cùng tiếc hận. Nhìn những cột đá vươn thẳng, bỗng nhiên ông nảy ra một ý tưởng kỳ lạ là khắc những cột đá thành tám trăm bậc thánh hiền, đồng thời đem những công phu lợi hại nhất của đời mình phổ vào tượng đá, chỉ cốt xem xem thế hệ sau có ai nhận ra chỗ

ảo diệu ẩn chứa bên trong không. Nếu có người khám phá được thì tức là khả năng lĩnh ngộ của họ không kém gì ông, xứng đáng tiếp truyền y bát.

Việc điêu khắc tám trăm pho tượng đã lấy đi hầu hết sức lực của vị đại cao thủ. Lúc hoàn thành công trình, Hoa Lưu Thủy đã già lụ khụ. Nhìn đám con cháu kẻ thì nghiền ngẫm số học, kẻ thì miệt mài lao động, mấy chục năm trời không một ai nhận ra bí mật trong tượng, ông cụ như chết cả cõi lòng, nhưng bẩm tính vô cùng kiêu ngạo, đã không ai khám phá được, ông cũng không chịu gợi ý, cương quyết ôm theo bí mật đó vào quan tài, lúc hấp hối chỉ trăng trối một câu:

- Ra đố dễ, giải đố khó. Người đời sau muốn nhìn ra thâm ý của lão phu thì phải có thiên tư trác tuyệt, hoặc ít nhất phải có cơ may hơn người.

Đám con cháu nghe vậy đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ tưởng ông già sắp gần đất xa trời nên nói năng lẩn thẩn, vì vậy không để ý đến. Thật vậy, tám trăm pho tượng nếu chỉ nhìn thôi thì đúng là không có gì khác lạ, phải chắp nối tất cả hình dáng, tư thế của chúng mới có thể tạo thành võ công; lại cũng bởi những pho tượng này vần chuyển liên tục theo Lưỡng Nghi Ảo Trần trận nên mọi người thường chú ý đến việc nghiên cứu trận pháp, tính toán vị trí của các pho tượng chứ hoàn toàn không liên tưởng đến võ công. Mấy trăm năm rồi, chưa một ai phát hiện ra bí mật.

Lương Tiêu vốn không hiểu trận pháp, lại thêm mấy hôm nay nôn nóng báo thù nên chỉ miên man với võ công, hai là nhờ may mắn tình cờ có bóng trăng rọi xuống, hiểu ra được chỗ khéo léo hàm chứa trong đó rồi chịu khó suy luận, cứ theo cùng một phương pháp mà nhìn mãi ra, bạt ngàn tượng đá, pho nào cũng chắp thành võ công tuyệt diệu. Thằng bé rạng rỡ mặt mày, quẳng hết mọi lo phiền đi. Lưỡng Nghi Ảo Trần trận liên tục chuyển động, tám trăm pho tượng cứ đều đặn trôi qua bên cạnh nó như nước chảy, chẳng khác nào một kho báu sống về võ học, cầu gì được nấy, giúp nó lĩnh hội từng chút, từng chút một.

Lương Tiêu mê mải luyện công, thời gian trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chính ngọ ngày hôm sau. Thằng bé tập trung cao độ, lòng hoàn toàn không vướng bận. Chưa ra được khỏi trận, cũng chưa bị lạc lối, nhưng bụng thấy đói meo, nó sử luôn một chiêu Hàm quan hóa Hồ5, bắt chước tư thế Lão Tử khi cưỡi trâu xanh, tay này ôm ngực, tay kia chống đất, ngồi một lúc; kế đó dùng tư thế Quảng Thành Tử đảo thích đan lô6, ưỡn hông ra đá hất chân lên, rồi duỗi hai tay, lần lượt diễn tả Mặc Địch giá thê7, Lỗ Ban thác lương8; lại ngồi xổm đẩy mạnh về phía trước, mô phỏng động tác Liệt Tử9 di san, miệng ngậm, lưỡi uốn cong lên, theo đúng kiểu Hàn Phi kết thiệt10; cuối cùng bắt chước Mạnh Kha chi dũng11, ưỡn ngực thót bụng, đứng ngửa mặt lên, rất có khí khái kiểu "khó khăn nào cũng vượt qua12" .

Bài Đại hiền tâm kinh này tương tự Bát đoạn cẩm13 của Đạo gia, nhưng cao minh hơn, ưu việt hơn.

Lương Tiêu đánh xong mấy lượt, hai má ướt đẫm mồ hôi, thân thể sung mãn, chân khí như hạt ngọc lăn khắp các kinh mạch, cảm giác đói ngấu dần dần tan biến. Đương khi tập luyện, chợt có tiếng bước chân vang lên, nó bèn ngoái đầu trông, nhận ra Tả Nguyên đang hí hửng tiến đến gần. Thấy Lương Tiêu ngoảnh nhìn, ông lão ngẩn người, "Vì sao nó nghe được tiếng bước chân ta?" rồi lại nghĩ, "Lão phu đa nghi đấy thôi, rõ ràng chỉ là tình cờ." Tả Nguyên đâu biết Lương Tiêu đang tu luyện tâm pháp tới ngưỡng thông hiểu hết những lẽ huyền bí ảo diệu của trận pháp, tiếng gió bay cỏ động trong vòng một trượng nó còn nắm bắt được nữa là.

Lương Tiêu nhận ra lão già, liền thu thế, lạnh lùng theo dõi. Tả Nguyên cứ tưởng nó sẽ mừng quýnh lên, van nài cầu khẩn mình một phen. Nào ngờ Lương Tiêu lãnh đạm khác hẳn suy đoán của lão, lão ngạc nhiên, nhăn mặt hỏi:

- Nhóc con, có muốn lão phu dẫn ra không?

Lương Tiêu còn căm lão hồi đêm đã vứt mình lại trong trận đá, nên bĩu môi đáp:

- Ta không ra!

Tả Nguyên đâm bực, nghĩ bụng, "Nhân lúc ở đây không có ai, ta ép thằng bé này khai thật quan hệ của nó với Tiêu Thiên Tuyệt nào." Nghĩ là làm, lão vụt thò tay chụp lấy vai Lương Tiêu.

Lương Tiêu nghe tiếng gió, lập tức sử chiêu Thủy Hoàng dương tiên14, lật tay quét ngang, thoắt một cái, đầu ngón tay chỉ còn cách hông lão già chừng nửa tấc. Chiêu xuất vừa nhanh vừa mạnh. Tả Nguyên hết

sức thắc mắc, nhưng không đợi nguôi kinh ngạc, lão khua luôn cây sáo ngọc, đâm xéo vào cánh tay Lương Tiêu, trảo phải vẫn vươn ra chộp tới vai nó. Lương Tiêu chợt đổi tư thế như say rượu, loạng choạng mấy bước đã thoát khỏi trảo thủ của đối phương, cánh tay hất lên rồi chặt xuống, chiêu này tên gọi Xích tinh trảm xà, lấy từ tích truyện Hán Cao tổ Lưu Bang say rượu chém rắn trắng, nhìn qua thì chân bước nhẹ như không song thực tế sát cơ ẩn tàng.

Tả Nguyên thầm biết lợi hại, bèn lay cây sáo ngọc, điểm vào mạch môn Lương Tiêu. Lương Tiêu trừng mắt thét lớn, vừa thét vừa làm điệu bộ phi ngựa chiến, nhảy phóc lên, song trưởng múa tới trước, mũi chân đá chếch, theo đúng tư thế Võ Vương huy qua15. Thằng bé nghênh mặt ra vẻ phẫn nộ trông hết sức tức cười, nhưng tay khua chân đá thì vô cùng tinh diệu, Tả Nguyên thầm kinh ngạc, "Võ công của Tiêu Thiên Tuyệt nghiêng về lối tà dị, đâu có những chiêu số chí đại chí cương, áp đảo thiên quân thế này?" Lão càng đấu càng thấy khó hiểu. Lương Tiêu thì cứ hô hoán hò hét, liên tục sử xuất Thần Nông huy sừ16, Hiên Viên đăng nhạc17, Nghiêu trí thiên hạ18 , Vũ Vương khai sơn19 , Thuấn vũ can thích20 , Thương Thang cầu vũ21, Thoái tị tam xá22, Vấn đỉnh trung nguyên. Tám chiêu liên tiếp đều là công phu phổ trong các pho tượng thuộc Đế Vương cảnh, gồm cương lẫn nhu, tiến thoái khó lường, ôm cái thế bao trùm vũ trụ, chứa cái hướng nuốt chửng bốn phương.

Tả Nguyên tự trọng thân phận, vốn không muốn ăn thua với một đứa trẻ nên chưa dùng đến nội lực, nào ngờ chiết liền tám chiêu mà vẫn không bắt được nó, ngược lại, thằng nhóc càng đánh càng thêm dũng mãnh, kỳ chiêu diệu chước đổ ra liên miên, lão già thấp thỏm trong lòng, một tay hóa giải chiêu Thái Tông định Đường23, tay kia giắt sáo ngọc vào thắt lưng, đánh ra một lộ Bàn Vũ chưởng, song chưởng cất lên nhẹ như lông hồng, hạ xuống vững nặng tựa Thái sơn. Lương Tiêu tiếp được hai chiêu thì đã phải thoái lui liền mười bước, bị dồn đến chân một tảng đá lớn. Nó lập cập giở ngón Tôn Quyền sát hổ hết sức cương mãnh hòng lật lại tương quan, nhưng kình lực không đủ, chiêu thức chưa trọn đã bị một chưởng của đối phương đẩy lui. Tả Nguyên cười nhạt, vung hữu chưởng nhẹ nhàng đập xuống đầu Lương Tiêu. Đúng lúc đó, chợt có người kêu lên:

- Tả lão, xin nương tay!

Tả Nguyên nhíu mày, đoạn thu chưởng lùi ra sau. Lương Tiêu giương mắt nhìn, thấy Hoa Thanh Uyên đang đứng đằng xa, nó mừng rỡ reo lên:

- Hoa đại thúc, sao bây giờ chú mới tới, làm tôi bị người ta hành hạ đến khổ!

Hoa Thanh Uyên liếc Tả Nguyên, rồi lắc đầu đáp:

- Trận pháp bao la, con lại vô cớ chạy loạn lên, tìm con đâu có dễ!

Lương Tiêu trề môi, trỏ Tả Nguyên bảo:

- Lão này hồi đêm đã tìm thấy tôi rõ ràng, nhưng cố ý không dẫn tôi ra.

Tả Nguyên chột dạ, cười nhạt bảo:

- Nói bậy nói bạ, đêm qua con bé Sương phát bệnh, ta lo mang nó ra khỏi trận nên quên bẵng ngươi. Ngoài mặt nói vậy, nhưng trong bụng lão nghĩ, "Tội vạ đều tại cái thằng ranh nhà mày, lão phu phải để mày nếm chút mùi cay đắng chứ."

Lương Tiêu cật vấn:

- Tại sao về sau lão không trở lại cứu ta? Đúng là cố ý hại ta mà.

Tả Nguyên lạnh lùng đáp:

- Thạch trận lúc nào cũng chuyển động, ta ra khỏi trận rồi muốn quay vào tìm ngươi thì phải bắt đầu lại từ đầu. Ngừng một lát, lão tiếp. Vả chăng, ban nãy ta có thổi sáo mấy lần để đánh tiếng, ngươi đâu có trả lời.

Hoa Thanh Uyên gật đầu xác nhận:

- Đúng đấy!

Lương Tiêu nghĩ bụng, "Xem chừng bọn họ có tìm ta thật. Chắc tại ta mải miết quan sát các pho tượng nên không nghe thấy." Nghĩ vậy nó hết ngờ vực, ngượng nghịu nhìn xuống, nhưng lòng bất mãn với lão già thì vẫn còn, nó bèn kéo chéo áo Hoa Thanh Uyên bảo:

- Hoa đại thúc, tôi chỉ đi theo chú thôi, không đi với lão già này nữa, đề phòng lão lại hại tôi đi lạc đường.

Hoa Thanh Uyên thấy nó để bụng như vậy, bất giác phì cười.

Ba người đi cùng nhau một quãng, Tả Nguyên chợt hỏi:

- Ranh con, ban nãy mày dùng thứ công phu gì thế?

Nghe vậy, Lương Tiêu sực hiểu Tả Nguyên chưa nắm được bí mật ảo diệu của tượng đá, nó bĩu môi tảng lời, bụng bảo dạ, "Ngươi không phải là người tốt, ta không nói cho ngươi biết đâu."

Tả Nguyên cụt hứng, mặt mày sa sầm. Ngẫm cho kỹ, lão cảm thấy võ công của Lương Tiêu dường như có cùng một gốc với nhà mình, tuy nội lực còn non yếu nhưng uy lực thì không thể xem thường, bất giác lão thấy bực bội vô cùng.

Ba người đi trong thạch trận chừng bảy tám dặm mà vẫn chưa đến tận cùng, Lương Tiêu ngấm ngầm kinh sợ, "Trận pháp này lớn phát khiếp, nếu đi lạc thì quả thực khó lòng tìm ra." Nghĩ tới những khổ sở lúc trước, trong lòng vẫn còn hãi hùng, nó nắm cứng chéo áo của Hoa Thanh Uyên, không dám bước chệch mảy may.

Đi được nửa đường, Tả Nguyên im lìm rẽ về hướng đông bắc. Vắng mặt lão, Lương Tiêu thoải mái hẳn lên, bèn tíu tít hỏi Hoa Thanh Uyên về những bí ẩn của trận pháp. Phải cái Lưỡng Nghi Ảo Trần trận đúc kết tâm huyết bảy đời nhà họ Hoa, nguyên lý hết sức xảo diệu, Hoa Thanh Uyên không thể nói cho minh bạch trong một chốc một lát, đồng thời sợ bị phân tâm mà bước sai, y đành nhắc đi nhắc lại rằng chuyện đó để sau hãy hay. Lương Tiêu ỉu xìu, đang định kể cho Hoa Thanh Uyên biết những bí mật trong thạch tượng, thấy vậy lại đổi ý, tự nhủ, "Không nói vội, để sau này ta luyện thành sẽ đem ra dùng, khiến ông ta kinh ngạc một phen." Nghĩ vậy mặt nó tươi hơn hớn, Hoa Thanh Uyên thấy thằng bé tự nhiên cười toét thì rất lấy làm lạ, nhưng y vốn rộng rãi khoan hòa, chỉ cười đáp lại mà không vặn hỏi gì cả.

Đi hơn ba dặm nữa thì ra được bên ngoài. Lương Tiêu chú mắt nhìn kỹ, đằng trước là những vách đá chất ngất vây quanh một lũng núi dài rộng cỡ vài chục dặm, có mấy ngòi nước chảy dồn về một con suối trong vắt, suối này lại nối thông hai cái hồ nhỏ, bên hồ um tùm cỏ cây hoa lá, thấp thoáng phía sau là mái cong của những lầu các đình đài. So với cảnh tượng hùng vĩ ở bên ngoài thì trong cốc này giản dị hơn nhiều, có một đài cao dựng bên hồ nước, từ trên xuống dưới và khắp bên phải bên trái đài này còn rất nhiều đồ vật quái lạ.

Lương Tiêu ngạc nhiên cùng cực, Hoa Thanh Uyên bèn dắt nó lên đài, cười bảo:

- Đây là Linh Đài, đoạn chỉ một quả cầu tròn cổ quái được đẩy xoay bằng sức nước, y giới thiệu. Đó là Hồn Thiên nghi, dùng để đo sự vận hành của tinh tú trên trời.

Lại trỏ một vật bằng đồng trông như cái vò, bên trên có tám con rồng ngậm châu, bên dưới có tám con cóc bằng đồng, y nói:

- Kia là Địa Động nghi, dùng để dự báo núi lở, sóng thần, động đất và núi lửa. Chiếc giá đồng hình tam giác bên trái nó là Lượng Thiên xích, dùng đo độ cao của núi. Cái ống tròn ở bên phải Địa Động nghi tên là Định Hải châm, đo độ sâu của sông biển, nếu dùng chung với Ba Động nghi thì bằng cách xem dòng chảy, người ta sẽ suy đoán được liệu sắp có hạn hán hay lũ lụt.

Hoa Thanh Uyên trỏ rất nhiều khí cụ và kết cấu muôn hình vạn trạng, giải thích cho Lương Tiêu nghe từng thứ một, trong đó có rất nhiều đồ vật ngộ nghĩnh, tỉ dụ như cái đồng hồ nước xứ Ba Tư nửa canh giờ lại kêu một tiếng, với hình nhân thủy ngân ca múa theo nhịp, lại có quả cầu pha lê đổ đầy thủy ngân, trên mặt cầu khắc chi chít con số, Hoa Thanh Uyên gọi nó là Âm Dương nghi, cho biết khí hậu nóng hay ấm, mát hay lạnh.

Linh Đài chứa đựng biết bao trí tuệ của các bậc trí giả và thợ khéo từ xưa đến nay. Những điều tai nghe mắt thấy ở đây vượt quá mọi sự tưởng tượng của Lương Tiêu. Lòng chứa chan khâm phục, nó không nhịn được nhảy phắt lên ngồi trên một cỗ xe đồng chỉ nam mà Hoàng Đế dùng để đánh Xuy Vưu. Xe đồng chỉ

nam cứ mỗi lần điều khiển cơ quan thì có thể tự động chạy lên mấy trượng, người đồng bên phải có cánh tay luôn trỏ về hướng nam, người đồng bên trái thì vung hai tay gõ trống boong boong.

Lương Tiêu chơi một lúc xong tụt xuống xe, chợt nổi tính nghịch ngợm, nó lại nhảy tót lên Hồn Thiên nghi. Quả cầu này cao quá đầu người, bên trong có một quả cầu khác mô phỏng thiên hà, bề mặt khắc hình các sao, vị trí của mỗi sao đều ứng với vị trí thật của nó trên trời. Lương Tiêu dẫm một chân lên trục cầu, một chân đạp vào mặt cầu thiên hà, nó quay lục cục lục cục, tức thì vị trí của các sao rối tinh cả lên.

Hoa Thanh Uyên không ngăn cản kịp, còn đang bàng hoàng sửng sốt thì nghe có tiếng quát đanh gọn, một bóng người từ tầng trên lướt xuống như bay, vung tay nắm lấy Lương Tiêu ném bịch xuống đất. Thằng bé ngã nhào, mắt nổ đom đóm, nó dụi mắt, nhận ra một ông lão áo vàng, tóc bạc má hóp đang nhìn mình vẻ giận dữ. Lương Tiêu tức giận bò dậy, vung quyền thoi vào ngực lão ta. Hoa Thanh Uyên giơ tay giữ nắm đấm của nó, lễ phép nói với người kia:

- Minh lão, đều tại Thanh Uyên cả. Xin ông chớ trách nó.

Ông già áo vàng hừ mũi, không thèm liếc y lấy một cái, vẫn nhìn Lương Tiêu:

- Ngươi là ai? Sao dám khuấy tung Hồn Thiên nghi của lão phu lên? Nếu không chỉnh lại được thì đừng hòng đi xuống!

Lưng Lương Tiêu vẫn còn ê ẩm, nó cáu kỉnh bảo:

- Ta cứ không chỉnh lại đấy!

Ông già thò tay chộp Lương Tiêu lại gần, hai mắt lóe sáng. Lương Tiêu chưa kịp giãy giụa thì đã bị xách bổng lên. Ông già nói:

- Nếu ngươi không nghe, lão phu sẽ ném ngươi xuống.

Linh Đài cao chừng chục trượng, cộng thêm kình lực của ông già, dẫu Lương Tiêu có mười cái mạng thì cũng chết ngay tại chỗ. Nhưng thằng bé bẩm tính bướng bỉnh, khăng khăng thà chết không thua, nó thét:

- Ta cứ không chỉnh, ngươi không ném được ta xuống thì là đồ hèn!

Biết ông già đã nói là làm, Hoa Thanh Uyên vội nằn nì:

- Minh lão, đứa bé này nghịch ngợm, ông đừng chấp nó. Hồn Thiên nghi cứ để Thanh Uyên lo cho.

Lương Tiêu gào lên:

- Hoa đại thúc, chú việc gì phải hạ mình với lão già này?

Hoa Thanh Uyên dở khóc dở cười, nhưng vẫn nín thở tập trung tinh thần, giữ nguyên tư thế nghiêm trang cung kính, nhủ thầm, "Con à, cũng vì con cả thôi."

Ông già liếc xéo Hoa Thanh Uyên, cười nhạt bảo:

- Ngươi càng ngày càng tồi tệ, dám dẫn người ngoài vào quấy phá Linh Đài. Hừ, nếu ngươi mà làm cung chủ thì e rằng Thiên Cơ cung sẽ bị hủy hoại trong tay ngươi thôi.

Hoa Thanh Uyên đỏ bừng mặt, ấp úng đáp:

- Minh lão... Minh lão dạy phải lắm.

Ông lão lạnh lùng nhìn Hoa Thanh Uyên, ra ý khinh bỉ, rồi quẳng Lương Tiêu sang một bên, phất tay áo oai vệ bỏ đi.

Lương Tiêu lồm cồm bò dậy, chực đuổi theo, nhưng ông già đi nhanh như chớp, bóng áo vàng thoắt biến mất sau rừng hoa đỏ cây xanh. Thằng bé dậm chân càu nhàu:

- Hoa đại thúc, thế mà chú không cản đường, tôi sẽ tính sổ với lão ta.

Hoa Thanh Uyên nhăn mặt:

- Thôi, tiên sinh đó võ công cao cường lắm, đến ta đây cũng không địch nổi, huống hồ con.

Lương Tiêu hừ mũi:

- Cái chiêu lão ấy dùng để chụp tôi, tuy hơi nhanh, nhưng tôi có cách để phá. Nói đoạn nó đảo chân xuất quyền, người hơi ngửa về sau, song thủ múa lên như hái hoa, chính là chiêu Trang Chu mộng điệp, sau đó uốn mình nhảy lên, Trang Chu mộng điệp biến thành Kê khuyển thăng thiên, chiêu này bắt nguồn từ điển tích Hoài Nam vương Lưu An đời Hán24. Vẫn ở trên không, Lương Tiêu hất chân đá móc, song chưởng chém xéo xuống, chính là chiêu Hứa Thận đồ long. Hoa Thanh Uyên xem xong hai chiêu, cảm thấy biến hóa rất kỳ diệu, quả nhiên có thể khắc chế được thủ pháp của ông già vừa rồi, đến chiêu thứ ba thì phản kích càng thêm sắc bén, y lấy làm quái lạ, đợi Lương Tiêu đáp xuống rồi hỏi:

- Con biết cách phá chiêu, sao lúc đó không chống đỡ?

Lương Tiêu ngẩn người, gãi đầu lúng búng đáp:

- Tại... lão ta xuất thủ quá nhanh, tôi chưa nghĩ ra, cũng không kịp trở tay.

Hoa Thanh Uyên cười:

- Thế thì còn nói chuyện gì? Người ta thường bảo, nhanh chân thì được, chậm chân thì trượt, chiêu thức của con dẫu lợi hại cách mấy mà công lực không sánh bằng thì chỉ cần đối phương lẹ hơn, con sẽ mất cơ hội xuất thủ.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Làm thế nào để trở nên nhanh hơn?

- Chỉ có cách cần cù khổ luyện, luyện đến một mức độ nhất định tự khắc sẽ thuần thục, muốn nhanh được nhanh, muốn chậm được chậm.

Lương Tiêu im lặng suy nghĩ, lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải luyện thành công phu, sau này sẽ tóm lấy lão già đó ném văng xuống cho nát đít.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sau một vụ ầm ĩ như thế, thằng bé cũng tiu nghỉu, chẳng còn lòng dạ nào mà chơi nghịch được nữa, bèn lẳng lặng theo Hoa Thanh Uyên xuống đài. Hai người đi xuyên qua một vạt rừng, đằng trước dương liễu xanh xanh ôm quanh nhà cửa, tường trắng uốn lượn chạy dài đến mấy dặm liền. Họ bước qua một khuôn cửa vuông, có mùi thơm rất lạ tràn tới, khắp nơi ngan ngát những hoa nghìn tía muôn hồng, đó đây dập dìu nào ong nào bướm.

Hai người đi xuyên qua mấy căn thủy tạ, thảng gặp tùy tùng hoặc thị nữ, họ đều mỉm cười chào hỏi Hoa Thanh Uyên, không hề có sự phân biệt chủ tớ, Lương Tiêu hâm mộ lắm, "Ai cũng quý Hoa đại thúc, nếu ta được một nửa cái tính hiền lành dễ mến của ông ấy thì tốt biết bao."

Hai người đi gần đến một ô cửa tròn, trước cửa chạm đôi câu đối, Lương Tiêu nổi hứng đọc:

- Chân...tục, à, ở giữa là những chữ gì đây? Rồi nhìn sang cột đá bên trái, nó cau mày. Điều... tâm, ơ, người này không biết viết hay sao ấy nhỉ?

Hoa Thanh Uyên nín cười bảo:

- Tiêu nhi, chữ dạng cuồng thảo thế này, không phải ai cũng viết được đâu. Ghép lại, đọc là, "Chân thủy tẩy trần tục, Thanh âm địch phàm tâm." Ừ, hàng chữ nằm ngang trên kia con có đọc được không?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn, đoạn xướng lên:

- Tâm thủy mộc... Rồi tự biết đọc sai, nó đỏ mặt xấu hổ.

Hoa Thanh Uyên thở dài bảo:

- Đó là Cầm Tâm Thủy Tạ.

Lương Tiêu nhìn thật kỹ, nhận thấy những con chữ tự nhiên phóng khoáng, có vẻ rất hợp với tính cách mình, lại trỏ vào phần lạc khoản dưới câu đối, đọc từng chữ một:

- Lạc hồn Cuồng Sinh tửu thư.

Hoa Thanh Uyên chữa:

- Đại khái là đúng rồi đó. Nhưng không phải lạc hồn, mà là lạc phách, cũng không phải tửu thư, mà là túy thư25.

Lương Tiêu đắc ý cười đáp:

- Lạc hồn lạc phách, tửu thư túy thư gì cũng như nhau cả thôi.

Hoa Thanh Uyên mỉm cười, chợt nghe trong cửa có tiếng đàn vẳng ra, y không nói năng gì nữa, dắt Lương Tiêu bước vào ô cửa tròn.

Đi một lúc thì đến cuối nhà thủy tạ, nơi đó đặt một lò hương tử kim khói trắng nghi ngút, mùi long diên hương tràn ngập không gian. Một người đàn bà vận áo thâm đang ngồi xếp bằng, đôi tay thon trắng muốt dặt dìu trên cây dao cầm26. Hoa Mộ Dung đứng bên trái bà ta, Hoa Hiểu Sương thì đang tựa vào lòng một thiếu phụ tuyệt đẹp vận áo lam. Mọi người trông thấy Lương Tiêu, đều mỉm cười, nhưng không nói gì.

Người đàn bà chơi đàn trông chưa quá ba mươi tuổi, khuôn mặt băng giá, mắt như nước hồ thu, cao nhã diễm lệ, nói là thiên hương quốc sắc cũng không quá, tuy rằng phục sức giản dị, nhưng hình dung nghi biểu vẫn toát ra một vẻ tôn quý đài các khiến người ta ngưỡng mộ.

Tiếng đàn dạo đầu dịu dàng phiêu hốt, như phù dung dầm sương, như ngọc lan chúm chím khiến trái tim rung động. Thấy Hiểu Sương mỉm cười với mình, Lương Tiêu chực gọi chào, chợt tiếng đàn vút lên như vách đá cao vạn trượng, hiểm trở cheo leo không thể trèo tới nơi, thằng bé bỗng giật bắn mình. Người thiếu phụ nhíu mày, bịt hai tai Hiểu Sương lại. Tiếng đàn càng lúc càng lảnh lót, chạy tuốt tới cung Vũ27, chấp chới đến tận chân mây. Tơ lòng Lương Tiêu cũng bị kéo căng lên. Đột ngột, tiếng đàn chùng lại, từ đỉnh cao chót vót lăn tòm xuống vực sâu thăm thẳm, trái tim Lương Tiêu cũng rơi theo, tâm trạng tán hoán tê mê bởi hai thái cực đó.

Tiếng đàn bồi hồi một lúc ở âm vực thấp, đoạn từ từ bốc cao, thoạt tiên tí tách như mưa đổ rừng hoa, dần dần khúc đâu Hán Sở chiến trường, nghe ra tiếng sắt tiếng vàng chen nhau; qua một lúc lâu, đàn trỗi lên như bình ngọc nứt vỡ, rền rĩ như sét chạy ngang trời, loáng thoáng phong lôi nổi trận bời bời, Lương Tiêu nghe mà trào sôi khí huyết, tim đập tựa trống dồn. Đúng lúc đó, tiếng đàn lại trĩu xuống, xong đổi ra trầm lắng khoan thai, gợi lòng vợ nhớ chồng, gợi lời uyên ương giã biệt, khúc đâu Tư Mã Phượng Cầu, nghe ra như oán như sầu phải chăng? Cứ khoan nhặt thế một hồi, cuối cùng âm thanh lặng tắt. Mọi người bàng hoàng nhận ra, sáu dây đàn đã đứt hết tự bao giờ.

Người đàn bà áo thâm ngơ ngẩn nhìn dây đàn đứt hồi lâu, thầm nhủ, "Ly Sầu dẫn ơi Ly Sầu dẫn, đàn mãi cũng chỉ gánh lấy đau thương đứt ruột mà thôi." Bà nhói tim, đẩy dao cầm sang một bên, ngước nhìn lên, bắt gặp Lương Tiêu đầm đìa nước mắt, bà bỗng ồ một tiếng, bụng bảo dạ, "Nó còn nhỏ vậy mà cũng hiểu được tiếng đàn ư?"

Mọi người thấy Lương Tiêu giọt vắn giọt dài, thảy đều kinh ngạc. Hoa Mộ Dung hỏi:

- Vì sao ngươi khóc?

Lương Tiêu nghe hỏi bừng tỉnh, vội vàng chùi nước mắt, cao giọng đáp:

- Có ma nào khóc đâu, mắt... mắt lão tử vướng hạt bụi.

Hoa Mộ Dung cười thầm, đoạn bắt bẻ:

- Nói dối mà không biết cách, ai ở đây cũng trông thấy ngươi khóc mà.

Lương Tiêu thẹn quá hoá giận, chửi vung lên:

- Ừ ta khóc đấy! Khóc cho chết cụ cô đi!

Hoa Mộ Dung nổi giận vung quyền. Người đàn bà áo thâm mỉm cười khoát tay, cô gái đành hạ nắm đấm xuống, trừng mắt hậm hực nhìn Lương Tiêu.

Bà nọ chăm chú ngắm thằng bé, cười hỏi:

- Hiểu Sương cứ nhắc Tiêu ca ca mãi, ra là ngươi đó phải không?

Lương Tiêu liếc nhìn Hiểu Sương, gật đầu. Người đàn bà bèn vẫy tay bảo:

- Lại đây nào!

Thấy thái độ bà ta thân thiện, vả chăng mọi người không ai ngăn cản gì, Lương Tiêu bèn bước tới. Thình lình, người đàn bà vụt thò hữu thủ ra, bàn tay mềm như một cánh bướm lớn màu trắng phất vào huyệt Khúc trì nơi khuỷu tay thằng bé. Lương Tiêu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức thi triển Đàn tự quyết trong Như Ý Ảo Ma thủ, ngửa tay co ngón lại rồi búng vào mạch môn người đàn bà. Trước đây Tiêu Thiên Tuyệt đã dùng chiêu này đâm mù mắt Vân Vạn Trình. Công lực Lương Tiêu còn non, nhưng chiêu thức rất tinh diệu, rất đáng chú ý.

Người đàn bà mỉm cười, bàn tay chấp chới như bướm lượn nhành hoa, lướt qua ngón tay Lương Tiêu, rồi xòe hai ngón trắng muốt xoáy nhẹ vào huyệt "Thiếu uyên" của thằng bé. Lương Tiêu vội thò cả tay phải ra hỗ trợ tay trái, hữu thủ sử Phong tự quyết đẩy lui hai ngón tay đó, tả thủ sử Câu tự quyết, năm ngón tay tựa bừa cào móc vào huyệt Thái dịch của người đàn bà, song cánh tay bà ta như vô hình, thoắt một cái đã thoát ra khỏi hai bàn tay thằng bé. Lương Tiêu định nhảy theo, năm ngón tay của bà nọ đã như gió phất tới ngực nó, không biết làm thế nào, Lương Tiêu đành liên tục giở Phá tự quyết, Niệp tự quyết ra chiết giải.

Hai người đứng cách nhau qua cái kệ đàn, ba bàn tay múa may chờn vờn. Người đàn bà ngồi ngay ngắn, tuy chỉ dùng một cánh tay nhưng rất bay bổng thư thái, thiên biến vạn hoá, trong khi Lương Tiêu thở hồng hộc. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai mươi tư quyết của Như Ý Ảo Ma thủ, gồm Câu, Khuyên, Khiêu, Hoàn, Đàn, Phá, Nữu, Niết, Thôi, Nã, Huy, Phất, Tiệt, Phách, Điểm, Sáp, Niêm, Chiết, Phong, Án, Ti, Trảo, Triền, Niệp28 đều đã được Lương Tiêu lần lượt đem ra dùng hết, nhưng nó vẫn không sao thoát thân nổi. Trong thoáng chốc đã chiết giải đến trăm chiêu, cuối cùng Lương Tiêu sử Triền tự quyết, thò song thủ vặn cổ tay người đàn bà. Bà ta nhướng đôi mày thanh tú, giơ tay giật cánh khuỷu Lương Tiêu. Một luồng đại lực ồ ạt đổ sang đẩy thằng bé ngồi phệt xuống, khiến nó trượt đi hơn một trượng trên sàn đá xanh, cuối cùng lưng xô đánh bình vào lò hương tử kim. Lương Tiêu hoa mắt váng đầu, chực buột chửi, chợt nghe Hoa Thanh Uyên kêu lên với người đàn bà nọ, giọng gấp gáp:

- Mẹ!

Hết chương 16

Chú thích:

17381739 Người Trung Quốc ưa sự so sánh nhịp nhàng, có đôi có cặp. Bên cạnh Khổng Khâu (tức Khổng Tử) được tôn xưng là Văn thánh nhân, có bộ Luận Ngữ để đời thì còn Tôn Vũ (tức Tôn Tử) được xưng tụng là Võ thánh nhân, có bộ Binh pháp lưu danh thiên cổ.

17421743 Trận nhãn là hạt nhân của một trận pháp, ví dụ như mắt bão trong cơn bão, chỉ cần phá được trận nhãn thì sẽ hóa giải được cả trận pháp.

17461747 Còn gọi là Trâu Tử, người nước Tề, năm sinh năm mất chưa rõ, có thể là từ 324-250 tr.CN, sống cùng thời với Công Tôn Long, Lỗ Trọng Liên. Trâu Tử là nhân vật nổi tiếng nhất trong những người nghiên cứu kết hợp hai thuyết âm dương và ngũ hành, là người đầu tiên vận dụng thuyết âm dương ngũ hành vào giải thích các hiện tượng xã hội nói chung.

17501751 Ý là điểm nằm trúng quẻ Tốn trong trận bát quái.

17541755 Qua cửa Hàm Quan hóa người Hồ: Lão Tử "quá Hàm quan, hoá Hồ thành Phật" là một trong nhiều câu truyện liên quan đến nguồn gốc nhà Phật được lưu truyền rộng rãi ở Trung Quốc. Truyện kể Lão Tử thấy nhà Chu suy vi nên bỏ đi, lúc qua cửa Hàm Quan, quan coi cửa là Doãn Hỷ có gợi ý ông viết một thứ gì đó truyền lại, Lão Tử bèn làm cuốn Đạo Đức Kinh nổi tiếng. Truyền thuyết kể ông sống đến một trăm sáu mươi hoặc hai trăm tuổi, song le còn một thuyết khác nói ông không qua đời mà đã đến Ấn Độ, thành Phật và lập ra Phật giáo, giáo hoá dân Ấn Độ, tức là "Lão Tử hoá (thành người) Hồ". Trong Tây Du Ký, chương 52, Thái Thượng Lão Quân có nhắc về việc ông "quá quan hoá Hồ" để kể lai lịch Kim Cương trát và con yêu ở động Kim Đâu cho Tôn Ngộ Không biết. Sau đó ở một chương cũng trong Tây Du (mình quên mất chương nào rồi), để chứng tỏ địa vị của Phật giáo cao hơn Nhiên Đăng Cổ Phật, ông cũng nhắc lại với Quan Âm câu chuyện mình qua cửa Hàm Quan.

17581759 Quảng Thành Tử đá tung lò luyện đan.

17621763 Mặc Địch dựng thang mây.

17661767 Lỗ Ban ráp kèo mái.

17701771 Liệt Tử, họ Liệt, tên Khấu hoặc Ngự Khấu, người nước Trịnh (có lẽ là dưới thời Trịnh Mục Công), nhà tư tưởng đầu thời Chiến Quốc. Ông tôn sùng sự vô vi thanh tịnh trong tư tưởng, tiêu dao phiêu hốt trong hành động. Sách xưa chép ông đi mây về gió, nhằm nhấn mạnh sự tiêu sái của ông. Trên thực tế thì Liệt Tử sống vô cùng khốn quẫn. Đời sau, Trang Tử có chép rằng: Tử nhà nghèo, mặt mũi hiện vẻ đói ăn. Tuy thế ông rất có cốt cách, quan to nhà Trịnh đưa lương thực tới biếu, ông đều kiếu từ. Sở học của Liệt Tử lấy gốc từ Hoàng Đế và Lão Tử. Tác phẩm tiêu biểu của ông là Xung Hư Kinh. Truyện Ngu Công dời núi chính được thuật trong sách này.

17741775 Hàn Phi nói ngọn. Hàn Phi (tức Hàn Phi Tử), nhà tư tưởng cuối đời Chiến Quốc đầu Tần, chủ trương pháp trị. Theo Sử ký Tư Mã Thiên thì ông có tật nói ngọng, không thạo biện thuyết nhưng giỏi viết sách.

17781779 Cái dũng của Mạnh Kha. Mạnh Kha tức Mạnh Tử, là người phát dương quang đại đạo học của Khổng Tử.

17821783 Câu này nguyên là [font=”ms mincho, ï½?ï½ æÜ}æS?, monospace”][font=”pmingliu, æ°ç´°æÜ}é«, serif”]é:å?’[font=”pmingliu, æ°ç´°æÜ}é«, serif”]è?¬ä[font=”pmingliu, æ°ç´°æÜ}é«, serif”]å?¾å¾¬çx£ tuy thiên vạn nhân ngô vãng hĩ (dù có khó khăn đến đâu ta cũng bền gan tiến lên phía trước), một câu của Mạnh Tử trong thiên Công Tôn Sửu (thượng), sách Mạnh Tử, phần nói về chữ dũng. Alex chưa tìm được câu dịch sát nghĩa và đượm màu cổ kính, nên tạm để như vậy. Ai có góp ý mong chỉ bảo.

17981799 Bát đoạn cẩm là sách dạy khí công dưỡng sinh trong tư thế đứng và tư thế ngồi, mỗi tư thế gồm tám nội dung vận động nên gọi là bát đoạn. Sách này chưa rõ ai là tác giả.

18021803 Thủy Hoàng phất roi.

18061807 Võ Vương khua mác.

18101811 Thần Nông vung cuốc.

18141815 Hiên Viên trèo non.

18181819 Vua Nghiêu trị nước.

18221823 Vũ Vương mở núi.

18261827 Vua Thuấn cầm khiên múa búa.

18301831 Vua Thang cầu mưa.

18341835 Lui quân chín mươi dặm. Đây nhắc chuyện con trai Tấn Hiến Công là Trùng Nhĩ, gặp nạn được Sở Thành Vương cưu mang. Sau này Trùng Nhĩ lấy lại được nước Tấn, trở thành Tấn Văn Công, khi hai nước dấy lửa binh đao, Tấn Văn Công nhớ ơn năm xưa của Sở Thành Vương, ra lệnh cho lui quân lại ba xá (một xá tương đương ba mươi dặm).

18381839 Đường Thái Tông bình định đất nước.

18421843 Theo Liệt tiên truyện, Hoài Nam vương Lưu An luyện tiên đơn xong uống, bay được lên trời. Gà chó ngó qua khe cửa, trông thấy cũng bắt chước uống và bay lên trời như chủ.

18461847 Tên cuồng sinh ngơ ngẩn viết trong khi say.

18501851 Dao cầm tức Cổ cầm của Trung Quốc, ban đầu có 5 dây: Cung - Thương - Dốc - Chủy - Vũ, sau này thêm dây Văn dây Võ nên gọi là Thất huyền cầm.

Trong tích truyện về Bá Nha gặp Tử Kỳ có nhắc đến sự ra đời của Cây đàn này như sau: Xưa vua Phục Hy thấy năm sắc sao rơi xuống cây ngô đồng, chim phượng hoàng tới đậu ở cây, thấy ngô đồng là loại gỗ quý, hấp thụ tinh hoa của trời đất có thể chế nhạc cụ được, liền hạ cây xuống chặt làm ba khúc. Đoạn ngọn

tiếng quá trong mà nhẹ, đoạn gốc tiếng quá đục mà nặng, chỉ có đoạn giữa tiếng trong, tiếng đục phân minh liền lấy để dùng. Vua đem ngâm nơi dòng nước 72 ngày xong đem phơi ra gió cho thật khô. Sau đó vua sai người thợ khéo là Lưu Tử Kỳ đẽo thành Dao cầm.

Dao Cầm dài 3 thước 6 tấc 1 phân ứng theo 361 độ chu thiên trong năm. Mặt trước rộng 8 tấc ứng với 8 tiết, mặt sau rộng 4 tấc ứng theo bốn mùa, bề dày 2 tấc ứng theo lưỡng nghi. Đàn gồm 12 phím ứng với 12 tháng trong năm, sau thêm một phím nữa ứng với tháng nhuận. Trên mắc 5 dây ngoài ứng theo ngũ hành, trong ứng với ngũ âm: Cung - Thương - Dốc - Chủy - Vũ. Đàn có sáu điều "kỵ" và bảy điều "không". Sáu điều "kỵ" là kỵ rét lớn, nắng lớn, gió lớn, tuyết rơi lớn; gặp lúc ấy người ta không dùng. Bảy điều "không" là không đàn đám tang, không đàn trong lúc lòng nhiễu loạn, không đàn trong lúc bận rộn, không đàn trong lúc thân thể không sạch, không đàn trong lúc y quan không tề chỉnh, không đàn trong lúc không đốt lò hương, không gặp được tri âm. Lại còn có thêm tám "tuyệt" là : thanh, kỳ, u, nhã, li, tráng, lu, trường. Trong tám tuyệt ấy gợi đủ cả các tình cảm, vì vậy tiếng đàn có thể đi đến tuyệt vời.

18581859 Vũ là một trong năm cung của âm nhạc cổ Trung Quốc gồm Cung - Thương - Dốc - Chủy - Vũ. Vũ là âm giai cao nhất tương đương với nốt La ngày nay.

18621863 Hai mươi tư quyết trong Như Ý Ảo Ma thủ là hai mươi tư động tác của cánh tay, bàn tay và ngón tay, gồm: móc (Câu), quây (Khuyên), khều (Khiêu), vây (Hoàn), búng (Đàn), bổ (Phá), vặn (Nữu), véo (Niết), đẩy (Thôi), nắm (Nã), khua (Huy), phẩy (Phất), chặt (Tiệt), chém (Phách), nhấn (Điểm), chọc (Sáp), tuốt (Niêm), bẻ (Chiết), khóa (Phong), ấn (Án), xé (Ti), chộp (Trảo), xoắn (Triền), vê (Niệp).

18. Thiên Cơ Hữu Nguyệt

(về tổng thể thì đây là chương 15, nhưng trong phần chính của truyện thì đây mới là chương 8. Phần đầu Thiên Kiêu Thiết Huyết có 7 chương)

Đây là truyện được dịch tiếp với dịch giả của tàng Thư Viện , nên không ăn khớp với những hồi trên của Alex, các bạn nên để ý chút, nhưng truyện vẫn lôi cuốn chúng ta vào từng khúc , từng hồi, gấy cấn và thích thú

Biến cố phát sinh, người nhà họ Hoa thảy đều kinh hãi ngớ người, Hỏa chân nhân lại tung người nhảy vọt lên, cử kiếm lao đến trước mặt Hoa Thanh Uyên. Hoa Mộ Dung hoảng hốt tiến lên vung kiếm chống cự, nhưng lúc này A Than và Cáp Lý Tư phục linh đan của Hoa Thanh Uyên, khí lực khôi phục, cũng lao đến, hai người cùng kìm chế nàng để cô lập Hoa Thanh Uyên. Hỏa chân nhân vừa xuất thủ, kiếm thế liên tiếp công tới khiến Hoa Thanh Uyên phải không ngừng thoái hậu. Hai thị tì thấy vậy vội ra sức tiến lên, lại bị Hỏa chân nhân đâm hai kiếm trúng vào chân và bụng, song song lùi lại. Hoa Thanh Uyên thấy hai người nguy cấp, gắng gượng chịu đau chém ra hai kiếm, xuất thủ tuy không vào chương pháp nào nhưng cũng chặn được Hỏa chân nhân. Hai thị tì biết đây là lúc khẩn yếu quan đầu, lại cố gắng ra sức, hộ vệ hai bên y.

Hai bên giao thủ vài chiêu, Hoa Thanh Uyên cảm thấy ngực như có hàng chục thanh tiểu đao cắt vào, toàn thân bất lực, nhưng cũng không dám lùi lại, trong lòng biết rõ rằng chỉ cần hiện giờ lơi lỏng một chút là vạn sự sẽ tiêu tan. Chính trong lúc đau khổ, lại nghe Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Hoa Thanh Uyên, ông có hàng không ?

Hoa Thanh Uyên mông lung nhìn lại, thấy Lương Tiêu đang nắm Hiểu Sương tiến về phía công tử mặc hoa phục, Hiểu Sương toàn thân vô lực, chắc đã bị điểm huyệt. Hoa Thanh Uyên kinh hãi, thất thanh nói:

- Lương Tiêu, cậu ... làm gì vậy ?

Trong lúc phân thần liền bị Hỏa chân đâm trúng một kiếm.

Lương Tiêu cười nói:

- Gọi cái gì ? Đồ con lừa, con ông đã bị ta bắt rồi, ông có chịu đầu hàng không ?

Lời này vừa nói ra, người nhà họ Hoa đều hãi nộ, ngay cả ba tên hung nhân cũng phải xuất thủ chậm lại, phân thần nhìn qua. Tứ vương tử đang lúc kinh nghi, Lương Tiêu lại cười hi hi một tiếng, dùng tiếng Mông Cổ nói:

- Ta cũng là người Mông Cổ.

Tứ vương tử thấy y nói vô cùng trôi chảy, nhíu mày nói:

- Ngươi nói tiếng Mông Cổ tốt lắm. Nếu ngươi là người Mông Cổ, tại sao lại cùng nhóm với đám người Hán này ?

Lương Tiêu bĩu môi nói:

- Ta không cùng nhóm với bọn chúng. Ta bị tên họ Tần đó bắt được, hắn ngày ngày đánh đập, khiến ta phải chịu đau khổ.

Tứ vương tử nghi hoặc nói:

- Hảo a, ta hỏi ngươi, ngươi thuộc bộ lạc nào của Mông Cổ ?

Lương Tiêu thuận miệng đáp:

- Ta thuộc bộ tộc Bột Nhĩ Chích Cân.

Lời đó vừa nói ra, chúng nhân đều cảm thấy kỳ lạ. Bột Nhĩ Chích Cân là dòng họ của hoàng tộc, do chính hoàng kim gia tộc của Thành Cát Tư Hãn độc quyền sử dụng. Lương Tiêu thấy tứ vương tử thần tình cổ quái, tim liền đập bình bịch. Tứ vương tử im lặng một hồi lâu, đột nhiên cười nói:

- Cậu bé, ngươi thực thuộc bộ tộc Bột Nhĩ Chích Cân sao ?

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Mẹ ta nói bà là người thuộc bộ tộc Bột Nhĩ Chích Cân, vậy ta cũng là người Bột Nhĩ Chích Cân.

Lương Tiêu nói dối nhưng không phải không có căn cứ. Người Mông Cổ tính bộ tộc theo số, nếu tính phổ hệ thì phụ thân của Tiêu Ngọc Linh là Bất Lí vương tử, đích đích tôn của Thành Cát Tư Hãn. Vào thời Oa Khoát Thai đại hãn (Việt Nam gọi là Ô Hợp Thai ???), Mông Cổ phát động "trưởng tử xuất chinh", mệnh lệnh cho tất cả trưởng tử trong các bộ tộc Mông Cổ đều tòng quân đánh về phía tây. Bất Lí theo Bạt Đô hãn đánh tới Hungary, hoành tảo châu Âu nhưng cuối cùng lại không tuân phục Bạt Đô, khiến Bạt Đô hoài hận tại tâm. Về sau, Bất Lí theo con của Oa Khoát Thai phản loạn, bị Bạt Đô và Mông Ca truy đuổi giết chết, thê tử bị biếm xuống làm nô tì.

Tiêu Ngọc Linh là con gái của vợ lẽ Bất Lí, mẫu thân là người Hồ lấy Bất Lí ở Tây vực, về sau Bất Lí say rượu, cùng với mẫu thân Ngọc Linh ẩu đả một trận chí tử. Khi Bất Lí chết, Ngọc Linh tuổi vẫn còn nhỏ đã phải chịu nhiều khinh miệt, về sau theo sư phụ họ Tiêu nên đổi tên thành Tiêu Ngọc Linh, bà đối với phụ thân có nhiều thống hận nên thường không muốn đề cập đến vãng sự, trừ những người cực kỳ thân cận, ngoài ra ít ai biết được lai lịch chân chính của bà.

Tứ vương tử bán tín bán nghi, xem tình hình tự nghĩ: "Hài tử này niên kỷ rất nhỏ, không có khả năng nói dối. Dù y không phải là người cùng bộ tộc thì cũng có liên hệ lớn. Hiện giờ Tống Nguyên giao chiến, Hồ Hán lưỡng lập, Tần Bá Phù đó rất hận bộ tộc của ta, biết đâu đã bắt cóc hài tử này để vũ nhục. Hừ, bộ tộc Bột Nhĩ Chích Cân giàu trên thiên hạ, tôn quý vô bì, đâu thể để người Tống khi nhục." Nghĩ vậy, thần sắc liền tỏ ra hòa hoãn, khẽ lộ ra tiếu ý.

Lương Tiêu chỉ Hoa Thanh Uyên, lại chỉ Hoa Hiểu Sương, nói:

- Con bé này là con gái hắn, cũng là cháu gái nữ nhân kia, chỉ cần dùng thị để uy hiếp bọn họ, chúng đâu dám không nghe lời ngài.

Tứ vương tử thấy Hoa Hiểu Sương kinh hãi khóc không ngừng, trong lòng không nghi ngờ gì: "dù thằng bé có hý lộng quỷ thần thì nước mắt của con bé này cũng tuyệt không phải là giả".

Hoa Mộ Dung tức giận phát khóc, miệng chửi loạn "xú tiểu quỷ, tiểu súc sinh", tay vung trường kiếm lăm le lao đến, trong tâm dù không cứu được cháu gái thì cũng phải giết được Lương Tiêu để giải hận. Tứ vương tử thấy cô nổi giận bộ dạng rất khả ái, thầm nghĩ "Vị bạch y nữ này bản tính cương liệt, nếu ta bức quá tất thị quyết tử không theo, sẽ hỏng việc lớn. Nếu như dùng tiểu nữ hài này hiếp bách chắc có thể khiến cô

ta phục tùng" liền tiếp lấy Hiểu Sương từ tay Lương Tiêu, thấy cô toàn thân vô lực, liền nhìn Lương Tiêu cười cười nói:

- Tuổi ngươi còn nhỏ mà đã có kiến thức, tốt lắm, cứ theo bản vương, bảo đảm hưởng phúc bất tận.

Lương Tiêu cười nói:

- Có trà sữa dê uống, có ngựa nhỏ cưỡi không ?

Tứ vương tử nghe vậy cười ha hả nói:

- Có hết có hết, còn có thịt dê ăn, ngựa Ba Tư cưỡi.

Lương Tiêu đại hỉ, vỗ tay cười. Tứ vương tử thấy y thiên chân lưu lộ, không kìm được phá lên cười, quay lại cao giọng nói:

- Tất cả dừng tay cho ta.

Ba tên thủ hạ nghe tiếng liền lùi lại, Tứ vương tử hướng về phía Hoa Mộ Dung cười hi hi nói:

- Cháu gái nàng đang nằm trong tay ta, nàng vẫn không chịu phục chăng ?

Hoa Mộ Dung tức giận không kìm được, những muốn mắng chửi Lương Tiêu, nhưng nhìn thấy Hoa Hiểu Sương lại không nói ra lời, cơ hồ rơi lệ. Tứ vương tử thấy vậy đại đắc ý, lắc đầu tự thưởng, lại hướng về Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Võ công ngươi không thấp, nếu chịu theo bản vương hiệu lệnh, ta sẽ nể mặt mĩ nhân bỏ qua những việc trước đây, bảo Hỏa chân nhân giúp ngươi liệu độc trị thương.

Hoa Thanh Uyên chống kiếm xuống đất, thở ra một hơi, tức giận không nói gì, tứ vương tử cười nói:

- Ta là Thoát Hoan, con thứ tư của Đại Nguyên hoàng đế, lần này đi về phía nam xem động tĩnh, lấy được một bức địa đồ lại bị gã họ Tần cướp mất, ngươi đi lấy về lại cho ta. Ngoài ra, ngươi gả muội tử làm cơ thiếp cho ta, ta đường đường là một vương tử, sẽ không làm cô ta hổ nhục.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy thất kinh, kế đó trợn mắt nói:

- Hoa mỗ chỉ là thảo dân nhưng cũng biết lễ nghĩa liêm sỉ, tận trung báo quốc.

Thoát Hoan cười ha hả nói:

- Đúng là cứng đầu. Ngươi trung "U minh độc hỏa" của Hỏa chân nhân, nữ nhi lại đang nằm trong tay ta, nếu ngươi không chịu nghe lời ...

Hoa Thanh Uyên không đợi y nói hết, trầm giọng ngắt lời:

- Chết thì chết, bất tất nhiều lời.

Rồi nhìn Hoa Hiểu Sương một cái, trong mắt suất hiện thần sắc thống khổ, cao giọng nói:

- Sương nhi, gia gia đối với con không tốt, từ khi con sinh ra đã mắc trọng bệnh, bây giờ lại rơi vào tay cường tắc, gia gia ... gia gia ...

Nói đến đấy âm thanh tắc nghẹn, trong mắt xuất hiện lệ quang, Hoa Hiểu Sương khóc không thành tiếng, người bỗng run lên một cái, có vẻ như đã ngất đi. Hoa Mộ Dung nghiến răng hạ kiếm xuống, hét lên:

- Thoát Hoan, ta đi với ngươi ... mau tha cho cha con họ.

Hoa Thanh Uyên kinh hãi nói:

- A Dung, đừng có nói bậy.

Hoa Mộ Dung cười thảm một tiếng, im lặng không nói. Thoát Hoan hai mắt đảo đi đảo lại trên người cô, cười lớn nói:

- Người Hán nói đúng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, mĩ nhân đây là nữ trung hào kiệt, khiến bổn vương càng tôn kính, bổn vương nhất định sẽ thương yêu nàng, quyết không bạc đãi. Ha ha, A Than, thỉnh mĩ nhân qua đây.

A Than dạ một tiếng nhưng chưa dám bước lên, nhìn Hoa Mộ Dung lộ vẻ do dự, Hoa Mộ Dung nhắm chặt hai mắt, đôi dòng lệ tuôn ra trên má. Thoát Hoan thấy A Than tỏ vẻ chần chừ, bất giác tức giận nói:

- Sao ? Hàng ngay ngươi lớn tiếng lắm mà, hôm nay chỉ có việc cỏn con đã ...

Nói chưa xong, đột nhiên sống lưng lạnh toát, toàn thân cứng đờ ra, trên cổ xuất hiện thêm một thanh kiếm kề vào, lại nghe Lương Tiêu đứng phia sau đang cười hi hi, sau đó tay bị bóp một cái, Hiểu Sương đã bị gã đoạt lại. Lại nghe Lương Tiêu cười cười nói:

- Hiểu Sương, muội giả vờ giống thật, lừa được tất cả bọn chúng.

Hiểu Sương vừa sụt sịt vừa nói:

- Tiêu ca ca, muội ... muội ... không giả vờ, muội thấy gia gia bị trọng thương, trong lòng lo lắng, không nhịn được khóc lên.

Lương Tiêu không nhịn được nói:

- Tốt rồi, tốt rồi, không có việc gì đâu.

Kịch biến phát sinh, Thoát Hoan vốn tự cho mình là nhất thế tinh minh, không ngờ bị hai đứa tiểu quỷ dùng thủ đoạn lừa gạt, cơ hồ tức muốn nổ ngực, không nhẫn nhịn được thóa mạ:

- Tử tiểu cẩu, xú ma thỉ ...

Y xuất thân là quý tộc Mông Cổ, không học được nhiều tiếng Hán, chửi đi chửi lại cũng chỉ có vài câu đó. Ba thủ hạ thấy Thoát Hoan bị bắt giữ vô cùng kinh hãi. Người nhà họ Hoa thấy vậy vô cùng mừng rỡ, Hoa Mộ Dung mắt vẫn còn đọng nước, cười nói:

- Lương Tiêu, ngươi ... ngươi ...

Vốn muốn nói đã hiểu lầm y, nhưng quá kích động cổ họng khô cứng, lại không nhịn được muốn rơi lệ, bất quá lần này là do quá vui mừng, so với trước đó thật bất đồng. Lại nghe Hoa Thanh Uyên cười lớn nói:

- Tốt, tốt ...

Nói xong mấy tiếng đó bỗng nhũn người ngồi phệt xuống, nguyên lai y trong lòng trút được gánh nặng, thần trí nhất thời thả lỏng không trụ được nữa. Hoa Mộ Dung vội chạy lại đỡ lấy. Hoa Hiểu Sương lo lắng gọi:

- Gia gia.

Người lại quỵ xuống. Lương Tiêu hoảng hốt giữ lại, chìa tay về phía Hỏa chân nhân quát:

- Đưa đây.

Hỏa chân nhân ngạc nhiên không hiểu nói:

- Đưa cái gì ?

Lương Tiêu không nói nhiều, túm lấy Thoát Hoan, học theo cách của Hoa Thanh Uyên, vận hết khí lực, đấm vào mang tai y một cái. Thoát Hoan gãy mất hai cái răng, mồm đầy máu, vẫn rên rỉ nói:

- Tử tiểu cẩu, xú ngưu thỉ ...

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Đưa đây.

Hỏa chân nhân vẫn đứng yên, Lương Tiêu lại giơ tay lên, Thoát Hoan vô cùng đau đớn, vừa kinh vừa nộ, gào lên như lợn chọc tiết:

- Hỏa chân nhân, ngươi điếc à ?

Lương Tiêu hoa tay như muốn đánh tiếp, Hỏa chân nhân vội nói:

- Giải dược phải không, có đây, có đây.

Y lấy một cái túi gấm ném ra, nói:

- Viên trắng xoa, viên đen uống.

Lương Tiêu lấy trong túi hai bình ngọc, giơ tay mở nắp đưa vào miệng Thoát Hoan nói:

- Ta không tin lão mũi trâu đó, ngươi hãy uống thử trước đi.

Hỏa chân nhân sắc mặt đại biến, vội nói:

- Không được, không được. Thuốc này là dĩ độc công độc.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Vậy thì ngươi đưa "U minh độc hỏa" để ta đánh hắn rồi sẽ dùng thuốc này cứu lại.

Hỏa chân nhân sợ hãi nói:

- Việc này sao ... sao có thể ...

Lương Tiêu tâm ngoan thủ lạt, tay lại vung kiếm, Thoát Hoan tức thì kêu thảm một tiếng, ngón tay út đã bị chém đứt mất một đoạn, máu tươi vọt ra. Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Lần sau ta sẽ chặt cả tay hắn.

Hỏa chân nhân sợ hắn lại xuất kiếm, vội vàng nói:

- Được được, ta đưa.

Rồi lấy từ trong người ra một cái túi da, Lương Tiêu tiếp lấy, thấy cái túi đó bên ngoài bọc da trâu, bên trong lót lông dê, trong có mấy viên đạn hoàn màu trắng, liền hỏi:

- Dùng như thế nào ?

Hỏa chân nhân hơi do dự, thấy Lương Tiêu đổi tư thế chuẩn bị chém xuống, vội giải thích cách dùng. Lương Tiêu ôm bụng cười lên không ngớt, nói:

- Thuốc tốt như vậy, dùng thử trên người con lợn ngốc này thật là phí.

Thoát Hoan định chửi mắng lại, có điều đã bị đánh một lần nên đành im miệng, trong lòng như bị hỏa thiêu.

19. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (2)

Lương Tiêu cầm cái túi gấm ném cho Hoa Mộ Dung, cười nói:

- Lão mũi trâu khiếp sợ đưa ngân hoàn cho ta, thuốc này chắc là thật rồi.

Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn y một cái, nói:

- Ngươi thật lắm mưu mẹo.

Trong lòng thầm khâm phục y tâm tư cẩn mật, cúi xuống cởi áo cho Hoa Thanh Uyên, thấy vết thương đã biến thành một vệt màu đen, sưng tấy lên, cô cẩn thận cho bôi bên ngoài uống bên trong, qua nửa khắc thời gian miệng vết thương đã chuyển sang màu hồng, Hoa Thanh Uyên từ từ tỉnh lại, thần sắc thập phần yếu ớt. Cáp Lí Tư hướng về phía Lương Tiêu hét:

- Tiểu tặc, thuốc giải đã đưa rồi, mau thả tứ vương tử.

Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi tưởng ta cũng giống con heo ngốc này sao ? Mẹ ta đã nói, đã đắc thế thì không được nhường người, ta chưa cắt đầu con heo ngốc này là tốt cho các ngươi rồi đấy.

Rồi hướng về phía người nhà họ Hoa nói:

- Các vị bị thương rồi, đi trước một bước đi.

Hoa Mộ Dung vội nói:

- Ta ở lại giúp cậu.

Lương Tiêu trợn mắt nhìn cô một cái, nói :

- Không cần cô lo lắng, lúc nãy ai vừa thóa mạ ta là tiểu súc sinh thế nhỉ, hừ ... ta nghe rõ lắm.

Hoa Mộ Dung đỏ mặt, hứ một tiếng nói :

- Mắng thì cứ mắng, ta không sợ ngươi đâu.

Đột nhiên thấy Hoa Thanh Uyên chống tay run run đứng dậy, khó nhọc nói:

- Lương Tiêu, ta thì không nói, nhưng cậu còn nhỏ tuổi, ngàn vạn lần không thể giết người. Cho dù tên này đáng chết thì cậu cũng không thể giết hắn. Nếu cậu không đáp ứng ta nhất định sẽ không đi.

Giọng nói của ông tuy hư nhược nhưng mục quang thập phần kiên quyết. Lục Tiệm không chịu được vội nói:

- Ta sẽ không giết người, ông không cần phải nói thêm nữa.

Hoa Thanh Uyên gật đầu nói:

- Tốt lắm, hôm nay đã nợ cậu nhiều, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.

Lương Tiêu khóe mắt hơi ướt, cúi đầu nói:

- Sau ... sau này sẽ gặp.

Kín đáo nhìn theo, thấy Hoa Hiểu Sương níu tay Hoa Mộ Dung, đi một bước lại ngoái đầu lại một lần, tiến về phía chiếc xe ngựa, sau khi lên xe vẫn còn đăm đăm nhìn lại.

Mắt thấy chiếc xe đã đi xa dần, A Than không nhịn được kêu lên :

- Thả người được chưa ?

Lương Tiêu đảo mắt một cái, thấy bốn con ngựa buộc ở mép đình, liền xoắn tóc của Thoát Hoan kéo hắn đi về phía mấy con ngựa, chúng nhân đang không hiểu ý định của y, đột nhiên thấy Lương Tiêu huy kiếm, chém đứt gân chân ba con tuấn mã.

Ba người đột nhiên đại ngộ, nguyên lai Lương Tiêu sợ chúng dùng ngựa đuổi theo cỗ xe nên cố ý lưu lại phía sau để diệt mấy con ngựa, kéo dài thời gian, không kìm được thầm chửi Lương Tiêu gian trá. Hỏa chân nhân liếc nhìn thanh trường kiếm trong tay Lương Tiêu, thần sắc chợt biến đổi, kêu lên:

- Tiểu tử, thanh kiếm này ngươi lấy ở đâu ?

Lương Tiêu cười nói:

- Nhặt được.

Hỏa chân nhân đảo mắt, cao giọng nói:

- Nhặt được ở đâu ?

Lương Tiêu phẩy tay nói:

- Tự lo việc thối tha của ngươi đi.

Hỏa chân nhân tức giận nói:

- Thanh "Ảo nguyên" đó vốn là vật của bần đạo, bần đạo lệnh cho bốn đại đệ tử xuống phía nam hành sự, thanh "Ảo nguyên" đã đưa cho bọn chúng, không ngờ chúng một đi không trở về ...

Nói đến đây trợn mắt nhìn Lương Tiêu, tưởng như muốn nhào đến cắn xé.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn thanh kiếm một cái, thấy quả thật trên kiếm đã dùng kim ti khảm lên hai chữ quái dị quanh co ngoằn nghèo, y tuy nhìn thấy nhưng không nhận ra được hai chữ cổ triện đó. Nghe Hỏa chân nhân nói vậy, miễn cưỡng nhận ra một chữ là chữ "nguyên", bất giác nghĩ thầm: "Nguyên lai hắn cùng bọn với đám lỗ mũi trâu mà ta đã gặp, hừ, vạn vạn lần không thể nói thật sự tình". Y đã đùa cợt với đám hung nhân này một lúc lâu, tính toán thời gian, tin rằng Hoa Thanh Uyên đã đi được một quãng xa, liền dắt con ngựa còn lại, cùng Thoát Hoan đi xa thêm hơn hai mươi trượng, y vốn định trước khi đi thì cho một kiếm giết hắn, nhưng nhớ lại lời Hoa Thanh Uyên, một kiếm đó không chém xuống nổi. Trong lòng ngầm tức giận bản thân không đủ dũng khí, liền đá mạnh Thoát Hoan một cái, trong lúc hắn đang lăn trên mặt đất, bộ dạng liền như chó con nhảy lên lưng ngựa, vung kiếm chích vào cổ ngựa một cái, tuấn mã đau đớn chạy đi như bay.

Lương Tiêu chạy được một lúc, đột nhiên nghe tiếng động, quay đầu lại nhìn, bất giác kinh hãi, chỉ thấy A Than và Hỏa chân nhân mỗi bước vượt tám xích, đang nhanh chóng bắt kịp. Hỏa chân nhân muốn đoạt lại bảo kiếm, đang dốc hết sức lực. Trong nháy mắt, hai bên chỉ còn cách nhau chưa đầy mười trượng, A Than đột nhiên gầm lên một tiếng, Kim cương quyển thoát thủ bay ra, đánh người trước hết đánh ngựa, liền nhắm vào con ngựa Lương Tiêu đang cưỡi phóng đến.

Lương Tiêu chửi thầm một tiếng, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cúi rạp người xuống xuất kiếm, đỡ thẳng vào cái vòng đó, bỗng thấy hổ khẩu như muốn rách ra, cánh tay đau nhức. Kim cương quyển bị y cản trở liền bay lệch đi, cắt qua chân ngựa. Con tuấn mã đau đớn không chịu được, dựng người kêu lên thảm thiết, Lương Tiêu nhất thời không để ý, chút nữa đã bị hất văng xuống. Tận dụng một chút trì hoãn đó, Hỏa chân nhân đã vọt tới như lưu tinh, chặn ngay phía trước, kiếm đâm một nhát vào người, rồi lại đâm vào chân ngựa. Lương Tiêu giơ tả thủ, mấy điểm ngân quang liền bắn tới nghênh đón Hỏa chân nhân, Hỏa chân nhân vốn định vung tay áo quét đi, đột nhiên nhớ ra một việc, vội hoảng hốt thu thế phi thân lùi về phía sau, cử kiếm chặn lại, mấy điểm ngân quang đó liền biến thành một đám mây màu lục rơi xuống đất, hóa ra chính là U minh độc hỏa. Lúc này A Than đã phi thân đến, gầm lớn một tiếng, lăng không xuất chiêu, hai cánh tay đột nhiên lớn lên, từ ngoài một trượng đã đánh về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu cảm thấy đại lực áp tới, lồng ngực như muốn nổ tung, liền quay người ném ra toàn bộ số U minh độc hỏa trong tay.

A Than tôn giả không biết lai lịch loại ngân quang đó, y tự thị có Mật tông thần công hộ thể, trừ hai mắt yếu hại, còn lại toàn thân đao thương bất nhập, mắt thấy ngân quang bắn tới lại nảy ra ý muốn khoe khoang, liền không thèm tránh né, bất kể nó là thứ gì. Trong nháy mắt liền nghe y thất thanh kêu thảm, toàn thân lửa xanh cháy bùng bùng, lăn lộn trên mặt đất, đau đớn vô cùng.

Hỏa chân nhân nghe tiếng kêu thảm thiết phía sau bất giác kinh hãi, nhưng y muốn lấy lại bảo kiếm, không kể gì đến đồng bạn nữa, vẫn co chân đuổi theo đến phía sau ngựa, thấy đuôi ngựa tung bay liền đưa tay chụp lấy, dụng lực kéo lại, Lương Tiêu liền hồi kiếm chặt đứt đuôi ngựa. Nhưng Hỏa chân nhân đã xuất kiếm như điện chém vào chân ngựa, tuấn mã hí lên thất thanh, xiên xiên ngã xuống. Lương Tiêu tung mình nhảy xuống ngựa, thấy Hỏa chân nhân phi thân tới liền phản thủ một kiếm, Hỏa chân nhân vung kiếm đón đỡ, nháy mắt hai kiếm giao kích, Tùng Văn kiếm không chịu nổi kiếm phong của Ảo Nguyên kiếm, tức thì gãy làm đôi. Hỏa chân nhân ném đoạn kiếm gãy tới, đợi Lương Tiêu cúi đầu xuống tránh liền dùng không thủ nhập bạch nhận, chụp vào cổ tay y. Mắt thấy cả kiếm lẫn người sắp vào tay mình, Hỏa chân nhân bỗng phát sinh cảnh giác, hồi thủ đánh về phía sau một quyền, chặn đứng một cái thoa tử kim phượng, vội bỏ qua Lương Tiêu, quay đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Mộ Dung nhất kiếm hoành không đâm về phía lão, Hỏa chân nhân bị cô liên hoàn xuất kiếm, bức phải lùi lại không ngừng. Lương Tiêu tưởng chết lại sống, mừng rỡ kêu lên một tiếng hay, vung kiếm tiến lên tương trợ.

Hỏa chân nhân và Hoa Mộ Dung võ công vốn không hơn kém nhau bao nhiêu, tay không đối địch với cô vốn đã lâm nguy, lại có Lương Tiêu quỷ đầu quỷ não, không ngừng quấy nhiễu, nhất thời không kìm được phiền não, vội vàng đánh bừa bảy tám chiêu, biết rằng ngày hôm nay không thể làm gì được họ. Liếc mắt nhìn ra, lại thấy A Than đang nằm ở đằng xa, tình trạng nguy cấp, nếu không cứu trợ ngay thì hắn có thể sẽ chết, con lừa đó có chết lão cũng chẳng quan tâm, nhưng nếu chết vì "U Minh độc hỏa" thì đến lúc Thoát Hoan truy cứu e rằng lão khó thoát khỏi hiềm nghi. Trong nháy mắt lão đã suy tính xong, liền nhảy vọt về phía sau hơn một trường, một tay cắp lấy A Thân, trừng mắt cừu hận nhìn hai người một cái rồi phi thân quay về đường cũ.

Hoa Mộ Dung thấy Hỏa chân nhân đã đi xa liền thu kiếm, cười lạnh một cái nói:

- Đánh không lại liền chạy trốn, cũng khá đấy.

Lương Tiêu định thần lại, nói:

- Cô quay lại làm gì ?

Hoa Mộ Dung lườm y một cái, cười lạnh nói:

- Quay lại để xem bộ dạng anh hùng của ngươi.

Lương Tiêu nghĩ đến tình hình lúc nãy, hai chữ anh hùng không dùng được mà phải là cẩu hùng mới đúng, tức thì hai má đỏ bừng, không nói nên lời. Hoa Mộ Dung trong lòng cười thầm, đẩy y lên ngựa nói:

- Ca ca và Hiểu Sương lo lắng về ngươi, ngươi và chúng ta cũng từng quen biết, nếu chúng ta cứ thế bỏ cái tên đầu đất thối tha này mà đi thì sao có thể yên tâm được.

Lương Tiêu khóe mắt đỏ lên, cúi đầu không nói. Hoa Mộ Dung thấy bộ dạng y kì quái, trong lòng ngạc nhiên: "Có lẽ y vừa sống lại từ cõi chết, vẫn còn sợ hãi ..." bất giác cảm tình nổi lên, không bỡn cợt y nữa.

Hai người cưỡi ngựa đi một lúc, đã thấy chiếc xe ngựa đang dừng lại bên đường, chưa kịp đến gần thì Hiểu Sương đã từ thùng xe nhảy ra, vừa cười vừa chạy lại, hai tay ôm lấy cổ của cô cô mình, mắt thì nhìn Lương Tiêu, trong mắt đầy tiếu ý, mừng rỡ gọi "Tiêu ca ca". Lương Tiêu nghe tiếng gọi của cô đầy thân thiết,đỏ mặt cúi đầu không nói tiếng nào. Lại nghe Hoa Hiểu Sương nói:

- Muội tưởng không còn được gặp huynh nữa.

Lương Tiêu nói:

- Tốt lắm, không gặp lại nữa, chẳng lẽ ta là ma sao ?

Hoa Hiểu Sương giật mình, Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn y một cái, nói:

- Hiểu Sương, tên tiểu tử này là một kẻ vô tình, không biết tốt xấu là gì, con đừng để ý đến hắn nữa.

Ba người vào thùng xe, thấy Hoa Thanh Uyên đang ngồi vận công, y thấy Lương Tiêu vô sự, bất giác tươi nét mặt cười nhẹ. Lương Tiêu hơi do dự, hỏi:

- Ông ... vết thương ... còn đau không ?

Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Nhờ cậu lấy được giải dược, đã không còn gì đáng ngại nữa.

Lương Tiêu trong lòng nghĩ: "nếu ông không phải vì đưa tiễn ta thì cũng không ra khỏi thành lúc đó, không gặp phải lũ bại hoại để bị thương nguy đến tính mệnh, như vậy đâu cần giải dược". Y trong lòng nghĩ vậy nhưng tuyệt không nói ra miệng, lại nói:

- Hoa đại thúc, kiếm pháp ông sử dụng thật là lợi hại, có thể phá được liên hoàn của mấy tên đại ác nhân đó.

Y và Hoa Thanh Uyên cùng trải qua hoạn nạn, trong lòng sinh ra càm giác thân cận, ba chữ "Hoa đại thúc" tự nhiên buột miệng nói ra.

Hoa Mộ Dung mỉm cười nói:

- Điều đó là đương nhiên. Lộ Thái Ất phân quang kiếm đó dùng đối phó với bọn hỗn đản ấy thật là đại tài tiểu dụng.

Lương Tiêu hai mắt sáng lên, vội hỏi:

- Vậy có nhất định thắng được Tiêu Thiên Tuyệt không ?

Hoa Thanh Uyên và Hoa Mộ Dung nhìn nhau một cái, nhíu mày trầm ngâm một lúc rồi từ từ nói:

- Ta chưa từng được thấy võ công của Tiêu Thiên Tuyệt, bất quá năm đó đã có người dùng lộ kiếm pháp này đánh với y một trận ...

Lương Tiêu vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không nhịn được hỏi:

- Có thắng không ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Lộ kiếm pháp này tuy khắc chế được Hắc Thủy ma công của Tiêu Thiên Tuyệt, nhưng không giết được y.

Nói đến đó, ông thở dài một tiếng, nói:

- Hà huống một môn công phu nhưng do từng người khác nhau xử ra thì cũng không cùng kết quả, năm đó người đấu với Tiêu Thiên Tuyệt là hai đại cao thủ, võ công cao hơn ta nhiều lần, cũng chỉ thắng được y một chiêu nửa thức.

Lương Tiêu suy nghĩ một lúc, đột nhiên lại hỏi:

- Hoa đại thúc, ông có thể dạy ta kiếm pháp đó được không ?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp trả lời, Hoa Mộ Dung đã chen vào nói:

- Không được.

Lương Tiêu biến sắc mặt, nghiến răng quay người bỏ đi, Hoa Thanh Uyên vội kéo y lại, nhưng thương thế chưa lành, khí lực hư nhược, bị y vùng mạnh ra suýt thì ngã, Lương Tiêu cũng phải dừng chân lại. Hoa Thanh Uyên trừng mắt nhìn muội muội một cái, nói:

- Lương Tiêu, cậu đừng vội. Kì thực có dạy được hay không, ta cũng không tự quyết định được.

Lương Tiêu giật mình, lại nghe Hoa Thanh Uyên nói:

- Nếu cậu thực sự muốn học, ta có thể giúp cậu xin ...

Hoa Mộ Dung nói:

- Cũng không thể được. Dù mẹ có đồng ý truyền cho y, lộ công phu này cũng cần hai người thống thời sử dụng, y chỉ học một mình thì sao có thể dùng được.

Hoa Thanh Uyên nhíu mày nói:

- Nói cũng đúng.

20. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (3)

Lương Tiêu nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Không sao, chỉ cần ông chịu dạy cho ta, tương lai ta cưới thê tử sẽ cùng y luyện tập ...

Hoa Mộ Dung đỏ mặt gắt lên:

- Đồ mặt dầy.

Lương Tiêu mặt cũng đỏ đến tận mang tai, vội vàng nói:

- Mặt dầy gì chứ ? Ta ... cha mẹ ta cũng cùng luyện võ công mà.

Hoa Thanh Uyên nói:

- Lương Tiêu, cha mẹ cậu đâu ?

Lương Tiêu im lặng không nói. Hoa Thanh Uyên biết y có điều bí ẩn, không tiện cật vấn liền nói:

- Không nói cũng được, ta chỉ hỏi cậu, cậu có muốn cùng về nhà với chúng ta không ?

Lương Tiêu nói:

- Nếu ông chịu dạy ta kiếm pháp thì ta sẽ đi cùng.

Hoa Mộ Dung dọa y:

- Muốn học công phu đó, chỉ sợ ngươi sẽ phải chịu nhiều gian khổ.

Lương Tiêu ưỡn ngực nói:

- Ta không sợ khổ.

Hoa Hiểu Sương nghe y đáp ứng, bất giác vô cùng hoan hỉ.

Mọi người cười nói một trận, Lương Tiêu lại hỏi:

- Hoa đại thúc, đơn đả độc đấu không có ai thắng được Tiêu Thiên Tuyệt sao ?

Hoa Mộ Dung bĩu môi cười nói:

- Chưa chắc.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao ?

Hoa Mộ Dung giơ bốn ngón tay nói:

- Thiên hạ tàng long ngọa hổ, theo ta biết có ít nhất bốn người không kém gì y.

Cô thấy Lương Tiêu thần sắc chuyên chú, cười nhẹ nói:

- Bất quá bọn họ không tốt như Tần đại ca và ca ca ta, dù có gặp được thì bọn họ cũng không thu một con khỉ ngoan cố như ngươi làm đồ đệ đâu.

Lương Tiêu nóng nảy nói:

- Bọn họ là ai, nói mau đi.

Hoa Mộ Dung cười một tiếng, nghiêm mặt nói :

- Thứ nhất là một cao thủ ở hải ngoại, ông ta tinh thông võ công trong thiên hạ ...

Lương Tiêu vô cùng kinh ngạc, không kìm được ngắt lời:

- Tinh thông võ công trong thiên hạ, vậy ông ta cũng biết Thái Ất phân quang kiếm ?

Hoa Mộ Dung nhíu mày nói:

- Ông ta không biết.

Lương Tiêu nói:

- Nếu đã không biết, sao có thể gọi là tinh thông võ công thiên hạ.

Hoa Mộ Dung biết đã nói hớ, xấu hổ giận dữ nói:

- Tiểu quỷ chỉ biết nói linh tinh, ta nói ông ta tinh thông võ công thiên hạ, bất quá có ý nói là nói võ công của ông ta rất rộng, cũng giống như nói ngươi cứng đầu thế gian không ai bằng, có phải thực sự trên thế gian không có ai cứng đầu hơn ngươi không ?

Lương Tiêu biết lời nói của cô có ý châm chích, nhưng không biết phản bác cách nào, vô luận nói có hay nói không đều sẽ tự nhận là cứng đầu, nhất thời khép miệng lặng im, sầu muộn vô cùng.

Hoa Mộ Dung chiếm được thượng phong, âm thầm đắc ý, tiếp tục nói:

- Người thứ hai ấy à, là một vị hòa thượng.

Lương Tiêu trong lòng chấn động, Hoa Mộ Dung thấy thần sắc của y, gật gù cười nói:

- Đúng vậy, người đấu cờ cùng Tần đại ca chính là Dã hòa thượng đó. Có điều pháp hiệu của ông ta, ta cũng không biết rõ.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại gọi ông ta là Dã hòa thượng ? Ông ta có bản lĩnh đặc biệt gì ?

Hoa Mộ Dung nói:

- Gọi ông ta là Dã hòa thường vì ông ta miếu lớn không vào, miếu nhỏ không ở, hành vi quái đản, không giữ thanh quy. Nói về bản lĩnh của ông ta thì là khí lực cực lớn.

Lương Tiêu gắt lên:

- Khí lực lớn cũng tính là bản lĩnh sao ?

Hoa Mộ Dung nói:

- Ngươi chưa hiểu hết về khí lực. Khí lực có cả chục loại, nếu ngươi mỗi quyền mỗi cước đều có sức mạnh của vạn người thì thiên hạ còn ai địch lại được ?

Lương Tiêu giật mình không đáp được, lại hỏi tiếp:

- Người thứ ba thì sao ?

Hoa Mộ Dung nhíu mày, mặt lộ thần sắc khinh bỉ, lạnh giọng nói:

- Người thứ ba đó kiếm pháp cực giỏi, phẩm cách lại rất không đoan chính, chuyên dẫn dụ con gái nhà lành, không đáng để nói tới.

Lương Tiêu hỏi:

- Dẫn dụ con gái nhà lành như thế nào ?

Hoa Mộ Dung trợn mắt nhìn y nói:

- Đó là việc cực kì vô sỉ hạ lưu, sau này ngươi không được nhắc đến nữa, nếu không ta sẽ không ngó ngàng gì đến ngươi, người trong thiên hạ cũng sẽ không ngó ngàng gì đến ngươi nữa.

Lương Tiêu gãi đầu một lúc nhưng vẫn không hiểu, liếc một cái thấy Hoa Mộ Dung đang tay chống cằm nhìn lên trời, đành hỏi:

- Có bốn người tất cả, vậy còn một người nữa là ai ?

Hoa Mộ Dung nhè nhẹ thở dài, trong mắt xuất hiện thần sắc cô độc, cười khổ nói:

- Người thứ tư tuy ta biết nhung không thể nói tên y được.

Lương Tiêu bĩu môi nói:

- Không nói thì thôi, ai cần chứ. Đợi ta học xong Thái Ất phân quang kiếm, nhất định sẽ đánh bại bọn họ.

Hoa Mộ Dung không nói gì, nhìn về xa xa xuất thần. Lương Tiêu không còn người để đấu khẩu, mất hết cả hứng thú.

Nghỉ ngơi nửa ngày, thương thế của Hoa Thanh Uyên đã khá nhiều, mọi người lại tiếp tục lên đường. Ngày hôm đó đi đến Tấn Vân, sau khi tìm khách sạn nghỉ lại, Hoa Thanh Uyên uống thuốc bổ xong liền bồi dưỡng nguyên khí. Lương Tiêu buồn chán, cùng với Hiểu Sương đùa với con khỉ và chó. Hiểu Sương đã đặt tên cho con khỉ là Kim linh nhi, Lương Tiêu nghe vậy, quên cả buồn bực nói:

- Con chó của huynh tên Bạch si nhi (con ngu ngốc), muội lại đặt tên là Kim linh nhi (con linh hoạt, thông minh), có phải là đặt ngược để trêu huynh không ?

Hiểu Sương nói:

- Có gì không tốt, Bạch si nhi, Kim linh nhi, vừa đúng hợp thành một đôi.

Kim linh nhi vẫn nhớ thù cũ, nhìn Lương Tiêu chẳng chút cảm tình, Bị Lương Tiêu đùa nghịch, nó liền nhe răng ra dọa. Lương Tiêu tức giận định mắng chửi, Hiểu Sương vội ôm nó vào lòng. Lương Tiêu tuy cứng đầu càn rỡ nhưng đối với tiểu nha đầu này lại không dám phát tác, chỉ sợ cô lại phát bệnh, đành hai tay chống nạnh nhìn con khỉ trừng mắt ra oai.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, mọi người lại tiếp tục liên đường. Lúc đi lúc nghỉ, sau gần mười ngày đã đi vào vùng Quát Thương sơn, chỉ thấy núi non trùng điệm, trải dài từ đông sang tây, thế núi uyển chuyển mềm mại.

Những người dùng con đường đá này để vượt núi đều phải đi bộ dắt ngựa. Đi được nửa đường đã thấy mây trắng ẩn ẩn hiện hiện như bức tường, trong đó lại có nhà cửa ruộng vườn mười phần chỉnh tề, lại có nông phu nông phụ lom khom trồng trọt. Bỗng có một nhân sĩ trông thấy bọn họ liền cất tiếng gọi, những người nông dân đều ngừng tay đi về phía này, bỏ nông cụ xuống vừa cười vừa tiếp đón phía trước, người đi đầu da xạm đen, hai mắt có thần, hướng về phía Hoa Thanh Uyên cúi chào nói:

- Dương Lộ kính chào thiếu chủ.

Hoa Thanh Uyên đưa tay đỡ y đứng dậy, cười nói:

- Dương quản sự không cần đã lễ, trong cung vẫn bình an chứ ?

Dương Lộ cười nói:

- Thưa không có việc gì đáng ngại.

Lại nghe y nói:

- Khí sắc thiếu chủ có vẻ không được khỏe lắm ?

Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Vài hôm nay có chút mệt mỏi, nhưng hiện giờ thì không còn vấn đề gì rồi.

Ông đưa cương ngựa cho mấy người nông dân nói:

- Bọn ta đi vào núi đây.

Dương Lộ gật đầu, hô lên một tiếng, chỉ thấy một người nông dân thả ra một con chim bồ câu trắng, nó liền kêu vang rồi dang cánh bay về phía sau núi.

Lương Tiêu kéo áo Hiểu Sương hạ giọng hỏi:

- Đó là gì vậy ?

Hiểu Sương nói:

- Nó dùng để đưa tin cho bà nội.

Lương Tiêu đang định thuận miệng nói tiếp, bỗng thấy hai nông phu từ trong một tòa nông xá cưỡi hai con quái thú màu vàng chạy vọt ra, không ra trâu, cũng chẳng giống ngựa, đi tới chỗ y. Lương Tiêu nhìn thấy biến sắc, vội lùi ra sau người Hiểu sương run giọng hỏi:

- Đó là quái vật gì vậy ?

Mọi người đều cười vang, Hoa Mộ Dung ôm bụng nói:

- Tiểu quỷ, ngươi cũng có lúc sợ hãi sao ?

Chỉ có Hoa Thanh Uyên nhịn được cười, ông nói:

- Tiêu nhi, cậu đã nghe sự tích về Gia Cát Khổng Minh chưa ?

Lương Tiêu nhớ lại sự tích về thú gỗ liền gật đầu nói:

- Nghe nhiều lần rồi.

Hoa Thanh Uyên nói:

- Đó chính là trâu gỗ ngựa máy đã giúp Gia Cát Lượng vận lương, rất thích hợp với đường núi.

Lương Tiêu cả kinh nói:

- Đó chính là trâu gỗ ngựa máy à ?

Hoa Thanh Uyên gật đầu nói:

- Con đường phía trước hiểm trở, chúng ta sẽ dùng chúng để chuyển người chuyển đồ, mười phần tiện lợi.

Lương Tiêu cố gắng dũng cảm sờ vào bề mặt con vật, chỉ cảm thấy vỗ cùng cứng rắt, quả nhiên đúng là thú bằng gỗ, bất giác hơi đỏ mặt xấu hổ. Có điều y tính trẻ con, chỉ mật lát liền gạt bỏ xấu hổ sang một bên, đối với mấy con thú gỗ đó lại trở nên vô cùng hứng thú, liên tục hỏi này hỏi nọ, Hoa Thanh Uyên cũng nhất nhất giải đáp, không bao lâu Lương Tiêu đã học được cách điều khiển, liền nhảy tót lên ngồi trên thú gỗ, thập phần đắc ý.

Bốn người cưỡi trâu gỗ ngựa máy, theo con đường núi đi sâu vào trong đại sơn. Được một lúc đường đi chợt trở nên vô cùng hiểm trở, thế núi lên xuống bất định, lúc thì men theo vách đá cheo leo, lúc thì xuyên qua sơn cốc âm u, lúc lại luồn qua rừng cây rậm rạp, có điều mấy con thú gỗ đó bước đi vững chắc nhanh nhẹn, Lương Tiêu bất giác không ngừng thán phục.

Xuyên qua một hiệp cốc, từ xa đã thấy hai đỉnh núi xanh mướt, ở giữa có khe suối chảy qua, nam bắc đối nhau. Hoa Hiểu Sương nói với Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, huynh có thấy hai ngọn núi đó giống gì không ?

Lương Tiêu nói:

- Giống như hai ngón tay.

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Ha, mọi người đều có mười ngón tay, ngươi chỉ có hai ngón tay sao ?

Lương Tiêu vô cùng bất phục nói:

- Tám ngón khác không nhìn thấy thì sao ? Ngươi nói không phải ngón tay, vậy thì là gì ?

Hoa Mộ Dung cười lạnh nói:

- Đầu óc kém cỏi như ngươi chỉ biết dùng tay để ăn là giỏi, đương nhiên chỉ biết nghĩ đó là ngón tay rồi.

Lương Tiêu ngoẹo đầu nhìn cô, trầm ngâm nói:

- Không phải sao ... vậy nó giống đôi đũa ?

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Cũng gần đúng. Hai ngọn núi đó gọi là Thạch Trứ phong (đôi đũa đá).

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Hình dáng của chúng giống như hai cái đũa, sao lại gọi là Thạch trư (con lợn đá) ?

Hoa Mộ Dung lườm y một cái, hai mắt lộ thần thái khinh bỉ. Lương Tiêu trong lòng biết đã nói hớ gì đó, nhất thời tỏ ra sầu muộn. Bỗng nghe Hoa Hiểu Sương cươi nói:

- Tiêu ca ca, chữ "trư" này không phải là lợn mà chỉ đôi đũa.

Nói xong, cô liền ngừng con ngựa máy, nắm lấy tay Lương Tiêu, viết lên chưởng tâm của y một chữ, chính là chữ "trứ". Lương Tiêu trong lòng ghen tị: "Tại sao y biết rõ như vậy mà ta lại một chút cũng không hiểu ?"

21. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (4)

Hoa Hiểu Sương viết xong, quay đầu nhìn hai ngọn núi phía xa, nhẹ giọng nói:

- Bất quá, cái tên Thạch Trứ phong quả là bình đạm, hơn nữa nghe cũng không hay lắm.

Lương Tiêu thầm kêu chính hợp ý mình, liền lườm Hoa Mộ Dung một cái cao giọng nói:

- Đúng vậy, gọi là Nhị Chỉ phong (núi hai ngón tay) là hay nhất.

Hoa Hiểu Sương lắc đầu nói:

- Nhị Chỉ phong cũng không hay, theo muội nên gọi là Phu Thê phong (núi vợ chồng) mới phải. Núi bên phía Nam trái cao lớn đúng là bố, núi bên phía Bắc nhỏ thấp chính là mẹ, kề vai cùng đứng, vĩnh viễn không bao giờ rời nhau.

Hoa Thanh Uyên toàn thân chấn động, ngẩn người ra nhìn Hiểu Sương, trong mắt lộ thần sắc kinh hoàng.

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Cô bé ngốc, con nhầm rồi. Gọi là Phu Thê phong rất không ổn, con có biết tại sao không ?

Hoa Hiểu Sương im lặng lắc đầu, Hoa Mộ Dung nói:

- Con xem, giữa hai ngọn núi có một con suối, vì có dòng nước này mà hai ngọn núi phải đứng từ xa mà nhìn nhau, vĩnh viễn không thể cầm lấy tay nhau. Con có muốn bậc cha mẹ phải đứng nhìn, cả đời không được gặp nhau không ?

Hoa Hiểu Sương lập tức đỏ mặt, lén liếc nhìn phụ thân, thấy Hoa Thanh Uyên đang nhìn trân trối vào hai ngọn núi đó, sắc mặt trắng bệch.

Lại nghe Hoa Mộ Dung nói tiếp:

- Nếu đem so với người thì gọi là "Oán Lữ phong" (núi giận hờn) hoặc giả chính xác hơn. Tự cổ đã có nhiều oán lữ, người hữu tình nhưng không thể trở thành quyến thuộc. Thơ cổ đã có câu:

"Điều điều khiên ngưu tinh, kiểu kiểu hà hán nữ.

Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng ky trữ.

Chung nhật bất thành chương, khấp thế linh như vũ.

Hà hán thanh thả thiển, tương khứ phục ki hứa ?

Doanh doanh nhất thủy gian, Mạch mạch bất đắc ngữ."

(Tạm dịch:

Xa xa kìa sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửi gỗ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử ?

Nhởn nhơ một dòng nước, cách biệt không ra lời.)

Hai ngọn núi đó tựa như Ngưu lang Chức nữ, chỉ vì bị ngăn cách bởi một con sông mà kết quả là phải xa cách cả năm, không được gặp mặt.

Truyền thuyết Ngưu lang Chức nữ đã được lưu truyền từ ngàn năm, mỗi đêm hai ngôi sao lạnh trên dải Ngân Hà đó không biết đã khiến bao nhiêu người phải thở ngắn than dài, không biết đã làm bao nhiêu thiếu nữ phải thương tâm. Hoa Hiểu Sương đọc lại bài thơ cổ đó mấy lần, bất giác nước mắt rơi xuống. Hoa Mộ Dung thấy cô rơi lệ nhất thời hoảng hốt, ôm cô bé vào lòng ôn tồn nói:

- Sương nhi, nói vui thôi mà, con tưởng thật à ?

Lương Tiêu đối với hàm nghĩa của thơ cú không hiểu rõ lắm, nhưng truyện Ngưu lang Chức nữ đã nghe phụ thân nói qua, y thấy Hoa Hiểu Sương rơi lệ, cảm thấy vô cùng bất phẫn, hừ lạnh nói:

- Ngưu lang Chức nữ thật là vô dụng, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, như một đôi chim ngốc vậy. Nếu là ta, ta sẽ lấy đất lấp sông Ngân Hà, vậy thì có thể vượt qua rồi.

Hoa Mộ Dung nói:

- Ngươi mới là con chim cực ngốc, Ngân Hà vô biên, ngươi có biết nước Ngân Hà sâu bao nhiêu, rộng bao nhiêu không ? Chỉ biết tỏ vẻ, chẳng làm được gì.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Hay lắm, nếu Ngân Hà vô cực, mùng một tháng bảy Ngưu lang Chức nữ gặp được nhau trên thước kiều thì cần bao nhiêu con hỉ thước mới đắp thành được thành thước kiều ? Nếu loài chim còn có thể bắc thành cây cầu đó, chẳng lẽ con người lại không thể lấp sông Ngân Hà sao ? Nếu không, chẳng lẽ người lại không bằng chim ư ?

{Chú thích: với những bạn không biết truyện Ngưu lang Chức nữ, xin tóm tắt như sau: Chức nữ là tiên nữ trên trời, xuống hạ giới tắm, bị Ngưu lang là người thường bắt gặp giữ lấy áo không trở về thiên giới được nên ở lại lấy Ngưu lang sinh một đứa con trai, vì nhớ nhà nên nhân lúc Ngưu lang đi vắng lấy lại áo bay về trời. Ngưu lang đuổi theo lên trời gặp được vợ, nhưng Vương Mẫu nương nương không bằng lòng nên vạch ngón tay giữa hai người tạo thành dòng sông Ngân Hà vô cùng vô tận, từ đó Ngưu lang và con trai ở một bên cầm gầu múc nước Ngân Hà đổ đi hy vọng 1 ngày múc cạn nước để qua sông, Chức nữ ở bên kia dệt cửi, tiếng khóc khiến loài chim ô thước/hỉ thước cảm động, hàng năm cứ đến ngày mùng một tháng bảy lại kết với nhau thành cây cầu ô thước bắc giữa hai bờ Ngân Hà để Ngưu lang Chức nữ đi lên mà gặp nhau, hết ngày mỗi người lại phải về phía bờ của mình. Ngưu lang Chức nữ gặp nhau thường khóc nên ngày mùng một tháng bảy thường có mưa ngâu, loài ô thước kết cầu để hai người đi trên đầu nên đầu thường dẹt xuống.}

Nó nói có lý, Hoa Mộ Dung tức giận đến mức mặt trắng bệch, nhưng lần này Lương Tiêu lập luận nghiêm mật, cô không tìm được cách nào phản bác nó, đành phát tiết bằng miệng. Ba người đứng bên đường tranh luận không ngừng, Hoa Thanh Uyên sắc mặt lúc sáng lúc tối, thủy chung không nói lời nào.

Trong lúc đấu khẩu thì đã đi gần tới hai ngọn núi, Lương Tiêu mục lực không tốt, đến lúc đó mới nhìn thấy trên đỉnh núi có người. Trên đỉnh ngọn phía Bắc có một cây tùng cổ thụ, tán lá xum xuê, hai vị lão nhân râu bạc đang ngồi dưới gốc cây, thản nhiên đấu cờ, bên cạnh còn có một đồng tử đang đốt lò nấu trà, phía trên cái bầu trà bằng đồng khí trắng tỏa ra nghi ngút bốc lên trời. Ngọn núi phía nam bốn phía đều là vách đá, nhẵn bóng không có chỗ đặt chân, nhưng trên đỉnh núi lại có một lão giả áo đen đang cầm cần câu cá, dây câu dài hơn trăm xích thả xuống hồ nước dưới núi. Lương Tiêu thấy vậy cả kinh, trong lòng nghĩ: "Cao như vậy làm sao câu cá ?" Vừa nghĩ như vậy bỗng nghe tiếng nước vang lên, một con cá chép xanh từ hồ vừa bay vọt lên vừa vùng vẫy tạo thành một đường cong trên không trung, bay lên khoảng mười trượng rồi rơi vào tay của lão giả đó.

Một trong hai ông già đánh cờ cười nói:

- Chúc mừng chúc mừng, Đồng lão tam bó tay đã nửa ngày trời, bây giờ đã mở hàng được rồi đấy à ?

Lúc ấy trên hai ngọn núi cương phong cuồn cuộn, lời nói của lão giả đó vẫn vượt qua khoảng cách hơn một trăm xích, từng câu từng chữ đều rõ rõ ràng ràng rơi vào tai mọi người. Lão giả câu cá cười lạnh nói:

- Hừ, Tu lão tứ, ngươi còn mặt mũi để nói à, ngươi ba lần bảy lượt kêu lớn hô nhỏ, đuổi hết cá lão phu đang câu đi mất.

Lão giả đánh cờ còn lại nói:

- Ngươi không biết tự trách mình, thật là quái nhân.

Đồng lão tam hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tả lão nhị, luận về câu cá, trừ Minh lão đại, ai có thể hơn ta được.

Trong giọng nói đầy vẻ đắc ý tự phụ. Tả lão nhị đó cười nói:

- Ba hoa khoác lác, thừa thời gian vô ích thì ta biết.

Đồng lão tam cười lạnh nói:

- Tốt lắm, thua thì bắt đầu nói nhăng nói càn ư.

Đi đến mép núi, mọi người đều xuống khỏi trâu gỗ ngựa máy, Lương Tiêu ngồi mới được một lúc, chưa đủ thỏa thích, nhưng làm thế nào con ngựa gỗ cũng không đi. Hoa Hiểu Sương tiến lên một bước, hướng về phía Đồng lão tam nói:

- Chú công công.

Lại hướng về hai ông già đánh cờ nói:

- Nguyên công công, Cốc công công.

Không ngờ ba người nghe mà như không nghe, Lương Tiêu tức giận nói:

- Ba lão đầu này thật vênh vang quá, bọn họ tưởng là thần tiên chăng ? Hừ, có gì là ghê gớm chứ.

Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Lương Tiêu, cậu hiểu nhầm rồi, hiện giờ gió đang lớn, Sương nhi trung khí không đủ, lời nói không đến nơi được.

Liền hít một hơi, cười dài một tiếng rồi nói:

- Tam vị hạc lão, từ lúc chia tay đến nay vẫn khỏe chứ ?

Âm thanh lãng lãng như long ngâm hổ khiếu, vọng đi vọng lại trên núi không dứt. Lương Tiêu trong lòng bội phục: "Hoa đại thúc thật lợi hại, chỉ sợ cha ta cũng không hơn được y."

Ba vị lão giả đó nghe tiếng liền nhìn về phía y, nhìn thì nhìn nhưng không đứng dậy. Chỉ có Đồng lão tam lạnh nhạt nói:

- Ngươi về rồi đấy à ? Thật là chậm chạp.

Hoa Thanh Uyên vòng tay cười nói:

- Đồng lão đã nói vậy, lần sau Thanh Uyên xuống núi sẽ cố gắng đi nhanh hơn.

Lương Tiêu nghe vậy nổi giận nói:

- Mấy lão đầu tử đó đều hung dữ, Hoa đại thúc cần gì phải khách khí với bọn họ ?

Đồng lão tam quay đầu lại nhìn Hiểu Sương một cái, mắt hơi cười, hạ cần câu trong tay xuống nói:

- Sương nhi, cho con này.

Con cá trong tay ông ta liền lắc đầu quẫy đuôi, như một viên đạn bay đến Hiểu Sương. Hiểu Sương không ngờ ông ta đột nhiên hí lộng, trong lòng kinh hãi, không biết đón lấy như thế nào. Lương Tiêu đứng bên thấy vậy tiến lên một bước, sử ra "Quyển tự quyết" trong Như ý ảo ma thủ, hai tay một lật một ôm, đỡ lấy con cá dài hơn một xích đó rồi quay người đưa cho Hiểu Sương.

Hiểu Sương nhận lấy, vội chạy ra mép hồ thả nó xuống nước, con cá đó lúc đầu tưởng như đã chết, không động đậy gì, nhưng nó thoát chết được thả ra bỗng nhiên lại có sinh khí, bơi vào trong hồ. Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Hiểu Sương, sao muội lại thả nó ?

Hoa Hiểu Sương thấy con cá đó bơi lội tung tăng, trong lòng sung sướng, cười vui vẻ nói:

- Bắt cá rời khỏi nước, nó không chết sao ?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Nói như vậy, muội chưa từng ăn cá sao ?

Hiểu Sương giật mình nói:

- Muội có ăn, bất quá ... bất quá ...

Mặt cô chợt đỏ lên:

- Muội thấy nó đáng thương ...

Lương Tiêu trong lòng cười lạnh: "cha là hảo nhân, con gái cũng là hảo nhân".

Bỗng nghe Đồng lão tam lại nói:

- Thanh Uyên, tiểu hài nhi này là ai ?

Hoa Thanh Uyên thấy ngữ khí của ông ta bất thiện, ngần ngại nói:

- Nó là đứa trẻ Tần đại ca đưa cùng đến Lâm An, tên là Lương Tiêu.

Đồng lão tam nói:

- Võ công của nó là do ngươi dạy ư ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Không phải.

Đồng lão tam hừ lạnh nói:

- Như ý ảo ma thủ của Tiêu Thiên Tuyệt, ngươi cũng chẳng dạy nổi.

Lương Tiêu giật mình nghĩ: "Lão đầu này mắt tinh thật, ta chỉ lộ ra nửa chiêu, lão đã tìm ra lai lịch ư ?"

Hoa Thanh Uyên nghe vậy cả kinh, đúng lúc định quay lại hỏi Lương Tiêu, bỗng thấy Đồng lão tam cầm cái lưỡi câu giơ lên, móc vào trên tảng nham thạch, tung mình một cái liền như một con hạc lớn màu đen, bám sát vào mặt vách đá phiêu nhiên hạ xuống, trong nháy mắt dây câu hết giữa lưng chừng không, Đồng lão tam đột nhiên bỏ cần câu, lật người hạ xuống cạnh hồ, thân ảnh rung lên một cái đã đến trước mặt Lương Tiêu, co tay xuất trảo. Trảo đó tinh vi mỹ diệu, ngực Lương Tiêu bị túm chặt, bất giác tức giận nói:

- Xú lão đầu, ông túm ta làm gì ?

Đồng lão tam bị câu thóa mạ "xú lão đầu" làm tức run lên, biến sắc nói:

- Tiểu tử, ngươi là môn nhân của Tiêu Thiên Tuyệt sao ?

Lương Tiêu cũng đại nộ, hét lên:

- Ai là môn nhân của lão quái đản đó chứ ?

Liền phùng mang trợn mắt phun ra một bãi nước bọt, Đồng lão tam vội nghiêng đầu tránh qua. Hoa Thanh Uyên đại kinh, định tiến lên khuyên giải nhưng lại hồ nghi, vội liếc muội tử một cái, ra hiệu cho cô tiến lên ngăn cản. Không ngờ Hoa Mộ Dung vẫn hận bị Lương Tiêu chiếm thượng phong lúc nãy, chỉ muốn nó mất mặt để tiêu khứ sự bực tức trong lòng nên không chịu lên tiếng, tồn tâm đứng xem tiểu tử này lộ ra cái xấu của mình.

Một già một trẻ trừng mắt nhìn nhau một lúc, Đồng lão tam sắc diện dần hòa hoãn, thả Lương Tiêu ra nhíu màu nói:

- Cậu bé, sao cậu lại gọi Tiêu Thiên Tuyệt là lão quái đản ?

Lương Tiêu nói:

- Lão ấy vốn như vậy.

Đồng lão tam cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ Lương Tiêu nếu là hậu bối của Tiêu Thiên Tuyệt thì tuyệt sẽ không nhục mạ y, bất giác trong lòng hoài nghi, không ngờ Lương Tiêu thừa lúc ông ta phân thần liền cắn một cái lên vai ông. Đồng lão tam cả kinh, vội vận kình, nội công của ông ta liền chấn cho răng Lương Tiêu đau nhức, có điều y chết cũng không nhả ra. Đồng lão tam khó khăn lắm mới thoát ra được, trên vai đã xuất hiện một vết cắn rỉ máu, nhất thời vừa kinh vừa nộ, cao giọng hét lên:

- Tiểu tử thối, ngươi điên à ?

Lương Tiêu hậm hực nói:

- Ông còn nói ta là môn nhân của Tiêu Thiên Tuyệt, ta sẽ cắn tay ông tiếp.

Đồng lão tam nhướng đôi mày rậm, tức giận nói:

- Ngươi không phải môn nhân của hắn, sao lại biết dùng công phu của hắn ?

Lương Tiêu trừng mắt nói:

- Ông quản được sao ?

Đồng lão tam sắc mặt trầm xuống, cao giọng nói:

- Ngươi không nói minh bạch việc này thì đừng mong vượt qua Thạch Trứ phong.

Lương Tiêu ra sức đẩy ông ta, nhưng Đồng lão tam như mình đồng da sắt, chẳng nhúc nhích tẹo nào, Lương Tiêu đẩy vài lần liền đầu hoa mắt váng, chỉ muốn ngã lăn ra.

Bỗng nghe từ xa có người cười ha hả nói:

- Đồng Chú, ông càng già da mặt càng dày, ra tay đối phó với một đứa trẻ, không ngại mất mặt sao ?

Mọi người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tu lão tứ không biết từ lúc nào đã xuống núi, đang phiêu nhiên tiến lại. Chỉ còn mỗi mình Tả lão nhị vẫn ngồi trên đỉnh núi, ngưng thần nhìn thế cờ, tựa hồ những việc dưới núi với ông ta hoàn toàn vô can.

Đồng lão tam bị ông ta trêu chọc, vừa hổ thẹn vừa tức giận nói:

- Tu Cốc, ngươi chỉ biết lắm lời, nếu đổi lại là ngươi thì ngươi có tra hỏi nó không ?

Tu Cốc cười hi hi đi đến trước mặt Lương Tiêu, ôn tồn nói:

- Cậu bé, cho ông biết, Tiêu Thiên Tuyệt là người thế nào với cháu ?

Ông ta mặt mũi hiền từ, cười lên đầy vẻ hòa khí. Lương Tiêu thấy ông ta ra tay trêu chọc Đồng Chú, ăn nói lại dễ nghe, bất giác trong lòng dịu lại, buột miệng nói:

- Hắn là đại cừu nhân của tôi.

Tu Cốc nhướng mày, lại nói:

- Cậu bé đừng nói dối - vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một quả ô mai, ôn tồn nói - nếu cháu chịu nói thật, ông sẽ cho cháu quà.

Lương Tiêu nói thật lại bị ông ta bảo là nói dối, trong lòng có ủy khuất liền sinh ra tức giận, đột nhiên vung tay đánh ra, Tu Cốc tuy tự thị là võ học cao thủ nhưng không ngờ nó lại ra tay, bị đánh cho chân tay luống cuống.

Đồng Chú cười ha hả nói:

- Tu lão tứ, ngươi chẳng phải là hảo nhân sao ? Tại sao cậu bé lại đánh ngươi ?

Tu Cốc sắc mặt lúc hồng lúc trắng, mười phần tức giận.

Trên đỉnh núi, Tả lão nhị nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng:

- Hai lão già các ngươi lớn tuổi rồi mà chẳng có chút tiến bộ nào, hừ, nếu tiểu tử đó nhất định không nói thì đuổi nó đi.

Hoa Thanh Uyên cả kinh, vội nói:

- Tả lão xin đừng nói vậy, tôi đã hứa trước với hài tử này, nhất định đưa y vào cốc.

Đồng Chú, Tu Cốc đưa mắt nhìn nhau, đều nhíu mày. Tả lão nhị cười lạnh nói:

- Ngươi là thiếu chủ trong cung, chẳng để bọn lão già chúng ta vào đâu, ngươi nói gì thì sẽ được đó, ta có nói ra cũng chỉ như đánh rắm mà thôi.

22. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (5)

Hoa Hiểu Sương viết xong, quay đầu nhìn hai ngọn núi phía xa, nhẹ giọng nói:

- Bất quá, cái tên Thạch Trứ phong quả là bình đạm, hơn nữa nghe cũng không hay lắm.

Lương Tiêu thầm kêu chính hợp ý mình, liền lườm Hoa Mộ Dung một cái cao giọng nói:

- Đúng vậy, gọi là Nhị Chỉ phong (núi hai ngón tay) là hay nhất.

Hoa Hiểu Sương lắc đầu nói:

- Nhị Chỉ phong cũng không hay, theo muội nên gọi là Phu Thê phong (núi vợ chồng) mới phải. Núi bên phía Nam trái cao lớn đúng là bố, núi bên phía Bắc nhỏ thấp chính là mẹ, kề vai cùng đứng, vĩnh viễn không bao giờ rời nhau.

Hoa Thanh Uyên toàn thân chấn động, ngẩn người ra nhìn Hiểu Sương, trong mắt lộ thần sắc kinh hoàng.

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Cô bé ngốc, con nhầm rồi. Gọi là Phu Thê phong rất không ổn, con có biết tại sao không ?

Hoa Hiểu Sương im lặng lắc đầu, Hoa Mộ Dung nói:

- Con xem, giữa hai ngọn núi có một con suối, vì có dòng nước này mà hai ngọn núi phải đứng từ xa mà nhìn nhau, vĩnh viễn không thể cầm lấy tay nhau. Con có muốn bậc cha mẹ phải đứng nhìn, cả đời không được gặp nhau không ?

Hoa Hiểu Sương lập tức đỏ mặt, lén liếc nhìn phụ thân, thấy Hoa Thanh Uyên đang nhìn trân trối vào hai ngọn núi đó, sắc mặt trắng bệch.

Lại nghe Hoa Mộ Dung nói tiếp:

- Nếu đem so với người thì gọi là "Oán Lữ phong" (núi giận hờn) hoặc giả chính xác hơn. Tự cổ đã có nhiều oán lữ, người hữu tình nhưng không thể trở thành quyến thuộc. Thơ cổ đã có câu:

"Điều điều khiên ngưu tinh, kiểu kiểu hà hán nữ.

Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng ky trữ.

Chung nhật bất thành chương, khấp thế linh như vũ.

Hà hán thanh thả thiển, tương khứ phục ki hứa ?

Doanh doanh nhất thủy gian, Mạch mạch bất đắc ngữ."

(Tạm dịch:

Xa xa kìa sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửi gỗ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử ?

Nhởn nhơ một dòng nước, cách biệt không ra lời.)

Hai ngọn núi đó tựa như Ngưu lang Chức nữ, chỉ vì bị ngăn cách bởi một con sông mà kết quả là phải xa cách cả năm, không được gặp mặt.

Truyền thuyết Ngưu lang Chức nữ đã được lưu truyền từ ngàn năm, mỗi đêm hai ngôi sao lạnh trên dải Ngân Hà đó không biết đã khiến bao nhiêu người phải thở ngắn than dài, không biết đã làm bao nhiêu thiếu nữ phải thương tâm. Hoa Hiểu Sương đọc lại bài thơ cổ đó mấy lần, bất giác nước mắt rơi xuống. Hoa Mộ Dung thấy cô rơi lệ nhất thời hoảng hốt, ôm cô bé vào lòng ôn tồn nói:

- Sương nhi, nói vui thôi mà, con tưởng thật à ?

Lương Tiêu đối với hàm nghĩa của thơ cú không hiểu rõ lắm, nhưng truyện Ngưu lang Chức nữ đã nghe phụ thân nói qua, y thấy Hoa Hiểu Sương rơi lệ, cảm thấy vô cùng bất phẫn, hừ lạnh nói:

- Ngưu lang Chức nữ thật là vô dụng, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, như một đôi chim ngốc vậy. Nếu là ta, ta sẽ lấy đất lấp sông Ngân Hà, vậy thì có thể vượt qua rồi.

Hoa Mộ Dung nói:

- Ngươi mới là con chim cực ngốc, Ngân Hà vô biên, ngươi có biết nước Ngân Hà sâu bao nhiêu, rộng bao nhiêu không ? Chỉ biết tỏ vẻ, chẳng làm được gì.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Hay lắm, nếu Ngân Hà vô cực, mùng một tháng bảy Ngưu lang Chức nữ gặp được nhau trên thước kiều thì cần bao nhiêu con hỉ thước mới đắp thành được thành thước kiều ? Nếu loài chim còn có thể bắc thành cây cầu đó, chẳng lẽ con người lại không thể lấp sông Ngân Hà sao ? Nếu không, chẳng lẽ người lại không bằng chim ư ?

{Chú thích: với những bạn không biết truyện Ngưu lang Chức nữ, xin tóm tắt như sau: Chức nữ là tiên nữ trên trời, xuống hạ giới tắm, bị Ngưu lang là người thường bắt gặp giữ lấy áo không trở về thiên giới được nên ở lại lấy Ngưu lang sinh một đứa con trai, vì nhớ nhà nên nhân lúc Ngưu lang đi vắng lấy lại áo bay về trời. Ngưu lang đuổi theo lên trời gặp được vợ, nhưng Vương Mẫu nương nương không bằng lòng nên vạch ngón tay giữa hai người tạo thành dòng sông Ngân Hà vô cùng vô tận, từ đó Ngưu lang và con trai ở một bên cầm gầu múc nước Ngân Hà đổ đi hy vọng 1 ngày múc cạn nước để qua sông, Chức nữ ở bên kia dệt cửi, tiếng khóc khiến loài chim ô thước/hỉ thước cảm động, hàng năm cứ đến ngày mùng một tháng bảy lại kết với nhau thành cây cầu ô thước bắc giữa hai bờ Ngân Hà để Ngưu lang Chức nữ đi lên mà gặp nhau, hết ngày mỗi người lại phải về phía bờ của mình. Ngưu lang Chức nữ gặp nhau thường khóc nên ngày mùng một tháng bảy thường có mưa ngâu, loài ô thước kết cầu để hai người đi trên đầu nên đầu thường dẹt xuống.}

Nó nói có lý, Hoa Mộ Dung tức giận đến mức mặt trắng bệch, nhưng lần này Lương Tiêu lập luận nghiêm mật, cô không tìm được cách nào phản bác nó, đành phát tiết bằng miệng. Ba người đứng bên đường tranh luận không ngừng, Hoa Thanh Uyên sắc mặt lúc sáng lúc tối, thủy chung không nói lời nào.

Trong lúc đấu khẩu thì đã đi gần tới hai ngọn núi, Lương Tiêu mục lực không tốt, đến lúc đó mới nhìn thấy trên đỉnh núi có người. Trên đỉnh ngọn phía Bắc có một cây tùng cổ thụ, tán lá xum xuê, hai vị lão nhân râu bạc đang ngồi dưới gốc cây, thản nhiên đấu cờ, bên cạnh còn có một đồng tử đang đốt lò nấu trà, phía trên cái bầu trà bằng đồng khí trắng tỏa ra nghi ngút bốc lên trời. Ngọn núi phía nam bốn phía đều là vách đá, nhẵn bóng không có chỗ đặt chân, nhưng trên đỉnh núi lại có một lão giả áo đen đang cầm cần câu cá, dây câu dài hơn trăm xích thả xuống hồ nước dưới núi. Lương Tiêu thấy vậy cả kinh, trong lòng nghĩ: "Cao như vậy làm sao câu cá ?" Vừa nghĩ như vậy bỗng nghe tiếng nước vang lên, một con cá chép xanh từ hồ vừa bay vọt lên vừa vùng vẫy tạo thành một đường cong trên không trung, bay lên khoảng mười trượng rồi rơi vào tay của lão giả đó.

Một trong hai ông già đánh cờ cười nói:

- Chúc mừng chúc mừng, Đồng lão tam bó tay đã nửa ngày trời, bây giờ đã mở hàng được rồi đấy à ?

Lúc ấy trên hai ngọn núi cương phong cuồn cuộn, lời nói của lão giả đó vẫn vượt qua khoảng cách hơn một trăm xích, từng câu từng chữ đều rõ rõ ràng ràng rơi vào tai mọi người. Lão giả câu cá cười lạnh nói:

- Hừ, Tu lão tứ, ngươi còn mặt mũi để nói à, ngươi ba lần bảy lượt kêu lớn hô nhỏ, đuổi hết cá lão phu đang câu đi mất.

Lão giả đánh cờ còn lại nói:

- Ngươi không biết tự trách mình, thật là quái nhân.

Đồng lão tam hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tả lão nhị, luận về câu cá, trừ Minh lão đại, ai có thể hơn ta được.

Trong giọng nói đầy vẻ đắc ý tự phụ. Tả lão nhị đó cười nói:

- Ba hoa khoác lác, thừa thời gian vô ích thì ta biết.

Đồng lão tam cười lạnh nói:

- Tốt lắm, thua thì bắt đầu nói nhăng nói càn ư.

Đi đến mép núi, mọi người đều xuống khỏi trâu gỗ ngựa máy, Lương Tiêu ngồi mới được một lúc, chưa đủ thỏa thích, nhưng làm thế nào con ngựa gỗ cũng không đi. Hoa Hiểu Sương tiến lên một bước, hướng về phía Đồng lão tam nói:

- Chú công công.

Lại hướng về hai ông già đánh cờ nói:

- Nguyên công công, Cốc công công.

Không ngờ ba người nghe mà như không nghe, Lương Tiêu tức giận nói:

- Ba lão đầu này thật vênh vang quá, bọn họ tưởng là thần tiên chăng ? Hừ, có gì là ghê gớm chứ.

Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Lương Tiêu, cậu hiểu nhầm rồi, hiện giờ gió đang lớn, Sương nhi trung khí không đủ, lời nói không đến nơi được.

Liền hít một hơi, cười dài một tiếng rồi nói:

- Tam vị hạc lão, từ lúc chia tay đến nay vẫn khỏe chứ ?

Âm thanh lãng lãng như long ngâm hổ khiếu, vọng đi vọng lại trên núi không dứt. Lương Tiêu trong lòng bội phục: "Hoa đại thúc thật lợi hại, chỉ sợ cha ta cũng không hơn được y."

Ba vị lão giả đó nghe tiếng liền nhìn về phía y, nhìn thì nhìn nhưng không đứng dậy. Chỉ có Đồng lão tam lạnh nhạt nói:

- Ngươi về rồi đấy à ? Thật là chậm chạp.

Hoa Thanh Uyên vòng tay cười nói:

- Đồng lão đã nói vậy, lần sau Thanh Uyên xuống núi sẽ cố gắng đi nhanh hơn.

Lương Tiêu nghe vậy nổi giận nói:

- Mấy lão đầu tử đó đều hung dữ, Hoa đại thúc cần gì phải khách khí với bọn họ ?

Đồng lão tam quay đầu lại nhìn Hiểu Sương một cái, mắt hơi cười, hạ cần câu trong tay xuống nói:

- Sương nhi, cho con này.

Con cá trong tay ông ta liền lắc đầu quẫy đuôi, như một viên đạn bay đến Hiểu Sương. Hiểu Sương không ngờ ông ta đột nhiên hí lộng, trong lòng kinh hãi, không biết đón lấy như thế nào. Lương Tiêu đứng bên thấy vậy tiến lên một bước, sử ra "Quyển tự quyết" trong Như ý ảo ma thủ, hai tay một lật một ôm, đỡ lấy con cá dài hơn một xích đó rồi quay người đưa cho Hiểu Sương.

Hiểu Sương nhận lấy, vội chạy ra mép hồ thả nó xuống nước, con cá đó lúc đầu tưởng như đã chết, không động đậy gì, nhưng nó thoát chết được thả ra bỗng nhiên lại có sinh khí, bơi vào trong hồ. Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Hiểu Sương, sao muội lại thả nó ?

Hoa Hiểu Sương thấy con cá đó bơi lội tung tăng, trong lòng sung sướng, cười vui vẻ nói:

- Bắt cá rời khỏi nước, nó không chết sao ?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Nói như vậy, muội chưa từng ăn cá sao ?

Hiểu Sương giật mình nói:

- Muội có ăn, bất quá ... bất quá ...

Mặt cô chợt đỏ lên:

- Muội thấy nó đáng thương ...

Lương Tiêu trong lòng cười lạnh: "cha là hảo nhân, con gái cũng là hảo nhân".

Bỗng nghe Đồng lão tam lại nói:

- Thanh Uyên, tiểu hài nhi này là ai ?

Hoa Thanh Uyên thấy ngữ khí của ông ta bất thiện, ngần ngại nói:

- Nó là đứa trẻ Tần đại ca đưa cùng đến Lâm An, tên là Lương Tiêu.

Đồng lão tam nói:

- Võ công của nó là do ngươi dạy ư ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Không phải.

Đồng lão tam hừ lạnh nói:

- Như ý ảo ma thủ của Tiêu Thiên Tuyệt, ngươi cũng chẳng dạy nổi.

Lương Tiêu giật mình nghĩ: "Lão đầu này mắt tinh thật, ta chỉ lộ ra nửa chiêu, lão đã tìm ra lai lịch ư ?"

Hoa Thanh Uyên nghe vậy cả kinh, đúng lúc định quay lại hỏi Lương Tiêu, bỗng thấy Đồng lão tam cầm cái lưỡi câu giơ lên, móc vào trên tảng nham thạch, tung mình một cái liền như một con hạc lớn màu đen, bám sát vào mặt vách đá phiêu nhiên hạ xuống, trong nháy mắt dây câu hết giữa lưng chừng không, Đồng lão tam đột nhiên bỏ cần câu, lật người hạ xuống cạnh hồ, thân ảnh rung lên một cái đã đến trước mặt Lương Tiêu, co tay xuất trảo. Trảo đó tinh vi mỹ diệu, ngực Lương Tiêu bị túm chặt, bất giác tức giận nói:

- Xú lão đầu, ông túm ta làm gì ?

Đồng lão tam bị câu thóa mạ "xú lão đầu" làm tức run lên, biến sắc nói:

- Tiểu tử, ngươi là môn nhân của Tiêu Thiên Tuyệt sao ?

Lương Tiêu cũng đại nộ, hét lên:

- Ai là môn nhân của lão quái đản đó chứ ?

Liền phùng mang trợn mắt phun ra một bãi nước bọt, Đồng lão tam vội nghiêng đầu tránh qua. Hoa Thanh Uyên đại kinh, định tiến lên khuyên giải nhưng lại hồ nghi, vội liếc muội tử một cái, ra hiệu cho cô tiến lên ngăn cản. Không ngờ Hoa Mộ Dung vẫn hận bị Lương Tiêu chiếm thượng phong lúc nãy, chỉ muốn nó mất mặt để tiêu khứ sự bực tức trong lòng nên không chịu lên tiếng, tồn tâm đứng xem tiểu tử này lộ ra cái xấu của mình.

Một già một trẻ trừng mắt nhìn nhau một lúc, Đồng lão tam sắc diện dần hòa hoãn, thả Lương Tiêu ra nhíu màu nói:

- Cậu bé, sao cậu lại gọi Tiêu Thiên Tuyệt là lão quái đản ?

Lương Tiêu nói:

- Lão ấy vốn như vậy.

Đồng lão tam cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ Lương Tiêu nếu là hậu bối của Tiêu Thiên Tuyệt thì tuyệt sẽ không nhục mạ y, bất giác trong lòng hoài nghi, không ngờ Lương Tiêu thừa lúc ông ta phân thần liền cắn một cái lên vai ông. Đồng lão tam cả kinh, vội vận kình, nội công của ông ta liền chấn cho răng Lương

Tiêu đau nhức, có điều y chết cũng không nhả ra. Đồng lão tam khó khăn lắm mới thoát ra được, trên vai đã xuất hiện một vết cắn rỉ máu, nhất thời vừa kinh vừa nộ, cao giọng hét lên:

- Tiểu tử thối, ngươi điên à ?

Lương Tiêu hậm hực nói:

- Ông còn nói ta là môn nhân của Tiêu Thiên Tuyệt, ta sẽ cắn tay ông tiếp.

Đồng lão tam nhướng đôi mày rậm, tức giận nói:

- Ngươi không phải môn nhân của hắn, sao lại biết dùng công phu của hắn ?

Lương Tiêu trừng mắt nói:

- Ông quản được sao ?

Đồng lão tam sắc mặt trầm xuống, cao giọng nói:

- Ngươi không nói minh bạch việc này thì đừng mong vượt qua Thạch Trứ phong.

Lương Tiêu ra sức đẩy ông ta, nhưng Đồng lão tam như mình đồng da sắt, chẳng nhúc nhích tẹo nào, Lương Tiêu đẩy vài lần liền đầu hoa mắt váng, chỉ muốn ngã lăn ra.

Bỗng nghe từ xa có người cười ha hả nói:

- Đồng Chú, ông càng già da mặt càng dày, ra tay đối phó với một đứa trẻ, không ngại mất mặt sao ?

Mọi người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tu lão tứ không biết từ lúc nào đã xuống núi, đang phiêu nhiên tiến lại. Chỉ còn mỗi mình Tả lão nhị vẫn ngồi trên đỉnh núi, ngưng thần nhìn thế cờ, tựa hồ những việc dưới núi với ông ta hoàn toàn vô can.

Đồng lão tam bị ông ta trêu chọc, vừa hổ thẹn vừa tức giận nói:

- Tu Cốc, ngươi chỉ biết lắm lời, nếu đổi lại là ngươi thì ngươi có tra hỏi nó không ?

Tu Cốc cười hi hi đi đến trước mặt Lương Tiêu, ôn tồn nói:

- Cậu bé, cho ông biết, Tiêu Thiên Tuyệt là người thế nào với cháu ?

Ông ta mặt mũi hiền từ, cười lên đầy vẻ hòa khí. Lương Tiêu thấy ông ta ra tay trêu chọc Đồng Chú, ăn nói lại dễ nghe, bất giác trong lòng dịu lại, buột miệng nói:

- Hắn là đại cừu nhân của tôi.

Tu Cốc nhướng mày, lại nói:

- Cậu bé đừng nói dối - vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một quả ô mai, ôn tồn nói - nếu cháu chịu nói thật, ông sẽ cho cháu quà.

Lương Tiêu nói thật lại bị ông ta bảo là nói dối, trong lòng có ủy khuất liền sinh ra tức giận, đột nhiên vung tay đánh ra, Tu Cốc tuy tự thị là võ học cao thủ nhưng không ngờ nó lại ra tay, bị đánh cho chân tay luống cuống.

Đồng Chú cười ha hả nói:

- Tu lão tứ, ngươi chẳng phải là hảo nhân sao ? Tại sao cậu bé lại đánh ngươi ?

Tu Cốc sắc mặt lúc hồng lúc trắng, mười phần tức giận.

Trên đỉnh núi, Tả lão nhị nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng:

- Hai lão già các ngươi lớn tuổi rồi mà chẳng có chút tiến bộ nào, hừ, nếu tiểu tử đó nhất định không nói thì đuổi nó đi.

Hoa Thanh Uyên cả kinh, vội nói:

- Tả lão xin đừng nói vậy, tôi đã hứa trước với hài tử này, nhất định đưa y vào cốc.

Đồng Chú, Tu Cốc đưa mắt nhìn nhau, đều nhíu mày. Tả lão nhị cười lạnh nói:

- Ngươi là thiếu chủ trong cung, chẳng để bọn lão già chúng ta vào đâu, ngươi nói gì thì sẽ được đó, ta có nói ra cũng chỉ như đánh rắm mà thôi.

23. Thiên Cơ Hữu Nguyệt (2)

Hoa Thanh Uyên toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ nói :

- Tả lão thật quá lời, Thanh Uyên tuyệt không có ý này.

Lương Tiêu thấy ông khó xử, bất giác sinh ngạo khí, ngẩng đầu nói:

- Hoa đại thúc, ông không cần phải khách khí với những lão già này, không cho ta qua thì ta đi đường khác.

Nói rồi xoay mình bước đi, có điều Đồng Chú tay như móc sắt, không thể thoát ra được mà đi. Đồng Chú cười nhạt nói:

- Ngươi không chịu nói thật thì đừng mong mà bỏ đi được.

Hoa Thanh Uyên thấy vậy cũng bó tay không biết làm sao. Đúng lúc đó Hoa Hiểu Sương đột nhiên bước lên một bước, níu lấy ống tay áo Đồng Chú nói:

- Chú công công, ông ...ông thả Tiêu ca ca ra được không ?

Đồng Chú nghiêm nghị hỏi:

- Tiêu ca ca à ?

Quay đầu nhìn Lương Tiêu một cái, hiểu ra nguyên nhân liền lắc đầu nói:

- Như vậy không được ...

Ông ta nói chưa hết câu đã thấy trong đôi mắt to của Hoa Hiểu Sương hai dòng lệ ứa ra, bất giác giật mình, ông ta tuy chẳng coi thể diện Hoa Thanh Uyên vào đâu nhưng lại hết sức yêu quí cô bé này, thấy vậy đành buông Lương Tiêu ra rồi xoa mặt cô bé, liên tục dỗ dành:

- Sương nhi ngoan ... Sương nhi tốt, đừng khóc, đừng khóc, cháu nhìn kìa, chẳng phải Chú công công đã thả nó rồi sao ?

Hoa Hiểu Sương nhoẻn cười sau làn nước mắt, thấy Lương Tiêu định bỏ đi liền vội níu nó lại nói:

- Tiêu ca ca, bộ anh không muốn học kiếm pháp sao ?

Lương Tiêu giật mình, đột nhiên dừng lại, thầm nghĩ:

- Đúng vậy, ta tới đây để học bản sự, nếu học được kiếm pháp để đánh bại Tiêu Thiên Tuyệt thì sá gì một chút khuất nhục chứ ?

Nghĩ vậy hai chân liền không rời đi thêm được nửa bước.

Hoa Hiểu Sương vừa cười vừa kéo Lương Tiêu vượt qua chỗ Đồng Chú, ông ta vô cùng ngạc nhiên:

- Thật là kỳ lạ, Sương nhi là một đứa trẻ thông minh, tại sao lại để ý đến thằng bé này chứ ?

Lại thấy Lương Tiêu dương dương tự đắc, cố ý lườm nguýt châm chọc mình thì bất giác thở phì phì làm râu tóc tung bay. Hoa Thanh Uyên thấy vậy thở ra nhẹ nhõm, hướng về phía Đồng Chú vòng tay nói:

- Đồng Lão chắc đã nhìn nhầm, nó làm sao là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt được ?

Đồng Chú trợn mắt cười nhạt nói:

- Ai nhìn nhầm chứ ? Lúc mà lão phu cùng Tiêu lão quái giao thủ thì ngươi vẫn còn trần truồng ôm đít chạy loạn lên ấy chứ.

Hoa Thanh Uyên bị ông ta nói mặt đỏ đến mang tai, ngập ngừng nói:

- Cái đó ...cái đó ...

Đồng Chú cười lạnh nói:

- Tốt lắm, ngươi đã bảo vệ cho nó, lão phu cũng không quản nữa. Hừ ! Nó tuổi còn nhỏ, dù sao cũng chẳng thể gây ra sóng gió gì.

Ông ta phất tay áo, đi thẳng tới chân núi, một tay nắm giữ chiếc cần câu, một tay chuyển động cán cần câu, chân trái đạp vào mặt vách đá một cái phóng lên cao hơn một trượng, lại chuyển cán câu bay lên cả trượng nữa. Lên xuống nhấp nhô một lúc đã tới đỉnh núi, Đồng Chú hai tay chống nạnh, hướng về phía Đông cất tiếng hú dài.

Lương Tiêu nhìn thấy thế thì hứng thú, thầm nghĩ:

- Lão già này tuy hung ác nhưng cách lão leo núi rất đẹp mắt.

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên giữa hai ngọn núi một cỗ thuyền rồng từ từ xuất hiện, xuôi dòng tiến tới, chiếc thuyền này không giống với thuyền rồng bình thường, thuyền rồng bình thường thì đầu đuôi khác nhau, còn chiếc thuyền rồng này đầu thuyền đuôi thuyền đều hình đầu rồng, há miệng trợn mắt trông rất uy mãnh.

Một người khoảng bốn mươi tuổi đứng ở đầu thuyền, dung mạo thanh kì, hai tay nắm hai cái sừng trên đầu rồng, có điều không thấy y chèo lái gì, chiếc thuyền đó đang tự hoạt động, mỗi bên có sáu mái chèo nhịp nhàng chuyển động đẩy thuyền tiến tới. Hoa Thanh Uyên nhìn thấy thuyền rồng đã gần đến bờ, vòng tay cười nói:

- Diệp Chiêu huynh, phiền huynh đại giá, thật là ngại quá.

Người đó cười nói:

- Uyên thiếu chủ lại đùa rồi.

Hoa Mộ Dung ôm Hiểu Sương lên thuyền, Lương Tiêu cũng lên theo, lúc đặt chân xuống cố ý vận kình làm thuyền rồng chợt rung lên một cái. Diệp Chiêu bật cười nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu định làm lật thuyền sao ?

Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn Lương Tiêu một cái rồi nói:

- Nó thích sinh chuyện ấy mà.

Cô lại hướng về Diệp Chiêu cười nói:

- Diệp đại ca, chị nhà có khỏe không ?

Diệp Chiêu cười ha hả nói:

- Khỏe lắm, khỏe lắm. Đã được Dung thiếu chủ quan tâm.

Y thấy mọi người đã lên thuyền hết liền xoay mình đi về phía đuôi thuyền, chuyển động gần mười cái trục . Đột nhiên sáu mái chèo bằng sắt hai bên thuyền đồng thời khoa lên, đẩy chiếc thuyền rồng cứ thế ngược dòng quay trở về, bất quá đuôi thuyền giờ đây biến thành đầu thuyền. Lương Tiêu thấy vậy cả kinh, chồm qua mạn thuyền ngó xuống xung quanh. Hoa Mộ Dung gọi nó:

- Ngươi làm gì vậy ? Cẩn thận kẻo rơi xuống nước.

Lương Tiêu nói:

- Kì quái, phía dưới chẳng có ai chèo thuyền sao ?

Hoa Mộ Dung bật cười nói:

- Đây là thiên lý thuyền do đại gia về toán học là Tổ Xung chế tạo từ thời xưa, thuyền này chỉ lúc phát động hay chuyển hướng mới phải cần tới nhân lực, sau đó hoàn toàn dùng sức nước để hoạt động.

Lương Tiêu nói

- Tổ Xung là ai ? Võ công ông ta có giỏi không ? Toán học là cái gì ? Có phải là một loại võ công lợi hại không ?

Hoa Mộ Dung cười gập cả người lại, lúc trước cô cãi lý với Lương Tiêu bị bị thua thiệt một trận vẫn ấm ức trong lòng, đến bây giờ mới có được cơ hội này, đúng lúc đang định buông lời trào phúng thì Hoa Thanh Uyên đã nói:

- Toán học tuy không phải là võ công nhưng thực ra rất ảo diệu. Tổ Xung là tông sư toán học thời Ngũ Hồ loạn Trung Hoa, ông ta đứng đầu sáng tạo ra kỹ thuật về hình tròn, tính ra tỉ số hình tròn, lại dựa vào sự vận hành của mặt trời mặt trăng mà làm ra lịch Đại Minh được dùng cho đến bây giờ. Chiếc thiên lý thuyền không dùng sức người này chính là do ông ta phát minh ra.

Lương Tiêu bỗng vỗ tay nói:

- Ta biết rồi, ông ta và Gia Cát Khổng Minh cùng một loại, đều là những người rất thông minh.

Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Cậu nói đúng rồi đấy.

Trong lúc nói chuyện, thiên lý thuyền đã đi xuyên qua Oán Lữ song phong, tiến vào khu núi đồi thanh tĩnh, lòng sông hơi dốc lên nên nước chảy siết. Đột nhiên nghe tiếng nước rì rầm, sau khi chuyển qua một khúc quanh liền thấy trước mặt hiện ra sáu thác nước, xanh như quỳnh đẹp như ngọc, lại giống như sáu bức rèm thủy tinh mắc lên hai bờ vách núi cao, dưới chân thác sóng nước cuồn cuộn, gầm thét như sấm, nhiều tảng đá cũng không chịu đựng được bật tung lên. Có điều nước càng càng chảy siết thì sáu mái chèo cũng khua động nhanh hơn, đẩy thiên lý thuyền ngược dòng tiến tới.

Qua khỏi vùng thác nước, chiếc thiên lý thuyền thuận theo dòng suối quanh co đi vào một đạo hiệp cốc. Hai bên hiệp cốc là vách núi cao vút lõm vào bên trong, hình dạng như cái vỏ sò, càng lên cao thì càng hẹp lại; màu sắc vách núi rất đặc biệt, trong ngần sáng bóng như châu ngọc, đúng lúc này một tia sáng lúc chiều tà nghiêng nghiêng chiếu xuống mặt đá rồi lại được phản xạ, nhất thời không gian hiệp cốc màu sắc lung linh khiến người nhìn hoa cả mắt.

Ở trong hẻm núi hình con sò đầy màu sắc này được nửa thời thần, Lương Tiêu ngồi mãi không chịu được, bèn hỏi:

- Hoa đại thúc, chừng nào mới tới nơi ?

Đúng lúc Hoa Thanh Uyên định trả lời, đột nhiên thiên lý thuyền ra khỏi hẻm núi, không gian phía trước bỗng mở rộng, nước suối từ trên núi đổ vào vào một hồ nước, ven bờ hồ là núi xanh bao quanh, mây mù vần vũ, khoảng chục con bạch hạc đang kêu lên thanh thoát, phiên nhiên bay lượn trong ánh hoàng hôn. Hoa Thanh Uyên đứng dậy, chỉ ra xa nói:

- Tiêu nhi, cậu nhìn, đó là Tê Nguyệt cốc của Thiên Cơ Cung.

Diệp Chiêu tay nắm chiếc sừng rồng, chợt cất tiếng ca:

”Thủy tiếp tây thiên vụ lý hoa

Vân phi hạc vũ thị tiên gia

Mộ san như tửu san nhân túy

Ha, nhất khúc cuồng ca động vãn hà.”

(Tạm dịch:

”Nước tiếp mây trời nơi Tây Thiên

Mây bay hạc múa chốn tiên gia

Núi có rượu sơn nhân cứ say

Ha, một khúc cuồng ca động chiều tà”)

Giọng ca mạnh mẽ và trong sáng, vọng lại giữa núi đồi mãi không ngừng.

Lương Tiêu cố dõi mắt nhìn ra xa, chỉ thấy nơi bờ hồ có ba ngọn thác như từ trên trời đổ xuống, ba cái vòng tròn lớn hình rồng đang từ từ xoay chuyển trước thác, kéo theo cả trăm nghìn cánh tay bằng đồng dài nhỏ chuyển động trong nước lúc ẩn lúc hiện như có vô số rồng rắn cuốn quýt. Lương Tiêu nhìn thấy ngẩn người ra, thất thanh la lên:

- Đó là cái gì vậy ?

Hoa Thanh Uyên nói:

- Đó là Thiên Xu, Thiên Tuyền và Thiên Cơ . Ba cỗ đại luân này đã chuyển động như thế suốt ba trăm năm trước Tê Nguyệt cốc.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Chúng dùng để làm gì ?

Hoa Thanh Uyên mỉm cười nói:

- Chuyện này dài lắm ! Từ từ rồi cậu sẽ hiểu.

Nước hồ chảy chậm, thiên lý thuyền từ từ cập bến, xuyên qua ba cỗ bánh xe tròn đang từ tốn xoay vòng, chỉ thấy trước mặt có hai vách núi chọc trời, sâm nghiêm đối diện, trên vách đá có hai hàng chữ thảo như được búa thần khắc vào. Bên phải là "Hoành tận hư không, thiên tượng địa lý vô nhất khả thị nhi khả thị giả duy ngã." bên trái là: "Thụ tận lai kiếp, hà đồ lạc thư vô nhất khả cứ nhi khả cứ giả giai không."

(Dịch:

Rộng tới vô cùng, chuyện trời đất không có chuyện nào mà ta không biết

Hiểu hết chuyện đời, lẽ biến hóa chẳng điều gì không thể không đoán ra)

Hai hàng chữ đó mạnh mẽ cứng rắn tuyệt luân, mỗi chữ tới mấy trượng vuông, nét chữ cuối cùng viết thẳng vào trong nước hồ, khí thế kinh người.

24. Mê Trận Vô Hình

Chiếc thiên lý thuyền cập vào một phiến đá lớn, mọi người rời thuyền lên bờ. Trước mặt là một sơn cốc âm u rộng lớn, bốn bề núi cao bao bọc, đỉnh núi cao tận trong mây, khiến người ta không thể dừng chân mà phải đi vào trong cốc. Đáy cốc có nhiều đá nhỏ, loạn thạch thương tùng rất không chỉnh tề, tảng đá lớn thì không thua hòn núi nhỏ, đá nhỏ chẳng khác vạn quân. Ẩn giữa cây tùng tảng đá là vô số tượng người bằng đá, cao như một người nhỏ, điêu khắc sống động tinh vi, trừ thể hình đều to lớn, còn thì mừng, giận, bi thương, lo lắng, kẻ cười người khóc đều không khác gì người thật, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc đi hoặc chạy, hoặc nhíu mày trầm tư, hoặc ngửa mặt lên trời cười dài, hoặc múa kiếm hát ca, hoặc viết chữ thổi sáo, quả là trăm ngàn tư thế phong thái khác nhau kiểu nào cũng có, chỉ nhìn lướt qua mà như vô cùng tận.

Lương Tiêu tuy thấy việc kì quái cũng không lấy làm lạ, nhưng bất giác cũng phải hít vào một hơi lương khí, ngạc nhiên nói:

- Còn đây là cái gì ?

Hoa Thanh Uyên nghiêm mặt nói:

- Đó là tượng tám trăm vị thánh hiền, được điêu khắc từ xưa đến nay, sử sách gọi là tám trăm vị tiên thánh hiền triết, danh tướng kì nhân ...

Ông chỉ một pho tượng đá mũ cao áo dài, dung mạo kì cổ, có khí thế bao trùm thiên hạ, nói:

- Đó là Hiên Viên Hoàng đế.

Lại chỉ pho tượng một lão nhân trán cao mặt lớn, hai mắt trũng sâu, tay cầm một bình thuốc, nói:

- Đó là Thần Nông Viêm đế.

Lại chỉ pho tượng một lão nhân mày dài tai to, râu dài quá bụng, cưỡi một con trâu xanh, nói:

- Đó là Lão Tử Lý Nhĩ, người đã viết Đạo Đức chân ngôn dài hơn năm nghìn từ.

Chuyển tay chỉ tượng một lão giả mặc nho phục đang vòng tay cúi chào, nói:

- Đây là Văn thánh Khổng Khâu.

Lương Tiêu vừa nghe vừa nhìn, bỗng thấy những tượng đã đó vốn hoàn toàn bất động đột nhiên lại từ từ di động, tuy nhiên rất khó phát hiện ra, giống như trăng sao trên trời không lúc nào không dịch chuyển, trong lúc đang nói, tượng đá của Hoàng đế đã đi khuất sau một núi đá. Lương Tiêu lập tức kinh ngạc kêu lên.

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Ngươi nhìn ra được cái gì ? Đoán ra nguyên cớ mới được coi là giỏi.

Lương Tiêu cắn môi, trầm tư suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ tay cười nói:

- Ta biết rồi.

Hoa Mộ Dung cười nói:

- Sao, nói ta nghe.

Lương Tiêu chỉ vào ba chiếc cự luân phía sau lưng, nói:

- Đạo lý này cũng cùng một kiểu với thiên lý thuyền! Sức nước làm chuyển động cự luân, cự luân làm chuyển động những cánh tay đồng, sau đó những cánh tay đồng dùng cách gì đó để chuyển động các tượng đá.

Hoa Mộ Dung nhíu mày lấy làm kỳ lạ, mỉm cười nói:

- Giỏi lắm, không nhìn ra ngươi cũng có lúc thông minh, mèo mù phen này lại bắt được chuột.

Hiểu Sương chen vào cười nói:

- Tiêu ca ca vốn là rất thông minh.

Nói xong hai má ửng hồng.

Lương Tiêu rất thích người khác khen mình, liền hướng về phía Hiểu Sương mỉm cười hỏi tiếp:

- Có điều huynh vẫn không biết những cánh tay bằng đồng đó làm cách nào chuyển động được tượng đá.

Hoa Thanh Uyên ngẫng nhìn sắc trời, nói:

- Chuyện này không phải dễ nói cho minh bạch, ngày sau sẽ nói tiếp, trước hết chúng ta vào là tốt nhất.

Ông lại nói với Lương Tiêu:

- Nhất định phải đi theo đúng bước chân của ta.

Lương Tiêu lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Mộ Dung nói:

- Không cần phải hỏi lý do, có nói ngươi cũng không hiểu.

Nói rồi, một tay kéo nó, một tay kéo Hiểu Sương cùng đi theo phía sau Hoa Thanh Uyên. Chỉ thấy Hoa Thanh Uyên lúc thì đi thẳng, lúc thì đi ngang, tới lui vòng vèo giữa các pho thạch tượng và đám loạn thạch, đi được khoảng chừng trăm bước Lương Tiêu bỗng nhiên nghĩ ngợi: "Tại sao ta phải đi theo cô ta chứ ? Không nói cho ta biết, hừ, ta phải thử xem có gì cổ quái." Nó thấy Hoa Mộ Dung không để ý, đột nhiên vùng thoát khỏi tay của cô, chạy một bước về phía trái. Hoa Mộ Dung chụp nó lại không kịp, nhất thời biến sắc mặt thất thanh kinh hãi kêu lên.

Lương Tiêu sợ bị người truy cản nên co chân ra sức chạy, chạy chừng trăm bước, đúng lúc nó định quay đầu nhìn lại bỗng dưới chân nhẹ bỗng, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy vực sâu vạn trượng, bất giác thất kinh định thu chân lại, có điều trong lúc đang nghĩ thì thân mình lại tự đằng không bay lên, bên tai tiếng gió gầm thét, trước mắt mây trắng trôi vùn vụt, nhìn xuống chỉ thấy rừng núi trung điệp, sông hồ dọc ngang, cảm giác bản thân như một ngôi sao chổi đang từ trên trời lao xuống, trên không trung gió quất vào người lạnh thấu xương, vừa nghĩ đến lạnh thì đột nhiên lại thấy đứng giữa gió tuyết, bốn bề mênh mông chỉ có mưa tuyết gió gào.

Lương Tiêu máu huyết như đóng băng, nó chạy loạn lên để kháng cự lại cái lạnh, không biết đã chạy xa bao nhiêu chợt mặt đất chấn động, phát ra âm thanh sấm sét, chỉ trong nháy mắt mặt đất nứt ra một đường dài, từ đó phun ra một lưỡi lửa cao cả trăm trượng, nóng bức vô cùng khiến Lương Tiêu mồ hôi toát ra như mưa, nó sợ mất mật định kêu lên mà miệng lưỡi khô cứng không phát ra được một chút âm thanh. Hoàn cảnh lúc lạnh lúc nóng khiến nó như muốn phát điên, bỗng thấy từ xa có bóng người chuyển động, vội chạy tới thì lại thấy một cặp nam nữ đang cười nói trong ánh lửa, Lương Tiêu nhận ra giọng nói, vừa kinh nghạc vừa vui mừng thất thanh gọi: "Cha, Mẹ !". Văn Tĩnh và Ngọc Linh vẫn không để ý đến nó mà chỉ cùng nhau vui vẻ chuyện trò, Lương Tiêu vừa khóc vừa gọi, điên cuồng đuổi theo không rời nhưng thủy chung vẫn không thể tới gần.

Truy đuổi một hồi thì hai người này đột nhiên đứng lại, Lương Tiêu cả mừng, níu lấy áo Văn Tĩnh khóc lớn, khóc được hai tiếng liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mờ ảo đang bám vào tay một người áo đen như mực, mặt trắng như giấy, không phải Tiêu Thiên Tuyệt thì là ai ? Lương Tiêu vừa mới mừng xong rồi lại kinh sợ, tâm lực kiệt quệ, bất chợt hét lên một tiếng, hai mắt tối đen sắp ngất đi, bỗng thấy sau lưng bị nắm chặt, có người ôm lấy nó lùi về phía sau, các ảo ảnh trước mắt đột nhiên tiêu biến hết, chỉ còn cỏ cây đất đá và các thạch tượng im lặng đứng đó.

Lương Tiêu tưởng như đã cùng người đấu quá trăm ngàn chiêu, ngồi phệt xuống đất thở như trâu rống. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hiểu Sương sắc mặt lo lắng, nhìn lại thấy bốn phía không một bóng người, bất giác ngạc nhiên nói:

- Chỉ có mình muội sao ?

Hoa Hiểu Sương chưa kịp trả lời, bỗng thấy pho tượng Tư Mã Thiên phía bên trái từ từ di động về phía tây, còn pho tượng Bàn Cổ đi về phía nam, trong lòng kinh hãi kéo Lương Tiêu nói:

- Đi nhanh, đi nhanh thôi.

Lương Tiêu đang cảm thấy kì quái, trong tai bỗng vang lên tiếng quân kêu ngựa hí, trước mắt mờ đi một cái đã thấy đang đứng trong núi thây biển máu, cung điện nguy nga sập đổ như tuyết lở, chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành đống gạch vụn.

Đúng lúc đó tay trái của nó lại bị nắm chặt, ảo tượng lại biến mất. Hoa Hiểu Sương kinh hãi run rẩy nói:

- Nguy hiểm quá, muội chút nữa cũng bị kéo vào đó.

Cô kéo Lương Tiêu lúc sang đông lúc sang tây, đi được khoảng mười bước thì ngồi xuống một ngọn núi nhỏ, nói:

- Chỗ này là con mắt của trận Thái Sử Cảnh, có thể ở đây được nửa thời thần.

Lương Tiêu không nhịn được, hỏi:

- Việc này cuối cùng là thế nào ?

Hoa Hiểu Sương nhìn nó rồi buồn rầu nói:

- Chúng ta bị vây khốn trong trận "Lưỡng Nghi Ảo Trần".

Lương Tiêu nhìn trận thế bốn bề, đột nhiên nhớ lại phụ thân nó đã nói về việc này, hoảng sợ nói:

- Có phải là các thạch tượng này là một trận pháp như bát trận đồ không ?

Hoa Hiểu Sương gật đầu nói:

- Không chỉ các pho tượng, mỗi cành cây ngọn cỏ ở đây đều được sắp đặt có tính toán, vừa rồi huynh cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, đó là vì anh bị hãm trong cơ quan của tượng Trâu Diễn gọi là "Âm Dương cảnh".

Lương Tiêu suy nghĩ nói:

- Nhưng tại sao Hiểu Sương muội lại tiến vào trong này ?

Hoa Hiểu Sương nói:

- Muội thấy huynh bị hãm trong trận không ra được, định kéo huynh ra, không ngờ không cẩn thận nên cũng bị hãm vào trong trận, may mà em có đọc qua sách này, nên biết vài biến hóa của nó.

Cô lại lấy mấy hòn đá bén nhọn vẽ lên đất một đồ hình kì quái, vẽ rồi lại xóa. Lương Tiêu thấy kì quái, hỏi:

- Hiểu Sương, muội làm gì vậy ?

Hoa Hiểu Sương nói:

- Muội đang thao diễn trận pháp.

Lương Tiêu lấy làm lạ nói:

- Muội cũng hiểu thứ này à ?

Hoa Hiểu Sương nhoẻn miệng cười, nói:

- Muội hàng ngày ở suốt trong nhà, ngoài chuyện đọc sách ra thì chẳng có việc gì khác để làm, trận pháp cũng đều là đọc trong sách.

Lương Tiêu nghĩ một lúc rồi lại hỏi:

- Hiểu Sương à, tại sao huynh lại nhìn thấy nhiều chuyện cổ quái như vậy ?

Hoa Hiểu Sương khẽ cau đôi chân mày nhỏ nói:

- Muội cũng chỉ nghe bà ngoại nói, không biết đúng hay không. Muội nghe nói Lưỡng Nghi Ảo Trần trận, được gọi là ảo trần vì có khả năng theo lòng người mà biến hóa, ảo hóa vạn sự trên đời, nếu bị hãm trong trận thì trong lòng nghĩ gì tại trận sẽ được thấy cái đấy. Người nào xốc nổi bồng bột thì càng dễ sinh ra ảo tượng, sẽ phải trải sáng tối, kinh ngạc, đau khổ, vui buồn đủ loại tư vị đến mức phát điên. Nguyên nhân tại sao thì muội cũng không rõ, có điều nghe bà ngoại nói huyền cơ của trận này là do lòng người dẫn phát, nếu có người trong lòng không có ý niệm gì thì dù không hiểu trận lý vẫn có thể vượt qua. Bất quá những người vạn niệm như không thì đều đã như tiên như phật, cho dù có qua được thì cũng chẳng có hại gì.

Lương Tiêu nghĩ ngợi rồi nói:

- Tại sao nơi ẩn tàng của Thiên Cơ cung lại có loại trận pháp này ?

Hoa Hiểu Sương nói:

- Muội nghe cha nói, bọn muội xuất hiện từ thời nhà Đường suy xụp.

Cô vừa nói vừa viết, tuyệt nhiên không chậm lại chút nào, Lương Tiêu nhìn thấy trong lòng thầm ngạc nhiên, lại nghe cô nói:

- Lúc đó khắp thiên hạ có rất nhiều người xấu gây cảnh chém giết, đánh nhau đã hơn một trăm năm, bọn họ giết người phóng hỏa, thiêu hủy sách vở thư tịch, không những rất nhiều người chết mà bao nhiêu học vấn của tiền nhân lưu lại cũng bị bọn họ hủy đi.

Cô lại tưởng tượng tình hình bi thảm lúc đó, trong lòng buồn rầu hai mắt đỏ lên, nhìn Lương Tiêu nói:

- Tiêu ca ca, muội vẫn không hiểu, tại sao bọn người xấu đó lại muốn làm những chuyện như vậy chứ ?

Lương Tiêu vốn là hỏi cô, không ngờ cô hỏi ngược lại, giật mình nói:

- Huynh nghĩ sao à ? Ban đầu có nhiều người tốt giống như muội, tất cả đều hòa bình, không ai tranh đấu, nhưng đột nhiên xuất hiện một kẻ xấu như huynh, huynh khi phụ muội, cướp lấy đồ ăn của muội, muội muốn sinh tồn thì phải cướp của người khác, người khác lại cướp của người khác nữa, cứ thế khắp thiên hạ

sẽ đều là người xấu. Sau đó một người xấu phát hiện ra rằng hai người xấu hợp lại thì mạnh hơn một người xấu, nên bọn họ họp thành một nhóm, bọn ta một nhóm, mọi người xúm lại đánh nhau, người đánh nhau càng đến càng nhiều, về sau sẽ bắt đầu chiến tranh, giết người, phóng hỏa, ...

Nó nói tới đó, lại nghĩ nó cũng có đủ thứ xấu xa này, đành phải dừng lại.

Hoa Hiểu Sương nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói:

- Huynh nói không đúng.

Lương Tiêu nói:

- Tại sao không đúng ?

Hoa Hiểu Sương cúi đầu vừa viết vừa nói:

- Muội không thể cướp của người, giết người được.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Muội không cướp của người khác thì cũng sẽ bị đói bị lạnh mà chết, hoặc bị người khác giết mà thôi.

Hoa Hiểu Sương buột miệng nói:

- Muội không chết đâu.

Cô nắm lấy tay Lương Tiêu, chân thành nói:

- Tiêu ca ca không phải là người xấu.

Lương Tiêu bĩu môi nói:

- Huynh là người xấu. Làm người tốt chỉ để bị người khác ăn hiếp, huynh trước nay chỉ ăn hiếp người khác thôi.

Hoa Hiểu Sương nhăn tít đôi chân mày bé bỏng của cô, đột nhiên lắc tay Lương Tiêu, giọng cầu khẩn nói:

- Tiêu ca ca, muội không muốn huynh làm người xấu ! Đừng làm người xấu huynh nhé ?

Lương Tiêu bị cô nói đến bực mình, không biết làm thế nào, đành phải nói:

- Nếu ta vì thế mà chết đói chết lạnh thì sao ?

Hoa Hiểu Sương nói:

- Thì chúng ta cùng chết, muội vạn vạn lần không thể làm việc xấu được.

25. Mê Trận Vô Hình (2)

Lương Tiêu ngẩn người không nói được gì. Hoa Hiểu Sương thấy vậy thì nói tiếp: "Thôi tạm không nói chuyện này nữa. Thực ra thì Tiêu ca ca cũng đâu phải là người xấu." Lương Tiêu cảm thấy mặt nóng bừng, không biết phải bác bỏ cô gái nhỏ này bằng cách nào, chỉ lắng nghe Hoa Hiểu Sương lúc này lại nói thêm: "Giờ mình lại nói tiếp về lai lịch của bọn em. Chính vào thời thiên hạ đại loạn đó, ông tổ Thiên Cơ cung vốn là người có học vấn, ông hiểu rõ thế gian đang rối loạn nên quyết ý thu tập điển tịch và tàng trử tại một địa phương." Lương Tiêu ngắt lời cô: "Kết quả là ông tổ này đã tàng trữ hết điển tịch vào Thiên Cơ cung chớ gì ?"

Hoa Hiểu Sương vừa cười vừa nói: "Lúc đó vẫn chưa có Thiên Cơ cung mà chỉ có Tê Nguyệt cốc thôi, trong cốc chỉ toàn là đại thạch đầu. Vị tổ này không những học vấn cao mà vũ công cũng rất lợi hại, trong lúc bọn người xấu đấu đá nhau thì ông đã dẫn gia tướng thu tập các loại thư tịch, đồ cổ, tranh họa, thư pháp, sau đó gom tất cả về Tê Nguyệt cốc. Cho đến khi vị tiên tổ này từ trần công trình này vẫn chưa hoàn tất, vì thế nhi tử của vị tổ này lại tiếp tục công việc của phụ thân, lúc bấy giờ thiên hạ phân chia thành nhiều nước và bọn người bại hoại xấu xa lại càng ngày càng gây chiến nhiều hơn và lợi hại hơn, trong lúc chiến đấu để bảo vệ thư tịch nhiều người trong phe mình đã bị giết chết. " Cô nói tới đây thì ngó chừng đã sắp

muốn khóc, "Cho đến sau cùng, vị ...vị tiên tổ đã...cũng đã bị kẻ bại hoại xấu xa sát tử ..." Cô nói mà lệ chảy dài, Lương Tiêu vỗ nhẹ vai cô, Hoa Hiểu Sương cũng đã không còn chịu nỗi nữa, phục trên đầu gối Lương Tiêu khóc lớn. Lương Tiêu tay đặt trên vai cô gái nhỏ này, lóng ngóng không biết phải làm gì để an ủi cô cả.

Khóc được một đỗi thì Hoa Hiểu Sương ngửng đầu lau nước mắt, bối rối nói: "Em vẫn hay khóc ngay từ nhỏ, hễ nghe đến chuyện buồn như thế thì em lại muốn khóc. Tiêu ca ca, anh không được cười em đó." Lương Tiêu nghĩ thầm, "Thật tình chuyện này ta nên cười cô mới đúng." Nó nghĩ vậy rồi cũng chỉ cười được hai tiếng thì ngừng mà không hiểu tại sao.

Hoa Hiểu Sương tiếp tục : "Đến đời vị tiên tổ thứ ba lại là người cực thông minh, một mặt kế tục công trình sưu tập đồ thư, một mặt lại chăm chú nghiên cứu học vấn trong đó và đã lĩnh hội được nhiều điều hữu dụng. Để bảo vệ những thư tịch này cho an toàn, ông mới thiết kế trận pháp này, vẽ thành họa đồ rồi cùng con cháu các gia tướng toàn lực xây dựng; để tiết kiệm nhân lực thì ông lại chế tạo ra mộc ngưu, lưu mã, và thiên lý thuyền, dùng để vận chuyển gỗ đá, nhưng thạch trận này quá lớn nên cho đến đời nhi tử của ông tổ thứ ba này vẫn chưa hoàn tất được. Cho tới ba trăm năm trước đây thì Thiên Cơ Tam Luân mới được dựng xong, rồi tới hơn trăm năm sau đó thì Thiên Cơ cung mới được kiến lập." Hiểu Sương nói đến mức cao hứng, trên má cô vẫn còn hai ngấn lệ, cô cúi đầu tính toán rồi bước hai bước, xong thì lại cười và nói: "A ! Tiêu ca ca, em đã tính ra rồi."

Cô nhảy lên và kéo Lương Tiêu qua trái bảy bước, qua phải tám bước, đi qua mười thạch tượng mới dừng lại tính toán cho thông suốt rồi nói: "Chỗ này là cơ quan mấu chốt của trận "Huyền Dịch cảnh" của tượng Phục Hy, chính là trận trung chi trận, là nơi cực kỳ khẩn yếu. Tiêu ca ca, anh phải nắm em cho chặc đấy !" Lương Tiêu đã nếm đủ mùi khổ rồi nên nghe nói thế thì vội nắm chặc bàn tay nhỏ bé của cô. Cả hai sóng vai đi ngang qua cây cổ tùng to bằng ba người ôm, vừa bước được hai bước thì bỗng có ngọn gió nhẹ thổi qua mơn man trên mặt, Hiểu Sương kinh hãi kêu lên: "Không hay rồi, đây là mắt cung Tốn, em đã tính sai mất." Cô kéo Lương Tiêu chạy ba bước về hướng tả thì hốt nhiên thấy tượng Văn Vương và tượng Khổng Tử như đang sáp lại gần nhau, Hiểu Sương giật mình kêu lên: "Chết rồi ! mọi thứ đều đã biến thành khác rồi." Trong âm thanh của cô mang âm hưởng giống như sắp khóc đến nơi. Thì ra các thạch tượng vẫn luôn luôn di động nên người trong trận chỉ đi trật một bước là trận hình toàn biến, cho nên cần phải tính toán trở lại y theo tình cảnh hiện tại của các thạch tượng bằng không thì càng ngày càng bị lún vào sâu hơn không lối thoát.

Hiểu Sương thấy mặt trời sắp lặn trời càng lúc càng tối dần thì khóc và than: "Tất cả đều tại em, lỗi tại em hết, nếu em đã chẳng khoa trương thì mình đã chẳng bị vây khốn trong trận như thế này." Lương Tiêu vội an ủi: "Hiểu Sương đừng lo lắng, Hoa đại thúc chắc chắn là sẽ tìm được bọn mình mà." Trong bụng nó thì nghĩ: "Kỳ thật là lỗi ở ta, ta mà không chạy loạn xạ cả lên thì cô bé này cũng đâu phải chạy vào để cứu ta ra." Nó áo não trong lòng và an ủi hoài Hiểu Sương lúc đó mới lau nước mắt lắc đầu nói: "Thạch trận này chu vi tới cả chục dặm, biến hóa lại kì quái em thật không biết hiện giờ mình đang bị lạc tại đâu nữa. Ngay cả nãi nãi trong trường hợp này cũng không biết ở phương vị nào nên cũng không dám xông bừa."

Cả hai không còn cách nào đành phải chán nản ngồi đó được một lúc thì đột nhiên trời nổi gió, những cơ gió này hú lên như gầm rú và lạnh lẽo thấu xương. Hiểu Sương toàn thân run rẩy và ho lên không ngừng làm Lương Tiêu thấy vậy hỏi: "Lạnh hả ?" Hiểu Sương chỉ "A" lên một tiếng, răng đánh vào nhau lách cách. Lương Tiêu tự nhủ: "Tuy gió lớn nhưng cũng đâu có lạnh dữ vậy kìa." Đưa tay kéo cô vào lòng, thấy người Hiểu Sương càng ngày càng lạnh giá thì kinh hãi xem lại thì thấy cô hơi thở lúc còn lúc mất thì hoảng sợ kêu lên: "Em sao vậy ..." Hiểu Sương lúng búng trong miệng rời rạc khó khăn: "Trong ngực áo ...có...thuốc." Lương Tiêu nghe thế thì nhớ lại rất rõ ngày nọ ở Thiên Cơ biệt phủ cô cũng giống như thế này nên vội vàng đút tay vào ngực áo cô thì lần tìm được một bình ngọc, nghiêng bình lấy ra một hạt thuốc, chỉ thấy màu vàng sáng bóng, giống hệt viên thuốc hôm đó, liền đưa cho cô uống. Hiểu Sương thở một hơi khẩu khí, tiếp lấy bình thuốc uống thêm một viên nữa.

Lương tiêu tò mò hỏi: "Thuốc này gọi là gì vậy ?" Hiểu Sương yếu ớt trả lời : "Thuốc này là do Ngô gia gia cho em gọi là Kim Phong Ngọc Lộ hoàn." Lương Tiêu cau mày hỏi : " Hiểu Sương ... lại ngã bệnh à ? Mới đây ...làm anh sợ quá." Hiểu Sương vừa cười vừa đáp lời nó: "Đừng lo chuyện này, em đến đúng giờ là phải uống thuốc, vừa rồi quên mất, nhưng đã uống rồi thì sẽ không sao." Lương Tiêu vẫn còn cảm thấy lo muốn hỏi thêm cho kỹ hơn nhưng hốt nhiên nghe từ xa xa truyền lại tiếng sáo, mơ hồ như có như không,

mỏng mảnh như sợi tơ rót vào tai, thì trong đầu nó chợt lóe lên một ý tưởng, mừng rỡ reo lên: "Em chỉ lo tính tới tính lui làm anh cũng hồ đồ luôn, tuy tính không ra nhưng chả lẽ mình không la lên được hay sao ?" Hiểu Sương run lên gật đầu : "Em ngu thật, miễn là mình chỉ cần la thật to, thể nào gia gia hay cô cô sớm muộn cũng nghe tiếng của mình."

Lương Tiêu đứng lên cất tiếng hú dài, nó tuy tuổi nhỏ khí nhược nhưng hú lên một hồi lâu thì ngưởi thổi sáo đoán chừng đã nghe thấy nên tiếng sáo nhạc nghe đã rõ ràng hơn làm nó mừng rỡ vô cùng. Một lát sau nó nghe một âm thanh phá không và một người miệng còn đang thổi sáo thật là tiêu sái xuất hiên. lão nhân này mặt ngọc thân cao, râu dài trông hết sức phiêu sái chính là lão nhân áo trắng ở trên ngọn Oán Lữ song phong Tả Nguyên. Hiểu Sương hân hoan kêu lên: "Nguyên công công !" Tả Nguyên nghe thanh âm của cô yếu ớt thì cau mày lại hỏi: "Lại phát bệnh phải không ?" Hiểu Sương gật đầu. Tả Nguyên không dám trì nghi, hốt nhiên bế Hiểu Sương lên và cũng không thèm nhìn Lương Tiêu cái nào xoay đầu bỏ đi. Lương Tiêu vội vàng theo gót ông ta nhưng thân pháp Tả Nguyên cực lẹ chỉ hai ba bước sau là đã không còn tung tích, Lương Tiêu đành phải dừng lại thầm nhủ: "Lão già này cố ý bỏ rơi ta chớ gì ?" Nó tức cành hông nhưng lại biết trận pháp này cổ quái nên không thể nào đi loạn được. Nó cô đơn một thân một mình đứng ngây ra tại chỗ đó. Qua một lúc, không thấy ai quay lại, bất giác tự hỏi: "Chẳng lẽ bọn Hoa đại thúc bỏ rơi ta ? Hoặc giả lão đầu tử bạch y đó thống hận ta, cố ý để ta lại đây để ta chết đói, dù không chết đói thì cũng buồn bực mà chết ?" Trong nháy mắt không kìm được quỳ xuống đất hu hu khóc lớn.

Khóc một đỗi thì tâm tình nó khá hơn, Lương Tiêu lau nước mắt toan bò dậy thì hốt nhiên thấy có bóng người di động trên mặt đất nên thất kinh hồn vía la lớn: "Ai đó ?" Bóng người đó lại đứng im lìm và khi Lương Tiêu nhìn thấy rõ hơn thì nó bật cười ha hả, nguyên lai trăng tà giữa hai ngọn núi nên ánh sáng chiếu xuống thạch tượng tạo nên bóng tượng lẫn lộn vào nhau. Lương Tiêu nhìn qua ngó lại thạch tượng rồi lại nhìn bóng tượng trên mặt đất trong bụng nghĩ: "Không biết vào thời khắc nào thì thạch tượng sẽ giống y như bóng của nó."

Nó lại thấy thạch tượng vận chuyển không ngừng, ánh trăng cũng chuyển động không ngừng như đèn tẩu mã, Lương Tiêu mỏi mệt buồn bã liền ngồi xuống xem, chợt thấy một chiếc bóng cầm lấy quyển sách nghiêng người nâng tay lên tựa như đang ngâm tụng thi cú; Không lâu sau thì lại chạy sang một bên và chiếc bóng thứ hai lại tiến ra, một tay trước một tay sau giống như đang bước đi; Chiếc bóng thứ ba lúc này tiến lên vẫy tay nhấc chân, năm ngón tay đánh chéo xuống; Lương Tiêu xem đến đây phúc chí tâm linh, ba chiếc bóng này lại xẹt ngang trong đầu nó như một chuỗi liền lạc.

Lương Tiêu nhảy dựng lên la "Ồ" một tiếng: "Cái này không phải là một chiêu vũ công sao ?" Nghĩ vậy nó bèn quan sát các pho thạch tượng khác và hoảng nhiên đại ngộ : Nguyên lai mỗi pho thạch tượng đều cử tay đưa chân, cúi người lắc đầu đều ẩn tàng quyền lý cực vi diệu nếu dùng liền lạc với nhau thì trở thành vũ công. Lương Tiêu bắt chước các chiêu này đánh ra chỉ thấy cảm giác vi diệu và cực kỳ lợi hại, trong lòng nó nhất thời hết sức kinh ngạc và kỳ lạ.

26. Mê Trận Vô Hình (3)

Nguyên lai tám trăm thạch tượng này chính là một câu đố tuyệt đại mà tiền nhân đã lưu lại, trải qua bao năm tháng nằm tại đây mãi tới hôm nay mới có người hiểu thấu sự huyền bí ở trong. Hai trăm năm trước Thiên Cơ cung đã trải qua hàng trăm kiếp nạn, cuối cùng truyền xuống đời thứ bảy thì sản sinh ra một bậc vũ học kỳ tài tên là Hoa Lưu Thủy, người này lúc mười bảy tuổi đã là Thiên Cơ cung đệ nhất cao thủ; Tới ba mươi tuổi thì nhìn khắp giang hồ khó tìm ra địch thủ. Cũng tới đời vị này thì vũ công của Thiên Cơ cung mới trở thành một nhà riêng biệt. Luận về vũ công thì người này có thể nói là vị đại cao thủ số một của Thiên Cơ cung trong năm trăm năm qua.

Trong thời loạn thế Thiên Cơ cung đã dành lấy nhiệm vụ thủ hộ điển tịch thì đối với người trong cung mà nói tất nhiên không thể không nhắc đến vũ công, nhưng việc thu tập điển tịch và xây dựng "Lưỡng Nghi Ảo Trần" trận mới là việc quan trọng hơn cả. Cho tới khi Hoa Lưu Thủy ba mươi tuổi thì việc mở núi khai sông, xây dựng cự luân đã hoàn tất, chiếu theo đồ hình để lắp ráp cơ quan và thiết lập thạch trụ di động.

Hoa Lưu Thủy một thân vũ công xuất thần nhập hóa nhưng đệ tử trong cung lại chẳng ai đủ sức kế thừa y bát. Ông ta tuy không nói ra nhưng lòng thì rất không thỏa mã về điều này, một hôm đứng nhìn thạch trụ

thì lại sinh ra ý tưởng muốn từ thạch trụ mà khắc thành tám trăm vị thánh hiền rồi gửi gắm pho vũ công tối lợi hại vào các thạch tượng . Chỉ hy vọng trong đám hậu nhân sẽ có người nhìn ra sự ảo diệu bên trong, nếu ai khám phá được thì ngộ tính người đó tất không thấp, hoặc giả có thể thừa kế y bát.

Khắc cả tám trăm bức thạch tượng này cuối cùng cũng đã làm vị đại cao thủ sức cùng lực tận. Khi hoàn thành thì Hoa Lưu Thủy cũng đã lớn tuổi nhưng khi nhìn lại thế hệ sau, thấy kẻ thì học số thuật, người thì mãi lo kiếm sống, hơn cả chục năm như thế không ngờ vẫn không có ai nhìn ra bí mật trong tượng nên lão nhân này không khỏi nản lòng, nhưng vốn tính tình kiêu ngạo nên nhất định chỉ dẫn cứ để vậy mà mang luôn bí mật này vào quan tài, trước khi chết chỉ nói một câu: "Ra câu đố dễ, giải câu đố mới khó, đời sau nếu có ai khám phá được chân ý của lão phu thì không những là kẻ tài giỏi thiên phú mà còn là kẻ hết sức có phúc phận."

Đám tử tôn nghe xong thì cũng không để lòng, chỉ cho đó là lời mê sảng trong lúc gần đất xa trời. Thật vậy, tám trăm thạch tượng trông qua thì chẳng có gì kì đặc mà phải kết hợp nhiều tư thế mới trở thành vũ công; Bởi vì thạch tượng cùng với trận Lưỡng Nghi Ảo Trần vận chuyển không ngừng nên chúng nhân dồn cả tâm sức vào để nghiên cứu trận pháp, chủ yếu tập trung vào phương vị của thạch tượng và hoàn toàn không nghĩ gì đến vũ công, kể cho đến nay đã hơn một trăm năm mà vẫn không một ai phát hiện được bí mật của thạch tượng.

Lương Tiêu nguyên bổn không hiểu gì về trận pháp và gần đây lại thêm luôn nghĩ về việc báo cừu nên trong lòng luôn chỉ muốn học vũ công, thứ hai nữa nó lại có cơ duyên để ánh trăng rọi xuống đúng lúc nên nó mới minh bạch được điều quan yếu của thạch tượng. Từ chỗ đã thông suốt một điều đưa đến thông suốt mọi điều, nó liền theo cách đó tập trung vào quan sát thạch tượng, không chiêu nào không phải là vũ công tuyệt diệu. Nó mừng rỡ không cùng, bao nhiêu tâm sự lo lắng trong lòng đều tiêu tan không còn một mảy. Chính vì trận pháp Lưỡng Nghi Ảo Trần không ngừng vận chuyển nên tám trăm thạch tượng cứ như dòng nước chảy ngang qua bên nó thật linh động như cả một bảo khố vũ học, vô cùng vô hạn chờ nó lĩnh ngộ.

Nó y theo đó mà luyện công mặc kệ thời gian trôi qua như phi tiễn, bất giác đã đến chính ngọ ngày hôm sau. Lương Tiêu chuyên chú luyện vũ công lòng không chút ngăn ngại, tuy vẫn không có cách ra khỏi trận pháp nhưng nó lại không bị thạch trận mê hoặc nữa. Lúc nó cảm thấy bụng đói liền thuận tay sử chiêu "Hàm Quan Hóa Hồ", y theo tư thế của Lão Tử cởi thanh ngưu, một tay ôm ngực, một tay chống đất, rồi ngồi đó một lúc; rồi nó lại sử thế "Quảng Thành Tử Đảo Thích Đan Lô", duỗi người đá ra; Sau đó hai tay dang rộng liên tiếp sử hai chiêu "Mặc Định Giá Thê" và "Lỗ Ban Thác Lương"; Rồi lại rùn xuống đẩy ra phía trước đổi thành "Liệt Tử Di San", trong miệng uốn lưỡi nín thở đó là "Hàn Phi Kết Thiệt"; cuối cùng nó mô phỏng "Mạnh Kha Chi Dũng", khuỳnh vai nén bụng, thẳng đầu đứng sừng sửng, có khí thế coi ngàn vạn người như không. Tới khoảng "Đại Hiền Tâm Kinh" thì tương tự công phu đạo gia "Bát Đoạn Cẩm", nhưng cao minh đầy đủ hơn nhiều.

Lương Tiêu luyện tới luyện lui nhiều bận, chỉ thấy trong miệng luôn tạo ra nước miếng, toàn thân sung túc, chân khí lưu chuyển như minh châu chạy trong kinh mạch, cảm giác đói bụng như tan biến mất. Đang tập luyện bỗng nhiên nó nghe tiếng cước bộ liền quay lại nhìn thì thấy Tả Nguyên đang cười cười bước tới, thấy nó nhìn lại thì ngó nó chăm chăm hỏi: "Ngươi có thể nghe được cước bộ của ta à ?" Nó xoay chuyển tư tưởng rồi đáp: "Lão già đa tâm dữ vậy, rõ ràng là chuyện tấu xảo thôi mà." Thật khó mà ngờ Lương Tiêu tu luyện tâm pháp mới từ hôm qua tới giờ đã tiến tới cảnh giới thông huyền, trong vòng một trượng gió thổi cỏ lay nó cũng cảm thấy được.

Lương Tiêu thấy lão liền thu lại chiêu thế, lãnh đạm nhìn lão. Tả Nguyên vốn dĩ cho là khi gặp nó sẽ vui mừng phát khóc, ít nhất cũng hướng về phía lão cầu xin, không ngờ Lương Tiêu lại lạnh lùng như vậy thì hết sức ngạc nhiên, kinh ngạc nhíu mày, nói: "Thằng nhỏ, ngươi tưởng lão phu tới để dẫn ngươi ra đó à ?" Lương Tiêu hận lão đêm qua bỏ rơi nó lại trong thạch trận nên trề môi đáp lại: "Ta không ra đâu !" Tả Nguyên nổi khí tức nhưng lại suy nghĩ "Nhân quanh đây không có ai sao mình không bức bách tiểu tử này phải nói ra can hệ của nó với Tiêu Thiên Tuyệt chứ ?" Hốt nhiên thủ trảo nhắm vai của Lương Tiêu chụp tới. Lương Tiêu nghe tiếng gió, liền sử chiêu "Thủy Hoàng Dương Tiên" tay vung ngang ra, nháy mắt đầu ngón tay đã đánh tới cách eo lưng của lão độ nửa thốn. Tả Nguyên thấy một chiêu này như gió giật lửa táp thật không thể tưởng tượng nổi. Lão lạ lùng kinh dị vội vung ngọc địch lên đánh xuống tay của Lương Tiêu, tay phải vẫn tiếp tục phóng tới chụp vai của nó. Lương Tiêu chợt giống như kẻ say rượu, lảo đảo hai bước lọt ra khỏi trảo thế của lão, cánh tay nó đang vung ra biến thành chặt xuống, chiêu này chính là "Xích Tinh

Trảm Xà" lấy ra từ điển tích Hán cao tổ Lưu Bang say rượu trảm bạch xà, nhìn thì thấy chân đạp xuống hư phù , thực ra lại ẩn tàng sát cơ.

Tả Nguyên đã biết lợi hại, ngọc địch nhắm mạch môn Lương Tiêu điểm tới. Lương Tiêu trừng mắt quát lớn, trong lúc quát động tác liền như đang cưỡi chiến mã, vươn người tới, song chưởng múa ra trước, đầu bàn chân đá xéo ra, đó là chiêu "Vũ Vương Huy Qua." Tả Nguyên thấy nó khuôn mặt nhỏ rướn tới, lại cố làm ra vẻ phẫn nộ, trông cực kỳ hoạt kê, nhưng tay đánh chân đá lại thập phần tinh diệu thì lòng không khỏi thấy kì lạ, nghĩ thầm: "Tiêu Thiên Tuyệt vũ công vô cùng quỉ dị, không hiểu hắn ta ở đâu có được chiêu số chí đại chí cương có thể đẩy lùi cả thiên quân thế này ?" Lão càng đấu càng có cảm giác mê hoặc. Lương Tiêu la hét quát tháo liên tiếp sử "Thần Nông Huy Sừ", "Hiên Viên Đăng Nhạc " , "Nghiêu Trí Thiên Hạ " , "Vũ Vương Khai San" , "Thuấn Vũ Can Thích" , "Thương Thang Cầu Vũ" , " Thối Tị Tam Xá", "Vấn Đỉnh Trung Nguyên" một hơi tám chiêu, đều là công phu nằm trong "Đế Vương Cảnh" thật là cương nhu tinh tế, tiến thối mạc trắc, có khí thế bao trùm trời đất, nuốt chửng cả thế gian.

Tả Nguyên tự thị thân phận, vốn không muốn cùng một đứa nhỏ hơn thua nên chưa nhiều nội lực, nào ngờ nó sử ra một mạch tám chiêu mà lão vẫn không bắt được nó, ngược lại thấy nó càng thêm bạo gan, đánh ra hết kỳ chiêu này lại tới kỳ chiêu khác liên miên không dứt thì trong lòng bắt đầu mất kiên nhẫn, hốt nhiên một tay hóa giải chiêu "Thái Tông Thịnh Đường" của Lương Tiêu, một tay giắt ngọc địch vào eo lưng rồi sử luôn bài "Bàn Vũ Chưởng" đánh tới, song chưởng khi bắt đầu đánh ra nhẹ như lông hồng, khi đến nơi nặng tựa Thái Sơn. Lương Tiêu tiếp được hai chiêu thì đã phải thối lui mười bước, bị lão bức thoái đến dưới tảng cự thạch. Nó cấp tốc sử chiêu "Tôn Quyền Sát Hổ", hết sức cương dũng chém phạt ngược lại, nhưng vì kình lực không đủ nên vừa xuất chiêu thì đã bị chưởng của đối phương đánh lùi. Tả Nguyên buông tiếng cười lạnh lẽo, hữu chưởng múa lên rồi nhẹ nhàng phiêu hốt đập xuống đầu Lương Tiêu. Đúng vào lúc này đột nhiên có tiếng người kêu lên: "Tả lão, hạ thủ lưu tình !" Tả Nguyên cau mày, thu chưởng lui lại. Lương Tiêu trợn mắt nhìn lại thì thấy Hoa Thanh Uyên đang đứng ngoài xa, nó mừng rỡ kêu lên: "Hoa đại thúc, sao bây giờ mới xuất hiện ? Hại ta bị lão này đấm đá !" Hoa Thanh Uyên đưa mắt nhìn Tả Nguyên rồi mới lắc đầu nói : "Trận pháp này rộng lớn vô cùng, cháu không nên chạy lung tung lên như thế, tìm ra cháu hoàn toàn không dễ chút nào !" Lương Tiêu ngoát miệng chỉ vào Tả Nguyên nói: "Lão già này đêm qua rõ ràng đã tìm ra cháu nhưng lại cố ý không dẫn cháu ra." Tả Nguyên tuy trong miệng thì nghiến răng nhưng ngoài mặt lại cười nói : "Nói bậy, đêm qua Hiểu Sương phát bệnh ta phải cấp tốc mang nó ra khỏi trận pháp nên mới quên ngươi." Trong lòng lão lại nghĩ : "Toàn là tại tiểu tử ngươi gây họa nên lão phu đương nhiên muốn ngươi phải chịu khổ đầu." Lương Tiêu nói: "Vậy sao sau đó ngươi không trở lại dẫn ta ra? Rõ ràng là ngươi muốn hại ta." Tả Nguyên thản nhiên đáp: "Thạnh trận này bất cứ lúc nào cũng luôn luôn biến hóa, sau khi ta đã xuất trận rồi, muốn trở lại tìm ngươi ta phải bắt đầu tìm lại từ đầu." Lão lại vội thêm, "Cần nói cho ngươi rõ thêm, mới đây ta đã dùng tiếng sáo để tìm ngươi nhưng không nghe ngươi đáp lại một tiếng nào." Hoa Thanh Uyên gật đầu: "Không sai !"

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Xem ra bọn họ đi tìm ta không phải là chuyện giả. Chắc là ta mãi mê lo xem xét các thạch tượng nên không còn hay biết gì khác cả." Nghĩ vậy thì bao nhiêu chỗ nghi ngờ đều tiêu tan hết, nó có vẻ xấu hổ nên cúi gầm mặt nhưng trong lòng đối với lão già thì vẫn còn bất mãn, nó kéo chéo áo Hoa Thanh Uyên nói: "Hoa đại thúc, cháu chỉ đi theo chú, nhất định không theo lão già này để tránh lão gạt cháu đi lạc." Hoa Thanh Uyên thấy nó nhỏ nhen như vậy thì cũng phải bật cười.

Ba người sánh vai cùng bước, Tả Nguyên bỗng hỏi: "Tiểu oa nhi, vừa rôi ngươi đã dùng công phu gì vậy?" Lương Tiêu nghe hỏi thì tỉnh ngộ rằng Tả Nguyên không hề biết đến bí mật của các thạch tượng, nó thầm nghĩ: "Lão già ngươi vốn không phải là hảo nhân, ta cần gì phải nói cho ngươi nghe chứ?" Nó chu mỏ lên làm bộ không nghe. Tả Nguyên hỏi phải kẻ điếc, mặt xạm lại, lão thấy vũ công Lương Tiêu sử dụng cùng với vũ công của lão như cùng có một xuất xứ, tuy nội lực bất túc nhưng uy lực vẫn không thể coi thường, bất giác lão lại cảm thấy buồn bực vô cùng.

Ba người đi trong thạch trận khoảng chừng bảy, tám dặm lộ trình vẫn chưa nhìn thấy ra đến ngoài, làm Lương Tiêu phải thầm kinh hãi: "Trận pháp này quả nhiên dễ sợ thật, bị lạc đúng là không dễ gì tìm ra." Nó nghĩ tới vừa rồi phải qua một cơn khổ đầu, cho đến lúc này vẫn còn sợ hãi, bèn níu chặc góc tay áo của Hoa Thanh Uyên, càng không dám nghĩ tới chuyện chạy loạn ra ngoài dù chỉ nửa bước.

Đi được một đỗi đường, Tả Nguyên không nói một lời nhắm hướng đông bắc bỏ đi. Lương Tiêu thấy lão khuất dạng thì cảm thấy khoan khoái, hỏi han Hoa Thanh Uyên về sự kỳ diệu của thạch trận, nhưng "Lưỡng

Nghi Ảo Trần trận" vốn là tâm huyết bảy đời của họ Hoa kết tụ lại, đạo lý vô cùng tinh vi nên Hoa Thanh Uyên không thể trong nhất thời giải thích cho minh bạch, lại sợ bị phân tán tâm thần sẽ đi trật đạp sai nên chỉ luôn mồm nói là sau này sẽ giải thích thêm. Lương Tiêu tức mình nên lúc đầu đã muốn kể cho Hoa Thanh Uyên về bí mật của các thạch tượng nhưng lại đổi ý, thầm nghĩ: "Là ông không nói trước, đợi ngày sau ta luyện thành, đem ra sử dụng cho ông thất kinh một phen." Nghĩ vậy nên vẻ mặt nó lộ vẻ cười đắc ý. Hoa Thanh Uyên thấy nó bỗng dưng cười vô cớ, trong lòng thấy kì quái nhưng vốn tính ý khoan hòa nên cũng đáp lại bằng một nụ cười và cũng không hỏi gì hơn.

Lại đi thêm độ ba dặm nữa thì cuối cùng họ cũng ra khỏi thạch trận, Lương Tiêu ngó xung quanh chỉ thấy phía trước vách núi chập chùng, bao quanh một thung lũng chu vi vài chục dặm, nhiều dòng suối nhỏ trên vách núi đổ về một dòng suối lớn xanh trong, dòng thanh khê này nối liền hai hồ nước nhỏ, bờ hồ có nhiều hoa cỏ cây cối, ẩn hiện phía sau là những mái lầu các cong cong. So với cảnh tượng hùng vĩ của bên ngoài cốc thì trong cốc lại bình đạm đơn giản hơn nhiều, chỉ có điều là ở bờ hồ có một tòa đài cao, xung quanh lại có những vật kì quái lạ lùng nó chưa từng thấy bao giờ.

Hoa Thanh Uyên thấy Lương Tiêu thập phần hiếu kỳ nên dẫn nó lại tòa đài cao, vừa cười vừa nói: "Đài này gọi là Linh Đài." Y chỉ vào một quả cầu cổ quái đang được khu động bằng thủy lực và giải thích: "Đó là Hồn Thiên Nghi, dùng để tính toán vận hành của tinh tú". Rồi lại chỉ vào một cái bình bằng đồng trên có tám con rồng đang ngậm châu, bên dưới có tám con cóc bằng đồng rồi giải thích: "Đó là Địa Động Nghi, dùng để đo lường khi núi lở và sóng thần hay khi có động đất và hỏa sơn. Bên trái có cái tam giác đồng, chính là Lượng Thiên Xích, dùng để đo độ cao của núi, bên phải là trục đồng tên là Định Hải Châm, dùng để đo mực sâu của sông biển, nếu dùng chung với Ba Động Nghi thì có thể theo dõi hiện tượng của thủy lưu để tính ra lúc nào có thủy hạn và tai tình." Hoa Thanh Uyên lại chỉ mọi khí giới thiên kỳ bách quái và nhất nhất đều giải thích cho Lương Tiêu nghe, thật đúng là không thiếu vật sự lạ lùng đẹp mắt, như vật mỗi nửa thời thần lại kêu lên một tiếng, có hình nhân nhỏ bằng bạc ca vũ là cái Thủy Chung của Ba Tư, hay Thủy Tinh Cầu chứa đầy thủy ngân, trên mặt khắc đầy số tự, Hoa Thanh Uyên gọi đó là "Âm Dương Nghi", dùng để đo độ nóng lạnh.

Tòa Linh Đài quả thật đã tụ tập trí tuệ của vô số các bậc trí giả cổ kim. Lương Tiêu tuy tận mắt thấy tai nghe mà cơ hồ vẫn không tưởng tượng nổi, trong lòng thằng bé bội phục không biết đến mức nào mà kể, không nhịn được nhảy lên ngồi trên chiếc xe chỉ nam bằng đồng mà Hoàng Đế dùng để phá Xi Vưu. Cỗ xe chỉ nam này mỗi lần điều động cơ quan lại tự chạy được tới mấy trượng, phía hữu có đồng nhân tay luôn luôn chỉ đúng phương nam, phía tả có đồng nhân hai tay đánh trống, tiếng vang cong cong.

Lương Tiêu ngắm nghía một hồi mới nhảy xuống rồi bỗng máu nghịch của nó nỗi lên, liền nhảy tuốt lên Hồn Thiên Nghi. Hồn Thiên Nghi bên trong có một quả thiên cầu, bên trên khắc đồ cảnh của tinh tú, mỗi vì tinh tú trên thiên cầu đều nằm đúng phương vị thật, Lương Tiêu một chân đặt vào trụ cầu, một chân đạp vào giữa thiên cầu làm nó lật chuyển, các vì tinh tú lập tức hỗn loạn phương vị cả lên.

27. Mê Trận Vô Hình (2)

Hoa Thanh Uyên trở tay không kịp, hết sức kinh sợ thì chợt nghe một tiếng quát giận dữ và một đạo thân ảnh như bay từ trên đài hạ xuống vung tay nắm lấy tay Lương Tiêu ném xuống đất mạnh đến mức đầu hoa mắt váng, trỗi dậy nhìn thì thấy một lão giả mặc hoàng bào, râu tóc bạc phơ, hai gò má gầy gò đang nhìn nó với cặp mắt giận dữ. Lương Tiêu máu nóng nỗi dậy múa quyền nhắm vào ngực lão giả đánh tới thì Hoa Thanh Uyên đã đưa tay phong trụ quyền thế của nó và hướng vào người này nói cung kính nói : "Minh lão, lỗi chính là do ta ! Xin người đừng quở trách nó."

Hoàng bào lão giả hừm một tiếng không thèm nhìn y lại nhìn xéo sang Lương Tiêu nói: "Ngươi là ai, dám làm rối loạn Hồn Thiên Nghi của lão phu, hừ ! Ngươi mà không sửa lại được thì đừng hòng đi xuống !" Lương Tiêu thấy sau lưng ngấm ngầm đau đớn, nổi giận nói: "Ta không sửa lại thì sao ?" Hoàng bào lão giả trong mắt bắn ra tinh quang chớp ngời đưa tay chụp lấy nó, Lương Tiêu tránh không kịp nên bị hoàng bào lão giả nắm lấy đưa lên cao, nói lớn : "Ngươi mà không sửa được lão phu sẽ quăng ngươi xuống đài."

Linh Đài cao ước chừng mười trượng, nếu hoàng bào lão giả từ trên ném mạnh một cái thì có mười Lương Tiêu cũng phải mất mạng tại chỗ. Nhưng tiểu tử này thiên sinh quật cường, bộ dạng nó giống như thà chết

chứ không chịu thua ngang bướng hét lên: "Không sửa, ngươi có gan thì ném ta đi." Hoa Thanh Uyên vốn biết lão giả này nói là làm nên hoảng hốt kêu lên: "Minh lão, tiểu hài này nghịch ngợm lão không phải hạ mình tranh cãi với nó, chuyện Hồn Thiên Nghi sẽ do Thanh Uyên làm lại cho."

Lương Tiêu hét lớn: "Hoa đại thúc, ông sao phải ba lần bảy lượt hạ mình với lão đầu tử này chứ ?" Hoa Thanh Uyên không biết nên khóc hay nên cười nhưng thật ra thì y đang ngưng thần nín thở, cúi đầu thõng tay, lòng nghĩ "Hài tử, mọi sự ta đều vì ngươi cả." Hoàng bào lão giả nhìn xéo sang Hoa Thanh Uyên, cười nhạt: "Ngươi càng ngày vô lễ, đem ngoại nhân vào mà không báo trước cho ta hay, vào Linh Đài phá phách loạn xạ. Hừm, nếu ngươi là cung chủ thì Thiên Cơ cung sợ là đã bị hủy hoại bởi tay ngươi rồi !"

Hoa Thanh Uyên mặt đỏ tới tận chân tóc, ấp úng nói: "Minh lão ...Minh lão giáo huấn rất đúng." Hoàng bào lão giả lạnh lùng nhìn y, tỏ vẻ khinh miệt, rồi ném Lương Tiêu sang một bên, ống tay áo phiêu phưỡng bốc lên bỏ đi. Lương Tiêu lồm cồm bò dậy muốn đuổi theo nhưng chỉ thấy một bóng vàng xẹt đi như thiểm điện thoáng cái đã biến mất sau cây cối, nó dậm chân nói: "Hoa đại thúc, sao ông không ngăn lão lại để cháu tính sổ với lão." Hoa Thanh Uyên cười khổ: "Thôi đi, vị lão tiên sinh này vũ công cực cao, đừng nói là ngươi mà ngay cả ta còn đánh không lại ông ta."

Lương Tiêu nói: "Lúc nãy lão ấy ra chiêu chụp cháu, tuy lẹ nhưng cháu có cách để phá." Nói rồi liền chuyển bộ múa quyền, nó ngửa người ra, song thủ như đang hái hoa, sử chiêu "Trang Chu Mộng Điệp", sau đó lại uốn mình nhảy lên không biến thành chiêu "Kê Khuyển Thăng Thiên", chiêu này lấy từ điển tích Hoài Nam Vương Lưu An đời Hán, Lương Tiêu đang ở giữa không trung lại khoa chân đá ngược lại và song chưởng đánh xéo xuống như đang vượt nước chém sóng, chiêu này gọi là "Hứa Thận Đồ". Hoa Thanh Uyên nhìn hai chiêu trước thấy biến hóa kỳ diệu, quả nhiên có thể khắc chế thủ pháp của lão giả nọ, chiêu thứ ba dùng để phản kích, cực kỳ lăng lệ , nên cảm thấy quái lạ, chờ cho Lương Tiêu hạ xuống liền hỏi: "Ngươi hiển nhiên là biết cách phá nhưng sao lại không làm ?"

Lương Tiêu cũng tự lấy làm lạ, gãi đầu: "Cái này ...Lão già đó xuất thủ lẹ quá chừng, cháu chưa kịp nghĩ thì đã không còn dịp để ra chiêu." Hoa Thanh Uyên mỉm cười: "Vậy là đúng rồi! Cái này gọi là một nhanh hơn ba chậm, chiêu thức của ngươi rất lợi hại nhưng công lực lại không bằng; Chỉ cần đối phương nhanh hơn là ngươi không có cơ hội xuất thủ." Lương Tiêu nói: "Muốn nhanh thì phải làm sao?" Hoa Thanh Uyên đáp lời: "Chỉ có dụng tâm khổ luyện, luyện đến một mức độ nhất định thì tự nhiên chiêu thế sẽ trôi chảy, nhanh chậm lúc đó sẽ tùy tâm xuất phát." Lương Tiêu im lặng không nói gì nhưng lòng đã ngầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ khổ luyện công phu để lần tới nó sẽ nắm lão đầu nhi nọ, ném lão mòng mòng cho lão phải bể đít ra làm tám miếng mới hả. Nghĩ tới đó nó lại hứng chí trở lại, không nghĩ đến chuyện náo loạn nữa, theo Hoa Thanh Uyên ra khỏi Linh Đài. Hai người đi xuyên qua một khoảng rừng, phía trước dương liễu xanh tươi làm nổi bật nhà cửa san sát, tường trắng quanh co dài tới mấy dặm. Xuyên qua một cái cửa vuông thì mùi hương lạ tỏa lên, trước mắt toàn là màu tím, những cánh hoa như đàn bướm giữa cuồng phong, không ngừng bay lượn đuổi nhau.

Hai người đi xuyên qua hai nhà thủy tạ, thỉnh thoảng lại gặp tùy tùng, thị nữ, thấy Hoa Thanh Uyên đều cười gọi hỏi thăm, hoàn toàn chẳng có gì là phân biệt chủ tớ, Lương Tiêu lấy làm ngưỡng mộ: "Ai ai cũng thích Hoa đại thúc, ta mà có được chừng một nửa tính tình dễ gần này của ông ta thì tốt biết chừng nào." Hai người đến một cái cửa tròn, trước cổng chạm hai câu đối, Lương Tiêu hứng khởi nhẩm đọc luôn: "Chân ... tục, à, mấy chữ giữa là chữ gì đây?", nó lại nhìn về cột đá phía tả rồi cau mày, "Điều ... tâm, a, người này không biết viết sao vậy cà?"

Hoa Thanh Uyên cố nhịn cười: "Tiêu nhi, hai hàng chữ thảo này không phải ai cũng viết được. Phải đọc là Chân thủy tẩy trần tục, thanh âm địch phàm tâm (nước trong tẩy trần tục, âm sáng rửa phàm tâm), à, chữ nằm ngang kia ngươi có nhận ra không?" Lương Tiêu nhìn qua đáp: "Tâm thủy mộc ..." nó tự biết ngay là mình sai, hết sức xấu hổ, mặt đỏ lên tới mang tai.

Hoa Thanh Uyên than: "Chữ này đọc là tố cầm tâm thủy tạ ." Lương Tiêu dương hai mắt lên nhìn kỹ thì thấy những chữ này đóng mở hoàn toàn không bị ngăn ngại câu thúc, thật là thích hợp với tì vị của nó, thuận tay chỉ vào phần lạc khoản của hai câu đối, đọc ra từng chữ: "Lạc Hồn Cuồng Sinh tửu thư." (Thơ rượu của Lạc Hồn Cuồng Sinh). Hoa Thanh Uyên cười : "Lần này ngươi đọc gần đúng rồi đó, nhưng không phải là lạc hồn mà là lạc phách , không phải tửu thư mà là túy thư ." Lương Tiêu đắc ý đáp lời: "Lạc hồn lạc phách, tửu thư túy thư gì cũng giống nhau mà." Hoa Thanh Uyên cả cười, bỗng nghe từ trong cổng có

tiếng đàn vọng lại nên không tiện nói thêm, kéo Lương Tiêu sãi bước tiến vào cửa tròn.

Đi một đoạn không xa thì tới cuối nhà thủy tạ, ở đó có một lư hương vàng đang tỏa khói trắng, khói hương từ từ tan vào không khí xung quanh, mùi thơm ngát. Một nữ tử mặc áo lụa đen đang ngồi xếp bằng, bàn tay mềm mại trắng như tuyết đang khảy dao cầm. Hoa Mộ Dung đứng bên tả nữ tử đó, Hoa Hiểu Sương thì đang tựa vào người một mỹ phụ y phục màu lam. Mọi người thấy Lương Tiêu thì mỉm cười nhưng không nói gì.

Lương Tiêu nhìn nữ tử đang khảy đàn niên kỷ độ chừng chưa tới tam tuần, khuôn mặt như băng tuyết, đôi mắt như nước mùa thu, thanh dật tú mỹ có thể gọi là bậc quốc sắc, tuy y phục giản đơn nhưng từ trên xuống dưới đều toát ra khí chất ung dung cao quí làm người nhìn phải vô cùng ngưỡng mộ.

Đầu tiên tiếng đàn nhỏ nhẹ phiêu hốt như đóa phù dung tấm tức khóc giọt sương mai, như đóa hương lan ngậm cười, nhưng lại có hiệu lực làm khiên động lòng người; Lương Tiêu nhìn thấy Hoa Hiểu Sương đang cười với nó thì toan gọi chào nào ngờ tiếng đàn bỗng vươn cao, như vách núi cao ngàn trượng cao không thể tưởng tượng, Lương Tiêu nghe thấy trong lòng chấn động. Mỹ phụ áo lam nhíu mày bịt tai Hiểu Sương lại. Tiếng đàn càng lúc càng cao hơn như tiếng chim thanh vũ, chót vót như mây trời, không thể nào cao hơn nữa. Nhịp tim Lương Tiêu cũng theo đó mà trở nên khẩn trương. Bỗng dưng tiếng đàn hạ xuống tựa như từ ngọn núi cao vạn thước rơi thẳng xuống hố sâu vạn trượng, tâm tình Lương Tiêu cũng rơi theo tiếng đàn, thoáng chốc đã sinh ra mê loạn.

Tiếng đàn trở nên ngập ngừng một lát rồi từ từ nhanh hơn, lúc đầu như mưa rơi xuống rừng hoa, dần dà biến thành tiếng đao thương, trở đi lập lại, rồi tiếng đàn trở nên kịch liệt, tựa như núi Côn Lôn nát vụn, như tiếng sấm sét trong không trung, hàm ẩn lòng phẫn nộ. Máu huyết Lương Tiêu nhộn nhạo, tim đập thình thịch. Lúc này tiếng đàn bỗng nhiên buông lỏng, chuyển thành thong thả như người vợ trầm ngâm ngóng đợi, như nhi nữ nói lời chia ly, mang vẻ buồn khổ thê lương không nói thành lời; cứ như thế một hồi lâu, cuối cùng khi tiếng đàn im bặt mọi người mới bừng tỉnh, đều không biết tại sao sáu sợi dây đàn đã bị đứt ra từng khúc.

Nữ tử mặc y phục đen thẩn thờ nhìn chiếc đàn đứt dây hồi lâu, trầm tư: "Ly sầu lại thêm ly sầu, qua qua lại lại rồi cuối cùng cũng đứt ruột mà thôi." Trong lòng đau xót, đẩy dao cầm sang một bên chợt nhìn thấy Lương Tiêu nước mắt dàn dụa trên má thì không kềm được ngạc nhiên kêu lên một tiếng trong trẻo, giọng thắc mắc: "Đứa bé này còn nhỏ thế mà nghe hiểu được sao?"

Chúng nhân thấy Lương Tiêu thương tâm khóc như thế thì đều lấy làm lạ, Hoa Mộ Dung hỏi: "Sao ngươi lại khóc ?" Lương Tiêu nghe vậy thì giật mình, vội vàng quẹt nước mắt, chống chế: "Ai khóc chứ ? Lão tử ... lão tử chắc có hạt cát lọt vô mắt ..." Hoa Mộ Dung buồn cười, gạt phăng: "Chuyên gia lừa đảo không dùng cách lừa dối này được đâu, ở đây ai cũng đã thấy rõ ràng là ngươi khóc." Lương Tiêu đang buồn bã lại xấu hổ nên tức giận mắng: "Ta khóc ra sao ? Khóc đám tang người à?" Hoa Mộ Dung tức tối, quyền trắng như phấn đưa lên thì nữ tử áo đen mỉm cười khoát tay, Hoa Mộ Dung phải hạ tay xuống nhưng cũng trừng mắt hậm hực nhìn Lương Tiêu.

Nữ tử áo đen ngưng thần nhìn Lương Tiêu mỉm cười: "Hiểu Sương nhắc tới Tiêu ca ca là ngươi phải không?" Lương Tiêu nhìn sang Hiểu Sương một cái rồi gật đầu. Nữ tử áo đen vẫy tay gọi nó: "Lại đây." Lương Tiêu thấy thần sắc thân thiện và không ai nói gì thì bước tới, bất ngờ hữu thủ của hắc y nữ tử như cánh bướm ngọc bay ra phất vào huyệt khúc trì của nó. Lương Tiêu không kịp suy nghĩ sử ra "Đạn Tự Quyết" trong "Như Ý Ảo Ma Thủ", lật tay búng ra nhắm vào mạch môn của nữ tử bắn tới, Tiêu Thiên Tuyệt đã từng dùng tuyệt chiêu này bắn mù hai mắt Vân Vạn Trình. Lương Tiêu tuy công lực thô thiển nhưng chiêu thức tinh diệu không thể coi thường.

HẾT CHƯƠNG 9

28. Khả Thị Duy Ngã (chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình)

Nữ tử áo đen cười nhẹ, tay như hồ điệp xuyên hoa, nhanh nhẹn tránh khỏi chỉ lực của Lương Tiêu, hai ngón tay trắng như tuyết nhẹ nhàng điểm tới "Thiếu Uyên" huyệt của Lương Tiêu. Nó cấp tốc dùng hữu thủ sử "Phong Tự Quyết" ngăn hai ngón tay của nàng, tả thủ sử "Câu Tự Quyết", năm ngón như lưỡi búa, móc lại

nhằm huyệt "Thái Dịch" của nữ tử, nhưng cánh tay nữ tử tựa như không phải làm bằng xương thịt, chớp nhoáng đã từ giữa song thủ của nó thoát ra. Lương Tiêu toan lùi lại thì năm ngón tay của nữ tử đã nhẹ nhàng như gió nhắm vào ngực nó phẩy tới, nhưng nó không chịu kém liên tiếp sử hai chiêu "Phá Tự Quyết" và "Niệp Tự Quyết" để hóa giải.

Hai người cách xa giá đàn, ba cánh tay xoắn vào nhau. Nữ tử vẫn thản nhiên ngồi một chỗ, tuy chỉ dùng một tay nhưng phiêu hốt không chừng, thiên biến vạn hóa làm Lương Tiêu không có thì giờ để thở, nó đã dùng nhị thập tứ quyết của "Như Ý Huyễn Ma Thủ" gồm có câu quyển, thiêu hoàn, đạn phá, nữu niết, thôi nã, huy phất, tiệt phách, điểm sáp, niêm chiết, phong án, tê trảo, triền niệp, sau một lúc liên tục sử ra vẫn vô phương thoát thân. Chỉ trong khoảnh khắc nó đã đánh hơn trăm chiêu, Lương Tiêu lại sử Triền Tự Quyết, song thủ nó nhắm vào cổ tay của nữ tử để vặn. Đôi mày xinh đẹp của hắc y nữ tử khẽ động, co tay lại đẩy vào khuỷu tay Lương Tiêu, nó chỉ thấy một đạo đại lực tràn tới như nước lũ, tức thì bị đẩy ra xa hơn một trượng, ngã ngồi trên nền đá xanh, lưng lại đụng vào lư hương vàng binh một cái. Lương Tiêu đầu váng mắt hoa, ngoát miệng toan mắng chửi thì chợt nghe Hoa Thanh Uyên hướng về nữ tử áo đen hấp tấp gọi: "Mẹ!"

Lương Tiêu nghe vậy thì trông nó giống như vừa nuốt vào mấy chục con nhái, miệng há ra không ngậm lại được, chỉ ngẩn ra nhìn trân trối nữ tử y phục đen. Nữ tử này đoán được nó đang nghĩ gì mỉm cười nói: "Không sai, lão thân là Hoa Vô Xuy, cung chủ Thiên Cơ cung." Lương Tiêu lấy làm lạ: "Bà...bà là bà nội của Hiểu Sương?" Hoa Vô Xuy gật đầu: "Ừ."

Lương Tiêu định thần trở lại: "Bà...bà so ra trẻ hơn nữ nhi của bà? Bà không thể già sao?" Hoa Mộ Dung nghe lời nó giống như có kim châm, muốn nhân cơ hội này để trêu chọc cô thì tức giận lắm nhưng đang có mẫu thân ở đó nên không tiện phát tác. Hoa Vô Xuy hơi rung lên vì bật cười: "Thế gian thực có tuổi thanh xuân vĩnh viễn sao? Ta bất quá tu luyện huyền công cũng có chút ít thành tựu, đại khái là so với người thường thì có trẻ hơn một ít nhưng sinh lão bệnh tử vẫn theo lẽ tự nhiên. Lẽ tự nhiên bao trùm tất cả, không có lối thoát!" Trong giọng nói tiếng cười có âm hưởng của sự cô độc triền miên bất tận, Lương Tiêu nhìn kỹ quả thấy ở đuôi mắt bà có nếp nhăn rất nhỏ khó mà nhìn thấy.

Hoa Vô Xuy nhìn Lương Tiêu một lúc bỗng nhiên nói: "Tiêu Thiên Tuyệt có ba đại đệ tử, hai nam một nữ." Câu nói này hết sức đột ngột, Lương Tiêu nghe được thì ngạc nhiên vô kể, không biết tại sao bà ta lại đề cập tới việc này, bỗng lại nghe Hoa Vô Xuy nói: "Đại đệ tử Tiêu Lãnh người Khất Đan, đồng tộc với Tiêu Thiên Tuyệt, lúc trước ở Khố Nhĩ Lí Đài, với một ngọn Hải Nhược Đao áp phục quần hùng Tây Vực, chính là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng của Mông Ca Hãn. Nhị đệ tử Bá Nhan, là người Mông Cổ Bát Lạt Bộ, tinh thông binh pháp, kiêu dũng tuyệt luân, trợ giúp Hốt Tất Liệt bình định chư vương, là trọng thần của triều Nguyên, thống suất thiên quân vạn mã; Còn tam đệ tử là Tiêu Ngọc Linh, theo lời đồn là hậu duệ của hoàng tộc Mông Cổ."

Lương Tiêu không hiểu tại sao bà ta lại đột nhiên giải thích chuyện này, lòng cảm thấy kì quái. Lại nghe Hoa Vô Xuy mỉm cười nói: "Lúc trước ta đã dùng Xuyên Hoa Điệp Ảnh Thủ đấu hơn một trăm chiêu với Tiêu Thiên Tuyệt, đối với Như Ý Ảo Ma Thủ của y tuy không hiểu tâm pháp nhưng chiêu thức thì vẫn nhớ rõ. Công phu "Như Ý Ảo Ma Thủ" của ngươi tuy hỏa hầu còn thấp nhưng chiêu thức biến hóa so với Tiêu Thiên Tuyệt là một. Nếu không phải do đích truyền quyết khó đạt đến mức này. Có người nói Tiêu Thiên Tuyệt vũ công chuyên về quỉ dị, thực ra đã coi thường y. Nghe nói tam đại đệ tử của y, Tiêu Lãnh thiện về quỉ dị ngoan độc, Bá Nhan thiện về cương mãnh sắc nhọn, chỉ có Tiêu Ngọc Linh thiện về linh động phiêu dật, như ta thấy vừa rồi thủ pháp của ngươi chuyên về phiêu dật linh động, đúng là ngươi đã được Tiêu Ngọc Linh chân truyền!"

Khuôn mặt nhỏ của Lương Tiêu trắng bệt, cắn môi: "Hay lắm, bà biết nhiều điều nhỉ?" Hoa Vô Xuy cười: "Không sai, ta biết nhiều điều." Lương Tiêu lớn tiếng: "Bà cũng giống như mấy lão đầu tử không cho ta đi, đúng vậy không?" Hoa Vô Xuy cười: "Nói vậy cuối cùng là ngươi đã thừa nhận?" Lương Tiêu tuy trăm lần không muốn thừa nhận Tiêu Thiên Tuyệt là sư công nhưng đã bị mọi người nhìn thấy cả, vả lại cũng chẳng còn cách nào khác đành chu mỏ nói: "Thừa nhận thì thừa nhận." Hoa Vô Xuy cười nhẹ: "Kì thật ta không hoàn toàn biết chắc." Lương Tiêu ngẩn ra, lại nghe Hoa Vô Xuy nói: "Tam đại đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt tên tuổi vang dội thiên hạ không ai không biết, ta thật đã cùng Tiêu Thiên Tuyệt giao thủ, nhưng sở trường của ba đại đệ tử của y là ta tự nghĩ ra, nói Tiêu Ngọc Linh chuyên về linh động phiêu dật chẳng qua là do ta đã thấy công phu của ngươi nên mới nói như vậy!" Bà ta vừa nói đuôi mắt vừa lộ vẻ cười cười, Lương

Tiêu không nhịn nỗi phải thất thanh la lên: "Bà...bà là kẻ lường gạt."

Hoa Vô Xuy cười: "Đúng vậy, chỉ nên trách ngươi quá ngu ngốc nên bị ta lừa." Rồi bà tiếp lời: "Ngươi muốn học Thái Ất Phân Quang Kiếm sao ?" Lương Tiêu buột miệng nói: "Đúng vậy." Hoa Vô Xuy cười: "Ta có thể dạy ngươi" Lương Tiêu cả mừng: "Hay quá, đa tạ." Hoa Vô Xuy khẽ lắc đầu, thở dài: "Bất quá..." Lương Tiêu trong lòng trầm xuống, hấp tấp hỏi: "Bất quá thế nào?" Hoa Vô Xuy thản nhiên nói: "Bất quá ngươi quá ngu dốt, dù có cố gắng cả đời cũng luyện không thành!" Lương Tiêu như bị sét đánh, kêu lên: Bà...bà nói gì...ai quá ngu dốt, ta ... ta ..." Nó từ nhỏ đã hay gây chuyện thị phi nên kiểu thóa mạ nào cũng đã bị chửi qua, nhưng chưa từng có ai nói nó "quá ngu dốt", mà người nói nó thông minh thì lại nhiều. Câu này của Hoa Vô Xuy, quả thực nó nằm mơ cũng không nghĩ tới. Hoa Thanh Uyên thấy vậy toan nói nhưng Hoa Vô Xuy đã xua tay, ông hơi biến sắc nhưng đành ngồi im.

Lương Tiêu trầm mặc hồi lâu rồi bất ngờ nói lớn: "Ta không ngu, chỉ cần bà dạy ta nhất định sẽ học được, chỉ cần bà hỏi một câu, ta nhất định sẽ trả lời được." Hoa Vô Xuy cười: "Tốt lắm, vậy để ta hỏi ngươi. Ừm, trước Tê Nguyệt cốc có một bức tường đá, trên mặt có khắc mười bài toán kể ra cũng không phải cực khó, ngươi mà giải được thì đúng là thông minh, ngươi muốn học món công phu gì ta sẽ dạy hết cho ngươi." Hoa Thanh Uyên và Hoa Mộ Dung nghe câu này thì há miệng cứng lưỡi, mỹ phụ áo lam cũng tròn mắt, chỉ có mình Hiểu Sương không hiểu rõ ý bà nội nên chỉ nhìn tổ mẫu với thần sắc ngớ ngẩn.

Lương Tiêu gãi đầu suy nghĩ cả hồi lâu mới hỏi: "Bài toán là cái gì?" Chúng nhân không nhìn được bật cười, Hoa Vô Xuy cũng phải mỉm cười nói với nó: "Điều đó mà cũng không biết, lại còn nói ngươi không ngu dốt ư ?" Lương Tiêu trong lòng biết là mình không ngu dốt, nhưng câu đó sai lầm thế nào nó cũng không thể giải thích rõ ra được. Tâm khí nó vốn cao ngạo, không dễ dàng chịu nhận thua, liền lên tiếng đáp ứng: "Bài toán thì bài toán, ta nhất định không thua." Hoa Mộ Dung không nhịn được lên tiếng: "Cái này không phải là hơn thua, mà là..." bỗng thấy ánh mắt Hoa Vô Xuy nhìn sang, đột nhiên im bặt. Ánh mắt Hoa Vô Xuy lại xoay chuyển, vừa cười vừa nói: "Ngươi là đứa hài tử có rất nhiều đảm khí, tốt lắm, chúng ta kích chưởng làm tin, không được nuốt lời." Vừa nói lại đưa cánh tay thon trắng như ngọc ra. Lương Tiêu hăng hái, cùng bà ta kích chưởng nói: "Ai mà nuốt lời thì đúng là con chó con." Ẩn ước lại nghe Hoa Mộ Dung lầm bầm trong miệng, hình như mắng nó: "Tiểu tử không biết sống chết." Bất giác trừng mắt nhìn lại cô, trong lòng nghĩ: "Ngươi mới là không biết sống chết." Đang nghĩ tới đây thì bỗng nghe có tiếng bụng sôi ục ục. Hoa Vô Xuy nghe âm thanh này thì cười nói: "Ta quên mất ngươi đói bụng đã một đêm rồi." Bà liền gọi một thị nữ đưa Lương Tiêu đi ăn cơm.

Lương Tiêu nghênh ngang ra khỏi cửa, Hoa Mộ Dung liền kêu lên: "Mẹ..." Hoa Vô Xuy trừng mắt nhìn cô, mục quang quét sang mỹ phụ áo lam, mỹ phụ này đứng lên kéo Hoa Hiểu Sương nói: "Hiểu Sương, chúng ta về thôi." Hoa Hiểu Sương cười: "Mẹ, chúng ta cùng đi ăn cơm với Tiêu ca ca đi." Mỹ phụ áo lam thấy Lương Tiêu thô dã vô lễ thì lòng hết sức không vui, toan từ chối nhưng lại thấy Hoa Hiểu Sương đang cười tít mắt vô cùng hứng chí thì lòng bất nhẫn không muốn trái ý cô, chỉ nói: "Hay lắm."

Hoa Mộ Dung chờ cho hai người đi xa mới cau mày nói: "Mẹ, mẹ cố ý làm khó nó à? Cho dù tiểu tử đó có một trăm năm cũng không thể nghĩ đến chuyện giải cho ra Thiên Cơ Thập Toán !" Hoa Thanh Uyên cũng nói: "Không sai, mười bài toán không thua gì thiên lý, đừng nói đến trong Thiên Cơ cung không ai giải được hết mà phóng mắt tìm cả thiên hạ cũng không có ai giải được." Sắc diện y đầy vẻ sầu khổ hồi lâu, cực kỳ bối rối.

Hoa Vô Xuy ngồi xếp bằng nhắm mắt, cười nhạt: "Chẳng lẽ các con muốn dạy cho nó "Thái Ất Phân Quang Kiếm" ư ?" Huynh muội hai người nhìn nhau, Hoa Thanh Uyên nói: "Tính nó vốn không xấu, vả lại đã cứu mạng hài nhi." Hoa Mộ Dung cũng nói: "Đúng vậy, tuy nó cứng đầu, nhưng khi có chuyện khẩn yếu quan đầu xảy ra thì nó lại xử sự rất hợp với nhân tâm..." Nói chưa dứt lời thì Hoa Vô Xuy bỗng mở mắt ra cười nhạt: "Nếu không phải là duyên cớ đó, chỉ bằng vào chuyện nó biết công phu của Tiêu Thiên Tuyệt cũng đủ cho ta giết nó rồi, làm gì phải vòng vo với nó? Con phải biết, ngày trước Tiêu Thiên Tuyệt xông vào Quát Thương sơn, trấn thủ tại chân Thạch Trứ phong, liên tiếp đả thương lục đại cao thủ của cung ta, thúc phụ của con là Hoa Vô Tưởng đã chết yểu trong tay hắn. Hừ, nếu không nhờ có Thái Ất Phân Quang kiếm thì ai có khả năng bức hắn phải bỏ đi chứ? Ta làm sao có thể đem môn trấn cung tuyệt học để dạy lại cho truyền nhân của hắn ?" Mắt bà rớm lệ, so với dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn trước đó thì thật là một người khác biệt hoàn toàn.

Hoa Mộ Dung nói: "Cho dù là vậy, nhưng có câu: giết gà cần gì đến dao mổ trâu, mẹ hà tất phải phí công lớn lao như thế, tiểu tử đó đối với số thuật nhất khiếu bất thông, tùy tiện đưa ra một đề mục là đủ, cần gì phải dùng tới Thiên Cơ Thập Toán làm khó nó ?" Hoa Vô Xuy liếc nhìn cô rồi lạnh lùng nói: "Cái này gọi là vạn vô nhất thất, nếu không đưa ra đề mục đặc biệt, con vốn không biết xấu tốt, nói không chừng lại bí mật dạy nó lừa ta thì sao ?" Hoa Mộ Dung bị bà ta nói ra tâm cơ thì mặt đỏ tới mang tai. Hoa Vô Xuy nói: "Nói đến đây thôi, bây giờ ta cần phải nhập định ngay. Các con truyền lệnh xuống rằng trong cung bất kể là ai cũng không được chỉ dẫn cho tiểu tử đó một chút học vấn hoặc vũ công nào, nếu kháng lệnh thì cứ y theo cung quy mà xử trí." Bà lại nhìn sang con gái, cười nhạt nói: "Cả hai con cũng không ngoại lệ!" Nói xong nhắm mắt lại, Hoa thị huynh muội không kìm được nhìn nhau rồi song song rời khỏi Cầm Tâm thủy tạ.

29. Khả Thị Duy Ngã (chỉ Có Thể Dựa Vào Chính Mình) (2)

Hoa Mộ Dung ra khỏi cổng tròn, nói với giọng sầu não: "Ca ca, hiện giờ mình làm sao cho phải?" Hoa Thanh Uyên than: "Mẫu thân tâm ý đã định, tuyệt không thể canh cải. Nhưng chúng ta có thể khuyên Lương Tiêu dẹp bỏ ý muốn học kiếm pháp." Hoa Mộ Dung lắc đầu: "Tiểu tử này tuy còn nhỏ nhưng tính tình cực kỳ cố chấp, chỉ sợ huynh khuyên nó không được đâu." Hoa Thanh Uyên cười khổ: "Huynh cần phải hết sức mình rồi sau đó mới an phận theo số trời." Khi quay sang hỏi một nha hoàn thì biết Lương Tiêu đã đi về Họa Mi Hiên phía tây bắc để ăn cơm, họ liền cất bước đi về phía trước.

Gần đến cổng thì họ nghe Lương Tiêu la: "Muội nhìn huynh gì vậy ? Hừm, cho là cách ăn cơm của huynh không thoải mái à?" Tiếp đó họ lại nghe tiếng của Hoa Hiểu Sương: "Tiêu ca ca, anh ăn cơm kiểu gì thật kì quái!" Lương Tiêu nói: "Kì quái thế nào ?" Hiểu Sương cười: "Anh dùng tay bốc, chẳng có ai khác ăn kiểu này cả mà?" Lương Tiêu cười nhạt: "Ăn kiểu này thật là thống khoái, ta không học các kiểu cách làm bộ, kiểu cách thì ta lại không ăn được." rồi lại hừm một tiếng, bỗng thích thú hỏi: "Thẩm thẩm mặc áo lam này, có phải bà là mẹ của Hiểu Sương không?"

Lại nghe giọng của mỹ phụ áo lam: "Đúng vậy! Ta họ Lăng tên là Sương Quân." Khẩu khí lãnh đạm tựa hồ có ý không vui, có lẽ vì không thích kiểu hỏi thô dã của Lương Tiêu. Lại nghe Lương Tiêu cười: " Hai người thật là giống nhau." Lăng Sương Quân đáp: "Chuyện này cũng tự nhiên thôi, ngươi không giống mẹ ngươi sao?" Lương Tiêu đáp lời: "Mẹ tôi nói tôi rất giống cha, cha tôi lại nói tôi giống mẹ, cuối cùng thì giống ai tôi cũng không biết nữa." Rồi không nghe gì nữa.

Hoa Thanh Uyên chần chừ ngoài hiên một lúc lâu, cuối cùng mới bước vào trong thì thấy Lương Tiêu đang ngồi ngẩn ra, hai mắt hơi đỏ, nó thấy y bước tới thì nhảy lên: "Hoa đại thúc, ông tới rồi tốt quá, mau đưa cháu đi xem mấy cái đề toán mệt mỏi đó đi!" Hoa Thanh Uyên bị nó hỏi như vậy, bao nhiêu ngôn từ nghĩ ra trước đó đều không nói ra được nữa, đành trì hoãn: "Cần gì phải gấp vậy? Hay là ngươi hãy nghỉ ngơi một hôm thì tốt hơn!" Lương Tiêu níu lấy áo y, kêu ầm ỹ: "Không được, không được, cháu muốn đi xem, cháu muốn đi xem." Hoa Thanh Uyên cản nó không được đành phải đưa nó đi, đi được khoảng một dặm lộ trình thì tới "Lưỡng Nghi Ảo Trần" trận, đến trước một vách đá xanh cạnh đó nói: "Ở đây rồi." Lương Tiêu thấy vách đá có khắc đủ lại dấu hiệu kì quái, cái chấm cái tròn, cái ngang cái dọc, và nhiều chữ viết nhưng nét chữ khó đọc, hàm nghĩa lại cao thâm, Lương Tiêu nhìn hết một lượt nhưng không hiểu gì cả, trên chỗ khắc văn chương lại có một khối loang lổ, lan cả vào văn tự làm nét chữ trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Lương Tiêu nhìn một lúc lâu, khi hết còn kiên nhẫn được nữa mới hỏi: "Hoa đại thúc, mấy cái này cuối cùng là cái gì ?" Hoa Thanh Uyên than: "Cái này được gọi là Thiên Cơ Thập Toán, chính là mười đề toán do các cao nhân nhiều đời trước của Thiên Cơ cung ghi lai." Lương Tiêu hỏi: "Tại sao cháu lại chẳng hiểu chút gì?" Thần sắc Hoa Thanh Uyên ảm đạm: "Tiêu nhi, ngươi nhất định phải học kiếm pháp hay sao?" Lương Tiêu gật đầu. Hoa Thanh Uyên thở dài và trầm mặc một lúc rồi nói: "Nếu ngươi hoàn toàn giải được thập đạo toán đề, ta không cản ngươi, nhưng ta chỉ sợ..." Y muốn nói lại thôi, nhìn quanh không thấy ai, liền hạ giọng nói, "Nếu ngươi có chỗ không minh bạch hãy tới Thiên Nguyên Các để tìm đọc bút kí của các toán học đại gia cổ đại, nếu vẫn không giải được thì vạn lần không nên miễn cưỡng." Lương Tiêu gật đầu nói: "Cháu nhất định giải được." Hoa Thanh Uyên chỉ biết cười khổ, vỗ vỗ lên đầu nó rồi lặng lẽ bỏ đi.

Lương Tiêu xem xét cho đến chiều, trời đã tối đen, trong đầu nó hỗn độn một mớ vẫn không ra đầu mối. Nó trở về phòng ngủ thẳng một giấc, hôm sau sáng sớm đã trở dậy, hỏi một thị nữ vị trí của Thiên Nguyên

Các. Thị nữ này liền đưa nó tới trước một tòa lầu các nguy nga và nói: "Chỗ này đây." Lương Tiêu thấy tòa Thiên Nguyên Các này chu vi hơn năm mươi trượng, cao chín tầng thì lòng kinh dị. Cô thị nữ này nói: "Trong này chứa dịch học, toán kinh, thiên văn lịch pháp. Lấy Thiên Nguyên Các làm trục chính, hướng đông thì có Trùng Hư Lâu , chứa cả chục vạn sách của đạo gia; Hướng tây thì có Ban Nhược Viện chứa bản gốc Phật Đà kinh của Thiên Trúc, bản dịch của Trung Thổ, học thuyết và kinh điển bí mật của Thiền tông; Phương nam thì chính là Đại Trí Phủ để chứa văn chương của các tác giả và kinh truyện của các triết nhân; Hướng bắc là Phong Tao Tiểu Trúc , trong đó là thi văn cổ kim; Tây nam là Xuân Thu Lư , nơi thu tàng sử tịch, đông nam là Dược Vương Đình , đúng như tên gọi, là nơi cất giữ sách y học từ rất xưa đến nay, bất quá thời đó Thần Nông nếm bách thảo, cả hai ngành y và nông đều tinh thông nên trong đó có cả điển tịch của nông, lâm, ngư, mục; Tây bắc là "Cửu Châu Viên , chứa bản đồ của sơn hà địa lí, tư liệu về điểu thú mọi nơi, đông bắc chính là Linh Đài , thu tập sơ đồ của các máy móc cơ quan trong thiên hạ và các loại mô hình, nhưng ngươi không nên đến đó vì Minh tiên sinh chăm coi chỗ đó, rất dữ và khó chịu"

Lương Tiêu đồng tình với điều này, tức tối: "Tỉ tỉ nói phải đó, Minh lão đầu này không phải là hảo nhân, trước đây đã ném ta lộn mèo, hừ, ta sớm muộn gì cũng phải báo thù". Người thị nữ cười nói: "Nguyên lai là ngươi đã chịu khổ đầu rồi, ôi, nhưng chuyện chê bai như thế này ngươi không nên để cho người khác nghe đấy!" Lương Tiêu hừ một tiếng: "Nghe thì nghe, ta không sợ." Người thị nữ bĩu môi: "Ta chẳng hơi đâu màng đến chuyện của ngươi, ngươi có khổ thì đừng than." Lương Tiêu cười: "Ta không hề than khổ, à, tỉ tỉ tên gì, sau này ta sẽ tìm tỉ tỉ cùng chơi." Người thị nữ nói: "Được chứ, ta ở về phía tây tại phường Chúng Hương, ngươi cứ hỏi Mai Ảnh thì ai cũng biết." Cô cười khúc khích rồi bỏ đi không nói gì thêm.

Lương Tiêu vào trong các thì thấy mùi sách vở xộc lên mũi, hòa lẫn trong đó là mùi long não, sách cũ sách mới trùng trùng điệp điệp mọi nơi, sắp cao như gò đống, trong các có hai người đàn bà đang phủi bụi, họ không hề mảy may để ý đến người qua lại. Lương Tiêu nhìn đông ngó tây, tới giá sách thuận tay kéo ra một quyển. Quyển này cũ kỹ, vàng nhẻm, bìa trước đã bị hư rách, có bốn chữ "Dịch Tượng Biệt Giải." Xem qua một lúc Lương Tiêu cũng không nhận ra được văn tự trong đó, nó bèn rút ra một quyển khác mới hơn, Lương Tiêu không nhận ra trên đó có hai chữ "Tiềm Hư" nhưng lại nhận ra tại lạc khoản ba chữ "Tư Mã Quang", nghĩ thầm: "Tư Mã Quang này là ai?" Nó nhíu mày, đầu nó to ra như cái đấu vội vàng bỏ xuống, lại kéo ra một quyển nữa, thì ra là "Thể Tích Thập Di" không rõ do ai viết, Lương Tiêu cảm thấy sách này có những biểu tượng giống như trên thạch bích, cả những kiểu chữ cũng tương tự nhưng xem xét cả nửa thời thần vẫn không tìm ra đầu mối. Nó lại kéo thêm ra quyển "Động Thủy Cửu Toán" và mặc dù các biểu tượng tuy quen mắt nhưng xem qua xem lại vẫn không có kết quả gì.

Lương Tiêu hết dạo sang hướng đông lại vòng về hướng tây thì vầng dương đã lặn về tây, tuy đã mở xem hơn hai chục quyển sách nhưng thật ra nó không hiểu được một quyển nào. Lòng nó hết sức tức tối, hận chỉ muốn phóng hỏa đốt rụi cái phòng toàn quái thư này. Nó tức giận trở về phòng, cả đêm trằn trọc buồn bực. Sáng hôm sau nó lại đi xem sách nhưng lần này vận khí nó càng tệ, toàn tìm thấy những quyển khó hiểu hơn, khoan nói tới nội dung mà ngay cả loại văn tự gì nó cũng không nhận ra.

Cứ như thế cả chục hôm, Lương Tiêu hai mắt đỏ ngầu, người gầy đét, nhiều lần đã muốn bỏ dở nhưng lại nghĩ tới cừu hận nên nó lại cố hết sức mình. Nó làm sao biết được những điển tịch này đều là tâm huyết cả đời của các vị tông sư về dịch học, các đại gia về toán học cổ chí kim, thành quả, học vấn của những đại gia này truyền lại cho đời sau đều vô cùng sâu rộng, độc bộ một thời, mọi người đều nghe tới duy chỉ là không hiểu được tận tường, tựa như một ngọn núi lớn nằm giữa không trung, Lương Tiêu đứng dưới đất nhìn lên thấy đỉnh núi mà không biết làm sao leo lên.

Chớp mắt lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Lương Tiêu cuối cùng cũng nghĩ ra một ít đường lối, nó lựa ra những cuốn sách cũ kỹ rách nát nhất ra, trực giác nhận ra rằng những quyển sách cũ này giải thích cho những quyển mới hơn. Tuy thực tế không hoàn toàn đúng như vậy nhưng nó từ các cuốn cổ thư đúng là đã tìm ra được không ít căn bản về toán học, chỉ có điều những cuốn này thật là cổ xưa nên văn tự cũng khó hiểu bí hiểm hơn, phần nhiều đều là cổ triện kim văn. Lương Tiêu từ nhỏ đã không thích đọc sách, tuy có thể miễn cưỡng nhận ra được vài mặt chữ nhưng làm sao có thể đọc hiểu minh bạch được những áng cổ văn này? Nhưng nó vốn tự phụ nên khi không có ai chịu dạy thì nó cũng không chịu nhún mình đi cầu xin ai. Thấm thoát thì đã mấy tháng nữa trôi qua, trong đầu nó lúc nào cũng hiện lên bảy tám cái quái đồ quái tự nhưng nếu hỏi hàm nghĩa của chúng thì nó lại không nói được.

Hôm đó Lương Tiêu xem xong nửa quyển Thiên Thư, chán nãn nhìn lên trần nhà, thần sắc ngơ ngẩn thì

thoáng nghe có tiếng người hô hoán. Nó quay đầu lại nhìn thấy Hoa Hiểu Sương. Hoa Hiểu Sương thấy nó hai má gầy rộc, hai mắt vô thần, đầu tóc rối bù thì lòng cô đau xót, chụp lấy tay nó, giọng cô run rẩy: "Tiêu ca ca, huynh bệnh rồi hả ?" Cô đưa tay sờ trán nó nhưng không thấy nóng tay thì mới cảm thấy an tâm: "Thật lâu không thấy huynh đâu cả, hôm qua muội nghe Mai Ảnh tỉ tỉ nói huynh ở Thiên Nguyên Các, muội vội đến tìm, gọi huynh mà huynh không để ý đến!" Lương Tiêu ồ lên một tiếng nhưng vẫn cúi đầu đọc sách, Hoa Hiểu Sương thấy nó thần tình lãnh đạm và có vẻ chán chường nên mới ngồi cạnh nó rồi nhìn đồ văn trong sách, chợt nói: "Tiêu ca ca, hóa ra là huynh đang đọc Cửu Cung Chú Sơ?"

Lương Tiêu giật mình, nhìn cô hỏi "Hiểu Sương, em đọc sách này có hiểu gì không?" Hoa Hiểu Sương gật đầu: "Trước đây em có học một ít nhưng đầu óc em thật là ngu ngốc không hiểu nhiều về toán cho nên lúc mình ở trong Lưỡng Nghi Ảo Trần trận em đã tính sai đường ra" Cô cười với vẻ xấu hổ và nói: "Nói về toán thuật thì trong Thiên Cơ cung nãi nãi là người lợi hại nhất."

Lương Tiêu suy nghĩ một lúc rồi chỉ vào trang nhất của đồ hình hỏi: "Con rùa đen này là cái gì?" Hoa Hiểu Sương đáp: "Cái này là Cửu Cung đồ, cũng gọi là Lạc Thư, trong truyền thuyết thì nơi rồng cõng đồ hình là sông Hoàng Hà, linh qui cõng đồ hình là sông Lạc Thủy, vì vậy mà cái trước gọi là hà đồ, còn cái sau gọi là lạc thư. Chính vì vậy mà Cửu Cung đồ dựa trên hình mu rùa, tám hướng đều có số, cộng lại đều ra mười lăm." Cô dừng lại rồi tiếp: "Có người cho là Lạc Thư vốn là tổ của toán thuật, nhưng nãi nãi nói toán thuật chia ra làm hai phần xưa và nay riêng biệt. Toán thuật thời xưa có tam tổ, Hà Đồ, Lạc Thư và Ngũ Hành. Hà Đồ hóa thành bát quái, bát quái phát triển thành sáu mươi tư quái, nhưng trong mỗi quái đều có chứa tiểu cửu cung.

Cô lại thuận tay vạch tới vạch lui rồi giải thích: "Nhưng trong cửu cung cũng chia ra âm dương và chẵn lẻ, chính ra là lấy từ nguyên tắc âm dương của hà đồ, cửu cung đồ có bốn mươi lăm phương vị, mỗi phương vị lại bao hàm cả bát quái." Cô vừa giải thích vừa tính toán, thôi diễn đạo tương sanh của hà đồ và lạc thư, sau đó lại vạch ra hai đồ hình và giải thích, "Ngũ hành cũng có thể biến thành cửu cung, đồ hình bên tả gọi là lạc thư ngũ hành thành số, bên hữu đó gọi là lạc thư ngũ hành sanh số, từ hai số này mà cửu cung biến ra bát quái. Cứ như vậy mà tương hỗ nhau tiếp tục thôi diễn đến vô cùng..." Cô cứ từ cái dễ đưa dần tới cái khó, miệng nói tay vẽ. Lương Tiêu vốn là người cực thông minh, nghe giải thích khoảng hai thời thần dĩ nhiên hiểu không phải là ít, nó cầm quyển sách lên đọc, chỉ thấy không còn hoàn toàn không hiểu chút gì nữa, mừng đến mức xoa má rờ tai cô rồi lại đưa ra một quyển sách khác hỏi: "Còn cái này nói gì?" Hoa Hiểu Sương nhìn qua cười đáp: "Cái này cùng với cổ toán thuật rất khác, đây chính là kim toán thuật đó. Cửu Chương Toán Thuật có thể nói là gom mọi thành tựu của cổ toán thuật lại, kim toán thuật bắt nguồn từ Lưu Hướng đời Hán, Trương Hành đời Hán cùng Lưu Trung của Tào Ngụy viết ra, nhưng chân chính tự thành một phái thì phải chờ đến Tổ Xung Chi, đại gia toán học thời Bắc Triều, ông ta từ hình vuông mở rộng ra vòng tròn, tính được tỉ số vòng tròn. Sau đó trong Động Thủy Cửu Toán, có người lại từ phương pháp đó suy diễn biến hóa, vẽ hình tương hợp để tìm được những số chưa biết. Người ta nói dòng họ muội nhiều đời trước có người dùng phương pháp này để tính ra tới tầng trên thứ chín, tầng "Thiên" (tác giả: chính là toán thuật Âu châu tính lũy thừa chín của số X, có người cũng dùng cách này để giải bài toán chín ẩn số) , và tầng dưới thứ chín, tầng "ám quỷ" (tương đương với căn bậc chín của X), rồi từ đó về sau tằng tổ của muội là Nguyên Mậu Công lập ra và phát triển đoạn pháp (tác giả: tương tự dùng phương trình tuyến tính của toán học đời sau để giải ra ẩn số) theo số hình chia ra, dần phát triển thành "Thiên Nguyên Chi Thuật , rồi tằng tổ mới dùng "Thiên Nguyên Thuật" biến hóa thành tứ nguyên, mới có thái âm, thái dương, thiếu dương, thiếu âm là tứ đại số." Nói tới đây cô nhè nhẹ thở dài, yếu ớt nói "Thật là không may làm sao, phần này quá khó em không hiểu nhiều lắm." Cô giải thích tới chỗ này thì cảm thấy chóng mặt, hơi thở khó khăn, liền tự đưa tay vào ngực áo lấy Kim Phong Ngọc Lộ hoàn ra uống một viên.

{StormRaider: đoạn trên hơi khó hiểu, tớ sẽ cố giải thích trong hiểu biết của mình.

"trong truyền thuyết thì nơi hoàng long cầm theo bản đồ bay lên gọi là sông Hoàng Hà, nơi rùa thần lấy lại bản đồ lặn xuống gọi là sông Lạc Thủy": theo truyền thuyết thì vua Phục Hy nhìn thấy tượng đã của con Long Mã ở bên bờ sông Hoàng Hà, trên lưng nó có vằn như đồ hình, ông ta căn cứ vào đó để tạo ra Bát quái, nền tảng của Dịch học lưu truyền đến bây giờ, gọi là Hà đồ. Đời vua Vũ nhìn thấy tượng đã con Linh Qui bên bờ sông Lạc Thủy, trên lưng có đồ hình, liền từ đó sắp đặt thứ tự thành 9 loại, là số của trời đất, gọi là Lạc Thư. Bát quái chắc mọi người biết rồi, còn Lạc Thư hay còn gọi là Cửu Cung đồ thì như sau:

4 9 2

3 5 7

8 1 6

khi ở trên lưng Linh Qui thì đầu đội 9; chân đạp 1; sườn trái 3; hông phải 7; vai mang 2/ 4; chân đi 6/8

"ông ta từ hình vuông mở rộng ra vòng tròn, tính được tỉ số vòng tròn. Sau đó trong Động Thủy Cửu Toán, có người lại từ phương pháp đó suy diễn biến hóa, vẽ hình tương hợp để tìm được những số chưa biết" : đoạn này nói về cách tính số Pi. Từ xưa (và có lẽ cả hiện nay) người ta tính số Pi bằng cách lấy một n-giác đều, tính chu vi (n x độ dài một cạnh) rồi chia cho độ dài đường chéo để lấy tỉ lệ. Khi n tăng đến vô cùng thì n-giác đều biến thành đường tròn, và tỉ số trên biến thành số Pi thực. Tổ Xung Chi bắt đầu việc này bằng hình vuông, tức là n = 4. Sau đó có người phát triển với n lớn hơn, qua đó tính được số Pi chính xác hơn.

"tính ra tới tầng trên thứ chín, tầng "Thiên" (tác giả: chính là toán thuật Âu châu tính lũy thừa chín của số X, có người cũng dùng nhầm cách này để giải bài toán chín ẩn số) , và tầng dưới thứ chín, tầng "ám quỷ" (tương đương với căn bậc chín của X)": cái này tớ cũng không rõ lắm. Mũ 9 của X thì cứ nhân lên là được, còn căn bậc 9 của X thì hiện nay hình như dùng logarit để tính, có lẽ thời cổ tính bằng cách dò dần giống như cách tính số Pi nói trên.

"dần phát triển thành "Thiên Nguyên Chi Thuật , rồi tằng tổ mới dùng "Thiên Nguyên Thuật" biến hóa thành tứ nguyên, mới có thái âm, thái dương, thiếu dương, thiếu âm là tứ đại số": có lẽ ở đây nói đến phương trình tuyến tính (phương trình một biến) bậc 4 đối xứng qua trục tung, phương trình loại này có 4 nghiệm đối xứng, hai âm hai dương (-x2 < -x1 < 0 < x1 < x2) nên gọi là thái âm, thiếu âm, thiếu dương, thái dương chăng ?

Theo bạn trongnghiabk: hiện nay có nhiều cách tính số pi độ chính xác cao, giả sử như công thức Leibnitz về chuỗi pi/4 = 1 - 1/3 + 1/5 - 1/7 + ... hay công thức tính tích phân trong đoạn (0,1) của f(x) = 1/(1+x^2) bằng giá trị pi/4 .....

Cách tính số pi thời cũ huynh giải thích bị sai(có thể ko rõ), thật ra là vẽ hình tròn bán kinh 1, sau đó vẽ 2 hình đa giác đều nội tiếp và ngoại tiếp hình tròn. Chu vi đường tròn bằng trung bình của 2 chu vi đa giác , mở rộng ra đa giác có số cạnh càng lớn thì độ chính xác của chu vi hình tròn càng cao. Từ chu vi hình tròn chia cho đường kính hình tròn ta được số pi.

Theo như đệ nghĩ đề tóan thứ 10 "Nguyên Ngoại Chi Nguyên". Đại ý chính là muốn tìm một phương pháp giải dùng một chiều bất kỳ, biến hóa từ "Thiên Nguyên Chi Thuật" và tứ nguyên , đây đều là cách giải phương trình ,pt tuyến tính đến pp bậc 4 và Nguyên Ngọai chi nguyên có thể là cách giải bất kỳ phương trình nào .

theo như giới thiệu thì ông này sử dụng đọan pháp để giải phương trình rất giống với cách giải hiện nay của máy tính, giới hạn dần phạm vi của nghiệm phương trình, thu hẹp khỏang cách nghiệm càng ngày càng nhỏ(cách này có trong bộ môn Phương pháp tính mà đệ quên mất rồi), số phép tính càng cao thì nghiệm càng chính xác.

Bằng cách này thì máy tính có thể giải được mọi pt cấp thấp, trừ những bài vô nghiệm.)

30. Khả Thị Duy Ngã

Lương Tiêu nhịn không được hỏi: "Hiểu Sương, ta vốn đã muốn hỏi muội điều này...em rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?" Hoa Hiểu Sương lắc đầu đáp: "Muội không biết, cha mẹ cũng không nói. Thời gian đầu bệnh hết sức trầm trọng, cha và cô cô đã đem em tới Lao Sơn gặp Ngô gia gia, Ngô gia gia đúng là bậc thần y, nhưng cũng hết sức lợi hại!" Cô vừa nói vừa cười rồi tiếp: "Khi về lại thì bệnh đã đỡ hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng thì hay bị chóng mặt, Ngô gia gia không muốn muội phải sợ hãi nên nói là sẽ chữa lành." Nói tới đây cô hiện lên vẻ suy nghĩ rồi hỏi: "Tiêu ca ca đã từng thấy biển chưa?" Lương Tiêu lắc đầu, vẻ không hiểu, Hoa Hiểu Sương mỉm cười: "Biển thật là lớn, nhìn không thấy bờ. Có câu ở trên ngọn Lao Sơn nhìn mặt trời mọc trên biển mới gọi là đẹp , nhưng cô cô nói sáng sớm gió lạnh không cho em đến đó." Nói đến chỗ

này cô hơi cau mày có vẻ tiếc nuối, Lương Tiêu thương hại nói: "Không sao đâu, tương lai ta sẽ đưa muội đến đó xem."

Hoa Hiểu Sương sáng mắt lên cười: "Thật chứ?" Lương Tiêu đáp: "Thật, ta sẽ không quên lời hứa mà." Vừa nói vừa dùng ngón út móc ngón út của Hiểu Sương nói: "Ngựa vàng ngựa bạc, đứa nào nói mà không làm là con chó con." Hai đứa nhỏ nhìn nhau một lúc rồi buông tay ra cùng cười, Hiểu Sương tiếp tục giảng giải, nghiễm nhiên là một cô giáo nhỏ, Lương Tiêu thì ngoan ngoãn lắng nghe, nghiễm nhiên từ một đứa nhỏ ngang bướng phá phách đã biến thành một học sinh hết sức chăm chỉ.

Từ đó trở đi Hiểu Sương mỗi ngày đều đến "Thiên Nguyên Các", Lương Tiêu có gì không hiểu đều hỏi cô. Nhưng căn bản cũng là may mắn cho nó vì những điều này không phải thật khó, Hiểu Sương vốn gia học uyên nguyên, lại biết hết phần lớn các loại cổ triện minh văn nên đều giải được cả. Hai đứa nhỏ ngôn hòa ý thuận không hề gây gỗ, cứ như thế với nhau trải qua nhiều tháng, Lương Tiêu chung qui đã minh bạch sự tình, nguyên là trong Thiên Cơ thập toán, bốn đề đầu là cổ toán thuật, sáu đề sau là kim toán thuật, cả mười đề toán đều là tuyệt đại nan đề, không đề nào lại không gây khốn đốn cho các vị trí giả cổ kim.

Lương Tiêu vốn thuộc loại người cực thông minh, bất luận kể về vũ công hay học vấn, đã không học thì thôi nhưng một khi đã nhập môn thì lại học rất nhanh, đến mức như tự trói buộc lại với vấn đề thành một khối không thể thoát ra. Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã hơn nửa năm. Hoa Vô Xuy vốn dĩ cho là Lương Tiêu chỉ trong vòng mười ngày nửa tháng là biết khó mà lui, nào ngờ một năm đã trôi qua nhưng tiểu tử này lại vẫn chưa bỏ đi, lòng lấy làm ngạc nhiên thêm nên âm thầm phái người theo dõi, biết được Hiểu Sương thường đến Thiên Nguyên Các để giúp nó thì không khỏi nổi cơn đại nộ. Chỉ vì Hoa Hiểu Sương tuổi nhỏ đa bệnh không thể trừng phạt chỉ cấm cô gái nhỏ này không được phép tiếp cận Lương Tiêu nửa bước. Hiểu Sương tuy buồn bã vì bị ngăn cấm nhưng biết tổ mẫu ngôn xuất như sơn nên cô cũng không biết làm gì khác hơn.

Nhưng lúc này Lương Tiêu đã thoát li khỏi cảnh giới hoàn toàn không biết gì, bước ra khỏi vùng mây mù sâu thẳm và thấy trước mắt nó là một thế giới mới mẻ, nhưng không có Hiểu Sương làm nó thấy khó khăn bất lực. Nó vốn có khiếu về toán học, chỉ cảm thấy toán thuật kỳ diệu hơn vũ công nhiều, càng khó khăn thì lại càng cần phải vượt qua, nên trong một thời gian dài nó quên hết mọi ưu phiền và giải trí chỉ chuyên tâm vào đó. Vật đổi sao dời, lại bốn năm trôi qua, Lương Tiêu y theo lời của Hiểu Sương cứ tuần tự tiệm tiến, bắt đầu từ hà đồ lạc thư mà đọc, đọc tới Quỷ Cốc Toán Kinh của Quỷ Cốc Tử đời Chiến quốc, Tôn Tử Toán Kinh của Tôn Vũ, Dịch Kinh của Trịnh Huyền, đại hiền của bao nhiêu triều đại vương bật xưa, Thái Huyền của Dương Hùng, Tiềm Hư của Tư Mã Quang, Cửu Chương Toán Thuật của đời Hán, Ngũ Tào Toán Kinh, Trương Khâu Kiến Toán Kinh, Chuế Thuật của phụ tử Tổ Xung Chi, nó tuần tự từ cổ toán thuật tiến nhập kim toán thuật, trước sau đọc hết Tập Cổ Toán Kinh, Đỗng Uyên Cửu Toán, Số Thuật Cửu Chương, Trác Viên Hải Kính, lại có cả mấy chục quyển Thiên Cơ Bút Kí của tổ tiên Thiên Cơ cung lưu lại. Nhưng Thiên Cơ Thập Toán quả nhiên vẫn nan giải, nó phải tham duyệt qua cách làm lịch, cơ quan toán học, cách thôi diễn biến hóa của trời đất, vận hành của nhật nguyệt, nguyên lí của kiến trúc cấu tạo. Chỉ vì muốn giải một điều mà nó phải đọc vô số thứ khác.

Năm thứ năm, khi tiết trời đang vừa chớm đông, mai vẫn chưa tàn lụi thì Lương Tiêu giải được đề toán thứ nhất "Thiên Địa Sanh Thành Giải" , từ "Thiên Địa Dĩ Hợp Chi Vị", phản lại là "Thiên Địa Vị Hợp Chi Số", rồi tính ra tới "Thiên Địa Sanh Thành Chi Số". Tam đại số này vốn đã có đồ hình truyền lại, nhưng làm sao để phản hồi để trở về dạng nguyên thủy, biến ngược lại thành "Thiên Địa Sanh Thành Chi Sổ" thì chưa ai biết tới, nói tóm lại cũng là từ trong chánh phản biến hóa của cửu cung bát quái mà ra.

Sau khi giải xong đề số một thì Lương Tiêu giống như mũi tên bắn ra không thu lại được, liên tiếp giải luôn hai đề "Thái Huyền Lưỡng Nan", hai nan đề này xuất xứ từ Thái Huyền Kinh của Dương Hùng Đích, Trương Hành đời Hán theo căn cơ số thuật của Thái Huyền Kinh chế tạo ra "Hậu Phong Địa Động Nghi", nên phức tạp tinh thâm và hết sức khó khăn. Tháng sau nữa, Lương Tiêu giải ra luôn đề toán thứ tư "Song Thủ Thập Chỉ Đề" (Tác giả: Chính là cách chuyển đổi giữa hai hệ nhị phân và hệ thập phân của số học sau này do đại toán học gia người Đức Lai Bố Ni Tư [Leibniz] ba trăm năm sau đề xuất); Đề toán thứ năm là "Nhị Thập Bát Túc Chu Thiên Giải" (Tác giả: Nan đề về việc tính âm lịch). Sau đó là "Trì Hà Đồ", đây chính là toán đề về hình học, dùng Diễn Đoạn Pháp để tính thể tích của đất đá dùng để dùng trong việc trị thủy sông Hoàng Hà, sự tính toán vĩ đại không thể tưởng, Lương Tiêu phải tính toán ròng rả hơn bốn mươi ngày mới xong. Đề số bảy "Quỷ Cốc Tử Vấn" được giải nhanh chóng bằng Đóa Tích Thuật (Tác giả:

Toán Học thời Tống Nguyên là phương pháp số học tinh diệu giải được số học cao cấp).

Đề số tám và chín đều thuộc về toán thiên văn, thập phần phức tạp và khó khăn, lúc này đã phải dùng đến toán học đương thời mà Thiên Nguyên Tứ Nguyên thuật đang ở ngôi vị tối cao, đề số tám là "Tử Ngọ Tuyến Chi Hoặc" phải tính ra chính xác chiều dài của tử ngọ tuyến, không những phải tính toán mà còn phải ra hiện trường để đo đạc thật là hết sức cực khổ; Đề số chín là "Nhật Biến Kì Toán", dùng Tứ Nguyên thuật để đơn giản hóa tốc độ xoay của mặt trời, nhưng sau đó khi tính lại phải vượt ra khỏi giới hạn của Tứ Nguyên biến thành Ngũ Nguyên, tính sao cũng không xong, Lương Tiêu đành phải tự mình tham ngộ, chuyên chú với đề toán này ròng rả ba tháng mới sáng tỏ, cuối cùng nó cũng đã giải tới đề số mười, "Nguyên Ngoại Chi Nguyên". Đại ý chính là muốn tìm một phương pháp giải dùng một chiều bất kỳ.

Lương Tiêu giải suốt ba tháng mà hoàn toàn không được gì, nhưng nó đã gần mức đến thì làm sao có thể cam tâm chịu thua nên liền vùi đầu ngày đêm vào việc đọc điển tịch, vừa nghiên cứu vừa tính toán. Thoáng chốc lại thêm nửa năm trôi qua, Lương Tiêu chỉ còn da bọc xương, chỉ cần dùng tí sức là tim đã đập thình thịch, hô hấp khó khăn, cuối cùng một ngày nọ nó ngã bệnh. Lúc này trong Thiên Cơ cung ai ai cũng đều biết về câu chuyện Thiên Cơ Thập Toán này, việc nó tận tâm tận lực để giải đề thì trừ Mai Ảnh là người đến để chăm sóc cho nhu cầu sinh hoạt hàng ngày của nó ngoài ra không một ai quan tâm tới cả ngược lại chỉ chờ cho tiểu tử này biết khó mà rút lui; Lương Tiêu tâm khí cực cao ngạo, cho rằng sẽ liên tiếp giải được hết cả mười đề Thiên cơ thập toán, lại vừa biết rõ lòng người, còn một đề chưa giải xong thì nó nhất quyết không hề tiết lộ ra một tí gì, vì thế nên không một ai biết nó đã liên tiếp giải xong chín đề. Huynh muội Hoa Thanh Uyên đến thăm viếng cũng cho là nó vì tận tâm tận lực trong thời gian dài lại không được gì nên uất ức quá sinh bệnh, hai người than vắn than dài, cứ khuyên dỗ nó hoài: "Ngươi chỉ mới vừa nhập môn thì có không giải được cũng là điều phải thôi mà." Hai người không tiện nói thẳng ra là Hoa Vô Xuy đã lập kế để gạt nó, nên phải cố nói thật khéo léo. Lương Tiêu thì không hiểu ý họ chỉ nói những bài thập toán này đều có thể giải được, lòng lại canh cánh, ngay cả khi đang nằm trên giường bệnh mà trong tâm nó thì đã ngấm ngầm tiếp tục tìm cách giải.

Kì thật Thiên Cơ cung tên gọi là Thiên Cơ, lấy toán học làm căn bản của việc lập cung. Chỉ cần nhìn lầu đài của tàng thư các được xây theo hình thái cực bát quái và Thiên Nguyên Các độc chiếm vị trí thái cực cũng đủ biết cung chủ đối với toán học xem trọng như thế nào rồi.

Thiên Cơ thập toán vốn là do các đại toán học tông sư các đời của Thiên Cơ cung để lại, mặc dù trong các danh đề có cả cổ lẫn kim, nhưng phần nhiều là những đề mà các vị tông sư này khi sinh tiền không tìm ra giải pháp, khắc lại trên thạch tượng để chờ cho người đời sau giải đáp. Nhưng khi bài thứ tám được khắc lên thì cả trăm năm sau vẫn không ai giải được cho mãi đến khi "Thương Minh Thần Toán" Hoa Nguyên Mậu ra đời. Hoa Nguyên Mậu là bậc thiên sinh kì tài sau khi giải bài số tám thì lần lượt cho ra hai đề toán, đề thứ chín do chính ông ra đề và sau đó tự giải lấy. Cho tới lúc ấy, tinh hoa toán học của Hoa Nguyên Mậu phải nói là tự cổ chí kim chưa từng có ai có thể sánh bằng nhưng ông vẫn không hài lòng, nghĩ ra "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" muốn tìm ra phương pháp giải bằng một chiều bất kỳ, vốn không phải là toán, mà là một sự tự thách đố.

Hoa Nguyên Mậu khổ tâm suy nghĩ trước thạch bích hết năm năm, hao tổn tâm huyết cuối cùng vẫn không tìm ra giải đáp cho đề toán này, sau rồi tinh khí suy kiệt hộc máu mà chết lúc mới ba mươi tám tuổi, để lại hai người con, một trai một gái, lúc này trưởng nữ Hoa Vô Xuy mới tới tuổi cập kê. Lương Tiêu lúc mới đầu thấy trên thạch bích này một khối loang lỗ màu nâu chính là do khi Hoa Nguyên Mậu khi lâm tử ói máu ra phun lên mà thành. Do các tông sư đời trước sợ rằng người đời sau đầu cơ thủ xảo nên mới che lấp đi đường lối đã qua, rồi để lại lời tổ huấn: Giải đáp được toán đề trên thạch bích, chỉ được nói ra nghĩa lý của kết quả, nhưng không được nói ra phương pháp giải. Sau khi Hoa Nguyên Mậu chết, Hoa Vô Xuy lại bắt đầu, giải được tới đề thứ tám thì gặp phải Tứ Nguyên Chi Thuật thì cảm thấy vô cùng khó khăn sâu rộng không nghĩ là tiếp tục nổi. Giả như có ai biết được Lương Tiêu liên tiếp giải luôn chín đề thì chỉ sợ là Thiên Cơ cung sẽ xảy ra một cơn trời long đất lở.

Lương Tiêu không biết điều này, lòng nặng nề, suy nghĩ đến kiệt sức, bệnh tình mỗi ngày một nặng, châm cứu uống thuốc gì cũng không hiệu quả. Chúng nhân thấy vậy chỉ cho là số nó rồi sẽ phải chịu điều bất hạnh. Hoa Hiểu Sương nghe qua lời thị nữ kể lại thì tuy không hiểu rõ ngọn ngành nhưng lại đến khóc lóc với Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy tuy thiên tính lương bạc nhưng cũng bị lương tâm cắn rứt phần nào, cuối cùng cũng bằng lòng cho Lăng Sương Quân đưa Hiểu Sương sang thăm nó. Hoa Hiểu Sương vào phòng, thấy

Lương Tiêu bệnh nặng đến độ chẳng còn hình dạng, thì không nhịn được, chụp lấy tay nó mà lệ tuôn như suối, Lăng Sương Quân lòng đau xót, quay lưng đi không nỡ nhìn.

Lương Tiêu nghe tiếng khóc mở mắt nhìn thì thấy một thiếu nữ đứng trước mặt mình đang khóc lóc, nhìn một hồi lâu mới nhận ra đó là Hoa Hiểu Sương. Hai bím tóc cô đã không còn, thân thể đã cao hơn nhưng ốm yếu, mặc chiếc váy bách điệp, sắc mặt vẫn trắng xanh như xưa, ngũ quan đã thay đổi và phát triển trở thành phân minh hơn, không còn bé nhỏ nữa. Lương Tiêu thấy cô như vậy thì gắng gượng mỉm cười, môi hơi động đậy, Hoa Hiểu Sương trố mắt nhìn, Lương Tiêu lại động môi, Hoa Hiểu Sương cố gắng nhưng cũng chỉ nghe loáng thoáng: "Hiểu Sương, đỡ ta tới cạnh thạch bích." Hoa Hiểu Sương sa nước mắt than: "Tiêu ca ca, anh vẫn phải làm toán sao?"

Lương Tiêu than: "Không có đề toán...đã không làm toán, không...toán...ta...thật không vui." Hoa Hiểu Sương không nhịn được thất thanh khóc rống lên, cô khóc hồi lâu rồi mới gạt lệ, kể lại cho Lăng Sương Quân nghe điều Lương Tiêu nói. Lăng Sương Quân tuy thấy không ổn nhưng lại không muốn trái ý con gái, phải cho người mang Lương Tiêu tới trước thạch bích. Lương Tiêu tựa vào ngực Hoa Hiểu Sương, ngơ ngẩn nhìn lên phiến thạch bích, trong lòng trống rỗng, bỗng nhiên lại sinh ra một tư tưởng: "Nếu ta được chết dưới đề toán thứ mười này thì cũng không còn gì tiếc nuối nữa." Lúc này bao nhiêu cừu hận quá khứ đều bỏ sang một bên, nó run rẩy nhặt một nhánh cây khô rồi vạch lên mặt đất. Hoa Hiểu Sương không nhịn được hỏi: "Tiêu ca ca, đề này thứ mấy?" Lương Tiêu "A" lên một tiếng: "Đề mười." Hoa Hiểu Sương ngay khi còn bé đã yếu đuối nhiều bệnh nên Hoa Vô Xuy và mọi người sợ cô quá lao tâm nên không cho cô biết toán đề này có thể làm khô kiệt tâm huyết con người, chính vì vậy cô vẫn không biết Lương Tiêu đang rơi vào hoàn cảnh lợi hại này, nghe nói vậy thì chỉ thuận miệng đáp một tiếng, nghĩ một thoáng rồi cô lại nói: "Tiêu ca ca, trên đời này có chuyện gì mà thập toàn thập mĩ đâu?"

Lương Tiêu trố mắt lắng nghe Hoa Hiểu Sương nói: "Cứ theo như chuyện thời cổ xưa, thủy thần Cộng Công bị bại trong tay hỏa thần Chúc Dung, đã giận dữ phá núi, làm trời đất từ đó trở thành méo lệch đi. Chính vì vậy mà vầng thái dương lúc nào cũng trồi ra từ hướng đông rồi trượt về hướng tây. Huynh nhìn lại xem, vầng nguyệt thường chẳng tròn, thái dương lại cũng có lúc bị chuyện thiên cẩu nuốt mặt trời xảy ra. Đó tại vì do trời đất nghiêng lệch, nhật nguyệt còn có lúc khuyết, Tiêu ca ca, trên đời này có chuyện gì mà thập toàn thập mĩ đâu?" Điều cô nói này Lương Tiêu chưa hề được nghe qua bao giờ, bất giác nó run lên.

31. Ngã Thị Duy Ngã,

Hoa Hiểu Sương thấy thần sắc Lương Tiêu như bị mê hoặc thì nói thêm: "Muội từ nhỏ đã có bệnh, thường vẫn hay so sánh với mọi người, thấy mình khiếm khuyết điều gì thì cảm thấy không thống khoái chút nào. Mẹ nói với em, con người ...ai cũng có ít nhiều điều đáng tiếc, không thể có được tất cả những điều gì mình muốn, ngay cả hoàng đế cũng vậy thôi. Một vị lão tiên sinh thời xưa đã nói rất hay Đại thành nhược khuyết, kì dụng bất tế, đại doanh nhược xung, kì dụng vô cùng . Tri túc thường nhạc, cầu toàn tất hủy ni! (1) Cô lại nói tiếp Phiêu phong bất chung triêu, sậu vũ bất chung nhật (2), nếu anh muốn giải đề gấp rút thì cũng giống như gió mưa của trời đất, không thể nào kéo dài mãi mãi được, Tiêu ca ca, anh không nên cố chấp như thế, hiện tại anh không giải được thì mai này anh sẽ từ từ giải ra thôi mà."

Lương Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới đạo lí này, nghe xong mẫu thuyết thoại này của cô thì chợt đại ngộ, nhất thời ngẩn ra như si ngốc. Lúc này bỗng thấy Hoa Thanh Uyên vội vã chạy tới, sắc diện nhợt nhạt, thấy Lương Tiêu thì liền quay sang Lăng Sương Quân quát lên: "Nàng trở thành hồ đồ rồi sao? Sao lại mang nó ra đây chứ? Nàng định hại nó chết à?" Lăng Sương Quân bị chồng quát mắng thì cúi đầu nói: "Tại thiếp cả, thiếp sẽ đưa nó về lại." Hiểu Sương toan nói chen vào thì Lăng Sương Quân đã đặt tay lên miệng cô ngăn lại, rồi ngồi xuống đỡ Lương Tiêu lên, đứa tiểu đồng đứng cạnh muốn giúp nhưng bị nàng đẩy ra.

Hoa Thanh Uyên sợ hãi, ngăn nàng lại vội vã nói: "Sương Quân, thế không được, ta nhất thời đã nổi nóng." Lăng Sương Quân hai mắt đỏ lên, cười nhạt: "Bao nhiêu năm là vợ chồng, thiếp chưa từng thấy thấy chàng nóng nảy một lần..." Hoa Thanh Uyên biết nàng muốn nói gì nên vội vã: "Cũng tại ta không phải, phải đánh phải mắng gì đều tùy ở nàng, bằng không thì ta sẽ quì xuống tạ lỗi với nàng được không?" Lăng Sương Quân cắn môi, bất ngờ cao giọng: "Hoa Thanh Uyên, chàng tưởng chỉ cần mang ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó là có thể bịt miệng được mọi người ư?" Hoa Thanh Uyên mặt đỏ rần, ấp úng nói không ra lời, Hoa Hiểu Sương vốn đã thương tâm vì Lương Tiêu lại thấy cha mẹ lại gây gỗ như thế thì trong lòng nôn nóng,

bất giác cô thấy váng đầu chóng mặt, cơ hồ không thể đứng vững nữa, bỗng đúng lúc này thì lại nghe Lương Tiêu than dài: "Thôi, đi về thôi, ta không giải nữa." Hoa Hiểu Sương mừng rỡ, thất thanh kêu lên: "Tiêu ca ca, anh đã suy nghĩ thông suốt thật chứ?" Lương Tiêu nhắm mắt lại, một lát sau mở ra nói: "Ta đã nghĩ thông rồi, không giải nữa." Hoa Thanh Uyên nhìn nó chăm chú rồi ôm nó vào lòng, cười: "Chỉ cần cháu đã thấu hiểu thì ta có bị đánh đập la mắng gì cũng không sao." Vừa nói vừa nhìn sang Lăng Sương Quân, thấy nàng đang cau mày, ngực phập phồng thở gấp và vẫn chưa hết giận, thì chỉ biết ngoan ngoãn bồng Lương Tiêu đi trước quay về.

Một khi tâm bệnh Lương Tiêu đã không còn thì nó thuyên giảm hết sức mau lẹ, chẳng lâu sau thì nó đã có thể tự mình đi được rồi. Kì thật nó đã may mắn thoát nạn trong đường tơ kẻ tóc khi không còn phải đương đầu với đề toán "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" này, nếu nó theo đường lối của Thiên Nguyên Tứ Nguyên để thôi diễn thì căn bản là không thể giải được đề toán độc đáo này, vì tới hơn bốn trăm năm sau, nước Pháp Lan Tây ở tây phương mới xuất hiện một bậc toán học kì tài, dùng toán thuật tây phương làm nền tảng, thử qua các phương pháp khác rồi cuối cùng mới giải được, nhưng cũng chỉ là giải ra trên nguyên lý chứ không phải đã tính ra bằng số, nếu dùng sức một người thì không thể được vì phải tốn cả mấy trăm năm cũng không tính xong, phải mượn tới cơ giới để trợ lực mới làm được điều này. Hoa Nguyên Mậu là kì tài một đời đành phải chịu chết một cách oan uổng.

Lại thêm ba bốn tháng nữa trôi qua, Lương Tiêu đã bình phục phần lớn, thầm nghĩ: "Mấy năm qua ta chỉ nghiên cứu toán học còn vũ công thì hoàn toàn để cho hoang phế, chỉ sợ cho đến hết đời cũng không bằng Tiêu Thiên Tuyệt." Nó không giải xong Thiên Cơ Thập Toán dĩ nhiên không thể nghĩ đến chuyện học Thái Ất Phân Quang Kiếm, hà huống đã kích chưởng làm tin nên dù Hoa Vô Xuy có nguyện ý truyền thụ nó cũng không mặt mũi nào để học, nghĩ như vậy thì lòng nó sinh ra thê lương: "Ta đã làm hết sức mình nhưng thiên tư ta chỉ tới mức này, mong cha ta ở chốn hoàng tuyền đừng quở trách. Ôi, ta tự nghĩ mình không phải ngu ngốc, vô luận đề toán nào viết trên đó, từ đầu cho tới đề mục áp chót, chín toán đề đó đều khó khăn phi thường, nhưng ta cũng đã nhất nhất giải xong hết. Theo chuyện này mà nói thì đệ thập đạo toán đề căn bản không có cách giải. Hiểu Sương đã nói đúng, trên đời này không có việc gì là thập toàn."

Gần đây Hoa Thanh Uyên lúc đầu thường đến thăm nó, nhưng đến rồi đi rất vội vã, thần sắc lo âu, dường như có nhiều tâm sự. Sau khi Lương Tiêu đã khá hơn thì ông ta ít đến. Còn Hoa Hiểu Sương sau ngày đó thì không thấy tới lần nào. Lương Tiêu ngơ ngẩn hai ngày, cảm thấy tịch mịch và phiền muộn nên nảy ra ý nghĩ muốn đi dạo. Những năm tháng của nó ở đây chỉ biết tới lui có Thiên Nguyên Các và tấm thạch bích, còn các địa phương khác không hề biết tới.

Khi bước ra khỏi phòng, Lương Tiêu vì tâm thần lơ đễnh nên thần xui quỷ khiến thế nào không biết lại đến trước thạch bích, nó bật cười đưa tay vỗ vào thạch bích: "Chung qui ta vẫn không thể quên được. Bất quá Hiểu Sương đã nói đúng, hiện tại ta không giải được thì ngày sau chả lẽ ta lại không giải được sao? Giả như ta đã chết đi, thì ngay cả ngày sau cũng chẳng có." Nó nghĩ ra điều này thì trong lòng khoát nhiên được khai sáng, chợt đưa mắt nhìn thấy từ xa là Lưỡng Nghi Ảo Trần trận đang vận chuyển không ngừng thì động tâm: "Năm ấy ta bị vây khốn trong trận, phải chịu mặc người đặt để. Bây giờ ta đã thông hiểu chu thiên vạn tượng, âm dương dịch lí, có còn sẽ bị vây khốn nữa chăng?" Nghĩ tới đây thì nó lại muốn thử, bèn xem xét kỹ lưỡng trận pháp cho đến khi đã thấy rõ hết mới bước vào trận, giống như đi dạo chơi nơi khoáng dã, tới lui tùy ý, lòng thích thú vui sướng khôn xiết.

Nó nhìn thạch tượng xung quanh, nhớ lại đêm ấy đã sở ngộ được vũ công. Những năm sau này trừ những lúc hiếm hoi ngồi tĩnh tọa luyện khí ngoài ra nó không hề rèn luyện, hơn nữa nó học chỉ một đêm, hiểu công phu của chừng trăm thạch tượng, số còn lại thì không đủ thì giờ tìm hiểu. Nó liền đưa tay duỗi chân, luyện môn "Đại Hiền Tâm Kinh" ngày trước, nào ngờ chỉ luyện được khoảnh khắc thì bất ngờ như có điện chớp lửa xẹt, nó nhận thức ra được những điều kì diệu trước đây chưa hề biết tới, cảm xúc này làm nó sửng sờ hồi lâu, nhìn lại thạch tượng, thì thấy rằng những gì nó lãnh hội được bây giờ so với trước đây cao minh hơn gấp mười lần.

Kì thực đạo lý thập phần đơn giản, vũ công của Thiên Cơ cung dùng số thuật làm nền tảng, mặc dù Hoa Lưu Thủy vũ công lợi hại, nhưng vẫn không thể thoát li khỏi căn cơ này. Nếu như Hoa Nguyên Mậu đã phát hiện ra bí mật của các thạch tượng tất nhiên đã trở thành một nhất đại cao thủ, chỉ vì ông say mê với toán học và đối với vũ công thiếu phần hứng thú, nhưng chính vì vậy mới lưu lại được cho đời sau nhiều môn toán pháp tinh diệu. Lương Tiêu giả như không hiểu thấu được pháp ý này của Hoa Lưu Thủy thì làm

sao có đủ tài năng để giải ra được cửu đạo toán đề trong vòng năm năm ngắn ngủi như thế được.

Lương Tiêu càng suy tưởng càng phát giác ra các thạch tượng này ảo diệu vô cùng, tức thì chìm đắm đam mê, ngày ngày ở trong trận pháp để tham thấu vũ công của các thạch tượng.

Thấp thoáng đã mấy mùa trăng trôi qua, Lương Tiêu cứ theo tám trăm pho tượng thánh hiền luyện cho đến khi hết sạch, hốt nhiên phát giác ra nguyên lai thạch trận có điều ảo diệu khác, chỉ nhìn thạch tượng thì giữa tượng này và tượng kia luôn luôn có một chút không quán thông, nhưng đợi cho đến khi các thạch tượng vào đúng phương vị trong trận pháp thì lại biến hóa dung nhập vũ công vào trong, tiền chiêu hậu thức liền lạc như áo trời không thấy đường kim, phát huy cực đại uy lực. Nó phát hiện ra được chỗ này thì đối với sự trí xảo của vị tiền bối lập tượng nó thực sự bội phục hết chỗ nói.

Lưỡng Nghi Ảo Trần trận do Thiên Cơ Tam Luân thôi chuyển, cũng từ đó mà sinh ra Cửu Bàn Chuyển Pháp, thay nhau biến hóa, Lương Tiêu từ sự vận chuyển này của trận pháp, biến hóa thành một kiểu thân pháp mới. Nó tập luyện bộ thân pháp này được khoảng chục hôm thì một ngày nọ khi nó bước tới một bước, hốt nhiên lại nghĩ: "Một bước này giống như biến hóa của cửu cung, so ra còn xảo diệu hơn." Nghĩ rồi nó lại bước thêm, có bao giờ nó dám nghĩ đoạn đường bốn bước này lại do chính nó bước ra, thật là một sự đại chấn kinh. Hốt nhiên nó đã nghĩ ra một môn công phu mới.

Thuở thơ ấu Lương Tiêu tuy hư đốn ngang bướng nhưng trí nhớ cực tốt, chuyện gì qua tai nó là không bao giờ quên, một ngày nọ, Lương Văn Tĩnh giảng thuật tinh nghĩa của "Tam Tài Quy Nguyên Chưởng", Lương Tiêu không muốn nghe nhưng cũng nhớ được gần hết, bây giờ nó ráng nhớ lại cũng được hai ba thành. Ngày ấy nó nghe phụ thân giảng giải hoàn toàn không hiểu gì, lúc này chỉ cần nghĩ sơ qua thì đã thấy tình huống có nhiều tư vị vô cùng, nó liền vạch lên mặt đất cửu cung đồ, y theo lời dạy Văn Tĩnh thôi diễn cả nửa thời thần thì nghĩ ra được sự ảo diệu của "Tam Tam Bộ"; Nhiên hậu nó dùng "Tam Tam Bộ" làm nền tảng, theo đó thôi diễn ra "Tứ Tứ Bộ", "Mai Hoa Bộ", "Thiên Cương Bộ", "Đại Diễn Bộ", "Phục Hi Bộ", rồi tiến thẳng cho tới "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ", lúc này đã tới cùng, Lương Tiêu kinh hãi nghĩ thầm: "Thiên hạ không ngờ lại có bộ pháp này, so với thạch trận thì thân pháp này tựa hồ như lợi hại hơn một ít, đáng tiếc ta tuy hiểu rõ nghĩa lí nhưng công lực lại thiển bạc không thể thi triển "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ" cho đến nơi đến chốn."

Nó giải được tới đây chỉ thấy trong lòng thư giãn vui sướng, hứng khởi chạy ra khỏi thạch trận, thấy khói nước mênh mông, vài chiếc thiên lí thuyền lượn lờ trên mặt hồ, đang tung lưới bắt cá, những thuyền nhân vô tư và nhàn nhã đang cùng nhau xướng họa ca lên những thi từ, tiếng ca bay bỗng thanh thoát như xuyên thủng tầng mây, phá nát không gian, âm hưởng vang vọng khắp mặt hồ.

Lương Tiêu lắng nghe hồi lâu rồi ngẫng đầu nhìn hai vách đá. Chỉ thấy trên vách núi hai hàng chữ lớn vẫn y nhiên như cũ: "Hoành tận hư không, thiên tượng địa lí vô nhất khả thị nhi khả thị giả duy ngã. Thụ tận lai kiếp, hà đồ lạc thư vô nhất khả cứ nhi khả cứ giả giai không." Lương Tiêu trong lòng ngâm đi ngâm lại vài lần, hốt nhiên hiểu ra: "Cái gọi là thụ tận lai kiếp , nghĩa là chết là hết, tương lai là điều không ai hiểu được. Hà đồ Lạc thư nghĩa là bói toán tiên tri đều là mộng tưởng; Cái gọi là hoành tận hư không tức là nói đến trên trời dưới đất biến hóa thay đổi rất nhiều, chẳng có sự vật nào có thể dựa vào một cách chân chính, thủy chung có thể dựa vào chính là chỉ có bản thân mình. Cái thụ tận lai kiếp, hoành tận hư không , bất quá muốn nói: Tiêu Thiên Tuyệt tuy nhìn giống như ta không thể đánh thắng, nhưng tương lai vị tất không có khả năng ta sẽ hơn hắn, nhưng chìa khóa để thắng hắn không phải ở người khác mà ở chính ta. Thật đáng tiếc năm năm qua của ta, chỉ muốn học kiếm pháp của người khác, hăng hái dán cái mặt nóng vào cái mông đít lạnh. Hà, chả lẽ ta không thể dựa vào khả năng của chính mình, luyện tập đến mức có thể đả bại vũ công của Tiêu Thiên Tuyệt sao? "Nghĩ thông suốt đạo lí này, nó bỗng nhiên thấy được một cảnh giới mới mẻ, liền phát sinh hào khí và không nhịn được cười lên ha hả. Nghe tràng cười này mới biết giọng nó đã khàn đi không ít, rờ mép thì thấy đầy lông tơ đâm vào tay, nguyên lai năm năm trôi qua lúc nào nó không hay, thằng bé trong lứa tuổi thơ ngày nào nay đã trưởng thành nên một thiếu niên anh tuấn.

Hết Khả Thị Duy Ngã, Hồi 4

(1) Tạm dịch:

Đại thành giống như thiếu, dùng hoài không hoại, đầy tràn giống như rỗng, dùng hoài không hết.

Biết đủ thì vui hoài, cầu toàn sẽ hư mất!

(2) Tạm dịch:

gió (lốc) không khi nào thổi suốt cả buổi sáng, mưa (rào) không khi nào trút suốt cả ngày

32. Biến Khởi Tiêu Tường

Lương Tiêu tâm tình chấn động, thầm nghĩ: "Ta không giải được Thiên Cơ thập toán, lưu lại nơi này cũng chỉ để người ta chê cười." Y vừa nảy lòng muốn bỏ đi, lại thầm nghĩ: "Hiểu Sương tấm lòng rất tốt, năm đó sợ quấy rầy ta nghiên cứu toán học nên không đến gặp ta nữa, không biết quái bệnh của cô ấy bây giờ thế nào ? Ta nếu bỏ đi, không biết đến khi nào mới được gặp lại cô, người khác không gặp cũng được, nhưng nhất định phải tới chào Hiểu Sương và Hoa đại thúc mới được." Nghĩ vậy, liền đến gặp Mai Ảnh hỏi cho rõ, biết được Hoa Hiểu Sương ngụ tại "U thiện uyển" ở phía nam, y nghiên cứu toán học đã lâu, bản tính đã trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều chứ không còn khinh phù vội vã như lúc còn nhỏ nữa, nhớ Hoa Hiểu Sương thích sạch sẽ, liền tắm rửa, tìm một bộ quần áo sạch sẽ thay vào, sau eo lưng đeo lệch một thanh bảo kiếm, kiểm tra lại một lượt rồi mới đi tìm cô.

Không lâu sau đã đến ngoài "U thiện uyển", liền thấy trước cửa dựng một cái bia bằng hán ngọc trắng, phía trên khắc hai dòng chữ thảo phóng túng: "Khúc kính thông u xử, thiện phong hoa mộc thâm" (Lối nhỏ vào chốn vắng, thiền phòng hoa cỏ dầy). Từng chữ đều như rồng bay phượng múa, phiêu dật bất phàm, nhìn đến phần lạc khoản thì lại là Lạc phách cuồng sinh. Lương Tiêu nhìn đến khoan khoái, bất giác thầm nghĩ: "Chữ viết của người này thật siêu thoát, tên lại gọi là Cuồng sinh, tưởng tất phải là một nhân vật cực kì tiêu sái hào phóng, không hiểu có còn sống trên đời hay không ? Nếu có cơ hội, quả thực muốn được cùng quen biết với ông ta."

Thiên Cơ cung lấy núi xây nhà nên cây cối, khối đá đẹp đẽ có ở khắp nơi, U thiện uyển này lại càng đẹp đẽ, cây cỏ núi non cao vút, trong rừng có một lối nhỏ đi lát đá, uốn lượn không ngừng. Lương Tiêu đi được một lúc thì thấy một tòa tiểu lâu, tiến đến gần có thể thấy tấm biển đề bốn chữ khải "Thính vũ linh phong" (Lắng gió nghe mưa), bất giác nghĩ thầm: "Hiểu Sương ở đây sao ?" Đúng lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe trên lầu truyền lại một tiếng rên, Lương Tiêu nghe đã quen, đúng là thanh âm của Hoa Hiểu Sương, bất giác trong lòng kinh hãi: "Dường như trên lầu có kẻ xấu." Y định phá cửa tiến vào, nhưng lại sợ kinh động đối phương, để mất tiên cơ, liền tung mình nhảy lên mái ngói, tiến đến cửa sổ, chưa kịp đứng vững lại thì tiếp tục nghe trong lầu truyền ra tiếng rên nho nhỏ. Lương Tiêu đổi ý, nhẹ nhàng chọc thủng giấy dán cửa sổ, liền ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc bay ra. Định thần nhìn lại, chỉ thấy Hoa Hiểu Sương đang ngồi xếp bằng, ngồi phía sau cô là một lão đầu vừa lùn vừa béo, cả người toàn thịt, cổ tròn như một quả bóng. Chỉ thấy ông ta hai mắt trợn tròn, đôi râu chữ bát màu xám dựng lên, thần sắc có vẻ mười phần khẩn trương. Bên phải đặt vài chục cái bồn bạc nhỏ, trong đó đổ đầy một chất thuốc lỏng màu lục, bên trái đặt một cái hỏa lò hình vuông, trên lò đặt một cái lưới bằng tơ đồng tím, trên võng có đủ loại kim châm lớn nhỏ, bị lửa bên dưới nung nóng, phát ra ánh sáng hồng hồng.

Lão đầu béo ú xuất thủ như điện, đột nhiên cầm lên một cái kim châm hồng rực, tẩm vào một cái bồn thuốc rồi châm vào huyệt "Phong Phủ" của Hoa Hiểu Sương, năm ngón tay nhè nhẹ vê kim châm. Hoa Hiểu Sương vừa được châm vào liền rên lên một tiếng, lông mày run lên, hiển nhiên mười phần thống khổ.

Lương Tiêu nhìn thấy vậy trong lòng run lên, nộ khí xông lên tới đỉnh đầu, không kịp nghĩ kĩ, bình một tiếng phá cửa sổ lao vào, tới trước mặt lão đầu béo phì đá ra một cước, lão đầu đó đang toàn thần vê kim châm, không ngờ lại có một cước phóng đến, lập tức biến thành một quả cầu da, bị đá lăn long lóc ra xa trên mặt đất.

Lương Tiêu không cần biết ông ta sống hay chết, quay người định nhổ hết kim châm trên lưng Hoa Hiểu Sương, không ngờ tay y chưa kịp tới gần thì quyền phong đã nổi lên rồi trên mặt bị giáng cho một quyền. Lương Tiêu lảo đảo ngã xuống đất, đảo mắt nhìn lại thì thấy chính là lão đầu béo ú đó, tức thì giận dữ gầm lên một tiếng xông tới, đúng lúc định xuất quyền thì đột nhiên Hiểu Sương ngoảnh mặt qua, giọng hư nhược nói:

- Tiêu ca ca, không được động thủ ...

Lương Tiêu giật mình, lại thấy lão đầu mập đó hai mắt trương lên giận dữ, thần sắc quả thật vô cùng tức giận, nhưng không ngờ lại hầm hừ ngồi xuống, không nhanh không chậm, tay lại vê kim châm. Sau khi vê đủ cả năm ngón tay, lão đầu mập liền rút kim châm ra, lại lấy một cái kim châm đỏ rực khác, tẩm vào một cái bồn thuốc màu vàng nhạt rồi châm vào "Đại chuy huyệt" của Hiểu Sương, lần châm này cực nhanh, chỉ vê một cái rồi rút ra ngay, cứ như vậy lúc nhanh lúc chậm, không lâu sau đã châm hết các yếu huyệt toàn thân Hiểu Sương.

Lương Tiêu thấy lão đầu mập này nhận huyệt hạ châm cực kì chuẩn xác, bình sinh chưa từng thấy, lại nhớ lời Hiểu Sương lúc nãy nên không dám động thủ tiếp, nhất thời ngẩn người ra đứng ở đó. Lúc này, Lăng Sương Quân nghe tiếng động trên lầu liền vén rèm đi vào, thấy Lương Tiêu nắm quyền trừng mắt đứng bên cạnh, bất giác sắc mặt đột biến, trầm giọng nói:

- Qua đây.

Lương Tiêu hơi do dự rồi đi qua, Lăng Sương Quân kéo y ra khỏi phòng, mục quang chớp động, gằn giọng hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì ?

Lương Tiêu thật thà nói:

- Tôi đến gặp Hiểu Sương.

Lăng Sương Quân nhíu chặt mày, trong lòng cực kì tức giận:

- Ngươi là một đứa tiểu tử thô dã, nếu đến tìn người, tại sao không quang minh chính đại mà đến, lại phá cửa sổ nhảy vào, chút nữa làm hỏng đại sự.

Lại nghe Lương Tiêu hỏi:

- Lão đầu mập đó ở đây làm gì ?

Lăng Sương Quân phất tay áo vẻ không nhẫn nại được, nói:

- Ngô tiên sinh chính là đang dùng "Viêm dương bách thảo tỏa hồn châm" chữa bệnh cho Hiểu Sương.

Rồi lại kéo Lương Tiêu nói:

- Xuống lầu rồi nói.

Xuống đến dưới lầu, Lương Tiêu lại hỏi:

- Thẩm thẩm, cuối cùng là Hiểu Sương bị bệnh gì ?

Lăng Sương Quân nhìn y, trong lòng cười lạnh nhưng không trả lời. Lương Tiêu đang định truy vấn, bỗng nghe có tiếng người bước xuống lầu lộp cộp, rồi lão đầu béo đó lao vọt xuống, hai mắt trợn trừng nhìn Lương Tiêu. Lăng Sương Quân quay sang Lương Tiêu nói:

- Ngươi mau đến ra mắt, đây là "Ác Hoa Đà" Ngô Thường Thanh, Ngô tiên sinh.

Lương Tiêu đã biết ông ta là đại phu trị bệnh cho Hiểu Sương, oán hận với ông ta hoàn toàn tiêu tan, lại sinh hảo cảm, liền dạ một tiếng rồi cung cung kính kính gọi một tiếng:

- Ngô tiên sinh.

Ngô Thường Thanh hai mắt trợn lên, quát:

- Về gặp mẹ ngươi đi.

Tay vung quyền đánh vào ngực Lương Tiêu, Lương Tiêu vội đưa hai tay ra trước ngực đỡ quyền. Ngô Thường Thanh một quyền không trúng, tức thì nổi giận, vừa chửi mắng vừa huy quyền, chiêu thức tuy không tinh diệu nhưng khí lực thì mười phần trầm trọng, Lương Tiêu quấy nhiễu ông ta trị bệnh, trong lòng hổ thẹn nên không dám hoàn thủ, chỉ biết chống đỡ, chưa hết mười chiêu đã trúng ba quyền, quyền kình xâm nhập vào người đau đớn tới tận tim gan. Lùi lại một lúc, lưng đã chạm vào tường, không nhẫn nại được nữa kêu lên:

- Lão béo chết tiệt, úi a, ông còn đánh ... còn đánh nữa thì ta phải hoàn thủ đấy.

- Tốt lắm - Ngô Thường Thanh lùi lại một bước, trợn tròn mắt cao giọng nói - lão tử xem ngươi hoàn thủ thế nào ?

Nói xong, cánh mũi đột nhiên máy động, mắt lộ vẻ vui mừng kêu lớn:

- Thế nào ? Thế nào ?

Bỗng nghe Lăng Sương Quân ở trên lầu cười nói:

- Ngô tiên sinh, ông thử đoán xem.

Ngô Thường Thanh nhắm mắt, lắc đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, tiểu đoàn long. Ha ha, tiểu đoàn long.

Hiển nhiên không thèm nhìn tới Lương Tiêu nữa, thân người tròn trùng trục như quả cầu da nháy mắt đã lăn lên lầu. Lương Tiêu trong lòng lo lắng cho Hiểu Sương, đành nhẫn nhịn theo lên lầu, đã thấy ba người đang ngồi quanh một cái bếp lửa hình tròn, trước mặt mỗi người đều có một cái chén bằng gốm đỏ. Trên bếp lò có một cái ấm bằng đồng đang sôi, Hiểu Sương dựa vào người mẫu thân, tay mân mê một cái chén trà vuông chừng hai thốn, nước trà rướm thành từng sợi nhỏ chảy ra tay cô, nhỏ tong tong vào cái chén bằng gốm đỏ. Lăng Sương Quân cầm cái ấm bằng đồng lên, rót nước sôi ra, nước sôi vào chén gốm tỏa thành từng vòng nhỏ, hương trà tỏa khắp trên lầu, hòa lẫn với mùi thảo dược.

Hiểu Sương thấy Lương Tiêu liền vui mừng gọi một tiếng, Ngô Thường Thanh hơi ngạc nhiên, nhìn Lương Tiêu nhíu mày nói:

- Ngươi là Lương Tiêu mà Hiểu Sương thường thường nói đến ư ...

Đúng lúc đó hương trà thoảng qua mũi, hấp dẫn vô cùng, không nhịn được quên mất những lời định nói, quay lại thấy trước mặt chén gốm bốc lên khí trắng, liền xoa tay liên tục, bộ dạng thèm thuồng đến nhỏ dãi. Lương Tiêu trong lòng vô cùng kinh hãi ngạc nhiên: "Không phải là uống trà sao ? Sao lại kì quái như vậy ?" Lại trừng mắt nhìn lão đầu nghĩ "Chẳng lẽ lão béo này vô cùng nghèo khổ, không có tiền mua trà ?" Bỗng nghe Hiểu Sương cười nói:

- Tiêu ca ca, anh thấy khí trắng đó giống cái gì không ?

Lương Tiêu định thần nhìn lại, quả thật thấy khí trắng từ chén trà bốc lên tụ lại trong không trung không tan đi, hình dáng giống như một con bạch hạc đang vươn cổ giương cánh, cứ bay lên hết lại tụ tập lại thành hình, bất giác ngạc nhiên nói:

- Quái thật.

Hiểu Sương cười nói:

- Quái là phải, đó là "Cô hạc ngọc tuyền" chỉ có ở Tê Nguyệt cốc, chất nước vô cùng hoàn mĩ, có thể xưng là thiên hạ vô đối, lại dùng để pha với "Tiểu đoàn long", quả thực là ...

Ngô Thường Thanh giơ ngón tay cái, ngoác miệng cười nói:

- Là cử thế vô song, ha ha, cử thế vô song.

Nói xong tít mắt cười, vui mừng không thể tưởng được. Hiểu Sương đưa chén trà trong tay cho Lương Tiêu, Lăng Sương Quân liền đưa một cái chén gốm đỏ đến trước mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái này để làm gì.

Hoa Hiểu Sương yên nhiên nói:

- Cái này gọi là "Phân trà", anh cứ bỏ một ít trà vào trong chén, rồi mẹ sẽ rót nước sôi vào.

Lương Tiêu ồ lên một tiếng, tiện tay lấy một nửa số trà bỏ vào chén, Ngô Thường Thanh tức giận nói:

- Ngươi tưởng là ăn cơm sao ? Bỏ nhiều như vậy, không sợ bị trời phạt ư ?

Nói xong lộ vẻ đau khổ, lấy lại một ít trà dư. Lương Tiêu không kìm được kêu lớn:

- Đây không phải là trà sao ? Lấy nhiều lấy ít thì có gì quan trọng ?

Ngô Thường Thanh hai mắt trắng dã, tức giận nói:

- Ngươi là đứa trẻ con thì biết gì ?

Rồi vô cùng cẩn thận bỏ số trà vừa lấy lại đang cầm trong tay xuống, nói:

- "Tiểu đoàn long" này lấy từ Phúc Kiến, chính là cực phẩm về trà, dù một nhúm nhỏ cũng đáng giá trăm lượng vàng, vốn chỉ cung cấp cho hoàng cung đại nội. Hiện giờ muốn có được trà này cũng không dễ dàng, dù có là hoàng đế lão tử có được cũng phải cực kì quý trọng. Nghe nói đại quan của trong Xu mật viện, Trung thư tỉnh và hoàng đế của Nam Giao cũng chỉ có được bốn chén, bốn người ngồi uống còn phải tranh nhau. Vì vậy trong phép "Phân trà" này thì "Tiểu đoàn long" là chỗ mấu chốt, có người còn viết thơ để ca ngợi chỗ tinh diệu của Phân trà đó.

Ông ta nói đến chỗ đắc ý, hai mắt vốn nhỏ liền híp lại thành hai đường nhỏ, lắc đầu quầy quậy nói:

- Phân như phách như hành thái không, ảnh lạc hàn giang năng vạn biến. Ngân bình thủ hạ nhưng khào cao, chú thang tác tự thế phiếu đào.

(Tạm dịch: Cuốn quýt như hoa giữa từng không, rơi xuống sông lạnh hóa vạn biến. Tay hạ bình bạc luôn vui sướng, rót nước ngâm thơ tựa giấy đào)

Lương Tiêu nghe ông ta nói vui tai, liền uống một hớp. Ngô Thường Thanh lườm y cười nói:

- Tư vị thế nào ?

Lương Tiêu tuy thấy tư vị cũng không tệ nhưng bĩu môi cố ý nói:

- Uống chẳng ngon chút nào, chẳng khác gì nước đái ngựa.

Ngô Thường Thanh mắt nhỏ trợn trừng, gầm lên như sấm:

- Thối lắm, thối lắm, miệng ngươi chỉ phù hợp với phân trâu, nước đái ngựa thôi.

Nói xong liền vung tay đoạt lại chén trà của Lương Tiêu, đổ lại vào trong bình. Lương Tiêu nổi giận, định đứng dậy, nhưng nhìn Hiểu Sương lại đành nhẫn nại ngồi đó, cười lớn nói:

- Ngô tiên sinh, tôi không thường uống trà, hiện tại muốn biết lại tư vị của nó, có thể cho tôi uống một hớp nữa không ?

Ngô Thường Thanh liếc y một cái, cười nhạt nói:

- Muốn uống ư ? Hừ, bằng vào câu ngươi nói lúc nãy, lão phu một hớp cũng không cho ngươi uống.

Một tay liền bưng miệng bình trà, đề phòng Lương Tiêu trộm uống.

Lương Tiêu đầy ngực tức giận, nhưng chỉ biết tức giận chứ không dám nói gì, Hoa Hiểu Sương che miệng cười một trận, lấy một chén đưa cho y, mỉm cười nói:

- Tiêu ca ca, uống của muội cũng được.

Lương Tiêu tiếp lấy, chầm chậm uống hai hớp, cảm thấy thanh khiết ngon miệng, sự tức giận trong lòng bỗng tan biến mất như làn khói.

33. Biến Khởi Tiêu Tường (2)

Bốn người cứ thế ngồi thưởng trà, không ai nói gì, Ngô Thường Thanh cách uống thật sự cổ quái, mỗi hớp trà nhất định phải nhắm mắt lắc đầu, mê đắm một lúc, thở phào một hơi, lại hớp thêm ngụm khác. Lương Tiêu cảm thấy buồn chán, liền hỏi:

- Hoa đại thúc đi đâu rồi ?

Lăng Sương Quân không muốn nói chuyện với hắn lắm, nghe vậy thì nhạt nhẽo trả lời:

- Giờ ngọ hôm nay là "Khai Thiên Đại Điển" nên ông ấy đang rất bận rộn.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Khai Thiên Đại Điển ?

Lăng Sương Quân khẽ nhíu mày nói:

- Ngươi không biết sao?

Lương Tiêu cảm thấy mờ mịt, những ngày này hắn chỉ lo luyện công, đối với việc trong cung thì chẳng biết gì cả, hơn nữa mọi người cũng chẳng ai đoái hoài tới hắn, việc lớn nhỏ nào cũng chẳng nói với hắn. Bỗng nghe Hoa Hiểu Sương nói:

- Tiêu ca ca, như chính cái tên đã nói lên, Khai Thiên Đại Điển là đại lễ để khai mở trời xanh, tái sinh vạn vật, cũng là đại lễ bỏ cái cũ để lập nên cái mới.

Lương Tiêu nửa hiểu nửa không, đúng lúc định hỏi thêm thì chợt đằng xa vang lên tiếng đồng hồ nước của Ba Tư, liên tiếp kêu liền ba tiếng. Một thị nữ bước vào bẩm:

- Phu nhân, tiểu thư, Ngô tiên sinh, Cung chủ mời các vị qua bên đó.

Lăng Sương Quân khẽ gật đầu, kéo tay Hiểu Sương nói:

- Ngô tiên sinh, đã đến giờ, chúng ta đi thôi.

Ngô Thường Thanh cười hắc hắc đáp:

- Thong thả, thong thả, các người cứ đi trước một bước, lão phu phải uống xong trà, hắc hắc, trà ngon như thế này, làm sao bỏ phí được?

Lăng Sương Quân biết lão già này tuy y thuật thần thông nhưng lại coi trà như tính mạng, lúc này vạn lần không thể bỏ "Tiểu đoàn long" xuống được, đành cười nói:

- Vậy cũng được.

Bà lại nhìn qua Lương Tiêu, thầm nghĩ:

- Tên tiểu tử này chẳng hiểu lễ số, cực kì đáng ghét, đại lễ trịnh trọng như vậy mà để hắn đến, nói không chừng sẽ phá quấy, như vậy chẳng những có gì hay mà còn sẽ rất bất lợi.

Nghĩ vậy liền tỏ ra quên mất, không gọi hắn mà tự mình kéo Hoa Hiểu Sương đi luôn. Bà đi rất nhanh, Hoa Hiểu Sương chỉ kịp quay đầu nhìn lại một cái thì đã đi khuất đằng sau cánh cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Lương Tiêu và Ngô Thường Thanh, không có Hoa Hiểu Sương, Lương Tiêu trong lòng buồn bã như mất đi cái gì, cúi đầu xuống uống hết trà trong chén, không gây tiếng động nào. Ngô Thường Thanh uống trà một lúc nữa, bỗng liếc mắt qua hắn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi không muốn đến Khai Thiên Đại Điển sao?

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Chẳng ai gọi tôi cả, tôi đến làm gì ?

Ngô Thường Thanh cười nhạt nói:

- Tiểu tử nhà ngươi đúng là một cục đá nhơ bẩn, vừa thối vừa cứng.

Lương Tiêu mỉa mai lại:

- Lão béo nhà ngươi, đích thị là con giòi trắng nhơ bẩn, vừa thối vừa béo.

Ngô Trường Thanh đang thưởng thức trà vị, nghe hắn nói thì khẩu vị đảo lộn, nhổ cả trà ra chén, giận dữ nói:

- Tên tiểu tử hỗn láo, ngươi không biết nói gì khác sao ?

Lương Tiêu đáp:

- Là do ông chửi người trước.

Ngô Thường Thanh nhìn hắn, không động thủ mà chỉ cười lạnh nói:

- Tiểu tử nhà ngươi cũng có khí phách, không giống như lũ phàm phu tục tử, chỉ biết nghe mắng mà không dám nói lại.

Lương Tiêu đáp:

- Phàm phu tục tử thì có gì không tốt chứ? Đồ ăn uống của ông không phải tất cả đều là từ những phàm phu tục tử mà ra sao?

Ngô Thường Thanh ngơ ngác, không biết cách nào để phản bác hắn, đành phải đánh trống lảng, cười lạnh nói:

- Hừ, Hiểu Sương thường nói với ta về tên tiểu tử vô lại nhà ngươi, mỗi lần nói tới ngươi đều thập phần cao hứng.

Lương Tiêu trong lòng ấm lên, vui vẻ nói:

- Cái đó là tất nhiên, ta và cô ấy là bằng hữu cực tốt mà.

Ngô Thường Thanh lần đầu tiên mỉm cười nhẹ nhàng, gật đầu nói:

- Như thế thì tốt, sau này ngươi thường đến ngồi đây, chọc cho con bé vui, đối với bệnh của nó sẽ cực kì có lợi.

Lương Tiêu ngơ ngác, trầm giọng hỏi:

- Ngô tiên sinh, Hiểu Sương rốt cuộc bị bệnh gì?

Ngô Trường Thanh hớp một ngụm trà, nhìn lên mái ngói một lúc lâu rồi lạnh lẽo nói:

- Căn bệnh này gọi là "Cửu Âm Tuyệt Mạch", thiên sinh âm khí quá nhiều, dương khí yếu nhược. Âm hàn độc khí tích tụ trong cửu đại âm mạch, lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của nó.

Lương Tiêu nghe đến câu cuối cùng, kinh hãi đến mức nhảy dựng lên, thất thanh hỏi?

- Ông nói sao? Cô ấy tại sao lại sinh ra chứng bệnh kì quái đó à?

Ngô Trường Thanh tuy dễ nóng giận nhưng vốn là một người thẳng thắn, không thích dối lừa, nghe Lương Tiêu hỏi vậy thì tùy tiện nói:

- Điều này phải nói từ lúc mang thai, năm đó mẹ nó bị trúng một chưởng chí âm chí hàn của người ta, khi đưa đến chỗ ta thì chỉ còn thoi thóp thở. Lão phu kiểm tra mạch môn, phát giác bà ấy không những có hàn độc mà còn có dấu hiệu mang thai vài tháng.

Nói đến đây, ông ta nhíu chặt đôi mày, thở dài nói:

- Nếu biết sẽ như hiện giờ, lão phu đã chỉ cứu người mẹ, không cứu thai nhi, để khỏi tạo ra tội nghiệt. Lúc đó ta hỏi tên tiểu tử Hoa Thanh Uyên có nên cứu thai nhi hay không, hắn bụng dạ mềm yếu, ngay lập tức nhờ ta cứu cả hai. Lão phu là nhân vật nào chứ, đương nhiên sẽ không nói ra là không cứu được, nhưng cũng tự biết là muốn việc này lưỡng toàn kì mĩ thì cực kì khó khăn miễn cưỡng, đành đem hết bản lĩnh toàn thân ra, ôi, cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng hai mẹ con họ, giải quyết được một vấn đề tưởng chừng không thể giải quyết của y đạo, nhưng không ngờ tàn dư âm độc lại tụ vào trong người thai nhi, hình thành "Cửu Âm Tuyệt Mạch".

Ông nói đến đây đột nhiên cau mày giận dữ, vỗ đùi chửi lớn:

- Xui xẻo, con mẹ nó thật là xui xẻo.

Lương Tiêu lòng như lửa đốt, nóng nảy hỏi:

- Tiên sinh y thuật cao minh, thế nào cũng có thể chữa khỏi cho cô ấy đúng không?

Ngô Thường Thanh mặt tối sầm lại, trừng trừng nhìn hắn, chầm chậm hớp một ngụm trà rồi từ từ nói:

- Âm độc đó có từ lúc hoài thai, ngoan cố không chịu tiêu tan. Hơn mười năm nay, lão phu dùng đủ mọi cách, sử dụng vô số dược vật nhằm giúp con bé dịch kinh tẩy tủy, khu trừ hàn độc, nhưng cũng chỉ đủ để duy trì tính mệnh cho nó. Ôi! Lão phu trị bệnh xưa nay có đầu có đuôi, nó đã sinh ra trên đời này thì lão phu một ngày chưa chết còn phải cứu nó một ngày, ngoại trừ cách đó thì chẳng còn cách nào khác.

Lương Tiêu nghe vậy ngẩn người ra, bỗng nhướng mày cao giọng nói:

- Lão béo chết tiệt, ông lừa dối người ta!

Ngô Thường Thanh vỗ đùi giận dữ nói:

- Ta mà lừa tên thối tha nhà ngươi, lừa ngươi thì sẽ không thể uống trà nữa!

Lương Tiêu thấy bộ dạng ông ta như vậy, biết rằng lời vừa rồi là không giả dối, trong lòng như đổ vỡ, thầm than thở:

- Tại sao trên thế gian này, người tốt đều bạc mệnh, gia gia vốn là người lương thiện lại phải chết không minh bạch, Hiểu Sương đối tốt xử tốt với người, trên người lại mắc phải tuyệt chứng, chẳng lẽ ông trời muốn người tốt chết hết cả sao ?

Hắn càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên xuất một chưởng, chưởng này tích đầy uất phẫn, cơ hồ dùng hết toàn lực, chỉ nghe một tiếng lách cách rất to vang lên, vách tường bên của tiểu lâu đã bị đánh thủng, vụn gỗ văng ra, bụi bay tứ phía, rơi cả vào chén trà bằng gốm tím. Ngô Thường Thanh bất chấp trà nóng bỏng tay, vội lấy tay che lên miệng chén gốm, giận dữ nói:

- Tiểu tử thối, ngươi điên à? Bị điên à?

Lương Tiêu trố mắt nhìn bàn tay mình, hơi giật mình. Nguyên lai hắn ta ngày nào cũng tập võ học của thạch trận cùng với võ công Hắc Thủy, thời gian tuy ngắn ngủi nhưng nội công vẫn đại tiến, có điều hắn vốn đang trong lúc trầm mê nên không biết điều đó.

Đang ngây người ra, Ngô Thường Thanh bỗng đứng lên, tát hắn một cái vào mặt, la lớn:

- Thằng điên, ngươi uống nhầm thuốc à?

Lương Tiêu đau đến đầu váng mắt hoa, liền từ từ tỉnh ra, nhưng lại không trả đòn được, trong lòng nhất thời bực bội vô cùng. Ngô Thường Thanh đã chế xong một lần nước trà, kể từ nước thứ hai trở đi tư vị giảm sút nhiều, lại nghĩ đến lúc nãy có bụi rơi vào trà, ông ta quí trà như mạng, nhất thì tức giận vô bì, trừng trừng nhìn Lương Tiêu râu dựng cả lên.

Hai người bốn mắt đối nhau như hai con gà chọi một lúc, Lương Tiêu cố lắm mới giữ được bình tĩnh, đột nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi:

- Ngô tiên sinh, ông có nghe qua thuần dương thiết hạp (cái hộp sắt thuần dương) chưa?

Ngô Trường Thanh chưa hết tức giận nói:

- Có nghe qua, thì sao?

Lương Tiêu nói:

- Tôi nghe người ta nói, trong thiết hạp có kim đơn bùa lửa của Lã Đồng Tân, có thể cứu người chết sống lại, khiến xương trắng tái sinh, không bệnh nào không chữa được, thoát thai hoán cốt. Tần Bá Phù để lấy được cái hộp sắt này đã phải đánh một trận quyết liệt với đại hòa thượng. Ngô tiên sinh, không biết sách thuốc bùa lửa gì gì đó có thể chữa được bệnh của Hiểu Sương hay không?

34. Biến Khởi Tiêu Tường (3)

Ngô Thường Thanh vuốt râu cười nhạt, đợi Lương Tiêu nói xong mới lè nhè nói:

- Lão đạo sĩ Lã Đồng Tân rắm chó đó được bao nhiêu cân lượng chứ? Cứu sống người chết, xương trắng tái sinh, phì, con mẹ nó. Thường nghe người ta nói: "Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như rút tơ", bệnh đến bệnh đi đâu phải là công phu một ngày một đêm. Đáng giận thế nhân chỉ muốn tránh khó lấy dễ, bệnh nặng phải mất nhiều năm mà lại muốn thuyên giảm trong một ngày, không nghe y lời của lang y, không uống thuốc thang mà lại đi cầu thần phật cúng đồng cốt, vẽ bùa đạo sĩ. Hừ, kết quả bệnh lại hoàn bệnh, chết vẫn cứ chết, vận may thì chẳng đến mà chỉ tự mua dây trói mình.

Ông ta mắng chửi đến mức hứng khởi, càng mắng càng lên giọng, hận không nói được cho cả thiên hạ cùng nghe.

Lương Tiêu ngập ngừng nói:

- Nhưng tôi nghe Tần Bá Phù nói, hắn muốn chiếc hộp đó, tất cả vì Ngô tiên sinh đã đề cập đến Thuần Dương Thiết Hạp.

Ngô Thường Thanh liếc xéo hắn, cười hắc hắc nói:

- Lão tử bảo ngươi cởi truồng, ngươi cởi hay không?

Lương Tiêu nhíu mày đáp:

- Đương nhiên là không.

Ngô Thường Thanh nói:

- Chính là như vậy. Ngày đó Tần Bá Phù luyện công tẩu hỏa nhập ma, tới cầu ta chữa trị. Ta vừa bắt mạch liền nhận ra vì "Cự Linh Huyền Công" của hắn quá bá đạo, cách chữa trị tốt nhất là phế bỏ võ công đó, nếu không có dùng đan dược cũng chẳng kết quả gì. "Cự Linh Huyền Công" nguyên là võ công của đạo môn, sư phụ của Tần Bá Phù là Huyền Thiên Tôn chính là một đạo sĩ. Vì vậy hắn không tin lời lão phu, lại còn đem phép chu thiên bàn vận (quy luật vận hành của trời đất) của đạo môn ra tranh luận với lão phu. Lão phu nghe đến bực mình, liền nói: "Cự Linh Huyền Công cái rắm ? Ngươi biết Lã Đồng Tân không ? Ông ta được gọi là thần tiên sống, nghe nói ông ta có truyền lại "Thuần Dương Thiết Hạp", trong đó có sách thuốc bùa lửa, có thể trị bách bệnh, ngươi thử tìm xem, biết đâu có thể chữa được chứng tật này. Hừ, tên họ Tần này nhìn tưởng thông minh, thật ra ngu như trâu ngựa, nghe được như vậy lập tức hoan hỉ, bất quá tính ra hắn cũng còn có lương tâm, hỏi lão phu: "Nếu có thể trị được bách bệnh, liệu có thể trị được bệnh của Sương cô nương không?" Lão phu bị hắn hỏi đi hỏi lại, mất cả kiên nhẫn, nói bừa: Đương nhiên là được, đến làm mẹ ngươi còn được ấy chứ, tìm được Thiết Hạp rồi hãy nói." Nghe ta nói vậy, hắn mừng đến vãi đái ra quần, nhảy nhót bỏ đi. Hứ, cho dù Thiết Hạp có thể chữa bệnh như thần, lại thật sự có thể tìm ra nó, trước nay chưa từng có ai mở được Thiết Hạp, e rằng nó thật ra chỉ cục sắt mà yêu đạo dùng để bày trò lừa người mà thôi.

Ngô Thường Thanh nửa đời hành nghề y, hận nhất là bọn đồng cốt đạo sĩ, thóa mạ không ngừng, Lương Tiêu tưởng có thể từ ông ta hỏi rõ về Thuần Dương Thiết Hạp, không ngờ lại chọc cho ông ta nói sướng miệng. Đột nhiên có một thị nữ gạt tấm màn ra tiến lại, rụt rè bẩm:

- Ngô tiên sinh, cung chủ thỉnh ngài qua bên đó!

Ngô Thường Thanh nghe thấy giật mình:

- Hỏng rồi, mải nói chuyện với thằng nhóc chết tiệt này, chút nữa thì nguy đến đại sự.

Đột nhiên ngừng nói, đứng dậy hậm hực nhìn Lương Tiêu, nói:

- Xú tiểu tử, ngươi đi với ta qua bên đó.

Lương Tiêu nhíu mạnh đôi mày nói:

- Bắt buộc phải đi sao ?

Ngô Trường Thanh hắng giọng đáp:

- Ngươi vốn là bằng hữu của Sương Nhi, thịnh hội thế này không đi không được.

Liền không cho tranh cãi gì nữa, kéo Lương Tiêu thuận chân bước ra ngoài, nhưng đi được hai bước thì quay lại, cầm chén trà gốm tím một hơi uống cạn, ngay cả lá trà cũng dùng tay vét sạch vào miệng, vừa nhai tóp tép vừa nói:

- Không được lãng phí, không được lãng phí.

Uống trà xong, Ngô Trường Thanh kéo theo Lương Tiêu, đi thẳng đến dưới Linh Đài, từ xa đã thấy hàng trăm người hoặc đứng hoặc ngồi, tụ tập trên đài. Hai người theo bậc thang tiến lên, được nửa chừng thì Hoa Thanh Uyên tiến đến nghênh đón, chắp tay cười chào:

- Ngô tiên sinh an hảo!

Đoạn quay sang Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi cũng đến ư ?

Lại nắm tay hắn nói:

- Hoa đại thúc gần đây bận rộn luyện võ công, không đến thăm ngươi được. Thấy ngươi khí sắc rất tốt, dường như bệnh tật đã thuyên giảm ?

Lương Tiêu ấm lòng, cười đáp:

- Cám ơn đại thúc quan tâm, cháu hoàn toàn khỏe mạnh.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy cười lớn, cực kì hoan hỉ.

Ba người sóng vai lên đài, Lương Tiêu đưa mắt nhìn quanh, nhận ra Hoa Vô Xuy ngồi ở chính nam, bà thấy Ngô Thường Thanh liền nở nụ cười rồi nói:

- Ngô tiên sinh an hảo!

Nhưng Lương Tiêu thì dù đứng ngay trước mặt cũng không thèm nhìn đến. Hoa Mộ Dung đứng sau lưng bà ta, tay cầm một thanh cổ kiếm bao đen, bên trái vài xích là hai mẹ con Hoa Hiếu Sương đang ngồi ngay ngắn. Hoa Hiểu Sương thấy Lương Tiêu, mặt cười rạng rỡ. Năm người ngồi phía dưới, bảy người khác ngồi phân biệt thành bên trái ba người, bên phải bốn người, ngồi đầu tiên bên tay phải là thủ vệ của Linh Đài chính là lão già họ Minh, ngồi dưới lão là Tả Nguyên, hai người ngồi sau lần lượt là Đồng Chú và Tần Bá Phù. Sắc mặt Tần Bá Phù rất tốt, nhìn thấy Lương Tiêu, hơi nhíu mày, khẽ gật đầu nhưng không tiến lại chào hỏi. Phía bên trái người ngồi đầu chính là Tu Cốc, hai người ngồi sau lần lượt là Diệp Chiêu cùng Dương Lộ. Nhìn khí độ của bảy người này khác hẳn những người khác, chắc là có thân phận tôn quí, lại nhìn quanh nam nữ đông đảo, ai cũng tỏ vẻ trang nghiêm.

Hoa Thanh Uyên dẫn hai người đến bàn đầu tiên, lệnh cho gia nhân lấy ghế cho hai người ngồi xuống. Lương Tiêu thấy phần lớn người trẻ tuổi đều phải đứng, người ngồi toàn là những lão nhân lớn tuổi đáng kính, thâm tâm cảm thấy nếu ngồi thì quả thật không hợp lẽ, liền nói:

- Hoa đại thúc, cháu còn nhỏ, đứng một chút không sao đâu.

Hoa Thanh Uyên không ngờ hắn thay đổi thành một kẻ hiểu sự như vậy, trong lòng ngạc nhiên, bất giác cười nói:

- Được lắm, nghe cháu nói như vậy, Hoa đại thúc thật hoan hỉ!

Vỗ vỗ lên vai hắn, quay người đi về phía bên phải Hoa Vô Xuy.

Lương Tiêu nhập vào đám đông, chen đến đứng cạnh một thiếu niên trông có vẻ vui tính. Không lâu sau, chiếc đồng hồ nước Ba Tư kêu một tiếng, tiếng nói chuyện liền nhỏ dần rồi trở nên yên tĩnh. Hoa Vô Xuy gật đầu, liền thấy lão già họ Minh từ từ đứng dậy, một tay vuốt râu, cất giọng ngân vang ngâm:

- Cao cầm danh chi hữu tiền văn,

Cô dẫn viên hàng dạ chánh phân;

Nhất lệ tiện kinh liêu quyết phá,

Diệc vô nhàn ý đáo thanh vân.

(Tạm dịch:

Chim cao tên đã từng nghe tới

Nửa đêm cô độc vươn dài cổ

Một tiếng kêu vang phá hư không

Ý chí bay lên tới mây xanh)

Giọng ngâm thư thái chậm rãi nhưng trong sáng khoáng đạt, Tê Nguyệt Cốc lớn như thế mà cũng có tiếng vọng lại. Vừa ngâm xong, Tả Nguyên cũng đứng dậy, trường thanh cùng hòa:

- Thụy khinh toản giác tùng hoa đọa,

Vũ bãi nhàn thính giản thủy lưu.

Vũ dực quang minh khi tích tuyết,

Phong thần sái lạc chiêm cao thu.

(Tạm dịch:

Lúc ngủ vẫn biết hoa tùng rơi,

Trong mưa vẫn nghe tiếng suối chảy.

Lông cánh trắng đẹp như tuyết tụ,

Dạo theo thần gió ngắm mùa thu.)

Tiếng ngâm nhỏ dần, lại nghe Đồng Chú tiếp lời:

- Từ hương viễn cách hoa đình thủy,

Trục ngã lai tê câu lĩnh cân.

Tàm quý đạo lương trường bất bão,

Vị tằng hồi nhãn hướng kê quần.

(Tạm dịch:

Rời quê Hoa Đình Thủy xa xôi

Đuổi ta đến đậu (ở) Câu Lĩnh Vân

Tự thẹn (lúa)gié (lúa)mạch thường không đủ (no)

Chưa từng (phải) quay đầu nhìn đàn gà)

Tần Bá Phù cười nhẹ, đứng dậy hòa theo:

- Hữu sí đê thùy tả hĩnh thương,

Khả liên phong mạo thậm ngang tàng.

Diệc tri bạch nhật thanh thiên hảo,

Vị yếu cao phi thả dưỡng sang.

(Tạm dịch:

Cánh phải rũ xuống, chân trái đau

Yếu ớt (nhưng) ngang tàng thật đáng thương

Đã biết hôm nay trời xanh thẳm

Dẫu muốn bay cao (lại) phải dưỡng thương)

Tu Cốc cười ha ha nói:

- Bài thơ đó của Tần lão đệ tuy nói về con hạc bị bệnh nhưng đã biến đổi được không khí tang thương.

Trầm tư một chút rồi vuốt râu đọc:

- Ô diên tranh thực tước tranh khoa,

Độc lập trì biên phong tuyết đa.

Tận nhật đạp băng kiều nhất túc,

Bất minh bất động ý như hà.

(Tạm dịch:

Quạ diều tranh ăn, sẻ tranh tổ

Độc lập ven thành nhiều gió tuyết

Cuối ngày đạp băng, co một chân

Không hót không động (chẳng hiểu) ý thế nào)

Tần Bá Phù vỗ tay cười nói:

- Độc lập gắng sức hay lắm, quả nhiên không hề mất phong thái."

Lương Tiêu nghe thấy kì quái, thúc khuỷu tay sang thiếu niên bên cạnh hỏi:

- Này, mấy lão đầu tử đó làm quái cái gì thế ?

Thiếu niên đó nghe hắn ngôn ngữ thô suất, trong lòng không vui, nhưng thấy hắn đã nói chuyện với Hoa Thanh Uyên, dĩ nhiên phải có thân phận, đành nén cơn giận mà nói:

- Các hạ chắc là khách quí từ bên ngoài tới chăng ? Ngâm thơ tỏ rõ chí hướng của Thiên Cơ bát hạc chính là thường lệ trước khi tiến hành Khai Thiên Đại Điển. Chỉ tiếc là sáu năm trước "Linh hạc" Thu Sơn Thu bá bá bị bệnh mất, Thu gia mỗi đời chỉ có một người nối dõi, Thu bá bá lại cả đời không lấy vợ, nên Thu gia sau này không có người kế thừa, bây giờ chỉ còn lại thất hạc thôi!

Nói xong vô cùng buồn bã. Lương Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ, nghĩ thầm thì ra là như vậy, thảo nào mà năm lão nhân vừa rồi ngâm thi cú, chẳng ai không liên quan đến hạc cả.

Thiếu niên đó chỉ lão già họ Minh, nói:

- Vị đó là "Hoàng Hạc" Minh bá bá, đơn danh chỉ một chữ Quy...

Hắn đem thân phận của thất hạc nhất nhất kể qua một lượt, Lương Tiêu giờ biết được Tả Nguyên là "Bạch Hạc", Đồng Chú là "Thanh Hạc", Tần Bá Phù là "Bệnh Hạc", Tu Cốc là "Đan Đỉnh Hạc", Diệp Chiêu là "Trì Hạc", còn Dương Lộ là "Hắc Cảnh Hạc". Thiếu niên nói xong, lại nghe tiếng ngâm của Dương Lộ vang lên:

- Ác đính tiên mao phẩm cách tuần,

Toa đình nhàn hạ trọng nan quần.

Vô đoan nhật mộ đông phong khởi,

Phiêu tán xuân không nhất phiến vân.

(Tạm dịch:

Lông đầu bóng mượt phẩm chất thuần,

Nhàn rỗi ăn no thích tụ bầy.

Không lo chiều tối gió đông nổi,

Bay lượn (trong) trời xuân tựa đám mây.)

Lão là người cuối cũng trong bát hạc, ngâm thơ đến đây là kết thúc.

Hoa Vô Xuy thấy thất hạc đã ngâm xong, thần sắc uy nghiêm, mở miệng nói:

- Hôm nay ...

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe Minh Quy cao giọng nói:

- Khoan đã.

Hoa Vô Xuy ngạc nhiên hỏi:

- Minh huynh còn có gì muốn nói ?

Minh Quy điềm nhiên đáp:

- Ngày trước Linh Hạc chết, khiến cho bát hạc điêu linh. Tuy nhiên chúng ta và lão huynh đệ đó tình thâm ý trọng, vẫn không thể quên được. Minh Quy bất tài, nguyện thay Thu Sơn lão đệ ngâm một bài, ngoài để hoài niệm, còn để giữ đủ số cho Tiên thiên bát hạc.

Đôi mày ngài của Hoa Vô Xuy hơi nhíu lại, gật đầu nói:

- Xin theo ý Minh huynh.

Minh Quy suy nghĩ một chút rồi cao giọng ngâm:

- Thanh vân hữu ý lực do vị,

Khởi liêu đê hồi đắc sở y.

Hạnh niếm sí nhân phong vũ khốn,

Khởi giáo thân hãm đạo lương phì.

(Tạm dịch:

Mây xanh có ý, lực không đủ,

Há tính toán luồn cúi (để) tuân theo.

Cho dù bị khốn trong mưa gió,

Há chịu hãm mình trong lúa thơm.)

Ngâm xong lại nói:

- Thu lão đệ một đời tắm mưa gội gió, cô độc khổ muộn nhưng cốt cách mười phần thanh cao, tuy giờ đã mất nhưng tinh thần như sao sáng vẫn như còn mãi trên trời, soi sáng tục nhân chúng ta.

Nói xong quì xuống hướng lên trời, bái một bái. BọnĐồng Chú sắc mặt đều lộ vẻ bi thương, lần lượt quì lạy, chốc lát mọi người đều quì xuống một lượt.

Hoa Vô Xuy không nghĩ rằng Minh Quy lại khơi lại cố sự quan trọng này, cảm thấy ngoài ý muốn của mình, bất giác nhíu mày. Minh Quy đứng dậy lại nói:

- Cung chủ, Thu lão đệ lúc chết rất không minh bạch, không biết bao nhiêu năm rồi, đã có kết quả gì chưa ?

Hoa Vô Xuy lắc đầu đáp:

- Ngày đó chẳng phải đã nói rõ rồi sao, Thu Sơn uống thuốc độc tự tận, còn có kết quả gì nữa ?

Minh Quy nói:

- Nhưng vì sao đệ ấy lại tự tận ? Cung chủ liệu có biết không ?

Hoa Vô Xuy bất giác sầm mặt, hừ một tiếng cao giọng đáp:

- Làm sao ta biết được ?

Lời nói vừa dứt, Tả Nguyên, Đồng Chú, Tu Cốc ba người nhìn Hoa Vô Xuy đều có vẻ bi phẫn.

Hoa Vô Xuy trong lòng biết không ổn, nhưng không ổn chỗ nào thì không thể nói ra, chỉ có thể đè nén nộ khí, từ từ nói:

- Hôm nay là Khai Thiên Đại Điển, việc này sẽ nói sau, mời Minh lão ca tạm lui xuống.

Minh Quy cười một tiếng, nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm.

Rồi chuyển thân ngồi xuống, lục hạc thấy ông ta ngồi thì cũng bắt đầu tuần tự ngồi xuống.

Hoa Vô Xuy chống xuống tay vịn, đứng dậy nói:

- Hôm nay các vị từ trời nam đất bắc đến đây, quả đã gắng sức, hiếm có hơn là Bá Phù lại quay về, sáu năm qua rồi, "Thiên Cơ Thất Hạc" mới tập trung cả về một chỗ, bình thường khó được ...

Nói tới đây, Minh Quy bất thần chặn lời nói:

- Cung chủ nói sai rồi, phải là Thiên Cơ Bát Hạc.

Hoa Vô Xuy nhướng mày, định phản bác thì lại nghe Tả Nguyên nói lớn:

- Không sai, Thu huynh tuy người đã mất nhưng anh linh vẫn còn.

Đồng Chú, Tu Cốc đều gật đầu nói:

- Tả lão nhị nói có lý

35. Biến Khởi Tiêu Tường (4)

Hoa Vô Xuy sắc mặt nặng nề như nước, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên bình tĩnh nói:

- Chư vị nói đúng lắm, là lão thân lỡ lời, đúng là lần tụ hội của Thiên Cơ bát hạc.

Nói xong thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Gia phụ mất sớm, bỏ lại chúng ta bơ vơ, gia đệ lại còn nhỏ tuổi, lão thân vạn bất đắc dĩ, lúc ấy đang tuổi cập kê cũng phải chấp chưởng sự tình của Thiên Cơ cung. Vốn tưởng sau vài năm sẽ nhường lại cho đệ ấy, ai ngờ đệ ấy phúc mỏng phận bạc, chưa kịp làm cung chủ, vì đấu với cường địch mà bị trọng thương không cách nào chữa trị.

Bà nhớ đến vong đệ mắt chợt đỏ lên cơ hồ rơi lệ, chậm rãi nói:

- Ngày đó trong cung quần long vô chủ, lão thân bất đắc dĩ phải nhận lĩnh chức vụ cung chủ, đến nay đã hơn ba mươi năm. Trời cao còn thương Thiên Cơ cung huyết mạch chưa tuyệt, con trai ta Thanh Uyên đã trưởng thành, toán học võ công đều có thành tựu. Vậy nên lão thân định nhường chức vụ cung chủ lại cho Thanh Uyên. Không biết các vị có gì dị nghị không ?

Nói rồi mục quang thong thả nhìn lướt qua trên đài.

Lương Tiêu bỗng đại ngộ:

- Hóa ra bỏ cũ lập mới, thay đổi vũ trụ, ý tứ chính là thay đổi cung chủ.

Nghĩ đến Hoa Thanh Uyên sẽ là cung chủ, lòng hắn không khỏi cao hứng. Hoa Vô Xuy thấy trong trường tịch không có âm thanh, liền nói:

- Thanh Uyên.

Hoa Thanh Uyên ứng tiếng tiến lên, cúi đầu quì lạy. Hoa Mộ Dung dâng lên trường kiếm vỏ đen vào tay Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy xoay chuôi kiếm, trầm giọng nói:

- Thanh Uyên, chuôi kiếm này chính là tín vật của cung chủ. Chuyển giao quyền lực, quyền bính nằm ở đây, khi nắm lấy chuôi kiếm, ngươi sẽ là Thiên Cơ Cung cung chủ đời thứ mười hai, từ này về sau, hiệu lệnh mọi người.

Hoa Thanh Uyên im lặng một lúc, cuối cùng dạ một tiếng, đang định đưa tay đón chuôi kiếm, bỗng có người cao giọng kêu lên:

- Khoan đã!

Mọi người đều cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người khoảng ba mươi tuổi, mình mặc gấm tím, vẻ mặt anh hùng, chân không chạm đất từ đám đông tiến ra, cười nói:

- Tại hạ là Minh Tam Thu, chủ sự tiền trang ở Tô Nam, thiết nghĩ để Uyên thiếu chủ làm cung chủ thì rất không thỏa đáng."

Hoa Vô Xuy nhíu mày, mặt hơi tái xanh lại, thu hồi cổ kiếm, ý lên một tiếng rồi nói:

- Minh chủ sự nghĩ có việc gì không thỏa đáng ?

Tinh quang trong mắt sáng rực chiếu thẳng vào Minh Tam Thu. Minh Tam Thu không chút rung động, khẽ cười rồi nói:

- Trước hết, Uyên thiếu chủ đại nghịch bất hiếu!

Lời đó nói ra, hàng trăm người liền xì xầm bàn tán. Hoa Vô Xuy trừng mắt, cười lạnh hỏi:

- Điều đó có thể nói nhăng nói bừa được sao ? Minh Tam Thu, nếu ngươi không thể giải thích minh bạch thì sẽ theo cung quy mà xử trí!"

Minh Tam Thu cười đáp:

- Không dám, vốn trong ba điều bất hiếu thì không có người nối dõi là tội nặng nhất. Hoa Thanh Uyên giờ chỉ có một con gái, lại bị "Cửu Âm Độc Mạch", tính mạng như chỉ mành treo chuông, sau khi y chết đi thì ai sẽ kế thừa huyết thống của Thiên Cơ cung ?

Hoa Hiểu Sương như bị người ta đánh một quyền vào ngực, sắc mặt trở nên thê thảm, cúi đầu xuống, Lăng Sương Quân mặt trắng bệch như tờ giấy. Lương Tiêu bất giác trong lòng sinh lửa giận, đối với Minh Tam Thu vô cùng bất mãn.

Hoa Vô Xuy chẳng mảy may đổi sắc, thản nhiên nói:

- Đó là việc trong nhà của con trai ta, hắn có thê tử, ngày sau sinh thêm con trai con gái, chuyện đó có gì là khó!

Hoa Thanh Uyên cả người run lên, đang định đứng dậy nói nhưng thấy Hoa Vô Xuy khẽ xua tay, đành thở dài đứng sang một bên.

Minh Tam Thu cười nói:

- Không đúng, nếu đúng như cung chủ nói, vậy tại sao Hoa Hiểu Sương đã gần mười lăm mà phu thê thiếu chủ vẫn chưa có thêm đứa con nào?

Hoa Mộ Dung không thể nhẫn nhịn được nữa, cao giọng hét lên:

- Minh Tam Thu, ngươi chẳng qua chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi, dám nói những lời như thế không sợ vô lễ sao ?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Dung thiếu chủ đã hiểu lầm, tại hạ chỉ nghĩ cho tiền đồ của Thiên Cơ Cung mà thôi, phải biết Thiên Cơ Cung bên trong có điển tịch thiên hạ, ngoài có tiền trang lương điền, người trong cung không tới hai ngàn thì cũng một ngàn bảy tám trăm, nếu đột nhiên quần long vô chủ thì tiền tài tính mạng chỉ là chuyện nhỏ nhưng điển tịch trong cung nếu tổn thất nhỏ gì thì còn mặt mũi nào đi diện kiến Thiên Cơ Cung liệt tổ liệt tông ?

Hoa Vô Xuy nhìn Hoa Thanh Uyên rồi nói:

- Việc này Uyên nhi tự có cách an bài, không cần Minh chủ sự nhọc công quan tâm, nếu ngươi không có chuyện gì khác thì xin mời lui xuống.

Minh Tam Thu cười khẽ, vẫn không di động, miệng lại nói:

- Tại hạ còn có điều muốn nói!

Hoa Mộ Dung nhíu mày, cao giọng nói:

- Ngươi, ngươi còn muốn nói cái quái gì nữa đây ?

Minh Tam Thu chỉ cười không nói, Hoa Vô Xuy sắc mặt âm trầm khó hiểu, trong lòng nghĩ: "Bình thường người này tại Tô Nam lo liệu tiền lương, chí khí rất nhỏ, không đáng để trong mắt. Tại sao hôm nay đột nhiên lại trở nên ngông cuồng như vậy ? Phải chăng hắn có chỗ dựa ?" Càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, nhìn qua Minh Quy, Minh Quy chính là tộc trưởng của họ Minh, Hoa Vô Xuy vốn muốn bảo ông ta đứng ra ngăn cản, không ngờ Minh Quy tay vẫn vuốt râu, thần sắc lạnh nhạt, đối diện tình hình trước mắt như không thấy gì. Bà ta bất giác trong lòng nổi giận, có điều không muốn để mất phong độ, liền lạnh lùng nhìn Minh Tam Thu, thản nhiên nói:

- Được lắm, Minh chủ sự cứ nói!

Minh Tam Thu vòng tay cười đáp:

- Đã làm phiền cung chủ. Như Tam Thu được biết, người được lựa chọn làm cung chủ phải có võ công cùng toán học hơn người mới có thể kế vị, không biết có đúng như vậy hay không ?

Hoa Vô Xuy còn chưa đáp lại, Tả Nguyên đã chen vào nói:

- Không sai! Đúng là có qui củ này, chính là vì năm đó nhiều người kế thừa nên đã được đặt ra. Kể từ đời ông tổ Linh Thông, trong vòng mười đời, người nhà Hoa gia dần dần ít đi, năm đời gần đây mỗi đời chỉ có một người nối dõi, vì vậy qui củ này lâu nay không được nhắc đến.

Hoa Vô Xuy nghe lão nói quả đúng là sự thật, không cách nào phản bác, đành nói:

- Tả nhị ca nói đúng lắm.

Minh Tam Thu cười nói:

- Tốt lắm, quả thực có qui củ đó, vậy thì Uyên thiếu chủ lại càng không thể làm cung chủ.

Hoa Vô Xuy sắc diện càng âm trầm, trừng mắt nhìn hắn hỏi:

- Lại vì sao nữa ?

Ngữ khí ẩn chứa sự tức giận.

Minh Tam Thu nhìn Hoa Thanh Uyên, cười nói:

- Chính là vì vô luận toán thuật hay võ công, Hoa thiếu chủ đều không thể coi là Thiên Cơ Cung đệ nhất.

Hoa Vô Xuy ngắt lời nói:

- Không sai, Thanh Uyên công lực đúng là không bằng lão thân, nhưng tiến bộ thần tốc, nửa năm một năm nữa trong Thiên Cơ Cung sẽ không có địch thủ.

Minh Tam Thu một tay chống nạnh, đột nhiên cười dài, tiếng cười hùng hồn không dứt, chấn động khiến tai của mọi người cứ ong ong, Hoa Vô Xuy trong lòng hơi giật mình, cất cao giọng hỏi:

- Có gì đáng cười ?

Minh Tam Thu nghiêm sắc mặt, nói to:

- Thật là đạo lý không ra đạo lý, phép tắc không ra phép tắc! Cung chủ tính tới tính lui cũng chỉ tính người họ Hoa, nhưng không hiểu trong hai nghìn người của Thiên Cơ cung thì họ Hoa chiếm bao nhiêu phần ?

Chúng nhân nghe vậy đều nhìn nhau lộ vẻ sửng sốt.

36. Thiên Địa Phản Phục

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu một lúc lâu, không những không giận mà còn cười nói:

- Nói như vậy, Minh chủ sự tự tin thắng Thanh Uyên sao?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Cung chủ anh minh!

Hoa Mộ Dung thấy hắn chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi mà dám buông lời ngông cuồng, không nhịn được phi thân lên phía trước, la lớn:

- Cuồng đồ vô tri, cô nương xem ngươi có được bao nhiêu cân lượng!

Chưởng giấu trong tay áo, chính là công phu "Vân Chưởng Phong Tụ".

Minh Tam Thu cười ha hả, huy động song chưởng, tay áo phiêu phất. Hoa Mộ Dung thấy thế thất kinh, không ngờ chiêu Minh Tam Thu dùng ra cũng là "Vân Chưởng Phong Tụ" bí mật bất truyền của Hoa gia, chỉ có điều chưởng lực nhiều cương thiếu nhu. Minh Tam Thu một tay quét một tay đập, hai cổ tay Hoa Mộ Cung bị ống tay áo hắn quấn lấy, vội vã lùi lại vài bước, tung cước đá ngang. Minh Tam Thu dùng ngón tay trái điểm tới Khiêu Hoàn huyệt ở đầu gối Hoa Mộ Dung, ống tay áo bên phải quét chéo, phất vào đầu cô, chiêu "Trường yên lạc nhật cô thành bế" này, tay áo như khói sương, chưởng phong như mặt trời tà, có cả thủ lẫn công, cực kì lợi hại. Hoa Mộ Dung hoảng hốt vội thu chân đưa lên cao thành thế Kim kê độc lập, sử chiêu "Bích vân nhiễm nhiễm hành cao mộ", tay áo bên phải thẳng ra, dùng cương kình để khắc chế tụ kình của hắn ta, chưởng trái nhẹ nhàng huy động, dùng nhu kình khắc chế cương kình của hắn. Không ngờ Minh Tam Thu hai chân trụ lại, toàn thân quay một vòng, chưởng phải đổi chỗ cho tay áo trái, tay áo trái lại đổi chỗ cho chưởng phải, trong nháy mắt tấn công liền ba chiêu, cái xoay đó cực kì đột ngột, hoàn toàn không theo đường lối của phong tụ vân chưởng. Hoa Mộ Dung tay chân luống cuống, chợt thấy trước mắt hoa lên, chưởng phải của Minh Tam Thu đã dừng lại trước yết hầu của nàng ba phân. Chúng nhân chứng kiến Minh Tam Thu trong vòng sáu chiên đã chế trụ được Hoa Mộ Dung, hoan hô ầm ầm. Hoa Vô Xuy mặt như phủ một lớp sương, đột nhiên tiến lên phía trước một bước.

Không ngờ Minh Tam Thu đột nhiên cười ha ha, thu chưởng lùi lại hai bước, thõng tay đứng thẳng. Hoa Mộ Dung định thần lại, la lớn:

- Thân pháp vừa rồi của ngươi không phải là Vân Chưởng Phong Tụ.

Minh Tam Thu cười đáp:

- Ta có nói là sử dụng Vân Chưởng Phong Tụ đâu?

Hoa Mộ Dung thầm nghĩ:

- Đúng rồi, cái chuyển mình hồi nãy rõ ràng là Bắc Đẩu Thất Bộ" của Minh gia, nhưng lúc hắn hóa nhập với Vân Chưởng Phong Tụ quả thật kín đáo không thấy tăm tích.

Có điều tính tình cô quật cường, không thể nhận thua, liền kêu lớn:

- Được, vừa rồi là ta khinh địch, chúng ta đấu lại.

Minh Tam Thu khoanh tay cười nói:

- Đâu cần vậy, cô là một nữ hài tử, động thủ động cước thì còn thể thống gì?

Hoa Mộ Dung giật mình, giận dữ nói:

- Ngươi nói cái gì?

Minh Tam Thu cười nói:

- Nữ tử không có tài năng chính là một cái phúc, , đúng lí ra nên xâu chỉ luồn kim, thị hầu cha mẹ, ha ha, võ công dù có giỏi gấp mười lần đi chăng nữa chẳng phải cũng chỉ là tài liệu để sinh con thôi ư.

Hắn bề ngoài là nói với Hoa Mộ Dung nhưng ánh mắt lại liếc vào Hoa Vô Xuy.

Hoa Vô Xuy tái mặt, bà tuy là nữ lưu nhưng đã thống lĩnh Thiên Cơ Cung hơn ba mươi năm, cai quản quần hùng, không hề thua đấng mày râu, giờ lại bị một tên hậu sinh tiểu bối khiêu khích như vậy, liền hừ lạnh một tiếng rồi định bước ra, không ngờ mục quang Minh Tam Thu chợt chuyển sang Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Uyên thiếu chủ, Hoa gia chỉ có huynh là con trai duy nhất, huynh dám cùng ta một trận quyết đấu không?

Hắn mỗi lúc đều bức ép, lời nào nói ra cũng bất ngờ, Hoa Vô Xuy thầm nghĩ: "Không sai, hôm nay giúp Thanh Uyên đoạt chức vị, nếu ta nhúng tay vào không những làm mất phong độ của Thanh Uyên mà mắc vào lời nói của tên họ Minh này." Bà nghĩ vậy trong lòng liền sinh ra do dự, dừng chân không tiến ra nữa.

Hoa Mộ Dung thấy Minh Tam Thu cả gan đại ngôn, không coi ai ra gì, tức giận đến mờ mắt, lại vung tay áo xuất chưởng. Không ngờ Hoa Thanh Uyên thân hình chợt động, mọi người chưa kịp nhìn ông nhấc chân như thế nào thì đã thấy ông vượt hơn một trượng, đưa tay nắm vai Hoa Mộ Dung, thở dài nói:

- Mộ Dung, muội lùi lại đi!

Hoa Mộ Dung bị ông kéo một cái, không tự chủ được phải lùi lại ba bước, chuyển thành đứng sau ông, trong lòng tuy không muốn, nhưng không dám trái lời, đành ngoan ngoãn lùi lại. Minh Tam Thu thấy thân pháp Hoa Thanh Uyên như vậy, trong lòng thầm run, giơ ngón tay cái lên cười lớn:

- Hay lắm, như vậy mới có khí lượng làm cung chủ!

Hoa Thanh Uyên ôm quyền nói:

- Đâu có gì, Minh huynh võ công kì tuyệt, Hoa mỗ vô cùng bội phục.

Minh Tam Thu cười đáp:

- Uyên thiếu chủ không cần khách khí, hôm nay Minh mỗ tạm làm hòn đá thử vàng, thử ra xem Uyên thiếu chủ có bản lĩnh làm cung chủ hay không.

Hắn nghiêm mặt cao giọng nói:

- Uyên thiếu chủ, luận văn trước hay luận võ trước?

Hoa Thanh Uyên hơi do dự, bỗng nghe Hoa Mộ Dung nói:

- Luận võ trước, ca ca, thay muội bạt tai hắn hai cái thật mạnh vào.

Hoa Thanh Uyên nghĩ một lúc, thở dài nói:

- Vậy thì theo lời muội ấy đi!

Minh Tam Thu cười lạnh trong lòng: "Hoa Thanh Uyên này đúng như lời đồn, nhu nhược không quyết đoán, gặp việc thì chẳng có một chút chủ ý nào cả." Lập tức ôm quyền cười nói:

- Uyên thiếu chủ, mời!

Hoa Thanh Uyên cũng ôm quyền nói:

- Mời.

Hai người thân hình cùng lúc rung lên, vạt áo không gió mà lay, nhưng chân vẫn vững như bàn thạch, không di chuyển một phân. Lần tỉ đấu nội lực này, hai bên ngang ngửa.

Hoa Vô Xuy trong lòng biết Hoa Thanh Uyên vốn là người hòa hoãn, ngày thường ít khi động thủ với người khác, nhưng nội lực rất hùng hậu, trong đám tiểu bối không có địch thủ. Nhưng thấy hai người nội lực tương đương, trong lòng trầm xuống, hướng về Minh Quy cười lạnh nói:

- Minh lão ca, chúc mừng chúc mừng, huynh quả nhiên dạy dỗ được đứa cháu tốt!

Minh Tam Thu đúng là cháu ruột của Minh Quy, bởi vì cha mẹ mất sớm nên Minh Quy thu dưỡng, danh là chú cháu, thực chất chẳng khác cha con.

Minh Quy điềm nhiên cười nói:

- Cung chủ quá khen, hắn có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi mà thôi!

Giọng điệu lão mỉa mai, Hoa Vô Xuy giả như nghe mà không hiểu, chỉ cười nhạt một tiếng, không nói thêm nữa. Trong lúc đối thoại, hai người trên đài đã giao thủ, quyền qua cước lại, đánh đến mức khó phân biệt được.

Hoa Thanh Uyên càng đấu trong lòng càng kinh hãi, tên Minh Tam Thu này chiêu thức nào cũng là đường lối Thiên Cơ Cung, nhưng cao diệu uyên bác, vượt trên dự tính. Hai người đấu được bốn mươi chiêu, mọi người đã tranh luận liên hồi, khắp Linh Đài vang tiếng ồn ào. Hoa Mộ Dung không nhịn được nói:

- Mẹ, đó chẳng phải là võ học của toàn bộ Thiên Cơ cung sao. Chiêu này là "Ngũ Hành Tiếp Dẫn Quyền", nửa chiêu vừa rồi là "Xuyên Hoa Điệp Ảnh Thủ", chiêu đó là "Phong Tụ Vân Chưởng". Ối chà! Lại có "Bàn Vũ Chưởng" của Tả gia, "Linh Xu Định Huyền Chỉ" của Đồng gia, "Bát Liễu Hồi Phong Thuật" của Dương gia, "Thương Long Phiên Giang Thối" của Mạc gia, "Dương Xuân Dung Tuyết Kính" của Diệp gia, "Bi Hoan Li Hợp Quyền" của Tu gia, hả? Chiêu đó là gì vậy?

Lúc này Hoa Thanh Uyên bị Minh Tam Thu tấn công liên tục, dần dần không trụ lại được, rơi vào hạ phong. Minh Tam Thu cười to một tràng dài, quyền nhanh như sao bay điện xẹt, bức ông phải lùi lại không ngừng. Hoa Vô Xuy mặt nhăn lại, se giọng trả lời:

- Đó là chiêu thức của nhà ta gọi là "Hiên Viên Cửu Thức", thích hợp cho nam tử tu luyện, con chưa học qua.

Bà tuy vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh nhưng trong lòng nổi sóng, thấy trăm chiêu vừa rồi của Minh Tam Thu không ngờ đã sử dụng ra toàn bộ ba mươi sáu môn tuyệt học của Thiên Cơ Cung, hơn nữa chiêu nào cũng tinh diệu, không ít độc môn tuyệt học của Hoa gia cũng bị hắn sử ra nhàn nhã thuần thục, không kém gì Hoa Thanh Uyên. Nhưng Hoa Thanh Uyên vẫn không biết điều đó, lấy ít đấu nhiều nên đều bị Minh Tam Thu gặp chiêu phá chiêu, nhất nhất khắc chế.

Bỗng nhiên, Minh Tam Thu sử chiêu "Lục Hào Tán Thủ", tay trái xuất hư chiêu, Hoa Thanh Uyên không biết liền đánh ra "Lục Giáp Chưởng" chặn lại, Hoa Vô Xuy trong lòng chìm xuống, thầm kêu không hay, quả nhiên thấy tay phải Minh Tam Thu đột nhiên đánh ra, một chiêu "Thiên Long Quyền" đánh thẳng vào vai Hoa Thanh Uyên. Hoa Thanh Uyên bước lùi vài bước, luống cuống cả lên. Hoa Mộ Dung bước vội tới trước, giúp ông đứng vững, nói:

- Anh, có sao không?

Hoa Thanh Uyên im lặng vận nội lực, thấy không có trở ngại gì, lắc đầu nói:

- Không sao, Minh chủ sự đã hạ thủ lưu tình rồi!

Rồi đứng thẳng dậy, hướng Minh Tam Thu cung tay nói:

- Các hạ võ công tinh thâm, Hoa Thanh Uyên thua tâm phục khẩu phục. Tại hạ võ công kém cỏi, thực không dám đảm nhận chức vụ cung chủ.

Minh Tam Thu thấy sắc mặt của ông ta có vẻ vui mừng, trong lòng cảm thấy lạ, trầm ngâm do dự, rồi cũng cung tay cười nói:

- Đã được nhường nhịn.

Mọi người nghe hai câu đối thoại đó đều đồng loạt ồ lên một tiếng, ồn ào loạn xạ.

Hoa Vô Xuy bỗng bước lên trước một bước, lông mi dựng ngược, cao giọng hỏi:

- Minh Tam Thu, ba mươi sáu lộ võ công đó làm sao ngươi luyện được?

Minh Tam Thu cười nói:

- Đó là ba mươi sáu lộ võ vông ư?

Hoa Vô Xuy trừng mắt, nói lớn:

- Còn không phải sao? Trong võ công của ngươi vừa rồi đã đem "Thiên Cương Đồ Thủ Tam Thập Lục Tuyệt" dùng ra hết, lão thân tận mắt nhìn thấy rõ ràng, ngươi còn chối ư?

Bà quay sang hướng Tả Nguyên nói:

- Tả nhị ca, trong bát hạc huynh là người có kiến thức đệ nhất, huynh nói sao?

Tả Nguyên cười nói:

- Đúng là như vậy.

Hoa Vô Xuy cười lạnh một tiếng, nhìn Minh Tam Thu nói:

- Trong Thiên Cơ Tam Thập Lục Tuyệt, trừ Minh gia nhà ngươi tam tuyệt còn có cửu tuyệt là bí mật bất truyền của Hoa gia chúng ta và thập bát tuyệt là công phu gia truyền của các họ Tả, Đồng, Thu, Tu, Diệp, Dương. Hai mươi bảy môn tuyệt học đó ngươi học từ đâu?

Minh Tam Thu cười nhẹ không đáp, Tả Nguyên bỗng đứng dậy cười nói:

- Cung chủ nói sai rồi, Minh hiền điệt tuy sử dụng tam thập lục chiêu, nhưng theo lão được thấy, chỉ có một môn tuyệt học được sử dụng hết, đó chính là Đông Lân Tây Trảo, kết hợp xảo diệu, không thể nào tìm ra sơ hở."

Minh Tam Thu vỗ tay cười đáp:

- Nói đúng lắm, tại hạ dĩ nhiên không thể biết đủ tam thập lục tuyệt, chỉ biết nhất tuyệt, đó chính là "Đông Lân Tây Trảo Công.

Hoa Vô Xuy hơi biến sắc, nhìn Tả Nguyên một lúc rồi chậm rãi nói:

- Tả huynh mục quang sắc bén, lão thân tự thẹn không bằng!

Bà ta nhìn Tả Nguyên, rồi lại nhìn Minh Quy, chỉ thấy hai người thản nhiên nhìn bà ta cười cười. Hoa Vô Xuy vốn dĩ thông minh, trong lòng chợt sáng tỏ, từ từ ngồi xuống ghế, điềm nhiên nói:

- Minh lão đại, Tả nhị ca, các người phải biết lão thân chưa truyền vị xong thì vẫn còn dư đại quyền sinh sát chứ?"

Minh Quy phủi áo đứng thẳng dậy, cười khẩy đáp:

- Hoa Vô Xuy, ngươi thông minh cả đời nhưng lại nhất thời hồ đồ, ngươi nghĩ chỉ có hai chúng ta thôi sao?

Hoa Vô Xuy thần sắc đại biến, trong sát na, chỉ thấy Tu Cốc, Đồng Chú trước sau đứng dậy, còn Diệp Chiêu, Dương Lộ, Tần Bá Phù ngồi im không nói gì.

Tứ lão cùng vỗ tay một tiếng, nửa số người trên trường bước lên, đều là hậu nhân của năm họ đó. Hoa Vô Xuy sắc mặt chuyển sang trắng bệch, cố gắng giữ bình tĩnh, cười lạnh nói:

- Minh Quy, ta muốn biết rõ, tại sao các ngươi lại làm vậy?

Minh Quy cười đáp:

- Nói một cách đơn giản, từ xưa đến nay, kẻ thắng làm vua.

Tả Nguyên tiếp lời:

- Không sai, chúng ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi!

Tu Cốc chợt nhìn Hoa Thanh Uyên, hơi cảm thấy hổ thẹn, thở dài nói:

- Huyết mạch của Hoa gia đã đoạn, sớm lập ra chủ nhân mới thôi.

Hoa Vô Xuy nhịn không được cao giọng nói:

- Nói láo, Thanh Uyên không phải chính là huyết mạch Hoa gia ư?

Đồng Chú cười lạnh đáp:

- Hắn không phải họ Hoa, hắn họ...

Chưa kịp nói xong, trước mắt hoa lên, mặt đã bị Hoa Vô Xuy tát một cái nặng nề, Minh Quy cùng Tả Nguyên thấy vậy, một người dùng chưởng, một người dùng sáo, tả hữu giáp kích Hoa Vô Xuy. Tần Bá Phù chợt nhảy ra, soạt một tiếng xuất chưởng, Tả Nguyên thấy đại lực đánh tới, rút chưởng về chống cự. Chỉ nghe "chát chát" hai tiếng, Hoa Vô Xuy đối Minh Quy, Tần Bá Phù đối Tả Nguyên, trao đổi một chưởng đều lịch bịch lùi lại.

Hoa Vô Xuy quay người rút kiếm, đột nhiên hét lớn:

- Thanh Uyên, Thái Ất Phân Quang.

Hoa Thanh Uyên tay nắm chuôi kiếm, trên mặt lộ vẻ do dự. Đồng Chú bước lên trước một bước, ngang nhiên nói:

- Được lắm Hoa Vô Xuy, ngươi muốn dùng công phu của người ngoài để đối phó với chúng ta ư? Nếu ngươi muốn vậy - ông ta chỉ vào tim cười nhạt nói - thì thử đâm Đồng lão tam vào đây xem xem máu ta hồng hay đen.

Hoa Vô Xuy giật mình, mũi kiếm hơi hạ xuống, Đồng Chú đối diện chúng nhân, hoàn toàn quay lưng lại bà, nói lớn:

- Hoa Vô Xuy, ngươi có biết tại sao bốn lão đầu tử chúng ta dồn mưu tính kế phản kháng ngươi không? - ông ta dừng một chút rồi lại nói - chính vì không ngờ kẻ ngoại nhân đó đã hại chết đệ đệ của ngươi.

Hoa Vô Xuy giận dữ quát:

- Ngươi nói nhảm nhí gì vậy?

Đồng Chú cười lạnh đáp:

- Năm đó nếu không phải người đó sính cường, kết thù với Tiêu Thiên Tuyệt, Tiêu Thiên Tuyệt đã chẳng đến Thiên Cơ Cung, làm sao dẫn đến trọng thương không thể chữa trị được? Nếu để con trai hắn làm chim cưu cướp tổ chim sẻ (ý nói Hoa Thanh Uyên không phải gốc họ Hoa, nếu làm chủ Thiên Cơ cung thì là người ngoài cướp ngôi) thì mấy lão đầu tử bọn ta sống cùng bằng vô dụng.

Hoa Thanh Uyên thần sắc biến đổi, ngơ ngẩn nhìn mẫu thân, những việc Đồng Chú nói ông mới nghe lần đầu.

Đồng Chú quay người lại, trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy nói:

- Ta hỏi lại ngươi, vì sao Linh Hạc Thu Sơn lại chết?

Hoa Vô Xuy giận dữ nói:

- Ta đã nói lúc trước rồi, hắn uống thuốc độc tự tận.

Đồng Chú cười lạnh nói:

- Đệ ấy vì sao uống thuốc độc tự tận, e rằng ngươi cũng biết rõ.

Hoa Vô Xuy sắc mặt hơi đổi, lạnh giọng đáp:

- Đồng Chú, ngươi càng lúc càng hồ đồ rồi!

Đồng Chú cười nói:

- Ai cũng biết rằng, Thu Sơn đối với Hoa Vô Xuy ngươi tình cảm sâu đậm, vì thế cả đời không lập gia thất. Hừ, sau này ngươi lăng nhăng với tên ngoại nhân kia, đệ ấy không ngờ si niệm vẫn không dứt. Ngày này sáu năm trước, trước lúc đệ ấy tự tận đã đi tìm ngươi, có đúng hay không?

Ánh mắt mọi người đều nhìn về Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy mục quang lóe lên, một lúc lâu mới nói:

- Không sai. Hắn đúng là đã tìm ta, nói với ta nhiều lời vô lễ.

Bà vốn rất không muốn nói ra việc này, nhưng trước tình thế như vậy, không thể không nói cho rõ ràng minh bạch.

Đồng Chú sắc mặt chuyển trắng, nhìn trời cười lớn hai tiếng, hận thù nói:

- Như vậy, ngươi lúc đó đã không lưu tình, la mắng Thu Sơn một trận có phải không?

Hoa Vô Xuy đáp:

- Đó là lẽ dĩ nhiên. Chỉ bất quá, vì thanh danh của Thu huynh, ta thủy chung không nói ra.

Đồng Chú lại cười to một tràng dài, cười rồi lại cười, mắt chợt rơi lệ, rít giọng nói:

- Thanh danh, hắc hắc, thanh danh, sợ đó chỉ là vì thanh danh của Hoa Vô Xuy ngươi. Thu Sơn đối với ngươi một lòng yêu thương, trời cao chứng giám, ngươi đối với đệ ấy lại ác độc như vậy. Đáng thương Thu Sơn tài hội họa thế gian có một, lại bị hủy trong tay của người đàn bà bạc tình phụ ơn như ngươi...

Trong bát hạc, Đồng Chú và Thu Sơn gần gũi nhau nhất, đối với cái chết của Thu Sơn vô cùng đau khổ, nói xong lệ đã tuôn đầy má, bỗng nghiến răng nói:

- Hoa Vô Xuy, sáu năm trước, khi biết tin Thu Sơn chết lão phu đã hạ trọng thệ, chưa lật đổ Hoa gia thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

37. Thiên Địa Phản Phục (2)

Hoa Vô Xuy thấy mọi người tại đó không ai không biến sắc, trong lòng bà thầm run sợ, lạnh giọng nói:

- Đồng Chú, việc Thu Sơn gặp ta hoàn toàn bí mật, ngươi biết được từ đâu?

Đồng Chú nói:

- Ngươi không cần quan tâm.

Hoa Vô Xuy nói:

- Được, ta không quan tâm, sáu năm trước ngươi đã biết chuyện này, nhưng tính ngươi nóng như lửa, làm sao có thể nhẫn nhịn một thời gian dài như vậy?

Đồng Chú nghe bà nói xong, tự biết mình đã nói hớ, cao giọng đáp:

- Nói tóm lại, sáu năm qua ta luôn suy nghĩ âm mưu quỉ kế này, chỉ mong đường đường chánh chánh thắng ngươi một phen, lễ Khai Thiên Đại Điển này, lão phu đợi đã lâu.

Hoa Vô Xuy khuôn mặt như có hàn sương che phủ, cười lạnh đáp:

- Thế nào gọi là đường đường chánh chánh? E rằng chỉ là con rồi cho người khác mà thôi.

Đồng Chú kinh ngạc, mắt không tự chủ liếc qua Minh Quy. Hoa Vô Xuy cười nhạt, nhìn Đồng Chú, nhạt nhẽo nói:

- Đồng lão tam, ngươi tính tình nóng như lửa, dũng cảm có thừa, nhưng tâm cơ nông cạn, lộ hẳn ra ngoài. - lại quay sang nhìn Tu Cốc, cười lạnh nói - Tu lão lục ngươi mặt mũi hiền lành, lòng dạ mềm yếu, không có chủ kiến; Tả lão nhị tuy có vài phần tâm kế nhưng khí lượng hẹp hòi nhỏ mọn, không làm được đại sự.

Bà ta nói đến đây, mục quang chuyển hướng Minh Quy, hai người bốn mắt chạm nhau như tóe lửa trong không trung, lại nghe Hoa Vô Xuy cười lạnh lùng nói:

- Chỉ có Minh lão đại nhà ngươi, đảm lược có thừa, kế mưu thâm trầm, cục diện ngày hôm nay sợ rằng ngươi đã lập mưu từ lâu rồi đúng không?

Minh Quy cười nhạt, đầy vẻ thản nhiên nói:

- Kì thực Đồng lão tam nói vậy tuy không sai, nhưng không phải là nguyên nhân chính. Nói cho cùng, Hoa Thanh Uyên võ công không bằng Tam Thu, làm sao làm cung chủ? Thường nghe nói: hoàng đế thay nhau làm, năm sau tới nhà ta. Hắc hắc, Hoa gia chấp chưởng Thiên Cơ Cung hơn bốn trăm năm, phải chăng hôm nay cũng nên thoái vị nhượng hiền?

Hoa Vô Xuy hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cuối cùng ngươi cũng bộc lộ chân tâm.

Minh Quy cười ha hả đáp:

- Ngươi chỉ là nữ lưu, chỉ vì nam nhân Hoa gia chết hết mời miễn cưỡng được làm chức cung chủ đó. Ba mươi năm trước, Thiên Cơ Cung đã nên đổi chủ, nhưng thấy ngươi tài trí cao diệu, không ai hơn được nên ai cũng phải nhẫn nhịn cho tới ngày hôm nay, có thể nói là đối với Hoa gia của ngươi đã hết lòng rồi ư?

Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy, cái môn Đông Lân Tây Trảo công gì đó, với thiên tư của ngươi nếu không đủ ba mươi lăm năm công phu thì không nghĩ ra được, có điều ta thật cảm thấy kì quái, ngươi làm sao học được độc môn công phu của Hoa gia?

Minh Quy ung dung nói:

- Ngươi còn nhớ việc Tiêu Thiên Tuyệt năm xưa tới đây không?

Hoa Vô Xuy:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì ở đây?

Minh Quy nói:

- Năm đó dưới chân Thạch Trứ song phong, cao thủ Thiên Cơ Cung được dốc toàn bộ ra giao thủ với lão, tất cả tuyệt chiêu bọn họ tung ra lão phu ghi nhớ, mặc dù không nhớ được hết nhưng cũng được năm, sáu thành. Huống chi ba mươi năm nay ta đều lưu tâm, không lúc nào ngừng. Còn về tâm pháp, Hoa gia tuy trước giờ đi riêng một hướng, đáng tiếc nhà họ Hoa tuy chỉ thông hiểu ba mươi sáu môn tuyệt học mà không biết rằng võ học của Thiên Cơ cung có tương thông với số học, từ cái này có manh mối để dò ra cái kia. Bất quá người chân chính hiểu rõ được điều này không phải là lão phu mà là Tam Thu cháu ta!

Lão lải nhải kể ra mưu kế được tính trong nhiều năm, không chút hổ thẹn. Mọi người quay sang nhìn Minh Tam Thu, chỉ thấy hắn khuôn mặt vẫn cười không đổi, bất giác đồng loạt nghĩ thầm: "Ngày thường thấy hắn khiêm tốn hòa nhã, không ngờ có thể tự sáng tạo võ vông. Quả thật là người không thể nhìn theo bề mặt, nước biển không thể đo bằng đấu."

Hoa Vô Xuy nhíu mày, cười lạnh nói:

- Minh Quy, ta tuy biết ngươi là một kẻ lòng dạ thâm sâu, nhưng thật không ngờ ngươi tâm kế như vậy, ba mươi năm trước đã bắt đầu mưu tính kế hoạch.

Minh Quy cười hắc hắc không đáp, Hoa Vô Xuy quay qua nhìn nhóm Tả Nguyên nói:

- Lão ta nói gì các ngươi đều đã nghe rõ cả, lão bất quá chỉ muốn đoạt vị trí cung chủ, các ngươi đi theo lão, cuối cùng cũng là người của Minh gia làm cung chủ, đối với các ngươi có lợi gì?

Tả Nguyên cười đáp:

- Hoa Vô Xuy, ngươi chẳng cần phải dùng kế li gián. Tam Thu tài khí hơn người, luận võ thì có tài như tổ công Lưu Thủy, luận toán có tài như tổ công Nguyên Mậu. Trí mưu tâm kế của y Hoa Thanh Uyên làm sao có thể bì được, chim khôn chọn cây mà đậu, chỉ có nhân vật như vậy mới có thể lãnh tụ quần luân, đưa Thiên Cơ Cung phát dương quang đại.

Ba lão còn lại đều thấy hữu lí, liên tục gật đầu.

Hoa Vô Xuy tức giận nói:

- Được lắm, Thiên Cơ cung chúng ta trước giờ ẩn mình không ra ánh sáng vì coi bảo vệ điển tịch là chính, ngươi nói muốn phát dương quang đại ư? Làm gì có cái lý đó. Đừng quên rằng Diệp Chiêu, Dương Lộ, còn có Bá Phù, họ còn ở về phía ta! Hươu chết về tay ai còn chưa rõ.

Nói đến đây quay sang nhìn Diệp Chiêu, Dương Lộ. Diệp Dương hai người tuy cùng Hoa Thanh Uyên giao hảo, nhưng trong lúc này, tâm sinh lòng do dự, quay sang nhìn nhau, không biết làm thế nào mới phải. Hoa Vô Xuy trong lòng tức thì lo lắng: "Nhìn lại thì trừ Bá Phù còn nghĩ đến ân xưa, một lòng trung thành, chỉ còn có Thái Ất Phân Quang Kiếm là có thể dựa vào, được lắm, hôm nay đã tới lúc người sống thì ta chết." Nghĩ vậy liền nắm chặt kiếm trong tay.

Đột nhiên nghe Minh Tam Thu cười dài một tràng, cao giọng đáp:

- Cung chủ đã nhỏ nhen rồi, Minh Tam Thu tuyệt không muốn dùng sức mạnh đoạt ngôi vị, càng không muốn cho Thiên Cơ Cung máu chảy thành sông, nếu không thì với một quyền lúc nãy Uyên thiếu chủ không chết cũng đã bị thương. Kì thật nói đi nói lại, nếu chức cung chủ vốn được chọn trên huyết thống thì ta cùng các vị thúc bá nhất định không chấp nhận, chức vị cung chủ này phải dành cho người có năng lực, chỉ có cách đem võ công toán thuật khiến chúng nhân khâm phục mới có thể làm Thiên Cơ cung chủ. Bây giờ ta may mắn thắng Uyên thiếu chủ nửa chiêu, nếu cung chủ không phản đối, ta lại cùng với huynh ấy so bì toán thuật. Nếu như Minh mỗ thua cuộc thì sẽ quay người bỏ đi không bao giờ bước vào Thiên Cơ cung nửa bước. Còn nếu như ta lại may mắn thủ thắng, cung chủ nói sao?"

Mấy câu này của hắn quang minh chính đại, chúng nhân đều đồng ý gật đầu, có kẻ la lớn:

- Không sai, hôm nay nếu không có khả năng dùng kĩ thuật áp đảo toàn trường, ngày sau làm sao mọi người phục tùng?

- Đúng vậy, phong thủy không ngừng lưu chuyển, Hoa gia cũng nên nhượng lại rồi.

- Dùng toán thuật phân định thắng thua, thắng thì làm chủ!

Thế rồi đám đông nghị luận ồn ào, huyên náo không dứt.

Hoa Vô Xuy mắt thấy đại thế thay đổi, trong lòng chỉ biết thở dài. Lại nghe Hoa Thanh Uyên thở dài nói:

- Không cần phải so bì, chỉ xin Tam Thu làm cung chủ rồi thì đừng làm khó ta Hoa gia chúng ta...

Minh Tam Thu nghiêm mặt nói:

- Điều này không cần Hoa huynh phải nói, ta lấy đầu ra đảm bảo, ăn mặc cuộc sống của Hoa gia nhất thiết sẽ được duy trì như cũ, không giảm bớt nửa phần, có điều phải giao ra chính đại tuyệt học của Hoa gia cùng Thái Ất Phân Quang Kiếm kiếm phổ.

Hoa Vô Xuy cười lạnh: "Được lắm, cuối cùng ngươi cũng lòi cái đuôi hồ li ra rồi!

Minh Tam Thu cười nói:

- Khi đã là cung chủ, mà không biết trấn cung tuyệt kĩ thì còn ra thể thống gì nữa?

Hoa Vô Xuy thấy hắn đắc ý ngạo mạn, như thể chức vụ cung chủ đã là vật trong túi áo, tức thì không nén được giận dữ, lớn tiếng nói:

- Thanh Uyên, đấu với hắn, hứ, tài như tổ công Nguyên Mậu? Ta phải xem thử ngươi liệu có một nửa bản sự của tiên phụ không?

Hoa Thanh Uyên bản tính đạm bạc, đối với chức vụ cung chủ tuyệt chẳng hứng thú, nhưng không muốn làm buồn mẫu thân, đành phải vâng dạ. Minh Tam Thu cười nói:

- Như vậy mới đúng, thắng bại một cách lỗi lạc. Uyên thiếu chủ, ta với ngươi ra đề thế nào đây?

Hoa Vô Xuy cao giọng nói:

- Khoan đã, lão thân vẫn là cung chủ, đề mục đương nhiên do lão thân đưa ra!

Minh Quy hắng lạnh một tiếng, nói:

- Nếu ngươi trước tiên ra "Nhật Biến Kì Toán", sau ra "Nguyên Ngoại Chi Nguyên", ai cũng phải đánh rắm bỏ đi thôi. Lại nói ngươi trước nay không theo quy củ, biết đâu không nói trước cách giải toán cho con trai ngươi!

Hoa Vô Xuy mặt phấn tái mét, đang định phản bác thì nghe Minh Tam Thu cười nói:

- Không sao, chỉ cần không phải Nguyên Ngoại Chi Nguyên, đề ra khó đến mức nào thì tùy bà!

Lương Tiêu nghe đến đây, trong lòng kịch chấn, không tin vào tai mình, cả buổi mới hiểu ra: "Nguyên lai bọn họ không giải ra Nguyên Ngoại Chi Nguyên ?" Hắn từ lúc sinh ra, tuy đã phải chịu đủ loại khổ sở nhưng chưa bị người khác lừa gạt như thế này, nghĩ rằng ai cũng biết, chỉ mỗi mình ngu muội, vô cớ phải chịu năm năm khổ sở, cuối cùng còn suýt mất mạng, hắn càng nghĩ càng thấy tức giận, nhất thời mũi cay cay, mắt đỏ lên, nước mắt không kìm được thi nhay rơi xuống, trước mặt nhòa đi, quay đầu nhìn trời, chúng nhân xung quanh biến thành mờ ảo chẳng khác gì nhau, trong lòng thầm gào lên: "Toàn là giả dối, toàn là giả dối, Hoa Vô Xuy đã lừa ta, Hoa Mộ Dung đã lừa ta, Hoa Đại Thúc cũng vậy, đối với ta đều giả dối..." Nhất thời, hắn bi phẫn vô bì, cảm thấy ai cũng vô cùng đáng ghét, không muốn lưu lại thêm một khắc nào, phất tay áo xoay người định bỏ đi, ai ngờ vừa quay đầu thì bỗng nhìn thấy Hiểu Sương đang chăm chú nhìn Hoa Thanh Uyên, thần sắc lo sợ, trong lòng chua xót: "Ở Thiên Cơ cung này, cũng chỉ có muội ấy đối với ta thật lòng, dạy ta phân biệt toán số, lại chỉ dẫn cho ta mọi điều, giải thoát ta khỏi nỗi khổ của Thiên Cơ thập toán, hiện giờ muội ấy bị ác nhân khi nhục, nếu ta bỏ muội ấy ra đi thì chẳng phải vô tình vô nghĩa sao?" Nghĩ tới đây chân chợt dừng lại, do dự không đi nữa.

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu, thần sắc âm trầm bất định, hồi lâu mới nói:

- Ngươi dám chắc như vậy chứ?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy!

Hoa Vô Xuy thấy hắn nắm chắc như vậy, cảm thấy do dự, từ tốn nói:

- Được, nói không sai lời, hãy tính Nhật Biến Kì Toán , nếu ngươi tính ra, lão thân tự nhiên sẽ không nói gì nữa.

Minh Tam Thu cười khẩy, nhận lấy giấy bút bàn tính Minh Quy đưa cho. Hoa Vô Xuy lạnh giọng nói:

- Được lắm, giấy bút đều chuẩn bị sẵn sàng.

Minh Tam Thu cười cười không đáp, múa bút như bay, xoạt xoạt xoạt, khoảng nửa thời thần thì dừng bút cầm tờ giấy mực còn chưa ráo, hai tay đưa lên Hoa Vô Xuy nói:

- Mời cung chủ xem qua.

Hoa Vô Xuy đón lấy kiểm tra. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về tờ giấy còn chưa ráo mực, trong lòng đều biết tờ giấy trắng mỏng manh này sẽ quyết định số phận Thiên Cơ cung về sau, không ai chớp mắt, cực kì căng thẳng.

Hồi lâu, chợt thấy Hoa Vô Xuy hai mắt nhắm lại, thở dài một hơi, tựa như già đi mười tuổi, một lúc sau mới từ từ mở mắt, thở dài rồi nói:

- Quả nhiên đạo có đạo vô thường, phép có phép vô thường (ý nói việc gì cũng có thể có ngoại lệ, bất ngờ). Không ngờ trong Thiên Cơ cung xuất hiện một kì tài như thế này, Minh Tam Thu, coi như ngươi lợi hại,... từ giờ trở đi...

Nói tới đây, nhìn những người họ Hoa, trong họng nghẹn lại, không thể nói tiếp. Mọi người thấy tình hình như vậy, biết được Minh Tam Thu giải ra Nhật Biến Kì Toán, nhất thì hoan hô rầm rộ ồn ào không dứt, trên Linh Đài bỗng trở nên lộn xộn.

Minh Tam Thu trong lòng vạn phần đắc ý, lại muốn lập uy, hướng về Hoa Thanh Uyên ôm quyền cười đáp:

- Hoa huynh, huynh cũng mau giải đi, tránh sau này có người kêu ta thắng không công bằng.

Khẩu khí thay đổi, từ "Uyên Thiếu chủ" ban đầu trở thành "Hoa huynh". Hoa Thanh Uyên hơi giật mình, lắc đầu nói:

- Ta giải không ra!

Minh Tam Thu cười hi hi nói:

- Hoa huynh chưa thử, làm sao biết được hay không? Được rồi, Hoa huynh, bài thứ tám "Tử Ngọ Tuyến Chi Hoặc" chắc huynh giải ra được rồi, ta có hai cách giải, không biết Hoa huynh giải theo cách nào?

Hắn giọng điệu thành tâm cầu giáo, Hoa Thanh Uyên ngập ngừng một chút rồi lại nói:

- Ta chưa giải ra.

Minh Tam Thu giả vờ ngạc nhiên, cười nói:

- Vậy còn đệ thất toán "Quỷ Cốc Tử Vấn" dùng đóa tích thuật, tính toán cũng không khó lắm, Hoa cung chủ là đại gia dùng đóa tích thuật, Hoa huynh chắc cũng biết nhiều, chúng ta cùng trao đổi để học tập lẫn nhau được chăng?

Hoa Thanh Uyên càng thêm lúng túng, hạ giọng:

- Ta... ta cũng chưa giải được.

Thanh âm càng nói càng nhỏ. Minh Tam Thu cố tình nhíu mày nói:

- Nói như bậy, cuối cùng thì Hoa huynh giải được bao nhiêu bài?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp đáp lại, Hoa Mộ Dung nhịn không nổi giận dữ nói:

- Tên họ Minh kia, thắng thì đã thắng rồi, tại sao phải khinh người quá như vậy...

Nói tới đây, cô vốn tâm cao khí ngạo biết bao, mắt liền đỏ lên, nghẹn giọng nói không ra lời. Hoa Thanh Uyên mặt đỏ như máu, toàn thân run lên, trong đôi mắt tuấn tú, ẩn hiện ánh lệ.

38. Thiên Địa Phản Phục (3)

Minh Tam Thu thấy bộ dạng Thanh Uyên như vậy, trong lòng cảm thấy cực kì thỏa mãn, cười ha hả nói:

- Dung tiểu thư không cần phải giận dữ như vậy, ta chỉ tùy miệng hỏi như vậy thôi mà!

Nói xong lớn tiếng cười mãi, bỗng nghe một người lạnh nhạt nói:

- Chỉ là một bài "Nhật Toán Kì Biến" nhỏ nhoi, có gì mà đắc ý chứ?

Minh Tam Thu nghe nói giật mình, chỉ thấy một thiếu niên eo đeo bảo kiếm bước ra khỏi đám đông, bước dài tiến tới, hắn không nhận ra Lương Tiêu liền nhướng mày cao giọng quát:

- Ngươi là tử đệ của họ nào? Đang lúc thương lượng đại sự trong cung, có phần cho ngươi chõ mồm vào hay sao?

Trong ngôn từ nghiễm nhiên đã lấy giọng cung chủ.

Hoa Thanh Uyên sợ hắn nổi giận, vội vàng nói:

- Tiêu nhi! Mau lùi xuống đi.

Lương Tiêu cười lạnh, không để thèm ý đến, thản nhiên đi tới trước bàn, bước thẳng về phía trước, bày giấy lụa, cầm bút chấm mực đỏ rồi mực đen, xoạt xoạt xoạt viết ra một đề toán, cao giọng nói:

- Bài này được gọi là "Bài toán trâu và rận", cần tìm số trâu cha, trâu mẹ, trâu già, trâu trẻ, trâu đen, trâu trắng, trên mình có bao nhiêu rận, cực kì đơn giản, Minh Tam Thu, ngươi chắc có thể giải được chứ.

Bài toán này cần tìm sáu ẩn số, tương đương với "Lục Nguyên thuật", tinh thâm ảo diệu, trước giờ chưa từng có. Minh Tam Thu nhận lấy, ngưng thần đọc kĩ hồi lâu, mặt dần tái đi, hắn cố giữ bình tĩnh, nhạt nhẽo nói:

- Đề toán kiểu gì thế này? Đề ý thì loạn xạ, văn từ thô tục không chịu nổi! Làm sao giải ra được?

Nói xong tiện tay vứt đề toán qua một bên.

Lương Tiêu nói:

- Điều đó thì chưa chắc.

Nói xong cầm bút chấm mực, tay phải múa bút như điện, tay trái mở giấy như bay, giải thẳng xuống một đường. Hoa Mộ Dung nhìn dáng điệu tên tiểu tử này như vậy, trong lòng biết tất có hy vọng, không kìm được lau sạch nước mắt rồi chạy ra sau lưng hắn xem thực hư thế nào, chỉ thấy cách giải của Lương Tiêu rất tinh vi, lúc đầu cô còn miễn cưỡng hiểu được một chút, càng về sau càng hoàn toàn không hiểu được, chỉ biết cách đó cực kì cao minh, nhịn không được mở miệng la to:

- Mẹ, người mau lại đây xem này!

Hoa Vô Xuy nghe cô gọi gấp liền cất bước đi tới, thoáng nhìn từ xa thần sắc đã đại biến, vội vàng đến bên cạnh, nín thở quan sát đề toán Lương Tiêu. Minh Tam Thu vốn định cùng với bà thảo luận về việc nhường vị, bỗng thấy Hoa Vô Xuy chẳng thèm quay lại, trong lòng thấy kì lạ, cũng tiến lại quan sát, vừa nhìn một cái không kìm được hít vào một hơi khí lạnh. Hắn cùng Hoa Vô Xuy đều là đại gia toán thuật trong thời, cách giải của Lương Tiêu kì diệu, tự nhiên nhìn một cái là biết ngay, quả thật từ trước đến nay, chưa ai nghĩ tới, chỗ ảo diệu của nó khiến hai người nhìn đến ngơ ngẩn.

Lương Tiêu một mạch giải xong liền cười nói:

- Minh chủ sự, đề toán này chẳng phải dễ dàng sao?

Minh Tam Thu nhín mày, trầm ngâm nói:

- Như vậy sao? Quả thật không khó, chỉ cần thêm một lúc, là có thể giải ra.

Hoa Vô Xuy trong lòng giận dữ:

- Ngươi hiện tại đã thấy cách giải pháp nên mới dám nói như thế, nếu chỉ cho đề mục, bằng vào ngươi liệu có làm ra không?

Bà đang nghĩ làm sao để bắt bẻ lại hắn, bống nghe Lương Tiêu cười nói:

- Ta vốn biết ngươi là một tên vô lại như vậy mà!

Rồi lại hạ bút viết một đề khác, tên gọi "Bắc Đẩu toán đề", đề này hỏi về bảy ẩn số Thiên Khu, Thiên Toàn,Thiên Cơ,Thiên Quyền (lòng gáo), Ngọc hành, Khai Dương, Dao Quang (chuôi gáo). Minh Tam Thu vừa nhìn thấy đề mục, bất giác trong lòng kêu khổ: "Sao lại nhiều ẩn thế này chứ? Đề này quyết không thể giải được!" Nhưng vẫn ngoác mồm ra nói:

- Được lắm, ngươi giải trước xem thử, có thể chúng ta có cùng kết quả?

Lương Tiêu Cười nói:

- Ngươi mưu ma chước quỷ, muốn xem cách giải của ta, sau đó nói là chỉ cần nghĩ một lúc là có thể giải được phải không?

Minh Tam Thu đỏ mặt, yên lặng không đáp. Lương Tiêu cười nói:

- Giả ngốc ư? Ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi có giải được không? Nếu không đáp chính là giải không được.

Lương Tiêu liên tục bức ép, Minh Tam Thu sắc mặt đột nhiên biến đổi, cao giọng nói:

- Giải không ra thì sao? Chẳng lẽ ngươi giải ra được?

Lương Tiêu đáp:

- Ngươi nói như vậy đúng là tự nhận mình giải không được rồi! Được lắm, ta sẽ giải nhanh cho ngươi xem, tránh cho ngươi làm cóc ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng!

Minh Tam Thu vốn tranh đoạt chức vị cung chủ, nghe nói như thế, lại nghĩ đến câu "Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga", không kìm được trừng trừng nhìn Lương Tiêu, trong lòng giận dữ cực độ.

Chỉ thấy Lương Tiêu cầm tờ giấy giải toán vứt đi, mười ngón tay bấm đốt, chỉ tính thầm trong lòng, thẳng đường mà giải, chưa hết một thời thần, bảy nghiệm Bắc Đẩu đã tìm ra cả, cách giải tuyệt diệu, từ xưa đến nay, chưa ai sánh được. Minh Tam Thu cùng Hoa Vô Xuy thấy thế đều mặt trắng bệch như tờ giấy, mọi người ở đó tuy không hiểu rõ nhưng cũng bị thần tình của hai người này khiến cho khiếp sợ, cùng chằm chằm nhìn Lương Tiêu, nhất thời quên cả hít thở.

Hoa Vô Xuy trong lòng vừa buồn rầu lại vừa vui mừng, ngẩng đầu lên trời lẩm bẩm: "Gia gia, phải chăng người biết được Hoa gia hôm nay có khó khăn, đặc phái thiếu niên này đến tương trợ? Phải chăng người trên trời cao tốn bao công sức cuối cùng cũng giải được "Nguyên Ngoại Chi Nguyên", sau đó thông tri âm dương, truyền cho thiếu niên này?" Bà từ chỗ chết tìm được đường sống, lại nghĩ đến thuyết số mệnh, nhìn trời xanh mênh mông gần như si dại. Minh Tam Thu vẫn hoàn toàn không hiểu tại sao lúc việc lớn sắp thành lại lòi ra thiếu niên này, nhất thời trong lòng hỗn loạn, chỉ có một ý niệm quanh quẩn trong đầu: "Thiếu niên này cuối cùng là thần thánh phương nào?

Trong lúc hoang mang, chợt nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Những phương pháp giải này đều là do khi ta muốn giải "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" mà nghĩ ra, có thể giải được đến mười hai ẩn số. Hay lắm, lại thêm một đề "Hỏi mười hai con giáp".

Hắn vừa ra đề vừa giải, viết đến hơn mười trang giấy bỗng lắc đầu than rằng:

- Đề này rộng lớn khó khăn, ta giải tới đây rồi không tìm được bước kế tiếp nữa, ôi, "Nguyên Ngoại Chi Nguyên", đúng là to lớn không giải được.

Hắn ảm đạm một hồi, ngước mắt nhìn Minh Tam Thu, thấy hắn thần trí đang để đâu đâu, tiện nói:

- Ngươi giải bài thứ bảy "Quỷ Cốc Tử Vấn" hay lắm phải không? Đóa tích thuật khác với thiên nguyên thuật, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận, hừ, ta tiện ra một đề toán rồi so cách giải với ngươi.

Nói rồi lại ra một đề.

Minh Tam Thu sắc mặt như tro tàn, trong lòng nghĩ: "Toán thuật của hắn đã đạt đến mức đó sao? Cổ kim không có. Hắn ra đề nào cũng vạn lần khó khăn, so toán thuật với hắn thật chỉ tự chuốc lấy nhục nhã! Không đấu nữa!" Nghĩ đến đây, miệng bỗng đắng nghét, thở dài nói:

- Không cần phải đấu nữa. Tiểu huynh đệ toán học thông thần, Minh Tam Thu cam bái hạ phong.

Lời này vừa nói ra, ai cũng thất kinh.

39. Thắng Giả Vi Vương (kẻ Thắng Làm Vua)

Lương Tiêu ha hả cười lớn, cao giọng nói:

- Nói như vậy, chức Thiên Cơ cung chủ đó chẳng phải chỉ chờ ta đến làm thôi sao?

Mọi người không ai không biến sắc, Minh Quy lông mày nhíu lại, trong mắt phát ra tinh quang xạ lên người Lương Tiêu.

Tả Nguyên cười nhạt nói:

- Tiểu tử này bất quá chỉ là người ngoài, cho dù toán thuật siêu quần nhưng sao có thể làm cung chủ được?

Mọi người lao nhao khen đúng, Lương Tiêu cười nói:

- Hay lắm, các ngươi có thể đoạt quyền của Hoa gia, tại sao người ngoài lại không thể làm chức Thiên Cơ cung chủ đó, chẳng lẽ các ngươi cứ mở mồm là thao thao bất tuyệt "Kẻ thắng làm vua, kẻ mạnh chiếm quyền" chỉ là đánh rắm thôi ư?

Mọi người nghe vậy thảy đều giật mình: "Không sai, Minh gia thay Hoa gia chẳng phải là kẻ mạnh chiếm quyền ư? Tại sao người ngoài lại không thể làm kẻ mạnh chiếm quyền?" Nhất thời nghị luận ầm ĩ. Minh Quy đảo mắt ra hiệu cho Minh Tam Thu rồi cười hắc hắc nói:

- Cậu bé, cứ cho là toán học của ngươi lợi hại, võ công chắc gì đã đủ ngồi lên chức vị cung chủ?

Minh Tam Thu hiểu rõ ý chú mình, hét một tiếng phách chưởng tới Lương Tiêu, quát lớn:

- Không sai, để ta lại xem xem bản sự của ngươi tới mức nào.

Hoa Vô Xuy sớm đã lưu tâm, một chưởng liền chặn lại, Minh Tam Thu công lực yếu hơn, phải lùi lại một bước. Không ngờ Minh Quy thừa cơ hai người động thủ, đột nhiên phóng tới vung tay xuất trảo đánh tới Lương Tiêu. Tần Bá Phù thấy vậy, cười dài một tiếng, thân mình rung lên rồi song chưởng cùng xuất ra, đúng là phát sau mà đến trước. Chưởng chỉ gặp nhau, kình phong bộc phát, hai người nhanh như chớp trao đổi một chiêu, Tần Bá Phù chân đạp đất vững như bàn thạch, Minh Quy người đang trên không, không có chỗ tá lực, lộn người một vòng rồi rơi xuống đất, lại tiếp tục lịch bịch lùi thêm ba bước, đạp vỡ ba phiến đá xanh, mặt lúc đỏ lúc trắng, trong nháy mắt đã thay đổi ba lần, khí huyết như trào lên, bất giác trong lòng vô cùng kinh hãi: "Gã họ Tần này không ngờ lợi hại như vậy, lão phu đã nhìn nhầm rồi!" Trong Thiên Cơ bát hạc thì Tần Bá Phù xếp hàng thứ tư, bình thường vô cùng hòa nhã khép mình, có điều luận chân tài thực học quả thì hắn thực ra không dưới Hoa Vô Xuy. "Cự Linh huyền công" đúng là võ lâm nhất tuyệt, cất tay nhấc chân đều có uy lực to lớn bạt lấp núi non.

Tần Bá Phù cười dài nói:

- "Phi Hồng Trảo" của Minh huynh quả nhiên sắc bén, Tần mỗ lại muốn lĩnh giáo thêm một hai chiêu.

Hắn tiến lên một bước, hai tay bằng bặn đánh ra. Minh Quy cảm thấy khí như dâng trào, không dám ngạnh tiếp, nghiêng mình tránh qua rồi phi trảo móc vào eo lưng Tần Bá Phù. Tần Bá Phù huy chưởng đánh xuống, chưởng trảo giao nhau, đầu ngón tay Minh Quy đau nhói, trảo thế đột nhiên thay đổi, chụp tới cổ tay Tần Bá Phù. Nháy mắt, hai người đều xuất tuyệt học, cuốn vào nhau giao đấu trong một góc.

Minh Tam Thu thấy Minh Quy không chiếm được thượng phong, Hoa Vô Xuy lại đang hầm hừ nhìn mình, liền nhíu mày, cười ha hả nói:

- Hãy khoan động thủ.

Minh Quy theo lời lùi ra, Tần Bá Phù không tiện truy kích, cười nhạt rồi dừng tay. Hoa Vô Xuy liếc xéo Minh Tam Thu, lạnh lùng nói:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Minh Tam Thu cười nói:

- Cung chủ chớ tức giận, gia thúc chỉ thử công phu của vị tiểu huynh đệ này mà thôi. Theo ta thấy, mọi người đều là người của Thiên Cơ Cung, không thể vì người ngoài mà tổn thương hoà khí, nếu có bất đồng thì phải bình tâm tĩnh khí để lý luận một phen.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "người ngoài". Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Ngươi lật lọng nhanh lắm, động thủ cũng là ngươi, bình tâm tĩnh khí lại cũng là ngươi.

Bà quay sang Lương Tiêu, lòng hơi mê hoặc: "Không ngờ sáu năm ở đây thiếu niên này lại nghiên cứu toán học đến mức đó, thật khiến người ta không thể tưởng tượng." Nghĩ đến đó, bà ta mỉm cười nói:

- Lương Tiêu, ngươi chẳng phải muốn học Thái Ất Phân Quang kiếm hay sao? Lão thân đáp ứng truyền cho ngươi.

Nói xong hai tay chắp ra phía sau, mỉm cười không nói.

Hoa Thanh Uyên vui mừng quá sức tưởng tượng, vội nói:

- Tiêu nhi, sao còn chưa bái sư?

Hai chú cháu nhà họ Minh mặt đều xám như tro, biết rằng Lương Tiêu một khi bái sư thì sẽ là đệ tử của Thiên Cơ Cung, theo như lý luận của Minh Tam Thu liền có cơ hội làm cung chủ. Hai người đều nghĩ: "Hoa Vô Xuy làm như vậy rõ ràng là muốn làm cá chết lưới tan, thà đem chức cung chủ cho tiểu tử này còn hơn để Minh gia đắc thủ!"

Toàn trường nhất thời hoàn toàn yên lặng, mọi người đều nhìn Lương Tiêu xem chủ ý của y. Không ngờ Lương Tiêu lắc lắc đầu, nói:

- Ta không muốn học.

Mọi người trong Hoa gia đều kinh ngạc. Bọn người Minh Tam Thu lại vui mừng bất ngờ. Hoa Vô Xuy tức giận quá mức, ngược lại biến thành cười, nói:

- Lương Tiêu, ngươi lao tâm khổ tứ, học toán thật mất năm năm, chẳng phải là vì để học môn võ công đó sao?

Không nhắc đến chuyện đó thì y cũng không lật lại nữa, nhưng nhắc đến sự lao khổ trong năm năm đó, Lương Tiêu hận không thể liều sống liều chết với Hoa Vô Xuy, nhưng y tự biết võ công thấp kém, thầm nghĩ: "Món nợ này ngày sau sẽ tính. Hừ, nói cho cùng thì ai làm cung chủ thì với ta cũng chẳng liên quan gì." Lập tức lại lắc đầu nói:

- Không học là không học.

Liền không quản tình thế quẫn bách của Hoa Vô Xuy, quay mình định bước đi, không ngờ vừa quay người lại cùng Hoa Hiểu Sương bốn mắt gặp nhau.

Hoa Hiểu Sương trước đó vì phụ thân chịu nhục mà thương tâm rơi lệ, lúc này trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng vừa nhìn thấy Lương Tiêu thì mọi buồn bực đều vứt ra khỏi chín tầng mây, trong lòng chỉ còn sự vui mừng, không kìm được tươi mặt mỉm cười. Cô tuy yếu đuối bệnh nhược, nhưng nét cười vô cùng xinh đẹp, tựa như mây tan trăng lộ, mềm mại như hoa ngậm sương, vẻ đẹp động lòng không thể tả hết.

Lương Tiêu nhất thời ngây người, rồi lồng ngực ẩn ước nhói đau: "Chú cháu họ Minh âm hiểm xảo trá, nếu ta bực bội buông tay bỏ đi, chỉ sợ từ nay về sau không, Hiểu Sương sẽ không thể cười như vậy được nữa." Nghĩ đến đó, bất giác sóng lòng dào dạt, quay người lớn tiếng nói:

- Hay lắm, đã là kẻ thắng làm vua, có phải chỉ cần toán học, võ công đều thắng thì có thể làm cái chức Thiên Cơ cung chủ chết tiệt đó không?

Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu cực kỳ tự tin, trong lòng ớn lạnh, nhưng hắn vô cùng tự phụ, lại bị câu nói đó của Lương Tiêu kích động lòng cầu thắng, liền không để ý đến Minh Quy ra hiệu, đầy tự tin nói:

- Không sai, nếu có người thắng cả hai môn thì trở thành cung chủ.

Lương Tiêu tháo bảo kiếm đeo sau lưng đặt sang một bên, cười đáp:

- Hay lắm, chúng ta lại tỷ thí võ công.

Mọi người thấy y công nhiên khiêu chiến, không khỏi kinh hãi: "Tiểu tử này đúng là điên thật rồi, dù hắn luyện võ công từ trong bụng mẹ, cũng không phải là đối thủ của Minh Tam Thu.

Minh Tam Thu ngầm đánh giá Lương Tiêu một hồi, đột nhiên cười nói:

- Tiểu huynh đệ, quân tử nhất ngôn?

Lương Tiêu mỉm cười nói lớn:

- Khoái mã nan truy.

Tần Bá Phù biết rõ căn cơ của Lương Tiêu, không nhẫn nại được, lớn tiếng kêu lên:

- Tiểu tử thối! Ngươi hồ đồ rồi sao? Toán thuật thì không nói, luận võ công ngươi có bao nhiêu cân lượng? Dám đến đây lộ ra cái xấu ư?

Hoa Thanh Uyên cũng nói:

- Lương Tiêu, chuyện này quan trọng, không thể sính cường.

Lương Tiêu chỉ mỉm cười, tuyệt không đáp lời. Hoa Vô Xuy thấy Lương Tiêu tự tin tràn ngập, thầm tính toán: "Thằng bé này còn nhỏ mà có tài hơn người, không thể dùng thường tình mà đánh giá, có lẽ đã có chiêu số gì đó để bất ngờ giành thắng lợi? Cho dù nó không thắng được thì chỉ cần nó tiếp tục đem việc này làm náo loạn lên, cuối cùng thì ta vẫn có lợi." Lập tức không nói tiếng nào, chỉ lạnh nhạt đứng nhìn.

Minh Tam Thu thấy nhiều người chen vào, chỉ sợ Lương Tiêu hối hận đổi ý, vội tiến lên một bước, vòng tay cười nói:

- Tiểu huynh đệ, xin chỉ giáo!

Lương Tiêu trái lại không thèm hồi lễ, cười đáp:

- Nói đúng lắm, đúng lắm, để ta chỉ điểm cho ngươi hai chiêu là được.

Minh Tam Thu trong lòng tức giận, ngoài mặt lại mỉm cười, song chưởng lúc thu lúc phát, sử ra chiêu "Thiên Tâm Chiết Diệp", đó là chiêu thức trong "Huyền Hình Chưởng". "Huyền Hình Chưởng" là tuyệt học đứng đầu trong chín đại tuyệt học của họ Hoa, lấy "Huyền bí trong huyền bí, chưởng xuất vô hình" làm yếu quyết, biến hoá vô phương. Minh Tam Thu vừa xuất thủ đã dùng môn võ công thượng thừa này chính là muốn đánh nhanh thắng nhanh, thắng y một cách sung sướng lâm ly.

Lương Tiêu thấy hắn đánh tới liền cười lớn một tiếng, thân mình lùi lại, năm ngón tay trái xòe ra, buông trước ngực rồi điểm nhẹ vào cổ tay và eo lưng Minh Tam Thu một cái, tay phải xuyên qua giữa hai bàn tay Minh Tam Thu, phất vào giữa ngực hắn. Cái phất đó như một nét bút tinh diệu, Minh Tam Thu theo chưởng thế vòng lại, đánh vào mạch môn của Lương Tiêu, dưới chân đá ngang ra, buộc Lương Tiêu phải lùi lại.

Lương Tiêu sử xong chiêu "Thái Bạch Tuý Tửu" đó, gấp rút thu tay về, đột nhiên y y a a khóc lớn, hai tay như lau nước mắt, lảo đảo ngã về phía trước, quấn lấy Minh Tam Thu đang phóng tới, chiêu "Cùng Đồ Đương Khốc" này gần giống "Bắc Đẩu Thất Bộ" của Minh gia nhưng tinh ảo phức tạp, kỳ quái hơn nhiều. Tâm pháo lại càng kì lạ, dựa trên truyện đại văn hào Nguyễn Tịch nhà Tấn đóng ngựa dong xe gặp phải đường cùng ngõ cụt, phải khóc lóc trở về, một chiêu này chính là dùng ý rồ dại của Nguyễn Tịch. Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu lúc cười lúc khóc, như điên như cuồng, nhưng cất tay nhấc chân đều có uy lực vô cùng to lớn, bất giác trong lòng lạnh run, vội trấn nhiếp tinh thần, biến liền ba chiêu mới có thể hóa giải chiêu thức đánh tới.

Mọi người thấy vậy biết rằng Lương Tiêu xuất thủ cao minh, tuyệt không tầm thường, bất giác không ngớt kỳ quái: "Tiểu tử này nội lực bình thường, chiêu thức sao lại kì diệu ghê gớm?" Hoa Hiểu Sương vốn vô cùng lo sợ, bây giờ nhìn Lương Tiêu không rơi vào hạ phong, liền vui mừng, vội nói:

- Tiêu ca ca thật lợi hại! Ai đã dạy anh ấy thế? Cha, có phải là cha không?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Ta sao có thể dạy được như vậy?

Lăng Sương Quân cũng nhíu mày thầm nghĩ: "Vừa rồi nó bị Ngô tiên sinh đánh, tại sao chưa từng thấy nó đánh ra những chiêu này?" Đưa mắt nhìn qua, đã thấy đôi mắt ti hí của Ngô Trường Thanh trừng trừng nhìn lên đài, mặt trương lên như gan lợn.

Đánh hết mấy chiêu, Minh Tam Thu hai tay như gió cuốn lại, bằng bặn đánh ra một chiêu "Động Thiên Thạch Phi", chiêu này trong vụng có xảo, kình lực ẩn vào bên trong, khi gặp phản kích thì tức thời phát ra huyền ảo trăm phần, chính là sát thủ cực kỳ lợi hại, Hoa Thanh Uyên thấy vậy, thất thanh kêu lên:

- Tiêu nhi cẩn thận.

Lương Tiêu nghe tiếng, chưa kịp đổi ý đã đã thấy chưởng Minh Tam Thu đánh đến, hai ngón tay liền chụm lại quét vào mạch môn của hắn, chiêu "Xuân Thu Trực Bút" này như Khổng phu tử viết Xuân Thu, mỗi chữ viết xuống đều chỉ rõ thiện ác. Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu rơi vào bẫy, hai tay liền tách ra, nháy mắt đánh liền năm chưởng, phảng phất như khai mở cổng trời, quần tiên du ngoạn, chưởng phong nổi lên, không phân biệt trước sau hùng hậu đánh tới Lương Tiêu. Chỉ bất quá Minh Tam Thu vô cùng tự phụ, thấy

Lương Tiêu chiêu thức tinh kì liền muốn dùng chiêu thức tinh xảo hơn đánh bại y để khiến chúng nhân tâm phục, vì vậy chiêu thức tuy kỳ ảo nhưng nội lực không quá mạnh.

40. Thắng Giả Vi Vương (kẻ Thắng Làm Vua) (2)

Mọi người thấy vậy thất thanh la lên . Lương Tiêu ngược lại không hoảng không vội, xoay mình một cái, tay phải như cầm bút lông, tay trái như đang viết, chiêu "Khuất Tử Phú Tao" [xem chú thích 1] này mang cốt cách của Khuất Nguyên ngâm thơ bên bờ sông, vừa thương tâm mà cũng vô cùng đẹp đẽ. Lương Tiêu lúc dùng tay áo lấy nhu chế cương, lúc lại dùng bút lông tấn công buộc địch tự cứu, trong lúc mắt mọi người hoa lên thì đã hóa giải được năm chưởng liên hoàn của Minh Tam Thu, sau đó ngả người về phía sau sử ra chiêu "Tống Ngọc Lâm Phong" [xem chú thích 2], chân phải hư hư thật thật đột ngột đá vào khuỷu tay phải Minh Tam Thu. Một cước này sử dụng toàn lực, Minh Tam Thu đau tận xương tuỷ, vừa xấu hổ vừa tức giận không chịu nổi, mất hẳn ý nghĩ khinh địch, liền cười dài một tiếng, thân pháp nhanh hẳn lên, bay lượn lòng vòng trên không như không còn thấy nhân ảnh đâu nữa, xuất thủ lại càng biến hóa khó nắm bắt, kỳ công tuyệt kỹ "Đông Lân Tây Trảo" liền biển rộng sông dài ào ạt đánh ra.

Lương Tiêu bình sinh lần đầu cùng giao phong với cao thủ như thế này, thấy thế công của hắn đột nhiên trở nên lăng lệ, lòng hơi hoảng loạn, nhưng đã vào thế cưỡi hổ, đành dùng võ công trong "Thánh Văn Cảnh" hoá giải mấy chiêu, bỗng bị một chiêu "Lạc Hoa Đao" của Minh Tam Thủ bất ngờ quét đứt dải buộc tóc trên đầu. Hiểu Sương thấy vậy, thất thanh kêu lên, chợt lại thấy Lương Tiêu thân hình rung lên một cái đã thoát khỏi phạm vi chưởng lực, mới dám thở phào hít một hơi không khí. Nhưng qua mấy chiêu đó, Minh Tam Thu đã nắm rõ Lương Tiêu cao thấp đến đâu, liền không ngần ngừ gì nữa, muốn tốc chiến tốc thắng, lập tức chiêu chiêu hiểm độc đều nhằm vào chỗ yếu hại của Lương Tiêu. Tần Bá Phù cùng Hoa Thanh Uyên đứng xem mà kinh tâm động phách, cùng vận công lực khắp người, chỉ cần Lương Tiêu gặp nguy hiểm thì lập tức tiến lên tương trợ.

Lương Tiêu không chống đỡ được, chỉ dựa vào "Ảo Trần Thân Pháp" tránh đông né tây. Minh Tam Thu vội vàng cầu thắng, tiến lên mấy bước, quát lớn một tiếng liên hoàn xuất ra "Phượng Vĩ cước", cước ảnh rợp trời, hoa mắt người xem. Lương Tiêu không tìm được cách nào, liền rùn người xuống trốn vào phía sau Hồn Thiên Nghi, thấy Minh Tam Thu đuổi tới thì đột nhiên đẩy Hồn Thiên Nghi một cái, quả cầu lớn bằng đồng liền từ từ quay tròn, Minh Tam Thu bị trượt chân một cái, cước lực liền bị trượt sang một bên.

Minh Quy thấy vậy nhướng mày, cười nhạt nói:

- Tiểu tử này công phu chân thực cũng bình thường, nhưng công phu dưới chân thì hạng nhất.

Lời này nói ra có ý trào phúng Lương Tiêu chỉ giỏi chạy trốn. Hoa Vô Xuy cũng cười nhạt, điềm nhiên nói:

- Tôn Tử có câu: "việc binh không có thế cố định, nước không có hình dạng cố định, dựa vào biến hoá của địch mà thủ thắng, mới là thần". Lại có câu "Lùi phải sao cho không thể đuổi kịp, chạy phải sao cho không thể bắt kịp", có thể thấy binh gia thánh hiền cũng nói khi gặp địch mạnh phải nhanh chóng thoái lui. Cứ đứng đó chịu chết thì quả thực là ngu ngốc không thể chịu được.

Minh Quy thấy bà ta dẫn lời của thánh hiền khó mà phản bác, đành cười nhạt nói:

- Được, để xem nó chạy được đến bao giờ?

Hồn Thiên Nghi trên Linh Đài tổng cộng có hai mươi tám tinh cầu bố trí theo vị trí của hai mươi tám tinh tú trên bầu trời, kỳ thực những tinh cầu này chính là "Hồn Thiên nhị thập bát tú trận". Lương Tiêu vốn tinh thông thiên tượng, theo đúng trận lý mà di chuyển, Minh Tam Thu đuổi được hai vòng cơ hồ lạc cả bước, tâm niệm máy động liền hiểu rõ ý đồ của Lương Tiêu, thầm chửi tiểu tử gian hoạt, liền theo trận pháp mà truy đuổi.

Lương Tiêu luận về tâm tư đĩnh ngộ hơn Minh Tam Thu không chỉ một bậc, có điều dùng trận pháp tuy xảo diệu nhưng khinh công thua kém quá xa. Hai người chạy được một trăm bước, Minh Tam Thu cuối cùng cũng bắt kịp, hét lớn một tiếng, hai tay phóng chưởng liên hồi. Lương Tiêu muốn tránh cũng không được, liền trốn vào phía sau một quả cầu đồng, thấy hắn đánh tới lại đẩy quả cầu đó một cái. Phải biết về hình thể, hình cầu rất ít chịu lực, Hồn Thiên Nghi này không những tất cả đều hình cầu mà còn trơn nhẵn

vô cùng, bị đẩy một cái liền đem chưởng lực của Minh Tam Thu trút hết lên trời. Hai người giao thủ chưa được mười hiệp thì toàn bộ những quả cầu đồng đều bị Lương Tiêu chuyển động, vù vù bay qua lại không ngớt, Minh Tam Thu cứ sơ ý là bị cầu đồng quay tròn đập trúng đến loạng choạng.

Hai người như gió giật lửa cháy chạy vòng quanh trong trận mấy vòng, Minh Tam Thu rốt cuộc vẫn không bắt được Lương Tiêu, trong lòng tức tối, đột nhiên hét lên lanh lảnh, đưa tay đẩy một quả cầu đồng, Hồn Thiên Nghi lập tức tăng tốc độ, tiếng kêu ong ong. Trong nháy mắt, chỉ thấy Minh Tam Thu thân pháp như điện, lúc ẩn lúc hiện trong trận, nhìn thì tưởng là truy bắt Lương Tiêu mà thực ra là xô đẩy những quả cầu đồng, không chỗ nào không tác động vào, chỉ nghe tiếng vang ong ong điếc tai không ngừng, những quả cầu đồng bị chuyển động quá nhanh liền biến thành một vệt hình ảnh, không còn nhìn rõ bóng dáng thực nữa.

Hoa Hiểu Sương lo lắng cho Lương Tiêu, hai mắt mở to mắt tập trung tinh thần theo dõi, nhìn tới lúc này thì bị những quả cầu đồng làm hoa cả mắt, cảm thấy chóng mặt, vừa định nhắm mắt hít thở thì bỗng nghe mọi người đồng thanh hô lên, vội mở mắt nhìn lại, chỉ thấy Minh Tam Thu lại chặn trước mặt Lương Tiêu, quyền cước liên hoàn đánh ra, cô liền lấy tay che miệng, trong lòng phập phồng lo sợ.

Lương Tiêu thấy Minh Tam Thu quyền cước đánh tới, lại dùng bài cũ, đưa tay đẩy quả cầu đồng, không ngờ vừa chạm vào thì đầu ngón tay đã bỏng lên, không những không thể thay đổi hướng của quả cầu đồng mà còn bị cắn lại một cái. Lương Tiêu lúc này mới biết, thì ra Minh Tam Thu tiên hạ thủ vi cường, tác động khiến cho mình không thể chuyển động các quả cầu đồng, làm mình không có cách nào tránh né. Mọi người nhìn thấy vậy bất giác đối với võ công và tâm kế của Minh Tam Thu đều sinh lòng kinh hãi thán phục.

Minh Tam Thu mưu kế thành công liền hét lớn một tiếng, vung tay chụp tới. Lương Tiêu lăn lộn tránh né, liều mạng thoát được, nhưng Minh Tam Thu thủ pháp cực nhanh, mắt không kịp nhìn, tai cũng không kịp nghe. Đúng lúc sắp đắc thủ, bên tai đột nhiên truyền lại tiếng kim loại va đập. Minh Tam Thu giật mình quay đầu nhìn sang, tức thì cả kinh thất sắc, thì ra quả cầu đồng khổng lồ đã rời ra khỏi trục đỡ, kêu ầm ầm bay tới. Nguyên lai, Hồn Thiên Nghi vốn dùng để đo đạc thiên tượng, chỉ để làm mẫu nên vận chuyển chậm chạp, lúc kiến tạo hoàn toàn không tính tới việc dùng để tỉ đấu võ công, vì vậy các cơ quan được chế tạo mười phần tinh tế, đột nhiên bị vận động nhanh như vậy liền thi nhau gãy rời.

Minh Tam Thu thấy uy lực như vậy, không còn tâm trí đâu đả thương địch nhân mà vội vàng tránh né. Có điều lúc này cả hai mươi tám quả cầu đồng đó bay loạn đầy trời nhưng đều nhắm vào hắn bắn tới, Minh Tam Thu Minh Tam Thu liên tục tránh né, tránh qua hai quả cầu thì bị quả cầu đồng thứ ba đập một cái trầm trọng lên ngực, cả người lảo đảo vừa kịp đứng vững lại thì lại bị hai quả cầu đồng nữa đập vào trước ngựa vào sau lưng. Tuy là những quả cầu đồng này đều rỗng bên trong nhưng kích thước đều rất to lớn, mỗi quả nặng không dưới trăm cân, lại thêm lực quay nên sức va đập cũng đến ba bốn trăm cân. Cho dù Minh Tam Thu nội công cao cường nhưng bị trúng liền ba quả cầu liền thấy máu trào lên miệng, tai ong ong không ngớt.

Lương Tiêu lúc đó đang lăn trên mặt đất lại biến thành chiếm được tiện nghi, thấy khí thế của mấy quả cầu đồng như nước lũ, chỉ nghe trên đầu gió rít ầm ầm, tiếng va đập vang lên điếc tai, khó khăn lắm mới lăn được tới chỗ không có tiếng gió, ngẩng đầu nhìn lên thấy mọi người đều mặt trắng bệch, mấy quả cầu đồng hầu hết đều đã rơi xuống lăn lóc đầy mặt đất, nhưng không thấy bóng dáng Minh Tam Thu đâu. Lương Tiêu giơ chân đá bay một quả cầu đồng, tung mình đứng dậy cười lớn nói:

- Thắng bại đã phân, Minh Tam Thu làm ác phải chịu báo ứng, không có được kết cục tốt đẹp.

Vừa nói xong, năm sáu trái cầu đột nhiên tản khai, Minh Tam Thu hiện ra, đầu tóc dựng ngược, sắc mặt đỏ gay, miệng còn vết máu, tuy biết trong người đau đớn nhưng thấy bộ dạng đắc ý của Lương Tiêu liền không kìm được lớn tiếng mắng chửi:

- Con mẹ ngươi đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Hắn ta từ lúc xuất hiện thuỷ chung vẫn nhún nhường giữ lễ, lúc này đột nhiên buông lời thô tục chửi mắng, mọi người không ai không kinh ngạc sững sờ.

Lương Tiêu thấy hắn bộ dạng như cô hồn dã quỷ, kinh hãi nhảy dựng lên, lại cười lớn nói:

- Người tốt không sống lâu, tai họa lại kéo dài tới nghìn năm, ngươi đúng là con mèo hai chân, có tới chín tính mạng.

Minh Tam Thu giận dữ gầm lên một tiếng, xoạt xoạt liên tục đánh ra ba chưởng vào Lương Tiêu, lộ "Dương Quan Tam Điệp Thủ" [xem chú thích 3] này chưởng sau mạnh hơn chưởng trước. Có điều hắn liên tục bị cầu đồng đánh trúng, thụ thương không nhẹ, tuy nhờ nội công tinh thâm miễn cưỡng áp chế nhưng lúc xuất chiêu không thể nhanh nhẹn như trước nữa.

Lương Tiêu thấy hắn đánh tới, nhanh nhẹn tránh qua, đưa mắt nhìn lại bỗng phát giác chưởng này của Minh Tam Thu có ẩn tàng ý nghĩa của cửu cung, lúc chuyển người lại biến thành bát quái, biến hóa cực kì cao minh. Biến hóa này nếu đổi lại là lúc Minh Tam Thu di chuyển nhanh nhẹn tự nhiên, còn Lương Tiêu chỉ sợ tránh né không kịp thì chắc chắn không kịp nhìn thấy, nhưng Minh Tam Thu trước mắt y hiện giờ quyền cước rất chậm chạp, Lương Tiêu nhìn thêm mấy chiêu, đột nhiên tỉnh ngộ: "Nguyên lai là như vậy. Võ học của Thiên Cơ cung không tách rời khỏi toán học, thằng cha này toán học cũng khá, có thể đem căn cơ toán học của ba mươi sáu tuyệt học đó dung hội quán thông, tạo ra thành cái môn võ công Đông Lân Tây Trảo tạp nham đó.

Y hiểu được đạo lý này liền như bật lửa dò đường, đưa mắt quan sát võ công Minh Tam Thu một lượt. Bỗng thấy Minh Tam Thu chuyển bước, trong lòng thầm nghĩ rồi thấp giọng lẩm bẩm:

- Tới Minh Di, đạp Quy Muội, tiến Trung Cung, chuyển qua vị Kim ở hướng tây.

Minh Tam Thu tuy bị nội thương nhưng thính lực vẫn tốt, nghe mấy tiếng đó bất giác giật mình, thì ra một câu đó của Lương Tiêu đã nói ra hết bốn bước biến hoá tiếp theo của hắn, trong lúc kinh hoàng vội vàng biến chiêu. Lương Tiêu thấy hắn nhấc tay thì mỉm cười, lại lẩm bẩm:

- Người to lại to, đi ra của Tốn ở hướng đông nam, lại qua cửa Khảm ở góc tây bắc, rồi về vị Thổ ở trung ương.

Minh Tam Thu vô cùng kinh hãi, tiếp tục biến chiêu, không ngờ cứ giơ chân là Lương Tiêu lại đem biến hóa phía sau nói hết ra. Mọi người chỉ thấy Lương Tiêu một tay chống nạnh, miệng lẩm nhẩm đọc, Minh Tam Thu thì huy quyền xuất cước, chạy đông chạy tây, nhưng thuỷ chung không đánh ra được một chiêu nửa thức, tức thì nhất tề nhìn nhau, thầm kêu cổ quái. Chỉ có Hoa Vô Xuy nhĩ lực thông huyền, nghe được những lời đó, bất giác phải nhè nhẹ gật đầu: "Tiểu tử này không chỉ toán học nhất thiên hạ mà còn tâm tính giảo hoạt, nếu nói to lên thì Minh Tam Thu có thể chỉ cho đó là hư trương thanh thế, y lẩm bẩm như vậy ngược lại khiến hắn không sao hiểu rõ được."

Minh Tam Thu biến liền chín chiêu đều bị Lương Tiêu bằng miệng phá giải, bất giác thúc thủ vô sách. Lương Tiêu chiếm được tiện nghi, bất ngờ sử ra một chiêu "Y Doãn Canh Thổ" (Y Doãn cày ruộng), dựa theo truyện Y Doãn trước khi đi tìm vua Thang của nhà Thương thì chỉ là một nô lệ làm đất, vì vậy chiêu đó một vung một đè, có thế vung bừa cày ruộng. Minh Tam Thu chống đỡ không được, phải lại lùi nửa bước. Lương Tiêu lại sử chiêu "Thái Công Thuỳ Điếu" (Thái Công hạ cần câu) tay phải tìm mồi câu, tay trái hạ cần. Minh Tam Thu lúc này trong lòng rối loạn, thấy Lương Tiêu dưới sườn trái có vẻ sơ hở, trong lòng nhất thời phấn chấn liền sử chiêu "Phù Sai Lục Tuyệt" (Phù Sai sáu lần cự tuyệt), phóng chưởng đánh thẳng vào Trung Cung. Không ngờ Thái Công câu cá thực ra là câu người (người dịch: câu này nói đến việc Khương Thái Công ngồi câu cá nhưng lưỡi câu thẳng chứ không có móc, mục đích không phải là câu cá mà là chờ đợi Chu Văn Vương), chiêu đó của Lương Tiêu chính là kế dụ địch, lập tức quyền phải đẩy ra, dùng tá lực đả lực phá giải tuyệt chưởng của Minh Tam Thu, còn chưởng trái đánh ra kích trúng ngực hắn. Minh Tam Thu lùi liền hai bước, ngực đau không chịu nổi. Mọi người thấy hắn trúng chưởng, bất giác kinh hãi kêu ầm cả lên.

Chú thích: (theo mienlitangcham)

1. "Tao" ở đây là Ly Tao, thơ của Khuất Nguyên thời Chiến quốc)

2. Tống Ngọc là 1 nhà thơ thời Nam Tấn, nổi tiếng đẹp trai (Phan An,Tống Ngọc), còn lâm phong lấy trong cụm từ ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió) câu này thường dùng để nói về một mĩ nam tử.

3. Ba dịp Dương Quan. Dương Quan là một cửa ải ở biên giới tỉnh Thiểm Tây. Vua Đường Huyền Tông đã phổ nhạc bài "Dương Quan Tam Điệp" từ bài "Tống Nguyên nhị sứ An Tây" của Vương Duy :

Vị thành chiêu vũ ấy khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân!

Khuyến quân khánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Nghĩa:

Trời mai mưa ướt Vị Thành,

Xanh xanh trước quán, mấy cành liễu non.

Khuyên người hãy cạn chén son,

Dương Quan tới đó không còn ai quen.

Đại thi hào Nguyễn Du trong tác phẩm: "Đoạn trường tân thanh", lúc Kiều tiễn Thúc Sinh trở về quê cũ huyện Vô Tích, tỉnh Giang Tô với vợ cả là Hoạn Thư, có câu:

Tiễn đưa một chén quan hà,

Xuân đình thoắt đã dạo ra cao đình.

Sông Tần một dải xanh xanh,

Loi thoi bờ liễu, mấy cành Dương Quan.

Thời xưa, người ta tiễn nhau thường bẻ cành liễu đưa cho người đi.Cũng từ đó Dương Quan không chỉ là tên một cửa ải mà còn mang nghĩa tiễn biệt.

41. Chương 41

Lương Tiêu một chiêu đắc thủ, lòng tin tăng lên gấp bội, cười dài một tiếng thừa thắng truy kích, khởi đầu bằng "Chu Công Thổ Bộ" [xem chú thích 1], rồi liên tiếp sử ra toàn là chiêu thức tấn công, đại khai đại hợp, "Quản Trọng Xạ Câu", "Tôn Vũ Huy Quân", " Hoàn Bích Quy Triệu" [xem chú thích 2]," Liêm Pha Phụ Kinh", "Trương Lương Thập Lý", " Hàn Tín Điểm Binh" "Gia Cát Huy Phiến" " Vân Trường Vũ Kích", đều là công phu trong "Tương Tương cảnh" (người dịch: tương tương nghĩa là cùng nhau), văn võ tương sinh, hỗ trợ lẫn nhau, cương nhu tinh tế đã đến mức vi diệu, đánh Minh Tam Thu tránh phải né trái, thối lui không ngừng. Lương Tiêu đánh đến mức hưng phấn, không nhịn được cười một tràng dài, tiếng cười phá không vang tới tận trời xanh. Mọi người mắt nhìn tai nghe đều ngạc nhiên kinh hãi.

Minh Tam Thu tự phụ "Đông Lân Tây Trảo" là môn kỳ học, không ngờ bị Lương Tiêu khắc chế đến mức không còn sức hoàn thủ, đấu chí tiêu tan, nội thương phát tác càng nhanh, đấu được hơn hai mươi chiêu thì chiêu thức càng loạn xạ. Lương Tiêu thấy vậy, đột nhiên sử một chiêu trong "Ẩn Dật cảnh" là "Hứa Do Tẩy Nhĩ" [xem chú thích 3], tay trái gạt "Ngũ Nhạc Tán Thủ" của Minh Tam Thu, thuận thế lắc đầu một cái sử ra chiêu "Phi Phát Nhập Sơn". Lúc nãy dây buộc tóc của y đã bị đánh đứt, đầu tóc xoã ra, sử ra chiêu này vô cùng phù hợp, những sợi tóc đen theo gió tung bay quét vào mắt của Minh Tam Thu. Minh Tam Thu trước mắt hoa lên, vội ngả người về phía sau. Chợt nghe Lương Tiêu quát lớn một tiếng, quay người xuất chưởng vỗ vào ngực hắn.

Minh Tam Thu lại trúng phải một kích trầm trọng, lùi lại năm bước, lảo đảo mấy cái, không vững, lòng bàn tay nóng như bị lửa thiêu. Hoa Vô Xuy thấy vậy, lớn tiếng quát:

- Thắng bại đã phân, không cần phải tranh tài nữa.

Toàn trường im lặng, Minh Tam Thu run người lên, trong đầu lùng bùng: "Ta giấu mình ẩn nấp, khổ luyện nửa đời người, chẳng lẽ rốt cục lại thế này sao? lại thế này sao..." Nghĩ đến đây, ý niệm độc ác nổi lên: "Cho dù không làm được cung chủ, lão tử cũng phải giết thằng tiểu tử thối này cho hả giận." Đột nhiên rống lên một tiếng:

- Ai nói thắng bại đã phân?

Rồi nhắm hướng Lương Tiêu xông đến. Mọi người đều thấy cử chỉ đó rất mất phong độ, Tần Bá Phù không nhẫn nại được quát lên:

- Cái gì, thua rồi còn muốn đánh tiếp sao?

Lương Tiêu bước lùi lại, tiếp tục cười nói:

- Không sao! Đánh nữa cũng thua thôi.

Thuận theo thế tới của Minh Tam Thu, sử ra chiêu "Thương Hiệt Tạo Tự" [xem chú thích 4] lăng không điểm mấy cái, chiêu pháp đơn giản không mầu mè, Minh Tam Thu vừa định hóa giải, Lương Tiêu mười ngón tay liên tục búng ra, biến hoá "Trương Chi Lộng Thảo" (người dịch: chữ Thảo, một kiểu chữ phóng túng của Trung Quốc) lên xuống phóng khoáng, biến thành ung dung tiêu sái. Minh Tam Thu đỡ được nửa chiêu, Lương Tiệu lại biến thành "Hy Chi Tả Nga" (Hy Chi tả ngỗng). Truyền rằng "Thư Thánh" Vương Hy Chi rất thích ngỗng, lại rất thích chữ ngỗng, một chữ ngỗng có thể viết theo cách thiên biến vạn hoá. Lương Tiêu mô phỏng như thần, ngón trỏ máy động, xuất thủ vừa đẹp vừa mạnh. Kế đó tay trái đánh xuống ba lần, phất vào những yếu huyệt trước ngực Minh Tam Thu, chiêu "Diện Ích Tam Mao" (mặt râu ba chòm) này bắt nguồn từ cố sự danh họa Cố Khải Chi vẽ tranh cho Bùi Khai. Bùi Khai mặt vốn không có râu, nhưng lúc Cố Khải Chi vẽ đã cao hứng thêm vào ba chòm râu dài, khi mọi người nhìn vào, đều không ngờ bức hoạ có thần hơn rất nhiều, tài vẽ như thế nào tưởng có thể nghĩ ra được.

Minh Tam Thu thấy y phất tới, bất đắc dĩ đưa ngang tay đỡ, nhưng không ngờ chiêu đó của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, tay phải lại ra một chiêu "Họa Long Điểm Tình" (vẽ rồng thêm mắt), một ngón tay đột ngột điểm tới tròng mắt hắn. Minh Tam Thu vội vàng ngửa mặt lên, tuy tránh được cái hoạ mù mắt, nhưng xương gò má bị đầu ngón tay quét phải đau đớn vô bì.

Lộ công phu đó của Lương Tiêu lấy từ "Thư Họa cảnh", lấy chỉ pháp điểm huyệt làm chủ, tiêu sái phiêu dật , ý cảnh cao diệu. Minh Tam Thu tâm hư khí nhược, đánh tiếp được hai mươi chiêu đã phải lùi hơn mười bước, bị Lương Tiêu bức đến mép Linh Đài, chợt nghe Lương Tiêu cười nói:

- Con trai ta, sao còn chưa chịu thua?

Minh Tam Thu đã mất hết bình tĩnh, nghe vậy định chửi lại nhưng hơi vừa đưa lên ngực đã thấy ngâm ngẩm đau, chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn. Lại đánh thêm hai chiêu nữa, bỗng thấy Lương Tiêu một chỉ phóng tới giống như thiên thần phóng bút, nhất thời không cách nào phá giải, bất giác ngầm thời dài: "Thôi rồi" Đang định cúi đầu nhận thua, chợt nghe Minh Quy quát lớn:

- Linh Tê Phân Thuỷ Công!

Minh Tam Thu từ nhỏ thưởng nghe ông ta chỉ dạy, nghe tiếng tự động vận nội lực vào song chưởng đánh nhanh ra. Môn "Linh Tê Phân Thủy Công" này thuần túy dựa vào nội công thâm hậu để đả thương đối thủ từ xa, giống như con linh tê dùng để rẽ nước, bức đối phương không cách nào tiếp cận. Minh Tam Thu nội công đã đến cảnh giới "Sất khí thành lôi, trọng lâu phi huyết" (quát lên như sấm, đối phương nghe mà thổ huyết), song chưởng vừa xuất, Lương Tiêu liền cảm giác kình khí hùng mạnh như vỡ đê tràn tới, vội vàng thu tay nhảy lùi lại.

Minh Tam Thu một chiêu đẩy lui địch, thầm mắng mình ngu xuẩn. Kỳ thật hắn tuy bị thương nhưng nội công vẫn hơn xa đối thủ, chỉ vì thấy Lương Tiêu chiêu thức tinh diệu, nảy lòng hiếu thắng muốn dùng chiêu số thượng thừa để chế trụ, không ngờ lại sớm bị thương, sau lại bị Lương Tiêu lấy võ công trong thạch trận để phá quyền lý của "Đông Lân Tây Trảo công". Võ công trong thạch trận vốn là do Hoa Lưu Thủy sáng tạo ra, võ công của Thiên Cơ cung không loại nào vượt ra ngoài được. "Đông Lân Tây Trảo công" của Minh Tam Thu vốn dĩ kém hơn một bậc, nhưng hắn vô cùng tự thị, toán học thua xa Lương Tiêu thật đã mất mặt vô cùng nên nhất tâm muốn võ công không có nửa điểm thua kém, thấy Lương Tiêu chiêu thức càng tinh kì thì hắn lại càng không phục, vô hình chung đã bỏ sở trường dùng sở đoản, tự nhiên càng đánh càng thua.

Minh Quy đứng ngoài thấy rõ, cuối cùng không nhịn được lên tiếng đề tỉnh. Minh Tam Thu theo đó mà làm, quả nhiên cứu vớt bại cục, lập tức dùng nội công vô thượng từ xa công kích Lương Tiêu, giơ tay nhấc

chân đều như phát ra sấm sét. Lương Tiêu tự phụ chiêu thức tinh diệu nhưng nhất thời không có cách nào tiếp cận đối thủ thì cũng không thể thi triển ra. Hoa Vô Xuy mặt trầm xuống, cười lạnh nói:

- Họ Minh kia, đây là tỷ võ hay quần ẩu?

Minh Quy vuốt râu, cười nói:

- Lão phu bất quá chỉ nói miệng, ngươi nếu muốn chỉ điểm cho tiểu tử kia thì tùy ngươi chỉ điểm, lão phu quyết không nhiều lời.

Ông ta vờ như đại lượng, thực ra thừa biết nội công không giống như chiêu thức, muốn chỉ điểm ngay tại chỗ cũng đâu thể chỉ trong chốc lát mà luyện được. Hoa Vô Xuy ngoài cách tức giận không làm thế nào khác được.

Minh Tam Thu đánh đã ổn định, nháy mắt đã xoay chuyển tình thế, trở thành ép Lương Tiêu đến tận mép đài. Đột nhiên vận đủ kình lực, hóa giải chưởng của Lương Tiêu rồi trầm giọng quát:

- Xuống đi.

Song quyền cùng xuất, quyền phong mãnh liệt, Tần Bá Phù ở ngoài xa ba trượng mà cũng thấy kình khí ập vào người, sau khi kinh hãi liền cùng Hoa Thanh Uyên song song lao tới. Minh Quy, Tả Nguyên, Đồng Chú, Tu Cốc bốn người nhảy ra chặn đường, chỉ nghe mấy tiếng khô khốc vang lên, sáu người quyền chưởng qua lại, cương phong bốn bề, Hoa, Tần hai người cho dù bản lĩnh cao nhưng cũng không chịu nổi "Tứ Hạc" liên thủ hợp kích, đều phải lùi lại. Vừa đứng vững, bỗng nghe Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Quyết không chịu xuống.

Mọi người mắt hoa lên, Lương Tiêu thân hình chớp lên một cái, Minh Tam Thu song quyền đánh vào khoảng không, lại thấy đằng sau chưởng phong nổi lên, Lương Tiêu không biết lúc nào đã luồn ra sau lưng hắn, vung chưởng đánh tới, đành phải vội vàng quay người chống cự. Hoa Vô Xuy thấy vậy trong lòng kịch chấn, sắc mặt đại biến, thầm hỏi: "Môn công phu này, nó học từ đâu?"

Chỉ thấy Lương Tiêu chuyển đông tránh tây, mỗi bước xuất ra đều vô cùng loạn xạ, những chỗ đặt chân đều ra ngoài suy nghĩ của mọi người, Linh Đài rộng lớn như vậy bỗng như chỉ vuông một thốn, do Lương Tiêu xuất quỷ nhập thần tùy ý đi đến. Minh Tam Thu không nắm rõ được, bất đắc dĩ phải thu lại nửa phần kình lực, thủ chỗ yếu hại. Lương Tiêu, không còn bị uy hiếp, tiến thoái công thủ càng trở nên kì ảo.

Minh Quy nhìn một lúc, chỉ thấy thân pháp của Lương Tiêu mười phần quen thuộc, đột nhiên tâm niệm máy động, hai mắt trợn lên thất thanh la to:

- Tam Tài Quy Nguyên Chưởng! Nó dùng được Tam Tài Quy Nguyên Chưởng!

Lời này nói ra, mọi người đều xao động. Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Cũng nhìn ra rồi sao?

Minh Quy kinh nghi bất định, hỏi:

- Ngươi dạy nó ư?

Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Đúng thì sao, không đúng thì sao?

Bà ta thấy hai người đánh đến khó phân định, Lương Tiêu dựa vào thân pháp tuyệt diệu, tránh đông né tây, nhưng chỗ chân chính tuyệt diệu của "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" thì chưa phát huy được một phần mười, thường phải lấy võ công trong thạch trận để bổ sung vào. Bà ta bất giác tự nghĩ thầm: "Việc hôm nay chính là thời điểm phi thường, phải dùng ra thủ đoạn phi thường. Lộ võ công này do tặc nhân đó sáng tạo ra, Thanh Uyên, Mộ Dung thật vạn lần không được cho học, nhưng tiểu tử này không phải người trong Thiên Cơ cung, học để đối phó chú cháu Minh gia, có thể coi là dĩ độc công độc." Nghĩ đến đó, bà ta cười nhạt nói:

- Minh lão đại, lúc nãy ông nói lão thân có thể tuỳ ý chỉ điểm cho nó, tốt lắm, ta sẽ chỉ điểm cho ông xem.

Nói xong nhìn vào trường đấu, cao giọng gọi:

- Lương Tiêu nghe rõ đây.

Lương Tiêu nghe tiếng giật mình, suýt bị một chưởng của Minh Tam Thu đánh trúng, tai nghe Hoa Vô Xuy nói:

- Tam Tài Quy Nguyên, ngưng khí bên trong, du thần bên ngoài, xem xét rõ hư thực của địch, tùy theo mà động, đó là yếu quyết công thủ.

Chú thích: (theo mienlitangcham)

1. Chu Công Thổ Bộ:Chu Công nhả cơm.Chu Công là em của Võ Vương Cơ Phát nhà Chu.Khi Cơ Phát mất, Chu Công đã trị nước thay cháu mình(đang còn nhỏ).Chu Công không những có tài về chính trị còn có đức tính quý trọng kẻ sĩ người hiền. Khi tắm gội hay đương ăn cơm, nghe có kẻ sĩ đến, ông liền bới tóc hay nhả cơm ngay để ra đón tiếp. Sách "Sử ký " có chép: Chu Công răn ông Bá Cầm rằng: "Một buổi tắm gội, ta phải bới tóc ba lần, một bữa ăn ta phải nhả cơm ba lần để đứng dậy ra tiếp kẻ sĩ. Thế mà còn lo không thu phục được người hiền trong thiên hạ đấy!"

"Chu Công thổ bộ" ý nói Chu Công trọng vọng kẻ sĩ.

2. Hoàn Bích Qui Triệu:Trả ngọc về nước Triệu(tương tự như câu Châu về Hợp Phố) ý nói vật về chủ cũ.Trích từ điển tích Tần Tương Vương lấy mười lăm toà thành trì để đổi lấy trấn quốc chi bảo của Huệ Văn Vương nước Triệu là Hoà Thị Bích.Triệu Vương phái Lạn Tương Như hộ tống Hoà Thị Bích đến bái kiến Tần Vương, Lạn Tương Như mang ngọc bỏ trốn nhưng Tần Vương lại để cho Lạn Tương Như mang ngọc trở về nước.

3. Hứa Do tẩy nhĩ: Đời thượng cổ có ông Hứa Do là một ẩn sỹ ở trong đầm Bái Trạch. Vua Nghiêu nghe tiếng là người giỏi, mời ra xin nhường cả thiên hạ. Hứa Do từ chối, lui về ẩn ở núi Trung Nhạc, phía nam sông Dĩnh Thuỷ. Sau, vua Nghiêu lại tìm đến, cố mời Hứa Do làm tổng quản cả chín châu. Hứa Do không muốn nghe chuyện nữa, bỏ ra bờ sông Dĩnh Thuỷ rửa tai. Ngay lúc bấy giờ Sào Phủ đang dắt trâu xuống bờ sông, gặp Hứa Do đang rửa tai, hỏi:

- Vì việc gì mà anh phải rửa tai?

- Vua Nghiêu mời ta ra cầm quyền thiên hạ, ta không muốn bẩn tai ta.

Sào Phủ nghe nói, liền dắt trâu lên quãng sông trên cho trâu uống.

Hứa Do hỏi vì sao, Sào phủ nói:

- Ta sợ trâu ta uống phải nước bẩn của tai anh!

Nhưng rồi lại cười bảo:

- Anh đã làm gì để đến nỗi vua Nghiêu biết anh là người hiền trong thiên hạ để đón anh ra làm vua?

4. Thương Hiệt là vị Sử quan của vua Hoàng Đế, là người sáng tạo ra chữ viết của Trung Quốc)

42. Chương 42

Lương Tiêu nghe được kinh ngạc vô cùng: "Lão thái bà nói cũng có đạo lý, chẳng lẽ cũng biết lộ công phu này?" Y trong lòng nghi hoặc, nhưng đáng tiếc đang lúc giao thủ nên không có cách nào hỏi rõ, nghe bà ta nói có lý nên cũng không có hại gì .

Lại nghe Hoa Vô Xuy nói tiếp:

- Tam Tài Quy Nguyên chưởng lấy tâm pháp làm thượng, bộ pháp là thứ, chưởng pháp là hạ, ngươi tuy biết bộ pháp, chưởng pháp nhưng không biết tâm pháp. Tâm pháp có ba phần là "Kính Tâm", "Vô Vọng", "Thái Hư", hai tầng đầu thuộc cảnh giới "Duy Ngã", tầng thứ ba "Thái Hư" thuộc cảnh giới "Vô Ngã". Cái gọi là "Duy Ngã" tức là coi vạn vật như không, chỉ có bản thân, chính là như cá lội dưới nước nhưng không biết đến hồ nước, chim bay lượn nhờ gió nhưng không biết là có gió.

Lương Tiêu nghe đến đó tâm niệm nhất động, chuyển thân tránh qua một chiêu "Huyền Hình chưởng" tay trái của Minh Tam Thu rồi lại một bước tránh tiếp một chiêu "Thiên Long quyền" tay phải, lớn giọng hô lên:

- Hoành tận hư không, thiên tượng địa lí vô nhất khả thị khả thị giả duy ngã (xa tận chân trời, mọi việc không gì ngoài dựa vào chính ta).

Hoa Vô Xuy vui mừng nói tiếp:

- Đúng! Ta có mấy câu khẩu quyết, có thể giúp ngươi trấn định tinh thần, dưỡng khí toàn thân.

Rồi không tị hiềm cứ nói ra trước mặt mọi người. Lương Tiêu ấn chứng lại với những gì đã nghĩ trước đây, đầu óc như được soi sáng, tức thì tỉnh ngộ.

Minh Quy nghe bà ta nói như nước chảy, trong lòng hết sức tức giận, chỉ là lời lúc trước nói ra, không thể thu lại được. Ông ta thấy Lương tiêu ngưng thần lắng nghe, bất giác thầm nghĩ: "Thế cũng tốt, nhân khi thằng nhóc phân thần, giết luôn không kịp trở tay". Chú cháu ông ta tâm địa liên thông, Minh Tam Thu cũng nghĩ như vậy, sử ra toàn những chiêu hiểm độc, đúng là kình khí tràn ngập không gian, mạnh như sấm nổ chớp giật.

Lương Tiêu được Hoa Vô Xuy chỉ điểm, "Du thần bên ngoài, ngưng khí bên trong", tai vẫn nghe khẩu quyết, trong tâm lĩnh ngộ, đối với Minh Tam Thu coi như không nhìn thấy, bước chân từ tam tam hoá tứ tứ, tứ tứ chuyển sang mai hoa, rồi tiến thẳng tới "Lục Lục Thiên Cương bộ", đi đến tùy ý, cuối cùng như biến thành trăng sao trên trời. Minh Tam Thu tuy chiêu thức dũng mãnh nhưng nhất thời không làm gì được y.

Hoa Vô Xuy thấy Lương Tiêu đĩnh ngộ như vậy hết sức kinh ngạc, miệng vẫn không dừng lại liên tục truyền thụ cho Lương Tiêu khẩu quyết liệu địch phá địch, tuy chỉ nói những chỗ trọng yếu nhưng vào tai Lương Tiêu đều rất hợp với sở tâm. Hoa Vô Xuy chưa nói hết, y đã dùng bộ pháp dụ địch vào bẫy rồi phản kích. "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" gặp mạnh thì càng mạnh, đối thủ càng dùng toàn lực công kích thì y càng có thể thừa cơ tận dụng. Minh Tam Thu nội thương phát tác, tâm khí càng nóng nảy, chiêu nào chiêu nấy đều sử dụng toàn lực, như thiêu thân lao vào lửa, chính hợp với ý Lương Tiêu.

Minh Quy nhìn vào lo lắng vô cùng, mắt nhìn đấu trường, tai vẫn chăm chú nghe Hoa Vô Xuy nói khẩu quyết, chỉ hi vọng nghe được đầu mối, theo đó phá giải. Chợt nghe bà ta nói "Hư tất tĩnh, tĩnh tất động, động tất được", nhớ ra ba câu đó xuất phát từ chương thứ nhất trong " Thiên Đạo" của Trang Tử, lập tức cau mày suy nghĩ, có điều "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" quyền lý huyền diệu, Minh Quy như đứng từ xa xem lửa cháy, tuy hiểu rõ xuất xứ của khẩu quyết nhưng dù nghĩ đến nổ đầu cũng không tìm được chút ý nghĩa thực sự nào trong đó.

Lương Tiêu ngược lại hiểu rõ quyền lý, lời vừa vào tai liền sinh diệu ngộ. Hai người đánh thêm mấy chiêu, Minh Tam Thu một quyền đánh trượt, thu thế không kịp, Lương Tiêu thấy rõ liền hét lớn một tiếng, song chưởng cùng đánh ra, một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên" đánh vào huyệt Thần Đạo sau lưng Minh Tam Thu. Minh Tam Thu nghe tiếng gió phải vận toàn thân khí lực nhảy ra hơn một trượng tránh né. Lương Tiêu một chiêu đánh vào khoảng không, sợ bị phản kích, lập tức lui về sau, nhưng Minh Tam Thu một chiêu đó đã động vào nội thương, trong ngực khí huyết phun trào, cơ hồ không đứng vững được nữa. Hoa Vô Xuy thầm cảm thấy đáng tiếc: "Hài tử này thua vì công lực không đủ, nếu không một chưởng vừa rồi có thể khống chế càn khôn."

Lại đấu vài chiêu nữa, Lương Tiêu thấy được sơ hở, chợt từ bên phải công đến, Minh Tam Thu vừa quay người đỡ, Lương Tiêu đã chuyển sang bên trái, Minh Tam Thu quay sang bên trái thì y đã lại chuyển về bên phải. Trong nháy mắt hai bên đã xoay chuyển cả chục vòng, Minh Tam Thu liên tiếp đánh ra mười quyền đều trượt, ngực đau dữ dội, chợt cổ họng ngọt lịm, miệng trào ra một búng máu.

Hoa Vô Xuy trông thấy vậy, không nhịn được biến sắc: "Tiểu tử này đúng là kỳ tài, lúc nãy ta nói Đả thương địch một lần rồi liên tiếp đánh vào chỗ bị thương, có thể khiến từ chỗ bị chảy máu một lần mà biến thành chảy máu không dứt. Không ngờ nó vừa học đã dùng được ngay, hơn nữa vận dụng hết sức khéo léo." Nghĩ đến đó liền sinh ra vô cùng cố kị: "Nếu ta có thể dùng được nó thì tốt, nếu không sau này trở thành kẻ địch của ta thì thật là mầm mống đại hoạ."

Hoa Hiểu Sương thuỷ chung để tâm, cực kì lo lắng cho tình hình của Lương Tiêu, mắt thấy Minh Tam Thu lảo đảo sắp ngã , không kìm được hỏi:

- Cha, Tiêu ca ca nhanh thêm một bước là có thể thắng rồi, tại sao lại chậm chạp như vậy, khiến người ta xem mà lo lắng.

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Con thấy vậy thôi, giờ mới bắt đầu là lúc khẩn yếu. Lúc này hai bên đều sức cùng lực kiệt, đừng nói là một bước, dù nhanh thêm nửa bước cũng không làm nổi. Con thấy họ càng đánh càng chậm, kỳ thực so với lúc nãy đánh nhanh như chớp thì còn hung hiểm hơn nhiều.

Hoa Hiểu Sương tim đập thình thịch, nín thở nhìn lên đấu trường, bất tri bất giác nắm vạt áo mẫu thân chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

"Tam Tài Quy Nguyên chưởng" cực kì hao tổn nội lực, Lương Tiêu nội lực vốn đã ít, đánh đã lâu nên đan điền đã hoàn toàn trống rỗng. Minh Tam Thu thì bị Lương Tiêu dùng chiến thuật tiêu hao khiến cho tinh thần thể lực đều cạn kiệt, máu liên tục trào lên cổ họng, khổ không kể xiết. Hai người đều có cái khó riêng, tỷ đấu ý chí trở thành quan trọng hơn cả tỷ đấu võ công. Lại đấu thêm mười hiệp, Lương Tiêu phát hiện sơ hở liền đánh về phía trước, Minh Tam Thu nghe tiếng gió, đang định tránh né, không ngờ đầu óc nặng trịch, hai mắt tối sầm, khiến hắn không nhấc nổi chân, tim đau nhói, miệng không nhịn được thổ ra một búng máu, toàn thân run lẩy bẩy, từ từ khuỵu xuống, hai tay chống đất, thở gần liên tục.

Lương Tiêu đánh trúng đối phương một chưởng, bị lực phản chấn lùi lại năm bước, ngồi bệt xuống đất, thở khò khè như trâu, hận không thể lăn ra ngủ một giấc không đứng dậy nữa.

Trận đấu này đã hơn hai trăm hiệp, đầy thăng trầm biến hóa quỷ dị khiến người xem mắt hoa đầu váng. Linh Đài lớn như vậy mà lại vô cùng tĩnh lặng, trừ tiếng thở dốc của Lương Tiêu và Minh Tam Thu không còn nửa âm thanh nào khác.

43. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ)

Đột nhiên chiếc đồng hồ nước Ba Tư kêu vang, báo hiệu đã đến giờ Dậu. Lương Tiêu nghe tiếng chuông, thần trí nhẹ nhõm, hít một hơi dài rồi loạng choạng đứng dậy. Minh Tam Thu thấy vậy cũng muốn đứng dậy, có điều chỉ mới động đậy đã thấy nội phủ như bị dao cắt, đau đớn không chịu được, chỉ đành trơ mắt nhìn Lương Tiêu từng chút từng chút một đứng dậy.

Lương Tiêu đứng dậy được trước, trong lòng vui mừng cuồng liệt, không ngờ đứng chưa vững đã cảm thấy chân mềm nhũn ra, lảo đảo ngả về phía trước. Lúc này mỗi cử động của hai người đều khiến người xem thấp thỏm, cái lảo đảo đó của Lương Tiêu khiến Hoa Mộ Dung kinh hãi thất thanh kêu lên, thấy y cố gắng đứng vững lại được mới thở phào một hơi, tim vẫn còn đập thình thịch: "Xú tiểu tử này, dọa người ta chết khiếp."

Hoa Vô Xuy thất Lương Tiêu đứng vững, trầm ngâm một chút rồi tiến lên một bước, chầm chậm nói:

- Chúc mừng túc hạ, từ nay về sau người chính là chủ nhân Thiên Cơ cung!

Mọi người nghe vậy đều thất kinh, nghĩ tới việc từ này về sau phải theo hiệu lệnh của thiếu niên lười nhác này, nhất thời đều ngẩn người ra. Tần Bá Phù lại nghĩ: "Lão tử trước đây muốn thu y làm đồ đệ, hiện giờ lại trở thành thượng cấp của lão tử, chẳng phải là lố bịch ư?" Rồi lại nghĩ: "Năm xưa ta đánh y khổ sở, không biết tiểu tử này có đem lòng báo thù." Nghĩ đến đó lông mày nhíu chặt, thầm cảm thấy buồn rầu. Hoa Mộ Dung lại thầm nghĩ: "Ta trước đây thường tranh cãi với tiểu tử này, không ngờ y lại trở thành cung chủ, không biết có định tìm ta đòi nợ không." Nhất thời trong lòng bối rối, vô cùng phiền muộn. Ngược lại Hoa Thanh Uyên mặt đầy mừng rỡ, tiến lên một bước hướng tới Lương Tiêu vòng tay nói:

- Lương Tiêu, à, không không, Lương đại cung chủ, chúc mừng, chúc mừng.

Hoa Hiểu Sương nghe thấy câu đó mới dám tin Lương Tiêu quả thực đã trở thành Thiên Cơ cung chủ, tức thì trong lòng mê mẩn, ngơ ngẩn nhìn y, cười đến tận mang tai.

Lương Tiêu hơi thở dần bình thường, trên mặt cũng có một chút huyết sắc, nghe vậy liền mỉm cười nói:

- Hoa đại thúc, ông nhầm rồi.

Hoa Thanh Uyên giật mình, lại nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Chức cung chủ này, ta không thèm làm!

Lời này vừa nói ra, mọi người nghe thấy đều ngạc nhiên, Minh Quy không kìm được hét lên:

- Sao có thể như vậy được? Ngươi đã không thèm ngôi vị cung chủ, tại sao lại ra tay tranh đoạt?

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Nói một cách rõ ràng ngắn gọn, ta chỉ muốn các người biết là kẻ mạnh chưa chắc đã chiếm quyền, kẻ thắng chưa chắc đã làm vua.

Mọi người thảy đều giật mình, lại nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Chư vị, nếu quả thực là "Kẻ mạnh chiếm quyền, kẻ thắng làm vua" thì Thiên Cơ cung chủ tất phải do Tiêu Thiên Tuyệt làm mới đúng!

Trong lòng Lương Tiêu, Tiêu Thiên Tuyệt là thiên hạ vô địch, mọi người đều có thù hận với Tiêu Thiên Tuyệt, nghe câu đó không khỏi biến sắc. Đồng Chú không nhịn được rít giọng hét lên:

- Tiêu Thiên Tuyệt đại gian đại ác, sao có thể đem so với chúng ta được? Xú tiểu tử, ngươi không làm cung chủ thì thôi, không được làm nhục danh dự ba trăm năm của Thiên Cơ cung chúng ta.

Lương Tiêu nói:

- Nói hay lắm, Tiêu Thiên Tuyệt là đại gian đại ác thì chú cháu họ Minh đó cũng bụng đầy quỷ kế, sao có thể gọi là người tốt? Nếu đổi lại là ta, thà để Hoa Thanh Uyên Hoa đại thúc làm cung chủ, mọi người hòa về một mối còn hơn là để họ Minh đó trèo lên đầu đánh rắm.

Trừ mấy kẻ chủ mưu, còn mọi người đối với lời bình luận đó của Lương Tiêu đều có bảy tám phần đồng ý, thấy rằng nếu để Lương Tiêu là người ngoài làm cung chủ thì chi bằng để Hoa Thanh Uyên làm còn hơn. Trong nháy mắt, Diệu Chiêu, Dương Lộ nhìn nhau một cái rồi cùng đứng dậy, đến trước mặt Hoa Thanh Uyên vái chào, đồng thanh nói:

- Diệp Dương hai nhà, tùy Thanh Uyên huynh điều khiển.

Tần Bá Phù cũng vái nói:

- Ba trăm tráng sĩ của Thiên Cơ biệt phủ đều xin nghe lệnh.

Hoa Thanh Uyên vội vàng đỡ ba người đứng dậy, lúng túng nói:

- Cái này... cái, cái này...

Trong lúc cấp bách không tìm được lời nào để nói. Đám người trẻ tuổi trong Thiên Cơ cung đều yêu quý Hoa Thanh Uyên, trước đây thì lệnh cha khó cãi, nhưng lúc này dư luận biến đổi, con của Đồng Chú là Đồng Phóng là người đầu tiên bước ra, trầm giọng nói:

- Cha, hiện giờ ngoại xâm cường thịnh, Hán thất yếu nhược, Thiên Cơ cung chúng ta lấy bảo vệ điển tịch làm trọng, chính là đang ẩn thế không ra, nếu được Hoa huynh là người điềm đạm không tham hư danh lãnh đạo thì đúng là phúc khí của chúng ta.

Con cả của Tu Cốc là Tu Thiên Tứ cũng nói:

- Không sai, ân oán của đời trước đã là quá khứ. Nếu lấy nhân phẩm mà luận thì đương nhiên Hoa huynh đứng đầu.

Con Tả Nguyên chết sớm, nhưng cháu là Tả Hận thấy vậy cũng tiến lên một bước, hướng về vái một cái nhưng không nói gì. Mọi người trong lòng thầm đồng ý, nhất thời không phân họ tộc, đồng loạt vái lạy.

Tả, Đồng, Tu ba người không ngờ hậu nhân đều bày ra tình trạng như vậy, nhất thời quát mắng không được, mà không quát mắng cũng không được, trong lòng vô cùng bối rối. Con trai của Minh Quy là Minh Tam Điệp đối với việc phụ thân coi trọng đường huynh, truyền thụ y bát vốn rất bất mãn, thấy vậy cũng tiến lên, vòng tay nói với Minh Quy:

- Phụ thân, đại thế đã mất, Thanh Uyên huynh độ lượng như biển, hiện giờ quay đầu vẫn còn kịp.

Hoa Thanh Uyên không tham quyền vị, thấy mọi người đột nhiên đồng loạt ứng cử mình, vừa ngoài ý muốn, lại vừa lo lắng, vội muốn phân biện thì chợt thấy Hoa Vô Xuy mắt sáng rực nhìn tới, đành cúi đầu xuống, lời cự tuyệt ra đến cổ họng lại phải nuốt vào. Hoa Vô Xuy mỉm cười nói:

- Lương Tiêu đã có ý tốt như vậy, lão thân vô cùng cảm kích.

Vừa định thi lễ, Lương Tiêu đã rảo bước tránh qua, lạnh nhạt nói:

- Không dám, ta giúp Hiểu Sương chứ không phải giúp bà.

Hoa Vô Xuy sợ y phá được "Thiên Cơ thập toán" thì không còn đất mà lùi, nhưng bà ta thông minh vô cùng, vẫn cười nói:

- Thì ra là vậy, vậy bà cháu ta đồng lòng, vẫn muốn cảm tạ.

Lương Tiêu hai mắt nhìn lên trời, chính là đang cười nhạt.

Hoa Vô Xuy thần sắc nhẹ bớt, đột nhiên quay người nhìn Minh Quy cười nói:

- Lão thân tác chủ, nếu Minh huynh tỉnh ngộ hối lỗi thì việc này kết thúc ở đây.

Minh Quy thở dài một tiếng, thảm hại nói:

- Lão phu tính toán mọi đường, cuối cùng vẫn không chống lại được ý trời. Bỏ đi, Tam Điệp, con qua đây.

Minh Tam Điệp không biết có việc gì, trong lòng bối rối, trù trừ tiến đến. Minh Quy cầm tay hắn, đem "Hoàng Hạc ngọc bội" tượng trưng cho thân phận giao cho hắn, nói:

- Bây giờ ta đem ngôi vị "Hoàng Hạc" giao cho con, về sau trên dưới họ Minh đều do con cai quản.

Mọi người thấy Minh Quy muốn nhường vị trí bát hạc đều cảm thấy quái dị, Minh Tam Điệp trước tiên giật mình, sau đó vô cùng mừng rỡ, đúng lúc định nói mấy câu khiêm nhượng thì bỗng thấy mạch môn xiết chặt, đã bị Minh Quy chế ngự.

Minh Quy một chiêu chế ngự con trai, không chút chần trừ hét lên:

- Đi.

Tay vung lên, Minh Tam Điệp lăng không đánh tới Hoa Vô Xuy. Hoa Vô Xuy vốn phòng bị nghiêm mật nhưng không thể ngờ Minh Quy lại lấy con trai ra làm binh khí, nếu đỡ lại thì Minh Tam Điệp không chết cũng bị thương, bất đắc dĩ đành phải nhảy lùi lại. Minh Quy đem con trai mình quay nửa vòng trên không, quay đến đâu mọi người dạt ra tới đó. Hoa Vô Xuy đang định lao lên thì lại nghe Minh Tam Quy rít lên quát:

- Tiếp lấy.

Rồi đột nhiên ném Minh Tam Điệp về phía bà ta, cái ném đó thế như Thái Sơn áp đỉnh, Hoa Vô Xuy bất đắc dĩ phải dừng lại đưa tay lên dùng nhu kình giải khai, nhưng cũng không thể hoàn toàn tiêu giải hết được. Minh Tam Điệp bị chấn đến mồm miệng hộc máu, ngất xỉu đi.

Minh Quy thân hình rung lên, nhảy tới trước mặt Lăng Sương Quân, thực ra lão dùng con trai mình mở lối, bản ý chính là nhằm vào mẹ con Lăng Sương Quân, hai chiêu đó đúng là bất ngờ, Lương Tiêu tính hết được việc thiên hạ cũng không nghĩ tới Minh Quy lại có thể quái đản như vậy. Lăng Sương Quân thấy thế vung chưởng chém tới, Minh Quy đảo tay chụp vào mạch môn của bà. Bỗng thấy sau lưng có âm thanh ám khí nhỏ bé phá không bay tới, lập tức phất tay áo ngược lại, quét bay mấy cái kim châm, chính là Ngô Thường Thanh vội vã phóng ra. Lăng Sương Quân lợi dụng lúc Minh Quy phân tâm liền kéo tay phải của Hiểu Sương nhảy lùi lại. Minh Quy phi thân chụp tới, bắt được tay trái của Hoa Hiểu Sương. Hai người

mỗi người một tay, đều dùng lực kéo, Hiểu Sương mặt lộ vẻ đau đớn, Lăng Sương Quân trong lòng đau nhói, đành phải buông tay.

Minh Quy chụp Hiểu Sương đẩy tới trước mình, đúng lúc Hoa Vô Xuy đuổi tới, thấy vậy đành dừng chân rít lên:

- Ngươi điên rồi à?

Minh Quy mắt lộ hung quang, âm trầm nói:

- Ai điên? Hừ, ngươi nói chỉ cần ta tỉnh ngộ hối lỗi thì việc này bỏ qua ư? Phì, ngươi tưởng ta ngu ngốc sao? Hoa Vô Xuy, ngươi còn nằm trong tã ta đã biết ngươi rồi, bản tính của ngươi ta còn không rõ ư? Ngoài miệng thì ngươi nói dễ nghe lắm, trong lòng lại nghĩ đến những cách độc ác nhất để hành hạ người khác. Chém rắn phải chém đầu, ngươi còn có thể bỏ qua cho bọn Tả lão nhị, Đồng lão tam, nhưng tuyệt đối không bỏ qua cho Minh Quy ta. Ngươi sớm tưởng mọi việc đã xong, muốn đối phó lão phu ư, hừ, lão phu sao có thể chịu nhục trong tay ngươi được?

44. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2)

Minh Quy tay sử kình, hai mắt trợn lên nhìn mọi người, rít giọng quát lên:

- Tất cả mau tránh ra.

Hoa Hiểu Sương cánh tay đau đớn, nhưng sợ cha mẹ lo lắng nên cố gắng chịu đựng, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng. Nhóm Tả Nguyên thấy Minh Quy làm như vậy là quá đáng, Đồng Chú nói:

- Minh lão đại, thường nghe nói: "Hổ dữ không ăn thịt con", huynh lấy con trai làm binh khí, coi như không nói tới. Nhưng đứa bé gái này sinh ra đã ít phúc khí, tính mạng lúc nào cũng như trứng mỏng, thật sự không nên hành hạ nó như vậy.

Tu Cốc cũng nói:

- Minh lão đại, mọi việc có thể thương lượng, thả đứa bé đó ra, mọi người sẽ bàn thêm.

Tả Nguyên lại không nói gì, mặt xám ngoét, hiển nhiên thất bại ngày hôm nay đã khiến ông ta tiêu tan hết nhuệ khí.

Minh Quy đảo mắt nhìn ba người, cười nhạt nói:

- Ba người các ngươi đều chịu đau khổ. Thêm cả Thu lão tứ, Diệp lão thất, Dương lão bát ba tên tử quỷ đó, cùng lão phu năm xưa tất cả bảy người, không ai không mong làm con rể của Thiên Cơ cung, không ngờ bị người ngoài qua mặt.

Hoa Vô Xuy biến sắc, trầm giọng nói:

- Họ Minh kia, việc quá khứ còn muốn lôi lên sao?

Minh Quy cười nhạt nói:

- Ngươi sợ rồi sao, hừ, lão phu lại muốn nói ra. Tối hôm đó, sáu cái bị thịt này uống hết rượu, khóc lóc bên bờ hồ như một đám đàn bà.

Ba người Tả Nguyên thấy lão nói đến những việc bí ẩn đó, mặt đều đỏ lên, nhưng đó đều là sự thật, không thể phản bác được lão ta.

Minh Quy nói tới đó, mặt lộ ra thần sắc hồi tưởng, hậm hực nói:

- Lão phu ngược lại không thể khóc nổi, những thương tâm đó chỉ giấu trong lòng. Lúc đó ta tự nhủ đời này không đấu lại kẻ đó, liền quyết ý đem việc thắng bại giao lại cho đời sau. Hừ, ta tuy không thắng được hắn nhưng con ta vị tất đã không đấu thắng được con hắn.

Lão nhìn Minh Tam Điệp đang mê man, thở dài nói:

- Đáng tiếc là vợ ta sinh được đứa con này giống như một khúc gỗ mục không thể đẽo gọt, ta chỉ còn có thể đem toàn bộ tâm tư gửi lên mình Tam Thu. Nó tuy không phải là người thân của ta, nhưng là do ta tâm huyết một tay tài bồi.

Lão nói tới đó, cười cuồng dại mấy tiếng rồi trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy nói:

- Ngươi nói xem, nếu không có thằng nhóc phá đám đó thì ngươi có đấu lại ta không?

Hoa Vô Xuy bây giờ mới biết nguyên nhân xâu xa của biến loạn ngày hôm nay, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đã hơn ba chục năm, không ngờ ngươi vẫn canh cánh không quên, bỏ đi, lão thân đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi thả Sương nhi, vô luận làm hay không làm cung chủ, ta cũng đều không làm khó ngươi.

Minh Tam Thu cũng chống tay đứng dậy, khó khăn nói:

- Bá phụ, cô bé này quả thật vô can, Hoa Vô Xuy đã nói vậy, người nên thả nó ra đi.

Minh Quy cười nhạt nói:

- Ta không tin được nữ nhân này, bà ta từ lúc còn nhỏ đã chấp chưởng Thiên Cơ cung, trăm bề dựa vào bảy người chúng ta. Nhưng vừa nhìn thấy kẻ đó thì đã coi chúng ta như rẻ rách. Tam Thu à Tam Thu, ngươi tuy tài trí không thấp, nhưng lòng dạ lại không ác độc, cuối cùng cũng không làm được việc lớn. Hắc, có điều đến lúc khẩn yếu, ngươi chẳng qua chỉ là một con cờ của lão phu, tuy không ngồi lên được ngôi vị cung chủ nhưng đánh bại được Hoa Thanh Uyên thì cũng đã hoàn thành được tâm nguyện của lão phu, đối với lão phu không còn gì hữu dụng nữa.

Minh Tam Thu nghe vậy thần trí hoảng hốt: "Nguyên lai ông ta khổ tâm dạy ta ba mươi năm, bất quá chỉ là đem ta làm một con cờ dùng xong thì vứt đi." Trong ngực đau đớn, lại phun mạnh ra một ngụm máu rải đầy mặt đất.

Minh Quy thấy vậy hơi nhíu mày, nhưng chỉ thoáng qua, cơ hồ không ai thấy được. Hoa Vô Xuy thấy lão khắc bạc tàn nhẫn như vậy, bất giác lòng lạnh buốt, đột nhiên tâm thần chớp động, buột miệng kêu lên:

- Ta biết rồi, Thu Sơn tuyệt đối không phải tự tử mà là chết về tay ngươi, phải không?

Minh Quy giật mình, cười ha hả nói:

- Hoa Vô Xuy giỏi lắm, ngươi làm sao đoán ra được?

Lời đó vừa nói ra, mọi người liền huyên náo ầm ĩ. Đám người Đồng Chú đều lộ ra thần sắc ngơ ngẩn. Hoa Vô Xuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra chút gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Những năm đó, Thu Sơn đã bộc lộ với ta không phải chỉ một, hai lần. Hừ, y tuy là kẻ si tình đệ nhất trong thiên hạ nhưng cũng là kẻ nhu nhược đệ nhất trong thiên hạ. Ta cự tuyệt y bao nhiêu lần mà y chưa từng tự sát một lần, ngày đó y đến tìm ta, tuy cử động vô lễ, bị ta quát lui, nhưng bằng vào tính khí nhu nhược của y, chỉ sợ không thể có dũng cảm tự sát...

Nói đến đó, cổ họng Hoa Vô Xuy hơi nghẹn lại. Thu Sơn đối với bà ta một lòng si mê, bà ta không phải tuyệt nhiên không động tâm, chỉ bất quá tính bà ta kiên nghị, không muốn lộ ra trước mặt mọi người.

Minh Quy gật đầu cười nói:

- Nói đúng lắm, Thu Sơn tuy nhu nhược không có khả năng, nhưng nếu để khiêu khích tranh chấp thì lại là một con cờ tuyệt diệu. Ngày đó ta nói với y là đã nghe ngươi nói ngươi có tình cảm với y. Thằng ngốc đó tương tư đến điên cuồng, nghe vậy sao có thể không tin, vội vã mừng rỡ đến tìm ngươi. Ha ha, kết quả tự nhiên không thể vui vẻ rồi. Ta biết y mỗi lần thất bại đều mượn rượu để giải sầu, liền đi trước một bước, bỏ vào rượu của y một chút Hạc Đính Hồng. Hắc, sau đó ta lại đem cái chết của y đổ lên mình ngươi. Ba người Tả Nguyên vốn cùng Thu Sơn đồng bệnh tương liên, nghe thấy vậy sao có thể không tức giận đầy bụng, thay ta xuất lực.

Nói xong lại ha ha cười lớn, vô cùng đắc ý. Những lời này chưa nói hết, trên Linh Đài đã náo loạn ầm ĩ như sóng như triều. Đồng Chú thì vừa hổ thẹn vừa tức giận, đột nhiên ngực đau nhói lên, ọc ra một ngụm máu.

Minh Quy mặc kệ mọi người chửi bới, cười nhạt mấy tiếng rồi tay giữ Hiểu Sương đi về phía trước, mọi người ném chuột sợ vỡ đồ, không ai dám chặn đường lão. Lăng Sương Quân tim như bị dao dâm, thất thanh khóc lớn. Ngô Thường Thanh tức giận nói:

- Minh Quy, Sương nhi thân mang trọng bệnh, lúc nào tính mạng cũng nguy cấp, nó có mệnh hệ gì thì lão phu... lão phu băm ngươi ra làm vạn mảnh.

Minh Quy cười lớn, ngang nhiên tiến tới. Lúc này, Lương Tiêu đột nhiên cầm bảo kiếm lên, tiến lên chặn đường. Minh Quy trầm mặt, âm u nói:

- Xú tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Lương Tiêu cài kiếm vào eo lưng, dài bước tiến đến, y vừa đánh bại Minh Tam Thu, dư uy còn chưa hết. Minh Quy không kìm được lùi lại nửa bước, giữ chặt sau lưng Hiểu Sương, rít giọng nói:

- Ngươi còn tiến tới một bước, chúng ta ngọc đá cùng tan.

Hoa Thanh Uyên vội nói:

- Lương Tiêu, không được lỗ mãng.

Lương Tiêu nghe vậy dừng bước, ánh mắt dừng trên mặt Hoa Hiểu Sương. Hoa Hiểu Sương cũng nhìn y, đôi mắt to ươn ướt lệ. Hai người đối mặt một lúc, Lương Tiêu nhíu mày, mỉm cười nói:

- Minh lão nhi, ta và ngươi làm một cuộc giao dịch.

Minh Quy lạnh nhạt nói:

- Giao dịch gì?

Lương Tiêu nói:

- Ngươi thả Hiểu Sương. Ta làm con tin của ngươi.

Lời đó vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên. Minh Quy không tin thiên hạ lại có việc tiện nghi như vậy, cho rằng Lương Tiêu gian trá, chớp mắt âm trầm nói:

- Thằng nhóc, ngươi muốn hí lộng trước mặt lão phu ư? Hừ, còn sớm mười năm!

Lương Tiêu cười ha hả, đột nhiên vung chưởng đánh vào ngực, máu miệng phun ra ướt cả áo.

Mọi người liền la lên mấy tiếng kinh hãi, Hiểu Sương thất thanh kêu lên:

- Tiêu ca ca, anh... anh làm gì vậy?

Lương Tiêu nhịn đau mỉm cười, cao giọng nói:

- Minh lão nhi, Hiểu Sương lúc nào tính mạng cũng nguy hiểm, nếu đột nhiên phát bệnh thì ngươi có khống chế một người chết cũng vô dụng. Ta hiện giờ bị trọng thương, cho dù có quỷ kế võ công gì thì cũng không dùng ra được, mọi việc đều do ngươi làm chủ.

Mọi người nghe vậy thảy đều ngẩn người ra. Hoa Hiểu Sương nước mắt lưng tròng thi nhau tuôn ra, theo hai gò má trắng như tuyết của cô chảy xuống. Hoa Thanh Uyên trong lòng lo lắng, cao giọng kêu gọi:

- Lương Tiêu, không được sính cường, mau mau lùi lại.

Đột nhiên tiến lên hai bước, vung tay chụp tới muốn kéo Lương Tiêu về, nhưng Lương Tiêu bộ pháp chuyển động, Hoa Thanh Uyên một trảo chụp hụt, mắt thấy y tiến đến gần Minh Quy, không khỏi lòng như lửa đốt, nhưng không dám cử động nữa.

Minh Quy nhìn thấy rõ chưởng đó của Lương Tiêu đánh rất mạnh, tất nhiên đã bị trọng thương, nhất thời mấy ý niệm chuyển qua trong đầu rồi cười nanh ác nói:

- Tốt lắm.

Liền đưa tay chụp mạch môn của y. Lương Tiêu lại rụt tay lùi lại một bước, cao giọng nói:

- Chậm đã. Ngươi nếu muốn bắt ta thì phải thả Hiểu Sương, như vậy được chứ?

Minh Quy thầm nghĩ: "Tiểu tử này rất cẩn thận." liền gật đầu cười nói:

- Được, lão phu thề với trời, lấy một đổi một, tuyệt không xảo trá, nếu không thì trời tru đất diệt, chết dưới đao thương loạn tiễn.

Lương Tiêu mới gật đầu nói:

- Như vậy là tốt nhất.

Nói xong từng bước tiến lại, ba người lúc này đã rất gần nhau, mọi người muốn can thiệp cũng không kịp, chỉ còn có thể giậm chân đứng nhìn. Hoa Hiểu Sương lệ đầy mặt, liên tục nói:

- Đừng qua... đừng qua...

Minh Quy đưa tay chụp lấy Lương Tiêu, đột nhiên cười ha hả nói:

- Lão phu phát thệ mà ngươi cũng tin ư?

Nhất thời mọi người ầm ĩ cả lên, Tần Bá Phù rít giọng nói:

- Minh Quy, ngươi không bằng loài chó lợn, lừa dối cả đứa bé mười mấy tuổi ư?

Hắn nói vô ý, nhưng người nghe lại có lòng, Minh Quy nghe sao biết thế, nhưng Hoa Vô Xuy mặt lại nóng lên, liếc xéo hắn một cái. Những người khác đều cảm thấy phẫn nộ, thi nhau chửi bới, Minh Quy có hai người trong tay thì trong lòng ổn định, đột nhiên cười ha hả nói:

- Tiểu tử, ngươi giúp đứa nha đầu bệnh hoạn này, phải chăng là thích nó? Hắc, không nhìn ra tuổi ngươi còn nhỏ như vậy mà cũng giống Linh Hạc Thu Sơn, là một loại đa tình.

45. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ)

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết Hiểu Sương thật lòng đối xử tốt với ta, ta tự nhiên phải thật lòng đối xử với cô ấy.

Câu nói đó của y từng chữ từng chữ đều phát ra từ nội tâm, vô cùng thành khẩn, Hoa Hiểu Sương ngơ ngẩn nhìn Lương Tiêu như ngây như dại. Hoa Thanh Uyên cho dù tính tình bình hòa, lúc này cũng không khỏi tức giận sôi máu, mặt tím lại, thất thanh quát lớn:

- Minh Quy, ngươi phát thệ mà không giữ lời, không sợ trời tru đất diệt ư?

Minh Quy cười nói:

- Trời đất là cái rắm gì? Tiểu súc sinh nhà ngươi cứ chửi đi, hai người ổn thỏa hơn một người nhiều, cho dù ta có lỡ tay làm chết một đứa thì vẫn còn một đứa.

Nói xong ha hả cười, nắm hai đứa trẻ rảo bước xuống Linh Đài.

Hoa Thanh Uyên mắt thấy Minh Quy tiến nhập "Lưỡng Nghi Ảo Trần trận" nhất thời thúc thủ không có cách nào, lo lắng nói:

- Tại sao, tại sao chứ?

Rồi đi loạn mấy vòng giống như kiến bò trong chảo nóng. Hoa Vô Xuy không kìm được gắt lên:

- Loạn quá, con là chủ nhân một cung, sao có thể lâm nguy là loạn?

Liền quay mình quát lệnh mọi người:

- Lập tức mở trọng tâm trong cung, nghịch chuyển Lưỡng Nghi Ảo Trần trận.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy giật mình, thất thanh nói:

- Nếu làm như vậy chẳng phải Tiêu nhi và Hiểu Sương sẽ bị nguy hiểm ư.

Hoa Vô Xuy thở dài nói:

- Hiện giờ chỉ còn cách đánh cược một phen. Minh Quy lúc nào còn chưa chạy được khỏi Thiên Cơ cung thì lúc đó còn chưa dám làm hại hai đứa bé. Nếu để hắn thoát thân ra ngoài mới vô cùng nguy hiểm. Cho dù ba người bị hãm trong trận thì sau một lúc, với trí kế của Lương Tiêu không chừng sẽ có một tia sinh lộ.

Hoa Thanh Uyên nghe có lý, vội đi mở cơ quan.

Minh Quy đi lại trong trận đã nhiều năm, vô cùng thành thục, liền chạy như gió, chạy được khoảng hai dặm thì bỗng cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn bốn phía phát hiện ra thạch trận đã bị nghịch chuyển, không khỏi thất thanh kêu lên:

- Hoa Vô Xuy con mụ xấu xí đó, dám làm như vậy sao?

Lão biết rõ trong Thiên Cơ cung chỉ có Hoa Vô Xuy có thể dùng tới phương thức hiểm độc này, trong lúc hoảng hốt mất hết cả phong độ, liền chửi loạn cả lên. Hoa Hiểu Sương nghe đến mức khó chịu, đưa tay bịt lấy hai tai.

Minh Quy chửi mắng một hồi, đột nhiên trầm tĩnh trở lại, nhìn Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Thằng nhóc nhà ngươi muốn lợi dụng cơ hội bày trò sao?

Liền xoay tay điểm huyệt Hiểu Sương đặt sang một bên, tay trái túm Lương Tiêu, tay phải bẻ một cành cây vạch trên mặt đất tính toán trận pháp.

Thạch trận tuy lúc chính lúc nghịch, biến hóa vô cùng nhưng thạch tượng trong trận thì không hề biến đổi, nếu là nhà toán học cao mình thì có thể thông qua những thạch tượng chạy qua để tính toán toàn diện trận pháp. Minh Quy lúc này bị hãm trong "Thích khách cảnh", lòng như lửa đốt, liền định thần nhìn một pho "Dự Nhượng tiềm xí" [xem chú thích 1], dụng tâm tính toán. Dự Nhượng là người nước Tấn đời Xuân Thu, vì thay chủ nhân báo thù mà nấp trong nhà xí để ám sát Triệu Tương Tử, nhưng bại lộ bị bắt. Có điều Triệu Tương Tử là nhân vật khí độ to lớn, vì cho rằng Dự Nhượng trung thành với chủ cũ mà khảng khái thả ông ta ra. Sau đó Dự Nhượng lại hai lần nữa ám sát Triệu Tương Tử nhưng đều thất bại, lần cuối cùng bị quân sĩ bắt lại vẫn ngang nhiên bất khuất, vung kiếm tự sát. Trong "Thích khách cảnh" này đều là tượng những thích khách nhân nghĩa, tượng nào cũng thu mình chờ phát động, khí thế lăng lệ.

Minh Quy một tay tính toán, một tay giữ chặt hậu tâm Lương Tiêu. Phải biết là Minh Tam Thu từ nhỏ do ông ta bồi dưỡng lại bị Lương Tiêu đánh bại nên tâm lý Minh Quy đối với thiếu niên này vô cùng úy kỵ, phải nắm trong tay thì mới có thể yên tâm. Lương Tiêu nhìn Hoa Hiểu Sương, thấy cô hai mắt rớm lệ, chăm chú nhìn mình, ánh mắt vô cùng thê lương buồn rầu. Lương Tiêu liền mỉm cười với cô. Hoa Hiểu Sương thấy vẻ cười của y nhẹ nhàng bình thản, trong lòng ấm lại, yên tâm hơn nhiều.

Minh Quy liếc mắt nhìn thấy, cười nhạt nói:

- Hai đứa trẻ con các ngươi nếu muốn đầu mày cuối mắt thì bây giờ là đúng lúc đấy.

Hai người đều hổ thẹn cúi đầu xuống. Minh Quy cười nhạt, lại cúi đầu xuống tính toán một lúc, bỗng nghe Lương Tiêu nói:

- Tính sai rồi.

Minh Quy buột miệng nói:

- Đánh rắm.

Nhưng lại đổi ý, nghĩ: "Tiểu tử này toán học không có đối thủ, có thể là sai thật." Nghĩ tới đó liền tính toán lại, quả nhiên trong lúc vội vã đã nhầm lẫn, tính sai hai bước, nhất thời kinh nghi bất định, cười âm trầm nói:

- Thằng nhóc, ngươi có ý chỉ điểm ta, không sợ ta ra khỏi thạch trận thì việc đầu tiên là trút lên đầu ngươi sao?

Lương Tiêu cười nói:

- Đằng nào chẳng chết, trước khi chết mà vẫn chọc được được ngươi thì cũng là một việc khoái hoạt.

Minh Quy trong lòng hồ nghi, nhìn y một lúc vẫn không nhìn ra được gì. Nhưng lão tính ra được phương vị hiện giờ, dù sao cũng vô cùng sung sướng, cười dài một tiếng, vừa định đứng dậy thì bỗng thấy tay Lương Tiêu đột nhiên vung lên, khuỷu tay huých vào eo lưng mình. Minh Quy vốn nghĩ y bị trọng thương, không còn khí lực, hoàn toàn không tưởng đến lúc này Lương Tiêu còn có năng lực chống cự, bất giác trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, vội ấn vào yếu huyệt ở bối tâm Lương Tiêu, đúng lúc này lão phát giác lưng lạnh toát, rồi một cỗ sát khí lăng lệ hùng dũng đánh tới. Minh Quy trong lòng chấn động: "Hỏng rồi, có mai phục." Vội định chuyển mình, Lương Tiêu thừa cơ phát lực, quát lớn một tiếng đã thoát khỏi tay Minh Quy.

Minh Quy một phút phân tâm đã bị Lương Tiêu thoát khỏi tay, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng sau lưng lão ta sát khí mười phần mãnh liệt, buộc lão phải quay lại chống cự, không ngờ vừa quay mình nhìn thì sau lưng đến bóng quỷ cũng không có, chỉ có một pho thạch tượng từ từ đi tới, quỳ xuống dâng cá, chính là một pho tượng Chuyên Chư. Chuyên Chư là đại thích khách của nước Ngô thời Xuân Thu, đem thanh đoản kiếm Ngư Trường nhét vào bụng con cá tứ lại lư để ám sát Ngô vương Liêu. Pho tượng đó nâng khay cúi người, đoản kiếm chuẩn bị xuất, khí thế lăng lệ quỷ dị.

Minh Quy nhìn đến kinh nghi bất định: "Chẳng lẽ lão phu khẩn trương quá độ, sinh ra ảo giác." Vội vàng quay mình, đã thấy Lương Tiêu ôm Hiểu Sương chạy như bay, đã đến gần thạch tượng của thích khách của nước Yên là Cao Tiệm Li, bất giác lửa giận bùng lên, quát lớn:

- Xú tiểu tử, chạy đi đâu?

Liền tung mình rảo bước đuổi theo. Lương Tiêu ôm theo một người, thân pháp chậm hẳn, thấy sau lưng tiếng gió nổi liên, Minh Quy đã đuổi đến gần, nhất thời không thể tránh né liền quay người dùng chiêu "Vũ Dương Phấn Kích" [xem chú thích 2] đâm ra một hư chiêu. Minh Quy thấy thấy Lương Tiêu chiêu thức tinh diệu mãnh liệt, trong lòng lại có úy kỵ, thân hình liền chậm lại. Lương Tiêu thừa cơ lùi tới sau tượng Cao Tiệm Li. Minh Quy lại quát một tiếng, nhảy ra sau thạch tượng, vừa kịp thấy lưng của Lương Tiêu liền vung tay chụp tới, ai ngờ chiêu "Phi Hồng Trảo" chưa kịp đánh hết thì lại có một cỗ sát khí tạt vào mặt, lạnh lẽo thấu xương, khiến lão dựng hết lông tóc, vội vàng dừng thế công, dốc sức nhảy lùi lại. Vì sự can thiệp này mà một trảo đó của lão uy lực giảm mạnh, chỉ có ngón giữa vạch vào chân phải Hiểu Sương, tạo thành một vệt máu. Minh Quy lùi lại hai bước, tim đập thình thịch, rít giọng gào lên:

- Cao nhân phương nào, lén lén lút lút định làm gì?

Mãi không có người đáp lời, lão chuyển qua thạch tượng, nhưng thần nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy ai, chỉ có một pho thạch tượng, tay phải mở tranh, tay trái giữ chủy thủ, dụi mắt nhìn kỹ thì chính là bộ dạng Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng, hết bản đồ lộ ra chủy thủ. Kinh Kha đó điêu khắc như người sống, hai mắt lăng lệ tuyệt luân, giống như chim ưng bắt thỏ. Minh Quy cùng tượng đá bốn mắt nhìn nhay, tuy biết rõ là vật chết nhưng trong lòng cũng ớn lạnh. Lão liên tiếp gặp việc quái dị, bực tức vô cùng, quay ra nhìn thì thấy Lương Tiêu đỡ Hoa Hiểu Sương đã chạy tới phía sau một pho thạch tượng. Minh Quy rảo bước chạy lên, lại thấy sau tượng trống không, chẳng thấy bóng dáng hai người đâu.

Lương Tiêu đỡ Hoa Hiểu Sương chạy được gần ba trăm bước, đột nhiên không chống cự nổi ngã lăn ra đất, phun ra hai ngụm máu. Hoa Hiểu Sương chống tay đẩy lưng y lật người lại, lo lắng nói:

- Tiêu ca ca, anh bị thương có nặng không?

Nói chưa dứt nước mắt đã sớm chảy ra. Lương Tiêu thở dốc cười nói:

- Không có gì đáng ngại.

Đưa tay vào ngực áo lấy ra một cái nghiên mực, nói:

- Muội xem, chưởng đó của ta đều đánh lên cái nghiên này.

Hoa Hiểu Sương tức thì vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nhưng cái nghiên mực đó sớm đã nứt nẻ, lúc này bị Lương Tiêu bóp mạnh liền vỡ ra làm mấy mảnh. Lương Tiêu trong lòng thầm thở dài: "Đáng tiếc, ta lại tin Minh lão nhi, xuất thủ mạnh quá." Nguyên lai, Lương Tiêu lợi dụng lúc mọi người đang ồn ào chửi mắng liền lấy cái nghiên mực dùng để giải toán bỏ vào trong áo, sau đó vung chưởng tự đánh mình, cố ý bị Minh Quy bắt dữ để có thể đồng hành, dò xét cơ hội cứu Hiểu Sương. Nhưng Minh Quy già thành tinh, lừa được lão ta không phải dễ, vì vậy chưởng đó của Lương Tiêu cực mạnh, sau khi đánh vỡ nghiên mực vẫn thương

tới nội phủ. Chiêu khổ nhục kế đó quả thật vô cùng nguy hiểm, chỉ cần Minh Quy nhất thời đoán ra, đánh chết y tại chỗ, hoặc giữa đường điểm huyệt y thì Lương Tiêu đều xuống sông Nại Hà. May là Minh Quy quá ư cẩn thận, thủy chung vẫn dùng tay nắm chặt y nên Lương Tiêu mới có thể tận dụng cơ hội. Trên đường đi, Lương Tiêu không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng không ngừng tính kế. Đợi lúc đi vào Thích khách cảnh, mắt thấy Minh Quy tính sai mấy bước liền giả ý thay lão sửa sai, khiến lão hồ ly đó yên tâm vui mừng, lại nhìn thấy thạch tượng Chuyên Chư đến gần sau lưng Minh Quy liền thừa cơ sử ra một chiêu "Chu Hợi huy chùy". Theo phương vị của thạch trận thì sau chiêu "Chu Hợi huy chùy" đó chính là chiêu "Chuyên Chư hiến lư".

Lương Tiêu bị Minh Quy giữ chặt hậu tâm, sử ra chiêu "Chu Hợi huy chùy" vốn không thể biến chiêu, nhưng y nắm thời cơ cực chuẩn, một chiêu đó vừa xuất ra thì pho thạch tượng của Chuyên Chư cũng vừa đi đến, hô ứng với chiêu trước đó thay y sử ra chiêu "Chuyên Chư hiến lư" đánh tới. Minh Quy vốn là cao thủ võ học, là người tâm linh mẫn tiệp dị thường, lúc này lại đang chạy trốn nên như chim sợ cành cong, lúc nào cũng đề phòng. Thạch tượng xuất chiêu, sát khí tự sinh, Minh Quy phân tâm một chút đã bị Lương Tiêu chạy thoát khỏi tay.

Sau đó, Lương Tiêu thấy Minh Quy đuổi đến, bất đắc dĩ dùng lại cách cũ, sử ra một chiêu "Vũ Dương phấn kích". "Vũ Dương phấn kích", "Tiệm Li kích trúc" [xem chú thích 3], "Đồ cùng chủy hiện" vốn là ba chiêu liên hoàn, một lượt tạo thành. Lương Tiêu sử xong "Vũ Dương phấn kích" liền lùi vào sau thạch tượng Cao Tiệm Li, thạch trận vận chuyển không lúc nào dừng, hai pho thạch tượng Cao Tiệm Li, Kinh Kha tiến về phía trước, vừa khéo thay y xuất ra hai chiêu phía sau. Tuy là thạch tượng nhưng bằng vào uy phong khí thế của hai vị đại hào sĩ tung hoành cổ kim đó cũng khiến Minh Quy sợ đến lùi lại không ngớt. Nhớ năm đó Hoa Lưu Thủy thiết lập tám trăm thạch tượng vốn muốn truyền lại võ học, vạn lần không nghĩ tới mấy trăm năm sau truyền nhân cách thế của ông ta lại có trí tưởng tượng trùm trời, dùng uy thế của thạch tượng để chấn kinh cường địch.

Chú thích: (theo mienlitangcham)

1. Dự Nhượng tiềm xí (Dự Nhượng nấp trong nhà xí, trích trong "Thích khách liệt truyện")

Dự Nhượng là người nước Tần, trước kia đã thờ họ Phạm và họ Trung Hàng, nhưng không ai biết đến. Dự Nhượng bỏ sang thờ Trí Bá, Trí Bá rất yêu quý và tôn trọng. Đến khi Trí Bá. đánh Triệu Tương Tử, Triệu Tương Tử cùng mưu với các nước Hàn, Ngụy, giết Trí Bá. Sau khi đã giết Trí Bá, họ chia đất Trí Bá làm ba phần. Triệu Tương Tử rất oán Trí Bá, nên sơn đầu lâu của Bá làm đồ đựng rượu.

Dự Nhượng trốn vào trong núi nói:

- Than ôi! Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm dáng vì kẻ yêu mình. Nay Trí Bá biết ta, ta phải liều chết báo thù để đền ơn, có thế hồn phách của ta mới khỏi xấu hổ !

Dự Nhượng bèn đổi họ tên làm người bị khổ dịch lẻn vào cung dọn nhà xí, trong người giấu cái chủy thủ muốn để đâm Tương Tử. Tương Tử vào nhà xí thấy chột dạ, bắt hỏi người khổ dịch đang dọn nhà xí, thì ra đó là Dự Nhượng, khám trong người có binh khí. Dự Nhượng nói:

- Ta muốn báo thù cho Trí Bá.

Tả hữu muốn giết, Tương Tử nói:

- Hắn là người có nghĩa, ta chỉ cẩn thận trách hắn là đủ. Vả chăng, Trí Bá chết không có con cái gì, mà người làm tôi của nó lại muốn báo thù, vậy người này là một người hiền trong thiên hạ.

Cuối cùng tha cho đi ít lâu sau, Dự Nhượng lại sơn mình làm người hủi,nuốt than làm người câm, khiến không ai nhận ra hình dạng. Nhượng đi hành khất ở ngoài chợ, người vợ không nhận ra. Đi gặp người bạn, người bạn nhận được nói:

- Anh có phải Dự Nhượng đấy không?

- Chính tôi.

Người bạn khóc và nói:

- Có tài như anh nếu gửi mình làm tôi thờ Tương Tử,thì Tương Tử thế nào cũng yêu mến gần gũi anh. Khi Tương Tử đã yêu mến gần gũi anh thì anh làm điều anh muốn, thế chẳng dễ hơn sao? Bây giờ làm hủy hoại

thân thể thế này muốn để báo thù Tương Tử, chẳng phải khó khăn sao?

Dự Nhượng nói:

- Mình đã đi mình làm tôi người ta, rồi lại tìm cách giết họ, như thế là mang hai lòng để thờ vua. Vả chăng điều tôi muốn làm là hết sức khó nhưng tôi muốn làm thế này là để cho hạng tôi thờ vua mang hai lòng ở trong thiên hạ sau này phải hổ thẹn?

Sau khi đi rồi, được ít lâu Tương Tử sắp ra đi, Dự Nhượng nấp ở chỗ cầu Tương Tử phải đi qua. Tương Tử đến cầu con ngựa sợ hãi, Tương Tử nói:

- Đây chắc là Dự Nhượng rồi?

Sai người hỏi thì quả là Dự Nhượng. Tương Tử bèn trách Dự Nhượng:

- Nhà ngươi chẳng phải đã từng thờ họ Phạm và họ Trung Hàng đó sao? Trí Bá diệt họ, thế mà ngươi chẳng báo thù cho họ lại còn gửi mình làm tôi Trí Bá. Nay Trí Bá đã chết rồi sao nhà ngươi lại một mình vì hắn báo thù sâu sắc như vậy?

Dự Nhượng đáp:

- Tôi thờ họ Phạm và họ Trung Hàng, họ Phạm và họ Trung Hàng đều xem tôi là hạng người thường, cho nên tôi báo đáp theo lối hạng người thường. Còn như Trí Bá đối đãi với tôi xem như người quốc sĩ, cho nên tôi phải báo thù theo lối người quốc sĩ.

Tương Tử thở dài, ngậm ngùi khóc mà rằng:

- Than ôi Dự Nhượng! Nhà ngươi vì Trí Bá báo thù, nay danh cũng đã thành rồi. Quả nhân tha cho nhà ngươi thế cũng đã đủ rồi? Nhà ngươi hãy tự liệu lấy; quả nhân không tha cho nhà ngươi nữa.

Bèn sai lính vây bắt. Dự Nhượng nói:

- Tôi nghe "bậc vua sáng không che cái tốt đẹp của người, kẻ trung thần có cái nghĩa phải chết theo danh". Trước đây nhà vua đã tha cho tôi, thiên hạ không ai không khen nhà vua hiền. Việc ngày hôm nay tôi cố nhiên xin chịu chết; nhưng xin nhà vua cho tôi cái áo của ngài để tôi được thỏa ý định báo thù, tuy chết cũng không ân hận. Đó không phải là điều tôi dám mong mỏi, nhưng cũng xin bày gan ruột như vậy.

Tương Tử bèn khen là người có nghĩa và sai người cầm áo đưa cho Dự Nhượng. Dự Nhượng tuốt kiếm nhảy lên đâm ba lần và nói:

- Ta có thể chết để báo ơn Trí Bá được rồi?

Rồi phục gươm mà tự sát. Hôm Dự Nhượng chết, các chí sĩ nước Triệu nghe tin đều sụt sùi.

2. Vũ Dương Phẫn Kích:

Tần Vũ Dương là tráng sĩ nước Yên, mười ba tuổi giết người mà mặt không đổi sắc. Là người đi cùng Kinh Kha ám sát Tần Thuỷ Hoàng Doanh Chính.

3. Tiệm Ly kích trúc:

Tần Thuỷ Hoàng bị Kinh Kha ám sát hụt nên rất tức giận, ra lệnh bắt giết bạn bè của Kinh Kha trong đó có Cao Tiệm Ly. Tần Thuỷ Hoàng tiếc chàng gảy đàn trúc giỏi nên đặc cách tha chết, chỉ làm mù hai mắt. Sau đó vua Tần sai Cao Tiệm Ly gảy đàn trúc, lần nào cũng khen hay, dần dần vua Tần ngồi gần hơn. Cao Tiệm Ly đổ chì vào đàn trúc, khi Tần Thuỷ Hoàng lại gần bèn giơ đàn lên đánh nhưng đánh trượt. Tần Thuỷ Hoàng bèn giết Cao Tiệm Ly, suốt đời không gần gũi người của 6 nước nữa.

46. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2)

Minh Quy tay sử kình, hai mắt trợn lên nhìn mọi người, rít giọng quát lên:

- Tất cả mau tránh ra.

Hoa Hiểu Sương cánh tay đau đớn, nhưng sợ cha mẹ lo lắng nên cố gắng chịu đựng, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng. Nhóm Tả Nguyên thấy Minh Quy làm như vậy là quá đáng, Đồng Chú nói:

- Minh lão đại, thường nghe nói: "Hổ dữ không ăn thịt con", huynh lấy con trai làm binh khí, coi như không nói tới. Nhưng đứa bé gái này sinh ra đã ít phúc khí, tính mạng lúc nào cũng như trứng mỏng, thật sự không nên hành hạ nó như vậy.

Tu Cốc cũng nói:

- Minh lão đại, mọi việc có thể thương lượng, thả đứa bé đó ra, mọi người sẽ bàn thêm.

Tả Nguyên lại không nói gì, mặt xám ngoét, hiển nhiên thất bại ngày hôm nay đã khiến ông ta tiêu tan hết nhuệ khí.

Minh Quy đảo mắt nhìn ba người, cười nhạt nói:

- Ba người các ngươi đều chịu đau khổ. Thêm cả Thu lão tứ, Diệp lão thất, Dương lão bát ba tên tử quỷ đó, cùng lão phu năm xưa tất cả bảy người, không ai không mong làm con rể của Thiên Cơ cung, không ngờ bị người ngoài qua mặt.

Hoa Vô Xuy biến sắc, trầm giọng nói:

- Họ Minh kia, việc quá khứ còn muốn lôi lên sao?

Minh Quy cười nhạt nói:

- Ngươi sợ rồi sao, hừ, lão phu lại muốn nói ra. Tối hôm đó, sáu cái bị thịt này uống hết rượu, khóc lóc bên bờ hồ như một đám đàn bà.

Ba người Tả Nguyên thấy lão nói đến những việc bí ẩn đó, mặt đều đỏ lên, nhưng đó đều là sự thật, không thể phản bác được lão ta.

Minh Quy nói tới đó, mặt lộ ra thần sắc hồi tưởng, hậm hực nói:

- Lão phu ngược lại không thể khóc nổi, những thương tâm đó chỉ giấu trong lòng. Lúc đó ta tự nhủ đời này không đấu lại kẻ đó, liền quyết ý đem việc thắng bại giao lại cho đời sau. Hừ, ta tuy không thắng được hắn nhưng con ta vị tất đã không đấu thắng được con hắn.

Lão nhìn Minh Tam Điệp đang mê man, thở dài nói:

- Đáng tiếc là vợ ta sinh được đứa con này giống như một khúc gỗ mục không thể đẽo gọt, ta chỉ còn có thể đem toàn bộ tâm tư gửi lên mình Tam Thu. Nó tuy không phải là người thân của ta, nhưng là do ta tâm huyết một tay tài bồi.

Lão nói tới đó, cười cuồng dại mấy tiếng rồi trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy nói:

- Ngươi nói xem, nếu không có thằng nhóc phá đám đó thì ngươi có đấu lại ta không?

Hoa Vô Xuy bây giờ mới biết nguyên nhân xâu xa của biến loạn ngày hôm nay, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đã hơn ba chục năm, không ngờ ngươi vẫn canh cánh không quên, bỏ đi, lão thân đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi thả Sương nhi, vô luận làm hay không làm cung chủ, ta cũng đều không làm khó ngươi.

Minh Tam Thu cũng chống tay đứng dậy, khó khăn nói:

- Bá phụ, cô bé này quả thật vô can, Hoa Vô Xuy đã nói vậy, người nên thả nó ra đi.

Minh Quy cười nhạt nói:

- Ta không tin được nữ nhân này, bà ta từ lúc còn nhỏ đã chấp chưởng Thiên Cơ cung, trăm bề dựa vào bảy người chúng ta. Nhưng vừa nhìn thấy kẻ đó thì đã coi chúng ta như rẻ rách. Tam Thu à Tam Thu, ngươi tuy tài trí không thấp, nhưng lòng dạ lại không ác độc, cuối cùng cũng không làm được việc lớn. Hắc, có điều đến lúc khẩn yếu, ngươi chẳng qua chỉ là một con cờ của lão phu, tuy không ngồi lên được ngôi vị cung chủ nhưng đánh bại được Hoa Thanh Uyên thì cũng đã hoàn thành được tâm nguyện của lão phu, đối với lão phu không còn gì hữu dụng nữa.

Minh Tam Thu nghe vậy thần trí hoảng hốt: "Nguyên lai ông ta khổ tâm dạy ta ba mươi năm, bất quá chỉ là đem ta làm một con cờ dùng xong thì vứt đi." Trong ngực đau đớn, lại phun mạnh ra một ngụm máu rải đầy mặt đất.

Minh Quy thấy vậy hơi nhíu mày, nhưng chỉ thoáng qua, cơ hồ không ai thấy được. Hoa Vô Xuy thấy lão khắc bạc tàn nhẫn như vậy, bất giác lòng lạnh buốt, đột nhiên tâm thần chớp động, buột miệng kêu lên:

- Ta biết rồi, Thu Sơn tuyệt đối không phải tự tử mà là chết về tay ngươi, phải không?

Minh Quy giật mình, cười ha hả nói:

- Hoa Vô Xuy giỏi lắm, ngươi làm sao đoán ra được?

Lời đó vừa nói ra, mọi người liền huyên náo ầm ĩ. Đám người Đồng Chú đều lộ ra thần sắc ngơ ngẩn. Hoa Vô Xuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra chút gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Những năm đó, Thu Sơn đã bộc lộ với ta không phải chỉ một, hai lần. Hừ, y tuy là kẻ si tình đệ nhất trong thiên hạ nhưng cũng là kẻ nhu nhược đệ nhất trong thiên hạ. Ta cự tuyệt y bao nhiêu lần mà y chưa từng tự sát một lần, ngày đó y đến tìm ta, tuy cử động vô lễ, bị ta quát lui, nhưng bằng vào tính khí nhu nhược của y, chỉ sợ không thể có dũng cảm tự sát...

Nói đến đó, cổ họng Hoa Vô Xuy hơi nghẹn lại. Thu Sơn đối với bà ta một lòng si mê, bà ta không phải tuyệt nhiên không động tâm, chỉ bất quá tính bà ta kiên nghị, không muốn lộ ra trước mặt mọi người.

Minh Quy gật đầu cười nói:

- Nói đúng lắm, Thu Sơn tuy nhu nhược không có khả năng, nhưng nếu để khiêu khích tranh chấp thì lại là một con cờ tuyệt diệu. Ngày đó ta nói với y là đã nghe ngươi nói ngươi có tình cảm với y. Thằng ngốc đó tương tư đến điên cuồng, nghe vậy sao có thể không tin, vội vã mừng rỡ đến tìm ngươi. Ha ha, kết quả tự nhiên không thể vui vẻ rồi. Ta biết y mỗi lần thất bại đều mượn rượu để giải sầu, liền đi trước một bước, bỏ vào rượu của y một chút Hạc Đính Hồng. Hắc, sau đó ta lại đem cái chết của y đổ lên mình ngươi. Ba người Tả Nguyên vốn cùng Thu Sơn đồng bệnh tương liên, nghe thấy vậy sao có thể không tức giận đầy bụng, thay ta xuất lực.

Nói xong lại ha ha cười lớn, vô cùng đắc ý. Những lời này chưa nói hết, trên Linh Đài đã náo loạn ầm ĩ như sóng như triều. Đồng Chú thì vừa hổ thẹn vừa tức giận, đột nhiên ngực đau nhói lên, ọc ra một ngụm máu.

Minh Quy mặc kệ mọi người chửi bới, cười nhạt mấy tiếng rồi tay giữ Hiểu Sương đi về phía trước, mọi người ném chuột sợ vỡ đồ, không ai dám chặn đường lão. Lăng Sương Quân tim như bị dao dâm, thất thanh khóc lớn. Ngô Thường Thanh tức giận nói:

- Minh Quy, Sương nhi thân mang trọng bệnh, lúc nào tính mạng cũng nguy cấp, nó có mệnh hệ gì thì lão phu... lão phu băm ngươi ra làm vạn mảnh.

Minh Quy cười lớn, ngang nhiên tiến tới. Lúc này, Lương Tiêu đột nhiên cầm bảo kiếm lên, tiến lên chặn đường. Minh Quy trầm mặt, âm u nói:

- Xú tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Lương Tiêu cài kiếm vào eo lưng, dài bước tiến đến, y vừa đánh bại Minh Tam Thu, dư uy còn chưa hết. Minh Quy không kìm được lùi lại nửa bước, giữ chặt sau lưng Hiểu Sương, rít giọng nói:

- Ngươi còn tiến tới một bước, chúng ta ngọc đá cùng tan.

Hoa Thanh Uyên vội nói:

- Lương Tiêu, không được lỗ mãng.

Lương Tiêu nghe vậy dừng bước, ánh mắt dừng trên mặt Hoa Hiểu Sương. Hoa Hiểu Sương cũng nhìn y, đôi mắt to ươn ướt lệ. Hai người đối mặt một lúc, Lương Tiêu nhíu mày, mỉm cười nói:

- Minh lão nhi, ta và ngươi làm một cuộc giao dịch.

Minh Quy lạnh nhạt nói:

- Giao dịch gì?

Lương Tiêu nói:

- Ngươi thả Hiểu Sương. Ta làm con tin của ngươi.

Lời đó vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên. Minh Quy không tin thiên hạ lại có việc tiện nghi như vậy, cho rằng Lương Tiêu gian trá, chớp mắt âm trầm nói:

- Thằng nhóc, ngươi muốn hí lộng trước mặt lão phu ư? Hừ, còn sớm mười năm!

Lương Tiêu cười ha hả, đột nhiên vung chưởng đánh vào ngực, máu miệng phun ra ướt cả áo.

Mọi người liền la lên mấy tiếng kinh hãi, Hiểu Sương thất thanh kêu lên:

- Tiêu ca ca, anh... anh làm gì vậy?

Lương Tiêu nhịn đau mỉm cười, cao giọng nói:

- Minh lão nhi, Hiểu Sương lúc nào tính mạng cũng nguy hiểm, nếu đột nhiên phát bệnh thì ngươi có khống chế một người chết cũng vô dụng. Ta hiện giờ bị trọng thươương, cho dù có quỷ kế võ công gì thì cũng không dùng ra được, mọi việc đều do ngươi làm chủ.

Mọi người nghe vậy thảy đều ngẩn người ra. Hoa Hiểu Sương nước mắt lưng tròng thi nhau tuôn ra, theo hai gò má trắng như tuyết của cô chảy xuống. Hoa Thanh Uyên trong lòng lo lắng, cao giọng kêu gọi:

- Lương Tiêu, không được sính cường, mau mau lùi lại.

Đột nhiên tiến lên hai bước, vung tay chụp tới muốn kéo Lương Tiêu về, nhưng Lương Tiêu bộ pháp chuyển động, Hoa Thanh Uyên một trảo chụp hụt, mắt thấy y tiến đến gần Minh Quy, không khỏi lòng như lửa đốt, nhưng không dám cử động nữa.

Minh Quy nhìn thấy rõ chưởng đó của Lương Tiêu đánh rất mạnh, tất nhiên đã bị trọng thương, nhất thời mấy ý niệm chuyển qua trong đầu rồi cười nanh ác nói:

- Tốt lắm.

Liền đưa tay chụp mạch môn của y. Lương Tiêu lại rụt tay lùi lại một bước, cao giọng nói:

- Chậm đã. Ngươi nếu muốn bắt ta thì phải thả Hiểu Sương, như vậy được chứ?

Minh Quy thầm nghĩ: "Tiểu tử này rất cẩn thận." liền gật đầu cười nói:

- Được, lão phu thề với trời, lấy một đổi một, tuyệt không xảo trá, nếu không thì trời tru đất diệt, chết dưới đao thương loạn tiễn.

Lương Tiêu mới gật đầu nói:

- Như vậy là tốt nhất.

Nói xong từng bước tiến lại, ba người lúc này đã rất gần nhau, mọi người muốn can thiệp cũng không kịp, chỉ còn có thể giậm chân đứng nhìn. Hoa Hiểu Sương lệ đầy mặt, liên tục nói:

- Đừng qua... đừng qua...

Minh Quy đưa tay chụp lấy Lương Tiêu, đột nhiên cười ha hả nói:

- Lão phu phát thệ mà ngươi cũng tin ư?

Nhất thời mọi người ầm ĩ cả lên, Tần Bá Phù rít giọng nói:

- Minh Quy, ngươi không bằng loài chó lợn, lừa dối cả đứa bé mười mấy tuổi ư?

Hắn nói vô ý, nhưng người nghe lại có lòng, Minh Quy nghe sao biết thế, nhưng Hoa Vô Xuy mặt lại nóng lên, liếc xéo hắn một cái. Những người khác đều cảm thấy phẫn nộ, thi nhau chửi bới, Minh Quy có hai người trong tay thì trong lòng ổn định, đột nhiên cười ha hả nói:

- Tiểu tử, ngươi giúp đứa nha đầu bệnh hoạn này, phải chăng là thích nó? Hắc, không nhìn ra tuổi ngươi còn nhỏ như vậy mà cũng giống Linh Hạc Thu Sơn, là một loại đa tình.

47. Xả Thân Tự Hổ (xả Thân Nuôi Hổ) (2)

Minh Quy không biết chỗ ảo diệu của thạch tượng, cho dù nghĩ đến nát óc cũng không nhìn rõ được sự việc quái dị đó, trpư mắt nhìn Lương Tiêu bỏ chạy, sự kinh hãi còn lớn hơn nỗi buồn bực trong lòng.

Lương Tiêu hơi thở đã ổn định, cúi đầu xuống bỗng thấy ống quần Hoa Hiểu Sương đỏ thẫm, trong lòng kinh hãi liền đưa lên xem, chỉ thấy bắp chân cô có một miệng vết thương vừa dài vừa sâu, máu chảy không ngớt. Hoa Hiểu Sương trước đó vô cùng kinh hãi nên không cảm thấy đau đớn, bây giờ đưa mắt nhìn thấy, bất giác đau không chịu được, thấp giọng rên rỉ. Lương Tiêu đưa tay phong tỏa huyết mạch của cô, xé áo buộc lại. Đột nhiên thân mình y run lên, quay đầu nhìn, tức thì miệng lưỡi líu lại, những lời định nói không phát ra được.

Hoa Hiểu Sương thấy Lương Tiêu thần tình cổ quái, theo ánh mắt y nhìn qua, thấy trên đường đầy những vệt máu đỏ đập vào mắt. Nhất thời hai người bốn mắt nhìn nhau, đều nghe thấy cả tiếng tim đối phương đang đập. Hoa Hiểu Sương biết Minh Quy xảo trá, quyết không bỏ qua dấu vết này, chậm chễ chút nào thì nguy cơ càng đến gần chừng đó, liền trầm ngâm một chút rồi ngừng đầu lên nói:

- Tiêu ca ca, huynh đi trước đi, để muội ở đây được rồi. Minh Quy gia gia muốn dùng muội để uy hiếp cha, nhất định không hại muội đâu.

Tuy cô cố gắng bình tĩnh nhưng trong lòng khổ không kể xiết, vừa nói dứt mắt đã đầy lệ, nếu không phải vì sợ Lương Tiêu lo lắng thì đã sớm gục đầu vào ngực y khóc to lên rồi.

Lương Tiêu thoáng qua mấy ý niệm, nháy mắt đã có quyết định, gật đầu nói:

- Cũng được.

Hiểu Sương tuy có lòng xả thân nhưng trong thâm tâm vẫn mong Lương Tiêu có thể đột nhiên có mưu kế kì diệu, lại đem mình thoát khỏi nguy hiểm, tuyệt không ngờ Lương Tiêu lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, vừa giật mình bỗng thấy huyệt Thần Phong tê đi, cơ thể không thể động đậy. Hoa Hiểu Sương cả kinh, định hỏi lại nhưng một hơi khẩu khí đó nghẹn trong cổ họng, không nói ra được.

Lương Tiêu cởi áo ngoài của Hoa Hiểu Sương, nhặt một cành cây khô treo cái áo lên đó rồi cầm trước mặt. Hoa Hiểu Sương đột nhiên tỉnh ngộ, vội muốn kêu lên nhưng không phát ra được âm thanh, lại muốn ngăn trở nhưng không cử động được cả đầu ngón tay. Lương Tiêu thâm tình nhìn cô, cúi người xuống cười nói:

- Ngoan nhé, nằm tại chỗ này, huyệt đạo một lúc là tự giải.

Chợt thấy trên mặt Hoa Hiểu Sương nước mắt ròng ròng, bất giác khóe mắt đỏ lên, cười lớn nói:

- Hiểu Sương, muội đáp ứng ta một việc được không?

Nước mắt Hoa Hiểu Sương mờ cả hai mắt, cơ hồ không còn nhìn rõ hình ảnh Lương Tiêu nữa, nhưng trong lòng hiểu rất rõ lần này chia tay có thể trở thành vĩnh biết, nhất thời thực sự hận không thể chết luôn được thì tốt, trong lúc mơ hồ bỗng nghe Lương Tiêu thấp giọng nói bên tai:

- Bất luận như thế nào, muội đều phải yêu quí bản thân mình, tương lai lúc nào rảnh rỗi ta sẽ quay lại Thiên Cơ cung thăm muội.

Hoa Hiểu Sương nghe từng chữ mà trong lòng như bị tê liệt đi từng phần, sự thống khổ đó bình sinh chưa từng gặp. Lại nghe Lương Tiêu cười cười nói:

- Không tin ư, lại đây.

Nói xong tay chìa ra ngón út thành cái móc, móc với ngón út của Hoa Hiểu Sương, nói:

- Móc vàng móc bạc, nói mà không giữ lời là chó con.

Hoa Hiểu Sương nghe vậy sớm đã nước mắt như mưa, nhưng trăm nghìn lời đảo qua đảo lại trong lồng ngực mà không thể nói ra một chữ nào.

Lúc này, từ xa đã truyền đến tiếng động nho nhỏ, Lương Tiêu lòng biết cường địch đã tới gần, đưa mắt nhìn lên đã thấy phía tây mặt trời đã lặn hết, phía đông trăng khuyết sáng lên, quả thật thời gian trôi nhanh, đã quá hoàng hôn.

Minh Quy theo vết máu truy tới, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên, trong lòng mừng rỡ, vội chạy tới thì thấy bên một pho tượng có vạt áo chuyển động, chính là áo của Hoa Hiểu Sương. Lão tinh thông toán học, Hoa Vô Xuy nghịch chuyển trận pháp chỉ nhờ bất ngờ mà vây được lão một lúc, lúc này đã hiểu rõ phương vị, không thể làm khó lão ta nữa, tức thì trong lòng cười nhạt, nhanh chóng đuổi theo.

Lương Tiêu chạy loạn trong trận mấy trăm bước, cảm thấy đầu nhẹ bỗng, chân mềm nhũn, khí lực không còn. Trận chiến trên Linh Đài đã khiến y tốn nhiều nguyên khí, sau đó lại vung chưởng tự đánh, thương thế chồng chất thêm, y duy trì được đến bây giờ toàn là dựa vào huyết khí ngoan cường. Lại chạy mấy bước, y trượt chân một cái, ngã lăn ra đất, tai nghe Minh Quy cười dài rách cả tai, biết là không cách nào tránh khỏi kiếp nạn, liền cười nói:

- Được lắm, cho lão đây.

Liền dốc tàn lực đem cành cây khô ném tới Minh Quy.

Minh Quy thấy thế tới của cành cây liền biết mọi việc đã nằm trong tay, liền tung chưởng đánh bay cành cây rồi rít giọng nói:

- Xú tiểu tử, ngươi tìm cái chết.

Tung mình nhảy tới, túm chặt tâm khẩu Lương Tiêu nhấc lên, năm ngón tay phải hợp lại thành trảo chụp vào mặt y, ác độc nói:

- Tiểu nha đầu ở đâu?

Lương Tiêu khóe miệng rỏ máu nhưng trong lòng lại hoàn toàn vui vẻ. Minh Quy thấy y mặt đầy nét cười, trong lòng càng tức giận, mắt lóe lên, liền vận kình vào ngón tay, vừa định xiết trảo thì bỗng nghe một tràng tiếng bước chân như có nhiều người đang đi tới. Cơn thịnh nộ của Minh Quy quá lớn, vốn định đem Lương Tiêu xé nát ra, lúc này nghe tiếng động bất giác biến sắc, xách Lương Tiêu lên rảo bước chạy ra khỏi trận.

Chạy được khoảng hai thời thần thì ra đến ngoài trận. Minh Quy đã có bài học lớn, liền phong bế huyệt đạo mấy chỗ của Lương Tiêu rồi mới chạy tới gần vách núi, gạt cây cỏ để lộ ra một cái thạch động. Lương Tiêu thấy lão ta từ thạch động đó kéo ra một cái thiên lý thuyền, bất giác tán thưởng:

- Minh lão nhi, lão quả thật là bậc tiên tri, tính cả cách bỏ chạy giữ mạng.

Ngữ khí của y trào phúng, nhưng Minh Quy lại không nổi giận, chỉ thản nhiên nói:

- Tiểu tử, dạy khôn cho ngươi biết nhé, cái gọi là thỏ có ba hang chính là dù tính toán có chắc thắng thì cũng phải lưu lại một đường thối lui.

Lương Tiêu cười nói:

- Đã thụ giáo rồi.

Minh Quy lạnh nhạt nhìn y, thầm nghĩ: "Cứ để ngươi cười mấy tiếng, đợi rồi lão tử sẽ dạy cho ngươi khóc không ra tiếng nữa thì thôi." Lão đưa thuyền xuống nước, đem Lương Tiêu vào khoang rồi chuyển động sừng rồng, từ từ đi về phía hạ du.

Qua một lúc, Lương Tiêu ẩn ước thấy phía sau thuyền có nhiều bóng đen xì, trong lòng biết người trong Thiên Cơ cung đã phát giác hành tung Minh Quy liền đuổi theo phía sau, bất giác trầm tư: "Không biết huyệt đạo của Hiểu Sương đã giải chưa? Cô ấy bệnh tật yếu ớt, tuy không bị mê loạn trong trận pháp của thạch trân nhưng nếu bị vây trong trận rồi nhất thời phát bệnh thì chẳng phải không có ai chiếu cố ư?" Y nghĩ đến mức lo lắng, lập tức nhắm mắt vận công để xung phá huyệt đạo. Nhưng y đã mất rất nhiều nguyên khí, thủ pháp của Minh Quy lại xảo diệu nên thử liền mấy lần đều không giải được. Đột nhiên thấy trước

mắt tối lại, thì ra thiên lý thuyền đã đi qua hồ nhỏ, tiến vào Thải Bối hiệp. Lương Tiêu thấy đường thủy đã đi một nửa mà hy vọng chạy thoát ngày càng ít, bất giác buồn phiền, ngoác miệng chửi mắng.

Chửi được mấy câu, Minh Quy đột nhiên bỏ sừng rồng, chuyển mình đi tới, Lương Tiêu tưởng lão muốn động thủ xử lý mình, ai ngờ Minh Quy lại từ trong khoang lấy ra một cái cần câu, tay nắm Lương Tiêu nhấc lên, điểm á huyệt của y rồi kẹp chặt bên sườn. Lương Tiêu chỉ nghe tiếng gió vù vù, thân mình đã lăng không bay lên. Thải Bốc hiệp hình thế quanh co, ánh trăng không rọi đến, Minh Quy đưa chống cần câu vào vách trái hiệp cốc, bay lên hơn một trượng rồi đung đưa một chút rơi sang vách phải, lại chống cần câu vào vách phải một cái bay lên hai trượng rơi sang vách trái, chính là dùng ra cách leo Oán Lữ phong của Đồng Chú. Cứ lúc trái lúc phải như vậy một lúc lâu thì đã lên tới đỉnh hiệp cốc. Trong hiệp cốc tối đen không có ánh sáng, bốn chiến thiên lý thuyền đuổi theo phía sau không biết Minh Quy đã dùng kế kim thiềm thoát xác, vẫn theo dòng đuổi theo sau chiếc thuyền không đó, lúc đi qua bên dưới hai người, Lương Tiêu nghe tiếng thiếu nữ khóc ngất quãng, đúng là Hoa Hiểu Sương, bất giác thở phào một hơi, lòng như cất được một tảng đá nặng.

Minh Quy thu cần câu lại, nhìn bóng mấy chiếc thuyền đã chạy qua cười nhạt. Lương Tiêu trong lòng biết cơ hội sống sót đã hoàn toàn mất hết, bất giác thất vọng vô cùng. Minh Quy cắp Lương Tiêu chạy một lúc rồi đột nhiên dừng lại, ném mạnh y xuống đất, giải á huyệt cho Lương Tiêu rồi độc ác nói:

- Xú tiểu tử, còn gì để nói nữa không?

Lương Tiêu tự biết phải chết, chỉ nhắm hai mắt không nói gì. Chợt nghe Minh Quy cười nói:

- Bất quá nếu ngươi muốn sống thì cũng dễ thô, ta hỏi ngươi, lúc ngươi chạy trốn cuối cùng thì trong thạch trận đã phát sinh việc gì? Sát khí đó từ đâu phát ra, nếu ngươi chịu nói thì ta tha cho ngươi khỏi chết.

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, quay đầu không đáp. Minh Quy mặt lộ sắc giận, cười ha hả nói:

- Ngươi không nói cũng được, ta lại hỏi ngươi, võ công của ngươi là học từ đâu, "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" là ai dạy cho ngươi?

48. Chương 48

Lương Tiêu càu nhàu một tiếng rồi nghiến răng nhắm mắt, không nói tiếng nào. Minh Quy tức giận giơ chân lên định đá vào Thái Dương huyệt của Lương Tiêu, nhưng lại sinh ra do dự trầm tư nghĩ: "Vô luận thế nào cũng phải khiến tiểu tử này nói ra chỗ ảo diệu của Tam Tài Quy Nguyên chưởng, tìm hiểu tường tận thì tương lai có gặp thằng cha đó cũng có cách khắc chế." Năm xưa lão thất bại nặng nề dưới "Tam Tài Quy Nguyên chưởng", bao năm nay vẫn canh cánh trong lòng, vì vậy lo rằng tương lai tất yếu sẽ giao thủ với lộ chưởng pháp đó, nếu có thể từ Lương Tiêu nắm được điều ảo diệu thì đã tính là thêm được mấy phần thắng, vì vậy trầm ngâm không quyết. Lại thầm nghĩ: "Trong trạch trận có cỗ sát khí vô danh rất cổ quái, phải hiểu cho rõ ràng. Nhưng tiểu tử này tính tình cương liệt, cưỡng bức chỉ sợ không thể thành công. Phải uyển chuyển lừa gạt nó, trước hết phải thủ tín với nó, rồi từ từ lung lạc để nó nói ra." Lão chuyển qua mấy ý niệm trong đầu, đột nhiên thở dài, tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống, cười nói:

- Tiểu quỷ, ngươi thực sự thích con nha đầu bệnh hoạn của Hoa gia đó sao?

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta thích hay không thì liên quan gì đến lão?

Minh Quy cười nói:

- Ngươi toán học siêu phàm nhập thành, võ công tiền đồ vô lượng, con người cũng phong lưu tuấn tú. Chỉ cần ngươi tình nguyện thì danh hoa trên thế gian đều tùy ngươi hái, mỹ nhân trong thiên hạ đều tùy ngươi thân cận. Nếu ngươi hiểu rõ lạc thú trên mình nữ nhân thì cái con tiểu nha đầu bệnh thoi thóp đó đáng bao nhiêu?

Lương Tiêu thản nhiên nói:

- Lão khích bác cũng vô dụng, Hiểu Sương là bằng hữu cực tốt của ta, ta có chết vì cô ấy cũng không hối hận.

Minh Quy nhìn y một lúc, ánh mắt thay đổi mấy lần, đột nhiên gật đầu nói:

- Tiểu tử, ngươi có chỗ chưa biết, đám nữ nhân họ Hoa đó đều là loài nhện hóa thân, ngươi đối với bọn chúng tốt trăm lần thì bọn chúng cũng không thèm cảm kích. Ngươi đã nhìn thấy nhện chưa?

Lương Tiêu nói:

- Tự nhiên là thấy rồi.

Minh Quy thở dài nói:

- Loài nhện vô cùng không biết ơn, sau khi con đực con cái giao hợp thì con nhện cái ăn thịt con nhện đực, nhện cái sinh nhện con thì nhện con lại ăn thịt mẹ nó. Năm xưa Nguyên Mậu công đột nhiên tạ thế, chị em Hoa Vô Xuy cô khổ không có chỗ dựa, toàn nhờ lão phu dùng lực dùng trí, một tay phù trì Hoa Vô Xuy ngồi lên ngôi vị cung chủ. Ai ngờ mụ ngồi vững ngôi cao rồi liền trăm mưu ngàn kế loại bỏ bọn chúng ta. Lão phu quá nửa đời giữ tòa Linh Đài đó, chẳng làm được việc gì. Ngươi nói xem, mụ chẳng phải là nhện ư?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Hiểu Sương khác với Hoa Vô Xuy.

Minh Quy cười nhạt nói:

- Năm xưa Hoa Vô Xuy còn bày ra bộ dạng khả ái, công phu lừa người ta rơi nước mắt còn gấp chục lần con nha đầu bệnh hoạn đó. Ngươi nhìn xem, hiện giờ mụ như thế nào?

Lương Tiêu im lặng không nói, trong lòng lại nói: "Lời này không sai. Hoa Vô Xuy dùng Thiên Cơ thập toán làm khó ta, quả thật âm hiểm vô cùng."

Minh Quy chìm đắm trong ân oán ngày trước, nhìn về phương hướng Thiên Cơ cung, thần sắc âm trầm bất định, hồi lâu mới quay đầu lại, nghiêm nghị nói:

- Thằng nhóc, ngươi kỳ tài trùm trời, nếu cùng lão phu bắt tay thì với tài trí của hai chúng ta, một cái Thiên Cơ cung nhỏ bé tính vào đâu, ngay cả giang sơn của Đại Tống triều cũng chưa chắc đã không đoạt được. Lão phu tuổi quá sáu mươi, thời gian không còn nhiều, tương lai cai quản bờ cõi, hưởng thụ vinh hoa chẳng phải chính là ngươi ư?

Lương Tiêu chợt nghe câu này thất kinh, nhưng y vẫn là thiếu niên khí thịnh, bị Minh Quy tâng bốc như vậy, bất giác có mấy phần đắc ý.

Minh Quy thấy y động tâm, lại cười nói:

- Tiểu tử, kẻ gọi là nam tử hán đại trượng phu vạn lần không thể chịu dưới người khác, phải oanh oanh liệt liệt làm đại sự kinh thiên động địa một phen.

Nói xong liền giải khai huyệt đạo cho Lương Tiêu, cười nói:

- Hiện giờ đã thoát hiểm cảnh, nếu ngươi nguyện đi cùng lão phu, lão phu tự nhiên cao hứng, còn nếu ngươi muốn đi lão phu cũng tuyệt không ngăn cả.

Hành động đó quả thật ra ngoài ý tưởng của Lương Tiêu, y trong lòng suy nghĩ, nhìn Minh Quy một lúc rồi lớn tiếng nói:

- Không đúng, lão nhất định có quỷ kế gì đó.

Minh Quy cười nói:

- Nếu ta muốn giết ngươi thì chỉ cần một chưởng, cần gì phải có quỷ kế. Nếu nhất định phải nói đạo lý ra, thì lã lão phu coi ngươi là một nhân tài, Tam Thu còn thua xa ngươi, ta chỉ là yêu tài mà thôi.

Lương Tiêu nói:

- Lão chẳng phải đã nói Minh Tam Thu chỉ là một con cờ, hừ, ta cũng là một con cờ của lão thôi.

Minh Quy cười nhạt, ngạo nghễ nói:

- Dụng tâm của lão phu, người bình thường sao có thể hiểu rõ.

Lương Tiêu hơi giật mình, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, lão càng nói như thế, Minh Tam Thu sẽ càng hận lão. Hắn càng hận lão thì Hoa Vô Xuy càng không muốn làm khó hắn.

Minh Quy hừ một tiếng, không bình luận gì.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Minh lão nhi tuy gian trá nhưng nói đến đấu trí đấu lực ta chắc gì đã sợ lão." Y tuy thông minh nhưng dù sao cũng ít kinh nghiệm đường đời, nhất thời đầy tự tin nói:

- Vậy càng tốt, ta cũng không muốn lưu lại Thiên Cơ cung, cùng đường với lão, coi như bạn đồng hành.

Minh Quy đảo mắt, cười nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi quả nhiên không phải cá trong ao...

Đột nhiên ngừng nói, lắng tai nghe ngóng như có động tĩnh, lập tức nhíu mày nhấc Lương Tiêu lên, chạy như bay trong Quát Thương sơn, đến lúc trời sáng mới dừng lại nghỉ ngơi. Minh Quy bỏ đi một lúc, nói là kiếm đồ ăn, thật ra là âm thầm quan sát, thấy Lương Tiêu tuyệt không có ý bỏ trốn, trong lòng yên tâm nhưng cũng không dám đi xa, liền dùng viên đá bắn rơi hai con trĩ đem về ăn cùng Lương Tiêu. Lão sợ lộ hành tung, chuyên đi vào những chỗ hiểm trở, nhưng công lực thâm hậu nên đưa Lương Tiêu vượt núi băng rừng vẫn nhanh như bay.

49. Tập 2: Thuần Dương Quyển- Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới)

Ngày hôm sau, thế núi đã dần bằng phẳng, hai người ra khỏi khu Quát Thương Sơn, tiếp tục đi về phía bắc. Dọc đường cũng có cao thủ của Thiên Cơ cung xuất hiện, nhưng Minh Quy xảo kế trăm đường, luôn chạy được trước. Lão vì lấy lòng Lương Tiêu mà hết mực quan tâm, thậm chí giúp y vận công trị thương, thỉnh thoảng lại thăm dò khẩu khí của y, quanh co hỏi về những điều huyền bí trong Tam Tài Quy Nguyên chưởng và võ công trong thạch trận. Lương Tiêu đoán ra tâm ý của lão, một mực giả câm giả điếc, Minh Quy âm thầm tức giận: "Xú tiểu tử, để xem ngươi được bao nhiêu năng lực, có chống lại được công phu nhẫn nại của lão phu không. Hừ, đợi khi xong việc, lão tử sẽ xé ngươi làm tám mảnh ném xuống sông cho cá ăn." Lão trong lòng cay độc nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ tươi tỉnh, tuyệt không lộ ra chút nào.

Hai người đều có ý định quỷ quyệt, cứ đi như vậy hơn một tháng đã vượt qua sông Phú Xuân, làn sóng của Thái Hồ hiện ra trước mắt. Hai người thuê thuyền qua hồ rồi đi dọc sông lên phía bắc. Minh Quy vì muốn tránh sự truy lùng của Thiên Cơ cung nên đi thuyền mấy ngày liền không lên bờ. Lương Tiêu nhàn rỗi vô sự liền nói chuyện phiếm với Minh Quy. Minh Quy ngoài toán học không bằng Lương Tiêu, còn thì sở học vô cùng phong phú, Tam phần, Ngũ điển, Bát sách (tám quẻ), cửu khâu (chín đồi)(người dịch: đây đều là những sách cổ, là nền tảng của Nho học, cũng là nền tảng của các sách khác sau này. Tam phần là sách của 3 vua Phục Hy, Thần Nông, Hoàng Đế, Ngũ điển là năm quyển sách của Thiếu hạo , Chuyên Húc , Cao Tân , Đường Ngu. 25 quyển sách này đến đời Ân thì bị phá hủy, sự kiện đó gọi là "khử tịch", cũng là điều kiện ra đời của Kinh Thi) không gì không biết, nói gì cũng có dẫn chứng từ điển tịch, chương cú. Lương Tiêu nghe mà lặng lẽ gật đầu, cảm nhận được rõ người này bị Hoa Vô Xuy áp chế nhiều năm, quả thật là rất không được phát huy được tài năng của mình.

Hôm đó thuyền gần đến Tô Châu, Minh Quy nói:

- Qua khỏi Thái Hồ, thế lực của Thiên Cơ cung không còn đáng ngại, chúng ta có thể tạm ổn định tại Tô Bắc, cùng mưu đại sự.

Lương Tiêu thương thế đã thuyên giảm quá nửa, cả ngày chỉ ngồi tính kế chạy trốn, nghe vậy chỉ cười. Bỗng nghe lái thuyền đến báo tin, nói là lương thực đã cạn. Minh Quy không dám lộ mặt lúc ban ngày, bèn dặn dò người lái thuyền cuối ngày sẽ bàn lại.

Thời gian dần về đêm, chiếc thuyền nhỏ rẽ sương khói nhích lại gần bờ, bỗng nghe thấy trên bờ có tiếng huyên náo, Minh Quy lo lắng vội bảo lái thuyền quay lại giữa sông, đồng thời kéo Lương Tiêu vào trong khoang thuyền vén rèm nhìn ra, từ xa thấy trên bờ tối đen mờ ảo, có nhiều bóng người náo động, chợt nghe một giọng vừa thô vừa to nói:

- Mẹ kiếp, ở đây không có lấy một đại phu nào ra hồn à? Nuôi đám phế vật các ngươi có tác dụng thối tha gì chứ?

Tiếp đó liền nghe thấy hai tiếng đôm đốp giống như ai đó bị tát.

Lại nghe giọng một người phụ nữ hơi nghẹn ngào nói:

- Đại Lang, anh đừng trách họ, ở nơi hẻo lánh này kiếm đâu ra đại phu giỏi? Hơn nữa, vết thương này đâu phải đại phu tầm thường có thể chữa trị được?

Giọng vừa to vừa thô nói:

- Cô chỉ nói là giỏi, nếu không phải cô chọn đoạn đường thuỷ đó để truy cản nữ tặc kia thì Tinh nhi làm sao bị thương được? Lại còn tam thúc của cô nữa, bình thường toàn thổi phồng lên tận chín tầng mây, đến khi có việc thì đến cái bóng cũng chẳng thấy. Hừ, con mẹ nó mấy chục hán tử mà không bắt được một con bé.

Nữ tử tức giận nói:

- Được lắm, họ Lôi kia, ngươi giận cá chém thớt phải không? Tinh nhi là do tôi sinh ra, nó bị thương đến thế này, anh tưởng không đau lòng ư? Việc chia quân thành ba đường chính là anh đồng ý, đại ca dẫn người theo đường bộ, chúng ta đi đường thuỷ, tam thúc quen hành sự một mình một đường. Lại nói cha nào con nấy , hừ, nếu chẳng phải thằng con quý tử của anh thấy sắc đẹp nảy ý đồ, ra tay yếu ớt thì đâu bị người ta ra nông nỗi này?

Cái giọng vừa thô vừa to đó nói:

- Thế nào là cha nào con nấy? Cô thử nói xem, bao nhiêu năm qua ta đối xử không tốt với cô ở chỗ nào?

Nữ tử đó hừ lạnh nói:

- Nói ra thì bất tiện, chứ năm đó anh vừa nhìn thấy tôi chẳng phải đã trợn mắt há miệng ra, nước trà đổ hết cả ra tay đó sao, còn không biết...

Giọng nói vừa thô vừa to kia dường như hơi quẫn bách, vội ngắt lời, nói:

- Nhị nương, việc đó mà cô cũng nói ra trước mặt người khác làm gì?

Nữ tử lại hừ một tiếng, vừa định châm biếm tiếp, chợt nghe trong khoang thuyền bên mình truyền lại tiếng rên rỉ nho nhỏ, nữ tử đó thất thanh kêu lên:

- Trời ơi, lại phát tác rồi. Đại Lang, nếu vẫn không có cách gì thì Tinh nhi chỉ sợ... chỉ sợ khó qua được đêm nay...

Nói xong lại khóc thút thít.

Giọng vừa thô vừa to đó hơi trầm ngâm, nói:

- Ta có cách, Nhị nương, cô ở lại trên bờ, lái thuyền đâu, ra khơi.

Nữ tử đó ngạc nhiên nói:

- Anh định làm gì?

Giọng thô ráp đó nói:

- Cô đừng quan tâm, tạm thời chờ đợi.

Nói xong liền vội giục lái thuyền chống thuyền rời bờ. Không lâu sau thuyền đã ra đến giữ sông, chỉ còn cách thuyền mà Lương Tiêu và Minh Quy thuê rất gần, chỉ thấy trên chiếc thuyền đó ánh lửa chớp lên, trong khoang thuyền đã đốt đèn, vì rèm thuyền đã cuốn lên một nửa nên có thể nhìn rõ tình hình trong khoang

thuyền. Chỉ thấy trên đệm gác một cái chân người, từ đầu gối trở xuống đều xanh lét, da thịt sưng phồng lên, nhìn to hơn chân người bình thường nhiều.

Lại nghe một nam tử nhỏ tuổi nói:

- Cha, người... người cầm đao làm gì vậy?

Giọng nói vừa thô vừa to kia thở dài nói:

- Tinh nhi, đã không còn cách nào khác nữa rồi.

Thanh niên kia đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên:

- Trời ơi, không được.

Giọng nói vừa thô vừa to thở dài nói:

- Tinh Nhi, huyệt Phục Thổ của con đã bị trúng "Thoa La chỉ" của Đại Tuyết Sơn, từ đầu gối trở xuống máu đã đông cứng lại, xem ra đã hỏng rồi, nếu cứ để như thế chỉ sợ không chỉ bắp chân mà cả chân cũng đều bị hư nát.

Thanh niên kia nói:

- Nửa chân cũng là chân, cả chân cũng là chân, có gì phân biệt?

Giọng nói vừa thô vừa to nói:

- Nói thì như vậy, nhưng thương thế cổ quái như vậy nếu để vỡ nát ra thì chỉ sợ thêm một canh giờ nữa ruột gan tim phổi của con cũng theo đó mà hỏng hết, lúc đó thì kể cả dù Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu được con đâu. Con ngoan của ta, người ta nói: bị rắn độc cắn vào tay thì tráng sĩ chặt tay, con là đứa hảo hán tử của Lôi gia thì cũng phải ra vẻ hào kiệt chứ.

Người thanh niên vội nói:

- Con... con thật không muốn làm thằng què, cha, con không lấy họ Lôi nữa, đổi tên thành Sở Tinh cũng được... cậu ba võ công cái thế, nhất định sẽ cứu được con...

Giọng nói vừa thô vừa to rít giọng nói:

- Con bà nó, tiểu tử bị thịt, bị thương một chút liền không nhận cả tổ tông ư? Ít nói lời lăng nhăng đi...

Lôi Tinh bất thình lình kêu lên:

- Mẹ... mẹ... cha muốn chặt chân con...

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra xa trên mặt sông.

Nữ tử trên bờ nghe thấy vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng cô không giỏi bơi lội, không có cách nào ra đó ngăn cản, nóng này đến mức hai chân giậm thình thịch, cũng kêu lên:

- Tinh nhi, Tinh nhi... con không sao chứ... Lôi Chấn, anh gây tội nghiệt gì vậy? Còn không dừng tay...

Nói chưa hết thì đã nghe một tiếng kêu dài thảm thiết xé rách màn đêm trùng trùng. Nử tử đó chân lảo đảo, đột nhiên ngồi bệt xuống đất.

Lương Tiêu thấy trong khoang thuyền có ánh hàn quang, cái chân bị thương đó đã bị chặt làm hai, máu chảy ra xanh lét tràn ra đệm. Thanh niên Lôi Tinh đó kêu thảm một tiếng rồi ngất đi. Trong khoang thuyền nhất thời yên tĩnh, chỉ có tiếng thở phì phò của người có giọng nói thô kệch, hiển nhiên ông ta tự tay chặt chân con trai yêu, trong lòng đau đớn không ít.

Người có giọng nói thô ráp đó ngưng máu, trị thương cho con trai xong liền khua chèo trở lại bờ. Thuyền vừa cập bến đã thấy nữ tử kia nhảy ngay vào khoang thuyền, tai nghe mấy tiếng đôm đốp, chắc là đã tát cho người có giọng thô ráp kia mấy cái. Người đó bị tát cũng không nói gì. Nữ tử tát mấy cái xong cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của chồng mình, liền khóc lên ồ ồ:

- Sớm biết thế này... thì chẳng đi nữa, đều là tại cái Thuần Dương Thiết Hạp đó...

Lương Tiêu nghe đến bốn chữ "Thuần Dương Thiếp Hạp" tim đập thình thịch liền giỏng tai lên nghe ngóng.

Nữ tử đó chưa nói hết, giọng thô kệch kia đã chặn lại, tức giận nói:

- Nhị nương, cô nói lăng nhăng gì đó...

Tựa hồ nhất thời tức giận không nói tiếp được. Nữ tử đó biết mình đuối lý, bị chồng quát như vậy cũng không nói lại, chỉ khóc thút thít. Giọng thô kệch đó lớn tiếng gọi:

- Ta và Nhị nương tiếp tục đuổi theo con tiện nhân đó. Các ngươi hộ tống thiếu gia về bảo, nếu có sơ suất gì, hừ, cẩn thận cái đầu các ngươi đó.

Mọi người đồng thanh vâng lệnh. Lại nghe nữ tử đó hậm hực nói:

- Không sai, chính là tại con tiểu tiện nhân họ Liễu đó, không băm vụn nó ra thì tôi không thể hả giận.

Hai người bàn tính bỏ thuyền đi về phía bắc, còn đám người còn lại cũng lên ngựa lên xe bỏ đi.

Lương Tiêu chưa nghe được tin tức về Thuần Dương Thiết Hạp rất bực tức, nhưng hắn nghĩ lại, cả hòa thượng và Ngô Thường Thanh đều nói rằng chiếc hộp đó không đáng một đồng, chẳng có chút gì kỳ diệu cả. Nghĩ vậy liền quay đầu lại, chỉ thấy Minh Quy đang vuốt râu trầm ngâm, liền hỏi

- Lão già, ông có biết những người đó làm gì không?

Minh Quy cười nhạt nói:

- Bọn vụn vặt trên giang hồ, quản đến làm gì?

Lương Tiêu nghe vậy liền không hỏi thêm nữa. Minh Quy giục thuyền lên bờ, trù tính lương thực, hai người nghỉ lại cả đêm trên bờ sông.

50. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới)

Hôm sau, thuyền vào Cô Tô, chỉ thấy núi ôm lấy hồ, cầu liền với nước, thuyền bè lượn quanh như một bức họa. Lương Tiêu nhìn đến say sưa, rời khỏi khoang thuyền đứng trên đầu thuyền, lại nghe tiếng cười đùa vui vẻ, ngửng đầu nhìn lên chỉ thấy lầu các hai bên bờ toàn là nữ lang trang điểm rực rỡ. Những cô gái đó thấy y nhìn đến đều đua nhau vẫy tay mời gọi. Lương Tiêu thấy kỳ quái, cũng cười đáp lại, những cô gái đó thấy y đáp ứng liền hi hi cười vang, tay vẫy khăn hồng ngọt ngào gọi y lên đó.

Lương Tiêu không biết lai lịch đối phương, liền hỏi Minh Quy:

- Bọn họ gọi ta làm gì thế?

Minh Quy cười quỷ bí, nói:

- Gọi để dẫn ngươi vào chốn ôn nhu, êm đềm, thưởng thức mùi son phấn son đó!

Lương Tiêu nhhíu mày nói:

- Minh lão nhi, ông có gì nói thẳng ra, đừng múa may chữ nghĩa, nói vòng vo với ta, ông biết rõ ta không hiểu mà.

Minh Quy cười nói:

- Nơi đây chính là kĩ viện, những cô gái đó đều là gái phong trần.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao gọi là gái phong trần?

Minh Quy cười nói:

- Việc đó nói thì không rõ ràng được, phải tự mình trải qua mới có thể hiểu rõ.

Lương Tiêu nghe vậy ngứa ngáy trong lòng, liền nói:

- Thật vậy chứ? Thế thì ta phải thử qua một lần mới được.

Minh Quy liếc y, thầm nghĩ bản thân mình suốt dọc đường đã dùng đủ mọi cách để lung lạc tiểu tử này để y bớt đi cảnh giác rồi tiết lộ ra bí mật. Mà ngập trong tửu sắc thì người đời rất dễ hồ đồ, chỉ cần khiến tiểu tử này tay ôm mỹ nhân, miệng uống rượu ngon thì bất luận hỏi gì e rằng hắn cũng đều nhất nhất khai ra hết. Nghĩ đến đây liền mỉm cười, giục thuyền cập bờ.

Trong lúc thuyền chạy, trên một chiếc cầu đá đằng xa có một người một ngựa đi tới. Minh Quy chính là một hành gia biết nhìn hàng, chỉ liếc qua một cái đã không khỏi thầm khen. Chỉ thấy con ngựa đó toàn thân trắng như tuyết, cốt cách thần tuấn, đúng như trong sách viết: "Đầu ngẩng như ưng, đuôi rủ sáng láng, ngực nở hai khối, dáng như rồng, cơ bắp như lan." Tiến đến gần, Minh Quy đã có thể nhìn thấy con ngựa này không phải toàn màu trắng mà trên lông còn có mấy điểm đỏ thẫm như trên khuôn mặt mỹ nhân không thể thiếu phấn son.

Người dắt ngựa là một cô gái áo xanh, đầu đội mũ tre rộng vành rủ xuống che lấp khuôn mặt, chiếc áo màu xanh biếc dùng liễu điều thắt lại, hiện rõ eo thon nhìn chỉ muốn ôm chặt lấy. Chỉ là con ngựa trắng kia quả thật quá đẹp, Minh Quy chỉ cố nhìn ngựa, còn nữ tử đó lại không thèm nhìn tới. Nữ tử áo xanh đó thấy những cô gái hai bên bờ và Lương Tiêu đùa cợt liền cảm thấy hứng thú, dừng ngựa dựa vào cầu đứng lại quan sát.

Thuyền cập bờ, Minh Quy lại thay đổi chủ ý, tự nghĩ mình đã lớn tuổi, cùng một thiếu niên như Lương Tiêu sóng vai tới thanh lâu không khỏi cảm thấy hổ then. Hơn nữa nếu có mình ở một bên, tiểu tử đó sẽ luôn đề phòng, tất không chịu buông lỏng hành vi, chi bằng cứ ẩn nấp theo dõi lại càng dễ hành động. Nghĩ xong liền lấy ra một túi vàng lớn, cười nói:

- Lương Tiêu à, lão phu hơi buồn ngủ, ngươi hãy đi một mình, ta sẽ đợi ở trên thuyền, ngươi cứ thoải mái đi nhé. Nếu không đủ tiền thì quay lại tìm ta.

Lương Tiêu trong lòng vô cùng kinh ngạc: "Lão già này lại để ta một mình lên bờ, quả là kỳ quái? Nhưng lão cho ta tiền bạc, để ta vui chơi, nếu ta bỏ lão đi thì không khỏi bị coi là vô ơn." Y cùng Minh Quy chung sống nhiều ngày, dọc đường Minh Quy lại có ý lấy lòng, Lương Tiêu vốn là người trọng tình nghĩa nên đã biến thành bạn đồng hành với Minh Quy, muốn y dứt bỏ trong nháy mắt thật cũng có chút khó khăn.

Lương Tiêu tâm thần không ổn định, sau khi lên bờ cứ cúi đầu mà đi, bỗng nghe bên tai tiếng nhạc ngựa vang lên, một con bạch mã cao to, đang sát vai cùng hắn mà đi. Lương Tiêu ngước mắt lên chỉ thấy một ống quần màu xanh phấp phới, cũng không để ý, đi thêm chục bước nữa thì thấy một tòa lầu cao to bằng gỗ, trên lầu rất nhiều cô gái đang đứng, trang điểm hút mắt. Lúc này lập tức có một tên khỏa kế (người đón khách ở lầu xanh) tiến tới đón hắn tiến vào.

Vào triều Tống chỗ nào cũng có tửu lâu kỹ viện, không khác gì nhau. Dưới lầu là hoa sảnh để uống rượu. trên lầu mới là nơi kỹ nữ tiếp khách. Kỹ nữ chia thành quan và tư, quan kỹ thì địa vị hơi cao hơn, còn tư kỹ thì hơi mất tự do. Nhưng bất luận là quan hay tư thì đều là bán nụ cười để mua vui, trong chốn phồn hoa vẫn không tránh khỏi ẩn chứa sự thê lương.

Lương Tiêu nói rõ mục đích, tên khỏa kế liền dẫn y lên lầu, bảo mẫu niềm nở ra đón. Minh Quy tuy nham hiểm mưu mô nhưng lớn lên ở Thiên Cơ cung nên là người thanh nhã, Lương Tiêu đi cùng lão nên không khỏi quần áo chỉnh tề. Bảo mẫu đó lọc lõi hiểu đời, liếc một cái đã biết Lương Tiêu ít tuổi lắm tiền, không am hiểu thế sự, liền vồn vã cười hỏi:

- Công tử muốn tìm một vị cô nương như thế nào nhỉ?

Lương Tiêu thấy bảo mẫu lớn tuổi đó lại giả vẻ yểu điệu ân cần sớm đã có mấy phần không vui, nghe hỏi cũng không có chủ ý gì, liền nói:

- Tuỳ theo ý của thím.

Bảo mẫu lớn tuổi đó nghe y gọi mình là thím cũng hơi ngạc nhiên rồi đột nhiên che miệng cười phá lên một tràng, Lương Tiêu bị bà ta cười, không biết vì sao cũng đỏ bừng mặt lên. Bảo mẫu đó cười một trận thỏa thích, thấy bộ dạng quẫn bách của Lương Tiêu chợt động tâm, vội nói:

- Công tử thật là thú vị, mọi người ở đây kiếm sống gian nan, một năm trời cũng ít được cười sảng khoái như vậy, công tử thật khéo miệng quá, khiến lão thân thật là thích thú.

Bà ta nịnh nọt đã quen, Lương Tiêu nghe đến sung sướng, đến mức cũng coi những lời mình vừa nói là rất hay ho, liền nói:

- Thím thật khách khí rồi!

Bảo mẫu miệng cười ha ha, trong lòng lại nhìn Lương Tiêu thấp xuống xuống mấy phần, âm thầm cười nhạt, tính toán xem có thể móc được trên người con gà béo này bao nhiêu tiền. Lập tức đưa tay vẫy khăn, gọi mấy nữ tử ít tuổi ra ngồi vây lấy Lương Tiêu, oanh yến cười nói. Lương Tiêu lúc trước nhìn những cô gái này từ xa thấy người nào cũng rực rỡ như hoa như gấm, nhưng nhìn gần thì đều là trang điểm dầy cộp, miệng cười nói đầy vẻ giả dối, khiến người ta cảm thấy khó chịu không quen.

Bảo mẫu thấy y thận trọng liền cười nói:

- Công tử chưa quen, mọi người đùng nói chuyện nữa, hát một khúc được chứ?

Lương Tiêu chính đang phiền não, nghe vậy vội nói

- Hay lắm, hát đi, hát đi nào.

Kỹ nữ nghe vậy liền cười thêm một trận rồi lích kích lấy ra đàn sáo sênh phách, nghiêm mặt đánh đàn ca hát. Chỉ nghe một nữ tử áo hồng gõ phách hát:

- Đứng tựa lầu cao gió hắt hiu, mong hết xuân sầu, ảm đạm chờ ngày qua. Màu cỏ ánh chiều tàn nhẫn soi tới, lời nào ai hiểu ý người tựa lan can. Muốn được điên cuồng uống say một trận, chúc rượu hát ca, hoan lạc ấy cũng thành vô vị. Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiều tụy. (Người dịch: tài năng thơ ca của tớ có hạn, dịch chỉ được đến thế, bà con chịu khó đọc tạm vậy -.-)

Bài từ "Điệp luyến hoa" này là do Liễu Vĩnh sáng tác, Liễu Vĩnh tuy là đại gia về thi từ nhưng một đời phóng lãng, lưu lạc tường hoa ngõ liễu, trở thành người mà văn nhân chính phái không muốn nhắc đến, có điều thi từ của ông ta trong cong có thẳng, trong cái nghiêm ngặt lại có cái đơn sơ, nông sâu tùy ý, cảnh giới sâu xa, đã lưu truyền cực rộng, nên mới có lời nói rằng: "nơi nào có nước giếng thì nơi đó có thi từ của Liễu Vĩnh". Kỹ nữ áo hồng đó tuy giọng hát cũng bình thường nhưng vì hát lên là bài của bậc đại gia danh tiếng nên cũng thâm thúy sâu sắc, đi vào lòng người. Lương Tiêu nghe hai câu: "Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiều tụy" bất giác thầm cảm thương nhân sinh thế thái, mắt hơi đỏ lên cơ hồ sắp khóc.

(Người dịch: Liễu Vĩnh, còn gọi là Liễu Kỳ Khanh, là một nhà làm từ nổi tiếng

đời Tống . Thuở thiếu thời ông hay lui tới chốn Bình Khang, làm nhiều bài từ tả cuộc sống của các kỹ nữ thuở đó và mối đồng cảm với họ . Tương truyền khi ông chết, các kỹ nữ góp tiền chôn cất, tổ chức "hội viếng Liễu")

Kỹ nữ áo hồng hát xong, đột nhiên sán vào Lương Tiêu cười ngọt ngào nói:

- Xin mời công tử trao thưởng.

Lương Tiêu giật mình, nhớ lại lời Minh Quy liền đưa tay vào thắt lưng định lấy túi tiền ra, nào ngờ hồi lâu vẫn không lấy ra được. Bảo mẫu thấy vậy, há miệng cười nói:

- Công tử, cũng không cần nhiều, chỉ cần một chút bạc lẻ là được, tỷ muội bọn họ đàn hát khô cả cổ, chỉ cần để mua ít hoa quả giải khát thôi mà.

Lương Tiêu vẫn giữ tay trong lưng áo, sắc mặt mười phần cổ quái. Bảo mẫu nhìn mãi không vui, lại cười nói:

- Công tử phải chăng ánh mắt cao vời, nhìn các tỷ muội đây không vừa ý?

Lương Tiêu vội nói:

- Không phải, cái này, ta ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay.

Bảo mẫu đó tất nhiên sinh nghi, mặt trắng bệch, giữ tay lại nói:

- Công tử nghe hát xong rồi cứ thế bỏ đi sao?

Lương Tiêu mặt đỏ bừng, trán nổi gân xanh, vội vã nói:

- Không phải, cái này, cái này...

Đưa tay định đẩy bảo mẫu đó ra, nhưng nữ nhâ này quen việc phong trần chứ chẳng phải kẻ hậu bối, liền đưa tay nắm chặt tay áo Lương Tiêu, vẫn cười nói:

- Cho dù ít cũng được, một hai lượng bạc coi như cho tỷ muội bọn họ ăn bánh vẽ lót lòng, nhìn mơ đỡ khát đi.

Lương Tiêu trong lòng rối loạn cùng cực, ngượng ngập nói:

- Thím à, ta đi rồi sẽ quay lại, thím không cần phải giữ ta.

Bảo mẫu nhìn ra cửa, nắm chặt không buông, đột nhiên lớn giọng gào lên:

- Trời ơi! Vị công tử này ăn mặc chỉnh mà hành sự chẳng ra phép tắc...

Còn chưa dứt lời đã nghe trên đầu có một thanh âm vô cùng trong trẻo yêu kiều cười nói:

- Bảo mẫu bà hiểu nhầm rồi, hắn không phải không có phép tắc mà là không có ngân lượng đó.

Mọi người nghe tiếng nhìn lên, chỉ thấy trên xà nhà chính sơn đỏ có một nữ tử áo xanh đầu đội mũ tre đang ngồi, áo xanh phủ lên mặt xà nhà, hai chân dài đưa qua đưa lại đầy vẻ nhàn nhã, một đôi hài thêu màu xanh nhạt rất hợp với chiếc áo màu xanh, trên hài thêu một đôi chim sẻ bằng tơ vàng, hình dáng đế giày như đài hoa sen, không giống như giày của Trung Thổ.

Lương Tiêu đột nhiên nhớ ra, trước lúc vào đây đã đi sát vai cùng với cô gái này, liền ý lên một tiếng ngạc nhiên nói:

- Cô... phải chăng là cô lấy trộm túi tiền của ta?

Nử tử đó cười hi hi, nói:

- Tiểu sắc quỷ nhà ngươi ăn mặc chỉnh tề mà nói năng chẳng có phép tắc gì cả, ta là một cô gái nhỏ thì ăn trộm cái gì, đó gọi là lấy mà không báo.

Lương Tiêu không kìm được tức giận nói:

- Đánh rắm.

Tiếp đó trong lòng kinh hãi, nữ tử đó lấy trộm túi tiền mà mình nghiễm nhiên không biết gì, thủ pháp thật kỳ diệu, đúng là quỷ thần không hay biết.

Nữ tử đó tuyệt không tức giận, cười nói:

- Hơn nữa, túi tiền của ngươi cũng chẳng có bao nhiêu ngân lượng, hai ba trăm lươượng bạc chỉ giúp mấy cô nương này nhìn mơ đỡ khát, ăn bánh vẽ lót lòng thôi.

Cô ta đem lời của bảo mẫu biến đổi rồi nói lại, khẩu khí học giống y hệt nhưng giọng nói thì trong trẻo gấp mười, như tiếng chim vàng anh hót, tiếng họa my líu lo.

51. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) (2)

Lương Tiêu phẫn nộ vô cùng, đẩy bảo mẫu ra rồi giậm chân nhảy lên xà nhà. Đột nhiên nghe cô gái đó cười hi hi rồi trước mắt y lướt qua một cái bóng màu xanh. Lương Tiêu còn chưa kịp hoàn hồn thì trên trán đã bị đánh rất mạnh, đau đớn vô cùng, đành rơi xuống mặt đất, sờ lên trán đã thấy mấy vệt máu bầm lớn, thậm chí còn động chạm đến tuyến lệ khiến khoé mắt cay xè, nước mắt như sắp trào ra.

Cô gái đó vẫn ngồi trên xà ngang, tay cầm một cành liễu màu xanh ngọc bích, chắc là mới ngắt từ trên mũ xuống, miệng thì cười khẩy nói:

- Tiểu sắc quỷ, người nhất định là từ nhỏ đã không có mẹ, không ai dạy dỗ, hôm nay ta sẽ thay mẹ ngươi dạy dỗ cho ngươi, ồ, con trai của ta, có đau lắm không?

Lương Tiêu vô cớ bị cô ta gây sự, đương nhiên đã phẫn nộ vô cùng, hai câu nói đó lại đả động đến nỗi đau tận đáy lòng y. Y không kìm chế nổi liền cầm lấy hai cái ghế ném về phía xà nhà. Cô gái tung hai cước đá bay hai cái ghế rồi cười nói:

- Được lắm, ngươi lại dám chọc vào ta ư, xem ta đánh cho ngươi thăng thiên luôn nhé.

Liền chống tay xuống xà nhà, nhẹ nhàng bay xuống. Lương Tiêu tận dụng lúc cô ta rơi xuống liền xông lên, định nhân lúc cô ta đang lơ lửng trên không, không có điểm tựa để đánh cho cô ta trở tay không kịp

Cô gái đó cười hi hi, không đợi Lương Tiêu tiến đến gần đã đột nhiên vung ra một cành liễu dài cuốn vào bậu cửa sổ ngọc thủ giật một cái, thân mình đã nhẹ nhàng như chim yến bay lệch đi ba xích, tránh được đòn tấn công của Lương Tiêu rồi cười khanh khách nói:

- Đánh một tên tiểu sắc quỷ như ngươi chỉ bẩn tay cô nương.

Rồi nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài, hướng về phía giữa phố.

Lương Tiêu thấy thân thủ cô ta cao minh, trong lòng cũng ớn lạnh, nhưng làm sao cũng nuốt không trôi cục tức trong cổ họng, liền nhảy theo ra ngoài cửa sổ. Cô gái đó đang trên không trung bỗng thấy Lương Tiêu đuổi theo thì cười khúc khích rồi huýt sáo một tiếng, chỉ nghe tiếng vó ngựa vang lên rồi một con ngựa trắng bất ngờ từ góc phố chạy ra, không nghiêng không lệch đỡ lấy cô ta. Cô gái áo xanh giục ngựa chạy mấy trượng rồi quay đầu cười nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi dám đuổi theo ta không?

Lương Tiêu đã chậm mất một bước, đành rơi mặt đường, cao giọng nói:

- Đuổi thì đuổi! Sợ ngươi sao?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Cẩn thận chạy gãy cái chân chó của ngươi.

Nói xong liền giục ngựa chạy trên đường, người đi đường đều kinh hãi né tránh, không ngờ cô gái áo xanh đó kỹ thuật cưỡi ngựa rất tinh diệu, gặp vật thì né tránh, gặp người thì nhảy vọt qua, xuyên qua trên con đường hẹp đó mà không xô phải bất kỳ ai.

Lương Tiêu chạy được gần hai mươi bước thì nghe thấy con ngựa trắng đó hí vang một tiếng ở đầu phố rồi biến mất. Đuổi theo đến chỗ ngoặt thì bốn phía đều không thấy ngựa, y không cam lòng liền túm một hán tử bán bánh bột lọc tra hỏi thì mới biết nó đã chạy về hướng đông rồi. Y liền đuổi theo về hướng đông, đuổi được chừng hai dặm bỗng thấy cô gái áo xanh đầy vẻ ung dung đang cưỡi ngựa đi chậm rãi, đang đi gần tới đầu một cây cầu. Lương Tiêu liền rảo bước chặn trước mặt. Còn cách ba trượng, cô gái áo xanh đã nhìn thấy y, liền cười hi hi nói:

- Tiểu sắc quỷ, chưa nản lòng hả?

Lương Tiêu hừ lên một tiếng tức giận, chân càng guồng mạnh. Cô gái áo xanh mỉm cười, chỉ cầm dây cương lên, con ngựa trắng đã hiểu ý, lập tức khởi thế, bốn vó giậm mạnh, liền như sao băng nhảy vọt qua mặt sông khoảng năm trượng sang bờ bên kia, rồi không ngừng lại mà tiếp tục tiến vào một ngõ nhỏ.

Lương Tiêu nhìn đến há hốc miệng, nhưng không nản lòng, cũng rảo bước đuổi theo, quanh qua rẽ lại một lúc cũng tới được ngõ đó, chỉ thấy con phố dài vô cùng đông đúc, hai bên đường đều là hàng quán, gấm vóc vàng ngọc nhìn hoa cả mắt, còn có rất nhiều tôm cá bắt từ hồ về, đang nhảy tanh tách như mời gọi người mua.

Lương Tiêu nhìn vọng xung quanh, mắt chợt sáng lên, chỉ thấy con ngựa trắng đó đang đứng trong một bầy ngựa, đang đứng nghỉ ngơi ở đầu phố, bên cạnh nó là một tửu lâu nhìn ra mặt nước, khí thế hoành tráng.

Lương Tiêu đi đến trước lầu, chợt nghe cô gái áo xanh cười khanh khách nói, cô ta nói:

- Tiểu sắc quỷ, chân của ngươi cũng nhanh đấy!

Lương Tiêu định thần nhìn qua, chỉ thấy cô ta đang ngồi gần một cửa sổ bên sông, một tay chống cằm, một tay nghịch những cành liễu trên cái mũ đội đầu. Lương Tiêu thấy trong lầu có rất nhiều người mà lại bị liên tục gọi là tiểu sắc quỷ, bất giác mặt đỏ đến mang tai, vội nói:

- Nha đầu trộm cướp kia, việc gì mà suốt ngày ngươi gọi ta là tiểu sắc quỷ vậy?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Ngươi không cần phải giữ mặt, vào lầu xanh tìm kỹ nữ không phải là tiểu sắc quỷ thì là cái gì?

Cô ta có ý bôi nhọ Lương Tiêu nên nói ra rất to, nam tử trong tửu lâu đều quay đầu nhìn qua, miệng mỉm mỉm cười, ánh mắt lại đầy thâm ý khiến cho vừa thẹn vừa giận.

Chợt nghe một giọng sang sảng cười nói:

- Cô nương nói sai rồi, người mà không phong lưu thì uổng làm kẻ thiếu niên. Vị tiểu ca tuổi còn nhỏ, chính là trong tuổi phong lưu, vào lầu xanh tìm kỹ nữ thì có gì là không được. Tuy nói phóng túng là thuộc tính cách nhưng cũng phải sống cho thung dung tự tại chứ.

Lương Tiêu trong lòng cảm kích, đưa mắt nhìn sang thì thấy ở góc lầu có gần mười tráng hán ngồi ở hai chiếc bàn, người nào cũng quần áo gọn ghẽ, mặt đầy râu, bên người đủ loại cung cứng tên dài, tỏa ra sát khí. Người vừa nói là một trung niên hán tử cao to trong đám đó, cho dù đang ngồi cũng cao hơn người khác một cái đầu, đội mũ tre mặc áo gấm màu lam đã chuyển sang xanh, mắt hổ râu báo, lông mày kéo dài tới tận tóc mai, khóe mắt khắc sâu mấy nếp nhăn đầy vẻ phong sương.

Cô gái áo xanh nhìn hán tử, hừ lạnh nói:

- Tự lo việc thối tha của ngươi đi.

Giọng cô ta như tiếng chuông bạc, vì vậy dù mở miệng chửi người mà cũng rất dễ nghe. Đám hán tử nghe vậy đều có vẻ giận dữ, nhưng hán tử áo lam kia lại không tức giận, cười nói:

- Được lắm, được lắm, cứ coi như Nhan mỗ nhiều lời, có điều người khác trêu hoa ghẹo nguyệt thì liên quan gì tới cô nương.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Gặp việc bất bình trên đường thì ai chịu bỏ qua. Hừ, bọn đàn ông thối tha các ngươi cậy có chút tiền bẩn thỉu liền không coi đàn bà, con gái ra gì.

Hán tử áo lam kìa cười nói:

- Không đúng, từ xưa đến nay trên trời dưới đất đều có luật lệ, nam nữ khác nhau, nữ nhân lưu lạc đến chỗ trăng hoa đó cũng là ý trời như vậy, không thể cưỡng lại được.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Nói nghe hay lắm, sao không đem những lời đó về mà nói với mẹ ngươi?

Lời này của cô độc ác vô cùng, hán tử áo lam cho dù dày công hàm dưỡng cũng không khỏi biến sắc, một hán tử ngồi bên cạnh liền rít lên:

- Láo xược.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Láo xược? Hừ, ta có láo xược thế nào thì cũng còn hơn nhiều đám rắm thối các ngươi.

Cô ta vẫn chưa dứt lời, đám hán tử đã tức giận đến xanh mặt. Mấy người liền định đứng dậy, hán tử áo lam kia bỗng xua tay, ha ha cười nói:

- Bỏ đi, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đâu phải như đám đàn bà con gái.

Nói xong liền cầm bình rượu lên tự rót tự uống một chén. Những hán tử còn lại thấy đầu lĩnh như vậy cũng đành lần lượt ngồi xuống.

Cô gái áo xanh đã chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên thấy đối phương lại khuất phục, liền đắc ý trong lòng. Lại quay sang phía Lương Tiêu cười nói:

- Tiểu sắc quỷ, nói gì đây? Ngươi có phải là đại trượng phu không? Có muốn giống đám đàn bà con gái như ta không?

Lương Tiêu nghe hai người đối đáp, trong lòng không ngớt tán đồng những gì hán tử áo lam kia nói, còn đang trầm ngâm chưa quyết thì bỗng nghe cô gái áo xanh khiêu khích như vậy, quả thật không thể nhẫn nãi được nữa, lại nhìn cục diện bên trọng lầu liền nói:

- Có bản lĩnh thì ra ngoài động thủ, nếu không sẽ làm hỏng bàn ghế.

Cô gái áo xanh cười nói:

- Ngươi có bản lĩnh thì sao không tiến vào? Đứng ì trước cửa như vậy, người khác sẽ nghĩ ngươi đang canh cửa đó!

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nghĩ lại, lập tức nổi giận: "Được lắm, đứng canh cổng, chẳng phải là chửi ta là chó canh cổng sao?" Vừa tức vừa vội, liền xông thẳng vào cửa đến trước mặt gái áo xanh.

Cô gái áo xanh không đợi y ra tay, đã cười hi hi nói:

- Đừng vội, cô nương hiện giờ muốn rượu, không có hứng đánh nhau!

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Đâu phải do ngươi quyết định." Liền đập mạnh tay lên bàn của cô ta, nói:

- Trước hết trả lại túi tiền của ta, những món nợ khác ra ngoài tính sau.

Cô gái áo xanh cười nói:

- Ngươi bồi tiếp ta uống mấy chén thì ta trả lại túi tiền của ngươi.

Lương Tiêu thấy cô ta không có gì hoảng hốt lại càng tức giận, chỉ muốn động thủ, nhưng thấy bộ dạng tươi cười yêu kiều của cô ta lại cảm thấy có thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Trong lúc do dự chưa quyết, lại nghe hán tử áo lam cười nói:

- Tiểu huynh đệ, uống thì uống, có mỹ nhân bồi tiếp mà không uống chẳng đáng tiếc ư?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Đúng đấy, cuối cùng ngươi cũng nói được một câu tiếng người.

Cô không lúc nào quên châm chọc đối phương, nhưng hán tử áo lam vẫn giữ được trầm tĩnh, chỉ cười nhạt rồi cầm chén rượu trong tay uống cạn.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Tặc nha đầu này cứ cười cười nói nói, nếu ta nóng giận động thủ thì chẳng phải sẽ bị người ta cười cho là đê hèn sao? Hừ, uống rượu thì uống, xem ngươi còn giở được trò gì?" Liền ngồi xuống. Cô gái áo xanh cười nói :

- Biết nghe lời đấy.

Rồi gọi một bình rượu, rót đầy chén cho Lương Tiêu, yêu kiều nói:

- Mời.

Nói xong cầm chén uống cạn. Lương Tiêu thấy cô ta uống đầy vẻ hào khí, cũng không chịu thua kém, một hơi cạn chén. Cô gái áo xanh đó lại rót đầy một chén rượu, cười nói:

- Tiểu nhị, trong quán có đàn không?

Tiểu nhị đó cười nói:

- Sao lại không có, bản quán không chỉ có rượu ngon nhắm tốt mà các loại nhạc khí cũng đều có đủ.

Liền quay vào lấy ra hai cái đàn làm bằng gỗ hồng đưa cho cô gái áo xanh. Cô gái áo xanh lại đưa cho Lương Tiêu. Lương Tiêu ngơ ngác không hiểu, tiện tay nhận lấy rồi nói:

- Làm gì vậy? Nhờ ta dùng đàn đánh vào mông ngươi hả?

Cô gái phì một tiếng, rồi lại cười khúc khích nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi đã cùng cô nương uống rượu thì hãy mau hát một bài cho cô nương nghe giải sầu. Ừm, vậy thì hát cái gì mà "Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiều tụy"...

Hán tử áo lam nghe đến đó cười hắc một tiếng, cao giọng nói:

- Quả là nha đầu độc ác.

Lương Tiêu tức đến lông mày dựng ngược, đập cây đàn vỡ thành bốn mảnh rồi rít giọng nói:

- Tặc nha đầu, ngươi tưởng ta thật sự không dám đánh ngươi sao?

Cô gái áo xanh vẫn ngồi im bất động, nhấm nhẳng nói:

- Sao hả? Ngươi có thể gọi những nữ tử đó ra uống rượu hát ca để mua vui cho ngươi, tại sao ta lại không thể gọi ngươi uống rượu hát ca mua vui chứ? Ngươi hát hay không? Nếu không hát thì đừng mong ta trả lại túi tiền nhé.

Lương Tiêu tức giận nghiến răng, vừa định phát tác thì bỗng nghe ngoài tửu lâu có một giọng khàn khàn nói:

- Chủ thượng, đây là "tửu lâu say không về" rồi.

Lương Tiêu cảm thấy quen quen, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn ra liền vô cùng kinh hãi. Không ngờ ngoài cửa có một người đang đứng, toàn thân mặc đạo bào màu hồng, đội mũ kim quan, chính là Hỏa chân nhân. Bên cạnh hắn còn có ba người là Thoát Hoan, Cáp Lý Tư và A Than tôn giả. Lương Tiêu tim đập thình thịch: "Không ổn rồi, đúng là oan gia ngõ hẹp. Bọn chúng có bốn người, ta chỉ có một người, ít không địch lại nhiều." Nghĩ tới đó liền nhìn ngang nhìn ngửa tìm đường chạy trốn.

52. Hoa Ám Liễu Minh (hoa Đi Liễu Tới) (2)

Hoả Chân Nhân chỉ vào đôi câu đối trước cửa, cười nói:

- Chủ thượng nhìn này, câu đối này có chỗ nào tuyệt diệu?

Thoát Hoan nhìn câu đối rồi lắc đầu ngâm:

- "Khuyến quân canh tiến nhất bôi tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu" (Khuyên người hãy cạn chén son, Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan), ừm, mấy chữ này hả, cũng khá đẹp đó!

Hoả Chân Nhân cười nói:

- Chữ đương nhiên là đẹp, nhưng trong câu đối này có chỗ bí mật khác, chủ thượng nhìn lại xem!

Thoát Hoan trầm ngâm một chút rồi vỗ tay nói:

- Đúng vậy, quả nhiên là có bí mật khác. Câu đối phía trên lấy từ câu "Khuyến quân canh tiến nhất bôi tửu, Tây xuất Dương quan vô cố nhân" (Khuyên người hãy cạn chén son, Dương Quan tới đó không còn ai quen) trong bài "Dương quan tam điệp" (Ba lần Dương Quan) của Vương Duy; còn câu phía dưới là câu cuối "Hô nhi tương xuất hoán mĩ tửu, Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu" (Rượu ngon cạn chén vui chung, Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan) trong bài "Tương tiến tửu" (Mời uống rượu) của Lý Thái Bạch. Ha ha, không ngờ có thể đem hai câu thơ nổi tiếng ghép thành một câu đối, hiếm thấy, thật hiếm thấy.

Hắn giải được điều bí ẩn trong câu đối liền phe phẩy quạt giấy, đắc ý vô cùng.

Cô gái áo xanh vốn nghĩ rằng Lương Tiêu sẽ tức giận nên chuẩn bị để đánh nhau một trận, ai ngờ Lương Tiêu lại cúi đầu cụp mắt, còn không phát ra tiếng động nào, bất giác thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ cho là Lương Tiêu đuối lí, không tìm ra lời để đối đáp, bất giác thấp giọng cười rồi nói:

- Thôi được, tiểu sắc quỷ ngươi tạm thời hãy cút đi! Lần này bản cô nương trong lòng vui vẻ nên tha cho ngươi một lần, nếu không, hừ, đã đánh cho ngươi xuống Thái Hồ cho rùa ăn rồi.

Lương Tiêu ngước mắt lên, cười nhạt nói:

- Con rùa có phải là cha ngươi không mà ngươi hiếu kính nó như vậy?

Cô gái áo xanh hừ một tiếng, nói:

- Được lắm, ngươi dám chửi xỏ ta hả?

Lương Tiêu nói:

- Ta hỏi con rùa có phải là cha ngươi không, sao lại là chửi ngươi? Chẳng lẽ nó thực sự là cha ngươi ư?

Cô gái áo xanh biết đã trúng kế, không thể chịu được yêu kiều hét lên:

- Đánh rắm, ai là cháu đích tôn của loài rùa chứ?

Lương Tiêu cười khẩy nói:

- Ngươi đương nhiên không phải là cháu đích tôn của loài rùa, mà ngươi là cháu gái của loài rùa.

Cô gái áo xanh lúc chiếm được ưu thế thì ung dung tự tại, lúc thất thế lại vô cùng nóng giận, lập tức đứng dậy đập bàn quát lớn:

- Tiểu sắc quỷ, chán sống rồi hả?

Đúng lúc định động thủ thì bỗng nghe bên ngoài tửu lâu có tiếng ngựa hí, cô gái áo xanh run lên, không để ý tới Lương Tiêu nữa mà phi thân ra ngoài tửu lâu hét lên:

- Kẻ nào dám động vào ngựa của ta?

Nguyên lai Thoát Hoan thấy con ngựa trắng này đẹp đẽ liền bảo A Than tôn giả kéo qua để xem xét, ai ngờ con ngựa trắng đó sức khỏe kinh người, A Than không kéo được mà còn bị nó đẩy sang một bên. A Than vừa định vận thần lực thì bỗng thấy bóng xanh lướt qua, cô gái áo xanh đã chống nạnh đứng trước mặt.

Thoát Hoan cười khan nói:

- Hoá ra là ngựa của cô nương, ha ha, ta thấy ngựa không buộc dây cương, còn tưởng là ngựa không có chủ!

Người Mông Cổ vốn lấy ngựa để bình thiên hạ, rất thích ngựa hay ngựa quý, Thoát Hoan tuy là hoàng tộc tôn quý nhưng cũng không ngoại lệ. Có điều giữa ban ngày ban mặt nên không dám hành động lỗ mãng, chỉ nhìn con ngựa trắng đó nuốt nước bọt, luôn miệng nói:

- Ngựa tốt! Ngựa tốt!

Nói xong cười ha ha vài tiếng rồi đem thuộc hạ đi vào trong, đối mặt nhìn hán tử áo lam kia liền nhíu mày, ánh mắt có vẻ khiếp sợ, sau đó lại như không có chuyện gì, ngồi xuống một chỗ. Hán tử áo lam kia ngược lại không thèm ngước mắt động mày, chỉ thản nhiên uống rượu.

Cô gái áo xanh đợi bốn người đi vào trong thì ôm cổ con ngựa trắng, nhẹ giọng nói:

- Yên chi, vừa rồi bị kẻ xấu trêu chọc phải không? Đợi ta giúp ngươi rửa nhục nhé!

Vừa quay người thì lại thấy Lương Tiêu bước ra cửa gọi mình:

- Định chạy hả?

Cô gái áo xanh đang lúc giận dữ, liền tức giận nói:

- Tiểu sắc quỷ cút ra!

Tay áo xanh phất lên, Lương Tiêu liền cảm thấy một cỗ hàn khí tràn đến, cả người như đứng trong hồ băng, bất giác kêu oái lên rồi bước lùi nửa bước, run run nói:

- Ngươi... ám toán hại người!

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Ngươi chưa chết cứng còn là may, hừ, ta biến ngươi thành một cột băng đông cứng, để xem ngươi còn lải nhải được không?

Lương Tiêu vô cùng tức giận, vung tay định xuất chưởng thì đột nhiên có một cánh tay chặn lại, đẩy y ra. Lương Tiêu quay đầu nhìn lại thì ra là Minh Quy. Lương Tiêu nói:

- Minh lão nhi, ông đến rồi đấy à? Tại sao không để ta giáo huấn cô ta?

Minh Quy cười nói:

- Cái phất tay vừa rồi của cô ta chính là "Băng Hà huyền công", nếu đánh thực sự thì ngươi không phải là đối thủ đâu.

Cô gái áo xanh nghe vậy liền quay đầu lại cười nhạt nói:

- Lão già nhà ngươi cũng có chút hiểu biết đó!

Minh Quy cười hắc hắc rồi lôi Lương Tiêu ngồi xuống bên mình. Thì ra lão ta ngoài miệng nói không đi nhưng luôn âm thầm theo dõi, đến lúc nhìn ra môn phái của cô gái áo xanh, sợ Lương Tiêu thua thiệt nên mới ra mặt.

Lương Tiêu trong lòng không phục nhưng bị Minh Quy giữ chặt không thể cựa quậy, đang bực tức thì bỗng thấy cô gái áo xanh đó rảo bước về phía Thoát Hoan rồi ngồi xuống ngay bên trái hắn, liền nghĩ thầm: "Nha đầu này có vẻ muốn tìm tên vương tử Mông Cổ kia gây sự thì phải! Hừ, chó lại cắn chó thôi." Thoát Hoan gọi tiểu nhị lại, cười ha ha nói:

- Nơi này của các ngươi gọi là "say cũng không về", vậy chắc là có rượu ngon rồi?

Tiểu nhị tươi cười đáp:

- Rượu ngon quả không ít, có điều không biết khách quan muốn uống rượu ngon bình thường hay... hay là "rượu ngon tuyệt đẹp"

Thoát Hoan ngạc nhiên nói:

- Ta mới nghe nói tới rượu tuyệt ngon, còn rượu này lại gọi là tuyệt đẹp, không biết có nguyên nhân ra sao?

Tiểu nhị cười nói:

- Cái... cái rượu tuyệt đẹp này là lấy theo tên của mỹ nhân, gọi là "ngũ mỹ nhân tửu"!

Thoát Hoan vỗ tay cười nói:

- Tuyệt lắm, ta chỉ nghe nói núi Thái Sơn có "Ngũ đại phu tùng" nhưng lần đầu tiên nghe nói tới "Ngũ mỹ nhân tửu", uống rượu như thưởng thức mỹ nhân, ha ha, thống khoái, thống khoái. Có điều "Ngũ đại phu tùng" kia là vì từng che mưa cho Tần Thủy Hoàng nên mới vang danh, còn "Ngũ mỹ nhân tửu" này thì dựa trên chuyện gì?

Tiểu nhị cười bồi nói:

- Nói ra thì cũng chẳng có gì kì diệu cả, loại rượu này... vốn theo cách nấu rượu "Nữ nhi hồng" của Thiệu Hưng, nhưng so với "Nữ nhi hồng" chôn mười tám năm có chỗ không giống, loại "Ngũ mỹ nhân tửu" là được chôn năm lần của mười tám năm, chẳng phải là năm... năm cô gái đẹp trang điểm đẹp đẽ chờ gả chồng sao?

Nguyên theo phong tục của người Giang Nam, khi sinh con gái liền cất mấy vò rượu rồi chôn xuống đất, đợi con gái lớn lên lấy chồng thì mới đào lên để thết khách chia vui, vì vậy thời gian chôn thông thường là mười tám năm. Thoát Hoan sống ở phương bắc đã lâu, tuyệt không hiểu "Nữ nhi hồng" là như thế nào, nhưng cũng giả vờ như hiểu rõ, vỗ tay khen ngợi. Chợt nghe cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Năm lần mười tám năm, phải là bà cụ chín mươi tuổi rồi, ta thấy phải gọi là "rượu bà lão"!

Thoát Hoan cười ha ha nói:

- Cô nương không biết đấy thôi, rượu phải lâu mới ngon, nữ nhân phải trẻ tuổi mới tốt, phải giống như cô nương đây mới có thể làm nam nhân vui lòng.

Hắn tự cho lời vừa nói là cao siêu nên không kìm được phe phẩy quạt giấy đắc ý cười lớn.

Lúc này tiểu nhị đã bưng một vò "ngũ mỹ nhân tửu" liên, chưa đến gần mà mùi rượu mê người đã bay tới. Lúc đi qua trước mặt cô gái áo xanh, cô ta đột nhiên thò chân ra, tiểu nhị không nhìn thấy, lập tức vấp phải lảo đảo, vò rượu vuột khỏi tay, cô gái áo xanh liền đưa tay ra bắt lấy. Tiểu nhị vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, hét lên be be:

- Nữ... nữ khách quan làm gì vậy?

Cô gái áo xanh nói:

- Chẳng lẽ rượu này chỉ cho nam nhân uống, không cho ta uống sao?

Tiểu nhị nói:

- Cô nương... cô nương có bảo tôi đâu!

Cô gái áo xanh nói:

- Lúc nãy ta không muốn uống, bây giờ lại muốn uống!

Tiểu nhị vốn đã nói lắp, hiện giờ khẩn cấp lại càng lắp bắp hơn:

- Khách... khách quan, cô... sao chẳng có đạo lí gì thế!

Thoát Hoan cố ra độ lượng, phe phẩy chiếc quạt nói:

- Không sao, không sao, vò rượu đó coi như tại hạ mời cô nương vậy, mọi người hãy làm bạn của nhau đi!

Cô gái áo xanh vuốt ve vò rượu, cười nói:

- Ai thèm làm bạn với ngươi chứ? Ta không uống nữa, đỡ lấy!

Liền phất tay áo, đem vò rượu ném thẳng vào phía A Than. A Than thấy bình rượu bay đến vừa nhanh vừa mạnh, chỉ mỉm cười vận khí vào bay tùy tiện tiếp lấy, không ngờ vò rượu đó đột nhiên lại vỡ thành mấy mảnh, bắn ra bốn phía. A Than sợ bị rượu đổ vào mặt làm mất cả uy danh nên vội biến chưởng thành quyền, dùng ấn quyết đánh ra. Nếu là rượu bình thường thì sẽ bị quyền đó sẽ đánh văng ra, cho dù có bắn vào người cũng không bị thương, nhưng quyền đó của A Than lại nghiễm nhiên đánh trúng một khối băng. Chưởng băng va chạm, băng vỡ ra thành từng mảnh, những người ngồi quanh bàn đều không kịp né tránh, mảnh băng bắn lên da thịt đều đau đớn vô cùng.

Nguyên cô gái áo xanh vốn luyện "Băng Hà huyền công" có thể biến nước thành băng, cô ta đoạt lấy vò rượu của tiểu nhị xong liền tận dụng lúc nói chuyện để vận cộng, biến rượu trong vò thành băng rồi chấn vỡ cái vò, sau đó phất tay một cái thì vò rượu liền vỡ ra, A Than không biết điều đó nên trúng một vố đau.

Cô gái áo xanh mưu kế thành công liền cười nhẹ nói:

- Vò "bà lão chết cóng" đó mùi vị thế nào?

Nói chưa dứt lời đã phi thân chạy ra cửa, đột nhiên trước mắt có bóng người thoáng qua, Lương Tiêu đã chặn ở trước mặt. Cô gái áo xanh không ngờ y lại phá rối đúng lúc quan trọng nhất, liền tức giận tràn đầy gầm lên:

- Chó khôn không chặn đường.

Rồi dùng chiêu "Lưu Phong Hồi Tuyết", ngọc chưởng nhẹ nhàng đánh ra. Minh Quy kêu lên:

- Tiểu tử cẩn thận, đó là "Phiêu Tuyết Thần Chưởng" của Đại Tuyết Sơn.

Lương Tiêu đã từng nếm mùi, biết chiêu đó lợi hại liền dùng ra "Mai hoa bộ" trong "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" tránh khỏi chưởng đó rồi cười nói:

- Chó khôn thì giữ cửa, còn chó ngu đi cắn người.

Cô gái áo xanh mắng chửi:

- Đánh rắm, ngươi mới là chó ghẻ! Mau tránh ra cho ta!

GHI CHÚ:

1. Dương Quan là một cửa ải ở biên giới tỉnh Thiểm Tây. Đường thi có bài "Tống Nguyên Nhị sứ An Tây" của Vương Duy là một bài thơ tiễn biệt rất đặc sắc. Vua Đường Huyền Tông lấy vào Nhạc phủ phổ thành một bài hát gọi là "Khúc Dương Quan tam điệp" (ba dịp Dương Quan) dùng để hát khi tiễn biệt nhau.

Dương Quan tam điệp

Vị thành chiêu vũ ấy khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân!

Khuyến quân khánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Nghĩa:

Ba lần Dương Quan

Trời mai mưa ướt Vị Thành,

Xanh xanh trước quán, mấy cành liễu non.

Khuyên người hãy cạn chén son,

Dương Quan tới đó không còn ai quen.

(Bản dịch của Ngô Tất Tố)

2. Lý Bạch còn được người đời biết đến nhờ mảng " thơ say" của ông. Thơ và Rượu đã đi đôi với nhau như hình với bóng.Thơ của ông có chất men ngấm ngầm tạo ra những dòng suối tuôn trào triền miên vô tận . Nổi tiếng phải nói là bài Tương Tiến Tửu (Mời uống rượu) của ông:

Tương Tiến tửu

Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai

Bôn lưu đáo hải bất phục hồi

Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát

Triêu như thanh ty mộ thành tuyết

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan .

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt !

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng

Thiên kim tán tận hoàn phục lai .

Phanh dương tế ngưu thả vị lạc ,

Hội tụ nhứt ẩm tam bách bôi .

Sầm phu tử

Đan khâu sinh

Tương tiến tửu

Bôi mạc đình !

Dữ quân ca nhứt khúc

Thỉng quân vị ngã khuynh nhĩ thính .

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đãn nguyệt trường tuý bất dụng tỉnh !
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.
Trần vương tích thời yến Bình Lạc,
Đấu tửu thập thiên tứ hoan hước
Chủ nhân hà vị ngôn thiểu tiền,
Kính tu cô thủ đối quân chước.
Ngũ hoa mã
Thiên kim cừu
Hối nhi tương xuất hoán mỹ tửu
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu
***
Hải Đà dịch:
Mời uống rượu
Bạn chẳng thấy:
Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống
Chảy ra khơi cuồn cuộn chẳng quay về
Gương lầu cao sáng soi sầu bạc tóc
Sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê
Đời đắc ý cho niềm vui tận hưởng
Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn
Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng
Tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng
Giết bò dê để tìm vui lạc thú
Uống một lần ba trăm chén như không
Bác Sầm, Đan! đừng bao giờ ngưng lại
Rượu dâng lên hãy hát khúc nghe cùng
”Chuông trống giữa tiệc ngon chẳng quý
Tỉnh làm chi, thích chí say dài
Thánh hiền bặt tiếng xưa nay
Chỉ dân uống rượu mới hoài lưu danh!
Bình Lạc có Trần vương yến tiệc
Rượu vạn đồng, mặc sức vui cười
Chủ sao bảo thiếu tiền chơi
Mau mua rượu cùng bạn đời nâng ly!

Ngựa năm sắc, áo cừu bông ấm

Hãy đem đi đổi lắm rượu ngon

Rượu ngon cạn chén vui chung

Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan"

53. -

Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Chó ghẻ thì chó ghẻ.

Vừa nói vừa tránh né đòn tấn công của cô ta, đột nhiên người lảo đảo một cái, dùng ra chiêu "Nhân Tâm Hoàng Hoàng" trong "Tam Tài Quy Nguyên chưởng". Chiêu này xử ra đột ngột mà xảo diệu, cô gái áo xanh không lưu tâm một chút, suýt nữa đã để y thừa cơ lao vào lòng, lập tức phải lùi lại không ngừng. Lương Tiêu thừa thế đang ngã xuống liền lăn luôn xuống đất, cô gái áo xanh vừa giơ chân lên đá vừa hét:

- Ta đá con chó rơi xuống nước nhà ngươi.

Nhưng Lương Tiêu lăn lộn lại không phải là cách lăn lộn bình thường mà là chiêu "Chúc Long Nhập Miên" trong "Đại thần cảnh" của võ học trong thạch trận. Truyền thuyết nói rằng Chúc Long là đại thần chuyên cai quản vào ban đêm, ông ta ở một nơi rất thâm sâu âm u, lúc ông ta mở mắt ra thì đó là ban ngày, còn lúc ông ta khép mắt lại thì lại là lúc ban đêm, hô hấp của ông ta hóa thành cuồng phong, tiếng ngáy hóa thành sấm rền, vì vậy chiêu này uy lực rất mạnh mẽ, trong lúc lăn lộn vẫn tiềm ẩn sát cơ. Cô gái áo xanh vừa xuất cước đã thấy từ bắp chân trở xuống bị cuốn chặt, lập tức vội vàng rụt chân về.

Lương Tiêu cười ha ha, chiêu biến thành "Trần Đoàn cao ngọa" (Trần Đoàn ngủ dài), "Chung Ly túy chẩm" (Chung Ly say nằm), "Trang Sinh mộng điệp" (Trang Sinh mơ bướm), "Thích Già nhập diệt" (Thích Ca nhập định), lăn lộn như rồng như rắn. Cô gái áo xanh xuất cước đá không được, cúi người xuống đánh cũng không xong, lại không thể cũng lăn lộn như y, nhất thời thật không biết đối phó thế nào với loại võ công vô lại này.

Thoát Hoan sớm đã dẫn người xông lên. Lương Tiêu sáu năm trước chỉ là một đứa trẻ, hiện giờ thân hình đầy đủ, mặt mũi cũng thay đổi, bốn người nhất thời không ai nhận ra. Ba người A Than thấy Lương Tiêu đã xuất thủ nên đều tự trọng thân phận mà đứng ngoài xem, có điều bọn họ đều là kẻ từng trải, nhìn tình hình không khỏi ớn lạnh: "Tiểu tử này xuất chiêu thức khôi hài vô lại nhưng thực ra lại đều là võ học đỉnh cao, đáng tiếc là công lực không đủ nên khó mà chiến thắng."

Cô gái áo xanh bị chiêu thức vô lại của Lương Tiêu làm cho quay mòng mòng, tức giận mệt mỏi, đột nhiên nhảy lùi lại phía sau, gầm lên:

- Có bản lĩnh quang minh chính đại thì đứng lên giao đấu! Không được dùng chiêu thức chó má vô lại đó.

Lương Tiêu nói:

- Được thôi.

Liền cười hi hi, chống tay trái, lấy hai chân làm trục, bật người rời khỏi mặt đất, xoay người một cái, lập tức từ thế nằm trên đất biến thành đứng thẳng dậy. Chiêu đó chính là "Đà Loa công" trong Hắc Thủy võ công, nguyên lý giống như đứa trẻ đang chơi quay, con tay đầu tiên nằm trên mặt đất, nhưng chỉ cần có ngoại lực tác động, dùng dây kéo hai vòng thì càng quay càng nhanh rồi đứng hẳn lên. Mọi người thấy Lương Tiêu lộ ra công phu đó, bất kể là địch, là bạn hay là khách uống rượu bàng quan đều cảm thấy vô cùng thích thú, đồng thanh tán thưởng.

Lương Tiêu cười ha ha, vái chào cảm ơn mọi người, bỗng nhìn tới đám người Thoát Hoan liền nghĩ thầm: "Không ổn, ta chỉ cắm đầu tranh chấp với nha đầu này, nếu cứ giữ chặt cô ta không thả ra thì chẳng phải là tiếp tay cho bọn ác nhân này sao?" Cô gái áo xanh thấy võ công của y có chỗ thú vị, không kìm nổi cười khanh khách rồi tiện thể châm biếm nói:

- Chó cũng học người đứng lên ư?

Lương Tiêu cười nói:

- Ta quên mất!

Lại tỏ vẻ muốn lăn lộn ra đấy. Cô gái áo xanh tức giận nói:

- Không được vô lại!

Rồi sợ y lại đem lại "Vô lại chó má quyền" ra, liền vội sử chiêu "Tuyết Mãn Yên Sơn" vung chưởng đánh tới, chiêu đó không chỉ có hàn khí nặng nề mà còn đem theo kình lực hùng mạnh đáng sợ, chưởng còn cách tám xích mà quần áo Lương Tiêu đã bị chưởng lực thổi bay phấp phới. Khí thế tung hoành của chưởng này giống như trong thơ của Lý Thái Bạch có nói: "Nhật nguyệt chiếu chi bất cập thử, duy hữu bắc phong hiệu nộ thiên thượng lai, Yên Sơn tuyết hoa đại như tịch, phiến phiến xuy lạc Hiên Viên đài" (Trời trăng lánh chốn này chăng, Chỉ nghe gió bấc hung hăng thét gào. Núi Yên Chi tuyết rơi như bão, Đài Hiên Viên sụy đổ tung bay.)

Mọi người thấy thanh thế như vậy đều biến sắc, không ai ngờ trước đó cô gái áo xanh chưa dùng toàn lực, lúc này mới dùng đến tuyệt kỹ bình sinh. Minh Quy cũng từ từ đứng dậy, lông mày nhíu chặt. Nhưng Lương Tiêu không hề hỏang hốt, vòng tay cười nói:

- Mát quá, mát quá!

Rồi dùng ra một chiêu "Thiên Toàn Địa Chuyển" nghênh đón chưởng phong bắt đầu xoay tròn kia.

Trong nháy mắt, cô gái áo xanh đã chạy vòng rất nhanh quanh Lương Tiêu, song chưởng như tuyết lượn tầng không, đánh ra sáu chưởng. Lương Tiêu tiếp liền sáu chưởng đó, cô gái áo xanh cảm thấy trong chưởng lực của y có hàm chứa âm kình, tuyệt đối chẳng khác gì nội kình của phái mình, trong lòng ớn lạnh: "Tiểu tử này cũng biết Phiêu Tuyết thần chưởng ư?" Cô không biết chiêu "Thiên Toàn Địa Chuyển" chuyên dùng để mượn lực, mười phần hàn kình của cô đã bị Lương Tiêu mượn mất hai phần rồi dùng thế xoay tròn để trả lại đường cũ.

Cô nương áo xanh đó có nội lực tinh tế cường mạnh, Lương Tiêu dù có cách mượn lực nhưng vẫn phải chịu lực tấn công, vừa đấu vừa lùi, trong nháy mắt đã lùi đến còn cách Hoả Chân Nhân sáu xích. Cô gái áo xanh không ngừng bị Lương Tiêu trêu ghẹo, càng đánh càng tức giận, đánh đến chưởng thứ bảy thì đột nhiên vận toàn bộ công lực lên. Vừa định đánh ra thì đột nhiên nghe Lương Tiêu cười nhẹ, trước mắt hoa lên rồi Lương Tiêu đột nhiên biến mất, nhưng chưởng lực của cô ta đã không còn thu lại kịp, đánh thẳng vào hướng Hoả Chân Nhân. Ý nghĩ lướt qua trong đầu, cô gái áo xanh bỗng thừa cơ đẩy thẳng chưởng đánh vào Hỏa Chân Nhân. Hoả Chân Nhân vốn đang giữ cửa lớn để đề phòng cô ta chạy thoát, thấy tình trạng này hoàn toàn ra ngoài dự liệu, đành phải giơ chưởng lên đỡ, nhưng trong lúc ngắn ngủi nội lực chỉ kịp vận được bốn thành. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy kình lực của đối phương như băng đao tuyết kiếm, xuyên qua chưởng của mình tống vào, tức thì kêu loái một tiếng rồi ngã lăn ra. Hơn nữa ông ta lấy "lửa" làm chủ, bị chưởng đó đánh cho như bị tắt ngấm, trong tim lạnh buốt, mặt trắng bệch, răng đánh vào nhau lách cách không ngừng.

Cô gái áo xanh một chưởng phá được chướng ngại chặn cửa liền tung mình nhảy ra ngoài, cười hi hi vừa định nhảy lên ngựa thì bỗng nghe bên tai một tiếng gầm rồi quyền kình của A Than đã đánh tới như trời giáng. Cô gái áo xanh cả kinh, cúi đầu tránh qua, lại thấy phía trước bóng người chớp lên, rồi Cáp Lý Tư một quyền đấm tới, đầu quyền phát ra ánh sáng ngũ sắc. Cô gái áo xanh vung chưởng đánh hờ rồi co người lùi lại, không ngờ Cáp Lí Tư đánh ra đó là kỳ công "Cổ Du Già", cánh tay kêu cách một tiếng lại dài ra thêm nửa xích, đầu quyền chỉ còn cách đầu mũi của cô có hai thốn. Cô gái áo xanh không kịp phòng bị, hết sức lùi lại thì "Minh Vương ấn" của A Than lại từ phía sau kích tới. Hai người bọn họ không thèm để ý đến thân phận, ngang nhiên hợp kích, cô gái áo xanh lại không rõ thực hư nên trong nháy mắt đã bị bức vào chỗ nguy hiểm. Trong lúc kinh hoàng, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ rồi cổ tay bỗng bị xiết chặt, đã bị Lương Tiêu kéo sang một bên. Cô gái áo xanh đang hoảng loạn liền bị y kéo đi, nhưng thu thế không kịp nên xô thẳng vào lòng Lương Tiêu. Lương Tiêu không ngờ cô ta lại nhào tới mạnh như vậy, sợ cô ta thừa cơ giở trò nên vội vàng lùi lại nửa xích. Chớp mắt đột nhiên thấy mọi người đồng thanh

kêu lên, cúi đầu nhìn xuống chỉ cảm thấy tim như ngừng đập, hai mắt trố ra nhìn cô gái áo xanh khó mà rời đi được.

Thì ra cái mũ tre của cô gái áo xanh đã bị đụng rơi mất, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp lộng lẫy vô cùng. Lương Tiêu tuy đã thấy không ít cô gái đẹp nhưng so với cô gái áo xanh này thì đều không bằng, có lẽ những gì diễm lệ, lộng lẫy trên thế gian này đều đã bị cô ta chiếm hết. Nhất thời xung quanh người nào cũng nín thở đứng đờ ra, hồn phách như bay ngược lên trời không thu về được. Cô gái áo xanh vừa xấu hổ vừa giận dữ vô cùng, liền tát một cái vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu nghiêng người tránh qua, tay lại vận kình, cô gái áo xanh tức thì cả người mềm nhũn, hét lên:

- Tiểu sắc quỷ, buông ta ra!

Lương Tiêu cười nhạt nói

- Ngươi bảo buông thì buông!

Thoát Hoan cả đời háo sắc không biết mệt mỏi, có vô số cơ thiếp nhưng chưa từng thấy người nào tuyệt sắc như cô gái áo xanh này. Hắn khó khăn lắm mới thu hồi được ba hồn sáu phách, cảm thấy trong lòng ngứa ngáy không chịu nổi, vội ra đưa mắt hiệu cho A Than và Cáp Lí Tư. Hai người hiểu ý, đồng thời tiến lên, một người tấn công Lương Tiêu, một người tấn công cô gái áo xanh. Không ngờ Lương Tiêu chợt đảo mắt, đột nhiên buông tay ra, cô gái áo xanh thấy trảo của Cáp Lí Tư như gió đánh tới, không kịp nghĩ ngợi liền vung chưởng trái đánh ra, gạt trảo của Cáp Lí Tư rồi chưởng phải vung lên đánh vào ngực lão. Cáp Lí Tư suy bụng ta ra bụng người, tuyệt nhiên không nghĩ rằng Lương Tiêu lại có thể thả mỹ nhân tuyệt sắc trong tay ra, liền cảm thấy một trận hàn khí tràn tới, trong lúc cả kinh vừa định biến chiêu thì bóng người trước mắt lại chớp lên, Lương Tiêu không biết bằng cách nào đã thoát khỏi tay A Than, như chớp lao tới. Cáp Lí Tư trái phải đều có địch, còn chưa kịp thoát khỏi chưởng pháp tinh xảo của cô gái áo xanh thì đã bị một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên" của Lương Tiêu đánh trúng bụng. Cáp Lí Tư ứng biến nhanh chóng, vừa trúng chưởng đã cấp tốc dùng ra "Cổ Du Già", thân mình cong lại giảm được một nửa chưởng lực của Lương Tiêu, nhưng một chưởng đánh vào ngực của cô gái áo xanh thì không cách nào tránh khỏi, liên tục lùi về phía sau năm bước rồi rắc một cái đạp gẫy cái bàn ngũ tiên, bộ mặt trắng giờ lại như phủ đầy máu.

A Than thấy Cáp Lí Tư bị thương liền cảm thấy hoảng loạn, Lương Tiêu đã cùng cô gái áo xanh kia lại song song đánh đến. Lão một chọi hai, liên tục phải đối phó với những chiêu nguy hiểm. Cô gái áo xanh lại trút được giận, vừa ra sức hạ sát thủ, vừa kêu lên:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi thật xảo quyệt không thua gì quỷ đấy! Trước hết dụ ta đánh bị thương đạo sỹ kia, rồi lại lập kế đánh cho gã rợ hồ này trở tay không kịp. Đánh cũng được, ta phải giết chết lão hoà thượng này mới được.

Lương Tiêu cười nói:

- Nha đầu quỷ quái ngươi cũng không ngu đần, nếu không đôi mắt mê hồn của ta chắc phải móc ra mất.

Cô gái áo xanh lườm y một cái, nói:

- Còn đôi mắt mê hồn cái gì! Phì, quả nhiên là tiểu sắc quỷ, không biết xấu hổ.

Cô ta nói xong không cầm lòng được yêu kiều cười lên thành tiếng, liền như trăm hoa đua nở, mặt nước sáng bừng lên, khiến cho mọi người nhìn thấy đều hồn xiêu phách lạc, không cách nào kìm chế được.

Bên phía Hoả Chân Nhân hàn khí đã mất đi phần lớn, liền định thần nhìn qua, ánh mắt nhìn tới mặt Lương Tiêu bất giác biến sắc, thất thanh kêu lên:

- Con chuột nhắt kia, thì ra là ngươi!

Chưa dứt lời, A Than đã bị một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên" của Lương Tiêu, loạng choạng đi, không ngờ cô gái áo xanh đã đứng ngay bên cạnh, lưng lại trúng thêm một chiêu "Tuyết Mãn Yên Sơn", không còn chịu nổi nữa phun ra một búng máu rồi lăn long lóc xuống đất, kêu thảm một tiếng rồi rơi thẳng xuống sông.

Thoát Hoan trộm gà không được còn mất nắm gạo, ba đại hộ vệ nháy mắt đã bị giải quyết, kinh hãi đến sắc mặt xanh lét, nhưng thấy Hỏa Chân Nhân còn chút sức chiến đấu liền vội nói:

- Chân nhân hộ giá!

Hoả chân nhân miễn cưỡng cầm kiếm đứng dậy, miệng nói:

- Chủ thượng nhận ra thằng thiếu niên này không?

Lão vừa nói như vậy, Thoát Hoan lập tức nhận Lương Tiêu, trong lòng vừa hối hận vừa tức giận: "Sớm biết là y thì mọi người đã cùng xông lên chặt y ra thành mấy mảnh, chứ đâu để hắn đánh bại từng người?"

Lại thấy cô gái áo xanh vỗ tay cười nói:

- Hay lắm, bốn kẻ đã mất ba, chỉ còn lại một, tiểu sắc quỷ ngươi tự đùa nghịch với hắn, cô nương không thể bồi tiếp.

Nói xong liền đi về phía con ngựa Yên Chi. Lương Tiêu tiến lên một bước đưa tay giữ lại, nói:

- Đừng vội, bây giờ không còn kẻ nào vướng chân vướng tay nữa, đã đến lúc thanh toán món nợ giữa hai chúng ta, ngươi muốn bỏ đi thì có bắc thang lên trời cũng không thoát đâu.

Cô gái áo xanh nhíu mày liễu, cười nhạt nói:

- Tính nợ thì tính nợ, trước hết hãy nói cách thanh toán nợ đi.

Lương Tiêu nói:

- Mọi người nói chuyện sòng phẳng nhé, ngươi lấy trộm túi tiền của ta thì phải trả, ngươi lấy roi đánh ta thì bây giờ phải ngoan ngoãn để ta đánh lại.

Cô nương áo xanh gắt lên:

- Ngươi tưởng bở đấy à!

Hai người không ai nhường ai, đều tỏ ra tức giận. Bốn người bọn Thoát Hoan vốn muốn bỏ chạy, nhưng thấy bọn họ cãi nhau bất giác lại đứng lại nhìn ngó, hy vọng: "Nếu hai người bọn chúng đánh nhau đến lưỡng bại câu thương thì thật là tốt quá." Hoả Chân Nhân lấy ra hai cái ám khí, chỉ đợi hai người động thủ với nhau thì sẽ đánh lén.

Minh Quy đột nhiên cười ha ha, tiến lên hỏi:

- Dám hỏi cô nương có phải họ Hàn không?

Cô gái áo xanh nhìn lão rồi ngạc nhiên nói:

- Ai nói ta họ Hàn?

Minh Quy cười nói:

- Lão phu chỉ là tùy tiện hỏi như vậy thôi, cô nương là môn hạ Đại Tuyết Sơn, tưởng tất có quan hệ với "Tuyết Hồ Hàn Linh Tử.

Cô gái áo xanh nhíu mày lạnh giọng nói:

- Ngươi biết sư thúc ta ư? Hay lắm, vậy bây giờ người ở đâu?

Minh Quy nhíu mày nói:

- Thật trùng hợp, ta cũng đang muốn tìm bà ta.

Cô gái áo xanh lộ ra vẻ thất vọng, hừ nhẹ một tiếng.

Lúc này mọi người vây quanh đó không dưới mười vòng, ai cũng chăm chú nhìn cô gái áo xanh. Cô gái áo xanh đó trong lòng không vui liền khẽ hất đầu mũi chân lấy chiếc mũ tre đội lên. Mọi người lập tức có cảm giác "Mây đen che lấp mặt trời, gió phá trăm hoa", mấy trăm nam nhân đồng thanh thở dài, ngược lại biến thành một cảnh tượng hoành tráng. Cô gái áo xanh giậm chân hét:

- Tiểu sắc quỷ, còn không nhường đường thì đừng trách ta độc ác!

Lương Tiêu chỉ khoang tay cười nhạt.

Mọi người thầy vậy đều nảy ra ý muốn bảo vệ người đẹp. Một thư sinh bước ra chỉ vào Lương Tiêu quát:

- Ngươi là đấng nam tử mày râu, đường đường là tấm thân sáu thước lại làm khó vị cô nương này, tiểu sinh thật muốn đưa ngươi đi gặp quan phủ... ái ôi...

Trong tiếng kêu khóc, thư sinh đã bị Lương Tiêu nhẹ nhàng chụp lấy ngực áo nhấc lên, quát:

- Đi!

Rồi ném một cái rơi xuống sông Tô Châu. Mọi người thấy vậy, những kẻ muốn ra mặt đều khiếp sợ.

Lúc này chợt nghe thấy một tiếng chuông vang lên, tiếng đầu tiên chưa dứt thì tiếng thứ hai đã nổi lên. Tiếng trước hòa tiếng sau, cao rồi lại cao hơn, chốc lát liền như có hơn mười quả chuông lớn đồng thời kêu vang trong thành Cô Tô. Lương Tiêu nghe đếu tâm thần bất định, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy phía sau mọi người đã tự tránh sang một bên mở ra lối đi. Ở đó có một quả chuông đồng khổng lồ miệng rộng hơn tám xích, cao gần hai trượng, phía dưới lại sinh ra một đôi chân dài đang chạy chẳng về phía này.

GHI CHÚ:

1. (nguồn: vietlyso.com) Trần Đoàn người đời Tống, ở huyện Hào Châu (nay là Tây Nam huyện Hào, tỉnh An Huy) tự Đồ Nam, hiệu Hy Dy tiên sinh, còn tên hiệu là Phù Dao Tử.

Đầu đời Tống, ông ẩn cư ở Hoa Sơn, nghiên cứu tinh thông Chu Dịch, soạn các sách Chi huyền thiên; Tiên thiên đồ. Tương truyền, ông theo Tăng Văn Sam học được thuật phong thuỷ. Sau đó Trần Đoàn lại truyền cho Ngô Khắc Thành. Ở mãi tỉnh Tứ Xuyên ông có nhiều học trò theo học. Trong sách Phong thuỷ khu nghi của Tống Chử Vịnh có nói: "Ở đất Thục có một trường phái. Gọi đó là trường phái Hy Di tiên sinh được Trần Đoàn truyền cho. Cũng lấy Tý, Hợi là Nước; Tỵ, Ngọ là Lửa... Còn lấy Nhâm là Lửa. Sách của Trần Đoàn mở rộng những tri thức về Bát quái, Tin tức, Âm nhạc, theo núi để định vị trí huyệt táng. Lấy một Quái tượng làm gốc để định luật lã (1), ở trên sinh ra âm thanh, ở dưới cũng phát ra âm thanh. Đại loại dùng Lâm chung (2) cũng như Hoàng chung (3). Năm, tháng, ngày, giờ nào sinh vượng khí thì dùng Quái đó. Giả dụ như quẻ Ích, quẻ Kiền chờ quẻ Đại hữu chẳng hạn. Học thuật của Trần Đoàn lan rộng vùng Đông Xuyên, viết 10 thiên sách về sự ứng dụng của âm luật với Quái. "Hào, có âm, có dương, có tiêu, có phá, có sinh, có hợp" còn Phương pháp xem tướng Đất (4) là do Trần Đoàn sáng tạo, nhờ sự vận dụng học thuyết Dịch Lý. Trần Đoàn là tổ sư của học phái Lý Khí.

Dịch học là nền học vấn tinh thâm, rộng lớn trong văn hoá truyền thống: Trần Đoàn là người đem lý luận Phong thuỷ và Dịch học liên kết chặt chẽ với nhau. Một mặt làm cho Dịch học thẩm thấu sang cả lĩnh vực Phong thuỷ nhuốm màu sắc huyền bí. Mặt khác sự trao truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác ngày càng thêm hỗn loạn, phức tạp. Quả là một điều phi thường mà sự bình sinh rối bét. Mặt khác, theo nhiều thư tịch còn nói rằng Trần Đoàn là vị tổ sư của môn Tử Vi học ngày nay.

Tóm lược, Trần Đoàn là một nhà Nho tinh thông Nho, Y, Lý, Số, kiêm thuật sỹ, tu tiên, luyện phép trường sinh. Tác phẩm chính yếu của ông gồm 114 thiên về y học, dược học và phương pháp trường sinh học. Ông hay đi vào rừng hái thuốc và luyện tập, thư giãn ở những nơi thông thoáng, mát mẻ, khí trời trong lành. Và thấy chỗ nào sạch đẹp, an toàn, ông thường ngủ ngay tại đó để thư giãn và dưỡng sinh. Có chỗ ông ngủ vài ngày, có chỗ vài tháng, có chỗ vài năm.

Chuyện kể rằng một người tiều phu vào rừng đốn củi, thấy có một xác người nằm trên cỏ bụi và lá cây bám vào, mà người không thối nát, lấy làm lạ, bèn lại gần để xem xét kỹ, thì thấy ông bừng tỉnh dậy nói: "Tôi đang ngủ say, bác đến làm động không khí nên tôi tỉnh dậy, thật tiếc quá"! Hỏi ra thì giấc ngủ này của ông đã được gần 10 năm. Vì vậy có dịp tu dưỡng và gần gũi quan sát thiên nhiên, nên ông tìm ra những quy luật của tự nhiên và sự vận hành của Vũ trụ và quan hệ tới sinh mạng của con người, nên ông lập ra những phương pháp, để hỗ trợ cho nghề y như sô Tử vi, số Tiền định, số Tử bình.v.v...Nhưng vì khiêm tốn, mặc dù nhà Tống mấy lần mời ông ra làm quan, ông đã về kinh đô mấy tháng rồi lại trốn, bỏ đi tu, và để lại thư xin cho ông được tự do ngao du sơn thuỷ.

Không màng danh lợi, ông cũng không nêu tên ông trong những tác phẩm của mình, nhưng người đời sau thông hiểu y, lý và định lý thì nhận ra, hình bóng của ông và ghi nhận rằng ông là tổ sư của khoa số Tử vi .

Vì cách sống ngao du sơn thuỷ của ông nên người ta không rõ được năm sinh và tủôi thọ của ông - Nhưng chắc chắn mọi người biết ông sống từ cuôí triều đại nhà Đường sang đầu triều nhà Tống. Và sách truyện có chép rằng, một lần ông đi chơi xa về, gọi mấy người học trò ở nhà vào bảo hãy khoét ở núi Hoa Sơn một chỗ hình lưng ghế, rồi ông tựa lưng vào đó, tay chống lên đầu gối, đỡ lấy cằm và nói: "Ta hoá ở đây", và ông tắt thở. Tính lại, kể cả những năm ông ngủ ở trong rừng là được 118 năm, nên người đương thời nói ông thọ 118 tuổi.

Kể ra tuổi thọ 118 năm đối với một nhà nho y, chuyên luyện phép trường sinh, kiêm Chiêm tinh lý số, thì không có gì là quá đáng, vì hiện nay trên thế giới có người sống hơn 100 tuổi, số ấy cũng không ít.

Điều đáng ca tụng, Trần Đoàn vốn là người tính tình khiêm tốn, thanh thản, không màng lợi, không màng danh, mà học thức uyên thâm, cao quý đáng làm gương cho hậu thế noi theo.

(1) Luật là: tiếng cổ, nay gọi là âm luật hay âm nhạc. Phép này dùng 12 luật Âm Dương, mỗi bên đều là 6. Dương 6 là luật Âm là lã.

(2) Lâm Chung: Âm 6 là Lã - Số 1 là Lâm chung. Vị trí ở cung Mùi. Tháng 6 là quý hạ, âm thanh rõ. Từ hải chú thích: Lâm Chung sinh từ Hoàng Chung, 3 phần bỏ 1, Luật dài 6 tấc. Tháng 6 khi đến thì ứng luật vào Lâm Chung

(3) Hoàng Chung: Dương 6 là Luật. Số 1 là Hoàng Chung. Bắt đầu ở Tý tới Thìn thì Luật tới điểm cao nhất. Hoàng Chung bắt đầu của Luật, dài 9 tấc. Tháng 11 khí Dương đã sinh, nên ứng với luật Hoàng Chung.

(4) Nguyên văn: Tướng địa. Ở Việt Nam quen gọi là "xem đất". Môn khoa học tướng đất còn gọi là Kham dư - Phong thuỷ. Môn này ở Việt Nam có Tả Ao được nhiều người nhắc đến là một người thầy Phong thuỷ, thầy địa lý nổi tiếng.

2. Chung Ly ở đây có lẽ là Chung Ly Quyền, một trong bát tiên.

Tương truyền sau khi đấu đao. Bát tiên được Ngọc Hoàng Thượng Đế giao nhiệm vụ trừ yêu diệt quái mang lại bình an cho con người. Trong một lần vượt biển trừ yêu, thuyền chở Bát Tiên bị sóng to gió lớn nhấn chìm xuống tận thủy cung. Gặp gỡ các Long vương, Bát Tiên cùng uống rượu say bí tỉ sanh ra cái cọ. Trong lúc say rượu, Bát Tiên đã thi triển những đòn thế tuy ngất ngưởng đâm xiêu nhưng vô cùng lợi hại nên Long Vương đã không làm gì được đành để họ ra đi. Trận đánh giữa biển đã in bóng lên bầu trời nên có người theo dõi và kịp ghi lại những đòn thế siêu quậy của tám vị tiên say rượu, trở thành Túy Quyền hay Túy Bát Tiên quyền.

Chung Ly Quyền, tự Vân Phòng, người đất Hàm Dương, làm tướng đời Hán, nên còn gọi là Hán Chung Ly. Chung Ly râu dài, mặt sáng, mình cao tám thước nên được vua Hán phong làm Nguyên soái đi đánh quân Phiên. Lý Thiết Quải thấy Chung Ly ham chinh chiến nên khiến cho thất trận chạy lạc vào núi gặp đệ tử ông Đông Huê. Ông ấy mời cơm chay rồi nói : "Công danh như bọt nước, phú quí như đèn trước gió. Thừa dịp này, tướng quân nên đi tu, ham chi phú quí."

Chung Ly hỏi: "Luyện phép chi được sống lâu?"

Đông Huê đáp : Trống lòng là đừng lo chi cả, đặc bụng là không đam mê sắc dục, lo gì không trường thọ.

Chung Ly Quyền xin thọ giáo. Sau gặp Chính Dương chân nhân truyền thêm phép tiên và đắc đạo. Tay cầm cây Long tu phiến.

3. (nguồn: diễn đàn AVSN) Trang Tử tên là Trang Chu, lúc trẻ nằm ngủ thường thấy mình hóa thành bướm, bay liệng đi chơi. Khi giựt mình thức giấc thì vẫn thấy mình là Trang Chu, không biết Trang Chu hóa bướm hay bướm hóa Trang Chu. Mộng điệp là ý nói giấc ngủ say.

Trang Tử là một nhà hiền triết Trung Hoa, sinh khoảng 369 năm trước Công nguyên. Nam hoa Kinh là một kiệt tác của Trang Tử, tác phẩm này đã đặt Trang Tử vào ngôi vị đệ nhất tài tử trong văn học sử của Trung Hoa. Bước vào Nam Hoa Kinh là chúng ta sẽ nghe Trang Tử nói về mộng. Như cánh bướm, chim bằng, cái bóng, ốc sên... Dưới đây là bài thơ ngụ ngôn "Hồ Điệp Mộng" lừng danh của ông.

Tích giả, Trang Chu mộng vi hồ điệp, Hủ hủ nhiên hồ điệp dã.

Tự dụ thích chí dư!

Bất tri Chu dã.

Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã.

Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư?

Hồ điệp chi mộng vi Chu dư?

Chu dữ hồ điệp tắc tất hữu phân hĩ.

Thử chi vị vật hóa.

[Trang Tử, Tề Vật Luận]

Xin tạm dịch:

Có một lần Trang Chu mơ hoá bướm

Lượn bay như cánh bướm

Rất là thích thú!

Chẳng biết bướm là Chu

Chợt tỉnh dậy thấy Chu lại là Chu

Không biết trong mơ Chu biến thành bướm?

Hay trong mơ bướm biến thành Chu?

Nhưng giữa Chu và bướm phải có sự khác biệt.

4. Thích Già nhập diệt: nói về việc đức phật Thích Ca Mâu Ni thiền định để tìm chân lý.

Thích Ca Mâu Ni là hoàng tử con của vua Tịnh Phạn (Suddhodana) và Hoàng Hậu Ma-Da (Maha Maya). Sau khi từ bỏ giàu sang đi tìm đạo, Ngài nhận thấy rằng không ai có thể dẫn dắt Ngài đến thành tựu vì những vị mà Ngài đã học vẫn còn nhiều vướng mắc, chưa thoát khỏi vô minh. Từ đó Thái tử không tìm thầy học đạo nữa, mà tự mình đến chỗ thanh vắng để tự suy nghĩ tìm tòi chơn lý.

Sau 6 năm tu khổ hạnh, thân mình của Ngài chỉ còn da bọc xương, hơi thở yếu ớt, gần như cái chết sắp đến mà Ngài vẫn chưa đạt được cứu cánh. Bỗng nhiên có một ông tiều đến gần chỗ Ngài đang thiền định, mang theo một cây đàn, lên dây đàn, đàn một khúc rất hay, đến lúc hay nhất thì dây đàn bỗng đứt, tiếng đàn im bặt. Ông tiều nối lại dây đàn, lên dây cho đúng, rồi lại đàn, đàn đến khúc hay nhất thì dây đàn lại đứt. Đứt rồi lại nối, nối rồi lên dây trở lại và đàn. Làm ba hiệp như vậy. Thái tử đang trì định phải bực bội tỉnh hồn than rằng:

- Ông đàn thì hay mà lên dây chi cho cao quá, đến khúc hay thì dây đứt, cái hay ấy phải hết mùi, rất đáng tiếc!

Ông tiều liền đáp rằng:

- Cái đàn của tôi cũng như cái tu của Ngài. Dây đàn tôi lên cao quá, nên đến chỗ hay thì đứt thì cái hay của tiếng đàn chẳng hữu ích chút nào; còn cái tu của Ngài, nếu cái cao siêu huyền bí đạt được cơ bất diệt đi nữa thì nó cũng phải chết theo Ngài, còn chi hữu ích cho đời. Tôi cũng lấy làm tiếc vậy!

Lão tiều nói xong, liền xách đàn đi mất. (Trong Kinh cho rằng ông tiều ấy là một vị Phật hóa thân đến cảnh tỉnh Thái tử). Thái tử suy nghĩ mãi lời nói của ông tiều, liền tỉnh giác, biết mình lầm theo lối tu khổ hạnh, làm suy giảm trí thức và mệt mỏi tinh thần. Sau đó Ngài tìm đến một gốc cây Bồ đề to lớn, cành lá sum suê, trải cỏ làm nệm, ngồi tham thiền, phát đại thệ rằng: "Nếu không thành đạo thì nhứt định không rời khỏi chỗ ngồi nầy."

Trải qua 49 ngày đêm thiền định, Ngài liền ngộ đạo, biết được nguyên nhân sanh tử của con người, tìm được con đường giải thoát chúng sanh thoát vòng luân hồi khổ não. Ngài đắc quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lúc đó, Thái tử được 35 tuổi, lấy hiệu là: Thích Ca Mâu Ni.

5. (nguồn: thovietnam.avn.vn) Đây là bài "Bắc phong hành" của Lý Bạch:

Bắc phong hành

Chúc long thê hàn môn,

Quang diệu do đán khai.

Nhật nguyệt chiếu chi hà bất cập thử,

Duy hữu bắc phong hào nộ thiên thượng lai.

Yên sơn tuyết hoa đại như tịch,

Phiến phiến xuy lạc Hiên Viên đài.

U Châu tư phụ thập nhị nguyệt,

Đình ca bãi tiếu song nga tồi.

Ỷ môn vọng hành nhân,

Niệm quân Trường Thành khổ hàn lương khả ai.

Biệt thời đề kiếm cứu biên khứ,

Di thử hổ văn kim bính cách xoa.

Trung hữu nhất song bạch vũ

Dịch:

Bài hành gió bắc

Cửa nhà nghèo đuốc rồng nào đến

Buổi mai về nắng sớm cũng giăng

Trời trăng lánh chốn này chăng

Chỉ nghe gió bấc hung hăng thét gào

Núi Yên Chi tuyết rơi như bão

Đài Hiên Viên sụy đổ tung bay

Đất trời vào tháng mười hai

U Châu thiếu phụ mày ngài buồn xo

Mãi âu lo không còn đùa nữa

Nhớ trượng phu tựa cửa ngóng trông

Chàng còn ở tận Trường Thành

Người đi đi mãi vắng tanh đường về

54. -

Lương Tiêu trong lòng kinh ngạc, định thần lại một chút mới nhìn rõ, thì ra không phải cái chuông không lồ có chân mà là có người đội cái chuông khổng lồ ấy mà đi. Chỉ có điều chuông to người nhỏ, che lấp một nửa người y nên không nhìn thấy đầu mặt lưng eo đâu cả.

Cái chuông đó đến rất nhanh. Tiến đến gần thì người vác cái chuông đó lại là một hoà thượng lớn tuổi, thân hình hùng vĩ, mặt mũi hồng hào, râu tóc trắng như tuyết, ngũ quan đầy đặn, dáng vẻ hòa bình. Chỉ thấy một tay ông ta đỡ chuông, tay kia cầm một chiếc gậy gỗ mun, thân mình như sao băng thẳng đến trước tửu

lâu. Lương Tiêu nhìn thân hình vị hoà thượng này thấy rất quen nhưng nhất thời không thể nghĩ ra là đã từng gặp ở đâu rồi.

Lão hoà thượng đứng lại, nhìn những người xung quanh cười nói:

- Náo nhiệt! Náo nhiệt!

Giọng nói sang sảng, nói xong giơ chiếc gậy lên đập vào chuông, chỉ nghe thấy vang lên "Bong" một tiếng chuông vang rền, những người xung quanh thi nhau bịt tai lại. Lão hoà thượng gõ đến tiếng chuông thứ ba thì mọi người đã bỏ chạy tán loạn, chẳng còn một ai. Lão hoà thượng cười hì hì nói:

- Thanh tịnh hơn rồi!

Liền xoay tay đặt chiếc chuông xuống đất, gần như chặn hết cửa lớn của tửu lầu. Ông chủ tửu lầu thấy vậy kêu trời ầm ĩ:

- Đồ ngu, ngươi đem cái của nợ to đùng này vứt trước cửa quán của ta, không để cho ta làm ăn nữa hay sao?

Nhưng lại thấy khí thế ông ta ghê gớm nên ngoài miệng chửi bới mà không dám xông lên đánh.

Lão hoà thượng cười hì hì nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Hoà thượng nghỉ lấy sức, thuận đường muốn xin thí chủ bố thí chén rượu uống.

Lương Tiêu nghe câu nói này, trong lòng liền sáng tỏ:

- Ai ya! Là ông ta!

Nhận ra vị hoà thượng này chẳng phải ai xa lạ mà chính là tăng nhân vô cùng lợi hại năm xưa đã đấu cờ với Tần Bá Phù trong thung lũng. Tối hôm đó trời tối tăm, Lương Tiêu không nhìn rõ khuôn mặt ông ta, mặc dù biết rằng vị hòa thượng này tuổi tác không còn trẻ nhưng hoàn toàn không nghĩ tới ông đã già đến như vậy nên vô cùng kinh ngạc, lại thầm nghĩ: "Tại sao lại chỉ thấy có một mình lão, còn đứa bé hoà thượng đầu to tròn đâu rồi?" Liền nhìn khắp bốn phía nhưng không thấy đâu.

Ông chủ tửu lầu vốn dĩ đang khó chịu, nghe những lời nói đó liền nói với vẻ chẳng tử tế gì:

- Không có không có, một giọt rượu cũng không có!

Vị hòa thượng cũng không bực tức, cười nói:

- Hoà thượng cứ một phần rượu là một phần khí lực, nếu không có rượu thì cái chuông này e rằng nhấc không nổi!

Ông chủ quầy rượu thấy ông ta vô lại như vậy, tức giận đến mờ mắt quay mòng mòng, vẫy đám tiểu nhị nói:

- Đi, đi, khiêng chuông ra chỗ khác đi!

Bốn tên tiểu nhị liền tiến lên, đồng thời dốc sức đến nỗi đỏ mặt tía tai nhưng chỉ chỉ như chuồn chuồn đạp cây. Lại có thêm hai người thực khách đến giúp đỡ, thử liền bảy tám lượt mà cái chuông đồng cũng chỉ lắc lư chút ít.

Một tên tiểu nhị tinh mắt thì thầm với ông chủ tửu lầu:

- Trông giống cái chuông trong chùa Hàn Sơn tự!

Ông chủ quán lập tức mặt cắt không còn giọt máu. Chiếc chuông lớn của chùa Hàn Sơn nổi tiếng khắp thiên hạ, tương truyền chiếc chuông đó là do Thập Đắc thiền sư thời nhà Đường đúc, nặng đến ngàn cân. Trương Kế thời nhà Đường từng nói: "Thuyền ai đậu bến Cô Tô, Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San" (1), đủ thấy tiếng chuông vô cùng vang vọng. Tuy nhiên chùa Hàn Sơn cách thành mấy chục dặm, vị hoà thượng này lại đem cái vật ngu ngốc nhất trần đời này vác tới đây, đúng là không khác gì người thần. Ông chủ quán rượu khiếp sợ vạn phần, trong lòng liên tục kêu khổ.

Thoát Hoan nhìn thấy lão hoà thượng thần uy như vậy trong lòng có ý muốn dụ dỗ, liền vỗ tay cười lớn nói:

- Ta mời đại sư uống rượu, thế nào?

Lão hoà thượng liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi quen biết hòa thượng ư?

Thoát Hoan ngớ ra, rồi lại cười:

- Dám hỏi pháp hiệu của đại sư?

Lão hoà thượng cười nói:

- Ngươi đã không quen biết hòa thượng, tại sao lại muốn mời hoà thượng? Người ta thường nói: "Vô duyên cớ tỏ ra ân cần, không phải là kẻ gian thì cũng là phường trộm cắp!"

Thoát Hoan nóng bừng mặt, gượng cười nói:

- Cái đó, cái đó, từ xưa anh hùng đồng cảm với anh hùng...

Lão hoà thượng không đợi hắn nói hết, ha ha cười nói:

- Đáng cười, đáng cười, trăm năm nay lang sói nắm quyền, nhãi nhép hoành hành, anh hùng ở đâu chứ?

Câu nói này khiến Thoát Hoan không phục, cao giọng nói:

- Câu nói này của đại sư là rất không đúng, Thái tổ của nhà Đại Nguyên hùng tài đại lược, thôn tính biết bao nhiêu nước mà không tính là anh hùng hay sao?

Lão Hoà Thượng cười nói:

- Thiết Mộc Chân ư? Chẳng qua chỉ là loại chùi đít chưa sạch, chó dại gặp người là cắn bừa thì coi là loại anh hùng gì ?

Thoát Hoan đối với vị tằng tổ phụ này coi như thần thánh, nghe vậy thì vô cùng phẫn nộ, nhất thời quên mất sự lợi hại của hoà thượng, quát lên:

- Con lừa ngu xuẩn nhà ngươi dám nhục mạ tiên tổ...

Phát hiện lỡ lời liền lập tức im bặt. Lão hoà thượng liếc nhìn hắn, đắc ý cười không nói gì. Cáp Lí Tư thấy tình hình bất lợi vội vàng tiến lên một bước, chắp tay thi lễ với lão hoà thượng, nói:

- Dám hỏi đại sư có phải là Cửu Như thiền sư không?

Lão hòa thượng nhìn chiếc nhẫn đá quý rất to trên ngón tay giữa của hắn, cười nói:

- Đá Xà nhãn ma? Ngươi là con trai của Hạ Xú Xà? Hắc, chẳng lẽ là da thịt hắn ngứa ngáy, còn muốn đến Trung Nguyên để ăn đòn ư?

Cáp Lí Tư da mặt co giật, trầm giọng nói:

- Gia phụ đối với lời đại sư năm đó vẫn luôn ghi nhớ không quên, từng nhiều lần dặn dò văn bối, nếu như gặp được đại sư thì nhắn rằng nhiều là năm năm, ít là ba năm, nhất định sẽ tới Trung Nguyên gặp đại sư.

Hắn ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp:

- Ông còn nói, đại sư lòng dạ rộng rãi, không như bọn văn bối kiến thức nông cạn.

Hắn biết rõ lão hoà thượng này thần thông quảng đại nên mới nói thêm câu nói đó để kiềm chế lão, tránh lão kiếm người của mình gây phiền phức.

Cửu Như cười ha hả, cây gậy gỗ mun đột nhiên vung lên, điểm hướng vào ngực Cáp Lí Tư. Cáp Lí Tư không ngờ ông ta không tự giữ thân phận, thản nhiên ra tay, vừa định né tránh thì ai ngờ dưới chân rung chuyển, cây gậy gỗ mun đột nhiên trầm xuống, tới bàn chân hắn thì vừa quét vừa hất. Cáp Lí Tư đứng không vững, thuận đà ngã lăn ra, cây gậy gỗ mun lại vung lên đập vào gáy hắn. Cáp Lí Tư cảm thấy lực nặng như núi, toàn thân không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa, chỉ nghe "Bốp" một tiếng đã bị chiếc gậy gỗ ấn xuống đất, vỡ đầu chảy máu. Đám người Thoát Hoan thấy vậy đều mặt vàng như đất.

Cửu Như vẫn cười hì hì nói:

- Không phải cha ngươi nói sai mà là ngươi nhớ nhầm rồi. Người ta thường nói: "bóp những quả cà chua đã nát", hoà thương thích bắt nạt nhất chính là đám vãn bối vô dụng như ngươi.

Cổ tay khẽ xoay, chiếc gậy hất vào cằm Cáp Lí Tư, Cáp Lí Tư không tự chủ được bay thẳng về phía Thoát Hoan. Hoả chân nhân và A Than hai người cùng tiến lên muốn đỡ lấy hắn, ai ngờ tay vừa chạm vào đều cảm thấy nặng như núi, đừng nói đến hai người bọn họ trên người đang có thương tích, cho dù không bị thương chút nào thì cũng không đứng vững được. Trong nháy mắt, cả hai người đều ngã ngửa ra phía sau, chỉ nghe một tiếng kêu thất thanh, ba người cân nặng hơn bốn trăm cân nặng nề đè lên người Thoát Hoan. Thoát Hoan lập tức kêu lên như lợn bị chọc tiết. Ba người kia mặt cắt không còn giọt máu, cố gắng vùng dậy rồi đỡ chủ nhân đứng dậy. Chỉ thấy Thoát Hoan đau đến răng cắn vào môi, , kiểm tra cẩn thận liền phát hiện ra gãy mất hai chiếc xương sườn. Ba người không dám chậm chễ, nhấc Thoát Hoan lên phóng đi tìm đại phu.

Chủ quán rượu thấy Cửu Như lợi hại như vậy, trong lòng càng lo sợ, lấy ra một bình rượu, sợ sệt nói:

- Cho ngươi! Uống hết rồi đi đi.

Cửu Như cười, như cá voi hút nước, một hơi uống uống rượu trong bình, rồi liếm mép nói:

- Rượu ngon, còn nữa không?

Chủ quán rượu vốn là một kẻ keo kiệt bủn xỉn nổi tiếng, nhìn thấy ông ta uống hết một bình rượu to như thế đã đau lòng ghê gớm, nghe vậy không kìm nổi giậm chân gào lên:

- Làm gì có chuyện như vậy, làm gì có chuyện như vậy...

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng đã nói rồi, một phần rượu là một phần sức lực, hiện giờ bất quá mới chỉ được nửa phần khí lực, sao nhấc nổi cái chuông kia?

Chủ quán rượu tức giận đến hai mắt trợn trắng, chỉ vào Cửu Như, lắp bắp nói không thành lời. Lương Tiêu không muốn nhìn thêm, đột nhiên lớn giọng nói:

- Lão hoà thượng, ông bản lĩnh cao cường, phải tìm đại cao thủ võ học để thi thố, ức hiếp một chủ quán rượu như vậy thì còn ra gì nữa?

Chủ tửu quán nghe rất lọt tai, luôn mồm kêu đúng. Lão hoà thượng đưa mắt liếc nhìn Lương Tiêu rồi đưa bình rượu lên miệng dốc hai cái, nhưng không rơi ra lấy được nửa giọt, bất giác thở dài rồi đột nhiên dùng chiếc gậy gỗ hất một cái vào cái vòng đồng trên đỉnh chiếc chuông. Bong một tiếng, chiếc chuông đã bay lên hơn ba trượng rồi lại từ trên cao rơi xuống, kình phong quét vào khiến người ta đau cả mặt, những người đứng quanh đều kêu lên sợ hãi, ôm đầu chạy toán loạn. Cửu Như dài bước tiến lên, đỡ lấy cái chuông ổn định trên vai, cười ha ha với Lương Tiêu:

- Tiểu tử, từ đây đến tửu lầu nào là gần nhất?

Lương Tiêu bật cười nói:

- Được lắm, lại đi lừa rượu uống ư!

Cửu Như cười nói:

- Sai bét rồi, hoà thượng tuyệt không lừa rượu mà là xin bố thí! Không dùng cách này thì ai chịu cho hoà thượng trọc đầu rượu uống?

Lương Tiêu nghe thấy buồn cười, thầm nghĩ: "Vị hoà thượng này cũng thật thẳng thắn". Chủ quán rượu trốn sau lưng Lương Tiêu, miệng hùm gan sứa nói:

- Làm gì có kiểu xin bố thí nào như thế này? Rõ ràng là trộm, là cướp...

Còn chưa nói hết, cô gái áo xanh đã túm lấy lưng áo ông ta đẩy sang một bên, cười nói:

- Lão hoà thượng, tôi mời ông uống rượu, được không?

Cửu Như dò xét nàng ta một lúc rồi lắc đầu cười nói:

- Cô bé con, ngươi phải chăng cũng giống tên hoàng tử triều Nguyên kia, có mưu đồ gì? Có chuyện phải nói trước, rượu thì vẫn uống nhưng hoà thượng ta không đời nào nghe theo lời ngươi.

Cô gái áo xanh mắng:

- Ông vừa già vừa xấu, quỷ mới có mưu đồ với ông! Chỉ là thấy ông thèm đến đáng thương!

Cửu Như nhướng đôi lông mày trắng, cười lớn nói:

- Tuyệt vời! Tuyệt vời! Có câu nói này của ngươi, hoà thượng không uống không được rồi!

Cô gái áo xanh đổi giận thành vui, nói:

- Hoà thượng nhà ông, được chút lợi lộc còn ra vẻ ta đây, làm như ta ép ông uống không bằng.

Cửu Như cười nói :

- Được, được, coi như hoà thượng ta bắt nạt ngươi!

Cô gái áo xanh nghiêm mặt nói:

- Người mà ta muốn mời thì không uống cũng phải uống, còn người ta không muốn mời ư, có đánh ta, giết ta thì ta cũng không mời hắn!

Nói xong thì liếc Lương Tiêu một cái, khóe miệng có vẻ cười nhạt.

GHI CHÚ:

1. Đây là bài Thơ là "Phong Kiều Dạ Bạc", là một bài Đường thi rất nổi tiếng. Nguồn gốc bài này là do Trương Kế đi thi bị trượt, chán nản quay về, nửa đêm ko ngủ được, nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn rồi làm thành bài thơ này, cũng vì vậy mà thành nổi tiếng. Nguyên tác như sau:

Phong Kiều Dạ Bạc (Đêm đậu thuyền ở bến Phong Kiều)

Lạc nguyệt ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn San Tự

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền

Dịch:

Trăng tà bóng quạ kêu sương

Lửa chài cây bến sầu vương giấc hồ

Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San

(Bản dịch của Tản Đà)

Quạ kêu, trăng lặn, sương rơi

Lửa chài, cây bãi, đối người nằm co

Con thuyền đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San

(Bản dịch của Trần trọng Kim)

Cám ơn bác shrek_coi đã cung cấp thông tin về bài thơ Phong Kiều Dạ Bạc

55. -

Cửu Như gật đầu nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Cô bé con nói đúng lắm, hoà thượng vừa nãy là ra vẻ.

Cô gái áo xanh mỉm cười nói:

- Hoà thượng ông hào khí ngút trời, bản cô nương rất thích, bất kể thế nào cũng phải mời ông uống mấy vò.

Nói xong từ trong ngực áo ra một túi tiền, mở túi ra bên trong châu ngọc lấp lánh chói mắt. Cửu Như khen ngợi:

- Cô bé con nhiều tiền thật!

Cô gái áo xanh cười nói:

- Hoà thượng, ta phải nói trước, số tiền này là ta đi ăn trộm được, ông có dám uống không?

Cửu Như ngây người ra, nhíu mày nói:

- Cô bé con ngày càng thú vị đấy. Không sao, không sao, hoà thượng lừa già dối trẻ không gì là không làm. Cho dù đó là vàng trộm được, bạc cướp được nhưng hễ có rượu thì cứ uống sợ gì.

Cô nương mặc áo xanh nghe vậy cười khanh khách, chỉ có điều cô ta đội chiếc nón lá nên mọi người tự hận kém phúc, không được nhìn gương mặt tươi cười của người đẹp. Lại thấy cô ta đưa cho chủ quán một thỏi vàng, yêu kiều nói:

- Lấy mười vò rượu "Lão thái bà" đến đây.

Chủ quán ngây người ra nói:

- Rượu lão thái bà?

Tên tiểu nhị đứng bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Chính... chính là... rượu Ngũ... ngũ mỹ nhân.

Chủ quán hồi lâu mới nghĩ ra, vội vàng đi lấy. Cô gái áo xanh cười nói:

- Hoà thượng, chúng ta vào uống thôi.

Lương Tiêu sớm đã giận xanh mặt, lạnh giọng nói:

- Nha đầu trộm cắp, ngươi ức hiếp người quá vậy? Lấy trộm tiền của ta đi mời khách, người không sợ mất thể diện sao?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Đồ keo kiệt, ta mời khách, ngươi chi tiền, coi như là đã nể mặt ngươi rồi.

Cửu Như thấy kì lạ nói:

- Hóa ra người bị trộm cũng ở đây. Cô bé con, ngươi bị bắt tận tay, chắc là chân tay không đủ nhanh nhẹn rồi!

Cô gái áo xanh nói:

- Vậy thì đã làm sao? Ta trộm tiền mời khách uống rượu cũng còn hơn là để ngươi đi phung phí cho đám kĩ nữ?

Cửu Như gật đầu nói:

- Nói rất đúng, nói rất hay, nói đến ếch cũng phải khóc hu hu.

Lương Tiêu định phản bác lại nhưng lại nhẫn nhịn được. Hắn tuy dễ nổi nóng nhưng lại là người coi thường tiền bạc, trọng nghĩa khí. Nói hắn keo kiệt quả thật là sai lầm. Lương Tiêu sớm đã nhìn thấy phong thái, võ công của lão hoà thượng này, vô cùng bái phục, ngoài miệng tuy không nói ra nhưng đã có lòng kết giao,

thầm nghĩ: "Cho dù cô không mời ông ta, ta nếu có tiền cũng sẽ mời ông ấy uống mấy chén." Nghĩ đến đây bèn nói:

- Cũng được, nha đầu trộm cắp, các ngươi uống rượu xong, chúng ta sẽ lại tiếp tục tranh cãi.

Cô gái áo xanh vốn nghĩ Lương Tiêu bị nhục mạ như thế nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, đánh nhau một trận to với mình. Không ngờ tiểu tử này lại tuyệt không hề tức giận, thật là nằm ngoài dự tính, nhất thời cô ta nhìn Lương Tiêu, mặt đầy vẻ nghi ngờ: "Chẳng lẽ tiểu tử này sợ võ công của lão hoà thượng nên mới không dám ra tay, hừ, sợ kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu, đúng là đồ vô dụng.

Trong lòng liền vô cùng coi thường hắn. Bỗng nghe Cửu Như nói:

- Tiểu cô nương, chỗ rượu này rốt cuộc có uống không?

Cô gái áo xanh liếc nhìn Lương Tiêu, cười nhạt nói:

- Đương nhiên phải uống rồi, không uống thì thật là uổng phí.

Nói xong liền cùng Cửu Như sóng vai tiến vào "Quán say không về". Lương Tiêu đang định bước vào, Minh Quy nói:

- Thôi bỏ đi, "Đại Kim Cương Thần Lực" của lão hoà thượng đó khắp thiên hạ khó tìm được đối thủ, một trăm người như ngươi cũng không đấu được với ông ta.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Ta không động thủ với bọn họ, nhìn thôi cũng không được sao?

Liền gạt tay lão ra, bước vào tửu lầu. Minh Quy chỉ đành vào theo, đã thấy Cửu Như đem chiếc chuông đồng đặt giữa đường rồi cùng cô gái áo xanh mỗi người ôm một vò rượu "Ngũ mỹ nhân" ngồi xuống đối diện nhau. Còn đám người do nam tử áo lam dẫn đầu đã không còn thấy đâu nữa, chắc đã lợi dụng lúc hỗn loạn bỏ đi rồi, bỏ lại hai chiếc bàn bát tiên trống. Lương Tiêu liền cùng Minh Quy tiến tới ngồi xuống một bàn trong đó.

Cô gái áo xanh đập vỡ bùn bịt nắp vò rượu, cười nói:

- Hoà thượng, ta là chủ, xin uống trước.

Rồi đưa vò rượu lên cái miệng nhỏ nhắn, ừng ực một hơi uống cạn, quệt rượu bên mép cười nói:

- Ta uống hết rồi...

Còn chưa dứt lời đã chợt ngây ra, chỉ thấy Cửu Như trước mặt đã bỏ xuống hai vò rượu không. Cô gái áo xanh cười nói:

- Hảo hoà thượng! Ông thật biết uống!

Hứng thú uống rượu liền nổi lên, bỏ chiếc mũ lá xuống bên cạnh, hai má trắng như tuyết như ngọc ửng lên màu hồng như hoa đào, càng thêm phần kiều diễm. Cửu Như lại mở thêm một vò rượu, cười nói:

- Cô bé con đẹp lắm, nhưng bản lĩnh uống rượu à? Còn lâu mới bì kịp hòa thượng!

Cô gái áo xanh không phục nói:

- Từ chân núi Thiên Sơn trở xuống, xưa nay làm gì có ai uống hơn được ta?

Nói rồi cũng cầm lên một vò rượu.

Cửu Như cười nói:

- Chậm đã, có rượu mà không có thịt thì giống như tướng soái không có binh lính, không thể thành đại sự.

Cô gái áo xanh nói:

- Hoà thượng muốn ăn thịt thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải lòng vòng?

Liền hướng về phía chủ quán nói:

- Chủ quán, nướng nguyên một con dê mang ra đây!

Cửu Như cười nói:

- Nướng cả con dê! Sảng khoái, sảng khoái.

Liền đem vò rượu trong tay uống cạn rồi nói:

- Cô bé con, ăn rồi uống rồi mà vẫn chưa hỏi tên của ngươi!

Cô gái áo xanh mỉm cười nói:

- Ta họ Liễu.

Cửu Như nhướng mày, ồ lên một tiếng.

Ông chủ quán thấy cơ hội làm ăn tới, vội gọi người nhanh tay làm việc. Không lâu sau, một con dê nướng thơm phức đã được đặt lên bàn, cô gái áo xanh liền đưa tay xé một miếng đưa vào miệng, khen ngợi:

- Con dê nướng này không giống với ở quê ta, cắn thấy giòn, nhai thấy mềm, ít gây hơn một chút, lại thơm ngon hơn một chút.

Chủ quán cũng cười theo nói:

- Đương nhiên rồi, lúc nướng dê dùng nhiệt độ không giống nhau, các loại mỡ gà, vịt, lợn, bò bôi lên cũng liên tục thay đổi, trong bụng của dê lại còn ướp cả dương mai, quế, mơ, đào khô mười hai loại mứt hoa quả.

Cô gái áo xanh nói:

- Thì ra cầu kì như vậy.

Cửu Như xé một cái chân dê, nhai nhồm nhoàm nói:

- Vẫn là đầu lưỡi con gái nhạy bén... hô hô, hoà thượng ta đây ăn không phát hiện những thứ đó.

Hai người cười nói vui vẻ, khoảng khắc đã uống hết số rượu đó. Cửu Như tay trái cầm vò rượu, tay phải nắm thịt dê, tay trái đưa lên tay phải hạ xuống rồi lại đến tay phải đưa lên tay trái hạ xuống, thật không thua gì mười người, ăn uống đều chiếm tới chín phần. Cô gái áo xanh trong lòng không phục, cố gắng uống hết hai vò rượu nặng, nhất thời hai má hồng rực, mắt hạnh mơ màng, miệng cười duyên dáng, xinh đẹp tuyệt vời.

Lúc này đột nhiên nghe ngoài cửa truyền vào tiếng quát tháo, hơn mười vị hoà thượng xông vào, người nào cũng cầm gậy gộc. Đi đầu là một vị lão tăng dáng vẻ lẫm liệt, nhìn cảnh tượng trong quán tức giận đến cả người phát run, đưa gậy chỉ vào Cửu Như nói:

- Nghiệt chướng, ngươi đến nghỉ chân lại còn ăn trộm chiếc chuông đồng trong chùa. Điều này chưa nói vội , ngươi lại còn ngồi đây uống rượu ăn thịt với nữ nhi, thanh quy giới luật của phật môn đã bị đồ yêu nghiệt nhà ngươi huỷ hoại hết rồi.

Ông chủ quán rượu nhận ra đây chính là đại sư Hoằng Ngộ, trụ trì chùa Hàn Sơn, vội vàng tiến tới nhưng chưa kịp giải thích gì đã bị lão hoà thượng một chưởng tát ngã, mắng nhiếc:

- Ngươi cũng thật là hoang đường, lại đi bán rượu thịt cho người xuất gia, khiến cho phật tổ ở nơi Tây Thiên cũng phải xấu hổ?

Nói xong liền vung mạnh cây gậy đánh về phía Cửu Như.

Cửu Như tránh cây gậy đánh tới, đứng thẳng dậy, chúng tăng vung côn múa gậy bao vây lấy ông ta. Cửu Như cười nói:

- Hoằng Ngộ, ngươi mở miệng là nói Phật Tổ, vậy Phật ở đâu? Tổ ở chỗ nào?

Hoằng Ngộ ngây người ra, cao giọng nói:

- Phật ở lục dương trên đỉnh đầu ngươi, Tổ ở chỗ giữa hai mắt của ngươi! Phật phát ra sấm sét, bổ tung lòng dạ ngu dốt như đá sỏi của ngươi, Tổ phát ra kim quang, đâm nát con mắt mê muội của ngươi!

Cửu Như cười nhạt nói:

- Ta thấy ngươi mới là đồ đầu óc ngu dốt, mắt mũi u mê!

Hoằng Ngộ tức giận nói:

- Ăn nói xằng bậy!

Cửu Như cười ha ha nói:

- Ngươi nhìn mà không thấy sao?

Hoằng Ngộ nói:

- Cái gì?

Cửu Như chỉ chỉ vào mũi, cười nói:

- Ngươi nghĩ không ra à?

Hoằng Ngộ lại ngây người ra nói:

- Cái gì?

Cửu Như ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Tương lai không có tổ, quá khứ không phải phật, đông đảo chúng sinh đều chấp nhặt trong lưới mê. Phật là cái gì? Tổ là cái gì? Tổ chính là ta, ta chính là Phật.

Ba mươi hai chữ đó, mỗi chữ đều giống như một tiếng chuông đồng vang rền chấn động tới tận lòng người. Hoằng Ngộ giống như bị đánh một gậy nhớ đời, đứng ngây ra đó rồi rít giọng kêu lên:

- Cuồng tăng khá lắm, ăn nói hàm hồ, ngươi ăn trộm chuông đồng, lừa lấy rượu uống, ngươi có tư cách gì mà tự xưng là Phật Tổ chứ?

Cửu Như cười lớn, giơ cây gậy gỗ mun ra nhấc chiếc chuông đồng lên, rảo bước đi ra khỏi cửa. Hai vị hoà thượng vung gậy đánh tới, hai cây gậy gỗ đánh lên người Cửu Như tức thì gãy thành bốn đoạn.

Cửu Như gõ một cái vào chuông lớn, ngửa mặt cười dài, tiếng cười tiếng chuông kết hợp với nhau như giao long bay lượn xông thẳng lên trời. Chỉ nghe tiếng ông ta sang sảng đọc:

- Ẩm bãi Thái Hồ vạn khoảnh tửu, cửu thiên do văn đề hồ hương

Tuý ngọa hồng trần thân tự tại, tiếu khán chinh hồng thành nhất hành

Thâu liễu càn khôn hung trung lưu, phiến đắc chân như tụ lí tàng

Ma ha Ban nhược ba la mật, na quản thế nhân thuyết đoản trường

(Giải thích:

Chân như: bản thể của vũ trụ

Ma ha bàn nhược ba la mật: tiếng phạn, chỉ "có tài năng sẽ tới được đích")

(Tạm dịch:

Uống hết vạn vò rượu Thái Hồ, chín ngày vẫn còn hương Niết bàn.

Say giữa trần đời thân tự tại, cười ngắm chim hồng bay thành hàng.

Trộm lấy càn khôn trong trí tuệ, lừa được nơi tàng trữ Chân như.

Có tài năng sẽ tới được đích, lo gì người đời nói chê bai)

Quần tăng đuổi theo, nhưng Cưu Như bước nhanh như gió, chốc lát đã không thấy bóng dáng nữa. Hoằng Ngộ hồi lâu suy nghĩ về những lời Cửu Như vừa nói, trong đầu chợt lóe lên, bất giác ồ lên một tiếng, thầm nghĩ: "Hoà thượng đó giả ngây giả ngô nhưng mỗi câu nói đều vô cùng thâm thuý và sâu sắc, đó chẳng phải

là điểm quan trọng để phá vỡ u mê trong lòng ta hay sao?" Nghĩ đi nghĩ lại tự thấy rằng nếu không hỏi được Cửu Như cho rõ ràng thì đời này làm hoà thượng cũng uổng phí, liền lập tức kêu lớn:

- Đuổi theo, mau đuổi theo!

Rồi vội vàng đuổi theo, đám hoà thượng chỉ cho rằng ông ta muốn đòi lại chuông đồng nên cũng đồng loạt vác gậy hùng hục đuổi theo.

Lương Tiêu thấy lão hoà thượng đã đi mất tăm liền đứng dậy đến trước mặt cô gái áo xanh, cười nhạt nói:

- Trợ thủ của cô đi rồi, xem lần này ai tới cứu cô?

Cô gái áo xanh lấy tay chống má, nghe hắn nói cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên. Lương Tiêu cho rằng cô ta coi thường mình, vung tay nói:

- Nói với ngươi đó! Ngươi sao không nhìn người?

Cô gái áo xanh gục đầu vào vai, lảo đảo suýt ngã lăn ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt say rượu lờ đờ, vẻ mặt kiều diễm như hoa đào đang nở, uốn người đứng dậy lè nhè nói:

- Tiểu... tiểu sắc quỷ... ừm... ngươi... ngươi... muốn chết à?

Lương Tiêu cau mày, đưa tay ra kéo cô ta. Hắn tính rất kĩ, trảo đó có sáu bảy hậu chước, đảm bảo cô gái áo xanh hết đường chạy thoát. Nhưng không ngờ rằng trảo đó lại nghiễm nhiên túm thẳng được cánh tay cô gái áo xanh, bao nhiêu biến hóa vô cùng đằng sau một chút cũng không dùng tới. Trong lúc Lương Tiêu giật mình thì đã cảm thấy cô gái áo xanh thuận thế ngã vào lòng mình, Lương Tiêu sợ cô ta giả trá liền vội vàng tránh ra, không ngờ cô gái áo xanh thân hình mềm nhũn, ẻo lả nép vào ngực hắn không hề nhúc nhích.

56. -

Lương Tiêu quẫn bách, lắc lắc cô gái nói:

- Này, nha đầu, cô làm sao thế? Mau tỉnh dậy đi, chúng ta đấu ba trăm hiệp! Này! Có nghe gì không hả... trời... cô ngủ thật à...

Mặc cho hắn có quát mắng thế nào thì cô gái áo xanh vẫn cứ ngủ gục trong lòng hắn, má ngọc ửng hồng, đôi mắt nhắm chặt, lông mi cong dài đen nhánh, hai hàng lông mày hiện lên chút gì đó muộn phiền.

Minh Quy đứng dậy mỉm cười nói:

- Tiểu nha đầu này đúng là không biết nặng nhẹ, loại rượu hàng trăm năm này có thể tuỳ tiện uống được sao? Mỹ nhân tất nhiên ai cũng yêu thích, nhưng cũng rất có thể làm tổn hại thân thể. Rượu "Ngũ mỹ nhân" uống vào thì dễ nhưng dư vị rất mạnh. Lão hoà thượng thần công tuyệt thế tự có cách hoá giải, hắc, tiểu nha đầu này có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đấu rượu với ông ta?

Mặt lão đầy vẻ vui mừng trên tai nạn của người khác. Lương Tiêu dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn cô gái áo xanh, chỉ thấy cô ta lúc say trông thật đáng yêu, khiến cho người ta phải động lòng, bất giác thầm nghĩ: "Con bé này thật cũng rất dễ nhìn, hừ, bất quá dễ nhìn hay không cũng chẳng liên quan gì tới ta cả." Hắn còn đang lưỡng lự không biết nên quyết định như thế nào, bỗng nghe thấy Minh Quy cười khẩy nói:

- Lương Tiêu à, vốn là anh hùng yêu mỹ nhân, con bé này nhan sắc tuyệt trần, đúng là rất hợp với ngươi!

Lương Tiêu ngẩn ra, mặt đỏ bừng mắng bâng quơ một câu rồi bước ra khỏi cửa, đưa tay dắt ngựa. Có lẽ do nhìn thấy Lương Tiêu ôm chủ nhân mình trong lòng cho nên con ngựa Yên Chi vô cùng ngoan ngoãn, đi theo sau hắn. Lương Tiêu mặc dù rất ghét cô gái mặc áo xanh này nhưng lại vô cùng thích con ngựa này, không kìm được liền đưa tay ra vuốt ve con ngựa. Lần thứ nhất con Yên Chi còn nghiêng người tránh né, nhưng lần thứ hai phát hiện Lương Tiêu không hề có ác ý thì nó không tránh nữa, mặc cho hắn vuốt ve bộ lông mềm mại như gấm.

Lương Tiêu thích thú vô cùng, vốn muốn cưỡi lên trên lưng ngựa thử coi, nhưng thấy nó ngẩng đầu duỗi chân bộ dạng phi phàm, bất giác thầm nghĩ: "Nó kiêu ngạo như thế, cưỡi lên lưng chẳng phải là làm nhục nó sao!" Liền hết sức nhẫn nhịn không cưỡi nữa.

Minh Quy nhìn thấy bộ dạng khổ sở của hắn, chỉ cho rằng hắn đã thích sắc đẹp của cô gái áo xanh, không kìm thầm mừng rỡ: "Hay lắm, tiểu tử này này đã có tình ý với con nha đầu kia, hắc hắc, lão tử trước dùng ra chút thủ đoạn khiến cho các ngươi tình cảm mặn nồng không thể xa rời, sau đó lão tử sẽ bắt con nha đầu làm con tin. Hừ, tiểu tử nhà ngươi khi đang yêu đương cuồng nhiệt, bị ta ép buộc như vậy thì còn điều gì mà không nói ra chứ!"

Lương Tiêu và Minh Quy sử dụng khinh công đến một nơi ít người qua lại thì mới dừng chân. Minh Quy chỉ về phía xa, nói:

- Đằng kia có một khách sạn, chính hợp để nghỉ ngơi.

Lương Tiêu ậm ừ một tiếng, Minh Quy lại cười nói:

- Con bé này uống những ba vò rượu trăm năm, say rất nặng, ngươi hãy đưa nó vào khách sạn trước, ta đi mua chút thuốc cho cô ta uống cho tỉnh rượu.

Lương Tiêu nhìn lão vô cùng nghi hoặc: "Lão hồ ly đột nhiên tỏ ra ân cần, có vẻ rất không ổn." Minh Quy hiểu ý của hắn, cười nói:

- Không cần phải lo lắng, ta chẳng qua muốn sớm giúp ngươi giải quyết việc này, chúng ta còn sớm khởi hành cùng nhau mưu đại sự!

Lương Tiêu đối với hai chữ "đại sự" của lão chẳng có chút hứng thú gì, nhưng cô gái áo xanh ở trong lòng mình cứ liên tục cựa quậy thật khiến người ta chẳng thích thú gì. Hắn vốn còn chưa phương trưởng, ôm một cô gái xinh đẹp say khướt thế này bất giác máu chảy càng nhanh, mồ hôi toát ra cả người, nghe nói vậy cũng không nghĩ nhiều, liền đi về phía khách sạn.

Minh Quy nhìn theo bóng Lương Tiêu khẽ cười nhạt, quay người bước đi, tới một hiệu thuốc trên phố gọi lấy mấy vị thuốc. Lang trung vô cùng nghi hoặc, không bốc thuốc mà nhỏ giọng hỏi:

- Khách quan, tha cho lão mạo phạm, mấy vị thuốc này mà kết hợp với nhau sẽ tạo thành một loại xuân dược cực mạnh!

Minh Quy cười nhạt nói:

- Bảo ngươi bốc thuốc thì ngươi cứ bốc, lắm lời làm gì?

Lang trung luôn mồm vâng dạ, trong lòng thầm nghĩ: "Lão này người già nhưng lòng vẫn chưa già, cũng không sợ kiệt sức sao." Minh Quy lấy thuốc rồi bảo lang trung nghiền ra thành bột nhỏ, dùng giấy gói lại, đi trên đường không ngừng suy nghĩ dùng cách nào đánh thuốc, dùng cách nào để hai người đó gần gũi nhau, lại làm cách nào bắt cóc nha đầu kia làm con tin ép cho Lương Tiêu phải nói ra bí quyết võ công. Lão càng nghĩ càng thấy đắc ý, không kìm được ha ha cười lớn, không ngờ tiếng cười chưa dứt đã nghe có người hừ lạnh nói:

- Minh huynh có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Minh Quy cả người run lên, quay đầu lại cười nói:

- Tần lão đệ đúng là đã không ngại gian khổ, lại có thể một mạch truy đuổi đến tận Tô Châu này!

Quả thật thấy Tần Bá Phù đứng cách đó năm trượng, cười nhạt nói:

- Lương Tiêu đâu?

Minh Quy cười ha hả, ánh mắt hiện lên vẻ chế nhạo, nói:

- Người thì không có, nhưng xương trắng thì có một bộ! Ngươi có lấy không?

Tần Bá Phù tức muốn nổ mắt, gầm lớn một tiếng, loáng một cái đã thấy song chưởng đánh tới, Minh Quy một chưởng đón đỡ. Chưởng lực hai người tiếp xúc, thân mình Minh Quy chấn động mãnh liệt, bay lên mấy trượng. Tần Bá Phù không ngờ lão yếu như vậy, hơi ngẩn ra rồi lập tức tỉnh ngộ: "Tên tặc tử gian trá, lại mượn chưởng lực của lão phu để bỏ chạy?" Minh Quy mượn thế nhảy lên nóc lầu, bỗng cảm thấy bên mình nổi kình phong, trong lòng kinh hãi liền xoay người tiếp một chưởng, chỉ cảm thấy kình lực của đối phương

vô cùng trầm ổn như một ngọn núi, liền liếc mắt nhìn qua thì thấy Hoa Thanh Uyên sắc mặt xanh xám, quát lên:

- Ngươi... ngươi thật đã giết Tiêu nhi, hôm nay nếu không giết ngươi thì đạo trời khó tha.

Vù vù vù đánh liền sáu chưởng, đều là trong lúc giận dữ mà đánh ra nên uy lực vô cùng mạnh mẽ. Minh Quy liên tục lùi lại, khó khăn lắm mới có thể đứng vững rồi phản công chút ít. Hai người võ công hơn kém không nhiều, trên nóc nhà lúc tiến lúc lùi, đánh đến khó phân thắng bại.

Tần Bá Phù cũng nhảy lên trên mái nhà, hắn tôn trọng thân phận của Hoa Thanh Uyên nên chỉ đứng cạnh giữ trận. Đấu được gần hai mươi chiêu, Minh Quy ha ha cười lớn, đánh ra một chưởng. Hoa Thanh Uyên đang định hoá giải thì tay trái Minh Quy vung lên, đem bột xuân dược ném thẳng tới trước mặt ông. Hoa Thanh Uyên biết lão ta là kẻ gian trá, sợ rằng đây là thứ phấn độc nên nín thở lùi lại. Tần Bá Phù nhìn thấy Minh Quy đánh lén hại người nên cũng không để ý đến quy tắc nữa, quát lớn một tiếng rồi múa chưởng tấn công. Minh Quy lấy chân móc, mấy viên ngói xanh bắn tới hắn, nhưng "Cự Linh huyền công" quả vô cùng lợi hại, ngói bay đến nửa chừng bị chưởng phong của Tần Bá Phù bức tới nghiễm nhiên bay ngược trở lại. Minh Quy hoảng hốt tránh qua, ngẫu nhiên đúng lúc Hoa Thanh Uyên xông tới biến thành nghênh đón đám ngói đó. Hoa Thanh Uyên đành phải đối mặt với đám ngói, Hoa Thanh Uyên chỉ đành vung chưởng đánh bật ra. Minh Quy thấy cơ hội liền luồn đi bên người ông, tiện thế còn tung ra một chưởng đánh về phía Hoa Thanh Uyên. Hoa Thanh Uyên phía trước đối đầu với gạch ngói, phía sau có chưởng lực của Minh Quy, nhất thời bị làm cho chân tay rối loạn.

Minh Quy vừa thoát thân liền toàn lực sử dụng khinh công, chui vào tận cùng của con ngõ nhỏ. Tần Bá Phù, Hoa Thanh Uyên cố gắng đuổi theo, ba người kẻ chạy người đuổi trong thành Tô Châu. Minh Quy lợi dụng địa thế, liên tục dùng mánh khóe khiến Hoa, Tần hai người đuổi hết nửa giờ mà vẫn không bắt được. Tần Bá Phù nổi giận, đem gạch đá bên đường đập nát vụn. Hoa Thanh Uyên tuy biết Lương Tiêu lành ít dữ nhiều nhưng trước sau vẫn còn một tia hy vọng, vì vậy mới quên mình ngàn dặm đuổi theo. Không ngờ trời cao vô tình, Lương Tiêu cuối cùng đã bị hại, nhất thời ông cảm thấy trong lòng chua xót nguội lạnh, đấm vào tường đất ven đường, rơi lệ lẩm nhẩm đọc:

- Vận trù cùng cơ, nan đoạn kỉ kì

Khuất chỉ thông thần, bất tri vong niên

Thượng thương thất thông, đố nhĩ kì tài

Cô hồn phiêu diêu, an sở quy y

Thế sự điên đảo, phu phục hà cực...

(Tạm dịch:

Tính toán mọi việc, khó tính việc mình;

Bói toán thần diệu, không biết ngày tàn;

Trời cao câm điếc, đố kỵ người tài;

Cô hồn phiêu bạt, yên về chốn cũ;

Việc đời điên đảo, báo thù khó sao...)

Ông còn chưa đọc hết nước mắt đã như mưa, nói không thành tiếng, mặc cho trên phố đông người cùng không thèm để ý tới.

Tần Bá Phù trong lòng cũng thảm khốc, nhưng bản tính hắn cứng cỏi, khoé mắt hơi cay đã kịp kìm chế lại, vỗ vỗ vai Hoa Thanh Uyên, thở dài nói:

- Thanh Uyên, khóc thì có tác dụng gì? Kế sách hiện giờ chính là tìm tên gian tặc đó, báo thù rửa hận cho Lương Tiêu mới đúng!

Hoa Thanh Uyên nghe vậy nghiến răng gật đầu nói:

- Tần huynh nói đúng lắm, chúng ta lại truy tìm tên gian tặc đó!

Hai người trong lòng bừng bừng lửa hận, một mạch truy lùng.

Minh Quy thoát được hai người, trong lòng biết rằng cao thủ của Thiên Cơ cung tất sẽ lần lượt tới đây, bất giác thầm than xúi quẩy. Chạy một vòng lớn về tới khác sạn, chuẩn bị kéo Lương Tiêu chạy trốn, ai ngờ còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng kêu gào, từ xa nhìn tới chỉ thấy chỗ khách sạn đó khói lửa ngút trời, người chạy ra chạy vào đều tới ven hồ lấy nước cứu lửa. Minh Quy nhìn tới trợn mắt há miệng, chỉ sợ Hoa, Tần hai người cũng bị hỏa hoạn kéo tới, liền vội co đầu quay đi, thầm nghĩ: "Trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, cũng chẳng thể để ý đến thằng nhóc ấy nữa." Lão là người quyết đoán, nói là làm, liền một mạch trốn ra khỏi thành Cô Tô đi thẳng lên phía bắc.

57. -

Lại nói tới Lương Tiêu ôm cô gái áo xanh, gọi một gian phòng rồi đặt cô gái áo xanh xuống giường, lại kêu tiểu nhị mang nước nóng tới. Sau khi rửa mặt, hắn nhất thời cảm thấy buồn chán vô vị liền ngồi cạnh cửa sổ, nghĩ tới tình hình lúc ôm cô gái áo xanh, chỉ thấy tim đập nhanh dần, hai tai nóng bừng, không ngừng liếc mắt nhìn trộm cô gái đang nằm trên giường.

Sau một lúc lâu, Minh Quy rốt cuộc vẫn không thấy quay lại. Bỗng thấy bên chiếc cầu vòm nhỏ bằng đá đằng xa có một con ngựa hoàng phiêu đang phi tới, trên lưng là một ông lão râu dài, khoảng năm mươi tuổi, eo đeo bảo kiếm, lưng mang theo một chiếc cung khảm bạc. Ông ta nhìn về phía bên này liền lộ vẻ kinh ngạc, đột nhiên rút lấy một mũi tên, dùng lửa đốt lên, rồi tay cầm cung bạc, kéo thì như trẻ nằm co, buông thì như mặt trăng đầy, chỉ nghe một tiếng rít to, mũi tên lửa xuyên phá không khí, trong không gian hình thành một ngọn lửa màu lục. Lương Tiêu cảm thấy vô cùng thích thú, thầm nghĩ:

Xin được ông ta một mũi tên để xem chơi, chắc là không tồi!"

Ông lão sau khi bắn đi một mũi tên lại tiếp tục rút ra một mũi tên bình thường khác, giương cung lắp tên, lần này là nhằm vào con ngựa Yên Chi đang đứng ở trước cửa khách sạn. Lương Tiêu vô cùng kinh hãi, chỉ nghe vù một tiếng mũi tên của ông lão râu dài đã rời khỏi dây cung. Lương Tiêu trong lúc cuống quýt liền ném chén trà đi vừa trúng ngay vào mũi tên dài. Mũi tên rơi xuống đất, ông già ngẩng đầu nhìn tới thì thấy Lương Tiêu tung mình nhảy xuống, thuận tay nhặt mũi tên lên nói:

- Trả lại cho ông.

Mũi tên bay về phía ông già râu dài, ông ta đưa cung gạt đi, chỉ trong chớp mắt đó Lương Tiêu đã thu mình lao tới trước đầu ngựa của ông ta, một chiêu "Hy Hoà ngự nhật" trong "Đại thần cảnh" tung mình đá tới. Ông già đó cũng không chậm trễ, rời khỏi bàn đạp luồn xuống dưới bụng ngựa đá lại Lương Tiêu. Lương Tiêu tránh khỏi cước đó, thân mình nghiêng đi, xoáy vào cổ đối phương. Ông già đột nhiên lại trở lại yên ngựa, giậm chân đá xuống. Nhất thời hai người xoay quanh con ngựa hoàng phiêu, lên lên xuống xuống đấu khoảng sáu bảy chiêu, Lương Tiêu không chiếm được một chút thượng phong nào, trong lòng kinh ngạc: "Kẻ này từ đâu tới? Ghê gớm thật!"

Đang định biến chiêu, đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên dồn dập. Lương Tiêu liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy ở phía đông mấy người cưỡi ngựa rầm rập phi tới, người đi đầu vang giọng hét lên:

- Sở lão đại... nữ tặc đó ở đây không?

Ông già trả lời:

- Ngựa ở đây, còn người... ái ôi...

Hóa ra chỉ chút phân tâm thì trán đã bị chỉ phong của Lương Tiêu sượt qua, vội kêu lên:

- Tiểu tử nhúng tay vào...

Lương Tiêu nhân cơ hội nhảy ra, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy bốn phương tám hướng có hơn mười người hướng về phía này phi tới như gió. Sở lão đại thoát khỏi tình thế khó khăn liền lắc người lên ngựa, lắp một mũi tên vừa định bắn không ngờ thì không ngờ "băng" một tiếng dây cung đứt làm đôi. Ông ta kinh ngạc rồi chợt hiểu ra rằng Lương Tiêu trước lúc dời đi đã lấy móng tay cứa hỏng dây cung của lão.

Lương Tiêu thấy đám người khí thế hung hăng, đang cảm thấy kì lạ, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo rồi một người đàn bà mặc áo vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lao vào khách sạn. Lương Tiêu tung người nhảy tới, chụp về phía người đàn bà áo vàng, quát:

- Đi đâu?

Người đàn bà áo vàng xoay người đánh ra một chưởng chặn thế trảo của Lương Tiêu. Lương Tiêu nhìn kĩ thì đó là một người phụ nữ trung niên dáng vẻ xinh đẹp. Người phụ nữ xinh đẹp đó quát lên:

- Ngươi là ai?

Lương Tiêu lại cảm thấy giọng nói của bà ta rất quen, đột nhiên nhớ ra người này chính là người đàn bà được gọi là "Nhị Nương" ở bên sông Vận Hà. Lúc đó con trai bà ta bị thương không cách nào cứu chữa, bị chặt một chân, người đàn bà xinh đẹp này có lẽ là oán giận chưa dứt nên lúc này vẻ mặt rất mệt mỏi. Lương Tiêu đảo mắt, cười hì hì nói:

- Nhị Nương, cái chân bị chặt của lệnh lang ổn rồi chứ?

Việc Lôi Tinh bị chặt chân rất ít người biết, người đàn bà áo vàng đó trợn mắt há miệng, kinh ngạc nói:

- Ngươi... ngươi làm thế nào mà biết được?

Vừa nói thân hình vừa khựng lại. Lương Tiêu thừa cơ xông vào phòng trước, chụp lấy cô gái áo xanh trên giường nhấc lên, vừa định vượt cửa sổ bỏ chạy thì bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo, người đàn bà áo vàng đã như điện lao tới, trong tay có thêm một thanh trường kiếm, rít giọng giận dữ nói:

- Bỏ con khốn đó xuống!

Trường kiếm bay lượn, kiếm pháp tinh tế kì diệu, Lương Tiêu thật khổ sở vì không rảnh tay ứng chiến với kẻ địch, chỉ có thể hết tránh đông né tây. Tránh được không đến ba chiêu, bỗng nghe bức tường phía đông vang lên một tiếng nổ lớn. Bức tường đổ sập xuống, một người đàn ông to lớn như tháp sắt cưỡi ngựa xông vào, tay cầm một cây chùy sắt nặng khoảng mấy chục cân, hai sợi dây xích to tướng quấn lấy bắp thịt trên cánh tay, rít giọng nói:

- Nhị Nương, nữ tặc ở đâu?

Giọng nói ồm ồm, chính là "Lôi Đại Lang" đã tự tay chặt gẫy chân con trai mình bên dòng sông Vận Hà.

Người phụ nữ đang lo lắng vì Lương Tiêu quá nhanh nhẹn, bỗng thấy chồng tới thì mừng rỡ nói:

- Ở trên tay tiểu tử này!

Người đàn ông "A" lên một tiếng, chuỳ sắt quét một cái trên không, tường vách vỡ vụn, gạch ngói bay tứ tung. Lương Tiêu không dám ngạnh tiếp, liền dùng thế cá vượt long môn, đưa chân đạp lên chiếc xích sắt định mượn lực lao ra khỏi cửa. Người phụ nữ áo vàng đã sớm nhìn ra ý đồ của hắn, trường kiếm xé gió chặn tới. Cái tung người này của Lương Tiêu đã dùng hết sức lực, hai tay lại không rảnh rỗi, trong lúc cấp bách liền phì một tiếng phun một bãi nước bọt thẳng vào mặt người phụ nữ mặc áo vàng. Người phụ nữ áo vàng trước nay ưa sạch sẽ, mặc dù vô cùng tức giận nhưng cũng không thể không tạm thời tránh né sang một bên. Lương Tiêu tận dụng cơ hội này xông ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi cửa liền có hai người đàn ông tiến tới chặn đường. Lương Tiêu tung mình nhảy lên, giơ chân đá trong không khí, giống như đang lao nhanh trong cơn điên cuồng nhưng đó lại là chiêu "Tiếp Dư cuồng ca", hai người kia không chống đỡ được, vội vàng lùi bước. Lương Tiêu có được khoảng trống liền vươn người tung cước đạp vào một ngọn giả sơn trong sân nhảy lên mái nhà, co chân đứng thẳng, thân hình đón gió đung đưa. Mọi người định xông lên đuổi theo nhưng đều bị hắn lấy chân đá cho gạch ngói bắn tung tóe, khiến những người liều mạng lao lên thi nhau bị đánh rơi xuống.

Tiếng rầm rầm vang lên, tường thủng phòng đổ, người đàn ông to lớn kéo ngựa ra khỏi phòng, mắng nhiếc:

- Đồ nữ tặc.

Chuỳ sắt vung ra, tiếng rầm rầm vang lên không ngớt, căn phòng bị thần lực của ông ta đánh sập một mảng. Lương Tiêu tung người tránh né. Người đàn ông vừa định lại vung chùy, ai ngờ dây chuỳ bị xà nhà giữ lại,

ông ta kéo không ra liền tức giận ngoác miệng ra chửi bới. Lương Tiêu ha hả cười lớn. Lôi Đại Lang chửi mấy câu, đột nhiên gọi:

- Dùng "Hoả Lôi" bắt nó phải xuống.

Tiếng nói còn chưa dứt, đã thấy ba vật giống như ống pháo được ném tới vèo vèo. Lương Tiêu trong lòng biết tất có điều cổ quái liền vội vàng tránh né. Những ống pháo đó vừa chạm đất liền phát ra tiếng nổ như sấm, đẩy gạch ngói bắn tung tóe khiến căn phòng to lớn như thế bị bao trùm trong ngọn lửa bùng bùng.

Lương Tiêu vô cùng kinh hãi, vù vù lại có ba quả "Hoả Lôi" được ném tới, hắn vội vàng tung người nhảy ra, chỉ nghe sau lưng tiếng nổ liên tục vang lên, mảnh vụn bắn toé ra đập vào lưng đau đớn vô cùng. Nhìn xuống thì thấy sáu bảy người tay cầm đao kiếm đang nhảy tới. Lương Tiêu mất đi lợi thế về địa hình, lại đang ôm cô gái áo xanh tay nên tay chân không rảnh, lập tức kêu khổ không ngớt.

Đột nhiên nghe tiếng hí vang, một cái bóng trắng lao tới như bay, Lương Tiêu vô cùng vui mừng, cao giọng hét lên:

- Yên Chi.

Con ngựa Yên Chi phi tới như bay, bốn vó sải rộng, tung ra hai cú đá hậu. Nó thông minh nhanh nhẹn, sức mạnh vô cùng, đá ra rất mãnh liệt, không khác gì cao thủ võ công, những người kia lại tập trung chú ý hết lên người Lương Tiêu nên lập tức có mấy người không thận trọng bị ngựa đá trúng, biến thành hồ lô lăn long lóc trên mặt đất. Con ngựa Yên Chi mở ra một lối thoát, tới bên cạnh căn phòng đỡ lấy Lương Tiêu từ trên không nhảy xuống rồi quay vó chạy vào một con ngõ nhỏ. Nào ngờ chạy chưa đầy trăm thước liền thì đã bị một bức tường cao khoảng tám thước chặn đường. Lương Tiêu kinh hãi, định ghìm cương chuyển hướng nhưng con thấy Yên Chi vẫn cứ tung vó như bay, tuyệt không dừng lại, đột nhiên trong lòng máy động, nhắm mắt kêu lên:

- Yên Chi ngoan, ta tin tưởng ngươi mà.

Con ngựa Yên Chi hí dài một tiếng như đáp lời, phi tới trước bức tường cao liền đột nhiên tung người vượt qua khỏi bức tường, sau khi hạ xuống mặt đất cũng không hề không ngừng lại chút nào, lại tiếp tục buông vó chạy tiếp. Lương Tiêu mở mắt ra vui mừng nói:

- Ngựa ngoan, ngựa ngoan.

Tán thưởng không ngừng, lại quay đầu nhìn, chỉ thấy khói đen dày đặc bốc thẳng lên bầu trời, chính là phòng ốc bị "Hoả Lôi" bén lửa, lửa mượn thế gió bùng lên không thể nào dập tắt nổi.

Lương Tiêu âm thầm kinh hãi, thấy đằng xa phía trước đã là cổng thành, cổng thành đã treo cầu, không dưới mười người ngựa từ trước mặt xông đến. Lương Tiêu vừa định chuyển hướng thì bên trái lại có thêm năm người cưỡi ngựa, đằng sau, bên phải đều có người cưỡi ngựa bao vây đổ tới. Còn chưa kịp nghĩ lại, con ngựa Yên Chi lại không tránh không né, cứ chạy thẳng tới. Lương Tiêu kinh hãi, kêu lên:

- Ngựa ngoan, đừng ngu ngốc thế, phải đi về phía ít người.

Tiếng nói chưa dứt, con Yên Chi đã đi tới đầu cầu, khoảng cách giữa hai bên còn lại không đến mười trượng. Lương Tiêu khẽ nghiến răng, đem cô gái áo xanh đặt ngang trên mình ngựa, rút kiếm cầm ở tay, đang định nghênh địch, ai ngờ con Yên Chi trong lúc phi nhanh đột nhiên đứng thẳng người lên, "hí" một tiếng như vàng đá va chạm, vang vọng tới trời xanh. Phải biết được nó vốn là con đứng đầu trong đám ngựa hoang ở phía bắc núi Thiên Sơn, sau đó được sư phụ của cô gái áo xanh dùng hết cách mới thu phục được. Con ngựa này bản tính hung dữ, có thể đánh nhau với cả hổ báo, những con ngựa bình thường khác đều sợ nó vô cùng, trong tiếng hí vừa rồi của nó đã thể hiện ra thần uy trấn áp ngàn vạn con ngựa khác. Mười con tuấn mã đối diện nghe thấy tiếng hí đột nhiên tứ tán, lắc đầu ngoáy đuôi, bỏ chạy thục mạng. Đám kỵ sĩ ghìm cương giữ ngựa, ghìm đến nỗi mồm ngựa chảy máu vẫn không cách nào áp chế được. Một con ngựa thậm chí còn không biết gì nữa, đem theo chủ nhân ùm một tiếng lao thẳng xuống con sông bảo vệ xung quanh thành.

Lương Tiêu nhìn thấy nó oai phong như vậy, vừa kinh hãi ngạc nhiên vừa vui mừng yêu quý. Con Yên Chi đẩy lùi đám ngựa kia liền chạy vọt qua cầu. Đám người cưỡi ngựa trong lòng hiểu rõ nếu để cho con ngựa này chạy thoát thì có gọi người khắp thiên hạ cũng đừng mong đuổi kịp, liền vừa chạy như bay vừa theo Sở

lão đại thi nhau giương cung bắn tên. Nhất thời sau lưng Lương Tiêu tiếng tên bay rào rào như tiếng mưa xối.

Con Yên Chi cũng biết tình thế nguy hiểm, liền hết tránh phải né trái tung vó phi như bay. Nhưng người bắn cung đa phần là cao thủ nên vẫn bị một mũi tên bắn trúng chân sau. Mũi tên bắn trúng lại là mũi tên ba cạnh, khi bị trúng tên máu tươi sẽ theo miệng vết thương chảy mãi không thôi. Con Yên Chi đau đớn, hí dài một tiếng. Lương Tiêu trong lòng vô cùng lo lắng, bỗng nghe có người cao giọng kêu lên:

- Không được bắn, đã nói rồi, con ngựa này thuộc về ta.

Tiếng kêu càng ngày càng lớn, khi nói đến chứ "ta" thì đã như sấm nổ bên tai. Người đó vừa kêu dừng thì cơn mưa tên cũng lập tức kết thúc.

58. -

Lương Tiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông áo xanh rảo bước như bay, cách sau ngựa không tới sáu thước. Lương Tiêu ngả người xuất kiếm. Người đàn ông cười ha ha, chân không dừng bước, ngón tay phải đưa ra, đinh một tiếng đã điểm trúng vào sống kiếm. Lương Tiêu hổ khẩu tê dại, trường kiếm suýt rơi khỏi tay. Người kia một chiêu không đánh bay được bảo kiếm của Lương Tiêu liền kinh ngạc kêu í một tiếng, tay trái cũng không ngừng lại, chụp tới đuôi con ngựa Yên Chi.

Bỗng nghe con Yên Chi hí dài rồi lao vọt về phía trước, vượt lên trước hơn bốn trượng. Người kia chụp vào không khí liền co cẳng đuổi theo, nhưng chỉ thấy con Yên Chi khập khiễng từng bước mà vẫn nhanh nhẹn vô cùng, thoáng một cái đã cách xa hơn hai chục trượng. Người đàn ông áo xanh đuổi không kịp, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Kinh ngạc vì con ngựa quý này đã bị thương mà vẫn có thể chạy nhanh như vậy, mừng vì con bảo mã này dũng mãnh vô cùng, càng muốn nhanh chóng có được nó.

Con ngựa Yên Chi chạy bước thấp bước cao được mấy chục dặm, mắt thấy đã bỏ rơi truy binh, Lương Tiêu không đành lòng để nó lại tiếp tục chạy, liền ghé vào bên đường rút mũi tên ra, xé vạt áo buộc vết thương lại. Định thần xem kỹ thấy trên mũi tên có khắc một chữ "Sở", bất giác đưa mắt nhìn cô gái đang nằm trên lưng ngựa ngủ say như chết, thầm nghĩ: "Nữ tặc mà Lôi Đại Lang và Nhị Nương kia nói tới chẳng lẽ lại là cô ta sao?" Nghĩ đến thảm cảnh Lôi Tinh bị cha ruột chặt chân, bất giác suy nghĩ: "Tặc nha đầu này độc ác, bị kẻ thù đuổi bắt thật là đáng đời." Liền thở dài, đặt cô gái nằm nên lưng ngựa rồi lấy dây cương buộc chặt lại, nói:

- Ngựa ngoan, ta không lo nữa đâu, ngươi hãy mang theo chủ nhân của mình từ từ chạy thoát thân đi.

Nói xong quay người định đi thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng vó ngựa nhè nhẹ, thấy con Yên Chi vẫn đi đằng sau bèn nói:

- Ngựa ngoan, ta nói ta không lo cho các ngươi nữa là không lo cho nữa, nếu có trách thì hãy trách chủ nhân của ngươi lòng dạ không tốt, thủ đoạn tàn bạo, kéo đến bao nhiêu kẻ thù như vậy.

Nói xong lại quay đầu bước đi nhưng con Yên Chi vẫn cứ đi theo. Lương Tiêu đi nhanh nó cũng đi nhanh, Lương Tiêu đi chậm nó cũng đi chậm. Lương Tiêu mặt dài như cái phản, định quát đuổi nó đi, nhưng con Yên Chi vẫn cứ bướng bỉnh tiến lại gần, thở phì phì về phía hắn. Lương Tiêu lại mềm lòng, đưa tay vuốt ve bờm nó, lại liếc nhìn cô gái mặc áo xanh, bất giác tim đập nhanh dần, cười khổ nói:

- Ngựa ngoan, ta ở lại vậy, nhưng chỉ là nể mặt ngươi thôi, không liên quan tới việc của chủ nhân ngươi.

Liền xoay người đỡ cô gái đó lên, da thịt hai người lại một lần nữa cận kề nhau, cảm giác không giống như những lần trước, tim Lương Tiêu đập càng nhanh. Loại tình hình này từ trước tới nay chưa từng xảy ra, cho dù hắn là người thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không thể hiểu được sao lại có thể như vậy

Đi qua một khe núi nhỏ, phía trước mặt nước sương khói mịt mù, đây đã là Thái Hồ. Lương Tiêu đang định đi khỏi, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên rồi có người vui mừng nói:

- Ở đây rồi!

Lương Tiêu trốn tránh không kịp, quay lại nhìn thì thấy đó là một chàng trai nhỏ bé mặt mũi tuấn tú, đang giục ngựa đến gần, nhảy xuống ngựa cười nhạt rồi quát:

- Tiểu tử, ngươi là gì của con tiện nhân này! Hừ, con tiện nhân bị thương rồi, đúng là tự gây nghiệp chướng, không thể sống...

Giọng y trong trẻo, mồm miệng lanh lợi, nói liên tục như pháo nổ, thấy Lương Tiêu không đáp lời thì bất giác nói:

- Ngươi bị câm à? Bỏ nữ tặc xuống rồi cút đi thật xa.

Lương Tiêu lạnh nhạt không nói một lời, chàng trai nhỏ bé hai má ửng đỏ, cổ tay run run khó khăn đâm về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu một tay đỡ Liễu Oanh Oanh đang ở sau lưng, thấy kiếm đâm tới bỗng dùng một chưởng đánh trúng sống kiếm của chàng trai nhỏ bé. Chàng trai nhỏ bé mũi kiếm bị lệch đi, trước ngực bụng đều sơ hở, không khỏi sợ hãi thu kiếm lại, bảo vệ lấy toàn thân, đến lúc định thần nhìn lại thì thấy Lương Tiêu vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Y trong lòng càng tức giận, lại đâm tới một kiếm nữa, kiếm thế càng tàn độc hơn. Lương Tiêu nhìn thấy y đâm kiếm tới liền đánh ra một chưởng, lại đẩy bật trường kiếm đi. Chỉ trong khoảng khắc, chàng trai nhỏ bé như chớp chém ra năm kiếm đều bị Lương Tiêu vận chưởng một chiêu là đánh bật ra.

Khi chàng trai nhỏ bé dùng đến chiêu thứ sáu thì đã tức giận đến điên cuồng, không để ý đến chiêu thức gì nữa, đột nhiên người và kiếm hợp nhất, mạnh mẽ lao tới. Chiêu "Chưởng Vận Thiên Hạ" này của Lương Tiêu xuất phát từ "Tung Hoành Bài Hợp cảnh", gọi là "trị thiên hạ như múa bàn tay", chỗ kì diệu của chưởng pháp này là nhấc vật nặng như vật nhẹ, nhìn như tuỳ ý đánh ra mà thực chất lại vô cùng ảo diệu. Nếu như đối phó với cao thủ lợi hại thì cần phải kết hợp với thân pháp, tăng cường biến hoá, nhưng chàng trai nhỏ bé này võ công còn thua kém rất nhiều, vì vậy đứng yên cũng có thể phá được. Lúc này thấy chàng trai nhỏ bé vội vã liều mạng, Lương Tiêu mỉm cười sử dụng chiêu "Dịch Thu đầu tử", hai ngón tay trái giống như nhặt quân cờ, ấn xuống thân thanh kiếm. Dịch Thu chính là thần của cờ vây, một chỉ này hàm chứa đạo lý đánh cờ, ấn trúng vào chỗ ngắt quãng giữa lực mới và cũ của chàng trai nhỏ bé. Hổ khẩu chàng trai nhỏ bé đau nhói, trường kiếm rời tay bay mất. Lương Tiêu chợt đưa bàn tay phải chụp ra, túm được ngực của chàng trai nhỏ bé, nhưng lại cảm thấy mềm mại trơn tru chứ không giống bình thường, trong lòng không khỏi kinh ngạc, tay liền hơi nới lỏng ra. Chàng trai nhỏ bé nhân cơ hội liều chết giãy ra, "soạt" một tiếng, mấy lớp áo cùng bị xé rách, lại lộ ra một chiếc yếm thêu hoa màu hồng.

Lương Tiêu nhìn mà trong lòng chẳng hiểu gì cả, chàng trai nhỏ bé kia lại kêu thét lên một tiếng, mặt đỏ bừng bừng ôm lấy mặt lùi lại hai bước. Lương Tiêu đột nhiên hiểu ra, buột miệng kêu lên:

- Ối chà, thì ra ngươi là con gái.

Người con gái giả nam kia mặt đỏ bừng bừng, dùng vạt áo rách che ngực, bặm môi trợn mắt nhìn Lương Tiêu, nước mắt bắt đầu trào ra trên khoé mắt. Lương Tiêu còn định trêu thêm vài câu nữa, bỗng nghe tiếng hú dài từ phía đông truyền tới, rắn rỏi hùng hồn, sung mãn dào dạt. Thiếu nữ đó nghe tiếng hú liền quay đầu vui mừng nói:

- Ông ơi, mau tới đây!

Lương Tiêu nhìn thấy cô ta đầy mặt vui mừng thì chợt sinh ý xấu, cười nhạt nói:

- Mẹ ngươi đến cũng chẳng có tác dụng gì.

Nói rồi lại đưa tay túm lấy ngực áo cô gái. Cô gái bị hắn túm được một lần xấu hổ muốn chết, há lại có thể để hắn một lần nữa đạt được mục đích, liền quát mắng:

- Tiểu dâm tặc.

Một tay giữ lấy vạt áo, một tay ngăn cản trảo của Lương Tiêu. Không ngờ trảo đó của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, thấy cô ta toàn lực bảo vệ ngực, phần eo hoàn toàn sơ hở liền cười hì hì, búng tay điểm trúng trúng Khí Hải huyệt của cô gái. Cô gái mất hết sức lực, bị Lương Tiêu ôm chặt vào lòng.

Cứ như thế, Lương Tiêu lưng cõng giai nhân, tay ôm mỹ nữ, đổi lại là kẻ trêu hoa nhất định sẽ ngưỡng mộ hắn diễm phúc ngang trời. Nhưng Lương Tiêu thân đang gặp nguy hiểm, quả thực không có thời gian

hưởng thụ cảm giác ôm hương đỡ ngọc này, chỉ nhìn người ngựa từ bốn phía đổ dồn tới. Lương Tiêu thấy phía bắc ít người liền vội vàng rảo bước chạy như bay về phía đó. Dẫn đầu phía bắc chính là người phụ nữ mặc áo vàng, vừa thấy Lương Tiêu liền vô cùng tức giận, yêu kiều quát lên rồi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, múa kiếm đâm tới. Lương Tiêu cười hì hì, đưa thiếu nữ lên đón. Cách lấy người làm con tin ngặn chặn kẻ địch này là hắn học được từ Minh Quy.

Người phụ nữ áo vàng kiếm khí như cầu vồng khiến thiếu nữ kia da mặt đau đớn, kêu thét lên:

- Cô cô.

Mỹ phụ đó nhìn kỹ mặt mũi cô, không thể không thu hồi trường kiếm, kinh ngạc nói:

- Sở Uyển...

Còn chưa dứt lời, Lương Tiêu đã chạy thêm được hai trượng, phía trước có bốn người múa kiếm ngăn chặn, Lương Tiêu dùng Sở Uyển làm vũ khí, tiện tay múa loạn lên. Mọi người vô cùng kiêng dè, bốn thanh kiếm sáng rực kêu xoèn xoẹt chỉ dám múa may trước mặt mình, khiến Sở Uyển sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại, luôn mồm kêu thét. Người đàn bà áo vàng thấy vậy vội vàng xông lên, liên tục múa trường kiếm, chỉ nghe một tràng leng keng vang lên, bốn thanh kiếm đều bị bà ta đánh rơi xuống. Lương Tiêu cười nói:

- Cám ơn Nhị Nương.

Người đàn bà áo vàng "Phì" một tiếng, mắt hạnh trợn tròn. Lương Tiêu thấy người đến rất đông liền vỗ con ngựa Yên Chi, cười nói:

- Ngựa ngoan, lại vất vả chút nhé?

Liền tung người nhảy lên ngựa, con Yên Chi tung bốn vó, phi vào trong núi. Mọi người nghe được tin tức của người phụ nữ xinh đẹp đều biết Sở Uyển bị bắt làm tù binh, cũng không dám đuổi quá gấp, chỉ dám đi theo từ xa. Lương Tiêu dựa vào thế núi đảo một vòng, đi đến chiều tối. Hắn sợ vết thương của con Yên Chi xấu đi liền cõng Liễu Oanh Oanh xuống ngựa đi bộ. Sở Uyển bị đặt ngang trên lưng ngựa, tức muốn phát điên, dọc đường đi không ngừng chửi mắng "đồ súc vật, đồ vô lại". Lương Tiêu lúc đầu cũng chẳng thèm để ý tới, nhưng lúc này bớt căng thẳng, nghe vài câu liền nổi giận trợn mắt nhìn cô ta. Sở Uyển cũng không chịu kém, trợn đôi mắt to nhìn lại mắng:

- Tiểu dâm tặc.

Lương Tiêu nói:

- Được lắm, ngươi còn chửi thêm một câu thì cả quần của ngươi ta cũng xé đấy.

Sở Uyển bị hắn dọa chết khiếp, không dám nói gì nữa, khóe mắt lại bắt đầu rơi lệ. Lương Tiêu bình tĩnh lại dần, thầm nghĩ: "Ta ôm theo một con tặc nha đầu, đã phiền toái rồi, hiện giờ lại thêm một mạng nữa, chạy trốn càng khó khăn." Liền đỡ Sở Uyển xuống, giải huyệt đạo cho cô ta rồi quát:

- Biến đi mau.

Nói xong rảo bước bỏ đi. Sở Uyển ngây người ra, đột nhiên nghiến răng như đã hạ quyết định gì rồi chạy lên mấy bước kêu:

- Tiểu... tiểu tử, ừm, dừng lại! Ta có điều muốn nói.

Lương Tiêu cau mày nói:

- Vẫn muốn bị ăn đòn à?

Sở Uyển chạy lên trước mặt hắn, tay ngọc chống nạnh, mày liễu dựng ngược, gằn giọng nói:

- Ngươi sao lại thả ta?

Lương Tiêu thấy cô ta vừa được tự do đã lên mặt ngay thì vừa tức giận vừa buồn cười, nói:

- Cô xấu xí quá, miệng lại lắm điều, ai gặp phải cô thì kẻ đó gặp xúi quẩy. Sớm thả cô ra cho may mắn.

Sở Uyên hai má đỏ bừng, trợn mắt nhìn Liễu Oanh Oanh, cắn môi nói:

- Ai xấu, cô ta... cô ta xinh hơn ta bao nhiêu chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Nói đúng lắm, cô ta xinh hơn cô.

Sở Uyển vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng lại bị Lương Tiêu nói hẳn ra, trong lòng chua xót không chịu được, thất thanh mắng:

- Tiểu dâm... hừ, ngươi nói láo?

Cô ta vốn là cô gái trẻ xinh đẹp nhất trong gia tộc, ai ai cũng phải coi trọng, không ngờ lại thua Liễu Oanh Oanh. Người con gái càng xinh đẹp thì về mặt dung mạo càng dễ đố kỵ, Sở Uyển không khỏi tức giận nói:

- Cô ta xinh đẹp thì đã sao, chẳng phải cũng chỉ là nữ tặc trộm gà bắt chó ư?

Lương Tiêu trong lòng nghi hoặc hỏi:

- Cô gọi cô ấy là nữ tặc, thế cô ấy đã ăn trộm của cô cái gì?"

59. -

Sở Uyển cười nhạt nói:

- Cô ta đã lấy trộm báu vật chấn trang của nhà chúng ta.

Lương Tiêu nói:

- Bảo vật gì vậy?

Sở Uyển có chút hoài nghi nói:

- Nữ tặc không cho ngươi biết sao? Ừm, cái này... không thể nói cho ngươi được.

Lương Tiêu nhớ ra những lời người phụ nữ áo vàng nói ở bờ sông Vận Hà, liền buột miệng nói:

- Là Thuần dương thiết hạp sao?

Sở Uyển ối chà một tiếng, thất kinh nói:

- Tiểu tặc, sao ngươi biết được? Chiếc hộp... chiếc hộp đó đang ở trong tay ngươi ư?

Lương Tiêu chỉ cảm thấy vui mừng như điên cuồng: "Cái này gọi là đi rách đế giày không tìm thấy, giành được lại không tốn chút sức lực, ông trời giao chiếc hộp sắt đó rơi vào tay ta." Sở Uyển thấy Lương Tiêu tươi cười càng chắc mẩm chiếc hộp sắt đang nằm trong tay hắn, nghĩ thầm: "Nhất định phải tìm cách lừa hắn ta giao chiếc hộp ra mới được." Liền cười nhạt nói:

- Thế cũng đã đành, lúc nữ tặc này chạy trốn còn giết ba người làm vườn của Thiên Hương sơn trang, đốt cháy một vườn hoa lớn của Tam thúc công. Hừ, nghe nói cô ta dọc đường còn ăn trộm của các quan lại phú hộ, ngay cả nội cung của hoàng đế cũng bị cô ta ăn trộm không ít bảo bối. Đáng ghét nhất chính là mỗi lần cô ta ăn trộm xong đều để lại cái tên "Thiên Sơn Liễu Oanh Oanh", thật là điên cuồng quá mức.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Thì ra tặc nha đầu này tên là Liễu Oanh Oanh" rồi chỉ mỉm cười nói:

- Ăn trộm xong để lại tên, đúng là có gan.

Sở Uyển phì một tiếng, tức giận nói:

- Ngươi thì biết gì? Lần này Tam Thúc Công vô cùng giận dữ, mở cửa ra khỏi sơn trang chỉ để bắt nữ tặc này. Lão nhân gia người võ công cao cường, nếu ngươi không giao người cho ta thì cái mạng nhỏ bé của ngươi khó mà giữ được đấy!

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Những nhân vật mà ta đã từng gặp chỉ có Tiêu Thiên Tuyệt và Cửu Như hoà thượng là có thể coi là võ công tuyệt thế. Tam thúc công của cô chắc cũng chỉ là tấm da trâu đáng giá hai

xu tiền, tự thổi tự nổ thôi." Nhưng ngoài miệng thì không nói ra mà chỉ cười cười. Sở Uyển nghe giọng nhìn mặt, cho rằng hắn đã dao động, bèn nói tiếp:

- Nếu ngươi tham nhan sắc của nữ tặc này, ta khuyên ngươi hãy bỏ cái ý định ấy đi. Biểu huynh của ta là Lôi Tinh cũng chính vì con hồ li tinh này mê hoặc mà cuối cùng mất đi một chân, phải làm một thằng què suốt đời.

Cô ta tuy nhắc tới thảm cảnh của anh họ mình nhưng giọng nói đầy vẻ vui sướng trên đau khổ của người khác, ngừng một lát lại nói tiếp:

- Ngươi chắc là còn chưa biết, Thiên Hương sơn trang của chúng ta và "Lôi Công Bảo" của cô chú Lôi Chấn chính là hai thế gia võ học hiện nay, ngay cả "Tham Thiên Toan Nghê" Phương Lan

và "Thần Ưng môn chủ" Cận Phi mà gặp phải nhà chúng ta cũng phải cung kính. Hơn nữa, hiện giờ quan phủ đã vô cùng phận nỗ, phái ra Giang Nam đệ nhất bộ đầu là Hà Tung Dương, ngươi còn giúp đỡ nữ tặc này thì sẽ trởthành kẻ địch của cả thiên hạ.

Lương Tiêu nghe thấy ba chữ Hà Tung Dương không khỏi hừ lạnh lên một tiếng, thầm nghĩ: "Hà Tung Dương là kẻ vô cùng khốn nạn, người mà hắn muốn bắt thì lão tử nhất định phải bảo vệ tới cùng." Quyết định như vậy rồi mím chặt môi, không nói một lời nào. Sở Uyển tự phụ tài ăn nói của mình không có gì có thể phản bác được, thường ngày chỉ cần cô đưa ra yêu cầu là người lớn luôn luôn chấp thuận, lần này cũng muốn dùng miệng lưỡi Tô Tần, Trương Nghi để bắt Lương Tiêu phải khuất phục. Nếu có thể khiến cho Lương Tiêu giao Thuần Dương Thiết Hạp và nữ tặc thì đúng là đã lập được công lao vô cùng to lớn. Cô ta càng thấy Lương Tiêu không nói thì càng cho rằng những lời mình nói đã sinh hiệu quả, bèn tiếp tục nói:

- Ngươi còn trẻ như thế này mà võ công đã cao cường như thế! Nếu như đi theo con đường chính đạo, nhất định có thể trở thành một đại hiệp, tại sao lại muốn hòa chung vũng nước đục với nữ tặc?

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- Làm đại hiệp thì có gì hay ho chứ?

Sở Uyển nói:

- Làm đại hiệp thì có thể được mọi người kính trọng và ngưỡng mộ.

Lương Tiêu nói:

- Vân Vạn Trình có được coi là đại hiệp không?

Sở Uyển kêu í một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Ngươi cũng biết Vân đại hiệp?

Lương Tiêu nghe cô ta gọi ba chữ "Vân đại hiệp" thân mật bất thường, không khỏi đưa mắt liếc nhìn, thấy trên mặt Sở Uyển lộ ra thần sắc kỳ quái, giống như dịu dàng lại như mong mỏi, hai mắt nhìn về phía xa lẩm nhẩm nói:

- Vân đại hiệp là một nhân vật đầu đội trời chân đạp đất của võ lâm phía nam, đến Tam thúc công khi nhắc tới tên ông ấy cũng phải khẽ gật đầu. Ngươi biết không? Tam thúc công vốn rất coi thường thế sự, có thể được một cái gật đầu của ông ấy thì cả thiên hạ cũng có không quá ba, bốn người mà thôi.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Vân Vạn Trình thì có gì lợi hại chứ? Chết chẳng yên lành.

Sở Uyển biến sắc nói:

- Người nói lăng nhăng, ngươi mới chết chẳng yên lành.

Lương Tiêu cau mày định nổi giận thì thấy Sở Uyển ngây người nhìn vào bóng đêm tối đen xa xa, trên mặt vẻ mờ mịt đã biến mất mà lại lộ thần sắc dịu dàng mong mỏi rồi nhẹ thở dài dịu giọng nói:

- Tuy nhiên Tam thúc công đã nói, Vân đại hiệp mặc dù không đến nỗi nào nhưng thua xa Vân công tử.

Lương Tiêu nói :

- Vân Công tử là ai?

Sở Uyển liếc hắn, cười nhạt nói:

- Vân công tử chính là con trai của Vân đại hiệp, hừ, ngươi không xứng đáng để được nghe tên của anh ấy.

Lương Tiều phì một tiếng, nói:

- Chính là tên tiểu quỷ khóc lóc sướt mướt ấy à?

Sở Uyển nghe vậy ngớ người ra, nhưng Vân công tử đó là người mà nàng ta hằng ngưỡng mộ, tuyệt đối không thể để cho người khác hạ nhục dù chỉ chút ít, liền không kìm được mắng:

- Ngươi mới là tiểu quỷ ấy!

Nói xong lại thở dài, kể tiếp:

- Bỏ đi, tóm lại một trăm tên tiểu tặc như ngươi cũng không thể so sánh được với Vân công tử. Lần trước huynh ấy theo Cận môn chủ tới Thiên Hương sơn trang mời ông nội ta rời núi. Đáng tiếc ông nội ta lòng dạ hẹp hòi, không chịu đồng ý mà còn nói cái gì là Đại Tống đáng tồn tại thì sẽ tồn tại, đáng diệt vong thì sẽ diệt vong, Thiên Hương sơn trang chỉ lo cho mình không màng sự đời.

Lương Tiêu thầm cười nhạt: "Đúng là cha nào thì con ấy, lòng dạ cô thì có rộng rãi gì đâu cho cam."

Lại nghe Sở Uyển kể tiếp:

- Vân Công tử nghe xong câu này bỗng đứng lên nói "Từ lâu đã được nghe danh Phân Hương kiếm thuật của Thiên Hương thiên sơn trang lừng lẫy giang hồ, Vân mỗ ngưỡng mộ vạn phần, hôm nay may mắn xin được lĩnh giáo vài chiêu." Ban đầu mọi người thấy anh ấy khẩu khí tuy lớn nhưng lại còn quá trẻ, trong lòng đều có phần xem thường. Ai ngờ mấy người anh họ đó lần lượt lên đấu mà không ai có thể tiếp được một kiếm...

Lương Tiêu lạnh nhạt nói:

- Đó là anh họ của cô vô dụng, chứ chắc gì tay họ Vân kia đã lợi hại.

Sở Uyển hừ nhẹ một cái như không thèm tranh cãi chuyện nhỏ nhoi, lại kể tiếp:

- Lúc đó Vũ cô cô của ta và chồng cũng đều ở đó, mắt nhìn thấy ông nội ta có thể bị bức phải ra mặt, Vũ cô cô đột nhiên đứng dậy nói: "Nô gia xuất giá đã lâu, kiếm pháp của nhà mẹ đẻ chỉ nhớ được sơ sơ vài chiêu, nhưng có lòng thành, mong Vân công tử vui lòng chỉ bảo."

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Vũ cô cô mà cô ta nhắc tới chắc là người phụ nữ mặc áo vàng ấy rồi. Võ công của bà ta rất lợi hại, kiếm pháp lại vô cùng cao minh, nếu phải đấu thật với bà ta thì ta nhiều khả năng là không thắng được." Nghĩ đến đó, không khỏi quan tâm tới diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Lại nghe Sở Uyển nói:

- Liền nghe Vân công tử nói "Tiền bối khách sáo rồi, chúng ta không nhất thiết phải dùng sức để đấu, so về chiêu thức, điểm tới là dừng." Vũ cô cô cười nói "Vân công tử đã thương tiếc nô gia, nô gia sao có thể không nhận." Liền đó hai người cùng cầm trường kiếm, vừa định giao thủ thì bỗng nghe đằng sau tấm bình phong bằng vải trắng có tiếng người thở dài nói: "Sở Vũ, con dùng chiêu Ngọc địch hoành xuy đó, nếu hắn đâm vào huyệt Thiên Tông trên vai con thì con sẽ chiết chiêu thế nào?" Vũ cô cô lập tức cả người cứng đờ, hồi lâu mới nói: "Hắn... hắn sao có thể đánh tới đó được?" Người kia nói "Con đừng hỏi vội, hãy hói chiết chiêu thế nào?" Cô cô suy nghĩ một chút rồi nói "Con dùng chiêu "Quốc Sắc Thiên Hương" đâm vào huyệt "Tình Minh" của hắn." Người kia nói "Tấn công địch để tự cứu mình, cầu hai bên cùng chết, miễn cưỡng thì cũng chấp nhận được. Nhưng nếu hắn từ phương vị Khôn xuất kiếm, đâm tới bên trái Kỳ môn của con, con sẽ chống cự thế nào đây? Cô cô không nhẫn nại được nữa nói "Có kiếm pháp như vậy

Lương Tiêu kinh ngạc nói:

- Làm gì có chuyện như vậy? Cô nhất định là đã bốc phét rồi.

Sở Uyển cười nhạt nói:

- Ngươi không tin sao? Chuyện kì lạ còn ở phía sau cơ, bởi vì Vũ cô cô và Vân công tử đã giao hẹn trước là không đấu nội công chỉ so về chiêu thức, mà nhìn hai người trường kiếm qua lại từng chiêu từng thức đều không khác gì so với những điều người kia đã nói. Đến tận chiêu thứ mười hai, Vân công tử đột nhiên từ vị trí "Đại hữu" đâm ra một kiếm, mũi kiếm dừng lại trên huyệt "Quan Xung" của cô cô.

60. -

Lương Tiêu kêu lên:

- Bốc phét! Bốc phét!

Sở Uyển cười nhạt nói:

- Ngươi không tin cũng chẳng sao. Dù sao thì chuyện này cũng lan truyền khắp võ lâm phía nam rồi, ngươi nghe ngóng một chút là biết ngay.

Lương Tiêu nghe cô ta nói vậy thì chẳng nói được gì nữa. Lại nghe Sở Uyển kể tiếp:

- Lại nói Vân công tử dùng ra chiêu kiếm đó không những không vui mừng mà mặt còn xám nghoét, nhìn chằm chằm vào bức bình phong bằng vải trắng, chậm rãi nói: "Các hạ rốt cuộc là ai?" Người kia cười nói: "Sư phụ của ngươi chưa cho ngươi biết sao?" Vân công tử thở dài nói: "Có đúng là Sở tiền bối không? Vãn bối to gan, xin tiền bối chỉ giáo vài chiêu." Người kia nói: "Lão phu đã thành gỗ mục tro tàn, lâu rồi không dùng đến binh đao, hai chữ chỉ giáo hổ thẹn không dám nhận. Tuy nhiên hôm nay các hạ tới đây không dễ, lão phu cũng nhàn rỗi quá muốn cử động, thôi được, ta chỉ dám đứng sau bình phong lộ cái xấu, viết mấy chữ nguệch ngoạc, mời công tử nhận xét giùm". Ông còn chưa dứt lời đã có người bưng tới một nghiên mực, lập tức người đó đứng sau bức bình phong bằng vải trắng viết lên đó ba câu ngắn, đọc là: "Lá liễu dài, lá đào nhỏ, vườn sâu chặn không ai tới."

Lương Tiêu chen vào:

- Câu này thật kì lạ, chẳng khác gì nói cũng như không.

Sở Uyển mỉm cười nói:

- Những câu này từ ngữ mềm mại vô cùng, nhưng những chữ viết ra thì chữ nào bút lực cũng như mạnh mẽ vạn quân, ngang dọc móc phẩy đều dày đặc như trường kiếm, muốn xé giấy bay ra. Ôi, ta bản lĩnh kém cỏi, nhìn không hiểu ra điều gì, nhưng Vân công tử tinh thông kiếm đạo, trong một chốc đã nhìn đến nhập thần, anh ấy cứ đờ đẫn đứng đó hồi lâu, sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, đột nhiên lùi lại ba bước, phun òa ra một ngụm máu tươi, quỵ một chân xuống đất...

Sở Uyển nói đến đây, cổ họng nghẹn lại đột nhiên không nói tiếp được nữa, ánh mắt nhìn ra phương xa, lộ chút buồn rầu.

Lương Tiêu đang nghe chăm chú, không khỏi truy hỏi:

- Hắn ta chết chưa?

Sở Uyển trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói:

- Có ngươi chết ấy. Vân công tử điều tức một chút là lại bình thường rồi nói "Vãn bối ngu dốt, không phá được kiếm ý trong chữ viết của tiền bối, hôm nay thua một cách tâm phục khẩu phục." Lại nghe người kia thở dài nói "Thật ra ngươi bất quá mới được hai, ba phần võ công của lệnh sư mà đã muốn ngạo nghễ với anh hùng trong thiên hạ. Hắc hắc, sợ còn chưa đủ sức. Hơn nữa, kiếm pháp bất quá là vật chết, nhưng người thì lại sống, Phân Hương kiếm thuật là hay là dở còn do mỗi người khác nhau. Kiếm pháp của ngươi chẳng phải cũng vậy sao!"

Lương Tiêu tán thưởng nói:

- Câu nói này rất có ý nghĩa.

Sở Uyển không kìm được mỉm cười, lại nói:

- Vân công tử nghe xong câu này hồi lâu không nói gì, nhưng người kia lại nói: " Có điều Vân Vạn Trình có con trai như ngươi cũng là có phúc, Vân lão Điêu là người chính trực có thừa, nhưng cơ biến không đủ, luyện loại võ công chết cả đời thật là uổng phí. Ừm, đúng rồi, sư huynh họ Cận của ngươi có khí phách của ông ấy, bề ngoài dường như chín chắn vững vàng nhưng bên trong lại chẳng có gì đặc sắc, chỉ như cái túi rơm không thể thành việc lớn được." Cận môn chủ nghe xong câu này, sắc mặt có phần khó coi, Vân công tử thì bối rồi vô cùng, rồi người đó lại nói: "Có điều ngươi cũng không giống như vậy. Ngươi cốt cách nhẹ nhàng, tiếng nói như ngọc, tiền đồ trước mắt vô cùng rộng mở, vô cùng rộng mở... Nói xong cười dài rồi thản nhiên bỏ đi.

Sở Uyển nói đến đây liếc nhìn Lương Tiêu, khoé miệng mỉm cười vô cùng đắc ý.

Lương Tiêu thầm nghĩ cô ta kể chuyện việc này vô cùng chi tiết, chắc là bịa đặt thì không ra nổi, nhất thời bán tính bán nghi, hỏi:

- Người đứng sau bức bình phong rốt cuộc là ai?

Sở Uyển hừ một tiếng, kiêu ngạo không trả lời. Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ chính là Tam thúc công mà cô nói đó?

Sở Uyển cười nhạt nói:

- Không sai, Tam Thúc Công lần này cũng tới rồi, ngươi biết lượng sức thì mau đầu hàng đi.

Lương Tiêu bất giác cảm thấy do dự: "Liễu Oanh Oanh này chẳng thân quen gì với ta, lại còn có ngọn núi cao kia, ta vì cô ta mang tới một kẻ kẻ địch mạnh như vậy quả thật không đáng." Sở Uyển thấy thần sắc của hắn dao động, trong lòng mừng thầm, lại cười nhạt nói:

- Ngươi thử nghĩ xem, Vân công tử cũng không thắng được Tam thúc công của ta, ngươi vẫn còn định lấy trứng chọi đá hay sao?

Lương Tiêu nghe câu này, sự kiêu ngạo trong lòng nổi lên bùng bùng, hừ lạnh nói:

- Cái tên họ Vân ấy là cái thá gì, Lương Tiêu ta dù có kém cỏi hơn mười lần cũng không thể thua hắn ta được.

Sở Uyển nghe câu này, vừa khó hiểu vừa sợ hãi, ai ngờ khéo quá hóa vụng. Lại nghe Lương Tiêu coi thường người trong lòng của mình, lập tức lửa giận bừng bừng chẳng thèm để ý gì nữa, quát:

- Dựa vào chút bản lĩnh kém cỏi của ngươi thì xách xách dép cho Vân công tử cũng không đáng.

Lương Tiêu nổi giận, giơ tay định đánh. Sở Uyển nhìn hắn hung dữ như vậy, tim đập thình thịch, mắt đã rơm rớm lệ. Lương Tiêu thấy bộ dạng đáng thương của cô ta, cuối cùng cũng không đành lòng ra tay, chỉ tức giận hừ một tiếng rồi quay người nhảy lên ngựa, phi đi thật xa.

Lương Tiêu thúc ngựa đi một hồi, lại sợ vết thương của con ngựa Yên Chi tái phát liền dừng lại. Bỗng nghe Liễu Oanh Oanh trên lưng ngựa ú ớ một tiếng. Lương Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy cô ta nhẹ nhàng trở mình, lông mày nhíu lại dường như có điều gì đó khó chịu. Lương Tiêu bế cô ta xuống, đặt dựa vào lòng, chỉ thấy mỹ nhân như ngọc, má lúm đồng tiền sáng lên trong ánh trăng vằng vặc như một đoá hoa quỳnh trắng thanh khiết, đang đung đưa hé nở kiều diễm vô cùng. Lương Tiêu khó mà kiềm chế được tình cảm của mình, cúi đầu áp má lên trán nàng, chỉ thấy trắng muốt mềm mại, thần chí như bay bổng, trong lúc đang lòng hươu ý vượn thì một con gió lạnh thổi thẳng vào mặt. Lương Tiêu đột nhiên rùng mình: "Ta đang làm gì thế này?" Rồi lại thầm nghĩ: "Đúng rồi, việc chính quan trọng hơn, nhân lúc cô ta say rượu chưa tỉnh, ta trước hết hãy xem xem Thuần Dương Thiết Hạp ở đâu?" Lập tức tìm trên yên ngựa con Yên Chi một hồi, không tìm được hộp sắt mà lại thấy một chiếc hộp bạc, mở ra thì bên trong toàn là son phấn, trên nắp hộp còn một chiếc gương pha lê nhỏ, sáng tới mức có thể soi rõ lông mi lông mày. Pha lê này gốc ở rất xa phía tây, ở Trung Thổ khó mà có được, chỉ là một chiếc hộp bạc nhỏ để trang điểm nhưng giá trị thì không hề thấp chút nào.

Lương Tiêu xem xét chiếc hộp bác hồi lâu nhưng không tìm thấy có điểm gì bất thường, đành bực tức trả lại chỗ cũ rồi đưa mắt nhìn Liễu Oanh Oanh, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ở trên người cô ta, phải lục soát mới được." Hắn tuy có ý như vậy nhưng lúc ra tay thì chỉ thấy tim đập thình thịch, hai tay run run, không khỏi thầm nghĩ: "Lợi dụng lúc người khác gặp nguy nan thì không phải là hảo hán. Lát nữa đợi cô ta tỉnh dậy, ta sẽ công khai buộc cô ta phải đem thiết hạp dâng lên cho ta." Lập tức lấy lại tinh thần, lưng cõng Liễu Oanh Oanh đi về phía bắc một lúc, bỗng ngửi thấy một mùi thịt thơm mê người, bụng Lương Tiêu sôi lên sùng sục, hắn ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy ở góc rừng phía bắc lộ ra một góc miếu đổ, ẩn hiện ánh lửa bập bùng.

HẾT CHƯƠNG 2

61. Chương 61

Lương Tiêu đi đến trước miếu, chỉ thấy miếu thờ một pho tượng thổ địa, ở chính giữa miếu có một đống lửa đang cháy to. Ba gã nông dân cởi trần, cười nói râm ran, một con chó thui lớn đang được quay trên cành củi khô, lửa hồng liếm lên từng thớ thịt, mỡ chảy tong tỏng, xèo xèo thành tiếng. Mùi thơm ngào ngạt bay vào tận mũi khiến hắn nuốt nước bọt ừng ực, lập tức sải bước tiến vào miếu, lên giọng nói:

- Chà, chà! Ba đứa chúng bay thật to gan, lại dám trộm chó của tiểu gia để ăn à, còn không mau theo ta lên quan phủ?

Hắn lúc còn nhỏ đã phiêu bạt giang hồ, cũng đầy kinh nghiệm trộm gà bắt chó, vì vậy nhìn bộ dạng ba gã kia liền biết ngay con chó này lai lịch bất chính nên cố ý lên giọng dọa chúng chạy để còn chiếm lấy thịt chó.

Ba gã thanh niên kinh hãi đều đứng cả dậy, nhưng thấy Lương Tiêu chẳng qua chỉ cô độc một mình thì mới yên tâm. Gã đứng đầu chau mày trừng mắt, cười nói:

- Nhóc con doạ người à, đây rõ ràng là chó hoang mà ông mày bắt được.

Ánh mắt hắn lướt tới sau lưng Lương Tiêu, hai mắt lại sáng lên nói:

- Hóa ra còn đem theo cả đàn bà.

Rồi đưa mắt nhìn hai người kia, cười nói:

- Thì ra thằng tiểu tử này là một tên trộm hoa đấy!

Một gã khác cười nham hiểm nói:

- Đã gặp đây rồi, mọi người cũng nên có phần chơi nhỉ!

Còn đang khua môi múa mép thì bỗng nhiên gáy bị túm lấy, đầu nặng chân nhẹ rồi cùng hai tên kia văng ra khỏi miếu, ngã toác đầu chảy máu, đều hôn mê bất tỉnh.

Lương Tiêu dùng biện pháp mạnh đánh ngất ba người, vừa định hạ Liễu Oanh Oanh xuống thì bỗng nghe xa xa nổi lên tiếng vó ngựa, bụi cát bốc lên, không dưới mười người. Lương Tiêu chau mày, bước ra khỏi miếu, chỉ thấy đằng xa hơn chục bóng đen đang phi như gió giật điện chớp về phía này. Lương Tiêu vỗ con Yên Chi, con ngựa Yên Chi hiểu ý liền lặng lẽ đi vào rừng cây sau miếu. Lương Tiêu cõng Liễu Oanh Oanh lách mình nấp vào sau pho tượng thổ địa.

Chẳng mấy chốc, tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa miếu, tiếng bước chân đi dần vào trong miếu, trong đó một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Thằng tiểu tặc đó thật là xảo quyệt, không biết đã mang con tiện nhân kia chạy đi đâu rồi? Ồ, trong miếu hình như có người?

Nghe ra đó chính là Lôi Đại Lang. Lại có giọng sang sảng nói:

- Có điều không ngờ rằng con tiện nhân ấy lại có một kẻ cứng đầu như vậy giúp đỡ, thật là ngoài sự dự đoán.

Chính là Sở lão đại kia. Lôi Đại Lang cười nhạt nói:

- Giúp đỡ cái gì, ta thấy hắn là sáng mắt vì gái, hừ bây giờ hai đứa nó không biết chừng lại đang vui vẻ với nhau ở xó nào rồi.

Một người khác cười nói:

- Nghe giọng điệu của Lôi huynh hình như đã bị con nữ tặc ấy làm động lòng rồi thì phải?

Lương Tiêu nghe rất quen tai, nghĩ một chút liền chấn động trong lòng:

- À, là Hà Tung Dương.

Hồi nhỏ hắn đã từng gặp Hà Tung Dương nên vừa nghe đã biết ngay.

Lôi Chấn giận dữ hừ một tiếng, còn chưa đáp lời thì một người khác đã cười nói:

- Ai mà chẳng động lòng? Con nữ tặc ấy tuy tay chân không sạch sẽ nhưng dáng vẻ cũng không tồi đâu.

Hà Tung Dương cười:

- Chúng ta đều có thể động lòng, nhưng Lôi huynh nếu cũng động lòng, chỉ sợ Sở nhị nương làm sư tử Hà Đông gầm lên dọa cho huynh bốn vó chổng ngược, lật cũng không lật lại được ấy chứ.

Mọi người cười ầm cả lên, có người nói:

- Thế chẳng phải là con rùa đen sao? Nói người khác còn giống chứ nói Lôi huynh là rùa đen thì nhất định không giống rồi.

Lôi Chấn không thể nhịn nổi nữa, ngoác mồm ra chửi:

- Hà Tung Dương, cái con bà ngươi đấy, lời này mà Nhị Nương nghe được thì bà ấy còn không lột da ngươi ra ấy chứ!

Có người cười nói:

- Lột da Hà thần bộ thì có gì hay, chi bằng bảo Sở nhị nương lột da con nữ tặc kia đi để mọi người cùng ngắm cho nó đã.

Cả bọn đều là đàn ông, vì vậy lúc nói năng cười đùa lẫn nhau càng lúc càng bỉ ổi.

Đang cười nói, bỗng nghe Lôi Chấn í lên một tiếng, cao giọng nói:

- Ba người này sao thế nhỉ?

Lương Tiêu trong lòng chấn động, đột nhiên nghĩ tới một chỗ sơ hở, bất giác trán toát mồ hôi, sống lưng cũng ướt đẫm. Chợt trong miếu trở nên yên tĩnh rồi nghe một tên trộm cho rên lên một tiếng, chắc là được mọi người cứu tỉnh lại. Chỉ nghe Lôi Chấn hỏi:

- Ai đánh các ngươi nên nông nỗi này?

Gã đó rên rỉ nói:

- Chúng tôi đang... đang nướng thịt chó... bỗng nhiên có một tên vô lại tới, không một tên trộm hoa, hắn cũng một nữ nhân...

Tiếng nói chưa dứt, mọi người đã ồn ào cả lên. Lôi Chấn tức giận nói:

- Chắc là thằng nhỏ đó rồi! - Rồi lại hỏi - Nó đi đâu rồi?

Chắc là hắn đã nóng ruột mà ra tay. Gã kia đau đớn kêu lên:

- Không biết, ối, mắt tôi hoa lên đã bị hắn đánh văng ra rồi...

Chỉ nghe Sở lão đại quát lên:

- Lên ngựa! Chúng nó nhất định chưa chạy xa đâu.

Lương Tiêu vừa thở phào một hơi thì bỗng nghe Hà Tung Dương cười hì hì nói:

- Chậm đã! Thịt chó hình như nướng chín rồi đấy.

Lương Tiêu trong lòng run lên, sống lưng lại toát mồ hôi.

Lôi Chấn không hiểu, nói:

- Hà Tung Dương, việc quan trọng trước mắt mà ngươi còn lo thịt chó cái gì?

Hà Tung Dương cười khẩy nói:

- Con chó này bị nướng cháy đều là vì ba người này ngất đi nên không ai trông coi lửa. Nhưng nhìn chỗ nướng cháy khô kia thì hiển nhiên là chưa được bao lâu, trong khoảng thời gian ngắn đó tiểu tử kia muốn im hơi lặng tiếng bỏ chạy chỉ sợ cũng không dễ đâu.

Lôi Chấn chợt tỉnh ngộ, ha ha cười nói:

- Hà Tung Dương, ai cũng nói ngươi đầu óc quỷ quyệt, quả nhiên không sai. Gừng càng già càng cay, tiểu tặc gặp phải lão tặc, vẫn là lão tặc lợi hại hơn!

Hà Tung Dương nghe thấy trong lời của hắn có ý châm chọc, biết hắn hận bản thân mình vừa rồi đã chế nhạo hắn, lập tức trong lòng hơi bực bội. Nhưng hắn bản tính âm trầm, không tiện trở mặt với Lôi Chấn nên cười ha ha mấy tiếng rồi nói:

- Nếu mà đổi là ta, đã chạy không xa thì dứt khoát...

Bỗng tung người nhảy về phía tượng thổ địa. Rầm một tiếng, tượng thổ địa đổ xuốngép tới Hà Tung Dương. Hà Tung Dương rít lên một tiếng, lách người tránh qua.

Lương Tiêu cõng Liễu Oanh Oanh nhảy ra, chỉ thấy mọi người sớm đã đứng thành một vòng, đang tiến dần vào. Lôi Chấn nhìn thấy Liễu Oanh Oanh, mắt đỏ ngầu ngầu quát lớn:

- Chạy đâu?

Chuỳ sắt của hắn để trên lưng ngựa chưa kịp lấy xuống, bèn song quyền hợp lại, kình phong phát ra, chính là "Bôn Lôi quyền pháp" của Lôi Công Bảo. Lương Tiêu thấy quyền phong của hắn mãnh liệt liền chân không chấm đất, lăng không đá ra, hất thịt chó nhẫy mỡ văng về phía hắn. Thịt chó rất nóng, Lôi Chấn không dám chạm vào nên né người tránh qua, vung tay áo hất khối thịt chó lớn đó bay ra ngoài miếu. Lương Tiêu thấy chỗ sơ hở, vừa định nhảy ra ngoài miếu thì chợt thấy trước mắt bóng người vụt lên, một người tuốt kim kiếm, đầu mũi kiếm chia thành chín đóa kiếm hoa hư hư thật thật đâm về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu biết đó chính là ông lão râu dài giương cung bắn ngựa liền lách người tránh qua, chỉ hơi chậm trễ thì đã bị mọi người vây chặt lại. Lôi Chấn tán thưởng nói:

- Sở Cung, chặn hay lắm.

Lương Tiêu thân bị trùng vây thì ngược lại trở nên bình tĩnh, rút kiếm cầm tay, hét dài một tiếng, lấy kiếm thay đao sử ra một chiêu "Sơn Băng Hải Khiếu" trong "Tu La Diệt Thế đao", tiếng hét hoà lẫn tiếng đao, uy thế kinh người. Sở Cung thấy thế sắc mặt nghiêm trọng nhưng không hề lùi bước, biến thành chiêu "Thất Tâm Hải Đường", kim kiếm kết thành bảy vòng tròn. Chỉ nghe loảng xoảng, sắt vàng va chạm, Lương Tiêu một mạch phá vỡ sáu vòng kiếm thì thế đã cạn kiệt, cuối cùng bị vòng kiếm thứ bảy ngăn lại. Đường "Tu La Diệt Thế đao" này của hắn nếu do Tiêu Lãnh dùng ra tất uy chấn quần hùng, nhưng trong tay Lương Tiêu thì uy lực đã giảm đi quá nửa.

Lôi Chấn rất hận Liễu Oanh Oanh nên chẳng kể thân phận, phi thân xuất quyền, kình phong tràn ngập, còn ẩn hiện tiếng sấm rền. Lương Tiêu vội vã vung kiếm chém nghiêng, tay Lôi Chấn liền trầm xuống quét lên sống kiếm. Thanh kiếm "Ảo Nguyên" kêu lên leng keng rồi bay vọt ra khỏi cửa miếu. Lôi Chấn hét lên:

- Nếm thêm ba quyền của ông đây!

Song quyền như gió như sấm liên tục đánh ra. Sở Cung cũng múa kiếm soạt soạt đâm vào các đại huyệt trước ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu hai mặt có địch, trong lúc nguy kịch dùng ra chiêu "Huyền lương thích cổ", lộn nhào một cái trên không, miễn cưỡng tránh được đòn hiểm của hai người, bỗng nghe vù một tiếng, một sợi dây sắt to như miệng bát quét tới, trên dây còn có bảy quả chuỳ gang, chính là "Thất Tinh Đoạt Mệnh sách". Năm đó, sợi dây sắt này bị Tần Bá Phù phá huỷ, sau đó Hà Tung Dương đúc lại sợi nữa, nhưng hắn sợ Tần Bá Phù báo thù nên trốn tránh một mạch năm năm, may mà Tần Bá Phù không để tâm chuyện

này. Đến tận nửa năm trước, Hà Tung Dương mới dám ra mặt, chẳng được bao lâu thì tiếp vụ án của Liễu Oanh Oanh. Hắn bỏ chốn quan phủ lâu năm, một lòng muốn lập công nên đã dốc hết sức truy đuổi.

Hà Tung Dương là người xảo trá, trước sau luôn đứng một bên nhìn, chỉ đến lúc Lương Tiêu thế nguy lực kiệt thì mới ra tay. Lương Tiêu thấy sợi dây quét tới bèn ra chiêu "Cửu Tiêu Thừa Long" trong "Lăng Hư Tam Biến", nhào lộn trên không, mạo hiểm lướt qua phía trên sợi dây sắt. Hà Tung Dương trầm giọng quát lên, tóm lấy đoạn giữa của sợi Thất Tinh tác, sợi dây sắt dài một trượng tám liền vút gió ngóc lên, một chia làm hai như song long rời biển cuốn tới Lương Tiêu. Lương Tiêu thấy vậy vội sử ra "Niệp tự quyết" trong "Như Ý Ảo Ma thủ", đưa tay đẩy thẳng vào bóng dây sắt, chỉ nghe choang một tiếng, hai đầu dây sắt đã bị hắn làm rối lại thành một cục. Tay phải Lương Tiêu vung nghiêng ra, dây sắt chịu lực xoay ngược rồi quét ngang ngược lại. Chiêu "Thuỷ Hoàng huy tiên" này vốn là từ "Đế Vương cảnh" trong Thiên Cơ thạch trận, khi đã xuất chiêu thì có cái khí thế của "Tần vương diệt sáu nước, uy nghiêm không ai sánh bằng". Hà Tung Dương không khỏi trong lòng trầm xuống, năm xưa ở Kỳ Ao hắn nếm khổ từ Cửu Như đã thành bệnh trong lòng, rất sợ bị dây trói lại, liền hoang mang vứt bỏ dây sắt, chơi trò lừa lười lăn lộn, lăn xuống đất bỏ chạy.

Lương Tiêu còn chưa kịp rơi xuống đất đã thấy Lôi Chấn, Sở Cung đang xông lên. Trong lúc nguy cấp liền điểm mũi chân xuống đất, tay nắm lấy sợi Thất Tinh tác trên cao, mượn thế xoay chuyển để sử ra chiêu "Thiên Toàn Địa Chuyển". Sợi thất tinh vốn đã hết lực, bị hắn quay như thế lập tức sống động trở lại, quét khắp bốn phía.

Hà Tung Dương thấy sợi thất tinh vào tay Lương Tiêu lại được sử ra thần diệu như vậy, bất giác vừa kinh sợ vừa khâm phục. Mọi người không cách nào tới gần, tức giận kêu la ầm ĩ. Lương Tiêu nhờ vào lợi thế của binh khí, liền từ từ lùi tới cửa miếu. Sở Cung nhíu mày, kêu lên:

- Lôi Chấn.

Lôi Chấn giật mình, chỉ thấy Sở Cung nhảy ngược lại, nâng pho tượng đất hơn hai trăm cân lên, chợt hiểu ý cũng nhảy theo tóm lấy một đầu, hét lên một tiếng:

- Đi.

Hai người đồng thời dùng lực, tượng thổ địa liền thiên thạch từ trên trời rơi xuống, lao về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu vung dây một vòng, định quấn giữ bức tượng lại, nhưng hai đại cao thủ liên thủ cùng ném, lực mạnh biết bao, sợi Thất Tinh không những không giữ được bức tượng mà ngược lại còn bị bức tượng kéo đi, quét về phía hắn.

Lương Tiêu không còn cách nào né tránh, rầm một tiếng bức tượng đã trúng tường đất, xuyên thủng một lỗ to. Bị chặn như vậy, sợi Thất Tinh đã bị tán loạn, Lôi Chấn rảo bước tiến lên, chụp lấy một đầu sợi dây sắt. Lương Tiêu không địch nổi thần lực của hắn, chỉ đành buông sợi dây ra rồi nhảy sang bên phải. Chợt thấy bên phải ánh kiếm loang loáng, trường kiếm của Sở Cung đâm đã tới. Lương Tiêu hai bên gặp địch đành phải lùi lại, nào ngờ phía sau nổi lên tiếng gió, liếc mắt nhìn lại thì thấy Hà Tung Dương hai tay như vuốt chim, một trước một sau chụp về phía Liễu Oanh Oanh. Đấu đến lúc này, Lương Tiêu ngoài cách lo lắng trong lòng cũng chẳng còn cách nào khác.

Cũng vào lúc này, bỗng nghe Hà Tung Dương lớn tiếng kêu "ối", ngay sau đó sau lưng kêu bịch một tiếng như có người ngã xuống đất. Lương Tiêu cảm thấy trảo phong sau lưng biến mất, nhất thời cũng không kịp nghĩ nhiều, liếc thấy cái lỗ mà bức tượng thổ địa làm thủng trên tường chẳng có ai cản trở bèn thừa cơ chui ra ngoài chạy vào rừng cây sau miếu. Đám người Sở Cung vội đuổi theo phía sau.

62. Chương 62

Lương Tiêu tận dụng bóng đêm, chạy được vài trăm bước trong rừng, bỗng toàn thân chấn động, dừng lại cao giọng quát:

- Xuống cho ta.

Trong rừng im ắng, chẳng thấy ai trả lời. Lương Tiêu tức giận nói:

- Cô còn không xuống thì đừng trách ta đánh người.

Yên lặng một chút, chợt nghe sau lưng có tiếng Liễu Oanh Oanh lười nhác thở phào một tiếng như là ngáp ngủ, cười khẽ nói:

- Ngựa ngoan chạy nhanh lên, lũ ngốc kia vẫn đuổi theo đấy.

Lương Tiêu phì một tiếng, nói:

- Quả nhiên là cô đã tỉnh rồi. Hà Tùng Dương là do cô đả thương đúng phải không? Mau lăn xuống đi.

Liễu Oanh Oanh hai tay ôm lấy cổ của hắn, cười khanh khách nói:

- Tiểu quỷ tức tối kia, chẳng phải anh rất thích được cõng tôi sao? Con nha đầu họ Sở đó dùng hết cả cứng lẫn mềm mà anh đều không chịu bỏ tôi xuống, khiến tôi cũng vui vẻ trong lòng.

Lương Tiêu đờ người ra rồi nhảy cẫng lên:

Được lắm, cô sớm đã tỉnh rồi?

Liễu Oanh Oanh cười khúc khích nói:

- Chạy mau, đằng sau có người kìa!

Lương Tiêu giật mình, co cẳng bỏ chạy, trong chốc lát lại trở về đến ngoài miếu thổ địa. Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Cuối cùng vẫn là ngựa ngoan, chạy còn nhanh hơn cả con Yên Chi.

Lương Tiêu tức giận nói:

- Cô vốn giả say để lừa ta phải không?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tôi đâu có xấu đến thế?

Lương Tiêu tức giận hừ một tiếng, lại nghe Liễu Oanh Oanh thở dài nói:

- Tiểu sắc quỷ, lần này thì tôi không lừa anh, tôi thực sự say thật. Chỉ khi đến khách san mới tỉnh lại một chút, vận công ép rượu ra mất gần nửa tiếng, trong lúc ấy...

Nói đến đây, cô cười một cách thần bí, đưa tay sờ vành tai rồi ghé môi anh đào vào gần tai Lương Tiêu. Lương Tiêu trong lòng chợt sinh ra cảm giác kỳ lạ, chỉ nghe cô nói:

- Những việc anh làm, những lời anh nói lúc trên đường tôi đều nghe thấy hết rồi, hừ, thì ra đồ háo sắc nhà anh cũng không đến nỗi tồi lắm.

Lương Tiêu mặt đỏ bừng bừng, vội nói:

- Ta... ta chỉ muốn đợi cô tỉnh lại để đấu một trận công bằng. Nhân lúc người khác gặp nguy hiểm thì không đáng là hảo hán.

Liễu Oanh Oanh từ trên lưng hắn xuống nhảy xuống, chắp hai tay ra sau, cười nói:

- Thế bây giờ anh muốn gì? Dìm tôi xuống nước à? Được thôi, lại đây.

Nói xong nhắm chặt hai mắt, bộ dạng như mặc cho người ta tùy ý giết mổ. Lương Tiêu thấy vậy ngược lại sinh chần chừ, đành nói:

- Thế cũng được, cứ cho là cô say thật, nhưng đã tỉnh lại sao vẫn còn lừa ta!

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Nếu như mà tỉnh sớm quá thì sao mà nghe được lời nói từ đáy lòng của anh!

Lương Tiêu hung dữ trợn mắt nhìn cô, bỗng thấy xung quanh bóng người trùng trùng, Sở Cung, Lôi Chấn mang theo gần mười cao thủ mặt lạnh như thép, từ bốn phía vây chặt vào. Hà Tung Dương cũng ở trong số đó, chỉ có điều mặt trắng bệch như tờ giấy, hiển nhiên đã bị nội thương.

Lương Tiêu nhíu mày, khẽ giọng nói:

- Tặc nha đầu, ta không thèm quan tâm đến cô nữa, chúng ta tự lo giữ mạng đi.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Làm người tốt thì làm đến cùng, tiễn Phật thì tiễn đến Tây Phương. Tiểu sắc quỷ, anh làm người tốt thì làm đến cùng đi, tôi còn muốn anh cõng tôi, anh có cõng không hả?

Lương Tiêu tức giận nói:

- Cõng cái đồ quỷ sứ cô ấy! Cô tưởng tôi là thằng ngốc à?.

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, anh chính là đồ đại ngốc!.

Tiếng cô vừa dứt thì liền nghe có người ha ha cười nói:

- Không sai, không sai! Đừng nói ngươi ngốc, hoà thượng chạy đông chạy tây cũng ngốc một lần như ngươi.

Mọi người nghe thấy tiếng giật mình, thi nhau quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cửu Như ngồi xếp bằng dưới gốc cây, bên cạnh đặt quả chuông đồng lúc trước, tay trái cầm xiên thịt chó nướng đó, tay phải cầm kiếm Ảo Nguyên của Lương Tiêu, cười hì hì xẻo thịt ăn. Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên nói:

- Lão hoà thượng, lẽ nào từ đầu đến giờ ông luôn theo sát bọn tôi sao?

Cửu Như cười nói:

- Không phải là từ đầu đến giờ, hai ngươi đi ngựa chạy nhanh, hoà thượng còn phải vác theo chuông làm sao mà nhanh cho được, hà hà, nếu không phải tiểu tử này cùng con bé họ Sở kia mải cười nói đưa tình thì lão hoà thượng có đuổi thế nào cũng không kịp!

Lương Tiêu tím mặt, hoảng hốt nói:

- Ai cười nói đưa tình chứ!

Liễu Oanh Oanh nhìn hắn cười tủm tỉm. Lương Tiêu đã biết cô ta lúc đó đã tỉnh, lại càng quẫn bách.

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng ta đã làm cho người ta say thì tất nhiên cũng phải chịu chút trách nhiệm, có điều...

Lão nhìn Lương Tiêu, gật đầu nói:

- Thằng bé này không chịu lợi dụng lúc người ta nguy khốn! Hay lắm, hay lắm!

Lão nhìn Lương, Liễu hai người bốn mắt nhìn nhau vẻ mặt phức tạp, liền bỏ một miếng thịt chó vào miệng, cười nói:

- Các ngươi không cần phải chú ý đến hòa thượng, cứ tiếp tục ôm ôm ấp ấp, chàng chàng thiếp thiếp đi. Mấy kẻ này cứ giao cho hòa thượng là được!

Rồi liếc bọn Sở Cung, cười nói:

- Các ngươi muốn đi về hay là bò về?

Sở Cung biết thân phận của Cửu Như, mặt trắng nhợt nhưng vẫn không muốn dễ dàng rút lui, cứng giọng nói:

- Võ lâm có chia thành thứ bậc, đại sư địa vị tôn kính sao có thể ra tay với hạng vãn bối chúng tôi được. Gia thúc lát nữa sẽ đến, đại sư lo gì không có đối thủ?

Cửu Như cười đáp:

- Nếu nói như thế hẳn các ngươi muốn bò mà về rồi! Nói hay lắm, hay lắm, hòa thượng sẽ một lòng giúp cho.

Sở Cung biến sắc, thất thanh nói:

- Đại sư chẳng lẽ không giữ quy củ võ lâm?

Cửu Như cười nói:

- Quy củ võ lâm nửa điểm hòa thượng cũng không hiểu, chẳng hay bao nhiêu tiền một cân? Ngươi thử mua hai cân cho hoà thượng này nếm thử xem mùi vị thế nào?

Nói đoạn vứt thịt chó trong tay cho Lương Tiêu rồi nói:

- Thịt chó này chưa đủ lửa, chín chưa kỹ, ăn chẳng có mùi vị gì cả, hai đứa các ngươi nếu không tình tự với nhau thì nướng lại chỗ này, hoà thượng xong việc sẽ lại đến thưởng thức.

Nói xong tay phải chợt đưa lên, quả chuông khổng lồ bên cạnh bay vút lên trời hướng về một cao thủ đối phương úp xuống. Cái chụp này nhanh vô cùng, người kia chỉ thấy hai mắt tối sầm rồi lọt thỏm trong chuông. Cửu Như rảo bước tiến tới, giáng một quyền lên chuông, quả chuông vang rên nhưng hầu hết âm thanh lại bị giữ trong chuông, ngưng đọng chứ không hướng ra ngoài, dội qua dội lại, người trong chuông chỉ thấy ù tai hoa mắt, sùi cả bọt mép rồi ngất xỉu đi.

Một chụp một gõ đó như tiếng chuông lấy mạng, quần hào đồng thời hét lên, dạt ra bốn phía. Cửu Như cười nói:

- Lúc sớm không trốn, giờ thì đã muộn rồi.

Liền nhấc quả chuông khổng lồ lên, lại chụp lấy một người rồi dùng cách cũ đánh cho bất tỉnh. Cứ như vậy, chạy đông đuổi tây, trong chốc lát đã thấy bảy, tám người nằm sõng soài trên đất, chỉ còn lại ba người đang đứng. Cửu Như cười khà khà, nhấc chuông đồng lên rồi chụp về phía Hà Tung Dương. Hà Tung Dương trúng một chưởng của Liễu Oanh Oanh, thương thế không nhẹ nên không có sức mà tránh né. Cửu Như thấy hắn cử động khó khăn thì nhíu mày, cười nói:

- Ngươi bị thương rồi à? Hoà thượng không thèm đánh chó rớt xuống nước!

Nói rồi đẩy quả chuông bay sượt qua Hà Tung Dương, lại hướng về phía Sở Cung chụp tới. Quả chuông chuyển hướng trên không, bị trì hoãn không ít, Sở Cung lại đã phòng bị liền trợn mắt hét lớn, đưa kiếm đánh thẳng vào chuông. Chỉ nghe choang một tiếng, chuông kiếm va chạm, kim kiếm bị gãy làm hai đoạn. Sở Cung hổ khẩu chảy máu, nửa người tê liệt nhưng vẫn tính là thoát được một mạng.

Cửu Như chụp không trúng liền cười khà khà rồi không để ý tới Sở Cung nữa, lại phi đến phía sau Lôi Chấn. Lôi Chấn thấy thế địch quá mạnh, đang muốn bỏ chạy, không ngờ chuông như từ trên trời rơi xuống, ầm một tiếng đã bị chụp lại. Cửu Như vung quyền đánh chuông rồi nhấc chuông lên, không ngờ Lôi Chấn bỗng nhiên lăn ra, song quyền đưa lên đánh vào bụng dưới của Cửu Như. Cửu Như thấy hắn vẫn chưa bất tỉnh thì í lên một tiếng, buột miệng khen ngợi nói:

- Tiểu tử nội lực không tồi.

Trong lúc nói cũng không hề động đậy. Lôi Chấn đánh trúng bụng dưới Cửu Như nhưng lại cảm giác chỗ tay đánh vào mềm mại như dòng nước, trong lúc kinh ngạc liền cố đẩy vào bốn đạo kình lực nhưng chỉ như kiến lay cột, Cửu Như chẳng chuyển động chút nào. Lôi Chấn vô cùng sợ hãi, đang định thu thế thì chợt nghe Cửu Như cười dài rồi cơ bụng đột nhiên đẩy bật ra. Lần này bao nhiêu lực đạo Lôi Chấn đánh vào ông ta trả lại bằng hết. Điều khác biệt là bụng Cửu Như như là hồ lớn chứa nước, đem bốn đạo nội kình của Lôi Chấn toàn bộ tích trữ lại rồi sau đó đột nhiên phát ra như nước vỡ đê, đẩy về phía ngược lại. Lôi Chấn kêu thảm một tiếng, bay văng ra hơn một trượng. Sở Cung tiến lên, vừa giữ vừa đẩy vào sau lưng hắn nhưng vẫn không hóa giải được thần thông của Cửu Như. Hai người cùng lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống, sắc mặt đều trắng bệch như tờ giấy.

63. Chương 63

Lúc này những người khác lần lượt tỉnh lại, ai cũng ôm đầu rên xiết. Cửu Như xua tay, cười khà khà nói:

- Thôi được rồi, tất cả cút đi cho ta.

Sở Cung đỡ Lôi Chấn đứng dậy, trừng trừng nhìn Cửu Như hậm hực nói:

- Đại sư nếu có gan thì hãy chờ ở đây một lúc.

Cửu Như hơi nhướng đôi lông mày trắng, cười nói:

- Hoà thượng cái khác chẳng to, chỉ có lá gan là không nhỏ.

Sở Cung mặt mũi xanh xám, cùng cả bọn dìu dắt nhau tập tễnh rút khỏi rừng bỏ đi.

Cửu Như thấy cả bọn đã đi xa liền quay vào miếu, thấy Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh mới chất xong củi khô, còn chưa châm lửa. Liễu Oanh Oanh ngẩng đầu nhìn lão, cười:

- Làm khổ hoà thượng rồi!

Cửu Như lắc đầu nói:

- Tiểu cô nương ngươi tửu lượng không tồi nhưng làm việc lại không thoải mái.

Nói đoạn xé hai mảnh vải hồng dùng để tế thần đốt cháy, rồi cầm hai thanh củi khô để lên, lại lấy ra một cái hồ lô lớn, uống một hớp rồi phun vào lửa, ngọn lửa bùng lên rồi lập tức cháy đượm. Thì ra trong hồ lô đựng một loại rượu cực mạnh. Lương Tiêu không nhịn được, nói:

- Đại hoà thượng, ông khinh nhờn thần linh, uống rượu ăn thịt như vậy, vẫn không sợ Phật Tổ trách tội phạt xuống địa ngục à?

Cửu Như uống một ngụm rượu, cười nói:

- Ngươi thì biết gì? Thế giới này không có Tổ mà cũng chẳng có Phật. Cái gọi là tam thế chư Phật [người dịch: Phật có tam thế là quá khứ, hiện tại và tương lai] đều đã bị hoà thượng một hơi nuốt chửng rồi! Đã không có Phật Tổ thì còn tin gì nữa hả?

Lương Tiêu nhíu mày không hiểu. Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tôi biết rồi, ông đã nuốt Phật Tổ giam vào trong bụng nên ông ăn uống no say họ cũng không nhìn thấy phải không?

Cửu Như lắc đầu:

- Sai rồi sai rồi, cái mà ngươi nói chính là cảnh giới của hoà thượng ta ba mươi năm trước.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Thế là thế nào?

Cửu Như cười:

- Điều đó còn không đơn giản sao? Có cái gọi là ăn uống bài tiết, Phật Tổ đã ăn được lẽ nào không bài tiết ra được? Tam thế chư Phật sớm đã hoá thành phân rồi!

Lão nhìn thấy bộ dạng há mồm trợn mắt của hai người thì mỉm cười nói:

- Trong bụng hoà thượng ta vốn đã chẳng còn gì, chỉ có hư không rộng lớn mà thôi!

Liễu Oanh Oanh nghe thế thì nhíu mày, bĩu môi nói:

- Hoà thượng nói buồn nôn chết đi được!

Lương Tiêu thì thiên tính nhanh nhạy, cảm thấy lời Cửu Như nói tuy thô tục nhưng ẩn chứa đạo lý rất sâu sắc. Trong lúc suy nghĩ, hắn nhớ đến cha đã giảng cho mình câu chuyện truyền kì về Thiền Môn Lục Tổ là Tuệ Tăng đắc đạo, trong đầu chợt loé lên ánh sáng, buột miệng đọc:

- Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, nguyên bản vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai (Tạm dịch: Cây Bồ đề vốn không thật sự có thân cây, gương sáng vốn không thật sự có giá đỡ, khởi nguồn vốn chẳng có vật gì, vậy thì nơi nào mới thật sự là cõi trần).

Bài kệ nổi tiếng nghìn xưa này chính là do Lục Tổ Tuệ Năng làm khi đắc đạo, từ đó truyền vào tư tưởng của Ngũ Tổ Hoằng Nhẫn khai sáng ra phái Đốn Ngộ (người dịch: đốn ngộ = chợt hiểu ra chân lý).

Cửu Như nghe vậy, không nhịn được lộ vẻ vui mừng, vỗ đùi nói:

- Nói hay lắm, khởi nguồn vốn chẳng có vật gì, vậy thì nơi nào mới thật sự là cõi trần! Ha ha, nói hay lắm, nói tuyệt lắm!

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Hoà thượng ông bị điên à?

Cửu Như cười:

- Nếu như trên thế giới này đều là người điên, đột nhiên xuất hiện một người không điên, ngươi nói xem sẽ ra sao?

Lương Tiêu cười nói:

- Thế thì thật là thảm, bọn điên kia đều sẽ cho rằng người đó là kẻ điên.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm.

Liễu Oanh Oanh cầm một cành củi khô lên đập đèn đẹt xuống đất, tức giận nói:

- Hai người các ngươi vào hùa với nhau từ lúc nào mà lại quay sang mắng tôi thế!

Cô nhìn cái hồ lô trong tay Cửu Như nói:

- Lão hoà thượng, ông chỉ biết uống một mình mà không mời tôi à?

Cửu Như cười:

- Hoà thượng quên mất.

Nói đoạn ném hồ lô qua, Liễu Oanh Oanh uống một ngụm, chỉ cảm thấy trong cổ họng như bị dao cắt, bất giác nhíu mày nói:

- Quả là rượu mạnh.

Cửu Như cười:

- Đó là bảo bối của hoà thượng, không dễ cho người ngoài uống đâu.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Tặc nha đầu, cô còn dám uống à?

Liễu Oanh Oanh liếm cặp môi đỏ hồng, cười hì hì nói:

- Tôi cứ thích uống đấy, uống say rồi còn muốn anh cõng nữa!

Lương Tiêu giằng lấy hồ lô, nói:

- Không được uống nữa!

Liễu Oanh Oanh trầm mặt nói:

- Anh là cái gì của tôi chứ, tôi uống rượu anh cũng quản hả?

Liền giơ tay định giật lại, Lương Tiêu lùi về một bên rồi ngửi ngửi, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, không thể chịu được cũng uống một ngụm, lập tức nhăn mặt thở ra một hơi dài, nói:

- Như là nuốt lửa ấy!

Liễu Oanh Oanh thừa cơ cướp lại hồ lô, uống một ngụm to rồi hé miệng cười, xinh đẹp không gì sánh được. Cô cũng chẳng thèm để ý đến bộ dạng của thục nữ gì gì, cứ tay bốc thịt chó, miệng uống rượu nặng, ăn uống no say như Cửu Như. Lương Tiêu đứng một bên nhìn chỉ cảm thấy bó tay chẳng biết làm thế nào.

Cửu Như lắc đầu cười nói:

- Nói về tự nhiên, cởi mở thì tiểu tử nhà ngươi còn xa mới bằng con bé này.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Ai không tự nhiên chứ!

Rồi ngồi bệt xuống, cắt một miếng thịt chó nhai ngấu nghiến. Cửu Như lắc đầu nói:

- Ngươi là giả vờ tự nhiên chứ không phải là tự nhiên thật.

Lương Tiêu ngẩn người, lại nghe Cửu Như nói:

- Ngươi có thể tự kiêm sở trưởng ba nhà, gặp những điều kỳ diệu, tính giác ngộ cao, võ công uyên bác, trừ Thích Thiên Phong của Đông Hải thì e là đời nay chẳng ai bằng được.

Lương Tiêu trong lòng thầm ngạc nhiên "Lão hòa thượng lại nhìn ra nguồn gốc của ta ư?" liền thuận miệng hỏi:

- Thích Thiên Phong là ai?

Cửu Như khẽ cười, nói:

- Đáng tiếc, ngươi cũng giống như hắn làm người bị nhiều trói buộc nên đời này kiếp này cũng không thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

Lương Tiêu nghe đến buồn bực, cười nhạt nói:

- Có quỷ mới tin ông.

Cửu Như nhướng lông mày trắng, bỗng ha ha cười lớn rồi ném hồ lô lớn trong tay cho Liễu Oanh Oanh, giơ chiếc gậy gỗ mun lên điểm tới ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu giật mình, hai tay chống đất lộn một cái về phía sau.

- Hay lắm!

Cửu Như tiếng như chuông đồng, vươn người đứng dậy, giơ tay ra là chiếc gậy gỗ mun đã đến trên đầu Lương Tiêu. Ông ta xuất chiêu không hoa mỹ, nhưng gậy đánh ra liền như trời sập, uy thế không gì chống nổi. Chỉ nghe bộp một tiếng, đầu Lương Tiêu đã trúng một gậy. Cửu Như ra tay tuy nhẹ nhưng vẫn đánh cho hắn đầu óc choáng váng. Lương Tiêu cả kinh, định giơ tay lên thì lại bị một gậy vào tay, định giơ chân lên thì cũng ăn một gậy vào bắp chân. Cây gậy đó cứ như bóng theo hình, bất kể Lương Tiêu né tránh thế nào cũng đều vô ích. Trong tiếng quát tháo, chỉ thấy hai người một gậy nhanh như điện chớp, bay nhảy trong miếu đổ khiến người ta nhìn không chớp mắt. Liễu Oanh Oanh nhìn mà bội phục, thầm nghĩ: "Tiểu sắc quỷ võ công luyện đến mức này dĩ nhiên không tồi, nhưng lão hoà thượng thì thật như thần tiên rồi." Liền tay chống cằm ngơ ngẩn nhìn tới mức xuất thần.

Hai người lấy nhanh đánh nhanh, đánh tới một trăm chiêu, Lương Tiêu cũng vừa vặn trúng đủ một trăm gậy, không hơn không kém. Cho dù Cửu Như nương tay đánh không đau nhưng trong mắt Liễu Oanh Oanh thì hắn cũng đã mất mặt, nửa điểm thể diện cũng không còn. Đến khi lại bị một gậy nữa thì chợt đứng lại, tức giận thở hồng hộc nói:

- Không đánh nữa!

Cửu Như thu gậy lại, cười nói:

- Đã phục chưa? Võ công ngươi học được cả một bồ mà chẳng dùng được vào đâu.

Nói đoạn lại ngồi bên đống lửa, uống một ngụm rượu rồi vẫy tay nói:

- Lại đây, lại đây, ngươi ngồi xuống đi!

Lương Tiêu vẫn đứng yên bất động.

Liễu Oanh Oanh trong lòng biết rõ Cửu Như muốn chỉ bảo cho Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu bị đánh một trận không còn mặt mũi nào, liền nửa giận nửa cười kéo hắn nói:

- Tiểu sắc quỷ, qua đây ngồi.

Lương Tiêu vùng vẫy một chút rồi hậm hực ngồi xuống. Cửu Như cười khành khạch nói:

- Vẫn là mỹ nhân kế có tác dụng.

Rồi ném hồ lô cho Lương Tiêu, cười nói:

- Còn dám uống nữa không?

Lương Tiêu nói:

- Có con ông mới không dám!

Liền bưng lên uống một ngụm, rượu mạnh vào bụng vô cùng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu tỏ ra yếu kém, bèn ra sức nhẫn nhịn uống thêm hai ngụm nữa.

Cửu Như cười:

- Tính giác ngộ của ngươi thật ra cũng không tồi, chỉ tiếc là tham nhiều nên chẳng được, một mực học lại người khác, luyện đi luyện lại cuối cùng thì vẫn là công phu của người khác chứ chẳng phải bản lĩnh của ngươi!

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao là công phu của người khác?

Cửu Như cười:

- Câu này hỏi đúng vào điểm chủ chốt. Học công phu của người khác thì nói chung cũng chỉ hạn chế trong đạo lý của người khác, chỉ biết bắt chước chứ không biết nâng cao, vì vậy cứ có đường lối là đi theo, luyện đi luyện lại cũng chỉ là cảnh giới "Võ Kỹ". Nếu gặp kẻ lợi hại thì trong vài chiêu là nhìn ra được thực lực của ngươi.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy thú vị, liền chen vào nói:

- Hoà thượng, thế công phu của bản thân là gì?

Cửu Như cười đáp:

- Công phu của bản thân chính là đạo lý của chính mình, chỉ có mình hiểu rõ mà người khác không ai biết được, vì thế vận dụng ảo diệu thế nào đều do lòng mình, không bị bó buộc, biến hoá không hạn chế, đó là cảnh giới "Đạo". Võ kỹ có hạn nhưng võ đạo thì vô bờ.

Lão nhìn Lương Tiêu cười hề hề nói:

- Võ công của ngươi cũng không kém, nhưng có một cái vòng không to không nhỏ trói buộc ngươi, nếu ngươi hiểu được nó là cái gì thì có thể cưỡi sét lên trời, tuỳ ý biến hoá, còn nếu không hiểu ra thì có luyện cả đời cũng khó mà từ võ kỹ đạt đến võ đạo, chung quy cũng chỉ chạy trong cái vòng đó mà thôi.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Thế cái vòng đó là cái gì?

Cửu Như đáp:

- Hoà thượng không nói được. Nếu như nói ra thì đó là công phu của hoà thượng chứ chẳng phải là công phu của ngươi rồi. Cảnh giới của võ đạo như trăng sáng trên trời, thuỷ ngân dưới đất chẳng đâu không có, thuận theo tự nhiên. Những lời hoà thượng nói hôm nay chẳng qua chỉ là trồng xuống một hạt bồ đề, còn nở ra vạn đoá hoa bát nhã, hà hà, lại chẳng phải là việc của hoà thượng nữa!

Cửu Như chính là người lỗi lạc trong thiền lâm, mọi lời nói hành động đều ẩn chứa thiền cơ, nghiên cứu đạo thiền không chú trọng đường lối xưa cũ. Cho dù là đạo lý của Phật Tổ ở Tây Thiên thì cũng những thứ đã lỗi thời chẳng đủ dùng, chỉ có vượt trên cả Phật Tổ mới thực sự là có bản lĩnh. Vì vậy trong võ công cũng ra sức mong màu xanh sinh ra từ màu lam, tự sáng tạo ra cảnh giới mới. Đây thực sự là đại trí tuệ rung chuyển trời đất, Lương Tiêu trong lúc ngắn ngủi sao có thể hiểu rõ được, nhất thời cứ chống cằm suy nghĩ. Liễu Oanh Oanh uống hết ngụm rượu, cười khanh khách nói:

- Hoà thượng à, ông nói cảnh giới thế này, cảnh giới thế nọ, vậy tôi hỏi ông, ông là cái cảnh giới gì?

Cửu Như cười mỉm, nói:

- Cảnh giới của lão hoà thượng à?

Lão cầm hồ lô rượu, uống một ngụm lớn rồi bỗng nhiên gõ gậy xuống đất, sang sảng nói:

- Gậy đánh khắp mười phương thế giới, há miệng thổi vỡ cổng trời, đưa tay khuấy động cả biển Đông, chà! một cước đá đổ núi Tu Di!

Liễu Oanh Oanh lúc này cũng đã có mấy phần say, nghe thấy những lời đó thì che miệng cười nói:

- Nhìn lão quỷ đầu to nhà ông, tôi thấy là ông nói khoác thì có.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Hay cho câu nói khoác.

64. Chương 64

Lão còn chưa dứt lời thì ngoài cửa cũng có người nói:

- Hay cho câu nói khoác.

Cửu Như ha ha cười nói:

- Con sâu nói leo, ngươi đã đến rồi!

Người kia nói:

- Lão già nghiện rượu, ta đã đến đây!

Cửu Như phì một tiếng, gõ xuống đất hát:

- Hồ ly hoang học sư tử gầm, Hoàng Hà chín khúc sông ngừng chảy, trên trời dưới đất tuyết ngập tràn, Nhị Lang chết cóng gọi Thiên Cẩu.

Người kia cười đắc ý, cũng hát:

- Trời đất mênh mang như tất cả, quay đầu nhìn lại biến thành không, bốn chân giẫm nát ngói lưu ly, hồ ly nhảy vào trong hang sư tử.

Tiếng hát chưa dứt, một ông lão áo đen mũ cao phất tay áo, mặt trắng như ngọc, râu đen như mực, mắt phượng mày dài, hình dáng khác người.. Liễu Oanh Oanh nhìn cũng động lòng, thầm nghĩ: "Người này hồi trẻ chắc chắn là một nhân vật rất anh tuấn". Rồi liếc Lương Tiêu, bất giác mỉm cười: "So với tiểu sắc quỷ này thì đẹp trai hơn nhiều. Nhưng không hiểu sao mình vẫn cảm thấy tiểu sắc quỷ dễ coi hơn, toàn làm cho người ta vui vẻ." Lương Tiêu thấy cô chằm chằm nhìn mình, vẻ mặt cổ quái thì chợt thấy toàn thân rung động, trong lòng suy đoán loạn xạ: "Cô ta nhìn ta như thế, là trên mặt ta có vết bẩn hay là có việc gì đó không ổn?"

Lại nghe Cửu Như nhổ nước bọt, nói:

- Sao lại không phải là "Sư tử nhảy vào hang hồ ly" chứ? Lão sắc quỷ, ngươi quen làm hồ ly rồi, sửa cũng không được ư?

Ba chữ "Lão sắc quỷ" nói ra đột ngột khiến Lương, Liễu hai người đều cảm thấy kinh ngạc. Ông lão mũ cao kia chỉ cười khẽ nói:

- Gầm thét bốn phía, chém giết mười phướng là cảnh giới của hoà thượng ngươi, Sở mỗ đây thân mình còn lo chẳng xong, sao làm nổi sư tử chứ.

Cửu Như phì ra nói:

- Nói như đánh rắm.

Ông lão mũ cao nói:

- Thối thật, thối thật!

Cửu Như hừ một tiếng, nói:

- Chưa giao đấu đã tự làm mất khí thế, chả trách lão sắc quỷ ngươi chỉ làm được thiên hạ đệ nhị kiếm, không sao làm nổi thiên hạ đệ nhất.

Lương Tiêu nghe thấy hơi ngạc nhiên, ngẫm nghía ông lão mũ cao thầm nghĩ: " Lão sắc quỷ này là thiên hạ đệ nhị kiếm, nhưng không biết thiên hạ đệ nhất kiếm là ai?" Lại thấy ông lão mũ cao khẽ cười nói:

- Lời này của lão hoà thượng ngươi thật là vô vị. Làm người tối kị quá tham, việc gì mà cứ phải làm đệ nhất chứ? Đã là đứng ở đỉnh cao, tiến thì vách cao nghìn thước, lùi thì đất xa trời cao, đại thành nhược khuyết (thành công lớn vẫn có chỗ khuyết thiếu), cũng chẳng có gì hay.

Cửu Như cười:

- Ha ha, đại thành nhược khuyết cái con mẹ nó, hoà thượng thích nhất là lên trời xuống đất, mình ta độc tôn.

Ông lão mũ cao thản nhiên nói:

- Nhặt nhạnh chút trí khôn của phật Thích Ca thì có gì là bản lĩnh chứ?

Cửu Như cười khẩy nói:

- Thích Ca Mâu Ni mà dám nói như thế thì cứ để hoà thượng một gậy đánh chết vứt cho chó ăn.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nghe mà phải quay lại nhìn nhau, đều nghĩ: "Lão hoà thượng này đến Thích Ca Mâu Ni còn không coi ra gì, chẳng phải quá cuồng vọng sao."

Thì ra theo kinh Phật truyền lại, Thích Ca Mâu Ni sơ sinh là Xá Lợi vương gia, đưa ánh mắt đại trí nhìn khắp mười phương thế giới, mặt đất dâng lên hoa sen vàng dưới chân. Sau đó Ngài đi bảy bước về bốn phía đông tây nam bắc, tay chỉ trời tay chỉ đất dùng sư tử hống: "Trên dưới cho tới bốn phương không kẻ nào hơn được ta." tạo thành phong cách một phái. Đệ tử Thiền Tông đời sau đều lấy vượt qua Phật Tổ làm nhiệm vụ, độc lập đi con đường riêng không khuất phục bởi bất cứ thần tượng nào. Đức Sơn thiền sư từng viết kinh "Thóa Phật" (phỉ nhổ Phật), Đơn Hà thiền sư cũng có hành động "Thiêu Phật" (đốt Phật), đều là vì muốn phá bỏ chướng ngại trong lòng, cầu được viên mãn, vượt lên trên chư Phật. "Đại thành nhược khuyết" lại là lời Lão Trang bàn về việc trốn đời cầu toàn. Cửu Như nghe thấy đương nhiên không vui.

Hai ông lão này nói năng đều mang hàm ý sâu sắc. Lương, Liễu hai người tuổi trẻ hiểu biết ít, đương nhiên nghe mà mơ mơ hồ hồ. Bỗng thấy Cửu Như quay người lại chỉ vào ông lão mũ cao, cười hì hì nói:

- Lão này họ Sở, tên là Tiên Lưu. Chữ Tiên trong thần tiên, chữ Lưu trong hạ lưu, ý là dáng vẻ như thần tiên nhưng tính vốn hạ lưu. Đừng nhìn lão dễ coi, thật ra chính là một lão sắc quỷ có danh tiếng, chuyên dụ dỗ con gái nhà lành, chia rẽ vợ chồng nhà người khác. Trên đến phi tử của Phiên vương, dưới tới viên ngọc trong nhà, nếu lọt vào mắt lão thì chưa từng có ai chạy thoát. Con bé con, ngươi vốn xinh đẹp, nghìn vạn lần phải cẩn thận, đừng để lão ta lừa đấy nhé...

Sở Tiên Lưu mặt hơi trầm xuống, nhướng mày nói:

- Lão lừa trọc đầu nhà ngươi lúc nào mọc ra cái lưỡi dài thế, toàn là nói năng vớ vẩn?

Cửu Như lườm lão một cái, cười đắc ý nói:

- Hoà thượng biết rồi, lão sắc quỷ ngươi ngoài mặt thì giả vờ tức giận, trong lòng lại chẳng nở ra từng khúc, đắc ý không ai bằng ấy chứ.

Liễu Oanh Oanh khổ sở nhịn cười, đẩy đẩy Lương Tiêu khẽ nói:

- Lão ta là lão sắc quỷ, anh là tiểu sắc quỷ, một già một trẻ, chẳng lẽ anh và lão ta cùng giuộc?"

Lương Tiêu tức giận, trợn mắt nhìn cô, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tức giận cái gì? Tôi trêu anh cho vui thôi! Anh tuy là tiểu sắc quỷ nhưng không vô lễ với tôi, cho nên tiểu sắc quỷ nhà anh tuy là sắc quỷ nhưng vẫn còn chưa lớn."

Lương Tiêu nhìn thấy vẻ cười như hoa, giọng như châu ngọc của cô thì trong phút chốc, mọi sự tức giận trong đầu đều tan biến hết, bất giác thầm mắng bản thân không biết tranh giành, chưa hết sức đã rút lui. Llại thấy Sở Tiên Lưu như là có tâm sự, ngơ ngẩn nhìn nóc nhà, hồi lâu mới thở dài nói:

- Tuổi trẻ phóng đãng, chẳng thể quay đầu.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Ngươi chỉ một câu tuổi trẻ phóng đãng là xong việc, còn đám con gái bị ngươi làm khổ thì nói sao hả?

Sở Tiên Lưu mặt lộ chút khổ sở, thở dài nói:

- Những chuyện phong lưu tội lỗi đó đừng nhắc tới nữa.

Cửu Như í lên một tiếng, cười nói:

- Lạ quá, lão già ngươi sao lại thay đổi tính nết thế này, năm xưa oai phong lẫm liệt, bừa bãi biết bao. Hiện giờ lại nói những lời nhụt chí vậy? Hay là...

Sở Tiên Lưu chợt ngắt lời lão, nói:

- Lão hoà thượng, ông không cần lôi đông kéo tây làm phân tán ta. Ta đến đây vì việc gì, hẳn ông cũng rõ.

Cửu Như cười:

- Hoà thượng hiểu gì chứ? Hòa thượng mơ hồ quá đi chứ.

Sở Tiên Lưu không nhịn được, mắng:

- Hoà thượng nhà ngươi thật là đồ lười nhác vô lại đệ nhất trong thiên hạ.

Cửu Như liên tục xua tay nói:

- Sai rồi, sai rồi, nói đến lười nhác vô lại thì hoà thượng chỉ đứng thứ hai thôi.

Sở Tiên Lưu trong lòng thầm ngạc nhiên, nghĩ tới hoà thượng này cô độc cao ngạo, điên cuồng khinh đời, trước nay chưa từng cúi đầu với ai, hôm nay sao lại tự nhận đứng thứ hai? Bất giác cười nói:

- Hoà thượng ông tự nhận là thứ hai thì ai dám xưng thứ nhất chứ?

Cửu Như uống từ từ một ngụm rượu, thản nhiên nói:

- Kẻ đệ nhất lười nhác vô lại trong thiên hạ ấy à, chính là thằng đồ đệ không biết tự vươn lên của hoà thượng.

Sở Tiên Lưu cười:

- Người cô độc như ông cũng có đồ đệ sao?

Cửu Như nói:

- Có gì đáng cười chứ? Hòa thượng có cha có mẹ, sao lại không thể có đồ đệ?

Sở Tiên Lưu sững người, nói:

- Nói cũng phải, đúng là Sở mỗ thiển cận rồi. Nhưng mà nói đồ đệ lười nhác vô lại hơn cả lão hoà thượng ông thì ta vạn lần không tin.

Cửu Như tay vuốt chòm râu trắng, lộ vẻ khổ sở buồn bực, nói:

- Đấy gọi là mỗi vật lại có một vật hàng phục được, đậu phụ thêm nước kho. Hòa thượng mạng nhỏ phúc bạc, vốn muốn thu một đệ tử phòng tuổi già, nào ngờ thằng đó tham ăn lười làm, không kính trọng sư phụ, ngược lại còn ép ta ăn xin dọc đường để cho nó tiêu phá. Thử nghĩ hòa thượng hoành hành nửa đời, có bao giờ yếu thế đâu? Cuối cùng lại bị một thằng tiểu tặc cưỡi lên đầu ỉa đái vung vãi, giết thì không được, bỏ cũng không được, chả khác nào củ khoai nóng bỏng trên tay. Hừ, lão sắc quỷ ngươi nói xem, đó chẳng phải là kẻ đệ nhất lười nhác vô lại trong thiên hạ thì là cái gì?

Sở Tiên Lưu nửa tin nửa ngờ, nghĩ bụng: "Lão hoà thượng này nói nửa giả nửa thật, giương đông kích tây. Ngươi nói như thế ta nửa câu cũng không tin." Lập tức cười cười nói:

- Hoà thượng ngươi hà tất phải nói những lời vớ vẩn chả liên quan gì như thế. Cho dù kéo dài thời gian thế nào, cái gì nên tới rồi cũng sẽ tới.

Rồi chuyển ánh mắt nhìn qua Liễu Oanh Oanh, chậm rãi nói:

- Ngươi chính là Liễu Oanh Oanh?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Đúng vậy! Ông tìm tôi có việc gì sao?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Thuần Dương Thiết Hạp là do ngươi ăn trộm?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Tôi chẳng biết Xuẩn Dương Thiết Hạp (hộp sắt dê ngu), Bổn Ngưu Kim Hạp (hộp vàng trâu ngốc) gì cả.

Sở Tiên Lưu trầm mặt, cao giọng nói:

- Vậy ta lại hỏi ngươi, có phải ngươi đã giết chết thợ trồng hoa của lão phu, đốt hết ruộng hoa của lão phu không?

Liễu Oanh Oanh lộ vẻ mặt kỳ quái, lắc đầu nói:

- Tuyệt không có việc đó.

Sở Tiên Lưu sắc mặt càng trầm xuống, từ từ nói:

- Cô bé con, ngươi đã lưu huyết thư lên tường ở Thiên Hương sơn trang của ta, bây giờ sao lại không dám thừa nhận ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Lão già ông toàn nói năng cổ quái, tôi còn không hiểu ông nói gì cả?

Sở Tiên Lưu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thế thì ngươi ăn trộm nhà giàu ở Giang Nam, lén vào đại nội cũng là giả sao?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Cái đó lại không sai.

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Được lắm, nói thế thì nói ngươi dâm đãng độc ác cũng không sai chứ?

Liễu Oanh Oanh vốn nghiêm mặt trả lời, nghe những lời này bất giác lông mày dựng đứng, lớn tiếng nói:

- Lão họ Sở kia, ông không được ngậm máu phun người.

Cửu Như gật đầu lia lịa nói:

- Không sai, không sai, bốn chữ dâm đãng độc ác người khác nói đều được, duy lão sắc quỷ nhà ngươi nói thì chả ai phục cả.

Sở Tiên Lưu mặt như phủ một làn sương lạnh, xua tay nói:

- Lão hoà thượng ông chớ có xen vào! Con ranh kia, ta hỏi ngươi, Lôi Tinh có phải là do ngươi đả thương không?

Liễu Oanh Oanh nhíu mày nói:

- Điều này thì không sai.

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Vậy thì đúng rồi, tuổi còn nhỏ mà đã dâm tà ác độc như thế, kẻ xuất thân từ Tuyết Sơn quả nhiên đều là một loại.

Liễu Oanh Oanh thấy sư môn bị sỉ nhục thì tức đến run cả người, cao giọng nói:

- Ngươi chỉ hỏi ta mà sao không hỏi xem gã họ Lôi kia đã làm những gì?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Nha đầu ngươi dáng vẻ hồ ly, tính tình rắn rết. Bây giờ ngươi nói gì ta cũng không tin. Hừ, nể tình lão hoà thượng ta cho ngươi hai lối thoát. Thứ nhất là đưa tang vật ra, tự phế võ công. Thứ hai thì để lão phu quyết định cho ngươi luôn.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Vẫn còn một đường lối nữa là đánh ngã ông rồi lại đi tiếp.

65. Chương 65

Sở Tiên Lưu nhìn cô rồi cười nói:

- Hay lắm, ngươi cứ thử xem sao!

Rồi dang rộng hai tay để lộ phần trống trước ngực. Liễu Oanh Oanh vừa định đứng dậy thì Lương Tiêu chợt nắm lấy cổ tay trắng như tuyết của cô, khẽ nói:

- Lão già này e là đã trách nhầm cô rồi.

Sở Tiên Lưu liếc mắt nhìn gã, cười nhạt nói:

- Được lắm, tiểu tử ngươi thử nói xem, ta nhìn nhầm cô ta chỗ nào?

Lương Tiêu cao giọng nói:

- Nói đến giết người phóng hoả, lừa bịp giả dối thì tôi không rõ. Nhưng nói cô ấy quyến rũ Lôi Tinh thì tôi lại không tin.

Liễu Oanh Oanh nghe vậy thì sững người, chăm chú nhìn hắn.

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Có gì làm chứng?

Lương Tiêu nhìn Liễu Oanh Oanh, nói:

- Tôi đã gặp gã họ Lôi đó, hắn hèn nhát trơ tráo, làm hổ thẹn tổ tông, tặc nha đầu này cho dù quyến rũ chó mèo cũng không thèm quyến rũ hắn.

Liễu Oanh Oanh vô cùng tức giận, hung dữ đánh một chưởng vào lưng Lương Tiêu, mắng:

- Có anh mới đi quyến rũ chó mèo ấy!

Lương Tiêu đau quá rụt tay lại, nhíu mày nói:

- Tôi chỉ ví dụ thôi, sao cô lại đánh người?

Liễu Oanh Oanh tức giận nói:

- Sao không so với cái khác, còn cố nói càn?

Nhưng trong lòng lại nghĩ: "Tiểu sặc quỷ này năng vớ vẩn nhưng kiến thức cũng cao đấy, hừ, Lôi Tinh là cái thá gì chứ, xách dép cho bản cô nương đây cũng không xứng."

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nhìn hai người một chút rồi thản nhiên nói:

- Hai đứa bay vào hùa làm bậy, rắn chuột một ổ, đương nhiên là nói tốt cho nhau rồi. Tiểu nha đầu, đừng có lằng nhằng nữa, hai con đường đó rốt cục ngươi chọn đường nào?

Liễu Oanh Oanh có Lương Tiêu ủng hộ, trong lòng đã bình tĩnh hơn nhiều, liền cười nói:

- Chẳng phải là đã nói rồi sao, tôi chọn con đường thứ ba.

Sở Tiên Lưu mày dài nhướng lên, sắc mặt chuyển sang âm trầm. Cửu Như cười khà khà, nói:

- Sở Tiên Lưu, ngươi nghĩ hoà thượng là vật trang trí à?

Sở Tiên Lưu nói:

- Lão hoà thượng, ông thật sự muốn giúp kẻ xấu làm bậy ư?

Cửu Như xua tay:

- Chậm đã, ai là kẻ xấu, ai làm bậy, điều đó còn rất khó nói đấy!

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Nha đầu này tránh nặng tìm nhẹ, không chịu thừa nhận việc giết người phóng hoả, đó là sợ ta đòi hộp sắt Thuần Dương. Còn về khoản dâm đãng độc ác thì chẳng phải là ta nói phét. Hoà thượng ông còn có điều chưa biết: ả ta chuyên quyến rũ đàn ông rồi sau đó làm cho tàn phế. Trên đường ả đi về phía bắc số người bị hại cũng không ít, nhẹ thì bị cắt chân cắt tay, còn nặng thì bị móc mắt cắt lưỡi, hừ, thủ đoạn thật là độc ác.

Cửu Như nói:

- Nói như vậy, những cô gái bị ngươi làm hại cũng chẳng phải là ít đâu.

Sở Tiên Lưu nói:

- Điều đó không giống nhau.

Cửu Như nói:

- Sao lại không giống, cô ta dùng đao cứng chặt chân tay người ta, còn ngươi lại lấy đao mềm để đâm trái tim người khác, phương pháp tuy có khác nhau nhưng chỉ là một mà thôi.

Sở Tiên Lưu biến sắc, nhướng mày nói:

- Cửu Như hoà thượng, ông nhất định làm khó tôi sao?

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng dù ngu dốt nhưng hai mắt còn chưa mù. Con bé này tuy có chút phóng túng nhưng tuyệt không phải là loại dâm tà ác độc như lão sắc quỷ ngươi đâu.

Sở Tiên Lưu phì một tiếng, nói:

- Mắt ông sáng thì chẳng lẽ mắt tôi mù chắc? Ba người thợ trồng hoa của lão phu chết bởi "Băng Hà huyền công", đó lẽ nào không phải võ công của Đại Tuyết Sơn?

Cửu Như lắc đầu nói:

- Băng Hà huyền công là công phu quái gì chứ? Chắc gì chỉ cô ta mới biết luyện!

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Ngoài điều đó ra, lão phu còn có chứng cớ khác!

Cửu Như cười hì hì nói:

- Hay lắm, nói ra nghe xem nào!

Sở Tiên Lưu thầm nghĩ: "Từ lúc gặp con lừa trọc này ta bao lần tức giận rồi, cứ tiếp tục thế này khó tránh khỏi bị lão ta xỏ mũi dắt đi mất." Liền hừ lạnh một tiếng rồi chuyển qua Liễu Oanh Oanh, chậm rãi nói:

- Nghe nói sau khi ngươi giết người đốt nhà, lừa bịp trộm cắp xong đều lưu lại tên tuổi để vang danh. Ta đã xem rồi, huyết tự trên tường của Thiên Hương sơn trang và vết mực trên cột của hành lang đại nội hoàng cung hoàn toàn giống nhau. Tiểu nha đầu, ngươi đã thừa nhận ăn trộm châu báu trong đại nội, vậy năm chữ "Tuyết Sơn Liễu Oanh Oanh" có phải do ngươi viết không?

Lương Tiêu không nhịn được liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy Liễu Oanh Oanh mày ngài hơi rủ, trầm tư không nói. Sở Tiên Lưu nói với vẻ không bằng lòng:

- Tiểu nha đầu, không nghe thấy à? Ta hỏi ngươi đấy!

Liễu Oanh Oanh rùng mình một cái, lẩm nhẩm nói:

- Lạ thật, chữ trong hoàng cung là tôi lưu lại, nhưng chữ ở Thiên Hương sơn trang thì là ai lưu lại chứ?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Việc đã đến nước này rồi ngươi vẫn còn cố biện bạch ư?

Liễu Oanh Oanh không tức giận, nói:

- Tôi làm thì đã làm rồi, mà không làm thì đã không làm, cần gì phải biện bạch?

Sở Tiên Lưu nói:

- Tội chứng rành rành, ai chịu tin ngươi chứ?

Liễu Oanh Oanh liếc sang bên vừa đúng vào Lương Tiêu. Lương Tiêu không biết vì sao, chỉ thấy máu sôi sùng sục, buột miệng nói:

- Tôi tin cô ấy!

Sở Tiên Lưu nghe thế thì sững người, Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng hăm hở của Lương Tiêu thì mỉm cười, nụ cười sáng lên trong ánh lửa hồng rực khiến Lương Tiêu nhất thời nhìn đến ngơ ngẩn.

Sở Tiên Lưu thấy đôi trai gái nhỏ tuổi này liếc mắt đưa tình, rõ ràng không để mình trong mắt, cho dù ông ta đọc sách đã lâu nhưng cũng không tránh khỏi tức giận nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, ngươi tên là gì?

Lương Tiêu chắp tay cười nói:

- Kẻ bất tài là Lương Tiêu.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy lại cười, thầm nghĩ: "Lương Tiêu? Tên anh ta quả là cổ quái! Lương Tiêu, Lương Tiêu..." Nhất thời quên mất cường địch trước mặt, nhắm mắt vân vê tà áo, lẩm nhẩm đọc tên Lương Tiêu ngơ ngẩn xuất thần.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Chàng trai trẻ, cạm bẫy hồng nhan vào thì dễ mà ra thì khó đấy, tương lai bị con yêu nữ này lừa thì ngàn vạn lần đừng có hối hận.

Cửu Như cười:

- Luận hay, luận rất hay, quả nhiên là tướng quân trong tình trường, trạng nguyên trong nước mỹ nhân, nếu chẳng phải đã vấp ngã vài lần trong cạm bẫy hồng nhan thì sao có thể nói ra những lời khuyên nhủ hay như thế! Hì hì, Sở Tiên Lưu, ngươi đừng nói người khác, chính ngươi nên cẩn thận thì hơn.

Sở Tiên Lưu lại bị lão trêu chọc, trở nên sốt ruột, phất tay áo hét lên:

- Hoà thượng thối, khua môi múa mép có gì là bản lĩnh!

Cửu Như cười:

- Khóc hay lắm, đã không khua môi máy mép thế thì động thủ động cước vậy!

Liền phất tay áo trúng vào chiếc chuông bên cạnh người, chỉ nghe "boong" một tiếng, chiếc chuông nghìn cân đã bay lên, gió mạnh ầm ầm mạnh mẽ phi thường. Sở Tiên Lưu nói:

- Hoà thượng giỏi lắm, cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi ư?

Người vẫn đứng yên, năm ngón tay trái xoè ra, ấn lên chiếc chuông lớn, chỉ nghe boong một tiếng, chiếc chuông lớn đã quay vòng vòng loạn xạ trên không trước ngực lão. Tay phải Sở Tiên Lưu lại đẩy thêm một cái, quả chuông càng quay nhanh hơn rồi đột nhiên rời khỏi hai tay lão bắn vọt ra, xoay thành một vòng lớn trở lại trước mặt Cửu Như, kình phong bốn phía đẩy củi than bắn tung lên, đống lửa lúc cháy lúc tắt. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh thấy Sở Tiên Lưu ra chiêu này thì trong lòng đều nhảy dựng lên mấy cái.

Cửu Như ngồi im bất động, tay trái tiếp lấy chiếc chuông, ống tay áo rộng phất lên, củi than chưa kịp bắn ra ngoài đã lại rơi xuống đất, đống lửa cháy rực trở lại. Cửu Như cười nói:

- Không tồi, không tồi, chiêu này tên là gì thế?

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Tùy ý đánh ra, có thể gọi nó là "Tịch Hề Liêu Hề" (trống vắng trở về trống vắng).

Cửu Như cười nói:

- Tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành nhi bất đãi (trống vắng trở về trống vắng, cô độc không thay đổi, đi thành vòng tròn thì không thua)?

Nói đoạn phất tay áo rộng, lại đẩy quả chuông ra. Sở Tiên Lưu bất giác buột miệng khen ngợi nói:

- Hoà thượng giỏi lắm, thì ra cũng đọc Lão Trang?

Tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành nhi bất đãi là từ "Lão Tử", ý chỉ đạo là vật vô thanh vô hình, biến hoá không có nơi nhất định, chỉ cần thuận tự nhiên thì chuyển động như hình tròn vĩnh viễn không ngừng. Sở Tiên Lưu nội công xuất ra từ Huyền Môn, chiêu này mượn lực đánh lực, thuận theo kình lực của Cửu Như rồi thêm vào lực quay tròn dẫn đường để đẩy về chỗ cũ, trong đó có đạo lý tự nhiên nói trên„ vì vậy mới gọi là: "Tịch hề liêu hề".

Nhất thời, chỉ thấy Cửu Như dùng "Đại Kim Cương thần lực" đẩy quả chuông đồng, Sở Tiên Lưu thì lấy "Tịch hề liêu hề" ứng phó, quả chuông khổng lồ nặng nghìn cân cứ oong oong bay qua bay lại giữa hai người, không cách nào hạ xuống đất. Cửu Như tay dùng kình lực, miệng vẫn không ngừng, cười nói:

- Sở Tiên Lưu, sao ngươi không dùng kiếm, nếu dùng kiếm may ra có thể khiến hòa thượng di chuyển đôi chút.

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Trong thiên hạ đáng để ta dùng kiếm ra lác đác chỉ có vài người, hừ, lão hoà thượng ông còn chưa xứng.

Lương Tiêu nghe đến đây, không chịu nổi nói xen vào:

- Lời nói này thật cuồng loạn!

Cửu Như gật gù, cười khà khà nói:

- Tiểu tử ngươi còn có điều chưa biết, cái này chẳng liên quan gì đến ngông cuồng cả. Lão ta dùng kiếm chẳng khác nào Bá Nha gẩy đàn, nếu chẳng gặp người tri âm thì không dễ dàng dùng ra. Có điều có thể

đem "Phân Hương kiếm thuật" luyện đến trình độ này, Sở Tiên Lưu lão cũng được gọi là có thể tính là trước sau chưa từng có.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Lão hoà thượng, lời nói này của ông thật chẳng dễ nghe!

Cửu Như cười nói:

- Ngươi không phục không được, nghĩ xem bản lĩnh cả đời của ngươi còn có truyền nhân ư?

Sở Tiên Lưu thần sắc chợt ảm đạm, nghẹn lời không nói nữa. Hai người miệng thì nói chuyện mà tay vẫn ra đòn, chỉ thấy quả chuông đó càng quay càng nhanh, mang theo kình phong vô hạn ép cho Lương, Liễu hai người phải lùi dần từng bước, miếu thổ địa cũng không chịu nổi gió lốc mãnh liệt như vậy, tường cột kêu lên răng rắc, lắc lư như muốn đổ ụp xuống.

66. Thuần Dương Thiết Hạp

Sở Tiên Lưu nổi tiếng về kiếm pháp nhưng lại không mạnh về khí lực, lúc này phải bỏ thế mạnh dùng thế yếu nên thời gian chưa lâu đã cảm thấy khó khăn. Đấu thêm vài chiêu lão đột nhiên đẩy lùi quả chuông đồng ra rồi lớn tiếng nói:

- Khoan đã!

Cửu Như đặt vững quả chuông đồng trên vai, cười nói:

- Thế nào? Chịu thua rồi hả?

Sở Tiên Lưu cau mày đáp:

- Lão hoà thượng, ông một lòng muốn can thiệp chẳng quả là vì cái Thần Dương Thiếp Hạp đó đúng không?

Cửu Như chỉ cười hì hì. Sở Tiên Lưu thấy ông ta cười rất khoái trá thì trong lòng càng không nghi ngờ gì nữa, lắc đầu nói:

- Đáng tiếc lần này ông tính sai rồi, cái Thuần Dương Thiết Hạp chính là đồ giả đấy.

Cửu Như gật đầu nói:

- Cái loại mưu kế vụng về ấy hoà thượng cũng từng dùng rồi.

Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Đây tuyệt chẳng phải là mưu kế gì, cái hộp sắt đó đúng là đồ giả.

Ông ta thấy ánh mắt Cửu Như đầy vẻ chế nhạo thì lại thở dài nói:

- Hoà thượng, ông có biết lai lịch cái Thuần Dương Thiết Hạp này không?

Cửu Như cười nói:

- Nghe nói là của Lã Đồng Tân để lại, bên trong còn giấu linh đơn bùa lửa, kẻ nào chiếm được thì có thể luyện thành tiên đạo, có điều từ sau khi Lữ Đồng Tân qua đời chưa từng có ai mở được chiếc hộp đó cả.

Sở Tiên Lưu xua tay nói:

- Những gì mà ông nghe được chỉ là lời đồn thổi trên giang hồ mà thôi. Cái hộp đó do ai để lại thì hiện giờ chẳng thể nào biết được, chỉ là đạo danh của Lữ tổ quá lớn nên mượn tên của ông ấy mà thôi. Có điều hơn một trăm năm trước cái hộp đó đã được mở ra một lần rồi.

Cửu Như nhướng đôi lông mày rậm, cười nói:

- Hay quá, hay quá, nói nghe xem nào.

Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu cũng rất tò mò, đều đổ dồn ánh mắt về phía Sở Tiên Lưu.

Sở Tiên Lưu vuốt râu trầm ngâm nói:

- Lão hoà thượng, ông đã nghe nói đến Tử Dương chân nhân chưa?

Cửu Như nói:

- Ngươi nói tới Trương Bá Đoan Trương Tử Dương phải không? Sau thời Tĩnh Khang, Đạo môn chia thành hai tông phái Nam và Bắc. Vương Trùng Dương là người sáng lập ra Bắc Tông còn Trương Tử Dương là người sáng lập ra Nam Tông. Chủ trương của Bắc Tông là đi vào nhân gian để giúp người, còn Nam tông lại lấy việc thanh tu làm mục đích chủ yếu. Có điều nói ra thì Vương Trùng Dương sáng lập ra Bắc Tông là có bảy đệ tử phái Toàn Chân dưới quyền giúp sức, còn Trương Bá Đoan lại chỉ dựa vào sức lực của bản thân mình để sáng lập ra Nam Tông, đó mới thật sự gọi là lợi hại.

Sở Tiên Lưu không cười nữa, nói:

- Lão hòa thượng, mấy chữ "lợi hại" từ miệng ông nói ra thật không dễ dàng. Có điều Tử Dương chân nhân đúng là nhân vật kiệt xuất hàng đầu xưa nay, học vấn của tam giáo cửu lưu, bách gia chư tử không gì là không tinh thông, võ học trên người lại càng xuất thần nhập hoá, nổi tiếng một thời [người dịch: "tam giáo" = Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo; "cửu lưu" là 9 học phái lớn nhất thời Chiến Quốc, bao gồm: Nho gia, Pháp gia, Tung hoành gia, Đạo gia, Binh gia, Tạp gia, Âm dương gia, Mặc gia, Nông gia. Trong đó Nho gia là học phái của Khổng Tử, Pháp gia là học phái của Hàn Phi Tử, Tung Hoành gia là học phái về ngoại giao du thuyết, đứng đầu là Tô Tần, Trương Nghi, Đạo gia là của Lão Tử, Âm Dương gia là học phái về âm dương ngũ hành, đứng đầu là Trâu Diễn, Mặc gia là học phái về nhân trị của Mặc Địch, Tạp gia có lẽ là học phái pha lẫn ưu điểm các học phái khác của Tuân Tử, còn Binh gia và Nông gia do ai đứng đầu thì tớ chịu; "bách gia chư tử": là từ dùng để gọi chung các học gia Trung Quốc thời Xuân Thu - Chiến Quốc, thời kỳ này các học thuyết nở rộ, có hàng trăm trường phái khác nhau nên gọi là bách gia chư tử (những người theo đường lối của trăm trường phái)]

Cửu Như cau mày nói:

- Lão sắc quỷ lăng nhăng quá, đang nói tới Tthuần Dương Thiết Hạp, tại sao lại quàng sang chuyện của Trương Tử Dương?

Sở Tiên Lưu vuốt râu cười nhạt, Lương Tiêu ngắt lời nói:

- Người mở chiếc hộp Thuần Dương Thiết Hạp đó chính là vị Tử Dương Chân nhân kia sao?

Sở Tiên Lưu nói:

- Tiểu tử nhà ngươi xem ra cũng không ngốc.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Được lắm, lão sắc quỷ ngươi hắn không ngốc, chính là chửi hoà thượng ta ngốc phải không?

Sở Tiên Lưu chiếm được lợi thế liền cười dài nói:

- Điều này lão phu không hề nói ra nhé.

Cửu Như hừ một tiếng rồi nói:

- Nói như vậy, chiếc hộp Thuần Dương Thiết Hạp đó cũng có chút ý nghĩa rồi. Trương Tử Dương đã mở chiếc hộp ra thì tại sao lại còn đóng vào?

Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Nói ra thì Trương chân nhân thần thông quảng đại, tài trí cũng cao, chỉ đáng tiếc là trong đời ông lại thu nhầm ba tên đồ đệ, có thể nói rằng đó là một việc đáng hối hận nhất trong cuộc đời ông. Trong sách cổ "Ngộ chân thiên" mà ông ta truyền lại cho đời sau có viết về "Ba truyện phi nhân" chính là chỉ chuyện này.

Cửu Như chép miệng nói:

- Lão sắc quỷ, ngươi càng nói càng lan man, Trương Bá Đoan thu nhầm đồ đệ thì có liên quan gì tới ngươi chứ?

Sở Tiên Lưu lắc đầu nói:

- Quan hệ vô cùng lớn, trong ba đồ đệ đó thì đại đồ đệ mang họ Sở.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Hay thật, chẳng lẽ tên đại đồ đệ bất tài ấy chính là tổ tiên của nhà họ Sở các ngươi?

Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Thật đáng hổ thẹn, chính là tiên tổ. Còn đồ đệ thứ hai lại họ Lôi.

Ánh mắt Cửu Như chớp lên, cười nói:

- Đại khái chính là tổ tiên của Lôi Công Bảo đúng không?

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đồ đệ thứ ba họ Phương, ông ta không có con cái nhưng nội công ông ta tu luyện lại rất có tiếng, gọi là "Băng Hhà huyền công".

Liễu Oanh Oanh kêu í lên một tiếng, kinh ngạc nói:

- Ông... ông nói cái gì?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Ngươi không cần phải giả vờ giả vịt, người họ Phương đó chính là tổ sư của Đại Tuyết Sơn các ngươi. Những chuyện xưa cũ này chắc hẳn ngươi cũng vô cùng tường tận.

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Sư phụ chưa từng kể cho ta.

Cô nói như vậy, Sở Tiên Lưu càng cho rằng cô chỉ cố gắng thoái thác, không nói lấy nửa câu chân thật, trong lòng càng tức giận, cao giọng nói:

- Tên họ Phương xấu xa ấy cũng là là tổ sư của môn phái ngươi. Ngươi vì một cái hộp sắt nhỏ nhoi mà đến cả tổ sư cũng không nhận hay sao?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Sư phụ từng nói rằng, sư tổ của chúng ta là nam giới, nhưng chuyện đã qua rất lâu rồi nên tên họ là gì thì không ai hay biết.

Sở Tiên Lưu thấy vẻ mặt cô ta không có vẻ nói dối, trong lòng vô cùng khó hiểu: "Con bé này nếu không phải quả thật không biết thì chính là kẻ gian hiểm độc ác hiếm có trên nhân gian. Có điều thật ra thì chuyện xưa này cũng là do tiên tổ ta khi cuối đời lương tâm trỗi dậy mới viết vào trong kiếm phổ gia truyền để tự sám hối nhắc nhở con cháu. Chắc rằng tên họ Phương kia trong lòng hổ thẹn, không muốn để đám đệ tử biết được việc làm xấu xa của mình khi còn sống." Ông ta do dự một lát rồi nói:

- Được lắm, ta sẽ nói tiếp. Lại nói Trương chân nhân phân biệt truyền thụ võ công cho ba người, ba đồ đệ dần dần mỗi người đều có một sở trường riêng. Đại đồ đệ giỏi về dùng kiếm, nhị đồ đệ giỏi về quyền pháp, tam đồ đệ thì lại chưởng pháp cao minh. Nhưng võ công của ba người càng mạnh thì bản tính cũng theo đó mà dần dần bộc lộ ra.

Trương chân nhân phát hiện ra rằng ba người bản tính không đứng đắn thì vô cùng tức giận, vốn muốn phế bỏ võ công của họ. Nhưng tình thầy trò sâu đậm, Trương chân nhân bản tính lại rất mềm yếu lương thiện, mấy lần định làm nhưng lại không ra tay nổi. Một ngày nọ ba người lại vô cớ giết người, Trương chân nhân trong lòng nguội lạnh nên nhân lúc đêm khuya đã lặng lẽ bỏ đi.

Sở Tiên Lưu nói đến đây lại thở dài rồi nói:

- Chỉ vì Trương chân nhân sớm có cảnh giác, tuyệt không truyền thụ Huyền môn chính pháp cho ba người nên ba tên đồ đệ đó tu luyện thêm mười năm võ công đều không có tiến bộ gì đáng kể. Vì vậy đại đồ đệ đứng đầu tập hợp ba người lại thương nghị. Cả ba người bọn họ đều biết rằng Trương chân nhân nhờ đã giải

được bí mật trong Thuần Dương Thiết Hạp mới hiểu rõ đạo lý, khai lập môn phái, còn những thứ võ công mà ông truyền thụ cho họ chẳng qua là những võ công tầm thường mà thôi. Thế là cả ba người đều nhất trí rằng chỉ có cách học được võ công trong hộp sắt mới có thể tung hoành thiên hạ. Lập tức cả ba người trăm mưu ngàn kế đi tìm Trương Chân nhân. Ôi, cũng là trời cao trêu người, ba người bọn họ không ngừng nghỉ tìm kiếm trong suốt ba năm, cuối cùng đã tìm được Trương Chân nhân tại dãy núi Tê Hà. Trương chân nhân thấy ba người tất nhiên vô cùng kinh ngạc, vốn định tránh đi, nhưng ba người khóc lóc như mưa, luôn mồm nói sẽ từ bỏ con đường xấu xa trước kia, khổ sở xin Trương chân nhân gây dựng lại môn phái. Trương chân nhân tuy không bằng lòng lắm nhưng thấy ba người đã có lòng hướng thiện nên cũng không nỡ cự tuyệt. Nào ngờ ba người ăn có nói không, sớm đã có lòng cướp đoạt, nhân lúc Trương chân nhân buông lỏng cảnh giác liền đột ngột cùng làm phản, ra tay vô cùng tàn độc. Trương chân nhân không hề cảnh giác nên đã bị trọng thương, nhưng ông ta có thần công tuyệt thế nên sau khi bị trọng thương vẫn đánh ngã cả ba đồ đệ, đột phá vòng vây bỏ đi. Đại đồ đệ và nhị đồ đệ kia ráo riết đuổi theo, cuối cùng đuổi kịp Trương chân nhân trong một sơn cốc. Trương chân nhân lúc đó đã trọng thương khó mà qua khỏi, không kịp giấu hộp sắt đi nhưng cũng không muốn chiếc hộp đó bị rơi vào tay kẻ ác gây nguy hiểm cho người đời, liền đóng chặt chiếc hộp lại rồi đột ngột ra đi.

Liễu Oanh Oanh nghe đến đây không nhịn được nói:

- Ba tên kẻ đó làm đồ đệ mà quên ơn phụ nghĩa, dù cho chó lợn cũng không như vậy.

Sở Tiên Lưu giật mình rồi gật đầu nói:

- Không sai, việc tiên tổ làm quả thật không đúng.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Đâu chỉ là không đúng mà là vô cùng khốn kiếp. Tên họ Phương kia chẳng có quan hệ gì với bản cô nương cả, ta cũng không nhận cái loại tổ sư như lão.

Những lời nói này quả thật là kinh thế hãi tục. Phải biết rằng võ lâm rất trọng đạo thầy trò, lời Liễu Oanh Oanh vừa nói ra chẳng khác gì phản thầy diệt tổ. Sở Tiên Lưu thần sắc thay đổi, Lương Tiêu sợ ông ta sẽ nổi giận liền thầm tự phòng bị, ai ngờ vẻ mặt Sở Tiên Lưu lại từ từ dịu ra, thở dài một hơi rồi nói:

- Ngươi nói đúng là không sai. Tiên tổ đúng là vô cùng khốn kiếp, làm con cháu phải xấu hổ.

Cửu Như gật đầu nói:

- Lão sắc quỷ ngươi nãy giờ lâu như vậy mà cuối cùng cũng nói được một câu nói của con người.

Sở Tiên Lưu trợn mắt nhìn ông ta, lại nghe Lương Tiêu nói:

- Trương chân nhân sau khi chết thì Thuần Dương Thiếp Hạp tất nhiên sẽ rơi vào tay của hai người đồ đệ kia đúng không?

Hắn quan tâm tới tăm tích của Thuần Dương Thiết Hạp nên phải dò hỏi. Sở Tiên Lưu cười khổ nói:

- Cái đó lại thế này, tuy có được hộp sắt nhưng hai người bọn họ lại chẳng có cách nào mở ra. Hai người bèn nghĩ chiếc hộp này đã khó mở ra như vậy thì bên trong nhất định có một bí mật to lớn rung chuyển trời đất, bởi vì lòng tham bùng lên, lời ra tiếng vào liền bắt đầu đánh nhau. Nhưng võ công của hai người ngang nhau, lại vốn học cùng thầy nên hiểu rất rõ bản lĩnh của đối phương. Nhất thời không ai thắng được ai, đánh đến lúc khó mà can ngăn được thì đại đồ đệ chợt nhảy ra, nói: "Lôi sư đệ, đệ và ta đều đã quên mất, nếu như bây giờ chúng ta đấu đến kẻ chết kẻ bị thương mà lại vừa đúng lúc Phương sư đệ tìm đến thì chẳng phải là nghêu sò tranh nhau, ngư ông được lợi hay sao, dễ dàng bị hắn lấy mất trắng thành quả hay sao" Người họ Lôi kia nghe thấy có lý, hai người lập tức bỏ đánh nhau mà cùng nghiên cứu hộp sắt.

Lúc ông ta kể chuyện, trước sau đều dùng đại đồ đệ và nhị đồ đệ để gọi, đối với tổ tiên cũng không hề có ý kính trọng né tránh. Ba người còn lại đều thầm nghĩ: "Sở Tiên Lưu này cũng có thể coi là người hiểu rõ đúng sai."

Lại nghe Sở Tiên Lưu kể tiếp:

- Hai người đó sợ rằng chuyện chiếc hộp sắt bị tiết lộ ra ngoài nên âm thầm trốn vào trong núi sâu, tập trung nghiên cứu cách mở, nhưng cuối cùng vẫn không tài nào mở được hộp. Hai người đều có ý đề phòng đối phương ôm hộp bỏ trốn, nghi ngờ ngày càng lớn dần, cuối cùng có một ngày lại đánh nhau to đến mức cả hai đều bị thương. Đại đồ đệ mắt thấy đó không phải là giải pháp, liền nói với nhị đồ đệ: "Chiếc hộp sắt này đã không cách nào mở ra được thì chúng ta liều mạng đánh nhau cũng vô ích, chi bằng chúng ta bốc thăm, người thắng sẽ được cầm chiếc hộp này nghiên cứu trong ba năm. Nếu trong vòng ba năm đó ai mở được hộp sắt đó thì chiếc hộp thuộc về người đó. Còn nếu không tìm ra được thì ba năm sau lại đổi cho người kia tìm hiểu." Đồ đệ thứ hai nghĩ rồi nói: "Nếu cả đời chúng ta cũng không tìm ra điều bí mật trong hộp thì phải làm thế nào?" Đại đồ đệ nói: "Nếu chúng ta đều không có phúc phận thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành giao việc mở hộp cho con cháu làm tiếp thôi." Đồ đệ thứ hai cũng không có cách nào tốt hơn, đành phải đồng ý. Hai người lập tức thề với trời đất. Sau khi thề xong, hai người liền rút thăm, đại đồ đệ kém may mắn đã bị nhị đồ đệ tranh được Thuần Dương Thiết Hạp trước. Đại đồ đệ vì đã nói trước nên đành để nhị đồ đệ bảo quản chiếc hộp, ba năm sau sẽ lấy lại.

67. Thuần Dương Thiết Hạp (2)

Lương Tiêu cau mày nói:

- Thường có câu: "Kẻ tham thường đi với nhau, khéo sao kẻ nào cũng vậy." Nếu như nhị đồ đệ dùng thủ đoạn chiếm đoạt chiếc hộp thì phải làm thế nào?

Sở Tiên Lưu nói:

- Câu này hỏi không được thông minh cho lắm, nếu như mở được hộp sắt thì nhị đồ đệ luyện thành võ công trong đó, đánh bại đại đồ đệ, tất nhiên chẳng cần phải giở thủ đoạn. Nếu hộp sắt không mở được thì cũng chỉ là một thứ bỏ đi, giữ cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu như thất nghĩa bội tín, đại đồ đệ có thể vì tức giận mà thông báo cho toàn thiên hạ biết. Những cao thủ thèm muốn có được hộp sắt này quá nhiều, ngay cả để cho tam đồ đệ biết được cũng đã không tốt rồi, chỉ e từ đó về sau sẽ sống không được yên. Vả lại hai người làm việc tuy độc ác nhưng suy cho cùng vẫn là tôn sư của một phái, không thể nói mà không giữ lời được.

Ông ta thấy Lương Tiêu nửa tin nửa ngờ cũng không cố để tâm nữa, tiếp tục nói:

- Lại nói hai người sau khi chia tay đều giấu kín tên họ, sáng lập ra Thiên Hương sơn trang và Lôi Công bảo, cứ ba năm một lần trao đổi hộp sắt. Trong mấy chục năm, Thuần Dương Thiết Hạp hết lần này đến lần khác đổi chủ, nhưng cái hộp sắt này chất liệu đặc biệt, đao kiếm sắc bén cũng không thể làm tổn thương. Hai người muốn dùng lửa lớn hay búa nặng nhưng lại sợ sẽ làm tổn hại đến vật trong hộp, vì vậy mà cho đến mấy chục năm gần đây vẫn không thể mở ra được.

Cửu Như cười nói:

- Có lẽ chiếc hộp đó vốn chỉ là một cục sắt ngu ngốc dùng để lừa người?

Sở Tiên Lưu lắc đầu thở dài nói:

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng lòng người cũng giống như chiếc hộp sắt kia, ngốc nghếch cứng đầu, không cách nào giải thoát được. Lấy hoà thương ông mà nói, nhìn thì lòng dạ lỗi lạc, nhưng cũng hiếu kỳ trong lòng muốn giành được nó hay sao?

Cửu Như chỉ cười khà khà, vuốt râu không nói.

Sở Tiên Lưu lại nói:

- Vào thời của đại đồ đệ và nhị đồ đệ, hai người lại cũng giữ lời, hộp sắt của ba năm là trao đổi một lần, không hề giở trò. Nhưng sau khi hai người qua đời, võ công đời sau kẻ lên người xuống, dần chia thành cao thấp mạnh yếu. Những người có võ công cao không muốn giao hộp sắt ra, người có võ công yếu hơn cũng không chịu thua kém, buông lời uy hiếp. Hai bên tranh chấp không kết thúc được, chỉ đành lập lại một hiệp ước khác, cứ ba năm một lần đấu võ để đoạt hộp, bên nào võ công cao cường có thể giữ chiếc hộp lâu dài cho tới khi bị đánh bại mới thôi.

Cửu Như cười nói:

- Thật kỳ lạ, đã là như vậy thì tại sao còn lòi ra cái hộp giả đó chứ?

Sở Tiên Lưu cười khổ nói:

- Ta thời trẻ thích chơi bời lêu lổng, ham mê đàn ca tửu sắc, đối với việc trong nhà hoàn toàn không có hứng thú, sau khi biết lai lịch hộp sắt đó càng không muốn tham gia tranh giành. Nhưng gia huynh thời trẻ đấu võ thua Lôi Hành Không, uất ức mà mất, trước khi chết đã sai người gọi ta về sơn trang, dặn ta phải giành hộp sắt về. Ta không đành lòng nhìn huynh ấy ra đi mà trong lòng vẫn còn điều vướng bận, chỉ đành nhận lời...

Nói đến đây, Cửu Như đột nhiên cười nói:

- Chậm đã chậm đã, để hoà thượng đoán xem. Nhớ năm xưa lão sắc quỷ nhà ngươi danh tiếng lẫy lừng, một thanh thiết mộc kiếm uy thế chấn động thiên hạ. Lôi Hành Không tự biết là không thắng được ngươi, nhưng lại không nỡ giao hộp sắt ra, khi chẳng còn cách nào hắn đã làm ra một chiếc hộp giả để bưng bít ngươi, đúng vậy không?

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Hoà thượng lần này lại thông minh ra nhiều đấy. Lôi Hành Không đó tham

lam ngu xuẩn, lại tự cho mình thông minh hơn người, tưởng rằng như thế có thể che dấu mọi việc. Kỳ thực làm sao có thể giấu được người khác chứ? Ta phát hiện ra chiếc hộp là giả liền định tìm hắn hỏi tội, không ngờ lúc đó xung quanh ta đã xảy ra một biến cố rất lớn khiến cho ta trong lòng nguội lạnh, xuất hiện ý nghĩ rời bỏ nhân thế. Ôi, kiếp phù sinh như một giấc mơ, chuyện sống chết còn chẳng thế nào có thể nắm bắt được thì hà tất phải để ý đến chiếc hộp sắt ấy là thật hay là giả? Thế là ta thu lại ý đồ muốn gây chiến, đã sai thì cho sai luôn, giữ chiếc hộp sắt giả đó ở lại bên mình.

Cứ như thế con cháu trong nhà đều cho rằng Thuần Dương Thiết Hạp đang ở chỗ ta, còn Lôi gia thì lại mừng rỡ lão phu đã trúng kế. Ba mươi năm trôi qua như thế, lòng tranh giành của hai nhà đều giảm mạnh, còn việc cháu gái ta là Sở Vũ cùng với Lôi Chấn kết thành vợ chồng phu thê thì lại là một chuyện vui bất ngờ.

Cửu Như chậm rãi thản nhiên nói:

- Lão sắc quỷ, ngươi đem những việc bí mật đó nói ra với hoà thượng là có ý đồ gì?

Sở Tiên Lưu cười khổ nói:

- Sở mỗ đem chuyện này nói ra thứ nhất là muốn lão hoà thượng ông hiểu rõ, cái hộp đó chưa từng có cách mở ra. Thứ hai là nó có nguồn gốc sai trái, lão hoà thượng ông vốn là người trí tuệ siêu thoát, việc gì phải dầm mình vào vũng nước đục.

Cửu Như cười nói:

- Lão sắc quỷ ngươi đến để giáo huấn ta, có điều ngươi đoán không sai, lão hoà thượng lần này tới đây chính là vì cái Thuần Dương Thiết Hạp đó.

Lương Tiêu tim đập thình thịch, quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Oanh Oanh mím chặt môi, khuôn mặt tươi cười đã trắng bệch, rồi nghe Cửu Như lại cười nói:

- Ngày hôm đó, ta đi xin bố thí bên bờ sông Vận Hà, đột nhiên nhìn thấy cháu gái ngươi là Sở Vũ, khi nó chưa lấy chồng ta đã từng gặp một lần nên nhận ra được. Lúc đó ta thấy nó đang khóc lóc trên bến sông, mồm miệng không ngừng nhắc tới Thuần Dương Thiết Hạp, lại nói cái gì nữ tặc họ Liễu. Hoà thượng tuy không định nghe trộm nhưng lời nói cứ chui vào tai, cũng chẳng biết làm sao được. Nghĩ lại năm xưa, hoà thượng từng dùng hộp sắt giả để lừa Huyền Thiên Tôn. Lão già ấy có tội phải chịu cũng đúng thôi, nhưng đồ đệ của hắn Tần Bá Phù lại là một hán tử đường hoàng. Sáu năm trước hoà thượng không cẩn thận đã làm hắn bị thương, trong lòng cảm thấy day dứt không yên nên muốn giành cái hộp sắt đó để đưa cho hắn coi như để bồi thường, vì vậy liền đuổi theo cháu gái ngươi một mạch đến Cô Tô. Không ngờ vừa tới chân

núi Hàn Sơn, con sâu rượu trong bụng hoà thượng lại làm loạn, khổ sở không chịu nổi, đành phải dành thời gian giở chút thủ đoạn, khà khà, khéo thế nào lại gặp con bé họ Liễu này.

Liễu Oanh Oanh cắn môi, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Lão hoà thượng ông sớm đã có âm mưu rồi, cũng... cũng muốn tới đối phó với tôi sao?

Nói xong mắt đã đỏ lên. Lương Tiêu cũng nắm chặt hai tay, thầm nghĩ: "Lão hoà thượng nếu muốn gây bất lợi cho cô ấy thì ta cho dù đánh không lại lão cũng phải sống chết một trận với lão." Cửu Như nhìn thấy bộ dạng này của hai người vội vàng xua tay nói:

- Cô bé con đừng khóc, đừng khóc. Hoà thượng ban đầu đúng là có ý đó, nhưng không ngờ cô bé con nhà ngươi đã tinh quái, lại hào khí hơn người, rất hợp với tính cách của hoà thượng. Hòa thượng suy đi tính lại, đuổi theo một trăm tám mươi dặm nhưng vẫn không thể nào ra tay nổi.

Lương Tiêu nghe vậy thì thở phào một hơi. Liễu Oanh Oanh thì vẫn mắng:

- Hoà thượng ông ăn có nói không, tôi không để ý tới ông nữa.

Cửu Như cười xòa nói:

- Cô bé con đừng nói như vậy, ngươi không để ý tới hoà thượng, hoà thượng không có người bố thí, sớm muộn gì cũng bị đám sâu rượu trong bụng cắn chết.

Liễu Oanh Oanh lau nước mắt, trừng mắt nhìn ông ta, hậm hực nói:

- Cắn chết cũng đáng đời.

Sở Tiên Lưu nhìn thấy hai người trở lại hoà hợp, trong lòng vô cùng không vui, nhíu mày nói:

- Lão hoà thượng, lời hay đã nói hết rồi, ông vẫn muốn tranh giành cái vũng nước đục đó ư?

Cửu Như cười nói:

- Không sai.

Sở Tiên Lưu tức giận nói:

- Ta nói rồi, cái hộp bị con bé này cướp là giả, cái hộp thật hiện đang ở Lôi Công bảo.

Cửu Như lắc đầu nói:

- Hòa thượng vốn vì hộp sắt mà tới, nhưng hiện giờ đã đổi ý rồi.

Sở Tiên Lưu nhíu mày nói:

- Đổi ý gì?

Cửu Như mỉm cười nói:

- Những thứ mà Sở Tiên Lưu ngươi không thèm để ý tới, hoà thượng nếu lại liều mạng thì chẳng phải mất mặt hay sao?

Ánh mắt Sở Tiên Lưu thoáng vẻ kinh ngạc, nhìn Cửu Như một lúc rồi lắc đầu nói:

- Lão hoà thượng, tôi không giống như ông. Sở mỗ trong lòng nguội lạnh, đừng nói cái hộp sắt đó, cho dù là vạn sự vạn vật trên đời này ta cũng chẳng hề có hứng thú. Nếu như không phải vườn hoa của ta bị đốt, người làm vườn bị giết thì lần này ta cũng không xuất hiện để phải chịu đựng sự phiền toái của ông đâu!

Cửu Như cười hề hề nói:

- Biến cố gì thế? Để hoà thượng đoán xem, khà khà, nhìn bộ dạng xui quẩy của ngươi chắc không phải là nhân tình đã chết chứ?

Sở Tiên Lưu hai mắt trợn tròn, da mặt lúc xám lúc đỏ, tràn đầy giận dữ. Cửu Như kệ lão trợn mắt nhìn, vẫn cười hề hề. Sở Tiên Lưu bỗng phất tay áo, đanh giọng nói:

- Lão hoà thượng, Sở mỗ kính ông ba phần đã là nhẫn nhịn rồi. Được, miếu thổ địa này quá nhỏ, Sở mỗ chờ ông ngoài miếu.

Cửu Như thản nhiên nói:

- Một lời không hợp liền muốn phát điên. Nói cái gì trong lòng nguội lạnh, toàn là đánh rắm. Ngươi muốn hoà thượng ra ư, hì hì, hoà thượng cứ không ra đấy.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Vậy thì chúng ta thử cưỡi lừa xem hát, chờ xem.

Cửu Như nói:

- Ấy, lão sắc quỷ, ngươi bảo hòa thượng chửi con lừa ư?

Sở Tiên Lưu không muốn giằng co lằng nhằng với ông ta nữa, giận dữ hừ một tiếng rồi phất tay áo đi ra khỏi miếu.

Liễu Oanh Oanh nhì thấy ông ta đi ra liền nói:

- Lão hoà thượng, ai làm người ấy chịu, ông không đáng vì tôi mà tạo thêm thù địch.

Cửu Như nhíu nhíu mày, lắc đầu nói:

- Hoà thượng lại không sợ thù địch gì, chỉ có điều ngươi thật sự chưa làm việc gì trái với luân thường đạo lí chứ?

Liễu Oanh Oanh suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Không có!

Cửu Như cười dài, cao giọng nói:

- Hay lắm! Hoà thượng trong lòng không có gì vướng bận, lúc đánh đấm mới có khí thế.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy ở ngoài miếu tiếng dây cung vang lên, hai quả hoả lôi bay vào bên trong miếu. Cửu Như dài người đứng dậy, cây gậy gỗ trong tay vung lên, hoả lôi bị bổng phong của ông ta đánh trúng đột nhiên chuyển hướng đập lên tường phía trước, lập tức nổ thành hai lỗ thủng trên tường. Cửu Như cười nói:

- Lão sắc quỷ, ngươi không hề khá khẩm hơn, không dám dùng đao kiếm thật mà lại lấy pháo ra chơi đùa với hoà thượng ư?

Bỗng nghe Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Việc của Lôi Công Bảo chẳng liên quan gì tới Sở mỗ cả, hơn nữa cái loại kỹ năng vặt vãnh này chẳng lẽ làm khó được ông sao? Nếu sợ rồi thì ra đây là được.

Cửu Như cười nói:

- Sợ cái gì. Hoà thượng nói không ra là sẽ không ra.

Trong lúc nói chuyện lại có hơn mười mũi hoả lôi được bắn vào trong miếu.

Cửu Như liên tục vung gậy gỗ mun vù vù, đều gạt hết ra. Bốn phía tiếng nổ ầm ầm, gạch vữa tán loạn, miếu thổ địa lung lay muốn sập. Liễu Oanh Oanh trong lòng lo lắng, vừa định lao ra thì không ngờ Cửu Như nắm lưng cô giữ lại, cười nói:

- Người lớn đánh nhau, trẻ con chỉ cần đứng xem thôi.

Rồi đưa tay nhét cô vào trong chuông. Tiếp đó thấy Lương Tiêu cầm Ảo Nguyên kiếm lên thì lại cười nói:

- Ngươi cũng vào đi.

Rồi đưa tay túm lấy, Lương Tiêu chưa kịp giãy giụa thì trước mắt đã tối om, cũng bị nhét vào trong chuông đồng, chen chúc với Liễu Oanh Oanh thành một cục. Mấy mũi hỏa lôi nổ trên mặt chuông, tiếng nổ rầm rĩ.

68. Thuần Dương Thiết Hạp (3)

Liễu Oanh Oanh phải chen chúc với Lương Tiêu thì vừa xấu hổ vừa lo lắng, giơ tay đẩy cho hắn một quyền muốn đẩy hắn ra khỏi chuông nên trên quyền có dùng chân lực nội gia. Lương Tiêu cảm thấy vô cùng đau đớn, huých khuỷu tay phản kích lại, nhưng trong chuông thì bé, chân tay hai người túm vào một chỗ đánh không ra được. Đột nhiên thân thể chấn động, trời đất chao đảo, thì ra chiếc chuông đồng bị Cửu Như đẩy lăn long lóc. Hai người đều không đề phòng, thân mình Liễu Oanh Oanh ngã ngửa ra, còn Lương Tiêu lại ngã về phía trước, hai người đột nhiên ôm chầm lấy nhau. Liêu Oanh Oanh tức giận nói:

- Tiểu sắc...

Chữ quỷ còn chưa nói ra, Lương Tiêu hơi không cẩn thận nên miệng đã khóa chặt môi son của nàng.

Hai người đều kinh hãi, Liễu Oanh Oanh giãy giũa mấy cái rồi kêu ứ một tiếng, thân mình đột nhiên mềm nhũn ra giống như một khối băng lạnh giá vừa tiến vào lòng Lương Tiêu trong chớp mắt đã tan thành một dòng suối mùa xuân. Lương Tiêu lúc cõng nàng ta chạy trốn, da thịt tiếp xúc sớm đã động tình, nhưng đối mặt ôm ấp thế này thì đây là lần đầu tiên, chỉ cảm thấy thân thể Liễu Oanh Oanh như hương ấm ngọc mềm, ấp áp láng mịn, mềm mại như không xương, từng đợt hương thơm thiếu nữ người ta ngây ngất. Lương Tiêu người như muốn nổ tung, trong lòng ngứa ngáy khó kìm chế nổi, hận không thể móc nó ra. Nhất thời hai người nam nữ trẻ tuổi đều tâm hồn bay bổng, chỉ biết rằng cho dù trời có sập xuống cũng chẳng chịu xa rời.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc chuông lại rung lên. Thân hình Lương Tiêu ngã ngửa ra, Liễu Oanh Oanh lại đè lên người hắn, hai người trong lúc hoảng loạn, lại ôm chặt lấy nhau. Lương Tiêu mối tình chớm nở, lần đầu tiên tình yêu trỗi dậy, Liễu Oanh Oanh cũng thầm bằng lòng. Lúc này trong chuông chật hẹp lại ngập tràn tình ý dạt dào.

Cửu Như vạn lần không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, chỉ cố tập trung chống địch, tay trái lăn chuông, tay phải vung gậy gỗ mun chỉ nam đánh bắc. Chỉ nghe tiếng vù vù không ngừng, hầu hết hoả lôi đều bị hất ra bay ra khỏi miếu, tiếng nổ đùng đùng không ngớt bên tai. Bỗng nghe mấy tiếng kêu thảm, thì ra đệ tử của Lôi Công bảo khi bắn hoả lôi lại bị hỏa lôi nổ chấn thương. Chỉ nghe một âm trầm buồn thảm nói:

- Lôi Công bảo đã hết sức rồi, mong được xem bản lĩnh của Tiên Lưu công.

Cửu Như nghe thấy rõ ràng, cười nói:

- Lôi Hành Không ngươi cũng đến rồi à?

Ha ha, tục ngữ có câu rất đúng: người không cần thể diện thì mọi chuyện đều có thể làm được.

Lôi Hành Không nghe xong không hiểu gì, chỉ cười nhạt một tiếng. Cửu Như lại gạt một mũi hoả lôi ra, cánh mũi hít hít, đột nhiên biến sắc mặt kêu lên:

- Không được, hỏng rồi, lão sắc quỷ, ngươi làm thế này thật là quả vô liêm sỉ...

Miệng thì kêu la, mũi lại không ngừng ngửi hít, hít vào thì sâu mà thở ra thì chậm. Sắc mặt nửa như say rượu nửa giống khó xử, ông ta đi loanh quanh mấy bước rồi đột nhiên hạ quyết tâm, dừng chân kêu lên:

- Bỏ đi, bỏ đi, hoà thượng nhịn không được rồi, coi như lão sắc quỷ ngươi lợi hại.

Liền đẩy chuông ầm ầm lao ra ngoài miếu.

Lôi Chấn sớm đã chờ sẵn, thấy vậy lập tức múa lôi tinh chùy đánh tới Cửu Như. Cửu Như cười lớn, vung gậy đập thẳng vào thân chùy, chùy sắt bỗng chốc bắn ngược trở lại. Lôi Chấn hổ khẩu rách toang, chùy sắt bay vụt ra, đập gẫy cành lá của hai cây đại thụ. Lôi Chấn bị thần lực đó kéo theo, như sao băng bay vọt về phía sau.

Đột nhiên một bóng người nghiêng mình nhảy ra, đỡ lấy Lôi Chấn trên không, tốc độ vẫn không hề giảm sút lướt đi trên mặt đất rồi xoay tay đẩy Lôi Chấn xuống một bên, chỉ thoáng một cái đã tới phía trước Cửu Như, quyền trái đánh ra, quyền còn chưa tới nơi thì quyền phong đã đánh cho chuông đồng kêu lên oong oong. Hai người ở trong chuông chỉ cảm thấy đầu óc khó chịu, lửa lòng biến mất, cả hai đều nghĩ:

- Ta đang làm gì thế này?

Bỗng nghe bên ngoài chuông có người hừ lên đau đớn rồi Cửu Như khành khạch nói:

- Lôi Hành Không, mười năm không gặp, ngươi lại chẳng tiến bộ được bao nhiêu.

Đột nhiên vỗ chiếc chuông một cái, cười vang nói:

- Hai đứa nhóc này, còn không ra đi?

Cả hai người đều vô cùng xấu hổ lúng túng, nhưng nếu như không ra thì sẽ khiến người ta nghi ngờ. Lương Tiêu không biết làm thế nào đành chui ra trước, Liễu Oanh Oanh sửa lại quần áo một chút rồi mới chui ra. Chỉ thấy bốn phía lưa thưa có hơn mười người đang vây quanh.

Cửu Như thấy hai người mặt đỏ tía tai, quần áo không ngay ngắn thì trong lòng vô cùng kinh ngạc hoài nghi, lại thấy Liễu Oanh Oanh trâm nghiêng tóc rối, vẻ tình ý trên mặt còn chưa tan hết, bất giác tỉnh ngộ cười nói:

- Kì lạ thật, hòa thượng không thận trọng một chút đã dễ dàng trở thành bà mối rồi. Khà khà, hai người tương lai thành vợ chồng, chén rượu cám ơn mai mối này hoà thượng không thể không uống rồi.

Liễu Oanh Oanh vô cùng xấu hổ ngượng ngùng, giậm chân tức giận nói:

- Đồ lừa trọc đáng ghét kia, tất cả đều tại ông, còn nói lung tung nữa tôi... tôi sẽ túm cái đầu trọc của ông mà đánh đấy.

Cửu Như lắc đầu nói:

- Có câu rằng: "người quân tử không bắt nạt trong phòng tối", "người con gái thùy mị duyên dáng phải nghiêm khắc tự bảo vệ mình". Như thế tiểu tử họ Lương ngươi chẳng phải người quân tử mà nha đầu nhà ngươi cũng không được coi là thục nữ. Khà khà, tự mình không đủ chín chắn, lại còn trách hoà thượng cái gì?

Ông ta mồm miệng chẳng úy kỵ gì, nói rõ trước mặt mọi người khiến Liễu Oanh Oanh mặt hoa trắng bệch, chỉ có điều chột dạ nên mắng không được mà giải thích cũng không xong, nhất thời mím môi nói không ra lời. Lương Tiêu đưa mắt nhìn thấy cô mặt như hoa sen, hai má đỏ bừng, nghĩ tới tình hình lúc trong chuông lại cảm thấy toàn thân nóng bừng, tim đập dồn dập.

Mọi người nghe nói nhìn hình đã đoán được chút ít manh mối. Sở Vũ nghĩ tới thảm cảnh của đứa con trai, nhất thời mắt như phun lửa, nghiến răng nói:

- Tiểu tiện nhân thật không biết xấu hổ, ra sức dụ dỗ đàn ông.

Liễu Oanh Oanh biến sắc mặt, quát:

- Bà chửi ai?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Chính là chửi ngươi, ngươi trước dụ dỗ con trai ta, bây giờ lại dụ dỗ tên tiểu tử này.

Lương Tiêu định xông lên thì bị Liễu Oanh Oanh giơ tay đẩy ra, cười nhạt nói:

- Được lắm, Lôi Tinh đã là con bà, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng nhé. Hừ, đứa con bảo bối của bà cậy mình có chút võ công, trước mặt mọi người đã giở trò thô bạo với con gái người đánh cá bên bờ Thái Hồ, bị ta nhìn thấy. Ta vốn dĩ định lấy cái đầu chó của hắn, ai ngờ hắn còn có mấy phần thông minh, trúng một Toa La chỉ của ta liền nhảy xuống nước thoát thân. Hừ, vậy ta hỏi bà, bà sinh con trai ra chỉ chuyên dạy nó đi làm nhục gái nhà lành hay sao?

Sở Vũ tức giận đến mức mặt đỏ như máu, rít giọng nói:

- Ngươi... ngươi ngậm máu phun người. Ngươi đã đánh người bị thương lại còn muốn huỷ hoại thanh danh của người ta nữa sao?

Liễu Oanh Oanh tay chống nạnh, giọng nói càng lúc càng cao, trong trẻo sắc bén như chuông bạc ngân vang:

- Chuyện này ư, những người nhà thuyền tận mắt nhìn thấy trên Thái Hồ nếu không được một trăm thì cũng đến tám mươi. Nếu như lưỡi của bà vẫn chưa đứt, tai của chưa điếc thì chi bằng đi nghe ngóng, xem xem con trai quý báu của bà có danh tiếng gì?

Sở Vũ lập tức nghẹn lời, cùng Lôi Chấn nhìn nhau, trong lòng thấp thỏm. Hai người bọn họ biết rõ tính xấu của con trai. Sở Vũ từ nhỏ đã nuông chiều con trai, Lôi Tinh được mẹ cưng chiều nên lớn lên thói phong lưu đã trở thành bản tính, từng nhiều lần làm nhục nha hoàn thị nữ, nhưng đều bị Sở Vũ làm cho chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ thành không có. Lần này hắn ta có làm ra chuyện như thế cũng chẳng có gì lấy làm lạ. Giả như những lời Liễu Oanh Oanh nói là thật thì đi nghe ngóng chỉ làm nhục nhã cho danh tiếng của gia đình.

Hà Tung Dương thấy vợ chồng Lôi Chấn không đáp lời được liền ha ha cười lớn, từ trong đám đông đi ra, chắp tay nói:

- Liễu cô nương, Hà mỗ gần đây vô cùng nghèo đói, muốn xin cô nương ít bạc để tiêu.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Được lắm, ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng?

Hà Tung Dương cười nói:

- Không nhiều, bảy tám trăm vạn lượng là đủ!

Mọi người nghe vậy không ai là không kinh ngạc.

Liễu Oanh Oanh xòe hai tay ra, cười nói:

- Ngươi thấy ta có nhiều bạc đến thế không?

Hà Tung Dương vẫn cười ôn hòa, nói:

- Cô nương khoét vách vượt tường, đến đại nội hoàng cũng không bỏ qua. Đừng nói đến vàng ngọc phải lấy xe mà chở lấy đấu mà cân, chỉ bằng hơn mười thứ tranh quý đỉnh báu cũng là những bảo vật vô giá rồi.

Đã giàu có như thế, cô nương cần gì phải hẹp hòi như vậy?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Trước kia quả thật có không ít bảo bối, nhưng dọc đường Giang Tây bị ngập lụt, vùng Huy Châu bị nạn châu chấu, ta trên đường cứ thế dùng tiền ra, đến nơi này ư?

Cô nói đến đây liền ngừng lại một chút, mỉm cười nói:

- Nửa phân bạc cũng không còn.

Hà Tung Dương sững sờ, gượng cười nói:

- Ha ha, cô nương đùa kẻ hèn này sao? Hắc, nếu vẫn không giao tiền ra đây thì Giang Dương đại đạo có thể là tội danh phải băm ra vạn mảnh đấy.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Sai rồi, ta không tính được là cướp lớn, cùng lắm chỉ là tên trộm nhỏ thôi.

Hà Tung Dương nghe cô nói nửa phân bạc cũng không còn, tuy không tin nhưng cũng không khỏi trở nên nóng nảy, nhướng mày cao giọng nói:

- Cô nương quá khiêm tốn rồi. Hừ, cướp tiền của quan phủ, ăn trộm bảo vật của đại nội, cô nương nếu không phải là cướp lớn thì trong thiên hạ còn ai dám xưng là cướp lớn đây?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng, lão họ Trang gì đó không phải đã nói sao? Kẻ ăn trộm móc câu thì bị giết, nhưng ăn trộm cả một đất nước thì làm chư hầu, ừm, tên là Trang gì ấy nhỉ?

Mày liễu nhíu lại, trầm tư suy nghĩ, bỗng nghe Sở Tiên Lưu tiếp lời nói:

- Trang Chu đó!

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, chính là Trang Chu, lão sắc quỷ, nhìn không ra ông cũng có chút học vấn.

Ba chữ "lão sắc quỷ" vốn là cách gọi giễu cợt giữa Cửu Như với Sở Tiên Lưu, lúc này lại bị Liễu Oanh Oanh vô cớ gọi ra, khiến Sở Tiên Lưu tức giận đến mức hai mắt trắng dã, thầm nghĩ: "Lão phu học đủ năm xe, tài hoa tuy không phải bậc nhất nhưng cũng chẳng kém ai, hừ, tiểu nha đầu nhà ngươi thì biết được cái gì chứ?"

Liễu Oanh Oanh chúm miệng cười, lớn tiếng nói:

- Sư phụ thường nói: đương kim hoàng đế ngu dốt độc ác, ăn trộm được giang sơn xã tắc, chính là tên cướp lớn nhất trong. Còn đám tham quan ô lại làm quan mà không ngay thẳng, cái mà chúng ăn trộm là công danh lợi lộc, ăn cướp là xương máu của bách tính. Còn có đám gian thương cự phú, giàu nhưng không nhân đức, đầu cơ tích trữ, cái mà chúng cướp được chính là tài sản và tính mệnh của người nghèo. Cái đó gọi là trong cướp cũng có cướp, Tuyết Sơn phái chúng ta tuy đời đời ăn trộm nhưng nhưng xưa nay cũng chỉ làm tên trộm nhỏ chứ không phải kẻ cướp lớn.

Cô nói mấy câu này vô cùng hứng chí bay bổng, không kém gì đàn ông. Hà Tung Dương cho dù mồm miệng sắc sảo cũng chỉ há mồm trợn mắt, không nói được lời nào. Cửu Như cười nói:

- Bàn luận hay lắm, chỉ có điều nói thiếu mất một loại trộm nên mất cả đẹp đi.

Liễu Oanh Oanh cảm thấy kì lạ nói:

- Loại trộm nào?

Cửu Như cười nói:

- Đó chính là lão sắc quỷ trộm hương cướp ngọc.

Sở Tiên Lưu hừ lạnh nói:

- Tại sao lại không phải là tặc hoà thượng tham ăn trộm uống?

Hai người nhìn nhau cùng cười nhạt.

69. Thuần Dương Thiết Hạp (4)

Sở Tiên Lưu quay đầu lại nói:

- Cô bé, lời hay ai ai cũng nói được, nhưng còn có rất nhiều chuyện, ngươi không chối được đâu.

Âm thanh chưa dứt đã nghe một giọng nói rất âm trầm vang lên:

- Lời của Tiên Lưu công rất có lí, như việc chiếc hộp đó có chối cũng không được.

Liễu Oanh Oanh đưa mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy một người đứng trong bóng tối, thân hình to lớn, râu dài phất phơ, nhìn thoáng qua giống như hình dáng của Lôi Chấn, chắc là chủ nhân của Lôi Công bảo Lồi Hành Không thì trong lòng không khỏi tức giận cười nhạt nói:

- Lôi bảo chủ thật biết chối cãi, vừa được kiếm chác lại còn khoe khoang, mắt cá thay ngọc, cột gỗ thay đá.

Lôi Không Hành nghe mà tim đập thình thịch: "Hỏng rồi, chẳng lẽ chiếc hộp giả đó rơi vào tay con nữ tặc này thì bị nó phát hiện sơ hở?" Đột nhiên ánh mắt lộ vẻ hung ác nhìn về phía Liễu Oanh Oanh.

Liễu Oanh Oanh đang rất hứng thú, vừa định nói ra chuyện hộp thật hộp giả thì lại nghe Cửu Như nói:

- Cô bé con, đánh trống không cần đánh dồn dập, cao thủ giao đấu điểm tới là dừng.

Liễu Oanh Oanh thấy Cửu Như nói rất trịnh trọng thì lập tức ngừng lời. Sở Vũ lại không hiểu điều này, vẫn kêu lên:

- Con tiện nhân, chiếc hộp mà ngươi đánh cắp vẫn phải giao ra đây mới được.

Liễu Oanh Oanh liếc nhìn bà ta, nói:

- Ta chưa từng nhìn thấy chiếc hộp đó, lấy gì mà giao?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Chẳng có bằng chứng gì, ngươi có dám để ta lục soát không?

Liễu Oanh Oanh hơi cau mày, cười nhạt nói:

- Được lắm, nếu như lục soát mà không tìm thấy thì sao?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Nếu như tìm không ra thì coi như ngươi may mắn.

Liễu Oanh Oanh quắc mắt lạnh nhạt nói:

- Vậy thì không được, tìm không ra ngươi phải tự chặt hai tay.

Sở Vũ kinh ngạc, giận dữ quát:

- Dưới vòm trời làm gì có loại đạo lí ấy? Ai mà biết được ngươi có giấu vào một chỗ nào khác hay không?

Liễu Oanh Oanh chỉ cười nhạt.

Lương Tiêu nhiều lần định nói nhưng lại thôi, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa nói:

- Ta lấy tính mệnh ra đảm bảo trên người cô ta không hề có chiếc hộp sắt.

Sở Vũ nói:

- Ngươi thì biết gì? Chẳng lẽ ngươi đã lục soát người nó?

Người nói thì vô ý, nhưng người nghe lại có lòng, Liễu Oanh Oanh chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi mắt đẹp trợn tròn trừng trừng nhìn Lương Tiêu.

Lúc này trong rừng tối tăm, Lương Tiêu tuyệt không biết vẻ mặt của Liễu Oanh Oanh có điều bất thường liền buột miệng nói:

- Trên người cô ấy có vật gì ta đều biết hết. Tóm lại chẳng có hộp sắt gì cả, nếu có nửa lời nói sai thì trời tru đất diệt.

Mọi người im bặt rồi đột nhiên hi hi ha ha, hắc hắc hà hà cười ầm cả lên.. Liễu Oanh Oanh trong lòng tức giận khổ sở, chỉ hận một nỗi không thể bẻ gãy cổ tên tiểu sắc quỷ này, cho hắn đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra.

Thì ra vừa rồi trong chuông hai người thần trí mê loạn, gần như không chỗ nào là không chạm tới. Trên người Liễu Oanh nếu có hộp sắt thì Lương Tiêu há lại không biết. Những người ở đây đều rất từng trải, nghĩ tới bộ dạng của hai người khi chui ra khỏi chiếc chuông đồng thì sớm đã đoán ra vài phần. Sở Tiên Lưu hồi còn trẻ phong lưu đa tình, hiểu rõ việc tình cảm nam nữ, nghe nói vậy cũng mỉm cười thầm nghĩ: "Tiểu tử họ Lương này đúng là không biết giữ mồm giữ miệng, không thèm để ý gì tới thể diện con gái nhà người ta. Nhưng hai người bọn nó đã thân mật như vậy, tiểu tử này nếu như không phải loại đại gian đại ác thì đúng là trên người con bé kia không có hộp sắt. Nhưng người cướp hộp không phải là nó thì là ai chứ?" Ông ta trầm ngâm chưa quyết thì bỗng nghe Cửu Như cười nói:

- Lão sắc quỷ, người đừng có nhìn đông ngó tây, đã dùng rượu Bách Hoa Tiên lừa ta ra đây thì cũng phải có đầu có cuối chứ, để hoà thượng nhấp môi một chút nào?

Giọng nói của ông ta như tiếng chiếc chuông vang vọng khắp bốn phía, áp chế tiếng cười xung quanh xuống.

Sở Tiên Lưu mỉm cười nói:

- Lão hoà thượng hoang dã ông, nếu không chiều ông thì Sở mỗ keo kiệt mất rồi.

Liền nhấc ống ta áo lên để lộ ra một vò rượu, vết bùn trát trên nắp vò sớm đã được mở ra, mùi rượu thơm nồng khiến cho người ta muốn say. Cửu Như nuốt nước bọt ừng ực, cười gượng nói:

- Rượu ngon, rượu ngon, năm đó qua uống một lần mà miệng vẫn còn mùi thơm đến giờ chưa hết.

Liền chìa tay ra định cầm lấy thì Sở Lưu Tiên lại đưa tay ra chặn lại, cười nói:

- Lão hoà thượng, ông không sợ trong rượu có độc, uống vào là sẽ chết à?

Cửu Như cười nói:

- Sợ cái rắm, nếu có rượu uống có thịt ăn thì có chết cũng đáng.

Rồi đoạt lấy vò rượu, há miệng ra sức uống. Lương, Liễu Oanh Oanh hai người định ngăn lại cũng không kịp.

Sở Tiên Lưu trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói:

- Hoà thượng hay lắm, ta không được như ông!

Cửu Như ngừng uống, cười nói:

- Hoà thượng tuy hay nhưng không bằng rượu hay được.

Hai người nhìn nhau cười, mọi hiềm khích trong chớp mắt đã tan biến. Sở Tiên Lưu cười xong thì nói:

- Lão hòa thượng, cón muốn đấu nữa không?

Cửu Như nói:

- Đấu hay không đấu đều nằm trong suy nghĩ của ngươi, hoà thượng chỉ hầu theo thôi.

Sở Tiên Lưu lắc đầu thở nói:

- Tình thế bức bách, muốn bỏ cũng không được.

Mọi người nghe lời đối đáp đều thấy cảm thấy kỳ lạ.

Cửu Như biết Sở Tiên Lưu đã đoán ra Liễu Oanh Oanh không có hộp sắt, nhưng ông ta là một đại cao thủ, nếu cứ thế phủi tay cho qua thì khó làm moi người chịu phục. Liền đảo mắt ha ha cười nói:

- Nói hay lắm. Vậy là đấu văn hay đấu võ?

Sở Tiên Lưu nói:

- Quyết đấu còn phân ra văn võ hay sao?

Cửu Như nói:

- Đấu võ hả, chính là bắt chước bọn lưu manh đánh loạn, tất cả mọi người cùng xông lên một lượt. Các ngươi đông người thế mạnh, hoà thượng cũng đánh được sướng tay.

Sở Tiên Lưu lăc đầu nói:

- Lấy nhiều ức hiếp ít thì người quân tử không làm. Còn đấu văn thì thế nào?

Cửu Như cười nhạt nói:

- Lão sắc quỷ ngươi ra vẻ quân tử cái gì chứ? Hừ, đấu văn ư, đó chính là bên ngươi thay nhau ra đấu với hòa thượng về khinh công, quyền chưởng, binh đao, ám khí, nội lực, ngoại lực, chỉ cần là võ công thì các ngươi ra đề, nếu có người thắng được hoà thượng, hoà thượng lập tức vỗ đít bỏ đi, quyết không nói nửa lời.

Ông ta nghiêng mắt nhìn Lôi Chấn, cười đắc ý nói:

- Lôi đại lang, ngươi dùng chùy sắt trăm cân, người ta gọi là thiên chùy, đến đây đến đây, chúng ta trước hết hãy đấu khí lực.

Lôi Chấn bị ông ta một gậy đánh bay chuỳ sắt, làm sao còn dám đồng ý, nhưng nếu không ứng chiến thì lại sợ làm nhục đến danh tiếng của gia đình, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, sắc mặt hết đỏ bừng lại trắng bệch ra. Cửu Như cười dài nói:

- Con không dám thì còn có cha. Lôi Hành Không, ngươi hiệu là Nhạc Dương lâu, quyền pháp đệ nhất ở phía tây, có dám đấu với hoà thượng không?

Lôi Hành Không hừ lạnh một tiếng, vẫn ẩn trong bóng tối không hề động đậy.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Lão hòa thượng, không cần phải tránh mạnh tìm yếu. Sở Vũ, đưa kiếm cho ta.

Sở Vũ đang buồn phiền vì chồng, bỗng thấy thúc phụ đứng ra thì vui mừng không nén được, vội vàng lấy trường kiếm hai tay dâng lên. Sở Tiên Lưu đỡ lấy kiếm rồi đứng thẳng người lên. Cửu Như biết rõ Sở Tiên Lưu kiếm pháp rất cao, một khi giao đâu thì muốn định rõ thắng bại cũng phải sau năm trăm hiệp, nhưng lại nghĩ người này đã có muốn dừng tay, nhất định không dùng hết sức, có lẽ đấu không quá trăm hiệp cũng sẽ nhận thua cho êm chuyện. Sở Tiên lưu chính là kẻ dẫn đầu trong quần hùng, một khi đầu hàng thì những kẻ còn lại không đáng nói tới. Tính toán đã xong liền chống gậy gỗ mun đứng dậy cười nói:

- Lão sắc quỷ, vậy chúng ta đấu binh khí.

Sở Tiên Lưu lắc đầu nói:

- Lão hòa thượng ông bổng pháp tinh tế kỳ diệu, Sở mỗ xin nhận thua.

Cửu Như không ngờ ông ta tỏ ra yếu kém như vậy, trong lòng đang cảm thấy hiếm có thì lại nghe Sở Tiên Lưu nói:

- Có điều hoà thượng ông đã nói tùy ta ra đề, vì vậy Sở mỗ tạm đưa ra một đề mục, thử ông một phen.

Cửu Như tuy cảm thấy có điều không ổn nhưng lời thì đã nói rồi nên chỉ đành cười khà khà nói:

- Tuỳ ngươi.

Sở Tiên Lưu từ từ bước lại gần một cây đại thụ to bằng một người ôm, thanh kiếm trong tay chớp lên, thân cây đã bị chặt đứt làm ba khúc. Sở Tiên Lưu đưa kiếm chọn lấy một khúc đặt trên mặt đất, cổ tay rung lên, ánh kiếm chớp động, khúc gỗ tròn đó lại ngay ngắn bị chẻ thành ba phần, Cửu Như bừng tỉnh nói:

- Lão sắc quỷ, định thi chẻ củi với hòa thượng sao?

Sở Tiên Lưu cười không đáp, trường kiếm lại vung ra một đóa kiếm hoa, đem chia khúc gỗ tròn có đường kính khoảng ba thước đó nhất nhất chia thành chín phần bằng nhau. Nụ cười của Cửu Như tắt dần, lông mày bạc khẽ nhướng lên, chỉ thấy Sở Tiên Lưu tay áo rộng quét đất, trường kiếm tạo ra hàng đóa kiếm hoa màu bạc, càng múa càng nhanh, càng lúc càng dày đặc, kiếm quang chói mắt không thể nhìn rõ. Phút chốc kiếm biến quang chợt biến mất, Sở Tiên Lưu cầm kiếm lùi lại, chỉ thấy khúc gỗ tròn đó đã bị chặt thành vô số cây đũa gỗ nhỏ bé dài khoảng gần một thước tập trung thành một đống chứ không rời ra. Những người xung quanh không ai là không nín thở, cứ như thể hễ thở ra một hơi cũng có thể khiến cho đống que gỗ nhỏ xíu ấy bay tứ tung hết.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Thì ra không phải là chẻ củi mà là chẻ tăm. Lão sắc quỷ, kiếm pháp này của ngươi gọi là gì?

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Tên là Xuân sắc tam phân (ba phần sắc xuân).

Cửu Như gật đầu nói:

- Sắc xuân ba phần, hai phần thành đất bụi, một phần theo dòng nước trôi đi (người dịch: đây là bài từ Dương Hoa của Chương Chất Phu). Tên rất nho nhã, kiếm pháp cũng rất rực rỡ. Xuân sắc ba phần, một kiếm chia làm ba, rất hay, rất hay, nói như vậy thì hoà thượng cũng phải làm được y như thế ư?

Võ công của ông ta đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, việc lớn việc khó không gì là không thể làm, đã nhìn thấy kiếm pháp mà Sở Tiên Lưu dùng ra thì bắt chước như vậy cũng không phải là không thể.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Không phải, không phải, ta chỉ muốn hỏi lão hoà thượng ông trong đống que gỗ này có tổng cộng có bao nhiêu que?

Cửu Như lập tức há miệng trợn mắt, vừa rồi ông ta chỉ toàn lực quan sát biến hoá của kiếm chiêu, hoàn toàn không để ý đến số lượng của những thanh gỗ này, bị hỏi như vậy tức thì cứng miệng. Sở Tiên Lưu lạnh lùng nói:

- Hoà thượng ông nếu nhìn không ra thì cũng có thể nhặt từng thanh một mà đếm, nếu như đếm rõ ràng được thì cũng tính là ta thua.

Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh ngạc: "Như vậy chẳng phải chắc chắn sẽ thua hay sao?" Cửu Như thì lại vuốt râu cười nhạt, trong lòng thầm chửi: "Hoà thượng nếu phải đếm bằng tay thì dù có thắng cũng còn mặt mũi gì nữa? Hừ, lão quỷ già đời xảo quyệt, đã muốn thua mà cũng đòi thua một cách oanh liệt nữa." Còn đang phân vân khó quyết định thì bỗng nghe thấy Lương Tiêu cười nói:

- Cưủ Như đại sư, ông nói câu xuân sắc ba phần, một kiếm chia làm ba đó là có hàm ý gì?

Cửu Như tâm trí không tập trung, thuận miệng nói:

- Gọi là tam phân chính là một kiếm lão vung ra bất luận có bao nhiêu đối thủ cũng đều chặt hết thành ba đoạn. Chỉ có điều gỗ là vật chết nhưng người thì sống nhăn, làm gì có kẻ nào đứng yên mặc cho lão chém chứ? Hơn nữa giết người thì một kiếm là đủ, cần gì nhất định phải chặt thành ba khúc. Vì vậy kiếm pháp này cũng chẳng ra gì, nhưng nếu dùng để chặt đũa làm tăm thì cũng không tồi.

Ông ta đã trúng kế, trong lòng rất bực bội nên cũng chỉ có thể gõ gạc bằng cách nhạo báng kiếm pháp mấy câu, nhưng bởi kiến thức sâu rộng, câu nào cũng chính xác nên Sở Tiên Lưu không thể phản bác lại, đành phải sầm mặt cười nhạt.

70. Thuần Dương Thiết Hạp (5)

Lương Tiêu cười nói:

- Nói như thế thì cho dù có bao nhiêu que tăm, ông ta đã chém ra một chiêu là nhất định phải chặt hết thành ba đoạn?

Cửu Như gật đầu nói:

- Không sai.

Lương Tiêu nói:

- Không tính nhát kiếm thứ nhất chặt cây lấy gỗ, sau đó một chiêu thành ba phần, hai chiêu thành chín phần, ba chiêu thành hai bảy phần, dám hỏi đại sư Sở Tiên Lưu tổng cộng dùng bao nhiêu chiêu?

Cửu Như nhướng lông mày, nói:

- Cái này hoà thượng lại nhìn rất rõ, tất cả là sáu chiêu...

Nói xong bấm đầu ngón tay tính toán, có điều ông ta tuy võ công cao cường, thần thông vô địch nhưng con người lại bình dị khoáng đạt nên việc tính toán không phải là sở trường. Sở Tiên Lưu quen biết với ông ta đã lâu, biết rõ điểm yếu này của lão hòa thượng nên đặt ra cái bẫy này để khiến ông ta trúng kế.

Cửu Như nhăn trán bấm ngón tay, tính toán hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn tính không ra, đành xoa cái đầu trọc lóc quay ra cười nói với Lương Tiêu:

- Tiểu tử, cái này quá dễ rồi, hoà thượng lười tính lắm, ngươi nói xem cuối cùng có bao nhiêu thanh?

Lương Tiêu trong lòng cười bò ra: "Loại phép tính này thật quá đơn giản, ở Thiên Cơ cung đứa trẻ con lên ba cũng có thể tính ra được." Tuy nhiên ngoài mặt vẫn như không, nói

- Đã là xuân sắc ba phần, nếu như ba chiêu chặt thành hai bảy phần, lại chém một lần nữa, bốn chiêu chính là được tám mốt phần, cứ tính như thế thì năm chiêu là hai trăm bốn ba phần, sáu chiêu phải là là bảy trăm hai chín phần.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, là bảy trăm hai chín thanh. Lão sắc quỷ, con số này nếu như không đúng thì chính là kiếm pháp của ngươi kém cỏi, chiêu "Xuân sắc tam phân" đó phải đổi thành "Đầu óc mê muội" mới đúng.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Lão hoà thượng ông đắc ý cái rắm, là người ta tính ra thì có liên quan gì đến ông chứ!

Cửu Như cười nói:

- Tóm lại là ngươi có nhận thua hay không?

Sở Tiên Lưu nói:

- Thua thì thua, lão phu không vô lại như ông.

Cửu Như giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng khen ngợi:

- Được lắm, không hổ thẹn là lão sắc quỷ, nói năng làm việc đều vô cùng lưu manh.

Sở Tiên Lưu không thèm để ý đến ông ta, quay sang nhìn Liễu Oanh Oanh nói:

- Việc hơi kỳ quặc, lão phu phải điều tra lại một lần nữa, hôm nay tạm dừng ở đây, nhưng nếu như hung thủ quả thật là ngươi thì dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu đâu.

Mọi người nghe vậy rất kinh ngạc, bọn họ đều biết rõ sự thần thông của Cửu Như, thiếu đi Sở Tiên Lưu thì lúc này quả thật chẳng ai có thể cản trở nổi.

Liễu Oanh Oanh khẽ cười, nói:

- Xin cứ tự nhiên.

Sở Tiên Lưu cười nhạt một tiếng, đang định phất tay áo bỏ đi thì chợt nghe có tiếng người cười vang rồi nói:

- Khoan đã.

Mọi người đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy một người mặc áo xanh, chân không chạm đất từ đám đông bước ra, vòng tay cười nói:

- Vãn bối Thích Hải Vũ tài hèn sức mọn, muốn lĩnh giáo Cửu Như đại sư một chút khinh công.

Lương Tiêu nhận ra người này chính là người đàn ông trung niên đã chạy bộ đuổi theo con ngựa Yên Chi bên ngoài thành Cô Tô, chỉ thấy hắn thân hình cao gầy, mắt to môi mỏng, gò má nhô cao. Cửu Như nhìn thấy thân pháp hắn nhẹ nhàng thì trong lòng suy nghĩ rồi nói:

- Ngươi họ Thích?

Người trung niên áo xanh cười nói:

- Không sai, kẻ hèn mọn Thích Hải Vũ, chữ Thích trong Thích Ca Mâu Ni (ngoại hiệu của đức Phật Tổ), chữ Hải trong chú sơn chứ hải (nâng núi đỡ biển), chữ Vũ trong phong vũ thế chí (mưa gió đỉnh điểm).

Lúc nói lắc lư đầu óc, vẻ mặt có sự đắc ý. Cửu Như cười hì hì rồi chợt nói:

- Hay quá, hóa ra lão rùa đen chính là cha ngươi.

Thích Hải Vũ biến sắc mặt, tức giận nói:

- Đại sư là bậc tiền bối, xin ăn nói cẩn thận một chút.

Cửu Như cười nói:

- Hay lắm, họ Thích các ngươi làm vua ở đảo Linh Ngao, sao đột nhiên lại đến đây nhiễu sự? Chẳng lẽ tiểu nha đầu đến tận đảo Linh Ngao ăn trộm của nhà ngươi thứ gì sao?

Thích Hải Vũ đắc ý nói:

- Nếu đã ăn trộm thì tin rằng cô ta cũng không rời khỏi đảo nổi. Đứa con gái này hành vi độc ác, vãn bối chỉ là trên đường thấy chuyện bất bình mà rút kiếm ra tương trợ thôi.

Bỗng nghe Liễu Oanh Oanh lạnh nhạt nói:

- Ta thấy ngươi chỉ là "trên đường thấy ngựa quý, thấy vật báu nổi lòng tham" thì có.

Thích Hải Vũ mặt dày đỏ lên, chỉ cười gượng.

Cửu Như ngạc nhiên nói:

- Cô bé con, nói vậy là sao?

Liễu Oanh Oanh nói:

- Tên này nhìn thấy con ngựa của tôi thì sống chết đòi mua, tôi không chịu bán nên hắn liền bám riết không chịu buông tha.

Cửu Như ngắm nghía Thích Hải Vũ rồi nói:

- Lão rùa đen xấu xa cũng tính là một hán tử ngay thẳng, tên rùa đen nhỏ nhà ngươi sao kém cỏi như vậy chứ?

Thích Hải Vũ lại không hề có vẻ xấu hổ, cười hi hi nói:

- Câu nói này của đại sư sai rồi, ta giúp mọi người bắt trộm kiếm thì lấy chút thù lao cũng là hợp tình hợp lý. Bớt nói những lời vô vị đi, đại sư dám đấu cước lực với vãn bối hay không?

Cửu Như nói:

- Đấu thế nào?

Thích Hải Vũ nói:

- Trước tiên tới cổng đông thành Cô Tô, người đến trước là thắng.

Cửu Như thầm nghĩ: "Con rùa đen nhỏ này chân tay nhanh nhẹn, chắc chắn có được chân truyền của lão rùa đen. Đổi lại là lúc bình thường thì hoà thượng cũng sẵn sàng đấu với hắn, nhưng bây giờ đi đến Cô Tô thì tuyệt không phải là ý hay. Chỉ sợ rằng bên kia hoà thượng đấu khinh công với hắn thì bên này sẽ có người đối phó con bé này. Nhưng nếu như mang theo cả con bé, hòa thượng có thêm gánh nặng thì lại sợ không nhanh bằng hắn. Hừ, con rùa đen nhỏ này võ công không bằng cha hắn nhưng lại giảo hoạt hơn nhiều, chiêu điệu hổ li sơn này, con bà nó đúng là rất hay.

Nhưng ông ta sớm đã khoa trương, không thể nuốt lời, chỉ còn biết hối hận: "Hoà thượng bắn nhạn nhiều thì ngược lại bị nhạn mổ mắt, sớm biết thế này thì thà đấu võ cho sướng tay.

Sở Tiên Lưu thua trước một trận, đang buồn rầu liền cười nhạt nói:

- Lão hoà thượng, người xuất gia không được nói dối, lời nói ra như bát nước đã hắt đi, nói tóm lại là lão không được vô lại đâu.

Cửu Như bị ông ta coi thường thì nhất thời nổi máu lên, cao giọng nói:

- Ai trốn tránh chứ, đấu thì đấu.

Bỗng nghe Lương Tiêu nói:

- Khoan đã.

Cửu Như vốn đang buồn rầu, nghe vậy thì tinh thần phấn chấn: "Tiểu tử này thông minh như quỷ, chờ xem hắn có chủ ý gì?" Liền nói:

- Ngươi có điều gì muốn nói?

Lương Tiêu cười nói:

- Quân đấu với quân, tướng đấu với tướng, đại sư ông là người đứng đầu bên ta, sao lại có thể tuỳ tiện ra trận chứ? Trận này giao cho vãn bối là được.

Mọi người nghe xong thì huyên náo cả lên, còn có người bật cười thành tiếng.

Cửu Như xoa xoa cái đầu trọc, cũng cảm thấy khó khăn, nói:

- Cậu bé, khinh công của đảo Linh Ngao là đứng đầu thiên hạ, không được nói bừa.

Lương Tiêu cười nói:

- Cái đó không sao, tiểu tử làm hòn đá thử vàng, thử tài năng của người này xem hắn có xứng là địch thủ của đại sư hay không. Tiểu tử có thua thì đại sư mới đấu cũng không sao mà.

Rồi đảo mắt cười nói:

- Thích huynh thấy thế nào?

Thích Hải Vũ hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười nhạt nói:

- Ai là Thích huynh của ngươi? Ta đang nói chuyện với Cửu Như đại sư, có chỗ để ngươi chen vào ư?

Lương Tiêu ha ha cười nói:

- Có chí không cần tuổi cao, nhiều người tuổi tuy lớn nhưng sống chẳng khác gì con chó.

Thích Hải Vũ mắt trợn lên có vẻ tức giận. Cửu Như thầm nghĩ: "Thằng bé này khiêu khích như vậy, chẳng lẽ có cách chắc thắng? Ừm, cứ để nó thử xem. Chắc là con rùa đen nhỏ này cũng không dám giở trò gì trước mặt hòa thượng." Liền lập tức cười nói:

- Cũng được, rùa đen nhỏ, ngươi hãy đấu chơi với tiểu tử này, thắng được nó thì hòa thượng sẽ đấu với ngươi.

Thích Hải Vũ nghe ông ta nói vậy muốn phản bác cũng không được mà không phản bác cũng không xong, nhất thời mặt tím bầm, đột nhiên cười dài ầm ĩ, tiếng cười đến đâu thì lá cây rào rào rơi xuống đó. Thích Hải Vũ cười xong thì lạnh nhạt nói:

- Cũng được, cứ làm như lời đại sư nói. Có điều Thích mỗ vẫy vùng biển rộng, trước nay chưa từng ra tay vô ích. Đã là đánh cược thì phải có vật để cược, hừ, tiểu tử, nếu như ngươi thua thì lấy cái gì cho ta? Nếu như không có thứ gì đáng giá thì để lại một tay một chân cũng được.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc, người thông minh đều đoán ra Thích Hải Vũ cậy thân phận của mình, không muốn đấu với Lương Tiêu, nói như thế là muốn ép hắn thấy khó mà bỏ cuộc.

Lương Tiêu đang do dự chưa quyết thì chợt nghe Liễu Oanh Oanh nói:

- Họ Thích kia, nếu như anh ta thua thì ta sẽ đem con ngựa Yên Chi cho ngươi.

Lương Tiêu trong lòng chấn động mạnh, Thích Hải Vũ thì mừng rỡ ra mặt, chỉ sợ đối phương hối hận đổi ý nên vội vàng tiếp lời nói:

- Nói thật không vậy?

Liễu Oanh Oanh quả quyết nói:

- Quyết không hối hận.

Lương Tiêu quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy cô mím chặt môi, hai mắt lấp lánh, thấy Lương Tiêu nhìn tới chỉ hừ khẽ một tiếng rồi hậm hực quay mặt đi. Lương Tiêu không biết vì sao đột nhiên cô lại biến thành lạnh nhạt với mình như vậy, trong lòng lo lắng không yên, lại sợ nếu như mình thua, cô mất đi con ngựa yêu quý

thì sẽ càng đau khổ. Nếu làm cho cô đau khổ thì mình sống trên đời này còn có hứng thú gì nữa? Trong chớp mắt, một cảm giác bi hùng hào khí nổi lên trong lòng, hắn cười lớn nói:

- Quyết định như vậy đi, nhưng cách đấu do tôi đưa ra.

Thích Hải Vũ cười nói:

- Cách đấu gì? Đấu quyền cước cũng được, nội công cũng được, kể cả binh đao ám khí Thích mỗ đều chấp nhận hết.

Lương Tiêu bật cười nói:

- Không cần như thế, đã nói đấu khinh công là đấu khinh công, chỉ là chạy đường dài mất nhiều thời gian quá, chúng ta đấu ngay tại đây thôi.

Thích Hải Vũ bình sinh thích nhất những bảo bối quý hiếm, lúc này đã muốn có con ngựa thần Yên Chi nên cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, lập tức thầm nghĩ: "Với tên nhãi miệng còn hơi sữa nhà ngươi thì lão tử trong vòng hai bước là có thể tóm được, chạy đường dài cũng bằng thừa." Bèn đáp:

- Được, cứ theo ý ngươi.

Lương Tiêu bước tới trước đống que gỗ kia, quay lưng lại với đám đông, chọn ra bốn mươi lăm cây gậy gỗ, cắm từng cây một trên mặt đất, chớp mắt đã cắm kín phạm vi mười trượng. Mọi người đều rất ngạc nhiên không biết tiểu tử này có ý định gì. Liễu Oanh Oanh liếc mắt nhìn trộm, thấy trận địa gẫy gỗ đó xếp thành hình giống con linh quy, trong lòng không khỏi giận dữ: "Tiểu sắc quỷ giở trò gì vậy, lúc này vẫn còn tâm trí đi cắm thành hình con rùa ở đây. Hừ, nếu hắn để thua mất con Yên Chi thì ta... ta đời này kiếp này sẽ không thèm để ý đến hắn nữa."

Lương Tiêu cắm xong bốn mười lăm cây gậy gỗ thì tung người lên nhẹ nhàng hạ xuống trên một cây gậy nhỏ ở phía đông, cười hi hi nói:

- Thích tiên sinh, mời.

Thích Hải Vũ nhìn thấy kì lạ, nhíu mày hỏi:

- Đây là trận thế gì?

Lương Tiêu cười nói:

- Các hạ đã là rùa đen nhỏ nên ta tất nhiên phải lấy trận rùa đen ra để tiếp đãi.

Thích Hải Vũ mặt dài tối sầm, tức giận nói:

- Tiểu tử thối, mẹ kiếp đấu võ là đấu võ sao mà lắm lời thế...

Lương Tiêu cười nói:

- Được, được, nói vào vấn đề chính. Chúng ta sẽ chạy trên đầu những cây gậy này, nếu như ta bị ngươi bắt được thì coi như ta thua, ngoài ra nếu như ai hai chân chạm đất trước cũng coi như là thua.

Thích Hải Vũ thấy những cây gậy gỗ này vô cùng nhỏ yếu, dẫm lên là gãy, hắn hơi trầm ngâm rồi đột nhiên bay lên đầu một cây gậy ở phía tây, vừa hạ chân xuống liền chạy trên những cây gậy nhỏ về phía trước ba bước, dừng lại ở giữa trận, đứng ở trung tâm, như vậy đã chiếm được mấu chốt của trận, các cây gậy xung quanh không cây nào là không với tới được.

71. Thương Thiêu Đông Nam

Chúng nhân thấy Thích Hải Vũ cước bộ dù như cuồng phong nhưng mộc côn dưới chân vẫn bất động, không tự chủ được cùng ồ lên. Sở Tiên Lưu nhìn sang Cửu Như, ngập ngừng định nói lại thôi, Cửu Như tay vân vê chòm râu, cười nhạt:

- Ngươi đoán không sai.

Sở Tiên Lưu nhíu mày nói:

- Thật là kì quái, lẽ nào lão Cùng Toan lại có hai truyền nhân?

Cửu Như nhướng mày, ngạc nhiên hỏi:

- Còn một người nữa hay sao?

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Nếu luận về võ công thì người đó còn khá hơn cái gã trước mặt chúng ta nhiều.

Nói đến đây, hai người trên mộc côn đã bắt đầu giao đấu, mỗi bước của Thích Hải Vũ dài hơn hơn một trượng, tiến thoái nhanh như chớp. So ra, Lương Tiêu chậm hơn rất nhiều. Tuy cước bộ không nhanh nhưng cảm giác như biết rút ngắn khoảng cách, rõ ràng mới thấy hắn tại phía đông, tà tà ba bước, đã vượt mười trượng sang đến phía tây.

Trong chốc lát, hai người một nhanh một chậm đã chạy được mười vòng, lúc thì như bướm lượn, lúc thì như én bay.

Mắt thấy Thích Hải Vũ cơ hồ đắc thủ, chợt lại để Lương Tiêu chạy mất. Đánh một lúc lâu mà không đắc thủ, Thích Hải Vũ vô cùng nao núng, chúng nhân cũng đều hoang mang.

Liễu Oanh Oanh mở to đôi mắt đẹp, chăm chăm theo dõi trận chiến, trong lòng nghi hoặc: "Khinh công của tiểu sắc quỉ sao lại trở nên lợi hại như thế chứ?" Chợt nghe bên bên cạnh Sở Tiên Lưu thở dài nói:

-Tiểu tử họ Lương này nội lực cũng bình thường thôi, nhưng khả năng tính toán của hắn nhạy bén hiếm có trên đời. Bốn mươi lăm bước này đối với hắn thông thuộc chẳng khác nào những đường chỉ tay. Thích hiền điệt này khinh công tuyệt đỉnh, nhưng lại mù quáng đuổi theo đối thủ, tiến lùi toàn phụ thuộc vào người khác, lại còn phải để tâm đến mộc côn, khinh công mười thành mà chỉ dùng được ba thành.

Cửu Như cười lạnh:

-Hòa thượng lại không nghĩ như vậy. Con rùa đen nhỏ này công lực còn tệ, kiến thức không đủ nên mới thế, giả sử con rùa đen già nhà hắn ra tay thì dù có cả trăm Lương Tiêu đi chăng nữa, chỉ cần quơ một cái là bắt gọn.

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

-Nói vậy không sai.

Liễu Oanh Oanh dỏng tai nghe hai người đối đáp, càng nghe càng thấy hồ đồ, bỗng chốc lại thấy Lương Tiêu suýt gặp nguy hiểm, nàng ngấm ngầm lo lắng.

Thích Hải Vũ nãy giờ chạy mãi mà không bắt được đối phương, lại nghe tứ phía người ta bàn luận xì xào, trong lòng vô cùng hoang mang: "Khinh công Thích gia ta thiên hạ vô song, nếu không bắt được tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này thì chẳng phải tự nhiên làm hoen ố thanh danh gia đình sao?" Nghĩ tới đây, hắn đẩy kình xuống chân, đạp mạnh lên tiểu côn làm nó lún sâu thêm xuống đất gần một thốn, thân hình đột nhiên bay lên như đại điểu phóng thẳng về hướng Lương Tiêu. Lương Tiêu xoay chân, dùng "Tam Tam bộ" nhảy về bên trái. Thích Hải Vũ vẫn ở lưng chừng không, lật mình chém chưởng phải ra, thét:

- Thằng nhãi con, xuống này!

Chưởng phong ào ạt đổ xuống Lương Tiêu. Chúng nhân tròn mắt thất kinh, thì ra Thích Hải Vũ đuổi mãi không được, nay định vận chưởng lực đánh gãy mộc côn mà Lương Tiêu đang đứng, sau đó chính hắn dù có tiếp đất thì cũng tính là thắng.

Tiếng thét vọng vang chưa dứt, Lương Tiêu đã vụt xoay gót, giơ đơn chưởng sử chiêu "Thiên Toàn Địa Chuyển". Song chưởng giao nhau, Thích Hải Vũ chợt thấy chưởng lực bị hất lệch, lòng thầm than không ổn. Chưởng phong vừa đến, nghe chát chát một hồi, hóa ra đã đánh trúng tiểu côn. Thích Hải Vũ hét lên giận dữ, lấy đà nhảy lên đổi tư thế, toan lộn người đáp xuống cọc gỗ khác ở phía sau. Lương Tiêu xác định thật kỹ rồi, liền sử chiêu "Tam Tài Quy Nguyên", song chưởng cùng xuất, chưởng phong nhắm đánh tiểu côn dưới chân Thích Hải Vũ. Thích Hải Vũ kinh hoàng thất sắc, trong lúc hoảng loạn khua tay áo tứ tung để kìm đà rơi, lại tìm mộc côn để đặt chân lên, không ngờ Lương Tiêu trái một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên",

phải một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên", đánh tới vù vù, chẳng mấy chốc mộc côn trong vòng một trượng chung quanh hắn đều bị đánh gãy.

Thích Hải Vũ thấy thua tới nơi, đột nhiên kêu lớn một tiếng, khua loạn song chưởng, chưởng phong tỏa ra bốn bề, lần lượt đánh ngã các tiểu mộc côn. Chiêu này chính là "chó cùng dứt giậu", hắn mà không còn mộc côn nào để đặt chân thì Lương Tiêu cũng đừng hòng đứng được, chưa kể thân hình hắn lại ở trên không trung, Lương Tiêu thì đứng trên mộc côn, mộc côn mà ngã, dĩ nhiên Lương Tiêu chạm đất trước. Nhỡ cả hai đồng thời chạm đất thì vẫn tính được là hòa. Thích Hải Vũ không những khinh công cao tuyệt mà chưởng lực cũng hùng hồn, chớp mắt mộc côn trên bãi đấu đều bị đánh ngã cả. Lương Tiêu nhanh chóng lùi lại, cuối cùng cũng bước lên một mộc côn sắp gãy, bỗng nhiên mất thăng bằng, lộn về phía sau.

Tim Oanh Oanh thắng thốt như muốn rụng, nàng lập tức khép đôi mắt đẹp, không dám nhìn lại, song nhãn tuy khép nhưng hai tai vẫn nghe, đột nhiên nghe thấy đám người thở dài, sau đó im lặng. Liễu Oanh Oanh trong lòng thấy kì quái, mở mắt ra xem, chỉ thấy Thích Hải Vũ đứng trên mặt đất, Lương Tiêu thì trồng cây chuối, hai tay chống đất, mười phần kì quái.

Chợt nghe Thích Hải Vũ cười nhạt:

-Tiểu tử, ngươi đang dùng tư thế gì vậy? Hừ, trận này cả hai đều rơi xuống đất, không phân thắng bại, phải đấu lại lần nữa thôi.

Lương Tiêu vẫn không đứng lên, cười ha ha:

-Chỉ sợ Thích Huynh đã sai rồi.

Thích Hải Vũ nhíu mày:

-Thích mỗ sai chỗ nào?

Lương Tiêu cười hỏi:

-Chúng ta lúc đầu đã định, như thế nào là tính thua?

Thích Hải Vũ không do dự nói:

-Ngươi bị ta bắt được thì tính là thua. Ngoài ra kẻ nào hai chân chạm đất...

Nói tới đây hắn đột nhiên lạc giọng, hai mắt trừng trừng nhìn Lương Tiêu, không nói thêm được gì.

Lương Tiêu cười nói:

-Không sai không sai, hai chân chạm đất tính thua, hai tay chạm đất vẫn là chưa thua.

Nói xong lộn người đứng dậy, cười hi hi nhìn Thích Hải Vũ. Chúng nhân nghe được như vậy, liền thét mắng Lương Tiêu là kẻ giảo hoạt.

Thích Hãi Vũ trừng mắt nhìn Lương Tiêu, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, đột nhiên hà lớn một tiếng, vung tay áo, xoay người xuyên rừng trôi đi như làn khói. Lương Tiêu thở phù một tiếng, trong lòng nghĩ: "Người này thắng là thắng, thua là thua, cũng không đến nỗi đáng ghét. "

Sở Tiên Lưu cười nhạt, chợt vung tay áo, lớn tiếng nói:

-Lão hòa thượng, ta cũng đi đây. Giờ ngọ ngày mai, ta sẽ đặt rượu ở Túy Dã Bất Quy Lâu đợi ngươi. Chúng ta không say không về nhé.

Cửu Như không kiềm được nuốt nước bọt ừng ực, cười đáp:

- Hội chẳng phải hội tốt, tiệc chẳng phải tiệc hay, không lấy rượu thịt mua chuộc hòa tượng được đâu!

Sở Tiêu Lưu điềm nhiên nói:

-Đừng nhiều lời, quá ngọ là ta không chờ nữa!

Nói xong quay mình định đi, Sở Cung thấy thế, gấp rút nói:

-Tam thúc, người định đi thật sao?

Sở Tiên Lưu nghe thấy không đáp, cười một tràng vang dội, thẳng hướng nam lượn vút đi xa như kình long.

Cửu Như chợt nhìn Lương, Liễu hai người, cười nói:

-Đi thôi.

Nói rồi đánh cự chung, ong ong đi về hướng bắc. Thế là, lưỡng đại cao thủ một nam một bắc, tiếng cười ha ha vang khắp không gian, tựa như có hai đại bằng cùng cất cánh, khó phân cao thấp.

Lương, Liễu hai người theo bước Cửu Như đi trên quan đạo, Liễu Oanh Oanh lấy một ống sáo đồng ra thổi mấy tiếng, âm thanh chát chúa vang đi xa.. Chẳng bao lâu bỗng có tiếng vó ngựa, Yên Chi tung vó chạy ra khỏi bụi rậm. Liễu Oanh Oanh cực kì hoan hỉ, tay vòng ôm lấy cổ Yên Chi, cười ha ha, nhưng lại thấy chân sau của nó bị thương, trong lòng chua xót, nghẹn giọng nói:

-Yên Chi, có trách thì trách ta không tốt, hại ngươi phải khổ.

Lương Tiêu nghiêm mặt đáp:

-Đúng vậy, ngươi không uống rượu, mã nhi thông minh đâu phải thụ thương.

Liễu Oanh Oanh trong lòng giận dữ: "Được lắm, ta không chọc ngoáy ngươi, ngươi lại gây sự trước." Nghĩ rồi trừng mắt nhìn Lương Tiêu nói:

-Ngựa là của ta, can hệ chi tới ngươi?

Lương Tiêu định phản bác, chợt nghe Cửu Như cười nói:

-Thôi đi, thừa hơi mà gây sự với nhau à? Tiểu tử, nữ oa oa, tiễn người ngàn dặm cũng phải chia li, chúng ta từ biệt thôi. "

Liễu Oanh Oanh giật mình, quên mất cơn bực với Lương Tiêu, nói lớn:

-Hòa thượng, người phải đi thật sao?

Cửu Như cười đáp:

-Đúng vậy, đại chung này ta trộm từ Hàn Sơn Tự, nếu không trả lại, Hoằng Ngộ hòa thượng cứ nắm ta mà đòi thì sao?

Liễu Oanh Oanh thất vọng nói:

-Chuông lớn trộm thì đã bị trộm rồi, còn gì đáng kể nữa? Hòa thượng, người mà đi, bọn người kia lại kéo đến. Nếu chúng ta đồng hành, cùng ăn thịt uống rượu, tiện đường ngươi dạy ta ít công phu, tương lai nếu gặp lão sắc quỉ cũng không đến nỗi sợ.

Cửu Như cười nói:

-Ngươi nghĩ hay thật, hắc hắc, muốn học công phu đâu có dễ như vậy! Ngươi chỉ cần cạo trọc đầu làm một tiểu ni cô, hòa thượng sẽ dạy ngươi, nếu không thì đừng bàn đến.

Liễu Oanh Oanh không nỡ chia tay lão, vốn định viện cớ để có lão đồng hành, nghe nói vậy, trong lòng do dự.

Cửu Như cười nói:

-Hòa thượng biết trước ngươi không dám mà, ngươi nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, lại có lang quân như ý, nếu thành ni cô, chẳng phải là vô vị lắm ư?

Liễu Oanh Oanh đỏ bừng đôi má, mắng:

-Hòa thượng thối, ăn nói cẩn thận kẻo ta vả cho một cái bây giờ.

Cửu Như cười ha ha nói:

-Nữ nhân mưa nắng thất thường, vừa mới mời ta uống rượu ăn thịt, giận lên chẳng còn nhận ai là ai. Tiểu tử, hòa thượng đi đây, ngươi ở lại phải cẩn thận hơn, ngàn vạn lần đừng chọc giận nó, coi chừng cái đầu của ngươi.

Lương Tiêu nghe thấy bỗng hoang mang, trong lòng nghĩ:

-Ta với Oanh Oanh rất tốt với nhau, làm sao cô ấy lấy đầu ta được?

Liễu Oanh Oanh giận dỗi giậm chân, mắng lớn:

-Lão trọc ngốc này, cút mau đi.

Cửu Như hô hô cười rộ, tay vỗ vào đồng chung, chiếc chuông lớn chuyển động, làm cho bụi cuốn mù mịt, giống như thần long, chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Liễu Oanh Oanh tuy lòng chưa hết bực, nhưng thấy Cửu Như đi thật, lại nghĩ hòa thượng này như thần long chỉ thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, mới gặp đã li biệt, chỉ e không còn ngày gặp lại, bất giác mắt đỏ lên, hai dòng lệ rơi xuống.

Lương Tiêu biết tâm sự của nàng, thở dài một tiếng, vỗ vỗ bờ vai, định an ủi đôi câu, Liễu Oanh chợt hất tay, đẩy hắn ra, giận dữ nói:

-Tránh ra!

Nàng xuất thủ rất nặng, đẩy Lương Tiêu lùi ba bước rồi tung mình lên lưng Yên Chi mã, không thèm quay lại, thúc ngựa chạy luôn, Yên Chi mã cước lực kinh nhân, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất nơi cuối đường.

72. Thương Thiêu Đông Nam (2)

-Một kẻ khinh bạc phụ nữ như thế, chết cũng đáng mà!

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Liễu Oanh Oanh vẫn nhìn ra đường, nước mắt tuôn rơi.

Mắt đang nhòa đi vì lệ, cô chợt trông thấy Lương Tiêu bước thấp bước cao đi tới. Lương Tiêu cũng nhận ra Oanh Oanh nên bước càng lúc càng nhanh, cuối cùng chạy như bay, vui mừng nói:

-Oanh Oanh, ta cứ tưởng không còn gặp được nàng nữa!

Liễu Oanh Oanh gặp lại hắn, trong lòng bồi hồi bao cảm xúc, lại nghe hắn gọi "Oanh Oanh", tuy mặt vẫn lạnh lùng nhưng trái tim đã mềm hẳn đi, lấy lại bình tĩnh hỏi:

-Sao giờ này mới tới!

Lương Tiêu cười đáp:

-Yên Nhi bốn chân, ta hai chân, tự nhiên là chạy không kịp rồi.

Liễu Oanh Oanh nổi giận:

-Ngươi đâu có chạy.

Lương Tiêu nhíu mày, khó khăn nói:

-Ta cứ tưởng cô giận ta, không ngó ngàng tới ta thật rồi!

Liễu Oanh Oanh nghe hắn nói thế, tức thì tủi thân, nằm phục lên tảng đá, khóc to. Lương Tiêu ngày thường thông minh lanh lợi, nhưng hôm nay không biết tại sao, đầu óc lại trì độn, không còn như trước. Thấy Liễu Oanh Oanh khóc lớn, hắn chỉ biết bối rối nói:

-Đừng khóc đừng khóc, ta có gì không tốt, nàng cứ đánh ta, ta không đánh trả đâu.

Liễu Oanh Oanh vẫn khóc, vừa khóc vừa nói:

-Sư phụ không cần ta, lũ khốn kiếp đó vu oan cho ta, nói ta trộm hộp của chúng. Tiểu sắc quỉ nhà ngươi không những không giúp ta mà lại a dua theo bọn chúng la mắng ta, ta chết ngươi mới cam tâm à... ta chết cũng tốt, không còn phải phiền não nữa.

Lương Tiêu nghe cô khóc lóc thê thảm, bất giác buồn bã, buột miệng:

-Nàng nếu phải chết, ta cùng chết với nàng.

Thân hình mềm mại của Liễu Oanh Oanh khẽ rung động, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, cô hứ nhẹ, sẵng giọng nói:

-Nếu chết thì tự ngươi chết, ai thèm chết với ngươi!

Lương Tiêu cười nói:

-Nàng mà không khóc, ta chết một lần cũng đáng.

Liễu Oanh Oanh nói:

-Xí, người ta lại chết được mấy lần kia à?

Lương Tiêu đáp:

-Được chứ, ta lúc còn nhỏ nghịch ngợm, cha ta thường đánh ta, đánh đau lắm. Ta liền trợn mắt giả chết, cha thấy thế thì không đánh nữa. Tính ra cũng chết được mấy chục lần rồi.

Liễu Oanh Oanh nhịn không được, cười to, nhưng cười một tiếng, lại trầm tư: "Không được, tiểu tử này được đằng chân lân đằng đầu, hôm nay nếu không thị uy, sau này chỉ sợ không hàng phục được hắn. " Lập tức đanh mặt lại, lạnh lùng không nói.

Lương Tiêu nói xong, lại nhớ đến người cha đã mất, cảm thấy sầu não, không còn lòng dạ nào cười nói nữa. Liễu Oanh Oanh thấy hắn im lặng thì lại không thể chịu được, bèn hừ một tiếng:

-Kể những chuyện ấy làm gì? Đằng nào người ta cũng đổ oan cho ta.

Lương Tiêu nhíu mày, nói to:

-Ta không tin nàng ăn trộm thiết hạp, lão hòa thượng cũng không tin, đúng không? Quan tâm đến kẻ khác làm gì? Cùng lắm là đấu văn đấu võ đấu chứ gì, ta đây sẽ tận tình phụng bồi hết.

Liễu Oanh Oanh gắt:

-Ngươi tài giỏi quá nhỉ?

Đoạn cúi đầu cười thầm, xong lại ngẩng đầu lên nói:

-Tiểu sắc quỉ, ta có ba điều giao ước với ngươi.

Lương Tiêu thấy đôi mắt nàng ta đỏ hoe, trên gò má trắng trẻo như tuyết vẫn còn ánh lệ, không tự chủ được sinh lòng thương cảm, than rằng:

-Đừng nói ba điều, ba mươi điều ta cũng đáp ứng nàng.

Liễu Oanh Oanh cười lạnh:

-Ta không nói chơi, ngươi phải dựa theo ba điều mà làm. Ngược lại thì ta đi đường ta, ngươi đi đường ngươi, khỏi phải phiền lòng nhau nữa.

Lương Tiêu thấy nàng ta nói năng trịnh trọng, lại nghĩ nếu không gặp lại nàng thì chẳng biết sẽ đau khổ đến mức nào, liền nói:

-Được, nàng nói đi, ta sẽ theo lời nàng.

Liễu Oanh Oanh nói:

-Điều thứ nhất, từ nay về sau, trừ phi được ta cho phép, ngươi không được chạm vào ta. Tay trái chạm chém tay trái, tay phải chạm chém tay phải.

Lương Tiêu trầm tư: "Nếu không cẩn thận chạm phải thì thật là oan uổng mà. " Nhưng trước mắt không tiện từ chối, chỉ có thể nói:

-Được!

Liễu Oanh Oanh nhìn chằm chằm lên mặt hắn, thấy hắn đáp ứng thì thở phào nhẹ nhõm, lại nói:

-Thứ hai là, từ nay về sau, không được bước vào lầu xanh nửa bước. Chân trái bước chém chân trái, chân phải bước thì chém chân phải.

Lương Tiêu thấy lạ hỏi:

-Sao lại thế?

Liễu Oanh Oanh sắc mặt đỏ lên, gắt:

-Hừ, ngươi còn phải hỏi nữa sao?

Lương Tiêu nói:

-Ta đi vào nhưng không bắt người ta hát, có được không?

Liễu Oanh Oanh giận dữ quát:

-Dĩ nhiên là không.

Lương Tiêu thuận theo nói:

-Được, vậy ta không đến đó nữa.

Liễu Oanh Oanh nghe hắn đáp ứng, trong lòng vui thầm, nhịn không được cười nói:

-Thứ ba, ngươi từ nay về sau, không được cởi y phục nữ nhân, nếu ngươi làm vậy, ta trước giết ả, sau giết ngươi, cuối cùng tự tận.

Cô ngước mắt lên, thấy Lương Tiêu nhìn mình trân trối, không nói năng gì. Liễu Oanh Oanh giận dữ hỏi:

-Giả ngốc sao? Ngươi không đồng ý là ta lên ngựa đi thẳng.

Vừa nói xong, mắt đã đỏ lên.

Lương Tiêu nghe nàng đặt ra ba điều, mỗi điều một khắt khe hơn, trong lòng mười phần buồn bực, nhưng lại không nỡ làm nàng ta đau lòng, chỉ biết nói:

-Ta đồng ý.

Liễu Oanh Oanh thấy hắn đáp ứng thì đổi giận làm vui, kéo tay Lương Tiêu. Lương Tiêu ngạc nhiên, lập tức rút tay. Liễu Oanh Oanh không nhịn được phì cười:

-Đại ngốc tử, đây là ta kéo ngươi, không tính là bội ước.

Lương Tiêu thấy lạ nói:

-Nói như thế là sao chứ? Có nghĩa là nàng được phép vào lầu xanh? Được phép cởi y phục nam nhân?

Liễu Oanh Oanh lập tức biến sắc, giận dữ nói:

-Ta cởi y phục nam nhân làm gì kia chứ?

Lương Tiêu một lòng một dạ muốn nàng ta vui vẻ, chỉ biết phân trần:

-Được được, ta chiều ý nàng. Nàng làm gì, ta cũng không bắt ne bắt nét.

Liễu Oanh Oanh nghiêm mặt nói:

-Lương Tiêu, chỉ cần ngươi thực hiện đúng ba điều kia, ta nhất quyết không làm gì lầm lỗi với ngươi.

Lương Tiêu nghe ra ngữ khí của nàng ta tựa hồ coi hắn đặc biệt hơn người khác. Trong lòng ngọt ngào, gã không nghĩ ngợi nhiều, cười nói:

-Ta cũng vậy.

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng giận dỗi đều tan biến.

Lương Tiêu ngồi xuống hỏi:

-Oanh Oanh, sau này đi đâu?

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm nói:

-Sở lão đầu đã đổ oan ta lấy trộm Xuẩn Dương Thiết Hạp gì gì đó. Hứ, bổn cô nương sẽ lấy trộm thật cho lão xem.

Lương Tiêu vỗ tay cười nói:

-Đúng thế, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Liễu Oanh Oanh được hắn phụ họa thì cực kì vui vẻ, mặt mày tươi tắn hẳn lên, nhưng lại nhíu mày ngay:

-Ta bỏ quên cái nón ở tửu lâu rồi.

Lương Tiêu nói:

-Đội làm gì cho phiền cơ chứ? Khiến người ta không nhìn thấy mặt nàng, buồn bực lắm!

Liễu Oanh Oanh không nén được cười nói:

-Tiểu sắc quỷ, ngươi thích nhìn ta sao?

Lương Tiêu bỗng nhiên đỏ mặt, gật gật đầu. Liễu Oanh Oanh trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cười nói:

-Hay lắm, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, ta sẽ không đội cái của nợ ấy nữa, để ngươi được ngắm nhìn thỏa thuê.

Lương Tiêu vui vẻ đáp:

-Đúng vậy, nàng xinh đẹp ưa nhìn thế này, nên để mọi người được ngắm.

Vừa nói vừa cầm cương ngựa, nói:

-Ta dắt ngựa nhé.

Liễu Oanh Oanh nghe hắn tán tụng sắc đẹp, trong lòng thích thú, mỉm cười đi bên cạnh hắn.

Hai người chuyên chọn đường nhỏ vắng người mà đi. Đi quanh co suốt một ngày, khi màn đêm buông xuống, bỗng nghe có tiếng nước chảy, hai người leo lên một gò núi, thấy phía xa sông cuồn cuộn dưới trăng. Lương Tiêu cười nói:

-Đến Trường Giang rồi!

Liễu Oanh Oanh nói:

-Lôi Công Bảo nằm ở Giang Bắc, tối nay chúng ta nghỉ đêm ngoài trời, sáng mai sẽ tìm thuyền sang sông.

Lương Tiêu lập tức đồng ý. Liễu Oanh Oanh nghiêng tai lắng nghe, cười nói:

-Lương Tiêu, bên kia có tiếng nước suối.

Lương Tiêu lắng nghe, quả nhiên có tiếng nước chảy róc rách, bất giác cười nói:

-Tai nàng thính như tai thỏ.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nhìn hắn:

-Ta mà là thỏ thì ngươi là cỏ xanh.

Lương Tiêu cười nói:

-Sai rồi, ta là chó ghẻ chuyên cắn thỏ.

Liễu Oanh Oanh tựa cười mà không phải cười, đưa đôi mắt đẹp liếc quanh, nói:

-Được lắm, ngươi dám cắn thì ta cho thử!

Lương Tiêu thấy nàng mặt hoa da phấn, da dẻ mỏng mịn, đôi môi ướt át, chẳng khác nào búp hồng thủy lăng, cảm giác tiêu hồn lúc ở trong chuông đồng lại trở lại, cổ họng khô khốc, hắn chỉ muốn ôm lấy nàng ta mà mơn trớn, cả người nóng lên, bỗng nghĩ tới "hiệp ước", lại mất can đảm, quay đầu đi nói:

-May quá, đúng lúc ta đang khát!

Liễu Oanh Oanh thấy hắn thần sắc cổ quái, tim không tự chủ được đã đập bình bịch loạn xạ, tự nhiên thấy hắn quay đầu đi, cô đâm bực: "Tên ngốc hèn nhát, ngươi mà ôm ta hôn ta thật, ta nỡ hỏi tội ư? Lại nói, ngươi hứa không động thủ, nhưng có thể động khẩu chứ, động khẩu thì đâu tính là vi phạm quy ước... "

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong người nóng lên, tim đập thình thịch, trán lấm tấm mồ hôi, cô không kìm được tự mắng mỏ bản thân: "Nha đầu ngu ngốc, ngươi phát điên rồi à?" Nhất thời xấu hổ thẹn thùng, cô hít một hơi dài, sau đó đi đến bên Lương Tiêu.

73. Thương Thiêu Đông Nam (3)

- Mấy hôm nay chạy đi chạy lại vã cả mồ hôi, người ngợm bẩn quá, ta phải tắm rửa thay quàn áo, ngươi ra bờ sông đi, không được nhìn lén đâu đấy.

Rồi đứng dậy lục bao thồ tìm quần áo.

Lương Tiêu nhìn theo tấm lưng thon thả, cái gáy trắng ngần, động tác duyên dáng, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng trong lòng lại hiện lên cảnh tuyệt vời trong chuông đồng, tức thì miệng lưỡi khô khốc, Liễu Oanh Oanh không thấy động tĩnh gì, liền gắt gỏng:

- Đi mau đi!

Lương Tiêu đành dằn lòng đi ra ngồi ở bờ sông, nghĩ ngợi linh tinh một lúc lâu mà không sao bình tâm lại được, chỉ muốn quay lại nhìn trộm, nhưng giao kèo còn sờ sờ ra đấy, đành khổ sở dằn lòng, vừa vui sướng vừa khổ tâm, người ngoài cuộc chẳng thể nào hiểu được.

Chẳng bao lâu, có tiếng bước chân vang lên, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn, thấy Oanh Oanh yểu điệu đi lại, áo mới xanh thắm, mái tóc mượt mà buông xuống bờ vai, làn da mịn màng. Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu nhìn như muốn ngấu nghiến mình thì hơi ngượng, gắt hỏi:

- Ngươi đang nghĩ bậy bạ gì nữa đấy?

Lương Tiêu buột miệng:

- Đang nghĩ đến nàng

Oanh Oanh đỏ bừng đôi má, kêu lên:

- Linh tinh!

Nói rồi cô ngồi xuống cạnh Lương Tiêu. Người con gái mới tắm, thơm phức, Lương Tiêu máu chảy rần rật, gần như không khống chế được bản thân nữa.

Liễu Oanh Oanh ngồi một lúc, chợt hỏi:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi không nhìn trộm chứ!

Lương Tiêu đáp:

- Không!

Liễu Oanh Oanh chửi thầm: "Ngu độn, hèn thế không biết! " ghĩ đoạn đôi má nóng ran, cô xì một tiếng, không rõ đối với Lương Tiêu hay đối với bản thân mình. Lại ngồi thêm một lúc nữa, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Bây giờ không có ai, ta hát ngươi nghe một bài nhá?

Lương tiêu vui mưng:

- Được

Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng vui vẻ của hắn, mỉm cười rất xinh phô môi đỏ và hàm răng đều tăm tắp, nhìn ra mặt sông, cất tiếng hát:

Cỏ mọc xanh xanh mãi mãi

Đi suốt một ngàn năm chẳng hết

Biển sóng dâng cao tới trời

Cháu con uống không hết

Mây trắng trên trời toàn là dê(/cừu)

Núi đồi dưới đất toàn là trâu(/bò)

Một mũi tên bắn đi, mặt trời rơi xuống

Đặt trên đầu giường đỡ dầu đèn.

Bài hát này vốn thô tụng, nhưng vang lên qua cái miệng xinh xắn của Liễu Oanh Oanh thì uyển chuyển đi vào lòng người. Lương Tiêu chưa bao giờ nghe giọng ai hay như thế, cứ ngơ ngẩn một lúc lâu mới hỏi:

- Ai viết bài này mà khoa trương thế?

Liễu Oanh Oanh khuôn mặt trắng mịn rạng nụ cười:

- Bài này là bài nói khoác, dân du mục nghèo dưới chân Thiên Sơn hay hát, chỉ vì nghèo quá, vì vậy chỉ mong bãi cỏ xanh tươi, trải rộng ngút ngàn, biển to hơn cả trời, vĩnh viễn không cạn nước, như thế có thể chăn nuôi mãi mãi. Nhưng phần lớn dân du mục đều làm công cho người khác, chứ bản thân họ chẳng có gia súc gì hết, vì vậy trông thấy mây trắng là liên tưởng tới dê, trông thấy núi là nghĩ tới bò. Đến đêm, trong lều không có đèn, vừa tối vừa lạnh, họ bèn nghĩ giá có thể bắn rụng mặt trời, đặt vào trong lều lấy hơi ấm và ánh sáng.

Liễu Oanh Oanh giải thích tới đây thì tắt cười, khẽ thở dài.

Lương Tiêu nghĩ tới cảnh ngộ tăm tối ảm đạm của dân du mục, cũng không cười được nữa, lại thấy Oanh Oanh có vẻ không vui, bèn bảo:

- Cô hát hay lắm, hát thêm bài nữa đi!

Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

- Ta không như mấy cô nương ở kỹ viện đâu, vì sao ngươi bắt mình ta hát thôi, ngươi cũng phải hát cho ta nghe!

Lương Tiêu lúng túng:

- Nhưng ta không biết hát.

- Thế thì ngươi biết làm gì?

Lương Tiêu ngẫm nghĩ rồi nói

- Ta biết đếm sao.

Liễu Oanh Oanh xì một tiếng:

- Đấy cũng được tính là bản lĩnh à, sao đầy nhóc trên trời, có ngốc mới không đếm được!

Lương Tiêu cười:

- Ta đếm khác với người khác!

Hắn chỉ tay lên trời, nói:

- Cô nhìn nhé, bốn ngôi sao kia nối lại với nhau thì giống cái gì?

LIễu Oanh Oanh nhìn theo hướng tay chỉ của Lương Tiêu, nói:

- Giống cái cối đá.

Lương Tiêu lại trỏ:

- Còn ba ngôi bên trên?

- Giống cái chày, Oanh Oanh đáp.

- Bốn ngôi sao bên cạnh khiến cô liên tưởng đến cái gì?

Oanh Oanh vỗ tay cười:

- Ái chà, giống người, tóm lại thì đúng là một người cầm chày giã gạo phải không?

Lương Tiêu nói:

- Không phải gạo đâu, giã thuốc đấy. Những ngôi sao này có một tên chung là Thần tiên giã thuốc.

Nói xong gã lần lượt chỉ các chòm sao, giải thích:

- Tám ngôi sao kia nối lại gọi là Hồ Thỉ, như tên nằm trên dây cung. Chòm kia nữa tên là Thiên Thuyền, rồi Thiên Quy, Hiên Viên, Ngọc Tỉnh, Thiên Đao, Hà Cổ. Chòm kia thì là gì? Chính là Ngưu Lang chăn trâu. Ngôi sao sáng nhất chính là Chức Nữ, hai ngôi sao nhỏ bên cạnh mờ hơn, là hai đứa con của nàng …

Lương Tiêu chỉ trỏ, Liễu Oanh Oanh nhìn không chớp mắt, cười nói:

- Trước kia ta nhìn sao chỉ thấy là sao, chưa bao giờ nhận ra nhiều nhân vật, trâu bò thế này, nhờ ngươi nói ta mới biết đấy.

Lương Tiêu cười:

- cổ nhân nghĩ ra, không phải ta đâu.

Liễu Oanh Oanh nghĩ bụng: "Tiểu sắc quỷ này không khoe khoang, không vơ công người khác làm của mình, thật hiếm có. " Cô đưa mắt nhìn ra, cảnh vật yên tĩnh bao la, có trăng có sao, có sông có sóng. Liễu Oanh Oanh cảm thấy vui lạ, không tự chủ nắm tay Lương Tiêu. Lương Tiêu thì đang mải nhìn trời sao, không nhận ra.

Hai người cầm tay nhau đứng bên nhau, ngắm trời đêm, nói rất nhiều chuyện, mãi cho đến khi trăng ngả về tây, họ mới mệt rũ đi đến bờ đầm, lấy đá tảng lại ngăn thú dữ, sau đó đắp tấm chăn của Liễu Oanh Oanh mang theo, nằm đối chân vào nhau.

Ngủ đến nửa đêm, Lương Tiêu choàng tỉnh, nhìn sang thấy Liễu Oanh Oanh nhắm nghiền mắt, hai tay khua loạn trong không khí, miệng gọi: "Sư phụ, sư phụ…" rồi lại ôm ngực, khuôn mặt lộ nét đau đớn, nức nở gọi: "Sư thúc… đừng đánh nữa… đừng đánh nữa…" Giọng nói khác hẳn bình thường, nghe hơi kỳ dị, non nớt chói tai, giống giọng của một bé gái.

Lương Tiêu hiểu cô ta gặp ác mộng, bèn bất chấp giao ước, lắc cô ta gọi:

- Oanh Oanh…

Liễu Oanh Oanh bị đánh thức, chỉ cảm thấy khắp mình lạnh toát, tim đập thình thình như muốn nhảy ra ngoài, chợt nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ, không cầm được nỗi đau, lao vào lòng Lương Tiêu, khóc:

- Sư phụ chết rồi… bỏ mặc Oanh Oanh rồi… bỏ mặc Oanh Oanh rồi!

Lương Tiêu ôm cô ta dỗ dành:

- Đừng khóc, đấy là mơ thôi, không phải là thật mà!

Liễu Oanh Oanh lắc đầu quầy quậy, nghẹn ngào:

- Không phải mơ, sư phụ mất rồi, bị chôn rồi, không gặp được nữa.

Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ bụng Oanh Oanh bình thường rất lạc quan, không ngờ trong lòng cô ta lại có chuyện thảm thương như vậy, gã bèn nhớ lại chuyện chính tay mình chôn cha, ngực đau nhói, nước mắt giàn giụa, nhưng không tiện khóc oà, đành gắng nén đau đớn, khuyên giải Oanh Oanh:

- Có thể còn gặp được trong giấc mơ mà?

Liễu Oanh Oanh đẩy mạnh hắn ra:

- Mơ là mơ, có đáng gì? Bánh vẽ có ăn được không? Hoa trong gương có ngắt được không?

Nói rồi lại khóc. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Làm gì mà ta không hiểu? Chẳng phải ta vẫn thường mơ thấy cha mẹ đó sao! " Nhìn khuôn mặt cô gái đầm đìa nước mắt, nỗi thương xót trào lên trong lòng, gã cười bảo:

- Bánh vẽ tại sao không ăn được? Nàng vẽ ra giấy đi, ta nuốt cả hình vẽ lẫn giấy vào bụng cho mà xem.

Liễu Oanh Oanh mắng:

- Thế ta vẽ ra đất, ngươi có ăn đất không?

Lương Tiêu đáp:

- Cứ vẽ đi, ta ăn hết!

Liễu Oanh Oanh thấy mặt Lương Tiêu rất nghiêm túc, biết hắn đang tìm cách làm mình khuây khoả, cô cười mắng khẽ:

- ba hoa khoác lác!

Nhân đó không khóc nữa, buồn thảm hồi lâu, lại than:

- tiểu sắc quỷ, lúc nằm mơ ta lảm nhảm những gì vậy?

Lương Tiêu bèn kể ra. Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Ta lần này vào trung nguyên để tìm sư thúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Định nương tựa bà ta ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu.

- Không đâu, Ta muốn đòi lại công bằng từ bà ấy, hỏi xem vì sao bà ta muốn giết hại sư phụ ta.

Lương Tiêu ngạc nhiên, Liễu Oanh Oanh than:

- Ta thực không hiểu, vì sao hôm ấy sư thúc đột nhiên biến thành một người khác, không giống với bà ngày thường…

Lương Tiêu buột miệng hỏi:

- Khác như thế nào?

74. Thương Thiêu Đông Nam (4)

- Năm ta vừa chín tuổi, sư thúc đột nhiên trở về núi, mặt mũi xanh xao hao gầy, vẻ mệt mỏi lắm. Bình thường bà rất thương ta, mỗi lần trở lại Thiên Sơn đều đem cho ta rất nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon, bế ta đi chơi đùa khắp mọi chỗ. Nhưng lần ấy, ta chạy ào ra chào mà bà không cười, không ôm ta, cũng không nói năng gì…

Kể tới đây, Oanh Oanh im lặng một lúc. Lương Tiêu nói:

- Có lẽ bà ấy gặp phải chuyện gì quá đau thương!

Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Phải rồi, ta cũng đoán vậy. Nhưng sư phụ không chịu nói rõ nguyên do, kể cả đến khi chết, chỉ nói là một chuyện xấu xa vô cùng, khiến sư môn mang nhục, không nói thì hơn.

Nàng thở dài, lại tiếp:

- Lúc ấy, ta thấy sư thúc lãnh đạm với mình thì rất buồn, ăn xong bữa tối thì buồn buồn đi ngủ, nhưng không sao chợp mắt được. Một lúc sau nghe có tiếng cãi cọ từ ngoài sảnh vọng vài. Ta nổi tính hiếu kỳ, bèn rón rén đi ra, nấp bên cửa nghe lén. Ở bên ngoài, giọng sư phụ vang lên: "Một thây người hai mạng

sống, thật vô nhân đạo! " Sư thúc nói: "Ba mạng sống đi nữa thì đã sao? Đều đáng chết cả! " Sư phụ xem chừng giận lắm, thở gấp: "Được, nếu đã vậy thì từ nay về sau, muội không còn là đệ tử của Đại Tuyết Sơn nữa. Muội làm gì cũng không dính dáng tới ta. " Sư thúc cười nhạt: "Không cần phải đuổi tôi, chỉ cần truyền cho tôi hai cuốn bí kíp Thoa la chỉ pháp và Tích dương thủ thì tôi sẽ đi ngay. " Sư phụ cũng cười nhạt: "Truyền cho cô để cô lại đi ám hại người khác à? Ta còn sống ngày nào thì ngày đó cô đừng hòng vọng tưởng nữa. Vả lại, hôm nay ta sẽ phế công phu của cô, để từ giờ trở đi cô không động võ được nữa. " Sư thúc nói: "Sư tỷ mà tàn độc thế à! " Ngay lập tức trong sảnh vọng ra tiếng gió rít. "

Lương Tiêu kêu lên:

- Thế là các bà ấy đánh nhau hả?

- Đúng rồi, Liễu Oanh Oanh đáp. Ta nhìn vào qua khe cửa, chỉ thấy loáng thoáng bong hai người, cả hai đều xuất thủ bằng Phiêu tuyết thần chưởng. Lúc ấy ta chả hiểu gì, còn tưởng họ chiết giải chưởng pháp như ngày thường. Đấu được một hồi, sư phụ dùng Thoa la chỉ đâm mấy nhát, sư thúc không đỡ được, chợt bật cười, lướt về phía ta, giơ chưởng lên đập vỡ cánh cửa, tóm lấy ta.

Lương Tiêu thốt.

- Nham hiểm nhỏ.

Liễu Oanh Oanh mắng:

- Hỗn nào, bà ấy có nham hiểm đến đâu ngươi cũng không có quyền chửi mắng.

Lương Tiêu không hiểu vì sao cô ta tức giận, nhưng không muốn gây với cô ta, đành im lặng. Liễu Oanh Oanh mắng xong thì chống tay vào má, nhìn đêm tối một lúc lâu sau mới thở dài:

- Sư thúc tóm được ta, cười bảo: "Sư tỷ thân mến ơi, tiếp tục dùng Thoa la chỉ đi, sao lại thôi thế?" Sư phụ sợ ta bị thương, đành bảo: "Cô đặt con bé xuống, có gì từ tốn nói chuyện. " Sư thúc cười: "Sư tỷ quả thực thẳng thắn, hãy giao bí kíp ra đây trước đã. " Sư phụ nhìn ta, vẻ mặt phân vân, nhưng rốt cục vẫn lấy trong tay áo ra hai cuốn sách. Sư thúc nhận lấy rồi cười bảo: "Xin lỗi sư tỷ nhé! " rồi vung chưởng đánh thẳng vào ngực sư phụ, vừa đánh vừa nói: "Nếu không trúng sư tỷ thì Oanh Oanh phải chịu. " Sư phụ vốn muốn tránh, nghe vậy đành hứng thẳng vào mình, lùi bật lại sau mấy bộ, người lảo đảo lắc lư. Sư thúc lại cười nói: "Quả nhiên thầy trò nặng tình, nhưng ngốc dại quá đỗi, làm người mà không tàn nhẫn thì suốt đời bị ức hiếp, " Nói rồi lại đẩy hai chưởng nữa lên người sư phụ. Sư phụ sợ liên luỵ ta, cứ thế lĩnh liền ba chưởng, không hề đánh trả…

Liễu Oanh Oanh nói đến đây thì rơi nước mắt.

Lương Tiêu hỏi:

- Sau đó thì sao?

Liễu Oanh Oanh gạt nước mắt, nghẹn ngào tiếp:

- Lúc ấy ta còn nhỏ, chẳng hiểu biết gì, thấy sư thúc cười còn tưởng bà ấy đùa, mãi cho đến khi nhìn thấy máu ròng ròng ứa ra mép sư phụ mới bàng hoàng van vỉ: "Sư thúc, đừng đánh nữa, đừng đánh sư phụ con nữa. " Sư thúc nghe gọi, người hơi run lên, cúi đầu nhìn ta một hồi, bỗng nhiên thở dài, thả ta xuống rồi đi ra cửa. Từ đó trở đi, bà không quay về Thiên Sơn nữa. Sư phụ trúng ba chưởng, bị thương quá nặng đến năm ngoái thì nội thương tái phát, trở bệnh nằm liệt giường…

Nước mắt Oanh Oanh tuôn như mưa, Lương Tiêu thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nghĩ ngợi: "Kẻ xấu đó vẫn còn có chút lương tâm, nghe Oanh Oanh gọi vẫn còn ngừng tay. "

Lúc này trời bắt đầu sáng, Liễu Oanh Oanh khóc mệt, tựa vào vai gã mơ màng thiếp đi. Đúng lúc ấy, Lương Tiêu chợt cảm thấy mặt đất rung chuyển, liền đó có tiếng vó ngựa, bèn ngước mắt nhìn, trông thấy mười mấy kỵ mã phi tới như bay. Liễu Oanh Oanh cũng thức dậy, hừ lạnh:

- Chắc Sở lão nhi lại đến đấy thôi?

Hai người kéo nhau nằm sấp xuống dưới tảng đá.

Chỉ thoáng chốc, một toán kỵ mã lao tới bờ sông, người dẫn đầu chính là hán tử áo lam đã gặp ở Tuý Dã Bất Quy lầu, y cưỡi con tuấn mã khỏe khoắn, trên vai khoác cánh cung dài năm thước, thần uy lẫm lẫm. Toán người phi tới bờ sông thì dừng lại, có người gọi to bằng tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe được là:

- Đại tướng quân, không có thuyền qua sông!

Hán tử áo lam nhìn dòng nước, rồi cũng dùng tiếng Mông Cổ trả lời:

- Lên dốc, quay lưng về phía song lập trận.

Mọi người ứng tiếng, rồi phóng lên một ngọn đồi thoai thoải, xuống ngựa chia làm hai đội, một đội quỳ gối giương cung, chĩa về phía con đường vừa đi qua, đội còn lại đứng đằng sau, cũng kéo cung lên. Hán tử áo lam xuống ngựa, cầm cung đứng sững, gió sông thổi tung tà áo, nhưng thân hình y thì không mảy may nhúc nhích.

Lương Tiêu đoán rằng có người đang truy đuổi họ. Vừa mới nghĩ thế thì đã nghe ở con đường trước mặt rộ lên tiếng vó ngựa, rồi mấy chục kỵ mã ồ ạt phóng tới, phục sức kiểu Tống, trông thấy toán người trước bị dòng sông chặn lại, họ reo lên mừng rỡ, phóng ào tới chân đồi như một cơn lốc. Hán tử áo lam định vị xong thì hô:

- Bắn!

Dây cung bật lên, một loạt tên xô thẳng tới đám người, một tràng ngựa hí người la, mấy con chiến mã trúng tên khuỵu vó trước, hất đổ chủ nhân xuống. Lúc ấy, trên đồi đội thứ nhất đã dừng tay, rút tên lắp lên cung, đội thứ hai liền tiến lên một bước, tên đã giương sẵn, lần này ngắm thẳng vào người. Lại nghe một loạt tiếng gào thảm thiết, mấy kỵ sĩ ngã dưới đất không tránh kịp, đều trúng thương mà chết.

Hai đội tiến lui rất hài hòa, trước tiên bắn ngựa, sau bắn người, ít có phát nào sai trật. Chỉ nháy mắt họ đã bắn xong ba lượt tiễn, bên đám người Tống đã có hơn hai mươi mạng tử thương, có người cao giọng thét:

- Thát tử bắn tên gắt quá, tạm thời rút lui đã.

Quân Tống rút ra xa, ổn định đội hình, bàn bạc một hồi, rồi sắp một toán cầm mộc bài đi trước, những người khác cầm thương đao theo sau. Toán kỵ sĩ trên đồi bị hàng mộc bài ngăn trở, đành ngừng bắn, cùng tuốt đao ra khỏi thắt lưng. Hán tử áo lam cười nhạt, đột nhiên giương cánh cung dài năm thước lên, gầm to một tiếng, buông tên. Mũi tên to gấp đôi tên bắn bình thường, thân tên bọc sắt, nặng vô cùng, bắn trúng vào bắp chân một người, người đó hự lên đau đớn, mộc bài trên tay hơi lệch đi, mũi tên thứ hai của hán tử áo lam liền xuyên kẽ hở ấy bắn trúng luôn trán hắn. Quân hai bên thấy uy thế như vậy, không kìm được cùng ồ lên.

Hán tử nọ lại buông cung, nhắm tới yết hầu một người khác. Người này giơ khiên lên đỡ, nhưng không chống nổi luồng lực đạo mạnh mẽ, cũnglảo đảo trượt lại sau, trước mắt vụt loé sáng, mũi tên thứ hai đã tới nơi, người này tinh mắt nhanh tay, liền rút cương đao ra cầm tay trái, chỉ nghe keng một tiếng, ngọn đao đã bị gãy ở chính giữa, đầu mũi tên cũng rên lên một tiếng rồi gãy, nhưng thân tên chưa hết đà, vẫn đâm ngập vào cổ họng hắn.

Hán tử áo lam có cung cứng, tên nặng, liên tiếp bắn chết hai người. Quân Tống khiếp đảm, chùng chình không tiến nữa. Đúng lúc ấy có tiếng hú dài, một người lướt ra khỏi hàng ngũ, tay trái cầm khiên, tay phải cầm thương, lao thẳng tới đồi. Hán tử áo lam phát tiễn liên châu, ba mũi bay ra soạt soạt, người nọ chắn đỡ, lần lượt đánh bật cả tên đi, tốc độ lao tới không thề suy giảm, phóng một mạch đến chân đồi. Bên trên đám xạ thủ nhao nhao cầm đao lao xuống.

Người đó thấy vậy, thét:

- Cút đi!

Mũi thương loé sáng, đâm ngã một xạ thủ, rồi chuyển hướng ngay đâm chết một xạ thủ khác. Hán tử áo lam choáng váng, mười ba thuộc hạ của y đều là những cao thủ ngàn người tuyển một, từng trải hàng trăm trận chiến, không ngờ gặp phải người này đều không chống đỡ được. Quân Tống thấy thủ lĩnh hiển lộ thần uy, đều trở lại phấn chấn, khua trống ầm ầm tiến về phía ngọn đồi. Hán tử áo lam thầm ra quyết định,

không chú ý đến người cầm thương đó nữa, giương cung lên, tên lại bay như như sấm rung chớp giật, trút hết về phía quân Tống đằng sau lưng hắn.

Người cầm thương nghe đồng đội gào la liên miên phía sau thì kinh ngạc và giận dữ, càng gấp rút muốn tiến lên đối giao phong với hán tử áo lam. Nhưng bọn cao thủ xung quanh đều hung hãn liều mạng, cứ người trước ngã xuống người sau lại tiến lên. Người cầm thương lo lắng nóng nảy, thương pháp càng thêm dữ dội, cứ thét một tiếng là đâm chết một người, khi thét đến tiếng thứ mười ba thì cả đám xạ thủ đều đã gục ngã. Người đó bèn lao lên đồi, ngoảnh lại nhìn thì ruột gan cũng như muốn vỡ, dưới chân đồi thi thể ngổn ngang, không còn một người nào sống sót.

Trận sát phạt này diễn ra quá nhanh, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh từ đằng xa nhìn lại cùng táng đởm kinh hồn, hoàn toàn không tưởng tượng được trên đời lại có thứ thương pháp tiễn thuật ghê gớm đến thế, bất giác đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi cùng rịn ra ướt đầm lòng bàn tay.

75. Thương Thiêu Đông Nam (5)

- Tên mọi rợ kia, ngươi bắn khá lắm!

Lúc này phương đông đã chuyển sang màu trắng, nắng sớm chiếu rõ hình dáng người đó, chỉ thấy hắn mặt tím râu dài, lông mày dài, mắt như hai vầng trăng cong lạnh lẽo, uy thế lẫm liệt.

Hán tử áo lam cũng vứt cung tiễn đi, rút đơn đao ra cầm tay, lạnh lùng nói:

- Túc hạ thương pháp cũng khá lắm! Dám hỏi hiện tại trong quân Tống giữ chức gì?

Người kia cười lạnh một tiếng, mắng rằng:

- Lão tử không có cái nhàn tâm làm quan, cũng không chịu được cái nhàn khí của việc làm quan

Hán tử áo lam lộ vẻ ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Nhân tài như túc hạ mà lại lưu lạc giang hồ, đáng tiếc, đáng tiếc!

Người kia cười lạnh:

- Tiếc cái rắm, bọn cẩu quan đó thì có gì đáng làm? Lão tử phiêu bạt giang hồ mới tiêu dao tự tại

Hán tử áo lam không khó chịu, mỉm cười nói:

- Túc hạ thương pháp tuyệt thế vô song, nếu có thể đầu nhập Đại Nguyên ta thì có thể tung hoành thiên hạ.

Người nọ không ngờ đối phương lúc này lại dám trổ tài du thuyết mình, không nhịn được tắt cười, nói to:

- Xú Thát tử, ta không giết ngươi, ngươi lại nói ta. Bớt những lời rác rưởi đi, hôm nay không phải ngươi chết thì ta sẽ chết.

Đột ngột vứt thuẫn bài đi, dựng thương sang bên trái, rút một cái hồ lô ra khỏi hông, tu rượu ừng ực.

Tuy ngửa cổ uống rượu, sơ hở toàn thân, nhưng khí thế vẫn tràn đầy, khiến người ta không biết nên tấn công vào đâu. Hán tử áo lam nhìn cây thương vàng, thấy cao đến vai người, ngù thương cũng màu vàng kim, cán thương dát vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm. Hán tử áo lam chột dạ, bỗng nhớ tới một người.

Người kia uống rượu xong, nhớ lại đồng đội đều đã tận mạng, bỗng thấy lòng bi phẫn, bèn ném mạnh hồ lô đi, chậm rãi nói:

- Bách niên tân phong tửu, vạn cổ sát nhân thương!

(N/d: Rượu một trăm năm rượu vừa bịt kín, thương vạn năm giết người)

Giọng y buồn bã sầu bi. Hán tử áo lam cười ha ha:

- Bách niên chi tửu, sao có thể là "tân phong"? Người sống như xuân về cỏ mọc, sát nhân như lá thu rơi, chuyển động theo mùa, lấy đâu ra "vạn cổ"?

Người nọ giơ ngón cái, cười nói:

- Tên mọi rợ rất có kiến thức. Đáng tiếc Long mỗ có ít rượu quá, không thì ta phải kính ngươi một đấu.

Hán tử áo lam buột miệng:

- Long mỗ? Phải chăng là Thương thiêu đông nam?

Người kia cười nhạt:

- Không sai, lão tử chính là Long Nhập Hải.

Lương Tiêu cảm thấy cái tên quen tai, nhưng không nhớ ra là đã nghe lúc nào. Chỉ nghe Long Nhập Hải nói:

- Bất quá ngươi tuy biết một mà không biết hai. Phải biết phụ nhân có thể sinh ra nhi tử, trượng phu có thể nuôi được khuê nữ, trời rất mông lung nhưng lại có mặt trăng mặt trời rõ rang, đất rất thực lại có những vực sâu bí ẩn. Vạn vật vốn tự mình mâu thuẫn, thì tại sao lại không thể có bách niên tân phong chi tửu, vạn cổ sát nhân chi thương kia chứ?,

Hán tử áo lam nét nghi hoặc thoáng qua gương mặt, khí thế đã có phần sơ hở. Long Nhập Hải đang đợi chính lúc này, liền thét to một tiếng, mũi thương phóng ra oai phong như thái dương đằng không, hung dũng như nộ long ngẩng đầu, khí thế dũng mãnh, khóa thẳng yết hầu của hán tử áo lam.

Chỉ trong tích tắc, người áo lam đã cử đơn đao lên, sống đao bật vào mũi thương, rền vang, hai người cùng bị đẩy lui ba bước, công lực tương đương, không phân cao hạ. Lương Nhập Hải đã trút bỏ bộ điệu điên cuồng, nhìn ngọn kim thẳnơng trong tay, lại nhìn hán tử áo lam, gật đầu nói:

- Đao pháp diệu lắm! Nhìn thì yếu, mà đánh thì mạnh.

Thì ra một thoáng ngơ ngẩn của hán tử áo lam chỉ là động tác cố ý, thực ra hoàn toàn không hề sơ hở, nếu không phải Long Nhập Hải đề phòng mà lưu lại chiêu số dự bị thì chắc chắn bị y gạt kim thương ra, đâm thẳng đơn đao vào mình. Long Nhập Hải không ngờ trông y bề ngoài thô kệch mà toan tính lại thâm trầm đến thế, bèn tập trung tinh thần, không dám khinh địch nữa. Hán tử áo lam thầm than tiếc, nhưng ngoài miệng vẫn cười:

- Chắc các hạ cũng thông hiểu binh pháp?

Long Nhập Hải cười nhạt:

- Cũng tàm tạm.

Rồi vụt một cái nhanh như gió cuốn, đạp liền ba bước, mỗi bước đều hùng dũng uy hiếp đối phương.

Hán tử áo lam lạnh lùng nhìn mũi thương óng ánh, đặt ngang ngọn đao lên trước ngực, hai chân như đã hoà tan vào mặt đất, vững như núi, sâu như biển. Long Nhập Hải hú lên một tràng, ngọn thương giật một cái, rồi lao túa ra như chim vỡ tổ. Hán tử áo lam đợi cho mũi thương tới hẳn ngực mình mới khua đao lên chém ngang, keng một tiếng, đao chạm thương toé lửa. Cứ thế, hai người cùng thi triển tuyệt kỹ, cuốn vào nhau như cơn lốc trên đỉnh đồi.

Lương Tiêu từ đằng xa nhìn lại, thấy hai người xuất thủ cực nhanh, lúc đầu hoàn toàn không nhìn rõ, nhưng xem một lúc lâu, cũng lờ mờ nhận ra một vài đường hướng, thương pháp của Long Nhập Hải trông thì màu mè rối rắm, nhưng thực ra thần khí ngưng tụ, dư thế tiếp nối liên miên khôn cùng. Đơn đao của hán tử áo lam vô cùng đơn giản, hầu như không biến hoá, đao quang gần như bị nuốt chửng giữa bóng thương mịt mờ, nhưng mỗi đao đều gọn gàng chuẩn xác, không dư thừa, đều phóng ra vào những lúc thích hợp nhất, đích đáng nhất.

Hai bên đấu đến bảy tám mươi hiệp, bóng người xẹt qua xẹt lại trên đồi, thình lình Long Nhập Hải hô vang, đâm thẳng thương tới ngực hán tử áo lam.

Nào ngờ hán tử nọ cũng cười lớn, không đỡ chiêu, cũng không né tránh, ngược lại ném đơn đao đi, vung tay trái nắm chặt lấy ngọn thương vàng, tay phải xuất chưởng nhanh như chớp. Nên biết Long Nhập Hải đã dồn hết tinh thần và sức lực vào mũi thương, hoàn toàn không ngờ đến khoảnh khắc quyết định, đối thủ

lại ném đao chuyển sang chưởng, mà sức mạnh của chưởng pháp lại pháp lại còn vượt xa đao pháp. Trong lúc khẩn cấp đã trúng hai chưởng liên hoàn vào ngực, y giật lui liền sáu bộ, ngã phệt xuống đất, mặc dù vậy, đối phương vẫn không tránh được ngọn thương của y, bị mũi nhọn đâm vào ngực trái, tấm áo xanh lam mau chóng thấm đỏ máu tươi.

Long Nhập Hải ộc ra mấy vốc máu xong thì chống hai tay xuống đất, định bò dậy, nhưng không sao làm được. Hán tử áo lam cũng lảo đảo, lắc lư mấy lượt, không cất nổi tay lên nhổ thương ra, máu từ miệng vết đâm trào ra như suối, y cũng không buồn nhìn đến, chỉ chằm chằm nhìn ngọn thương, gật đầu:

- Hảo thương, tên gì vậy?

Long Nhập Hải ho sù sụ một hồi mới ngước mắt lên, ánh nhìn rắn rỏi:

- Có tên đó, tên là Long Nhập Hải.

Hán tử áo lam ngẩn người, rồi cười ha hả:

- Hay, người sao thương vậy, quả nhiên hào hùng!

Long Nhập Hải hít hơi thật sâu, bỗng nghiến răng:

- Chưởng pháp của ngươi vượt xa đao pháp, vì sao ban đầu bỏ chưởng dùng đao?

Hán tử áo lam thở dài, lắc đầu nói:

- Ngươi đã biết câu nhìn thì yếu, đánh thì mạnh mà không biết câu có khả năng mà giả vờ không có, dùng được mà giả vờ không dùng à?

Hai câu này trích trong Binh pháp Tôn Tử, đều ngụ ý nguỵ trá trong việc dụng binh. Long Nhập Hải đờ người ra, nghĩ bụng: "Tuy không biết người này lai lịch thế nào, nhưng y có tài cầm quân thế này, hôm nay không giết y thì để lại hậu hoạn vô cùng! " Nghĩ vậy bèn gắng sức vùng dậy, nhưng không nhấc nổi người, bất giác ngửa mặt cười ha hả nhưng nghe rất thê lương. Cười dứt, y lẩm bẩm:

- Tế Vũ đã mất, Lạc Hồng đã xa, Long nhập đại hải, Tam kỳ tiêu ma.

Tiếng nói mỗi lúc một nhỏ, thân hình y mềm rũ xuống, tắt thở.

Long Nhập Hải vốn là người đứng đầu trong Nam thiên tam kỳ, trước kia Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ đều đã mất mạng vì tay Tiêu Thiên Tuyệt. Hôm nay đến lượt Long Nhập Hải chết, chẳng còn gì là Nam Thiên Tam Kỳ nữa

Hán tử áo lam tuy thắng, nhưng cũng không ngờ nhát thương sau cuối của Long Nhập Hải lại dữ dội đến thế, Lúc đầu y còn gượng chịu đựng, nhưng một lúc nữa cảm thấy vết thương đau đớn quá đỗi, đau như lửa nung, y lảo đảo mấy cái, cuối cùng không gượng nổi nữa ngồi phệt xuống, thở hồng hộc.

Lương Tiêu quan sát từ đầu đến cuối, lúc này mới đứng dậy, chợt nghe đằng xa có tiếng vó ngựa vọng về. Chẳng bao lâu, phía cuối đường hiện ra bóng bốn kỵ mã. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nhìn rõ diện mạo những người trên ngựa, đều cảm thấy kinh ngạc, nào phải ai xa, chính là Thoát Hoan và ba tên tùy tùng. Mặt tên vương tử vẫn còn nhợt nhạt, ba kẻ kia cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu, hiển nhiên đều bị thương chưa lành.

Bốn người nhìn thấy thi thể la liệt mặt đất, đều lộ vẻ kinh nghi. Thoát Hoan ngó nghiêng một thôi, trông thấy hán tử áo lam thì cười to:

- Đại tướng quân, hảo bản sự!

Hán tử áo lam lạnh lùng nhìn hắn, mặt mày nhợt nhạt, không mảy may hé răng. Thoát Hoan thấy y bị thương nặng thì mừng thầm, cười ha hả:

- Chẳng ngờ đại tướng quân và bản vương không ai hẹn ai mà cùng xuống phương nam thám thính binh tình. Xem ra lần này tướng quân đã sắp xếp đâu vào đó, nắm chắc cái ấn nguyên soái rồi?

Hán tử áo lam nghe tim lạnh toát, biết chắc Thoát Hoan đã bán rẻ mình, khiến mình bị cao thủ Nam triều truy sát, bây giờ gặp phải cảnh ngộ thế nào, sao ra còn nguy hiểm hơn ban nãy vài phần, đáng tiếc bị thương nặng quá, đừng nói là gượng đánh, mà nhấc tay giơ chân cũng không thể rồi. Y nhịn đau, lạnh nhạt bảo:

- Thánh thượng đã để Thiên tuế và tôi độc lập hoạch định sách lược, từ đó lựa ra người nắm cờ đại soái. Có câu trăm nghe không bằng một thấy, tôi đâu thể phán đoán bừa, đành phải thân hành đến xem tận nơi, như thế sách lược mới sát sao thực tế.

Thoát Hoan nghe giọng y bình thản, sắc mặt ung dung không giống người bị thương, trong lòng cũng hơi nghi ngại. Hắn quan sát đối phương một lúc rồi cười nói:

- Tiếc quá, sau hôm nay e rằng tiểu vương sẽ ngồi chắc lên cái ghế nguyên soái rồi. Đại tướng quân có lòng yêu mà nhường nhịn, tiểu vương xin ghi khắc trong tim, ngày sau nam chinh chiến thắng, nhất định sẽ mổ dê mổ bò tế vọng tướng quân dưới hoàng tuyền.

Nói rồi hắn đưa mắt cho ba tên tuỳ tùng. Cả ba lập tức rút binh khí, tung mình xuống ngựa. Nên biết người áo lam rất giỏi võ công, nếu là ngày thường thì ba tên này liên thủ cũng chưa chắc thắng được y, nhưng hiện tại y bị thương nặng, bất kỳ ai trong ba kẻ này cũng có thể lấy mạng y dễ dàng, có điều Thoát Hoan không chắc thực hư ra sao, nên phái cả ba người, phòng hờ sơ sảy.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Tên tứ vương tử này là kẻ xấu xa bạc ác, người áo lam đối địch với hắn thì chắc là người tốt. " Lương Tiêu tuổi trẻ non nớt, còn mơ hồ về thiện ác, nay đã quyết như thế thì đứng phắt dậy, cười gọi:

- Tứ vương gia, sườn ngươi khỏi đau chưa?

Liễu Oanh Oanh thấy gã đứng dậy, cũng đành nhỏm lên theo.

Thoát Hoan nghe tiếng ngoảnh nhìn, mặt mày biến sắc. Lúc ở Cô Tô hắn bị Cửu Như giữn nghịch, gãy mất hai rẻ sườn, tuy đã được thầy thuốc giỏi chữa trị, nhưng vẫn còn ngâm ngẩm đau, chỉ vì muốn trừ bỏ hán tử áo lam mà chưa bình phục đã lao ra đi tìm. Cáp Lý Tư, Hoả Chân Nhân và A Than cũng đều biến sắc. Ba người đã bị Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh cho nếm mùi khổ sở, cùng bị thương vào phủ tạng, nay mang thân bại binh không đủ dũng khí để lên tiếng, chưa kịp giao phong mà chí khí đã chùn nhụt đi nhiều.

Sắc mặt Thoát Hoan biến đổi liên tục, cuối cùng hắn cười:

- Các ngươi đấy à? Nấp sau tảng đá làm gì thế, ha ha, hay là…

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Ngươi thử nói bậy một câu nữa xem…

Thoát Hoan vốn muốn trêu chọc dăm ba câu, nghe vậy xịu mặt, không dám lảm nhảm nữa. Hắn thầm cân nhắc lợi hại, tự nhủ có hai người này ở đây thì khả năng thua lớn hơn thắng, bất lực, đành tạm thời nén giận, nhìn hán tử áo xanh cười ha hả:

- Đại tướng quân, chúng ta giã biệt ở đây, mong đại tướng quân yên lành quay về Đại Đô.

Hán tử áo xanh vẫn bình thản, lạnh nhạt đáp:

- Thiên tuế đi đường bình an, tiểu tướng không tiễn được.

Thoát Hoan trừng mắt nhìn y không nói gì, giật cương cho ngựa quay đầu, ba tên tuỳ tùng cũng hậm hực trẻo lên yên. Bốn người ra roi tế ngựa chạy trở lại con đường vừa đi qua.

76. Phong Ba Hiểm Ác

- Đa tạ hai vị đã giúp đỡ.

Liễu Oanh Oanh hừ lạnh một tiếng nói

- Tiểu sắc quỷ, chúng ta đi thôi!

Lương Tiêu nói:

- Hắn ta thương thế trầm trọng, nếu không cứu chữa kịp thời, e rằng sẽ không sống được, thấy chết không cứu, thật không phải.

Liễu Oanh Oanh gắt nói:

- Ngươi muốn làm phật sống hả? Hừ, người này lúc đả đấu dùng toàn mưu mô quỷ kế, tuyệt đối không phải người tốt.

Lương Tiêu mỉm cười nói:

- Nói đến mưu mô quỷ kế, chẳng phải cô với tôi cũng thường dùng đó sao?

Liễu Oanh Oanh nói:

- Nhưng hắn đã giết rất nhiều người.

Lương Tiêu nói:

- Long Nhập Hải cũng không phải đã giết rất nhiều người sao? Hắn không giết người ta, người ta cũng giết hắn, cũng là thân bất do kỷ.

Lương Tiêu đã từng được hán tử áo lam bênh vực ở Tuý Dã Bất Quy lâu, nên rất cảm kích cái đức của y, rất có thiện cảm với y, hơn nữa thiếu niên có chí tiến thủ thường sùng bái kẻ mạnh,. Lương Tiêu không phải là ngoại lệ, mắt thấy lam bào hán tử anh hùng xuất chúng, trong lòng khâm phục, không muốn để người này chết uổng nên hết sức bênh vực. Liễu Oanh Oanh cãi cọ một hồi tức quá dậm chân nói:

- Nhưng hắn ta là người Mông Cổ, bọn Mông Cổ người nào cũng xấu, chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Lương Tiêu biến sắc, phất tay nói:

- Được lắm, nói như vậy, mẹ ta là người Mông Cổ, ta cũng là người Mông Cổ, chẳng phải người tốt. Rồi bước thẳng theo hướng lam bào hán tử. Liễu Oanh Oanh dịu lại, vội nói:

- Tiểu sắc quỷ ngươi điên à, ta không biết mẹ ngươi, ngươi không nói, làm sao ta biết mẹ ngươi là người Mông Cổ. ”

Đoạn lấy trong tay áo ra một cái lọ sứ, hừ nhẹ một tiếng nói

- Thuốc Kim Sang đây, ngươi đem đắp cho hắn. Lương Tiêu thực ra không hề giận cô ta, tiện tay nhận lấy, thoa cho lam bào hán tử, thuốc kim sang này là thánh dược Đại Tuyết Sơn, thập phần linh nghiệm, chỉ trong khoảnh khắc vết thương đã ngưng chảy máu. Lam bào hán tử gật đầu mỉm cười nói:

- Đa tạ nhị vị.

Liễu Oanh Oanh ở tửu lâu đã có xích mích với anh ta, vẫn không vừa lòng, cười nhạt:

- Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, cuối cùng, lại để một người con gái như ta cứu.

Lam bào hán tử không hề tức giận mỉm cười nói:

- Cô nương dạy rất phải, nhị vị có ơn cứu mạng, Nhan Nhân Bạch suốt đời không quên.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi rõ ràng là người Mông Cổ, sao tên gọi lại như người Hán thế ?

Nhan Nhân Bạch cười nhẹ nói:

- Phương bắc Hồ Hán như một, hà tất phân biệt tên gọi?

Liễu Oanh Oanh trong lòng nghi ngờ, nhưng thầm nghĩ nếu tiếp tục truy vấn, tên Mông Cổ này tất chỉ chối quanh, đành tạm thời nhẫn nại, đồng thời đề cao cảnh giác.

Lương Tiêu băng bó vết thương cho Nhan Nhân Bạch xong thì nói:

- Nếu ngươi muốn sang sông, chúng ta có thể đồng hành.

Nghe vậy, Liễu Oanh Oanh nói:

- Tiểu sắc quỷ, ta nghĩ, tốt hơn hết là không qua sông.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì đi đâu?

Liễu Oanh Oanh le lưỡi bật cười nói:

- Lôi, Sở hai nhà đều biết ta đi ngựa, hẳn đoán bổn cô nương tất sẽ đi qua sông. Hừm ta lại không qua sông, mà kiếm một chiếc thuyền cá xuôi dòng xuống hướng tây, rồi đánh thẳng vào sào huyệt Lôi Công Bảo.

Nhan Nhân Bạch mục quang lóe sáng, vỗ tay nói:

- Xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị, thật là một ý hay.

Liễu Oanh Oanh hừ một tiếng, không thèm nhìn nói:

- Tiểu sắc quỷ, ta hỏi ngươi, chúng ta đến Lôi Công Bảo, có phải đem theo gã này không?

Lương Tiêu nói:

- Giết người phải thấy máu, cứu người phải cứu đến cùng, cứu người không thể cứu nửa vời, bỏ đi không quản?

Liễu Oanh Oanh bĩu môi nói:

- Tùy đấy!

Lương Tiêu thấy cô ta không phản đối, trong lòng hoan hỉ, kéo con ngựa chiến, giúp Nhan Nhân Bạch lên ngựa. Nhan Nhân Bạch nhìn xác Long Nhập Hải, thần sắc ảm đạm, than:

- Tiểu huynh đệ, thập tam thiết vệ này theo ta nam chinh bắc chiến lập vô số công lao, hôm nay vì ta mà chết, lòng đau không kể xiết. Tại hạ thân thể bất tiện, không thể đào huyệt chôn họ, mong cậu giúp ta.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Mười ba tráng sĩ này vì hộ chủ mà chết, nghĩa khí thâm trọng, ta đây không thể không giúp. "Lập tức rút ra Ảo Nguyên kiếm, đào một cái hố lớn, chôn cất mười ba thi hài. Nhan Nhân Bạch nhìn Long Nhập Hải nói:

- Người này hào khí can vân, thương pháp cao siêu, quả là bình sanh địch thủ của ta. Tiểu huynh đệ, ngươi giúp ta an táng người này được không?. Lương Tiêu đối với hào khí, võ công của Long Nhập Hải cũng thập phần bội phục, gật đầu nói:

- Được, ông ta thực là một hảo hán.

Đoạn đào một cái huyệt chôn cất cho Long Nhập Hải, rồi lấy một phiến đá khắc danh tự làm bia.

Lúc này có người, Liễu Oanh Oanh không tiện mắng Lương Tiêu gây trò hoạt náo, toàn lo những việc không liên quan, nhưng trong lòng không vui, chỉ lạnh lùng nhìn Lương Tiêu tất tả đào bới, không giúp đỡ gì.

Sau khi mọi việc sắp xếp xong, ba người tiếp tục đi dọc bờ sông, không lâu sau gặp một bến thuyền, cột buồm như rừng, buồm trắng giống như những chiếc cánh. Chưa đi đến gần, trước mặt xuất hiện một lão lái thuyền người gầy nhỏ, trên cánh tay gân xanh chằng chịt, bước lên trước cười nói:

- Ba vị muốn đi thuyền phải không? Lão có thuyền lớn năm trượng, đi vừa nhanh vừa êm, đảm bảo các vị cảm thấy thoải mái".

Vừa nói vừa chi một con thuyền to trên sông. Đầu thuyền có một chàng trai trẻ đang ngồi, mắt hướng về phía bờ chờ đợi.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Lão bá, chúng ta đến Giang Lăng, hết bao nhiêu tiền?

Lão nhà thuyền thấy có mối hàng lớn, không giấu vẻ vui mừng ra mặt, giơ hai ngón tay lên nói:

- Đến Giang Lăng, mười hai lượng bạc.

Liễu Oanh Oanh mỉm cười nói:

Ta đưa cho ông trước 5 lượng, đến Ngạc Châu, sẽ trả nốt phần còn lại,

Vừa nói vừa rút bạc đưa cho lão nhà thuyền. Lão thuyền vui mừng hướng về người thanh niên kia hô:

- Phù nhi, sinh ý xong rồi!

Vừa nói vừa dẫn đường, đi được hai bước hốt nhiên nghe phía sau Liễu Oanh Oanh kinh hô "A, lùi lại mau. " Lão thuyền phu cảm thấy một luồng kình phong từ phía sau ập đến, không kịp suy nghĩ, hoảng hốt tránh nhanh sang bên trái, khi quay lại nhìn thấy một con ngựa vụt qua sát người, nhất thời toàn thân lạnh run.

Liễu Oanh Oanh bước tới hai bước, ghìm cương ngựa lại, xin lỗi:

- Đã làm lão bá hoảng sợ, con ngựa điên này đột nhiên trở tính hoang

Lão nhà thuyền cười nói

- Không có gì không có gì, cô nương lần sau buộc ngựa cho chắc là được.

Nói đoạn chuyển thân đi tiếp. Lương Tiêu cũng Liễu Oanh Oanh nhìn nhau, cước bộ chậm lại, đi tụt về phía sau. Lương Tiêu trầm giọng nói:

- Lão đầu này biết võ công".

Liễu Oanh Oanh gật đầu:

- Phải, ta lúc nãy dùng Yên Chi thử lão, khiến lão bất ngờ mà lộ ra công phu, quả nhiên không sai.

Lương Tiêu ồ lên một tiếng, nhíu mày nói:

- Lúc nãy đến, lão phải thấy Nhan Nhân Bạch toàn thân đầy máu, vậy mà không hỏi một câu, đã tuỳ tiện để chúng ta lên thuyền, thật đúng là điều cực kì bất hợp tình lý.

Liễu Oanh Oanh cười nhẹ nói

- Lão ta có kế hiểm, ta cũng có mưu sâu (nguyên tác: lão có kế Trương Lương, ta có thang vượt tường). Chúng ta tương kế tựu kế, lên thuyền, hí lộng một phen.

Lương Tiêu cũng đã có ý vậy, đồng ý ngay: " Tốt lắm.". Hai người đều gan to mật lớn, vừa đề xuất là đều đồng ý. Nhan Nhân Bạch nghe hai người bàn bạc được một lúc, không nhịn được nhăn nhó, vết thương lại tái phát.

Ba người dắt ngựa lên thuyền, người thanh niên lúc trước bước lên tiếp đón, chỉ thấy anh ta mặc bố y sam, da ngăm đen, lông mày và mắt như người chết, liếc nhìn Liễu Oanh Oanh một cái, rồi cúi đầu, tháo sợi dây buộc thuyền.

Mọi người vào trong khoang thuyền ngồi xuống, hai người đầu thuyền hô lớn một tiếng, thuyền phu nhổ neo dong đi, đến giữa sông, nhắm hướng tây. Một đoạn hành trình yên ả, Liễu Oanh Oanh cả đêm trước không nghỉ chân, hết sức mệt mỏi, ngả xuống dựa vào vai Lương Tiêu ngủ. Nhan Nhân Bạch thuỷ chung không nói tiếng nào, chỉ chú tâm vận công điều tức. Lương Tiêu không có người nào để nói chuyện, nhàn rỗi không biết làm gì, quơ lấy một thanh gỗ nhỏ, viết lên mặt đất một đề toán, rồi tự giải, cảm thấy cực kì hứng thú.

Đi được một đoạn nữa, gần đến giữa trưa, lão nhân lái thuyền bưng một bát canh cá còn nóng hổi đến, đặt lên bàn, cười nói:

- Người trên sông nước, chẳng có gì để đãi khách, món này là canh cá tươi hấp xin mời thưởng thức.

Liễu Oanh Oanh nghe tiếng tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm từ bát canh, cười nói:

- Lão có rượu không?

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- Cô lại uống nữa à? Chẳnglẽ hôm qua uống còn chưa đủ?

Liễu Oanh Oanh đánh một quyền vào lưng Lương Tiêu giận dỗi:

- Không cần ngươi xen vào việc của bổn cô nương. ”

Lão nhà thuyền cười nói:

- Rượu trên thuyền cũng có một ít, để lão đi lấy. Liễu Oanh Oanh cằn nhằn:

- Bởi câu nói của ngươi, làm ta mất hết cả tửu hứng.

Lão nhà thuyền thấy vậy cười lớn nói:

- Các vị cứ tự nhiên. Tuy vậy vẫn đứng một bên chưa chịu đi.

Liễu Oanh Oanh thấy vậy cười nói:

- Lão bá nếu có việc gì xin cứ tự tiện.

Lão nhà thuyền hơi ngạc nhiên, mỉm cười nói:

- Phải phải, lão đã hết việc, các vị ăn xong, lão sẽ quay lại thu dọn.

Nói xong quay đầu rời khỏi khoang thuyền.

Liễu Oanh Oanh thấy lão đã đi, lập tức lấy ra một chiếc khăn tay, xé thành ba mảnh, nhẹ nhàng đưa cho hai người còn lại. Ba người đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngầm hiểu ý, quây tròn lại gần bàn, lần lượt nâng chén vờ như uống. Liễu Oanh Oanh bỗng run tay, làm canh trong muôi bắn lên tay áo Lương Tiêu, vội kêu “Ối chà” rồi thò tay ra phẩy phẩy, Lương Tiêu cũng cúi đầu sát lại. hai người tận dụng cơ hội, nhổ canh cá vào khăn. Nhan Nhân Bạch giả bộ vết thương ở ngực chưa lành, vừa uống vừa ho, cũng nhổ sạch canh vào cái khăn trong tay.

Liễu Oanh Oanh cười bảo:

- Bát canh cá này mùi vị rất thơm ngon, có thêm nữa thì hay quá

Nnói đoạn bưng chén canh lên định uống, bỗng thân hình khẽ rung, lớn tiếng nói:

- Tiểu sắc quỷ, ta ta thấy chóng mặt quá...

Lương Tiêu cũng quay lảo đảo, lộ vẻ mơ hồ, nói: -- Ta cũng... Tại sao một người lại hoá thành hai thế này?

Hai người nói qua lại, Nhan Nhân Bạch đã quỵ xuống dưới bàn. Hai người cũng quỵ luôn xuống.

77. Phong Ba Hiểm Ác (2)

-Tối qua, ta nhận được phi cáp truyền thư của Cận đại hiệp, muốn Giang Hoài hào kiệt chặn đường bọn Mông Cổ, không ngờ lại rơi vào tay chúng ta. Ngay khi nhìn thấy tên này toàn thân đầy vết máu, ta đã đoan chắc đến chín phần. Ha ha, Cái này gọi là Lưới trời lồng lộng, ngươi lại đi qua sông sao thoát khỏi lưới của lão phu. Ông trời có mắt, để cho Bạch Tam Nguyên ta lập được đại công, có thể dương danh trên giang hồ.

Nghe vậy người thanh niên gượng cười nói:

- Cha, có thể nào sai được không?

Thanh âm không giống như người từng trải, thấy rõ người nông nổi. Bạch Tam nguyên cười nói:

- Con trai, để cha dạy con, bọn Mông Cổ này có Hoán Tác Tổ Hiệp Cung, khác với loại cung ở miền nam, có thể bắn xa hơn 800 bước. Chỉ cần nghe tiếng dây cung là biết liền.

Họ chính là đang nhắc đến cánh cung của Nhan Nhân Bạch.

Lại nghe người con nói tiếp:

- Quả nhiên không sai, gia gia thật là kiến thức rộng rãi.

Bạch Tham Nguyên cười nói:

- Cha ngươi đây mang danh hiệu Bạch Khiếu Cửu Đầu Ngoan. Tất nhiên lợi hại. Này, hai ngươi hãy giết tên Mông Cổ hung ác này trước đã.

Hai người thuyền công xúm vào khiêng Nhan Nhân Bạch lên, chuẩn bị trói lại.

Bạch Phu nói:

- Cha, còn người trẻ tuổi và cô nương này xử trí làm sao?

Bạch Tam Nguyên nói

- Bọn chúng cùng một hội, trói hết lại đem nộp cho Cận đại hiệp lĩnh công.

Lại thấy Bạch Phu yết hầu nuốt ực nước miếng, cười hi hi nói" Cha, cô bé này trông xinh quá, hay là để cho con lấy làm vợ được không?

Bạch Tam Nguyên phì một tiếng cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng tinh mắt đấy, tiểu nương này da trắng hồng đẹp tựa tiên thiên, không tưởng được bọn Mông Cổ lại có hàng tốt như vậy. Nhưng Hồ Hán không thể sống chung, người con gái Mông Cổ này ngươi có thể vui chơi, còn lấy làm vợ bất tất nhắc đến.

Bạch Phu nói:

- Đa tạ cha.

Lại nghe Bạch Tam Nguyên ho khẽ, trầm giọng nói:

- Người con gái này biết võ công, để vạn vô nhất thất trước tiên hãy phế võ công đi đã. Xong việc cũng phải làm cho sạch sẽ, không được để tổn hại hiệp danh nhà họ Bạch ta.

Bạch Phu he he cười nói:

- Bé con tỉnh lại chưa, cha đã để chúng ta thoải mái vui vẻ.

Rồi bước đến trước Liễu Oanh Oanh, dang tay ra định ôm vào lòng, Liễu Oanh Oanh nghe phụ tử họ đối đáp, dĩ nhiên căm hận cực điểm, đợi Bạch Phu cúi xuống thì vận "Băng Hà huyền công" đến mười thành, hét lớn một tiếng, ngọc chưởng phát ra, đánh trúng giữa ngực Bạch Phu. Bạch Phu kêu thảm một tiếng chết ngay, thân mình bay ra xa hơn trượng.

Biến cố đột ngột, Bạch Tam Nguyên thấy vậy không nói được tiếng nào, Liễu oanh Oanh hạ thủ bất dung tình, lập tức đứng thẳng dậy, một chưởng phát nhằm hướng lão ta. Lương Tiêu cũng xuất chiêu nhắm hai gã thuyền phu đi cùng. Nhan Nhân Bạch vẫn quan sát toàn cục, tuy bị trói, cũng không thể cựa quậy. Lúc này nghe thấy tiếng động thủ, mở mắt quan sát. Lương Tiêu đã bạt kiếm, cắt đứt những vòng dây da trên mình y. Phía bên kia, Bạch Tam Nguyên bị Liễu Oanh Oanh liên tục xuất quyền cước, đánh tả móc hữu, nhưng chưa kết thúc được, chỉ đẩy lùi lão dần ra ngoài khoang thuyền. Nhan Nhân Bạch thấy thế, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói lớn:

- Đừng để hắn ta nhảy xuống nước trốn.

Liễu Oanh Oanh sực hiểu, lập tức hạ sát thủ, chỉ nghe thấy " tùm" một tiếng, Bạch Tam Nguyên nhảy xuống giữa dòng sông. Liễu Oanh Oanh kêu lên: " Nguy rồi". Chỉ thấy Bạch Tam Nguyên theo giòng nước đầu nhấp nhô cầm theo một thanh truỷ thủ rẽ nước tiến đến, bộ dạng hung dữ hétlớn:

- Tiểu nha đầu, lão tử phải cho ngươi thành con rùa, chìm nghỉm.

Nói xong lặn hẳn xuống nước. Nhan Nhân Bạch nói lớn:

- Không hay rồi, lão định đục thuyền.

Liễu Oanh Oanh lập tức cảm thấy thân thuyền chao đảo, hiển nhiên Bạch Tam Nguyên đã động thủ, Liễu Oanh Oanh không thạo thuỷ tính, chân run cầm cập. Bỗng nhiên thấy Lương Tiêu đi lên đầu thuyền, cởi áo, lập tức nhảy xuống sông, hoa nước tứ tung.

Bạch Tam Nguyên đang dùng thủ đoạn đục thuyền, bất chợt thấy dòng nước chấn động, chuyển mắt nhìn, thấy Lương Tiêu đang tiến tới, đành hồi thân nghênh địch. Chỉ thấy bọt nước tung toé lúc trầm lúc nổi, hai người đấu nhau không phân thắng bại.

Dưới nước khác hẳn trên cạn, Võ công phức tạp không có chỗ vận đụng. Lương Tiêu tuy thuỷ tính không kém, chỉ là hồi nhỏ chỉ bơi lội ở dòng sông nhỏ, Bạch Tam Nguyên vốn sống ở đại giang đã quen, hà huống còn có thanh truỷ thủ, nên chiếm được tiện nghi, nhất thời, Lương Tiêu bị trúng một cước khá nặng. Lại đấu thêm vài hiệp nữa, thấy Bạch Tam Nguyên đấm một quyền vào hông. Lương Tiêu uống phải một ngụm nước, phải trồi lên mặt nước, bơi về hướng thuyền. Bạch Tam Nguyên, thấy Lương Tiêu định trốn, hét lên một tiếng, truỷ thủ nhắm hướng Lương Tiêu phóng ra.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu ngộ hiểm, kinh hãi kêu lên. Chính lúc này, bỗng nghe một tiếng rít. Một mũi tên như thiểm điện bay ra, bắn thẳng vào mặt Bạch Tam Nguyên. Bạch Tam Nguyên cấp tốc sử thế sư tử lắc đầu, mũi tên bay sượt qua mặt cằm và vai, máu loang mặt nước. Bạch Tam Nguyên nét mặt thống khổ, ngước nhìn thấy Nhan Nhân Bạch đứng tại mạn thuyền, đang lắp tên. Bạch Tam Nguyên hồn phi phách tán, lập tức lặn xuống dưới nước. Tiếng tiễn lại phá không dội tới, lặn xuống nước theo lão ta. Tuy vậy Nhan Nhân Bạch thương thế trầm trọng, uy thế so với bình thường không bằng, lại thêm lực cản của nước, nên tên tuy trúng đích nhưng không trí mệnh. Nhưng vẫn đạt được kết quả, Bạch Tam nguyên thấy mình cô thế nghĩ rằng: "Rừng xanh còn đó lo gì không có củi đốt" bèn bỏ chiếc đại thuyền ở đấy, gắng sức bơi xa khỏi tầm bắn, gắng bơi vào bờ bên kia.

Nhan Nhân Bạch phóng tên hai lần, vết thương lại toác ra, máu tuôn xối xả, đánh rơi cung tên, ngã xuống đất. Liễu Oanh Oanh xuống mạn thuyền kéo Lương Tiêu lên, thấy bên hông có vết đâm, ước chừng chệch hai thốn nữa là có thể ảnh hưởng đến gan. Sau cơn kịch biến, Liễu Oanh Oanh đối với Nhan Nhân Bạch trong lòng cảm kích, thấy anh ta vết thương tái phát, nhanh chóng mang thuốc Kim Sang cứu chữa. Nhan Nhân Bạch sắc mặt trắng bệch, thều thào nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.

Y cứu Lương Tiêu một mạng, trong lòng Liễu Oanh Oanh đã có nhiều hảo cảm, mỉm cười, quay sang Lương Tiêu giúp băng bó vết thương. Phút chốc mọi thứ đã xong, ba người vào lại khoang thuyền, Liễu Oanh Oanh vẫn còn tức giận, đá thêm một cái vào xác Bạch Phu văng luôn xuống sông. Nhìn thấy hai tên thuyền phu còn lại, mày liễu nhíu lên, hai người sắc mặt xám xịt, một người kinh hoảng nói:

- Các vị tha mạng, chúng tội chỉ là bị Bạch Tam Nguyên bức bách, bất đắc dĩ mạo phạm.

Người còn lại cất tiếng khóc lớn.

Lương Tiêu thấy hai người bộ dạng tội nghiệp như vậy, lòng cũng mềm lại, nói:

- Hiện nay con thuyền này cũng thiếu người điều khiển, tốt nhất là để bọn chúng đái công chuộc tội, đưa chúng ta tiếp tục hành trình.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nói:

- Bọn chúng nói năng huyên thuyên dối trá, cho bọn chúng xuống âm tào địa phủ không sai.

Nhan Nhân Bạch nhíu mày, nói:

- Không sai, trảm thảo trừ căn, không để hậu hoạn. Không đợi hai người trả lời, y hất một thanh đơn đao từ dưới đất, chém soạt soạt hai đao, hai người thuyền phu hồn du địa phủ. Y xuất đao cực nhanh, Lương Tiêu muốn cản không kịp, thất thanh kêu lên:

- Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?

Nhan Nhân Bạch nhìn thấy vẻ mặt Lương Tiêu như vậy, hết sức ngạc nhiên, cười nói:

- Hai người này không dùng được, lại biết hành tung của chúng ta, tốt nhất là một đao giải quyết, là ổn thoả nhất.

Lương Tiêu tức giận nói:

- Bạch Tam Nguyên cũng tẩu thoát rồi, lão cũng biết hành tung của chúng ta, Hai người này không biết võ công, có hại gì đối với chúng ta.

Nhan Nhân Bạch lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu kinh nghiệm giang hồ chưa nhiều, không biết rằng, thế gian này, kẻ không biết chút võ công nào, so với nhiều kẻ biết võ công, lúc hành sự độc ác, còn lợi hại gấp mười lần.

Lương Tiêu nghe lời này, quả thật đạo lý lần đầu tiên nghe được. Từ nhỏ đã được mẹ dạy biết võ công thì nhất định lợi hại hơn, vì vậy câu nói này như đi ngược lại những gì cậu tin tưởng, chỉ lạnh lùng nói:

- Ngươi thật giảo biện, sát hại kẻ vô năng chống trả là sai trái

Nhan Nhân Bạch thấy Lương tiêu như vậy, thần sắc thay đổi mấy lần đột nhiên mỉm cười nói:

- Phải phải, đúng là Nhan mỗ tư lượng hẹp hòi, tiểu huynh đệ, ta xin lỗi ngươi.

Nói rồi chắp tay vái Lương Tiêu. Lương Tiêu nhìn vẻ mặt thân thiện của y, không hiểu tại sao, vẫn thấy cái gì khó chịu, quay lại khoang thuyền, ngồi xuống một chỗ, trong lòng hết sức phiền muộn.

78. Phong Ba Hiểm Ác (3)

-" Tiểu sắc quỷ, đừng giận. Ngươi nghĩ coi, nếu chúng ta không đoán trước âm mưu của bọn chúng từ sớm, e rằng giờ đã trúng kế, gặp nguy rồi. Lúc nãy nhớ cha con họ Bạch nói chuyện thậtlà đê tiện. Cũng phải nói Nhan Nhân Bạch không tốt, nhưng y đã cứu mạng ngươi. Hai tên thuyền phu kia theo Bạch Tam Nguyên không biết đã làm bao điều đồi bại, chết cũng không phải là oan uổng.

Lương Tiêu trầm mặc một lúc, gật đầu nói:

- Việc này coi như xong, ta cứu hắn một mạng, hắn cứu lại ta một mạng, sòng phẳng cả, từ nay về sau, không ai nợ ai.

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Nói đúng lắm, đợi bệnh tình hắn thuyên giảm, chúng ta đưa hắn lên bờ, sau đó lại tính kế đi trộm thiết hạp.

Nói đến đây, giọng nhỏ lại:

- Tiểu sắc quỷ à, bây giờ thuyền đang giữa dòng, phải làm thế nào?

Lương Tiêu trợn mắt lên nhìn, giọng buồn bực: - Ai bảo gã họ Nhan kia, đúng là không có não, khi không giết hai thuyền phu.

Nghĩ đến đây, liền đứng dậy nói:

- Oanh Oanh cô kéo b uồm lên, ta đi làm bánh lái.

Liễu Oanh Oanh hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi biết làm bánh lái?

Lương Tiêu cười nói:

- Không biết thì học, cô chưa đi học bao giờ sao?

Liễu Oanh Oanh bán tín bán nghi, trèo lên trên nóc khoang thuyền, căng buồm. Lương Tiêu cũng đi nhổ neo, theo đà vận hành. Tuy hắn không biết chính xác bánh lái làm thế nào, nhưng cũng có thiên bẩm về máy móc, vừa nhìn vừa thử, dần dần bánh lái cũng bắt đầu quay, không ngờ lại có thể mô phỏng lại thiên lý thuyền, đưa con thuyền đi ngược dòng nước phiên phiên du du, ngược dòng lên phía tây.

Liễu Oanh Oanh đứng ở trên cao nhìn xuống, không nhịn được cười, cúi người xuống nói: - Tiểu quỷ quả là thông minh, cái bánh lái của ngươi thật tinh xảo, cử ngươi lên làm thuyền phu, chở khách kiếm tiền.

Lương Tiêu không chịu kém cạnh, cũng cười bảo:

- Được thôi, ta là thuyền phu, cô là thuyền nương, ngày ngày buông lưới bắt cá.

Liễu Oanh Oanh đang ngồi trên nóc khoang thuyền, lắc lư đôi chân, mắng:

- Ngươi đừng có nằm mơ giữa ban ngày, chỉ có quỷ mới đi làm thuyền nương cho ngươi.

Hai người lời qua tiếng lại, thích thú cười râm ran, chẳng mấy chốc đã tối mịt, Lương Tiêu lại ra chỉnh lại bánh lái. Ba người lấy thực phẩm trên thuyền ra, ăn ngấu nghiến. Lương Tiêu không đợi trời tối, bỏ lên đầu thuyền, Liễu Oanh Oanh không muốn ở một mình trong khoang thuyền với Nhan Nhân Bạch, cũng đành đi lên, thấy Lương Tiêu đang lúi húi với một mảnh cột buồm, lại cắt đoạn cung hai thước buộc lại, sử dụng dây thừng căng ra, treo lên cao. Liễu Oanh Oanh thấy vậy, không nhịn được hỏi:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi đang làm gì vậy?

Lương Tiêu không trả lời, thầm nghĩ chọc cô ta một phen, chỉ đứng dậy mỉm cười nói:

- Muốn ta nói khơi khơi thì không được, nếu cô để ta hôn một cái, ta sẽ nói cho cô hay.

Hắn ta vốn chỉ định nói giỡn, nào ngờ Liễu Oanh Oanh gật đầu nói vẻ rất nghiêm túc:

- Được, là ngươi nói đấy nhé.

Lương Tiêu ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Cô tự nguyện đáp ứng, không được nuốt lời đấy nhé.

Liễu Oanh Oanh chu miệng, nụ cười thoáng trên khuôn mặt, khẽ gật đầu. Lương Tiêu như ở trên mây, đứng ngẩn ra một lúc lâu. Hai người chưa bao giờ thân mật đến như vậy. Đột nhiên, hắn bỗng thấy thân mình run lên, vươn cổ ra, hôn lên mặt Liễu Oanh Oanh, chỉ thấy làn da cô trơn mịn, ấm ấm, như kiều hoa uẩn lộ, bạch ngọc sanh hương, Lương Tiêu tâm thần mê mẩn, quên hết mọi thứ.

Liễu Oanh Oanh đột nhiên mở mắt, tức giận nói:

- Ngươi lúc nãy đã đồng ý, sau khi hôn xong thì phải nói. Nói mau, nói mau, đó là cái gì vậy?

Lương Tiêu sắc mặt đỏ ửng, ấp úng nói:

- Đây là một loại cơ quan gọi là: "quỷ khóc thần hào nhị liên hoàn. " Từ lúc Bạch Tam Nguyên đi khỏi, chắc chắn đã tiết lộ hành tích, chỉ sợ là không thể qua mắt địch nhân.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Ngươi quả là biết lo xa, nhưng tại sao lại đặt ra cái tên quái dị như vậy?

Lương Tiêu căng sợi dây chão lên, vung tay mô tả, rồi nói:

- Nếu vấp vào sợi dây này thì sẽ bị trói cả hai chân, khỏi sắt này sẽ hạ xuống, đẩy người đó rơi xuống nước.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Cái đống gỗ vụn dây vụn mà có tác dụng thế ư? Ta không tin.

Mắt đảo sang bên, cô nói lớn:

- Quỷ khốc thần hào.

Đột nhiên, đẩy mạnh Lương Tiêu, Lương Tiêu mất thăng bằng bị lui mấy bước đạp lên sợi dậy. Chỉ nghe thấy phựt một tiếng, sợi dây căng ra quấn chặt lấy, cùng lúc cổ bị xiết chặt, thanh mộc thiết cũng bật lên hết cỡ như côn lớn đập xuống, cánh cửa quét kình phong thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi, thân mình lùi ra phía sau một ngưỡng, nhảy xuống sông, thanh côn lớn sượt ngay trên đầu, sợi dây quấn quanh cổ bị kéo theo đột nhiên đứt phựt, ùm một tiếng, Lương Tiêu rơi thẳng xuống sông.

Liễu Oanh Oanh không ngờ cơ quan này đáng sợ như vậy, đứng như ngây ngốc nhìn, đến lúc Lương Tiêu hô thảm thiết, mới tung sợi dây thừng xuống kéo lên. Lương Tiêu trèo lên sàn thuyền ướt lếch thếch tức giận nói: "

- Cô muốn ta toi mạng hả?" Liễu Oanh Oanh trong lòng hối hận, nhưng miệng vẫn không chịu nhận:

- Ai bảo ngươi lợi dụng cơ hội trêu chọc ta. Với lại ai biết cơ quan này lại đáng sợ như vậy. Ta nghĩ ngươi chỉ nói khoác. Lương Tiêu nhất thời không biết nói thế nào, nghĩ đến lúc nãy hắn chiếm tiện nghi, cũng là không đúng., một lúc sau mới nói:

- Nói đến cơ quan này, cũng không phải cực kì lợi hại.

Liễu Oanh Oanh thấy hắn đổi chủ đề, hừ lạnh một tiếng, bỏ đi vào trong khoang. Lương Tiêu lại đi vào trong, thấy Nhan Nhân Bạch không có ở đó, lấy mười mũi tên của y ra, quấn vào thanh mộc côn, vít chặt từng mũi tên lên sợi dây, sau đó đậy buồm lên trên. Liễu Oanh Oanh không dám loạn động nữa, chỉ đứng một bên nhìn.

Lương Tiêu thu dọn mọi thứ xong, bèn nói:

- Oanh Oanh, cái Quỷ khốc thần hào tam liên hoàn này thập phần ác độc, cô phải hết sức cẩn thận, đừng chạm nhầm phải cơ quan.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Ai động đến mấy trò quỷ của nguwoi làm gì? Tự lo cho mình trước đi.

Lương Tiêu nghĩ đến Nhan Nhân Bạch không biết sự tình, lập tức đi vòng quanh thuyền tìm kiếm, đến gần đầu thuyền, nghe thấy có tiêng người đang ngâm vịnh:

Ngâm nga Nguyệt xuất thi xưa,

Liền câu yểu điệu cảnh giờ khéo in

Phương đông thoắt trăng lên chóp núi,

Trong Đẩu, Ngưu noi dõi dần dà;

Sông trong, nước rạng bao la,

Ngang giăng móc trắng, là đà trời xanh.

Bồng một chiếc thích tình hứng cảnh,

Nước mênh mang muôn khoảnh xông pha

Phới như cõi gió bay qua

Nương không lóng biết đâu là đến đâu.

Phơ phơ giống đời hầu có một,

Bỏ phàm trần cởi lốt lên tiên; ”

Lương Tiêu tuy không biết gì về văn học nhưng nghe câu từ cũng cảm thấy trong lòng sôi sục, nhớ lại mục đích ban đầu, vội đi tiếp hai bước, chỉ thấy Nhan Nhân Bạch chắp tay sau lưng đứng trên mũi thuyền, cười lớn hỏi:

- Tiểu huynh đệ đang tìm ta có phải không? Thô nhân đọc văn, xấu hổ xấu hổ.

Lương Tiêu hiếu kỳ hỏi:

- Bài văn này có phải do ngươi làm không?

Nhan Nhân Bạch cười khổ đáp:

= Tiểu huynh đệ cũng thích nghe phú ư, Nhan mỗ chỉ là kẻ thô hào, làm sao có thể làm được bài phú hay như vậy. Bài đó của Đông Pha tiên sinh sáng tá tên: ”Tiền Xích Bích phú”. Tô tử là bậc đại tài, người người kính ngưỡng, ta tuy chỉ là một người Mông Cổ, cũng bội phục ông ta.

Nói đến đây, thần sắc thoáng nét ảm đạm, thở dài nói:

- Thật tiếc cho một vị thiên cổ kì tài, sinh tại cái Đại Tống triều, để tài năng mai một. ”

Lương Tiêu nghe đại danh của "Đông Pha", nhưng không biết là ai, liền hỏi tiếp. Nhan Nhân Bạch kể vắn tắt rồi lại nói:

- Đó là một người kì tài, nhưng không được trọng dụng, sau đã bị chết ở miền Nam, thật là đáng buồn.

Lương Tiêu lòng đồng cảm, gật đầu nói:

- Tống triều hoàng đế đúng là kẻ đui.

Nhan Nhân Bạch mỉm cười nói: Trời sanh tự có báo ứng, Đông Pha tiên sinh chết rồi, người Nữ Chân liền phá được vào Đông Kinh, hai đời hoàng đế Tống triều bị bắt giữ.

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- Đúng là đáng đời, ai bảo bọn chúng không dùng một nhân tài như Đông Pha tiên sinh.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Mặc dù Đông Pha tiên sinh văn chương nức tiếng, nói đến hành quân đánh trận vị tất đã cao minh. Nhưng quả thật Đại Tống nhân tài như lá mùa xuân, chỉ là hoàng đế ngu muội, nếu không đại thế mãi không thể mất. Sau trận thua Tỉnh Khang, xuất hiện Nhạc Phi, Hàn tướng quân là một tuyệt thế kì tài, tài ba cầm quân độc bộ thiên hạ, tự cổ hiếm thấy. Người Nữ Chân lúc đó lúc đang thời hưng thịn, danh tướng như mây, vậy cũng uý kị một địch thủ như ông ta. Ôi đáng tiếc, một Thần Võ đại tướng, cái thế hổ thần, lại bị tên vua chó Tống Cao Tông giết một cách oan khuất"

Đoạn nói tay đập mạnh xuống, cực kì bi phẫn..

Sự tích Nhạc Phi, Lương Tiêu còn nhỏ cũng được nghe qua, lúc đó tưởng hiểu mà cũng không hiểu, sau lớn lên, chỉ lờ mờ biết, không rõ lắm về vị danh tướng này, lần này không nhịn được hỏi thêm:

- Tống Cao Tông biết vậy sao không để Nhạc Phi là hoàng đế, có phải tốt hơn không?

Nhan Nhân Bạch ồ một tiếng, nhìn cậu ta một lúc, hốt nhiên cười khẽ nói:

- Đích thực là trẻ con, nói đến Tống Cao Tông, người Nữ Chân tự nhiên đã nghĩ đến từ sớm rồi, nhưng vận mệnh Đại Tống chưa tuyệt, sau khi Nhạc Phi chết đi, lại xuất hiện thêm người tài, đầu tiên là Ngu Duẫn Văn, Mạch Củng, sau có Hoài An, Lữ Đức,.. đều cực kì lợi hại, mặc dù hoàng đế một tên hôn quân vô đạo, nhưng dựa vào những danh tướng hổ uy, đánh lui cường địch, Đại Tống vẫn tồn tại đến ngày nay. Nhưng hiện nay, gian thần đương đạo, triều đình hủ bại, như ta thấy, chỉ trong mười năm, Đại Tống tất vong.

Lương Tiêu cũng nắm tay nói:

Đúng là mấy tên vua ngu si, tự tìm đường chết, gây hoạ cho bá tánh. " Nhan Nhân Bạch nghe nói thú vị, vỗ tay cười lớn, hỏi" Tiểu huynh đệ, ngươi tìm ta có việc gì?" Lương Tiêu nói về việc thiết kế cơ quan kháng địch, Nhan Nhân Bạch gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ thật biết nhìn xa trông rộng, biết tính toán trước mọi đường.

Hai người nói được mấy câu, vai kề vai đi vào khoang thuyền, chỉ thấy trong phòng ngủ bóng hồng, Liễu Oanh Oanh lưng dựa vào tường, đang say giấc ngủ. Lương Tiêu thấy tư thế ngủ ưu mỹ như vậy, trống ngực đập thình thịch khởi nhu tình mật ý. Chợt nghe Nhan Nhân Bạch nói:

- Tiểu huynh đệ, cô nương này tuyệt sắc hiếm thấy, ngươi phải trân quý đấy.

Lương Tiêu mặt ửng hồng, người ngứa ngáy. Nhan Nhân Bạch thấy vậy, mỉm cười nói

- Ta qua phòng bên cạnh.

Đoạn vỗ vai Lương Tiêu rồi quay đi.

79. Phong Ba Hiểm Ác (4)

Đang say sưa ngủ, bất giác có người lay khẽ, mở mắt ra nhìn, thấy đèn lồng chiếu sáng rỡ khoang thuyền, , Liễu Oanh Oanh ngồi bên cạnh. Lương Tiêu vội nhích sang, dụi mắt hỏi:

- Trời sáng rồi sao?

Thấy Liễu Oanh Oanh gật đầu ra hiệu,nháy mắt một cái, tai như lắng nghe cái gì. Lương Tiêu thấy vậy, cũng lắng tai nghe, chỉ thấy từ xa truyền lại tiếng tiêu vi vút, lúc trầm lúc bổng, trong lòng kì quái nói:

- Ai đang thổi tiêu vậy?

Liễu Oanh Oanh thần sắc ngưng trọng, khẽ nói:

- Tiếng tiêu này chứng tỏ người này ở rất xa, tiêu ẩm sử dụng nội lực truyền đi, khác với bình thường.

Lương Tiêu nghe cẩn thận, quả nhiên đúng như vậy, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Tiếng tiêu lúc to lúc nhỏ, bống nghe Nhan Nhân bạch sang sảng cười nói:

- Trăng sáng gió mát, đêm khuya yên tĩnh, túc hạ tiêu thanh lại có ẩn ý sát phạt,thật đã làm hỏng phong cảnh u nhã này rồi?

Tiêu thanh rít lên rồi ngừng lại, có tiếng người cười lạnh nói:

- Ngươi thực sự không sợ chết, nhưng cũng làm ta hứng thú!

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đưa mắt nhìn nhau, cùng đi ra ngoài, thấy trăng đã ngả về phía tây núi, phía đông đã le lói ánh sáng, một bóng người từ thượng du từ từ tiến đến, cách thuyền lớn khoảng hai dặm, nhưng âm thanh người đó nói như sát bên tai, bình hoà ung dung, không phí chút sức lực nào.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Sống chết có số, , sợ sệt cũng vô dụng, túc hạ nội lực tinh thâm, danh hiệu tất không tầm thường?

Người đó điềm đạm nói:

- Muốn biết danh hiệu của ta ư? Thứ ngươi không xứng.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Thật là nực cười, nếu người Tống kiêu ngạo như vậy, vì sao lại để Huy, Khâm nhị đế phải như ếch ngồi đáy giếng thế kia?

Hiện nay ở Tống triều, Huy, Khâm nhị đế bị Kim quốc bắt giữ, bị người Nữ Chân giam dưới giêng cạn ở Ngũ Dương thành, tính mệnh chỉ là ngồi đếm từng ngày. Điều này là sự nhục nhã của Đại Tống, khi nào còn là người đại Tống, nỗi nhục này không thể không nhắc tới. Người đó thấy vậy im lặng, hú một tiếng nói:

- Được lắm, ngươi đã nói bốn chữ "ếch ngồi đáy giêng", một chữ một chưởng, xú Thát tử kia, ngươi nợ ta bốn chưởng, không được quên đấy.

Trong lời nói của người đó toát lên sự mục hạ vô nhân. Lương Tiêu nghe vậy, trong lòng hết sức tức giận.

Trong lúc nói, thuyền nhỏ đã thuận dòng xuôi xuống, đến gần đại thuyền, phía đông ánh sáng sơ lộ, trên thuyền, nhân ảnh bắt đầu lờ mờ thấy, đầu thuyền đang ngồi là một văn sĩ trẻ tuổi, dung diện tuấn tú, đầu đội mũ nhỏ màu xanh, thân vận nho sam,phía sau hầu là một tuấn mỹ đồng tử. hông đeo một thanh ban lan cổ kiếm, da dẻ trắng hồng, mắt sáng như sao, nếu không phải hai người đang tràn đầy sát khí, tình cảnh vậy, thực là cực nhã như tranh hoạ.

Lương Tiêu nhìn văn sĩ, thấy quen quen, tâm niệm chợt động:" Có thể nào là hắn ta?"

Thấy Nhan Nhân Bạch cười nói trong khoang:

- Tiểu huynh đẹ, xin hãy vào khoang thuyền ta có đôi lời.

Liễu Oanh Oanh theo Lương Tiêu đi vào, hai người vào trong thấy Nhan Nhân Bạch ngồi cạnh bàn, tay bưng một chén sứ, chính là nhất phẩm trà, thấy hai người, đặt chén xuống cười nói:

- Hai người có ân cứu mạng, Nhan mỗ ghi khắc trong lòng. Thường nói:" thiên hạ không bữa tiệc nào không tàn. Hôm nay mọi người chia tay. Nhan mỗ tấm thân tàn khuyết, chết không có gì đáng tiếc, hai vị tiền đồ tươi sáng, nhân lúc đối thủ chưa đến, nhanh nhanh đào tẩu.

Mặc dù nói đến chuyện sống chết hệ trọng, nhưng Nhan Nhân Bạch vẫn giữ vẻ ung dung tự tại như không có gì xảy ra, mặt mũi thực không có nửa vẻ u sầu.

Lương Tiêu nghe y muốn liều mạng cản đường để hai người có cơ hội thoát thân, hào khí nổi lên, vụt nói luôn:

- Nói cái gì? chưa đánh đã chạy?

Liễu Oanh Oanh cũng nói:

- Đúng a, có gì ghê gớm như vậy? Nếu ngươi sợ, tự mình cúp đuôi đào tẩu đi.

Nhan Nhân Bạch nhíu mày, nghĩ bụng:" Đúng là nghé con không sợ hổ, hai đứa nhỏ không biết nặng nhẹ". Định nói tiếp, bỗng nghe một tiếng cười dài, trước cửa một bóng người vụt bắn tới, đó là văn sĩ trẻ tuổi, ống tay phất phới, lẫm lẫm đứng chặn trước cửa, nhìn mọi người, lãnh tiếu nói:

- Hà, cứ tưởng có binh có tướng gì, hóa ra hai đứa xú hài tử.

Nhan Nhân Bạch không ngờ người đó lại đến nhanh như vậy, thất kinh , nhưng y có uy nghi của đại tướng, trong lòng kinh cấp, nhưng sắc mặt không gợn lấy một chút sóng dậy ba đào.

Liễu Oanh Oanh bị người mới đến khinh mạn, trong lòng cực kì tức giận, không cần biết văn sĩ lợi hại thế nào , liền mắng lại:

- Ngươi tưởng mình là anh hùng hảo hán, thực chỉ giống như một mụ đàn bà râu dài.

Người văn sĩ trẻ tuổi , nhíu mày nói:

- Ngươi nói ai?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Nói nhà ngươi da mỏng thịt trắng, õng à õng ẹo, chẳng có một điểm nam tử khí khái.

Lương Tiêu nhịn không được bật ra một tràng cười.

Văn sĩ trẻ tuổi sắc diện tuấn mỹ, đích thực có vẻ một công tử mặt trắng. Bị Liễu Oanh Oanh đem ra làm trò cười, mày xếch lên, nhìn cô nói:

- Trông cô nương xinh đẹp, hoá ra là ăn trộm.

Liễu oanh Oanh cười nói:

- Ta đúng là ăn trộm, mọi người vẫn gọi ta là nữ tặc, lại bị ngươi gọi trúng, cũng không có gì là lạ.

Văn sĩ rẻ tuổi cảm thấy kì lạ,bị mắng như vậy ai biết một cô nương xinh đẹp lại không chút xấu hổ nào, ngược lại còn cảm thấy vinh dự, trong lòng hồ đồ, nhìn Liễu Oanh oanh không chớp mắt, lại thấy Liễu Oanh Oanh mắt đẹp nhìn lại, trong lòng hoảng loạn, cổ họng khô rát, không nói nên lời, để che dấu sự lúng túng, vội thu hồi mục quang, nhìn Nhan Nhân Bạch, cười lạnh hỏi:

- Ngươi là đầu đảng ở đây phải không?"

Nhan Nhân Bạch ngẫm nghĩ:

- Người này võ công tuy cao, nhưng lời nói hành động, lại như một đứa trẻ.

Mục quang chuyển động, từ tốn nói:

- Mọi thứ đều là ta chủ sự, không quan hệ đến hai người này.

Văn sĩ trẻ tuổi tức giận nói:

- Sắp chết đến nơi, vẫn còn bày đặt nghĩa khí?

Nhan Nhân Bạch nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Hay, chúng ta không nói nghĩa khí vội,hãy khách khí với nhau một chút. Nhan mỗ lấy trà thay rượu, kính ngươi một chén.

Đoạn tả thủ khép lại thành đao, ném chén trà ra cùng một lúc, như tên bay nhắm hướng văn sĩ . Chén thứ nhất bay ra, Nhan Nhân Bạch xòe ngón tay, đánh tiếp chén thứ hai, chỉ nghe tiếng động cách cách một hồi, những chiếc chén liên tục bay về phía văn sĩ, liền lạc như một sợi dây.

Lương, Liễu hai người thấy anh ta bị thương nặng vẫn có chưởng lực như vậy, nhất thời ngạc nhiên. Văn si văn đứng bất động, mắt có ánh cười nhạt, song thủ đánh vòng ra. Sợi dây chén bị chưởng phong dẫn dắt, lập tức đổi hướng, văn sĩ song chưởng hợp một, như ôm thái cực, sau một loạt tiếng nổ, hơn mười chén sứ đều vỡ vụn.

Bất luận thủ pháp hay nội kình, những chiêu thức ấy đều thập phần tinh diệu. Nhan Nhân Bạch mỉm cười, nhìn chén sứ một hồi, nhíu mày nói:

- Lưỡng nghi hồn thiên công?"

Văn sĩ cười lạnh:

- Coi như ngươi có kiến thức.

Nhan Nhân Bạch nhíu mày nói:

- Túc hạ cũng là môn nhân của lão Cùng Toan?

Văn sĩ không đáp lời, phiêu phiêu bước, đã hơn một trượng. Lương Tiêu biết Nhan Nhân Bạch bị trọng thương, tuyệt không phải là địch thủ cả người này, lập tức như một mũi tên phóng đến, tay trái đánh chéo, tay phải đấm thẳng, xuất một chiêu "đảm san cản hải" trong thạch trận võ học, lúc xuất quyền thì kình lực dồn tại tiểu phúc, lúc phản kích, thì kình ra quyền chưởng. Văn sĩ trẻ tuổi thấy chiêu thức của hắn như vậy, sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên, huy ống tay áo đỡ quyền trái của Lương Tiêu, tả chưởng hướng xuống đất. bùm một tiếng, hai người đối chưởng, Lương Tiêu kêu lên thất thanh , ngã lộn nhào ra sau, xuyên vách khoang văng thẳng xuống sông.

Liễu Oanh Oanh không ngờ Lương Tiêu thua thảm như vậy, đại kinh thất sắc, chạy ào ra cửa, cúi mình xuống, cất tiếng gọi:" Lương tiêu, Lương Tiêu," chỉ thấy sóng cuộn ba đào, khôngthấy bóng Lương Tiêu, Liễu oanh Oanh thấy trong lòng đau xót, khản tiếng, nước mắt tuôn rơi, nghiến răng quay đầu lại nhìn thấy văn sĩ trẻ tuôi và Nhan Nhân Bạch lại giao thủ, hai người đều dùng chưởng, chiêu thức tinh kì vô cùng.

Nhan Nhân Bạch trọng thương chưa lành hẳn, tuy chưởng pháp tinh diệu, cũng không thể thi triển được hết, qua lại được sáu chiêu thượng hạ, bỗng nghe văn sĩ kia hét lớn một tiếng:" xem chiêu" Nhan Nhân Bạch phải thối ba bước, tay phải thõng xuống, ngực tuôn máu, y phục nhuốm đỏ. Văn sĩ không truy kích, chỉ đứng lại nhìn, thần sắc mộc nhiên không thấy hỉ nộ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Ngươi thân thụ trọng thương. Ta thực ra không muốn xuất thủ.Chỉ là hai nước giao chiến, không phải là giang hồ ân oán.

Nhan Nhân Bạch sắc diện trắng bệch như tờ giấy, gật đầu nói:

- Nói như vậy, mọi người đều vì chủ mình, chết không oán hận.

Văn sĩ trẻ tuổi nhìn anh ta một cái, cười lạnh nói:

- Ngươi là kẻ hèn mọn mà cũng có chút khí độ. Bốn chưởng nợ trừ một chưởng, ngươi còn nợ ta ba chưởng. hãy xem chưởng thứ hai, đánh gãy tay trái.

Thân hình như thiểm điện, Nhan Nhân Bạch hoành chưởng chống lại, hai chưởng đối nhau, bùm môt tiêng, Nhan Nhân Bạch lại lui ba bước, miệng đầy máu, tay trái rủ xuống, thân hình run lên mấy cái, nuốt cục máu xuống, cười dài nói:

- Hảo chưởng pháp.

Văn sĩ hơi lộ vẻ ngạc nhiên, chằm chằm nhìn Nhan Nhân Bạch một hồi, đột nhiên gật đầu nói:

- Hảo hán tử, ta không muốn hạ nhục ngươi. Còn hai chưởng giờ chỉ đánh một chưởng.

Nhan Nhân Bạch bình đạm cười một tiếng nói

- Không cần.

Văn sĩ đó thấy y nói năng cử chỉ, không biết tại sao không thể tuyệt đối chiếm hết thượng phong, trong lòng buồn bực, không chịu được hét một tiếng, hét lớn:

- Thú vị, chưởng này đánh gãy cổ ngươi

Khí ngưng song chưởng, chân chính xuất thủ, đột nhiên nghe một tiếng quá, một cỗ hàn khí từ sau ập đến.

Văn sĩ thu thức chuyển thân, giải khai chưởng lực của Liễu Oanh oanh, nhíu mày nói:

- Cô nương hà tất phải lao vào vũng nước đục.

Liễu Oanh Oanh nghiến răng không nói triển khai "Phiêu Tuyết thần chưởng" xoát xoát xoát ba chưởng, Văn sĩ chỉ thủ không công, hoá giải hơn mười chiêu, cảm thấy không đỡ nổi, bèn gằn giọng nói:

- Nếu cô nương cứ khăng khăng bức tới, ta không thể khách khí nữa.

Liễu Oanh Oanh thấy gã chỉ thủ , nên tự thu hồi công thể, trong lòng nổi lên tuyệt vọng, ho một tiếng, nghiến răng nói

- Ngươi đã hại Lương Tiêu, ta không thể không giết ngươi.

Chưởng vụt nhanh hơn, như điên cuồng.

Văn sĩ thấy nàng xinh đẹp kiều diễm, vì vậy tâm trạng như như điên như cuồng, suy nghĩ rối bời, chiêu thức chần chừ, bị Liễu Oanh Oanh chiếm được tiên cơ, một chưởng sượt qua, hàn khí bức nhân. Văn sĩ rùng mình, hốt nhiên kinh giác:

- Ta cũng thật hồ đồ, phải giết tên Mông Cổ trước.

Sắc mặt liền trầm xuống, hắn hét lớn :

- Cô nương, đắc tội!

Quyền trái hư động, hóa giải chưởng thế của Liễu Oanh Oanh, tay phải xuất chỉ như điên, điểm vào thần phong huyệt. Chính lúc ấy, đột nhiên nghe có người nói:

- Vân Vạn Trình!

Văn sĩ tâm thần chấn động, xuất chỉ chậm lại, Liễu Oanh Oanh thừa cơ thối lui về phía sau, thấy Lương Tiêu ướt nhẹp đứng trước cửa tay cầm trường kiếm, nàng vui mừng quá đỗi, vuột nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi chưa chết thật à?

Lương Tiêu cười nói:

- Nếu ta thật chết rồi, cô sẽ nhớ ta chứ?

Liễu Oanh Oanh mặt ửng hồng, lầm bẩm:

- Có quỷ mới nhớ đến tiểu sắc quỷ ngươi.

Đôi môi xinh cong lên mắng, nhưng trong mắt lộ vẻ vui mừng vô hạn.

Văn sĩ thấy hai người tình tứ cười nói, trong lòng hết sức khó chịu, không nhịn được ý tách hai người, lạnh lùng nói:

- Tiểu súc sanh, ngươi vừa rồi nói cái gì?

Lương Tiêu cười nói

- Ta gọi Vân Vạn Trình.

Văn sĩ đột nhiên tỉnh ngộ

- A tiểu súc sanh đã chiếm tiện nghi!

Văn sĩ này chính là con của Vân Vạn Trình, Vân Thù. Gã với Long Nhập Hải, Cận Phi chia ba đường truy cản Nhan Nhân Bạch, đuổi đến bờ sông gặp Bạch Tam Nguyên thụ thương, biết được ba người ngược dòng lên tây, liền lập tức thừa cơ truy cản.

Lương Tiêu nhìn thấy Vân Thù, không biết danh tự hắn ta, chỉ biết hắn chắc là con trai của Vân Vạn Trình, liền gọi luôn tên gia phụ hắn, quả nhiên đạt được kết quả bất ngờ. Nhưng khi hỏi và trả lời, hắn tìm thấy điểm sơ hở rất nhanh, chiếm được Vân Thù một phen tiện nghi. Vân Thù sắc mặt tím ngắt, song quyền đánh ra ồ ạt, hét lớn nói:

- Tiểu súc sanh, ngươi dám làm nhục tiên phụ?

Liễu Oanh Oanh nghe hai người đối thoại liền minh bạch, khúc khích cười. Vân Thù bị cô gái cười nhạo, trong lòng phẫn nộ. Lương Tiêu lâm nguy bất loạn, hi hi cười nói:

- Ngươi hỏi gì, ta đáp nấy. Con trai ta, không được hỗn như vậy.

Vân Thù phẫn nộ không thể kiềm chế, hét lớn một tiếng, tung thân nhảy lên. Liễu Oanh Oanh thất kinh, hét lên:

- Lương Tiêu mau chạy.

Vân Thù nghe thấy vậy, nghiến răng:

- Chạy được sao?

Lương Tiêu theo lời chuyển thân vòng vòng, Vân Thù lập tức truy theo, hai người một đuổi một chạy, đến gần đuôi thuyền. Vân Thù sợ rằng Lương Tiêu lặn xuống sông trốn, hét lớn tung thân lên không, hướng Lương Tiêu quét ra một trảo. Lương Tiêu chỉ thấy trên đầu trảo phong ác liệt, đầu cúi xuống, nhảy lên khỏi mặt đất , không chú ý nên vướng chân vào dây bẫy. Một tích tắc, đám dây thừng căng nhanh quấn chặt lấy chân hắn. Lương Tiêu vốn muốn dụ Vân Thù trúng vào cơ quan, không ngờ là trong lúc luống cuống lại trúng bẫy của mình, buột mồm kêu khổ, không biết làm thế nào.

80. Thâu Thiên Hoán Nhật

Lương Tiêu may mắn thoát thân, vung kiếm cắt đứt dây thừng, thấy Liễu Oanh Oanh đuổi tới, liền cao giọng hô:

- Thả buồm mau!

Đoạn quay người nhổ neo, hai tay chèo đưa thuyền lướt tới. Liễu Oanh Oanh theo lời giương buồm, thuyền mượn sức gió, xoay hướng chạy như bay xuống hạ lưu. Vân Thù bị gậy lớn đánh trúng, trong ngực cảm thấy khó thở, mồm uống vài ngụm nước lớn, lại không có cách nào thở được, nhịn không được kêu to:

- Phong Miên… Phong Miên…

Tiểu đồng nghe thấy, thúc giục lái thuyền chèo nhanh đón, giúp hắn lên thuyền. Vân Thù nằm vắt mình trên thành thuyền, ộc cho hết nước sông, thấy thuyền lớn đi xa dần, trong lòng cực kì tức giận, lớn tiếng ra lệnh cho lái thuyền đuổi theo. Ai ngờ vừa đổi hướng định đuổi theo thì bỗng nghe răng rắc, thuyền nhỏ gãy đôi, trên thuyền ba người nghiêng qua ngửa lại rồi rơi cả xuống nước.

Vân Thù mắt nhanh tay lẹ, vừa rơi xuống nước, một tay ôm lấy nửa đoạn thuyền gãy, một tay kéo tiểu thư đồng Phong Miên lại, cẩn thận xem xét chỗ gãy của thuyền, thấy chỗ gãy rất bằng bặn, tựa như lúc trước bị đao cắt khía. Vân Thù nghĩ ngợi một hồi bỗng nhiên hiểu ra. Nguyên do, Lương Tiêu dùng khổ nhục kế, cố tình để hắn đá rơi xuống nước, sau đó lặn dưới thuyền nhỏ, dùng kiếm rạch đứt quãng lên ván thuyền, Lương Tiêu tính toán chính xác, Huyễn Nguyên Kiếm sắc bén vô bì, chỉ cắt sao cho thuyền chỉ chở được hai người, Vân Thù vừa lên là thuyền nhỏ đã chịu không nổi, lập tức gãy làm đôi.

Người lái đò tinh thông thủy tính, tự mình bơi vào bờ, Vân Thù ôm một tấm ván, cùng với Phong Miên lúc chìm lúc nổi, trong lòng ão não vạn phần: “Nếu sớm biết như vậy, ta đã mang theo kiếm, một người một

kiếm, giết thẳng là xong." Nghĩ tới đây, trong đầu chợt hiện lên hình bóng của Liễu Oanh Oanh, tâm trí mơ hồ: "Nàng ấy là phái nữ, lại bị kẻ xấu lừa gạt, ta làm sao có thể động thủ với nàng? Đợi ta giết hai tên gian tặc kia, rồi nói đạo lí với nàng, để nàng tha thứ và hiểu được nỗi khổ tâm của ta." Nghĩ đến đây hai chân đạp nước, cố sức bơi vào bờ.

Lương Tiêu vừa xoay bánh lái vừa điều khiển mái chèo, đi được một đoạn, cho thuyền dừng tại Giang Bắc, quay lại nói với hai người:

- Mấy tên cùng đinh đó tất nhiên sẽ không bỏ cuộc. Đi bằng đường thủy quá chậm, chỉ sợ chúng đuổi kịp, chúng ta tốt hơn nên đi đường bộ.

Nhan Nhân Bạch cười cười, lãnh đạm nói:

- Đã đến Giang Bắc, ta đi một mình, tránh phiền hà cho hai vị.

Liễu Oanh Oanh liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Khoác lác, ngươi mất nhiều máu thế, làm sao cầm cự được?

Nhan Nhân Bạch vết thương hai lần bị toác ra, mất rất nhiều máu, môi đã trắng bệch, nhưng nghe như vậy vẫn xua tay cười nói:

- Nhan mỗ mạnh như trâu ngựa, vết thương nhỏ này không chết được đâu.

Nói xong miễn cưỡng đi hai bước, chỉ thấy bước thấp bước cao, liêu xiêu lảo đảo. Lương Tiêu nhìn thấy nhíu mày, khuyên:

- Chúng tôi cũng không có việc gì gấp, đưa ông tới phương bắc cũng được.

Liễu Oanh Oanh cười hi hi, nói:

- Tiểu sắc quỉ, cái này gọi là gì nhỉ:

- Giúp người thì giúp cho chót.

Lương Tiêu không đợi cô nàng nói xong, vừa cười vừa nói:

- Giết người phải thấy máu.

Nhan Nhân Bạch mặc dù là người thâm trầm, nhưng lần này sắc mặt không kiềm được lộ ra vài phần cảm kích, từ từ thở dài nói:

- Hai vị cùng ta không thân không thích, thế mà đã nhiều lần cứu mệnh ta. Ân tình này, Nhan mỗ dù làm trâu ngựa cũng không thể báo đáp được.

Liễu Oanh Oanh xì một tiếng:

- Là hán tử thì không cần phải nói những lời thừa như vậy.

Nhan Nhân Bạch giật mình, ha ha cười nói:

- Cô nương mắng đúng lắm, Nhan mỗ hay rườm lời, đáng chết đáng chết."

Ba người cười nói một hồi, rời thuyền lên bờ, đi được khoảng một dặm, bỗng nghe đằng xa có tiếng quạ kêu quang quác xé tan sự tĩnh lặng của buổi chiều tà, đằng xa bỗng có tiếng vó ngựa gõ trên quan đạo. Lương Tiêu thất kinh, chuẩn bị rút kiếm. Nhan Nhân Bạch nắm tay cản lại, trầm giọng nói:

- Địch mạnh ta yếu, tạm thời tránh vẫn là hơn.

Lương Tiêu cũng thấy có lí, ba người dắt ngựa, chuyển sang con đường đi vào rừng. Một lúc sau, chỉ thấy một toán người ngựa phi nhanh tới, kị sĩ người nào cũng mang áo giáp da, đầu đội mũ lông chồn, vai mang cung tên, quả thật người như hổ, ngựa như rồng, tinh thần sung mãn, dũng mãnh oai phong.

Lương Tiêu cũng Liễu Oanh Oanh nấp sau một gốc cây tùng, hai tay nắm chặt, nín thở quan sát, bỗng nghe thấy Nhan Nhân Bạch đột nhiên cười lớn một tràng, hô to:

- Na Tốc.

Kị sĩ dẫn đầu đột nhiên giật mình, kéo cương dừng ngựa, đưa mắt nhìn tới, những người còn lại cũng đồng thời dừng ngựa, động tác mười phần chỉnh tề. Nhan Nhân Bạch từ trong rừng bước ra, nở một nụ cười nói:

-Sao thế, không nhận ra ta sao?

Nhóm kị sĩ này bỗng lộ vẻ vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, nhanh chóng xuống leo xuống ngựa, quỳ xuống đất, Na Tốc dùng tiếng Mông Cổ gọi to:

- Đại tướng quân, cuối cùng cũng tìm được người.

Nhan Nhân Bạch khẽ cười, muốn bước vội lên phía trước đỡ dậy, nhưng vừa mới cong người liền cảm thấy một cơn đau kịch liệt không nhịn được, chỉ đành vẫy tay nói:

- Các ngươi đứng cả dậy đi."

Na Tốc đứng dậy, đám kỵ sĩ phía sau cũng đứng theo. Nhan Nhân Bạch toàn thân đầy máu, ngập ngừng nói:

- Đại tướng quân, người...người đã thụ thương?

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Các ngươi làm sao tìm được đến đây?

Na Tốc thấy thần sắc cực kì ảm đạm, trước giờ cùng Nhan Nhân Bạch nam chinh bắc phạt, chưa bao giờ thấy y mệt mỏi như thế này, nhất thời tự trách móc , thầm hận mình bảo vệ bất lực, trù trừ một lúc rồi mới nói:

- Lúc trước hẹn ở Chân Châu tiếp ứng tướng quân, ai ngờ người vẫn mãi không đến, anh em trong lòng không yên, liền chia thành nhiều đội nhân mã truy tìm dọc theo sông, cuối cùng nhờ trời cao che chở, để chúng tôi gặp lại đại tướng quân.

Nhan Nhân Bạch nhớ lại một đoạn nguy hiểm vừa qua, tưởng như trải qua một kiếp, thở dài một hơi, nói:

- Na Tốc, ngươi tổng cộng còn bao nhiêu nhân mã?

Na Tốc đáp:

-Tất cả ba trăm người, chia ra sáu nhóm, mỗi nhóm năm mươi người, bốn hướng tìm tướng quân, đoán chừng có khoảng ba nhóm ở vùng phụ cận.

Nhan Nhân Bạch vỗ tay cười nói:

-Được lắm, có ba trăm quân mã này, có đi khắp thiên hạ cũng được! Lập tức triệu tập nhân mã, quay về Đại Đô.

Chúng quân cao giọng lãnh lệnh, phân ra ba kị sĩ đi triệu tập đồng bạn.

Liễu Oanh Oanh thấy toàn người Nguyên, trong lòng không vui, lén kéo áo Lương Tiêu, nhỏ giọng nói:

- Tiểu sắc quỷ, hắn có đồng bạn rồi, không cần chúng ta đưa nữa. Ngươi nói với hắn, bắt tay rồi ai đi đường nấy thôi.

Lương Tiêu gật đầu, đang định nói ra, Nhan Nhân Bạch nghe Liễu Oanh Oanh nói như vậy, xua tay cười nói:

-Tiểu huynh đệ, ta có một lời, không biết có nên nói hay không.

Lương Tiêu cười cười, cao giọng đáp:

- Mọi người đồng sinh cộng tử, không phân ta ngươi, ông có điều gì cần nói, chớ nên khách khí.

Nhanh Nhân Bạch hơi chững lại, rồi cười ha ha nói:

- Đúng thế, Nhan mỗ lại rườm lời nữa rồi. Tiểu huynh đệ, ngươi còn nhớ đêm qua ta và ngươi nói gì không?

Lương Tiêu gật đầu đáp:

- Nhớ, ông nói, trong vòng mười năm, Đại Tống tất vong?

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Không sai, bây giờ có vẻ như, có thể chưa đến mười năm, sẽ bắt hết bọn hôn quân gian tướng ấy cho ngươi xử trí.

Nhan Nhân Bạch trong lòng đắc ý, ha ha cười rộ, lại nói:

- Tiểu huynh đệ, nói thật, Nhan Nhân Bạch vốn chỉ là biệt danh của ta. Tên thật của ta là Bá Nhan, là người thuộc bộ tộc Bát Lạt Mông Cổ, lần xuống nam này, chỉ muốn xem thử trận địa quân của Đại Tống, nghiên cứu hình thế của Giang Nam, nhằm định ra kế sách chinh phạt phương nam."

Bá Nhan là Đại Nguyên khai quốc trọng thần, phò trợ Nguyên đế Hốt Tất Liệt bình định chư vương, chiến công cực lớn. Hốt Tất Liệt vốn muốn gã thống lãnh binh thăm dò Tống, nào ngờ hoàng tử Thoát Hoan cũng đồng thời dâng biểu, xin được nam chinh. Hốt Tất Liệt vì muốn quần thần tâm phục, lệnh hai người trong vòng ba tháng, lần lượt nghĩ ra kết hoạch chinh nam, chọn kẻ thắng làm nguyên soái. Hai người vì tranh ấn soái, lần lượt dẫn quân lén vượt biên giới nước Tống, dò thám quân tình nước Tống, nguyên lai hai bên mỗi người một nẻo, không ngờ lại gặp nhau ở "Túy Dã Bất Quy Lâu". Thoát Hoan vốn là kẻ âm hiểm, hành sự không chừa thủ đoạn, cố ý tiết lộ hành tung của Bá Nhan, làm cho hào kiệt Nam triều tập trung truy sát, gần như tiêu diệt tính mạng Bá Nhan.

Bá Nhan nói ra tên thật, trong lòng như trút được gánh nặng, bỗng thấy Lương Tiêu nhìn mình chằm chằm, thần sắc cổ quái, tưởng chừng hắn ghét mình đã lừa dối, bèn cười khổ than:

- Tiểu huynh đệ, ta thực không có ý lừa dối ngươi. Chỉ là lòng người khó dò, đường đời hiểm ác, lúc đầu ta chưa biết lòng ngươi, không dám nói ra tên thật, sau này mới biết được tâm ý của hai người, thực là xấu hổ, không dám mở miệng. Tiểu huynh đệ, sắp nam chinh rồi, quốc sự cần người. Chi bằng ngươi cùng ta về Đại Đô, gây dựng công danh.

Nói đến đây, y cười khẽ:

-Nghe nói lệnh đường cũng là người Mông Cổ, ngươi cứ đón bà đi cùng.

81. Thâu Thiên Hoán Nhật (2)

- Mẹ của ta ông cũng quen đấy.

Bá Nhan giật mình nói:

- Ta quen sao?

Lương Tiêu nói:

- Không sai, bà tên Tiêu Ngọc Linh, ông nhất định quen biết.

Bá Nhan như bị đánh một quyền vào ngực, hai mắt mở to, lộ vẻ không tin.

Lương Tiêu đổi sắc mặt, nơi tay loáng sáng, rồi trỏ thẳng kiếm vào Bá Nhan, hét lớn:

- Ngươi là sư huynh của mẹ ta, có đúng không?

Chúng thân binh cực kì phẫn nộ, nhanh chóng giương cung, chĩa vào Lương Tiêu. Liễu Oanh Oanh thấy thế, bước lên trước một bước, đứng cạnh Lương Tiêu, nhằm giúp hắn ngăn cản tên bắn tới.

Bá Nhan nhìn Lương Tiêu, thần sắc thay đổi vài lần, bỗng nhiên than đáp:

- Không sai.

Lương Tiêu hai mắt vằn đỏ, nghiến răn hỏi:

- Vậy thì Tiêu Thiên Tuyệt là sư phụ của ngươi?

Bá Nhan lại thở dài một hơi, đáp:

- Không sai.

Lương Tiêu kiềm chế cơn giận, trừng mắt nhìn Bá Nhan nói:

- Được, ngươi nói ra lão đang ở đâu, ta sẽ thả ngươi.

Bá Nhan lắc đầu đáp:

- Tính đi tính lại, ta đã sáu năm không gặp sư phụ rồi.

Lương Tiêu giận dữ:

- Ngươi lừa ai chứ?"

Mũi kiếm lập tức kề ngay yết hầu Bá Nhan, chúng thân binh đang định bắn tên, Bá Nhan ra lệnh dừng tay, trầm thanh nói:

- Thế nào cũng không được bắn tên, nếu ta chết cũng không được báo thù, chỉ cần đem thủ cấp của ta về Đại Đô.

Na Tốc vội nói: "Tướng quân, tấm thân người đáng giá ngàn vàng…

Bá Nhan hai mắt tóe lửa, hét lớn:

- Đây là quân lệnh!

Na Tốc nhất thời không biết nói gì, bỏ cung tên xuống, hắn là nhóm trưởng, các tùy binh khác thấy vậy cũng làm theo, dù vậy thần thái vẫn rất ngơ ngác, không biết làm thế nào mới đúng. Lại nghe Bá Nhan chậm rãi nói:

- Ta lừa ngươi làm gì? Gia sư tính tình cô độc, ta lại sốt sắng cầu danh lợi, không hợp tính tình với người, vậy nên trong ba sư huynh muội, sư phụ không thích ta nhất. Xuất sư hơn hai mươi năm, người chỉ đến gặp ta hai lần. Lần thứ nhất truyền cho ta Đại Nghịch Tru Tâm Chưởng, lần thứ hai cách đây sáu năm, người đến tìm ta, nhờ ta tìm sư muội. Sau đó thì chưa gặp lại người. Người tìm ra sư muội hay chưa, ta cũng không biết."

Lương Tiêu thấy Bá Nhan có vẻ rất nghiêm túc, không giống như nói dối, nghe hết câu, không biết tại sao, trong long chua xót, mắt đã đỏ lên, run run nói:

- Lão…lão giết cha ta, bắt cóc mẹ ta.

Bá Nhan giật mình, thất thanh hỏi:

- Thật sao?

Lương Tiêu nước mắt tuôn rơi. Liễu Oanh Oanh nghe thấy hiểu ra, vươn cánh tay thon nhỏ của mình nắm lấy tay hắn, lòng nghĩ: "Ta cứ tưởng số mệnh mình khổ lắm rồi, hóa ra tiểu sắc quỷ còn thê thảm đến thế." Ánh mắt dịu dàng như nước, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của hắn, trong lòng tràn đầy thương cảm.

Bá Nhan trong lòng than thầm: "Sư phụ làm như thế này, thật thiếu cân nhắc." Năm đó gã nghe Tiêu Lãnh nói chuyện, biết được nội tình của trận chiến Hợp Châu, dù ngoài dự liệu nhưng gã khí độ rộng rãi, đối với Lương Văn Tĩnh vẫn kính phục vô cùng, sau này lại nghe nói ông ta lập công xong lại rút lui, không biết tung tích và hành trạng ngày sau ra sao. Y tự xét bản thân không thể quất ngựa mà đi như thế, nhất thời sinh lòng kính trọng, lại nghĩ sư muội đi với hắn, quả không uổng một đời. Lúc Tiêu Thiên Tuyệt nhờ tìm Tiêu Ngọc Linh, Bá Nhan giả vờ thuận theo, nhưng tuyệt không động tay, thậm chí chỉ mong hai người họ sống mãi nơi chốn rừng núi, vĩnh viễn không bị sư phụ tìm ra. Trầm tư một hồi, bỗng thấy yết hầu đau nhói, chỉ thấy Lương Tiêu ánh mắt lạnh lẽo, trường kiếm lại nhấn vào yết hầu, Bá Nhan bèn lắc đầu nói:

- Ta không biết nơi ở của sư phụ, nếu có biết, vì nghĩa thầy trò, ta cũng không thể làm kẻ tiểu nhân phản bội sư môn. Lương Tiêu, tính mệnh này của ta là lừa ngươi nên mới cứu được, ngươi nếu muốn, cứ việc lấy đi.

Lương Tiêu nhíu mày, giận dữ nói:

- Được, nếu muốn trách thì trách tại ngươi là đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt, lão giết cha ta, ta giết đồ đệ lão, cho lão biết mùi vị đau khổ.

Đôi lông mày rậm của Bá Nhan giãn ra, không kìm được cười nói:

- Kỳ thật, ngươi nói thế ai mà nghe được!

Mắt thấy Lương Tiêu có vẻ thắc mắc, liền nói:

- Ta là đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt, vậy chứ Tiêu Ngọc Linh không phải đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt sao?

Lương Tiêu đáp:

- Cái này không giống nhau!

Bá Nhan nói:

- Không giống chỗ nào, sư muội và ta cùng bái sư, cùng học nghệ. Sư muội cô khổ không nơi nương tựa, chính sư phụ một tay nuôi dưỡng nên người. Nói sư phụ là thầy cô ấy, không chính xác bằng nói sư phụ là cha cô ấy đâu.

Lương Tiêu mở miệng định mắng, nhưng lời vừa đến miệng, lại không thể nào nói ra, trong lòng bực bội khó chịu, cười lạnh nói:

- Được lắm, ta bắt ngươi làm con tin, dụ Tiêu Thiên Tuyệt ra tìm cái chết.

Bá Nhan ha ha cười rộ, bình tĩnh nói:

- Nếu như thế, ngươi cứ giết ngay ta đi.

Lương Tiêu mắt tóe lửa, trừng trừng nhìn Bá Nhan hồi lâu, trong mắt lộ vẻ mơ hồ xa xăm, nghĩ một hồi, chợt hỏi:

- Thế giờ ta hỏi ngươi, nếu ta tìm Tiêu Thiên Tuyệt báo thù, ngươi có giúp lão không?

Bá Nhan đáp:

- Nếu là quyết đấu công bằng, ta dĩ nhiên không giúp. Nhưng nếu gia sư bại vong, ta sẽ hẹn ngươi chọn ngày tái chiến, vì thầy báo thù.

Lương Tiêu trừng mắt nhìn gã, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, do dự vài lần, bỗng nhiên soạt một tiếng, đút kiếm vào vỏ một cách hận thù, xoay người nói:

- Hôm nay ngươi bị thương, ta giết ngươi thì cũng chẳng giỏi giang gì, cứ chữa trị cho tốt đi, sau này chúng ta lại đấu một trận.

Bá Nhan thấy hắn bỗng nhiên thu kiếm thì rất bất ngờ, nhưng Lương Tiêu càng như thế, y càng thích, liền cười khẽ, cao giọng nói:

- Đợi đã.

Lương Tiêu nghe thấy quay đầu, Bá Nhan tuốt một chiếc nhẫn [1] khỏi ngón tay, giúi vào tay hắn, nói:

- Sau này có việc gì cần thì dùng cái này để tìm ta.

Lương Tiêu bĩu môi nói:

-Ta việc gì phải tìm ngươi?

Bá Nhan cười nói:

- Biết đâu đấy, ta mặc dù không thể chỉ cho ngươi nơi ở của gia sư, nhưng nhi tử hiếu kính với mẫu thân là luân thường đạo lý ở đời, nếu ta biết Ngọc Linh đang ở đâu thì sẽ nói cho ngươi, thiết nghĩ điều này cũng hợp tình hợp lí.

LươngTiêu nhìn Bá Nhan, bán tín bán nghi, cuối cùng nhận lấy cái nhẫn, cất vào lồng ngực, không nói một lời, cùng Liễu Oanh Oanh đi về hướng Đông.

Bá Nhan nhìn theo hai người, trầm tư nghĩ: "Việc này cực kì phức tạp, gặp lại sư phụ, lập tức tìm cách hóa giải việc này mới được. Nhưng làm sao mở lời được mới đúng là khó mà." Mặc dù tài trí hơn người, nghĩ một lúc lâu cũng chưa có cách hóa giải, y bất lực trầm tư: "Bây giờ chỉ có một cách duy nhất, không để sư phụ và hài tử này gặp nhau." Lập tức đứng dậy lên ngựa, lãnh suất nhóm thân quân, nhằm hướng bắc mà đi.

Lương Tiêu đi được một đoạn đường, ngồi xuống một phiến đá lớn bên đường, lấy cái nhẫn bạch ngọc ra, định ném đi, lúc gần xuất thủ bỗng sinh lòng do dự, nghĩ đi nghĩ lại, bỏ nhẫn vào tay áo, hai tay ôm đầu, đôi vai rung rung.

Liễu Oanh Oanh nhìn hắn một hồi, nhíu mày nói:

- Lúc nãy không giết Nhan Nhân Bạch, bây giờ hối hận thì có ích gì. Hừ, khóc lóc như vậy, không sợ xấu hổ sao?

Lương Tiêu bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc nãy trước mặt nàng khóc nức nở, thật là mất mặt, liền lau mặt qua quýt, phiền muộn không vui. Liễu Oanh Oanh thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh hắn. Lương Tiêu chỉ cảm giác nàng ngồi xuống như vậy, tự nhiên trong lòng ấm áp, cứ như thể trời đất trừ thiếu nữ này, không còn ai khác để dựa vào, nghĩ tới nghĩ lui, mắt lại đỏ lên. Liễu Oanh Oanh bỗng thấy xót xa, lấy ra khăn tay, đưa hắn lau nước mắt. Lương Tiêu nắm lấy cánh tay trắng ngần, khàn giọng nói:

- Oanh Oanh, lòng ta sao cứ rối bời.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Ta biết mà.

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Nàng không biết đâu. Bá Nhan trọng nghĩa khí, khẳng định không phản bội Tiêu Thiên Tuyệt; mẹ ta mà biết ta muốn giết Tiêu Thiên Tuyệt, nhất định bà cũng không cho.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Sợ gì chứ, gặp non mở lối, thấy nước xây cầu.

Nghĩ đi nghĩ lại, rồi nói:

- Ngươi khi đi gặp mẹ thì đem ta đi theo, ta nói những lời êm tai, dụ bà đi nơi khác, ngươi nhân cơ hội giết Tiêu Thiên Tuyệt, có được không?

Lương Tiêu mừng rỡ nói:

- Kế điệu hổ li sơn này, quả thật diệu kế.

Vừa nói ra, liền có cảm giác không ổn, bối rối nói:

- Không được, mẹ ta mà biết ta nói bà là hổ, nhất định đánh ta chết mất, ưm, vậy gọi là tiền trảm hậu tấu mới đúng. Nhưng ta không biết Tiêu Thiên Tuyệt ở đâu làm sao giết lão?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

-Cái này thì có gì khó, lão là đại cao thủ trong thiên hạ, tất nhiên phải giữ thể diện. Đợi ngươi võ công hoàn thành, chỉ cần thông cáo thiên hạ, mời lão xuất chiến, làm cho lão không thể không đến.

Lương Tiêu nghĩ kĩ một hồi, than rằng:

- Cũng không còn biện pháp nào khác.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi không nên mừng sớm, bằng võ công ngươi bây giờ, giết người không được, ngược lại còn bị giết đấy.

Lương Tiêu đỏ mặt, to giọng nói:

- Võ công dù kém nhưng luyện tập chắc chắn sẽ giỏi.

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Có câu nói này, thiên hạ không việc khó, chỉ sợ mỗi lòng người."

Liễu Oanh Oanh tay chống cằm, ngồi suy nghĩ ngây ngốc một hồi, bỗng ngẩng mặt, nhẹ nhàng nói:

-Tiểu sắc quỷ, chúng ta trước hết ăn trộm Thuần Dương Thiết Hạp, nếu có thể mở được Thiết Hạp, luyện thành võ công trong đó, cuộc báo thù của ngươi chẳng phải thêm vài phần đảm bảo sao?

Lương Tiêu trầm tư nghĩ: "Thiết hạp này có thể trị được bệnh cho Hiểu Sương, nên phải trộm cho bằng được, mặc dù không dùng cho bản thân ta." Liền lập tức đồng ý.

Hai người thương lượng quyết định, khởi trình hướng Lôi công bảo mà đi. Liễu Oanh Oanh đã biết hoàn cảnh của Lương Tiêu, vì thế trên đường đối với hắn có phần khác biệt. Mặc dù hai người tính tình đều là thiếu niên, có lúc cãi cọ, nhưng Liễu Oanh Oanh mỗi khi giận dữ, lại nghĩ đến hoàn cảnh đáng thương của Lương Tiêu, tự nghĩ mình đã đối xử với hắn quá dữ tợn, bèn xin lỗi là mình không nên thế, có những lúc lại không kìm được nhu tình quyến luyến, nói năng ngọt ngào ôn tồn, đối với hắn rất tốt, vì thế hai người trên đường đi, tình ý ngày càng sâu đậm, dần dần trở nên gắn bó không tài nào rời xa nhau được nữa.

Chú thích:

[1] Nhẫn đây là thứ nhẫn bằng ngọc hoặc đá, to dày, thường đeo ở ngón tay khi bắn cung.

82. Thâu Thiên Hoán Nhật (3)

- Dắt ngựa vào tàu, không được buộc, đồ ăn phải là yến mạch năm thăng, gạo mềm nửa đấu, cam thảo một nhúm, rượu gạo nửa hộc, không được sai lệch mảy may.

Tên phục vụ này miệng bẩm vâng vâng, trong lòng lại nghi ngờ: "Nói gì chứ, một con súc sanh, lại ăn tinh tế như con người? Đợi cô ta đi rồi, ta sẽ lấy cho nó vài món qua loa, chắc cô ta cũng chả biết được"

Liễu Oanh Oanh nhìn ra tâm tư của hắn, cười nói:

- Đừng nói ta không nói trước cho ngươi, nó mà ăn không hợp ý, sẽ đá chết ngươi, lúc đó đừng trách ta.

Phục vụ nghe nàng nói như thế, lại thấy Yên Chi thần tuấn dũng mãnh, bất giác tim đập thình thình, bán tín bán nghi, dẫn ngựa đi.

Lương, Liễu hai người chọn nơi yên tĩnh ngồi xuống. Liễu Oanh Oanh kêu thức ăn, lại kêu them một vò rượu, liếc sang Lương Tiêu, thấy hắn không nói gì, trong lòng cười thầm: "Tính ra ngươi cũng còn biết điều, chứ còn dám cản ta uống rượu nữa, hừm, ta mắng cho tắt bếp luôn." Nghĩ ngợi một hồi, rượu đem ra bàn, Liễu Oanh Oanh đang định rót, Lương Tiêu lại nói trước, cười hi hi nói:

- Ta tiếp nàng uống!

Liễu Oanh Oanh hơi giật mình, hiểu ra hắn không tiện chính thức ngăn trở, nên đổi cách thành uống bớt một phần rượu, tránh cho nàng uống say, nàng vốn thích nhiệt náo, trong lòng nghĩ một người vui sao bằng cùng vui, tiểu tử ngươi sính cường như thế, chính là hợp ý của ta, liền nâng rượu cười nói:

- Vậy thì tốt, ai không uống hết là mèo con chó con nhé.

Lương Tiêu hơi giật mình, hối hận không kịp, nhưng cũng đành chau mày nhăn mặt, nâng li uống cạn. Hai người ngươi một li, ta một li, một vò rượu chẳng mấy chốc thấy đáy. Liễu Oanh Oanh tươi cười sắc mặt không thay đổi, Lương Tiêu cả khuôn mặt đỏ lên, thần thái như sắp say. Liễu Oanh Oanh kêu thêm một vò, trong lòng nói: " Tiểu tử ngươi lôi thôi rắc rối, lúc nào cũng cản ta uống rượu, hôm nay rơi vào tay cô nương, xem ngươi thoát bằng cách nào?" Nàng tửu lượng cao, miệng lưỡi lại nhanh nhảu, vừa dỗ vừa ép, Lương Tiêu đun đẩy không được, lại uống vài li, dần dần cảm giác không chi trì nổi.

Liễu Oanh Oanh trong bụng cười thầm, định giở lại thủ đoạn một lần nữa, rót đầy chén rượu của hắn, bỗng nghe có tiếng vó ngựa, mắt liếc xéo, chỉ thấy có hai người vai kề vai bước qua cửa, phục vụ chưa kịp nghênh tiếp, hai người bỗng lùi lại, quay bước định đi.

Liễu Oanh Oanh vừa nhìn là nhận ra ra người đến là vợ chồng Lôi Chấn, Sở Vũ, lập tức hiểu ra tại sao hai người lùi bước, đôi mắt đẹp chợt đảo một cái, giả vờ giận nói:

- Tiểu sắc quỷ, lão hòa thượng làm gì màvẫn chưa quay lại, thực sự khiến người ta lo lắng mà!

Lương Tiêu uống rượu mơ mơ màng màng, nghe câu nói một lúc vẫn chưa đáp, liền thấy dưới chân đau nhói, hóa ra bị Liễu Oanh Oanh dậm mạnh. Lập tức tỉnh hơn phân nửa, trong lòng nghĩ có nguyên nhân, thuận miệng nói:

- A… chắc trên đường bị trở ngại, sau cũng đến thôi.

Liễu Oanh Oanh "ừm" một tiếng, lại hỏi:

- Ngươi nói xem, hộp sắt đó thật tại Lôi Công Bảo không?

Vừa nói vừa ngưng thần lắng nghe, lại nghe không có tiếng vó ngựa, trong lòng biết hai người đó chưa đi xa, đang ở ngoài tiệm nghe trộm.

Lương Tiêu thuận miệng nói:

- Nàng không nghe Sở Tiên Lưu nói sao? Lôi Hành Không dùng hộp sắt giả lừa lão, hộp thật vẫn còn nằm tại Lôi Công Bảo.

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang Liễu Oanh Oanh, thấy nàng khóe miệng lộ nét cười, có ý khen ngợi, biết chắc là nói không hề sai. Liễu Oanh Oanh khẽ nháy mắt, lại nói:

- Sở Tiên Lưu quan hệ gì với lão hòa thượng, vì sao lão hòa thượng lại phải đến Lôi Công Bảo trộm hộp?

Lương Tiêu trong lòng rất lấy làm lạ, nhưng đã nói như vậy, không thể không đáp, chỉ đành gắng gượng nói:

- Lão hòa thượng cùng Sở Tiên Lưu giao tình không nhỏ, dĩ nhiên… dĩ nhiên quyết tâm trộm chiếc hộp ra, xả giận cho bằng hữu…"

Vừa nói xong, bỗng nhiên ở ngoài có tiếng vó ngựa, Liễu Oanh Oanh bỗng nhiên đứng dậy, bỏ một đĩnh bạc nhỏ xuống bàn, kêu lên lanh lảnh:

- Phục vụ, chuẩn bị ngựa.

Phục vụ kéo Yên Chi, tiễn Lương, Liễu hai người ra khỏi cửa. Lương Tiêu nhịn không được hỏi:

- Oanh Oanh, nàng lúc nãy nói như vậy có ý gì? Ta không hiểu.

Liễu Oanh Oanh cười hi hi, giải thích nguyên nhân xong, Lương Tiêu giật mình:

- Tệ thật, thế này không phải là đánh rắn động cỏ sao?

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Muốn trộm được hộp, phải đánh rắn động cỏ!

Thấy Lương Tiêu mơ hồ không hiểu, nàng liền giải thích:

- Thuần Dương Thiết Hạp là vật cực kì quan trọng của Lôi Hành Không, được cất giấu cẩn mật. Chúng ta cứ thế này mà đi trộm hộp, chẳng phải sẽ phí sức tìm kiếm hay sao? Bây giờ Lôi Chấn tưởng Cửu Như đến trộm hộp, trong lòng như có lửa, lập tức về bẩm báo. Lôi Hành Không trong lòng nghi ngờ, làm sao không đi xem thiết hạp? Rồi cứ thế….

Nói đến câu này, cười không nói thêm, Lương Tiêu bỗng nhiên nói:

- Nếu như thế, tức là dẫn đường cho chúng ta đến chỗ cái hộp rồi?

Liễu Oanh Oanh xoa xoa đầu hắn, cười hi hi đáp:

- Tính ra tiểu sắc quỉ ngươi cũng có chút kiến thức.

Lương Tiêu nói:

- Oanh Oanh, nói như thế, cơ hội này hiếm có đấy, chúng ta phải khẩn trương đuổi theo, không được bỏ lỡ.

Liễu Oanh Oanh vỗ nhẹ cổ ngựa, đáp:

- Ta có Yên Chi bảo bối, làm sao mất dấu? Vội vã như vậy, không chừng lại để người ta biết là bị theo dõi.

Lương Tiêu nghe nàng tính toán chu toàn, cảm giác cực kì bội phục.

Hai người đi ra ngoài trấn, chỉ thấy từ xa truyền lại âm thanh, đôi mày cong của Liễu Oanh Oanh nhíu lại, vội nói:

- Mau nấp đi.

Hai người vừa nấp vào trong rừng, liền thấy Sở Vũ sắc mặt giận dữ, thúc ngựa chạy qua.

Liễu Oanh Oanh vọng nhìn Sở Vũ đi đã xa, mới thở dài một hơi, Lương Tiêu thấy kì lạ hỏi:

- Oanh Oanh, nàng biết tại sao bà ấy phải quay lại?

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Bà ấy là người Sở gia, nghe thấy gia đình mình bị lừa, tự nhiên phải nổi giận, theo ta thấy, bà ấy về gia đình báo tin!

Lương Tiêu nói:

- Nói như vậy không đúng, bà ấy dù sao cũng là dâu ở Lôi gia, làm thế không sợ gia đình chồng giận sao?

Liễu Oanh Oanh lạnh lùng nói: “Sư phụ thường nói:

- Vợ chồng vốn như chim trong rừng, nguy hiểm mỗi người bay mỗi hướng, bọn họ vì chuyện hộp sắt mà quay lưng lại với nhau, quả thật là đúng mà.

Nói xong dắt ngựa đi năm sáu bước, bỗng nghe Lương Tiêu gọi: “Oanh Oanh.” Liễu Oanh Oanh quay đầu lại, chỉ thấy Lương Tiêu hai tay nắm chặt, mặt đã đỏ bừng, cươgn quyết nói:

- Không quản có chuyện khó khăn to lớn đến thế nào, ta và nàng đều không chia li, chết cũng không làm vậy.

Liễu Oanh Oanh khẽ giật mình, chỉ thấy mũi cay mắt nóng, cúi đầu trách:

- Tiểu sắc quỉ ngươi, nói những lời rẻ tiền như thế, làm người ta khó xử.

Lương Tiêu vội vã đáp:

- Ta hoàn toàn không nói lời rẻ tiền.

Liễu Oanh Oanh khẽ hừm rồi nói:

- Nếu không phải lời rẻ tiền, đến đây dắt ngựa cho ta.

Lương Tiêu cười hi hi, cầm lấy cương ngựa, đi lên phía trước. Liễu Oanh Oanh vọng nhìn sau lưng của hắn, mắt bỗng nhòe đi, nước mắt chảy xuống, nhưng trong lòng tựa như có đường mật, ngọt ngào dễ chịu, mười phần vui vẻ.

Hai người đi một đoạn, cuối cùng lại lên ngựa, ngựa Yên Chi đã lành vết thương ở chân, chạy nhẹ nhàng như không có gì. Không lâu sau thì thấy Lôi Chấn đang cắm đầu phi phía trước. Hai người liền giữ một khoảng xa . Liễu Oanh Oanh tâm tình rất tốt, chỉ đông chỉ tây, vui vẻ cười nói, Lương Tiêu tuy thấy nàng cử chỉ kì quái, nhưng nhìn thấy nàng lúc cười lúc giả bộ giận, chỉ cảm thấy thỏa lòng vô cùng. Không lâu sau, chỉ thấy một thành lũy lớn, nương vào núi vây lấy đất, diện tích nghìn khoảnh, trên bờ thành chi chít ụ tiễn, có nhiều thủ vệ đi lại.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

-Tên họ Lôi này quả thật tìm được một nơi phong thủy thật tốt!

Lương Tiêu lo lắng hỏi:

-Thủ vệ nghiêm mật, làm sao đi vào?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Làm trộm nếu không leo tường, chẳng nhẽ đi theo cửa lớn mà vào ư?

Chỉ thấy Lôi Chấn phi ngựa dồn dập, thủ vệ trên tường sớm thấy, tập trung trước thành nghênh tiếp, Liễu Oanh Oanh liền nói:

-Tiểu sắc quỉ, nhanh lên, đi vòng ra phía sau thành.

Lương Tiêu bỗng nhiên đại ngộ, vỗ tay nói:

- Giương đông kích tây?"

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

-Không sai, Lôi đại thiếu gia giương đông, chúng ta kích tây."

Hai người cưỡi ngựa đi vòng ra núi phía sau thành, chỉ thấy rừng sâu ve kêu, lại có tiếng chim. Liễu Oanh Oanh nhảy xuống ngựa, cầm lấy tay nải, dắt ngựa vào rừng. Trong tay nải lấy ra một móc sắt sáng bóng, trên có tám sợi dây sắt mềm. Lương Tiêu thấy lạ hỏi:

- Đó là cái gì?

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Cái này gọi là Độn Thiên Trảo."

Rồi quăng cái dây, cương trảo liền bay ra khỏi tầm mắt, vèo một tiếng xuyên qua ụ tiễn, móc vào chắc chắn .Liễu Oanh Oanh đang định trèo lên, Lương Tiêu liền nắm chặt sợi dây mỏng nói:

- Ta lên trước.

Liễu Oanh Oanh thấy hắn sợ có nguy hiểm, liều mình lên trước, cũng không tiện phụ ý tốt của hắn, thả sợi dây mềm ra.

Lương Tiêu nắm sợi dây leo lên trên tường, không thấy một bóng người. Liễu Oanh Oanh leo lên sau, thu lại "Độn Thiên Trảo", đang định nhảy xuống tường, bỗng nghe có tiếng bước chân, tựa hồ có người đi đến. Tường đây nhỏ hẹp, lại không kịp quay lại, nhỡ bị người khác nhìn thấy rồi hô hoán lên thì sẽ đánh động khắp bốn phía. Tình huống nguy cấp, Liễu Oanh Oanh bỗng thấy cổ tay bị nắm, hóa ra là Lương Tiêu, kế đó bị hắn kéo, rơi ra mé ngoài tường thành. Liễu Oanh Oanh hoảng hốt, đang định mắng, đột nhiên thấy Lương Tiêu giơ tay phải móc vào đầu tường, nàng liền hiểu ra, làm theo như vậy, trong lòng thầm khen hắn nhanh trí.

Hai người như một đôi bích hổ, bám chặt vào tường ngoài, tai nghe bước chân lộn xộn, ba người tiến đến, cước bộ trầm ổn, hiển nhiên thân có võ công. Liễu Oanh Oanh thầm than thật nguy hiểm, nên biết tường đầu rất hẹp, quyết không thể một chiêu khống chế ba hảo thủ, bọn chúng chỉ cần kêu một tiếng thì sẽ làm uổng phí bao nhiêu công lao trước đây của họ.

83. Thâu Thiên Hoán Nhật (4)

- Chấn thiếu chủ không biết tại sao mặt lại khó chịu như thế? Giống như gặp chuyện gì xúi quẩy vậy.

Một người khác cười đáp:

- Lại không khó chịu à? Thằng nhỏ Tinh hai chân bước ra ngoài, một chân quay trở lại, đổi lại ngươi là cha hắn, ngươi có vui hay không?

Giọng khàn khàn cười đáp:

- Làm cha hắn cũng không tệ a! Sở Nhị Nương da dẻ trắng mịn, sắc đẹp vẫn chẳng sút kém gì so với thời trẻ, mân mê bộ ngực đó, chắc chắn sẽ cực kì thích thú.

Bọn chúng the thé cùng cười một trận, chỉ nghe một giọng sắc lẻm cười nói:

- Lôi Tinh tiểu súc sinh này thật sự đáng kiếp, hắc hắc, xem hắn tương lai còn làm chuyện xấu như thế nào?

Giọng khàn khàn bỗng nhiên nói:

- Lưu Yêu Nhi, ngươi nói vậy chưa triệt để đâu nhé. Như thế làm sao đáng kiếp được, chỉ có chân phải bị chặt chứ có phải của quí bị chặt đâu.".

Hai tên còn lại cười hi hi đáp lại.

Lương, Liễu hai người nghe mấy tên bảo đinh nhạo báng con của chủ, không có một chút kính trọng, có thể thấy được Lôi gia bình thường kiêu căng ngạo mạn, không được lòng người. Nhưng ba người đứng trên tường thao thao, muốn tiến vào trong bảo, chỉ sợ không dễ, chỉ thấy cánh tay rã rời, bỗng nhiên có một tiếng âm trầm vọng đến:

- Ba tên hỗn xược nhà ngươi, mắng đã chưa?

Chỉ nghe có tiếng cộp cộp, tựa như tiếng nạng chống xuống đất, càng lúc càng nhanh.

Trên tường bỗng nhiên yên tĩnh, không một tiếng động, rất lâu sau một người lên tiếng:

- Tinh… Tinh thiếu gia… ta… ai da…

Phát ra một âm thanh thê thảm kéo dài, chỉ nghe Lôi Tinh giọng âm u:

- Thường Ngưu, lão tử chặt chân phải của ngươi, tính ra cũng là trừng phạt nhẹ nhàng để phúc để đức rồi.

Câu nói chưa dứt, chỉ nghe một tiếng hô thảm, Lôi Tinh lại cười thâm độc rồi nói:

- Lưu Yêu Nhi, mùi vị đó như thế nào? Hắc hắc, nghe nói vợ ngươi sống không tệ, tối nay lão tử tiện thể thăm hỏi nàng ta, cho ngươi xem thử, lão tử tạo nghiệt được hay không?

Trên thành trầm mặc một lúc, bỗng nghe giọng khàn khàn căm phẫn nói:

- Tinh ca nhi, việc gì đáng giết hãy giết, mọi người nói sau lưng hai câu, ngươi hà tất làm người khác bị thương như thế?

Lôi Tinh hừ một tiếng, nói:

- Chu Đại Thành, vừa rồi ngươi nói muốn chặt của quí của lão tử, có phải không?

Người kia nghẹn giọng một hồi, bỗng nhiên hô lớn:

- Đúng là như vậy.

Lôi Tình cười hắc hắc nói:

- Đúng vậy thì tốt.

Lời nói vừa dứt, chỉ nghe được một tiếng keng, một thanh đơn đao bay vèo qua ngay trên đầu Lương Tiêu, rơi ra ngoài bảo.

Chỉ nghe phía trên tường gió thổi vù vù, Lôi Tinh bỗng nhiên hô hô cười rộ nói:

- Chu Đại Thành, lão tử vốn nghĩ ngươi có vài cân lượng, hóa ra cũng chỉ là hạng chết nhát. Ta lại muốn xem thử, ai chặt của quí của ai đây.

Nói đến đây, đột nhiên hét một tiếng:

- Trúng này!

Lương Tiêu nghe thấy nhiệt huyết dâng trào, không kịp đổi ý, vội bay lên trên tường, quải trượng của Lôi Tinh đang nhằm khố của Chu Đại Thành đánh tới, bỗng nhiên giữa không trung xuất hiện một người, trong lòng chợt lạnh, nhưng hắn căn cơ thâm hậu, lập tức biến chiêu cực nhanh, quải trượng bỗng vèo một tiếng, chuyển hướng sang Lương Tiêu. Lương Tiêu quát nhẹ một tiếng, tay nắm lấy đầu trượng làm trụ, thân hình nhẹ nhàng, theo quải trượng chuyển hướng nửa vòng trong không trung. Lôi Tinh cả kinh, vội vàng bỏ trượng, Lương Tiêu tung chân như điện, đá hất chính xác ngay mặt hắn. Lôi Tinh máu chảy đầy mặt, hừ một tiếng cũng chưa kịp, lập tức ngất xỉu.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu hiện thân, cũng đành nhảy lên trên tường. Bọn thủ vệ nhìn thấy hai người, mắt nhìn mà không nói được gì. Lương Tiêu thấy ba người hai người ngồi trên mặt đất, người còn lại cổ tay có máu, nghĩ đây chắc là Chu Đại Thành, không khỏi mỉm cười:

- Ngươi còn chưa đi báo động?

Chu Đại Thành nhăn mặt nhíu mày, đang cảm thấy do dự, một người ngồi trên mặt đất xanh tái mặt nói:

- Báo con bà nó động, lão tử bán mạng cho Lôi gia, giờ như thế này đây. Hừ, lại có cừu địch đến nhà, kệ bọn chúng ra sao thì ra.

Chu Đại Thành dậm lên Lôi Tinh một cái, hận thù nói:

- Lưu Yên Nhi ngươi nói vậy, giờ làm sao?

Lưu Yêu Nhi không nói một lời, bỗng nhiên cầm lấy đơn đao, soạt một tiếng đâm vào tim Lôi Tinh. Lương Tiêu cản trở không kịp, thần sắc đại biến, chỉ thấy Lưu Yêu Nhi sắc mặt đầy oán hận, trầm trầm nói:

- KHông làm thì thôi, đã làm làm thì làm cho hoành tráng.

Hắn một đao chặt đường lui của cả bọn, hai người còn lại sắc mặt nặng nề, gục gục đầu, Chu Đại Thành quay đầu lại, đối diện hai người hạ giọng hỏi:

- Hai vị muốn giết người hay phóng hỏa?

Lương Tiêu thấy ba người nghe thấy bốn chữ giết người phóng hỏa, trong mắt lộ vẻ cuồng nhiệt, không nhịn được thầm nghĩ:

- Những người này cùng Lôi Tinh đó đều là một phường rắn chuột, chẳng có gì tốt đẹp.

Liễu Oanh Oanh liếc mắt, cười hỏi:

- Lôi Hành Không ở đâu?

Chu Đại Thành vui mừng đáp:

-Hai vị muốn giết lão sao?

Lương Tiêu chưa kịp đáp lại, Liễu Oanh Oanh đã dành trả lời:

- Không sai!

Chu Đại Thành vỗ tay cười nói:

- Hay lắm, các vị bên trong giết người xong, chúng tôi ở ngoài phóng hỏa, đây gọi là nội ứng ngoại hợp.

Quay mình lại nói với những người kia:

- Mọi người quay về dẫn gia quyến theo, nhân lúc loạn mà chạy.

Bọn chúng đồng thanh đáp ứng, hợp lực giấu thi thể Lôi Tinh vào trong rừng rậm sau thành. Chu Đại Thành chỉ về hướng xa, nói:

- Ngôi nhà có mái màu đỏ ấy, chính là nơi nghị sự của Lôi Công Bảo, Lôi Hành Không bình thường ở đó!

Rồi nói:

- Tại hạ dắt các vị xuống đó."

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

-Nhọc công rồi.

Chu Đại Thành dẫn hai người đi xuống tường thành, các thủ vệ khác chỉ nghĩ hai người là tân khách trong bảo, lên tường hóng gió, không để ý đến. Ba người đi đến sau một ngôi nhà, Chu Đại Thành hạ giọng nói:

-Hai vị, ta nhiệm vụ là ở trên tường, nếu bị bắt gặp lại, chỉ sợ lộ tung tích, nhất thiết phải hành động cẩn thận.

Nói xong quay người đi tiếp. Lương Tiêu nhìn theo sau lưng hắn, nói:

- Oanh Oanh, người này lòng dạ bất chính, chỉ sợ có gì lừa dối.

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Hắn thì muốn chúng ta làm náo loạn một trận lớn, để dễ dàng nhân có hỏa hoạn thì cướp bóc, vơ vét trộm lấy vàng bạc mà trốn mạng. Nhưng bọn chúng giết Lôi Tinh, làm chuyện xấu nên lòng không yên, trước khi chạy quyết không dám mật báo.

Nàng gan to mật lớn, hơn hẳn Lương Tiêu, bước nhanh tới trước, Lương Tiêu chỉ biết theo đuôi.

Trong bảo nhà nhà trùng điệp, hành lang yên tĩnh vắng vẻ, khác với ngoài tường, đi trăm bước, vẫn chưa thấy người. Đường hầm ba bước chuyển một lần, bốn bước có một chỗ rẽ, hai người trông đình viện không có chút gì là xa, nào ngờ đã đi vài trăm bước, nhưng đình viện đó lại trở nên xa hơn. Liễu Oanh Oanh trong lòng thấy không hay, nhíu mày dậm chân, cực kì bực bội. Lương Tiêu nhìn nhìn bốn hướng, bấm đốt tính toán, vẫy tay nói:

- Theo ta tới đây.

Liễu Oanh Oanh thấy hắn bước đi cực nhanh, như thể cực kì quen thuộc với đường này, trong lòng thầm lấy làm lạ, nhanh đi theo hắn. Chỉ thấy Lương Tiêu xuyên hướng đông, lách hướng tây, chỉ bước vài chục bước, liền đến tường phía tây bắc của đình viện.

Liễu Oanh Oanh thấy kì lạ hỏi:

- Tiểu sắc quỉ, ngươi lúc trước có đến đây sao?

Lương Tiêu sắc mặt hơi đỏ, xấu hổ đáp:

- Đây vốn là chính phản Bát Quái trận, ta đã không lưu ý, đi nhầm đường thì mới hiểu ra.

Liễu Oanh Oanh thấy kì lạ nói:

-Nhìn không ra ngươi còn biết cái này?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ta biết cũng nhiều, chỉ sợ nàng không có dịp biết đến thôi.

Lời này vốn là không phải nói dối, Liễu Oanh Oanh lại tưởng hắn tự bốc phét tự thổi phồng, liền bực tức nói:

- Ta tài năng cũng chẳng ít.

Phóng ra Độn Thiên Trảo, leo lên trên đầu tường. Lương Tiêu leo lên sau, nheo mắt nhìn ra xa, phía dưới có ba người hầu đứng giữ ngoài cửa, một người ngủ gục, hai người còn lại hạ giọng, nói chuyện đông tây.

Hai người giở ngói nhìn qua mái,đi nhẹ như mèo đến gần sảnh đường, bỗng nghe một người ho khẽ, cười lạnh nói:

-Việc của thiết hạp làm sao lại lộ Đúng là kì quái.

Hai người nghe ra thanh âm của Lôi Hành Không, trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng nghe thấy lão miệng nói kì quái, giọng điệu vẫn không có chút nào gấp rút. Chỉ nghe Lôi Chấn lễ phép đáp:

- Việc này đúng thật gai góc, Nhị Nương tất nhiên báo cho Sở Lão Đại biết rồi.

Lôi Hành Không cười lạnh nói: - Ta đã sớm nói qua, con vợ này đúng thật là mầm họa lớn nhất, sớm muộn gì cũng làm hỏng việc.

Lôi Chấn do dự nói:

- Phụ thân, nếu đúng là Cửu Như hòa thượng đến trộm hộp, vậy thì…

Lôi Hành Không nói:

- Lo gì chứ? Nơi giấu hộp bí ẩn, hừ, lão hòa thượng dù có khả năng lên trời chăng nữa cũng chẳng có khả năng tìm ra. Lúc này chúng ta chỉ cần nhất mực khẳng định hộp thật không ở trong bảo. Sở gia làm mất hộp giả, không bằng không cớ, càng không thể đổ lên người chúng ta.

Lương Tiêu nghe lão nói như thể mình không thể sai, thầm cười trong lòng.

Trong phòng im lặng một lúc, chợt nghe Lôi Chấn than:

- Cha, việc này quan trọng, chúng ta cũng nên xem thử thiết hạp còn ở đó không, để còn yên tâm.

Lôi Hành Không nói:

- Xem cái gì, vẫn ở chỗ cũ!

Liễu Oanh Oanh giận dữ nghiến răng, cực kì muốn nhảy xuống dưới, nắm lấy lão già thối tha này, thẳng tay kéo miệng lão ra, bức lão phải nói ra nơi giấu hộp. Chỉ nghe Lôi Chấn than:

- Cha, lại nhắc đến, hài nhi lớn như thế này, cũng chưa từng xem qua cái hộp đó!

Lôi Hành Không hô hô cười rộ, đáp:

- Vội gì chứ, đợi ta sau trăm tuổi, cái hộp đó chẳng phải là vật trong tay con sao?

Lôi Chấn đáp:

-Hài nhi không phải tò mò, chỉ nghĩ thêm một người xem xét, càng thêm khả năng mở được hộp.

Lôi Hành Không hừ lạnh một tiếng, lãnh đạm nói:

-Nói năng nhảm nhí gì thế? Chiếc hộp sắt này cấu tạo kì xảo, lão phu tham khảo đã bao nhiêu năm, cũng không hiểu ra, ngươi thì nông cạn thiển cận thế, hừ, nói đến chuyện mở hộp, không phải là kẻ ngốc nói mơ sao?

Lôi Chấn vội đáp:

- Cha, con…

Lôi Hành Không không còn kiên nhẫn nói:

- Được rồi, con trên đường đã mệt, đi nghỉ đi.

Không lâu sau, chỉ thấy Lôi Chấn buồn bực không vui, từ trong đường đi ra, vừa qua cửa thứ hai, bỗng nhiên quay người, nấp tại sau một cây cột trụ, lấp ló nhìn vào bên trong đường. Liễu Lương hai người trên cao nhìn rõ, trong lòng bất ngờ, Liễu Oanh Oanh gỡ một miếng ngói, nhìn qua khe hở, chỉ thấy Lôi Hành Không bắt đầu đi tới đi lui, bước chân lộn xộn, tựa hồ trong lòng không yên, bước một hồi lâu, bỗng nhiên bước ra cửa, vội vàng đi tới hướng Nam.

Không đợi lão đi xa, Lôi Chấn đã từ sau cây trụ bước ra, không đi đường chính, vượt tường mà đi, dần dần đi xa. Liễu Oanh Oanh kéo kéo áo Lương Tiêu, hai người nương theo phòng xá mà bám theo, bám sát phía sau. Ba nhóm người theo bám theo đuôi mà đi, Lôi Hành Không trong lòng có lí do không nói ra, đi đường đơn giản nhất. Đi được một hồi, chợt có tiếng nước, tiến về trước một chút, liền thấy một con kênh làm bằng đá, nước suối từ sau núi chảy ra, theo kênh đá đi vào trong bảo, cung cấp nhu cầu sử dụng hằng ngày. Trong kênh nước trong thấy đáy, rêu bám xanh rờn, một chiếc cầu cong rộng sáu thước, hai đầu cầu nằm trên giả sơn, dây leo quấn quít thả xuống, xanh đến mát mắt.

Lôi Hành Không bước lên cầu cong, nhìn quanh không thấy ai, cúi xuống tay mò xuống dưới cầu. Ba người kia cảm giác kì lạ: "Chẳng nhẽ hộp sắt lại nằm dưới gầm cầu? Thật chẳng ai ngờ tới." Đoán một hồi, chỉ nghe có tiếng cạch, giả sơn ở đầu cầu lộ ra một vết nứt, gần đủ cho một người ra vào, Lôi Hành Nhân lách người đi vào, vết nứt trên đá lập tức khép lại.

Ba người bỗng nhiên đại ngộ, thì ra gần dưới nước có cơ quan mở cửa, xem tình hình như thế hộp sắt nhất định nằm trong giả sơn. Giấu hộp như thế quả thật là táo bạo, ai có thể ngờ, một vật trọng đại như thế lại bất ngờ nằm ở giả sơn bên đường, cơ quan mở cửa lại nằm dưới gầm cầu.

84. Thâu Thiên Hoán Nhật (5)

- Trong giả sơn sợ có cơ quan hiểm độc, để hắn vào trước, nếu hắn đắc thủ, chúng ta lại đến đoạt lấy.

Lương Tiêu tuy thấy kế sách này quá ư thất đức, nhưng cũng không tiện phản kháng, chỉ đành lặng lẽ tuân theo.

Lôi Chấn xắn ống tay áo, mò tay dưới nước một hồi, bỗng lộ vẻ vui mừng, "cách" một tiếng, giả sơn lộ ra một vết nứt trên đá, Lôi Chấn đi vào trong, vết nứt liền khép lại. Hai người trên nóc nhà nhìn chăm chú vào cửa đá, trong lòng căng thẳng, chỉ đợi Lôi Chấn bước ra sẽ đánh hắn không kịp trở tay.

Qua một hồi, giả sơn mở ra, Lôi Chấn chán nản đi ra, có dáng suy nghĩ, vội bước hướng lối ra đi mất. Liễu Oanh Oanh thấy hắn có vẻ không lấy được thiết hạp, trong lòng cảm thấy kì quái, đợi Lôi Chấn đi xa, cùng Lương Tiêu nhảy xuống khỏi mái ngói, vội đến bên cầu, tay mò vào trong nước một hồi, bỗng nắm được một cái vòng bằng sắt, vận kình kéo một cái, giả sơn kẹt một tiếng rồi mở ra. Hai người lần lượt bước vào trong cửa, thì thấy trong giả sơn là một căn phòng nhỏ hẹp, vừa lạnh vừa ẩm.

Liễu Oanh Oanh đóng thạch môn, tia sáng như sợi tơ, theo lỗ hổng nhỏ lọt vào, chiếu sáng được tình hình trong phòng mờ mờ có thể phân biệt. Góc Đông Bắc có một tủ sắt cao năm xích, chôn vào lòng đất, trên bề mặt có sáu ổ khoá lớn, mỗi ổ khóa dày vô cùng, rỉ sắt bám đầy. Lương Tiêu vận kình xoay một cái, khó khăn lắm mới chuyển được một chút, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tiểu sắc quỉ, tránh đường ra, đừng làm cản trở tay chân bổn cô nương."

Lương Tiêu bước về phía sau, trong phòng chật hẹp, đứng hai người, liền va ngực vào nhau. Lương Tiêu chỉ cảm thấy Liễu Oanh Oanh thân hình mềm mại nóng như lửa, cả người nóng khô, may mà bức tường lạnh lẽo, hắn hết sức tập trung tinh thần vào cái lạnh lẽo sau lưng, trong đầu dần dần bình tĩnh, thò đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy Liễu Oanh Oanh nắm lấy hai sợi dây sắt vừa mỏng vừa dài, đút vào trong miệng khóa mà ngoáy(, từ này dùng tức cười quá), qua một hồi, cách một tiếng, mở ra một ổ khóa lớn, Lương Tiêu âm thầm bội phục: "Oanh Oanh tự xưng nữ tặc, quả thật có khả năng của phường giang hồ."

Sáu ổ khóa lớn này là Lôi Hành Không thỉnh thợ thủ công lành nghề chế tác, mỗi một ổ khóa không chỉ phức tạp, lại còn không có một điểm tương đồng nào, Liễu Oanh Oanh tay nghề tuy cao, mở liền bốn ổ, cũng phải yêu kiều thở gấp, tóc mai ẩm ướt, nàng chợt cảm thấy trên trán có mồ hôi, bèn dựa vào vai Lương Tiêu nghỉ ngơi. Lương Tiêu được tấm thân ấm mềm của nàng dựa lên, trong lòng chợt rung động, cúi xuống tai ngọc, nhẹ giọng nói:

- Oanh Oanh…

Liễu Oanh Oanh tim bỗng rung động, ưm một tiếng không đáp, lại nghe Lương Tiêu nhè nhẹ kêu:

- Oanh Oanh…

Liễu Oanh Oanh tim đập rộn ràng, như thể ngàn tơ quấn lấy, vừa tê dại vừa ngứa ngáy, tư vị khó nói, khẽ làu bàu:

- Có lời thì nói, làm gì mà gọi mãi?"

Lương Tiêu rạo rực lên tiếng, bị nàng hỏi vậy, nên chẳng biết cách trả lời như thế nào, nhất thời thu hết can đảm, hôn nhẹ lên vành tai tròn trịa của nàng, Liễu Oanh Oanh trong lòng đại loạn, nhất thời chẳng biết trách cứ ra sao. Đang lúc bối rối, bỗng nhiên chát một tiếng vang tới, cửa đá bỗng mở, ánh sáng chiếu thẳng vào, chiếu lên người cả hai. Hai người cả kinh, liền nghe có tiếng bước chân đi tới, càng lúc càng gần.

Lương Tiêu liền kéo tay Liễu Oanh Oanh, đang định ra khỏi cửa nghênh địch, bỗng nghe hừ một tiếng đầy giận dữ, Lôi Hành Không cao giọng hô:

- Lôi Chấn!

Tiếng bước chân bỗng nhiên dừng lại, Lôi Chấn run rẩy nói:

-Cha…người…người tại sao lại đến đây?

Trong phòng hai người thầm kêu khổ, với một trong hai người đó đã khó đối phó, lúc này phụ tử cùng đến, chẳng phải là tình hình cực kì xấu sao. Chỉ nghe Lôi Hành Không hừ một tiếng, đáp:

- Ngươi cầm theo Khai Sơn Phủ(búa Khai Sơn) làm gì? Định bổ củi hay là cắt cỏ?

Thì ra Lôi Chấn lần trước không mở được tủ sắt, liền đi lấy phủ, định muốn dùng sức mạnh chặt khóa phá tủ, ai ngờ Lôi Hành Không quay trở lại, bắt hắn dừng lại. Lôi Chấn vạn phần quẫn bách, không biết đáp sao.

Lôi Hành Không tựa hồ giận dữ, thở hồng hộc một trận, liền nói:

-Ta đến phòng của ngươi thì không thấy ai, liền biết ngươi có gì mờ ám! Hừ, ta hỏi ngươi, ngươi làm như vậy, có phải là vì con mụ họ Sở kia không?

Liễu Oanh Oanh nhân lúc hai người nói chuyện, bắt đầu mở ổ khóa thứ sáu. Lương Tiêu thất kinh, vội vàng đưa tay ngăn nàng dừng lại, nhưng Liễu Oanh Oanh thấy như không thấy, chỉ cố tập trung mở khóa. Chỉ nghe Lôi Chấn phân bua một hồi, bỗng nhiên thở dài một hơi, nói:

-Cha, Nhị Nương biết được chuyện này, mười phần tức giận.

Lôi Hành Không giận dữ nói:

-Ả tức giận, ta thì không tức giận hả? Hừ, có vợ thì không cần tổ tông có phải không?"

Có lẽ tâm tình kích động ghê gớm, thanh âm cũng đã run run. Lôi Chấn trầm mặc một hồi, sau đó liền chậm rãi nói:

-Lần trước con chém một chân của Tinh nhi, Nhị Nương cùng lão đại không vui, nếu không đem thiết hạp trả lại Sở gia, chỉ sợ nàng vĩnh viễn không để ý tới con.

Lôi Hành Không phì một tiếng, giận dữ nói:

-Thiên hạ nữ nhân nhiều như lông trâu, đâu phải chỉ mình ả? Không để ý càng tốt, chỉ cần không phải con mụ đó là có thể giải quyết tất cả mọi phiền hà.

Lôi Chấn vội đáp:

- Như thế không được, thiên hạ nữ tử dù có nhiều chăng nữa, hài nhi chỉ yêu mỗi một Nhị Nương thôi.

Lôi Hành Không liền bực tức, cao giọng quát:

-Không có chí khí gì cả, lúc đầu ngươi cưới con mụ đó, lão phu không có cách nào vui được, chỉ thấy ngươi sống dở chết dở, Sở Tiên Lưu lại ra mặt bênh giúp, ta mới miễn cưỡng chấp nhận. Ngươi hỏi ta tại sao không truyền thiết hạp cho ngươi? Hừ, một khi truyền cho ngươi, chỉ sợ đổi tay rơi vào tay con mụ đó. Ai, lão tử tính tới tính lui mà không tính ra tại sao lại sinh hạ một kẻ vô dụng như ngươi.

Chỉ nghe một tiếng, tựa hồ có người quì xuống, chỉ nghe Lôi Chấn run run nói:

- Cha, muốn đánh muốn giết, người cứ ra tay, nhưng muốn con và Nhị Nương chia tay, tuyệt đối không thể.

Lương Tiêu nghe thấy như vậy, trong tim chợt nóng: "Tên họ Lôi này hình dáng thô lỗ bất kham, hóa ra bên trong lại là một kẻ si tình." Nghĩ tới đây, chỉ nghe cách một tiếng, ổ khóa thứ năm đã bị Liễu Oanh Oanh mở ra.

Lôi Hành Không kêu í một tiếng, nói:

-Âm thanh gì vậy?

Lôi Chấn đáp:

-Hình như là bò sát kêu.

Lôi Hành Không nói:

- Nói năng linh tinh, làm gì có bò sát gì. Rõ ràng là tiếng cục đá trên giả sơn bị gió thổi rơi xuống.

Liễu Oanh Oanh trong lòng bối rối, chỉ nghe hai người này thao thao một hồi, vẫn không bước tới, bỗng nghe Lôi Hành Không than rằng:

- Được rồi, Chấn nhi, ngươi dừng lại được rồi, chúng ta cũng là cha con, vạn sự đều có thể thương lượng.

Lôi Chấn rõ ràng tâm tình kích động, run run đáp ứng, lại hỏi:

-Phụ thân, việc đã tiết lộ, kết thúc như thế nào?

Lôi Hành Không cười lạnh, thản nhiên nói:

- Đã có một thiết hạp giả, lại không thể có cái thứ hai sao?

Lôi Chấn bỗng nhiên đại ngộ, liền buồn bã nói:

- Bây giờ thời gian gấp rút, làm sao có thể lại làm giả một cái nữa?

Lôi Hành Không đáp:

-Ta sớm biết có ngày này, cũng đã sớm đem thiết hạp giả làm ba cái, khiến cho tên họ Sở kia không biết thật giả…

Vừa nói dứt lời, bỗng nghe Lôi Chấn la lớn:

-Cha…người làm gì vậy?

Lôi Hành Không cười lạnh:

-Ta sợ ngươi chịu không được dụ dỗ của con mụ kia, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, nên phải đổi chỗ cất cái hộp thật này thôi.

Lương Tiêu trong lòng giật mình, Liễu Oanh Oanh đang nghĩ làm sao để mở ổ khóa thứ sáu, nghe thấy thế, thân hình mềm mại khẽ rung lên, dừng lại. Chỉ nghe Lôi Chấn nói:

-Cha, hộp sắt này dù sao cũng không có cách nào mở ra, Lôi Sở hai nhà chúng ta tại sao vì cái phế vật này mà kết oán?

Cứ đưa cho Sở gia, sợ rằng bọn họ cũng không có khả năng mở hộp ấy chứ.

Lôi Hành Không cao giọng quát:

-Đánh rắm, ngươi càng nói càng chẳng ra gì, được lắm, nếu đã như vậy, lão tử kết liễu ngươi…”

Vừa mới nói xong, bỗng có tiếng kêu dịu dàng nhưng gấp gáp:

- Khoan đã.

Lương Liễu hai người nghe ra thanh âm của Sở Vũ, trong lòng vui mừng:

-Bà ta đến đúng lúc thật.

Chỉ nghe Lôi Hành Không hừ lạnh một tiếng, tựa hồ không ngoài dự định, chậm rãi nói:

-Cái con giảo hoạt, lão phu không dùng khổ nhục kế, xem ra ngươi không chịu hiện thân. Sở lão đại, ngươi cũng đến sao?

Nguyên lai bọn Sở Cung bướng bỉnh không muốn bỏ cuộc, nên vẫn truy tìm Liễu Oanh Oanh, Sở Vũ quay về chưa xa, liền gặp anh, nói ra nguyên nhân, cùng đi dến Lôi Công Báo, tìm Lôi Hành Không xử lí. Lôi Hành Không vừa rồi phát hiện ra hai người, liền giả vở muốn giết Lôi Chấn, bức bách Sở Vũ hiện thân.

Chỉ nghe Sở Cung cười lạnh nói:

-Lôi lão quỷ, ngươi lén lút lấy đồ giả thay đồ thật, làm tốt lắm.

Lôi Hành Không cười lạnh một tiếng, cũng không đáp lời. Chỉ nghe Lôi Chấn sít giọng nói:

-Nhị nương, ta... ta quả thật vô dụng!

Sở Vũ thở dài nói:

-Đại lang, vừa rồi nghe thấy những lời chân tâm của chàng, thiếp thật vui sướng. Kì thật, thiếp không nên trách mắng chàng, so với tấm ý chàng dành cho thiếp, Thuần Dương Thiết Hạp đó có đáng gì? Nếu không có người mình yêu thương, dù có là thiên hạ vô địch, cũng chẳng có gì thú vị. Đại lang, chúng ta đơn giản là không quản bất cứ việc gì nữa, dẫn theo Tinh nhi đi thật xa...

Lôi Hành Không phì một tiếng, ngắt lời bà nói:

-Sở Nhị Nương, nam tử Lôi gia chúng ta muốn đến muốn đi, do ngươi điều khiển đấy à?

Bỗng nghe Sở cung hét lớn:

-Tên họ Lôi kia, nói nhảm vừa thôi, ngoan ngoãn đưa ra thiết hạp thật, ta sẽ cầu xin tam thúc, tha ngươi tội chết.

Lôi Hành Không cười lạnh đáp:

-Không cần đem Sở Tiên Lưu ra dọa ta. Bình thường có câu: bắt giặc phải bắt tang vật, bắt ngoại tình phải bắt một đôi, ngươi nói ta ngụy tạo thiết hạp, có bằng chứng gì?

Lão tính chắc rằng thiết hạp ở Sở gia bị trộm, tịnh không có bằng chứng có thể đối chất, cho nên chẳng có gì phải sợ, một mực phủ nhận."

85. Thâu Thiên Hoán Nhật (6)

- Ngươi đẩy sạch trách nhiệm cho người khác hả. Hắc, nếu ta nói thiết hạp đó ở trong giả sơn, ngươi có gan dám để ta vào tìm không?

Lương Liễu hai người nghe thấy như vậy, trái tim chợt như chùng xuống. Chỉ nghe Lôi Hành Không hô hô cười rộ đáp:

-Sở Lão Đại, đây không phải là Thiên Hương Sơn Trang, ngươi muốn tìm là tìm được sao?

Sở Cung lạnh lùng nói:

-Ta không tin.

Chỉ nghe có tiếng keng vang lên, tựa hồ đao kiếm xuất vỏ, lại nghe có tiếng kình phong rít, Sở Cung phát ra tiếng hừ bực bội, Lôi Hành Không cười to nói:

- Sở Lão Đại, ngươi đến Lôi Công Bảo gây sự, chỉ sợ không được như ý đâu (vì trình kém quá).

Kình phong vù vù, quyền cước càng nhanh.

Sở Vũ la to:

-Đại ca, em đến giúp anh đây."

Câu nói vừa dứt, chợt nghe keng một tiếng, tựa như có tiếng đao kiếm rơi xuống đất, Sở Vũ hoảng hốt nói:

- Đại Lang, anh làm gì thế…"

Chỉ nghe Lôi Chấn nghẹn ngào nói:

- Nhị nương, ta đối với nàng là tình nghĩa, đối với cha là hiếu đạo, ai, từ xưa hiếu nghĩa khó có thể lưỡng toàn, đã không phải rồi.

Sở Vũ trầm mặc một hồi, thê lương nói:

- Nói tới nói lui, tôi với anh giống nhau, cũng tốt, xem kiếm.

Quyền phong kiếm kêu, chốc lát vang động một khoảng.

Liễu Oanh Oanh nghe bên ngoài bọn họ binh binh bàng bàng, đả đấu ác liệt, bèn lợi dụng sự ầm ĩ đó, bình tĩnh trở lại, khều vào ổ khóa thứ sáu, dùng lực nâng két sắt một cái, chẳng hiểu sao két sắt vẫn bất động. Liễu Oanh Oanh thất bại ngay lúc gần thành công, vừa kinh ngạc vừa giận dữ, đưa tay sờ vào, nhưng cảm

thấy trên đỉnh két sắt có cái gì lồi lên, hình thành một hình dáng kì quái, là một hình bát quái đủ góc cạnh, trong lòng biết ngay là cơ quan, liền xoay trái xoay phải, không ngờ hình bát giác đó lại có khả năng chuyển động, Liễu Oanh Oanh trong lòng vui sướng, chuyển tới chuyển lui, nhưng két sắt vẫn chẳng có động tĩnh.

Lương Tiêu trong bóng tối khó nhìn được vật, chỉ cảm thấy tấm thân thơm mềm của Liễu Oanh Oanh ướt đãm mồ hôi, yêu kiều thở mạnh, tựa hồ thập phần lo lắng, trong lòng biết nàng gặp vấn đề khó khăn, liền đưa tay mò lên két sắt, vừa hay chạm phải một hình bát giác, không kìm được "ồ" một tiếng, nói:

-Đây là một ổ khóa Bát Quái.

Liễu Oanh Oanh thấy kì lạ hỏi:

- Tiểu sắc quỉ ngươi làm sao biết được?

Lương Tiêu đáp:

-Ta có xem qua sách về cơ quan, đây là một loại khóa ngầm, trên khóa có khắc một hình tiên thiên bát quái, nhưng phương vị của bát quái đã bị Lôi lão quỷ xoay loạn cả rồi, chỉ có chỉnh đúng phương vị bát quái cùng tám hướng Đông Tây Nam Bắc thì mới mở được khóa ngầm.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy liền cảm thấy vui mừng, vội vã nói:

- Thế ngươi có hiểu được bát quái phương vị không?

Lương Tiêu đáp:

- Ta dù hiểu, nhưng trong này tối om, trời trăng mây sao gì cũng không có, làm sao phân biệt được Đông Tây Nam Bắc? Lại nói, tính ra nếu lấy được thiết hạp, chúng ta cũng làm sao ra ngoài?

Liễu Oanh Oanh bĩu môi nói:

- Không có gan sao? Đụng núi mở đường, gặp sông làm cầu, thế nào cũng có biện pháp.

Từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, khều vào khóa ngầm. Lương Tiêu giữ tay nàng lại, nói:

-Ổ khóa này thập phần tinh xảo, nếu khều vào làm hư, sau này không có cách nào mở ra được. Ưm, để ta nghĩ chút, Lôi lão quỷ nếu đã để khóa sắt tại nơi đây, chắc chắn phải có phương pháp tìm phương hướng trong phòng tối này.

Hắn trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy trên đầu có một lỗ nhỏ ánh sáng xuyên vào, bỗng nhiên lóe ra một ý, cười nói:

-Hóa ra như thế, Lôi lão quỉ quả thật gian hoạt.

Liễu Oanh Oanh kì lạ hỏi:

- Gian hoạt thế nào?

Lương Tiêu đáp:

-Ta lúc đầu tưởng lỗ nhỏ này để có chút ánh sáng, hóa ra còn một công dụng khác.

Liễu Oanh Oanh yêu kiều giận nói:

- Có gì thì nói đi, đừng như người ta thế.

Lương Tiêu nói:

-Nàng biết là mặt trời mọc hướng Đông lặn hướng Tây, lúc ở tại hướng Đông, ánh sáng phải chiếu qua lỗ nhỏ, chiếu xéo qua hướng Tây. Nếu mặt trời ở hướng tây, ánh sáng chiếu qua lỗ nhỏ, tất nhiên phải chiếu tới hướng đông.

Đây vốn là đạo lí cực kì tầm thường, Liễu Oanh Oanh nghe lập tức hiểu liền, theo lỗ nhỏ mà nhìn, quả nhiên có một tia sáng mỏng manh từ bên ngoài chiếu xéo vào trong phòng, lưu lại phía trước hộp sắt một điểm sáng. Lại nghe Lương Tiêu nói tiếp:

-CHúng ta lúc nãy vào, là khoảng giờ mão (khoảng 5-7 h sáng), lúc đó thái dương vẫn còn ở hướng đông, cho nên hướng mà tia sáng này chỉ, chính là Tây phương, trong tiên thiên bát quái, tây phương đích thị quẻ Đoài.

Trong "Dịch Kinh", tiên thiên bát quái (tám quẻ) có phương vị lần lượt, quẻ Li tại hướng Nam, quẻ Khảm tại hướng Bắc, quẻ Đoài tại hướng Tây, quẻ Chấn tại hướng Đông, quẻ Càn tại hướng Tây Bắc, quẻ Khôn tại hướng Tây Nam, quẻ Tốn tại hướng Đông Nam, quẻ Cấn tại hướng Đông Bắc. (BadLuckGuy: ngoài lề cho zui, tự nhiên nhớ câu đối của Trạng Quỳnh, Lợn cấn ăn cám tốn, chó khôn chớ cắn càn)

Lương Tiêu xác định hướng nào là hướng Tây, liền sờ trên bề mặt Bát Quái biểu tượng quẻ "Đoài", xoay qua hướng Tây, quẻ "Li" tất nhiên chuyển ngược sang hướng Đông. Đông Tây đã định, sáu phương vị còn lại lần lượt yên vị. Liễu Oanh Oanh nhìn thấy thế trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu sắc quỷ biết nhiều hiểu rộng, không phải chỉ toàn ba hoa." Đợi đến khi Lương Tiêu đưa quẻ Càn sang hướng Tây Nam, tiên thiên Bát Quái tất cả đều đúng vị trí, bỗng nghe được trong két sắt có tiếng cạch cạch. Lương Tiêu dùng lực nâng lên, vỏ sắt nặng nề theo tay mà mở ra, thì ra két sắt này bên ngoài dày vài xích, bên trong lại chật hẹp, rộng không quá một xích, dù có dùng búa sắt cũng khó mà phá vỡ. Liễu Oanh Oanh đưa tay vào bên trong, sờ thấy một hộp sắt hình khối khoảng nửa xích, chạm vào thấy lạnh lẽo, tịnh không có điểm gì đặc biệt. Liền lập tức cầm lấy bỏ vào túi gấm.

Lúc này, bỗng nhiên nghe Sở Cung hừ một tiếng bực bội, dường như bị thua. Liễu Oanh Oanh thấp giọng nói:

- Chúng ta len lén trốn ra.

Lương Tiêu gật đầu một cái, đề khí khinh thân, đang định lao ra, chợt nghe một tràng cười dài, vang vọng giữa không trung trong Lôi Công Bảo, một thanh âm trong vang từ xa truyền đến:

- Lôi bảo chủ ở đâu? Thần Ưng môn văn bối Vân Thù cầu kiến!

Lương Liễu hai người nghe thấy như thế, cùng lúc đại kinh, tựa hồ quên cả động đậy.

86. Nhạc Cực Sinh Bi

- Lôi Hành Không ở đây này!

Lôi Hành Không tức giận nói:

- Sở Cung, ngươi muốn vi phạm lời dạy của tổ tiên, đem việc cái hộp sắt cho người ngoài biết ư?

Sở Cung cười nhạt:

- Ai vi phạm lời dạy trước thì trong lòng mọi người đều biết cả.

Lôi Hành Không không nói năng gì, tiếng sấm tiếng gió trên quyền càng thêm vang rền.

Chợt nghe Vân Thù cười dài, trong chốc lát đã đến gần, sang sảng nói:

- Bốn vị hẵng ngừng động thủ, Lôi Bảo chủ ở đâu?

Có mặt người ngoài, Lôi Hành chỉ đành tạm ngừng đấu, lạnh lùng nói:

- Thần Ưng môn và Lôi Công bảo chúng ta nước sông không phạm nước giếng, túc hạ tự tiện xông vào Bảo là đạo lý gì chứ?

Vân Thù cười nói:

- Vãn bối đuổi theo ba kẻ đối đầu mới đến đây. Theo như bạn bè giang hồ trông thấy thì vừa rồi có hai kẻ chạy tới hướng quý bảo, vãn bối sợ chúng nấp trong bảo nên nóng nảy mà xông vào, nếu có chỗ nào không thoả đáng thì xin được lượng thứ.

Lôi Hành Không nghe hắn nói năng khách khí thì nộ khí hơi dịu đi, nhưng lúc này hắn đang có việc gấp lòng loạn nên chỉ mong sớm tống cổ được thằng cha này đi, bèn nói:

- Được rồi, ta nể mặt Cận môn chủ. Lôi Chấn, con đưa Vân công tử đi lục soát, xem xem có phải có người đột nhập vào không.

Lôi Chấn vâng dạ, nhưng chớp mắt bỗng nghe Lôi Hành Không thét lên tức giận gầm lên:

- Hảo tặc tử!

Liễu Oanh Oanh không nhịn được ghé mắt qua khe cửa nhòm ra ngoài, chỉ thấy Lôi Chấn và Vân Thù đứng ở đằng xa, Sở Cung thì đang múa trường kiếm đang đấu kịch liệt với song quyền của Lôi Hành Không. Sở Vũ thì như một con chim oanh vàng xuyên mây lao thẳng tới hòn giả sơn. Thì ra, hai huynh muội họ nhân lúc Lôi Hành Không nói chuyện không để ý đã cùng nhau ra tay. Lôi Hành Không không kịp đề phòng liền bị Sở Cung đâm xoạt xoạt mấy kiếm chặn lại một bên. Sở Vũ bèn nhân cơ hội chạy tới trước hòn giả sơn, đang định chui vào thì bỗng cảm thấy eo lưng tê dại, huyệt Ngũ Khu đã bị điểm trúng. Liễu Oanh Oanh cười khanh khách ôm Sở Vũ vào lòng rồi chạy ào ra đấu thất, Lương Tiêu lướt theo sau.

Hai người đột nhiên xuất hiện khiến mọi người không ai là không sửng sốt. Liễu Oanh Oanh cười hi hi nói:

- Lôi bảo chủ, Sở tiên sinh, mọi người cứ thương lượng đi. Các ngươi thả chúng ta ra khỏi bảo, ta trả con dâu cho các ngươi.

Lôi Hành Không hai mắt như muốn phun lửa, cười nhạt nói:

- Ngươi nằm mơ ư!

Lôi Chấn mặt tái nhợt, hoang mang nói:

- Cha ơi, cứu người là quan trọng.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Lôi Bảo chủ đừng tức giận, vừa rồi ta tìm được một vật hay lắm ở trong hòn giả sơn, ông có muốn xem không?

Lôi Hành Không trong lòng thấp thỏm, mặt cắt không còn hột máu.

Sở Cung đảo mắt, cười ha hả:

- Cô nương phát hiện ra vậy gì hay đấy? Sở mỗ muốn xem lắm.

Liễu Oanh Oanh cười khẽ, không đáp mà lại hỏi:

- Sở lão đại, em gái ông một lòng muốn giúp ông, không tiếc đắc tội với nhà chồng, thế mà ông không quan tâm tới sự sống chết của bà ta à?

Sở Cung ngẩn người, ngẫm nghĩ hộp sắt nhất định phải đòi lại về, nhưng nếu để mặc sự sống chết của em gái thì sẽ phạm phải điều luân thường đạo lý không dung tha. Cân nhắc nặng nhẹ hai đường rồi thì Sở Cung cho dù có bực tức nhưng cũng chỉ còn cách nghiến răng cười nhạt, không nói năng gì.

Liễu Oanh Oanh lại cười nói với Lôi Chấn:

- Thiếu bảo chủ, còn ông?

Lôi Chấn dứt khoát đáp:

- Ngươi nhất định không được đả thương Nhị nương. Ngươi nói gì ta đều sẽ làm theo.

Liễu Oanh Oanh nói có mấy câu mà khống chế được ba đại cao thủ thì đắc ý vô cùng, liếc mắt nhìn qua Vân Thù thì thấy hắn lưng đeo trường kiếm đứng đằng xa khoé miệng vương một nụ cười nhạt, bất giác thầm nghĩ: "Người này cười thật đáng ghét, nhưng không biết phải đối phó thế nào đây. Hừ, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, không bận tâm đến hắn vội." Rồi đảo đôi mắt đẹp, cười hi hi nói:

- Lôi thiếu bảo chủ quả nhiên rất biết điều, đợi ta ra khỏi bảo, sẽ trả Nhị nương cho ông, để bà ta lại sinh cho ông hai thằng con mập ú nữa.

Sở Vũ và Lôi Chấn không biết con trai đã chết,trong lời nói của Liễu Oanh Oanh còn có ẩn ý nên nghe vậy đều đỏ mặt lên.

Liễu Oanh Oanh đưa mắt ra hiệu cho Lương Tiêu, hai người cùng sánh vai đi ra khỏi bảo. Vân Thù lạnh lùng đứng bên đường, đợi hai người đi đến gần thì bỗng trợn tròn đôi mắt đẹp, hung dữ bảo:

- Tiểu tặc xem chưởng đây.

Rồi vù một chưởng đánh thẳng tới đầu vai Lương Tiêu. Chưởng này toàn lực phát ra, lăng lệ tuyệt luân, Lương Tiêu không dám ngạnh tiếp nên bước chéo đi ra xa ngoài một trượng. Vân Thù thấy bộ pháp của hắn thì kêu í lên, ngạc nhiên nói:

- Kỳ quái.

Rồi tiến lên một bước, tả chưởng đẩy lên trước, hữu chưởng kéo theo sau. Lương Tiêu nhìn chưởng thế của y thì cũng lộ vẻ kinh hãi, cau mày nói:

- Kỳ quái.

Đột nhiên Vân Thù thân pháp nhanh hẳn lên, khoảng cách như ngắn lại một bước đã đuổi tới, liền có một chưởng vỗ tới mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu tránh được chưởng đó rồi bỗng cùng Vân Thù nhìn nhau, đồng thanh kinh ngạc kêu:

- Ngươi cũng học được à?

Liễu Oanh Oanh thấy hai người thần thái ngôn ngữ đều cổ quái thì trong lòng rất kinh ngạc, lại thấy Vân Thù lạnh mặt nói:

- Tam Tài Quy Nguyên chưởng là do một mình gia sư sáng chế ra, trong thiên hạ không còn truyền cho ai khác. Tiểu tử thối, ngươi học lén ở đâu vậy?

Lương Tiêu lạnh lùng nói:

- Ai học lén? Quá nửa là do ta tự nghĩ ra.

Lời hắn nói vốn là sự thật nhưng Vân Thù thì lại cảm thấy vô cùng hoang đường, tức giận hừ một tiếng rồi cười nhạt:

- Tiểu súc sinh toàn nói những chuyện lời nhảm nhí. Tự sáng chế ra võ công, thứ ngươi mà xứng à?

Rồi soạt soạt mấy chưởng, bổ về phía Lương Tiêu.

Hắn chưởng pháp tinh kỳ, Lương Tiêu không chống đỡ nổi nên liên tục thi triển bộ pháp lùi về sau. Vân Thù rắp tâm dò xét chân tướng hắn nên không ra đòn sát thủ, chỉ đeo bám không rời. Trong khoảnh khắc, hai người một tiến như gió lốc, một lùi như chớp nháy, nhảy múa bay lượn nối đuôi nhau xoay loạn. Mọi người thấy hai người bọn họ bộ pháp như cùng một đường lối thì đều cảm thấy kinh ngạc.

Lại đuổi một vòng, Vân Thù đã nhìn ra hư thực của Lương Tiêu liền đột ngột cười nhạt rồi hét lên:

- Tiểu súc sinh, cho dù ngươi có học lén thì cũng chẳng học được hết!

Hai chân xoay như đèn cù, thân hình vụt bật lên rồi một chưởng đánh xuống. Lương Tiêu tuy bị hạn chế về nội lực không thể thi triển hết chưởng pháp nhưng lại hiểu rất rõ về đạo lý quyền thuật, nhìn thế xông tới của y thì biết là đã dùng ra "Thất thất đại diễn bộ", lập tức co mình lại lướt ra sau, nhưng Vân Thù xuất thủ quá nhanh, chưởng phong như đao soạt một tiếng đã cắt mất một mảnh tay áo của hắn.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu bỗng gặp hiểm chiêu thì kinh hãi tim đập thình thịch, vụt rút ra một thanh chuỷ thủ kê vào cổ Sở Vũ, quát :

- Lôi Đại Lang, ngươi có muốn bà ta sống không?

Lôi Chấn kinh ngạc:

- Tự nhiên là muốn… ây da, ngươi cẩn thận cái tay đấy, đừng có loạn động.

Liễu Oanh Oanh đáp:

- Vậy được, ngươi ra giúp Lương Tiêu!

Lôi Chấn trong lòng tuy ngàn vạn lần không muốn, nhưng tính mạng vợ là quan trọng nên đành phải tiến lên, vung song quyền tấn công Vân Thù.

Vân Thù thấy quyền pháp của hắn cương mãnh thì đành bỏ Lương Tiêu, sử "Lưỡng Nghi Hồn Thiên công", song quyền đánh tròn, cuốn song quyền của Lôi Chấn vào trong. Song quyền của Lôi Chấn song quyền đụng vào nhau đau đến kêu lên oai oái. Vân Thù ít tuổi nhưng khí thế, không đợi Lôi Chấn biến chiêu đã thét:

- Đi!

Hữu chưởng đẩy vù ra, ấn trúng vào vai Lôi Chấn. Chưởng này tuy nặng, nhưng vẫn lưu lại đường thoát, Lôi Chấn nếu biết lùi lại, tất có thể hoá giải được, nhưng hắn khăng khăng thà gãy chứ không chịu khuất phục, đứng im bất động. Ai ngờ nội kình của Vân Thù rất đặc biệt, đánh lâu vẫn không dứt, mọi người chỉ thấy Lôi Chấn cắn răng trợn mắt, hai chân đóng đinh tại chỗ, trên người lại như bị một sức nặng ngàn quân, từ từ cong xuống.

Chợt có bóng người chớp lên, Lôi Hành Không lao ra đỡ Lôi Chấn rồi nhìn Vân Thù cười lạnh:

- Bản lĩnh khá lắm!

Miệng thì nói cứng nhưng trong lòng lại rất buồn bực: "Đằng sau danh tiếng của Thần Ưng môn thật ra chẳng có gì chống đỡ cả. Võ công của Vân Vạn Trình cũng không thắng được lão phu, tiểu tử này nói về tuổi tác thì vì sao có thể lợi hại thế này được?" Còn đang cảm thấy do dự thì chợt nghe Sở Cung cười nhạt nói:

- Võ công của Lôi Công bảo chẳng qua cũng chỉ thế thôi, hừ, cái gì mà Bôn Lôi quyền pháp (người dịch: quyền pháp sấm sét), cứ như ta thấy, đổi tên thành Tao Dương quyền pháp (ngườii dịch: quyền pháp gãi ngứa) thì đúng hơn.

Lôi Hành Không vô cùng tức giận, hai mắt trợn ra, hừ lạnh:

- Bôn Lôi quyền pháp tự nhiên không bằng Phân Hương kiếm thuật rồi, chỉ có điều người học kiếm phần lớn đều gan nhỏ như chuột, lâm trận là chạy, không dám động thủ với người!

Những lời này lão nói chính là nhằm vào Sở Tiên Lưu lúc gặp Cửu Như không đánh mà bỏ chạy.

Sở Tiên Lưu chính là kỳ tài trăm năm khó gặp của Thiên Hương sơn trang, một thanh thiết mộc kiếm đã từng áp phục vô số cường địch đại khấu, về sau gặp một vị đại kiếm khách, hai người luận kiếm một ngày, Sở Tiên Lưu thua mất nửa chiêu, từ đó hiệu là Thiên hạ đệ nhị kiếm, phong kiếm quy ẩn, thanh danh trên giang hồ dần dần lụi tàn, nhưng người trong tộc vẫn kính trọng ông ta như thần minh, không cho phép người khác sỉ nhục.

Sở Cung bị Lôi Hành Không kích bác như vậy liền biến sắc mặt, cười nhạt nói:

- Lôi lão đầu, danh tiếng của Thiên Hương sơn trang là chiến đấu có được chứ không phải thổi phồng mà ra đâu..

Đoạn xoay tay rút kiếm, cao giọng nói:

- Vân công tử, Sở mỗ bất tài, xin thỉnh giáo đôi chút.

Vân Thù thấy mấy người không rõ địch hay bạn này tranh nhau làm khó mình thì trong lòng rất bực tức, nhưng lại không muốn thất lễ, đành vòng tay cười đáp:

- Thiên Hương thần kiếm danh bất hư truyền, Vân mỗ xưa nay trong lòng vẫn rất lấy làm khâm phục. Ngày nọ Sở tiền bối chỉ dựa vào kiếm ý đã khiến kẻ hèn này thua triệt để, đến giờ vẫn không dám quên..

Hắn đoán Sở Cung được mơn trớn sĩ diện thì sẽ tự rút lui. Nào ngờ Sở Cung nghe câu ấy lại hừ lạnh, nói:

- Hôm đó hàng phục ngươi là gia thúc, không phải là ta đây.

Rồi trường kiếm lắc lư, đâm vào Vân Thù, kiếm pháp của ông ta sở trường về tốc độ, nhát kiếm này đột ngột bắn ra, khiến người ta không kịp nghĩ.

Vân Thù trong lòng tức giận vô cùng, thấy kiếm của Sở Cung đến thì đột ngột lấy trường kiếm cả vỏ xuống, tuyệt nhiên không tuốt kiếm mà tiện tay đè lên thân kiếm của Sở Cung. Sở Cung hổ khẩu nóng bừng, trường kiếm cơ hồ rơi xuống đất, liền kinh hãi rút kiếm lùi nhanh về, ai ngờ thanh kiếm nguyên vỏ của Vân Thù bèn như bóng theo hình, cứ đuổi sát theo lên. Nhất thời chỉ thấy hai thanh kiếm dính vào nhau, xoay chuyển hai vòng. Lôi Hành Không thấy vậy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cười ha hả

- Thì ra Phân Hương kiếm thuật (người dịch: kiếm thuật toả lan mùi thơm) cũng chỉ vậy thôi, cứ như ý ta thì nên đổi là Giảo Thỉ kiếm thuật (người dịch: kiếm thuật quấy phân) thì tuyệt đúng không còn gì bằng.

Sở Cung tím mặt, chợt lùi mấy bước rồi hét lớn một tiếng, vận đủ khí lực, rung kiếm tiến lên đâm, nhưng không ngờ lúc này Vân Thù đột nhiên thu kiếm. Kiếm Sở Cung chợt nhẹ bỗng rồi kình lực toàn thân đánh trượt liền truyền cả vào thân kiếm, chỉ nghe leng keng một hồi, thanh kiếm dài bốn thước gãy làm ba đoạn.

87. Nhạc Cực Sinh Bi (2)

- Đa tạ Sở trang chủ nhân nhượng!

Sở Cung nắm thanh kiếm gãy, khuôn mặt không còn hột máu. Sở Vũ cũng không khỏi kinh hãi: "Mới mấy tháng không gặp, kiếm pháp của thiếu niên này lại tấn tới nữa à?" Hốt nhiên thấy cổ đau nhói, một thanh chủy thủ chọc vào thịt, tiếng Liễu Oanh Oanh vang lên:

- Lôi lão đầu, Lôi Chấn, Sở lão đại, các ngươi cùng ngăn chặn tên này cho ta.

Ba người kia nhìn nhau, Vân Thù lập tức hú một tràng, lao tới Lương Tiêu. Lương Tiêu né tránh, đánh trả một chưởng. Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã thi triển bộ pháp, nhanh như chớp chiết liền mấy chiêu. Vân Thù càng đánh càng sôi sục, tiếng hú vang đi mãi không dứt, động tác càng lúc càng nhanh, Lương Tiêu dần dần không nhìn kịp nữa, suýt nữa thì trúng hiểm chiêu. Liễu Oanh Oanh thấy thế, gắt ầm lên:

- Ba lão ngu xuẩn kia, còn không xông lên đi?

Ba người giận điên, nhưng tình thế bắt buộc, đành phải lao lên vây Vân Thù. Vân Thù thấy thế, thình lình tung một chưởng vào bên trái Lương Tiêu. Lương Tiêu né tránh sang phải, không ngờ Vân Thù đã tính trước, vụt sử Đại diễn bộ, lướt ngang đi đến hơn một trượng trên cao, ào đến mé phải Lương Tiêu, sử Tam tài quy nguyên, song chưởng ung dung vỗ tới. Lương Tiêu không ngờ gã lại có thể thi triển được bộ pháp trên cao, nhất thời không kịp tránh, chỉ cảm thấy chưởng phong táp vào mặt, cực chẳng đã phải sử một chiêu Tam tài quy nguyên chưởng, vung song chưởng lên đón.

"Bộp" một tiếng, song chưởng của hai người xô vào nhau, Lương Tiêu chỉ cảm thấy một luồng khí nóng cuồn cuộn ùn ùn đổ sang mình, khiến cho khí huyết toàn thân sôi sục. Lúc này bọn Lôi Hành Không vừa lúc đã chạy tới, Vân Thù giữa song chưởng vụt sinh ra một thứ lực dính rất mạnh, thân hình xoay tít, kéo Lương Tiêu quay lưng vào mọi người, cười hỏi:

- Ai dám lên nào?

Liễu Oanh Oanh thấy gã vẫn nói năng rất ung dung, Lương Tiêu thì mặt đỏ mắt hoe, biết rõ Lương Tiêu rơi vào thế hạ phong, vội quát:

- Mau lui xuống!

Bọn Lôi Hành Không tức thì tránh sang một bên. Vân Thù trông thấy Liễu Oanh Oanh, cười bảo:

- Tốt nhất là cô nương nên thả Sở Nhị nương ra, nếu không ta ấn một cái là thằng súc sinh này mất mạng đấy!

Miệng hắn vẫn nói cười, nhưng song chưởng thì ngấm ngầm dồn khí, nội kình như thủy triều, tràn đi tấn công mọi kinh mạch toàn thân Lương Tiêu. Lương Tiêu muốn chống lại, nhưng luồng khí ấm áp dữ dội vô cùng, luồn lách đi khắp mọi chỗ, chân khí của bản thân chạm phải nó, hệt như băng tan tuyết rữa, muốn há miệng gọi cũng không được nữa.

Liễu Oanh Oanh thấy mặt Lương Tiêu từ đỏ chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen, toàn thân đẫm mồ hôi, mồ hôi chảy ra lại hóa thành khí trắng bay lên, mặt cô ta trắng bệch, bèn cắn môi dưới nói:

- Được, ngươi thả hắn ra trước.

Vân Thù cười:

- Vì sao cô nương không thả ra trước?

Liễu Oanh Oanh tức giận:

- Ngươi thả hay không? Nếu không thả, ai nấy cùng liều cho vàng đá cùng nát cả.

Nói rồi cô ta trở chủy thủ lại miết vào cổ Sở Vũ. Lôi Chấn sợ tái mét mặt, khua tay loạn xạ:

- Đừng, đừng.

Rồi hắn trừng mắt, thét bảo:

- Tên họ Vân kia, bảo ngươi thả người thì ngươi thả ra, làm gì mà lảm nhảm nhiều thế?

Vân Thù không thèm lý đến Lôi Chấn nữa, cười nhạt bảo Oanh Oanh:

- Đã vậy, một khắc cô nương không thả người, thì mọi người hao phí một khắc, một ngày cô không thả, thì mọi người hao phí một ngày, xem ai nhẫn nại hơn ai?

Liễu Oanh Oanh thấy gã không chịu mắc lừa thì tức lồng lộn, nhưng không còn cách gì khả dĩ nữa.

Lương Tiêu lúc này như bị chưng hấp, chỉ cảm thấy mỗi giọt mồ hôi chảy ra thì chân khí trong người lại theo đó bị tiêu tan một phần, mồ hôi hóa thành hơi nước sôi, khí trắng ngùn ngụt quanh mình.

Liễu Oanh Oanh nghiến răng, giơ chủy thủ chà đi chà lại trên mặt Sở Vũ, căm hận bảo:

- Ngươi mà không thả người, ta sẽ rạch mười tám nhát trên mặt bà ta, để bà ta biến thành một con quỷ dạ xoa.

Sở Vũ cảm thấy hàn khí rờn rợn, trong lòng kinh hãi vô cùng, nghe câu ấy càng khiếp vía hơn nữa, bà ta bình sinh giữ dung mạo như tính mạng, nếu gương mặt bị hủy hoại thì có thể nói là sống không bằng chết, nước mắt như mưa. Lôi Chấn nhìn vợ rơi lệ thì nóng lòng sốt ruột, nhưng không dám nói nặng nói nhẹ Liễu Oanh Oanh, chỉ còn nước ngoạc mồm rủa xả Vân Thù để trút giận.

Vân Thù nghe hắn chửi bới thô tục quá, tức giận vô cùng, bèn thét lên rằng:

- Được rồi, cô nương cứ rạch một nhát đi, ta sẽ bẻ một rẻ xương của thằng súc sinh này, để xem hắn có bao nhiêu xương để bẻ đây?

Liễu Oanh Oanh thấy gã không chịu mắc lừa, đúng thực là lo lắng cuống cuồng, nhất thời không có cách gì, mắt bắt đầu đỏ hoe. Lúc này, chợt nghe phía xa có tiếng hô hoán ầm ĩ, đảo mắt nhìn ra, chỉ thấy góc đông nam lửa cháy ngút trời, khói đùn lên cuồn cuộn. Cha con Lôi Hành Không tức thì biến sắc. Liễu Oanh Oanh biết chắc chắn là Chu Đại Thành và hai tên đồng bọn thấy mình vào đã lâu mà không trở ra, trong lòng sốt ruột, không nhẫn nại được nữa bèn phóng hỏa, định nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn. Chỉ vì lửa không chỉ cháy một nơi, lửa được hướng gió nên cháy càng mạnh. Cha con họ Lôi lộ vẻ lo lắng, nhưng việc hiện thời cũng vô cùng khẩn cấp, không thể bỏ đi được, thế là cứ bồn chồn giậm chân tại chỗ.

Vân Thù cũng biết nếu để lâu lửa lan rộng ra là không sao dập tắt được nữa, cười hỏi:

- Hai bên cùng thả người một lúc, được không?

Liễu Oanh Oanh cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu ưng thuận. Vân Thù thả lỏng song chưởng, Lương Tiêu đã tê dại cả người, lảo đảo suýt ngã. Vân Thù nắm lấy cổ tay trái của gã, để giữ cho gã khỏi ngã, mỉm cười nói:

- Xin mời cô nương.

Liễu Oanh Oanh đành phải tiến lên, tay trái giữ Lương Tiêu, tay phải nắm Sở Vũ, Vân Thù thì chìa một tay ra, nắm lấy cổ tay phải của Sở Vũ, rồi hô:

- Thả!

Hai người đồng thời buông tay, lấy con tin về.

Chỉ trong nháy mắt, Vân Thù đẩy Sở Vũ sang phải, cười ngất, khum tay trái thành trảo phóng vù ra. Liễu Oanh Oanh hoảng hốt co lại sau, Vân Thù vừa định đuổi theo thì đằng lưng có tiếng gió nổi lên, liền vội vã lật chưởng lại đỡ. Chưởng chạm quyền, kình phong bạt ra tứ phía, Vân Thù định thần nhìn, người đó là Lôi Hành Không, gã kinh ngạc hỏi:

- Lôi bảo chủ, thế này là cớ gì…

Lôi Hành Không không đáp một lời, mặt mày sa sầm, lại đánh ra hai quyền. Vân Thù tức giận, đành xuất thủ chiết giải. Sở Cung nhân lúc hai người còn giằng co, chưa phân định rạch ròi, liền vung thanh kiếm gãy nhảy bổ vào Oanh Oanh.

Lôi Hành Không đời nào để Sở Cung thực hiện được âm mưu, bèn vung đôi quyền lên đấm vù vù, buộc Sở Cung rút lui. Chợt lại thấy Vân Thù vừa được rảnh tay liền phóng về phía Liễu Oanh Oanh, thì lại vội vàng nhảy bổ theo chặn. Vân Thù không làm sao được, đành trở chưởng chống đỡ.

Sở Cung thầm nhủ hai tên này võ công đều cao hơn mình, cho dù đoạt được hộp sắt thì cũng khó mà thoát thân êm đẹp được, liền tung mình lên, tưởng chừng là bổ nhào tới Liễu Oanh Oanh, nhưng đến nửa đường thì chém ra hai nhát kiếm sột sột, đâm Lôi Hành Không và Vân Thù. Hai người đều bị bất ngờ, vừa đón đỡ vừa giận dữ chửi rủa.

Liễu Oanh Oanh nhân cơ ba người đấu nhau liền dìu Lương Tiêu chạy trốn. Chợt nghe có tiếng quát lanh lảnh, Sở Vũ và Lôi Chấn lao theo sau, nhất tề xuất kích. Liễu Oanh Oanh phải cầm cự với cả hai người nên luống cuống vô cùng, đấu được mấy hiệp thì Sở Vũ nhìn thấy một sơ hở. Bà ta căm thù Oanh Oanh thấu xương, chỉ mong giết được nàng mới hả dạ, nên lập tức đâm trường kiếm ra thật nhanh, vừa đúng lúc này Vân Thù đang thi triển bộ pháp thoát ra khỏi vòng đấu, thấy vậy thì hoảng hồn, tuốt kiếm ra khua trường kiếm của Sở Vũ đi. Lôi Chấn thấy gã dám trở kiếm ngăn vợ mình thì nổi giận, quay sang múa quyền đánh tới, thành thử hai vợ chồng lại hợp chiến Vân Thù. Liễu Oanh Oanh thừa cơ tung mình nhảy ra, chui vào trong ngõ.

Hai người chạy được một quãng, Lương Tiêu thở đều dần, cảm thấy toàn thân tê dại, bèn nói:

- Oanh Oanh! Để ta nghỉ một lát!

Oanh Oanh buông gã ra, Lương Tiêu vận khí vào đan điền, hít một hơi thật sâu, tập trung nội lực, nào ngờ vận khí mãi mà đan điền vẫn rỗng không. Lương Tiêu tưởng tại mình mệt quá mà ra, lại hít hơi vài lần nữa, vận không thấy đan điền có động tĩnh gì. Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu cứ đờ đẫn ngồi ngây ra, tức giận mắng:

- Mau lên, kẻo không kịp chạy đâu!

Lương Tiêu do dự một thoáng rồi nói:

- Ta không điều khiển được nội lực nữa rồi!

Liễu Oanh Oanh cáu kỉnh nói:

- Tiểu sắc quỷ, lúc này là lúc nào mà ngươi còn có hứng lừa gạt người ta?

Lương Tiêu cũng phát cáu:

- Ta không lừa ai cả, ta... ta không còn nội lực nữa rồi!

Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của gã, không có vẻ gì là dối trá, cũng ngẩn người ra, chợt nghe sau lưng có tiếng áo bay phần phật, bèn ngoái cổ lại nhìn, thì thấy Vân Thù đang nhấc chân chạy ào tới như lốc cuốn, nàng vội giục Lương Tiêu:

- Thôi, lát nữa hãy nói!

Đoạn cõng gã lên lưng, quăng Độn Thiên trảo lên móc vào một góc mái hiên, rồi tung mình nhảy lên.

Vân Thù giậm chân nhảy theo, cũng chạy phăm phăm trên các nóc nhà, đeo theo không rời. Lúc này Lôi Hành Không, Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn cũng đã ào ào chạy tới. Liễu Oanh Oanh dẫu sao cũng là đàn

bà con gái, chạy chưa đến một trăm bước là đã thở nặng nhọc, mồ hôi đầm đìa, Lương Tiêu thấy đối thủ đã sấn tới, lo lắng, bèn giục:

- Oanh Oanh, cô chạy đi đi, cứu ta sau cũng được!

Oanh Oanh mắng:

- Bậy bạ...

Nàng thở gấp, chân chậm hẳn đi, mấy người kia đuổi tới mỗi lúc một gần.

Lương Tiêu nghe những lời ấy thì ứa nước mắt, thình lình nảy ra một ý, vội vã bảo:

- Oanh Oanh, nhảy xuống dưới đi!

Liễu Oanh Oanh đã cuống quýt lắm rồi, nghe vậy nhảy ào khỏi mái nhà. Lương Tiêu hạ giọng:

- Rẽ trái, ra hết lối thì rẽ phải.

Liễu Oanh Oanh không hỏi han gì, cứ thế mà chạy. Lôi Công bảo bố trí nhà cửa theo nguyên lý tương sinh của Bát quái, vốn dĩ dùng để hãm chân ngoại địch. Lương Tiêu tuy mất hết nội lực, nhưng kiến thức thì vẫn còn, lập tức tập trung tinh thần quan sát, liên tục lên tiếng chỉ hướng, Liễu Oanh Oanh chạy theo lời gã, lúc rẽ lúc vòng, mấy người trên mái nhà chỉ một thoáng đã bị bỏ lại đằng sau.

Liễu Oanh Oanh chạy được một lúc, Lương Tiêu bỗng bảo:

- Rẽ trái!

Liễu Oanh Oanh ngoặt sang bên trái, vừa vòng qua góc tường thì đứng sững lại, ngẩn người ra vì kinh ngạc. Chỉ thấy trước mắt lửa cháy ngút trời, hơi nóng phì vào mặt nàng. Lương Tiêu tuy giỏi trận pháp, nhưng đâu ngờ đến trận hỏa hoạn này. Họ đưa mắt nhìn trong vòng hai mươi trượng xung quanh đều là tường bao, con đường phía trước đã bị lửa bít lối, không còn cách gì thoát được. Chợt có hai tiếng hú dài, Lương Tiêu ngoái lại nhìn, thì thấy Vân Thù và Lôi Hành Không từ mái nhà bay xuống, song song chạy tới.

Liễu Oanh Oanh vừa chạy dồn dập một hồi, bây giờ thở dốc, hai má đỏ bừng. Nàng ngước mắt nhìn quanh, trông thấy giữa nhà cửa và tường bao có một cột cờ rất lớn, cao tới mấy trượng, chót vót trên cao là một lá cờ hình vuông. Liễu Oanh Oanh sực nghĩ ra một cách, bèn thét Lương Tiêu:

- Ôm chặt vào!

Lương Tiêu làm theo lời, cảm thấy thân thể Oanh Oanh mềm ấm như bông, mặc dù đang lúc nguy hiểm cũng không nén nổi đôi chút mơ màng, lại thấy Liễu Oanh Oanh vung tay, quăng Độn Thiên trảo lên mái ngói. Nàng mượn lực bay lên, lại quăng tay, Độn Thiên trảo đã mắc lên lá cờ. Liễu Oanh Oanh mừng rỡ, tóm lấy dây xích nhảy ào xuống.

Khinh công của Vân Thù cao hơn Lôi Hành Không nên chạy tới nơi trước, vung tay túm lấy lưng Lương Tiêu, nhưng chỉ xé được nửa tấm áo của Lương Tiêu. Thấy Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu như gió cuốn xông ra khỏi biển lửa, rơi xuống bờ tường đối diện.

Liễu Oanh Oanh đáp xuống bờ tường, ngoái đầu nhìn lại, trông thấy Vân Thù và Lôi Hành không đang đứng cách mình một biển lửa, ngửa mặt đứng trên mái ngói, trợn mắt xuôi tay, vẻ mặt ảo não. Liễu Oanh Oanh đắc ý phá lên cười, lửa hắt lên đôi má của nàng, trông đỏ hồng diễm lệ lạ thường.

Chợt thấy Lôi Hành Không và Vân Thù trao đổi với nhau mấy câu rồi chuyển mình chạy đi. Liễu Oanh Oanh đoán hai người nhất định sẽ vòng qua đường khác đuổi tới, liền huýt vang một tiếng, từ trong rừng Yên Chi lập tức lao ra. Liễu Oanh Oanh cõng Lương Tiêu lên nhảy khỏi bờ tường, cố ý muốn trêu tức hai người, liền lấy Thuần Dương thiết hạp ra khỏi túi, cười gọi:

- Lôi bảo chủ, đa tạ đã kính biếu bảo hạp, chia tay ở đây thôi, không phải tiễn nữa.

Lôi Hành Không tức giận tím tái cả mặt mày, Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn cũng chạy tới, bốn người cãi cọ mãi không dứt. Vân Thù thì ngơ ngẩn nhìn hai người cưỡi ngựa chạy đi, trái tim trống trơn, chẳng rõ là cảm giác gì. Đang lúc thất vọng, chợt thấy phía quan đạo có bụi đất bốc lên mù mịt, chừng mấy chục nhân mã phi tới, Vân Thù nhận ra là người của Thần Ưng Môn thì rất mừng rỡ, bèn gọi to lên rằng:

- Đại sư huynh, các huynh đến đúng lúc quá, chặn hai người kia lại!

Lúc ấy, một kỵ mã tách ra, vượt lên cả toán, đó là một lão già gầy gò nhỏ thó, trợn mắt nghiến răng, hầm hầm nét mặt, Liễu Oanh Oanh nhận ra là Cửu Đầu Ngoan Bạch Tam Nguyên. Lương Tiêu thì nhận ra người đi đầu dáng điệu hiên ngang, chính là Cận Phi, môn chủ Thần Ưng môn.

88. Nhạc Cực Sinh Bi (3)

- Bạch huynh đừng vội.

Vân Thù lúc này đang nhảy xuống tường thành, bèn gọi to:

- Địch có thần câu, hãy lập trận để sẵn sàng đối phó.

Cận Phi gật đầu, các kỵ mã sau lưng tản ra thành nửa vòng tròn, cùng khép vòng vây vào. Vân Thù gọi to:

- Đại sư huynh hãy giữ Chấn vị! Phương lão giữ Khảm vị, Lưu sư huynh giữ Tốn vị, Lang sư đệ giữ Đồng nhân vị...

Mọi người theo chỉ dẫn chiếm lấy các phương vị, tiến dần về phía Yên Chi mã. Liễu Oanh Oanh định thúc ngựa xông bừa ra, chợt nghe Lương Tiêu bảo:

- Oanh Oanh, đừng vội.

Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

- Ngươi cứ ngồi đấy mà nói thôi à, bây giờ nên làm sao đây?

Lương Tiêu nói:

- Cô đưa dây cương đây.

Liễu Oanh Oanh được Lương Tiêu chỉ đường đã rất tín nhiệm vì cắt đuôi được truy binh vừa rồi, liền đưa dây cương cho hắn. Lương Tiêu giật dây cương, nói to:

- Bát Môn Thiên Quan Trận chỉ là tiểu xảo, có đáng kể gì?

Vân Thù nghe hắn gọi đúng tên trận pháp khán gia của mình thì rất kinh ngạc, đúng lúc ấy, chỉ thấy Lương Tiêu dây cương giật về đằng sau, Yên Chi vụt lui lại sau năm trượng. Lương Tiêu hô lên, dây cương giật chéo, Yên Chi phi thật nhanh sang trái. Được ba trượng thì Lương Tiêu lại kéo cương thúc ngựa chạy sang phải bốn trượng. Tiến thoái chừng bốn năm lần như thế, Yên Chi vụt hí lên, xông vào Bát môn thiên quan trận, tiến mà như lùi, đi mà như chạy.

Trận pháp này biến hóa rất nhanh, nhìn đến hoa mắt, xoay vòng vòng từng lớp, không nhận ra hướng đông hay tây. Vân Thù càng nhìn càng kinh ngạc, chợt hiểu ra, thất thanh kêu:

-Trời ơi! Quy nguyên bộ!

Thì ra Lương Tiêu gặp nguy hiểm, tự nhiên lại nghĩ ra một điều chưa ai nghĩ tới bao giờ, đó là cưỡi con ngựa quý thông linh nhất đời, đi theo bộ pháp cao thâm khó lường Cửu cửu quy nguyên bộ. Thế là Yên Chi mã cất vó chạy như gió, phi tới phi lui, chỉ mấy lần khứ hồi là đã cắt xé tan tành trận pháp Bát môn thiên quan trận. Đột ngột, Yên Chi mã hí lên vang dội, mở đường máu chạy ào ra như một cơn gió, dù làVân Thù gào đến vỡ cả cổ họng nhưng cũng không ngăn cản được.

Cận Phi thấy vậy thì hét:

- Giữ vững trận thế, lấy cung tiễn đối phó!

Mọi người rào rào rút cung tên ám khí ra, Lương Tiêu cười nhạt:

- Cứ thoải mái đi! – rồi giật dây cương. Yên Chi thoăn thoắt xông pha, lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lui, tuy không đi thẳng đường chính, nhưng những mũi tên và ám khí không trúng một phát nào. Chỉ một lát sau, cả đám đã bị bỏ lại đằng sau càng lúc càng xa, chỉ biết hò la mắng chửi, ngoài ra không còn cách nào.

Liễu Oanh Oanh lần này đột phá vòng vây, cảm thấy lơ mơ như trong cơn mộng. Mãi cho đến khi Yên Chi chạy được mười mấy dặm, nàng mới lấy lại được sự tỉnh táo, trở tay đấm Lương Tiêu một cái, vui vẻ nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi thật là giỏi!

Cú đấm rất nhẹ, vậy mà Lương Tiêu trúng quyền thì ngã bật về đằng sau, rơi thình xuống đất. Liễu Oanh Oanh hoang mang, nhảy xuống vực gã dậy, thấy đầu Lương Tiêu sứt một miếng to, máu chảy dầm dề, mặt đỏ bừng, người mềm lả, không sao đứng dậy được. Liễu Oanh Oanh hối hận, nói nhỏ:

- Ta xin lỗi!

Lương Tiêu cười khổ:

- Không phải tại cô đâu, lúc nãy ta phải cố sức quá nên mới thế.

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Rốt cục là ngươi khó chịu ở chỗ nào?

Lương Tiêu ủ ê:

- Không phải là khó chịu chỗ nào, mà là toàn thân cứ nóng ran, không vận kình được.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Không đau không ngứa thì chắc là không có gì đáng ngại lắm, ngủ một giấc là ổn thôi.

Lương Tiêu tự nhủ, e rằng chẳng đơn giản như thế đâu, nhưng không muốn để Oanh Oanh lo lắng, bèn gật đầu. Liễu Oanh Oanh băng bó vết thương cho Lương Tiêu xong, thì đỡ gã lên ngựa. Lại nhìn con đường vừa đi qua, vụt có một ý tưởng, giục ngựa đi giật lui lại một đoạn, để lại một chuỗi dấu chân ngựa to tướng, nhác trông thì tưởng đổi hướng đi xuôi lại.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Ngươi xem, bọn ngu ngốc ấy mà đuổi đến đây, thấy dấu chân ngựa nhất định sẽ lú lẫn, đuổi theo hướng ngược lại.

Lương Tiêu không nói năng gì, cúi xuống nhìn, rồi nhắm mắt muốn ngủ. Liễu Oanh Oanh sợ gã ngủ lâu không tỉnh, nên cấu gã thật mạnh. Lương Tiêu bị đau, mở mắt nói:

- Oanh Oanh, ta buồn ngủ lắm!

Liễu Oanh Oanh không cầm được nước mắt, chỉ sợ Lương Tiêu trông thấy lại lo, nàng bèn nói át đi:

- Đang cưỡi ngựa tại sao lại ngủ? Muốn ngủ thì để đến chỗ nghỉ hãy ngủ.

Lương Tiêu gật gật đầu, cố gắng dướn mắt lên. Liễu Oanh Oanh cưỡi ngựa đi được một lúc, vừa đi đúng chiều vừa đi giật lùi, cố ý bày đánh lạc hướng. Đi như thế một lúc lâu, đưa mắt nhìn ra xa, thấy đằng trước trên sườn núi có một ngôi nhà, bèn thúc ngựa lại gần. Liễu Oanh Oanh dìu Lương Tiêu vào trong, thấy khắp nơi phủ một lớp bụi dày.

Liễu Oanh Oanh đưa Lương Tiêu đến giường. Mặt Lương Tiêu vẫn đỏ ửng, kêu lên

- Khát quá! Nước, có nước không?

Liễu Oanh Oanh tháo túi rượu xuống, Lương Tiêu tu một hơi cạn sạch, vẫn than không đủ. Liễu Oanh Oanh ra cửa ngó nghiêng tứ phía, chỉ thấy sau nhà có một cái giếng, thì mừng rỡ chạy lại, nhưng thấy đáy giếng toàn là bùn. Liễu Oanh Oanh nhớ lại trên đường đến đây có một dòng suối nhỏ, bèn đứng dậy đi vào nhà, thấy Lương Tiêu đã ngủ thiếp đi. Liễu Oanh Oanh đưa tay vào mũi hắn, thấy vẫn thở đều, lại vuốt ve mặt gã, thấy nóng bừng, tức thì rớm nước mắt, nghĩ ngợi: "Để hắn ngủ, suối cũng gần đây thôi, ta đi lấy nước rồi về. "

Nàng nhẹ nhàng đi ra cửa, ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy trời trải ra xanh biếc, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn, nàng tự nhủ: "Ngoài chết ra không có việc gì là lớn nữa. Nếu quả thực hắn trở thành phế nhân, đời

này ta sẽ chăm sóc cho hắn. ” Nàng nghĩ tới đây, cảm thấy trên đời không có việc gì khó giải quyết nữa, bèn quay mình nhảy lên lưng ngựa, lao vút đi xa như một làn khói.

Nguyên lai Lương Tiêu bị Vân Thù đẩy nội công vào người, toát mồ hôi, dần dần cảm thấy cổ họng nóng như có lửa cháy, tuy hôn mê nhưng vẫn nhớ ra là cần nước, mơ hồ một hồi, cố gắng lắm mới mở được mắt, thì thấy trong phòng vắng ngắt, bất giác kinh ngạc, gọi Oanh Oanh mấy tiếng mà không ai đáp lời. Lương Tiêu hoảng hốt, cố ngồi dậy, cảm thấy miệng khô đắng, đoán thầm: “Nhất định là cô ấy đi tìm nước rồi. ” Trong lúc chờ đợi hắn nhắm mắt lại vận công, chẳng bao lâu, cảm thấy đôi chút nội lực đã dần dần chảy về đan điền, lập tức thổ nạp một hồi, nhưng luồng chân khí yếu ớt đó hồi lâu sau cũng không động đậy gì nữa cả.

Lương Tiêu đang cảm thấy đau lòng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động thì mừng rỡ, lê bước đẩy cửa ra đón, loáng thoáng nhìn thấy Liễu Oanh Oanh đứng xoay lưng về phía mình, tai áp vào giấy dán cửa, tựa hồ đang lắng nghe điều gì, Lương Tiêu liền tiến đến vỗ vai cô ta, hét lên:

- Nghe trộm cái gì?

Liễu Oanh Oanh cả kinh quay đầu lại. Lương Tiêu trông rõ mặt cô ta thì cũng kinh ngạc, người con gái này không phải là Liễu Oanh Oanh, mà là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ, mình mặc bộ áo màu xanh lá giống của Oanh Oanh, nhưng khuôn mặt hoàn toàn khác, mặt tròn xoe, cũng thanh tú, nhìn Lương Tiêu trừng trừng, vẻ mặt kinh hãi.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cô là ai?

Rồi sực hiểu ra nguy hiểm, vội vàng sử chiêu Giả Nghị Phấn Bỉ trong Thánh Văn Cảnh, điểm vào huyệt kỳ môn của thiếu nữ, nhưng sức yếu, xuất thủ quá chậm, ấn nhầm vào bộ ngực của cô ta. Thiếu nữ mặt tròn kêu lên “ối chà” rồi giật lui mấy bước liền, mặt bừng đỏ, quất chưởng phải vào ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu sử chiêu Diện ích Tam Mao, định giải khai chưởng thế của thiếu nữ, chiêu này vốn dĩ rất cao minh, nhưng gã quên mất rằng mình đã mất hết nội lực, nên không những không giải khai được bàn tay trắng trẻo của thiếu nữ, ngược lại còn bị thân hình thon thả của cô ta lao vào, tống một chưởng lên ngực. Thiếu nữ vừa ra tay đã đánh trúng thì kinh ngạc hơn cả vui mừng, ngẩn ra một chút thì chân tay rối loạn cả lên, ấn vào huyệt Đản trung của Lương Tiêu, Lương Tiêu thậm chí không kịp kêu một tiếng, người rũ oặt xuống.

Thiếu nữ mặt tròn lại ngẩn ra, lẩm bẩm:

- Kì quái!

Rồi vội vàng cõng Lương Tiêu lên đi vào rừng, trong rừng có một con ngựa màu đen. Lương Tiêu vừa tức vừa hoảng hốt, liền ngất lịm đi.

Một lát sau, hắn mới lơ mơ tỉnh lại, cảm thấy nôn nao, bèn mở mắt nhìn, thấy mình đang bị vắt ngang trên lưng ngựa, không nhịn được nôn thốc nôn tháo. Thiếu nữ mặt tròn nghe tiếng nôn ọe thì cúi xuống nhìn, kinh hãi kêu lên:

- Ối chà, xin lỗi!

Rồi dừng ngựa lại, đỡ Lương Tiêu ngồi lên cho ngay ngắn, định ôm lấy hắn cho hắn khỏi ngã nhưng ngượng quá, đành thôi, an ủi rằng:

- Không sao đâu, một lúc nữa sẽ đến Thố Nhĩ cương thôi.

Lương Tiêu tức uất người, mắng rằng:

- Thố cái mẹ ngươi ấy!

Thiếu nữ mặt tròn ngẩn người kinh ngạc:

- Ngươi quen mẹ ta hả? Ta chưa gặp bà ấy bao giờ cả.

Lương Tiêu ngớ ra, nghĩ bụng: «Nha đầu này giả ngốc với ta, hay là không có mẹ thật?» Gã lại mắng:

- Ngươi không có mẹ, lẽ nào là do cha sinh ra ư?

Thiếu nữ lại ngẩn người nói:

- Ta cũng không có cha. Các vị thư thư nói, ta nứt ra từ một khe đá, vì vậy đầu óc là một tảng đá, vừa ngu vừa đần.

Lương Tiêu bơ vơ từ nhỏ, nghe nói thiếu nữ này không cha không mẹ thì rất đồng cảm, bèn bảo:

- Tiểu nha đầu, ngươi thả ta ra, chúng ta hóa giải chuyện lúc trước.

Thiếu nữ mặt tròn lắc đầu:

- Không được đâu, A Lăng tỷ sai ta đi truy tìm ngươi và Liễu cô nương, nói có cơ hội là bắt các ngươi. Ôi, ta cũng không muốn bắt ngươi đâu, nhưng việc do chủ nhân giao nên không thể trốn tránh.

Lương Tiêu tức giận:

- Nha đầu kia, ngươi có giỏi thì thả ta ra, chúng ta đấu một trận đường hoàng.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được, ta xưa nay không dám đánh nhau với ai bao giờ cả. Chủ nhân lại thường dạy: vật gì mình lấy được thì nhất thiết phải giữ cho chặt, nếu không sơ suất một chút thì sẽ biến mất.

Lương Tiêu không lừa được cô gái, tức giận mắng:

- Đánh rắm!

Thiếu nữ đỏ mặt hỏi:

- Ngươi… ngươi muốn đánh rắm à? Ngươi cứ tùy tiện đánh, ta… ta bịt mũi lại là được.

Lương Tiêu tức quá:

- Ta nói chủ nhân ngươi thối như đánh rắm ấy!

Thiếu nữ tái mặt:

- Ngươi mắng chửi ta thì không sao, đừng mắng chủ ta, không ổn đâu.

Lương Tiêu hỏi:

- Có cái gì ghê gớm hả? Ta cứ mắng đấy!

Thiếu nữ sầm mặt lại, nhíu mày chống má một lúc lâu, chợt thò tay điểm lên huyệt Thiên đột của Lương Tiêu. Lương Tiêu đang chửi bới thì bị im. Thiếu nữ nói:

- Ta đã nghĩ rồi, ngươi không nói năng gì thì hơn, tránh để chủ nhân nghe thấy thì sẽ gây hại cho ngươi.

Thiếu nữ thúc ngựa chạy một quãng thì tới một gò núi, trên sườn núi có hai hòn đá khổng lồ, dài mỏng, trông như đôi tai thỏ. Thiếu nữ mặt tròn nhìn lên, thấy trên gò không có một ai thì càu nhàu:

- A Lăng thư thư bảo ta đợi ở đây, tại sao chính tỷ ấy lại không đến?

Cô ta xuống ngựa, ôm Lương Tiêu đi lên gò, ngồi dưới chân khối đá tai thỏ bên trái, lấy ra một bầu nướchỏi Lương Tiêu:

- Ngươi muốn uống không? Muốn thì chớp mắt đi.

Lương Tiêu từ sớm đã khát khô cả cổ, bèn chớp chớp mắt. Thiếu nữ nâng cằm gã lên cho uống nửa bì, rồi tự mình cũng uống, ai ngờ mới uống một hớp chợt nhớ ra Lương Tiêu vừa uống xong, thì ngượng nghịu liếc trộm gã, gương mặt tròn xoe đỏ bừng.

Thiếu nữ uống nước xong, chẳng có việc gì làm, lại không thể trò chuyện với Lương Tiêu, đành cúi đầu nghịch tà áo. Lương Tiêu cũng nhân lúc đó chợp mắt xung khai huyệt đạo, nhưng nội tức ở đan điền rất mơ hồ. Lương Tiêu thử liền mấy lần, đều tốn công vô ích, rất là buồn bực

Một lát sau, chợt nghe dưới gò có tiếng cười khanh khách. Lương Tiêu mở mắt, trông thấy một cô gái đẹp đi lên, cô ta mặc áo xanh lá, thon thả yểu điệu, tuy không đẹp bằng Liễu Oanh Oanh, nhưng có phần hấp dẫn hơn. Lương Tiêu không nhịn được, phải ngắm nàng, chợt nghe thiếu nữ mặt tròn reo lên:

- A Lăng tỷ đến rồi!

A Lăng lên tới gò, nhìn Lương Tiêu ngạc nhiên rồi cười chào:

- A Tuyết đến sớm thế!

Thiếu nữ mặt tròn gật đầu:

- Em nghe lời tỷ, gắng sức đi bắt Liễu Oanh Oanh. Đuổi mãi, đuổi mãi... tuy rằng không bắt được ả, nhưng lại bắt được tên đồng bọn này.

A Lăng nhìn sang Lương Tiêu, tỏ vẻ:

- Em lập được công lớn rồi, chủ nhân mà biết thì nhất định sẽ trọng thưởng.

A Tuyết xấu hổ nói:

- Thưởng hay không không quan trọng. Chỉ cần chủ nhân không bực, không mắng là A Tuyết em phải tạ ơn Trời Phật rồi!

A Lăng ngồi xuống một tảng đá, cười nói:

- Em lập được công lao, chủ nhân thương em còn không hết, có lẽ nào bực bội? Ôi, êm lần đầu xuất trận đã lập được thành tích xuất sắc thế này, công lao của ta và A Băng đều bị lu mờ rồi!

A Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Thế ạ? Em đã lập được công lớn lắm ư?

A Lăng mắt lóe lên ghen tị, nhưng vẫn nói bình tĩnh:

- Đúng đấy! Ta nghe chủ nhân nói, tiểu tử này là tình nhân của Liễu Oanh Oanh. Con nha đầu ấy yêu hắn lắm. Bắt được hắn thì chủ nhân ra điều kiện gì, ả ta cũng phải chấp thuận, tuyệt đối không dám phản kháng. Nhưng Liễu Oanh Oanh gian ngoan xảo quyệt lắm, đến chủ nhân còn phải e ngại ả vài phần, thật không ngờ một kẻ ngốc như e lại may mắn thế!

A Tuyết cúi đầu:

- Đều nhờ tỷ cả! Nếu tỷ không bắt em đuổi theo thì em cũng không tài nào tóm được hắn ta đâu.

A Lăng gượng cười:

- Em hiểu thế là tốt, nhưng đừng kể với chủ nhân điều ấy nhé.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Tại sao ạ? Chủ nhân biết thì sẽ trọng thưởng cho cả tỷ nữa.

A Lăng mặt xám đi:

- Ngốc nha đầu, bảo ngươi đừng kể thì đừng kể, hỏi nhiều ta cắt lưỡi bây giờ!

A Tuyết không ngờ cô ta đột nhiên nổi giận như vậy, sợ run người, cúi đầu nín lặng.

A Lăng mắng xong thì mặt mày đỏ bừng, ngực hổn hển, nhưng cô ta lại cười ngay:

- Xin lỗi A Tuyết, chị đang buồn bực nên mới nổi nóng như vậy, em đừng để bụng nhé!

A Tuyết gật đầu:

- Em tính ngu ngốc, chị có mắng cũng phải!

A Lăng cười khanh khách:

- Đúng là A Tuyết rất ngoan mà. Em có hiểu vì sao chị giận không?

A Tuyết lắc đầu.

A Lăng cười khổ:

- Là vì em lập được đại công, ta thì chẳng làm được gì hết. Ta buồn lắm.

A Tuyết không hiểu ngầm ý của A Lăng, vội nói:

- tỷ đừng buồn, nếu sau này còn cơ hội lập công, em nhất định sẽ nhường cho tỷ, để tỷ lập được công to.

A Lăng thấy cô ta không hiểu ý thì tức lắm, nhưng lại cười ngay:

- Chị em chúng ta đã lâu rồi không luyện chưởng pháp. Nhân hôm nay rảnh tập luyện một chút vậy.

Nói xong cô ta đứng dậy. A Tuyết không dám làm trái cũng đứng lên:

- Xin thư thư chỉ giáo!

A Lăng tủm tỉm gật đầu, đứng theo thế, A Tuyết cũng đứng theo tư thế tương tự, đứng đối diện với cô ta. Lương Tiêu nhìn tư thế mà kinh ngạc quá đỗi, đó chính là chiêu thức Phiêu tuyết thần chưởng. Khi luyện công, Oanh Oanh đã từng biểu diễn lộ chưởng pháp này cho hắn xem, do vậy hắn nhận ra ngay.

A Lăng bật cười khanh khách:

- Tỷ bắt đầu trước nhé!

Nói rồi bay lên, vỗ song chưởng ra. Lương Tiêu nhận ra là ThiênTtuyết Cái Đỉnh của Phiêu tuyết thần chưởng, trong lòng càng thêm kinh ngạc, bèn tập trung tinh thần chăm chú theo dõi. A Tuyết thì sử chiêu Băng Đông Tam Xích, chưởng hai bên chạm nhau, gió lạnh nổi lên. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Đánh cũng được lắm, nhưng vẫn kém Oanh Oanh. "

A Lăng cười hì hì:

- Chưởng pháp của Tuyết muội khá lên nhiều rồi đó! Thảo nào lập được đại công, khiến người ta ngưỡng mộ.

Cô ta vừa nói vừa sử chiêu Tuyết hoa lục xuất, vỗ liền sáu chưởng theo đúng vị trí sáu cánh của hoa tuyết. A Tuyết vội vàng dùng chiêu Thu sương tứ tán, gắng gượng chiết giải.

Phiêu tuyết thần chưởng vốn là lộ chưởng pháp do sư tổ khai sáng phái Đại Tuyết Sơn nhìn cảnh gió tuyết mà sáng tạo ra, vì vậy nó nhẹ nhàng bay bổng như gió tuyết, A Lăng, A Tuyết còn trẻ, lại xinh đẹp, nên trận tỷ thí diễn ra rất đẹp mắt. Lúc đầu A Tuyết còn luống cuống chân tay, nhưng càng đánh càng tập trung, không còn nghĩ đến một điều gì khác, chiêu thức rất ổn định. A Lăng tuy ra chiêu rất nhanh, nhưng nội lực thì hơi đuối, đấu càng lâu thì càng đuối sức. Lại thêm vài chiêu nữa, A Tuyết thình lình ra chiêu Thụy tuyết triệu phong quật trúng chưởng vào vai A Lăng. A Lăng cảm thấy vai tê dại, lập tức lướt lại sau mấy bước, quát:

- Ngốc nha đầu kia, ngươi dám đánh ta ư?

A Tuyết thấy A Lăng nhìn mình với vẻ tàn độc rồi chồm tới, mặt lạnh lùng thì rất khiếp đảm, chiêu thức bỗng chậm đi, tức thì bị A Lăng trúng một chiêu Lục nguyệt phi tuyết vào vai. A Tuyết lùi ra sau ba bước, vai đau trào nước mắt. A Lăng thấy ra chiêu trúng đòn mà chưa đánh ngã được A Tuyết thì hơi ngạc nhiên, bèn chạy vòng ra sau, đánh một chưởng nữa vào lưng cô ta. A Tuyết ngã dúi về phía trước, kêu lên

- Tỷ tỷ, A Tuyết đau lắm rồi!

A Lăng ra chiêu này nữa vẫn chưa đánh ngã được A Tuyết thì càng kinh ngạc. Thì ra A Lăng rất thông minh nhưng tính tình lười nhác, gặp phải bài luyện khó thì thường trốn tránh. A Tuyết tuy chậm chạp nhưng chăm chỉ nên nội lực rất vững. A Lăng ngày thường vẫn tưởng mình giỏi hơn A Tuyết, hôm nay lại thất thế thì vừa tức vừa xấu hổ. Cô ta vốn định xuất chưởng đánh chết A Tuyết, cướp lấy công lao, nào ngờ nội công của nha đầu này mạnh đến thế, không đánh ngã được, cô ta suy nghĩ thật nhanh rồi cười khanh khách:

- A Tuyết, còn muốn tỉ thí nữa không?

89. Tâm Như Tử Hôi

- Nha đầu vô dụng, rõ ràng đánh thắng được ả, sao lại cúi đầu chịu thua. Đổi lại là ta thì đã đánh lại mấy chưởng cho ả nát nhừ ra rồi.

Lại thấy A Lăng ra vẻ tươi cười nói:

- Tốt thôi, tốt thôi. Nhưng tỉ tỉ ta trong lòng không vui, nếu không tìm người nào đánh tiếp vài chưởng, không thể tan hết bực bội. Ài, muội không muốn so chưởng pháp, vậy cho tỉ chút lợi ích để trong lòng ta vui vẻ.

A Tuyết gạt nước mắt nói :

- "Tỉ tỉ muốn lợi ích gì, miễn là việc muội có thể làm, muội sẽ hoàn toàn đáp ứng tỉ.

A Lăng vui sướng hân hoan, chỉ vào Lương Tiêu cười nói:

-Những thứ khác ta không thiếu, ngươi đem hắn chia cho ta một nửa là được rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của A Tuyết chuyển thành trắng nhợt, vội xua tay nói:

- Không được không được. Hắn là một người sống, nếu phân thành hai nửa, chẳng phải sẽ chết sao.

A Lăng cười nhạo nói:

- Nha đầu ngốc, ta muốn lấy người chết để làm gì chứ? Ài, nói rõ ràng một chút, Ta muốn ngươi đem công lao bắt được hắn, chia cho ta một nửa, bây giờ phải nói với chủ nhân rằng: là chúng ta hai người cùng bắt hắn.

Chỉ vì A Tuyết không giỏi mồm mép, nàng ta không thể giấu giếm được, cuối cùng sẽ lại nói ra. A Tuyết hiểu rõ ràng vấn đề này, ngạc nhiên nói:

- Cái này.. cái này không phải là lừa dối chủ nhân?

A Lăng khuôn mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vấn đề này trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, ngươi không nói với chủ nhân, bà ta làm sao biết được?

A Tuyết thấy cô ta trong mắt lấp lánh hàn quang áp bức, trong lòng hoảng loạn, buộc phải nói:

- Muội nghe theo tỉ tỉ là xong.

A Lăng vô cùng mừng rỡ, đi đến nắm lấy tay nàng ta, thân mật nói:

- A Tuyết, ngươi đúng thật là hảo muội tử của ta!

Chuyển mắt sang ngó Lương Tiêu, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói,

- Ta đã quên mất, ngươi đã nghe hết, phải cắt lưỡi của ngươi, để ngươi từ nay trở về sau không thể nói được nữa.

Cổ tay nhấc lên, rút ra một thanh chủy thủ, vội hướng về phía Lương Tiêu. A Tuyết vô cùng sửng sốt, kéo cô ta lại nói:

-Tỉ tỉ, đừng….

A Lăng nhìn lướt qua nàng ta, cười hi hi nói:

- Sao nào, có thể nào ngươi thấy hắn ta thiên sinh anh tuấn?

A Tuyết mặt đỏ bừng, trong lúc lo lắng thì ý tưởng chợt thoáng qua trong đầu, buột miệng:

-Hắn .. hắn là kẻ câm, không thể nói gì!

A Lăng một phen ngạc nhiên, sau đó nghĩ lại mình đến đây cũng được một khoảng thời gian khá dài, cũng không nghe thấy Lương Tiêu nói một câu nào, sợ là đương nhiên là bị câm.

A Tuyết thấy A Lăng sắc mặt có vẻ nghi hoặc không chắc chắn, bất giác trái tim nhảy nhót điên cuồng, gần như muốn phá vỡ lồng ngực. Tự bản thân sốt ruột, đột nhiên nghe A Lăng cười nhẹ một tiếng, nói ra:

- Tại sao Liễu Oanh Oanh đó lại có mắt như mù, không ngờ lại đi yêu thích một kẻ câm.

Trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, cất trủy thủ vào. A Tuyết thở phào một hơi, nhìn sang Lương Tiêu, nhưng khi nàng ta bốn mắt nhìn nhau, trên mặt lại nóng bừng, giống như được che bởi một tấm vải đỏ thẫm.

A Lăng đạt được sở nguyện, tâm tình rất vui, cười díp mắt ngồi xuống, đôi mắt đẹp rực rỡ những đốm sáng, nhìn khắp trên người của Lương Tiêu đánh giá một lượt, đột nhiên cau mày nhăn nhó, lạnh lùng khịt mũi nói:

- A Băng con đĩ lẳng lơ đó đi nơi đâu trộm cắp đàn ông, tại sao đến giờ vẫn chưa trở lại?

A Tuyết hoảng sợ, vội nói:

- Lăng tỉ tỉ, sao tỉ lại lăng mạ Băng tỉ tỉ?

A Lăng trừng mắt nhìn nàng, gắt lên nói:

- Ngươi thì biết cái gì? Tử nha đầu ngốc nghếch!

A Tuyết bị cô ta vừa quát vừa mắng, nhất thời không biết nói năng gì, chỉ cúi đầu mân mê góc áo. A Lăng đợi thêm một lúc, bực bội tăng lên, đứng dậy đi đi lại lại từng bước một, lớn tiếng thóa mạ A Băng, ngôn ngữ ác độc, cứ như là với cô ta có oán cừu sâu đậm. Qua một lúc không lâu sau đó, đột nhiên từ xa trên bầu trời có một chấm đen nhỏ, đang bay tới gần đây, hóa ra là một con chim bồ câu đưa thư. A Lăng thần sắc biến chuyển, cao giọng huýt sáo, con chim bồ câu đưa thư đó vỗ đôi cánh ướt đẫm hạ xuống lòng bàn tay của cô ta, A Lăng cởi ống tre buộc ở trên chân của chim bồ câu, lấy ra một mẩu giấy nhỏ, đảo mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói:

- Là thư của con đĩ lẳng lơ đấy.

Quay mặt đối diện A Tuyết nói:

- A Băng nói tình hình có chút thay đổi, chúng ta sẽ đến Ngũ Long Lĩnh. Hừm, chỉ biết sai người ta luôn miệng, bản thân con đĩ lẳng lơ đấy có gì ghê gớm chứ?

Lại lầu bầu một lúc, hướng đến chỗ buộc ngựa ở phía trước.

A Tuyết kéo Lương Tiêu lên, giúp hắn lên ngựa. Ba người cưỡi ngựa chạy một đoạn, đột nhiên lại gặp một toán người đi ngược lại, đi đầu là một hoa phục công tử, cưỡi một con lừa nhỏ, ánh mắt hiện lên vẻ khinh bạc, nhìn thấy A Lăng, A Tuyết, ánh mắt sáng lên một chút.

A Lăng đôi mắt xinh đẹp xoay chuyển, khúc khích cười duyên dáng, đột nhiên cao giọng hát lên:

“Xuân nhật du, hanh hoa xuy mãn.

Mạch thượng thùy gia thiểu niên túc phong lưu?

Thiếp nghĩ tương thân giá dữ nhất sanh hưu.

Túng bị vô tình khí, bất năng tu”*

Dịch nghĩa(AkiraShiina):

Ngày xuân ngao du, hoa mơ nở đầy

Chàng thiếu niên Phong Lưu nhà ai đang bước trên đường?

Thiếp ước sao thân này một đời trao chàng

Cả thẹn thùng cũng vô tình quên mất.

Tạm Dịch thơ:

Ngày xuân dạo chơi, hoa mơ nở đầy

Chàng thiếu niên Phong Lưu nhà ai đi qua?

Thiếp ước ao thân này suốt kiếp bên chàng

Cả thẹn thùng cũng vô tình quên mất.

Giọng hát của cô ta ngọt ngào, vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với vị công tử đó. Cô ta hồ mị trời sinh, chỉ chớp mắt nhìn như là có tình ý, khiến cho hoa phục công tử đó xương cốt mềm nhũn, lại nghe phải bài hát có giai điệu dâm mị đó, người cứ nhẹ bỗng đi.

Hai đội nhân mã đối diện gặp nhau, A Lăng khóe miệng nở một nụ cười mềm mại. Không quen thói vênh vang như trước đây, vừa nghe tiếng chân, vị công tử con nhà giầu cưỡi lừa vượt lên trước, mỉm cười hi hi trước A Lăng ôm quyền nói:

- Nghe cô nương hát một khúc, giống như tiên nhạc, xin thỉnh giáo phương danh của cô nương

A Lăng cười nói:

- Ngươi chỉ hỏi ta thôi ư?

Công tử đó nhìn A Tuyết, thần sắc thay đổi, ha ha cười nói:

-Đương nhiên là thỉnh giáo nhị vị cô nương.

A Tuyết bị hắn nhãn cầu quỷ quyệt nhìn qua, lập tức khuôn mặt đỏ hồng lên, quay đầu tránh.

A Lăng cười nói:

-Muội tử của ta xấu hổ, công tử chàng qua đây, ta sẽ bí mật bảo cho chàng tên của ta.

Hoa phục công tử đó tràn ngập thiện ý, vội vã xuống lừa, A Lăng cũng xuống ngựa, miệng anh đào tiến lại gần sát bên tai hắn, hoa phục công tử ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, tâm thần rung động, quên mất bản thân mình, đưa tay ra nắm lấy tay của A Lăng kéo lại. A Lăng cũng không né tránh, vẻ mặt tươi cười không đổi, giống như là thèm muốn, đột nhiên tay phải nặng nề nâng lên, hai ngón tay âm thầm xỉa vào mắt của hoa phục công tử, hoa phục công tử đó đột nhiên gặp phải đòn tấn công rất mạnh, mở miệng hô lên, lập tức bị A Lăng bịt miệng lại, hắn muốn khóc cũng không được, ngạt thở rên lên một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh

Lương Tiêu đột nhiên chứng kiến thảm sự này, ngạc nhiên tới trợn mắt há miệng. A Tuyết cũng sắc mặt trắng bệch, môi son run run. A Lăng tựa như lại vừa làm một việc rất bình thường, khúc khích cười duyên dáng, lấy tay lau ngón tay dính máu, nắm hai tai của công tử đó gọi tỉnh lại. Công tử đó nằm dưới đất, trên mặt đầy máu, thảm thiết rên rỉ không ngừng. A Lăng hả hê cười nói:

-Ngươi hỏi ta tên gọi là gì? Bổn cô nương nói cho ngươi biết, ta họ Liễu, tên gọi Liễu Oanh Oanh, Liễu trong dương liễu, Oanh trong hoàng oanh.

Lương Tiêu trong đầu chấn động, đột nhiên đã hiểu.

Công tử đó kêu thảm nói:

-Tiện nhân, ta…ta sẽ báo quan… sẽ xé xác ngươi ra hàng vạn mảnh..

A Lăng cười nói:

-Tốt thôi, cầu gì hỏng đấy. – quay sang A Tuyết vẫy tay nói. - Đi thôi!

A Tuyết nhìn lại người một mắt trên đất, sắc mặt có vẻ không chịu được, buồn buồn thở ra một tiếng, quay đầu thúc ngựa, đi theo phía sau A Lăng.

Hai người lại lên đường đi tiếp, đến trước một ngọn núi khá cao, thế núi phân làm năm phần, uốn cong như long xà, Lương Tiêu thầm nói: “Đây có lẽ là Ngũ Long Lĩnh chăng?” Nhớ đến Liễu Oanh Oanh, trong lòng đau đớn: “Nàng ta không gặp lại ta, không biết là có buồn không?” Tự nhớ tự thương, bất giác nước mắt che mờ đầy mắt, đột nhiên nghe bên cạnh bãi cỏ một tiếng gọi vang ra, âm thanh phát ra từ một cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hai hàng mi như bao phủ một làn sương, mười phần lãnh lẽo cô độc. A Tuyết chưa kịp nói, A Lăng đã nhảy xuống ngựa, thân mật cười nói:

- A Băng tỉ tỉ, đã lâu không gặp, tưởng là ta đã chết sao.

Rồi cầm tay trái nữ tử lay lay. Lương Tiêu đã nghe cô ta chửi mắng A Băng, ai ngờ lại gặp mặt ở đây lại tỏ ra thân mật, không thể thầm ngạc nhiên:" Nữ nhân này thật là biết giả vờ, trở mặt còn nhanh hơn lật sách".

A Băng rũ tay của cô ta đi, lạnh lùng nói:

- Xuống ngựa đi, theo ta vào trong kia." Nhìn thấy Lương Tiêu, cau mày nói:

- Hắn ta là ai?" A Lăng cười nói: "Hắn là tình nhân của Liễu Oanh Oanh, đã bị A Tuyết bắt được."

Vòng chân mày cong của A Băng khẽ nhướng lên, nhạt nhẽo không nói tiếng nào, đi vào trong rừng.

Ba người bỏ ngựa, theo A Băng đi vào, đến dưới một gốc cây. A Băng ngồi xuống, nhìn vào Lương Tiêu, tựa như tâm thần đang ở nơi xa nào đấy. A Lăng cười nói:

- Băng tỉ tỉ, cuối cùng thì có chuyện lớn gì mà phải ra ngoài?

A Băng thở dài một tiếng, nói:

- Ta tìm thấy Liễu Oanh Oanh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Lương Tiêu đặc biệt quan tâm, chỉ là không thể nói thành tiếng, chỉ có thể chăm chú lắng nghe.

A Lăng chen lên mềm mại cười, nói rằng:

- Cung hỉ A Băng tỉ tỉ, đã lập được đại công.

A Băng nói:

- Lập công vẫn sớm, ta tuy tìm được Liễu Oanh Oanh, nhưng không dám động chạm đến cô ta, do đó mới tìm trợ thủ.

A Lăng ồ lên một tiếng, nói:

Tiện nhân họ Liễu đó thật là có khả năng à.

A Băng lắc đầu nói:

- Cô ta thì chả đáng gì, Vân Thù đó kè kè đi theo cô ta, thực sự là cao thủ. Sợ là chủ nhân đích thân đến, cũng không đối phó được hắn

Lương Tiêu càng nghe càng ngạc nhiên, nhất thời trong mắt phát ra sát khí, há miệng trừng mắt. Mặc dù khiếp sợ một chút, đột nhiên A Băng tự mình đợi và suy nghĩ, trong mắt có vẻ rất giễu cợt. Tuy nghe A Lăng nén cười nói:"Từ khi xuất hiện, hóa ra con bé họ Liễu đó là một mụ đàn bà ăn chơi, sáng đưa Tống Ngọc tối tìm Tràng Khanh (nguyên nghĩa: triêu tam mộ tứ/ sáng ba chiều bốn, dịch thoáng) vô sỉ vô cùng.

Lương Tiêu nghe cô ta mở miệng sỉ nhục người yêu trong lòng mình, tức giận vô cùng, lại không thể nào nói lại, chỉ còn cách hung dữ nhìn trừng trừng. A Tuyết nhìn liếc qua hắn một cái, khẽ thở dài một tiếng, trong mắt có vẻ rất đồng tình với hắn.

90. Tâm Như Tử Hôi (2)

- Thật là vô cùng kì quái? Vân Thù gia thế hiển hách, nhân tài tuấn nhã, võ công thực sự là thâm sâu khó lường, so sánh thực lực với tên tiểu tử này thì hơn gấp mười lần? Thật là không hiểu nổi, hắn ta có điểm gì khiến cho Liễu Oanh Oanh động lòng, nếu đổi lại là ta, ta sợ là trong lòng đã dao động rồi.

Lương Tiêu nghe cô ta nói, lặng lẽ nhìn A Băng, trong lòng nghe như mất mát.

A Lăng thấy A Băng nói xong, không nhịn được nói:

- Hảo tỉ tỉ, đừng có miễn cưỡng thế, giờ chúng ta đã hiểu.

A Băng buồn chán nói:

- Chủ nhân ra lệnh cho chúng ta tách ra truy bắt Liễu Oanh Oanh đúng không? Đuổi được nửa đường, ta đã mất dấu vết. À, chúng ta sẽ xử lý tiểu tử này như thế nào đây?

A Lăng quay lại, quan sát A Tuyết, A Tuyết nói ấp a ấp úng, nói khá nhiều chuyện, chỉ là ngoài bản thân mình thì kể thêm cả A Lăng vào đấy. A Băng nghe xong, gật đầu nói:

- Nguyên vốn là như thế, Liễu Oanh Oanh có lẽ nhất thời sơ ý, bị chúng ta bắt mất tình lang của cô ta, do đó sẽ đi khắp nơi tìm kiếm. Ta đang trên đường đi, nhìn thấy cô ta cưỡi con thần câu đó, điên cuồng như là chạy ngược về, gặp phải ta, nhưng cũng chỉ liếc qua. ”

Lương Tiêu nghe được trong lòng nóng bỏng, hận không thể lập tức tìm gặp Liễu Oanh Oanh

Lại nghe A Băng dừng lại một lúc, nói thêm:

- Ta cũng thấy cô ta có vẻ cổ quái, liền thúc ngựa truy cản, nhưng không đuổi kịp để bắt cô ta, đuổi theo một lúc thì mất dấu vết. Đuổi qua một đoạn, bỗng nhiên trông thấy phía trước trên đường có rất nhiều người dừng lại. Đến gần xem xét, liền thấy Lôi Công Bảo, Thần Ưng Môn một đám người bao vây một mình Liễu Oanh Oanh”

Lương Tiêu chỉ cảm thấy trái tim chìm xuống, cuống họng phát khô. Chỉ nghe A Lăng nói với vẻ kinh ngạc:

- Cô ta cưỡi khoái mã, sao không chạy đi à?

A Băng cười lạnh nói:

- Ta lúc ấy cũng có cảm giác không hiểu, nghĩ rằng cô ta tưởng chính bọn họ bắt mất tiểu tử này nên sốt ruột hồ đồ chạy đến, ngăn cản những kẻ đuổi theo tiểu tử này, nên không sợ hãi gì hết, đối diện thẳng với họ.

A Lăng cười nói:

- Quá tuyệt, chúng ta không có ý định trước, không ngờ một phen giá họa vui vẻ lớn cho Giang Đông. Hảo tỉ tỉ, sau đó mọi chuyện thế nào? Nhanh nhanh nói hết, đừng làm cho mọi người sốt ruột.

A Băng nói:

- Đã thấy Lôi Hành Không đó nghiêm mặt chạy lên phía trước, xòe tay ra, cười nói:’Đưa đây?’ Liễu Oanh Oanh nhìn nói:’ Ngươi tìm Lương Tiêu lại cho ta, ta sẽ đưa ngươi Thuần ..’ cô ta nói chưa xong, Lôi Hành Không đã nhảy ra phía trước, vung quyền hướng cô ta đánh tới.”

A Lăng ồ lên một tiếng, ngắt lời nói:

-Tấn công thật sao?”

A Băng nói:

Lôi Hành Không danh xưng Nhạc Dương Lâu vốn quyền pháp không có đối thủ, đột nhiên tập kích, Liễu Oanh Oanh làm sao đỡ được? Tức thì trúng phải một quyền rất nặng, mặc dù không ngã xuống, nhưng trên miệng đã ứa máu.

Lương Tiêu nghe mà máu bốc lên đầu, hận không thể chạy đi được.

A Tuyết khuôn mặt lộ ra vẻ quan tâm, hỏi:

- Băng tỉ tỉ, nói như thế, Liễu Oanh Oanh đã bị bắt lại?

A Băng lắc đầu nói:

- Cô ta nắm chặt tay quyền , lùi lại vài bước, trên mặt hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, trở tay lấy ra một lưỡi trủy thủ, đâm thẳng vào ngực

A Tuyết thất kinh nói:

- Ồ, thế không phải chết sao?

A Băng cười lạnh nói:

- Nha đầu ngốc, nếu như chết, ta gọi ngươi đến đây để làm gì chứ?

A Tuyết xoa ngực, thở phào ra một hơi nói:

- Như vậy nói lại, có phải được....được tên Vân Thù ấy cứu không?

A Băng gật đầu nói:

- Có thể nói tên họ Vân đó thật sự là ghê gớm, vào lúc cấp bách đấy không ngờ xuất hiện, đột nhiên ném ra trường kiếm, bắn rơi chủy thủ của Liêu Oanh Oanh. Sau đó lại một chưởng, đánh Lôi Hành Không run sợ lùi lại, sau đó đứng chặn phía trước Liễu Oanh Oanh. Tất cả mọi người đều cảm thấy kì quái, Cận Phi mắng hắn ta nói'Vân Thù! Ngươi điên rồi à?' Vân Thù thần sắc cổ quái, chầm chậm nói ra:' Cô ta dù độc ác mười phần, cũng chỉ là một cô gái, các vị đường đường là đàn ông mày râu, không cảm thấy xấu hổ sao!"'

A Lăng lạnh lùng cười nói:

- Nói như thế thật là ngông cuồng quá mức, vấn đề cốt lõi vẫn là hạ thấp nữ nhân, lẽ nào con gái lại không xứng cho con trai gây rắc rối sao?

A Băng nói:

-Ngươi có hiểu không thế? Phàm là một hảo hán tử, tự nhiên phải thương hoa tiếc ngọc, sẵn sàng vì nữ tử yêu thương của mình mà vào sinh ra ra tử.

A Lăng cười nịnh bợ nói:

-Tỉ tỉ nói cũng đúng, sau đó mọi việc tiếp theo thế nào?

A Băng nói:

-Cận Phi đó thấy sư đệ như thế, khí chất bại hoại, tức giận mắng chửi. Sắc mặt Vân Thù đã khó chịu lại càng thêm khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn không chịu lùi bước. Liễu Oanh Oanh cũng nói,'Tên họ Vân này, ngươi không cần phải giả vờ! Ta mới không dám nhận ân tình của ngươi!' đưa tay ra, muốn đẩy Vân Thù ra xa, ai ngờ Vân Thù hai chân như là bám rễ trên mặt đất, đẩy cũng không di chuyển. Đúng lúc này, Bach Tam Nguyên đột nhiên xuất chiêu, bởi Liễu Oanh Oanh hạ sát con trai của hắn, nên mới nhờ Cận Phi thay hắn báo cừu. Cận Phi không có cách nào có thể ra tay. Vân Thù không tiện cùng sư huynh động thủ, nói một tiếng: 'Đắc tội'. Đột nhiên tóm lấy Liễu Oanh Oanh, ném lên ngựa, đầu tiên đánh ra một chưởng ép lùi Lôi Hành Không, lại thêm hai kiếm đả thương Sở Cung, lại một cước đá Bạch Tam Nguyên lăn mấy vòng trên đất, sau cùng nhảy lên ngựa, bảo vệ Liễu Oanh Oanh nhanh chóng chạy đến Ngũ Long Lĩnh "

A Lăng tức giận nói:

- Vân Thù làm thế là bại hoại phản bội sư môn rồi, hừm, vì loại đàn bà hư hỏng này, sai lầm này liệu có đáng không?

Ý tứ trong lời nói có pha một chút đố kỵ. A Băng lạnh lùng cười nói:

-Ngươi ăn phải dấm hay sao? Dù Liễu Oanh Oanh hư hỏng bất chính, ngươi cũng có đàng hoàng hơn gì đâu? Vân Thù chung tình Liễu Oanh Oanh, rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa. Lại nói tiếp, bọn họ cười chung con thần câu đó, nhanh kinh dị, nếu không phải ta giỏi thuật truy tung, chỉ sợ là cũng bị mất dấu vết từ lâu." A Lăng bị cô ta mắng mỏ vài câu, ngầm tức giận, trên mặt không có bất cứ biểu lộ gì, tai nghe A Băng có ý khoe khoang khoác lác, vội vàng thuận thủy thôi chu, cười duyên dáng nói:

-Thuật truy tung của Băng tỉ tỉ trừ chủ nhân ra, thiên hạ không có đối thủ nào sánh kịp.

A Băng cười lạnh nhạt, không phủ nhận lời bình luận đó. A Tuyết hỏi:

-Băng tỉ tỉ, bọn họ vẫn ở trên ngọn núi này sao? "

A Băng gật đầu nói:

-Vẫn ở đây, nhưng ta không dám cẩu thả đi lên, chỉ có một cách là ở dưới này truyền tin, đợi chủ nhân đến đây, lại tính kế khác"

A Lăng nói:

-Băng tỉ tỉ, muội vẫn không hiểu gì, chúng ta tại sao phải truy bắt Liễu Oanh Oanh đó?

A Băng nhíu mày, nói:"

-Ngươi có thể vẫn nhớ là trước kia, lần cuối cùng chúng ta theo chủ nhân xuống Giang Nam Thiên Hương Sơn Trang trộm bảo vật, lại phóng hỏa, lại giết người, công sức bỏ ra là rất lớn. Sau đó chủ nhân đem việc trộm bảo vật đó giá họa cho Liễu Oanh Oanh đó, sau đó bảo chúng ta theo cách đó sát nhân phóng hỏa, đả thương nam tử, và học theo bút tích của Liễu Oanh Oanh, lưu lại chữ viết khắp nơi, hủy hoại thanh của cô ta.

Lương Tiêu nghe đến đây, vô cùng rẫu rĩ:"Cũng không biết cái người được gọi là 'Chủ nhân' đó là người nào? Thực sự là đê tiện!" lại nghe A Lăng cười nói:

-Ồ đúng, ta cũng thấy kì quái. Chủ nhân đối xử với cô ta giống như là có thâm cừu đại hận rất lớn. Hơn nữa nếu thật sự có cừu hận, dựa vào khả năng của chủ nhân, giết cô ta không quá khó khăn, không cần thiết phải tốn quá nhiều công sức đau đầu sắp đặt! À, Băng tỉ tỉ, tỉ nói tiếp đi, lúc đó trộm bảo và sự kiện hôm nay có quan hệ như thế nào?

A Băng than thở nói:

-Thì đấy, ta cũng chỉ dám đoán bừa thôi. Chủ nhân lấy được bảo bối đó, chỉ hoan hỉ một đêm, đến sáng ngày thứ hai mặt mày xám như tro, vẻ thù hận, không vui tươi gì. Ta không dám hỏi bà ta, chỉ nghe bà ta tự nói một mình, nói là bị lừa. Do đó ta đoán là bảo bối đó có thể là đồ giả.

A Lăng giật mình nói:

-Là giả?

A Băng nói:

-Đúng, chủ nhân nhãn quang cao minh, bảo bối thật giả, có gì mà có thể nhìn không ra chứ? Bà ta lần này đem chúng ta tới Lôi Công Bảo, sợ là cùng với bảo bối đó có ít nhiều quan hệ.

A Lăng nhíu mày nói:

-Có khả năng là đồ thật ở Lôi Công Bảo? À, tỉ tỉ có biết đó là bảo bối gì không?"

A Băng nhìn lướt qua cô ta, lạnh lùng cười nói:

-Chủ nhân hành sự cao thâm mạc trắc, bà ta không nói, ta cũng không biết. Dù gì cả chúng ta cũng đều là thị nữ, chủ nhân nói cái gì, chúng ta sẽ làm cái đó.

A Lăng cười to nói:

- Băng tỉ tỉ nói đúng, chúng ta một là không dám sợ khổ, hai là không dám sợ chết, chủ nhân bảo đông, chúng ta sẽ không thể tới tây."

A Băng gật đầu, bắt đầu đi nói:

-Ta đi xem xét một lượt, có thấy hai người kia trốn đến hay không?

A Lăng cười nói:

-Muội cũng đi nhé!

A Băng lắc đầu nói:

-Không được, người nhiều hỏng việc"

A Lăng nói:

-Vân Thù đó cũng lợi hại, bị phát hiện ra, người nhiều có cũng dễ hỗ trợ nhau hơn"

A Băng đối với Vân Thù mười phần khiếp sợ, ngập ngừng nói:

Cũng tốt. A Tuyết, ngươi mang tiểu tử này theo, lúc cần có thể làm con tin."

A Tuyết gật đầu, kéo theo Lương Tiêu. Ba người ngưng thần đi vào trong rừng ẩn náu, qua một lúc không lâu, nghe thấy trong rừng truyền lại tiếng người. Lương Tiêu nghe thấy thanh âm của Vân Thù nói ra, bắt đầu rất nhỏ, dần dần trở lên to và rõ ràng hơn:

-…. Liễu cô nương, ta dù có nói lời vô lý, nhưng đó cũng là lòng tốt, thật sự là trời xanh chứng giám, quyết không có giả dối…"

Trong rừng yên tĩnh lại một lúc, lại nghe một tiếng thở dài, Lương Tiêu nghe thấy thanh âm của Liễu Oanh Oanh nói, lập tức tim đập nhanh lên, chỉ nghe nàng ta nói:

- Vân công tử, quả là làm khó người, mặc dù ngươi đối với ta rất tốt, nhưng ta với Lương Tiêu quen biết trước đó?

Lương Tiêu nghe nàng trong ngôn từ có rất nhiều ý ôn nhu, bất giác trong tim căng thẳng, vô cùng bối rối.

Chỉ nghe Vân Thù than thở

-Liễu cô nương, ta cũng biết thế này là vô cùng không đúng. Nhưng không biết tại sao, ta từ ngày đó gặp nàng, thậm chí nếu một chút cũng không thể nào quên được, đi cũng nghĩ đến nàng, ăn cũng nghĩ đến nàng, trong … a, nói câu lẫn lộn, trong giấc mơ cũng mơ thấy nàng. Liễu cô nương, nàng nghe ta nói, có thể coi ta là một lãng tử khinh bạc, nhưng ta nói từ nhỏ đến lớn, đã không có tình cảm với một nữ tử nào, không cần kể đến những lời cảm thấy xấu hổ. Trước đó thấy nàng thụ thương, ta thậm chí tất cả đã quên, ồ… ta phản bội sư huynh, huynh ấy… huynh ấy chắc chắn vô cùng giận dữ.

Nói ra đến đây, thanh âm run run nghẹn ngào nức nở.

Liễu Oanh Oanh trầm mặc một lúc, nói:

- Vân công tử, từ nay về sau công tử có dự định gì?"

Vân Thù cười thảm một tiếng, than thở nói:

- Ngoại trừ đi lang thang khắp nơi thì còn cách gì nữa

Liễu Oanh Oanh nói:

-Vân công tử, người không phải cỏ cây, người ta có thể vô tình, nhưng tiểu sắc… à, Lương Tiêu đó không rõ sống chết thế nào, đang yên đang lành ta không thể bỏ quên hắn không lí đến ?"

Lương Tiêu nghe tới đây, trong đầu ong lên một tiếng, cơ hồ mất hết tri giác. Lại nghe Vân Thù nói:

-Không quan trọng, ta cùng với nàng đi tìm hắn ta chứ?"

Liễu Oanh Oanh nói:

-Được công tử quan tâm… chàng vì ta mà phản bội sư môn, ta cũng sẽ không phụ chàng.

91. Tâm Như Tử Hôi (3)

-Còn được cô nương xem trọng, bất quá là si tâm vọng tưởng của Vân mỗ, tuyệt không dám tin là thật, chỉ mong cô nương hiểu rõ tấm lòng của ta, Vân Thù cho dù bị chém thành trăm mảnh cũng cam tâm. Ồ, tiếc là Lương Tiêu đó kết giao với người Mông Cổ, cái đó gọi là Hồ Hán không thể cùng tồn tại. Cô nương đã mang họ của người Hán, tất là người Hán, không thể để hắn hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc. Nể mặt cô nương, lần tới gặp lại, ta nhất định không gây khó dễ cho hắn .

Hắn càng nói càng nhanh, hiển nhiên trong lòng vui sướng. Lại nghe Liễu Oanh Oanh nói:

- Xin cám ơn tấm tình công tử. À, nội lực của hắn tại sao lại thành như là không có?"

Vân Thù than khẽ một tiếng, nói:

- Nội lực của hắn là do ta phế bỏ. Chỉ mong hắn không có võ công, bỏ ác theo thiện, làm một người bình thường."

Trong chớp mắt, Lương Tiêu thấy trái tim dường như một viên đá rơi xuống vực sâu muôn trượng, trước mắt tối sầm, hôn mê ngất xỉu.

Lúc đầu, Vân Thù trong lòng hận Lương Tiêu trên Trường Giang nỗ lực bảo vệ Bá Nhan, cản trở đại sự của bản thân hắn; Hai là Lương Tiêu thông hiểu "Tam Tài Quy Nguyên Chưởng", phạm vào đại kị sư môn của hắn. Hắn một thân nội công đã đến mức huyền diệu, mạnh mẽ hơn Lương Tiêu bội phần, lợi dụng trong lúc đối chưởng, thi triển "Lưỡng Nghi Hồn Thiên Công", song chưởng tả tiến hữu xuất, hữu tiến tả xuất, cũng như một cái cối xay to lớn, giữa lúc không hay không biết, mang công lực toàn thân Lương Tiêu loại trừ từng chút một. Liễu Oanh Oanh lúc ấy chỉ thấy Lương Tiêu sắc mặt cực nhọc, còn tưởng hai người thi đấu nội công, đâu ngờ được Vân Thù từ đầu đến cuối thừa dịp phế bỏ nội lực của Lương Tiêu. May mà bốn mặt xung quanh lửa cháy, Vân Thù mới dám mạnh tay, chỉ là phần lớn là do, Lương Tiêu từ nhỏ nội lực khổ luyện hơn một nửa bị mất đi, đã trăm phần còn lại không được một phần.

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm nói

- Như thế cũng tốt, vẫn là ngươi suy nghĩ chu đáo… "

Giọng nói lạc đi, bỗng nghe Vân Thù cười nói:

- Nàng đang bị thương, đừng có động.

Chỉ nghe Liễu Oanh Oanh a lên một tiếng, cười chua xót nói: "

-Ngươi đừng động vào gặp ta!"

Vân Thù giọng hoảng hốt nói:

-Đúng là, ta đã thất lễ."

Liễu Oanh Oanh hơi thở hổn hển:

- Công… công tử đừng tức giận, đợi ta với Lương Tiêu nói rõ ràng mọi chuyện , sao, vừa rồi.. vừa rồi cứ xem là ta không phải với công tử."

Vân Thù than thở nói:" Cô nương có tình có nghĩa, khiến người ta rất ngưỡng mộ, nếu như ta đối với cô nương vô lễ, thì ta…

Liễu Oanh Oanh ngắt lời:

-Đừng có thề thốt, ta tin ngươi là được…"

A Tuyết nín thở lắng nghe, bỗng thấy thân hình Lương Tiêu càng lúc càng lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn hai mắt khép lại, sắc mặt như xác chết trắng bệch, lại xem hơi thở, lại thấy có vẻ gần như không thấy đâu, không thể bỗng nhiên kinh ngạc, nghẹn ngào khẽ kêu lên. A Băng, A Lăng nghe được tiếng kêu, lại thấy được sắc mặt giống như người chết, trong nhất thời, lại nghe Vân Thù giọng lạnh lùng nói:

-Ai?

Hai người đều hi vọng chạy trốn, chỉ nghe Vân Thù cười lạnh nói:

- Chạy một bước, để lại một chân, chạy hai bước, lưu lại cái đầu!"

Hai người bị hắn dọa dẫm, chân tay run rẩy, lại không dám di chuyển, đồng thời quay đầu, độc ác trừng mắt nhìn A Tuyết rồi mới bước đi. A Tuyết cũng cảm thấy sợ hãi, đi theo họ, trong lòng chỉ lo về sinh tử của Lương Tiêu, nước mắt rơi lã chã, chỉ thấy hắn thân thể vẫn còn bất động, nằm co ro lại môt đống trong bãi cỏ, trong lòng bất giác thấy buồn rầu.

Vân Thù nhìn thấy lại là ba cô gái xinh đẹp hiện thân, nhất thời vô cùng kinh ngạc, lại nghĩ vừa rồi những lời bí mật đó bị bọn họ nghe được, xấu hổ lúng túng không biết phải làm sao, lẩm bẩm nói:

- Các ngươi là ai?

A Lăng chớp mắt, hi hi cười nói:

- Chúng ta là những người ở núi này, đến núi này chơi đùa, vô tâm nghe được hai vị nói chuyện, chỉ sợ làm phiền đến cao hứng của công tử, không dám lộ mặt.

Vân Thù mặt đỏ bừng, tuy có nghi ngờ, nhưng thấy so kè với nữ tử là không tốt, đành phải bỏ qua, xua tay nói:

- Đi đi, chạy đi càng xa càng tốt."

Lời nói vừa dứt, lại nghe Liễu Oanh Oanh đột nhiên nói:

-Ba người này có vẻ lén lút vụng trộm, nói dối liên tục. Vân Thù, công tử mang bọn họ tất cả giết hết đi.

Vân Thù ngơ ngác, cau mày nói:

-Liễu cô nương, họ có gì không tốt chứ.

Liễu Oanh Oanh hai mắt đỏ lên, run rẩy nói:

-Tốt a, ngươi hôm nay đã không nghe ta, sau này… sau này còn không biết sẽ khinh mạn ta thế nào nữa….

Vân Thù thấy nàng thần sắc đau khổ, chỉ cảm thấy trong ngực nóng lên, buột miệng la lên:

-Nàng đừng khóc, ta sẽ bắt họ lại, giao cho nàng xử lí là xong chứ gì."

Rồi hắn phẩy tay áo, lại chạy về phía ba cô gái.

A Băng, A Lăng hận Liễu Oanh Oanh tới tận xương tủy, chỉ là mọi việc đến quá nhanh, không thể trốn tránh, đành phải từng người lấy ra vũ khí, A Băng sử dụng một thanh nhuyễn kiếm, A Lăng cầm một cây thủy tinh như ý. A Tuyết có chút chần chừ, từ trong bọc áo lấy ra một đoạn kim liên dài, cánh sen đều mở bung ra, vô cùng sắc nhọn

A Băng võ công cao nhất, thầm nghĩ tiên hạ thủ vi cường, không cần Vân Thù gấp đến, kiếm quang bỗng nhiên, hướng về hắn đâm tới. Liễu Oanh Oanh kêu lên một tiếng, nói:

- Đuôi hồ ly lộ ra nhanh quá, vậy mà nhận là sơn nhân ở đây sao?

Vân Thù nhíu mày không nói, duỗi tay ra điểm tới thanh nhuyễn kiếm đang đâm tới ngực, chính giữa lưng nhuyễn kiếm, coong một tiếng, thanh kiếm bỗng chốc cong lại, chuyển hướng đâm ngược lại A Băng. A Băng nhanh mắt, thân hình ngửa ra, nhuyễn kiếm vượt qua trước mặt, cô ta ngạc nhiên đến nỗi toàn thân phát run.

Vân Thù chỉ một ngón tay đã tạo được khí thế bức nhân, A Lăng trong lòng hoảng loạn, nhìn trái trông phải, tìm cách chạy trốn. A Tuyết thấy A Băng thế nguy, không suy nghĩ nhiều, huy động kim liên, vừa vặn đánh từ trên xuống. Vân Thù cười nhạt một tiếng, vung tay tóm lấy giữa đài liên, A Tuyết chỉ thấy hổ khẩu đau đớn, kim liên như muốn bay vọt ra ngoài. Vân Thù một chưởng đánh không làm kim liên bay đi, ồ lên một tiếng, mục quang chuyển động, thò trảo hướng A Tuyết đánh tới.

Một trảo đó nhanh như thiểm điện, A Tuyết né tránh không kịp, trong lúc kinh hoàng, bỗng nghe vù một tiếng, sợi dây dài mảnh bằng gấm sặc sỡ từ phía trên đại thụ bắn tới, thẳng như cây thương, quấn qua eo lưng của cô, nhẹ nhàng mang cô theo, A Tuyết thân hình không vững, bị kéo về phía sau. Vân Thù một trảo đánh vào chỗ trống, trong lòng thầm sợ hãi, mắt nhìn đại thụ, cao giọng nói:"

-Là cao nhân phương nào? Sao không ra mặt!"

Trên cây đó truyền lại một tiếng cười nhẹ, trong vắt vui vẻ. Giữa khi cười, sợi gấm đó thả A Tuyết ra, tựa như mãng xà thè lưỡi , nhằm vào mặt Vân Thù tấn công. Vân Thù thấy sợi dây đó khí thế mạnh mẽ, không dám lơ là, nghiêng đầu, co tay thành trảo, không ai biết sợi gấm đó bỗng bất ngờ chếch ra, quấn lấy eo lưng A Băng , lại mang A Băng nhứ gió cuốn đến Vân Thù quay nhanh. A Băng thừa cơ xuất kiếm, một kiếm nhanh lại thêm một kiếm nhanh, tinh quang bắn ra, lấp lánh như sao. Vân Thù đứng im bất động, song mục không rời đại thụ, mười ngón tay tiến lùi tùy ý, chỉ nghe được âm thanh chỉ kiếm va vào nhau liên miên bất tuyệt bên tai, A Băng kiếm chiêu như cuồng phong bạo vũ toàn bộ bị hắn từng chiêu hóa giải. Người

trên cây không nhịn được ồ lên một tiếng reo:"Bản lĩnh khá lắm!" âm thanh vừa tới, Liễu Oanh Oanh sắc mặt đột nhiên thay đổi, mặt cắt không còn một giọt máu.

Vân Thù cười nhạt nói:

-Túc hạ giấu đầu hở đuôi, bản lĩnh chắc cũng chẳng ra gì đâu nhỉ?"

Người kia cười khanh khách nói:

-Được lắm, cứ thử xem.

Tiếng nói còn chưa dứt, sợi gấm đã kéo một vòng, thả A Băng ra rồi lại cuốn A Lăng lên, huy động như ý muốn điểm thẳng tới ngực Vân Thù. Vân Thù nhướng lông mày rồi múa tay lên, cây thủy tinh như ý bốp một tiếng đã vỡ vụn. A Lăng khí huyết như sôi lên, văng ra xa hơn một trượng. Sợi dây gấm phóng vù ra, nhẹ nhàng đỡ lấy cô ta rồi lại quét một vòng nhắc A Tuyết lên múa may kim liên đâm tới. Nhất thời chỉ thấy ba thiếu nữ như những con rối bằng gỗ theo sợi gấm đó mà hành động. Vân Thù nói là đấu với ba người mà thật ra chẳng khác gì một chọi bốn, nữ tử ở trên cây kia chỉ huy quyết định lại càng lợi hại hơn. Đánh được mấy hiệp, Vân Thù trong lòng nóng nảy, bỗng hú dài rồi tung người đánh ra sáu chưởng sáu cước.

Hắn ta bấy giờ lại biến thủ thành công, uy thế kinh người. A Tuyết nhìn thấy trong lòng hoảng sợ, xuất chiêu hơi chậm. Ba cô tiến tiến lùi lùi, căn bản là một loại trận thế xảo diệu, một người làm loạn trận cước, trận pháp đột nhiên sinh ra sơ hở. Vân Thù nhìn ra sơ hở, một chưởng đánh vào, nhằm vào giữa lưng A Tuyết, tuy nghĩ nàng là nữ lưu, xuất thủ chậm lại, nhưng nội lục của hắn thực sự quá mạnh, A Tuyết không tự chủ được, bay ra ngoài một trượng, miệng thổ ra máu tươi, không bò dậy được nữa.

Vân Thù một chiêu thành công, chỉ chưởng cùng bay tới, A Lăng, A Băng không phân trước sau, bị hắn điểm ngã. Vân Thù thấy sợi dây kim tuyến đó sắp sửa quay lại, như cơn gió mạnh lên, cầm đầu dây nắm lại, dữ dội hét lên một tiếng:

-Xuống mau cho ta!"

Âm thanh giống như xé lụa, sợi gấm đứt thành hai đoạn. Người trên cây ẩn mình không được, bồng bềnh hạ xuống, lại là một thanh y nữ tử, đầu tóc rối bời tỏa ra, mặt như sáp ong, hai mắt tuy nhiên trời sinh cực đẹp, thoạt nhìn đáng yêu lộng lẫy, nhìn quanh mọi người một lượt, dừng lại trên người Liễu Oanh Oanh, rúc rích cười nhạo, tiếng cười thấm vào xương tủy, khuấy đảo tâm trạng người nghe.

Liễu Oanh Oanh khuôn mặt càng nhợt nhạt, bỗng nhiên nghiến răng, âm thanh chua chát nói:"Là ngươi!" Thanh y nữ tử quan sát cô ta một lúc, cười khoái trá nói:

- Đã lâu không gặp, Oanh Oanh ngoan đã lớn thành xinh đẹp thế này ư! ừm, ngươi thấy sư thúc, sao không chào hỏi?"

Vân Thù căn bản thấy tình thế thay đổi, nghe được chuyện này, không khỏi ngớ ra. Lại nghe Liễu Oanh Oanh lạnh lùng nói:

-Bắt đầu kể từ đêm hôm đó, ngươi đã không còn là sư thúc của ta, mà là kẻ thù không đội trời chung của ta."

Thanh y nữ tử khoái trá cười nói:

-Thế sư phụ của ngươi, vẫn chưa chết sao?"

Liễu Oanh Oanh vành mắt đỏ lên, run rẩy nói:

-Như ngươi mong muốn, bà… bà đã rời xa trần thế."

Thanh y nữ tử trầm ngâm một chút, khoái trá cười nói:

-Chết là tốt, tốt chết, tự bà ta ngu ngốc tự cho mình là người tốt, nếu như không chết, đúng là ông trời không có mắt.

Liễu Oanh Oanh cứ tưởng bà ta hỏi han đến sư phụ đã chết, sẽ có phần đau buồn xấu hổ, ai ngờ bà ta không những không nghĩ đến tình xưa, trái lại còn hạnh phúc vui mừng trước tai họa của người khác, nàng thấy trong ngực nhói lên, máu dâng lên cổ họng, mặt đỏ lên, căm tức lên tiếng:

-Vân Thù, ngươi… ngươi thay ta đem bà ta giết đi!"

Vân Thù ngơ ngác, Liễu Oanh Oanh trong mắt tràn ngập nước mắt, buồn rầu nói:

- Ngươi giúp hay là không giúp ta?"

Vân Thù đổi sắc mặt, nhìn rõ Hàn Ngưng Tử, một tay nắm lấy cán kiếm.

Thanh y nữ tử nhìn hắn ta, đột nhiên khoái trá cười to nói:

- Tiểu tử ngốc, ngươi xứng đáng để cô ta thật sự yêu thương ngươi sao? Chà, xứng đáng là sư điệt tốt của Hàn Ngưng Tử ta, từ nhỏ đã biết chuyện lừa gạt nam nhân.

Vân Thù nghe được khó hiểu, hơi cảm thấy do dự, lại nghe Liễu Oanh Oanh cao giọng cười nói:

- Vân Thù, nhanh động thủ." Vân Thù ngầm xấu hổ:"Ta nghĩ gì vậy, Liễu cô nương và ta sao có thể để người ta chọc ngoáy?" bỗng rút trường kiếm, Hàn Ngưng Tử cười khoái trá, sợi gấm trong tay rung lên xuất ra, Vân Thù chính là muốn nâng kiếm chống lại, ai ngờ sợi gấm bỗng chốc lách qua bụi cây, lôi ra một người, người này hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt, hoàn toàn không biết sống chết.

Liễu Oanh Oanh nhìn thấy người đó, hoa dung thất sắc, nghẹn ngào sợ hãi hô lên:

-Vân Thù, khoan đã."

Vân Thù đã nhìn thấy người đó đúng là Lương Tiêu, nhất thời do dự không tiến lên. Hàn Ngưng Tử mang Lương Tiêu xách trên tay, hihi cười nói:

- Oanh Oanh ngoan, ngươi lôi kéo lừa bịp, lừa gạt được Vân Thù trẻ con này đã là vượt quá khả năng, nhưng làm thế nào mà lừa gạt được ta?

Liễu Oanh Oanh vốn muốn phản đối vài câu, lại thấy Lương Tiêu sắc mặt nhợt nhạt, chưa đến ngực đã bị ngăn lại, nói không ra tiếng. Hàn Ngưng Tử thấy nàng ta như thế, lại nhìn về phía Vân Thù cười nói:

-Ngốc tiểu tử, trông thấy gì chưa?"

Vân Thù sắc mặt nhợt nhạt, nhìn về phía Liễu Oanh Oanh, chỉ thấy nàng ta ngây ngốc nhìn Lương Tiêu, không có chút nào quan tâm đến mình, chớp mắt, leng keng một tiếng, hắn đánh rơi trường kiếm, không còn một chút ý chí chiến đấu nào.

92. Tâm Như Tử Hôi (4)

-Sư điệt ngoan, ngươi có lo cho sống chết của tiểu tử này không?

Liễu Oanh Oanh nghiến răng, lớn tiếng:

-Ngươi thả hắn ra, ta để ngươi tùy tiện đi.

Hàn Ngưng Tử cười nói:

-Cái gì mà ngươi ta, nên gọi ta thế nào?

Liễu Oanh Oanh sững sờ, cúi đầu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu:

-Sư… sư thúc."

Hàn Ngưng Tử đắc ý cười nói:

-Được đấy, đã nhận sư thúc, thì cần mang một ít quà đến tỏ lòng hiếu kính !

Nói xong thì giơ tay ra. Liễu Oanh Oanh cau mày nói:

- Cái gì?"

Hàn Ngưng Tử cười nói:

-Muốn giả vờ ngốc sao? Lấy Thuần Dương Thiết Hạp giao cho ta đây

Liễu Oanh Oanh hơi run, hoảng sợ nói:

-Thì ra là ngươi giá họa cho ta? Ta.. ta sớm phải nghĩ đến mới phải."

Hàn Ngưng Tử cười khoái trá nói:

-Đa tạ ngươi đã giúp ta một việc là lôi kéo về phía mình những kẻ truy đuổi ngu ngốc đó. Ngươi cũng bắt đầu có một chút bản lĩnh, ta bốn lần lén vào Lôi Công Bảo, đều là không được gì mà trở về , ngươi lần đầu tiên là lấy được ngay."

Liễu Oanh Oanh nghiến răng kèn kẹt, lấy ra thiết hạp nói:

- Ngươi thả người trước.

Khuôn mặt Hàn Ngưng Tử trầm xuống, cười lạnh nói:

-Liễu Oanh Oanh, ngươi định dùng thủ đoạn bịp bợm với ta, giờ vẫn sớm hơn một trăm năm đấy, nếu không mang lại, ta làm cho tiểu tử này máu tươi văng ra ba xích bây giờ"

Liễu Oanh Oanh vốn biết sư thúc này tâm ngoan thủ lạt, nói được làm được. Thuần Dương Thiết Hạp đối với nàng có cũng như không, nhưng Lương Tiêu lại căn bản không thể để tổn thương một sợi tóc, hơi do dự, cuối cùng mang thiết hạp ném qua.

Hàn Ngưng Tử tiếp lấy thiết hạp, mỉm cười cất vào trong tay áo, Liễu Oanh Oanh nhìn thần sắc của bà ta, lại cảm thấy không ổn, sốt ruột nói:

-Hàn Ngưng Tử, ngươi nói đồng ý giữ lời, thiết hạp trong tay rồi, đáng ra phải thả người đi thôi."

Hàn Ngưng Tử cười nhạt, nói:

-Ta hỏi ngươi, sư thúc ta tên hiệu là gì?"

Liễu Oanh Oanh run run, nói:

-Tuyết hồ."

Hàn Ngưng Tử cười nói:

-Chính xác đó là, sư thúc ta đúng là giảo hoạt như Hồ li tinh, lại còn hại chết sư phụ của ngươi, tự nhiên phải lưu lại đường thoát, để cho ngươi không dám tìm ta báo thù."

Liễu Oanh Oanh run run, tức giận nói:

-Hồ li thối, ngươi…"

Trong lòng nôn nóng, không kìm được nước mắt rơi lã chã. Hàn Ngưng Tử khoái trá cười nói:

-Khóc tốt đấy, sư phụ rất thích nhìn người ta khóc, chảy hết nước mắt, cho đến khi khóc mù mắt đi, mới gọi là thỏa nguyện.

Nói xong đá một cái giải khai huyệt đạo cho A Băng, A Lăng, hai người vùng vẫy đứng dậy, Hàn Ngưng Tử mắt có vẻ chán ghét A Tuyết, lộ ra vẻ mặt ác độc, xì một tiếng nói:

-Mang nha đầu ngốc này đi theo."

Hai người đỡ A Tuyết lên, theo bên cạnh bà ta, Hàn Ngưng Tử đảo mắt cười nói:

- Oanh Oanh ngoan, khóc từ từ nhé, chúng ta sẽ gặp lại sau ít ngày."

Rồi cười yêu kiều một tiếng, xuyên rừng bỏ đi. Liễu Oanh Oanh vội vã, bất chấp thương thế chạy theo hai bước, bỗng thấy ngực đau nhói một cái, miệng thổ ra máu tươi. Vân Thù nóng lòng quan tâm, vội vàng nâng đỡ, Liễu Oanh Oanh lại hất tay của hắn ra, giận dữ nói:

-Cút đi, từ nay về sau, ta.. ta không muốn gặp ngươi nữa."

Vân Thù chấn động, ấp úng nói:

- Nàng…. nàng nói gì thế?"

Liễu Oanh Oanh mắt đỏ như máu, căm hận nói:

- Ngươi phế bỏ nội lực của Lương Tiêu, ta hận ngươi muốn chết. Đúng vậy, ta lừa gạt ngươi, chủ yếu là định nhờ ngươi thay ta tìm hắn, sau cùng một đao giết chết ngươi, thay hắn báo thù."

Nàng không làm gì được Hàn Ngưng Tử nên đem lửa giận đầy bụng phát tiết lên người Vân Thù, đem bao nhiêu suy nghĩ trong lòng nói hết cả ra.. Vân Thù chỉ nghe thấy tòan thân giá buốt lạnh lẽo, tam hồn lục phách tiêu tán cả. Được một lúc lâu, mới lờ mờ nghe được tiếng ngựa hí, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Liễu Oanh Oanh nằm phục trên lưng ngựa, chạy như bay xuống núi. Vân Thù muốn truy cản, hai chân lại nặng như chì, nặng nề vô cùng, lại ngồi bịch xuống phía trước cây đại thụ, dần dần hôn mê ngất đi.

Ngất đi đến gần tối, Vân Thù mới tỉnh lại một chút, mù mịt đứng lên, trông ra những đám khói lạnh hoanh dã nơi xa, sinh ra cảm giác không biết tiến thoái thế nào, loại tâm tình đấy, chỉ có năm đó cha hắn bị chết, tự mình đi đi lại lại trên Yến Sơn, đợi chờ sư phụ đến. Hắn đứng một thời gian, thất hồn lạc phách hướng về trước đi tới, đi quá nửa đêm. Hừng đông rực sáng, bỗng nghe phía sau truyền lại tiếng ngựa. Vân Thù vốn không muốn quay đầu nhìn lại, lại không muốn biết sắp có ai đến, chỉ đơn giản mong là có thể chạy trốn, mãi đến khi không còn một chút khí lực rồi dừng lại mà chết.

Bỗng nhiên giữa lúc ấy, tiếng vó ngựa dừng phía sau thân hình hắn, chỉ nghe một tiếng vù lớn, Cân Phi giống như một đại ưng lướt qua đỉnh đầu hắn, chặn lại phía trước. Vân Thù tâm thần hoảng hốt, theo tiếng dừng bước. Cận Phi tức giận nói:

- Hảo súc sanh.

Rồi vung chưởng đánh tới, nhưng chưởng mới đến được một nửa, nhờ vào tia nắng ban mai từ phía đông, bỗng thấy Vân Thù ánh mắt đờ đẫn, trên mặt đầy vẻ thê lương đau khổ, đột nhiên nhớ lại sư phụ chỉ có một người con, cánh tay yếu hẳn đi, cuối cùng không đánh mà hạ tay xuống. Phía sau Bạch Tam Nguyên lại nóng tính vô cùng, bỗng nhiên nhảy lên trước, một quyến đánh vào lưng Vân Thù. Vân Thù ngây ngây ngốc ngốc, thấy một quyền của hắn như gió đánh đến, vậy mà không né tránh. Cân Phi không thể nhẫn nại không nhúng tay vào, nắm vào cổ tay Bạch Tam Nguyên chặn lại.

Bạch Tam Nguyên tức giận nói:

-Cận đại hiệp! Nghiệt chủng đại nghịch bất đạo này, ngươi giúp hắn làm gì chứ?"

Cận Phi nóng mặt, ngượng ngập nói:

-Bạch lão ca, sư đệ ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện đời…"

Bạch Tam Nguyên cười nói:

- Đánh rắm."

Rồi cố gắng giãy giụa, chỉ cảm thấy tay Cận Phi giống như vòng sắt, sốt ruột tức giận, miệng đầy đờm dãi nhổ vào mặt Cận Phi. Với bản lĩnh của Cận Phi, tránh né vốn là không khó, nhưng hắn trong lòng hổ thẹn, không tránh không né, nhận hết đám đờm dãi bẩn thỉu rơi vãi trên trán, từ trên hai má chảy xuống, vậy mà không dùng tay chùi đi. Bạch Tam Nguyên thấy thế ngớ ra, hung dữ lắc đầu, chuyển thân bỏ đi.

Lôi Hành Không lạnh nhạt bàng quan, giờ bỗng nói:

- Vân Thù, nữ tặc đó đâu?

Vân Thù thân hình chấn động, chầm chậm giương mắt lên, lầm bầm nói:

-Nàng đi rồi, sẽ không gặp lại ta nữa."

Lôi Hành Không thấy hắn thần sắc suy sụp, thì cau mày, ngầm suy nghĩ hắn ở đây thì Liễu Oanh Oanh đương nhiên bỏ đi chưa lâu, lập tức không muốn dừng lại ở đây ,lạnh lùng nói:

-Cận Phi, tạm thời không tính đến chuyện lần này, ngày sau có cơ hội, Lôi mỗ thế nào cũng đăng môn bái phỏng một phen!

Cận Phi im lặng không nói, Phương Lan vừa nghe cũng khó chịu, cười hắc hắc nói:

-Lôi Công Bảo có chỗ chống lưng nào, lão đầu nhi đây đều biết cả. Dám chọc vào Thần Ưng Môn sao? Sợ rằng có chút kém thế đấy!

Lôi Hành Không cười lạnh nói:

-Đại gia cưỡi lừa xem hát, đi là đúng rồi."

Kéo theo Lôi Chấn phu phụ, tức giận bỏ đi. Sở Cung chịu tổn thất dưới kiếm của Vân Thù, chân trước vẫn còn băng bó kín, lần này nhe răng, lạnh lùng nói:

-Cận môn chủ thật là huynh đệ tình thâm! Chúng ta về sau có cơ hội gặp lại, hắc hắc, hẹn gặp lại sau!"

Rất sợ bị Lôi Hành Không vượt lên một bước bắt được Liễu Oanh Oanh, liền thúc ngựa ra roi, như trận gió đuổi theo phía trước.

Những người khác nhìn qua Vân Thù, hoặc kinh hãi, hoặc khinh bỉ, chỉ ngại đối mặt với Cận Phi Phương Lan, không tiện ở đây gây chuyện, chỉ là nhao nhao lắc đầu, rồi bỏ đi bốn hướng. Được một lúc, giữa nơi rộng rãi trống trải chỉ còn lưu lại Phương Lan, Cận Phi và tiểu thư đồng Phong Miên. Phong Miên thấy bầu không khí thay đổi, không dám lại gần đứng, cong môi lên nhìn, trong lòng đã có chủ ý:

-Nếu hai người có dũng khí động đến một sợi lông của công tử, ta sẽ cho họ biết tay."

Cận Phi im lặng một lúc, thở dài nói:

-Ta tưởng liên kết Lôi, Sở hai nhà, cùng chống ngoại địch. Ai biết không thành bằng hữu, ngược lại thành đối đầu." Phương Lan hừ một tiếng, mục quang như thước, trông qua Vân Thù, nghiêm mặt nói:

-Tiểu tử, ta hỏi ngươi một câu: ngươi luyện thành một thân võ công, rốt cuộc là để làm gì?

Vân Thù vốn tưởng bị hai người trách mắng, nghe chất vấn, ngơ ngác trả lời:

-Là tìm Tiêu Thiên Tuyệt báo thù."

Phương Lan cười lạnh nói:

-Nói láo."

Vân Thù lại thêm sững sờ, chỉ nghe Phương Lan nói:

-Ta xem ngươi luyện tập là để vui chơi với gái mà thôi?

Vân Thù mặt đỏ tới tận mang tai.

Phương Lan lạnh lùng hừ một tiếng, lại nói:

-Xưa nay cá nhân là việc nhỏ, quốc gia là việc lớn. Cổ nhân nói hung nô chưa diệt, nói gì đến gia vi! Như nay giang sơn Đại Tống lâm nguy có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đại trượng phu chính là nên rong ruổi nơi sa trường, vì quốc gia giết địch. Ngươi như thế? Hà, chỉ vì một cô gái trộm gà bắt chó thất hồn thất phách. Khổ sao Vân Vạn Trình gia môn bất hạnh, sao lại rơi vào cảnh hổ phụ khuyển tử thế này?

Vân Thù thân hình run rẩy, lúc ấy bỗng nhiên, giọng nói của người cha đã chết lại hiện ra trước mắt: Đêm dưới ánh đèn đọc sách, sáng sớm luyện công, trừ gian diệt ác, chống lại nhục ngoại xâm. Nhất thời, vô số chuyện cũ như ảo ảnh lưu lại trong đầu chớp qua, được một lúc toàn thân hắn mồ hôi lạnh chảy ra, Vân Thù hết nhìn Phương Lan, lại nhìn Cận Phi, môi nhè nhẹ run lẩy bẩy, bỗng hai đầu gối mềm nhũn, ngã ra tại trận.

Cận Phi thở dài một tiếng, đưa tay đỡ hắn đứng lên, nói ra:

-Việc này coi như kết thúc, chỉ mong ngươi còn nhớ lời Phương lão, tương lai giết vài tên thát tử mới được!"

Phương Lan cười nói:

-Giết thát tử, nhớ chia cho lão phu một chút!"

Cận Phi cười nói:

-Thiếu Phương lão thế nào được?

Hai người nhìn nhau cười lớn.

Phong Miên nhìn Phương Lan trừng mắt tức giận, chỉ sợ trước mắt có việc nghiêm trọng, không ngờ nhìn qua một lúc, mọi người lại vui vẻ khuôn mặt, không sử dụng đến những khẩu khí đao to búa lớn nữa. Vân Thù than thở

- Sư huynh, ta vừa rồi đắc tội với các hào kiệt…."

Cận Phi xua tay nói:

-Người khác làm thế nào, là chuyện của người khác, chỉ cần ngươi có lòng báo quốc, nghĩ đến huynh đệ chúng ta, thế được không?"

Nói xong lông mày lưỡi mác giương lên, hào khí kinh nhân.

Phương Lan cười nói:

-Nói câu này, mới là đồ đệ của Vân Vạn Trình đấy!

Ông ta cởi bầu hồ lô buộc ở thắt lưng ra, chính là muốn uống rượu thỏa thích, đột nhiên tậm chuyển động, vỗ vỗ hồ lô, cao giọng hát:"

"Nghiêm phong xuy sương hải thảo điêu, cân cán tinh kiên hồ mã kiêu; Hán gia chiến sĩ tam thập vạn, tương quân kiêm lĩnh hoắc phiêu diêu ……

(dịch nghĩa: Gió cắt da cắt thịt, cỏ ngựa lẫn sương rơi, tuấn mã ôi kiêu dũng, Hán gia lính đông sao, tướng dẫn quân tiến tới, phong độ thật phiêu diêu)

Những câu thơ này nhiều ít lọt vào tai, Cận Phi nhiệt huyết lại càng sôi lên, chính là bài là trước kia thơ Vân Vạn Trình lúc sống thường ngâm, hắn từ nhỏ từng nghe đã thuộc hết. Phương Lan uống một hớp rượu lớn, ném hồ lô qua cho hắn. Cận Phi uống một hụm, cảm kích hát tiếp:

Lưu tinh bạch vũ yêu gian sáp, kiếm hoa thu liên quang xuất hạp; Thiên binh chiếu tuyết hạ ngọc quan, lỗ tiến như sa xạ kim giáp. Vân long phong hổ tận giao hồi, thái bạch nhập nguyệt địch khả tồi."

(dịch nghĩa: Ánh sao lông trắng, kiếm tỏa hào quang, thiên binh đạp tuyết, giáp vàng long lanh, hai đoàn quân giao chiến, ngày thái bạch thành công)

Hát xong mang bầu rượu ấn vào tay Vân Thù. Vân Thù chỉ thấy tim đập như sấm, hai tay nắm bầu rượu hơi run, cao giọng hát lên:

Địch khả tồi, mao đầu diệt; Lí hồ chi tràng thiệp hồ huyết, huyền hồ thanh thiên thượng, mai hồ tử tắc bàng, hồ vô nhân, hán đạo xương, hồ vô nhân, hán đạo xương!"

(dịch nghĩa: ngày thái bạch thành công, vó giẫm máu quân hồ, dưới bầu trời xanh trong, hồ vô nhân, hán đạo xương, hồ vô nhân, hán đạo xương)

Hắn tâm bệnh được giải trừ, mấy câu hát nảy ra, như sóng lớn cuộn dâng, mây trôi ngàn lớp, khí thế hào hùng, khẳng khái bất phàm, hát xong giơ hồ lô lên, tràn đầy tửu khí .

Phương Lan vỗ tay than thở nói:

- Bọn giặc Hồ không có nhân tính, người Hán đâu thể phồn vinh? Ngày đấy lão đầu tử không thể đợ được nữa rồi!

Hắn nắm tay hai người, xếp chồng lên nhau, trầm giọng nói:

-Lão điêu nhi dù là người trong giang hồ, chỉ là không quên giết hết loài mọi rợ, bắc dẹp yên Trung Nguyên. Di nguyện của hắn hiện đặt trên người hai ngươi. Cái đó gọi là huynh đệ đồng lòng, đặc biệt là đồng lòng, sự việc hôm nay, lão đầu tử không muốn thấy lần thứ hai!

Cận Phi năm tay Vân Thù, nhìn thẳng vào mặt hắn, trịnh trọng mà nói:

-Phương lão yên tâm, tại hạ với Vân Thù, cả đời này đã và sẽ là huynh đệ!

Vân Thù thân thiết nắm chặt tay sư huynh, trong lòng có trăm nghìn cảm xúc.

93. Di Tinh Hoán Đẩu

- Ngươi tỉnh rồi à?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn thì thấy A Tuyết ngồi lưng tựa vào một chiếc gối gấm, ho khẽ mấy tiếng rồi nói:

- Ngươi đói chưa? – rồi lấy ra hai món điểm tâm. – Đây là quả lê, còn có bánh sữa, rất mềm rất ngọt.

Lương Tiêu vẫn nằm im không nhúc nhích. A Tuyết lại nói:

-Ngươi không ăn bánh thì uống nước cũng được.

Rồi kề túi nước vào miệng Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu ngậm răng thật chặt làm nước chảy hết ra nền.

Chợt có tiếng cười nhạt, A Lăng thò đầu vào, liếc Lương Tiêu, mắng:

- Vô lại! – Rồi lại hỏi. – A Tuyết ngủ đủ chưa?

A Tuyết cười:

- Dạ rồi, tỷ tỷ đừng lo.

A Lăng quát:

- Tạm cái gì? Ta đánh xe đến mệt cả người, còn ngươi thì ngủ khoái trá. Thế là thế nào?

A Tuyết sợ hãi đáp:

- Tỷ tỷ đừng giận, lần này phiền tỷ quá. Lần sau tỷ bị thương, muội cũng đánh xe chở tỷ đi.

A Lăng càng tức, mắng mỏ:

- Nói bậy nói bạ, ai bị thương ?Ta không phải là loại vô dụng như ngươi.

A Tuyết sợ hãi, vội vàng đổi câu chuyện:

- Tỷ tỷ nhìn, tên này không chịu ăn không chịu uống gì hết!

A Lăng cười lạnh:

-Cứ để hắn chết đói. Đồ vô lại này để sống làm gì. Nếu ta mà là hắn, ta phải giết chết tên họ Vân đó chứ tuyệt thực để làm cái gì?

A Tuyết ngẩn người, chợt thấy Lương Tiêu mở mắt ngồi dậy, kéo thức ăn lại chậm chạp ăn. A Tuyết thấy gã thay đổi chủ ý thì thở ra nhẹ nhõm.

A Lăng cười lạnh nhìn Lương Tiêu mắng:

- Ngươi ăn thì làm được gì. Có tác dụng gì chứ? Chủ nhân đã nói rồi, ngươi bị người ta phế bỏ võ công, bây giờ còn yếu ớt hơn cả người thường. Muốn trả thù ư? Đợi kiếp sau đi.

A Lăng thích hành hạ cho người khác đau khổ, thấy mặt Lương Tiêu lộ vẻ đau đớn, cô ta rất khoái chí, lại cười nói:

- Không biết Liễu Oanh Oanh và Vân Thù đang vui vẻ ở bên nhau như thế nào?

Cô ta lợi dụng việc Lương Tiêu hôn mê, không rõ sự thật như thế nào để cố ý bịa đặt ra những lời này khiến hắn đau lòng, thấy Lương Tiêu chảy nước mắt, cô ta càng vui vẻ, lại định làm nhục hắn thêm thì đã nghe thấy một giọng vang lên:

- A Lăng, đi đâu mất rồi?

A Lăng biến sắc, đáp:

- Ây dà, muội ra đây!

Rồi thò đầu ra, vung cây roi ngựa đánh xe. Lương Tiêu ngồi ngẩn ra một lúc, ăn sạch món điểm tâm mới nhắm mắt nằm xuống.

Xe đi gập ghềnh, đi được nửa ngày thì dừng lại, A Lăng vén rèm, cười nhạt:

- Chủ nhân khai ân cho nghỉ một lát! – Cô ta liếc Lương Tiêu, hỏi. – Vô lại, ngươi có xuống không?

Lương Tiêu vén rèm xuống xe, trông thấy Hàn Ngưng Tử tóc buông xõa ngồi bên suối. A Băng thì đang múc một gáo nước dâng tận tay bà ta. Lương Tiêu đã đoán ra thân phận Hàn Ngưng Tử, bèn đi ra chỗ khác ngồi

Hàn Ngưng Tử nhìn Lương Tiêu, mỉm cười hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Lương Tiêu đang buồn, chẳng màng để ý đến. Hàn Ngưng Tử mặt sầm xuống, A Băng mắng:

- Tên khốn kia, chủ nhân hỏi ngươi đó!

A Lăng liếc sang, cười nói:

- A Băng tỷ tỷ đừng phí công, gã bị câm đấy.

A Băng kinh ngạc:

- Thật ư ?

A Lăng cười:

- Thật đấy?

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Ai nói hắn bị câm?

A Lăng ngẩn người nhìn vẻ mặt bà ta, bất giác tim đập mạnh, nhìn trộm A Tuyết. Hàn Ngưng Tử lạnh giọng nói:

- Ngươi nhìn nha đầu ngốc ấy làm gì, nó không dám tố cáo ngươi đâu…

A Lăng quỳ xuống đất, run sợ kêu:

- Tỳ tử biết lỗi rồi, mong… mong chủ nhân tha tội!

Hàn Ngưng Tử lắc đầu:

- Ngươi khéo léo dối trên lừa dưới rất hợp khẩu vị ta, thưởng ngươi còn không hết, lấy đâu ra phạt?

A Lăng biết rõ tính bà ta nghĩ một đằng nói một nẻo, bất giác nước mắt đầm đìa. Hàn Ngưng Tử giơ tay ra đỡ cô ta dậy, thở dài:

- Thôi, ta không trách ngươi thật mà, có trách thì trách con ngốc kia.

A Lăng vẫn run bần bật, run run hỏi:

- Chủ… chủ nhân biết hết rồi ạ?

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Ngươi nói xem?

Đôi mắt đẹp của bà ta lướt qua ba nữ tỳ, ba người đều toát mồ hôi, chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài không có gì giấu giếm được bà ta.

Lúc ấy, trên đường có ba người nông dân đi đến, một già hai trẻ, gánh những chiếc sọt đầy cam quýt, có vẻ mang ra chợ bán. Hàn Ngưng Tử bèn bảo:

- A Băng, A Lăng, các ngươi ra mua mấy quả quýt về đây nếm xem.

Hai người nghe vậy vui mừng, thầm hiểu chủ nhân để mình đi mua đồ ăn là đã coi như xí xóa tội lỗi, lập tức hoan hỉ tiến ra chỗ ba người nông dân, A Lăng giơ bàn tay nõn nà lên vuốt mái tóc đẹp, cười hỏi:

- Các vị, quýt bán thế nào?

Ông già nông dân cười đáp:

- Bẩm tiểu thư. Ở đây có ba loại quýt, tương ứng có ba giá tiền. Loại ngọt mà các tiểu thư vừa nếm là tám tiền, loại xanh này là bốn tiền, còn loại bẹt này là một tiền ba quả.

A Lăng mặc cả một hồi, giảm được loại ngọt dịu xuống bảy tiền, loại xanh xuống ba tiền, rồi chọn.

A Tuyết nhìn ra, thấy vậy hỏi:

- Chủ nhân, con… con đi giúp các tỷ tỷ mang quýt về nhé?

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Lo việc của ngươi đây. Ngươi đã biết sai chưa?

A Tuyết ngẩn người, bối rối gãi đầu. Hàn Ngưng Tử cười lạnh:

- Lần này xuất quan, trước sau ngươi đã phạm ba tội. Tội thứ nhất là để cho con tiện nhân A Lăng kia bày trò, cùng nó hợp sức để lừa ta.

A Tuyết sợ quá, chảy nước mắt, run run thưa:

- Con… con…

Hàn Ngưng Tử hừ một tiếng, lại tiếp:

- Tội thứ hai là lúc ở Ngũ Long Lĩnh buột miệng kêu lên để lộ hình tích, nếu không có ta ở đó thì ngươi còn sống không ?

A Tuyết càng biến sắc. Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói:

- Còn sai lầm thứ ba, đó là trận pháp Khôi lỗi khiên cơ thuật, ngày thường luyện bao nhiêu lần rồi mà còn loạn hết cả thế. Hừ, bây giờ ngươi rõ chưa?

A Tuyết ngơ ngẩn gật đầu.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Ba tội cộng lại, vốn không thể tha chết được. Nhưng ngươi bắt được tiểu tử này cũng coi như lập được đại công, có thể tha bớt phần nào tội lỗi. Ta vốn thưởng phạt rất phân minh, vậy cho ngươi một cơ hội nữa.

Bà ta lấy trong tay áo ra mấy xâu tiền:

- Đây là một trăm tiền. Con đi mua một trăm cam ngọt, cam xanh và cam bẹt, cứ theo giá mà A Lăng mặc cả, không được thừa không được thiếu, dùng cho hết một trăm tiền này. Nếu thừa dù chỉ một đồng hay thiếu dù một quả quýt thì con sẽ bị chặt một ngón tay. Cứ thế suy ra, chặt đến hết mười ngón tay thì thôi.

A Tuyết sợ sệt, không dám nhận tiền. Hàn Ngưng Tử cau mày:

- Thế nào ?

A Tuyết chảy nước mắt, đành đứng dậy, không sao nghĩ được làm thế nào có thể mua được một trăm quả quýt bằng một trăm đồng tiền. Chợt thấy A Băng, A Lăng đều ôm một bọc quýt quay về, chưa đến gần, A Lăng đã lên tiếng trước:

- Chủ nhân, quýt này ngon lắm…

Chưa dứt lời, chợt cảm thấy không khí nặng nề kỳ lạ, bất giác tim đập mạnh. Hàn Ngưng Tử bóc một quả quýt, lạnh lùng nói:

- Nha đầu ngốc kia, còn đứng sờ sờ ra đấy làm gì, đi đi chứ ?

A Tuyết đành buồn bã đi về phía ba người nông dân, đi được nửa đường thì vấp chân, đá trúng cổ chân Lương Tiêu. Cô ta bị thương chưa khỏi, tức thì ngã sấp xuống, đập mũi vào một hòn đá chảy cả máu. A tuyết vừa buồn vừa đau, lại không dám kêu la, chỉ gạt nước mắt khóc. Hàn Ngưng Tử thấy cô ta mãi không đứng lên thì quát:

- Nếu không mua được một quả quýt nào thì đừng về gặp ta nữa!

A Tuyết nhìn lên, trông thấy ba người nông dân đã nhấc quang gánh lên thì lập tức chạy đi, vội vàng vùng dậy nào ngờ trong bụng rất đau, không bò dậy được, ngoảnh lại nhìn thì thấy A Băng, A Lăng đều lạnh lùng nhìn ra hoàn toàn không có ý giúp đỡ, A Tuyết cảm thấy trái tim đông cứng cả lại, chỉ hận không được chết luôn.

Bỗng có một bàn tay từ bên cạnh thò sang, giơ tay áo lau nước mắt cho cô ta. A Tuyết thấy ấm lòng, ngẩn người nhìn người đó. A Lăng thấy vậy ghen tức, cười lạnh:

- Cái gã vô lại này cũng khéo lợi dụng lắm. Thằng yếu ớt và con ngu ngốc thật vừa một đôi.

A Tuyết ngượng đỏ mặt. Lương Tiêu vẫn giơ tay áo lau nước mắt cho A Tuyết, lại lén vạch ngón tay phải thật nhanh xuống đất: “Sáu ngọt, mười xanh, tám mươi tư bẹt. ” Đợi A Tuyết đọc xong thì lập tức lau đi. A Tuyết còn ngơ ngác, Lương Tiêu đã dìu cô đứng dậy, trỏ tay ra xa. A Tuyết ngước mắt nhìn, thấy ba người nông dân đã quảy gánh đi được một quãng, liền vội vàng kêu lên:

- Lão bá bá… tôi muốn mua quýt.

Ba người nông dân ngạc nhiên ngoảnh đầu lại. A Tuyết lúc này đã lo cuống, không cần cân nhắc xem lời Lương Tiêu là thật hay giả, liền kêu lên:

- Cho tôi mua sáu cam ngọt, mười cam xanh và tám mươi tư cam bẹt.

Hàn Ngưng Tử vừa nghe đã biến sắc mặt, đứng bật dậy. Ông già tính tiền, cười nói:

- Tiểu thư mua khéo quá, vừa đúng một trăm quả quýt không thiếu không thừa, lại cũng đúng một trăm tiền.

A Tuyết vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội vàng tiến đến đưa tiền cho ông già, một trong hai người nông dân kia chọn một trăm quả quýt cho cô.

A Tuyết cảm ơn rối rít rồi ôm quýt mừng rỡ đi về chỗ chủ nhân. Hàn Ngưng Tử không nhìn vào giỏ, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, lông mày nhíu lại. A Tuyết lo lắng hỏi:

- Chủ nhân, lẽ nào mua sai sao?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói:

- Sai thì không sai, nhưng ngươi tính ra bằng cách nào vậy?

A Tuyết lén liếc Lương Tiêu, đôi má đỏ bừng, Hàn Ngưng Tử đá quýt đi, quát lên:

- Nha đầu ngốc này, ai dạy ngươi tính?

Mắt bà ta lạnh buốt, sắc tựa lưỡi kiếm. A Tuyết không hiểu vì sao, trong lòng không sợ hãi như trước nữa, cô ta thầm quyết định, dù chết cũng quyết không khai ra Lương Tiêu. Hàn Ngưng Tử thấy cô ta bướng bỉnh thì vô cùng tức giận, từ từ giơ chưởng lên, một lớp sương trắng từ từ ngưng tụ trên tay bà ta.

A Băng, A Lăng nhìn bà ta giơ chưởng, đều lộ vẻ sợ hãi. A Tuyết tuy sợ hãi nhưng trước sau vẫn không hé một lời. Chưởng giơ lên rồi chém xuống. Chợt nghe tiếng Lương Tiêu thét lên:

- chậm đã!

Hàn Ngưng Tử nhìn sang:

- Sao? Ngươi muốn nói gì?

A Tuyết biến sắc, lắc đầu với Lương Tiêu. Lương Tiêu làm như không trông thấy, đứng dậy nói:

- Ta dạy cô ấy mua quýt đấy, muốn đánh muốn giết thì tìm ta đây!

Mắt Hàn Ngưng Tử lóe lên sắc lạnh:

- Muốn làm anh hùng hả? Được, nói xem, ngươi tính ra bằng cách nào? Không nói được thì đừng trách ta tàn ác.

Lương Tiêu gập một gối xuống, lấy đá vạch xuống đất, nói:

- Nhân ba ba trăm đồng, bên trong trừ tổng số một trăm, còn lại hai trăm viên. Ba nhân giá cam ngọt, được hai mươi mốt, bên trong trừ một, còn hai mươi phần…

Gã giải từ từ, A Tuyết hoa cả mắt. Lương Tuyết giải xong, ném viên đá đi, nói:

- Vì đề có ba ẩn, nên phép toán là Tam phân thân thuật. Ngoài ra còn có vài cách giải khác, phức tạp rất khó diễn giải, nên nói đến đây thôi.

Cổ tay chợt đau nhói, thì ra đã bị Hàn Ngưng Tử nắm lấy, đanh giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là người của Thiên Cơ cung phải không?

Lương Tiêu đau nhói, quát lên:

- Con bà mới là người của Thiên Cơ cung ấy?

Hàn Ngưng Tử vặn hỏi:

- Còn không thú nhận? Ngoài các số gia của Thiên Cơ cung thì ai có thể giải được đề toán này chứ?

Lương Tiêu cau mày, lãnh đạm nói:

- Đề này cũng được coi là khó à? Hơi khoa trương quá.

Mặt Hàn Ngưng Tử thoạt xanh thoạt đỏ, mắt dán chặt vào Lương Tiêu, không nhận ra gã có vẻ giấu giếm gì, nét căm giận trong mắt nhạt dần đi, chợt buông Lương Tiêu ra, cười nhạt:

- Thiên Cơ cung luôn tự phụ thanh cao, chắc chẳng đào tạo nổi loại lưu manh vô lại như ngươi!

Ba người nông dân thấy không còn mối làm ăn gì nữa, lại nhấc sọt lên định đi. Không ngờ Hàn Ngưng Tử đột nhiên cúi mình, nhặt ba viên đá lên vung tay ném ra, sau mấy tiếng bụp bụp bụp trầm đục, não người hòa máu chảy túa ra, quýt lăn lông lốc. Hàn Ngưng Tử nói:

- Để ba tên này chạy thoát thì chẳng phải sẽ làm lộ hành tung của ta sao!

Lương Tiêu thầm tức giận: «Nữ tử này vui buồn mừng giận, sinh sát đều thất thường, đúng là một người điên! »

Hàn Ngưng Tử đi mấy bước, chợt ngoái đầu lại, cười nói:

- A Lăng, ngươi chăm sóc tiểu tử này cho cẩn thận, nếu sơ suất mảy may thì ta sẽ lột da ngươi đó!

Lương Tiêu thầm ngạc nhiên: “Sao mụ mặt vàng này đổi tính nhanh thế? Tự dưng tử tế chắc không có gì tốt. Ta phải tăng cường đề phòng mới được. ”

A Lăng đổi ngay bộ mặt tươi cười, đỡ Lương Tiêu lên xe. A Tuyết liếc mắt nhìn Lương Tiêu, lâu lắm không nói năng gì. Lương Tiêu không nhịn được hỏi:

- Nhìn gì mà nhìn?

A Tuyết đỏ mặt, khẽ nói:

- Cám ơn ngươi nhé!

Lương Tiêu hững hờ đáp:

- Có gì đáng cám ơn đâu?

Trong lòng gã đang suy sụp vô cùng, chỉ muốn vùi đầu xuống mà ngủ. A Tuyết thấy gã lạnh lùng như thế, không nói được những lời cảm kích khác nữa, đành buồn bã ngủ, nhưng tim hồi hộp, lén nhìn Lương Tiêu, thấy gã đã nhắm mắt, lệ tuôn ra, lăn xuống theo gò má, để lại những vệt ướt loang lổ trên nền xe. A Tuyết cảm thấy trái tim nhói đau, tự nhiên căm hận Liễu Oanh Oanh vô kể.

xxx

Xe ngựa bắt đầu khởi hành, lúc đi lên, lúc đi xuống, lắc lư suốt cả ngày mới dừng lại. A Lăng thò đầu vào cười:

- Đến nhà rồi, xuống xe đi!

Lương Tiêu khom mình chui ra khỏi xe, đằng trước có một khu đình viện rất tươi xinh, núi non ôm ấp. A Tuyết nói nhỏ vào tai Lương Tiêu:

- Đây gọi là Tàn Hồng Tiểu Trúc.

Một đạo sĩ trẻ tuổi đi ra khỏi cổng viện, mặt mũi hiền lành, trán có nốt ruồi đen. Y chắp tay chào Hàn Ngưng Tử:

- Vũ Linh tham kiến chủ nhân!

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Vũ Linh cười đáp:

- Thủ lĩnh Lũng Tây Cửu Trại theo lệ thường đến nộp tiền và lương thực, lúc này đều đang ở trong sảnh.

Nói rồi liếc mắt nhìn A Băng, rồi lại quay mặt đi, chào hỏi hai cô nữ tỳ còn lại.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Vũ Linh, bây giờ ta còn có việc. Ngươi và A Băng đi lo liệu tiếp đãi, nếu thiếu tiền hay gạo, từ năm trăm quan trở lên chặt tay, từ một ngàn quan trở lên chặt đầu, không được làm trái quy củ.

Vũ Linh cười đáp:

- Tiểu nhân sẽ chú ý.

Hàn Ngưng Tử ngoảnh đầu lại nhìn A Tuyết, dặn:

- A Băng, ngươi đưa con ngốc này đi nghỉ, không được gây phiền toái gì cho nó nữa.

A Lăng còn hận A Tuyết lừa mình, vốn định về rồi sẽ từ từ hành hạ nhục mạ cô ta, nay nghe Hàn Ngưng Tử nói vậy, đành cười vâng lời. Hàn Ngưng Tử quay sang Lương Tiêu cười nhạt:

- Ngươi theo ta!

Lương Tiêu ngập ngừng không đi, nhưng bị A Băng đẩy một chưởng ngã dúi xuống đất, lúc ấy mới nhớ lại mình đã mất hết nội lực, đành bò dậy theo sau Hàn Ngưng Tử.

Hai người đi vào trang viện, rẽ theo lối đi chéo ra hậu sơn, vòng qua mấy hành lang, phía trước đột ngột hiện ra một rừng trúc.

Rừng trúc rất thâm u, đường lối quanh co, tán lá rất dày, bốn bề mát rượi, đi như thế hơn hai mươi bộ thì trông thấy giữa những cây trúc có một pho tượng đá ngồi mặc áo giáp, há mồm nhăn trán, trông pho tượng rất quen mắt, Lương Tiêu mau chóng nghĩ ra, pho tượng này đã từng trông thấy trong Lưỡng nghi ảo trần trận, đó là Ngôi Khởi duyện sang thuộc Tướng tướng cảnh. Lương Tiêu còn đang nghi hoặc, lại đi tiếp mười mấy bước nữa thì gặp một pho tượng nữa vuốt râu chắp tay sau lưng, chính là Thiếu Lăng khổ ngâm thuộc Thánh văn cảnh, lại đi tiếp mười hai bước nữa thì đến pho Kiếm cập lý cập, pho tượng này cầm bảo kiếm, đi chân trần, nửa chạy nửa bước, chính là câu chuyện về Sở Trang Vương, bá chủ thời Xuân thu. Cứ thế, mười mấy bước lại gặp một pho tượng, Lương Tiêu càng nhìn càng kinh ngạc, đang lúc quan sát thật

kỹ thì phát hiện ra những pho tượng này tuy làm giống hệt tượng ở Thiên Cơ cung nhưng khi nhìn kỹ thì khác biệt rất xa, tựa hồ người tạc tượng đã chỉ vội vàng bắt chước đẽo lại theo hình dáng, còn vị trí rất hỗn độn, không hợp với trận thế Lưỡng nghi ảo trần trận.

Đi được chừng hai dặm thì tới cuối rừng, ở đó trên vách đá có một cái hang, cửa hang hình tròn đóng chặt. Trên rầm cửa có khắc bốn chữ Thiên Viên Địa Phương, bên cửa có một một cái khóa bát quái.

Hàn Ngưng Tử xoay khóa, cửa đá cọt kẹt mở ra. Đằng sau cánh cửa là một căn phòng vuông vắn, bốn vách tường treo đầy những sơ đồ, có một chiếc giường đá kê sát tường, bên cạnh bàn đá đặt một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một khay cát. Lương Tiêu nhác thấy rất kinh ngạc, vì trên khay cát này vẽ đầy những chu vi hình tam giác vuông, thương phương thực pháp, đều là các ký hiệu toán học.

Hàn Ngưng Tử dắt Lương Tiêu vào rồi khép cửa đá lại sau lưng. Một ánh sáng nhè nhẹ tràn ngập căn phòng. Lương Tiêu ngước mắt nhìn, chỉ thấy trên nóc hang có một hình vòm, sáng loáng như gương, bề mặt khảm đầy ngọc, sắp xếp theo vị trí sao trời, trên vách đá gần đỉnh vòm có đục một lỗ nhỏ, ánh sáng trời lọt vào, chiếu lên những hạt ngọc, hào quang của ngọc hắt lên tường, chiếu cả căn phòng sáng lên.

Hàn Ngưng Tử ngồi lên giường, hỏi:

- Chúng ta đã cùng đi một đoạn đường, kể cũng là có duyên, hai chúng ta làm quen với nhau nhé, ta họ Hàn, tên Ngưng Tử. Ngươi tên là gì?

Lương Tiêu trả lời. Hàn Ngưng Tử gật đầu:

- Lúc trước ngươi tỏ ý coi thường đề bài ta ra, chắc ngươi tinh thông toán học lắm?

Lương Tiêu nói:

- Đại khái cũng giải được một ít.

Hàn Ngưng Tử ngắm gã kỹ hơn, cười nhạt hỏi:

- Được, để ta xem xem bản sự của ngươi tới đâu? – Rồi trỏ tay về đề toán trên khay cát. – Ngươi tính ra được không?

Lương Tiêu liếc mắt nhìn qua, thấy trên khay cát viết rằng: "Giả sử có một tòa thành tròn, không biết tỉ lệ giữa chu vi và bán kính là bao nhiêu, bốn cổng đều mở toang, ngang dọc đều có những đường chữ thập, đường chữ thập tây bắc là quẻ càn, hai người Giáp và Ất đứng ở đây, Ất đi về hướng đông một trăm tám mươi bộ thì gặp một ngọn tháp thì dừng, Giáp đi về hướng nam ba trăm sáu mươi bộ ngoảnh lại nhìn ngọn tháp đó thì đang ở chính nửa đường kính của tòa thành. Hỏi đường kính tòa thành là bao nhiêu?" Bên dưới có hình tam giác vuông. Hàn Ngưng Tử cười giòn, giọng đắc ý:

- Ngươi giải được bài toán này thì ta sẽ để ngươi sống, còn không giải được thì không phải nói nữa.

Lương Tiêu nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Cạnh huyền đi qua đường tròn thôi mà, có gì ghê gớm đâu? – Rồi vung tay giải. – Lấy cạnh góc vuông nhân với cạnh huyền làm thực. Lấy tổng cạnh huyền và cạnh góc vuông làm pháp, thực trừ pháp, thương là hai trăm bốn mươi. Đường kính của thành là hai trăm bốn mươi bộ.

Bài toán này Hàn Ngưng Tử suy nghĩ khổ sở đã lâu mà không tìm ra hướng giải, nào ngờ Lương Tiêu trong chớp mắt đã làm ra, cách tính hết sức tinh vi khó mà tưởng tượng được. Hàn Ngưng Tử chằm chằm nhìn lời giải vẻ mặt âm trầm khó hiểu, trầm ngâm hồi lâu rồi mới nhíu mày nói: "Sao có thể giải dễ dàng như vậy được?" Lương Tiêu nói: Đây chính là thuật tìm chu vi hình tròn(chú thích: tương đương với hình học của Trung Quốc cổ đại), nói khó thì không khó nhưng nói dễ cũng chẳng dễ. Nếu không biết phương pháp thì khó mà làm được nhưng nếu đã biết phương pháp rồi thì lại thấy rất dễ dàng. Trừ bài toán tìm đường tròn có tâm nằm trên cạnh huyền và tiếp xúc với hai cạnh còn lại của tam giác vuông còn có tám loại bài toán khác phân biệt là: đường tròn ngoại tiếp cạnh dài và cạnh ngắn tam giác vuông, đường tròn có tâm nằm trên cạnh ngắn nhất tam giác vuông và nội tiếp với hai cạnh còn lại, đường tròn có tâm nằm trên cạnh góc vuông dài của tam giác vuông và nội tiếp với hai cạnh còn lại, đường tròn có tâm là đỉnh góc vuông tiếp xúc với cạnh huyền, đường tròn ngoại tiếp của tam giác vuông về phía cạnh huyền, cạnh góc vuông ngắn, cạnh góc vuông dài, đường tròn có tâm nằm trên cạnh huyền, cạnh góc vuông ngắn, cạnh góc vuông dài của tam

giác vuông và ngoại tiếp với đường kéo dài của hai cạnh còn lại, gộp vào gọi là "Đỗng Uyên cửu dung"(chín bài toán đường tròn tiếp xúc)"

Hắn vừa giải vừa viết ra chín dạng. Hàn Ngưng Tử nhìn hắn, trong lòng bất giác nhói đau, thầm nghĩ: "Phong thái giải toán của thiếu niên này giống người đó đến năm sáu phần. "

Lương Tiêu viết xong các dạng toán, ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy Hàn Ngưng Tử nhìn mình vẻ mặt ngây dại, bất giác lấy làm lạ:

- Có gì chưa rõ không?

Hàn Ngưng Tử giật mình hồi lâu rồi hỏi:

- Ngươi… không phải là người của Thiên Cơ cung thật chứ?

Lương Tiêu không đáp, chỉ hừ một tiếng.

Hàn Ngưng Tử ngồi ngẩn ra hồi lâu, thở dài rồi mới theo phương pháp của Lương Tiêu diễn giải trên khay cát, nhưng chỉ tính được hai hàng là nước mắt rơi tong tong xuống khay cát.

Lương Tiêu thấy cử chỉ kỳ quái, đang kinh ngạc thì chợt thấy Hàn Ngưng Tử dưới làn nước mắt, chợt để lộ ra làn da trắng ửng hồng, trong lòng rất lấy làm kinh ngạc. Hàn Ngưng Tử thấy thần sắc gã có vẻ lạ, sực hiểu nguyên do, lấy khăn tay lau mặt, để lộ ra khuôn mặt thật, chỉ thấy làn da hồng hào như anh đào, đôi mắt long lanh như nước hồ thu.

Lương Tiêu không ngờ dưới lớp da vàng vọt lại là một giai nhân tuyệt sắc. Hàn Ngưng Tử ngẩn ra một lúc, không nói năng gì, lại đưa ra một đề là Chiêu sai đề, lập nhiều ẩn để tìm ra số tiền lương của binh lính. Lương Tiêu vốn đã tuyệt vọng suy sụp, nhưng không hiểu vì sao vừa chạm vào toán học là tỉnh táo mau chóng, trí óc hoạt động rất nhanh nhẹn, Hàn Ngưng Tử mới đọc được nửa đề, gã đã đưa ra kết quả. Hàn Ngưng Tử càng kinh ngạc, lại đưa ra thêm một đề là Hòa hợp phân sai đề, vẫn nói đầu đề, Lương Tiêu đã báo kết quả, Hàn Ngưng Tử vừa giận vừa ngạc nhiên, bèn truy hỏi xem sư môn của Lương Tiêu. Lương Tiêu im lặng, chỉ khi nào thấy đề toán Hàn Ngưng Tử đưa ra thì mới lên tiếng giải đáp mà thôi.

94. Di Tinh Hoán Đẩu (2)

Lương Tiêu không còn chỗ nào để đi, đành nằm trên giường đá, mấy hạt minh châu trên nóc hang vốn không tự phát sáng, mà chỉ phản chiếu ánh sáng tự nhiên. Khi màn đêm buông xuống, minh châu không sáng được nữa, gian thạch thất tức thì tối mịt. Lương Tiêu cảm thấy nền đá dưới lưng lạnh giá, vừa cô đơn vừa thương thân, ngẩn ngơ một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Lương Tiêu thức dậy rất sớm, có lẽ tại ngủ trên giường đá quá lâu, cổ họng đau rát như bị cảm lạnh. Từ khi luyện nội công, chưa bao giờ có chuyện này xảy ra, cứ thế này mà xét thì tự mình không chỉ đã biến thành một người bình thường, mà có lẽ còn đúng như A Lăng nói, so với người bình thường còn kém hơn.

Đang lúc thất vọng vô cùng ấy thì chợt nghe ngoài hang có tiếng gõ cửa, liền đó là tiếng gõ bên dưới cửa đá, rồi mở ra một cánh cửa sổ nhỏ, nhét vào một mâm đầy thức ăn, giọng A Băng vọng vào:

- Đồ khốn, mau ăn hết đi, đừng bỏ dở đấy!

Từ trưa hôm trước Lương Tiêu chưa có gì bỏ vào bụng, ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngon tức thì bụng sôi lên, gã bèn nhảy xuống khỏi giường, bê mâm lên bàn, thấy có đủ thịt cá, còn có một tô canh gà nóng hổi. Lương Tiêu ăn uống ngon lành, cuối cùng no nên, đẩy lại đĩa bát ra cửa, định hỏi chuyện A Băng cô ta đã vội vàng bỏ đi, bốn bề yên tĩnh.

Lương Tiêu no nê, nhìn bốn bức tường thấy đầy sơ đồ hình vẽ bèn lật xem cho đỡ buồn, hóa ra đều là sách toán, hầu hết đều đã từng xem rồi. Lương Tiêu lật giở một hồi chợt cảm thấy không tin vào mắt mình, ở đây lại có một quyển Sương Đàm Kiếm Phổ. Chỉ vì lâu rồi không ai mở xem nên bụi đã phủ dày. Lương Tiêu giở ra xem thì thấy một bức vẽ, trong đó có một nam một nữ múa kiếm đùa với nhau, trông rất duyên dáng tình tứ, khiến người ta chỉ nhìn mà cũng thấy xúc động. Lương Tiêu thấy dung mạo người nữ giống

Hàn Ngưng Tử, bất giác nghĩ bụng: "Đây chẳng phải là tuyệt học độc môn của Hàn Ngưng Tử sao? Ta xem xem, có thể nghĩ ra được cách phá giải, đánh cho mụ ta trở tay không kịp. " Gã lại lật mấy trang, chợt cau rúm mày: "Những chiêu kiếm này múa đẹp quá, theo thế thì lại không có tác dụng gì, vì sao gọi là Sương đàm kiếm pháp, khiến người ta chẳng hiểu gì cả. " Lại lật mấy chục trang nữa, chợt trông thấy người đàn ông trong sách đâm chéo trường kiếm ra, đâm vào sườn trái của người đàn bà, người đàn bà xoay thế kiếm một vòng, khiến trường kiếm của người đàn ông đâm chệch ra ngoài. Bên cạnh ghi bốn chữ "bạc bẽo phụ tình".

Chiêu này rất tinh diệu, Lương Tiêu chấn động tinh thần, lại lật tiếp xuống dưới, thì thấy người đàn bà trường kiếm rất dữ tợn, đâm vào tim người đàn ông, máu tươi bắn tóe ra, đầu trang dùng mực đỏ viết lên một chữ "giết" rất lớn, bên trái cũng ghi bốn chữ "Tim gan ruột nát". Lương Tiêu giở tiếp, lại thấy người đàn bà trong tranh bay chân phải lên, tránh khỏi trường kiếm của người đàn ông, rồi lại đâm một nhát vào tim ông ta, bên cạnh có ghi chữ nhỏ "Dứt tim dứt ruột ". Lương Tiêu tiếp tục giở xuống, chỉ thấy người đàn bà đó thoắt trái thoắt phải, nhảy lên bay xuống, mũi kiếm trước sau vẫn xoi vào tim người đàn ông, chiêu thức lần lượt là: "Toàn tâm thực cốt ", "Tâm trường thốn tuyệt ", "Tâm hôi ý lại ", "Tâm tang như tử ", tổng cộng bảy nhát kiếm, giết người đàn ông bảy lần.

Chiêu thức mà nhát nào nhát nấy đều đâm vào tim thế này, Lương Tiêu mới nhìn thấy lần đầu. Rảnh rỗi không có việc gì làm, gã bèn nhặt một thanh gỗ lên, nhảy nhót đâm thử theo động tác của người đàn bà, trong đầu tưởng tượng đâm được những nhát kiếm ấy vào ngực Tiêu Thiên Tuyệt và Vân Thù, kết liễu tính mệnh hai người ấy.

Luyện được một lúc lâu, Lương Tiêu càng hứng chí, hú dài tung mình lên. Nào ngờ quá đà, va vào tường, que tính gãy luôn, hổ khẩu nứt toác, máu chảy đầm đìa, chỉ cảm thấy đau nhói lên tận óc, mới nhớ ra là nội lực đã mất, kiếm pháp dẫu có giỏi gấp mười cũng vô ích, tức thì chán nản không luyện nữa.

Một lát sau, A băng mang cơm nước đến. Lương Tiêu ăn xong thì lên giường nằm, nhìn đăm đăm lên những hạt dạ minh châu trên đỉnh nóc. Nhìn được một lúc lâu thì nhận ra phương vị của hai sao Ngưu Lang Chức Nữ để sai, nhưng những sao khác thì hoàn toàn chính xác, tính ra chính là sơ đồ sao đêm mùng bảy tháng bảy năm Kỷ Mùi.

Lương Tiêu tự nhiên tinh thần phấn chấn, hắn tự nhủ: "Cách làm lịch xưa nay đều không vượt qua được lịch Đại Minh của Tổ Xung Chi, tuy ta không luyện được tuyệt thế võ công nhưng nếu có thể vượt qua thánh hiền mà sáng tạo được một phép làm lịch mới siêu việt hơn Đại Minh lịch thì cũng là một việc đáng kể trong đời. " Gã không có việc gì làm, bèn lấy ngày mồng bảy tháng bảy làm mốc phát triển lịch để tiêu khiển, từ sơ đồ sao mùng bảy tháng bảy diễn ra đến sơ đồ sao mùng tám tháng bảy, lại từ tháng bảy phát triển đến tháng tám, từ tháng tám phát triển đến tháng chín, mãi cho đến hết năm, tính xong năm Kỷ Mùi thì lại tính đến năm Canh Thân, lặp lại một vòng như thế, mãi cho đến khi tối mịt mới nghỉ tay.

Liên tiếp ba ngày, Hàn Ngưng Tử không xuất hiện. Lương Tiêu tập trung vào thiên văn, cũng quên cả buồn phiền. Đến tối ngày thứ năm, hắn đã phát triển lịch đến năm Tân Mùi, rất mệt trong người, liền ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, vẫn còn đang ngủ, chợt cảm thấy thắt lưng đau nhói, gã mở choàng mắt, trông thấy Hàn Ngưng Tử đang đứng bên giường nhìn mình. Mặt bà ta nhợt nhạt, đôi mắt đỏ ngầu, như thể đã mất ngủ mấy đêm rồi. Thấy gã mở mắt, bà ta nói:

- Dậy!

Rồi ngồi xuống, lấy trong tay áo ra một vật đen đen, lạnh lùng bảo:

- Mở thử đi!

Lương Tiêu nhìn cái hộp dài chừng nửa thước, sực nghĩ ra, bèn hỏi:

- Đây là Thuần Dương thiết hạp bà ăn trộm được đây phải không?

Hàn Ngưng Tử nhướng mày:

- TRộm là thế nào? Thuần Dương thiết hạp vốn thuộc sở hữu của phái Đại Tuyết Sơn ta, bây giờ chỉ là quay về cố chủ thôi.

Lương Tiêu nhớ lại lời Sở Tiên Lưu, cãi:

- Cái hộp này rõ ràng là của Sở gia và Lôi gia, bà dựa vào cái gì mà bảo là của Đại Tuyết Sơn?

Hàn Ngưng Tử thản nhiên nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, cũng để ngươi tâm phục khẩu phục. Tổ tiên của hai nhà Sở, Lôi đó vốn là đồng môn với Hóa Dương chân nhân, sư tổ Đại Tuyết Sơn, năm đó cùng hợp sức đoạt hộp, nhưng hai lão Lôi, Sở đã đánh sư tổ ta bị thương, rồi không thèm đoái hoài đến sư tổ, cướp lấy cái hộp. Ta đã mất rất nhiều năm truy lùng con cháu hai nhà đó, mới biết tổ tiên họ ngày xưa mai danh ẩn tích, lần lượt lập ra Thiên Hương sơn trang và Lôi Công bảo. Theo ngươi, ta lấy lại hộp sắt có phải là chủ cũ lấy lại vật của mình không?

Lương Tiêu nói:

- Bà đánh cắp hộp sắt cũng được, nhưng tại sao lại giá họa cho... Liễu Oanh Oanh/

Hàn Ngưng Tử nhìn hắn rồi cười khanh khách:

- Ngươi đau lòng lắm hả? Ai bảo con nha đầu đó đến đau cũng ngông cuồng, ăn trộm xong còn để lại danh tính, đã thế ta cứ mượn luôn cái tên của nó.

Bà ta thấy Lương Tiêu có vẻ buồn, cười thầm, không lộ vẻ giận nữa:

- Nếu ngươi mở được hộp này, ta sẽ để ngươi đi gặp Liễu Oanh Oanh, đồng ý không?

Lương Tiêu hiểu ra, chắc Hàn Ngưng Tử không mở được hộp nên muốn bảo hắn thử, tuy gã không muốn, nhưng tính hiếu kỳ nổi lên, bèn nhấc cái hộp lên, cảm thấy nặng tay, bề mặt hộp không bằng phẳng, xem kỹ, chỉ thấy mặt hộp đầy những rãnh nhỏ, ngang dọc có hai mươi sáu đường, chia mặt hộp ra thành bảy trăm hai mươi chín ô vuông nhỏ, mỗi ô đều khắc chìm một chữ nhỏ ngay ngắn. Cái hộp không hiểu được đúc từ kim loại gì mà sau bao nhiêu năm vẫn rất ít bị chà xát.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Bí quyết mở hộp nằm ở những chữ này, ta đã nghĩ rất lâu, nghĩ ra hai cách để mở hộp.

Lương Tiêu buột hỏi:

- Cách gì?

Hàn Ngưng Tử nói:

- Thứ nhất, mấy chữ này là một bức Toàn Cơ đồ, những câu thơ trong này sẽ báo cho ta biết cách mở hộp.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Toàn Cơ đồ là gì?

Hàn Ngưng Tử liếc gã với vẻ khinh bỉ, cười nhạt:

- Toàn Cơ đồ là tập thơ hồi văn của nàng Tô Huệ thời Bắc triều. Chồng Tô Huệ tên Đậu Thao, là đại tướng trong triều, vì mang tội với hoàng đế nên bị đầy ra sa mạc. Tô Huệ thương chồng, bèn dùng chỉ ngũ sắc thêu một bức gấm gửi cho Đậu Thao, nội dung của bức này là ngang dọc đều hai mươi chín chữ, tổng cộng là tám trăm bốn mươi mốt chữ. Cứ đọc liên tục theo hàng ngang, dọc, chéo, thay thế, đọc ngược, đọc xuôi, đọc lùi là đều thành thơ.

Bà ta gọi A Băng lấy nước đổ vào nghiên, mài mực thật đậm, sau đó vung bút lông viết như gió trên mặt bàn đá, ngang dọc đan nhau tạo thành một hình vuông.

Hàn Ngưng Tử bảo A Băng lui ra, trỏ từng dòng chữ nói:

- Ngươi nhìn này: Thương tình hoài đức thánh ngu đường, chân chí đốc chung thệ khung thương, khâm sở cảm tưởng vọng dâm hoang, tâm ưu tăng mộ hoài thảm thương, nếu đọc ngược lại thì thành thương thảm hoài mộ tăng ưu tâm, hoang dâm vọng tưởng cảm sở khâm, thương khung thệ chung đốc chí chân, đường ngu thánh đức hoài tình thương, nói chung là rất xuôi tai. Các câu khác cũng tương tự, có thể nói là đảo điên bất tận.

Lương Tiêu nhìn xem, quả nhiên ngang dọc xuôi ngược đều thành câu cú, bất giác buột miệng khen:

- Nàng Tô Huệ tài thật.

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Chứ còn gì nữa? Từ xưa tới nay, đời nào mà chẳng có nữ nhân văn võ toàn tài. Lữ Trĩ, Võ Tắc Thiên, Dị An, Hồng Ngọc... có ai không phải là kỳ nữ nổi danh khắp thiên hạ? Nếu không phải bị bọn đàn ông các ngươi dùng quỷ kế áp chế, thì chắc chắn còn nhiều nữa.

Lương Tiêu không thông thuộc văn học lịch sử, không thể nói lại gì được, bèn đưa mắt nhìn kỹ những con chữ trên bề mặt hộp, chỉ cảm thấy kết cấu rất không chặt chẽ, bèn nói:

- Chữ trên cái hộp này khác hẳn Toàn Cơ đồ.

Hàn Ngưng Tử giằng lấy cái hộp sắt, vặn mạnh, chỉ nghe "rắc" một tiếng, ba dãy ô vuông xoay một vòng, cho đến khi bốn góc trùng khít với nhau thì lại phát ra một tiếng động nhỏ. Sau một lần xoay này, những con chữ trên bề mặt hộp đã thay đổi khác hẳn.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái hộp này xoay được à?

Hàn Ngưng Tử giải thích:

- Thuần Dương thiết hạp chỉ cần ba dãy một nhóm, là có thể xoay ngang vặn dọc được.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Đáng tiếc, chữ nghĩa trên hộp chẳng ăn nhập gì với nhau cả.

Hàn Ngưng Tử cau mày:

- Có lẽ xoay đến một lúc nhất định thì sẽ tạo thành Toàn Cơ đồ, sau đó đọc lần lượt các câu thì có lẽ sẽ giải được bí mật của hộp sắt. Có điều, ta đã xoay ba ngày hai đêm rồi mà không tìm ra manh mối gì cả. Nhưng ta đoán, hộp sắt này còn cách khác để mở ra được.

Lương Tiêu tò mò:

- Cách gì?

- Toán thuật.

Thấy Lương Tiêu vẫn chưa hiểu, Hàn Ngưng Tử nói rõ hơn:

- Ta nghe nói, vạn vật trong trời đất đều có mối tương quan với toán học, cái hộp sắt này hẳn không phải là ngoại lệ. Thêm nữa, trên bề mặt nó ngang dọc tổng cộng hai mươi bảy hàng và cột. Ta đoán cơ quan trong cái hộp này nhất định có liên quan đến toán học. Ngươi giỏi toán, hãy suy nghĩ kỹ xem, biết đâu mở được đấy.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Tôi không nghĩ ra.

Hàn Ngưng Tử xạm mặt:

- Nghĩ thì chưa nghĩ, làm sao đã ra?

Lương Tiêu nói:

- Toán học là toán học, không có quan hệ gì với lẽ trời đất? Tôi không nghĩ ra là không nghĩ ra, bà giết cũng thế thôi.

Hàn Ngưng Tử tóm lấy cánh tay Lương Tiêu vặn quặt ra sau lưng, ấn sấp gã xuống giường đá, ấn tay lên huyệt đại chùy của Lương Tiêu. Lương Tiêu cảm thấy một luồng hàn khí xuyên vào người của mình rồi tỏa đi tứ chi bách hài, Hàn Ngưng Tử cười bên tai gã:

- Ngươi có nghe lời không?

Lương Tiêu phì một cái, Hàn Ngưng Tử hừ mũi, tức thì, Lương Tiêu chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân như bị hàng trăm hàng ngàn mũi kim lạnh giá nhất tề đâm vào, tức thì mồ hôi đầm đìa, hai tay bám chặt vào cạnh giường, cố sống cố chết bám vào đó khiến các đầu ngón tay ứa máu cả, không thở nổi nữa, lại ngất lịm đi.

Hàn Ngưng Tử đẩy hàn khí sang, đợi Lương Tiêu tỉnh lại hỏi:

- Súc sinh, ngoan ngoãn vâng lời chưa?

Lương Tiêu đáp:

- Không.

Hàn Ngưng Tử cười nhạt, lại đẩy nội lực. Lương Tiêu gồng mình, không hự một tiếng, chừng thời gian cạn nửa tuần trà, hai mắt tối sầm lại ngã ngất đi. Hàn Ngưng Tử thấy gã cứng cỏi như vậy cũng phải ngầm khâm phục: "Băng long hấp tủy đại pháp của ta đến cao thủ nội gia gặp phải nó cũng phải khóc hết nước mắt. Tiểu tử này đã mất nội công mà không kêu một tiếng nào, kể cũng lạ. " Bà ta thúc Lương Tiêu tỉnh lại, cười nhạt:

- Rốt cục có vâng lời không?

Lương Tiêu chưa bao giờ bị tra tấn đến thế, toàn thân nhức nhối đớn đau, nhưng vẫn kiên cường, nghe vậy đáp luôn:

- Không!

Giọng tuy yếu ớt, nhưng kiên quyết khác thường. Hàn Ngưng Tử định tiếp tục thi triển Băng long hấp tủy đại pháp, lại sợ Lương Tiêu kiệt sức, không giữ được mạng sống. Bà ta tức giận, liền giơ chưởng chặt gãy một góc bàn đá, rồi quay phắt mình hầm hầm đi ra cửa.

Lương Tiêu nghe tiếng cửa đá khóa sập lại, nhưng gân cốt toàn thân đau nhói, hai mắt cũng mờ hết cả đi, không nhìn rõ gì nữa. Một lát sau, cảnh vật trước mắt lại rõ ràng trở lại, hắn thở hổn hển, gắng ngồi dậy, kinh ngạc quá đỗi, Thuần Dương thiết hạp vẫn nằm trên bàn, chắclà Hàn Ngưng Tử trong cơn tức giận đã quên thu về.

Lương Tiêu tính hiếu kỳ trỗi dậy, vớ lấy hộp sắt, xoay ngang một nhóm ba hàng làm một theo chiều ngược lại, xoay được hết một vòng thì nghe thấy bên trong hộp có tiếng động nhỏ, lại xoay theo chiều dọc thì hộp sắt cũng chuyển động. Lương Tiêu vặn cái hộp rất lâu, hết xoay trên lại xoay dưới, xoay dọc lại xoay ngang, xoay thuận chiều lại nghịch chiều, trước sau vẫn không tìm ra mấu chốt, đành quan sát kỹ văn tự trên hộp, khổ nỗi gã vốn không hiểu biết lắm về văn học, càng xem càng khó hiểu, chợt tâm niệm động một cái: "Hàn Ngưng Tử là người rất cẩn thận, khó khăn lắm mới đoạt được Thuần Dương thiết hạp, làm sao lại sơ suất bỏ quên? Mà kể cả sơ suát, tại sao bây giờ vẫn không quay trở lại lấy?"

Hắn nghi ngờ bèn đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên nóc thấp thoáng một mảng tối, không sáng bừng như mọi ngày, tức thì tỉnh ngộ: "Bà ta đang nhìn trộm ư?" Bất giác lại toát mồ hôi lạnh, thầm khen may vì vừa rồi chưa mở được hộp, nếu không thì đã trúng phải gian kế của Hàn Ngưng Tử rồi, bèn tự nhủ: "Vậy ta cứ tương kế tựu kế, giỡn mặt mụ một phen. " Tức thì làm ra vẻ suy nghĩ, cầm hộp sắt xoay trái ngắm phải, thoắt bật cười, thoắt tư lự, ra dáng suy nghĩ lắm.

Kỳ thực Hàn Ngưng Tử cố ý bỏ hộp sắt lại, sau khi ra khỏi cửa thì leo lên chỗ cao, nhìn trộm vào phòng qua lỗ nhỏ trên vách đá. Bà ta tự nhủ Lương Tiêu bắt được cơ hội ngàn năm một thuở này nhất định sẽ không kìm được sự hiếu kỳ, nghĩ cách mở hộp, đợi khi gã tìm ra cách rồi, bà ta sẽ lập tức đoạt về. Thấy Lương Tiêu cầm hộp đăm chiêu suy nghĩ, trong lòng bà ta rất lấy làm đắc ý, thấy Lương Tiêu cứ lúc vui lúc buồn, bà ta cũng đâm hồi hộp theo.

Đến giờ ngọ, Hàn Ngưng Tử thấy Lương Tiêu không mở được hộp, bèn rời đi một lúc, vội vàng đi dùng bữa trưa rồi quay lại nhìn trộm tiếp. Không ngờ trong một khoảnh khắc bà ta đi về đó, Lương Tiêu đều biết cả, ngoài mặt giả vờ, nhưng trong lòng chỉ suýt chút nữa là cười phá lên. Hàn Ngưng Tử cực kỳ kiên nhẫn,

trông chừng đến lúc mặt trời xuống núi, đợi mãi cho đến khi trong Thiên Viên Địa Phương không còn ánh sáng mới chịu tạm ngừng, nhưng bà ta vẫn chưa nản lòng, thầm ngủ ngày mai lại tiếp tục tới theo dõi.

Ánh sáng vừa tắt, thạch thất lại chìm vào tối tăm, giơ tay lên cũng không nhìn thấy ngón. Lương Tiêu đoán chừng Hàn Ngưng Tử đã đi, bèn để hộp sắt lên bàn, nằm xuống giường, trong lúc mơ mơ màng màng, chợt thấy trong thạch thất có một tia sáng yếu ớt, chập chà chập chờn.

Lương Tiêu tưởng mình hoa mắt, bèn dụi mắt rồi nhìn lại xem, vẫn thấy ánh sáng đó lập lòe như cũ. Lại nhìn kỹ lần nữa, phát hiện ra ánh sáng mờ nhạt đó phát ra từ Thuần Dương thiết hạp. Lương Tiêu cầm lấy cái hộp, quả nhiên thấy ánh sáng lọt ra từ trong hộp, nếu không phải vì nơi đây quá tối thì cực kỳ khó phát hiện.

Lương Tiêu xem xét hồi lâu, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt đó hoàn toàn không phải bắt nguồn từ cùng một chỗ, mà lúc chỗ này lúc chỗ kia, chỉ sáng lên một thoáng lại tắt ngấm. Lương Tiêu vần một lúc lâu, chợt thấy một nét ngang ngắn trong một chữ khải giống như vệt sáng mặt trời, lại một nét ngang dài ở một chữ khải trước, dài mảnh và ánh sáng rất mạnh, Lương Tiêu nghĩ ra: "Nếu ta xoay hộp sắt mấy vòng cho hai nét ngang đó lại gần thì có khi thành chữ 'nhị '. " Lương Tiêu tuổi còn trẻ, nảy tính tinh nghịch, bèn xoay hộp sắt dọc ngang. Một lúc sau, hệt như ma xui quỷ khiến, hai vệt sáng đó tạo thành chữ "nhị" thật. Lương Tiêu tình cờ thành công thì vô cùng kinh ngạc, giơ hộp sắt lên xem xét thêm một hồi, lại thấy một nét bên trái của một chữ khải sang sáng, rồi một nét thẳng trong một trong một chữ khác cũng, bèn nghĩ bụng: "Nếu ghép luôn hai nét này vào chữ 'nhị' thì thành chữ 'nguyên ' phải không?"

Hắn lần mò một lúc nữa, quả thực xoay ra chữ "nguyên". Chữ "nguyên" thành hình rồi thì năm mặt còn lại của cái hộp cũng sáng lên. Lương Tiêu phát hiện ra ánh sáng của một trong các mặt đó hợp lại thì sẽ thành chữ "phủ ", chỉ có điều thiếu mất một nét bên trái, thiếu một nét bên trên, nhưng khi nhìn kỹ lại thì tìm thấy nó ở hai mặt khác của hộp, bèn xoay vặn một hồi đã ghép được chữ "phủ". Chữ "phủ" thành hình rồi thì chữ "tông " ở mặt ngay cạnh cũng thấp thoáng hiện ra, chỉ thiếu chữ "tiểu " bên dưới, Lương Tiêu xoay vặn một hồi cũng ghép xong chữ "tông".

Lại thấy những ánh sáng còn lại hợp thành chữ "tử ", lúc này Lương Tiêu đã quen tay, ghép ngay thành chữ "tử". Chữ "tử" vừa ghép xong, trong hộp chợt có âm thanh phát ra, rồi ánh sáng bên trong bừng lên, hắt qua khe nứt ra ngoài.

Câu đố suốt trăm năm đã được phá giải. Lương Tiêu cảm thấy dễ dàng quá, không dám tin là sự thực. Hắn vặn một cái, hộp sắt rời ra thành hai mươi bảy khối sắt lập phương, một quả cầu tròn nhẵn và phát sáng lăn ra lông lốc. Lương Tiêu nhặt quả cầu, đường kính của nó chừng hai phân, chất liệu như thủy tinh, nửa trắng nửa đen. Hai màu trắng đen này như vật sống, màu trắng yếu đi thì màu đen lại mạnh lên, màu đen nhạt đi thì màu trắng lại rực lên.

Lương Tiêu mở được hộp sắt xong thì lại quan sát kỹ càng quả cầu đen trắng, nhưng không hiểu được chỗ sâu xa thần kỳ của nó, bèn tận dụng ánh sáng trắng của quả cầu, xem xét kỹ những khối sắt rời, chỉ thấy các khối sắt đều vuông vức, bốn mặt đều có chữ. Lương Tiêu gắng sức xoay, nhưng cảm thấy các khối sắt không phải là liền một khối, lại mau chóng lỏng ra thành vô số mảnh sắt nhỏ, mỗi khối đều có một chữ, có những móc cong móc vào nhau.

Lương Tiêu bày các mảnh sắt ra, phát giác rằng văn tự trên các bản sắt có thể tạo thành câu, nghĩ đến Toàn Cơ đồ đã nhìn thấy lúc ban ngày, bèn nhờ ánh sáng của quả cầu, cứ theo mạch văn mà ghép từng miếng một với nhau. Lần này ghép quả thực so với nó chiết giải hộp sắt càng tốn nhiều tâm sức hơn, nhưng Lương Tiêu không ngại gì phiền toái, chăm chú vào nó thời gian cũng trôi qua rất mau, đến lúc canh năm trời sáng, Lương Tiêu mới ghép được hai mươi sáu miếng sắt nhỏ thành một tấm sắt lớn, trải trên đầu giường, chỉ thấy trên đó viết: "Thường có câu, trời tạo ra người, bề ngoài là hộp, thần thái bên trong là ngọc, mất thần thì thân chết, mất hình thì thần tan, là dùng cái ý hình và thần đều phải có của đạo gia, mới là tự nhiên. Ta làm cái hộp này, ngươi lại giải được nó, ngươi hiểu lòng ta như thế, ta mừng vui khôn xiết, nay ta xin biếu ngươi quả Âm Dương cầu này và mười hai thiên Tử phủ tông nguyên, gọi là bày tỏ tấc lòng này. "

Lương Tiêu xem tiếp xuống dưới, bên dưới lại viết: "Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tinh khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, tổn hại có thừa mà bổ sung không đủ, đó là lẽ trời vậy. " Câu này quá đột ngột, Lương Tiêu không hiểu, lại xem tiếp xuống dưới, thì chính là bốn chữ "Tử Phủ Tông Nguyên", sau

đó đều là những câu thơ khẩu quyết. Lương Tiêu tự nhủ trời sáng ra thì Hàn Ngưng Tử sẽ đến đây ngay, mình đã vất vả suốt một đêm mà lại thành ra sửa soạn lễ vật cho mụ ma đầu ấy thì thật không đáng. Hàn Ngưng Tử viết xong nội dung Toàn Cơ đồ vẫn chưa vứt bút mực đi, Lương Tiêu bèn chấm mực bôi lên mặt miếng sắt, xét vạt áo trong rập lại những văn tự đó, sau đó lau các miếng sắt cho sạch, ghép lại thành hộp như cũ, lại sợ Hàn Ngưng Tử phát hiện ra trọng lượng có thay đổi, liền gõ lấy một mẩu bàn đá nhét vào trong hộp, đến khi công việc xong xuôi thì trời cũng sáng. Lương Tiêu mệt lử người, đem tấm vải và Âm Dương cầu nhét cả vào ngực áo, nằm lại giường, nhưng không muốn ngủ tí nào, mắt mở trừng trừng nhìn chằm chằm lên nóc hang. Không bao lâu sau, trên đó dần dần sáng lên, rồi thình lình tối lại bởi một khối sẫm. Lương Tiêu biết Hàn Ngưng Tử đã đến, liền làm ra vẻ ngủ say sưa, đến tận giờ ngọ mới dậy, cầm lấy một cuốn toán kinh lật xem, nhưng trước sau không ngó ngàng tới cái hộp sắt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày trôi đi trong nháy mắt, vào lúc trời tối, cửa đá bỗng mở toang, Hàn Ngưng Tử bước vào, lạnh lùng quan sát Lương Tiêu. Lương Tiêu cố gắng trấn tĩnh, cứ lật giở cuốn toán kinh. Hàn Ngưng Tử biết mưu kế của mình đã bị gã nhận ra, liền tát hắn mấy cái cho đỡ tức rồi mới vớ lấy cái hộp nhét vào tay áo, đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Tuy hai má đau sưng nhưng trong bụng Lương Tiêu vô cùng mừng rỡ, nhưng sợ mụ đàn bà ấy bất thình lình quay lại, nên đợi đến khuya khoắt mới dám lấy Âm Dương cầu ra, nghĩ ngợi: "Cái câu Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tinh khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, chắc là nói đến quả Âm Dương cầu này đây. Tinh khí tức là nội lực. Đã nói, vào thì không đủ, chẳng phải là đem nội lực đổ vào quả cầu ư?" Tức thì gã nắm lấy quả cầu, thu hết nội lực còn lại dồn vào quả cầu. Một lát sau, tốc độ biến đổi của hai màu trắng đen tăng nhanh hẳn lên, Lương Tiêu chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã thấy lòng bàn tay tê dại, một luồng khí nóng ấm dào dạt từ Âm Dương cầu tràn vào Lao cung huyệt, lần lên theo Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, hòa vào khí hải Đản trung.

Lương Tiêu cảm thấy khó mà tin nổi, lại đẩy chân khí vào Âm Dương cầu, vần chuyển một hồi, lại có một luồng chân khí ồ ạt đưa ngược trở về thân thể gã. Lương Tiêu kinh ngạc và mừng rỡ khôn xiết, tức thì hiểu ra hàm ý của câu "vào tuy không đủ, ra lại có thừa, lấy cái có thừa mà bổ sung cho cái không đủ", bất giác hoa chân múa tay, cười ha ha. Mừng rỡ một lúc lâu mới nắm quả cầu vào tay trái, lần này đưa chân khí vào Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, luồng chân khí trở nên mạnh lại đưa về Đan điền, tỏa ra toàn thân, sau đó tụ lại, chảy vào quả cầu, cứ như thế không ngừng, Lương Tiêu cảm thấy nội lực mỗi lúc một đầy lên, không còn hiện tượng yếu ớt như trước nữa. Trước tiên gã luyện Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, Tam tiêu đủ rồi thì lại cầm cầu sang tay phải, luyện Thủ thiếu âm tâm kinh, sau đó luyện Thủ thái âm phế kinh, Thủ dương minh đại trường kinh, Thủ quyết âm tâm bao kinh. Kế đó lại đến huyệt Dũng tuyền ở hai chân, luyện Túc dương minh vị kinh, Túc thái âm tì kinh, Túc thái dương bàng quang kinh, Túc thiếu dương đảm kinh, Túc quyết âm can kinh, mãi cho đến khi chân khí dâng lên, mới ngậm Âu Dương cầu vào cuống lưỡi, lưỡi là chiếc cầu nối trong cơ thể nối sang bát mạch kỳ kinh, chân khí đi qua lưỡi vào trong Âm Dương cầu, chuyển vận một hồi rồi trở ra

Lương Tiêu luyện tập đến quên hết mọi thứ trên đời, hoàn toàn quên thời gian trôi đi, lúc ngừng tay thì trời đã nhập nhoạng tối, lại một buổi chiều tà nữa đã qua. Cơm nước đặt trước cửa đã nguội cả, chắc A Băng gọi không được đành cứ để đấy.

Mười mấy ngày sau đó, Hàn Ngưng Tử không hề đến, Lương Tiêu càng mừng, vì thế thì chẳng ai làm rối loạn quá trình luyện tập của hắn. Chỉ có điều, khi nội lực Lương Tiêu tăng tiến lên thì chân khí mà Âm Dương cầu sinh ra lại yếu đi nhiều, lúc đầu một vào phải ra được mười, năm ngày sau vào một chỉ ra được chín, mỗi ngày một sút kém đi hơn, đến ngày thứ hai mươi, chỉ còn một sinh bốn. Lương Tiêu tuy kinh ngạc, nhưng cũng không hiểu nguyên do tại sao.

Hôm ấy, Lương Tiêu xong một lần luyện tập thì bắt đầu nghĩ cách thoát thân. Hắn nghĩ bụng mấy hôm nay nội lực tuy đã hồi phục nhiều, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Hàn Ngưng Tử,. Nghĩ đi nghĩ lại, gã nghĩ tới bảy chiêu kiếm đâm tim trong Đàm Sương kiếm phổ, lập tức lấy một thanh gỗ bắt chước đâm thử, luyện đến lúc nhanh nhất, que tính phát ra tiếng rít. Lương Tiêu càng múa càng hứng khởi, đâm vào tường hang, que tính kêu phụp một tiếng, đâm lún vào đá chừng nửa phân. Lương Tiêu vui mừng vô cùng, đêm ngày luyện tập không ngưng nghỉ.

Hôm ấy, gã đang luyện kiếm thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng lộp cộp, hình như có ai đến, mà không chỉ một

người. Lương Tiêu ngậm Âm Dương cầu vào miệng, định bụng hễ cửa thạch thất mở ra là sẽ bất thình lình đâm ngã A Băng, rồi đánh lui Hàn Ngưng Tử, chạy tuốt vào rừng trúc.

Chỉ nghe tiếng lọp cộp càng lúc càng mau, chợt dừng lại trước cửa. Tim Lương Tiêu đập dữ dội, hai tay run run, chợt nghe kẹt một tiếng, cửa đá mở ra. Lương Tiêu bật lên như tên buông dây cung, định lao ra ngoài, nhưng đã có ba người ập vào, xô về phía gã. Điều này khác hẳn dự liệu của Lương Tiêu. Chưa rõ họ là địch hay bạn, Lương Tiêu không dám ra tay trước, đành lắc mình né tránh. Chỉ nghe Hàn Ngưng Tử cười vang bên ngoài:

- Tiểu tử, ngươi ương bướng không nghe lời, nên ta mang đến cho ngươi một ít bầu bạn, ha ha, hãy từ từ mà tiêu hóa đi.

Nói rồi cười lớn bỏ đi.

95. Bát Vân Kiến Nhật

Sở Vũ mày mi dựng ngược, quát thét lên:

-Tiểu tặc, ta tìm ngươi khổ muốn chết!

Lương Tiêu đáp lại, lời nói có phần dửng dưng:

-Bà là gái đã có chồng, lại còn tìm ta làm gì?

Sở Vũ chẳng ngờ Lương Tiêu sắp chết đến nơi rồi còn dám giở giọng khinh bạc, tức muốn nổ mắt, còn Lôi Chấn xiềng xích trên tay kêu loảng xoảng, chỉ muốn nhảy qua. Sở Vũ đưa mắt ngăn lại, cất giọng lạnh tanh:

-Tiểu tặc, Tinh nhi có phải do ngươi giết không?

Hóa ra sau khi Lôi Công Bảo bị đốt, Sở Vũ tìm mãi không thấy Lôi Tinh, cuối cùng phát hiện xác con tại hậu sơn, đau khổ vô bì. Nghĩ qua nghĩ lại, ngờ ra Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh ra tay hạ thủ, lúc này tra khảo âu cũng chỉ vì trong tâm đã vốn hoài nghi như thế.

Lương Tiêu vừa định đáp: "Con bà tuy không phải chính ta ra tay, nhưng lại do ta đả thương trước tiên, nên xét cho cùng cũng do ta mà chết", nhưng bình sinh chẳng muốn thoái thác, bèn nói:

-Phân nửa là do ta.

Vợ chồng Lôi Chấn vừa nghe, cầm không nổi tâm thần phát phẫn, thảy đều nghĩ : "Đúng rồi, hắn và con tiện nhân kia liên thủ sát hại Tinh nhi, cho nên nói rằng giết một nửa, hay, suy cho cùng hắn cũng một nửa là sát nhân, nửa còn lại là con tiện nhân Liễu Oanh Oanh." Sở Vũ sắc mặt tái xanh, lời chưa kịp nói, Lôi Chấn đã kìm không được, vụt một quyền đánh úp về phía sau Lương Tiêu. Nào ngờ xích sắt trói tay, quyền còn chưa xuất, đã kêu leng keng một chặp. Lương Tiêu nghe thấy, di bộ chuyển thân, vận chưởng giải sạch thế quyền Lôi Chấn. Sở Vũ thấy Lương Tiêu một chưởng như gió, hậu trứ vô cùng, uy phong lẫm liệt, chỉ lo tướng công gặp nguy, hét lên 1 tiếng, lăng không tung cước, tức thì quên luôn xiềng xích, một đòn tung ra ngã ngay tại trận.

Sở Vũ tuy ngã, nhưng Sở Cung hai chưởng cấp tới, Lương Tiêu há có thể dụng được toán trù (chú: que dùng để tính toán ngày xưa, dài khoảng 20cm, chính là mấy que tính hiện nay trẻ con cấp 1 vẫn học) bèn dùng chiêu "Phụ Tâm Bạc Hạnh" đâm vào tâm chưởng nơi tay hữu. Sở Cung vốn là người dùng kiếm, trông thấy Lương Tiêu xuất kiếm giác độ điêu toàn, hoang mang rụt lại, gào lên một tiếng. Sở Vũ đứng dậy, quơ lấy toán trù, ném qua Sở Cung, miệng hô to:

- "Đại ca, tên tiểu tử này múa búa trước cửa Lỗ Ban, cho nó nếm thử tiều tụy một phen". Sở Cung hiểu ý, dùng que thay kiếm, sử chiêu "Kim Phong Lộng Cúc", xoẹt xoẹt xoẹt liền ba nhát, nhưng ngặt vì tay chân bị kìm trói nên mười phần kiếm pháp, chỉ xuất được một hai.

Lương Tiêu trông thấy kiếm pháp có phần quen thuộc, tạm lánh khỏi thế kiếm của Sở Cung, dùng chiêu "Tê Tâm Liệt Phế", toán trù vừa sắc vừa tàn độc, nhằm thẳng giữa tâm Sở Cung chém tới. Sở Cung tay chân bị cản, muốn tránh cũng không được. Huyệt Đản Trung đương nhiên lãnh trọn toàn bộ, lùi lại nửa bước, mặt mũi đỏ ửng.

Sở Vũ trông thấy huynh trưởng gặp nguy, vội vàng cầm lấy toán trù, dùng chiêu "Thất Thải Hồng Nghê", toán trù liên chấn, ngầm ẩn 7 đạo sát cơ.

Lương Tiêu không tiện ra tay với bà, dùng chiêu "Tâm Hôi Ý Lại", lùi ba bước, dụ Sở Vũ tiến kích rồi lập tức phát khởi, chỉ nghe "Pang Pang Pang" 2 thù giao kích. Sở Vũ chiêu trước chiêu sau đều bị Lương Tiêu hóa giải, bất giác sanh lòng sợ hãi, mau chóng dùng chiêu "Trường Hận Xuân Quy" thủ thế. Toán trù tán tác lao đi, tựa như hoa xuân lớp lớp trên thành bay mất.

Lương Tiêu thấy bà dù bị xiềng xích, nhưng công thủ vẫn luôn hợp pháp độ, chẳng hề kém cỏi, nên bất giác bội phục vô cùng: "Thiên Hương kiếm pháp quả có chỗ vi diệu". Hai bên giao đấu được vài chiêu, Sở Vũ bị xích làm trở ngại, song thủ thi triển bất khai, tả hữu đều lộ sơ hở, bị Lương Tiêu phát giác, dùng chiêu "Tâm Tràng Thốn Tuyệt", toán trù từ bên phải đâm trúng vai Sở Vũ. Sở Vũ cầm toán trù không nổi, ngã phịch một cái xuống đất.

Lôi Chấn chỉ lo Lương Tiêu hạ độc thủ, tình thế nguy ngập, bèn hét to một tiếng, tay nắm lấy bàn đá, hướng về phía Lương Tiêu. Trong thạch thất vốn chật hẹp, Lôi Chấn tóm được binh khí nặng nề thì đương nhiên chiếm được phần tiện nghi, dùng toàn thân công lực, nắm bàn đá nặng hơn trăm cân quay vù vù.

Lương Tiêu không cách nào hoàn thủ, lúc này bị bức đến đường cùng. Trong tâm Lôi Chấn thoáng sanh mừng rỡ: "Lão tử cho mi nát thành một đống bánh thịt, để con ta được yên lòng dưới suối vàng." Vừa nghĩ vừa tụ khởi hồn thân khí lực, gia lực ném đi.

Sau lưng Lương Tiêu chỉ toàn tường đá, trong lúc gian nguy đột nhiên sáng suốt, cả thân mềm dẻo, dán bẹp xuống đất tháo lui, bên trên, tai còn nghe đánh "Uỳnh" một tiếng. Thạch bàn đập vào tường, đất đá tung tóe, cả tòa thạch thất một phen chấn động, tưởng như trời long đất lở.

Lương Tiêu hét "aaa" một tiếng, lăng chân quét tới. Hai chân Lôi Chấn bị xích, không thể tránh được, bèn trầm mã bộ, dồn khí xuống chân để tiếp đòn. Nào ngờ Lương Tiêu chỉ ra hư chiêu, nhân lúc Lôi chấn trầm khung trạm mã nhận đòn, lập tức thu chân, nhanh như chớp nghiêng người húc vào bụng hắn, khuỷu tay đả trúng huyệt Khí Hải. Lôi Chấn toàn thân cứng đờ, khuỵu tay xuống bàn, …. Trúng sau chân, đau đớn rú lên một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Lương Tiêu có phần dễ dàng đánh gục tam danh cao thủ, hơi thở phì phò còn chưa kịp nói thì bả vai đột nhiên bị một vật đả trúng. Lương Tiêu trong lòng kinh hãi, chắc mẩm là ám khí, ai ngờ vật đó tựa như còn sống nhưng không cựa quậy mà lăn lăn rơi xuống đất. Định hình nhìn lại, thì ra là một hột minh châu không lớn lắm. Chỉ là do hắn nhất thời sửng sốt, không ngờ hột minh châu từ trên đỉnh vòm rơi xuống, đập vào đất "đinh đinh", mỗi lần rơi cách nhau vài thốn. Hóa ra, vừa rồi Lôi chấn ném trúng thạch bích chấn động cả viên minh châu trên đỉnh vòm.

Lúc này đây, trong thạch thất bốn người hoặc đứng hoặc ngồi, há hốc nhìn hột minh châu nảy tưng tưng, chẳng nói một lời.

Minh châu dừng lại.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy bảy bức tinh đồ đó hầu như không còn tồn tại nữa, chỉ nơi hai ngôi "Ngưu Lang – Chức Nữ" đã thành vết hõm trên đỉnh vòm, phát xuất ánh sáng mờ mờ.

Sở Vũ nhác thấy Lương Tiêu có phần phiền muộn ngửa mặt lên trời, tựa như có tâm tư, chỉ nghĩ được rằng hắn đang suy tính bày biện ba người thế nào. Trong lòng không khỏi bồn chồn, lớn tiếng quát:

- "Tiểu tặc, muốn giết cứ giết, cần gì phải nghĩ cách tàn độc để hành hạ người."

Lương Tiêu liếc nhìn cả ba một lượt, suy nghĩ: "Hàn Ngưng Tử đương nhiên giận ta không muốn mở Thiết Hạp, vì vậy khi biết nội lực của ta đã mất, liền để ba người đại đối địch đem tới hành hạ ta. May mà có trợ giúp của Âm Dương cầu, tình hình trước mắt nên cách ly từng người." Trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- "Các người vì sao bị nhốt nơi này?"

Ba người đã thua một trận, tinh thần tiều tụy, nhìn hắn trừng trừng, Lôi Chấn giận dữ nói:

- "Sao không nói lý do nhà ngươi bị giam vào đây trước đi?". Lương Tiêu cười nhạt một tiếng, Sở Vũ chỉ sợ hắn lập tức ra tay độc thủ, vội vàng liếc nhìn phu quân một cái, nhân lúc Lôi Chấn còn chưa mở miệng, nói:

- "Thôi, mọi người giờ đây cùng đồng cảnh ngộ, nói cho ngươi biết cũng chẳng hại gì. Trong lúc bọn ta truy lùng con tiện… à… Liễu Oanh Oanh …"

Sở Vũ vốn định hô tiện nhân, nhưng chỉ sợ kích phát nộ khí của Lương Tiêu nên nói được nửa thì đổi thành:

- "Đột nhiên nghe đồn "Thuần Dương Thiết Hạp" đã rơi vào tay Hàn Ngưng Tử…". Đến đây, Sở Vũ bỗng không kìm được hỏi: "Tin ấy có thực không?"

Lương Tiêu đạm nhiên đáp:

- "Sau đó tình hình thế nào?"

Nghe xong Sở Vũ không hỏi gì nữa, trong lòng ảo não, nhưng không dám lộ ra, chỉ nói:

- "Hàn Ngưng Tử xuất thân Đại Tuyết Sơn, cũng cùng một phường rắn chuột như Liễu Oanh Oanh, là nữ tặc danh tiếng đã lẫy lừng."

Nói xong bèn liếc Lương Tiêu một nhát, thấy hắn thần tình không biến đổi, bất giác trong tâm cảm thấy quái lạ:

- "Liễu Oanh Oanh bị ta hàm ý nhục mạ, sao tên tiểu tử này không hề tức tối?" Suy nghĩ một lúc, lại nói: "Bọn ta sau khi điều tra ra điều đó, tìm đến chỗ Tàn Hồng tiểu trúc, lúc đi ngang qua cơ quan trong nhà, tất cả đều không cẩn thận, nên bị giam lại." Nói đến đây, Sở Vũ lộ rõ mặt mày thiểu não.

Lương Tiêu điểm điểm vài cái, gảy toán trù tung ra, giải khai huyệt đạo ba người. Cả ba thảy đều kinh ngạc, bỗng nghe Lương Tiêu nói:

- "Các người muốn thoát cảnh khốn quẫn này không?"

Ba người trong lòng lo sợ. Lôi Chấn nhảy dựng lên nói:

- "Lại còn nói như thế, xem lão tử ta sẽ phá cửa đây, rồi sẽ tính sổ với ngươi." Chẳng đợi dứt câu, bèn túm lấy bàn đá, dụng lực quăng về phía thạch môn, chỉ nghe một tiếng vang rền, đá bay tung tóe, cửa động chỉ vang lên một tiếng. Lôi Chấn miệng thổ ra huyết, ngây người đứng trên mặt đất.

Lương Tiêu không cười, đáp:

- "Cái cổng này dày đến ba thước, bên ngoài còn có bọc tấm sắt dầy nửa thước. Có con lừa đầu đá, nghĩ rằng răng mình đủ cứng chăng?"

Lôi Chấn tức căng cả mặt, quát lớn :

- "Tên tiểu tặc! Chỉ biết mồm to."

Lương Tiêu đáp:

- "Ngược lại, ta chẳng hề khoa môi múa mép. Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, thực có thể thóat ra."

Sở Vũ không kìm được bèn hỏi :

- "Mong được nghe nói rõ."

Lương Tiêu cười nhạt:

- "Thử nghĩ xem, giả như Hàn Ngưng tử ở tại thạch thất, bên ngoài mà bị vây khốn, sẽ làm thế nào?"

Sở Vũ thốt lên:

- "Ai dám vây ả?"

Lương Tiêu trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói:

- "Thế sự khó đoán, con người còn có thể thay lòng, phu thê cũng có lúc quay đầu, Hàn Ngưng Tử chắc gì đã có lúc không nguy khốn?" Lời này nói ra thật nhiều cảm xúc, Sở Vũ – Lôi Chấn nghĩ ngay bản thân cũng vì "Thuần Dương thiết hạp" mà bất đồng, hai má xem chừng nóng nóng.

Sở Vũ trầm ngâm phán:

- "Nói như thế, trong này ắt có cơ quan để thóat nguy?"

Lương Tiêu đáp:

- "Không sai, nhưng phiền Lôi Đại lang cúi thấp thấp cho Sở lão đại bước lên."

Lôi Chấn nhảy dựng:

- "Phìiiiìì, gì mà Lôi Đại lang cho Sở lão đại dẫm lên? Sao không phải Sở lão đại thấp xuống cho ta bước lên?"

Sở Cung lạnh lùng xen vào:

- "Ai bảo ngươi thô lỗ như thế!"

Lôi Chấn mặt đỏ phừng phừng, còn muốn làm ầm ĩ, nhưng được Sở Vũ ở bên nói nhỏ vài từ. Trầm ngâm một hồi, nghiến răng ken két:

- "Thôi thôi thôi, tiểu tử thối, ngươi muốn làm gì thì làm, rời khỏi cái ổ này, sau sẽ tính tiếp." Rồi cúi người xuống, nhường Sở Cung giẫm lên vai, sau chót Lương Tiêu giẫm lên vai Sở Cung, ba người chồng lên nhau, vừa vặn chạm tới đỉnh vòm.

Lương Tiêu quan sát toàn cục, tức thì hai ngón tay lao như tên, đột ngột lách vào chỗ hai hột minh châu vừa rơi. Vừa chạm vào, đã nghe cách cách vài tiếng, tấm bình phong bên tường phải dịch sang, lộ ra một con đường ngầm. Bốn người thảy đều kinh ngạc, Lương Tiêu lại lấy làm lạ, vốn nghĩ sẽ mở được thạch thất, ai dè trong động lại có một cửa bí mật.

Lương Tiêu vui mừng chạy đến trước cổng. Bên trong đen thui, hàn khí lành lạnh lâm râm lan tỏa, khiến rợn cả người, bèn trầm ngâm:

- "Mọi người ở lại đây, đợi ta vào trong xem xét."

Sở Cung hai mắt đảo ngược, cười lạnh:

- "Chậm đã, giả như ra được, ngươi sẽ làm gì?"

Lương Tiêu đáp:

- "Đương nhiêu sẽ kêu mọi người cùng thóat ra."

Sở Cung lắc đầu nói:

- "Không được, muốn thoát tất cả cùng thoát, chúng ta người đông lực mạnh, ngộ nhỡ có gì nguy hiểm, đều dễ ứng phó."

Hai người còn lại đều cho là phải. Lương Tiêu trong bụng biết ba người cơ bản chỉ sợ hắn âm thầm trốn thoát, rồi phong bế cửa lại, bèn nói:

- "Các ngươi không tin được ta sao?"

Sở Cung đáp: "Lúc này ngay đến cả người thân kẻ thích ta cũng chẳng tin. Tất cả sinh cùng sinh, tử cùng tử, ngươi muốn một mình trốn thoát ư, hừm hừm, kế này không được đâu."

Lôi Chấn cũng rướn cổ cao giọng nói: "Đúng rồi, sinh cùng sinh, tử cùng tử".

Ba người mồm năm miệng mười nói mãi không dừng, nhưng chẳng ai chịu tiến lên một bước, chỉ đợi Lương Tiêu đi đầu, rồi sau mới bám theo, giả như trước mặt có hiểm nguy, cũng chỉ mình Lương Tiêu lãnh hết. Lương Tiêu cũng đoán được tâm địa ba người, vô cùng khinh bỉ, cười lạnh một tiếng, cất bước đi vào. Ba người xích sắt leng keng, vội bước theo sau.

Trong ám đạo bức bí lạnh lẽo, Lương Tiêu lần mò hai bên, chạm phải một phiến thạch bích, lồi lõm không đều, ngưng đầy nước lạnh, lúc này đoán rằng nơi đây là một hang động thiên nhiên trong núi. Như vậy, đường thông ra ngoài sẽ theo hướng nào đây? Trầm ngâm một hồi, đột nhiên nghe tiếng vù vù, Lương Tiêu cả kinh, quay đầu nhìn lại, không trung đầy hắc ảnh lược động, lại nghe phía sau tiếng Sở Vũ vọng lại. Lôi Chấn hiểu biết cũng nhiều, trầm giọng nói:

- "Nhị nương đừng sợ, đa phần là dơi thôi."

Lương Tiêu hít lấy một hơi, định lại tâm thần, đoán rằng đã có dơi qua lại, thì trong động ắt không thể hoàn toàn tối tăm. Ngang dọc một hồi, đi thêm tầm mười bước, đột nhiên thấy phía trước le lói một tia sáng nhẹ, bất giác trong tâm vô cùng mừng rỡ, chỉ đợi lên phía trước xem cho rõ ràng, hốt nhiên nghe Sở Vũ ở bên phải hét toáng lên một tiếng. Lương Tiêu không biết phát sanh sự gì? Đang định quay đầu hỏi han, bỗng thấy bên trái kình phong ùa tới, Lương Tiêu nghiêng người qua phải chỉ cách vài tấc, thì bờ vai đã thọ một quyền, đau đớn vô cùng. Lúc này mới biết Sở Vũ kêu la ầm ĩ, chỉ là kế giương đông kích tây, phòng lúc không để ý thì hai bên đánh lại.

Rồi nghe Lôi Chấn quát lớn:

- "Tiểu súc sanh, lãnh tiếp một đòn của nhà ta!"

Lần này một quyền vừa xuất, Lương Tiêu còn chưa kịp tránh, bên phải lại thêm một chưởng nhanh chóng úp tới, trong lòng đoan chắc là Sở Cung, lùi lại phía sau, không ngờ Sở Vũ lặng lẽ vòng ra sau, khởi toán trù chém tới, trong đêm đen đâm trúng sườn trái của Lương Tiêu. Lương Tiêu không kìm được rống lên một tiếng, không đợi Sở Vũ ra tiếp đòn sát thủ, triển khai "Ngũ Ngũ Mai Hoa bộ", chạy về phía sau.

Sở Vũ toàn tâm vì nhi tử báo thù, dốc lực truy cản, được hơn một trượng, bờ vai bỗng nhiên lao trúng một vật. Lúc này bốn bề đều tối, không nhìn được rõ, Sở Vũ chỉ nghĩ đâm vào khối đá, định đi vòng qua, bất giác bên thân nổi gió, tựa như thanh âm của đao quang chém tới. Sở Vũ cận kề nguy hiểm, hô to:

- "Đại lang, tên tiểu tặc ở tại đây." Rồi bà ta tránh khỏi đường kiếm, sử chiêu "Thiên Hoa Loạn Trụy", đâm trả lại, ai ngờ đâm trúng một vật cứng đanh, toán trúc trù gẫy "cách" thành từng đoạn, hổ khẩu cực đau. Trong tâm Sở Vũ cảm thấy có điều kì dị, bèn chuyển thân hòng tháo chạy. Ai dè vừa quay đầu nhìn, đã lập tức kêu lên một tiếng khổ, không biết thế nào, hóa ra sau lưng phiến đá ở cửa đã đóng tự bao giờ. Ngay lúc đó, chỉ nghe Sở Cung đau đớn rú lên một tiếng "Hự", hiển nhiên đã gặp nguy, kế đó lại nghe Lôi Chấn liên tiếp rên kêu thống thiết, xích sắt lạo xạo vang lên, tựa như đang đánh nhau vô cùng nguy cấp.

Sở Vũ không biết đồng bọn phát sanh việc gì, vô cùng kinh sợ, không nói được một lời, bỗng thấy bên trái kình phong ập tới, tránh không kịp, đùi trái trúng kiếm đau đớn vô bì. Bà ta bực tức hét lên một tiếng, không ngờ bốn bề tiếng gió bỗng nổi lên ào ạt, trong lòng thất kinh: "Võ công tiểu súc sanh cao như thế, lẽ nào lúc đầu lại giả vờ vụng về?" Đang sợ hãi nghĩ suy, nghe gió ào tới từ phía phải, chỉ hiềm tay bị xích, chân lại thụ thương, nhảy lên không nổi.

Ngay lập tức, tay lại lãnh thêm một kiếm. Cùng một lúc, tiếng kêu la thảm thiết của Lôi Chấn vang tới tai, Sở Vũ kinh hãi cực độ, la thét:

- "Tiểu súc sanh giả thần giả quỷ, không đáng là hảo hán….i..aiii daooo…."

Sườn bên lại nhận một kiếm. Địch thủ xuất kiếm cực nhanh, một kiếm vừa xong, kiếm thứ hai lại tới, nhằm thẳng sau lưng Sở Vũ. Tình thế nguy ngập, xem ra khó lòng thoát khỏi. Đột nhiên cánh tay bị kéo một phát, khiến thân loạng choạng, vừa hay tránh được đòn tiêm kích.

Sở Vũ cho rằng đồng bạn tới cứu, vui mừng cực điểm hét to:

- "Đại lang à?" Lời vừa truyền đi, bỗng nghe từ xa vọng lại tiếng hét của Lôi Chấn – Sở Cung, hoảng nhiên kinh ngộ, tức giận quát: "Tiểu súc sanh, là ngươi?", rồi vận kình để tránh. Còn chưa tránh khỏi, đã nghe Lương Tiêu kêu lên một tiếng. Sở Vũ tâm lạnh như băng, thầm nghĩ đã rơi vào tay đại cao thủ, không biết hắn muốn hãm hại gì mình, trong khoảnh khắc lo sợ cực độ, hét to: "Tiểu súc sanh….. thả…..thả ta ra ….."Lương Tiêu không nói một lời, cũng không dừng lại, kéo bà ta băng qua bốn bề kiếm phong, đến chỗ an toàn, rồi dừng lại thả ra. Sở Vũ kinh hồn chưa định, trong bóng tối đứng ngây ra hồi lâu. Nhãn lực dần dần thích ứng, trông thấy phía xa hắc ảnh trùng trùng, tựa như có nhiều người di động trong bóng tối, nhưng không biết là sao, trừ Sở Cung – Lôi Chấn, tất cả đều không hề phát ra tiếng, như quỷ như ma, băng qua băng lại. Sở Vũ không chịu được, hai răng va vào nhau, run lẩy ba lẩy bẩy: "Đó…đó là ma quỷ…. thứ ma quỷ gì vậy?"

Lương Tiêu điềm nhiên nói:

-"Không phải quỷ, mà là thiết nhân (người sắt)."

Sở Vũ tức giận quát: "Do ngươi bày ra?" nói rồi mới biết lỡ lời. Bỗng có chất lỏng âm ấm nhỏ trên vai, Sở Vũ không khỏi ngạc nhiên:

- "Ngươi cũng thụ thương ư?"

Lương Tiêu chầm chậm đáp:

-Vết thương nhỏ ngoài da mà thôi. Trận thiết nhân nằm trong ám đạo, chẳng biết đã bị ai mở khai cơ quan."

Sở Vũ ngầm thấy hổ thẹn, kế đó lại tức giận, thống hận kêu:

- "Hàn Ngưng Tử, con mụ này thật là thâm độc. Nếu như sống sót khỏi nơi này…."

Còn chưa nói xong, đã nghe Lôi Chấn thét lên một tiếng thảm thiết, rõ ràng bị trúng kiếm, lúc này không biết là sống hay chết, không cầm được tâm như dao cắt, thảm thiết kêu:

- "Đại lang, Đại lang….. huynh… huynh vẫn ổn chứ…."

Lôi Chấn lại thét lên một tiếng, không hề đáp lại. Nhưng Sở Vũ nghe được tiếng kêu, cũng phần nào an tâm.

Lương Tiêu thấy Sở Vũ thống thiết, trong lòng không kìm được vài phần đau xót: "Bà ta đã mất đứa con, nếu lại mất cả phu quân, thật long đong khổ sở, không thể không thương!" Từ nhỏ hắn đã tang cha mất mẹ, nên chịu không nổi người khác sanh li tử biệt, khoảnh khắc, nhiệt huyết xung đỉnh, nhận thấy hai bên tấn công đều từ một đầu não phía sau. Chú mục một hồi, phát giác đám thiết nhân đó chuyển động chẳng hề lanh lẹ, chỉ là số lượng rất nhiều, xuất kiếm dày đặc nên người bị vây khốn tránh cũng không kịp. Thấy một lỗ hổng. Lương Tiêu nhanh chóng lao vào trận địa, bên tai nghe bốn bề phong thanh vang lên, năm sáu mũi kiếm xúm xít ập tới. Dựa theo tiếng gió, Lương Tiêu lách mình lánh được vài chiêu. Trước mặt loáng thấy một tia sáng, tuy rất mỏng manh, nhưng hắn vốn tinh mắt, cùng lúc một tay thiết nhân giơ kiếm bổ tới. Nhác trông chiêu kiếm của thiết nhân rất quen, tâm địa hốt nhiên đại chuyển, đột ngột tỉnh ngộ. Chính là một chiêu trong xuyên tâm thất thức "Tồi Tâm Đoạn Tràng" nổi danh của người nam.

Lương Tiêu không kịp nghĩ nhiều, bèn y theo chiêu thức của nữ tử, uốn người tránh kiếm lao tới, quơ lấy một thanh đâm trúng ngực của thiết nhân. Trong một sát na, hắn chỉ thấy toán trù hướng vào trong đều bị hãm. Thiết nhân phát ra tiếng sắt thép va chạm rồi lập tức dừng lại. Lương Tiêu hoảng nhiên đại ngộ, quay đầu nhìn lại, quả là đám thiết nhân đều sử chiêu kiếm "Xuyên Tâm Thất Thức" của nam tử. Ước chừng mỗi thiết nhân đều chỉ như vậy mà tuần tự đâm tới, Lương Tiêu minh bạch, hét dài một tiếng, toàn lực thi triển chiêu "Xuyên Tâm Thất Thức" của nữ tử, dùng chiêu phá chiêu, trái một nhát, phải một nhát, chiêu tiếp chiêu đâm trúng tâm khẩu thiết nhân.

Hóa ra, tâm khẩu của thiết nhân chính là nơi then chốt, một khi đâm vào, tự nhiên cứng lại. Chỉ trong chốc lát, Lương Tiêu sát phá được một đường nhỏ, thẳng đến trước mặt Lôi Chấn. Chỉ thấy hắn và Sở Cung tựa lưng vào nhau mà đánh, nửa đứng nửa ngồi, trong tay xiềng xích vung loạn xạ, trông như điên cuồng. Lương Tiêu nhanh chóng di chuyển một vòng quanh hai người, "tắc tắc tắc" một trận đâm loạn xạ, thiết nhân xung quanh rốt cục cũng được chế phục.

Hai người bị thương liên tiếp, còn bị bốn bề uy hiếp một trận, thân tâm không khỏi rã rời, đều co quắp ngã nhào tại trận, thở hắt ra. Lương Tiêu thấy cả hai như chó cụp đuôi, chẳng nỡ hỏi tội, thở dài một tiếng, kéo bọn họ trở về chỗ vừa nãy. Sở Vũ đỡ lấy Lôi Chấn, chỉ thấy lang quân bên ngoài tuy gấng gỏi, nhưng toàn thân đầy máu, không chịu nổi nghẹn ngào. Lôi Chấn tức giận:

- "Nhị nương, khóc cái gì? Không được để tên tiểu tặc cười khinh." Rồi hướng về Lương Tiêu nói: "Xú tiểu tử, muốn giết thì giết, không cần phải giả vờ làm người tốt, lão tử quyết không nhận lấy ân tình của ngươi."

Lương Tiêu thấy hắn bị trọng thương đến vậy, vẫn còn cương cường, cũng có vài phần bội phục, đạm nhiên nói: "Muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay, chẳng phí lực này cứu ngươi như thế." Lôi Chấn không nói được lời nào, Sở Cung bản tính thâm trầm, từ đầu đến cuối tuyệt chẳng nói một lời.

Lương Tiêu bình tĩnh đi xuống, muốn dò xem ánh sáng phát ra tự phương nào. Nhìn quanh bốn bề, chỉ thấy bên phải dường như có một cái lỗ rất nhỏ, từ ngoài chiếu vào thành một tia sáng, trong động tối cũng có thể thấy rõ.

Lương Tiêu đoán rằng nơi này chính là lối rời khỏi động, nên hạ xong đám thiết nhân, lần lần đến đó, sờ thấy một phiến thạch bích, ở trên là cái lỗ nhỏ. Liếc qua khe hẹp, bèn thấy một gian thạch thất ở phía ngoài, bốn mặt đốt bốn ngọn đèn lửa sáng bập bùng, soi tỏ cả căn phòng.

Trên mặt đất có năm cái hòm gỗ, mỗi góc đều được bọc bằng đồng màu vàng. Lương Tiêu lần quanh bốn bề thạch bích, nhưng không phát hiện cơ quan nào. Trong lúc thất vọng, bỗng thấy vọng lại tiếng người, giật mình kinh động, nhìn qua lỗ nhỏ, chỉ thấy cổng thạch thất đột nhiên mở toang, A Băng cười cười tiến lại, phía sau có cả đạo sĩ Vũ Linh. A Băng sớm đã thấy mấy hòm trong thạch thất, kề cổ Vũ Linh thủ thỉ:

- "Tử oan gia, thật là vui thay, đây chính là nơi cất giữ bảo vật của Hàn Ngưng Tử."

Thần sắc ả đẹp đẽ vô cùng, khác hẳn ngày thường, lời nói lại càng yểu điệu nhu liễu, nhưng khi nhắc đến Hàn Ngưng Tử, hoàn toàn không có một chút kính trọng nào.

Tên Vũ Linh đó song nhãn loạn đảo một hồi nhìn thạch thất, rồi mới ôm chầm lấy A Băng, hi hi cười nói:

- "Hảo A Băng, ta yêu nàng chết đi được!"

A Băng vốn đã thấy ánh mắt đó của Vũ Linh, gắt lên:

- "Thứ ngươi thích là ta, hay là cái đám bảo bối kia!"

Vũ Linh cười nói:

- "Lại còn phải hỏi, trên đời dù có thiên trân vạn bảo, nhưng chẳng mảy may sánh được với nàng." Vừa nói, vừa nhè nhẹ vuốt ve mái tóc của A Băng, thầm thì bên tai rất ngọt ngào: "Hảo A Băng, nàng là bảo bối sống của ta!"

A Băng sắc mặt ửng hồng, vừa tức vừa mừng lừ mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- "Chỉ mong chàng tâm khẩu như nhất."

Vũ Linh vội vàng:

- "Ta đứng trước trời đất mà phát thệ rằng…"

A Băng lấy tay che miệng hắn, cười:

- "Được rồi, được rồi, đừng nói những lời đáng sợ như vậy nữa, thiếp tin chàng còn chưa đủ sao…"

Ả thường ngày chỉ toàn lãnh đạm, lúc này đây thật đúng là tuyệt thế giai nhân, cất tiếng cười vang hòa chung với Vũ Linh một chặp, bất ngờ hai mày chau lại:

- "Tử oan gia, thiếp…. thiếp trong tâm vẫn còn chút lo lắng."

Vũ Linh cười đáp:

- "Yên tâm, Hàn Ngưng Tử đến cả bản thân còn khó bảo toàn, huống hồ là đủ công phu để tới đây?"

A Băng nói:

- "Dù nói như thế, nhưng thiếp cũng do một tay bà ta nuôi dưỡng, xét cho cùng cũng không khỏi suy nghĩ."

Vũ Linh lạnh lùng cười:

- "Hàn Ngưng Tử tâm địa xảo ác, nàng không phải không biết, giả như khi bất thuận ý, nàng cũng khó bảo toàn tính mệnh."

A Băng gật đầu rằng:

- "Nhưng giờ chỉ mong sẽ thoát được bà ta!"

Vũ Linh gật đầu tán thưởng, nói rồi chặt đứt khóa sắt trên hòm, mở được một cái, tức thì bảo quang phát ra tứ phía đến hoa cả mắt. Vũ Linh nhặt lên một hột minh châu, hai mắt tự dưng rực lửa, sang sảng nói:

- "Thật không ngờ, mụ bà bà Hàn Ngưng Tử này chứa toàn đồ quý thật."

Nói rồi vứt ngay hạt minh châu, mở toang bốn hòm còn lại, tay chân lục lọi một hồi. A Băng không hiểu nguyên cớ bèn hỏi:

- "Chàng tìm cái gì thế?"

Vũ Linh đứng dậy cau mày:

- "Sao lại không thấy Thuần Dương Thiết Hạp!"

A Băng đáp:

- "Là hộp Thuần Dương Thiết Hạp đó ư, Hàn Ngưng Tử lúc nào cũng mang theo, đêm ngày nghiền ngẫm, tuyệt nhiên chẳng rời."

Nghe xong, Vũ Linh biểu lộ sắc diện thất vọng. A Băng không kìm được hỏi:

- "Cái hộp đó rốt cục lai lịch ra sao?"

Vũ Linh đáp:

- "Cái hộp đó do Thuần Dương Chân nhân Lữ Động Tân truyền lại, đắc đạo ở khoảng thời Đường, hàng long trảm giao, thâu thiên hoán nhật, để lại biết bao kì tích kinh thiên động địa. Đến thời Tống Triết Tông, người lại còn lưu lại bài từ "Bộ Thiềm Cung" ở Nhạc Dương lầu. Ai cũng biết từ đời Trung Đường đến Tống Đại Triết Tông, sơ sơ cũng vài trăm năm chẳng ít, nếu chẳng phải tiên lực nơi thân, làm sao có thể sống lâu như thế."

A Băng chăm chú nghe xong cảm thán rằng:

- "Giả như chúng ta có thể sống lâu tới vài trăm tuổi, cùng nhau ân ái, chẳng phải càng tuyệt vời sao?"

Vũ Linh cười nhẹ:

- "Chẳng có Thiết Hạp, có đám kim châu bảo bối này cũng được rồi. Chúng mình đem đi, có thể thuê mướn điền sản nô tì, áo gấm thêu hoa, đến lúc đó cũng chẳng khác thần tiên là mấy."

A Băng nhẹ nhẹ đả hắn một quyền, cười :

- "Thiếp chẳng cần đám tài vật làm gì, chỉ cần chàng đối tốt với thiếp mà thôi."

Vũ Linh đáp:

- "Lại nói vậy rồi, nhưng…."

Thấy A Băng sắc mặt thâm trầm, lại cười hi hi mà nói:

- "Nhưng con nha đầu kia xử trí sao đây?"

A Băng hết tức giận, mắng đùa:

- "Thiếp còn tưởng chàng định nói gì khác?"

Rồi mỉm cười quay ra, dẫn một người vào. Chính là A Tuyết. Chỉ thấy nàng ngây ra đứng đó, nhìn hai người nói:

- "Băng tỉ tỉ, tỉ… tỉ không sợ chủ nhân trách tội sao?"

A Băng lạnh lùng:

- "Còn ngươi? Ngươi làm gì trong rừng trúc? Còn không phải muốn trộm bảo vật sao? Hay, nhìn không ra thường ngày ngươi ngoài mặt u u mê mê, hóa ra bên trong giảo hoạt vô cùng."

A Tuyết mặt đỏ lựng:

- "Muội…muội…không phải muốn trộm bảo vật."

A Băng quát:

- "Thế đến đây làm gì?"

A Tuyết ngây ra không nói một lời. A Băng cười lạnh:

- "Ta biết rồi ha, là ngươi vì cái tên vô lại đó đúng không?"

A Tuyết kinh ngạc:

- "Băng tỉ tỉ, tỉ... tỉ làm sao mà biết?"

A Băng thấy nàng thần sắc kinh hoàng, khẽ cười, đáp:

- "Lại còn phải hỏi? Hây, ngươi ngày ngày nấu canh gà nhờ ta đưa cho hắn, lại dò hỏi ta cách đi qua trận trúc, gan to tày trời, còn không phải để cứu tên vô lại đó sao? A a, không ngờ nha đầu ngươi cũng biết rúng động tâm xuân!"

A Tuyết bị ả liên tiếp giễu cợt, vừa thẹn thùng, vừa bức bối, một lúc lệ sa như mưa, mếu máo đứng dậy.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Ả vừa nói tên vô lại chẳng phải là ta sao?" nhớ lại ngày hôm đó lúc ăn cơm, luôn luôn có một bát canh gà, chưa hề thiếu một buổi nào, giờ mới biết là do A Tuyết nấu. Trong lòng không kìm được một luồng nhiệt huyết, vô cùng cảm động. Bỗng nghe Vũ Linh bên cạnh không nhẫn nại được kêu:

- "A Băng, không cần phải tìm hiểu mất thời gian."

A Băng trong mắt lóe lên một tia hung quang, nhìn chòng chọc vào A Tuyết, nói lạnh lùng:

- "Hôm nay không làm thì ngày mai không yên, trước mắt phải giết con nha đầu ngu xuẩn này đã."

A Tuyết há mồm kinh hãi, ngây ngốc đứng nhìn A Băng, không thốt được một lời.

A Băng tiếp tục:

- "Xuẩn nha đầu, ngươi coi, ta cũng chẳng muốn đâu, chỉ trách ngươi không dưng lại phá ngang ta. Hây, kiếp sau nhớ đầu thai vào kiếp tốt, sanh được làm người thông minh nhé."

Lương Tiêu cả kinh, nhưng khổ không biết cách nào để phá thạch bích, mắt thấy A Băng sát cơ manh động, nguy cấp vạn phần. Đúng lúc đó, hốt nghe một người ha hả cười vang, yêu kiều nói:

- "Ai dào ôi, Băng tỉ tỉ, tỉ thật là khôn, trộm được bảo bối của chủ nhân chưa kể đến, lại còn muốn sát hại đồng môn sao?"

A Băng sắc mặt đại biến, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy A Lăng yêu kiều, cười tủm tỉm tựa ngay trước cửa.

A Băng mi mày như bọc hàn sương, lớn giọng quát:

- "Con hồ li tinh kia đến đây làm gì?"

A Lăng cười đáp:

- "Tỉ đến làm gì, muội cũng làm như thế."

A Băng lạnh cười:

- "Không tự lượng sức."

Rồi thét vang một tiếng rút phăng nhuyễn kiếm, chỉ hòng chém tới, đột nhiên sau lưng lạnh toát, quay đầu nhìn lại, bỗng thấy một đạo kiếm quang loang loáng nhằm thẳng vào hậu tâm. A Băng chưa kịp suy nghĩ, nhuyễn kiếm từ sau đã tới, xuyên lên trước ngực. Định thần nhìn lại, thấy Vũ Linh sắc mặt lạnh tanh, hai môi mím chặt đứng tại góc tường, tóc mai bị xén chút bên phải, phiêu phiêu như tơ bồng bềnh rớt xuống dưới chân. A Băng tâm đầu mê loạn, si ngốc nhìn chàng, khóe miệng lộ xuất thần khí quái lạ, tựa như mê hoặc, tựa như thương tâm. Vũ Linh đứng đó không nói một lời, lạnh lùng nhìn A Băng xoay xoay rồi ngã nhào xuống đất.

Vũ Linh có chút thất thần, bèn thở ra một tiếng, đưa tay vuốt mắt A Băng. Bỗng thấy A Lăng cười lạnh nói:

- "Giỏi lắm, đau lòng lắm đây"

Vũ Linh đứng dậy, hi hi cười nói:

- "Nói cái gì vậy? Nếu như ta đau lòng, làm sao có thể xuất thủ? Nhưng cô ta đối với ta thành thực tấm lòng, giết đi, khó tránh khỏi chút động tâm nhất thời."

Mồm hắn nói rằng "khó tránh" nhưng trên mặt lại cười mỉm mỉm, thiệt chẳng có nửa phần tâm ý "khó tránh" nào. Lương Tiêu trông thấy nộ khí bộc phá trong ngực: "Thật là đồ mũi trâu vô sỉ cùng cực, làm mất hẳn thể diện nam tử đại trượng phu trong thiên hạ. Nay giả như có thể thóat khỏi đây, không thể không cho hắn một trận được!"

A Lăng cười lạnh một tràng:

- "Ngươi đã có lòng nghĩ đến ả, hay lại tiễn ả lên đường đi, hà, cho A Băng được yên nghỉ đi."

Vũ Linh cười hi hi:

- "Lăng nhi ngoan, nàng sao phải ghen tị? Chủ ý cũng là nàng, giờ đây trách cứ cũng là nàng. Ai da, nhưng mà A Băng này bên ngoài trông như một khối băng, bên trong lại như một ngọn lửa, ta không cần bày nhiều cơ mưu cô ấy cũng ngã vào lòng ta. Trái lại với nàng, thoạt nhìn như ngọn lửa, nhưng bên trong chẳng khác nào một tảng băng."

A Lăng tái mặt, giận dữ quát:

- "Ngươi lợi dụng việc này mà nhục mạ ta sao?"

Vũ Linh lập tức tay phải ôm ả vào lòng, tay trái tự tát liền ba chưởng:

- "Ta nói sai rồi, đáng bị ăn tát. Lăng nhi ngoan của ta trong ngoài đều như ngọn lửa, ta thì chẳng khác nào người tuyết, một khi thấy nàng, thảy đều tan chảy hết."

A Lăng sắc mặt bớt giận, duỗi ra, di trán Vũ Linh cho đỏ lên, tức giận nói:

- "Suốt ngày lừa đảo con gái nhà lành là ta đây!"

Lời ả giận dỗi, đầu mi cuối mắt đều xuân ý đậm nồng. Vũ Linh nhìn thấy huyết mạch căng phồng, tay máy động, hận không thể cùng ả ôm ấp. A Lăng thở ra gấp gáp, lánh qua một bên. Hai mắt Vũ Linh tựa như muốn phát hỏa, bỗng nghe ả nhắc:

- "Ô hay, đây là nơi nào?"

Vũ Linh nghe thấy như bị dội nước lạnh, bực bội hạ tay xuống.

96. Bát Vân Kiến Nhật (2)

- "Cũng phần nhiều nhờ con tiện nhân này, không thì ai mà biết được tàng bảo nằm ở nơi đây? Hây, Hàn Ngưng Tử thường ngày rất sủng ái ả, nhưng không biết khi thấy ả chết như thế này, sắc mặt ra sao."

A Lăng từ lâu vốn hay tranh sủng với A Băng, lúc này giết được cừu địch, trong lòng không khỏi khoái chí. Liếc mắt 1 cái, khanh khách cười vang:

- "A Tuyết, ngươi muốn cứu cái tên vô lại không?"

A Tuyết liên tiếp trông thấy biến cố, từ lâu đã đứng ngây ra không nói được, nghe những lời này, cũng chưa biết hồi đáp ra sao.

A Lăng lại cười:

- "Thương muội thế nào muội cũng đều rõ, tỉ nên thế nào mới là tốt đây?"

Thoáng nghĩ một hồi rồi cảm thán nói:

- "Chúng ta tốt xấu cũng đều là tỉ muội, ta càng không thể như A Băng vô tình. Thế này nhé, tỉ móc con ngươi của muội, cắt đầu lưỡi của muội, rồi sau chặt tai của muội, chém thêm cả hai tay nữa, để từ nay về sau, muội muốn tiết lộ sự việc hôm nay cũng không thể được."

Vũ Linh vỗ tay cười nói:

- "Thường nghe: Muốn chết chẳng bằng cho sống. Đó thật là từ tâm của A Lăng."

A Lăng minh bạch tâm ý bèn nói:

- "Ngươi lại căng cái mồm đường mật lên rồi, toàn phỉnh phờ cho ta vui lòng chứ gì!"

Rồi thuận tay vơ lấy đoản kiếm trên thân A Băng chém tới, xà eo uốn lượn, lướt tới ngay trước mặt A Tuyết chuẩn bị động thủ. Bỗng thấy A Tuyết chẳng hề kinh sợ, hai mắt cứ trừng trừng nhìn ra phía cửa. A Lăng trông dung mạo cô cổ quái, không kìm được quay đầu nhìn. Vừa trông, cơ hồ đã như chỉ muốn hét toáng lên. Vũ Linh nhác thấy ả kinh sợ như vậy cũng vội vã ngoảnh đầu.

Chợt thấy Hàn Ngưng Tử như quỷ như mị, đứng lẳng lặng ngay trước cửa phòng.

Vũ Linh mặt cắt không còn giọt máu.

A Lăng toàn thân rúng động run run, khoảnh khắc hô:

- "Chủ nhân…"

Hai chân mềm nhũn, tức thì khuỵu ngay xuống đất. Hàn Ngưng Tử khóe mép lộ xuất tia cười lạnh lẽo. Còn chưa kịp nói, đã thấy A Lăng đột ngột đứng dậy, vung kiếm chém tới. Hóa ra, ả tự biết không thóat khỏi tội chết, dù quy phục hay đối đầu cũng đều đã định nên liều chết đánh tới.

Hàn Ngưng Tử mắt đầy sát khí, nghiêng người lánh qua, đoản kiếm A Lăng đâm ngay vào hư vô. Tay trái Hàn Ngưng Tử lay động, chặt tới hữu thủ của A Lăng. Tay phải thành trảo, khách khách 2 tiếng, nhằm ngay tay trái, chân phải A Lăng chém tới. Vũ Linh tâm kinh đảm chiến, lao vào giữa hai người đang tranh đấu, muốn nhằm hướng cửa mà thoát.

Hàn Ngưng Tử cất giọng cười vang, đoạt lấy đoản kiếm của A Lăng phi ra ngoài cửa. Khoảnh khắc, chỉ thấy Vũ Linh phát ra một trường thanh thảm hô. Chốc lát thanh ảnh hoảng động, Hàn Ngưng Tử lại gần dựng Vũ Linh dậy, cười ngâm ngâm tiến về phía cửa. Chỉ thấy Vũ Linh toàn thân đầy máu, từ eo lưng trở xuống đều không thấy đâu. Hàn Ngưng Tử cười vang một tiếng, rồi ném nửa thân hắn xuống đất. Vũ Linh xem chừng còn chưa chết hẳn, mồm kêu khò khè, hai tay khua khoắngloạn xạ, từng bước từng bước lê lết tới chỗ A Lăng. Hai tay chạm vào máu tươi nơi thân dưới, cố gắng thốt lên: "Khổ, khổ, khổ…" -liền tám chữ khổ, bò đến dưới chân A Lăng rồi mới tịch nhiên bất động.

Thảm cảnh đến thế, A Lăng bình sinh chưa hề gặp phải. Chẳng đợi lúc Vũ Linh lết tới, ả đã sớm kinh hồn táng đởm, ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Hàn Ngưng Tử thấy vậy bèn xoa xoa mặt ả, hàn khí nhập não, A Lăng dần dần tỉnh lại. Vừa liếc Hàn Ngưng Tử thì hai hàm va vào nhau, không nói được một lời.

Hàn Ngưng Tử cười nhẹ, dung mạo y nhiên mỹ lệ nói:

- "A Lăng à, lần này Lôi – Sở 2 nhà cũng do ngươi dẫn tới sao?"

A Lăng hai mắt lưng tròng, run run rẩy rẩy:

- "A Lăng sai rồi, xin chủ nhân tha mạng…"

Hàn Ngưng Tử cười:

- "Ta hỏi ngươi nói đi."

A Lăng bi ai không chịu được, chỉ có thể nói:

- "Đều do Vũ Linh - tên Tử quỷ đó làm, không can gì đến con."

Hàn Ngưng Tử lại cười:

- "Ngươi cho rằng hắn chết rồi thì không còn ai đối chất ư? Hay, nếu không phải ngươi nói, sao ta lại biết được tin tức của Thuần Dương thiết hạp?"

A Lăng sắc mặt trắng bệch. Hàn Ngưng Tử lắc đầu vài cái, rồi đột nhiên khởi kiếm chém tới, đâm thẳng vào tâm khẩu của A Lăng. Xong, chẳng thèm nhìn thêm nữa, bạt kiếm chuyển thân. Nhác thấy A Tuyết vẫn ngây ngây đứng đó, cười:

- "Nha đầu ngốc nhà ngươi đến đây làm gì?" - Vừa nói vừa lăm lăm kiếm bước tới, trên mặt ẩn ước nụ cười, nhãn thần tuyệt nhiên lạnh lẽo như băng.

Lương Tiêu trông thấy hết thảy ánh mắt đó, nhưng ngặt vì bức thạch bích dày thiên thiên cách biệt, nên chỉ có thể đứng đó nhìn mà vô phương cách.

Đột nhiên, từ xa vọng lại một tràng cười, cùng với tiếng hô của quần hùng trùng trùng kéo lại. Hàn Ngưng Tử sắc mặt thoáng chuyển, lập tức xoay mình hòng bế thất môn. Chợt thấy 1 thoáng ảnh nhân, trong thất đã lác đác vài người cười khanh khách nói: "Hay cho nữ oa nhi, muốn ta thi thố cước lực, hóa ra lại dẫn lão phu vào vòng Mê Hồn trận. " Lương Tiêu trong lòng vừa kinh vừa mừng, thầm kêu: "Sở Tiên Lưu."

Hành trang của Sở Tiên Lưu so với ngày đó, chỉ khác ở chỗ, có nhiều đoạn chuôi kiếm màu xanh đen ngự ở trên vai. Sớm thấy toàn cảnh bên trong thạch thất, Sở Tiên Lưu bất giác nhíu mày:

- "Nữ Oa Nhi, đều do ngươi làm ư?"

Hàn Ngưng Tử cười lạc một phen, nhẹ giọng:

- "Sở tiền bối đâu cần ngậm máu phun người, ngài đã trông thấy ta giết người chăng?"

Sở Tiên Lưu thán đạo:

- "Ngươi một tên nữ oa nhi ngoan độc xảo trá, giữ lại thân võ công này, há chẳng phải là gieo họa hại sao?"

Nói rồi trở tay cầm lấy chuôi kiếm.

Hàn Ngưng Tử thấy Sở Tiên Lưu khí thế ngưng trọng, đoán rằng một khi xuất kiếm, ắt thế kiếm phá thạch kinh thiên, đảo mắt một hồi rồi cười bảo:

- "Tiền bối ngài cũng cùng một tông sư, sao lại nói mà không suy nghĩ như thế?"

Sở Tiên Lưu nhướn mày một cái: "Ta không nghĩ cái gì?"

Hàn Ngưng Tử đáp: "Chúng ta thi đấu cước lực, vẫn còn chưa xong mà!"

Sở Tiên Lưu:

- "Hay cho câu "thi thố cước lực". Ngươi dụ ta dẫn nhập trúc lâm. Một vùng trúc lâm này rõ ràng là kì môn trận pháp, lão phu cơ hồ cũng bị giảm thế tiến lên. Hay! Vậy mà dám gọi là so tài cước lực ư?"

Hóa ra Sở Tiên Lưu mua rượu ở Tô châu, cuồng ẩm hơn một tháng có thừa, say đến nỗi choạng vạng cả trời đất. Đang lúc tê mê, chợt nhận được thư của Sở Cung. Vừa mở ra xem, đã biết Thuần Dương thiết hạp bị Liễu Oanh Oanh trộm mất, lập tức tỉnh hẳn cả rượu, không hề chậm trễ, một mạch tức tốc truy cản. Lúc đuổi đến Tàn Hồng Tiểu Trúc, mấy người Sở cung bị trúng cơ quan mai phục, Sở Tiêu Lưu chỉ có thể xuất thủ võ công, hòng ngăn chặn Hàn Ngưng Tử. Hàn Ngưng Tử bản thân tự biết không phải địch thủ, bèn nói rắn để thách đấu cước lực, dẫn Sở Tiên Lưu nhập vào "Nam Đẩu Tứ Tượng trận", hòng nhờ trúc trận vây trụ tuyệt danh cao thủ. Nào ngờ Sở Tiên Lưu cũng rạch ròi đường lối, chỉ vây được một lúc, rồi lại thuận theo tung tích Hàn Ngưng Tử mà truy kích.

Hàn Ngưng Tử nhãn châu đảo một cái, cười nhạt nói:

- "Tiền bối hiểu lầm rồi, trúc lâm đó chỉ tựa như đường rút khúc khủyu quanh co, bây giờ mới là phần chính."

Sở Tiên Lưu không khỏi kinh ngạc nói:

- "Trong thạch thất này trở gót còn không kịp, so pháp thế nào được?"

Hàn Ngưng Tử cười:

- "Tiền bối không dám sao?"

Sở Tiên Lưu chau mày ngẫm nghĩ: "Nơi này địa thế chật hẹp vô cùng, nếu như so tài, chắc chắn phải dùng tới tiểu xảo thân pháp, trông tài khinh công của ả, đương nhiên không phải đối thủ của lão phu..." Lòng còn chưa định, bỗng thấy Hàn Ngưng Tử lặng lẽ dời đi, sau lưng tựa vào thạch bích, bất giác hét lên 1 tiếng:

- "Nữ oa nhi, ngươi làm gì thế?" - Lời còn chưa dứt, Hàn Ngưng Tử sắc lộ quỷ tiếu. Xoạt một tiếng, trên thạch bích lộ xuất một đường bí mật. Hàn Ngưng Tử cười vang, rút luôn vào trong cửa. Nào ngờ còn chưa đứng vững, bên thân kình phong nổi lên. Hàn Ngưng Tử vạn cũng chẳng ngờ trong cửa còn có đối đầu, khoảnh khắc bên hông bị đâm một nhát, toán trù của Lương Tiêu từ bên phải lao tới. Đau không chịu nổi, Hàn Ngưng Tử bực tức rên lên, nhưng ngặt vì phía sau có truy binh không thể dừng lâu, nên hai chân thoăn thoắt, thân lao như tên ngã lộn vào trong thiết nhân trận.

Lương Tiêu thi triển Xuyên tâm, cứ tưởng hễ ra tay là thế nào cũng trúng, ai dè Hàn Ngưng Tử tránh được, trong lòng buồn bực: "Nếu ta tay cầm thiết kiếm, bà ta còn sống được ư?" Trong lòng bất cam, tức tốc đuổi theo. Hàn Ngưng Tử vốn kị Sở Tiên Lưu, không dám chậm trễ, vội vàng phát động thiết nhân trận, tức thì kiếm phong bốn bề, dâng đầy khắp con đường. Lương Tiêu toán trù chỉ đông đả tây, một lúc, cả đám thiết nhân từ từ dừng lại. Hàn Ngưng Tử lại càng kinh nộ: "Kì quái, tên tiểu tử này học trận pháp ở đâu?" Nên biết tinh huyệt của trận thiết nhân, từ xưa đến nay ở giữa "Thiên viên địa phương thất" và hang tàng bảo, bản thân không hề lộ ra. Chỉ có học được bảy chiêu "Xuyên Tâm kiếm pháp", chế trụ thiết nhân mới có thể cưỡng hành khai mở một đường đạo lộ. Hàn Ngưng Tử vốn có ý dụ Sở Tiên Lưu dẫn nhập vào trận, chẳng cần manh động cũng ngăn được Sở Tiên Lưu. Ai dè Lương Tiêu hai nhát ba nhát, phá được hơn nửa, khiến âm mưu ngăn hãm của ả bỗng tan thành mây khói.

Sở Tiên Lưu trông thấy toàn cảnh bèn dừng bước. Vừa thấy Lương Tiêu, trong lòng nảy bao nhiêu là nghi vấn, còn chưa kịp mở mồm, đã nghe Sở Vũ phía xa gọi to: "Là tam thúc à?" Sở Tiên Lưu ước chừng khẩu khí của bà vài phần hư nhược, tựa hồ thân thụ trọng thương đến tận xương thịt, nghĩ tình một giọt máu đào hơn ao nước lã, chỉ than một cái, lướt qua Lương Tiêu rồi lại tức tốc truy cản.

HỒI 5

Lương Tiêu trong bụng nghĩ Sở Tiên Lưu đã tới, nơi này ắt sẽ vô sự, bèn bước khỏi ám môn. Chỉ thấy A Tuyết ngồi ở góc tường, lệ hoen cả mắt, đang ngây ngây nhìn về phía cửa. Nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, thoạt nhìn sững sờ, kế đó lại ngạc nhiên vô cùng, mừng rỡ thốt lên:

- "Ngươi... ngươi đó ư... ?"

Cổ họng nghẹn xuống, nhưng trong lòng bộn bề cảm xúc, nước mắt sa xuống như mưa. Lương Tiêu thấy cô vừa bi vừa hỉ như vậy, trong tâm cũng chẳng nói được một lời, bèn lau nước mắt A Tuyết rồi nói:

- "Một lời khó tận cõi lòng, rời khỏi nơi đây đã rồi sẽ nói sau."

A Tuyết hoan hỉ vô cùng, chỉ biết gật đầu. Lương Tiêu giải khai huyệt đạo cho cô, rồi thấy góc tường có dựng một thanh bảo kiếm. Chính là "Ảo Nguyên". Dạo đầu lúc hắn bị A Tuyết bắt thì thanh kiếm này rơi vào tay của Hàn Ngưng Tử. Lương Tiêu bèn đeo kiếm bên hông, rồi thấy phía bên châu quang lấp lánh, không kìm được nói: "Hàn Ngưng Tử cũng chẳng phải tử tế gì, vàng bạc châu báu chắc là vật chứng trộm cắp không sai." Thế rồi chẳng hề khách khí, vơ lấy một nắm để phòng thân.

Hắn dìu A Tuyết ra khỏi cửa, phía trước rừng trúc thâm thâm. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy vách núi lừng lững, đá thạch nham nhở chồng chồng lớp lớp cao tới vòi vọi. Cửa tàng bảo rêu phong xam xám là do một khối nham thạch tạo thành, thoạt trông càng chẳng khác gì với vách núi. Chẳng trách A Lăng phải xúi Vũ Linh dẫn dụ A Băng, chỉ vì nếu chẳng phải do đã biết được sự tình, thì khó ai ngờ trong cái động này lại chứa cả càn khôn.

Bỗng nghe A Tuyết gọi:

- "Công tử..."

Lương Tiêu ngắt lời cô:

- Ta họ Lương, tên chỉ có một chữ Tiêu. Cô kêu tên ta sẽ tốt hơn, không cần phải gọi là công tử.

A Tuyết hai má tựa như trái đào hồng, cúi đầu thưa:

- "Lương…. Lương Tiêu, Băng Tỉ tỉ, Lăng tỉ tỉ cùng tôi lớn lên, tôi… tôi trong lòng rất muốn hai tỉ ấy được mai táng cẩn thận."

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- "Nhưng bọn họ vừa rắp tâm hại cô mà."

A Tuyết chẳng biết đáp lại ra sao, chỉ biết cúi đầu nước mắt rơi lã chã.

Lương Tiêu bèn thở dài nói:

- "Được được, làm theo cô vậy." Rồi trở lại thất, ôm lấy thi thể A Băng và A Lăng. Trong tay hai khối lạnh băng, nhớ lại hai người sanh thời xinh đẹp muôn phần, không khỏi nghĩ tới câu "hồng nhan bạch cốt", trong lòng hốt nhiên cảm khái.

Ra khỏi cửa, thấy A Tuyết hai tay đang đào đất, bèn tiến lên một bước, phẩy tay cô nói:

- "Đúng là nha đầu ngốc!" Rồi dùng kiếm chặt lấy hai thanh trúc vừa nhọn vừa lớn, tay trái tay phải đo đạc, chốc lát đã đào được hai hố lớn chôn A Băng và A Lăng cẩn thận. Trong lòng thầm nghĩ hai người lúc sinh thời thường khi nhục A Tuyết, cuối cùng khi chết lại may mắn nhờ A Tuyết mới được an táng tử tế, giả như ở dưới suối vàng có biết được, không hiểu sẽ cảm thấy ra sao. Quay sang thì thấy A Tuyết đang ngây dại nhìn hai nấm mộ, lệ rơi như mưa, rồi đột nhiên cô phủ phục lạy một cái. Xong bèn đứng dậy, vừa vặn nghe tiếng người phía xa vọng lại:

- "Nữ oa nhi lấy đức báo oán, rất tốt, rất tốt!"

Lương Tiêu ngoảnh nhìn, chỉ thấy Sở Tiên Lưu đứng yên lặng phía sau, tự biết ông nhĩ lực thần thông, cuộc nói chuyện giữa hai người đều đã nghe được. Sở Tiên Lưu mỉm cười với hắn rồi nói:

- "Cái gã ranh này cũng hay thay đổi gớm nhỉ, đầu tiên là Liễu Oanh Oanh, đến nay lại có hồng nhan tri kỉ này rồi? Không ngờ ngươi tuổi tác chưa nhiều, mà đã sớm nắng chiều mưa rồi."

A Tuyết nghe xong sắc mặt thẹn thùng. Lương Tiêu chau mày nói:

- "Sở Lão nhị, ông đừng nói năng hàm hồ như thế?"

Sở Tiên Lưu cười nói:

- "Tuổi trẻ đa tình, cũng không hại gì. À quên, cháu trai cháu gái ta trong kia nói chính ngươi đả thương chúng nó, đúng không?"

Lương Tiêu tắt ngấm nụ cười:

- "Nếu như là thật, ông có báo thù cho họ không?"

Sở Tiên Lưu không hề đảo mắt, nhìn thẳng vào hắn một lúc rồi lắc đầu:

- "Bất tất phải như thế, bọn họ thụ thương do kiếm, nhưng trong tay ngươi chỉ có toán trù, chẳng có thanh kiếm nào cả."

Nói xong ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng nghĩ: "Kiếm thuật tức tâm thuật. Aiii, hai đứa cháu ta tâm địa hẹp hòi, chỉ sợ "Thiên Hương kiếm pháp" của ta sẽ như lời lão hòa thượng kia, đến lúc tuyệt rồi." Lương Tiêu thấy ông yên lặng, cũng không tiện nói.

Sở Tiên Lưu trầm ngâm một lúc, hốt nhiên nói: "Thằng nhóc, kiếm pháp mà ngươi dùng để trấn áp thiết nhân vừa rồi lệ khí nặng lắm. Từ nay về sau đừng nên dùng tiếp." Lương Tiêu thầm nghĩ: "Ta dùng loại võ công gì, đâu cần ông đến chỉ giáo?" bèn nói:

- "Kiếm pháp chính là pháp để giết người, không có lệ khí làm sao mà sát nhân?"

Sở Tiên Lưu điềm đạm nói:

- "Thế kiếm pháp đó có bao nhiêu thức?"

Lương Tiêu nói:

- "7 thức!"

Sở Tiên Lưu phất tay áo cười:

- "Hay, ta cho ngươi đâm bảy kiếm. Đả thương được ta thì tùy ngươi xử lý, nếu không thì từ nay về sau, ngươi không được sử dụng bảy chiêu kiếm đó."

Lương Tiêu biết rõ Sở Tiên Lưu rất lợi hại, nhưng không nín nhịn được trước sự khinh thường như thế, bèn bạt xuất Huyễn Nguyên kiếm, lớn giọng nói:

- "Cứ thế mà quyết, ông cũng rút kiếm đi!"

Sở Tiêu Lưu chầm chậm cười vang:

- "Hảo tiểu tử, nếu khiến được ta phải rút kiếm, coi như ta thua."

Lương Tiêu thoáng tia nộ khí, hét vang:

- "Nhận lấy kiếm này, đừng có trách ta!"

Trường kiếm đột ngột vung lên, sử chiêu "Tồi Tâm Đoạn Tràng", vùn vụt đâm thẳng vào tâm khẩu Sở Tiên Lưu. Sở Tiên Lưu đứng yên bất động, chỉ đợi kiếm phong vừa chạm tới thân rồi eo lưng mới uốn lượn vắt qua. Lương Tiêu thấy mũi kiếm như đâm trúng dầu nhớt, chẳng thấy phản kháng, trượt ngang qua người Sở Tiên Lưu, bèn muốn biến chiêu.

Sở Tiên Lưu bỗng nhiên căng má phun ra một đạo chân khí, chỉ nghe "xùy" một tiếng, thanh Huyễn Nguyên đã bị thổi ra xa nửa thước. Lương Tiêu hổ khẩu ê ẩm, trường kiếm cơ hồ như tuột khỏi tay.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- "Đã có thể sử dụng bảy chiêu đó, vậy cần gì loạn biến chiêu!"

Lương Tiêu định thần một lúc, rồi vung kiếm đâm tiếp. Nhưng Sở Tiên Lưu thân mình nghiêng trái một phát, phải một phát, kiếm pháp Lương Tiêu dù nhanh, cũng chỉ sai cách vài li mà đâm chẳng trúng. Chỉ trong khoảnh khắc, dùng đến chiêu thứ sáu "Tâm Hôi Ý Lại", Lương Tiêu thu kiếm tựa như lùi lại, nhưng còn chưa dừng đã lại hướng lên, toàn phong 1 chiêu xuất tam kiếm.

Sở Tiên Lưu cười nhẹ, lập tức chuyển thân, xoay lưng về phía Lương Tiêu. Quá đột ngột, Lương Tiêu thu chiêu không kịp, chỉ nghe xuy xuy xuy ba tiếng, tam kiếm đều đâm vào thanh thiết mộc kiếm. Kình lực phản hồi khiến tay Lương Tiêu không khỏi ê ẩm. Sở Tiên Lưu lãng lãng cười:

- "Thằng nhóc, vẫn còn một chiêu nữa."

Lương Tiêu giờ thế như cưỡi trên lưng cọp, kiên cường sử xuất chiêu tối hậu "Tâm Tang Như Tử". Kiếm đi được nửa đường, thân Sở Tiên Lưu đã đột chuyển. Tay Lương Tiêu bỗng thấy nhẹ nhàng, bảo kiếm đã bị ông giáp thủ đoạt mất. Thấy vậy, Lương Tiêu lật tay thành trảo, hòng nắm mạch môn của Sở Tiên Lưu. Nào ngờ, tay còn đang thấp xuống, thanh Huyễn Nguyên đã bị ném trả lại. Vừa đoạt vừa trả chỉ trong nháy mắt, Lương Tiêu trở tay không kịp. Tức thì bắt lấy bảo kiếm rồi đứng ngây tại trận.

Sở Tiên Lưu lắc lắc đầu, cảm thán nói:

- "Tiểu tử, kiếm đạo là pháp dưỡng tâm, chứ chẳng phải để giết người. Cho nên "kiếm xuất ra thì bảy phần là do chính mình thu lại, khi nào có thể tha được người thì tha." Nói rồi mỉm cười, phất tay áo chuyển nhập vào thạch thất. Lương Tiêu thầm nghĩ: "Lão đầu này quả thật kì quái, nếu chẳng phải để sát nhân, thì luyện kiếm ích gì?"

Suy nghĩ không thông, bèn hướng A Tuyết nói: "Đi thôi." A Tuyết gật đầu, đi theo sau hắn.

97. Câu Tâm Đẩu Giác

Hai người đi về phía tây một lúc, Lương Tiêu chợt nhớ tới quyển "Tử Phủ Nguyên Tông" ở trong ngực áo, mấy ngày nay bận rộn luyện công nên chưa xem kỹ được. Lập tức sao chép mặt chữ thì thấy sớm đã bị mồ hôi thấm ướt, vết mực trên mặt vải đã hơi rối loạn, trong lòng hiểu rằng nếu không chỉnh sửa thì nó sẽ bị

hủy mất. Liền tìm một tiệm bán giấy mực trong thị trấn gần đó. Chưởng quỹ trong tiệm là một lão tú tài thi trượt, văn chương bình thường, nghe xong mục đích của Lương Tiêu liền bày ra một cuộn giấy da dê, thấm đẫm mực đen rồi đem mặt có chữ in vào.

Sao chép xong xuôi, Lương Tiêu kiểm tra lại một hồi, thấy không còn sai sót, trong lòng mừng rỡ, thưởng cho chưởng quỹ một đĩnh vàng. Chưởng quỹ vui mừng ra mặt, nâng tay một chút, nhận lấy ngân lượng. Lương Tiêu lại lấy của ông ta một mảnh giấy dầu lớn, một hộp mực bằng đồng đỏ rồi cẩn thận dùng giấy dầu gói kinh văn đặt vào trong hộp.

Rời khỏi tiệm giấy mực, mặt trời cũng đã lặn xuống phía tây. Thấy phía trước có một gian khách sạn, Lương Tiêu dạ dày sôi ùng ục, kéo theo A Tuyết vào trong tìm chỗ ngồi. Ngồi chưa lâu, phía ngoài cửa có một người khua chân bước vào, đúng là oan gia ngõ hẹp, nhìn kỹ đúng là Hàn Ngưng Tử. Hàn Ngưng Tử nhìn thấy hai người, có vẻ ngạc nhiên, sau đó nhìn A Tuyết mỉm cười, trong mắt lộ rõ thâm ý.

A Tuyết tỏ vẻ lạnh nhạt, nói nhỏ: "Chủ nhân vẫn khoẻ". Hàn Ngưng Tử liếc qua nhìn nàng ta, điềm nhiên ngồi xuống, cười nhẹ nói: " Ta vẫn khoẻ, ngươi vẫn còn sống đấy ư, lại đây, rót trà cho ta. " A Tuyết hai chân mềm nhũn, gần như không thể đứng dậy, bất giác Lương Tiêu ấn vai nàng xuống, chỉ nghe Lương Tiêu cười nói: " Hàn Ngưng Tử, lão tử khát quá, ngươi lại đây pha trà cho ta?" Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn hắn, cười lạnh: " Ngươi đổi tính lưu manh rồi à, vừa mới rời bỏ Liễu Oanh Oanh, lại đã lăng nhăng với A Tuyết nhà ta?" A Tuyết sắc mặt đỏ hồng, không dám ngửng mặt lên.

Lương Tiêu nhíu mày nói: " Hàn Ngưng Tử, miệng ngươi phun ra toàn thứ bẩn thỉu" Hàn Ngưng Tử cười hihi nói: "Bẩn thỉu như thế nào nhỉ? Ngươi muốn cô ta, ta sẽ cho ngươi. Nhưng phải nói một cách công bằng, ngươi phải cảm ơn ta đã" Lương Tiêu thấy mụ ta ngôn ngữ tuyệt không phản đối, trong lòng hơi ngạc nhiên, cứ tưởng là mụ ta sẽ sính cường tranh đấu, hắn cũng biết là bản thân còn khó tự vệ, đấu với mụ ta thì sẽ gây nguy hiểm đến A Tuyết, liền thay đổi thái độ cười nói: " Tiếc là bản thân ta không có vật gì, hết sạch mọi thứ, không biết là phải cảm ơn ngươi như thế nào. " Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn, cười nói: "Người đúng là tiểu tử giảo hoạt, toàn dùng những lời mơ hồ để lường gạt người khác? hừm, ngươi đã mở Thuần Dương Thiết Hạp, có phải không?" Lương Tiêu giật mình, cố gắng trấn tĩnh nói: " Ngươi nói cái gì thế?" Hàn Ngưng Tử nói: "Ta đoán không sai chứ? Ngươi nội công bị mất, ít nhất phải mất mười năm mới khôi phục lại được, nhưng chỉ trong một tháng, đã khôi phục hoàn toàn nội công, hừm, luyện võ không thể so sánh như ăn uống, ngươi có sử dụng phương pháp nhanh chóng nào chăng?" Mụ ta cúi xuống, nhìn Lương Tiêu, cười nói: " Có phải tối hôm đó, ngươi đã mở thiết hạp phải không?"

Lương Tiêu trong lòng suy nghĩ cân nhắc mấy lần, ha ha cười nói: "Cách mở thiết hạp, ta thực sự có biết một chút, ta sẽ nói cho ngươi biết, nếu như ngươi chịu thề độc: Từ giờ trở đi, cùng với A Tuyết đoạn tuyệt quan hệ chủ tớ, và sẽ không gây khó khăn cho hai chúng ta. " Hàn Ngưng Tử cười nhẹ nói: "Xú tiểu tử, ngươi hiện nay cũng coi như là đã nằm trong lòng bàn tay ta, vuông tròn thế nào cũng không phải do ngươi được nữa. Nếu như ngươi không nói, ta tự có cách khiến cho ngươi phải nói. " Nhãn quang như điện, nhìn vào người A Tuyết.

Lương Tiêu cao giọng nói: " Hàn Ngưng Tử, nếu có khả năng, lại đây bắt ta. " Hàn Ngưng Tử mỉm cười chuyển thân. Vào lúc đó, đột nhiên nghe một tiếng cười ha ha, ngoài cửa lại có một người thong thả tiến vào, áo vàng mi trắng, khí độ ung dung. Lương Tiêu nhìn thấy người này, nhất thời thầm kêu khổ. Người này nhìn thấy Lương Tiêu, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, kế đó tỏ vẻ vô cùng vui mừng, nghe thấy Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói: "Minh Quy, ngươi muốn gì?" nói rồi một chưởng đánh ra. Minh Quy vung chương tiếp đón, cười nói: "Hàn cô nương, vừa mới gặp đã động thủ, có gì chúng ta từ từ nói chuyện đã. " Hàn Ngưng Tử cười lạnh nói: " Ngươi muốn nói gì? Ngươi bất quá vì chủ ngươi báo thù chứ gì?" Minh Quy lắc đầu nói: " Ngươi nói Hoa Vô Xuy ư? Lầm lẫn lầm lẫn, lầm lẫn vô cùng to lớn. Cô ta là cô ta, ta là ta, ngàn vạn lần không liên quan gì với nhau"

Hàn Ngưng Tử sắc mặt lúc đen lúc sáng, lạnh lùng nói: "Người là lão hồ ly định lừa gạt ta thế nào đây? Không nên kéo dài thời gian, chờ đợi cứu viện, hừm, cho dù cả Thiên Cơ Cung Bát hạc cùng ở đây, ta không sợ đâu" Minh Quy cười nói: "Cô nương võ công cao cường, tự nhiên không sợ, chỉ là lão phu với Thiên Cơ Cung ân đoạn nghĩa tuyệt, hai bên không còn quan hệ gì. Nếu như ngơi không tin, có thể hỏi tiểu tử kia" nói xong dưng tay chỉ Lương Tiêu. Hàn Ngưng Tử thần sắc đại biến, tức giận nhìn Lương Tiêu nói: "Ngươi đúng là con chó săn của Thiên Cơ Cung? hừm, ta thật ngốc không nhận ra ngươi cùng một phe với chúng.

” Minh Quy cười nói: “Hàn cô nương không nên hiểu nhầm, hắn không phải người của Thiên Cơ Cung. Chỉ là, khi lão phu phản bội bỏ chạy khỏi Thiên Cơ Cung, hắn đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Hàn Ngưng Tử nhìn Lương Tiêu thần sắc lãnh đạm, tuyệt không có ý phản bác, nhưng trong lòng bán tín bán nghi, nói: “Ngươi đường đường là người cầm đầu bát hạc, sao lại phản bội chạy khỏi Thiên Cơ Cung” Minh Quy cười nói: “Nếu ta là người cầm đầu bát hạc, thì cần gì phải đích thân đến bắt ngươi? ‘Bệnh Hạc’ Tần Bá Phù chủ trì việc bên ngoài, sợ rằng sẽ là người đầu tiên đến gây xúi quẩy cho ngươi đó. ”

Hàn Ngưng Tử trong lòng nghĩ: “Minh lão đầu nói không phải là khôngcó lý, chó chạy khỏi Thiên Cơ Cung cũng không ít, nếu tìm ta, không cần chính lão phải tự tay xuất thủ. ” Mụ ta nghi ngờ nói: ” Tốt, ta tạm nghe xem ngươi nói gì” Minh Quy cười quỷ dị, nói rằng: ”Cô nương có nhớ Lăng Sương Quân không?” Hàn Ngưng Tử sắc mặt đại biến, lạnh lung nói: ”Người nhắc đến con tiện nhân đó là có ý gì?” Minh Quy cười nói: ”Hàn cô nương sớm tối và cả khi ngủ, không phải là muốn hạ sát cô ta sao?” Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói: ” Nói càn, cô ta trúng phải ‘Phiêu Tuyết Thần Chưởng’ của ta, vẫn còn sống được hay sao?”

Minh Quy lắc đầucười nói: ” Ngươi lầm rồi. Người tính không bằng trời tính, đương nhiên là Lăng Sương Quân bị trọng thương gần chết, may gặp ‘Ác hoa đà’ Ngô Thường Thanh. ” Hàn Ngưng Tử sắc mặt biến đổi. Minh Quy quan sát xem xét, cười nhẹ, liền nói: ”Ngô lão nhi mất đến ba ngày nhọc công, mới cứu được Lăng Sương Quân thoát khỏi tay của Diêm Vương gia, nhưng…” hắn nói đến đó, cố tình trù trừ. Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn ra phía ngoài, lạnh lùng nói: ” Nhưng làm sao?” cô ta bĩu môi khinh miệt, thân hình từ từ quay đầu lại.

Minh Quy cười quỷ quyệt nói: “Lăng Sương Quân không những không bị chết, mà còn sinh được một hài tử, tên gọi là Hoa Hiểu Sương. ” Hàn Ngưng Tử mặc dù đã đoán đúng, nhưng khi nghe Minh Quý đích thân nói, vẫn thấy trong lòng rúng động, ngồi phịch xuống trên cái ghế gỗ, hai mắt nhìn thẳng, sắc mặt lợt lạt không có huyết sắc. Lương Tiêu nghe xong hiển nhiên hiểu ra: ” Nguyên lai ám hại Hiểu Sương đại ác nhân chính là cô ta. ” bất giác trong lòng tức giận, lại nghe Hàn Ngưng Tử âm thanh phát ra giữa hai răng, từng từ từng từ nói: ”Hoa ….. Hiểu …… Sương?” Âm thanh trong cổ khổ sở tắc lại, giống như mang theo thống hận vô cùng.

Minh Quy cười ha ha nói: ” Tên gọi là Hoa Hiểu Sương! Chữ Hoa, theo họ của Hoa Thanh Uyên là chữ Hoa, chữ Sương, từ tên Lăng Sương Quân lấy ra chữ Sương. ” Hắn mặc dù nói có vài lời, nhưng tựa như có ngàn vạn mũi kim đâm vào tim, khiến cho Hàn Ngưng Tử không thể chịu được đau khổ, nghiến răng nói: ”Tốt thôi, lại sinh hạ con gái cơ đấy. ” Nói xong bỗng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Minh Quy, thong thả nói: ” Ngươi tìm ta, chỉ nói thế thôi sao?” Minh Quy mỉm cười nói: ” Minh mỗ vốn không theo hội nào Hàn cô nương đã nói thế, nếu như Hàn cô nương mà có lòng muốn báo thù, có thể cùng Minh mỗ liên thủ, phá tan Thiên Cơ Cung, gặp người giết người, hoàn toàn đạt được mong ước của cô?”

Hàn Ngưng Tử lặng yên suy tính, đột nhiên phát ra âm thanh cười rất to. Minh Quy không hài lòng nói: “ Lão phu thành tâm tương trợ, chuyện đó có gì đáng để cười! ” HànNgưng Tử phẩy áo, đứng lui về sau, cười nhạt nói: “Ngươi nghĩ Hàn Ngưng Tử ta là hạng người nào? Sao có thể để ngươi sai khiến? Con tiện nhân kia đúng là nghiệt chủng, cuối cùng thế nào cũng rơi vào tay ta! ” âm thanh của cô ta vô cùng độc ác. Minh Quy nghe thấy thế rất hợp ý mình cười nói: ” Hàn cô nương đúng là biết đùa, bằng vào sức của một mình cô, có thể đương đầu được với Thiên Cơ Cung?” Hàn Ngưng Tử nói: ” Cái đấy túc hạ không cần phải nghĩ hộ ta. ” Vừa nói xong phất tay áo bỏ đi, không ngờ lại đi ra khỏi cửa đến nửa cửa xe, kêu lên một tiếng thổ huyết, cửa xe dính đầy máu. Hàn Ngưng Tử song thủ miễn cưỡng chống đỡ, loạng choạng suýt ngã, chân bước tấp tểnh, trong khoảng khắc đã không thấy đâu nữa.

Minh Quy nhìn cô ta đi xa, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, quay người ngồi xuống đối diện với Lương Tiêu, cầm bình rót trà uống một ngụm rồi thở dài nói: ”Hàn Ngưng Tử đó tuy đầy mưu lược nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi được một chữ tình. Hừ, xem ra không trông chờ vào cô ta được rồi! ” Lương Tiêu ngạc nhiên nói: ”Cái đó liên quan gì đến chữ tình?” Minh Quy cười nói: ”Việc này nói ra thì dài. ” Lão đặt chén trà xuống, thở dài nói: ”Nhớ năm xưa, Hàn Ngưng Tử cũng là một nhân vật nổi danh. Võ công đã giỏi, người lại thông minh, dáng vẻ càng khiến người ta điên đảo... ” Lão nói đến đó, cười hắc hắc ”chỉ bất quá, bà ta gặp xui xẻo xứng đáng, không đâm vào ai khác mà lại khơi khơi gặp phải tiểu súc sinh Hoa Thanh Uyên đó, bên trong xảy ra việc gì ta cũng không biết rõ, tóm lại là trong lúc qua lại hai người đó tình chàng ý thiếp, nghiễm nhiên đã tự ước hẹn kết hôn.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói: " Cô ta và Hoa đại thúc là nhân tình chăng?" Minh Quy cười nói: "Ta không chắc, Hoa Thanh Uyên tiểu súc sinh được Hàn Ngưng Tử, như thu được chí bảo, quay về Thiên Cơ Cung bái kiến lão nương, không biết thế nào khi gặp mặt Hoa Vô Xuy, rất không vừa lòng. "A Tuyết không nhẫn nại nói: " Chủ nhân của ta thông minh tuyệt đỉnh, nhan sắc mĩ lệ, bà ta có gì mà không vừa lòng cho được?" Minh Quy nghe cô ta gọi Hàn Ngưng Tử là chủ nhân, không khỏi quay lại nhìn cô ta, khẽ nhíu mày. Lương Tiêu nói: "A Tuyết, từ giờ về sau ngươi là người tự do, không cần phải gọi mụ ta là chủ nhân. " A Tuyết do dự một chút, rồi nhè nhẹ gật đầu.

Minh Quy cười hô hố một tiếng, cười lạnh nói: "Tiểu nha đầu không hiểu gì ư? Tệ nhất chính là vì quá thông minh mĩ lệ không ai bằng. Cứ tưởng tượng, tên Hoa Thanh Uyên từ nhỏ đã là đứa trẻ đáng yêu biết nghe lời, đối với mẫu thân luôn luôn vâng lời. Nay đột nhiên xuất hiện một người lai lịch không minh bạch làm con dâu, không những dung mạo như tiên, mà còn thông minh vô cùng. Đã vậy rồi, còn khiến cho Hoa Vô Xuy ghen ghét lo sợ, Hàn Ngưng Tử thủ đoạn lợi hại, thấy Hoa Thanh Uyên tiểu súc sinh luôn bị cô ta dắt mũi, sẽ làm hỏng việc lớn, không nghe lời mẹ nữa. Lập tức Hoa Vô Xuy vô cùng tức giận, chẳng phải vô cùng ghen tị hay sao?"

Lương Tiêu ngạc nhiên nói: "Hoa Vô Xuy không ngờ có thể đố kị nhỏ nhen với cả nàng dâu của mình thế sao? " Minh Quy cười khẩy nói: " Điều đó có gì là kì lạ, thế gian đàn bà phần lớn đều như nhau, đều lo rằng con trai mình quá yêu thương vợ, mà xem nhẹ tình mẫu tử. Đó là tính nghen ghét đố kị của mẹ chồng đối với nàng dâu, từ xưa đến nay đều như vậy. Huống hồ, Hoa Vô Xuy một lòng một dạ yêu thương muốn con trai kế thừa tổ nghiệp, nếu để Hàn Ngưng Tử qua được ải này thành nàng dâu, Thiên Cơ Cung cơ nghiệp có lẽ phải đổi sang họ Hàn? Hoa Vô Xuy khổ tâm lao động, làm sao có thể để cho người ngoài hưởng thụ thành quả, với tính khí ấy, bà ta nhịn được nỗi giận đó làm sao được?"

Lương Tiêu nói: "Hàn Ngưng Tử cũng chẳng phải tay vừa, bà ta tính toán thế mà Hàn Ngưng Tử nghe ư?" Minh Quy vuốt râu cười nói: "Ngươi đúng là không có kinh nghiệm. Ước hẹn giữa nam và nữ được bao lâu, hoàn toàn là do hai người, giống như là tội lỗi nên tránh. Huống gì Hàn Ngưng Tử trẻ tuổi kiến thức hạn hẹp, làm sao có thể là đối thủ của Hoa Vô Xuy? Mà trở thành nàng dâu của họ Hoa trong lòng mặc dù có vài điểm không vừa ý, một mặt không để lộ ra, chỉ yêu cầu cha mẹ hai bên nói chuyện, để ý đến mai mối, yêu cầu Hàn Ngưng Tử tìm kiếm trưởng bối sư tỷ, mai mối đàng hoàng, sau đó mới tổ chức hôn lễ thaàn than. Hàn Ngưng Tử bị dỗ ngon ngọt làm cho mơ hồ mất phương hướng, vô cùng vui mừng rời cung đi tìm sư tỉ. Không ngờ rằng bà ta đã rời khỏi đó từ trước, Hoa Vô Xuy ở đángu cuối cùng cũng giở thủ đoạn, kiên quyết ép cho Lăng Sương Quân rơi vào vòng tayclủa Hoa Thanh Uyên.. "

Lương Tiêu ngắt lời nói: " Không đúng, nếu như thích một người, làm sao có thể thích một người khác được? Nếu đổi lại là ta, thà chết cũng không đồng ý. " Minh Quy cười khẩy nói: " Hoa Thanh Uyên cơ bản không giống ngươi chút nào, Hoa Vô Xuy chỉ cần trừng mắt một cái, hắn có khả năng tự do quyết định điều gì sao? Lần đó vụng về lung túng với mọi người. Hoa Thanh Uyên ngu ngốc mở cờ rong trống, theo lệnh thành hôn, không biết Hàn Ngưng Tử đã nhận tin tức từ đâu, trở về đúng lúc Lăng Sương Quân về nhà bố mẹ ruột, bèn nấp bên cạnh đường tìm cách hãm hại cô ta. Lúc đó Lăng Sương Quân đã có bầu khá to, đáng sợ là dung một viên đá giết chết cả đôi chim(ý nói giết cả Lăng Sương Quân và bào thai Hoa Hiểu Sương), ha ha, không đúng, nên nói là một người chết mà cả hai người cùng một mệnh.. " Minh Quy cười ha ha một trận, rồi nói: " Lương Tiêu, ngươi nghĩ thử xem, Hàn Ngưng Tử làm sao mà biết được dấu vết của Lăng Sương Quân?" Lương Tiêu nhíu mày nói: "Tai hoạ nàycó thể là do ngươi mà ra?" Minh Quy dậm châm cười nói: "Đúng rồi, ha ha, nếu như tên Hoa Thanh Uyên mà sinh được con trai, sẽ không thể không ảnh hưởng đến đại sự của lão phu được. "

Đang lúc tự đắc ý, đột nhiên thấy Lương Tiêu đứng dậy bỏ đi, Minh Quy đang cười to đột nhiên ngừng lại, ngạc nhiên nói: " Ngươi định đi đâu?" Lương Tiêu thản nhiên nói: "Cút đi. " Minh Quy nói: "Có gì phải vội vã, để lão phu uống nốt chén trà nóng, ha ha, xa cách đã lâu, chúng ta nói vài chuyện phiếm không tốt hơn ư. "Lương Tiêu xì một tiếng, nói" Ngươi đúng là mặt dày, ta không muốn thấy mặt ngươi, không muốn ngồi cùng bàn với kẻ tiểu nhân như ngươi, theo chân một kẻ đang xấu hổ như ngươi thật bực mình. " Minh Quy sửng sốt, lại nghe Lương Tiêu nói: "Ngươi với Hoa Vô Xuy đấu đá nhau, ta cũng không quản đến. Nhưng ngươi hết lần này đến lần khác âm mưu hại Hiểu Sương, còn những người khác ngươi muốn xấu xa lớn cỡ nào ta cũng không quan tâm. "

Minh Quy sắc mặt trầm xuống, ngạc nhiên nói: " Bệnh của nha đầu đó còn sống không được bao năm,

trước khi chết cũng giúp cho lão phu vài điểm làm bàn đạp, đấy có thể gọi là có thể sử dụng. Tiểu tử, ngươi nên đi theo lão phu, cùng tạo nên sự nghiệp kinh thiên động địa làm những đại sự. " Lươơg Tiêu phì một tiếng, nói: "Cút mẹ cái đại sự của ngươi đi, ta hiện nay võ công còn tệ, không thể giết chết ngươi, nhưng sẽ có một ngày ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi. " Nói rồi rũ áo, bỏ đi về phía cửa lớn. Đột nhiên trước mắt mọi người hoa lên một cái, Minh Quy đã xuất hiện trước mặt, tay vẫn cầmchén trà, trên mặt thản nhiên cười nói: "Ngươi đúng là điếc sao? Khong nghe thấy gì sao? Lão tử bảo ngươi ngoan ngoãn ngồi xuống đợi ta uống nốt tách trà. " Lương Tiêu nhìn hắn trong mắt ẩn ước hung quang, tự biết không nên lỗ mãng, cao giọng nói: "A Tuyết, ngươi chạy xa đi, đừng có quay đầu lại". A Tuyết sắc mặt lộ vẻ cương quyết, không lo lắng nói: " Không phải đã nói rồi sao? Công tử đi nơi đâu, ta sẽ cũng theo công tử đến nơi đó! " Lương Tiêu nhìn nàng ta như ngây ngốc, trong lòng cảm thấy rất lo lắng.

Minh Quy tặc lưỡi cười nói: "Nơi đâu ngươi đến, cô ta cũng sẽ đến nơi đó. Lương tiểu tử, ngươi thật là có diễm phúc, lão phu cũng cảm thấy đố kị với ngươi. " lời vừa dứt xong, đột nhiên nhanh chóng xuất thủ, trảo hướng về phía A Tuyết. Lương Tiêu sử chiêu "BáVương Giang Đỉnh", song quyền đánh thẳng vào hắn. Chiêu này xuất phát từ Thạch trận, Minh Quy thấy hắn sử dụng chiêu thức tinh kì, ngầm sử dụng số thuật, bất giác trong đầu lấy làm ngứa ngáy, cổ tay chợt chuyển, ngũ chỉ sắc bén như kiếm, nhằm vào cổ tay của Lương Tiêu đánh xuống. Lương Tiêu thấy trảo lực của hắn lợi hại, vội vã hạ tay xuống, nắm lấy A Tuyết, thi triển "Lục lục thiên cương bộ" hướng về phía sau xuất ra. Minh Quy nhìn thấy chiêu thức của hắn đâm ra nghi ngờ: " Vài tháng không gặp, không ngờ võ công của tiểu tử này không tiến mà lại lùi?" Hắn sợ Lương Tiêu sử dụng "Tam Tài Quy Nguyên Chưởng", không dám truy đuổi, chỉ dùng"Linh Tê Phân Thủy Công" từ xa xuất chưởng, cứ tưởng là sẽ bức được Lương Tiêu thối lui hai bước. Minh Quy thấy hắnxuất chiêu này thực sự nội lực đã giảm đi nhiều, vui mừng khôn xiết, tay trái cầm lấy tách trà, tay phải xùy xùy xùy đánh ra ba chưởng, ép Lương Tiêu tránh đông chạy tây, không để cho hắn đứng lại.

Minh Quy chưởng chưởng tiếp nối như chớp, Lương Tiêu dắt A Tuyết chạy một lát đã dần cảm thấy đuối sức, đành đẩy A Tuyết ra xa rồi triển khai Tam Tài Quy Nguyên chưởng cùng Minh Quy tranh đấu. Minh Quy nhìn hắn chưởng qua chưởng lại cao thâm khó dò, bất giác thay đổi ý tưởng: "Tiểu tử này vô cùng xảo quyệt, nếu như cưỡng ép nó nói ra điều bí ẩn của "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" thì chỉ sợ cũng không hết không thật. Hôm nay may mà nội lực của nó giảm mạnh, ra tay chậm chạp, lão phu không nên lo tranh đấu với nó mà cứ từ từ nhìn xem Tam Tài Quy Nguyên chưởng này có điều huyền ảo gì. " Lão đã quyết định, liền ra tay chậm lại, đấu với Lương Tiêu từng chiêu từng thức một. Lương Tiêu một lòng muốn tự bảo vệ, đành phải toàn lực thi triển chưởng pháp. Minh Quy theo dõi cử động của hắn dần dần tìm ra đường lối, trong lòng không khỏi đắc ý: "Nếu không phải lão phu trí tuệ như trời cao thì làm sao nghĩ ra được kế hay như thế này. " Rồi thì phải một chưởng, trái một chưởng, đánh cho Lương Tiêu quay mòng mòng, trong lúc cấp bách ngay cả võ học trong thạch trận cũng phải dùng ra. Minh Quy thấy hắn dùng ra không phải là "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" nhưng chỗ kỳ diệu trong đó cũng không thua gì Tam Tài Quy Nguyên chưởng, thậm chí lại đường đường chính chính chứ không dựa vào thủ xảo như Tam Tài Quy Nguyên chưởng. Người sử dụng nếu không có nội công vô cùng cao thâm thì rất khó phát huy được uy lực tiềm ẩn. Càng hay là những võ công này như từ cùng một mạch với võ công của lão nên càng dễ tu luyện.

Minh Quy gật gù, tựa như đã hiểu rõ ràng cách phá giải, tiện thể lại muốn thử lại một lần, ép Lương Tiểu chiết chiêu để tìm cách hóa giải. Lương Tiêu chỉ nhìn thấy Minh Quy mặt mày tươi rói, tuy nhiên không hiểu bụng dạ lão nghĩ gì. Nội lực của hắn không cao, tuy nhiên lại có võ công hạng nhất, tuy không thể phát huy được uy lực của nó, muốn sử dụng kiếm pháp, nhưng trước đó đã đấu với sở Tiên Lưu trước, hứa không dùng "Xuyên Tâm Thất Thức", nhất thời do dự không quyết định, xuất thủ chưởng pháp bỗng loạn lên. Minh Quy thấy hắn mỏi mệt, trầm tư nghĩ ngợi: " Cái đó gọi là cắn nhiều hơn nhai, nếu như lần này kéo dài quá, bị hắn nhìn ra kế sách của lão phu, quả là không tốt đẹp. Việc tốt không nên tham quá, nên để dành thời gian cho hắn về sau. " Đột nhiên nhanh chóng thò trảo tấn công trước ngực Lương Tiêu, trước tiên túm lấy hắn, để rồi từ từ khéo léo tìm hiểu võ công.

A Tuyết ở bên cạnh trong khi quan sát, thấy Minh Quy tùy ý xuất thủ rất nhanh, Lương Tiêu toàn khó khăn di chuyển, trước tiên trong lòng rất lo lắng, đột nhiên nhảy vào xuất chưởng, đánh thẳng vào lưng Minh Quy. Minh Quy luôn cảnh giác, không dám coi thường, liền bỏ qua Lương Tiêu, một tay quay lại tiếp chưởng. Một chưởng đó sử dụng "Linh Tê Phân Thủy Công", A Tuyết kêu lên một tiếng thảm thiết, bị hất tung lên hơn một trượng, máu tươi trong miệng tràn ra.

Lương Tiêu nhờ đó thoát khỏi tầm khống chế của chưởng phong Minh Quy, che chở đỡ lấy thân hình của A Tuyết. Minh Quy cười âm trầm nói: "Tiểu tử ngươi tự bản thân mình còn không lo được, lại còn nghĩ đến chuyện bảo vệ cho ai?" Sau đó từng bước tiến về phía trước, đột nhiên mục quang thay đổi, nhìn về phía sau thân hình của Lương Tiêu, nhíu mày nói: " Tiểu tử, ngươi thử xem phía sau ngươi là ai?" Lương Tiêu tưởng là hắn hư trương thanh thế, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn thủ thế môn hộ. Đột nhiên, tai nghe A Tuyết kêu thảm một tiếng, Lương Tiêu thốt nhiên kinh hoàng, quay người nhìn lại, không tránh khỏi đầu đuôi đều thọ địch. Lại liếc qua một cái, thấy Hàn Ngưng Tử không rõ từ lúc nào đã quay trở lại, tay trái cầm A Tuyết, ngón trỏ tay phải và một ngón khác, hướng vào bụng dưới của hắn điểm xuống.

Minh Quy vốn lưu ý đến Lương Tiêu chỉ vì hắn là hoạt bí tịch(bí kíp sống), từ đó có thể học được nhiều võ công không thể học tập, lại có thể chịu để cho người khác tấn công hắn, lập tức cười dài, nói: "Xem chiêu. " Đột nhiên tay trái cầm chén trà ném thẳng về phía đấy. Hàn Ngưng Tử thấy hắn chiêu thức mạnh mẽ ác độc, cười nhạt một tiếng, chuyển thân đón lấy chén trà, giữa chén trà bây giờ đã bị bắn lên nửa xích, chỉ thấy một tiếng rít vang lên, chiêu đó đúng là: "Băng Hà Huyền Công" làm đông cứng từng mảnh trụ băng, Hàn Ngưng Tử cười tươi một tiếng, trụ băng lạnh giá từng miếng nhọn, nhằm hướng Lương Tiêu tấn công.

Minh Quy âm thầm hò reo, miệng cười ha hả, tiếng cười chưa dứt thì thân mình đã vọt tới gần trước mặt hai người, một chưởng đánh tới Hàn Ngưng Tử. Hàn Ngưng Tử hừ lạnh một tiếng, nhấc A Tuyết lên, đỡ mạnh chưởng lực của Minh Quy. Minh Quy không ngờ cô ta hung dữ như vậy, trong lòng thầm chửi mắng, nhưng lão không phải vì có lòng tốt mà tới nên chưởng phải không những không thu lại mà còn tiếp tục đánh ra. Trong nháy mắt kình phong áp đến bên mình, biết rõ là Lương Tiêu tập kích liền chuyển hướng chưởng lực, bộp một tiếng đã đẩy Lương Tiêu lùi lại ba bước. Đang định đuổi theo thì chợt khí lạnh tạt vào mặt, chính là Hàn Ngưng Tử tay nắm chặt băng chùy đâm tới. Minh Quy lắc người tránh qua, cười nói: "Hàn cô nương đã đi rồi còn quay lại, có phải đã nghĩ kỹ rồi, quyết định đi cùng với lão phu không?" Hàn Ngưng Tử lạnh nhạt nói: "Tuyệt không có hứng thú. " Minh Quy hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt chợt xanh lại. Hàn Ngưng Tử còn đang đề phòng, bỗng nghe Lương Tiêu nhỏ giọng nói: "Quay trái một vòng, phải một vòng, ngang một vòng, đứng hai vòng... " Minh Quy trong lòng ngạc nhiên, nhưng Hàn Ngưng Tử lại biến sắc mặt, run giọng nói: "Tiểu súc sinh, ngươi nói cái gì?" Lương Tiêu cười nói: "Sao ngươi không đoán xem! " Thì ra Hàn Ngưng Tử đau lòng thất vọng, điên cuồng chạy một lúc, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, nghĩ tới Thuần Dương Thiết Hạp liền vội quay lại, lúc này nghe lời Lương Tiêu nói nhất thời kinh hãi mừng rỡ, không kìm được tra hỏi: "Đúng rồi, là cách mở hộp phải không?" Lương Tiêu mỉm cười, nói: "Coi như bà thông minh. Nhưng ta mới chỉ nói ra một phần mười, chín phần còn lại phức tạp hơn nhiều đấy. " Hàn Ngưng Tử không nhịn được hỏi: "Làm sao ngươi nghĩ ra được?" Nhưng thấy Lương Tiêu chỉ cười nhạt, lập tức tỉnh ngộ ra: "Ta hồ đồ rồi, hắn sao có thể dễ dàng nói cho ta biết. "

Mụ ta trầm ngâm tính toán, đột nhiên nghe Lương Tiêu nói: " Nếu ngươi muốn nghe toàn bộ, trước tiên hãy thả A Tuyết, ta sau đó sẽ đem chín phần còn lại nói cho ngươi nghe. " Hàn Ngưng Tử mục quang chợt động, đột nhiên tự mình cười lớn, thở dài nói: "Tiểu tử ngươi cũng có vài điểm si tình. Thật tốt, tất cả phụ thuộc vào thành ý của ngươi" nói xong đột nhiên vung tay lên, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, án tại trước ngực của A Tuyết, A Tuyết không kìm được rên lên một tiếng. Lương Tiêu vô cùng kinh sợ, quát nói: " HànNgưng Tử, ngươi làm trò gì đó?" Hàn Ngưng Tử cười hi hi nói: "Bắt lấy! " tóm lấy A Tuyết, không đếm xỉa gì nhằm hướng Lương Tiêu ném tới. Lương Tiêu hoảng sợ tiếp lấy. Hàn Ngưng Tử cười nhạt nói: " Nha đầu này đã bị ta cắm vào "kim Vấn Tâm", cứ một thời gian ngắn lại phát tác một lần, khi phát tác thì tim như bị dao cắt, đau đớn không muốn sống nữa. Sau hai giờ mà không được giải trừ thì chắc chắn phải chết. Thằng ranh con, ngươi ngoan ngoãn nói cho ta cách mở hộp, ta sẽ ra tay cứu nó. Nếu dám có nửa câu không đúng với ta, hừm, ngươi sẽ có kết quả tốt đẹp" Lương Tiêu vô cùng tức giận, lại nhìn A Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng đang nhợt nhạt, đôi làn mi khép kín, đã vì quá đau đớn mà ngất đi trước đó.

98. Câu Tâm Đẩu Giác (2)

Minh Quy vỗ tay nói: "Hay lắm, Minh mỗ cũng muốn tra hỏi hắn, có điều phải tra hỏi mười ngày nửa tháng, cô nương nếu nhàn rỗi chi bằng đi cùng Minh mỗ, mọi người thuận đường nói chuyện trao đổi việc của Thiên Cơ cung. " Hàn Ngưng Tử mắt lóe lên lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: "Minh lão quỷ, đó là ngươi muốn làm khó ta sao?" Minh Quy cười nói: "Đâu dám, đâu dám. " Rồi đột nhiên chụp một "Phi Hồng trảo" về

phía Lương Tiêu. Hàn Ngưng Tử rít giọng quát lên một tiếng, băng trùy trong tay đâm về phía Minh Quy. Minh Quy vừa định chặn lại, nhưng không ngờ Hàn Ngưng Tử truyền nội lực vào trong trùy, bộp một tiếng băng trùy vỡ thành vô số mũi băng nhọn bắn thẳng tới mặt lão. Minh Quy vội vã múa chưởng chặn đỡ, nhưng đám băng nhọn đó vừa nhiều vừa nhỏ, vẫn có mấy mũi bắn trúng góc trán, đau đớn khó chịu nổi. Minh Quy vừa đau vừa giận, đột nhiên gầm rít rồi song trảo phóng ra nhanh như gió thoảng. Chỉ nghe xoẹt một tiếng đã xé rách một mảnh áo của Hàn Ngưng Tử.

Hai người luân phiên giao thủ, công lực tương đương, không chiếm được tiện nghi, bất chợt trong lòng thấy hoảng sợ, xuất thủ mãnh liệt, chỉ nhìn thấy hai đạo nhân ảnh vẫn như quỷ mị, chưởng đến trảo đỡ thành một vòng tròn. Lương Tiêu bị bỏ một mình ở bên cạnh, lẳng lặng đứng nhìn, không biết nên làm như thế nào. Bỗng lúc đó A Tuyết đang ở trong lòng hắn cử động, đau đớn tỉnh lại, mơ hồ nhìn xung quanh, bắt đầu nhẹ nhàng thức dậy, khẽ đẩy Lương Tiêu một cái, miễn cưỡng nói: “Ngươi…ngươi đừng để ý đến ta nữa, mau đi đi. ” Lương Tiêu kinh hãi, nói” “Nhưng… …” A Tuyết hai mắt rưng rưng nước mắt chảy ra, khóc nói: ” Ngươi.. ngươi còn không đi, Ta… …ta sẽ cắn lưỡi tự sát” nói xong há miệng đặt lưỡi nằm giữa hai hàm răng. Lương Tiêu không ngờ nàng ta cương quyết như vậy, thoáng ngẩn ngơ, tự nhiên mang nàng theo, sải bước chạy loạn ra ngoài. A Tuyết thấy hắn vẫn mang mình đi, trong lòng vừa cấp bách vừa bi thương, lần thứ nhì lại ngất đi..

Minh Hàn hai người giao thủ một trận, Minh Quy võ công kì chiêu cao hơn một chút, nên chiếm được thượng phong, trong lòng vui mừng, đột nhiên thấy Lương Tiêu bỏ trốn, vội vã bỏ Hàn Ngưng Tử, đuổi theo truy cản. Hàn Ngưng Tử cũng không chấp nhận thua kém đối phương. Hai người nhất loạt xông tới, có thể bởi vì đề phòng lẫn nhau, nên người nào cũng không dám cố gắng chạy hết sức, ngại rằng sẽ lộ ra yếu điểm, sẽ bị đối phương nhằm cơ hội tấn công bản thân, vô hình chung cước lực giảm sút rõ rệt, cuối cùng rớt lại phía sau Lương Tiêu.

Ba người truy đuổi chạy trốn, vượt qua một ngọn đồi, chợt nghe một âm thanh vang lên như sấm, lại chạy thêm về phía trước khoảng một trượng, chợt thấy phía trước có một khe núi sâu hun hút, đáy khe loạn thạch chồng chất, nước khe điên cuồng chảy xiết, cuốn trôi cả gỗ đá. Lương Tiêu trong lòng vô cùng sợ hãi và lo lắng, quay đầu nhìn lại, Hàn Minh hai người chỉ còn cách chừng hơn chục bước chân, quay lại dĩ nhiên không được. Không có thời gian suy nghĩ thêm, nhanh chóng rút kiếm, chặt một cây bên khe núi, ôm cao thân cây nhảy xuống, nhảy đến lưng chừng trời, bỗng nhiên xoay mình một cái nằm sấp trên ngọn cây, đợi Minh, Hàn hai người đuổi đến bên sườn núi, đúng lúc trông thấy Lương Tiêu cả người mang theo cây rơi xuống khe suối, chỉ vì ngọn cây thông ở phía dưới, lúc vào nước sức nâng của đại thụ với sức va đập phía dưới cân xứng nhau, Lương Tiêu không những không thụ thương, trái lại còn dùng cây thông như một chiếc thuyền nhẹ, bay thẳng xuống dưới nước. Minh Quy nổi cáu hóa giận, cúi xuống cầm lấy một hòn đá, quát lên: ”Tiểu súc sinh, ai bảo ngươi chạy chứ! ” Viên đá bắn vọt ra, Lương Tiêu trông thấy thế, vội hụp đầu xuống nước, cái hòn đá đó kích đứt hai nhánh cây, rớt vào trong khe, liền bắn tóe lên một chuỗi hoa nước.

Minh Quy lại vồ lấy một tảng đá, tuy nhiên lại nghe Hàn Ngưng Tử nói: “ Hắn chết ngươi có lợi ích gì?” Minh Quy quả nhiên ngẩn người, gật đầu nói: ” Ngươi nói đúng, phải bắt sống hắn. ” Hai người có vài điểm mục đích giống nhau, lập tức không tiếp tục tranh chấp, nhưng dưới khe suối rất nhiều loạn thạch, không tiện nhảy xuống, phải song song thi triển khinh công, theo dọc bờ sông truy đuổi. Lương Tiêu vẫn ngại Minh Quy lại ném phi thạch, thủy chung vẫn nấp ở bên dưới thân cây, không dám ló đầu ra ngoài.

Giữa lúc đó, dòng suối chảy dần dần chậm lại, cùng hợp lại trong một dòng suối rộng lớn hơn, cây tùng đó giữa đám loạn thạch va đập vào nhau, không ngờ bị dòng hải lưu bên dưới cuốn vào bên bờ sông. Minh Hàn hai người nhìn thấy trong lòng vui mừng, tranh thủ chạy đến gần. Minh Quy nước da trên mặt thay đổi, giậm chân nói: ”Bẩn thỉu quá, ngươi lại rơi vào tay ta rồi. ” Hàn Ngưng Tử để mắt đến xem xét, cũng thấy cây tùng đó không phải là bị va đập, đột nhiên một cơn thủy triều xô tới, nhẹ đẩy cây tùng tiếp tục tiến xa bờ suối, hai đợt thay đổi nối liền, cây tùng vỡ ra thành từng mảnh nhỏ tuy nhiên bên dưới không có một nửa bóng người nào cả.

Minh Hàn hai người cả đời tinh khôn, không ngờ trúng phải kế Man Thiên Quá Hải, không thể không trở nên xấu hổ đến mức tức giận, nhanh chóng chạy lên phía thượng du tìm kiếm, chỉ nhìn thấy dòng suối nước chảy cuộn lại, thế như ngựa phi nước đại, hoàn toàn không hề có bóng dáng của Lương Tiêu.

Cơ bản là, Lương Tiêu để tránh Minh Quy ném đá, trong lòng nghĩ ra một kế, nhân biết dưới dòng nước

có một khối loạn thạch, lẫn trong dòng nước, do cây tùng xanh đang chìm dần dần, theo hạ lưu trôi xuống. Chỉ đợi Minh Hàn hai người truy đuổi, chỉ trèo qua đường núi chạy trốn. Hắn chạy đến một ngọn núi xa, hoàn toàn thoát khỏi hai người, đến lúc đó mới ngồi xuống nghỉ ngơi, ổn định hơi thở, quay đầu nhìn lại, thấy A Tuyết hai mắt nhắm lại, mặt trắng như tờ giấy, vội đưa tay lên mũi, thấy hơi thở yếu ớt. Lương Tiêu trong lòng khẩn trương, ngồi phía sau lưng nàng, truyền nội lực.

A Tuyết lần này bị thương rất nặng, đầu tiên trúng một chưởng của Minh Quy, sau đó lại bị Hàn Ngưng Tử sử dụng "Vấn Tâm Thích", cái sau đặc biệt rất âm độc. Lương Tiêu truyền công lực trong khoảng thời gian tàn một nén hương, chỉ thấy A Tuyết không chỉ không tốt lên, mà còn bị khí tức phản lại cho nên lại càng yếu hơn, Lương Tiêu nhìn thấy trên má của nàng nhợt nhạt, không thể dừng chua xót trong tim, nước mắt lã chã tuôn ra.

Nước mắt bắn ướt hai bên trán A Tuyết, thần trí nàng đã tỉnh táo hơn một chút, khát khao được an ủi, nhưng ngũ tạng lại đau dữ dội, lời cũng không sao nói ra được, chỉ có thể miễn cưỡng mở to mắt, run run nhìn Lương Tiêu, Lương Tiêu càng cảm thấy tim mình nhói đau, mắt nhìn khí tức của nàng càng lúc càng suy yếu, chính đang lúc tuyệt vọng này, bỗng nhiên chợt nghĩ: "Sao ta lại quên bẳng nó chứ?" Vội lấy "Âm Dương cầu" từ trong ngực áo ra, cạy mở khớp hàm của A Tuyết, đút vào cuống lưỡi của nàng.

"Âm Dương cầu" vốn là một loại dị bảo trong trời đất, có sự kỳ diệu của hóa sinh tinh khí, hơi thở của A Tuyết tuy đã suy yếu, nhưng chung quy không đoạn tuyệt, một hơi thở yếu như tơ chuyển về từ mạch Đốc, ngay khi đi qua viên cầu, liền tăng vọt lên gấp mười, rồi lại chuyển về đan điền, qua mạch Đốc truyền vào viên cầu, lại tăng thêm gấp mười lần nữa, cứ lặp đi lặp lại như vậy không ngừng. Bất quá sau một lúc rất lâu sau đó, tinh khí trong kinh mạch A tuyết dần dần trở nên dồi dào, mũi miệng cũng đã có sự hô hấp, Lương Tiêu duỗi tay nắm lấy mạch môn của nàng, chỉ cảm thấy mạch Trầm Sáp không còn yếu ớt trơn nhẹ như lúc nãy, trong lòng biết đã có hiệu lực, không kềm được vui mừng khôn xiết, vội đem nội lực bản thân chuyển vào nội thể A Tuyết, qua "Âm Dương cầu" dẫn đi một vòng khắp kinh mạch của nàng.

A Tuyết thần trí dần dần phục hồi, cảm giác trong kinh mạch chân khí như con sóng lớn cuồn cuộn chảy, trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái, làn mi xinh đẹp khẽ cau lại. Lương Tiêu khẽ cười, ấm áp nói: "Đừng sợ! Nếu có gì không bình thường, trong dùng hơi thở để dẫn rất tốt"

A Tuyết theo lời thực hiện, ước chừng cạn một tuần trà công phu, khuôn mặt trắng nhợt đã có nét hồng lên, giống như những quả đào chín mọng, không nói hẳn ra sự hài lòng. Lương Tiêu xem trong mắt, kín đáo tránh sự chú ý. Trải qua một thời gian, đột nhiên A Tuyết mở to đôi mắt xinh đẹp, hai má hồng nhuận khuôn mặt hiện lên một nụ cười. Lương Tiêu cười to một tiếng nói: "Thấy dễ chịu hơn chưa?" A Tuyết nhìn Lương Tiêu chằm chằm, đồng thời hai má cảm thấy nóng lên, muốn nói gì đó, nhưng thực sự không thể mở miệng ra được, vừa thoát khỏi phiền toái, đột nhiên có một sợi chỉ sắc bén từ bụng đi lên, giống như sợi thép mềm hiện lên trong não, đột nhiên đau đớn khó chịu nổi, kêu lên một tiếng.

Lương Tiêu hết sức ngạc nhiên, lo là có thể do" Vấn Tâm Thích" gây ra, tiện nói: " A Tuyết, nàng còn đau ở đâu không?" A Tuyết muốn nhấc tay lên, nhưng nó chỉ yếu ớt di chuyển, giữa ngực và bụng sau đó là khuôn mặt không thể cử động, chỉ nói được: " Ta… ta thấy đau quá" Lương Tiêu nghĩ đến lời Hàn Ngưng Tử nói, biết rằng cứ thêm một khắc, là thêm nguy hiểm. Lập tức đưa tay cởi quần áo của A Tuyết. A Tuyết dĩ nhiên hiểu ý của Lương Tiêu, không có khả năng ngăn cản sự khiêu khích hồi hộp, sắc mặt hồng lên, không đợi đến lúc hắn cởi tiểu y, hai mắt mơ hồ nhắm lại, trong ánh mắt như có lệ rơi.

Lương Tiêu hơi cảm thấy kinh hãi, run giọng nói: "A Tuyết, thế nào rồi?" A Tuyết xấu hổ không thể chịu được, tuy nhiên cũng không biết trả lời như thế nào cả, nước mắt thành dòng lã chả tuôn ra đau khổ. Lương Tiêu đột nhiên đứng vùng dậy, bấm đốt ngón tay tính toán, thấy A Tuyết từ lúc trúng Vấn Tâm thích đến nay đã hai canh giờ, nếu còn chần chừ thì sẽ không giữ được tính mệnh của nàng, chỉ là Liễu Oanh Oanh bình thường trước đó vẫn nói, bản thân nếu lại xé quần xé áo đàn bà khác, nàng ta trước tiên giết mình, sau đó tự sát. Có thể thấy rằng việc này can hệ đến danh dự của đàn bà con gái, không thể cẩu thả làm bừa được.

Vừa mới nhớ tới Liễu Oanh Oanh Lương Tiêu trong lòng đau khổ vô cùng, những ngày tới, hắn mặc dù mượn toán đề tập võ, kiệt lực quên hết mọi chuyện trên đời, nhưng không có cách nào quên đi. Trong cuộc đời hắn, từ khi mẫu thân xa cách, sau khi phụ thân chết đi, chưa bao giờ thấy đau khổ như lần này, kể cả lần chia tay Hoa Hiểu Sương, mặc dù đau khổ khó chịu, nhưng không đến nỗi dạ tan ruột nát thế này.

Giữa lúc hắn đang tự thương tự xót, bỗng lại nghe A Tuyết rên rĩ, quay đầu lại xem thì chỉ thấy A Tuyết hai mắt đẫm lệ mơ hồ, thần sắc thống khổ, bất giác chợt nghĩ: "Mặc dù nam nữ hữu biệt, nhưng nếu giữa những người thân với nhau mà cởi áo trị thương, thì cũng không việc gì. " Hắn chợt hơi do dự, kéo tay A Tuyết lại, chỉ cảm thấy ngón tay nàng run rẩy, lòng bàn tay đầy mồ hôi, bèn cười nói: "Khi mẹ ta còn sống, thường nói phải sinh muội tử cho ta, nhưng về sau lời nói đó không thực hiện nữa. A Tuyết, nàng và ta kết thành huynh muội được không?" Thân thể mềm mại của A Tuyết chợt dao động, ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt mơ màng có chút hoảng hốt. Lương Tiêu thầm nghĩ thời gian đang cấp bách, lấp tức nắm lấy tay nàng phủ phục trên đất, cất giọng thốt: "Hoàng Thiên ở trên, ta Lương Tiêu cùng với A Tuyết tại đây kết nghĩa làm huynh muội, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu trái lời thề này... " Nói đến đây, liếc nhìn A Tuyết một cái, thấy nàng ngây dại không nói gì, thần sắc đau thương, không kềm được hỏi: "A Tuyết nàng không bằng lòng sao?"

A Tuyết sắc mặt ửng hồng, mở miệng nói: " Ta.. ..." nàng vốn ngốc nghếch gặp phải tình huống đột ngột thế này, hoàn toàn không biết ứng biến thế nào, tận đáy lòng tuy có cả ngàn vạn lần không thoải mái, nói tới cửa miệng, lại biến thành: "Ta... ta rất vui mừng.. " cứng rắn nói xong, nước mắt lại ngắn dài lã chã rơi xuống.

Trái tim của Lương Tiêu đã dành cho Liễu Oanh Oanh, chưa từng nghĩ đến việc lại nảy sinh tình cảm với nữ tử khác nên nhìn A Tuyết rơi lệ chỉ nghĩ là nàng đau đớn không chịu nổi, liền không nói nhiều nữa mà hấp tấp vái mấy cái rồi đưa tay mở ngực áo của A Tuyết, lộ ra bộ ngực thiếu nữ trắng như tuyết mùa đông, trơn nhẵn như mỡ cừu non. A Tuyết từ khi sinh ra chưa từng bị nam tử nhìn thấy thân thể, nhất thời vừa thẹn vừa lúng túng, hai má đỏ bừng lên rồi ngất xỉu đi.

Lương Tiêu tính khí chưa vững vàng, lần đầu nhìn thấy da thịt thiếu nữ, trong mắt chỉ thấy có bạch quang lóa mắt, máu nóng dồn lên não, hô hấp trở nên khẩn cấp, rất khó khăn áp chế những ý nghĩ tội lỗi trong đầu, giữ vững được một lúc, lại nhìn thấy phần giao giữa ngực và bụng A Tuyết có một điểm hồng nho nhỏ, run rẩy nhô ra, nhìn giống như một nốt ruồi nhỏ mầu đỏ, phần trước ngực da trắng như ngọc, có dáng như quả mận đỏ phản chiếu trên tuyết, trông hết sức nổi bật. Lương Tiêu trong lòng mê muội, hai tay không chịu được bắt đầu run lên.

A Tuyết tuy ngất đi nhưng Âm Dương cầu nơi đầu lưỡi vẫn không ngừng sinh ra tinh khí, một khi tinh khí trong kinh mạch đầy đủ liền tỉnh lại, mắt thấy Lương Tiêu đang trợn mắt nhìn mình lập tức thẹn thùng không đè nén được, buột miệng kêu lên: "Ca ca... " Lương Tiêu kinh hãi, lập tức mặt đỏ tía tai, âm thầm tự trách: "Lương Tiêu ơi là Lương Tiêu, nếu ngươi còn vô lễ nữa thì chẳng phải là loài thú vật sao?" Sau khi ổn định tinh thần liền nắm cổ tay A Tuyết, kiểm tra hoạt động kinh mạch của cô, chợt cảm thấy khoảng giữa ngực và bụng cô như có vật lạ cản trở thì trầm ngâm nói: "A Tuyết, "kim Vấn Tâm" đó thật khó giải quyết, ta sẽ lấy nội lực hút từ bên ngoài, muội đem chân khí chuyển vào quả cầu trong miệng, đẩy chỗ tắc nghẽn trong ngực từ bên trong ra. " Nói xong hít một hơi rồi đặt tay vào chỗ giữa ngực và bụng A Tuyết, dùng yếu quyết chữ hấp(hút) vận chuyển nội lực vuốt qua vuốt lại. A Tuyết chợt sinh cảm giác kỳ lạ, mặt đỏ bừng tim đập mạnh, đâu có bình tĩnh lại được

Lương Tiêu chỉ thấy chân khí chạy loạn, không thể không nhíu mày cau có, gọi: " A Tuyết". A Tuyết lại tỉnh lại, cố gắng hết sức giữ lấy tâm mạch, theo lời hướng dẫn của Lương Tiêu, ép "Vấn Tâm Thứ" ra ngoài. Hai người cùng cố gắng ép ra, hành công được một lúc, Lương Tiêu thấy rõ A Tuyết nội lực không đủ, bèn chia chân khí trong mình ra thêm một nhánh theo đốc mạch của nàng đổ vào Âm Dương Cầu, giúp nàng vận công chật vật ép ra. Trong nhất thời, điểm nhô dưới gan bàn tay nhẹ nhàng lồi ra, tựa như có hơn một nửa phần sợi chỉ mảnh nhô ra. Lương Tiêu không dám sao lãng, đưa một tay ra nắm lấy đầu sợi chỉ, cẩn thận kéo sợi chỉ ra ngoài. A Tuyết vô cùng đau đớn tới mức không chịu được, chân khí ào ào đi xuống, lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Lương Tiêu lấy hết sợi chỉ rangoài, nhìn thấy thì ra là một sợi tóc đàn bà, tuy không biết Hàn Ngưng Tử sử dụng pháp môn như thế nào đi vào trong thân thể con người. Lương Tiêu ngẫm nghĩ một lúc, cho rằng đấy chính là sợi tóc của bà ta thấm nước, lại dùng "Băng Hà Huyền Công" đóng băng lại, sau đó có thể dùng giống như là một loại châm, đâm vào thân thể con người.

Cuối cùng hoàn thành mọi việc, Lương Tiêu thở phào một hơi, mặc quần áo vào cho A Tuyết. Sau khi vận công ép ra, hắn ta tốn khánhiều tâm lực. Ngay lập tức ngồi bịch xuống cạnh một thân cây, nhắm mắt điều

tức. Qua một khoảng thời gian, đột nhiên nghe thấy có tiếng động, mở mắt nhìn lại, chỉ thấy A Tuyết đã tỉnh lại, vội giúp nàng ngồi dậy. Lương Tiêu cầm lấy tay của nàng để đỡ nàng đứng vững. A Tuyết chạm vào người hắn, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra xong, tim đập loạn nên, trong đầu ong ong âm thanh, chầm chậm khẽ cúi đầu, không dám nhìn hắn

Lương Tiêu nghĩ lại vừa rồi quên mất một chuyện, cảm nhận được sự ngượng nghịu, cười khổ nói: " A Tuyết, tình thế ép buộc người ta, muội… muội đừng giận. "A Tuyết giữ yên lặng, giữa làn mi có nhiều vẻ cô đơn. Lương Tiêu thực sự chú ý đến danh tiết của nàng, tiện thể nói: "A Tuyết, từ nay về sau, muội và ta đã là huynh muội, ta phải dùng lễ huynh muội để đối đãi với muội" đưa mắt nhìn một cái, chỉ thấy A Tuyết hàng mi dài nhẹ nhàng run lên, hai dòng lệ theo má nhẹ nhàng rơi xuống.

Lương Tiêu vội hỏi: "A Tuyết, muội không vui sao? Ôi, đều là tại ta không tốt, ta..... " A Tuyết thấy nét lo lắng phiền muộn trên mặt hắn, không đành lòng, duỗi tay lau nước mắt, gượng cười đáp: "Huynh quá khiêm tốn rồi, A Tuyết có một hảo ca ca, vui..... vui muốn khóc đi được.... " Lương Tiêu nghe xong, trong lòng hơi nhẹ nhõm, nói: "Vậy là tốt rồi. " Trong lòng lại nghĩ: "Muội tử này khóc không giống khóc, cười không giống cười. Ài, tâm tư nữ hài nhi thật khó đoán. " Chẳng hiểu vì sao, lại nghĩ đến Liễu Oanh Oanh, nhất thời trong lòng thất vọng, ý chí sa sút.

Đợi A Tuyết thương thế hồi phục lại một chút, Lương Tiêu ở trong cốc dựng tạm một cái lều có hai phòng. Hai người chia ra để ở, ngoài mỗi việc là tự tập võ công chữa thương, Lương Tiêu nhiều thời gian rảnh rỗi, hái quả săn bắn để ăn uống. Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng cái đã qua ba ngày, A Tuyết có Âm Dương Cầu hỗ trợ, thương thế phục hồi rất nhanh, thấy Lương Tiêu tập luyện võ nghệ rấtchuyên cần, không tiện quấy rầy hắn, nàng từ nhỏ theo hầu Hàn Ngưng Tử, rất quen với việc nhà, tiện lấy đá đóng cọc làm bếp, đẽo chạm gỗ làm đồ gia dụng, giặt quần áo bằng nước sôi, sửa soạn bữa ăn. Phòng ốc tuynhỏ, nhưng qua bàn tay khéo léo của nàng dọn dẹp sạch sẽ, về sau cũng thành ngăn nắp.

Hôm đó, Lương Tiêu gặp một con sơn dương, đuổii theo đến bên ngoài cốc, đột nhiên nghe từ xa truyền lại tiếng người, Lương Tiêu nảy ra một ý, chuyển mình chạy vào núp trong bụi cây rập rạp. Chẳng lâu sau, nghe được có người nói: "Mấy ngày nay trong vòng trăm dặm đều tìm hết rồi, sao lại không kiếm được tung tích của tên tiểu tặc đó".

Tiếng nói đó già nua, Lương Tiêu nghe ra là tiếng của Minh Quy, chợt tim đạp bình bình, không dám thở mạnh. Chỉ nghe tiếng một nữ tử giọng lạnh lùng: "Minh lão quỷ ngươi vẫn không biết xấu hổ, trước đây ta nói hắn chạy không xa, ngươi vẫn cứ không tin. Bây giờ lại quay trở lại, rốt cuộc là đạo lý gì đây?" Nghe tiếng chính là Hàn Ngưng Tử, Lương Tiêu trong lòng thầm buồn bực: "Hai kẻ này cuối cùng không ngờ đã kết thành một nhóm, xúi quẩy xúi quẩy. "

Chỉ nghe Minh Quy cười nói: "Ngươi không phải nói tiểu nha đầu đó trúng 'Vấn tâm thích' chết chắc không nghi ngờ sao ? Theo ta đoán, Lương Tiêu không còn vướng bận tự nhiên chạy xa được bao nhiêu thì chạy. Nhưng bây giờ nghĩ lại, tên tiểu tử đó quỷ kế đa đoan, có thể làm ngược lại vẫn nấp trong núi " Hàn Ngưng Tử cười lạnh: "Ngươi bao giờ cũng nghĩ lung tung. Hừ, như thế cũng tốt, ta và ngươi chia ra đi tìm, ngươi đi hướng Đông Nam ta hướng Tây Bắc, nếu phát hiện tung tích thì phóng trái khói này làm hiệu. " Minh Quy ủa một tiếng, nói: "Nếu ngươi bắt được người lại không phóng trái khói, lão phu đi đâu tìm ngươi ? " Hàn Ngưng Tử cười nhạt: "Cũng thế cũng thế, lão hồ ly ngươi cũng không phải loại thành thật gì. " Minh Quy cười khà khà: "Ta là lão hồ ly, ngươi là tuyết hồ, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân. " Hàn Ngưng Tử hừ lạnh: "Được, đợi bắt xong tên tiểu tặc, chúng ta lại tranh cãi! "

99. Vạn Vật Quy Tàng

Lương Tiêuđợi bốn bề lặng ngắt vừa mới chui ra khỏi bụi cỏ tim hãy còn đập dữ dội.

Hắn trở về cốc, thấy A Tuyết đang nhặt củi, vừa mới châm lửa, Lương Tiêu vội vàng giẫm tắt.

A Tuyết kinh ngạc nói

- Ca ca huynh làm gì thế

Lương Tiêu kể lại sự tình vừa xảy ra. A Tuyết sợ tái mặt.

Lương Tiêu nói

-Châm lửa thế này, khói đặc tràn lên, há không tự lộ dấu vết?

A Tuyết buồn rầu nói

-Thế phải làm thế nào bây giờ?

Lương Tiêu liếc nhìn nàng nói

-Còn tính toán thế nào nữa? Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, phía đông nam nguy hiểm trùng trùng đi đến phía tây bắc vẫn còn có một sinh lộ.

A Tuyết hoàn toàn không có chủ định đành phải nghe theo Lương Tiêu.

Hai người sơ lược thu dọn bí mật lên đường rời khỏi sơn cốc.

Đi được ước chừng 10 dặm xa trông phía tây một ngọn núi sừng sững cao chót vót phía sau núi non chập trùng mây mù bao phủ dường như lên đến tận trời, chỉ thấy trắng âm u một mảng điểm lớt phớt màu xanh.

Lương Tiêu nhăn mày nói

-Núi hùng vĩ quá!

A Tuyết cười

-Ngọn núi này chia làm 5 đỉnh hình giống như hoa sen xưa gọi là Hoa Sơn

Lương Tiêu hỏi

-Muội đã đi qua rồi sao?

A Tuyết lắc đầu nói

-Muội nghe các tỷ tỷ nói.

Lương Tiêu gật đầu nhìn A Tuyết bước đi nhanh nhẹn không hề chậm lại phía sau trong lòng vui mừng, khen

-A Tuyết nội công của muội thật tốt nếu không làm sao mà đi nhanh thế, ta nghĩ muội thậm chí còn hơn cả A Băng, A Lăng đấy.

A Tuyết đỏ mặt :

-Huynh nói gì thế? Muội...muội xưa nay ngu ngốc, cái người ta học một buổi, muội phải học mười ngày vì vậy hay bị chủ nhân chửi mắng.

Lương Tiêu cười nói:

-Thế thì lạ quá, muội luyện nội công thế nào?

A Tuyết xấu hổ mặt đỏ tía tai khẽ đáp:

-Bởi vì muội ngốc nghếch mà lại sợ đường chủ chửi mắng.Cho nên người khác luyện một lần muội phải luyện đến 5 lần người khác luyện 5 lần muội phải luyện 10 lần luyện cho đến khi nào thành thì thôi. Nhưng so với A Lăng, A Băng nhị vị tỷ tỷ thì muội kém rất nhiều. Sở dĩ thế mới bị tên Vân công tử đó đánh trúng một chưởng, ôi chao muội rõ thật là vô dụng.

Nhưng không hề nghe thấy Lương Tiêu lên tiếng đáp lại chỉ thấy sắc mặt Lương Tiêu u ám trĩu nặng.

A Tuyết nhìn bộ dạng ấy, buồn bã nghĩ

- Huynh lại nhớ Liễu Oanh Oanh cô nương rồi.

Nghĩ đến đây cô cảm thấy tim đau đớn mắt rướm lệ cúi xuống mân mê vạt áo không nói thêm gì nữa

Trên đường đi hai người đều im lặng đến giữa trưa thì đến được một thị trấn ở dưới chân núi.

Thị trấn này được xây dựa vào chân núi ngói đen gạch đỏ, rất có vẻ lạ lùng.

Giờ đang họp chợ xe ngựa đi lại rộn ràng cảnh rất náo nhiệt

Hai người vừa mới vào trong trấn bỗng nghe có người thét to Lương Tiêu nhìn ra xa chỉ thấy bốn thiếu niên quần áo rách rưới đang gắng sức kéo một con lừa lông trắng.

Con lừa lông trắng như tuyết cao khoảng bảy bộ dài khoảng sáu bộ bốn chân nhỏ thon dài hết sức chống lại bốn thiếu niên cố gắng hết sức cũng không làm sao lôi kéo được

Lương Tiêu thầm kinh ngạc bốn thiếu niên này đều cố gắng kéo thì tối thiểu cũng phải đạt được sức nặng hai ba trăm cân, nào ngờ không kéo nổi một con lừa rõ là phi lý.

Lúc này một thiếu niên nóng nảy hét lên :

-Đồ súc sinh!

Rồi giáng một quyền đánh vào tai con lừa trắng.

Con lừa trắng nổi tính hung, bị đấm một quyền liền lắc đầu, hất thiếu niên đó văng ra xa một trượng, cào cào móng lại hất nốt hai người kia.

Một thiếu niên mặt trắng còn lại chưa kịp định thần, con lừa ba chân bốn cẳng chạy kéo lê thiếu niên trên mặt đất con lừa này bước chân tuy ngắn nhưng vẫn chạy nhanh như gió chạy năm sáu bươc thiếu niên đã bị kéo tung lên con lừa kêu lên chân sau đá hất cậu ta văng ra thật xa.

Con lừa được tự do chạy thật nhanh ra khỏi thị trấn không ngờ có một bóng người nhảy lên, từ bên cạnh lướt lên lưng lừa, tà áo tung bay, chính là Lương Tiêu thấy con lừa trắng đả thương người liền động lòng muốn giúp đỡ.

Con lừa trắng nổi xung liền đá hậu mấy cái liền.

Nhưng Lương Tiêu sử ra công phu thuận theo con lừa mà lên xuống trên lưng nó.

Con lừa trắng không chịu, ngoắt cổ lại định cắn.

Lương Tiêu lần đầu tiên trong đời gặp một con vật bướng bỉnh như vậy, cười nói:

-Hảo súc sinh

Rồi vung một chưởng đánh vào đỉnh đầu con lừa chưởng này ẩn chứa nội kình con lừa gặp phải nhát chưởng này đầu óc choáng váng, mất phương hướng ngoắt đầu định chạy, lại lĩnh một chưởng nữa, chưởng này khiến cả hổ báo gấu sư tử còn phải sợ khiếp vía, con lừa tai rủ xuống hai mắt tỏ vẻ cầu xin.

Lương Tiêu cười khẽ leo xuống lưng con lừa hướng về bốn thiếu niên vẫy tay nói

-Trở lại đi

Bốn thiếu niên xanh mặt sợ hãi không dám đến Lương Tiêu lông mày nhíu lại chính là muốn nói chuyện bỗng thấy bốn thiếu niên thần sắc khác lạ lùi dần ra xa.

Lương Tiêu còn chưa minh bạch lý do chợt đằng sau có tiếng gió nổi lên Lương Tiêu nhanh chóng lách qua chỉ thấy phía sau một tiểu đạo cô đứng đó như một bức tranh tươi đẹp trong mắt hiện lên vẻ oán hận Lương Tiêu kinh ngạc nói

-Hảo đạo sĩ sao lại động thủ ”

Nữ đạo sĩ không trả lời lại vung chưởng đánh tới Lương Tiêu trông thấy bàn tay đẹp đẽ nội lực thuần phác cảm thấy kinh ngạc lập tức hai tay khua lên như đánh đàn.

Chiêu này lấy từ tích Tư Mã Tương Như. Ngày xưa Tư Mã Tương Như mến mộ Trác Văn Quân, nên dùng dao cầm tấu khúc Phượng Cầu Hoàng làm đẹp lòng giai nhân.

Nữ đạo sĩ nhìn thấy bản lĩnh bất phàm của Lương Tiêu ngầm ẩn chưa huyền cơ không dám coi thường chân bước tới một bước hai chưởng xuất ra kình phong ào ạt

Hai người chiết hai chiêu, nữ đạo cô nội lực thâm hậu chưởng pháp tinh kì Lương Tiêu âm thầm kinh ngạc bị rơi vào thế hạ phong trong lòng kinh sợ sử ra chiêu Môn sắt luận đạo mô phỏng dáng điệu bắt rận luận việc

thiên hạ của Vương Mãnh đời trước, tay phải trỏ bốn phương, tay trái lần vào trong ngực lấy Âm Dương cầu ra.

Tiểu đạo cô bỗng nhiên thấy Lương Tiêu đổi thế phòng thì lao lại gần khua chưởng đánh tới Không ngờ Lương Tiêu biến chiêu "Thái Bạch Túy Tửu" ngửa người ra tránh chưởng, tay trái làm động tác nâng chén uống để lén nhét Âm Dương cầu vào miệng, sau đó đánh xéo tả chưởng, hữu chưởng đánh thẳng, biến chiêu, Đại tương vận cân.

Tiểu đạo cô tưởng Lương Tiêu nội lực không đủ, liền khoa chưởng đánh thẳng nào ngờ Lương Tiêu được Âm Dương Cầu hỗ trợ nội lực đột nhiên gia tăng chỉ nghe đánh "cạch" một tiếng tiểu đạo cô phải lùi ra hơn trượng sắc mặt đỏ hồng ngực đau khó nói, bất giác buồn bực, rút luôn sau lưng ra một thanh đoản kiếm.

Lương Tiêu song chưởng giương lên định lao lại, chợt thấy một người vẹt đám đông đi ra, lắc mình tới giật lấy thanh đoản kiếm của đạo cô, Lương Tiêu nhìn chăm chú đó cũng lại là một đạo cô mặc áo xám rộng, hai bên tóc muối tiêu tuy không quá mĩ lệ nhưng làn da trắng bóc mắt lộ nét cười khiến người ta sinh cảm giác thân thiết.

Tiểu đạo cô thấy bà, hai tay khua lên, miệng thì ú ú ớ ớ, đạo cô áo xám chau mày nín lặng. Lương Tiêu đại ngộ : « Tiểu đạo cô không trả lời ta, thì ra bị câm. »

Đạo cô áo xám nhìn tiểu đạo cô hoa tay mô tả xong thì chắp tay chào Lương Tiêu :

- Vì sao thí chủ lại lôi lừa của ta đi ?

Thái độ đạo cô rất điềm tĩnh, giọng nói hiền hòa, Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Bà nói được à ?

Đạo cô áo xám cười :

- Đồ đệ không nói được, nhưng sư phụ chưa chắc đã là người câm !

Lương Tiêu cảm thấy lỡ lời, ngượng nghịu đáp :

- Đạo trưởng nói phải lắm.

Tiểu đạo cô nghe vậy vừa tức vừa buồn cười, lườm Lương Tiêu một cái.

Lương Tiêu đưa mắt về phía con lừa :

- Đạo trưởng nói con lừa này là của bà, có gì làm bằng chứng?

Đạo cô đáp :

- Bần đạo vào trấn hóa duyên, dừng lừa ở ngoài, nào ngờ xong việc ra khỏi cửa thì không thấy đâu nữa ! – Đoạn vỗ tay, dịu dàng gọi. – Khoái Tuyết, lại đây !

Con lừa nghe gọi, lắc lư đi lại trước mặt đạo cô, dáng vẻ ngoan ngoãn.

Lương Tiêu ngờ vực, lại liếc mắt tìm, không thấy A Tuyết đâu, nghĩ bụng : « Con bé ngốc ấy đi đâu rồi ? » Hắn ngó quanh, chợt thấy A Tuyết đang kéo một thiếu niên ra khỏi đám đông. Lương Tiêu nhận ra chính là một trong những người đuổi lừa vừa rồi, bèn hỏi :

- Muội làm gì thế ?

A Tuyết đáp :

- Muội thấy mấy tên này trốn chạy, tiểu đạo trưởng lại giao đấu với huynh, biết rằng chắc chắn có chuyện khác thường bèn đuổi theo. Đáng tiếc chỉ bắt được một tên. Ca ca, thì ra họ đều là những quân tiểu tặc trộm lừa ! Huynh bị người ta hiểu lầm rồi !

Lương Tiêu nhăn mặt, kéo thiếu niên lại, cười nhạt :

- Ngươi ăn trộm lừa phải không ?

Thiếu niên này lúc đầu bị lừa đá, bị thương khá nặng, rơi ra đằng sau mới bị A Tuyết tóm được, bây giờ Lương Tiêu hỏi, lại gân cổ lên đáp :

- Ta ăn trộm đấy.

Lương Tiêu cau mày, thò tay nhấc bổng thiếu niên đó lên:

- Muốn làm hảo hán ư ? Đồng bọn của ngươi đâu hết rồi ?

Thiếu niên bị nghẹn thở nhưng vẫn nói :

- Ăn trộm… thì cũng ăn trộm rồi, tùy… tùy ngươi muốn đánh cũng được, còn muốn ta khai ra bạn bè thì đừng hòng, ta…

Lương Tiêu sa sầm nét mặt, vận thêm kình vào tay, mặt thiếu niên đỏ bầm như máu, không thốt nên lời, chỉ lắc đầu. Đạo cô không đành lòng nhìn tiếp, định nói đỡ hộ, chợt Lương Tiêu cười phá lên :

- Không nói thì thôi, cút đi!

A Tuyết không ngờ Lương Tiêu dễ dàng buông tha như vậy, vội nói:

-Chậm đã, ngươi không khai đồng bọn, thì ít nhất cũng kể cho đạo trưởng nghe từ đầu đến cuối vụ trộm lừa! Ngươi không được làm liên lụy bọn ta."

Thiếu niên mặt trắng chuyển sang đỏ, đành nói:

-Bọn ta trước đây nghe những người khách Sơn Tây nghị luận, nói có con lừa đầu trắng gọi là 'truy phong bạch', trăm năm khó gặp được dị chủng như nó, ngày có thể mang hai trăm cân, đi bảy trăm dặm, cho nên đã động tâm, có ý lấy trộm rồi đổi lấy ngân lượng. Lại nghe nói con lừa ấy khí lực tuy lớn, nhưng rất háu ăn, nhân lúc đạo trưởng không ở đây, bọn ta dùng bột chiên dụ nó ra ngoài sau đó chế phục. Ai ngờ đâu khi dắt nó đi, con súc sanh ấy đột nhiên phát khởi tính người, thấy không vừa ý là bỏ đi. Để mất nó thật thì thật tổn thất …" hắn đưa mắt nhìn Lương Tiêu, ngập ngừng nói: " nếu có thêm một người giúp, việc chế phục nó đã dễ hơn rồi."

Đạo cô áo xám khẽ cười, hướng Lương Tiêu gật đầu nói:

-Tiểu ca thật là có hảo tâm, Ách nhi, ngươi đã trách lầm người ta rồi, vẫn chưa nhận sai à?

Tiểu đạo cô điệu bộ hấp tấp, đạo cô áo xám lắc đầu nói:

-Thiếu niên ấy nói có căn có cứ, bảo ta làm sao không tin được? Ngươi tóm lại không suy không nghĩ đi theo động thủ, hôm nay còn dụng cả kiếm nữa, nếu ta không về kịp thời, thế nào cũng xảy ra chuyện.

Lương Tiêu nghe được thì không vui: "nữ đạo sĩ này khẩu khí thật lớn, dù là ngươi không đến, Ách đạo cô ấy làm gì được ta?"

Ách nhi nghe lời mắng, rất không vừa lòng, nhưng sư mệnh khó mà làm trái, chỉ trừng mắt liếc Lương Tiêu, hấp tấp khấu đầu một cái, lại phất mạnh tay áo, tức giận bỏ đi.

Cùng lúc, có ba người vội vã lách đám đông đi ra, chính là ba thiếu niên ăn trộm lừa ban nãy, đứng đầu là một thiếu niên mặt tròn hay tay chống nạnh, nói lớn: "Tam Cẩu nhi, ngươi ổn chứ?"

Thiếu niên mặt trắng sợ hãi đáp: "Ai da, bọn ngươi tại sao lại quay về đây?"

Thiếu niên mặt tròn nói: "Bọn ta đi được một đoạn, thấy ngươi không theo sau, biết ngươi nhất định bị tóm, nên về đây xem sao." Hắn uốn ngực, hướng đạo cô nói lớn: "con lừa là do bốn người bọn ta cùng nhau trộm, Tam Cẩu nhi đã bị thương, đạo trưởng muốn đánh, hãy đánh ba người bọn ta đây, không nên đánh hắn."

Lương Tiêu trầm tư: "Không ngờ những tên tiểu lưu manh này thật có nghĩa khí." Hắn muốn nói vài lời khoan dung cho chúng, lại thấy Đạo cô áo xám hướng A Tuyết cười nói:

- Chân tướng đã rõ, tiểu thí chủ có thể giao người cho bần đạo được không?

A Tuyết cười nói: "Đạo trưởng khách khí quá rồi." rồi giao thiếu niên cho đạo cô, Đạo cô áo xám cười nhạt, từ tay áo xuất ra mười đồng tiền, thả vào tay thiếu niên mặt trắng, thiếu niên ấy bỗng chốc trở nên ngớ ngẩn.

Đạo cô thở dài:

-Nhìn ngươi áo quần lam lũ, chắc gia đình rất nghèo. Trộm gà bắt chó, chẳng phải là chính đạo. Bần đạo hóa duyên không nhiều, chỉ được chừng ấy. Chao ôi, mong ngươi từ nay sẽ không tái sinh tà niệm, làm một người tốt thành thật mà sống.

Thiếu niên ấy nắm chặt đồng tiền, đỏ mặt tía tai, ba kẻ kia đều cảm thấy hổ thẹn, lại thấy Đạo cô áo xám hướng tiểu đạo cô nói: "đi thôi!" Rồi dắt theo con lừa, cùng tiểu đạo cô xuyên qua đám đông, đi vào thị trấn.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn bốn người, rồi cùng A Tuyết bước nhanh vào trấn, mua xong hai bộ đồ mới, tìm được một khách sạn, thuê hai gian thượng phòng tắm rửa thay đồ. Không lâu sau, Lương Tiêu đã tắm rửa thay y phục xong, đang ra khỏi phòng, chợt nghe dưới lầu có người nói:

-Tiểu tử ấy đã đi qua địa phương này, không thể nhầm lẫn. Tin rằng hắn vẫn chưa chạy xa, không cần gấp gáp, uống một tách trà giải khát đã.

Lương Tiêu vừa nghe tiếng Minh Quy, sợ hãi vô cùng, cuống cuồng ngồi xuống, tựa vào cây cột để che đi khuôn mặt, lại nghe Hàn Ngưng Tử hờ hững nói:

-Hỏi thử tiểu nhị xem, không chừng tiểu tử đó đang ở đây.

Lương Tiêu kinh hãi, lại nghe tiếng cửa mở, quay người ngó xem, thì thấy A Tuyết y sam rối bời, đang thò đầu ra. Lương Tiêu vẫy tay ra hiệu cho nàng, lánh vào bên trong, hai người bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt đều đờ đẫn. Chợt nghe trên cầu thang có tiếng bộp bộp bộp đi lên, Lương Tiêu trái tim nhảy thót, nắm chặt lấy A Tuyết, phóng xuyên ra cửa sổ, lại không dám đi đường lớn, mà chạy như bay trên mái nhà, chân đi như gió.

Phóng ra ngoài thị trấn, thì nghe sau lưng vọng lại tiếng kêu của Minh Quy. Lương Tiêu thầm biết hành tung đã lộ, liền phóng chân như bay, phía sau tiếng hú du du bất tuyệt. Đang lo lắng, chợt thấy phía trước vài người đang dắt một cỗ xe trâu, chở đầy rơm, lủi thủi mà đi. Trong lúc Lương Tiêu đang chạy vội, bỗng thấy những người này chính là ba thiếu niên trộm lừa, thiếu niên mặt trắng Tam Cẩu nhi người đang thụ thương, thì nằm thẳng cẳng trên đống rơm. Bốn người thấy Lương Tiêu diện mạo vừa lo sợ vừa kinh ngạc, thì sắc mặt ảm đạm đi, trán nhăn lại, thiếu niên lông mi hình chữ bát( ) gọi lớn:

- Ngươi làm sao vậy?

Lương Tiêu chân vẫn không dừng, nói gấp:

-Nếu có một lão già và một mụ đàn bà đuổi qua đây, ngàn vạn lần đừng nói trông thấy ta."

Thiếu niên lông mày chữ bát cau mày nói:

- Nếu trốn không được, thì lánh mặt dưới đống rơm này đi.

Lương Tiêu thấy đống rơm đó rất cao, có thể ẩn mình, tâm tư dao động, lại ngó bốn thiếu niên, thần sắc điềm tĩnh, bèn nghĩ: "Kế này rất hay, xung quanh đây chẳng trốn đâu được, chi bằng liều một phen." Gật đầu rồi dắt A Tuyết đến trước xe. Chúng thiếu niên vội vã lấy rơm xuống, phủ lên mình hai người. Huynh muội hai người chen lấn xô đẩy cuộn vào nhau, vai và ngực áp sát, Lương Tiêu cảm thấy A Tuyết toàn thân run rẩy, chỉ sợ nàng làm rung đống rơm, tiết lộ hành tung, liền cấp bách thò tay ôm chặt lấy người nàng, chỉ thấy A Tuyết toàn thân dần dần nóng lên, sự run rẩy cũng chầm chậm bớt đi.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu trầm xuống, thầm biết Tam Cẩu nhi lại nằm phía trên đống rơm, một lúc sau, xe trâu lắc lư lên xuống, nhằm đường cũ mà đi. Chỉ nghe tiếng hú đã ở ngay phía trước, đột nhiên ngưng lại, Minh Quy cười hề hề nói:

-Bốn tên tiểu tử, có trông thấy một đôi thiếu niên nam nữ không?

Lương Tiêu tim muốn nhảy lên cổ họng. Lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát cười nói:

-A trông thấy rồi, nam có phải mặc y phục màu nâu, nữ thì mặt tròn tròn mắt to to không.

Lương Tiêu thầm kêu khổ, trong lòng nghĩ bản thân mình với bốn thiếu niên ấy không quen không biết, thế mà lại đi tin lời bọn chúng, chợt thấy A Tuyết song thủ nhanh chóng thu về, ôm chặt lấy thân mình, che trước ngực, chẳng biết mồ hôi hay nước mắt đã thấm ướt ngực áo từ lúc nào.

Bỗng nghe Minh Quy cười nói:

-Không sai không sai, đúng là hai người ấy, bọn họ đã đi đâu? Ngươi nói đi, đỉnh ngân lượng này sẽ là của ngươi.

Lương Tiêu trong lòng sợ hãi, lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát mỉm cười nói:

- Được, bọn chúng vừa mới ở ngã ba này, rồi đi về hướng bắc.

Minh Quy trầm mặc một lúc, cười nói:

-Được rồi, tạm tin ngươi vậy, nếu không tìm được người, ta sẽ về đây lột da các ngươi."

Lại nghe Hàn Ngưng Tử lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

-Minh Lão quỷ, khua môi múa mép với đám thôn phu này làm gì, đuổi theo tiểu tặc mới là việc chính.

Minh Quy cười: "Nói đúng lắm.

Thiếu niên mặt tròn đột nhiên kêu lớn: "Ê, ngươi không được đi. Có mua có bán, tiền hàng đều phải sạch, bọn ta đã đưa tin, ngươi không giao ngân lượng à!"

Minh Quy cười lạnh, nói với giọng đầy ý nghĩa:

-Đỉnh bạc này giá trị không nhỏ, vừa đúng giá bốn cái não người.

Thiếu niên mặt tròn dường như hoảng sợ, thốt lên khe khẽ. Minh Quy ha ha cười lớn, nghênh ngang bỏ đi.

Lương Tiêu nghe tiếng cười của Minh Quy đã rời xa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, không lâu sau, bỗng thấy đỉnh đầu nhẹ đi, đống rơm được nhấc lên. A Tuyết thấy ánh sáng, thì vội vàng buông hai tay ra, lui ra sau một đoạn, hai mắt đỏ hoe. Lương Tiêu nhảy xuống xe, chắp tay nói:

-Bốn vị có ơn cứu giúp, Lương Tiêu ghi nhớ không quên.

Thiếu niên mặt tròn cười nói:

-Chuyện nhỏ thôi mà có chi mà công với ơn, với lại ngươi vừa tha cho Tam Cẩu nhi, mọi người đều cảm kích tấm lòng của ngươi, vô luận thế nào vẫn sẽ giúp ngươi.

Lương Tiêu gật đầu mỉm cười, trong tâm không thể nào ngờ tại nơi hẻo lánh xa xôi này, lại có những nhân vật trọng nghĩa khinh tài đến thế.

Lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát nói:

-Vị đại ca này, hai người vừa rồi cước lực nhanh đến kì quái, chẳng may phát hiện được, quay trở về đây thì thật là bất diệu. Bây giờ ngươi muốn đi đâu?

Lương Tiêu nói:

-Bọn chúng đi về hướng Bắc, chúng tôi tự nhiên sẽ đi về hướng Nam, căn cứ theo lời lão già ấy, cái đó gọi là 'ngược hướng mà đi'.

Lời nói vừa dứt, thì nghe có người cười lớn:

-Hay cho cái 'ngược hướng mà đi'. Lương Tiêu ơi Lương Tiêu, ngươi đã quá xem thường người khác rồi.

Lương Tiêu sắc mặt đại biến, chuyển mắt nhìn sang, chỉ thấy Minh Quy từ bên đường đứng dậy, trên mặt đầy vẻ diễu cợt, quay đầu lại nhìn, thì thấy Hàn Ngưng Tử đang mỉm cười đứng ở phía sau. Nguyên lai hai người tính tình gian trá, Minh Quy thì càng cáo già, thấy bốn thiếu niên này mục quang nhấp nháy, thần sắc dị thường, lại trông đống rơm sắp xếp loạn xạ, lập tức sinh nghi, giả ý cùng Hàn Ngưng Tử ly khai, sau đó đi vòng ra sau, chặn đường bọn họ, quả nhiên đã thật sự tóm được Lương Tiêu.

Bốn thiếu niên vận phần kinh sợ, từ trên xe trâu lôi ra mấy cây bổng, nắm chặt trong tay. Lương Tiêu khẽ thở dài, giọng nói rõ ràng:

-Minh Quy, Hàn Ngưng Tử, người nào làm thì người ấy chịu, muốn bắt muốn giết, thì cứ nhắm vào Lương Tiêu ta, không được trút giận vào những người này.

Hàn Ngưng Tử cười nói:

-Tiểu súc sanh, việc đến nước này, ngươi vẫn chưa biết rõ hay sao? Bắt ai giết ai, do ngươi quyết định à?

Minh Quy vuốt râu cười nói:

-Không sai không sai, ta chẳng phải đã nói trước rồi sau? Lão phu sẽ tự tay lột mớ da hôi hám của chúng, bốn cái não tròn to này cũng chẳng có khả năng mà chống trả.

Lão mỉm cười độc ác, cùng Hàn Ngưng Tử một trước một sau, từ từ tiến tới.

Lương Tiêu liếc nhìn A Tuyết, thấy nàng đang nhìn bản thân mình, mục quang vô cùng ảm đạm, bốn thiếu niên thì nắm chặt cây gậy, toàn thân run rẩy. Lương Tiêu thầm nghĩ: "Lương Tiêu ta chết không oán trách. Nhưng liên lụy đến A Tuyết và bốn thiếu niên, khiến ta chết cũng khó mà an tâm." Trong lòng cảm thấy hổ thẹn, thình lình bạt kiếm, khẽ bắt kiếm quyết. Hàn Ngưng Tử trông thấy, cười nhạt nói:

-Chó cùng cắn càn, thì làm được gì chứ?

Rồi hướng Minh Quy nháy mắt, ra ý bảo lão cứ giết những kẻ khác, còn bản thân mụ sẽ bắt lấy Lương Tiêu. Minh Quy hiểu ý, cười hề hề, khí quán vào mười ngón tay, chuẩn bị xuất thủ. Chợt nghe phía trên đường cái có tiếng bước chân truyền lại. Quay đầu ngó xem, chỉ thấy hai nữ đạo sĩ dắt theo một con lừa đầu trắng, nhẹ nhàng di chuyển tới nơi.

100. Vạn Vật Quy Tàng (2)

Chỉ thấy hai người một lừa tiến về đây càng lúc càng nhanh, chẳng bao lâu đã ở ngay phía trước, đột nhiên dừng lại, đạo cô áo xám nhìn qua chúng nhân, sắc mặt kì dị. Minh Quy cười nói:

-Hai vị đạo trưởng, ở đây đang có chuyện, các vị cứ tránh đi thì tốt hơn.

Đạo cô áo xám hai mày duỗi ra, cười nói:

-Đã là như vậy, bần đạo đành lui bước vậy…"

A Tuyết trông thấy đạo cô áo xám, không hiểu vì sao, cảm thấy vô cùng thân thiết, bất chợt trong lòng rất mừng, chợt gọi:

-Đạo trưởng, người đừng đi, họ… họ muốn giết bọn con…

Đạo cô áo xám đôi mày đẹp nhướng lên, ngạc nhiên nói:

-Cô nương nói thật à."

A Tuyết hai mắt ửng đỏ, gật đầu lia lịa.

Đạo cô áo xám cau mày nói:

-Sát nhân chẳng phải chuyện tốt.

Rồi chuyển thân hướng Minh, Hàn hai người cúi chào rồi nói:

-Bọn chúng nếu có đắc tội, bần đạo xin thay chúng nhận lỗi. Mong hai vị đại nhân đại lượng, bỏ qua chuyện này.

Hàn Ngưng Tử khinh khỉnh cười, thở dài:

-Thật là đáng tiếc, bổn tọa đây khí lượng nhỏ nhen, đến một hạt cát chắc gì đã buông tha.

Đạo cô áo xám thần sắc biến đổi, lông mày co lại trầm ngâm, bất ngờ một đạo hoàng ảnh lóe lên bên cạnh, Minh Quy song trảo đã vung tới, đạo cô áo xám không né tránh, tay áo phẩy qua, quét ngang hơn một xích.

Đầu ngón tay Minh Quy bị tay áo đạo cô phất ngang, thì trở nên tê dại, không ngăn được trong lòng phát rét, đành liếc sang Hàn Ngưng Tử, ra ý cầu viện, một trái một phải cùng hướng đạo cô mà tiến tới.

Lương Tiêu thấy thế liền kêu lên:

-Lấy nhiều đánh ít ư?

Rồi bạt kiếm phóng tới, muốn giúp một tay. Lại thấy đạo cô áo xám từ trên lưng xuất ra một cây trường tiêu hai xích bằng trúc, tùy ý thủ thế, khẽ cười khổ, than:

-Bần đạo bản lĩnh thấp kém, thỉnh mong nhị vị chỉ giáo.

Minh Quy trừng mắt nhìn cây trúc tiêu trong tay bà, ánh mắt lộ xuất những tia kì dị, đột nhiên toàn thân chấn động, nhìn chằm chằm đạo cô, rít lên:

-Ngươi… là ngươi?

Đạo cô áo xám liếc nhìn lão, thần sắc ảm đạm, thở dài:

-Minh tiên sinh đúng là nhãn quang như thần, chỉ mới liếc sơ, đã nhận ra bần đạo rồi?

Minh Quy thần khí cổ quái, lúc thì sầu não, lúc thì sợ hãi, lẩm bẩm:

-Ngươi… ngươi là Lâm…

Vừa dứt lời, lông mày bỗng nhíu chặt, nhìn trái ngó phải.

Đạo cô áo xám lắc đầu nói:

-Túc hạ không cần nhọc tâm, người chẳng có ở đây.

Minh Quy nghe được liền nghĩ:

-Lão tử chẳng phải đứa trẻ lên ba, làm sao mắc lừa ngươi được, hừ, ngươi nói không có, ta lại cho là có. Lão phu vũ công chưa tăng tiến, tạm thời không nên cùng hắn đối địch.

Lão nghĩ đến đây, liền ra quyết định, ngó vào khu rừng, cao giọng nói,

-Túc hạ chẳng muốn lộ mặt, Minh mỗ nào dám ở lâu, núi cao sông dài, có ngày gặp lại.

Hàn Ngưng Tử nghe lão nói năng cổ quái, lấy làm lạ bèn hỏi:

-Minh lão quỷ, lão nói chuyện với ai đấy?

Minh Quy chẳng đáp lời nào, vội vã chuyển thân chạy mất. Hàn Ngưng Tử thấy lão vắt giò lên cổ mà chạy, chẳng hiểu ra sao, chỉ đến khi thân ảnh lão tiêu biến, mới chuyển mắt nhìn sang, nhìn kỹ đạo cô áo xám, chợt cười hì hì nói:

-Thật là hổ thẹn, Minh lão quỷ tính tình quái gở. Còn tiểu nữ thì chẳng biết tốt xấu, muốn lĩnh giáo đạo trưởng cao chiêu.

Chợt sử chiêu "Băng Hoa Lục", thân người như gió lốc, cuốn lấy đạo cô, do mụ chẳng biết gì về đối phương, nên ra tay trước để thăm dò, chẳng mấy chốc đã cuốn thành vòng tròn, chợt phóng ra một chưởng.

Đạo cô ngón tay giữ trúc tiêu, đứng yên bất động, thấy chưởng phóng tới, liền nhẹ nhàng xuất trúc tiêu, đoạn tiêu không nghiêng không lệch, nhằm thẳng "lao cung huyệt" trên chưởng tâm của Hàn Ngưng Tử .

Mụ khẽ lạnh người, vội vàng thu chưởng, bộ pháp chợt tăng, tung thêm một chưởng, lại thấy đạo cô nhẹ nhàng chuyển thân, trúc tiêu vẫn chỉ nhắm vào "lao cung huyệt". Hàn Ngưng Tử hoảng sợ, bất ngờ kêu một tiếng, càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc đã hướng đạo cô xuất liền sáu chưởng. Đạo cô không run không sợ, chuyển thân huy xuất trúc tiêu, đoạn tiêu thủy chung vẫn không rời "lao cung huyệt" trên chưởng tâm của Hàn Ngưng Tử. Hàn Ngưng Tử đột nhiên tung người xoay mình hạ xuống, nhẹ nhàng chạm đất, đưa mắt nhìn đạo cô, sắc mặt tái nhợt.

Đạo cô khẽ cúi mình nói:

-Tôn giá chắc là cao thủ của Đại Tuyết Sơn?

Hàn Ngưng Tử chợt run lên, cười khanh khách nói:

-Đạo trưởng kiến thức cao minh, tiểu nữ bội phục bội phục.

Nói xong cúi người đáp lễ. Lương Tiêu biết mụ tiểu lý tàng đao, tâm địa thâm trầm, chợt thấy Hàn Ngưng Tử chắp tay thi lễ, bỗng lam quang thiểm động, hắn hoảng hốt kêu :

-Đạo trưởng cẩn thận.

Tiếng la vừa vang lên, chỉ thấy một đạo lam quang từ Hàn Ngưng Tử phóng ra, nhắm thẳng yết hầu đạo cô. Đạo cô được Lương Tiêu điểm tỉnh, dĩ nhiên có phòng bị, trúc tiêu khẽ xoay, trên lỗ tiêu giờ đây lại có thêm một sắc lam đó là một cây cương châm, ngạc nhiên nói:

-Các hạ thật độc ác!

Hàn Ngưng Tử một khi đã làm thì chẳng dừng tay, quát lên một tiếng, sử chiêu "Thiên Tuyết Cái Đỉnh", huy chưởng phóng ra, từ trên không chém xuống, đạo cô nhẹ lui vài bước, trúc tiêu vút lên, vẫn hướng vào chưởng tâm của Hàn Ngưng Tử, Hàn Ngưng Tử vội vàng rụt tay, lật chưởng như điện, bửa xuống vai đạo cô. Trong chốc lát, chỉ thấy hai người lúc lên lúc xuống, đánh đến trên dưới mười chiêu, thình lình Hàn Ngưng Tử rên lên một tiếng, ngã lui hơn trượng, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên "lao cung huyệt" giờ đây đã có thêm một cây cương châm, ngay lập tức, cả cánh tay gần như tê liệt, sắc mặt giống như người chết, hấp tấp lấy ra một bình ngọc, dốc ra hoàn đan, ngậm vào miệng, oán giận nói:

-Đạo trưởng ban cho cái gì ngày hôm nay, Hàn mỗ ngày sau sẽ đền đáp gấp bội.

Mụ chuyển thân định chạy. Lại nghe Lương Tiêu gọi:

-Chậm đã.

Hàn Ngưng Tử nghe được chấn kinh, nhưng vẫn không chịu tỏ ra yếu thế quay lại, cười nhạt:

-Thế nào? Hàn mỗ dù đang thụ thương, vẫn chẳng sợ ngươi.

Lương Tiêu vốn có ý thừa cơ lấn tới, nhưng nghe mụ nói vậy, cảm thấy không ổn, thản nhiên nói:

-Bắt người lâm nguy, Lương mỗ chẳng thể làm được. Chỉ muốn nói với ngươi một điều, những gì xảy ra trong suốt những ngày qua, ngày sau trùng phùng, Lương mỗ sẽ hết lòng đền đáp.

Hàn Ngưng Tử trong lòng chùng xuống, cười nhạt:

-Hay lắm, chỉ mong ngươi có khả năng đó.

Chợt từ chưởng tâm cảm giác tê buốt dần dâng lên, trong tim tựa như đang rét buốt, thầm biết độc châm phát tán, dư độc công tâm, hậu quả khó lường, đành gấp gáp chuyển thân, phóng vào trong rừng.

Lương Tiêu nhìn thân ảnh mụ tiêu biến, nhất thời ý niệm nổi lên, hôm nay phóng tha người này, về sau hậu họa vô lường, bất giác cảm thấy rất hối hận, nhưng chẳng thể nói gì, chỉ đưa mắt lặng lẽ nhìn nơi mụ vừa mới rời khỏi. Bỗng nghe đằng xa có tiếng động, chuyển mắt nhìn sang, thì thấy bốn thiếu niên chẳng nói lời nào, đã dắt xe trâu bỏ đi, thầm biết bọn họ trước đây trộm lừa, nay gặp lại đương sự, nên chẳng từ mà biệt. Rồi hướng đạo cô áo xám chắp tay nói:

-Đa tạ đạo trưởng tương trợ.

Đạo cô áo xám cúi đầu buồn bã nói:

-Vô lượng thọ phật, bần đạo tu hành đã lâu, trước nay chưa từng sinh lòng nổi giận, hôm nay xuất thủ, e rằng đã sai.

Lương Tiêu cười nói:

-Đạo trưởng bất tất phải bận tâm, nữ tử ấy đại gian đại ác, thấy không vui là liền giết người, chỉ là một cây độc châm nho nhỏ, đã quá tiện nghi cho mụ rồi.

Đạo cô cau mày nói:

-Đại ác cũng có nhiều loại hoặc cố ý hoặc vô ý, nhưng giết người chẳng phải là điều tốt.

Những từ này ẩn chứa hàm ý, Lương Tiêu chẳng thể lĩnh ngộ, chỉ đành cau mày không nói. Lại nghe đạo cô áo xám nói:

-Nữ tử ấy vũ công cực cao, người lại nhan hiểm độc ác, ngươi và cô ta lại có ân oán. Xem ra cô ta bị độc thương cũng tốt, chẳng thể tìm ngươi ngay được, chẳng hay có thể đến tiểu quán dạo chơi vài ngày, lánh mặt một thời gian vẫn tốt hơn.

Lương Tiêu biết bà có lòng giúp đỡ, lại nghĩ đạo cô vũ công thâm sâu khó lường, nếu được đi cùng với bà ta, lại càng hay, liền cười nói:

-Đạo trưởng trượng nghĩa, Lương Tiêu cung kính không bằng tuân mệnh.

Lời chưa nói xong, đã thấy tiểu đạo cô song thủ chống nạnh, nhăn mày trợn mắt, hướng tới hắn lấy tay ra dấu. Đạo cô áo xám buồn bã:

-Ách nhi ngươi đa tâm rồi? Lễ tiết nam nữ, không quan trọng bằng mạng người.

Chuyển hướng Lương Tiêu nói:

-Nó nói năng hàm hồ. Thí chủ đừng để tâm làm gì.

Lương Tiêu cười nói:

-Cô ấy chửi ta à? Tùy cô ta muốn chửi gì thì chửi, ta có hiểu gì đâu."

Đạo cô áo xám cười nói:

-Mắng chửi thì chẳng có, nữ hài tử từ khi sinh ra đã thế, ngươi không thấy khó chịu chứ?

Lương Tiêu bất giác nhìn cô ta, Ách nhi bị sư phụ cười nói, mặt mũi ửng hồng, không ngừng dậm chân, quay người bỏ đi.

Lương Tiêu lại nói:

-Thỉnh vấn đạo trưởng cao danh."

Đạo cô áo xám nói:

-Bần đạo Liễu Tình.

Lương Tiêu nói:

-Liễu Tình đạo trưởng một mình bức lui hai đại ác nhân, thật là lợi hại.

Liễu Tình cười khổ:

-Hai người đều vô cùng lợi hại, một thôi đã khó đối phó, chẳng may liên thủ, bần đạo tất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Nói tới đây, ta cũng phải nhờ vào uy danh của người khác, mới khiến hoàng y lão nhân sợ hãi mà bỏ đi.

Lời dứt, lông mày khẽ nhướng, rồi thở dài. Lương Tiêu thấy lạ:

-Ai mà có uy danh lớn đến vậy?

Liễu Tình miệng khép lại, muốn nói nhưng mà lại thôi, chỉ lắc đầu rồi thôi. Lương Tiêu thấy bà không muốn nói, cũng chẳng hỏi nhiều làm gì.

Bốn người vừa đi vừa nói, trên đường núi. Liễu Tình sống ở trên núi, phong quang thắng cảnh đương nhiên điều biết. Trong thời gian lên núi, liền chỉ dẫn các nẻo đường, giới thiệu cho hai người mọi cảnh sắc, sở học của bà thập phần uyên bác, thi từ văn phú chẳng gì không thông, tuyệt không bao giờ nói lời bất tín, thường từ từng ngọn cỏ ngọn cây, từng tấm bia hòn đá mà tìm ra những điều chân lý, tuy nói người ở tại Hoa Sơn, nhưng dường như tung hoành tám hướng, lịch kinh thiên cổ, buồn giang sơn gấm vóc, cảm hưng

vong thiên hạ. Lại nói A Tuyết mục quang thủy chung vẫn không rời Lương Tiêu, chợt nghe trong lòng dâng lên những dư vị mới.

Đi hơn ngàn thước, chúng nhân ngồi xuống nghỉ ngơi. Ách nhi một mình đằng xa, không ngồi chung với mọi người. Lương Tiêu hướng Liễu Tình hỏi:

-Liễu Tình đạo trưởng, tiểu tử muốn tìm một người chẳng hay đạo trưởng đã nghe qua chưa.

Liễu Tình cười nói:

-Thí chủ cứ nói.

Lương Tiêu nói:

-Khi cha con còn sống, đã từng nói với con, hồi ông ấy còn trẻ sống ở Hoa Sơn, đã có một vị trưởng bối, là đạo sĩ, đạo hiệu Huyền Âm. Đạo trưởng quen không?

Liễu Tình kêu lên một tiếng, nhìn Lương Tiêu từ trên xuống dưới, thần tình cổ quái, một lúc lâu mới gật đầu nói:

-Vừa hay có biết!

Lương Tiêu vui mừng nói:

-Ôi chao, ông ta ở đâu?

Liễu Tình trầm mặc một hồi, rồi thở dài, đứng dậy nói:

-Đi cùng ta!

Lương Tiêu trông thấy bà ta như vậy, thì cảm thấy quái lạ, liền cất bước theo sau. Đi được khoảng một dặm lộ trình, phía trước xuất hiện một vách núi, như cây bút chiếu thẳng lên trời, to lớn và hùng vĩ, Liễu Tình nắm lấy một sợi dây leo, tung người treo lên, thân thủ cực nhanh, tay áo phất phơ, trông giống như một con diều hâu tung cánh, lăng không bay lên, cất mình vài cái, đã ở trên vách núi, Ách nhi buộc lừa trắng xong rồi vội vã bay lên theo.

Lương Tiêu rất lấy làm lạ, rồi cùng A Tuyết leo lên. Thì ra trên đỉnh là một khoảng đất trống rộng rãi. Liễu Tình đến trước một nấm mộ trên đó, nói:

- Đây này!

Lương Tiêu dừng bước, nhìn nấm mộ, đằng trước dựng một tấm bia đá, trên viết bốn chữ "Huyền Âm di trủng".

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Thật ư?

Liễu Tình gật đầu:

- Ngôi mộ này là do bần đạo đích thân đắp, đã từ lâu.

Lương Tiêu kinh ngạc:

- Vì... vì sao ông ấy mất?

Liễu Tình kể:

- Mười lăm năm trước, lúc ấy ta còn chưa bước vào huyền môn, để tránh địch nhân nên đến chân núi Hoa Sơn. Vừa lúc gặp một tốp lính Mông Cổ cưỡi ngựa đuổi giết hai đạo sĩ một già một trẻ. Ta đánh lui bọn Thát, cứu được hai người, tiểu đạo sĩ trúng liền mấy mũi tên, lại còn bị ngựa giẫm nát, lúc ấy đã chết. Đạo nhân già bị thương nặng, cũng không còn ở lại nhân thế bao lâu nữa. Ông sợ truy binh đuổi đến, nên bảo ta đưa ông lên chỗ này, rồi cho ta biết: pháp hiệu của ông là Huyền Âm, vì quân Mông Cổ tiến xuống nam trong lòng phẫn uất, nghe nói có một viên tướng Mông Cổ từ trên núi xuống đi qua, ông bèn dắt đồ đệ xuống hành thích. Nhưng cuối cùng lại bị người Mông Cổ truy sát... – Nói tới đây, bà thở dài.

Lương Tiêu nhìn nấm mộ chơ vơ, rất buồn rầu: "Cha mất rồi, Huyền Âm đạo trưởng cũng qua đời, chẳng phải là trời già chẳng thương ai, không phù hộ cho người tốt hay sao?" Càng nghĩ càng buồn bã.

Liễu Tình thấy gã sầu muộn, bèn nói:

- Hồi đó ta đến đây cũng buồn bã lắm. Huyền Âm đạo trưởng tuy đã cận kề cái chết nhưng vẫn an ủi ta. Ta bước vào huyền môn cũng là do lĩnh hội lời răn của người. Người cũng gần như sư phụ ta, đáng tiếc cuối cùng không cứu được người. Ôi, sinh tử chẳng thể biết được, ai có phận nấy rồi, thí chủ cũng đừng đau thương quá.

Lương Tiêu vái ba vái trước nấm mộ. Tế bái xong xuôi, bốn người đi vào trong quán. Quán Huyền Âm lợp gianh, có hai gian không to không bé. Gian đằng trước treo bức vẽ Lão Quân cưỡi trâu, tranh đã nhạt màu, có vẻ lâu đời. Bên trái bên phải có hai gian, đằng sau là thư phòng. A Tuyết và Ách nhi cùng ở một gian, Lương Tiêu nghỉ ở thư phòng.

Ăn xong cơm chay, Lương Tiêu thấy buồn tẻ quá bèn lật sách ra xem, nhận ra rất nhiều bút tích của phụ thân, vừa mừng vừa lạ. Thì ra, khi Văn Tĩnh còn bé rất thường đến quán đọc sách, lại thích viết vẽ trong sách. Lương Tiêu cứ thế xem mãi, đến nửa đêm, lòng bồi hồi không sao ngủ được. Hắn bèn ngồi dậy đi dạo, đi một lát, chợt nghe phía xa có tiếng sáo vẳng đến, giai điệu buồn bã, khiến người ta xúc động tâm tư.

Lương Tiêu cảm xúc trong lòng, liền khoác áo đi ra cửa. Nào ngờ mới bước ra khỏi ngưỡng cửa thì tiếng sáo vụt tắt, chỉ còn gió thổi hiu hiu bên tai. Lương Tiêu đi xuyên rừng tùng, bốn bề vắng ngắt không một bóng người. Hắn đứng trước mộ Huyền Âm, nhớ tới lời vĩnh biệt của mẹ, cái chết thê lương của cha, lòng bỗng bi ai khó tả, lại nhớ tới Liễu Oanh Oanh, càng thấybuồn thảm. Hắn nhớ đến Xuyên tâm thất thức, liền tuốt kiếm còn chưa kịp đâm ra, chợt nhớ tới lời giao ước với Sở Tiên Lưu lại ỉu xìu buông tay. Hắn ngửa mặt nhìn trời, trời đêm man mác, ngàn sao giăng giăng.

Lương Tiêu ngắm màn sao ấy, bỗng nghĩ ra: "Võ công trên thế gian là do con người sáng tạo, Sở Tiên Lưu không cho ta dùng bảy đường kiếm ấy thì ta tự mình sáng chế ra một lộ kiếm pháp mới vậy!" Lương Tiêu bị ý nghĩ ấy kích thích, bỗng phá lên cười ha hả, tức thì, gã múa kiếm như gió, kiếm quang loe lóe, bao nhiêu hờn oán trong lòng hòa nhập vào kiếm, ánh kiếm biến ảo khôn lường, từng chiêu từng thức đều hòa hợp thiên văn chi lý.

Lương Tiêu thỏa sức thi triển lộ kiếm pháp ấy đến nửa canh giờ thì thấm mệt, bèn dừng lại, nghỉ ngơi một lát. Lúc ấy, chợt có người vỗ tay nói:

- Hảo kiếm pháp!

Lương Tiêu nhìn ra thì thấy Liễu Tình tay cầm cây trúc tiêu đứng trước mặt mình. Lương Tiêu tra kiếm vào vỏ, cười nói:

- Thì ra là tiếng sáo của đạo trưởng! Bà thổi sao mà nghe buồn quá!

Liễu Tình cười nói:

- Bần đạo thổi cho vui, không ngờ lại quấy nhiễu giấc mộng của ngươi.

Lương Tiêu cười nói:

- Không sao, đằng nào ta cũng không ngủ được. À, ta họ Lương, tên là Tiêu, đạo trưởng có thể gọi là Lương Tiêu hay tiểu tử cũng được, đừng gọi thí chủ, nghe khách khí quá.

Liễu Tình mỉm cười:

- Được! Ta mạn phép gọi ngươi là Lương Tiêu vậy! – Ngừng một lát, bà tiếp. – Lộ kiếm pháp vừa rồi của ngươi dường như hàm chứa thiên văn.

Lương Tiêu kinh ngạc:

- Đạo trưởng nhãn lực thật tốt.

Liễu Tình cười nói:

- Không dám. Chẳng biết ai là người truyền cho ngươi kiếm pháp đó?

Lương Tiêu đáp:

- Không ai dạy cả, ta cao hứng nhất thời, tự nhiên nghĩ ra rồi múa vậy thôi.

Liễu Tình kinh ngạc:

- Ngươi tự sáng tạo ra lộ kiếm pháp đó à? Ngươi còn ít tuổi mà đã hiểu được cả thiên tượng, sáng tạo ra kiếm pháp mới, thật không đơn giản. Lộ kiếm pháp này múa lên như nước chảy mây trôi, có thể gọi là Thiên Hành kiếm pháp được không?

Lương Tiêu cười:

- Đạo trưởng đề cao ta quá. Lộ kiếm pháp này chẳng qua mới sơ sài một hai đường, làm sao xứng với hai chữ "Thiên Hành"?

Liễu Tình tủm tỉm:

- Đừng khiêm nhường quá.Kiếm pháp tuyệt đỉnh trên đời đều bắt đầu từ một hai đường sơ sài như thế thôi.

Lương Tiêu ngượng ngùng, nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tuyệt đỉnh ư? Kiếm pháp của Sở Tiên Lưu có thể coi là tuyệt đỉnh được không?

Liễu Tình mỉm cười:

- Ngươi quen ông ấy ư? Chà, nếu nói về kiếm pháp thì Sở Tiên Lưu cũng có thể coi là một nhân vật tuyệt đỉnh đấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Đạo trưởng đấu kiếm với ông ấy thì ai giỏi hơn?

LIễu Tình phì cười:

- Bần đạo chỉ là đom đóm, đâu thể đua sáng với mặt trăng?

Lương Tiêu phản đối:

- Việc gì đạo trưởng phải khiêm tốn như vậy! Sở Tiên Lưu có ngoại hiệu là thiên hạ đệ nhị kiếm, vẫn còn nhân vật lợi hại hơn ông ta.

Liễu Tình không đáp, ánh mắt nhìn ra xa, Lương Tiêu nhìn theo ánh mắt bà, chỉ thấy mây trắng phiêu diêu, trăng cong lưỡi liềm, chiếu sáng cả vùng rừng núi.

Một lúc lâu sau, Liễu Tình mới thả nói:

- Bây giờ nói về kiếm, chỉ có hai người đáng mặt tông sư. Một là Âu Dương Tử, tông sư về rèn kiếm, người này tính tình quái gở lắm, cứ rèn được một kiếm lại phải hủy một thanh kiếm khác.

Lương Tiêu tò mò:

- Kiếm rèn thì đã rèn rồi, hủy làm gì?

Liễu Tình cười:

- Âu Dương Tử có nói: chỉ đúc thứ vũ khí nào lợi hại bậc nhất thiên hạ. Nói về kiếm, trong thiên hạ có ba thanh xứng đáng xếp hàng đầu trong vòng mấy chục năm nay và đều là tác phẩm của ông ta. Vì vậy nếu ông ta không thể vượt qua được những thanh kiếm mình rèn lúc trước, quyết không bao giờ rèn nữa, nhưng chỉ cần rèn xong một thanh là sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất. Quyết không rèn ra một thanh Thiên hạ đệ nhị kiếm!

Lương Tiêu cười nói:

- Nghe hay quá. Nếu gặp được, nhất định tôi sẽ nhờ ông ấy rèn hộ cho một thanh kiếm.

Liễu Tình lắc đầu:

- Đáng tiếc Âu Dương Tử đã tuyệt tích giang hồ nhiều năm rồi.

Lương Tiêu nói:

- Thế ư, đáng tiếc thật!

Liễu Tình cười nói:

- Đừng nản lòng, vạn sự trên đời đều có duyên pháp, nếu đã có duyên thì nhất định sẽ gặp. Còn người kia, thì là đại tông sư về dụng kiếm. Người này văn võ song toàn, uyên bác như người nhà trời, chỉ tiếc cuộc đời lận đận, khi tập văn thì toàn phạm húy, thi nhiều lần mà không đỗ, đành làm một chức sắc nhỏ. Tuy ông ấy thất vọng chán chường như rất nhiệt tâm với thời cuộc, dâng sớ lên triều đình, vạch ra những điều thối nát. Kết quả đã làm giới quyền quý nổi giận, dùng hình phạt khốc liệt khảo đả, lưu đày ba ngàn dặm, gia tư bị tịch thu sạch. Cha mẹ gặp phải điều ô nhục ấy nên theo nhau lâm bệnh qua đời.

Liễu Tình kể xong, buồn bã thở dài, nín lặng một lúc lâu.

Lương Tiêu nghĩ đến thân thế, rất đồng cảm, gật đầu nói:

- Người này tuy cũng rỗi hơi, nhưng kể cũng có gan. Có trách thì trách triều đình khốn kiếp chẳng ra làm sao.

Liễu Tình kể tiếp:

- Trước năm mười bảy tuổi, ông ta rất tôn sùng lời dạy của thánh hiền, của Nho gia, cứ mở miệng ra là bàn chuyện Khổng Mạnh, hành sự luôn đứng đắn. Nhưng không ngờ sự nhiệt tình ấy lại gặp phải rủi ro. Ông nổi giận, lại quá khích, đột ngột từ phương nam chuyển lên đất bắc này, đứng giữa trời đất cắt tóc mà thề rằng: đời này kiếp này, cho dù trời sụp đất nghiêng, cũng không thèm lo lắng đến chuyện xã tắc giang sơn nữa. Từ đó mai danh ẩn tích. Người này đúng là bậc kỳ tài, là cao thủ lẫy lừng trong vòng sáu bảy mươi năm nay.

Lương Tiêu nghe đến đây, buột miệng khen:

. Liễu Tình đạo trưởng, người đó đã là đại tông sư về dụng kiếm thì chắc kiếm pháp của ông nhất định có chỗ độc đáo.

Liễu Tình mỉm cười:

- Kể về độc đáo, thì nói một lời khó trọn vẹn lắm. Nhưng ngươi đã ngộ ra được kiếm pháp từ thiên văn thì chắc cũng tinh thông số học, chắc biết nhà Hạ có Liên Sơn, nhà Thương có Quy Tàng, nhà Chu có Chu Dịch. Ba cuốn sách này đều là kỳ thư nghiên cứu những sự vi diệu của vũ trụ. Liên Sơn còn sơ sài, không đáng kể. Chu Dịch tuy được các thánh nhân chỉnh sửa nhiều lần, lưu truyền rộng nhất, nhưng cao siêu đến đâu mà chẳng có sai sót, vô tình đã đánh mất bản sắc tự nhiên… - Nói đến đây, như sực nhớ ra, bà nhíu mày hỏi. – Chà, ta cao hứng nên nói xa xôi quá rồi. Lương Tiêu, ngươi biết lai lịch ba cuốn này chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Tôi có nghe qua. Thời thượng cổ, Đại Vũ trị thủy được trời giúp đỡ, có con rồng cõng bức hình nhô lên khỏi Hoàng Hà, có con rùa ngậm cuốn sách trồi lên Lạc Thủy.

Liễu Tình chăm chú nghe, lại hỏi:

- Sau đó thế nào?

Lương Tiêu nghe ra bà có ý muốn kiểm tra mình, bèn nghiêm chỉnh nói:

- Sau đó, người đời gọi bức hình là Hà Đồ, gọi cuốn sách là Lạc Thư. Đại Vũ dựa vào Hà Đồ và Lạc Thư để vạch rõ giang sơn, nắn sửa các dòng chảy, kiềm chế lũ lụt khắp chín châu, làm cho thiên hạ thái bình. Cuối đời rảnh rỗi, người bèn đem hiểu biết về công việc trị thủy thêm vào Hà Đồ, viết ra một cuốn sách gọi là Liên Sơn. Liên Sơn có nghĩa là nước non liên tiếp, để không quên việc trị thủy.

Liễu Tình cười hỏi:

- Nói hay lắm, sao lại ngừng thế?

Lương Tiêu cười đáp:

- Thật hổ thẹn, đạo trưởng bắt tại hạ múa rìu qua mắt thợ, tại hạ cũng đành làm mặt dày mà phô diễn vài ba câu. Lại nói trải qua mấy năm nữa, Đại Vũ tuy rất giỏi nhưng cuối cùng hai chân cũng bị ríu vào nhau...

Liễu Tình ngạc nhiên cắt ngang:

- Thế nào là hai chân ríu vào nhau?

Lương Tiêu cười đáp:

- Đó là cách nói của dân quê nhà tôi, có nghĩa là nhắm mắt xuôi tay.

Liễu Tình nói vẻ nghiêm túc:

- Đại Vũ tạo phúc cho dân, khắc phục được tình trạng lũ lụt, là một đại anh hùng tài ba, chúng ta nên tôn trọng người.

Lương Tiêu không tiện đuà nghịch nữa, đành cười nói:

- Lại nói đại anh hùng Đại Vũ qua đời rồi, con trai ông là tiểu anh hùng Hạ Khởi lên làm hoàng đế nhà Hạ, đem dâng cuốn Liên Sơn cho thần thư làm căn cứ bói toán để suy luận họa phúc. Sau Hạ Khởi rất nhiều năm bỗng xuất hiện một đại anh hùng khác là Thương Thang, diệt nhà Hạ, lập ra nhà Thương. Liên Sơn rơi vào tay tể tướng Y Doãn nhà Thương. Y Doãn cũng là người thông minh, ông ta dồn tâm sức viết thêm và hiệu đính Liên Sơn, cuối cùng tạo thành cuốn Quy Tàng. Ý nghĩa của quy tàng là "vạn vật trong trời đất đều ẩn sâu bên trong chính nó", Y Doãn hết sức tự hào về cuốn sách này. Vua Thương đời sau cũng dùng nó để đoán định phúc họa.

Nói tới đây, bất giác cảm khái trước thế sự khôn lường, Lương Tiêu buồn buồn nói:

- Đáng tiếc, họa hay phúc đều bởi trời, con người không quyết định được. Bất luận Quy Tàng hay đến đâu, qua mấy năm thì triều Thương cũng kết thúc. Lúc ấy thiên hạ li loạn, Thang Trụ Vương lùng sục khắp nơi tróc nã những người chống đối. Y sợ chư hầu nước Chu là Cơ Xương mưu phản, bèn đem giam ông ta ở Dữu Lý, ai ngờ Cơ Xương là người thông minh tuyệt đỉnh, trong thời gian nằm nhà lao, nhàn rỗi quá đâm buồn tẻ, ông nghiên cứu cuốn Quy Tàng, cuối cùng chợt nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời, viết thành bộ sách Chu Dịch cực kỳ nổi tiếng. - Nói tới đây, Lương Tiêu cau mày. – Liễu Tình đạo trưởng, tôi có mấy chỗ không được rõ ràng lắm. Trong ba bộ sách này, nếu xét riêng sự thâm sâu và hoàn chỉnh thì Chu Dịch được thừa nhận là số một, nhưng nghe ý tứ của đạo trưởng thì hình như Chu Dịch không bằng Quy Tàng.

Liễu Tình cười rằng:

-Nếu muốn bàn về đăng phong tạo cực, tất chẳng thể bỏ qua "Chu Dịch" . Các học giả xưa nay học Kinh Dịch nhiều đếm không xiết, sách vở chú giải chất cao từng đống. Chỉ có điều chú giải ít mà xuyên tạc thì nhiều, dựa theo thiển kiến mà tán loạn! Họ đâu có biết, dịch lý vốn là lẽ trời đất, mang tính tự nhiên. Ôi, qua nhiều năm tháng, một bản "Chu Dịch" tuyệt hảo đã bị bọn hủ nho quậy tầm bậy tầm bạ, thành ra năm cha ba mẹ!

Lương Tiêu nghe bà nghị luận đúng tủ, khoái chí vỗ tay:

- Lời đạo trưởng bàn đó thật chính xác!.

Liễu Tình lắc đầu, nói:

- Những ý ấy không phải của ta, đều xuất phát từ miệng của vị đại tông sư đó, Người bảo: 'Quy Tàng' " xuất phát từ những ý niệm sơ khai giản dị, từ những hào quẻ quái tượng, tam muội, rồi người gạn lọc tinh tuý của chúng, kết hợp với võ công diệu nghệ của chính mình, trong nhiều năm sau đó, đã sáng tạo ra một môn kiếm pháp, đặt tên 'Quy Tàng kiếm'.

Lương Tiêu buột miệng nói:

- 'Quy Tàng kiếm'? Tất cả mọi thứ trong trời đất, đều chẳng phải đã bắt nguồn từ Quy Tàng hay sao?.

Liễu Tình nghe gã chỉ một câu mà nêu đúng ngay vào tinh tuý đạo lý của thuật dụng kiếm, bèn vui vẻ cười, khen:

- Đúng vậy! Kiếm pháp Quy Tàng kiếm có tám kiếm đạo, chia ra làm càn , khôn , tốn , khảm, ly , cấn , đoài , chấn., theo ý của 'Quy Tàng', vạn vật tương sinh, chi phối tác động mọi thứ trong trời đất. Lương Tiêu ngươi hãy để ý xem đây.

Nói xong, bà lấy ra một ngọn trúc tiêu, trước mặt Lương Tiêu sử mấy chiêu khởi đầu của 'Đường kiếm càn'. Càn tượng về trời, kiếm thế vời vợi, như bầu trời cao từ muôn thưở, vạn cổ vân tiêu, không linh vô cực.

Lương Tiêu theo dõi hai chiêu kiếm đó, chợt sang tỏ trong lòng:

- Thì ra Liễu Tình đạo trưởng tốn bao nhiêu nước bọt giải thích lý luận, mục đích là dạy ta kiếm thuật, nhưng sao bà ấy đã không chịu nói rõ ý định đó ra, mà lại nói vòng vo nhiều lời làm chi vậy? Nhưng các chiêu thức của Quy Tàng kiếm thật tuyệt diệu không lời nảo tả cho xiết, vừa để mắt vào, đã bị thu hút đến mức không cách nào rứt ra cho được.

Đường kiếm càn bao gồm các chuyển vận tinh tú, thiên tượng, có chỗ gần giống với "Thiên Hành kiếm pháp", nhưng biến hoá phức tạp hơn, nhiều chi tiết hơn, trước sau có tất cả chín Đại kiếm thức, mỗi Đại Kiếm thức lại gồm chín Trung Kiếm thức, mỗi Trung Kiếm thức tự nó mỗi thức có chín Tiểu Kiếm thức, tất cả liền lạc, biến hoá không cùng.

Liễu Tình vừa giải thích vừa thi triển, đến một canh giờ mới diễn giải xong đường kiếm Càn, bèn hỏi:

- Ngươi nhìn rõ chứ?

Lương Tiêu gật đầu:

- Đại khái là nhìn rõ.

Liễu Tình nghe giọng gã khoa trương như vậy, bỗng ngẩn người, bởi vì Đường kiếm Càn biến hóa rất rắc rối, xếp hạng nhất trong tám đường kiếm, bà nhất thời không tin được, định bụng để xem Lương Tiêu còn chỗ nào chưa rõ thì sẽ tận tình chỉ bảo thêm, bèn nói:

- Được, vậy ngươi diễn lại ta xem.

Lương Tiêu lặng lẽ ngẫm nghĩ rồi vụt tuốt trường kiếm, thi triển từng chiêu của Đường kiếm Càn, một mạch từ đầu tới cuối. Liễu Tình càng quan sát càng kinh ngạc, tuy động tác của Lương Tiêu còn chậm nhưng tiến thoái rất ung dung, trầm ổn, kiếm chiêu liền lạc nhịp nhàng, không hề vấp váp chỗ nào. Lương Tiêu diễn hết một lượt, dừng lại nói:

- Tiểu tử diễn có đúng không?

Liễu Tình ngạc nhiên nói:

- Nếu vị đại tông sư ấy mà gặp ngươi thì chắc sẽ mừng vui lắm.

Lương Tiêu cười hì hì:

- Đạo trưởng quá khen rồi, có rất nhiều chỗ biến hóa tôi còn chưa nhớ rõ!

Liễu Tình phì cười:

- Nếu ngươi thuộc làu làu cả thì thành thần tiên mất rồi. Ta tự phụ là mình cũng không phải dạng chậm hiểu, thế mà học Đường kiếm Càn này cũng phải mất tròn sáu ngày đấy.

Thực ra, Đường kiếm Càn tuy rườm rà rối rắm, nhưng gắn liền với phạm vi của toán thuật cổ đại. Lương Tiêu thông hiểu toán học, nên suy luận ra rất dễ dàng. Gã nhìn vẻ mừng rỡ của Liễu Tình, vòng tay thưa:

- Đạo trưởng mới gặp tiểu tử mà đã truyền thụ kiếm pháp này, tiểu tử không có công mà hưởng lộc, thật áy náy quá!

Liễu Tình cười đáp:

- Năm xưa, khi truyền thụ kiếm pháp này cho ta, vị đại tông sư ấy đã nói, Quy Tàng kiếm sâu xa khôn lường. Nếu bần đạo có đủ phẩm chất tài năng thì nên truyền thụ lại cho người khác, tránh cho kiếm pháp thất truyền. Vừa rồi ta thấy ngươi sáng tạo ra kiếm pháp, thật thông minh hiếm thấy nên muốn thử thách đôi chút, bây giờ nghĩ lại, thật bần đạo không nhìn lầm.

Lương Tiêu được tôn trọng như vậy, nhiệt huyết bừng bừng, dõng dạc nói:

- Thế thì đạo trưởng là sư phụ của Lương Tiêu này rồi, xin nhận của Lương Tiêu một lạy.

Gã đang định quỳ xuống thì Liễu Tình đã chìa tay ngăn lại, Lương Tiêu cảm thấy một luồng nhu kình tràn tới, chứa đựng cái uy không đánh mà khuất phục được người, bất giác phải đứng nguyên, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Liễu Tình ngăn được gã vái lạy, hai tay vẫn không thu về, nói nửa cười nửa trách mắng:

- Thật chẳng ra sao, ta là một nữ đạo sĩ, làm sao có thể thu nạp nam đồ đệ! Chẳng may lọt tới tai bọn rỗi chuyện ưa đàm tiếu thì thật không hay!

Lương Tiêu chẳng tần phiền gì chuyện nữ sư phụ nam đồ đệ, nhưng thấy Liễu Tình xem trọng chuyện đó như vậy, cũng đành thôi. Liễu Tình nhìn gã, cười bảo:

- Kiếm pháp là của vị đại tông sư đó, bần đạo chẳng qua là người truyền đạt hộ. Nếu ngươi có lòng, sau này hội ngộ thì bái người làm thầy là được rồi.

Lương Tiêu nghe vậy mới biết, bà không chịu thu gã làm học trò là cố ý chừa đường cho gã dùng Quy Tàng kiếm làm vật dẫn đưa đường đến bái sư trực tiếp ở vị đại kiếm khách kia. Gã cảm động vô cùng, vái lạy sát đất:

- Đạo trưởng tuy không thu đồ đệ nhưng ơn truyền nghệ, Lương Tiêu cả đời không quên.

Liễu Tình mỉm cười, bắt đầu giảng đến tâm pháp. Tâm pháp của Đường kiếm Càn không hoàn toàn là số thuật, mà phần nhiều là võ học. Đến khi trời tang tảng sáng, Lương Tiêu đã lĩnh hội được ba bốn tầng tâm pháp, muốn học tiếp nữa, nhưng Liễu Tình thấy gã cả đêm chưa chợp mắt, sợ hôm sau gã mệt, bèn giục về phòng nghỉ ngơi.

Lương Tiêu xúc động vô cùng, trở về giường, nhưng trằn trọc khó ngủ, khó khăn lắm mới chợp mắt được hai canh giờ là đã dậy rồi, cầm kiếm ra cửa. Lúc này trời đã sáng bạch, chợt nghe có tiếng kiếm rít vun vút, gã ngước mắt nhìn ra, thấy Ách nhi đang luyện kiếm trong rừng tùng, tiến thoái lên xuống nhanh như chớp, đoản kiếm trên tay phát muôn hào quang, kiếm khí cắt lìa những lá thông nhỏ khiến chúng bay ào ào. A Tuyết thì đứng bên xem, thấy Lương Tiêu ra, liền gọi:

- Ca ca mau lại xem, kiếm pháp của Ách nhi tuyệt lắm!

Lương Tiêu cau mày;

- A Tuyết, muội chẳng biết xấu tốt gì cả, xem trộm người ta luyện kiếm là điều đại kỵ. Chẳng may cô ta đâm muội một nhát thì làm thế nào?

A Tuyết tủi thân, cúi đầu nói:

- Nhưng Ách nhi cho muội xem mà.

Lương Tiêu liếc mắt ra, thấy kiếm pháp của Ách nhi biến ảo khôn lường, ngẫu nhiên lại sử một chiêu Đường kiếm Càn thì ngứa ngáy cả người, lao vù lên gọi:

- Xem chiêu đây! – rồi khua một nhát kiếm ra, chính là một chiêu trong Đường kiếm Càn.

Ách nhi không ngờ Lương Tiêu đột nhiên lại vận dụng lộ kiếm pháp đó, trố mắt buông kiếm xuống, lại quên chống đỡ, trường kiếm của Lương Tiêu chạm đến ngực, cô mới sực tỉnh, cả kinh thất sắc. A Tuyết la lên:

- Ca ca...

Cô chưa dứt lời, Lương Tiêu đã thu kiếm về:

- Bị đâm mà không hoàn thủ à?

Ách nhi xịu mặt, vung kiếm đâm ra, Lương Tiêu định tâm luyện chiêu, bèn dùng Đường kiếm Càn đối phó. Hiềm nỗi gã mới học, luyện tập chưa tinh, còn hơi bỡ ngỡ, được vài chiêu đã bị sống kiếm của Ách nhi đập lên cổ tay, đau điếng người, gã rít lên:

- Đồ mũi trâu ranh...

Gã chưa dứt lời, đã bị vả một cái vào miệng, đau đến méo cả miệng đi.

Hai người trao đổi đến hơn hai mươi chiêu, Lương Tiêu nhất quyết luyện kiếm nên trước sau chỉ dùng Đường kiếm Càn công thủ, kế quả chỉ nghe những tiếng lép bép vang lên liên tiếp, Ách nhi chặt ngang chém dọc, cầm bảo kiếm như một mũi gai, một tay chống nạnh, điệu bộ đanh đá, càng đấu càng vui thích. A Tuyết tuy biết cô bé không đời nào làm Lương Tiêu bị thương, nhưng xem mà cũng giật mình thon thót, cứ kêu "thôi đi, thôi đi" liên tục. Liễu Tình nghe tiếng kêu cũng ra xem, cau mặt.

Lương Tiêu lĩnh liền mấy nhát, toàn thân từ đầu xuống chân nóng rát, mất hết kiên nhẫn bèn mắng:

- Đồ mũi trâu ranh, ngươi thử đánh nữa xem! – Rồi quẳng kiếm đi, nhảy xổ tới định vật lộn. Liễu Tình bèn quát lên:

- Gượm đã!

Lương Tiêu trông thấy bà thì bối rối nghĩ bụng: "Chết toi, mải mắng nó là mũi trâu, không ngờ vô tình mắng lây sang cả Liễu Tình đạo trưởng." Gã nóng bừng cả mặt. Liễu Tình thở dài:

- Ách nhi, ta dạy y mấy chiêu kiếm pháp, con cùng luyện với y thì tới điểm là dừng, không được thừa cơ đánh người.

Ách nhi lắc đầu quầy quậy. Liễu Tình cau mày bảo:

- Con bé này, lại cãi cự gì nữa đây!

Ách nhi liếc Lương Tiêu, đột ngột vạch mũi kiếm xuống đất: "Thằng quái này đáng ghét lắm, con không luyện kiếm với hắn đâu." Lương Tiêu tái mặt, tức giận mắng:

- Được, ngươi không thích thì thôi, ta cũng thèm vào! – Rồi rũ tay áo bỏ đi. A Tuyết tất tả chạy theo, nhưng Lương Tiêu đang tức giận bừng bừng, guồng chân chạy như gió, chỉ thoáng chốc đã không thấy tăm dạng đâu nữa. A Tuyết gọi với, mắt đỏ hoe lên.

Liễu Tình buồn bực trong lòng, định trách mắng Ách nhi thêm mấy câu nữa, nhưng chực nói ra cuối cùng lại nén lại, nghĩ ngợi một hồi đành thở dài, tự nhủ: "Nó với Lương Tiêu sao cứ mâu thuẫn suốt, phải nghĩ cách để hai đứa hòa hảo mới được."

101. Bạch Mai Hàm Dương

Nghĩ đến đó, lòng chợt nảy ra ý, nhìn về phía trước, âm u quanh co, dốc núi thẳng đứng, tâm niệm chợt động: "Trên đỉnh nút tất nhiên ít người qua lại, trước hết ta lên đó luyện kiếm pháp, sau đó tìm cô gái câm kia tỷ kiếm, đánh cho cô ta hoa rơi nước chảy."

Lập tức triển khai khinh công lên đường, chưa đến vài thời thần đã lên đỉnh núi phía Đông, thấy một tòa đình bát giác, tại đó đặt một khối nham thạch, góc đình nhô hẳn ra ngoài vách núi, hình dáng như chim ưng bay lượn, bên cạnh đình là một tấm bia đá, ghi ba chữ "Dịch Kỳ Đình" và chữ viết: "Nơi Tống Thái Tổ thua Hoa Sơn."

Lương Tiêu lúc nhỏ đã từng nghe cha kể chuyện. Lúc Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn chưa lên ngôi đã từng gặp đạo sĩ Trần Đoàn. Trần Đoàn chưa bói trong lòng đã biết về sau tiểu tử mặt hồng này phú quý không kể xiết, tiện mời đánh cờ, lấy Hoa Sơn làm cược, nếu Triệu Khuông Dẫn thua, sau này lên làm hoàng đế miễn thuế cho Hoa Sơn, Triệu Khuông Dẫn thua liền mấy ván, kết quả thua mất Hoa Sơn.

Lương Tiêu nghĩ đến ngày trước Triệu Khuông Dẫn thua cờ, ngầm nở nụ cười. Bước vào trong đình, thấy có một cái bàn đá vuông vức, trên khắc bàn cờ ngang dọc, hai góc đều có chén đựng quân cờ, trên bàn cờ quân cờ đen trắng xếp đặt, tựa như một cuộc cờ tàn, bất đồ nghĩ bụng: "Nơi này dường như có người đến, sao không nhặt hết những quân cờ này?"

Hắn không biết đánh cờ, chỉ thấy quân đen quân trắng tả hữu vây quanh, tựa hồ đang đấu đá kịch liệt, nhưng kịch liệt ở đâu thì lại không thể nói ra.

Ngay lúc đó, Lương Tiêu đột nhiên cảm giác phía sau có người nhìn lén, không tự chủ nổi quay đầu ra sau la lớn:

"Ai?"

Chỉ thấy phía sau im ắng, không thấy bóng người. Lại nghĩ: "Là ta ngờ vực nên tưởng ma ám? Hây, trên núi thời tiết quang đãng, địa thế lại bằng phẳng, chẳng ai nhòm ngó, đích thị là nơi tốt để luyện kiếm."

Bất giác tay rút bảo kiếm đâm ra trước, bắt đầu luyện " Kiền kiếm đạo". Luyện xong một hồi, xoay mình lại, chợt thấy sau cổ nhột nhột nóng nóng, giống như có hơi thở phía sau, Lương Tiêu sợ dựng tóc gáy,quờ tay ra phía sau, ngờ đâu lại chẳng có gì.

Lương Tiêu trong lòng kinh hãi, trầm tư tính toán một lúc, bất chợt chùng người xuống, lưng quay về hướng Đông, lúc đó chưa tới chính ngọ, ánh nắng chiếu từ Đông sang Tây, hắt bóng hắn trên đất, Lương Tiêu cúi đầu xem xét kỹ càng, chỉ thấy trên mặt đất ngoài bóng của mình, còn có thêm một cái bóng nữa, áo dài khăn đóng, thân hình cao lớn. Lương Tiêu trong lòng chấn động, quát lớn: "Ai?"

Người đó thấy y khám phá mánh khóe, ha ha cười lớn: "Ta là Võng Lưỡng".

Võng Lưỡng xuất phát từ "Trang tử. Tề vật", ám chỉ ngoài bóng có bóng, cũng tức là bóng của cái bóng. Lương Tiêu không biết ý nghĩa của hai chữ này, lớn tiếng chửi mắng:

"Vương nương cái gì chứ? Ta là cha ngươi đây!" Chữ Lí với chữ Nhĩ (ngươi) đồng âm, y tức tối bị kẻ khác đùa giỡn, nhân cơ hội mở miệng chiếm tiện nghi.

Người kia bực tức mắng lại: "Tiểu tử hỗn láo này bất học vô thuật, dám vô cớ mắng người !". Tay vừa nhấc lên, đã đánh trúng mông Lương Tiêu. Mông hắn nóng lên như bị lửa đốt, lập tức nổi trận lôi đình, bám sát phương vị cái bóng, tay phất trả lại một kiếm, nhưng không tính rằng người kia cười cợt mấy tiếng, thân chuyển theo kiếm nhưng không rời khỏi phía sau Lương Tiêu.

Lương Tiêu tả hữu tấn công, kiếm đâm trảo chụp, nhìn giống như chó tự cắn đuôi, vẫn không đắc thủ. Vừa sợ vừa giận, lật kiếm đâm lại phía sau, phi thân lên không chém xuống, nhưng cho dù y dùng cách gì, phía sau lưng cũng không thấy dấu vết, thường khi dừng lại, lại nghe thấy tiếng cười cợt của người kia.

Như vậy một lúc, cơn giận của Lương Tiêu dần bớt, chợt thấy kinh hãi: "Kẻ này thân pháp tà dị như vậy, sức người làm sao sánh được? Hay là hắn vốn không phải người mà là sơn tinh quỉ quái?"

Nghĩ tới đó, từ trên xuống dưới toàn thân phát lạnh, cơ hồ chẳng muốn gì nữa ngoài việc tháo chạy cho xa, nhưng chợt thay đổi ý nghĩ, ngay cả mặt đối thủ cũng chưa thấy, há không phải là quá vô dụng. Mắt đảo một vòng, chợt nhảy lên cao cả trượng, đáp xuống tảng đá phía sau đình, quay lưng về phía vực, thầm nghĩ:" Phía sau là vực sâu ngàn trượng, xem ngươi đặt chân ở đâu?"

Ý nghĩ vừa dứt, chợt nghe người kia cười khùng khục:" Chiêu này vô dụng rồi !". Lương Tiêu vô cùng kinh hãi: " Ái cha, tên này đích thị là quỷ mị, ban ngày ta gặp ma quỷ hay sao? Chao ôi, phải chăng ta chưa lùi hết, phía sau lưng vẫn còn chỗ đặt chân?"

Trong lòng hắn biết nếu quay lại quan sát, người kia sẽ lại vòng ra sau lưng, ngay lập tức không hề quay lại, tay trái giả vờ đâm ra một kiếm, thu hút tia nhìn của đối phương, sau đó bước lùi một bước thật dài, như thế nếu đối phương là người, tất nhiên sẽ quay về phía trước Lương Tiêu, lộ ra mặt thật, nhược bằng tránh ra, tất bị gạt xuống dưới vực.

Không ngờ chân phải vừa bước ra, đã rơi luôn vào khoảng không, Lương Tiêu hốt hoảng, thầm kêu không xong, chân trái muốn trụ vững lại nhưng trên tảng đá đầy rêu xanh, trơn trợt dị thường, không thể trụ lại được, rơi thẳng xuống vực, trong lòng thầm than: " Ái da, lão tử chỉ thấy gót chân con quỷ ấy, đã mất luôn tính mạng..."

Ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển, cổ tay chợt bị một người nắm lại, cứu y thoát chết trong gang tấc, vẫn đung đưa trên không. Lương Tiêu chưa hết kinh hồn, đưa mắt nhìn kĩ, chỉ thấy người kia là một nho sinh đang cười, Nho sinh niên kỷ khoảng chừng ba mươi, râu tóc rối bù, tướng mạo thanh tú, đôi mắt lấp lánh như thần, tay trái nắm cổ tay Lương Tiêu, tay phải tiếp tục leo lên vách đá, ngũ chỉ bấu vào rêu xanh, giống như đúc dính vào sắt.

Lương Tiêu nhìn thấy y có ba phần giống người, trong lòng thấy yên tâm một chút, lại nhớ đến việc bị trêu chọc lúc nãy, cảm thấy tức giận, muốn buông lời nhục mạ, bất ngờ bên dưới một trận gió thổi lên, núi cao gió lớn, Lương Tiêu cảm thấy lắc lư qua lại, trong một khoảnh khắc, tim như nghẹn trong cuống họng, run lẩy bẩy nói không nên lời, chợt nghe nho sinh ha hả cười lớn, tay thuận gió vung ra, quát lớn:" Đi đi ".

Lương Tiêu nghe tiếng gió vù vù bên tai, như đằng vân giá vũ bay lên vách núi, chưa rơi tới đất, bên trên đỉnh đầu tiếng gió vụt qua, nho sinh đi sau tới trước, nhẹ nhàng chuyển thân đáp xuống. Lương Tiêu phần thì tức giận, phần thì kinh hãi:" Người này lợi hại như vậy, là thần thánh phương nào?"

Nho sinh đưa mắt nhìn Lương Tiêu, cười nói: " Tiểu tử ngốc, đánh cược cũng không nên đánh cược như thế, nếu như rơi xuống, chỉ sợ mất cả Võng Lưỡng... hắc hắc, mất cả cái bóng liền theo".

Lương Tiêu nổi giận: " Ngươi làm gì có mặt mũi nào nói ta, ngươi giả thần lộng quỷ, ta chưa trêu chọc gì ngươi, ngươi lại giả ma dọa người?" Nho sinh cười nói:" Ta chơi cờ ở đây, ai bảo ngươi lên đây quấy rầy ta?".

Lương Tiêu gắt lại: " Ngươi chơi cờ một mình à? Nói lại thì lúc ta leo lên núi cũng không nhìn thấy ngươi."

Nho sinh hai mắt trợn lên, cười lạnh: "Ta thích chơi cờ một mình thì sao? Ngươi lên núi thì tiếng bước chân của ngươi quấy rầy sự yên tĩnh của người khác, hại ta quên mất nước cờ tới đi như thế nào ! Ta không muốn chọc ngươi, chỉ muốn lấy lại công đạo "

Lương Tiêu không biết chơi cờ, nghe nho sinh nói hết sức nghiêm túc, nhất thời ngây ra, suy nghĩ: " Quấy rầy người ta đánh cờ xét đến cùng cũng là không đúng." Bèn nói:" Được, vậy ta không làm phiền ngươi chơi cờ, ta đi lên đỉnh núi."

Nho sinh nói: " Vậy không được. Hoa Sơn chỉ có một con đường, lát nữa ngươi đi xuống núi, nếu ta lại đang nghĩ đến chỗ khẩn yếu, há lại không bị ngươi làm phiền nữa sao ". Lương Tiêu hơi giận, nhưng tự nghĩ là do bản thân mình làm sai trước, nhẫn nhịn nói: " Vậy ta đi xuống núi."

Nho sinh cười lạnh: " Được lắm, ngươi làm ta quên mất nước cờ, ngươi nghĩ ngươi yên lành trở về được à?"

Lương Tiêu thoáng lo sợ, thầm nghĩ:" Lên núi không được, xuống cũng không xong, tên nho sinh thối này muốn ta làm như thế nào mới vừa lòng?"

Nho sinh như nhìn thấu tâm tư Lương Tiêu, cười nói: " Đã là như thế, ngươi cứ ở lại đây với ta, chừng nào ta nhớ ra được nước cờ kia, ngươi sẽ được rời khỏi, nếu ngươi gây ra tiếng động, quấy rầy suy nghĩ của ta, ta lại phải suy nghĩ từ đầu ".

Lương Tiêu tức giận nói:" Đó là kiểu nói gì vậy? Ngươi mười ngày không nhớ ra nước cờ đó, ta làm sao chờ ngươi mười ngày ; Ngươi cả đời không nghĩ ra, ta chẳng lẽ chờ ngươi cả đời hay sao ".

Nho sinh cười nói:" Ý ta chính là như vậy, ngươi tuyệt không bằng lòng đáp ứng?"

Lương Tiêu phát tiết:" Cái đó đương nhiên."

Nho sinh nói: " Đã vậy ta chỉ còn cách dùng sức mạnh ép buộc ". Lập tức lấy thế động thủ, Lương Tiêu lui lại hai bước, tay nắm kiếm quyết, ngưng thần chờ đợi, có vẻ như bị người khác bức cũng không động, đứng yên ba ngày ba đêm.

Nho sinh liếc Lương Tiêu một lát, mắt không chớp, bất ngờ một tay chống lưng, ha ha cười lớn, cười đến nỗi râu tóc rung lên không ngừng. Lương Tiêu cảm thấy kì lạ, hỏi:" Ngươi cười gì vậy?".

Nho sinh chẳng thèm chú ý đến hắn, cười như điên dại, lăn lộn nghiêng ngả, một tay chống nạnh, một tay chỉ mặt Lương Tiêu nói: " Ha ha, ngu ngốc, ha ha, ngu ngốc, ha ha..."

Lương Tiêu đùng đùng nổi giận:" Ta ngu chỗ nào?".

Nho sinh cười nói:" Ta nói năng lảm nhảm một hồi mà ngươi cũng tin, thiên hạ làm gì có chuyện hoang đường như vậy, ha ha, đồ đại ngốc, ha ha, thật là khoái, ha ha, khoái quá..."

Lương Tiêu không biết nên khóc hay nên cười, gãi đầu suy nghĩ: " Ta đúng là ngốc thật, chuyện này xuyên suốt từ đầu vốn đã rất vô lý, ta lại cho là thật? Hây, tên thư sinh thối tha này, từ đầu tới cuối hí lộng ta à?"

Nho sinh tựa như cười đến quên cả trời đất, cười mãi không thôi, bỗng nhiên, tay nhặt một quân cờ trên bàn đá, vừa cười lớn vừa vung tay ném ra, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong không dứt, quân cờ đã chạm vách đá, ngập sâu vào đến một tấc. Lương Tiêu nhìn thấy, hai mắt trợn tròn, kinh hãi không sao kể xiết.

Nho sinh sau khi ném xong quân cờ, bỗng nhiên lại nổi giận, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, gằn giọng: "Ngươi tưởng ta muốn chơi cờ một mình à, ngươi tưởng ta muốn chơi cờ một mình à …"

Hai mắt tinh quang phát xạ, khí thế giống như thương dài kích lớn, tưởng chừng muốn xuyên người đối phương. Lương Tiêu không tự chủ được lui lại nửa bước, nắm chặt bảo kiếm, trong lòng cảm thấy lo lắng, hơi thở trở nên nặng nề gấp gáp. Bỗng nhiên ánh mắt của nho sinh trở nên ảm đạm, nhu hòa trở lại, ủ rũ than dài, tay vẫy Lương Tiêu trở lại: "Thằng nhóc con, ngươi lại đây."

Lương Tiêu tâm thần ổn định lại một chút, lên giọng: "Ngươi gọi ta là thằng nhóc vậy ngươi lớn lắm à".

Nho sinh cười lớn: "Ngươi tưởng ta trẻ lắm à, hắc, so bì tuổi tác, ta là ông nội của ông nội ngươi sợ vẫn còn được đấy."

Lương Tiêu nói: "Ngươi đừng hòng lừa ta được?"

Nho sinh tính tình lười biếng, nghe vậy cũng không thèm giải thích gì nhiều, hỏi: "Không tin cũng được, giờ ta hỏi ngươi, ngươi luyện được kiếm pháp này là học của ai?"

Lương Tiêu nói: "Chính là đạo trưởng Liễu Tình dạy ta".

Nho sinh thất kinh, nói: "Liễu Tình, hắc hắc, Liễu Tình!"

Lương Tiêu thấy y thần sắc quái lạ, láy làm kì quái, hỏi: "Ngươi biết bà ta à?"

Nho sinh lắc đầu nói: "Không, ta biết bộ kiếm pháp ấy thôi."

Lương Tiêu kinh ngạc, lại nghe nho sinh nói: "Thằng nhóc, bây giờ ngươi sử lại bộ kiếm pháp từ đầu tới cuối cho ta xem."

Lương Tiêu cười lạnh: "Ngươi tưởng dễ vậy à, Quy Tàng kiếm này là thiên hạ đệ nhất kiếm pháp, làm sao ngươi đủ tư cách xem, hây, thì ra ngươi giả ma giả quỷ, vọng tưởng xem trộm kiếm pháp của ta? may mà ta phát hiện sớm, suýt nữa để cho ngươi được đắc ý rồi."

Nho sinh nhăn mặt nhíu mày, mắng lớn: "Tiểu tử thối ăn nói bậy bạ."

Thân hình chợt tan biến như ảo ảnh, bay vọt lên không hơn hai trượng, mũi chân chấm trên một phiến đá lồi ra trên vách, tay đã ngắt một cành bạch mai, sau đó tay áo rung động, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nhìn thấy khinh công như thế, Lương Tiêu trợn mắt há miệng không sao nói nên lời.

Nho sinh cười nói: "Ngươi bảo Quy Tàng kiếm là thiên hạ đệ nhất à? Hây, ta lấy cành mai này giao thủ với ngươi, ngươi mà đánh rụng được một cánh hoa nào trên bông hoa này thì tính là ngươi thắng."

Lúc ấy tiết trời tuy đang là cuối thu, nhưng núi cao gió lạnh, hoa mai đã ra nụ nhỏ, nụ hoa còn đọng sương đêm, vừa sáng vừa đẹp vô cùng rực rỡ.

Lương Tiêu thấy y coi thường mình như vậy, trong lòng đại nộ, gằn giọng quát lớn: "Được, là ngươi nói đấy nhé."

Kiếm quang lạnh lẽo ào ạt phát ra, nhắm thẳng vào cành bạch mai trên tay nho sinh đang cầm. Kiếm mai giao thủ, nụ hoa vừa bị kiếm phong kích trúng rung động thì nho sinh chợt lắc tay, cành mai nhắm thẳng cổ tay của Lương Tiêu đánh tới. Nụ hoa tuy mềm yếu nhưng được nội kình hùng hậu của nho sinh xâm nhập, hoàn toàn có thể đả thương mạch môn của y. Lương Tiêu vừa xoay tay định đỡ, cành mai đã rút ra, lại từ bên trái phất đến, vương lại trên má Lương Tiêu một giọt sương. Nếu đó không phải là đóa hoa mà là kiếm thật, đầu của Lương Tiêu ắt đã không còn trên cổ, trong lòng y vô cùng kinh hãi, hốt hoảng múa kiếm hộ thân.

Qua lại tiến thoái hơn năm mươi chiêu như thế, Lương Tiêu đã sử dụng hết toàn lực, vẫn không làm tổn thương dù chỉ nửa cánh hoa, ngược lại còn bị nho sinh thừa cơ trêu chọc. Đấu thêm vài chiêu, cành mai bỗng nhiên chuyển đến phía sau lưng Lương Tiêu, chọc thẳng lên cổ, Lương Tiêu vừa nhột vừa ngứa, phá

lên cười. Trong lúc đang cười, trong tâm lóe lên một ý nghĩ: "Ai da, với chiêu kiếm này, nếu ta sử chiêu"Thu Cao Vân Đạm"hư chiêu từ bên tả, xuất chiêu "Thượng Cùng Bích Lạc" từ phía bắc, vậy thì vạn vạn lần không thể đánh tới sau lưng ta được ; Sau đó sử chiêu"Bát Diện Chuyển Đấu"phòng than, chiêu"Vạn Cổ Nhất Vũ"phản kích, không thắng mới lạ, Lương Tiêu ngươi thật ngốc quá, chưa nghĩ tới nơi?"

Hắn truy kích thêm vài chiêu ra phía trước, đột nhiên thông suốt, hiểu rõ kĩ càng rất nhiểu điểm kì diệu của"Càn kiếm đạo", trong lòng vô cùng cao hứng, buồn phiền tiêu hết, tâm thần hoàn toàn thoát khỏi sự cuốn hút của trăm ngàn cành bạch mai ảo ảnh, chỉ nghĩ như thế nào là hư chiêu dụ địch, như thế nào là chiêu thật công kích, như thế nào là kì chính giúp nhau, hư thực tương ứng? Hay như thế nào là trong công có thủ, phòng bị đánh úp, Tâm thủ tương ứng, dần dần phát sinh kì biến.

Đấu thêm mấy chiêu nữa, nho sinh bỗng nhiên đứng hẳn lại, tay không động rồi thối lui hai trượng. Lương Tiêu một kiếm trầm xuống, tiếp tục truy kích, chỉ nghe y cười hí hí mỉa mai: "Cái gì Quy Tàng kiếm chứ, không bằng rắm chó, không bằng rắm chó. Hắc hắc, ta đói bụng rồi, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi ! Ngươi vẫn chưa phục thì ngày mai đánh tiếp." Y ha ha cười lớn, ném cành hoa mai, kéo lê đôi hài, vù vù chạy qua sườn núi, tự nhiên đi thẳng một lèo.

Lương Tiêu đấu chí đang thịnh, đối thủ lại từ chối không đánh tiếp là không đánh, một lèo chạy thẳng, vừa giận vừa thẹn, nắm chặt bảo kiếm thầm nghĩ: "Liễu Tình đạo trưởng dạy cho ta kiếm pháp lợi hại, chỉ tại ta chưa tập luyện tới nơi, hây, nếu như bị người ta coi thường Quy Tàng Kiếm, ta phải mượn lộ kiếm pháp này đánh bại y, cũng không thể nào." Sau đó y ngồi trong đình, trong lòng hồi tưởng lại diễn biến lúc nãy, lại so sánh một lát, bỗng nhiên thấy trong bụng sôi lên, mới biết đó là âm thanh của bụng đói.

Đến được cửa quán, thấy Ách nhi đang đọc sách , thấy y trở về, nhếch mép một cái, không thèm để ý đến. Lương Tiêu tâm trạng buồn bực, giả như tảng lờ không thấy, lẳng lặng vào quán. A Tuyết đã xuống núi mua rau, sửa soạn một mâm cơm, thấy Lương Tiêu quay về, mười phần vui sướng, vội vàng gọi y vào ăn cơm. Liễu Tình không quen xa hoa, mắt thấy thức ăn rau thịt ê hề, nói rằng :

- Tuyết à, cô sửa soạn nhiều như vậy, làm sao ăn hết được ?

Lương Tiêu cười nói:

- Không nhiều đâu, không nhiều đâu, đạo trưởng cứ nhìn ta ăn là được".

Khổ chiến với nho sinh nửa ngày trời, sinh lực tiêu hao phần lớn, nhất thời ăn như gió cuốn mây tan, hết hơn phân nửa số thức ăn. A Tuyết thấy y ăn uống ngon lành, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, lập tức lấy thêm rau để y ăn thêm. Ách nhi không nói ra lời được, trong lòng chỉ thầm mắng Lương Tiêu ăn nhiều quá.

Ăn xong bữa thì trời cũng đã về chiều, Lương Tiêu đi ra bờ vực bên cạnh, nhìn xa xa dưới chân núi đèn lửa thưa thớt, trong lòng nhớ đến tình cảnh giao thủ với nho sinh ban ngày, trong lòng hào khí trỗi dậy, lập tức rút kiếm khỏi vỏ, luyện lại từ đầu. Đánh được khoảng mười chiêu, bỗng nghe Liễu Tình vui vẻ khen lớn :

- Lương Tiêu à, xem ra ngươi đã thông suốt nhiều hơn rồi đó.

Lương Tiêu quay mặt lại cười nói :"

- Chào Liễu Tình đạo trưởng.

Liễu Tình lắc đầu than:

- Tiểu tử ngươi thật không thể dùng lẽ thường để xét đoán được, đã như thế, bần đạo cũng không thể chậm chạp được nữa, lại đây, lại đây ngồi này.

Rồi chọn một tảng đá lớn ngồi xuống, Lương Tiêu cũng lại ngồi ở đó. Liễu Tình miệng giảng tay làm mẫu, ngay tại đỉnh núi gió căm căm, truyền thụ khẩu quyết tâm pháp. Lương Tiêu ngưng thần lắng nghe, lấy tình hình đấu kiếm lúc ban ngày ra đối chiếu, lĩnh ngộ thêm rất nhiều điều, nhất thời vui sướng lộ ra mặt. Hai người ngồi tại sườn vực, một dạy một học, đến lúc trăng lên, Liễu Tình mới thôi giục Lương Tiêu quay về đi ngủ.

Lương Tiêu nghỉ ngơi một đêm, hôm sau dậy sớm ăn sáng, lại đến bên đình nơi có bàn cờ. Chỉ thấy nho sinh đã chờ trong đình từ sớm, vừa thấy Lương Tiêu đến, chẳng nói chẳng rằng, cười hì hì bẻ ngay một cành

hoa mai, xuất chiêu nhắm thẳng vào y. Lương Tiêu được Liễu Tình truyền thụ kiếm lí, tâm pháp tuy có tiến bộ, chỉ là nho sinh kia quá lợi hại, qua lại hàng trăm chiêu, Lương Tiêu vẫn không đánh rụng hoa mai nổi, nho sinh lại đòi về ăn cơm, không thèm đánh nữa.

Lương Tiêu vô cùng buồn bực, trong đầu lại nghĩ cách sử chiêu, thấy có thể đánh rụng hoa mai, nhưng nho sinh lại muốn chạy, làm cho y không có cách nào. Suy đi nghĩ lại, ngày hôm nay cũng đã linh ngộ không ít tinh nghĩa, nhất thời cảm thấy vui vẻ, bèn vung kiếm lên, từng chiêu từng thức, từ từ xuất ra.

Đến đêm Liễu Tình trở lại thăm Lương Tiêu, thấy y tiến bộ thần tốc,vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại sinh lòng ngờ vực, hỏi y ban ngày đi đâu làm gì ? Lương Tiêu cảm thấy vô cùng xấu hổ, lòng thầm nghĩ :" Ta đánh không thắng nho sinh kia, đã làm nhục uy danh của Quy Tàng Kiếm, làm sao có thể ăn nói với Liễu Tình đạo trưởng". Nghĩ vậy chỉ nói ban ngày tìm chỗ vắng luyện kiếm, Liễu Tình trong lòng dẹp hết nghi ngờ, chỉ nghĩ tuổi nhỏ có chí hiếu thắng, không chất vấn nữa, tiếp tục truyền tâm pháp cho Lương Tiêu

Qua ngày hôm sau, Lương Tiêu lại tìm nho sinh so kiếm, có điều y mạnh thêm một phần, nho sinh cũng mạnh thêm một phần, vẫn không để cho Lương Tiêu đánh rụng hoa mai, đấu đến giữa trưa, Lương Tiêu lại ấm ức đi về. Nhưng y tính tình kiên nhẫn, không lấy làm phiền, tận tâm luyện tập Quy Tàng Kiếm, tối đến cũng nằm mộng thấy nho sinh kia, cười lên ha hả, hoa tay múa chân, chỉ là dùng sức quá mạnh bị rơi khỏi giường, mở mắt nhìn ra, chỉ thấy vầng trăng tròn sáng vằng vặc trên bầu trời.

Liễu Tình thấy Lương Tiêu ngộ tính kinh người, vô cùng hoan hỉ, bèn đem " Càn kiếm đạo " tâm pháp giảng lại, nhân đó giảng luôn Khôn, Cấn, Đoái, Khảm, Li, Tốn, Chấn 7 loại kiếm đạo khác.

Trong Bát Quái, quẻ "Khôn" chỉ Đất, vì vậy " Khôn kiếm đạo " trầm trọng hồn hậu, đích thực là kiếm thuật phòng thủ lợi hại, quẻ "Cấn" chỉ Núi, vậy nên "Cấn kiếm đạo" mạnh mẽ hòa hợp. Lại có lộ kiếm pháp hung tàn hiểm ác, chính là "Đoái kiếm đạo", "Đoái" chỉ ao hồ, núi và hồ vốn tương thích, một chính một kì, thường có thể vây hãm địch nhân. Còn "Khảm" là nước trong thiên hạ, "Khảm kiếm đạo" cũng mang thủy tính thâm sâu, như sông như biển, như thác như hồ, đúng là :" Thiên hạ chẳng có gì mềm yếu như nước, nhưng không gì mạnh là không thắng được", lộ kiếm pháp này "Lấy yếu thắng mạnh, lấy nhu thắng cương" vô cùng kì diệu, được xem là lộ kiếm thuật lợi hại nhất của Quy Tàng Kiếm. "Li kiếm đạo" tất nóng như lửa, bá khí bao trùm, không thể ngăn chặn, mỗi khi xuất ra thế như lửa đốt bình nguyên, thế không thể chống. Liễu Tình tính tình hòa hoãn, nói đến lộ kiếm pháp này cũng không tỏ vẻ gì nhưng Lương Tiêu lại mười phần hoan hỉ, cố hết sức dụng tâm học tập.

Dạy xong "Li kiếm đạo", lại đến "Tốn kiếm đạo". "Tốn" chỉ gió, gió là khí của vũ trụ, khởi đi từ đầu đến cuối, xuyên qua tùng bách. "Tốn kiếm đạo" biến hóa đa đoan, là thức ghê gớm nhất của "Quy Tàng kiếm", nhu thì đùa hoa giỡn liễu, xung huyệt vô cùng vi diệu ; nhưng khi đã điên cuồng phát xuất, có thể tan đá nát cây, uy lực tàn phá ghê gớm.

Cuối cùng là lộ "Chấn kiếm đạo", "Chấn" là sấm sét, lôi đình vạn quân vốn chỉ trong nháy mắt. Chính vì vậy lộ kiếm pháp này chỉ có một chiêu, không xuất thì thôi, nếu xuất thì không gì cứng không phá được. Nói về tấn công nhanh chóng hiểm ác, chính là Quy Tàng kiếm đệ nhất.

Hôm đó, Liễu Tình truyền đủ " Chấn kiếm đạo " dặn dò Lương Tiêu đem " Bát kiếm đạo " sử lại một lần từ đầu đến cuối. Lương Tiêu theo lời sử kiếm, bỗng thấy Liễu Tình ngây người ra nhìn, trong lòng cảm thấy kì quái vô cùng, vội hỏi :

- Liễu Tình đạo trưởng, ta sử kiếm có chỗ nào sai à ?".

Liễu Tình định thần trở lại, lắc đầu than rằng :

- Ngươi sử kiếm một điểm cũng không sai, ai, kiếm..., đích thực kì quái, làm sao ngươi lại tiến bộ thần tốc như vậy, ta giảng giải rõ ràng, ngươi nhất nhất lĩnh hội, ta chỉ chưa đến nơi đến chốn, ngươi cũng tự mình thông suốt hết cả." Nhất thời nhíu mày cúi đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Lương Tiêu xấu hổ nhủ thầm :" Nếu không có tên nho sinh kia, làm cho ta ngày ngày dụng khí đấu kiếm, ta chưa chắc đã lĩnh ngộ được đến như thế này ? Chỉ là bây giờ hoa mai sắp tàn, ta vẫn chưa đánh rụng được một cánh hoa nào, Ai, bản lãnh như thế, xứng đáng được gọi là kiếm tiên ...".

Trong khi đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Liễu Tình nói :" Có điều, Lương Tiêu à, ngươi nghĩ bát kiếm đạo chính là Quy Tàng Kiếm, hoàn toàn là sai lầm." Lương Tiêu thất kinh hỏi lại :

- Quy Tàng kiếm không phải là cái này à ?"

Liễu Tình lắc đầu cười :

- Bát kiếm đạo tuy lợi hại, bất quá chỉ là cơ bản của Quy Tàng kiếm. Ngươi trời phú thông minh, lẽ nào lại không hiểu ?"

Lương Tiêu kinh ngạc, không sao nói nên lời. Liễu Tình tay vỗ lên cây tre, cười nói :

- Lương Tiêu, một đoạn tre này, tất nhiên rất dễ chặt đứt, nhưng nếu tám đoạn ghép làm một, ngươi có thể chặt đứt được chăng ?"

Lương Tiêu nói :

- Nếu con dốc hết sức thì có thể chặt được".

Liễu Tính mỉm cười, nói tiếp :

- Nếu là sáu mươi tư đoạn chập làm một thì sao ?

Lương Tiêu ngạc nhiên nói :

- Vậy thì chẳng có cách nào".

Liễu Tình cười nói :

- Vậy đó, bát kiếm đạo tựa như các cây tre đứng riêng lẻ, phải lấy Quy Tàng trong tiên thiên dịch lí làm dây ghép chặt lại. So ra, bát đại kiếm đạo cũng giống như Cung Thương Giác Chủy Vũ ngũ âm, nghe một âm đơn lẻ sẽ thấy không có ý vị, nhưng khi có nhạc sư điều hòa, có thể kéo dài ba ngày, làm cho người ta quên hết."

Lương Tiêu trầm ngâm một lát, vỗ tay nói :

- Con hiểu rồi, quẻ Càn với quẻ Khôn tương hợp, Càn thượng Khôn hạ tạo ra quẻ Thái thiên địa, Khôn thượng Càn hạ tạo ra quẻ Phủ thiên địa, tiếp diễn như thế, Thái Kiếm Đạo biến hóa ra Phủ Kiếm Đạo, nhưng nếu hai quẻ Thái Phủ tương giao, lại tạo ra quẻ mới, cứ thế lặp lại, biến hóa tạo ra có thể là vô cùng vô tận.

Liễu Tình im lặng hồi lâu rồi than rằng :

- Lương Tiêu à ! Nói chuyện với ngươi quả là hết sức thú vị. Nhiều điều như vậy, ngươi chỉ nghe khởi đâu, đã có thể tự mình hiểu rõ

Lương Tiêu cười nói :

- Đều là do đạo trưởng dạy bảo mới có được "

Liễu Tình nheo mắt,nói : " Ngươi là trẻ con, sao lại biến thành kẻ vỗ mông ngựa vậy ?

Lời vừa thốt ra, cảm thấy không ổn, hiểu rằng thời gian qua ngày ngày nói chuyện với Lương Tiêu, lời nói đã cảm nhiễm, bớt câu thúc đi vài phần, trong lòng thấy hoang mang, vội vã nghiêm túc kiểm điểm.

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Nhưng kiếm pháp không so với thuật số được, các biến hóa về sau, con nghĩ không thể đảo ngược được. Như "Càn kiếm đạo" với "Khôn kiếm đạo" đích thực tương phản, Khảm Li nhị kiếm cũng đều hết sức cực đoan, muốn hai lộ kiếm pháp quán thông với nhau, phải làm cách nào?"

Liễu Tình cười nói :

- Cũng là để khảo sát con người. Ngươi cũng giống như đại tướng quân thống suất thiên binh vạn mã, bát kiếm đạo cũng như là quân binh của ngươi, Quy Tàng là binh pháp của ngươi, có quân lính lại có binh pháp. Nhưng trên chiến trường thật sự, không dựa vào binh pháp, đánh rợ Hồ xem ra cũng không thành. Chỉ dựa

vào binh thư, không bàn bạc tướng sĩ, cũng chắc chắn thất bại. Nói như vậy, phải biết dùng binh pháp để chỉ huy binh sĩ, phát huy bản lãnh đích thực, không phải là việc đơn giản. Tự cổ chí kim, danh tướng vốn rất khác với những kẻ tầm thường."

Lương Tiêu nghe lời giảng giải, trong lòng hiểu thấu, hướng về Liễu Tình vái chào, rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Tiếng gió ào ào trong đêm, tiếng sấm ầm ầm đùng đùng không dứt, Lương Tiêu trong lòng bị phong lôi làm cho hốt hoảng, cảm thấy không yên ổn. Bình minh đến, vội vàng mở cửa, liền có một luồng gió lạnh mang tuyết thổi qua. Phóng tầm mắt ra xa, đồi núi rừng cây, làng mạc bị phủ hoàn toàn tuyết trắng, chỉ thấy màu trắng mênh mang, bất giác suy nghĩ :" Gió tuyết lớn như vậy, không biết nho sinh kia có đến hay không? "

Lương Tiêu sửa soạn quần áo, đạp gió lội tuyết, cuối cùng cũng đến ngôi đình đánh cờ, chỉ thấy trong đình tịnh không có bóng người, bất đồ tự nghĩ :" Hôm nay tuyết lớn, không biết y có thể tới hay không?" Ý nghĩ vừa thoáng qua, chợt nghe tiếng chân, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy nho sinh chớp nhoáng đã từ sườn núi đi ra, hoa tuyết bám đầy trên râu tóc, quần áo vẫn đơn bạc, nhiều chỗ lộ cả da thịt ra ngoài.

Nho sinh trong tay cầm một hô lô rượu màu đỏ, từ xa nhìn thấy Lương Tiêu mở miệng vừa cười lớn vừa quát :

- Thằng nhóc con, vẫn chưa chịu phục à ? Hôm nay có chiêu gì mới không ?"

Cúi đầu nhìn quanh, chỉ thấy qua một đêm gió tuyết, hoa mai đã tàn rất nhiều, thở dài than :

- Qua ngày hôm nay, cây bạch mai này chắc sẽ tàn. Nghỉ thôi, hôm nay để ta đùa chơi với ngươi một hồi nữa."

Lương Tiêu hỏi lại :

- Cái gì ?"

Nho sinh cười lạnh :

- Hoa mai tàn hết rồi, chơi cái gì nữa bây giờ ?"

Lương Tiêu trong lòng chợt phát sinh hào khí, cười lạnh nói :

- Hôm nay ta nhất định phải thắng ngươi."

Nho sinh vỗ tay cười lớn :

- Tiểu tử chí khí không tệ, hắc hắc, tiếc thay làm không dễ như nói."

Y giắt hồ lô trên thắt lưng, ngắt một cành hoa mai, trên còn ba đóa bạch mai, nho sinh đưa cành mai ra trước gió, làm rụng mất hai đóa, còn lại một đóa. Lương Tiêu tận mắt nhìn thấy, trong lòng mắng thầm không thôi. Phải biết khi hai người giao đấu, nho sinh lúc nào cũng phải lo che chở đóa hoa mai, hoa mai trên cành càng nhiều bao nhiêu, y phải hao phí tâm lực nhiều bấy nhiêu, hoa mai tuy nhiều nhưng chỉ cần bị Lương Tiêu đánh rụng một đóa là kể như thua. Đằng này hoa mai chỉ có một đóa, nho sinh tâm thần tập trung, chiếm rất nhiều tiện nghi. Lương Tiêu giao đấu nhiều trận với y, tự nhiên hiểu rất rõ đạo lí này. Mắt thấy hoa trên cây mai ngày càng ít dần đi, ý trời đã vậy, không còn cách nào khác, chỉ đành cố gắng đánh rụng hoa mai trên tay nho sinh, để y không chối cãi gì được.

102. Tinh Hà Dĩ Kham

Đầu tiên Lương Tiêu vung kiếm xử "Kiền kiếm đạo", nhất kiếm đâm ra, bất ngờ phân tán; nho sinh liền dùng ngón trỏ chuyển động cành mai, lúc đông lúc tây, chỉ còn bóng kiếm trong gió lộng, thân ảnh nhàn nhàn, tựa như đùa giỡn; đánh đến hai mươi chiêu, Lương Tiêu kiếm thế biến đổi thành "Ly kiếm đạo", cuồng trảm loạn đâm, nho sinh thân ảnh phân tán bốn hướng, cành mai liền vừa vặn gắn trên kiếm Lương Tiêu, tùy ý kéo đông kéo tây, Lương Tiêu thân người bị kéo theo, đồng thời sợ hãi vô cùng.

Sử được vài chiêu, Lương Tiêu kiếm chiêu vẫn dữ dội, đạo đạo kiếm ảnh phóng ra hơi lay động, bảo kiếm dường như nắm không được chắc, như muốn rời tay phóng ra. Nho sinh cười nói:

- Tiểu tử, đánh không nổi , muốn ném kiếm nhận thua à ?

Lương Tiêu nói:

- Phì, nói năng lớn tiếng thế, không sợ gió hớt mất lưỡi à?

Trong khi nói, kiếm chiêu nhẹ nhàng đột nhiên trở nên gấp gáp, dần dần Ly kiếm đạo khí thế ngày càng mãnh liệt không phân cao thấp, bất ngờ kiếm ảnh theo gió vương dài ra, một đoạn dài hai thốn của cành mai bị cắt bay về sau, văng vào giữa gió tuyết xoay vòng, rồi rơi xuống vực sâu trăm trượng. Một kiếm ấy khiến cành mai bị đứt thành hai đoạn, sau đó rơi xuống gần hoa mai. Chính thị Lương Tiêu khăng khăng muốn xử 'Đồng nhân kiếm'. Kinh Dịch có câu: "thiên và hỏa, hòa với nhân, người quân tử lấy nòi giống để bình phẩm vạn vật."

Thiên, hỏa nguồn gốc đều là khí, hợp lại với nhau, cho nên thế kiếm ba phần là cuồng liệt, bảy phần là phiêu hốt, càn thượng mà ly hạ, như hỏa tòng thiên phục, đáng tiếc kiếm ấy mắc chút sai lầm, khiến hắn kêu thầm xui xẻo.

Nho sinh quát một tiếng "hay", rời ra thoát khỏi thế tấn công, cành mai phá gió đâm tới. Lương Tiêu thầm nghĩ cành mai tuy yếu, nhưng nho sinh nội lực vô song, trút vào cành mai, xuyên da thấu cốt chẳng phải nói chơi. Nhưng nếu nhượng bộ, khác gì tự vỗ vào đít mình, đồng thời kiếm thế chuẩn bị đáp trả ,"Ly hạ Càn thượng", biến thành "Hỏa tại thiên thượng" chính là "Đại hữu kiếm", dịch tượng viết: "Hỏa tại thiên thượng, vốn có nhiều, người quân tử phải thưởng thiện phạt ác, làm theo thiên mệnh", ấy là một chiêu thưởng thiện phạt ác, đương nhiên đòn thế như sét đánh, nho sinh lấy công đối công, không rơi vào thế hạ phong.

Nho sinh cười dài một tiếng, thân pháp nhanh vọt, bốn phương tám hướng đều thấy nhân ảnh, chẳng thể biết được đã di chuyển mấy lần, xuất bao nhiêu kiếm, chỉ thấy mai ảnh trùng trùng, giống như từng đợt sóng lớn từ khắp nơi nhằm hướng Lương Tiêu mà đổ ập tới. Lương Tiêu bình sinh chưa bao giờ nhìn qua thân thủ như vậy, chỉ cảm thấy nhức đầu chóng mặt, chẳng biết làm sao để chống đỡ, đang hoang mang, kiếm thế Lương Tiêu chợt biến đổi "càn" thành "khôn", "Khôn kiếm đạo" phép hậu thổ chi tượng, kiếm thuật phòng thủ hiếm thấy trên thiên hạ, trường kiếm trái phải xoay vòng, vang lên tiếng u u, toàn thân được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng "ly kiếm đạo" kiếm ý còn chưa kịp thu lại, do đó kiếm thế lại biến thành "khôn thượng ly hạ" chính là "minh di kiếm". Minh di chi ý, tức là hỏa tại địa hạ, như dung nham ẩn dấu dưới lòng đất, đột nhiên phun trào.

Nho sinh thầm nghĩ nên thuận theo thay đổi vị trí khôn ly, hỏa thượng thổ hạ, biến thành "Tấn kiếm đạo", lửa cháy lan trên đồng, không cách nào cản nổi. Đang hạ thủ cổ tay bỗng chấn động, cành mai phiêu phiêu, bởi mũi kiếm Lương Tiêu quét qua, thế như tằm phóng tơ. Tơ tằm tuy mềm mại, cuồn cuộn không dứt, cứ như vậy dệt thành một cái kén tằm mềm dai. Chưa xuất đến mười chiêu công phu, Lương Tiêu đã "tay trói chân buột", không thể xuất lại "Ly kiếm đạo", chỉ có thể dựa vào "Khôn kiếm đạo" khó khăn chống đỡ. Nho sinh chiếm thế thượng phong, cười hi hi nói:

- Tiểu tử, hôm nay lại không thành! Hãy nhận thua đi.

Lương Tiêu quát:

- Vị tất.

Chiêu thức đột nhiên biến đổi, trường kiếm như lôi điện, từ trên trời lao xuống, đến cuối cùng lộ ra chính là "chấn kiếm đạo".

Nho sinh nhẹ nhàng né tránh một kiếm đoạt mệnh ấy, chỉ thấy Lương Tiêu thế kiếm đã tận, đột nhiên thu lại, cành mai chớp lên, điểm vào "kỳ môn huyệt". Nhưng Lương Tiêu đã hồi kiếm nhanh chóng, trường kiếm quay một vòng, lại che chắn những chỗ yếu hại, một kiếm ấy chính là "khôn kiếm đạo". Nho sinh trông thấy biến đổi lanh lẹ thì cười nhạt, quyết tâm phá giải, chợt thấy cánh tay Lương Tiêu bỗng giơ lên, lại biến thế như sấm sét, "chấn kiếm đạo" nhanh nhẹn mạnh mẽ phi thường, với khả năng của nho sinh, thiết nghĩ việc giữ lấy mai hoa quan trọng hơn, trong chốc lát đã tránh được mũi kiếm.

Lương Tiêu lúc thủ lúc công, liên thủ năm lần, xuất liền năm kiếm, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, chớp mắt đã bức nho sinh lui liền năm bước. Nguyên Lương Tiêu kiếm chiêu bốn phần thì công, sáu phần thì thủ, "khôn thượng" mà "chấn hạ", chính là Quy Tàng kiếm "Phục kiếm đạo", trong Kinh Dịch nói về quẻ phục có đoạn: "Cái đạo tuần hoàn, bảy ngày sẽ thành phục". Phục kiếm đạo hết công rồi thủ lặp đi lặp lại, cả thẩy bảy lần .

Lương Tiêu kiếm thế biến đủ bảy lần, bất ngờ trừng mắt quát lớn, nhân kiếm hợp nhất, nhanh chóng đánh lên. Chiêu ấy là liều mình đánh ra, không chừa đường lui.Nho sinh hồi thủ không được, nhiều cành bạch mai liên nở hoa bị Lương Tiêu kiếm phượng quét ngang hóa thành hạt bụi. Nho sinh ngạc nhiên kêu lên, không đợi Lương Tiêu thu thế, nửa cành mai còn lại đặt trên kiếm Lương Tiêu, mượn lực đả lực, một kéo một thu, Lương Tiêu chỉ cảm thấy hổ khẩu chấn động mạnh, trường kiếm đã như thiểm điện, lao thẳng vào vách núi.

Thanh kiếm ấy không chỉ mang theo sức lực của Lương Tiêu, mà còn có thần công của nho sinh, nhị lực tương hợp, chỉ nghe tiếng kim loại ngân lên như chim hót, Huyễn Nguyên kiếm phá đá rồi ghim sâu vào vách núi, chẳng còn thấy cán kiếm đâu nữa. Lương Tiêu chưa kịp chuyển niệm, nho sinh bất ngờ thu hồi cành mai, nhảy lui ba xích, ha ha cười lớn nói:

- Tiểu oa nhi, đã chuẩn bị nhận thua chưa nào?

Lương Tiêu vốn dĩ đối với nho sinh đã bội phục không dám so sánh, lại thấy nho sinh tuy thắng vẫn lỗi lạc, trong lòng tăng thêm kính ý, chắp tay nói:

- Tiên sinh nói chẳng sai, nếu tiên sinh dụng kiếm, tiểu tử đã chết nghìn lần rồi nào có thể đứng đây.

Hắn trước giờ rất ít khi phục ai đó, bằng như muốn hắn nói phục, nghìn lần vạn lần đều khó, nhưng một khi hắn đã nói thì từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Nho sinh tay cầm tửu hồ lô, uống một ngụm rồi cười nói:

- Tiểu tử, ngươi bất tất phải diễn trò như vậy, ta thấy dưới ánh mắt bi thương của ngươi hàm chứa nét cao ngạo , chỉ trách ngươi còn ít tuổi? He he, phải nói những lời bó buộc như vậy.

Lương Tiêu nói:

- Tiền bối vũ công lợi hại đến thế, hiển nhiên thanh danh hiển hách, xin hỏi tôn tánh đại danh?

Nho sinh cười nhạt, cầm bình rượu lên tu ừng ực một hơi, rồi đem hồ lô treo ở eo, bất ngờ cất tiếng ca:

- Hư danh như chiếc sừng nhỏ, lợi ít như cái đầu ruồi, tính toán thiệt hơn, trong lòng luôn mong phần lợi. Mọi việc đã định, vì sao mọi việc lại được định rồi. Còn chưa tìm được thân ta chưa già, nay phải buông tay , lòng ta đây bối rối. Trăm năm trôi qua, chìm trong men rượu, ba vạn sáu ngàn ngày…

Hát đến đoạn này, đột nhiên cười lớn, thân hình khẽ run, người đã ở sau sườn núi, không thấy đâu nữa.

Lương Tiêu biết người ấy như thần long biến hóa khôn lường, nếu đã ra đi, bản thân dù khinh công có nhanh hơn mười lần, cũng đừng mong thấy được thân ảnh của người ấy. Thở dài một hơi rồi đi đến trước vách đá, muốn rút bảo kiếm ra. Nhưng kiếm ấy đã gắn sâu vào vách đá hợp thành một thể, dẫu cho hắn có dốc hết khí lực, cũng khó mà rút ra được. Thiết nghĩ trường kiếm vừa mới phá đá, là do mang theo công lực của hai người, tuy nhiên nói rút thì dễ phá đá mới khó, nhưng chẳng phải Lương Tiêu năng lực không đủ, mặc dù đã cố gắng rút bốn lần, bảo kiếm vẫn bất động. Lương Tiêu sợ dụng lực không hợp sẽ làm tổn thương lưỡi kiếm, đành phải tạm thời dừng tay, lại nghĩ phải kiếm vật gì để đục phá, rồi tính tiếp.

Một lúc sau đã trở về Huyền Âm quán, gió tuyết vẫn thổi. Liễu Tình đang giúp đỡ Ách nhi, A Tuyết quét tuyết đóng trên mái nhà, tránh cho tuyết đóng nhiều quá, đè sập gian nhà tranh. A Tuyết đứng ở trên thang trong thấy Lương Tiêu, từ xa thuận miệng kêu lớn:

- Ca ca, ca ca.

Liễu Tình ngó một cái rồi nói:

- Hôm nay trời đầy tuyết, ngươi bỏ đi đâu đấy?

Lương Tiêu nói:

- Con chỉ đi luyện kiếm thôi!

Liễu Tình mặt nhăn mày nhó, nói:

- Siêng năng luyện công đích thực rất tốt, nhưng nếu muốn luyện thì cũng phải kiếm nơi luyện tốt, dưới núi tuyết đường xá trơn trượt, ngày mai không nên ra ngoài làm gì.

Lương Tiêu nghe người nói những lời quan tâm như vậy, trong lòng cảm động, cười nói:

- Liễu Tình đạo trưởng, để tôi giúp người quét tuyết.

Liễu Tình ánh mắt như cười, đưa cây chổi cho hắn, thuận tay phẩy mấy bông hoa tuyết bám trên vai hắn, chợt thấy trên người Lương Tiêu mất đi thanh bảo kiếm. Liễu Tình biết hắn từ trước tới giờ kiếm bất ly thân, thấy nguyên nhân không tầm thường liền hỏi:

- Lương Tiêu à, kiếm của ngươi đâu rồi?

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Hay là ta đem chuyện nho sinh nói với Tình đạo trưởng, cũng chẳng còn cách nào khác, tiện thể hỏi thăm tin tức về nho sinh luôn." Thuận nói:

- Liễu Tình đạo trưởng, con thật tâm muốn hỏi người, người có biết trong thiên hạ có người nào như vậy không?

Tiện thể miêu tả dung mạo hình dáng nho sinh một lượt, lại kể về chuyện đấu kiếm đem sự tình nói ra hết, sau đó nói,

- Lương Tiêu tịnh không có ý dối lừa, nhưng con vô pháp đánh rơi bông hoa mai trong tay người ấy, đã làm tổn hại uy danh của Quy Tàng kiếm, vô cùng xấu hổ, đến nay tính lại chỉ thắng người ấy được nửa chiêu, chao ôi, người ấy vũ công đích thực cao siêu.

Hắn nói xong một lượt, mắt nhìn Liễu Tình, thấy người thần sắc ngẩn ngơ, trong lòng bồn chồn, bèn hỏi:

- Liễu Tình đạo trưởng, người trách con à?

Liễu Tình hơi kích động, mỉm cười, nói:

- Ta trách ngươi đâu? Chỉ là đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Lương Tiêu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Liễu Tình cười nói:

-Ách nhi niên kỉ đã không còn nhỏ nữa, suốt đời ngây dại ở trên Hoa Sơn, chẳng phải là cách hay. A, ta nghĩ nên để nó đi khắp giang hồ, mở rộng tầm mắt.

Ách nhi trên thang gỗ nghe được, không ngăn được mặt đầy hỉ sắc.

Lương Tiêu nín cười nói:

- Nguyên lai đạo trưởng thích yên tĩnh suy nghĩ, chứ với vũ công của đạo trưởng, chắc chắn sẽ dương danh lập vạn, uy chấn giang hồ. Chỉ bất quá, có không ít kẻ vô cớ quả thực cần được giáo huấn!

Hắn dùng lời lẽ ẩn dụ, Ách nhi nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghe lọt được, đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, nhưng nghĩ tới việc phải xa A Tuyết, thì lại cảm thấy buồn bã. A Tuyết nhìn thấy tâm ý của nàng thì mỉm cười, giữ chặt lấy tay nàng.

Liễu Tình cười khổ:

- Người xuất gia tranh nhau danh lợi làm gì, Lương Tiêu ngươi lại lắm lời đùa bỡn.

Nói xong bảo Ách nhi:

- Ngươi hãy thu thập hành lý, bọn ta sẽ đi bằng ngựa cho tiện lợi.

Ba người đều giật mình, Lương Tiêu trố mắt nói:

- Gấp gáp làm gì? Ít nhất cũng phải đợi gió tuyết qua đi, hẵng đi cũng không muộn.

Liễu Tình cười nói:

- Bần đạo thường nghĩ được là làm luôn. Ách nhi, ngươi ngẩn người ra đó làm gì?

Ách nhi chỉ khẽ gật đầu, vào trong quán thu dọn đồ đạc, A Tuyết theo sau giúp nàng.

Lương Tiêu thấy Liễu Tình cử chỉ cổ quái, trong lòng lo lắng: "Người như hiện nay chẳng phải rất tốt ư, tại sao đột nhiên lại muốn đi ngay." Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ khủng khiếp, toàn thân lạnh ngắt, mở miệng nói:

- Đạo trưởng, nho sinh ấy chắc hẳn là kẻ địch của người, có phải không?

Liêu Tình ngạc nhiên:

- Tại sao ngươi lại cho rằng như vậy?

Lương Tiêu dậm chân nói:

- Đúng rồi, con nhớ ra rồi, nho sinh ấy khi nghe tên của người, lúc khóc lúc cười, thần sắc kì dị, lại còn nhục mạ Quy Tàng kiếm là rắm chó khó ngửi, tất nhiên phải oán hận người rồi. Chao ôi, chỉ trách một lòng sính cường, không nói ra sớm hơn, đạo trưởng cần phải nhanh chóng đi ngay, mới có thể tránh được hắn?

103. Lăng Không Nhất Vũ

- Thật quá kì lạ, kẻ kia nếu có thù địch với đạo trưởng, cớ sao không quay lại báo thù? Với bản lãnh của hắn, thử hỏi ai có thể ngăn cản được, hà, rốt lại là hắn có ý gì đây?

Nhất thời cảm thấy khó hiểu, Liễu Tình nghe vậy, trong mắt ánh lên vẻ mông lung, lẩm nhẩm nói:

- Phải, cớ sao không quay lại?

Hai người đều có tâm tư, im lặng không nói, nhất thời trên núi chỉ nghe tiếng tuyết rơi ào ào. Đột nhiên, dưới núi vọng lên một tràng tiếng nói hết sức quái dị:

- Kì lạ, tìm khắp núi này cũng chẳng thấy đâu cả, lão Cùng Toan căn bản không có ở núi Hoa Sơn.

Hai người nghe thấy tiếng nói, vô cùng kinh ngạc.

Lại nghe tiếng một người khác trả lời:

- Ngươi nói như rắm chó, lão tử nghe thấy vô cùng rõ ràng. Hừ, lão đạo sĩ ít nhiều cũng đã thấy mặt lão Cùng Toan, ngươi thử dùng bộ óc heo của ngươi nghĩ xem, trên đời này có người thứ hai nào bộ dạng giống như hắn hay không?

Người thứ nhất mắng lại:

- Ngươi nói chuyện mới giống rắm chó, lão tử chịu gió rét cả đêm, ngậm đầy một mồm tuyết, cũng chẳng thấy bóng lão Cùng Toan đâu cả.

Người kia tức tối rống lên:

- Mẹ nó, ngươi không tin lão tử, ta liều mạng với ngươi.

Binh binh mấy tiếng, tựa hồ đã có tiếng động thủ.

Bỗng nhiên một giọng nói thô hào vang lên:

- Hai ngươi nói chuyện như rắm chó, câm mồm lại hết cho ta, con bà nó, nếu không tìm thấy, Tiêu đại gia sẽ nhấn đầu các ngươi xuống cho xem.

Một âm thanh cười sằng sặc lên tiếng:

- Đúng đấy, Tiêu đại gia sắp tới rồi, nếu không tìm thấy Cùng Toan, chúng ta sẽ chịu tội danh báo cáo quân tình không đúng, sẽ chịu hình phạt kéo ruột, treo cổ mà chết ! Con mẹ nó, nghe tin tức của Hồ Lão Thiên đúng là không ổn thỏa chút nào mà.

Âm thanh quái dị kia tức giận trả lời:

- Hồ Lão Vạn ngươi nói thối lắm. Mới đầu lão tử mới nói, ngươi đã vội thả bồ câu, bây giờ lại đổ tội cho lão tử, rõ ràng là trút bỏ trách nhiệm, lão tử liều mạng với ngươi, ôi chao …

Cảm thấy mắng người cũng hơi quá đáng, ho khẽ một tiếng. Hồ Lão Vạn cười lên ha hả:

- Hồ Lão Thập nói hay lắm, nói đúng lắm, hây, tổ tiên của Hồ Lão Thiên không phải là tổ tiên của ta hay sao, có chiếm được tiện nghi gì đâu? Sao nào? Bồ câu của lão tử thả ra, nhưng là Hồ Lão Nhất bảo lão tử thả, ngươi không trút được tội lên đầu lão tử đâu.

Tiếng nói chưa dứt, đã nghe một tiếng nói nhỏ nhẹ cất lên:

- Theo ý ta, tin tức của Hồ Lão Thiên chưa chắc đã sai, chắc chắn lão Cùng Toan đang ở trên núi này, Hồ Lão Thập cũng không cần đánh Hồ Lão Thiên nữa, chúng ta lên núi xem sao.

Chỉ nghe Hồ Lão Thập cao giọng nói:

- Hồ Lão Thiên, có mặt Hồ Lão Nhất ở đây nên lão tử tha cho ngươi một con đường sống … ai da … Hồ Lão Thiên ngươi dám đánh lén …

Âm thanh vừa phát ra, trên sườn núi thấp thoáng bóng người, tổng cộng năm người. Năm người này cao thấp như nhau, mắt nhỏ mũi to, miệng như sư tử, đều mặc quần áo đen trắng xen kẽ, giống như hề ở tuồng hát, trong đó có hai người, một người nắm chặt bàn tay bằng sắt của kẻ kia, một người nắm chặt cây thiết giản của đối phương, nhìn nhau chằm chằm tức giận, có vẻ là Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Thập.

Lương Tiêu và Liễu Tình nhìn nhau, cùng cảm thấy kinh hãi:

- Bốn tên này nói chuyện không đầu không đuôi nhưng thủ cước lại hết sức nhanh nhẹn.

Bỗng nhiên một người hạ giọng nói khẽ:

- Nguyên lai trên này có người. Hồ Lão Bách, ngươi hỏi hai tên đó xem sao.

Âm thanh có vẻ như của Hồ Lão Nhất. Lời nói vừa dứt, chỉ thấy một người lưng đeo loa bằng đồng, hối hả chạy nhanh lại, chỉ mặt Liễu Tình, hừ khẽ một tiếng, tròng mắt đảo nhanh, nói:

- Lão tử không cần con mẹ nhà ngươi lên tiếng.

Chỉ tay sang mặt Lương Tiêu hỏi:

- Ngươi có thấy một kẻ nhà nho ăn mặc tả tơi, râu đen không?

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Không biết có phải y nói đến gã nho sinh đó hay không?”

Ý nghĩ vừa dứt, cười nói:

- Thiên hạ thiếu gì người ăn mặc tả tơi râu đen?

Hồ Lão Bách gằn giọng:

- Lão tử quên chưa nói, trong mắt có nốt ruồi đen đấy.

Lương Tiêu cười nói:

- Trong mắt có nốt ruồi đen? Lão tử thấy chưa rõ lắm.

Hồ Lão Bách kinh ngạc, trừng mắt nhìn Lương Tiêu nói:

- Ngươi dám xưng lão tử trước mặt lão tử à?

Lương Tiêu nói:

- Trước mặt lão tử ngươi cũng tự xưng là lão tử, cớ sao lão tử lại không thể xưng là lão tử, ngươi nói lão tử không thể tự xưng là lão tử vậy lão tử càng phải tự xưng là lão tử, lão tử xưng là lão tử thì ngươi làm gì được lão tử nào?

Nói lung tung một hồi, Hồ Lão Bách cảm thấy ngây ngốc, một lúc sau mới tỉnh ra, gào lớn:

- Phản rồi, phản rồi, tiểu tử hỗn láo, lão tử dạy ngươi bài học.

Trong tiếng hét, một chưởng kích ra.

Lương Tiêu thủ thế, chỉ thấy thế tới cường mãnh, trong lòng thầm tính, chân bất ngờ bước qua một bước, Hồ Lão Bách mất trụ, quay sang bên phải khẩn cấp, ứng biến thần tốc, mượn thế đất đạp chân, mã bộ trầm ổn, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc. Lương Tiêu cũng có cảm giác kinh sợ. Chiêu " Trịnh Huyền Chuyến Hồn Thiên " vốn lấy từ thạch trận võ học của " Huyền Dịch Cảnh ", huyền ảo dị thường, vốn tưởng là xuất kỳ bất ý, đánh ngã kẻ ngốc, nào ngờ không tác dụng gì. Chưa biết phải như thế nào, chợt nghe Liễu Tình than:

- Ngươi tìm thư sinh có việc gì?

Hồ Lão Bách đảo hai tròng mắt, nói lớn:

- Lão tử không nghe con mẹ nhà ngươi nói.

Liễu Tình cau mày không nói, có vẻ lúng túng. Hồ Lão Bách nhìn Lương Tiêu với con mắt đánh giá, cười nói:

- Tiểu tử, nhìn không ra ngươi cũng có chút bản sự!

Lương Tiêu cười lớn:

- Lão tử mở cửa hàng bán chổi, ngươi mua chổi không, mà ta không chỉ có một hai cái đâu!

(Chú thích khi hiệu đính: đoạn này liên quan đến thành ngữ Trung Quốc, bên trên nguyên văn nói: có hai cái chổi = có chút bản lĩnh, từ đó xuống dưới theo mạch văn Lương Tiêu mới dùng chổi để nói bông, nhưng không thể dịch thoát được, vì Việt Nam không có cách nói tương ứng, mọi người thông cảm).

Hồ Lão Bách tin là thật, cười nhạt nói:

- Lão tử không mua chổi, ai da, không phải, lão tử thấy ngươi có chổi chứ không phải lão tử mua chổi, ai da không phải nữa, lão tử chưa từng nghe trên đời này có cao thủ nào bán chổi hết?

Lập tức cúi đầu trầm ngâm, khổ não vô cùng, Lương Tiêu cố hết sức nín cười, Liễu Tình nhịn không được mỉm cười.

Bên kia Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Thập vẫn đang loạn đả, Hồ Lão Nhất với Hồ Lão Vạn đang đừng chờ, không nghe Hồ Lão Bách trả lời, Hồ Lão Nhất mất hết kiên nhẫn lên tiếng:

- Hồ Lão Bách, ngươi hỏi được cái gì rồi?

Hồ Lão Bách trả lời:

- Bên đây có một tên tiểu tử, nó suýt đánh ngã lão tử ...

Lời nói chưa dứt, bốn đạo nhân ảnh đến nhanh như chớp, đứng chắn ngay trước mặt Hồ Lão Bách, đồng thanh hỏi:

- Cái gì? Chắc chắn là có dính dáng với lão Cùng Toan !

Hồ Lão Bách hai tay huơ loạn, nói:

- Không phải không phải, thằng thối tha này bán chổi, lão Cùng Toan đọc sách, đầu trâu mặt ngựa không dính dáng với nhau.

Hồ Lão Vạn đưa mắt liếc Lương Tiêu, vênh mặt lên, một trảo xuất ra, cười nói:

- Ngươi bán chổi gì thế?

Lời nói vừa phát ra, ngũ chỉ đã công thẳng đến trước mặt, kình phong mạnh mẽ, mười phần lăng lệ. Lương Tiêu cong mình, tay làm thành hình niêm hoa, hai ngón tay nhắm thẳng tay của lão phất tới. Hồ Lão Vạn thất kinh, vội vàng thu tay lại la lớn:

- Không phải không phải, Hồ Lão Bách, tên này không phải bán chổi? Hắn biết Như Ý Huyễn Ma Thủ, đích thực là hậu bối của Tiêu đại gia.

Lời nói vừa phát, mọi người không ai là không biến sắc, Liễu Tình ngạc nhiên nhìn Lương Tiêu. Lúc đó A Tuyết cùng với Ách nhi nghe tiếng la hét, cũng vượt quan môn, Ách nhi lưng mang một cái bao lớn, tay dắt theo con lừa trắng mang tên "Khoái tuyết".

Hồ Lão Bách vừa nghe Hồ Lão Vạn hô hoán, tức thì sắc mặt trắng bệch, cười nói:

- Lão tử … làm sao biết được? Nãy giờ y chưa hề sử qua chiêu đó, có … có phải là y bán.. bán cái gì nhỉ?

Hồ Lão Vạn nhảy lùi ra sau ba xích, chỉ vào Hồ Lão Bách hét to:

- Không liên quan đến ta, không liên quan đến ta, là Hồ Lão Bách nói ngươi bán chổi.

Hồ Lão Nhất cười nhạt nói:

- Hồ Lão Bách, ngươi dám nói xằng bậy vậy ư? Ngươi nói hậu bối của Tiêu đại gia bán chổi, cũng ý nói Tiêu đại gia đi bán chổi. Ngươi nói Tiêu đại gia bán chổi, cũng tức là không giữ thể diện cho lão nhân gia? Ngươi đã không biết giữ thể diện cho lão nhân gia, lát nữa làm sao ăn nói với lão nhân gia?

Hồ Lão Nhất nói một hồi, mọi người kể cả Liễu Tình không ai không thấy lạ lùng, Hồ Lão Bách cắn môi, bỗng nhiên đấm ngực giậm chân, hu hu khóc òa lên.

Lương Tiêu trong lòng hiểu rõ, trầm ngâm nói:

- Hồ Lão Bách, ngươi trước tiên nín khóc đã, ngươi trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ không cáo giác ngươi đâu.

Hồ Lão Bách nghe câu nói đó, giống như giữa đêm đen thấy ánh dương quang, vội vàng lau nước mắt, nói:

- Hồ Lão Bách nói, nhất định nói hết, nói một chữ đúng một chữ, người già trẻ nhỏ cũng không lừa …

Lương Tiêu ngắt lời:

- Bớt nói lời thừa đi, ta hỏi ngươi, Tiêu đại gia lên Hoa sơn có chuyện gì không?

Hồ Lão Bách nói:

- Chỉ là lão Cùng Toan không tự lượng sức ấy …

Hồ Lão Nhất bỗng nhiên tiếp lời:

- Tự chuốc lấy diệt vong.

Hồ Lão Thập nói tiếp:

- Thập ác bất xá.

Hồ Lão Thiên cao giọng nói:

- Tội đáng muôn chết.

Hồ Lão Vạn nhất thời không tìm được lời, nói luôn:

- Toàn những điều ta định nói, lại bị bọn các ngươi nói cướp mất.

Bốn người kia lập tức đại nộ, đồng thời lên tiếng chửi bới, Hồ Lão Vạn hoang mang lùi lại.

Lương Tiêu biết được tin tức của Tiêu Thiên Tuyệt, bất giác tính nóng trỗi dậy, nhướng cao mày quát:

- Không được tranh nhau nói.

Hồ Lão Bách hắng giọng một tiếng, liếc trộm Lương Tiêu, nói thầm:

- Năm năm trước, Tiêu đại gia đột nhiên phát Hắc Thủy lệnh, ra lệnh cho bọn ta đi tìm cái tên thập ác bất xá, tội đáng muôn chết Cùng Toan kia, vậy là bọn ta tất cả đều rời khỏi Trung Điều sơn, đi khắp thiên hạ tìm y, về sau nghe nói y ở tại Hoa Sơn, vội lên đây tìm kiếm.

Liễu Tình nghe đến đó, vội hỏi:

- Trung Điều sơn, năm người các ngươi phải chăng tự xưng là "Trung Điều sơn trung bảo, nhất thập bách thiên vạn", đích thực là "Trung điều ngũ bảo" đấy chăng?

Năm người đồng thời đảo hai mắt, đồng thanh nói:

- Lão tử không nói chuyện với con mẹ nhà ngươi.

Liễu Tình trông thần sắc bọn họ, biết chắc mình đoán không sai, bất giác thầm nghĩ:

- Ta từ lúc chưa nhập Huyền môn, đã nghe qua tiếng tăm năm quái nhân này, người tuy ngu ngốc nhưng võ công cao tuyệt. Bọn họ nói Tiêu đại gia, chắc đó phải là Tiêu Thiên Tuyệt, nhưng sao Lương Tiêu lại được chân truyền công phu của y được?

Chỉ nghe Lương Tiêu lại nói:

- Hồ Lão Bách, lão Cùng Toan đó là ai vậy, vì sao Tiêu Thiên Tuyệt lại đi tìm hắn?

Hồ Lão Bách hai tay buông thỏng, vẻ mặt ủ rũ trả lời:

- Tiêu đại gia không nói, chúng ta cũng không biết. Tóm lại tìm nếu không ra lão Cùng Toan, Tiêu đại gia chắn chắn sẽ nộ khí xung thiên, mà một khi đã nộ khí xung thiên rồi thì nhất định sẽ động đến đao kiếm, gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ ……

Hồ Lão Vạn cười lạnh nói:

- Hay lắm, ngươi trước tiên bảo Tiêu đại gia đi bán chổi, bây giờ lại dám mắng người đi gặp quỷ a!

Hồ Lão Bách sắc mặt trắng bệch, vội cự lại:

- Này …… Này …… Hồ Lão Vạn ngươi dám vu khống lão tử, lão tử quyết ăn thua đủ với ngươi ……

Nói rồi liền lao đến chộp lấy Hồ Lão Vạn, khiến cho Tam Bảo phải tiến tới giữ chặt hai người lại.

Lương Tiêu nhịn không được liền hỏi:

- Trung Điều Ngũ Bảo, các ngươi chí chóe với nhau cả nửa ngày, rốt cuộc lão Cùng Toan nọ là ai vậy?

"Trung Điều Ngũ Bảo" trố mắt nhìn nhau, năm cái đầu đột nhiên chụm lại, nhỏ to thì thầm một lúc. Hồ Lão Nhất nói:

- Tiểu tử, ngươi đã từng lãnh hội võ công của Tiêu đại gia, sao lại không biết đến danh xưng của lão Cùng Toan chứ?

Hồ Lão Thập gật đầu nói:

- Đúng vậy, năm huynh đệ chúng ta muốn kiểm tra xem ngươi có đúng là hậu bối của Tiêu đại gia thật hay không?

Nói rồi hắn đột ngột tiến lên, xuất ra một chiêu "Nhị lang đảm sơn", chưởng trái phách ngang, chưởng phải phách dọc.

Lương Tiêu đang định hóa giải, chợt thấy một cây trúc tiêu từ bên thân người vụt ra, điểm đến huyệt "Thần khuyết" nơi thắt lưng của Hồ Lão Thập. Hồ Lão Thập đang toàn thần tập trung thử sức Lương Tiêu, không ngờ lại có người đánh lén, nhất thời giật mình kinh hãi, tức tốc lùi về phía sau.

Ai ngờ trúc tiêu nọ so với thế lui của hắn còn nhanh hơn, điểm vào ngay chính giữa huyệt "Thần Khuyết" của hắn.

Hồ Lão Thập bụng dưới đau nhói, mặt đỏ tới mang tai, nằm kềnh ra mặt đất. Bên tai chỉ nghe tiếng Lương Tiêu vang lên:

- Liễu Tình đạo trưởng ……

Lời còn chưa dứt, Hồ Lão Thiên, Hồ Lão Vạn đã la hét ỏm tỏi, đánh về phía Liễu Tình. Liễu Tình một cước đẩy Hồ Lão Thập ra, trúc tiêu lập tức nhoáng lên, phân khai đâm đến hai người.

Hồ Lão Thiên vung chưởng ngăn cản, không ngờ lòng bàn tay lại bị trúc tiêu điểm trúng ngay chính giữa, đau nhức vô cùng, nhất thời tay phải hơi co lại, lộ ra sơ hở.

Trúc tiêu của Liễu Tình tiến đến, một tiêu phân làm hai ảnh, nhắm ngay hai huyệt "Kiên Tỉnh" và "Nghênh Hương" của Hồ Lão Thiên mà đánh vào, "oạch" một tiếng, đã khiến hắn nằm sóng soài trên mặt đất, miệng không ngừng hét lớn:

- Không tính, không tính, lão tử chỉ nhất thời khinh địch ……

Hắn vừa ngước mắt lên, chợt thấy Hồ Lão Vạn cũng đã ngã sấp ra mặt đất, nhất thời nộ khí tiêu tan, nhếch miệng cười nhạo:

- Ha ha, Hồ Lão Vạn, lão tử đây khinh địch, ngươi cũng bắt chước khinh địch theo hay sao?

Hồ Lão Vạn bị điểm trúng huyệt "Kỳ Môn", ngực ê ẩm không chịu nổi, nghe vậy thì cả giận nói:

- Con mẹ nhà ngươi đánh rắm, lão tử không hẳn là khinh địch, chỉ vì nam nhân tốt không đấu cùng nữ nhân, lão tử đây chỉ là nhường cho mụ ta một chiêu thôi.

Hồ Lão Thiên cười nói:

- Con mẹ ta đánh rắm thì cũng là con mẹ ngươi đánh rắm, ngươi không chiếm được tiện nghi đâu, ha ha!

Hắn tự cho mình đã lấy được thế thượng phong, nhất thời hứng chí bốc cao, cười sằng sặc mãi không thôi.

A Tuyết nghe bọn chúng đối thoại, nhịn không nổi liền khanh khách cười lớn. Ách Nhi cũng mất tự chủ, thầm che miệng cười trộm.

Hồ Lão Vạn phát giác ra mình đã bị hố, nghe tiếng cười liền trừng mắt quát:

- Lão tử tuy không nói chuyện với con mẹ nhà ngươi, nhưng hai con nhóc nhà ngươi mà còn cười nữa, lão tử sẽ thóa mạ cho biết tay.

A Tuyết bĩu môi nói:

- Ngươi xem thường đàn bà, sao lại bị đàn bà đánh ngã thế kia?

Hồ Lão Thập, Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Thiên, sáu con mắt đảo tròn, cùng lúc rống lên:

- Lão tử không phải bị đánh ngã, lão tử chỉ nhường cho mụ ta một chiêu.

A Tuyết làm mặt hề, bảo:

- Thua mà không chịu nhận thua, da mặt ba người các ngươi thật là dày quá đi!

Hồ Lão Thập nhãn châu chuyển động, đột nhiên nói:

- Xú nha đầu, ngươi dám đến gần đây đá vào bụng ta một cái không? Ngươi mà dám đá lão tử, lão tử sẽ nhận thua ngay.

A Tuyết nói:

- Sao lại không dám chứ?

Vừa định khởi cước, chợt nghe Lương Tiêu nói:

- A Tuyết đừng mắc lừa hắn, hắn muốn mượn cước lực của muội để giải huyệt đạo đấy! Hừ, kẻ này nhìn qua có vẻ ngớ ngẩn, không ngờ lại có lòng dạ riêng.

A Tuyết chợt hiểu ra, nói:

- Ai da, nhờ có ca ca thông minh, nếu không muội đã bị hắn gạt rồi.

Hồ Lão Vạn căm tức Lương Tiêu, mắng:

- Ngươi là hậu bối của Tiêu đại gia, cớ sao lại đi giúp người ngoài?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Tiêu Thiên Tuyệt mà coi ta là hậu bối của hắn thì cũng không có gì sai biệt lắm.

Hồ thị huynh đệ thốt nhiên giận dữ, cả thảy đều mắng to:

- Đồ bịp bợm!

Lương Tiêu cũng chẳng thèm để ý, lòng lại thầm nghĩ: "Liễu Tình đạo trưởng lúc nãy đã ra tay thế nào nhỉ. Ài, Quy Tàng Kiếm do người xuất ra, quả thật so với ta cao minh hơn gấp bội ……"

Lúc này Trung Điều Tam Bảo đương quát tháo ầm ĩ. Liễu Tình cùng Hồ Lão Nhất, Hồ Lão Bách đã đấu nhau hơn hai mươi hiệp. Hai kẻ nọ đánh lâu không thắng, mỗi người đều tự móc ra binh khí của mình.

Hồ Lão Bách mang một cái loa đồng, thỉnh thoảng lại dùng miệng loa khóa chặt trúc tiêu của Liễu Tình, trong lúc mở khép, kình phong bên ngoài quán nhập vào, loa đồng phát ra tiếng kêu "Hoen Hoét", khiến lòng người sinh nhiễu loạn.

Hồ Lão Nhất lại sử dụng một tấm sắt dát mỏng tạo thành một thanh thiết phong xa, y như món đồ chơi của trẻ con, gió lớn mà thổi qua, liền lập tức xoay chuyển không thôi, thiết phong xa bên người Liễu Tình theo đó cứ tiến lùi phiêu hốt, phát ra tiếng rít "Ô, ô" quái dị, hết sức chói tai.

Hai người bọn chúng dốc hết sức lực ra mà đánh, Liễu Tình trong lúc vội vàng cũng khó mà thủ thắng cho được. Đấu đến năm mươi chiêu, Hồ Lão Nhất đột nhiên dùng lực quá mạnh, một tiếng "cạch" nhỏ vang lên, đầu phong xa sút cán bay vèo đi mất.

Liễu Tình trông thấy binh khí của hắn rời tay, nhân cơ hội lập tức huy tiêu tấn công. Hồ Lão Nhất dời bước né tránh, Hồ Lão Bách huy loa đồng xông lên ứng cứu. Liễu Tình mượn lực đả lực, tống xuất loa đồng ra ngoài, trúc tiêu trong gió phát ra một tiếng rít lớn, áp chế cả âm thanh của loa đồng, lao đến sát ngực Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Nhất giơ cán phong xa ra ngăn cản.

Chính trong lúc đó, Liễu Tình chợt nghe Lương Tiêu la lớn:

- Cẩn thận!

Tiếng nói vừa cất lên, tiếng gió sau lưng đã ập tới, đúng là thiết phong xa nọ theo gió quay trở lại, lưỡi phong xa sáng lóa nhắm ngay vào sau ót Liễu Tình.

Nguyên lai, thiết phong xa này của Hồ Lão Nhất có một cơ quan để tách ra, có thể bay đi và quay trở lại phục nguyên vô cùng kỳ diệu. Hắn phóng xuất phong xa, lại giả bộ tránh né, mục đích muốn dẫn dụ Liễu Tình tới nơi thiết phong xa sẽ bay ngược về. Hồ Lão Bách lại nhân cơ hội nhào đến tấn công, cốt để phân tán tâm trí của Liễu Tình, đợi đến khi thiết phong xa quay lại, dễ có thể cắt đứt cổ của bà.

Liễu Tình cũng đâu phải hạng tầm thường, ứng biến cực kỳ mau lẹ, tiếng gió sau gáy vừa nổi lên, đã lập tức cúi mình hạ thấp đầu xuống, dù vậy vẫn chậm hơn nửa phần, cho dù đã né cổ sang nơi khác, nhưng sau ót chắc chắn đã thụ thương.

Mọi người còn chưa kịp kinh hô, đã thấy phong xa nọ giống như bị ai đó từ bên dưới đẩy dịch đi một chút, bắn chếch lên trên, bay xẹt khỏi đỉnh đầu Liễu Tình.

Hồ Lão Nhất tuyệt chiêu thất bại, bất giác trợn trừng hai mắt, gào lên một tiếng, đem phong xa ráp trở lại cán cầm, còn chưa kịp phóng đi lần nữa, bỗng phát giác dưới nách tê rần, nửa thân người nhất thời cứng đơ.

Lúc này Liễu Tình đã trở ngược trúc tiêu điểm đến, Hồ Lão Nhất không thể động đậy, tức thì trúng tiêu ngã chổng vó. Chỉ còn lại một mình Hồ Lão Bách, lúc này đang cả kinh kêu lên oai oái, tay chân loạn xạ khua khoắn loa đồng để bảo vệ toàn thân.

Ai ngờ Liễu Tình cũng chẳng thèm tiến kích nữa, chỉ đứng ngẩn ngơ ra đó, trúc tiêu nhẹ đong đưa trên tay, thân thể chầm chậm xoay chuyển, ngước nhìn về phía rừng tùng, khẽ thở dài:

- Ngươi tới để làm gì chứ?

Mọi người thấy thế, đều cảm giác kỳ quái. Hồ Lão Bách thấy Liễu Tình run run si ngốc, phát giác có cơ hội để tấn công, lập tức loa đồng khẽ vung lên, quét về phía lưng bà.

Lương Tiêu trông thấy rõ ràng, tức tốc lao người về trước, tay bốc lên một khối băng tuyết, ném vào bắp chân của Hồ Lão Bách.

Đúng lúc này, chỉ nghe từ không trung vang lên một tiếng cười giễu, một đạo lục ảnh hốt nhiên hiện ra, so với khối tuyết của Lương Tiêu ném ra còn nhanh hơn gấp bội.

Hồ Lão Bách đang xoay chuyển cánh tay, sau lưng chợt nhói lên một cái, loa đồng cầm không vững văng đi một đoạn thật xa.

Lúc này, khối tuyết của Lương Tiêu cũng vừa vặn lao đến, bên trong ẩn chứa nội kình, lực đạo không nhẹ chút nào, Hồ Lão Bách trúng phải vật này, tức thì mắt hoa lảo đảo, miệng không ngừng rủa xả:

- Kẻ nào dám núp trong bóng tối, co đầu rút cổ ám toán lão tử? Có ngon thì đường đường chính chính …… Ui da ……

Bỗng dưng, hắn trụ lại không vững, bốn chân chổng vó lên trời, la thảm một tiếng té sấp xuống đất.

Đám đông phía sau nhao nhao thóa mọa, nhưng Liễu Tình thủy chung vẫn không quay đầu lại, chỉ run rẩy ngước nhìn về phía khu rừng tùng, trên khóe mi lộ ra một tia thống khổ, thở dài u oán nói:

- Đã đến rồi, tất có sắp đặt, ngươi …… xuống đây đi!

Lương Tiêu cũng nhận ra sự tình cổ quái liền bước lên trước quan sát, chỉ thấy nơi hậu tâm Hồ Lão Bách mơ hồ hiện ra một sợi tơ gì đấy màu xanh biếc, đến khi nhìn kỹ lại, không kìm hãm được phải hít vào một hơi lương khí, nguyên lai chính là nửa đoạn tùng châm.

Phải biết tùng lâm ở cách đây khoảng bảy trượng, tùng châm này vừa nhẹ lại vừa mảnh, chẳng những xuyên qua gió tuyết, vượt xa mấy trượng, hơn nữa lại có thể đả thương một cao thủ bậc thầy như Hồ Lão Bách, thần thông như thế, quả thật chỉ có thể là người trên trời.

Tùng lâm lặng im trong chốc lát, đột nhiên truyền ra một tiếng thở dài khe khẽ, lớp băng tuyết trên nhánh cây lả tả rớt xuống, theo đó phiêu hốt hạ xuống một bóng người đang chầm chậm bay đến.

Lương Tiêu nhìn kẻ đang tới, nhất thời thất thanh kêu lên:

- Ối dà, là ngươi sao?

"Trung Điều Ngũ Bảo" trên mặt đất cũng đồng loạt la lớn:

- Chính là lão Cùng Toan!

Tiếng la vang lên trộn lẫn niềm vui lẫn sự kinh ngạc.

Kẻ mới đến ấy nho sam cũ rách, râu dài đen nhánh, đúng là vị nho sinh vẫn ngày ngày cùng Lương Tiêu đấu kiếm.

Lương Tiêu lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, đột nhiên rút kiếm nhảy tới, chắn phía trước người Liễu Tình, giương giọng nói:

- Đạo trưởng, A Tuyết, Ách Nhi, các ngươi mau chạy đi, để ta cản hắn lại!

Ách Nhi không rõ cớ sự, chỉ ngẩn người ra một chỗ. A Tuyết lại ngây ngốc hỏi:

- Ca ca à, trông hắn không giống người xấu chứ?

Lương Tiêu mắt thấy sự tình nguy cấp, hai người lại một kẻ ngốc một kẻ khờ, trong lòng vô cùng khẩn trương, quay đầu nhìn lại, chợt thấy Liễu Tình vẫn không dời bước, chỉ nhìn chăm chăm vào nho sanh nọ dáng vẻ xuất thần, liền không khỏi la vội:

- Liễu Tình đạo trưởng, còn không mau chạy đi?

Nhưng Liễu Tình vẫn không nhúc nhích, lại hướng về nho sanh nọ than vãn:

- Trung Điều Ngũ Bảo nói vậy chắc ngươi cũng nghe hết rồi chứ?

Nho sanh cười khổ đáp:

- Nghe hết cả!

Liễu Tình hỏi:

- Vậy ngươi muốn gặp lại Tiêu Thiên Tuyệt hay sao?

Nho sanh lặng yên nhìn bà, lẩm bẩm nói:

- Năm đó ta đáp ứng với muội, Tiêu lão quái không chọc đến ta, ta cũng không đi tìm hắn. Hôm nay cũng do hắn đến tìm ta, hơn mười năm ân oán, cũng đã đến lúc kết thúc rồi!

Lương Tiêu nghe thấy hai người một hỏi một đáp, không giống như cừu địch, lại tựa như hảo bằng hữu bao năm gặp lại, bất giác trong lòng cảm thấy mờ mịt.

Lại nghe Liễu Tình nói tiếp:

- Ngươi …… Ngươi làm sao biết được ta đang ở đây?

Nho sanh trong mắt lướt qua một tia thống khổ, chậm rãi nói:

- Ngày đó bên đình Dịch Kỳ, ta thấy thiếu niên này sử ra Quy Tàng Kiếm liền có thể đoán biết ngay. Ôi, không ngờ ta khổ sở truy tìm suốt hai mươi bốn năm qua, cuối cùng cũng tìm ra tông tích của muội, nhưng …… niềm vui trôi qua rồi sẽ như thế nào chứ? …… cho dù …… cho dù có gặp được muội, muội thủy chung vẫn muốn rời bỏ ta mà đi ……

Liễu Tình nghe được những lời này, khóe mắt từ từ đỏ lên, phút chốc đã ngập tràn lệ thủy, nghẹn giọng nói:

- Cho nên, ngươi đã không đến gặp ta?

Nho sanh cánh tay thoảng động, tựa như muốn lau đi dòng nước mắt trên mặt bà, nhưng cuối cùng lại xuôi tay nói:

- Phải, nếu muội không biết thì sẽ không rời bỏ nơi này, ta thiết tưởng như vậy có thể được xa xa ngắm nhìn muội. Ài, ta thấy muội truyền cho thiếu niên này "Quy Tàng Kiếm", liền đem trăm phương ngàn kế chỉ dẫn cho hắn, để hắn học được vừa nhanh lại vừa giỏi, lại không để hắn phát hiện ra sơ hở, chỉ hy vọng có thể khiến cho muội vui mừng. Ôi, mỗi lần được trông thấy gương mặt tươi cười của muội, ta cảm thấy hoan hỉ không thể nói nên lời.

Lương Tiêu đến lúc này mới chợt hiểu ra: "Hóa ra hắn, hay kẻ dụng kiếm ngày trước chính là một bậc đại tông sư, nguyên lai hắn cố ý chỉ điểm cho ta, trách nào ta lại học nhanh đến như vậy."

Liễu Tình lắc đầu nói:

- Ngươi làm như vậy, đâu giống bản tính của Công Dương Vũ năm xưa chứ?

Lương Tiêu lại cảm thấy cái tên "Công Dương Vũ" này nghe có chút quen tai, ngẫm nghĩ một lúc, chợt nhớ ra năm đó trên Bách Trượng Bình, cha và mẹ đã từng nhắc đến cái tên này, nhất thời trong lòng càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Chỉ thấy Công Dương Vũ thật lâu mới lên tiếng, mắt ngước nhìn lên những tầng mây dày đặc đang che kín cả bầu trời, âu sầu nói:

- Lâm Tuệ Tâm đã trở thành Liễu Tình, Công Dương Vũ sao có thể còn là Công Dương Vũ của ngày xưa được chứ? Ha ha, Liễu Tình ơi Liễu Tình, ân oán tình cừu, tất cả đều kết thúc cả rồi!

Y bỗng dưng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười thê thảm, âm thanh chấn động cả khu rừng khiến cho lớp lớp băng tuyết trên cành cao rào rào đổ xuống.

Liễu Tình lắc đầu nói:

- Ta biết có khuyên ngươi cũng vô ích. Nhưng vẫn cần nhắc nhở ngươi rằng, hãy bỏ đi thật xa, không nên cùng Tiêu Thiên Tuyệt giao thủ nữa.

Công Dương Vũ cười lạnh nói:

- Ai còn lạ gì hắn chứ? Năm đó ta cùng với Tiêu lão quái lưỡng bại câu thương, người nào cũng không động đậy nổi, lúc ấy chỉ có muội đang ở giữa, nhấc tay một cái là có thể giết chết hắn, nhưng muội cứ ngần ngừ mãi rồi lại mềm lòng, cứu ta thì chớ lại còn cứu thêm hắn, lại còn khuyên hai người bọn ta không nên tái đấu nữa. Tiêu lão quái bình sanh tối trọng ân oán, ngoài miệng thì tỏ vẻ không đáp ứng, nhưng kỳ thực cũng vì điều này mà trong suốt hai mươi năm qua đã không đi tìm ta nữa. Hừ, hắn không tìm đến ta, ta cũng nghe lời muội mà không đến tìm hắn. Nhưng hôm nay hắn lại mò tới cửa, nếu ta mà đào tẩu, chẳng phải hóa ra kẻ hèn nhát hay sao?

Liễu Tình nhíu mày nói:

- Ngươi có thể có được bao nhiêu phần thắng chứ?

Công Dương Vũ lắc đầu bảo:

- Ta với hắn bình sanh đã giao thủ không dưới trăm lần. Ta mà không sáng tạo ra Tam Tài Quy Nguyên Chưởng thì thủy chung khó phân được cao thấp. Sau khi luyện thành, ta thắng hắn bại. Hắc, ai chứ Tiêu lão quái ấy bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Về sau, hắn võ công đại thành, lại tìm tới Thiên Cơ Cung gây sự, đả thương Hoa Vô Tưởng. Ta mặc dù sử dụng "Thái Ất Phân Quang Kiếm" để tống khứ hắn đi, tuy nhiên lấy hai địch một, thế nào cũng bị coi là thua. Sau đó, ta chế ra Quy Tàng Kiếm, lại cùng hắn tiếp tục tái đấu, trước sau hơn mười lần, cũng không ai thắng được ai. Đến nay đã trãi qua hai mươi năm, hừ, ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc lão quái vật và lão Cùng Toan, ai nhỉnh hơn ai!

Trên mặt đất, Hồ Lão Nhất đột nhiên la lên:

- Tự nhiên là Tiêu đại gia lợi hại hơn rồi, lão Cùng Toan ngươi dám cả gan nghênh chiến, nhất định sẽ bị đánh cho hoa rơi nước chảy!

Hồ Lão Thập tiếp lời nói:

- Bỏ chạy té đái!

Hồ Lão Bách nói:

- Chết không toàn thây!

Hồ Lão Thiên nói:

- Phơi thây ngoài hoang dã!

Hồ Lão Vạn bị đẩy xuống sau cùng, nhất thời không nghĩ được từ nào hay, chỉ đành bảo:

- Những lời các ngươi vừa nói đều là những thứ hay ho mà ta đã nghĩ ra, vừa hay lại bị các ngươi nói cướp mất.

Tứ Bảo còn lại giận sôi gan, thi nhau phỉ nhổ lên người hắn, đáng tiếc bọn họ đang nằm trên mặt đất, nước miếng không thể văng đi xa được.

Công Dương Vũ mắt nhìn Liễu Tình, lặng lẽ hỏi:

- Tuệ Tâm, muội vừa rồi bắt năm kẻ này, là muốn chế trụ bọn họ, không để bọn họ chuyển chiến thư của Tiêu lão quái đến cho ta có phải không?

Dứt lời lại xoay người cười lạnh nói:

- Hắc Thủy Lệnh đang ở trên người ai?

Hồ Lão Vạn nói:

- Trên thân Hồ Lão Nhất ấy!

Công Dương Vũ bước lên hai bước, từ ngực áo của Hồ Lão Nhất lôi ra một tấm thiết bài tối sẫm, mặt trước có khắc "Vô pháp vô thiên", mặt sau lại ghi bốn chữ "Đảo hành nghịch thi".

Công Dương Vũ chứng thực không có gì nhầm lẫn, hướng Hồ Lão Nhất bảo:

- Nói cho Tiêu Lão quái biết, ta sẽ ở đây chờ hắn. Nếu tiện, bảo hắn đừng ngại vác theo một cỗ quan tài đến đây.

Lương Tiêu nghe được cả kinh: "Công Dương Vũ gặp gỡ Tiêu Thiên Tuyệt, thật sự là một trường hảo đấu, nhưng nếu hắn một kiếm giết chết Tiêu Thiên Tuyệt, ta chẳng phải cả đời không thể báo được đại cừu hay sao?"

Nghĩ đến đây, cõi lòng không khỏi mờ mịt.

Chợt nghe Công Dương Vũ lạnh lùng quát:

- Nghe rõ chưa?

Hồ Lão Nhất thành thật đáp:

- Nghe rõ rồi!

Công Dương Vũ quát một tiếng: "Hảo!", tiện tay quăng một cái, Hồ Lão Nhất nặng nề rơi xuống, chỉ cảm thấy gân cốt cả người như rã ra, "ối, ối" đau đớn kêu lên hai tiếng, chợt phát giác huyệt đạo toàn thân đã được hóa giải, vội vàng nhảy lên, lần lượt chạy đến giúp cho bốn huynh đệ còn lại giải khai huyệt đạo.

Năm gã ôm đầu chạy trốn như chuột, đang chuẩn bị xuống núi. Đột nhiên, Công Dương Vũ hai mắt nhìn lên trời, hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi coi chỗ này là vườn rau hay sao, muốn đến là đến, muốn đi là đi à?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe tiếng, hai chân mềm nhũn, nhất nhất dừng lại.

Hồ Lão Thập cao giọng nói:

- Không đi được là thế nào? Chẳng lẽ lão Cùng Toan nhà ngươi còn muốn mời lão tử dùng cơm á?

Công Dương Vũ hừ một tiếng bảo:

- Các ngươi đúng là có mắt không tròng, dám đối với Tuệ Tâm vô lễ. Hừ, hạn cho các ngươi mỗi người hướng về nàng dập đầu mười cái, bằng không, hãy để hai con mắt của các ngươi lại đây!

Hồ Lão Nhất giận dữ thốt:

- Lão tử có chết cũng không quỳ lạy con mẹ ấy đâu!

Nghe thế, bốn người còn lại đều xưng phải.

Công Dương vũ trong mắt hàn quang chợt lóe, trầm giọng nói:

- Được thôi, các ngươi tự mình móc mắt, hay muốn Cùng Toan ta làm giúp?

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn qua nhìn lại. Hồ Lão Nhất đột nhiên nói:

- Đã như vậy, hay là dùng đến chiêu nọ!

Hồ Lão Thập gật đầu tán đồng:

- Phải đấy!

Công Dương Vũ không nhẫn nại nổi, quát lớn:

- Cái gì mà chiêu này chiêu nọ, hai con mắt là đủ rồi! (*)

Hồ Lão Bách cười hi hi bảo:

- Lão Cùng Toan, người ta nói ngươi rất có học vấn, lão tử lại chưa bao giờ khâm phục, hôm nay sẽ làm cho ngươi ê mặt ê mày!

Công Dương Vũ liếc hắn thầm đánh giá, cười lạnh nói:

- Bằng vào năm tên ngu ngốc các ngươi sao?

Lương Tiêu cũng nhịn không được bật cười.

Hồ Lão Thiên trừng mắt với hắn, cả giận nói:

- Tiểu súc sanh ngươi cười như đánh rắm. Lão Cùng Toan, ngươi cược hay không cược? Nếu ngươi thua hãy để lão tử đi, lão tử thua sẽ mặc tình ngươi xử trí!

Công Dương Vũ vừa bực mình lại vừa buồn cười, thầm nghĩ: "Để ta xem năm người các ngươi giở cái trò mờ ám gì."

Nghĩ rồi liền gật đầu nói:

- Được, một lời đã định!

Hồ Lão Vạn thản nhiên nói:

- Lão tử trước tiên ra một câu đối, ngươi đến đối, đối mà không nhỉnh hơn sẽ bị tính thua!

Công Dương Vũ mày rậm nhăn tít, nhưng vẫn gật đầu ưng thuận.

Chỉ thấy Hồ Lão Vạn ra vẻ trịnh trọng, lớn tiếng nói:

- Vế đầu tiên chính là "Nhất Thập Bách Thiên Vạn, Trung Điều Sơn Ngũ Bảo".

Công Dương Vũ nhíu mày nói:

- Cái thứ rắm chó như vậy mà cũng được tính là vế đầu á?

Hồ Lão Nhất reo lên:

- Đối không ra thì bảo đối không ra, lại kiếm cớ thoái thác à!

Công Dương Vũ tuy vẻ ngoài cười lạnh, nhưng trong bụng kỳ thực lại vô cùng tức giận: "Cái vế đầu tiên này chẳng những chó má không thông, đã vậy lại còn cực kỳ khó đối. Đối một cặp câu khó nhất chính là số từ trong câu đối ấy, một câu này bên trong lại có sáu từ, "Nhất Thập Bách Thiên Vạn" năm số này số sau lớn hơn số trước. Nếu lấy số từ đối số từ, thì vừa có vẻ dập khuôn, lại không hiển lộ được năng lực của bản thân, tuy có thể lấy năm sự vật khác ra ứng đối, nhưng vẫn cần cái sau lớn hơn cái trước, cùng với vế đầu đối ứng. Bất quá việc này cũng không làm khó được ta, giống như trong cách cân đo thì có lạng, cân, hoa, hào vân vân! Trung Điều Sơn này ư? Đại loại có thể đối bằng Bắc Minh Hải, cũng không khó đối, tuy nhiên Ngũ Bảo lại chiếu ứng với năm số phía trước, ta lại không thể lấy năm đối năm mà phải lấy số khác để đối lại, ví như "Tam quang nhật nguyệt tinh" đối lại sẽ là "Tứ thi phong nhã tụng". Tương tự như vậy, thì cũng không phải không có cách ứng chiếu với năm sự vật ở vế trước. Huhm, ta khinh, thứ này sao có thể cho là vế đầu được chứ, đúng là rắm chó không thông, rắm chó không thông mà!"

Y tự phụ tài học uyên thâm, biết rõ vế đầu tiên này thật sự kỳ quặc khó hiểu, có điều nghĩ đến việc năm tên ngu ngốc này tự tay ra đề, nếu mình mà làm ngơ không đối, đến khi lan truyền ra ngoài chẳng phải đã tự đánh mất thể diện hay sao? Còn nếu thật sự muốn đối, thì đến trời cũng chẳng thể đối chỉnh cho được.

Tâm trạng y quẩn quanh một vài tia ý niệm, bỗng dưng cánh tay phất lên, trầm mặt bảo:

- Thôi, năm người các ngươi mau cút đi chỗ khác cho ta!

104. Lăng Không Nhất Vũ (2)

- Tiêu đại gia nói không sai, lão Cùng Toan quả nhiên không đối được!

Hồ Lão Vạn cũng cười nói:

- Đúng vậy, thì ra học vấn của lão Cùng Toan còn thua cả lão tử, bọn ngươi sau này không được gọi ta là Hồ Lão Vạn nữa, phải gọi lão tử là Hồ Cùng Nho, ha ha ha!

Năm tên gập người lại cười như điên.

Công Dương Vũ thốt nhiên giận dữ, tức giận hừ một tiếng, trong mắt thần quang bạo phát. Trung Điều Ngũ Bảo bị hắn trừng mắt, nhất thời tim óc trống rỗng, lập tức ngậm miệng quay đầu bỏ chạy. Nhưng chỉ vừa xuống tới sơn nhai, can đảm của năm người lại trỗi dậy, tiếp tục thay phiên nhau chửi bới om sòm.

Công Dương Vũ sắc mặt sa sầm, đột nhiên hai tay chống eo, phát ra một tiếng hú thật dài, thanh âm truyền đi hơn mười dặm, tiếng vọng thật lâu không dứt, tựa như cả đại Hoa Sơn đều cùng lúc hưởng ứng theo.

Công Dương Vũ hét xong một tiếng bèn giương giọng nói lớn:

- Ta đếm đến năm (1), các ngươi còn không lăn đi nơi khác, thì hãy lưu năm cái đầu chó lại đi ……

Bên dưới sơn nhai chợt nhiên lặng phắt như tờ.

Lương Tiêu chạy vội tới bờ huyền nhai nhìn xuống, chỉ thấy năm kẻ nọ đang chạy bán sống bán chết tựa như đang trách hận vì sao cha mẹ chỉ sinh ra cho mình có hai cái giò, liền không nhịn được nỗi vui mừng.

Liễu Tình ngơ ngác nhìn Công Dương Vũ ra tay, mãi cho đến khi Trung Điều Ngũ Bảo đã bỏ đi hết, bấy giờ mới thở dài nói:

- Ách Nhi, chúng ta đi thôi!

Công Dương Vũ cả người chấn động, quay lại nhìn Liễu Tình. Chỉ thấy Ách Nhi tay dắt lừa trắng, đang bước theo sau Liễu Tình. Công Dương Vũ dõi theo hai người đi cách xa mấy trượng, hốt nhiên cười thảm nói:

- Được lắm, Tuệ Tâm, muội ngay cả đến nhặt xác ta mà cũng không muốn hay sao?

Thân thể Liễu Tình khẽ run lên, nhẹ than:

- Ngươi không chịu nghe lời ta khuyên bảo, còn nói chi những lời như thế? Người sống trên thế gian này, mấy ai có thể thoát khỏi cái chết? Trang Chu mất vợ, còn đập lấy bộ phũ mà xướng ca, phận ta chỉ là một Huyền môn đạo sĩ, còn đi lo lắng cho ai đó làm gì chứ?

Công Dương Vũ sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng nói:

- Gã Trang Chu ấy vô tình vô nghĩa, chỉ là một tên khốn kiếp! Được lắm, muội mà đi, ta sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, có thể toàn tâm toàn ý đánh bại Tiêu lão quái cũng tốt.

Liễu Tình lạnh nhạt bảo:

- Cũng được, như thế ta có thể làm một "tên khốn kiếp" cũng hay.

Công Dương Vũ cả người ngây dại, bỗng dưng ngửa mặt lên trời thét to một tiếng, tiếng thét đau khổ tột cùng, âm thanh vừa dứt, liền ngã quỵ xuống nền tuyết trắng, giẫy nảy khóc òa lên như một tiểu hài tử.

Mọi người trông thấy một nhất đại cao thủ như hắn lại đi làm thế, lúc đầu vô cùng ngạc nhiên, kế đó lại buồn cười, nhưng sau khi nghe được mấy tiếng, ai nấy đều sinh ra ý xót thương.

Liễu Tình chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, bất giác thở dài:

- Ngươi biết rõ tâm ý ta không thể thay đổi, khóc lóc phỏng có tác dụng gì chứ?

Công Dương Vũ bỗng dưng ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói:

- Được lắm, Vậy muội muốn thế nào mới chịu thay đổi tâm ý? Nhật nguyệt tinh tú trên bầu trời, tuy ta không cách nào hái được. Nhưng chỉ cần Công Dương Vũ ta có khả năng đáp ứng, thì dù là nước sôi lửa bỏng thế nào, ta cũng nhất định làm được. Tuệ Tâm, chỉ cần một câu nói của muội, ta liền lập tức có thể từ bỏ tất cả, cùng muội đi đến nơi chân trời góc biển! So với muội, cái gì là võ công, thắng bại, thanh danh giang hồ, toàn bộ chỉ là thứ rắm chó mà thôi.

Lương Tiêu nghe được nhiệt huyết sôi sục, thầm nghĩ: "Lời này cũng chỉ có hắn mới có thể thốt ra được! Ài, Liễu Tình đạo trưởng sao lại không chịu chứ?", lại ngó đến Ách Nhi và A Tuyết lúc này đều đang lặng thinh nhìn Công Dương Vũ, bất giác nhủ thầm: "Có lẽ là họ cũng có chung ý như ta."

Liễu Tình si ngốc lặng nhìn phương xa, trong mắt đột nhiên chan chứa ánh lệ, khẽ than thở nói:

- A Vũ, ngươi đã có vợ có con, vốn có thể thụ hưởng khoái hoạt. Còn ta bất quá chỉ là một nữ tử tầm thường, luận về dung mạo, luận về võ công, luận về học vấn, Hoa Vô Xuy đều hơn ta gấp trăm lần! Huống chi, nàng ta còn sanh cho ngươi một đôi nhi tử! Cho dù trong lòng ngươi không có Hoa Vô Xuy, chẳng lẽ lại nhẫn tâm không nhìn nhận hài tử của mình hay sao?

Bà cười buồn bã, lại xoay người đỡ Công Dương Vũ dậy, giúp hắn lau đi dòng lệ thủy trôi trên má, ôn nhu nói:

- A Vũ yêu dấu, hãy về lại Thiên Cơ Cung đi! Lâm Tuệ Tâm đã chết rồi, chỉ còn lại một Liễu Tình này mà thôi, ân oán tình cừu, tất cả đều đã chấm dứt. Nếu ngươi đã biết rõ, cần gì phải trở lại làm khổ ta chứ?

Lương Tiêu nghe được không khỏi ngây người, thầm nghĩ: "Công Dương Vũ này đúng là phụ thân của Hoa đại thúc, ông nội của Hiểu Sương, và là chồng của Hoa Vô Xuy. Ài, ta cũng ngốc thật, vừa rồi có nhắc đến việc Tiêu Thiên Tuyệt đại náo Thiên Cơ Cung, ta đáng ra phải đoán được ngay chứ. Mà cũng khó trách, Công Dương Vũ vừa là kẻ đã thành gia, vừa là cha của nhi tử, Liễu Tình đạo trưởng vốn là người tốt, không muốn phá hoại tình cảm phu thê, phụ tử của họ. Xem ra, Công Dương tiên sinh rốt cuộc cũng là đang làm một chuyện vô ích mà thôi."

Nghĩ đến tình thế không thể hóa giải này, lòng hắn thầm cảm thấy nuối tiếc cho hai người.

Công Dương Vũ ngây ngốc nhìn Liễu Tình một lúc, đột nhiên ha hả cười nói:

- Muội lại gọi ta là A Vũ sao? Ha ha, Muội lại gọi ta là A Vũ sao? Ha ha.

Hắn vừa nói vừa cười, cười xong một trận, thần sắc bỗng nhiên lại buồn bã, lộ ra nét hồi tưởng, chầm chậm nói:

- Muội nói phải, Hoa Vô Xuy người cũng như tên, dung mạo vô xuy (2), tài trí trác tuyệt, không có một chút khuyết điểm nào. Nhưng muội có biết không? Nàng lấy lòng người đùa bỡn chỉ để hả dạ, thiết tưởng có thể vĩnh viễn trói buộc được ta, khiến ta nửa bước cũng không rời. Nhưng ta vốn là một kẻ mà trời đất cũng không giữ lại được, nếu như thế gian này không có Lâm Tuệ Tâm, ta nguyện được say sưa nơi hoang dã, ngước nhìn áng mây cao, cũng không muốn chịu đựng chút nào sự trói buột. Muội nói ta ngày ngày khoái hoạt ư? Ài, kể từ khi Thanh Uyên ra đời tới nay, ta chưa bao giờ được hưởng thụ sự khoái hoạt ……

Hắn nói đến đây lại thong dong hít vào một hơi khẩu khí, hai mắt hướng về phương đông xa xôi, dáng vẻ như ngây như dại.

Im lặng cả nửa ngày, Công Dương Vũ lại nói tiếp:

- Năm ấy, Hoa Vô Tưởng cùng Tiêu lão quái giao thủ, thụ phải trọng thương mà qua đời. Hoa Vô Xuy mắng nhiếc ta đủ điều, nói ta không nên giả nhân giả nghĩa, chọc ghẹo đến Tiêu Thiên Tuyệt. Sau cơn giận dữ, ta rời bỏ Thiên Cơ Cung mà đi. Về sau, ta vì nhớ đến Thanh Uyên và Mộ Dung, muốn quay trở lại thăm hài tử, nhưng Hoa Vô Xuy lại bắt ta nhận lỗi mới cho gặp. Hừ, Công Dương Vũ ta là loại người gì chứ, lỗi không phải ở ta, ta đương nhiên không thừa nhận. Cho dù vậy, ta vẫn còn lưu lại chút quan tâm tới nàng ấy. Không ngờ được, Hoa Vô Xuy lại lập kế muốn giết muội, trên bờ sông Hoài Thủy, nàng đâm muội một kiếm, ta trông thấy rõ ràng, nếu lúc đó võ công của ta không đại thành, muội còn có thể giữ mạng được đến hôm nay hay sao ……

Công Dương Vũ nói đến đây, nở một nụ cười sầu thảm:

- Từ đó về sau, ta cùng với nàng ấy ân đoạn nghĩa tuyệt. Công Dương Vũ của ngày hôm nay, chỉ là một kẻ lang bạt, vô quốc vô gia, vô thân vô cố, vô pháp vô thiên. Phì, "Cùng Nho" cái rắm chó gì chứ, phải sửa thành "Lục Vô Cư Sĩ" mới đúng!

Lương Tiêu thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, thầm cân nhắc: "Hoa Vô Xuy cho dù không phải người tốt, nhưng bà ta một mình muôi lớn nhi tử của mình nên người, quả thật cũng có chút đáng thương."

Liễu Tình im lặng trong chốc lát rồi khẽ thở dài:

- Vô luận nhà ngươi có nói như thế nào, đều là nữ tử với nhau, ta biết rõ Hoa cung chủ đối với ngươi chưa bao giờ vong tình. Năm ấy nàng vung kiếm giết ta, chung quy cũng chỉ xuất phát từ lòng ghen tuông thù hận. Hai mươi năm qua, ta mãi mãi nghi nhớ giây phút mà ngươi đả thương nàng, nàng đã nhìn ngươi bằng ánh mắt ấy. Ài! Ta cả đời cũng chưa từng thấy qua ánh mắt nào thương tâm đến vậy! Nếu …… Nếu ta không thể quên được ánh mắt ấy, thì cũng vĩnh viễn không cách nào đáp ứng được ngươi.

Câu cuối cùng được bà thốt ra một cách dứt khoát dị thường, hoàn toàn không chừa ra chút đường sống nào.

Công Dương Vũ thẩn thờ nhìn bà trong chốc lát, sầu thảm nói:

- Tuệ Tâm, muội tâm địa càng tốt, ta lại càng không thể để cho muội ra đi được. Hảo, hôm nay nếu muội không chịu đáp ứng, ta sẽ đứng mãi ở đây, muội đi cũng được, không đi cũng được, ta cũng sẽ không thèm nhúc nhích nữa. Nếu Tiêu Thiên Tuyệt có tới, hãy để hắn một chưởng đánh chết ta cho xong.

Liễu Tình khó xử nói:

- Ngươi …… ta đã nói hết lời rồi, tùy ngươi nghĩ sao cũng được!

Công Dương Vũ mặc nhiên không đáp, hai mắt nhắm lại đứng trên bãi tuyết trắng, mặc cho cuồng phong gầm thét, mang theo ngàn vạn hoa tuyết bay chấp chới trên người.

Liễu Tình thấy hắn vô lại như thế, nhịn không được bực mình quát:

- Nếu ngươi muốn đứng, thì ta cũng sẽ đứng. Ngươi đã tìm kiếm ta suốt hai mươi bốn năm qua, vậy ta cũng sẽ cùng đứng với ngươi suốt mấy ngày mấy đêm vậy.

Công Dương Vũ đầu mày run lên. Chỉ thấy Liễu Tình song thủ hợp lại, hai mắt theo đó cũng nhắm nghiền.

Ách Nhi và A Tuyết trông thấy tình cảnh này cũng chẳng biết làm thế nào hơn.

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Chúng ta hãy tìm chút cây rừng và cỏ khô đến đây, cất cho bọn họ một căn chòi tạm, sau đó lại đốt thêm một lò lửa nữa.

Hắn vừa định cất bước đi, nơi đầu gối bất giác tê rần, cơ hồ muốn ngã sấp xuống, ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy trên huyệt "Khiêu Hoàn" dính chặt một lá tùng châm xanh bóng, lại nghe Công Dương Vũ lạnh nhạt nói:

- Xú tiểu tử nhà ngươi bớt lo chuyện rỗi chút đi! Hừ, Tuệ Tâm đã bị ta chế trụ, các ngươi mau dìu nàng trở vào trong nhà!

Lương Tiêu trong lòng thầm biết võ công của chính mình còn cách hắn rất xa, có phản kháng cũng chỉ vô ích, nghĩ vậy đành rút tùng châm ra khỏi người, bước tới phía trước Liễu Tình, quả nhiên thấy vài đại huyệt trên ngực bà lộ ra mấy nhánh tùng châm, bất giác giật mình: "Với khả năng của Liễu Tình đạo trưởng mà cũng khó thoát khỏi bị tùng châm xuyên vào huyệt đạo hay sao?"

Chợt thấy Liễu Tình mở mắt ra, trầm giọng nói: "Lương Tiêu, ngươi đừng đụng đến ta."

Lương Tiêu than vãn:

- Xin đạo trưởng thứ lỗi, chờ khi mọi việc đã qua, Lương Tiêu nguyện mang roi đến thỉnh tội với người.

Nói rồi không để ý đến những lời mắng mỏ của Liễu Tình nữa, để cho Ách Nhi cùng A Tuyết ôm bà trở vào trong đạo quan. Bản thân hắn lại bước tới trước hai bước, chần chờ cả nửa ngày mới nói:

- Công Dương tiên sinh, ta đã từng ghé qua Thiên Cơ Cung.

Công Dương Vũ khép hờ hai mắt lại, sắc mặt không lộ chút biểu tình.

Lương Tiêu lại nói:

- Ta đã thấy qua Hoa Vô Xuy, bà ta có thuật trụ nhan, dường như chẳng bao giờ có thể già đi được, lại hay đàn tấu lên những khúc nhạc khiến cho người khác phải nao lòng. Ta cũng nhận ra Hoa Thanh Uyên đại thúc.

Nói đến đây, chợt thấy Công Dương Vũ đầu mày dựng lên. Lương Tiêu biết tâm thần hắn đã động, liền nói tiếp:

- Ông ấy là một người rất tốt, tuy hành xử hơi có phần ủy mị chậm chạp. Về phần Hoa Mộ Dung, nàng ta mồm năm miệng mười, Ài, chỉ sợ cả đời này cũng không thể xuất giá.

Hắn vừa nói vừa cười, lại tiếp lời:

- Thê tử của Hoa đại thúc cũng rất tốt, bọn họ có một nhi nữ, tên gọi Hiểu Sương, vốn là một hảo hài nữ ……

Hắn nói đến đây bỗng nhiên ngập ngừng, cuối cùng đành nén lại, không nhắc đến bệnh tình của Hoa Hiểu Sương.

Công Dương Vũ vẫn trơ trơ như gỗ, Lương Tiêu âm thầm thở dài, đang muốn quay đi, chợt nghe Công Dương Vũ cảm thán nói:

- Đa tạ đã cho ta biết!

Lương Tiêu bảo:

- Không cần phải cảm ơn, ông từng chỉ điểm kiếm pháp cho ta, ta trả lại chút ít công lao, cũng là lẽ thường tình.

Công Dương Vũ hừ một tiếng, hỏi:

- Ngươi có phải họ Lương tên Tiêu?

Lương Tiêu đáp:

- Phải!

Công Dương Vũ trầm ngâm nói:

- Ngươi đã lãnh hội qua võ công của Tiêu Thiên Tuyệt à? Ồ, phải rồi, ngươi theo họ của cha, lại lấy tên theo họ của mẹ, phụ thân ngươi chính là Lương Văn Tĩnh, còn mẹ ngươi đích thị là Tiêu Ngọc Linh rồi!

Lương Tiêu toàn thân chấn động, quay người lại, kinh ngạc thốt lên:

- Sao ông lại biết?

Công Dương Vũ nhíu mày hỏi:

- Thằng ngốc Lương Văn Tĩnh ấy không nhắc nhở gì đến danh xưng của ta sao?

Trong lời hắn lại ẩn ướt vẻ cô đơn, thở dài một tiếng, lại hỏi:

- Thằng ngốc ấy bây giờ vẫn khỏe chứ?

Lương Tiêu không kiềm chế được, hai hốc mắt từ từ đỏ lên, run giọng nói:

- Người… người không còn nữa… qua đời cách đây đã lâu lắm rồi!

Công Dương Vũ hai mắt trợn trừng, hỏi như quát:

- Ngươi nói y đã qua đời rồi ư?

Hai chân hắn chợt động, dường như muốn bước lên về phía trước, nhưng chợt nhớ đến lời đã hứa, rốt cuộc cũng ráng nhẫn nhịn được.

Lương Tiêu thấy bộ dáng của hắn như thế, trong lòng biết rõ người này cùng phụ thân ắt có quan hệ, liền lập tức không chỗ nào giấu giếm, đem sự việc Lương Văn Tĩnh qua đời ra sao nhất nhất kể lại.

Công Dương Vũ nghe Lương Tiêu nói xong, ngây dại ra trong lát, hốt nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời cao, cười thảm mà rằng:

- Thiên thượng bất tri nhân gian sự, vũ tuyết phân phân nhập bi thu.(1)

Lương Tiêu không hiểu được ẩn ý bên trong, Công Dương Vũ vừa ngâm xong, hưng trí cũng dần nguội đi, nhắm mắt lại khẽ than vãn:

- Ngươi đi đi!

Lương Tiêu trông thấy biểu tình của hắn như thế, cũng chẳng biết nói gì hơn, đành trở lại trong đạo quan. Vừa bước vào cửa, A Tuyết đã tóm lấy hắn mà bảo:

- Ca ca, Liễu Tình đạo trưởng tức giận lắm rồi!

Ách Nhi cũng lo lắng nhìn hắn. Lương Tiêu bước vào sương phòng, mắt thấy Liễu Tình đang trừng mắt nhìn mình, liền thuận miệng nói:

- Công Dương tiên sinh cho dù võ công có lợi hại tới đâu, dưới thời tiết như thế này, cũng sẽ bị đông cứng mà thôi, đợi cho hắn yếu đi một chút, ta sẽ động thủ chế trụ ngay.

Liễu Tình lắc đầu nói:

- Cùng Nho Công Dương Vũ đậu phải hạng dễ đối phó như vậy? Ngươi hãy mau giải khai huyệt đạo cho ta , Umm, ta sẽ không cùng hắn đấu đá làm chi cho thêm tức, ta bất quá chỉ là một người đạo sĩ, vốn không nên động đến cái ý niệm trần tục này!

Lương Tiêu thầm nghĩ tâm tình bà đã bình ổn trở lại, sẽ không thể bất tuân lời hứa, liền y lời giải khai huyệt đạo cho bà.

Liễu Tình đứng dậy nói:

- Lương Tiêu, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp.

Lương Tiêu đáp:

- Đạo trưởng không cần khách khí, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Liễu Tình than vãn:

- Đều do ta bị hắn quấy nhiễu tâm cảnh, không thể sớm tỉnh lại. Hắn làm như thế, chính bởi đã nhìn thấu bản thân ta không thể vong tình với hắn. Để đối phó với kẻ này, chỉ có thể lấy vô tình đối hữu tình. Nếu ta tỏ ra vô tình vô nghĩa, bỏ đi nơi khác, hắn một mình một bóng, đương nhiên sẽ cảm thấy mất đi hứng thú, bao nhiêu lời thề nguyền đổ chú, luận võ đấu khí cũng sẽ theo đó tiêu tan, chỉ có thể vội vã đuổi theo ta mà thôi. Ai, hôm nay hắn tự mình trói mình, đúng là một cơ hội thật tốt, ta cùng với Ách Nhi sẽ nhân lúc gió tuyết bên ngoài yểm trợ, từ cửa sau của đạo quan mà rời đi. Ngươi đợi cho ta đi xa, hãy để cho A Tuyết đến nói với hắn. Ầy, ngàn vạn lần nhớ kỹ, phải để cho A Tuyết nói, ngươi không thể cắt ngang được!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

Liễu Tình cười khổ nói:

- Hắn tâm tình nóng nảy, một khi tính ngoan cố bộc phát, nhất định sẽ trút giận lên đầu kẻ khác, khó mà kềm lại được. A Tuyết chỉ là một nữ tử yếu đuối, hắn cho dù lửa giận có bốc cao vạn trượng đi chăng nữa, cũng sẽ cảm thấy lưỡng lự khi ra tay. Nhưng nếu đổi lại là ngươi, hai bó lửa cùng lúc châm vào nhau, chỉ có thể càng cháy thêm dữ dội, nếu dẫn đến động thủ, kẻ thiệt thòi chính là ngươi chứ không ai khác.

Lương Tiêu nghe thấy âm thầm bội phục: "Ta trước giờ vẫn nghĩ Liễu Tình đạo trưởng là người cổ hủ, không hiểu biết tình thế, chẳng ngờ người lại có thể phân tích ra đạo lí lợi hại đến như vậy. Người trước kia tên gọi Lâm Tuệ Tâm, quả nhiên tâm tư linh nhuệ. Nhưng nói gì thì nói, Công Dương tiên sinh như thế chẳng phải cũng có chút đáng thương hay sao?"

Cuối giờ Thân đầu giờ Dậu, gió tuyết dần dần trở nên mãnh liệt. Bắc phong gào thét cuốn những điểm hoa tuyết nhỏ li ti tụ lại thành từng cụm tuyết lớn, bay hỗn loạn tán lạc, không ngừng liên miên rớt xuống.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, băng tuyết trên vách núi đã chất dày thành một lớp hơn hai thước, Công Dương Vũ cả người từ trên xuống dưới đều phủ ngập sương tuyết, nhưng hắn vẫn tuyệt nhiên bất động, phảng phất y như một gã người tuyết, chỉ đôi khi lại thở ra một hơi khói trắng, mới hiển lộ ra chút sanh ý.

Liễu Tình xa xa lặng nhìn hắn cả nửa ngày, rốt cuộc cũng dứt tình tuyệt ý, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa sau của đạo quan đã rộng mở tự lúc nào, liền hướng về Lương Tiêu nói:

- Lúc này mưa tuyết vô cùng dày đặc, đủ để che lấp tiếng động, nếu còn không đi, sợ rằng mãi mãi cũng chẳng thể đi được. Lương Tiêu, mọi việc còn lại trông cậy vào ngươi!

Lương Tiêu chắp tay thưa:

- Đạo trưởng yên tâm, xin người đi đường bảo trọng!

Liễu Tình gật gật đầu, vừa đi được hai bước, nhịn không được liền quay đầu nhìn lại, sát na ấy, bất giác lệ quang chợt đong đầy hai mắt, lại sợ bị người khác trông thấy, vội vã quay đầu đi, nhanh bước rời khỏi đạo quan.

Con lừa lông trắng sớm đã được bọc guốc cẩn thận bằng một loại sợi bông, đi trên nền tuyết tuyệt không phát ra một tiếng động nào. Chỉ thấy hai người một lừa, mạo hiểm khôn cùng trong cơn gió tuyết, lướt qua đỉnh núi ngập màu đen thẫm, rồi dần dần mất hút trong bóng đêm dày đặc.

Lương Tiêu đưa mắt dõi theo hai người đi xa, trong lòng lấy làm thất vọng vô cùng, chợt nghe A Tuyết nhỏ giọng nói:

- Nếu đổi lại là muội, nhất định sẽ không đi đâu cả!

Lương Tiêu thở dài:

- Trong chuyện tình nghĩa, làm sao có thể lưỡng toàn cho cả hai được chứ. Bất quá, Liễu Tình đạo trưởng tuy là có lòng tốt, nhưng hồ như lại có chút trẻ con quá.

A Tuyết cúi đầu nói:

- Từ khi muội biết chuyện đến nay, cũng chưa ai đối xử với muội tốt như vậy! nếu có kẻ đối đãi muội tốt như thế, thì cho dù có trái luân thường đạo lý thế nào, muội cũng nguyện được ở cùng một chỗ với y.

Lương Tiêu cười nói:

- Muội tính tình vừa tốt, người lại xinh đẹp, lo gì không có hảo nam nhân yêu thích chứ! Đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì, lại khiến lòng sinh thêm bối rối.

A Tuyết liếc hắn một cái, thầm nghĩ: "Cho dù có là hảo nam nhi ra sao, ta cũng không thèm để ý tới đâu!"

Đổi ý lại hỏi:

- Ca ca, nếu huynh là Công Dương tiên sinh, huynh sẽ như thế nào?

Lương Tiêu trầm ngâm giây lát, đoạn lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết nữa!

A Tuyết thở dài. Hai người ngồi đối diện với nhau không nói gì. Mắt thấy sắc trời dần chuyển sang trắng bạch, A Tuyết chợt lên tiếng:

- Ca ca, Liễu Tình đạo trưởng chắc đã đi xa rồi, muội đi nói cho Công Dương tiên sinh nghe có được không?

Lương Tiêu nhìn ra màn mưa tuyết bên ngoài phòng, trả lời:

- Bọn họ ước chừng đã hạ sơn! Nhưng đề phòng vạn nhất, chúng ta hãy đợi thêm chút nữa……

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài đạo quan vang lên tiếng nói khào khào của một người:

- Lão Cùng Toan, lão Cùng Toan!

---

(1):Trời cao chẳng hiểu chuyện nhân gian, mưa tuyết rơi rơi ngập thu sầu. (Câu này hình như Phượng Ca tự chế cho CDV ^^ - Kiếp Nô)

105. Long Hổ Chi Hội

Lúc này Công Dương Vũ toàn thân băng tuyết bao trùm, năm người bọn họ vẫn chưa nhìn ra chút dấu tích gì.

Trãi qua cả nửa ngày, Hồ Lão Thiên bỗng la lên:

- Chẳng có ai cả! Lão Cùng Toan thật sự không có ở đây!

Hồ Lão Bách cũng ầm ĩ theo:

- Tức chết đi được, tức chết đi được, tiểu tử thối ấy dám gạt lão tử, lão tử mà không chặt hắn ra thành tám khúc, thề không bỏ cuộc.

Hồ Lão Thập nói:

- Đúng vậy, còn có cái lão bà nương khoát áo đạo sĩ ấy cũng đáng ghét lắm a. Lần này mọi người cùng nhau xông lên, trước tiên đánh ngã bà ta, sau đó mới lo đối phó với tên tiểu tử thối ấy, cuối cùng lại dùng một mồi lửa thiêu trụi cái điểu phòng này ……

Hồ Lão Nhất cắt ngang hỏi:

- Hai con bé còn lại xử trí thế nào?

Hồ Lão Vạn chẳng thèm do dự, thuận miệng đáp ngay:

- Dùng dây trói chúng lại như bánh bột nếp, quẳng chúng xuống núi cho té chết.

A Tuyết nghe thấy trong lòng vô cùng khiếp sợ, nhịn không được liền chuyển thân, nép sát vào người Lương Tiêu.

Lại nghe Hồ Lão Nhất nói:

- Lão tử không thích trói buộc nữ nhân. Hồ Lão Vạn, chủ ý là của ngươi đề ra, mọi người đều đã thống nhất, công việc ấy sẽ do ngươi làm.

Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử cũng không thích, Hồ Lão Thiên khoái nhất là chơi trò trói nữ nhân đấy.

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Lão tử đã nói thế bao giờ chứ, ngươi dám vu khống lão tử à!

Hai người huy vũ binh khí, “Binh binh, bang bang” lại khơi dậy một trận ẩu đả.

Lương Tiêu thấy năm người nhảy lên nhảy xuống, hồn nhiên chẳng sợ ai nghe thấy, trong lòng bất giác lo lắng: “Năm tên ngốc này võ công thật lợi hại, nếu chúng thật sự xông tới, ta lấy một địch năm, còn lại bao nhiêu phần thắng chứ?”

Còn đang nhíu mày phân vân, chợt nghe Hồ Lão Bách lại nói:

- Mọi người đến mà xem, ở đây có một tuyết nhân.

Lương Tiêu trống ngực đập thình thịch. Lại nghe Hồ Lão Thập nói trước:

- Tuyết nhân này làm khéo thật, trông giống hệt gã Cùng Toan.

Hồ Lão Thập vỗ tay cười bảo:

- Phải đấy, giống cực kỳ! Lão tử hận nhất là gã Cùng Toan, xem lão tử giẫm đạp cho hắn hoa rơi nước chảy đây.

Lương Tiêu thất kinh, vừa định xông ra khỏi đạo quan, chợt nghe Hồ Lão Nhất giận dữ nói:

- Ai cho ngươi giẫm chứ, lão tử chính là ca ca, phải để cho lão tử ra tay trước.

Hồ Lão Thập nói:

- Ngươi một cước cũng không được giẫm, lão tử quyết không nhượng bộ đâu.

Hồ Lão Bách cười nói:

- Các ngươi không nên tranh cãi làm gì, hay là để lão tử giẫm trước cho.

Hồ Lão Nhất quát:

- Chỉ biết đánh rắm!

Hồ Lão Bách hét thảm một tiếng, lập tức la lớn:

- Ngươi dám nhạo báng lão tử thối tha à?

Hai người hô hô hét hét, sắp sửa động thủ. Hồ Lão Thập vội nói:

- Đừng đánh mà, đừng đánh mà, mọi người đều là thân huynh đệ với nhau, đả hổ còn cần đến người thân …… Ai da …… Hồ Lão Nhất nhà ngươi đúng là chó điên mà.

Cứ thế tiếp tục, cả ba người bọn họ xáp lá cà vào nhau mà đánh đấm, tay cào răng cạp, khiến cho bùn tuyết bắn tung tóe khắp nơi. Lương Tiêu trông thấy bất giác vừa tức cười vừa bực bội năm kẻ ấy chẳng thèm để mình vào mắt.

Ba người loạn xà quần một trận, bỗng dưng tách nhau ra, ngồi trên mặt đất thở hồng hộc. Hồ Lão Thập nói:

- Lão tử có một biện pháp. Tuyết nhân chỉ có một, chúng ta lại đến ba người, cho nên chúng ta đắp thêm ba tên nữa, mỗi người một tên, như thế chúng ta không cần phải tranh đoạt với nhau nữa.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Nói hươu nói vượn, đắp thêm hai tuyết nhân là đủ rồi, sao lại nói đến ba?"

Chỉ nghe Hồ Lão Nhất cười bảo:

- Hồ Lão Thập ngươi tính sai rồi.

Lương Tiêu thầm nghĩ:

- Hồ Lão Nhất thân là huynh trưởng, chung quy cũng hiểu được chút ít!

Chỉ nghe Hồ Lão Nhất cười bảo:

- Nên đắp thêm một tên thôi.

Lương Tiêu nghe mà muốn ngất xỉu. Hồ Lão Bách cả giận nói:

- Hồ Lão Nhất ngươi suốt ngày chỉ biết có một, lê mua một trái, heo giết một đầu, cơm ăn một chén, chẳng ra con mẹ gì cả. Lão tử nghĩ rằng phải đắp thành bốn tên chứ.

Ba người cãi lộn om sòm một chỗ. Hồ Lão Thiên, Hồ Lão Vạn nghe tiếng tò mò, tạm thời đình chiến, cùng nhau đi đến hỏi rõ nguyên do.

Hồ Lão Thiên nhất thời vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Đắp làm năm, bởi vì chúng ta chính là "Trung Điều Ngũ Bảo", cho nên phải đắp làm năm tên.

Hồ Lão Vạn nói:

- Hoàn toàn sai rồi, theo ta thấy, chỉ đắp hai tên là tốt nhất.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Mới vừa rồi đắp hai tên là đúng rồi, bây giờ mà đắp thêm hai tên nữa thì thiệt kỳ quặc, năm kẻ này thật sự ngu ngốc đến thế sao?"

Lương Tiêu đoán một điểm cũng không sai, bọn "Trung Điều Ngũ Bảo" này toán thuật vô cùng ngu dốt. Không chỉ có mỗi mình bọn chúng ngốc nghếch, lão gia phụ của chúng cũng ngốc nghếch chẳng kém, lúc trước lão nhân rút tỉa từ kinh nghiệm đau thương của bản thân, quyết định dùng "Nhất, thập, bách, thiên, vạn" làm tên cho năm thằng con trai, vốn để bọn chúng nở mày nở mặt, ai ngờ vẫn không làm cho nhi tử mình khôn ra nửa phần, ngược lại còn trở thành năm kẻ ngốc nghếch.

Lúc này đây, Chỉ thấy Ngũ Bảo ngồi trên thảm tuyết trắng, bấm đốt ngón tay, mày rặm nhăn tít, cố sống cố chết tính toán một vấn đề vốn được xem là bài toán đơn giản nhất thế gian. A Tuyết thật sự không thể nín nổi, thở khì ra một cái, bật lên tiếng cười.

"Trung Điều Ngũ Bảo" nghe tiếng đồng loạt quay đầu, nhìn về phía đạo quan, lớn tiếng hét:

- Kẻ nào vừa cười? Con bà nó, kẻ nào vừa mới cười?

Lương Tiêu thấy tình thế không ổn, hướng A Tuyết căn dặn:

- Muội đứng trong đây xem đừng nhúc nhích, ta ra ngoài kia trước.

A Tuyết vội la lên:

- Muội cùng đi với huynh.

Lương Tiêu nói:

- Bọn họ bất quá đấu không lại ta đâu, muội ở đây quan sát, nếu ta rơi xuống thế hạ phong, muội hãy đến giúp ta.

A Tuyết bán tín bán nghi, ngập ngừng gật đầu.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy không ai trả lời, đang muốn xông về phía đạo quan, chợt thấy Lương Tiêu đi đến, nhất thời tản ra thành nửa vòng tròn, lớn tiếng reo lên:

- Hay lắm hay lắm, tiểu tử thối nhà ngươi đến đây tìm chết ư?

Vừa nói vừa hướng về đạo quan lia mắt nhìn quanh, bọn họ đối với Liễu Tình vô cùng cố kỵ, sớm đã thương lượng thỏa đáng, một khi thấy bà thì nhất loạt xông lên, không để cho bà có một chút cơ hội phản kháng.

Lương Tiêu cười nói:

- Ai đi tìm chết chứ, ta vốn hảo tâm muốn đến giúp đỡ các ngươi tính toán thôi.

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Ngươi mà có lòng tốt như vậy sao? Hừ, lão tử trước tiên phải tóm ngươi mới được!

Lương Tiêu lắc đầu bảo:

- Trước tiên khoan vội tính toán với lão tử, bọn ngươi không phải muốn tính sổ tuyết nhân sao?

Hồ Lão Vạn nói:

- Phải phải, nhưng ngươi làm được tích sự gì chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Lão tử biết phải đắp bao nhiêu tuyết nhân đấy.

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn nhau, cùng kêu lên hỏi:

- Đắp mấy tên? Đắp mấy tên?

Lương Tiêu đáp:

- Các ngươi có năm người, vốn dĩ phải đắp năm tên.

Hồ Lão Thiên ha hả cười nói:

- Vậy là lão tử tính đúng rồi!

Trừ hắn, bốn kẻ còn lại không ai là không tức tối Lương Tiêu.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Ai nói Hồ Lão Thiên ngươi tính đúng?

Hồ Lão Thiên giận dữ:

- Ngươi rõ ràng bảo là năm.

Lương Tiêu đáp:

- Lão tử có nói vậy, nhưng nếu mỗi người đắp một tên thì ……

Hồ Lão Nhất trong lòng hoan hỉ, vội hỏi:

- Đắp một tên ư, vậy là lão tử đoán đúng rồi?

Lương Tiêu cả giận nói:

- Lão tử nói chính là năm người các ngươi mỗi người đắp một tuyết nhân, nghĩa là sẽ có năm tên.

Hồ Lão Thiên bảo:

- Nếu vậy, lão tử đúng rồi.

Lương Tiêu nổi cơn phiền toái, cũng chẳng thèm quản đến hắn nữa, chỉ tay về xa xa nói:

- Nhưng đằng kia đã có sẵn một tên rồi, cho nên lấy năm giảm đi một, các ngươi bảo còn thừa lại mấy tên?

Trung Điều Ngũ Bảo mày dày nhíu chặt, lẩm nhẩm ngón tay, nhưng càng nhẩm lại càng rối thêm. Mặc dù phép tính trừ này đối với người bình thường thì thật vô cùng đơn giản, nhưng đối với năm kẻ này mà nói lại trở thành một vấn đề nan giải không thể nghi ngờ.

Lương Tiêu xem bộ dáng của năm người, thầm biết chính mình đã đoán định không sai, cười bảo:

- Các ngươi cứ từ từ mà tính, ai mà tính ra trước, sẽ là người thông minh nhất.

Năm người vừa nghe xong liền lập tức khẩn trương, vội vã tính toán, chỉ sợ bị người khác đoạt trước.

Lương Tiêu đoán rằng Liễu Tình đã đi xa rồi, liền trở lại đạo quan, bảo A Tuyết:

- Muội hãy đi nói cho Công Dương tiên sinh biết.

A Tuyết thấy năm người đang ở trước cửa quan, lo lắng hỏi:

- Bọn họ sẽ không động thủ chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Đương nhiên là không rồi, bọn chúng đứa nào cũng rất ngoan!

A Tuyết rụt rè lướt qua chỗ năm người. Thấy năm kẻ nọ quả nhiên vẫn không nhúc nhích, chỉ lo vò đầu bức tai, thần sắc buồn rầu ảo não. A Tuyết trong lòng nảy sinh cảm giác thú vị, cùng Lương Tiêu mỉm cười, đi về phía Công Dương Vũ, chỉ vừa đi được vài bước, đột nhiên nghe được từ phía xa xăm, phiêu phiêu hốt hốt truyền lại một tràng âm thanh lô quản (1), biến hóa vô cùng, cực kỳ thê oán, tuy là ngược gió truyền đi, giống như một con thuyền nhỏ chênh vênh giữa biển khơi, dập vùi trong giông bão, nhưng thủy chung vẫn không bị che lấp.

Lô quản thanh vừa lọt vào tai, Trung Điều Ngũ Bảo đồng loạt nhảy cẩng lên, reo hò:

- Tiêu đại gia đến rồi, Tiêu đại gia đến rồi!

Lương Tiêu hai hàng lông mày nhíu lại, thầm nghĩ:

- Sao lại tới nhanh như thế chứ?

Công Dương Vũ cũng trầm tư nhủ: "Tiêu lão quái vừa nhận được tin tức đã lập tức đuổi tới nơi. Hắc, đúng là binh quý thần tốc, hành động vừa nhanh vừa quyết đoán! (2)"

Lão tuy ý niệm trong đầu xoay chuyển, nhưng thân thể vẫn tuyệt nhiên bất động, chỉ nghe Trung Điều Ngũ Bảo rống cổ hò hét, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, tiếng huýt theo thế gió truyền đi xa, hai tiếng vừa dứt, một âm thanh hồi đáp đã vọng trở lại, liên miên bất tận, uy thế thật kinh người. A Tuyết bị âm thanh náo động này chi phối, nhất thời kinh ngạc đến quên cả nói năng.

Lương Tiêu thần tình kịch chấn: "Hảo, nếu đã tới thì mối huyết hải thâm cừu hôm nay cũng nên kết thúc cho xong!"

Nghĩ rồi nhiệt huyết sôi sục, sải chân bước nhanh ra ngoài, hắn trong lòng biết Tiêu Thiên Tuyệt đã nghe được tiếng huýt gió của Ngũ Bảo, đảo mắt nhìn lại, chỉ sợ đánh nhau lúc này lại ngộ thương đến A Tuyết, liền thuận miệng nói:

- A Tuyết, muội đi trước đi.

Hồ Lão Thiên đương ở phía sau Lương Tiêu, thấy chàng bước nhanh như vậy liền hét lên:

- Chạy đi đâu chứ! Tiểu tử ngươi sợ hãi Tiêu đại gia, muốn trốn sao?

Nói rồi một trảo chộp về phía Lương Tiêu, Lương Tiêu vẫn không xoay người, ánh mắt khẽ nhìn về một bên, tựa như đang ước vọng tương lai, tay áo hợp thành chưởng, phiêu phất đánh ra, chính là một chiêu "Chu lang hồi cố". Nghe nói tam quốc danh tướng Chu Du tinh thông âm luật, nhạc sư mà lỡ đàn sai một chút, liền lập tức nhận ra mà quay đầu lại, từ đó xưng tác nên "Khúc hữu ngộ, chu lang cố". Một chiêu này xuất từ thạch trận võ công trong "Tương tương cảnh", nhìn như nhàn nhã dạo chơi, kỳ thực uy lực vô cùng lớn.

Chỉ nghe "Xuy" một tiếng, Hồ Lão Thiên phất trảo vào ống tay áo Lương Tiêu, tiểu huyệt khúc trì nơi cánh tay lại bị Lương Tiêu một chưởng kích trúng, nửa phần tay trên lập tức cảm thấy tê rần.

---

(1): ống sáo làm bằng sậy

(2): thành ngữ: "kiếm cập lý cập ni"

Hồ Lão Thiên la lên oai oái, trảo nắm trên thân thiết giản, một chiêu "Cự linh khai sơn" hướng Lương Tiêu đánh xuống.

Lương Tiêu vội vàng chuyển thân, song chưởng hợp nhanh, đem thiết giản lại gần, kình lực vận chuyển một vòng.

Hồ Lão Thiên khinh thị Lương Tiêu nội lực không đủ, vừa định kéo thẳng thiết giản mà công tới, trong đầu đột nhiên hiện lên một tia ý niệm, bất giác cả kinh kêu lên:

- Giỏi cho thằng nhãi!

Nói rồi lập tức ném giản nhảy lùi lại, thét lớn:

- "Như ý Ảo Ma Thủ", con mẹ nó chứ, là "Như Ý Ảo Ma Thủ"!

Lương Tiêu cấp giản nơi tay, trầm mặc suy nghĩ, lại nghe Hồ Lão Nhất mắng:

- Không thể nào, Như Ý Ảo Ma Thủ mà lại như thế sao? Theo lão tử thấy, chắc chắn là do hắn học trộm công phu của Tiêu đại gia rồi. Hừ, bắt được hắn, Tiêu đại gia nhất định có thưởng.

Hồ Lão Thiên nghe được, cảm thấy cũng có lý.

Thiết giản của hắn vốn là một đôi, vì vậy lại rút ra thêm một sợi nữa, lại sợ mấy tên huynh đệ khác tranh giành công lao, liền lập tức hung mãnh vọt lên, huy giản quát:

- Tiểu tử dám học lén võ công, còn không mau buông tay chịu trói?

Lương Tiêu khẽ mỉm cười, đột nhiên giản tạo đao thế, bổ ra cực nhanh, chỉ nghe "Xoảng" một tiếng, song giản va vào nhau, lửa tóe tứ bề.

Hồ Lão Thiên ối ối kêu to, nhảy ra ba thước, thét lên:

- Là "Tu La Diệt Thế Đao".

Đôi mắt hí của hắn không ngừng trừng trừng nhìn Lương Tiêu, nổi giận nói:

- Tiểu tử nhà ngươi học lén cũng nhiều quá nhỉ?

Lương Tiêu cười nói:

- Còn ngươi nhận biết cũng không ít đấy, nếm thử chiêu này xem!

Thiết giản lại thần tốc trở ngược ra, Hồ Lão Thiên kêu lên:

- Là "Chuyển luân kiếm".

Nói xong lập tức huy giản ngăn đỡ. Lương Tiêu chuyển thân xuất hờ một chưởng, chưởng phong quét ngang mặt Hồ Lão Thiên, hắn vừa nhảy vừa hét:

- "Kinh tước chưởng, kinh tước chưởng"!

Trong lúc nhất thời, Lương Tiêu chiêu chiêu thức thức, đều lộ ra võ công của Hắc Thủy phái.

Tiêu Thiên Tuyệt lúc trẻ võ công bác tạp, về sau lại quy nạp thuần nhất, tạo nên một môn công phu còn lợi hại hơn. Nhưng lợi hại thì lợi hại, có điều lại vô cùng khó luyện. Tiêu Ngọc Linh vốn là nữ tử, thân thể bẩm sinh yếu nhược, học thứ võ công cao tuyệt của ông ta, thành ra tinh tiến cực kỳ khó khăn. Tiêu Thiên Tuyệt chỉ đành dạy cho nàng chút võ công hạng hai, cốt để phòng thân hộ thể. Về sau, Tiêu Ngọc Linh vì cưng chiều nhi tử, cũng bất kể phồn tạp, đều dốc hết tâm trí truyền lại cho Lương Tiêu.

"Trung Điều Ngũ Bảo" do làm tay sai giúp việc cho Tiêu Thiên Tuyệt đã lâu, mỗi khi lập được công trạng, Tiêu Thiên Tuyệt nhất thời hứng chí, thi thoảng truyền cho bọn họ vài chiêu thức võ công gì đó.

Lúc này Hồ Lão Thiên đã nhận ra không ít chiêu số, nhưng càng nhìn về sau, có một số loại võ công lão cũng chẳng biết gọi tên thế nào nữa, có điều dựa theo lộ số ấy, quả thật chính là Hắc Thủy tuyệt học không thể nghi ngờ.

Trải qua chưa tới hai mươi chiêu, Hồ Lão Thiên đã tay chân rối bời, kêu lên hốt hoảng:

- Hồ Lão Nhất, rốt cục thằng nhãi này có phải học trộm chiêu thức không vậy?

Hồ Lão Nhất lúc này quan sát mơ hồ không rõ, cũng chẳng biết trả lời thế nào.

Hồ Lão Thiên thấy hắn có ý thoái thác, giận đến bốc khói, chợt thấy Lương Tiêu hoa chân múa tay, tung người nhảy lên.

Hồ Lão Thiên nhận ra chiêu này, thất thanh kêu lớn:

- "Thiên Ma Vũ"!

Hắn định dùng thiết giản chém ra một phát để hóa giải, ai ngờ thiết giản của Lương Tiêu đâm thẳng vào trung cung, chích thẳng vào ngực hắn.

Hồ Lão Thiên lập tức chấn động. Nên biết lúc này lão đang sử thiết giản chém tới, không kịp thu hồi lại, liền lập tức hít vào một hơi lương khí, đem kình lực dồn lên ngực để đỡ lấy thiết giản.

Nào ngờ một chích này của Lương Tiêu lại xuất phát từ "Quy tàng kiếm" trong "Tốn kiếm đạo", tốn chính là gió, phiêu hốt cực kỳ mau lẹ, nhìn thì như đương đâm vào ngực hắn, nhưng nhoáng một cái lại đâm trúng vào huyệt "Khí Hải" của Hồ Lão Thiên.

Hồ Lão Thiên nhất thời khí tán công tiêu, trúng đòn lảo đảo.

Nguyên lai Lương Tiêu liên tục thi triển võ công Hắc Thủy phái, Hồ Lão Thiên thấy đi thấy lại nhiều lần, thầm nghĩ: "Hắn hạ chiêu này, thì chiêu sau nhất định cũng như vậy, chiêu sau sau nữa chắc vẫn y như thế."

Ai ngờ Lương Tiêu đột nhiên chuyển thành một chiêu "Quy tàng kiếm", Hồ Lão Thiên ứng phó không kịp, thất bại là chuyện đương nhiên.

"Trung Điều Ngũ Bảo" mặc dù nội bộ ngày thường vẫn hay ganh tị đấu đá lẫn nhau, nhưng đến khi lâm phải ngoại địch, cả bọn đều nhất trí cùng nhau chống lại. Hồ Lão Thiên vừa mới ngã xuống đất, liền nghe được một tràng quái khiếu liên miên cất lên, Hồ Lão Thập, Hồ Lão Vạn rút binh khí nhào đến tấn công Lương Tiêu; Hồ Lão Nhất, Hồ Lão Bách thì lao đến đoạt người.

Hồ Lão Thập mang một cánh tay bằng sắt. Hồ Lão Vạn sử dụng một cây thiết phàm dài ba thước. Thiết giản của Lương Tiêu vẽ thành một vòng, khôn thượng khảm hạ, địa hạ hữu thủy, biến thành "Sư kiếm đạo". Sư có nghĩa là phép dùng binh: "PHép ứng phó trong binh pháp là phải tránh chỗ khó, đi theo lối xuôi thuận ".

Cánh tay sắt của Hồ Lão Thập vừa có khả năng điểm huyệt, vừa có thể chống đỡ thiết chùy, cùng lúc có thể linh xảo, cương mãnh tùy ý. "Sư kiếm đạo" lại hòa hợp với binh pháp, cương và nhu bổ sung cho nhau, tương sinh cùng nhau, có khả năng khắc chế cánh tay sắt của y.

Không quá mấy chiêu, Hồ Lão Thập đã tay rối chân rắm, thi triển chẳng ra cái gì nữa, may mà có Hồ Lão Vạn thỉnh thoảng trợ giúp, mới miễn cưỡng tránh được thất bại.

Lại đấu thêm mấy chiêu, Lương Tiêu đi theo lối xuôi thuận, một giản quét về phía Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Vạn huơ nghiêng thiết phàm, chặn lấy thiết giản của hắn lại, nào ngờ một chiêu huơ nghiêng ấy lại sa vào khoảng không, lòng y thầm kêu bất hảo.

Lương Tiêu dẫn dụ được thiết phàm sơ hở, đột ngột xuất kì chiêu, một giản đánh trúng vào vai Hồ Lão Thập, Hồ Lão Thập binh khí rời tay, hét to một tiếng, ngã ngửa ra sau.

Hồ Lão Vạn mắt thấy khoảng trống phía sau Lương Tiêu, thiết phàm liền hướng lưng hắn đâm tới.

Lương Tiêu đánh lui được Hồ Lão Thập, thừa thế nhảy lên trước, xoay người đứng thẳng, chiêu thức khôn khảm thay đổi, chuyển thành "Bĩ kiếm đạo", "Bĩ" như nước chảy trên mặt đất, kiếm chiêu bỗng hiển hiện rõ ràng cảnh tượng sông biển, thiết giản đặt trên thiết phàm, vừa chuyển vừa phân khai, tức tốc đã đẩy thiết phàm dạt ra, sau đó lại "Soạt, soạt soạt" ba giản, đâm đến trước ngực hắn.

Thiết phàm của Hồ Lão Vạn bị hất ra bên ngoài, thu hồi không kịp, tay chân còn đang luống cuống, định chụp lấy thiết giản. Nhưng Lương Tiêu biến hóa quỷ dị lạ thường, Hồ Lão Vạn một trảo chụp hụt, "Xoạt" một tiếng, bắp đùi đã trúng một giản, nhào xuống đất rên thảm, lại sợ Lương Tiêu thừa lúc nguy cấp ra tay sát thủ, ngay lập tức đã lồm cồm bò dậy, lăn long lóc sang một bên, hét to:

- Tới mau, tới mau, tên hỗn tiểu tử này thật khó xơi quá đi.

Hồ thị huynh đệ trông thấy tình hình này, vừa sợ vừa giận, bọn họ rốt cục cũng chẳng thèm tuân thủ cái gì là quy củ võ lâm nữa, nhất thời hô hô hét hét, đồng loạt xông lên.

Lương Tiêu vừa đấu hai người xong, đã hết hơi hết sức, bỗng dưng năm kẻ này lại lao đến, làm gì còn lực để hoàn thủ nữa, chỉ biết dựa vào "Khôn kiếm đạo" toàn lực tử thủ.

A Tuyết thấy tình thế không ổn, trong lúc khẩn cấp bỗng nghĩ ra cách hay: "Đúng rồi, ta đi gọi Công Dương tiên sinh đến giúp ca ca."

Nàng mới vừa chuyển thân, trước mắt chợt lóe lên một vầng ô quang, một con hổ to màu đen đột ngột hiện ra, bốn trảo bám đất, hai mắt như chuông đồng, phát ra ánh mắt xanh lè.

A Tuyết trãi qua cơn khiếp đảm này, cơ hồ sắp bật ra tiếng kêu, vừa đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên lưng hổ còn có một hắc y nhân đang ngồi, sắc diện tái nhợt, ba chòm râu đen đang phất phơ theo gió.

A Tuyết trống ngực đập thình thịch, run giọng hỏi:

- Ngươi …… ngươi là ai?

Người nọ hừ một tiếng, cũng thẳng chẳng thèm để ý đến nàng.

A Tuyết lòng chỉ lo cho Lương Tiêu, cũng không tiện hỏi nhiều, lại gọi to:

- Công Dương tiên sinh ……

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắc y nhân cả người không nhúc nhích nhưng đã rời khỏi lưng hổ, một tay chế trụ lấy đầu vai nàng.

A Tuyết cảm giác xương bả vai như gãy nát, đau đớn kêu lên một tiếng. Chỉ nghe tiếng nói người nọ vang rền như sấm động, lạnh lùng hỏi:

- Công Dương Vũ đang ở đâu?

A Tuyết trước giờ không quen nói dối, liền cố nhịn đau kêu lên:

- Hắn ở ngay phía trước đấy, bộ ngươi nhìn không thấy hay sao?

Hắc y nhân quay đầu lại, chỉ trông thấy một tên người tuyết, nhất thời ngẩn người ra một lúc, đôi mi hình chữ bát trợn ngược lên, ngạc nhiên nói:

- Lão Cùng Toan, ngươi làm cái trò bí hiểm gì thế?

Công Dương Vũ trơ trơ không thèm đáp.

Hắc y nhân tay áo phất lẹ, hắc hổ nọ hai chân sau choãi ra, ngước mặt lên trời gầm to giận dữ, tiếng rống xa xa truyền khắp, nhất thời cả sơn cốc chấn động vang rền, muông thú đều rạp mình thần phục.

Trung Điều Ngũ Bảo nghe được tiếng rống ấy, đều đồng loạt lui về phía sau, cất cao giọng reo mừng:

- Tiêu đại gia! Tiêu đại gia!

Bọn chúng bỏ mặc Lương Tiêu, nhảy cẫng lên, hướng về Tiêu Thiên Tuyệt mà phủ phục bái chào. Tiêu Thiên Tuyệt cũng không thèm liếc mắt đến năm kẻ ấy một cái, chỉ cười lạnh nói:

- Năm người đánh một, thật là thống khoái quá nhỉ?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe xong trong lòng phát lạnh, Hồ Lão Nhất run giọng nói:

- Chẳng lẽ… thật sự… thật sự.. hắn… hắn… hắn… chính là…. hậu.. hậu.. hậu.. hậu bối.. của Tiêu đại gia sao?

Tiêu Thiên Tuyệt lãnh đạm nói:

- Thối thật! Hừ, năm người các ngươi chẳng gì cũng là những kẻ đã thành danh, lại đi liên thủ đối phó với một tên vô danh tiểu tốt, còn ra cái thể thống gì nữa chứ?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe nói Lương Tiêu không phải là hậu bối của hắn, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi. Hồ Lão Nhất vội hỏi:

- Tên gian tặc này biết võ công của Tiêu đại gia, nhất định là học lén…

Lời nói chưa dứt, Tiêu Thiệt Tuyệt đã nắm lấy gáy của hắn, ném hắn đi như chớp.

Hồ Lão Nhất bay vèo như sao xẹt, đầu cổ phủ đầy tuyết, ghim ngập vào tận hai xích bên dưới nền tuyết, đầu lại va phải tảng đá, không ngừng oa oa kêu thảm.

Tứ bảo còn lại không hiểu hắn đã làm sai chuyện gì, toàn thân bọn chúng đều run rẫy, quì lạy mọp đầu như tế sao, chỉ nghe Tiêu Thiên Tuyệt lớn giọng quát:

- Cả lũ các ngươi cút hết cho ta!

Trung Điều Ngũ Bảo nghe vậy mới dám động đậy, lại bắt chước như năm đứa trẻ nít, cúi xuống lăn long lóc đi như đang cuốn chiếu. A Tuyết thấy vậy nhịn không nổi phát ra tiếng cười.

Tiêu Thiên Tuyệt tức giận hừ một tiếng, lòng bàn tay vận kình, A Tuyết đau đến nhăn mày há miệng, muốn cười nữa cũng không được.

Lại nghe Tiêu Thiên Tuyệt quát:

- Ai cho các ngươi cút đi kiểu đó?

Trung Điều Ngũ Bảo ngơ ngác, nằm rạp trên mặt đất, cùng cất tiếng hỏi:

- Vậy phải cút đi như thế nào ạ?

Tiêu Thiên Tuyệt chẳng chút hảo khí đáp:

- Đến đây thế nào thì trở về thế ấy!

Trung Điều Ngũ Bảo lúc này mới chợt hiểu ra, lập tức chạy biến đi, trong khoảnh khắc đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lương Tiêu trông thấy sắc mặt A Tuyết thống khổ, nhịn không được bèn nói:

- Tiêu Thiên Tuyệt, nhà ngươi ăn hiếp tiểu nữ hài như vậy, da mặt đã bị chó gặm mất rồi sao?

Trong mắt Tiêu Thiên Tuyệt ánh lên một tia tinh quang, điềm nhiên bảo:

- Được lắm, trả lại cho ngươi này.

Vừa nói vừa giơ A Tuyết lên khỏi đỉnh đầu, nhắm mặt đất ném xuống.

A Tuyết nghe tiếng gió bên tai, cảnh vật trước mắt chớp động lướt qua, nhất thời không tự chủ được, chua xót thốt lên:

- A Tuyết chết mất!

Lương Tiêu trong lòng thầm biết Tiêu Thiên Tuyệt chỉ muốn thăm dò bản sự của hắn, liền vội vã giữ chặt lấy thiết giản, hai tay đưa ra, bỗng phát giác hướng rơi của A Tuyết nhằm vào giữa ngực hắn, lực đến nặng như thế núi, khiến hắn phải liên tục thoái lui ba bước.

Hắn hét to một tiếng, mã bộ trầm xuống, trụ vững lại trên đất bằng. Vừa định thu thế, hắn đột nhiên cảm thấy trước ngực tức nghẹn, vội ngồi bệch xuống đất, trong lòng nhất thời vừa kinh vừa sợ.

Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt nói:

- Tiểu tử cũng có chút năng lực đấy, hừ, ngươi cũng mau cút đi cho lão phu.

Lương Tiêu nghiến răng, trong mắt ánh lên một tia quyết tâm, buông A Tuyết ra, trầm giọng nói:

- A Tuyết, muội vào trong nội đường đi, cho dù ngoài này có xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không được trở lại, nếu không từ nay về sau, ta sẽ không thèm quan tâm đến muội nữa.

A Tuyết trước nay chưa từng thấy sắc mặt và lời nói của hắn như thế, nhất thời trong lòng cảm thấy rối bời, khe khẽ gật đầu rồi đi vào bên trong, len lén tựa cửa nhìn ra.

106. Long Hổ Chi Hội (2)

- Tiêu Thiên Tuyệt, mẹ ta ở đâu?

Tiêu Thiên Tuyệt lần này đến đây mục đích chỉ để khiêu chiến với Công Dương Vũ, nghe vậy thì nhướng mày lên, sốt ruột quát:

- Lão phu kêu ngươi cút đi!

Lương Tiêu biết rõ trận đấu hôm nay nhất định hung hiểm tuyệt luân, tức khắc cho tay vào ngực áo lấy ra Âm Dương cầu, ngậm vào trong miệng.

Hắn nghĩ đến cái chết của phụ thân, bỗng phát giác nhiệt huyết cả người đang sôi sục, thiết giản trong tay sử ra 'khôn thượng chấn hạ', hóa thành "Phục kiếm đạo", lộ kiếm chiêu này tuy thủ nhiều công ít, nhưng phòng ngự lại vô cùng nghiêm mật, phản công sắc bén. Ngày đó hắn từng dùng chiêu này để đánh rơi đóa hoa mai của Công Dương Vũ.

Đây cũng là chiêu kiếm mạnh nhất hắn sử dụng được lúc này.

Tiêu Thiên Tuyệt trông thấy chiêu này, hai hàng lông mày trợn lên, thoảng chút ngạc nhiên. Còn chưa kịp thở, thiết giản nọ đã lao đến như điện xẹt, Tiêu Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, hữu thủ lộ xuất ra khỏi tay áo, nhoáng một cái, đầu trên của thiết giản đã bị năm ngón tay khô gầy kẹp lấy. "Vút" một tiếng, cánh tay thô ráp của y đã bẻ cong thiết giản lôi xuống.

Lương Tiêu hổ khẩu đầy máu, bị bức phải buông tay, bèn phát động "Tam Tài Quy Nguyên Chưởng", di chuyển thật nhanh quanh người Tiêu Thiên Tuyệt , song thủ hốt nhiên nhập lại, đánh vào lưng y.

Tiêu Thiên Tuyệt cũng không thèm quay đầu lại, thiết giản hươ nhanh về phía sau, một tiếng động lớn vang lên, Lương Tiêu song chưởng đánh trúng vào thân giản. Một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên" này hội tụ nội lực cả người hắn, thiết giản chịu lực không nổi, uốn cong bật ngược trở lại.

Người ta có câu: "Sắt mà bị bẻ đi bẻ lại thì sẽ mất độ đàn hồi", thiết giản này chính vì bẻ ngược trở lại, lập tức gãy đoạn.

Lương Tiêu lại bị cỗ lực cản tuyệt đại này chấn cho thối lui mấy trượng, nặng nề té xuống, một ngụm máu tươi cũng theo đó tuôn trào ra.

A Tuyết cả kinh thất sắc, nhưng nhớ lời Lương Tiêu đã phân phó, không dám rời khỏi đạo quan, chỉ từ xa kêu lên:

- Ca ca, ca ca!

Tiêu Thiên Tuyệt cũng không thèm truy kích, chỉ thong dong cười lạnh nói:

- Tiểu nghiệt chủng, đã phục chưa?

Lương Tiêu sắc mặt trắng bệch, ực một tiếng, kiên quyết nuốt trọn ngụm máu trở vào, bỗng phát giác ra trong huyết quản của mình lúc này như có một viên ngọc gì đó đang xoáy tròn, chui tọt vào trong bụng.

Hắn lúc này chợt nhận ra, bản thân đã khinh suất, trong lúc nuốt máu vô tình nuốt luôn cả âm dương cầu, nhưng lúc này tánh mạng còn không để tâm tới, một viên ngọc nhỏ bé thì tính toán làm gì, ngay lập tức lại bật dậy.

A Tuyết thấy hắn không sao, trong lòng vui mừng khôn xiết, chợt thấy hắn lại tung người lên lần nữa, hướng về Tiêu Thiên Tuyệt lao đến. Trái tim đang thót lại của nàng lại bỗng chốc lại đập mạnh lên, thầm nghĩ: "Hắc y lão đầu này công phu còn đáng sợ hơn cả quỷ thần, ca ca nếu đã đánh không lại, sao còn muốn đánh nữa chứ?"

Tiêu Thiên Tuyệt thấy Lương Tiêu tung quyền cước tới, sát khí trên mặt lại hiện lên, cười gằn nói:

- Muốn chết có khó gì? Được, để lão phu tiễn ngươi một đoạn, hãy đến gặp cha ngươi đi!

Tay trái y vung lên, vẻ như muốn chụp lấy trảo phải của Lương Tiêu, đi được nửa đường bỗng dưng lại chuyển hướng sang trái, Lương Tiêu tránh đỡ không kịp, cổ tay phải đã bị một tay của hắn chế trụ, vừa định lách khỏi, nhưng bàn tay của Tiêu Thiên Tuyệt lại cứng như sắt thép, ngược lại còn siết chặt hơn.

Lương Tiêu vừa sợ vừa giận, thầm nghĩ: "Đây là công phu quỷ quái gì vậy, rõ ràng là hướng sang phải, lúc hạ xuống thì lại chếch về bên trái?"

Sát na ấy, chỉ thấy chưởng phải của Tiêu Thiên Tuyệt giáng xuống như điện, bên tai còn truyền đến tiếng la thảng thốt của A Tuyết.

Ai ngờ chưởng phong của Tiêu Thiên Tuyệt vừa đi được nửa đường, đột nhiên lại đổi hướng, dạt sang phải mà phách ra, chỉ nghe ầm một tiếng, hắn lui sang bên một bước, người đến cũng lùi ra sau một nhịp.

Tiêu Thiên Tuyệt cười nói:

- Lão Cùng Toan, ngươi rốt cuộc cũng nhịn không nổi rồi sao?

Công Dương Vũ trên người còn dính đầy băng tuyết, chẳng chịu nói năng gì, lại một chưởng nữa đánh ra. Tiêu Thiên Tuyệt cũng không thèm ngạnh tiếp, vừa chuyển thân đã đem Lương Tiêu nhấc bổng lên không, hướng Công Dương Vũ huơ tới.

Công Dương Vũ cổ tay xoay chuyển, biến chưởng thành trảo, nhanh như chớp chụp lấy cổ tay phải của Lương Tiêu, giữa ống tay áo chợt lóe lên sắc xanh, bắn thẳng ra ngoài, chính là một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng, lăng không lộng ảnh đâm thẳng đến đại yếu huyệt trước ngực Tiêu Thiên Tuyệt.

Một kiếm này đã vận dụng hết sự ảo diệu của Quy Tàng. Tiêu Thiên Tuyệt thầm hiểu lợi hại, lập tức tay phải vung lên, năm ngón tay co duỗi bất định, trong phút chốc cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu loại thủ pháp, chỉ nghe "keng keng" không ngừng, một đường kiếm chiêu thần diệu này của Công Dương Vũ đều bị hắn dùng tay không hóa giải hết.

Công Dương Vũ trong lòng phát lạnh: "Chiêu 'Thiên Vật Nhận' của lão quái vật này lại tinh tiến đến thế sao? Hừ, ngươi tinh tiến, chẳng lẽ Cùng Toan ta lại không thể tinh tiến chắc?"

Y đang muốn giơ kiếm đâm lại lần nữa, chợt phát giác ra một trận khí âm hàn, từ cổ tay Lương Tiêu trực tiếp bức đến, ngay lập tức đã xâm nhập vào trong chưởng tâm của y.

Công Dương Vũ chợt cả kinh: "Không xong rồi, Tiêu lão quái chẳng thèm quan tâm gì đến tính mạng của hài tử này, lại dùng thân thể của hắn để cùng ta quyết đấu nội lực!"

Ý nghĩ còn chưa dứt, thủ chưởng của Tiêu Thiên Tuyệt bỗng uyển chuyển như hành vân lưu thủy, phiêu nhiên bổ tới.

Công Dương Vũ xoay người một cái, tay phải huy kiếm nghênh địch, tay trái vận "Hạo Nhiên Chính Khí" hùng dũng xuất ra, thấu nhập vào cơ thể Lương Tiêu, cùng "Thái Âm Chân Khí" của Tiêu Thiên Tuyệt đối kháng.

Y trong lòng biết rõ nếu không như vậy, sự sống trong cơ thể Lương Tiêu tất bị "Thái Âm Chân Khí" bòn rút đến chết. Năm đó gặp tai biến trên đường, Lương Văn Tĩnh chính là trúng phải luồng chân khí chí âm chí độc này, tuyệt khí mà vong mạng.

Công Dương Vũ trước giờ chỉ dạy võ công cho ba người, trong đó hài lòng nhất chính là Lương Văn Tĩnh. Nhưng Văn Tĩnh lại chưa từng bái sư, Công Dương Vũ con người vốn tự phụ, đối phương mà không chịu bái nhận, y cũng không thèm nhắc nhở làm chi, vả lại lúc ấy y một lòng đi tìm Liễu Tình, cũng không có ý ở lại lâu.

Về sau khi hay được Văn Tĩnh đánh lui đại quân Mông Cổ, lại phất tay áo quy ẩn, Công Dương Vũ vui mừng khôn xiết, chỉ muốn đi tìm lại hắn để truyền kỷ y bát. Nhưng giang sơn rộng lớn, chung quy vẫn không tìm ra, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Nào ngờ hôm nay lại truyền đến một tin dữ, biết được Lương Văn Tĩnh đã qua đời, trong lòng Công Dương Vũ vô cùng đau xót, lại thêm Liễu Tình rốt cuộc cũng không chịu hồi tâm chuyển ý, y bất giác tâm nguội ý lạnh, động đến cái ý niệm coi thường sự sống.

Lúc Tiêu Thiên Tuyệt đến, y cũng vẫn tuyệt nhiên bất động, thầm nghĩ cho dù có bị chém giết cũng mặc kệ. Mãi cho đến khi Lương Tiêu cùng Tiêu Thiên Tuyệt giao thủ, Lương Tiêu dù bị té ngã vẫn không chịu khuất phục, cuối cùng cũng khiến cho Tiêu Thiên Tuyệt phải động đến sát khí.

Công Dương Vũ vì không muốn Lương Văn Tĩnh đến đây phải tuyệt hậu, rốt cuộc cũng đành vi phạm lời thề mà ra tay. Ai ngờ, Tiêu Thiên Tuyệt vừa động thủ lại dùng đến cách thức đấu nhau sống chết như vậy, khiến y lâm vào tình thế cưỡi trên lưng cọp khó mà xuống được.

Nội lực hai người vốn dồn trọng tâm vào giữa, Tiêu Thiên Tuyệt do mượn vật truyền công, lực đạo truyền đi càng xa, kình lực phát ra càng yếu. Công Dương Vũ kề bên phát lực, Hạo Nhiên Chính Khí liền như kinh đào hãi lãng, dồn ép Thái Âm Chân Khí ra khỏi "Thủ thiếu âm tâm kinh" của Lương Tiêu bên cạnh. Nhưng khi vừa đi được một quảng, Hạo Nhiên Chính Khí cũng trở nên khí tàn lực kiệt, khó mà tiến xa thêm được nữa.

Tiêu Thiên Tuyệt bật người vận kình phản công. Công Dương Vũ khẽ lùi một bước, lại án ngữ tại "Thủ Thái Âm Phế Kinh", đợi đến khi thế công của Tiêu Thiên Tuyệt hơi yếu đi, lại đột xuất kỳ binh, phân ra một đạo chân khí, vòng qua đới mạch của Lương Tiêu, theo "Túc quyết âm can kinh" đi xéo lên trên, lại dựa vào "Thủ thiếu dương tam tiêu kinh" hướng về Tiêu Thiên Tuyệt mà đánh tới.

Tiêu Thiên Tuyệt bỗng phát giác lòng bàn tay nóng ran, vội vận kình để ổn định, lại đẩy nội lực theo "Thủ Thái Âm Phế Kinh" để phản kích. Công Dương Vũ chỉ cảm thấy nội lực đối phương đột ngột tăng cao, không cách nào tấn công, chỉ có thể toàn lực hồi thủ.

Tiêu Thiên Tuyệt lại nhân lấy cơ hội ấy phân khai nội lực, theo "Túc thiểu âm thận kinh" của Lương Tiêu mà xuất ra, qua "Thủ Thái Dương tiểu tràng kinh" lén tập kích. Có điều Công Dương Vũ lại đoán biết trước, kình khí lập tức quay về bảo vệ, sau đó lại tống xuất ra một đạo kình lực, đem "Thái Âm chân khí" bức ra khỏi "Thủ thiểu âm tâm kinh".

Trong lúc nhất thời, hai người biến kinh mạch lớn nhỏ trong người Lương Tiêu trở thành chiến trường, hai cỗ nội lực tựa như hai đạo quân đang giằng co với nhau, tiến lùi công thủ không thôi.

Hai người một tay đấu nội công sống chết, một tay còn lại chẳng có việc gì làm, lập tức thi triển tuyệt học bình sinh của mình. "Quy tàng kiếm" đối cùng "Thiên vật nhận", chỉ kiếm giao kích với nhau, liên miên bất tuyệt.

Hai người nhảy ra hai bên, hai tay vẫn tóm chặt lấy Lương Tiêu, khiến hắn xoay mòng mòng như một chiếc cối xay gió, bất quá lúc này họ lại dùng xảo lực mà không dùng cương kình.

Công Dương Vũ ngại rằng nếu dùng sức quá độ, có thể gây nguy hại đến Lương Tiêu. Tiêu Thiên Tuyệt lại tưởng rằng đã làm tổn thương đến gân cốt Lương Tiêu, liền hạ xuống một chút, nhưng vẫn không buông tay ra, muốn để cho thân thể hắn không bị hủy, như thế mới chứng tỏ được công phu của bản thân.

Nếu không như thế, với một kẻ vốn không có khả năng chống đỡ như Lương Tiêu, nếu để mặc cho mỗi người tự vận kình lôi kéo, chỉ sợ đã sớm bị xé thành hai mảnh rồi.

Có điều Lương Tiêu lúc này lại trở thành nơi để hai đại tuyệt đỉnh cao thủ tỷ đấu nội lực, loại tư vị như vậy thật không thể miêu tả thành lời. Hai cổ kỳ môn chân khí giống như một đôi cuồng long, bên trong thể nội không ngừng tiến tiến xuất xuất.

Thân thể Lương Tiêu lúc nóng lúc lạnh, lúc nặng lúc nhẹ, kinh mạch trãi qua một cơn tê nhức và đau đớn vô cùng, dần dà khiến hắn nếm thử đủ loại tư vị khác nhau. Đáng sợ nhất là lúc, trong bách mạch vừa như có hàng trăm thứ rắn, kiến đang bò trườn khắp nơi, lại như có vô số thanh cương đao đang giày xéo cơ thịt.

Lương Tiêu hận không thể chết đi cho rồi, có điều kinh mạch nơi cổ tay lại bị chế trụ, khiến hắn vô lực khả thi. Khoảnh khắc ấy, hắn đã hai lần hôn mê, lại trãi qua hai lần khổ sở hồi tỉnh.

A Tuyết tựa cửa, nhìn đến kinh tâm động phách, võ công của hai người trên trường đấu quả thật đã vượt quá khả năng tưởng tượng của nàng.

Lúc này, nội lực Công Dương Vũ vận chuyển đã lâu, băng tuyết khắp người chuyển hóa thành hơi nước, toàn thân khói trắng tỏa ngập, tựa như đang được bao phủ giữa sương mây, lại thêm ống tay áo không ngừng lay động, chẳng khác gì thần tiên ở trên trời.

Lương Tiêu lúc này bộ dáng thập phần kỳ quái, thân thể một nửa đỏ rực như ráng chiều, một nửa xanh thẳm như huyền băng. Xanh đỏ hai sắc giao tương hòa nhập vào nhau, quỷ dị vạn trạng.

A Tuyết nhìn đến trợn mắt há mồm, ngoài vẻ lo lắng ra lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hai cổ nội lực của Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt trên khắp cơ thể Lương Tiêu giao tương đuổi bắt, không chỗ nào là không ghé qua.

Đấu đến "Túc dương minh vị kinh", Công Dương Vũ hốt nhiên nhận ra nội lực của Tiêu Thiên Tuyệt đột ngột tăng cao, trong lòng thầm kêu bất ổn, mau chóng vận nội lực ngăn cản.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thiên Tuyệt cũng cảm giác được nội lực của Công Dương Vũ chợt nhiên tăng nhanh, vô cùng kinh giận nghĩ thầm: "Lão Cùng Toan trước giờ thường quen 'hậu phát chế nhân', chẳng lẽ hắn còn giấu giếm lại thực lực hay sao?"

Hai người vốn đang dò thám nông sâu của đối phương, sớm đã hình thành nên kế sách trong đầu, đề ra phương pháp ứng đối. Ai ngờ lúc này nội lực của đối phương lại bất chợt tăng vọt, hai người trong lòng hoảng hốt, kế sách lập tức đại loạn, mỗi người không ngừng tự gia tăng công lực bản thân, ngươi truyền

công đến, ta vận công đi, nhất thời không ai nhường ai, nội lực giao tương theo đó mà từng chút một tăng lên.

Chỉ lo chuyên chú vào nội lực, chiêu thức của hai người dần dần trì hoãn, lúc đầu còn có công thủ qua lại, về sau càng đấu càng chậm, rất lâu sau nữa, mới thấy trao đổi một chiêu nửa thức. Về sau, hai người hoàn toàn chuyển động thành tĩnh, chỉ có một tia bạch khí từ nơi đỉnh đầu thoát ra, ngưng tụ lại thành một làn hơi ngoằn nghoèo.

Trong lòng mỗi người lại vô cùng hốt hoảng, thầm nghĩ nội lực đối phương vượt xa bản thân mình, chỉ cần công tới một chút, mình sẽ tất bại không thể nghi ngờ, nhưng chẳng biết vì sao rốt cuộc cũng không thấy động tĩnh gì, đành ráng mà chịu đựng tình cảnh khó khăn trước mắt.

Bọn họ chẳng ngờ rằng, Lương Tiêu trong lúc vô tình đã nuốt vào Âm Dương cầu. Nội lực của hai đại cao thủ theo nhau đến "Túc dương minh vị kinh" đều nhất loạt rót vào bên trong quả cầu ấy.

Âm Dương cầu nhập vào không đủ, nhưng xuất ra lại có thừa. Hai người cho rằng nội lực của đối phương đột ngột trở nên cường hãn, tình thế cấp bách đành tự mình bức ra toàn bộ nội lực.

Trong lúc nhất thời, hai cổ tuyệt thế nội lực bên trong Âm Dương cầu day dưa qua lại, từ bên trong cuồn cuộn truyền ra, phân tán khắp tứ chi bách hài, kinh mạch toàn thân Lương Tiêu.

Bất quá, nếu không nhờ hai đại cao thủ này nội lực tương đương nhau, cùng hình thành nên trạng thái cân bằng bên trong Âm Dương cầu, chỉ sợ toàn bộ kinh mạch của Lương Tiêu sớm đã đứt đoạn, hồn phách bay về tây phương cực lạc mất rồi.

Giằng co trong chốc lát, Công Dương Vũ chợt phát giác nội lực quanh triền đấu có chút chấn động, tựa như có vật gì đấy rạn vỡ, nội lực của Tiêu Thiên Tuyệt theo đó cũng yếu dần đi.

Công Dương Vũ chầm chậm hít vào một hơi, khó khăn nói:

- Tiêu lão quái, hài tử này tốt xấu gì cũng là đồ tôn của ngươi, trải qua sự hành hạ như thế này, sợ rằng đã trở thành phế nhân. Cũng được, cứ coi như Cùng Toan ta thua! Người và ta cùng lúc buông tay, lưu lại cho hắn một mạng sống!

Tiêu Thiên Tuyệt cũng thấy nội lực Công Dương Vũ trở nên yếu nhược, trong lòng càng thêm nghi ngờ: "Nội lực của lão Cùng Toan mới vừa rồi rõ ràng còn cao hơn ta một bậc, vì sao lúc này lại muốn buông tay không đấu nữa? Hừ, đúng là có chút cổ quái."

Y ghé mắt nhìn xuống, chỉ thấy cơ mặt Lương Tiêu không ngừng vặn vẹo, toàn thân co giật, da thịt nhiều chỗ nứt toạt. Y mặc dù lòng dạ sắt đá nhưng lúc này cũng có chút hơi mềm ra: "Dừng thôi dừng thôi, hắn chung quy cũng là nhi tử của Ngọc Linh!"

Tuy vậy ngoài miệng lại cười lạnh nói:

- Xú Cùng Toan ngươi rõ là khẩu thị tâm phi (1). Lão phu muốn thắng, nhưng phải thắng một cách quang minh chính đại, cái gì mà coi như ngươi thua chứ, nói thối như đánh rắm, thật khó ngửi quá đi.

Y nói một câu lại giảm đi hai thành công lực, Công Dương Vũ cũng theo đó tán công, đợi đến khi Tiêu Thiên Tuyệt nói dứt, hai người cùng lúc buông tay. Lương Tiêu đổ oạch một tiếng ngã nhào ra mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn bất động.

A Tuyết không thể kìm nén được nữa, chạy ra khỏi đạo quan, ôm chầm lấy Lương Tiêu lớn tiếng than khóc. Nhưng khi rờ đến miệng mũi, phát giác ra hắn vẫn còn một chút hô hấp, nàng mới tạm thời an tâm, gạt lệ lay gọi, có điều Lương Tiêu vẫn nhắm chặt hai mắt, không phát ra một tiếng động nào.

Công Dương Vũ thấy bên ngoài đạo quan nhốn nháo đến trời long đất lở thế kia, Lương Tiêu lại thành ra bộ dáng như vậy, lại chỉ có mình A Tuyết bước ra, bên trong Huyền Âm quan hoàn toàn chẳng có động tĩnh gì, láng máng cảm thấy có điều chi đó không ổn.

Chợt nghe Tiêu Thiên Tuyệt giương giọng nói

- Lão Cùng Toan, ta vì nể mặt Lâm Tuệ Tâm, bao năm qua đã nhường ngươi đến ba phần. Hừ, ngươi lại được nước làm tới, ngang nhiên dung túng cho đồ đệ của mình, đả thương đại đệ tử Tiêu Lãnh ta còn chưa

tính đến, lại còn dám câu dẫn cả nữ đệ tử của ta. Lão phu tìm ngươi suốt năm năm trời, hôm nay hoặc Tiêu Thiên Tuyệt ta sẽ nằm lại Hoa Sơn này, hoặc cái tên Công Dương Vũ sẽ biến mất vĩnh viễn.

Nói đến đây, chỉ thấy Công Dương Vũ đang chằm chằm nhìn về hướng cửa đạo quan, hoàn toàn chẳng thèm để tâm tới lời y nói, liền không khỏi nộ hỏa bốc cao, tay áo vung lên, chưởng phong như đao, phiêu nhiên quét tới.

Công Dương Vũ lắc mình né tránh, đánh trả lại y một kiếm, đột nhiên hướng A Tuyết hỏi to:

- Tiểu đạo cô kia đâu rồi? vì sao không thấy cô ta đến?

A Tuyết sửng sốt, trả lời:

- Ông hỏi Ách Nhi đấy ư? Nàng ta cùng Liễu Tình đạo trưởng đã xuống núi đi mất rồi!

Công Dương Vũ cả người chấn động, thất thanh kêu lên:

- Trời ơi, nha đầu thối, sao ngươi không nói sớm?

Hắn bối rối đến cực điểm, kiếm pháp hiển nhiên lộ ra sơ hở, bị Tiêu Thiên Tuyệt một chưởng quét trúng đầu vai, cơ hồ ngã sấp xuống, hắn vội vã múa ra hai đường kiếm hoa, bức lui Tiêu Thiên Tuyệt, sau đó lại thu lấy bảo kiếm, nhấc chân bỏ chạy như phát rồ.

Tiêu Thiên Tuyệt mới chiếm được thượng phong, lại thấy hắn không đánh mà chạy, không khỏi trợn trừng hai mắt, phẫn nộ quát:

- Đánh không lại muốn bỏ chạy hay sao?

Y nói xong lập tức đuổi sát theo sau.

Hai người thân pháp còn nhanh hơn cả cuồng phong, vừa khởi thân đã lại biến mất, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa, con hắc hổ nọ trông thấy chủ nhân bỏ đi, cũng hống lên một tiếng, mau chóng bám theo.

A Tuyết ghì chặt lấy Lương Tiêu vào lòng, phát giác ra cả người hắn lúc nóng lúc lạnh. Lạnh thì tựa hàn băng, nóng lại như than lửa. Trong lòng nàng vừa kinh vừa sợ, tức tốc đưa hắn trở lại trong am, đặt nằm lên giường. Tay chân nàng lóng ngóng, chẳng biết làm sao cho phải.

Lương Tiêu trong lúc hôn mê, khi thì mơ thấy tay đang giữ than hồng, cả người như sắp bước vào hỏa lò, khi thì mơ thấy lồng ngực phủ đầy băng tuyết, thân thể như bị nhúng sâu xuống một hồ nước lạnh giá, có lúc thì như hỏa long phi không, lúc lại như băng thiềm xuất hải, hàng loạt những huyễn tượng đang không ngừng ào ạt đổ ập tới.

Trong phút chốc, hắn đột nhiên "A" lên một tiếng, mở mắt ra.

A Tuyết quay đầu nhìn lại, hoan hỉ reo:

- Ca ca, huynh tỉnh rồi sao?

Lương Tiêu hô hấp dồn dập, trong miệng phát ra những tiếng ư ư a a, đôi tròng mắt chuyển đảo không ngừng.

A Tuyết vô cùng lo lắng, lay lay người hắn, hỏi:

- Ca ca, huynh vừa nói gì thế?

Lương Tiêu trong thể nội lúc này hai luồng lực âm và dương tranh đấu với nhau, lục thức (2) bị phong tỏa, mở mắt không thể trông, há miệng chẳng thể nói, có tai cũng không cách nào nghe. Chỉ cảm thấy trong cơ thể chân khí ào ạt tuôn khắp nơi như trời long đất lở, nhưng lại hoàn toàn chẳng có một biện pháp nào khả dĩ chống lại.

A Tuyết trông thấy bộ dạng của hắn lúc này vô cùng cổ quái, vừa giật mình, lại cảm thấy sợ hãi, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của hắn, ứa nước mắt nói:

- Ca ca, huynh thật ra muốn nói gì!

Lương Tiêu chỉ cảm thấy khi nóng khi lạnh, xúc giác mất hết, chẳng biết có người đang vuốt ve mình, thính giác cũng chẳng còn, không thể nghe được lời trò chuyện, chỉ còn lại một loại âm thanh tựa như tiếng sấm nổ đang không ngừng dội vào màng nhĩ.

Giữa lúc hỗn loạn ấy, hắn đột nhiên giơ tay lên, đẩy vào vai A Tuyết. Cú đẩy này lực đại vô bì, A Tuyết bị ném văng đi hơn một trượng, nặng nề va vào tường bích, nhất thời đau đến rã rời chẳng thể dậy nổi.

Nàng trợn mắt nhìn Lương Tiêu đột nhiên nhảy bật dậy, chẳng biết đông tây là đâu, một đầu húc lên vách tường. Tường bích của đạo quan được tạo nên từ bùn đất, không được chắc chắn lắm, chịu một cú va chạm này của hắn, làm lộ ra một lỗ thủng có dạng hình người. Lương Tiêu gương mặt đầy máu, lảo đảo xông ra giữa trời tuyết lạnh giá.

A Tuyết giãy giụa cả nửa ngày, vừa mới ngồi dậy đã thổ ra một ngụm máu tươi. Từ lỗ thủng bên trong nhìn ra, chỉ thấy Lương Tiêu tứ chi co quắp, đang lê lết trên mặt tuyết trắng.

A Tuyết chịu không nổi, ba chân bốn cẳng chạy đến bên hắn, nhưng cũng không dám đến quá gần, chỉ đành xa xa hét lên:

- Ca ca, huynh làm sao vậy, huynh làm sao vậy?

Nàng vừa gọi vừa khóc.

Lương Tiêu hồ như không nghe thấy gì, đầu chúi thẳng vào mặt tuyết, mặc cho khắp trời hoa tuyết phiêu lạc, chỉ trong chốc lát đã dễ dàng vùi sâu hắn xuống nền tuyết.

A Tuyết định đưa tay kéo hắn lại, nhưng chỉ vừa chạm đến da thịt Lương Tiêu, liền phát giác đầu ngón tay tê rần, hệt như chạm phải điện. Nàng nhất thời đành rụt tay trở về, trong lòng kinh ngạc, cảm thấy như có trăm điều khúc mắc không lời giải đáp.

Không ngờ rằng, với những bậc cao thủ như Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt, cho dù chỉ có một người dùng nội lực đối phó với Lương Tiêu, cũng đủ khiến cho kinh mạch của hắn bạo liệt mà chết, đừng nói chi đến nội lực của hai người cùng lúc thi triển, xung kích qua lại. Theo lý mà nói, Lương Tiêu có chết cả trăm lần cũng còn chưa đủ. Nhưng do nội lực của hai người lại quá thiên về cực đoan, một âm một dương, hổ tương sanh khắc, đã triệt tiêu đi hơn phân nửa uy lực, kì lý ấy hệt như nhị hổ tương tranh, Biện Trang đắc lợi (3).

Hơn nữa nội lực của hai người lại trải qua sự chuyển hóa của âm dương cầu, trở nên mạnh thêm gấp bội, tựa như có đến hai Công Dương Vũ và hai Tiêu Thiên Tuyệt cùng lúc ra tay, khiến cho Lương Tiêu như được thoát thai hoán cốt. Nhưng cũng bởi chân khí đến quá nhanh và mãnh liệt, khí huyết và kinh mạch Lương Tiêu nhất thời khó mà tiếp thụ được. Tựa như một gã ăn mày vốn bần tiện từ nhỏ, đột nhiên lại được hưởng một gia tài kếch xù, tự nhiên sẽ chẳng biết xoay sở ra sao. Thêm vào đó hắn thần mê trí loạn, vô tình đưa dẫn,cứ mặc nó chạy loạn, đến khi tỉnh táo lại thì hai cỗ khí âm dương nọ đã lao hết ra khỏi tứ chi bách hài, không tài nào thu lại được nữa. Cái gọi là âm dương tương sanh lại cũng tương khắc, tranh đấu nổi dậy, cực kỳ lợi hại.

Vì lẽ đó, khí cơ trong cơ thể Lương Tiêu thịnh vượng đến hãi nhân, nhưng cũng hỗn loạn đến đáng sợ, chỉ có một phương pháp duy nhất chính là thổ nạp đạo dẫn, luyện tinh hóa khí, khả dĩ có thể điều hòa được âm dương. Nhưng Lương Tiêu tu luyện nội công vốn không theo phương pháp, thổ nạp dẫn đạo đến mấy lần, ngược lại còn giống như chế thêm dầu vào lửa, âm dương nhị khí càng lúc càng thịnh, tranh đấu càng kịch liệt hơn.

Trong lúc nhất thời, Lương Tiêu lục thức hoàn toàn khép chặt, thần trí rối loạn, khoảng cách tẩu hỏa nhập ma chỉ còn cách một bước chân.

May mà vận khí của hắn vẫn còn tốt, trong lúc hỗn loạn lại nhảy lên đập vỡ tường đất, làm bị thương đến mũi, hô hấp vì vậy mà tắc nghẽn, chân khí trong cơ thể mất đi sự trợ giúp từ bên ngoài, dần dà trở lại bình thường, thần trí của Lương Tiêu cũng vì thế mà sáng tỏ trở lại.

Hắn vốn là người thông minh, trong tình thế cấp bách đã hiểu được điểm mấu chốt, lập tức mang đầu vùi vào trong tuyết, mạnh mẽ bế trụ hô hấp. Tuy rằng miệng mũi bị ngăn trở vô cùng khó chịu, nhưng hô hấp thổ nạp chính là nền móng của nội công, âm dương nhị khí mất đi sự hỗ trợ bên ngoài, chỉ có thể tả xung

hữu đột, tìm kiếm nơi để phát tiết, mong muốn cùng khí trời đất một lần nữa thông suốt lại, vô hình trung đã bị đẩy vào quỹ đạo chính.

Lương Tiêu thần trí càng thêm tỉnh táo, thầm cân nhắc: "Nguyên lai không hô hấp càng nhiều lại càng tốt."

Nhưng phàm việc gì có lợi thì cũng có hại. Miệng mũi bị bế tắc trong một thời gian dài, Lương Tiêu mặc dù muốn cũng không tài nào ráng nổi nữa. Đến lúc này, hoặc sẽ chết vì ngộp, hoặc sẽ lại ngoi đầu lên, trở về tử đạo ban nãy.

Nhưng Lương Tiêu mới rồi đã chịu đủ mọi khổ đầu, so với cảm giác nghẹt thở trước mắt còn cảm thấy khó chịu hơn gấp trăm lần, không khỏi quyết ý, hai tay thâm nhập vào trong tuyết, nhắm thẳng đến mặt đất đá, mặc cho móng tay gãy nát, máu nhuộm khắp băng tuyết, cũng không chịu ngoi đầu trở lại, tránh phải chịu khổ ải do hai cỗ khí âm dương gây ra lần nữa.

Cứ như thế, lại trải qua bảy tám chục lần công phu điều tức, Lương Tiêu hơi thở yếu ớt, sắp sửa tuyệt khí đến nơi, nhưng liền ngay lập tức, hắn bỗng phát giác thân thể chấn động, một luồng tri giác khác thường nảy sinh mạnh mẽ trong lòng.

Sát na ấy, toàn thân ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều đồng loạt khai mở, cảm giác ngợp thở hốt nhiên tan biến, đan điền nhất khởi nhất phục, trước mắt mọi chuyện đều sáng tỏ, như mở cửa kho thấy mè đen (3)) ngũ tạng lục phủ nhất nhất thu vào tầm mắt. Lương Tiêu kinh ngạc vạn phần, chẳng hiểu vì sao.

A Tuyết đang lúc vô kế khả thi, ngồi dưới đất nức nở, chợt thấy Lương Tiêu cả người hoa tuyết đột nhiên tứ tán cả ra, tựa như bị một lực đạo vô hình giải khai, bất giác chấn động, thét lên một tiếng.

Có thể nói lúc này, lục thức Lương Tiêu đã trở nên sáng sủa, khí như nước sông xuôi chảy, sảng khoái vô cùng, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hô lớn:

- Không sao rồi!

Nhưng hắn vừa kêu lên một tiếng, bỗng phát giác ra kinh mạch trở ngược, khí huyết lại quay về loạn xung, lòng thầm than bất hảo, hai tay giang ra, lại vùi đầu vào trong tuyết.

A Tuyết vừa nghe hắn nói: "Không sao rồi" thì vô cùng hoan hỉ. Chẳng ngờ Lương Tiêu chỉ mới kêu lên có một tiếng, đã lại chui vào trong tuyết, nàng bất giác lấy làm kỳ quái, kêu lên:

- Ca ca, trong tuyết có vật gì thế?

Lương Tiêu khóc cười không được, cố ngẫm nghĩ nguyên do. Nhưng hắn nào biết rằng, mới vừa rồi hắn gắng kiềm chế hô hấp, khí cơ thịnh vượng trong cơ thể không cách nào phát tiết được, đành quay ngược trở lại mà xung quyết. Giữa lằn ranh sinh tử ấy, rốt cuộc toàn bộ lỗ chân lông trên người hắn đã được giải khai, hình thành nên cảnh giới "Quy Tức" mà những kẻ luyện khí hằng mơ tưởng, tức là không dùng lỗ mũi để hô hấp nữa mà dùng lỗ chân lông để thổ nạp.

Đây chính là cảnh giới cực kỳ cao minh, người bình thường nếu chỉ dựa vào tự thân tu luyện, có khi cả đời cũng không thể nào đạt tới. Mà để đạt tới cảnh giới cao nhân này, cũng đều có phương pháp tập luyện, theo đó mà dần dần tinh tiến, không khó để hóa giải âm dương chi tranh trong cơ thể.

Nhưng Lương Tiêu đạt đến cảnh giới này, toàn do "chó ngáp phải ruồi"(4), cho nên ngay khi hắn vừa dùng đến miệng mũi, từng dòng chân khí trong cơ thể lại trở nên cuồng phát, bắt đầu phát tác loạn xạ thêm lần nữa.

Lương Tiêu nghĩ mãi vẫn không ra, nhất thời chẳng có cách nào khác, đành phải vùi đầu vào trong tuyết, chẳng dám ló lên.

A Tuyết ngơ ngác, run rẩy đứng đấy quan sát cả nửa ngày, chợt nhiên thầm nghĩ: "Con người nếu bế khí lâu như vậy, còn có thể sống được sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ca ca đã chết…"

Nghĩ đến đây, lòng nàng vô cùng hốt hoảng, khe khẽ đẩy Lương Tiêu hai cái. Lương Tiêu chỉ lo nghĩ đến sự việc kỳ lạ vừa rồi, không rảnh để ý tới. A Tuyết lại cho rằng mình đoán định không sai, nhất thời ôm lấy Lương Tiêu, thương tâm òa khóc trở lại.

---

(1) khẩu thị tâm phi: miệng nói một đàng, lòng nghĩ một nẻo.

(2) lục thức: gồm mắt, tai, mũi, lưỡi, cơ thể, thần trí

(3) mở cửa kho thấy mè đen: nghĩa là vỡ vạc, ngộ ra một điều gì đó

(4): câu này nguyên văn là "ngộ đả ngộ sấm".

(5): có 1 câu thành ngữ là "Nhị hổ tương tranh, Biện Trang đắc lợi", nguyên: có một người tên Biện Trang vào rừng săn hổ, gặp 2 con hổ định vào bắt cả 2 con, có người mách: để 2 con cọp tự đánh nhau, đến khi đuối sức thì bắt cọp cũng dễ hơn

Lương Tiêu trong lòng vô cùng ngạc nhiên: "Nha đầu ngốc này sao lại ôm ta khóc thế kia?" Có điều hắn lại không dám ngẩng đầu lên để hỏi nàng.

A Tuyết khóc rống cả nửa ngày, hồi lâu lại cân nhắc thầm nghĩ: "Ca ca nhất định đã chết rồi! Ta cùng huynh ấy quen biết đã lâu, thể nào cũng không thể để cho huynh ấy phơi thây ngoài tuyết địa thế này được."

Nàng gạt lệ, vừa định ôm lấy Lương Tiêu, hốt nhiên phát hiện ra cơ thể của hắn vẫn mềm mại, chạm tay vào vẫn còn nghe hơi ấm, bất giác cảm thấy vô cùng kỳ quái: "Trên người ca ca sao vẫn mềm mại và tỏa hơi ấm thế kia, theo lý thuyết, người đã chết vốn phải cứng đơ và băng lãnh mới đúng, hay là …… huynh ấy mới chết không lâu, thân thể còn chưa kịp lạnh ……"

Nàng nghĩ đến điểm này, bỗng sinh ra hối hận, nức nở than:

- Đều tại muội ngốc nghếch, A Tuyết thật đáng chết mà, nếu muội sớm nhớ ra, liều mạng kéo huynh trở lên, huynh đáng ra đã không chết rồi ……

Nàng nhất thời càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng thấy hối hận, gào khóc than van, hận không được cùng chết chung với Lương Tiêu.

Lương Tiêu nghe được vừa bực mình vừa buồn cười: "Nha đầu hư thân mất nết, dám rủa ta chết à."

Lại nghe A Tuyết khóc lóc cả nửa ngày, đột nhiên đứng dậy, đang muốn di chuyển thân thể của hắn.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Nha đầu xuẩn ngốc này thật sự muốn đem chôn ta hay sao chứ? Rõ là ngớ ngẩn mà."

Chợt phát giác A Tuyết lại buông tay ra, nghẹn ngào nói:

- Ta mai táng ca ca rồi, vĩnh viễn sẽ không được trông thấy huynh ấy nữa, nhất định phải tìm trên người huynh ấy một vật gì đó để mang theo bên cạnh, sau này lúc nào cũng có thể nhớ tới huynh ấy.

Dứt lời, nàng lại cảm thấy thương tâm, thút thít bật khóc.

Lương Tiêu khuôn ngực nóng ran, trầm tư nghĩ ngợi: "Nàng đối với ta thật sự quá tốt, nếu hôm nay ta có thể thoát hiểm, tương lai nhất định sẽ đối xử tốt với với nàng, vĩnh viễn không rũ bỏ."

A Tuyết nức nở trong chốc lát, tay luồn vào ngực Lương Tiêu, lôi ra từ bên trong một vật, xoay qua vặn lại, hốt nhiên trông thấy một chiếc hộp mực đồng, vừa nhấc lên xem, chỉ thấy bên trong chứa đầy một gói giấy dầu, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Đây là cái gì?"

Nàng bắt đầu quan sát, chỉ thấy một miếng ngọc phía trên có khắc văn tự. A Tuyết bình sinh đã vụng về, toán học lại không có khả năng, xem sách thì lúc nào cũng phải vừa nhìn vừa nhẩm, lập tức đem từng chữ thuận miệng đọc ra:

- "Tử phủ nguyên tông" tiểu tựa: niệm vũ trụ chi sơ, thiên địa bổn vô, vô trung sanh hữu, thủy hữu hỗn độn, hỗn độn trung khai, âm dương nãi thành. Thị dĩ thiên hữu nhật nguyệt, địa thành hư thật, nhân phân nam nữ, thú vi thư hùng. âm dương luân chuyển, vĩnh vô chỉ tức, nhân chi tứ quý hữu hàn thử, nhật nguyệt hữu khuy thực. Hướng nhật thánh nhân vi "Chu dịch", chí dương trung sanh âm, lão Trang vi "Đạo đức", chí âm trung kiến dương. Âm dương hòa hợp, nãi vi chi khí , khí giả hỗn độn chi bổn thể , đạo đức chi căn nguyên. Dư tu luyện bán sanh, lược hữu sở đắc, nãi tác tử phủ thập nhị thiên, lưu tặng hữu duyên ……

(BYH tạm dịch: Tiểu tựa Tử phủ nguyên tông: thủa đầu vũ trụ này không có trời đất chi hết, trong cái không có ấy sinh ra cái có, trong cái hỗn độn ấy chia ra cái rạch ròi, từ cái rạch ròi lại chia ra âm dương. Trong trời sinh nhật nguyệt, trong đất sinh thực hư, người sinh nam nữ, thú sinh đực cái. Âm dương luân chuyển, vĩnh viễn không bao giờ dừng, có bốn mùa có nóng lạnh, nhật nguyệt có khi khuyết khi tròn. Xưa nay thánh nhân viết Chu Dịch, trong chí dương sinh ra âm, Lão Trang làm Đạo Đức, trong chí âm thấy dương. Âm dương hòa hợp sinh khí, khí là hỗn độn chi bổn thể, đạo đức chi căn nguyên. Tu luyện bán sinh được đôi chút sở đắc, làm thành Tử Phủ Thập Nhị Thiên, gửi tặng kẻ hữu duyên…)

A Tuyết đọc đến đây, nghèn nghẹn than:

- Ai da, thật là cổ cổ quái quái mà, cũng chẳng biết nó nói gì nữa? Nhưng vật này vừa vặn, rất thích hợp để làm đồ kỷ niệm ……

Lời còn chưa dứt, chợt thấy băng tuyết bay tứ tán, Lương Tiêu đột ngột nhảy lên. A Tuyết bị dọa đến thất thanh, thét lên một tiếng chói tai, lại nghe Lương Tiêu lớn tiếng bảo:

- Đọc tiếp đi, đọc tiếp đi!

Hắn vừa kêu được hai tiếng, khí cơ chợt hỗn loạn, lại tiếp tục vùi đầu vào trong tuyết.

A Tuyết kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, cả nửa ngày mới bật thốt:

- Ca …… ca ca, huynh …… huynh còn sống sao?

Lương Tiêu không thể lên tiếng, chỉ có thể vẫy tay thay lời.

A Tuyết ngây người ngẩn ngơ trong chốc lát, rồi lại cuồng hỉ nói:

- Ca ca, huynh dám gạt muội!

Nàng biết được Lương Tiêu vẫn còn trên thế gian này, nhịn không được không ngừng khua khoắng hai tay, khúc khích cười mãi. Cười trong chốc lát, nàng lại nghi hoặc nói:

- Ca ca, huynh vùi đầu vào trong tuyết, không cảm thấy ngộp thở hay sao? Vừa rồi hại muội sợ muốn chết ……

Lương Tiêu hai tay ra hiệu, ý bảo nàng không nên nói nhảm, mau mau cúi xuống đọc tiếp. Hắn nghe xong đoạn thoại vừa rồi, mơ hồ đoán được "Tử phủ nguyên tông" này chính là một bộ bí kíp ghi lại phương pháp luyện khí, biết đâu có thể hóa giải luồn chân khí không chịu nghe lời trong cơ thể của mình.

A Tuyết chỉ đành tiếp tục đọc:

- Nhập định thiên: đạo giả thiên địa lưỡng bất tri, thân tại hồ trung vô nhân thức, lão thụ bàn căn nhập nê thổ, sơ chi hoành tà bất lưu ảnh, mục quan giả quan tâm, tâm hữu huyền châu sanh quang minh, huyền châu lạp lạp tẩu nê hoàn, chuyển vận cô lộc độ tinh hồn ……

(BYH tạm dịch: Nhập định thiên: người luyện đạo không biết đến cả trời và đất, thân ở trong lu chẳng cảm nhận được gì, gốc cây cổ thụ tiến sâu vào đất bùn, cành cây chĩa nghiêng ra không đổ bóng xuống, mắt nhìn vào trong tâm, trong tâm có huyền châu tỏa ánh sáng ra, huyền châu lăn lăn đến Nê Hoàn, chuyển vận Cô Lộc độ tinh hồn).

Âm thanh vừa vơi đi, Lương Tiêu bỗng nhảy dựng lên, y theo lời ngồi bắt chéo hai chân lại tọa pháp, hai tay giao nhau bên dưới cổ, đôi mắt khép hờ, ý niệm chứa trong huyệt Thiên Trung, khí dồn lên huyệt Nê Hoàn trên đỉnh đầu, lại chuyển về Cô Lộc quan ở sau lưng.

A Tuyết thấy hắn không còn chôn mình vào tuyết nữa, trong lòng biết nhất định có liên quan đến hành động của mình, lập tức không dám sao lãng, tiếp tục nhẩm đọc, đọc xong quyển đầu "Nhập định", lại đọc đến quyển thứ hai "Tẩy tâm".

Tâm pháp "Tử phủ nguyên tông" này toàn dùng câu thơ mà diễn tả. "Nhập định", "Tẩy tâm" hai sách giảng giải như thế nào để đả tọa, như thế nào để trừ khử những kinh thương tạp niệm trong lòng, làm thế nào trong lúc chư mạch vận chuyển khí cơ, điều hòa âm dương. Ngôn từ mặc dù tối nghĩa nhưng Lương Tiêu ngộ tính cực cao, có thể cảm nhận bằng nhiều cách. Tỷ như "Đạo giả thiên địa lưỡng bất tri, thân tại

hồ trung vô nhân thức." Chính là chỉ phương pháp "Tâm trung quan ảnh", 'hồ' tức chỉ 'tâm', "Thân tại hồ trung", nghĩa là trong lòng nghĩ về hình ảnh của chính mình; "Lưỡng bất tri", "Vô nhân thức" ám chỉ ngoài thân chẳng có vật gì, thiên địa đều không nhớ đến; "Lão thụ bàn căn nhập nê thổ, sơ chi hoành tà bất lưu ảnh." Chính là dạy phương thức đả tọa, hai chân giống như đại thụ lâu năm xoạt rễ bám đất, khoanh chân bắt chéo mà tọa pháp, hai tay tạo thành hình dáng nhánh cây đang giao nhau, nhưng nhất thiết phải áp sát vào hàm dưới, không để lưu lại bóng trên mặt đất; phần phía sau cũng đại loại như vậy.

Lương Tiêu vừa nghe vừa hiểu, vừa hiểu vừa luyện, luyện xong "Tẩy tâm thiên", toàn thân chân khí nhỏ như hạt trân châu, bên trong chư kinh bách huyệt lưu chuyển bất định, nhất nhất đổ dồn vào đan điền, bất giác khiến hắn tâm khí bình hòa, hô hấp thông suốt trở lại, nhất thời không bị tắc nghẽn nữa. Vốn người luyện hai chương khác biệt này, chậm thì bảy tám tháng, lâu thì hơn mười năm, lại chưa chắc có thể luyện thành. Nhưng Lương Tiêu trong lúc vô tình đã đạt đến cảnh giới "Quy tức", nền tảng sẵn có (1), nhập môn tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ trong hai canh giờ ngắn ngủi, hắn đã hoàn toàn luyện xong công pháp.

A Tuyết thấy Lương Tiêu chau mày nhíu mắt, thần sắc nhợt nhạt, trong lòng vô cùng không vui, liền bảo:

- Ca ca, quyển kế tiếp chính là "Sơ cửu thiên", huynh nghe cho kỹ này, mặt trước có nói: cửu cửu đào hoa sanh đỗng khuyết , bát bát thanh long tổng nhất cân , thất thất bạch hổ song song dưỡng, mộc mẫu kim công tính bổn ôn, thập nhị cung trung thiềm phách hiện, thời thời địa phách hàng thiên hồn, bạt thủ thiên căn tịnh địa tủy, bạch tuyết hoàng nha tự trưởng thành ……

Lương Tiêu mở mắt ra, ngạc nhiên nói:

- A Tuyết, muội có đọc nhầm không đấy?

A Tuyết nhìn lại một lượt cẩn thận rồi trả lời:

- Muội chiếu theo mặt trước mà đọc, một chữ cũng không sai!

Lương Tiêu nhận lấy tờ giấy, cẩn thận xem xét, quả nhiên đọc đúng từng chữ, nhất thời đầu mày nhíu chặt, cả nửa ngày không nói năng gì.

A Tuyết lòng thấy hiếu kỳ, chợt hỏi:

- Ca ca, lời này có ý gì thế?

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Thơ cú ở đây, ta một câu cũng không nghĩ ra được.

A Tuyết trừng đôi mắt to của mình, ngạc nhiên nói:

- Ca ca, đến huynh còn nghĩ không ra, vậy còn ai có thể hiểu thông được chứ?

Lương Tiêu bật cười nói:

- Nha đầu ngốc, muội đề cao ta quá rồi. Vị tiền bối này đã viết như vậy, ắt hẳn mong muốn có người nào đó thông suốt. Hai quyển trước có khá nhiều thí dụ, cho nên không khó có thể hiểu rõ. Nhưng từ chương này trở đi, lại xuất hiện rất nhiều câu từ cổ quái, ta đoán chừng đây là một loại thuật ngữ nào đó, chẳng hạn như hình tròn hình vuông hình tam giác, và các định luật thương phương thực pháp trong số thuật), cho nên nếu không hiểu loại thuật ngữ này, thật không có cách nào hiểu được chân ý của vị tiền bối ấy cả.

A Tuyết hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng nhăn mày, vô cùng lo lắng cho Lương Tiêu.

Lương Tiêu cúi xuống quan sát lại lần nữa, chỉ thấy phía sau "Sơ cửu thiên", còn có "Huyền dụng, thần vi, đỉnh thụy, hoạt đắc, sáng lạn, thai tức, tích cốc, tiên du, quy chân" chín quyển, mỗi quyển càng về sau lại càng khó hơn trước, câu từ cũng càng lúc càng thiên kỳ bách quái, hắn không khỏi nghĩ ngợi nói:

- Vị soạn văn tiền bối này thật sự muốn làm khó người ta mà, lúc nào cũng như đang đặt ra một mê đề cổ quái để thử thách kẻ khác, ta trước tiên có được Thuần Dương Thiết Hạp, sau lại có thêm Âm Dương Cầu, hôm nay lại gặp phải Tử Phủ Nguyên Tông.

Hắn nhìn một lượt từ đầu đến cuối, vẫn chưa phát hiện ra tên của tác giả, thêm vào đó, đã không có hai chữ "Thuần Dương" lại cũng không có tên hiệu của Lữ Động Tân. Xem ra câu chuyện về Lữ Động Tân đúc hộp, quả nhiên là do người trần ngộ truyện mà ra rồi.

Lương Tiêu nghĩ mãi vẫn không hiểu đành than vãn:

- A Tuyết, ta xem không hiểu nổi. Nhưng "Tử phủ nguyên tông" này thật sự vô cùng quý giá. Chỉ cần hai quyển Nhập định và Tẩy Tâm cũng có thể hóa giải chân khí đang loạn tẩu trong cơ thể ta. -Theo như lời đồn, nếu luyện về sau, có thể điều khiển được quỷ thần, phi thăng thành tiên, không biết có thật thế chăng?

A Tuyết thầm nghĩ: "Nếu ca ca phi thăng thành tiên rồi, A Tuyết một mình ở lại nhân gian này, chẳng phải tịch mịch lắm sao, may là huynh ấy không hiểu được phần phía sau."

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng thích chí, không nhịn được nhìn Lương Tiêu mỉm cười.

Lương Tiêu thấy nàng cười có vẻ bí hiểm như vậy bèn hỏi:

- Nha đầu ngốc nhà ngươi, sao lại cứ cười khúc khích như vậy? Ầy …… A Tuyết, muội bị thương à?

A Tuyết hồi phục tinh thần lại, chỉ cảm thấy ngực và vai đau nhói, mới chợt nhớ ra vừa rồi đã trúng phải một chưởng của Lương Tiêu, thụ thương không nhẹ, về sau lại liên tiếp gặp phải dị biến, cũng phần nào quên bén đi cơn đau.

Nàng sợ Lương Tiêu lại tự trách mình, đành thuận miệng nói:

- Đâu có.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Muội mà nói dối, mắt hết nhìn đông lại ngó tây, ta liếc một cái đã nhận ra.

A Tuyết bối rối vô cùng, chỉ biết cúi đầu lau lau vạt áo.

Lương Tiêu nhìn nàng sớm đã minh bạch mọi chuyện. Hắn cẩn thận thu hồi "Tử phủ nguyên tông", bất chợt nhớ đến bản thân đã đem Âm Dương Cầu nuốt vào trong bụng, sợ rằng sau này sẽ gặp vấn đề, nhưng hắn ngưng thần tìm kiếm bên trong mãi vẫn chẳng thể cảm nhận được nửa điểm vết tích của Âm Dương Cầu.

Hắn trầm ngâm thật lâu, hoảng hốt nhớ lại lúc Công Dương Vũ cùng Tiêu Thiên Tuyệt đánh nhau, trong cơ thể tựa như có sự vật gì đó bị rạn nứt, lúc này nhớ đến, ước chừng chính bởi nội công của hai đại cao thủ ấy quá mạnh mẽ, Âm Dương Cầu chịu không nổi sức nặng, hoặc đã bị nghiến thành phấn vụn, hoặc đã hóa thành bụi tro mất rồi.

Lương Tiêu hiểu ra nguyên do, bất giác thở dài thườn thượt, ôm lấy A Tuyết trở lại đạo quan liệu thương cho nàng.

A Tuyết trải qua một ngày một đêm hứng chịu quá nhiều biến cố như vậy, tất nhiên mệt mỏi vô cùng, liệu thương chưa xong đã mau chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Lương Tiêu mang nàng đặt trên gối, cẩn thận kéo chăn đắp lên rồi ngồi xuống bên cạnh. Nghĩ đến việc tìm đường sống trong cái chết vừa qua, hắn âm thầm cảm thấy may mắn; nhưng khi nghĩ đến mối thù của phụ mẫu vẫn chưa báo được, bất giác một nỗi hổ thẹn mờ mịt lại dâng trào.

Lương Tiêu vui buồn lẫn lộn, cõi lòng như dậy sóng chẳng thể bình ổn lại. Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dáng ngủ của A Tuyết thật nũng nịu đáng yêu, khiến người khác không thể cầm lòng được, bèn bất giác vươn tay, nhè nhẹ vuốt lên mái tóc đen nhánh của nàng, trong lòng chẳng biết vì sao lại hiện ra hình bóng của Hoa Hiểu Sương. Hắn lúc đầu tranh đoạt Thuần Dương Thiết Hạp, toàn vì chứng bệnh thâm căn của nàng, mà nay Âm Dương Cầu đã bị hủy, chỉ sợ đối với khả năng phục hồi của Hiểu Sương vô cùng bất

lợi. Lương Tiêu nghĩ ngợi chốc lát, cảm thấy cõi lòng nặng trĩu: "Chẳng lẽ ông trời trêu người, quả thật muốn cho Hiểu Sương vĩnh viễn phải chịu đựng nỗi dày vò của hàn độc hay sao?"

Hắn si ngốc ngẫm suy một hồi, lúc định thần nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng A Tuyết khẽ mỉm cười, hàng mi dày tựa như một mặt gương nho nhỏ, thoảng chút rung động, dường như trong giấc mộng đẹp đang gặp điều gì đấy vui vẻ lắm. Lương Tiêu bất giác mỉm cười, nhớ đến đêm đó ở trên thuyền, dáng vẻ say ngủ của Liễu Oanh Oanh cũng phảng phất hệt như vậy, tình trạng cũng chẳng khác là mấy, có điều giờ đây người cũng đã đi mất rồi.

Khoảnh khắc ấy, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực tựa như bị ngàn vạn nhánh cương châm xuyên thấu, nước mắt không tranh nhau mà lặng lẽ rơi xuống. Hắn bất giác ngẫm than:

- Chẳng biết Oanh Oanh đi theo Vân Thù rồi có còn vui vẻ nữa không? Trong cơn mơ nàng liệu có thể mang theo nét cười như thế?

Lúc này bên ngoài phòng, gió tuyết càng lúc càng dữ dội, cuồng phong mang theo hoa tuyết thốc mạnh vào song cửa. Âm thanh trầm muộn của tiếng sấm từ phương Bắc đang cuồn cuộn kéo đến. Lương Tiêu bừng tỉnh, thở dài một hơi, áp dụng phương pháp tẩy tâm nhập định, ngồi khoanh chân tĩnh tọa. Dần dần, tiếng gió cùng tiếng sấm bên tai đã trôi đi mất, chỉ còn lại âm thanh nhè nhẹ của tiếng tuyết rơi ngoài xa.

---

(1): nguyên văn câu này là "Cao ốc kiến linh".

107. Tứ Thiểu Bái Sư

- Ca ca đừng đi nữa, A Tuyết chóng mặt quá!

Lương Tiêu thét lên một tiếng, song chưởng cùng đẩy ra, ầm một tiếng rất to, một cây tùng cổ thụ gãy gập, đổ ào xuống đất, khiến bụi tuyết bay mù mịt.

A Tuyết gạt những bụi mù mịt trước mặt, lại thấy Lương Tiêu đứng im trong tuyết, hai mắt nhìn trời. Cô chạy ào tới, chỉ thấy cây to nọ gãy ngang hẳn kiểu như chặt bằng rìu. Cô vui mừng kêu lên:

- Huynh trở nên lợi hại thế này rồi cơ à?

Lương Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Trở nên lợi hại rồi, vừa nãy ta mới đi xong Cửu cửu quy nguyên bộ, vậy là coi như tựu thành Tam tài quy nguyên chưởng rồi.

A Tuyết cười:

- Cung hỉ ca ca!

Lương Tiêu nhìn cô quan tâm hỏi:

- Vết thương của muội thế nào? Ngoài này gió to, cẩn thận kẻo cảm lạnh đó.

A Tuyết thấy ánh mắt hắn ấm áp quá, bất giác hai má đỏ bừng, cô cúi đầu xuống:

- Ca ca đói không? Muội đi nấu cơm đây. – Miệng nói, chân bước như bay trở vào.

Lương Tiêu nhìn theo sau, phì cười. Hắn ngồi xuống, xếp bằng, nhặt một cành gãy vạch Cửu cung đồ lên mặt đất, nghĩ ngợi: "Dịch số có nói, chín là số cực hạn, nhưng vì sao ta vẫn cảm thấy trong lòng có gì cấn cá, phải chăng ta đa lo đa nghĩ quá chăng?" Ngẫm nghĩ một hồi, hắn lại tự nhủ: "À, chín là số cực hạn chỉ là cách nói của người xưa thôi, chứ lý đâu ngoài chín chín lại không còn số khác?" Vừa động chạm đến toán học, trí óc Lương Tiêu lập tức bén nhạy hẳn lên, suy luận không ngừng, lập tức thử khai triển, nào ngờ nhùng nhằng đến nửa canh giờ lại ra được số một trăm, thập thập, con số một trăm này, ngang dọc chéo thẳng, mười số cộng lại đều là năm trăm linh năm, Lương Tiêu suy luận đến đây, vừa kinh ngạc vừa hoang mang.

Lúc này A Tuyết gọi đi ăn cơm. Lương Tiêu đành tạm thời ngưng lại. Ăn xong cơm, lại chạy ra ngoài sân tiếp tục làm. A Tuyết ngồi bên theo dõi hồi lâu, hoàn toàn không hiểu gì, bèn đi đun cho Lương Tiêu tắm rửa thay quần áo.

Lương Tiêu bóp đầu bóp trán hồi lâu, lại suy ra được một hình rất kỳ quặc là Tứ tứ đồ, bất luận là dọc hay ngang, cong hay thẳng, tổng bốn số bất kỳ đều bằng ba mươi tư, khác rất xa với nguyên tắc Cửu cung đồ. Lương Tiêu gọi nó là Vô sở bất năng đồ (cái đồ hình không có gì không làm được), sau đó lại dần dần khai triển ra Vô sở bất năng đồ của ngũ ngũ số, lục lục số. Đến lúc này, Lương Tiêu vụt nhảy ra khỏi sự giới hạn của Cửu cung đồ, đạt tới một tầng suy nghĩ cao hơn, quả thực không có gì không làm được.

Lương Tiêu giải được đề bài khó, không khỏi cảm thán:

- Ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, toán học cũng thế vậy! Toán học vốn là vô tận vô cùng, có lẽ đúng như người ta thường nói đạo học không bờ bến đấy chăng?

Hắn nhớ lại những lời Cửu Như nói hôm nào ở ngoại thành Tô Châu, bụng bảo dạ: "Lão hòa thượng ấy từng nói, có một cái vòng to ràng buộc ta, nếu ta biết rõ nó là gì thì có thể cưỡi sấm lên trời, nếu không rõ nó thì dù có luyện tập cả đời cũng không cách nào kỹ thuật tiến gần đến đạo được, chỉ loay hoay trong cái vòng đó mà thôi. Cái vòng này phải chăng chính là Cửu cung đồ?" A Tuyết thấy hắn thoắt nhíu mày, thoắt giãn mặt, thoắt lại lặng lẽ không nói, thoắt lại lẩm bẩm những gì không rõ, cuối cùng không nhịn được tò mò:

- Ca ca nghĩ gì vậy?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ta đang nghĩ một thứ rất cao siêu, nghĩ mãi không thông.

A Tuyết cười:

- Ca ca không thông thì A Tuyết càng không hiểu!

Lương Tiêu nhìn cô gái, mỉm cười hỏi:

- Ta dạy võ công cho muội nhé?

A Tuyết vui vẻ cười:

- Vâng!

Lương Tiêu nói:

- Công phu lợi hại nhất của ta không tách rời toán học, vì vậy muốn học võ công của ta thì phải học toán trước tiên.

- Huynh dạy đi, muội học. – A Tuyết phấn khởi đáp.

Lương Tiêu dùng cành tùng vạch ra mấy đề toán, bắt đầu dạy từ các khái niệm cơ bản nhất như "cộng", "trừ", giảng xong thì ra mười đề toán để A Tuyết làm. A Tuyết tính liền bốn lần, đều không đúng. Lương Tiêu kiên nhẫn giảng thêm hai lần, cô gái vẫn không giải được. Lương Tiêu bắt đầu bực dọc, bèn hỏi:

- Muội có nghe ta nói không đấy?

A Tuyết nhìn sắc mặt hắn, hoảng hồn gật đầu thật mạnh:

- Muội nghe chứ, bất quá... không hiểu gì hết.

Lương Tiêu ngờ vực nhìn cô gái từ đầu đến chân, lại giảng thêm lần nữa, sợ cô vẫn còn chưa hiểu, giảng xong liền hỏi:

- Lần này hiểu chứ?

A Tuyết hoang mang lắc đầu. Lương Tiêu cau mặt bảo:

- Sao ngốc nghếch thế nhỉ?

A Tuyết nghe vậy cúi đầu, mắt đỏ hoe:

- Muội vốn ngu ngốc mà!

Lương Tiêu cảm thấy mình hơi nói năng tệ bại, bèn dỗ A Tuyết rồi giảng lại thật chậm. Giảng rất nhiều lần, A Tuyết cũng lờ mờ hiểu được đôi chút, mười đề cũng làm đúng được đến hai, ba, còn lại bảy, tám vẫn sai. Lương Tiêu phải lặp lai bài giảng đến gần chục lượt, A Tuyết tính xong, đưa bài giải lên, Lương Tiêu liếc qua thấy sai, không sao nhịn nổi nữa, đứng bật dậy, sắp sửa nổi cơn giận dữ, nhưng thấy bộ dạng hoảng sợ của A Tuyết, lại khó mắng mỏ, đành bỏ bài giải xuống, quay đầu đi ra cửa.

A Tuyết đi theo ra, nhưng không thấy bóng dáng Lương Tiêu đâu cả. Cô thống khổ đi vào thư phòng, gục mặt xuống bàn khóc hu hu. Xong rồi lại cầm bài lên tiếp tục tính toán. Đến tối mịt, Lương Tiêu mới quay về, mặt mày đã giãn ra, nhưng A Tuyết vẫn nhận ra hắn thất vọng lắm. Cô đành đi nấu cơm, xong xuôi đưa bài giải cho hắn xem. Lương Tiêu liếc mắt, thấy chín bài đúng được hai, tính toán cũng có chút tiến bộ, nhưng vẫn còn xa mới đạt được mong muốn của mình, thở dài bảo:

- ATuyết, giá bản lĩnh nấu cơm của muội bù trừ bớt một nửa cho môn toán thì tốt biết mấy!

A Tuyết sợ sệt ra mặt, Lương Tiêu bèn bảo:

- Muội ngẩn ra làm gì thế, ăn cơm đi!

A Tuyết vui mừng hỏi:

- Muội... tính đúng cả rồi phải không?

Lương Tiêu không nỡ để cô thất vọng, đành cười bảo:

- Đúng đúng!

A Tuyết hớn hở ngồi xuống, cầm bát đũa lên, vui vẻ ăn cơm. Lương Tiêu nhìn bộ dạng hào hứng ấy, nghĩ bụng: "Toán học thiên biến vạn hóa, đầu óc A Tuyết không hợp để đi con đường này, Ta gắng gượng dạy cô ấy thì chỉ tổ chuốc rắc rối vào người." Nghĩ được như thế, hắn không ép A Tuyết học toán nữa, xoay sang truyền thụ võ công Hắc Thủy. A Tuyết thấy không phải học toán nữa thì rất lấy làm lạ, nhưng tính tình vốn đơn giản, Lương Tiêu đã quyết định như vậy, cô cũng không trái ý. Được cái võ công của A Tuyết khá có căn bản, không đến nỗi khiến Lương Tiêu phải bực mình.

Mấy hôm sau, rau cỏ gạo thịt trong quán đã hết. Hai người cùng xuống núi đi chợ. Bước trên sơn đạo, Lương Tiêu nhớ lại một chuyện, bèn bảo:

- Huyễn Nguyên kiếm vẫn cắm trên vách đá Dịch Kỳ Đình, lát nữa xuống núi ta phải mua đục về khoét đá lấy nó ra.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Không nhổ ra được à?

Lương Tiêu cười khổ:

- Ta thử mấy lần rồi mà đều không được nên mới muốn tìm một dụng cụ để đào nó ra. Mấy hôm nay nhiều việc quá, quên ngay cả chuyện ấy.

A Tuyết cười:

- Huynh còn đánh gãy cây to, lẽ nào không nhổ được cây kiếm ra.

Lương Tiêu nghe cô nói, cũng sực nghĩ: "Mấy hôm nay võ công ta tinh tiến mau chóng, hay là đi thử một lần nữa xem." Nghĩ đoạn cùng A Tuyết trở lên Dịch Kỳ đình. Lúc sắp vượt qua sườn núi, chợt nghe thấy một giọng ồm ồm vang lên:

- Lão tử không tin ma quỷ. Lần này nhất định sẽ nhất cử đắc thủ, cho các ngươi mất mặt.

Một giọng khác nói:

- Hừ, lão tử vẫn chưa nhổ xong, ngươi cút ra!

Lương Tiêu kinh ngạc nhủ bụng: "Chắc Hồ Lão Vạn và Hồ Lão Thiên? Ngũ Bảo này vẫn chưa rời Hoa Sơn à?" Hồ Lão Nhất nói:

- Hồ Lão Thiên! Ngươi đã nhổ hai canh giờ rồi đấy, chưa đủ à? Để Hồ Lão Vạn thử đi! Mẹ nó chứ, năm sáu ngày rồi vẫn không nhổ được thanh kiếm này, chẳng biết lúc trước quân khốn kiếp nào đã cắm nó vào đấy?

Lương Tiêu cau mày khẽ bảo A Tuyết:

- Muội đợi ở đây, ta đi xem sao!

A Tuyết hỏi:

- Bọn họ đông thế, nếu huynh đánh không lại thì làm sao?

Lương Tiêu cười đáp:

- Đánh không lại thì chạy! – Nói rồi hắn đi quành qua sơn đạo, thấy Hồ Lão Thiên đang đứng một chân trụ, một chân giơ, hai tay nắm chắc lấy chuôi kiếm cố sức rút ra. Bốn Bảo kia đang đứng bên cạnh Dịch Kỳ đình. Trông thấy Lương Tiêu vào tới, mấy huynh đệ nhảy dựng lên, làu bàu chửi rủa.

Lương Tiêu cười:

- Trung Điều Ngũ Bảo, Tiêu Thiên Tuyệt bảo các ngươi về núi Trung Điều, sao vẫn ở đây? Không sợ lão ấy rút gân à?

Nghe hắn nói, Ngũ Bảo sợ hãi nhìn xung quanh, không thấy Tiêu Thiên Tuyệt đâu mới yên tâm. Hồ Lão Nhất bảo:

- Bọn lão tử đang tức, ngươi đến đúng lúc lắm, để lão tử đập ngươi một trận cho đỡ tức. – Nói đoạn hắn xông tới, Lương Tiêu quay mình né đi, Hồ Lão Nhất không túm được, rất ngạc nhiên, quay lại bảo. – Không được chạy!

Lương Tiêu cười đáp:

- Không cho chạy thì thôi! Vì sao các ngươi lại tức?

Hồ Lão Bách bèn nói:

- Bọn lão tử ít ra ngoài chơi nên muốn nhân dịp này chơi khắp Hoa Sơn mới về. Một hôm thì Hồ Lão Vạn phát hiện ra ở đây có thanh kiếm. Hắn nhổ không được, lão tử cũng nhổ không được, mọi người bèn đánh cuộc, ai nhổ được kẻ ấy làm lão đại, sau này tất cả những người còn lại phải nghe hắn.Thế là cùng nhau nhổ đã sáu hôm nay.

Lương Tiêu hỏi:

- Thế Hồ Lão Nhất không phải lão đại à?

Trừ Hồ Lão Nhất, Tứ Bảo đồng thanh đáp:

- Không phải đâu, hắn chả là cái đinh gì.

Hồ Lão Nhất tức giận hỏi:

- Vì sao lão tử không phải là lão đại?

Hồ Lão Vạn nói:

- Ngươi dựa vào cái gì mà đòi làm lão đại?

Hồ Lão Nhất trả lời:

- Mẹ nói rõ ràng, mẹ bảo lão tử ra đời đầu tiên.

Hồ Lão Thập cãi:

- Hồ thuyết bát đạo, mẹ bảo đứa đầu tiên ra đời là lão tử.

Hồ Lão Bách cũng lanh tranh:

- Các ngươi nói bậy, mẹ nói sinh lão tử đầu tiên!

Hồ Lão Vạn buồn chán nói:

- Mẹ thì chả bao giờ nhớ ai vào ai, mẹ cứ gọi lão tử là Hồ Lão Thiên suốt.

Năm người cãi cọ điếc tai, cuối cùng lại xông vào đánh nhau.

Lương Tiêu buồn cười, đi lại gần thạch bích, nắm lấy chuôi kiếm lắc thử. "Xoẹt" một tiếng, Huyễn Nguyên kiếm hơi nhích ra. Lương Tiêu mừng rỡ, lại mạnh tay rút, Huyễn Nguyên kiếm bứt ra khỏi vách đá, thân kiếm sáng bừng long lanh.

Trung Điều Ngũ Bảo dừng tay nhìn lại, thấy Lương Tiêu đã cầm được kiếm, họ há hốc miệng, hai mắt lồi ra. Lương Tiêu đâm kiếm trở vào, Huyễn Nguyên lại chui vào đá chừng hơn một thước. Rồi hắn lại từ từ rút kiếm ra, cười hỏi:

- Trung Điều Ngũ Bảo, lời các ngươi nói có tính không?

Hồ Lão Nhất lắc đầu:

- Lão tử đang nằm mộng. Hãy tỉnh lại nào. Tiểu tử hãy cút đi!

Bốn tên kia thấy vậy cũng kêu lên:

- Hãy tỉnh lại nào, tiểu tử hãy cút đi!

Hồ Lão Vạn thả tay xuống trước nhất:

- Không phải, không phải! Tiểu tử vẫn ở đây!

Năm người nhìn nhau, Hồ Lão Bách khóc:

- Hồ Lão Nhất, không phải nằm mộng đâu, thật rồi!

Bốn người kia cũng dúm dó mặt, mường tượng sắp òa khóc đến nơi.

Lương Tiêu vốn ghét họ cùng một phe với Tiêu Thiên Tuyệt, nên quyết trêu chọc, bèn cười to:

- Không muốn nhận thua thì thôi, ta đây không trách. Một lũ thất hứa. Ha, lão tử đành coi lời Trung Điều Ngũ Bảo như rắm chó vậy! – Rồi hắn cười lớn quay đi.

Trung Điều Ngũ Bảo trợn mắt nghiến răng, mặt đỏ bừng lên, họ nhìn nhau một cái rồi bỗng quỳ xuống, đau khổ gọi:

- Lão đại

Lương Tiêu thấy vậy ngạc nhiên: "Mấy tên này giữ lời hứa thế cơ à? Thật không may!" Hắn đang nghĩ ngợi tìm cách, chợt Hồ Lão Nhất nói:

- Lời Trung Điều Ngũ Bảo không bao giờ là rắm chó. Sau này ngươi là lão đại của chúng ta, ngươi muốn bọn lão tử làm gì cũng được, nhưng nếu muốn bọn lão tử nhảy vực treo cổ thì tuyệt đối không thể được.

Tứ Bảo kia gật đầu:

- May quá, vẫn là Hồ Lão Nhất nghĩ chu đáo!

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Năm tên này là thủ hạ của Tiêu Thiên Tuyệt, ta không dính dáng gì với chúng được?"

Hắn im lìm bỏ đi, Trung Điều Ngũ Bảo lập tức đi theo, Hồ Lão Bách than:

- Lão đại, lão tử đói rồi! Kiếm chút gì ăn đi!

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Ta vô can! Ngươi tự đi mà kiếm!

Hồ Lão Nhất nói:

- Ngươi là lão đại của bọn lão tử, ngươi phải có trách nhiệm lo đồ ăn thức uống cho bọn lão tử.

Lương Tiêu phì một cái:

- Đừng nằm mơ nữa đi! Muốn ta hầu bọn ngươi ư, còn lâu!

Bỗng thấy A Tuyết đã đứng ngay phía trước, hắn bèn co giò chạy. Trung Điều Ngũ Bảo hét to:

- Lão đại!

Cả bọn quyết nhập bọn với Lương Tiêu nên chạy theo sát.

A Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Ca ca, chuyện gì vậy?

Lương Tiêu không buồn đáp, cắp hông cô gái chạy xuống núi. Trung Điều Ngũ Bảo vừa đuổi vừa gọi, bám sát theo sau. Sáu bóng người lao nhanh đi, bắt kịp Lương Tiêu ở chân núi. Hắn đành đặt A Tuyết xuống, trợn mắt hỏi họ:

- Bám theo ta làm gì?

Hồ Lão Thập nói:

- Lão đại…

Lương Tiêu quát:

- Không được gọi ta là lão đại nữa!

Trung Điều Ngũ Bảo cùng không hiểu:

- Vì sao vậy lão đại?

Lương Tiêu mắng:

- Cút về Trung Điều sơn đi, không được làm phiền lão tử nữa, ta không đời nào làm lão đại của các ngươi đâu!

Rồi kéo A Tuyết đi vào thị trấn dưới chân núi. Hồ thị huynh đệ liền bám sát.

A Tuyết nghe Lương Tiêu kể lại, cười lăn lộn, Lương Tiêu tức giận:

- Cười cái gì, muội muốn làm ta tức chết hả?

A Tuyết cố nén cho hắn khỏi giận, nhưng trong bụng vẫn cười thầm. Đúng lúc ấy sau lưng họ lại rộ lên những tiếng ồn ào, A Tuyết ngoái nhìn, bất giác nhíu mày.

Nguyên là Trung Điều Ngũ Bảo đi cách Lương Tiêu mấy bước, chợt trông thấy người ta bán bánh nướng, năm người đang đói, liền xông đến, mỗi người cướp hai chiếc rồi bỏ đi. Hai vợ chồng nhà hàng kinh ngạc, người thì kéo Hồ Lão Bách, người thì kéo Hồ Lão Thập.

Năm tên côn đồ đã quen, nhưng luôn không chấp nhặt các nữ nhân. Hồ Lão Thập thấy người trung phụ lao đến mình, liền né tránh. Chồng bà ta thì xúi quẩy, bị Hồ Lão Bách xô một cái, bay vù đi như đằng vân giá vũ, húc vào lò bánh làm nó đổ nghiêng, mồm bật máu.

Hồ Lão Bách không để ý,cứ lo nhai bánh, bỗng thấy lưng đau tê, thì ra bị ai đó nắm lấy huyệt Chí dương nhấc bổng lên. Hắn kinh ngạc, ngoái đầu nhìn kêu lên:

- Lão đại! Huynh cũng muốn ăn bánh nướng phải không?

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Vì ăn cái bánh nướng mà định đánh chết người ta hả?

Hồ Lão Bách ngạc nhiên hỏi lại:

- Đánh chết người thì sao?

Lương Tiêu nhìn người trung phụ đang ôm chồng khóc lóc, nam tử nọ thì ộc máu mồm, hiển nhiên đã bị thương vào nội phủ, xem chừng không sống được nữa. Lương Tiêu không chịu nổi, bèn ném Hồ Lão Bách đi thật xa, rồi đi lại gần, đỡ người nam tử dậy, vỗ ấn vào ngực y, nam tử kia tức thì nín ho. Lương Tiêu vận nội công, xoa nắn một hồi cho y, nội lực của hắn dồi dào, người nam tử thấy bớt đau, thấy vợ nức nở không nguôi bèn bảo:

- Nàng đừng khóc, chỉ tại chúng ta vận đen, tự dưng chọc đúng sát tinh!

Người đàn bà nghe vậy mừng rỡ, tức thì nín khóc, dập đầu lạy Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng giơ tay nâng dậy.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy Lương Tiêu trị thương cho người nọ, đều cảm thấy đây là cơ hội để hòa thuận lại, bèn cùng lấy đan dược ra, người thì bảo:

- Lão đại, lão tử có Bát bảo kim đan…

Người thì bảo:

- Lão tử có Tiên chi ngọc linh hoàn…

- Phi yến thanh phế đan…

Họ chìa đủ các lọ hộp thuốc màu vào mặt Lương Tiêu, thậm chí kẻ vừa đánh người ta bị thương là Hồ Lão Bách còn đưa ra hẳn ba bình. Lương Tiêu chọn lấy mấy loại dưỡng phế cho nam tử uống, lại dùng nội lực làm tan thuốc, một lát sau, nam tử đã có thể đứng dậy được.

Lương Tiêu thấy y không có gì đáng lo nữa, bèn bảo:

- A Tuyết, trả tiền mấy cái bánh cho họ đi!

A Tuyết thường mua hàng nên Lương Tiêu đưa hết vàng bạc ngọc ngà cho cô giữ. Nào ngờ cô kêu lên:

- Hết rồi, muội nhét hết vào khăn gói cho Ách Nhi rồi! Ca ca trả hộ đi!

Lương Tiêu cau mày:

- Cho họ hết à?

A Tuyết cười khẽ:

- Vâng, muội nghĩ Ách nhi sắp phải đi rất xa, chắc cần chi tiêu nhiều nên đã lén nhét hết vàng bạc vào hành lý của cô ấy, nhưng Ách nhi lại không biết!

Lương Tiêu cau mặt ngẫm nghĩ rồi vẫy Trung Điều Ngũ Bảo:

- Theo ta lại đây!

Ngũ Bảo theo Lương Tiêu đi ra khỏi chợ, Lương Tiêu nghiêm mặt nói:

- Các ngươi muốn ta làm lão đại thật phải không?

Năm người cùng đáp:

- Trung Điều Ngũ Bảo nói lời giữ lời!

- Được, vậy các ngươi phải tuân theo hai điều này của ta. Thứ nhất, từ nay về sau chỉ được phép đối phó với cao thủ võ học, không được động thủ với dân thường.

Trung Điều Ngũ Bảo đáp ngay:

- Đồng ý!

Lương Tiêu gật đầu:

- Thứ hai, ta chưa cho phép thì các ngươi không được nói.

Trung Điều Ngũ Bảo tức thì làm ồn lên. Hồ Lão Nhất làu bàu:

- Nhịn ăn còn được chứ nhịn nói thì không.

Hồ Lão Thập nói:

- Cắt lưỡi cũng không thể im!

Hồ Lão Bách cũng nói:

- Lão tử chỉ im lặng khi chết hoặc ngủ mà thôi!

Hồ Lão Thiên bảo:

- Hồ Lão Bách nói sai rồi, khi ngủ còn cần nói mê nữa chi!

Cứ thế, năm cái miệng kêu la inh ỏi. Lương Tiêu quát tháo cũng không ngưng lại được. Hắn chán nản bảo:

- Thôi được, tùy các ngươi vậy! Nhưng nếu nói sai, chọc giận ta thì đừng trách ta không khách sáo!

Trung Điều Ngũ Bảo mừng rỡ. Lương Tiêu lại nói:

- Bây giờ ta là lão đại, các ngươi có vàng bạc tiền nong gì cũng biếu tặng ta!

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn nhau, Hồ Lão Vạn nói:

- Xưa nay lão tử chẳng mang theo vàng bạc tiền nong bao giờ, muốn ăn thì cướp, muốn ngủ thì ngủ, chẳng tính đếm tiền bạc bao giờ.

Lương Tiêu ngộ ra: "Ta ngớ ngẩn thật, năm tên này không biết tính toán, bắt chúng đếm tiền tính sổ chẳng phải còn khó hơn lên trời nữa sao." Nhân lúc buồn bã, bỗng nghĩ: "Thế này thì phải đi tìm một phú hào, ăn cắp một ít..." Lương Tiêu vừa nghĩ vừa định trở vào trong chợ, chợt phía trước có bốn thiếu niên cầm gậy gộc xộc đến. Trông thấy nhau, hai bên cùng ngẩn ra, Lương Tiêu cười chào:

- Các ngươi lại định làm việc xấu gì nữa đây?

Bốn thiếu niên ấy chính là những người dắt trộm con lừa hồi nọ, nghe hỏi đưa mắt nhìn nhau, rồi thiếu niên mặt tròn đáp:

- Chúng ta không động đến ngươi, ngươi cũng đừng dính vào việc chúng ta.

- Được thôi! – Lương Tiêu gật đầu.

Thiếu niên mặt tròn chĩa cây gậy vào Trung Điều Ngũ Bảo, mắng rằng:

- Các ngươi đánh cha ta rồi định bỏ chạy phải không?

Lương Tiêu đoán ra: "Hóa ra cha mẹ hắn là đôi phu thê bán bánh?"

Trung Điều Ngũ Bảo trố mắt, đồng thanh hỏi:

- Cha ngươi là ai?

Thiếu niên mặt tròn không biết bọn họ vốn hay quên, nên tức giận nói:

- Được lắm, đánh người rồi muốn chối tội hả?

Hắn vung gậy trỏ Hồ Lão Bách, nhướng mày nói:

- Ta nghe kể, kẻ động thủ chính là cái tên này.

Hắn múa gậy xông vào nện thẳng xuống đầu Hồ Lão Bách. Hồ Lão Bách nổi giận thò tay túm luôn đầu gậy. Thiếu niên mặt tròn như chạm phải thành đồng vách sắt, kéo đến đỏ trương cả mặt. Hồ Lão Bách dương dương tự đắc. Hồ Lão Thiên bèn bảo:

- Lão đại có nói không được động thủ với dân thường cơ mà.

Hồ Lão Bách giật mình, vội buông tay ra. Thiếu niên mặt tròn thừa cơ đập cây gậy vào đỉnh đầu hắn. Hồ Lão Bách xấu tốt gì cũng là nhân vật qua lại lâu năm trên giang hồ, tự nhiên ăn gậy của một tên nhóc con mới ra ràng thì tức giận lắm, nhưng đã hứa hẹn lúc nãy, không thể động thủ được, đành trợn mắt mắt:

- Xú tiểu tử, có giỏi đánh lão tử lần nữa xem!

Thiếu niên mặt tròn nhất chiêu đắc thủ thì tự tin hẳn lên, quát hỏi:

- Đánh nữa thì ngươi làm sao đây?

Rồi đánh cốp cốp hai gậy nữa vào đỉnh đầu bả vai Hồ Lão Bách. Hồ Lão Bách nhảy dựng lên:

- Đánh rắm, đánh lão tử cái nữa xem?

Thiếu niên mặt tròn tức giận mắng:

- Được lắm, lão tử quật vỡ mồm ngươi ra!

Rồi quất lia lịa mấy gậy vào mặt Hồ Lão Bách, may hắn có nội công nên chẳng ảnh hưởng gì. Chỉ trong chớp mắt, Hồ Lão Bách đã trúng đến hai ba chục gậy. Mồm hắn nguyền rủa chửi bới, nhưng trước sau vẫn giữ đúng lời hứa với Lương Tiêu, không hề động thủ động cước.

Tứ Bảo hanh tai lạc họa nhìn huynh đệ mình bị ăn đòn, lại còn vỗ tay cười lớn nữa. Hồ Lão Bách tức giận, chửi lẫn cả các huynh đệ. Lương Tiêu thấy Hồ Lão Bách bị đòn mà không hề phản kích thì gật đầu nghĩ thầm: "Kẻ này tuy chẳng loại tử tế, nhưng cũng có cá tính, có tự trọng." Hắn bèn bước tới quơ tay một cái, các thiếu niên vừa cảm thấy tay nóng ran lên thì bốn cây gậy đã bị Lương Tiêu nắm gọn cả. Thiếu niên mặt tròn kinh ngạc hỏi:

- Ngươi... ngươi định làm gì đây?

Lương Tiêu bảo:

- Đánh thế đủ rồi! Nếu hắn đánh trả, đừng nói bốn, mà đến bốn mươi người như các ngươi cũng bị đập cho tan xác đấy!

Mấy thiếu niên lộ rõ vẻ không tin, Lương Tiêu bèn ném mấy cây gậy cho Hồ Lão Bách:

- Chứng tỏ bản sự đi!

Hồ Lão Bách đang tức sẵn, liền cùng giơ song chưởng lên chặt vù vù, bốn cây gậy còn chưa rơi xuống đất đã bị hắn chặt thành hơn hai mươi đoạn, Hồ Lão Bách bắt lấy một đoạn trong đó, bóp nhẹ trên tay, nó lập tức hóa thành một đống vụn. Xong xuôi cũng bớt giận, hắn cười ha hả:

- Coi như bốn đứa tiểu tử các ngươi có phúc khí đấy!

Bốn thiếu niên nọ cùng há hốc mồm, run bần bật. Lương Tiêu xua tay bảo:

- Thôi các ngươi đi mau đi!

Bốn huynh đệ định chạy, Lương Tiêu gọi với:

- Chậm đã!

Bốn người dừng chân, lo sợ. Lương Tiêu nói:

- Cho ta hỏi thăm một chút, phú hào nào giàu nhất vùng này?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, thiếu niên mặt trắng trả lời:

- Tây Hoa uyển Sử gia.

Lương Tiêu gật đầu:

- Nhờ các ngươi dẫn ta đến đấy.

Bốn người nhận lời, đi trước dẫn đường. Lương Tiêu vừa đi vừa hỏi han tên tuổi họ, mới biết thiếu niên mặt tròn tên là Dương Tiểu Tước, thiếu niên có cặp lông mày chữ bát tên là Lý Đình Nhi, một người da dẻ nâu nâu, hai mắt lươn tên là Vương Danh Khả, khi hỏi đến thiếu niên mặt trắng, hắn đáp;

- Ta tên là Triệu Tam Cẩu, ngươi cứ gọi ta là Tam Cẩu Nhi là được rồi.

Lương Tiêu mỉm cười:

- Ta tên Lương Tiêu, đây là A Tuyết, muội tử của ta. Lần trước may được các ngươi hết lòng tương cứu.

Lý Đình Nhi nói:

- Tiếc rằng đối thủ quá xảo quyệt, suýt chút nữa là chúng ta thua cả rồi.

Lương Tiêu cười nói:

- Bất luận thắng bại, Lương Tiêu vẫn mang nặng ơn cứu mạng của các vị.

Đang nói chuyện, chỉ thấy xa xa hiện lên cái bóng sẫm của một tòa nhà lớn, Tam Cẩu Nhi reo lên:

- Tây Hoa uyển Sử gia kia! Lương đại ca, huynh đến chỗ họ làm gì thế?

Lương Tiêu đã rắp tâm ăn cướp, lần này đến để dò xét địa thế nên chỉ mỉm cười. Hắn định thần nhìn kỹ, thấy ngôi nhà đó trải dài mười dặm, bên trên có lô cốt bắn tên, bên trong có mái cong lầu các, trông rất rộng rãi khoáng đãng. Trước nhà có một khe nước, một cái lều, và hơn hai chục bễ rèn. Hơn một trăm người đang nện chan chát, rèn ra cung, tên, dáo, mác, khôi đồng, giáp sắt. Còn có rất nhiều người bê các hoa màu từ trong vườn đi ra, đặt lên xe lớn. Lương Tiêu cau mày hỏi:

- Sử gia danh khí to nhỉ, họ đang làm gì vậy?

Lý Đình Nhi đáp:

- Sử gia là thế gia về võ học, mỗi lần thấy họ thế này tức là sắp có đánh nhau rồi.

Lương Tiêu chỉ muốn ăn cắp vàng bạc, không hỏi han tình hình chủ nhân làm gì. Hồ Lão Nhất kêu lên:

- Đói quá!

Lương Tiêu nhíu mày định mắng, chợt Dương Tiểu Tước bảo:

- Nếu Lương đại ca đói, chúng ta sẽ đi kiếm chút thức ăn về. - Nói rồi trừng mắt nhìn Trung Điều Ngũ Bảo, hừ một tiếng. – Ta nể mặt Lương đại ca chứ không phải vì năm người các ngươi đâu nhé.

Nói đoạn lại hừ cái nữa rồi dắt ba người huynh đệ đi, để lại Trung Điều Ngũ Bảo trố mắt thở ầm ầm tức giận.

Lương Tiêu thấy bên trang viện có một dòng suối nhỏ, tức thì tìm một tảng đá ngồi xuống nhìn địa thế Tây Hoa uyển. Một lát sau, thấy Tam Cẩu Nhi và ba anh em bê cơm rượu với cả bánh bao nhân thịt nóng hổi nữa về. Trung Điều Ngũ Bảo reo mừng, không khách sáo vội nhào vào bốc ăn.

Lương Tiêu cám ơn xong, cả bọn ngồi xúm bên suối, đang vừa ăn vừa vui vẻ tán chuyện thì một toán nhân mã từ phía sau phi ào tới, người dẫn đầu có khuôn mặt chữ điền, vận một bộ giáp da sáng choang, cánh tay y có đậu một con chim cắt. Những người khác đều đeo cung tên, trên ngựa treo nào cáo nào thỏ nào gà rừng, một luồng khói lao tới, xông thẳng tới trước mặt mọi người. Tam Cẩu Nhi và mấy anh em vội vã né tránh, Lương Tiêu thì nhướng mày định động thủ, không ngờ đoàn người đó lại giật cương ngựa, đâm xuống nước lội qua sông, vó ngựa đạp nước tung tóe, Lương Tiêu và mọi người không kịp tránh, quần áo bị hắt ướt sũng cả.

108. Tứ Thiểu Bái Sư (2)

.

Những người đồng hành cùng kinh ngạc, nhảy xuống ngựa đỡ thủ lĩnh. Người đó mặt mày đầm đìa máu, gầm gừ quát tháo thủ hạ, các kỵ sĩ xem xét chiến mã, thấy vó trước của con ngựa mềm oặt xuống, đã què rồi. Thủ lĩnh sinh nghi, ngoái đầu nhìn lại, thấy Lương Tiêu và Trung Điều Ngũ Bảo đang chắp tay sau lưng, dáng điệu tự nhiên như không có gì xảy ra, y đành càu nhàu đổ cho rủi ro, để thủ hạ đỡ về.

Toán người đi vào Tây Hoa uyển, bốn thiếu niên mới vây cả lại, Lý Đình Nhi cười tươi:

- Lương đại ca, tên Sử Phú Thông này ngày thường vênh váo lắm, hôm nay bị một vố đau tức thế này, thực là thống khoái!

Ba người kia cũng luôn mồm khen ngợi. Lương Tiêu ngồi xuống, hỏi:

- Tên Sử Phú Thông đó là chủ nhân Tây Hoa uyển à?

Lý Đình Nhi nói:

- Chủ nhân gì đâu, chỉ là một quản gia nhỏ nhoi thôi.

Lương Tiêu hỏi:

- Quản gia mà oai thế hả?

Lý Đình Nhi đáp;

- Oai lắm, Tây hoa uyển thực ra chỉ là trang ấp của nhà họ Sử. Nhà này là đương kim thế hầu, đại lão gia là Sử Thiên Trạch, nam chinh bắc chiến, lập được nhiều công lao nên được thưởng mảnh đất này. Ông ta lại ban nó cho con trai là Sử Cách, quản hạt hơn một vạn hộ dân ở đây. Ta và Vương Khả cũng nằm trong diện điều động binh lực của nhà y, ngày thường thì canh tác cho nhà y, đến lúc đánh trận thì phải theo y xuất chinh. Triệu Tam Cẩu thì thuộc hộ canh nông nhà y, chỉ cần trồng trọt cấy cày thôi. Dương Tước Nhi tuy nhà bán bánh nướng, nhưng năm nào cũng phải nộp tiền và lương cho nhà họ Sử. Vì vậy Sử Cách mới xây ngôi nhà này, thường ngày trồng trọt và thu thuế, đến thời chiến thì huấn luyện binh mã, rèn giũa binh khí. Còn sợ dân chúng chống đối nên nuôi thêm rất nhiều nô lệ trong nhà, ai không nghe lời thì giết người đó, hung tàn lắm!

Vương Khả cũng nói:

- Đáng giận thật! Việc gì chúng ta phải đi đánh trận cho họ, cày ruộng cho họ, rồi còn bị mắng chửi đánh đập.

Triệu Tam Cẩu nói:

- Vì họ có đao gươm tên nỏ! Nếu có bản lĩnh, chúng ta cũng nên bắt chước Sử Thiên Trạch, cầm gươm dáo ra sa trường chém giết lập công, giành lấy chức Thiên hộ Vạn hộ đó, xem còn ai dám ức hiếp chúng ta nào?

Vương Khả cười nhạt:

- Cha ngươi là một nông phu, ngoài cày ruộng ra chỉ đan sọt tre, đánh trận là việc của các hộ binh, chẳng tới lượt gia đình ngươi đâu.

Triệu Tam Cẩu tự ái, tức giận nói:

- Được lắm, có giỏi ngươi đánh với ta xem ai lợi hại hơn ai?

Vương Khả nói:

- Đánh thì đánh, ai ngán ai chứ?

Hai người bèn xông vào nhau vật lộn bên suối.

- Đừng đánh nữa! – A Tuyết kêu lên, định lao vào can hai người ra, nhưng Trung Điều Ngũ Bảo chặn lại:

- Đánh nhau là việc của nam nhân, đám bà nương các người dẹp ra!

Năm người vừa cản A Tuyết vừa cổ vũ:

- Đấm hay lắm!

- Đá vào mắt cá chân hắn đi...

- Ối chà, đấm chếch sang trái một chút, sang trái một chút...

Có năm người hò la trợ uy, hai người đánh càng lúc càng hăng, Dương Tiểu Tước và Lý Đình Nhi nói thế nào cũng không tách họ ra được. Lúc ấy, từ đằng xa có hai thôn dân bình thường đi đến, một bà lão và một phụ nữ trung niên, hai người đang bưng chậu gỗ đến bên suối giặt giũ. Bà lão mắt tinh, trông thấy ầm ĩ bên suối, bèn kêu lên:

- Ái chà, Triệu Tứ Gia, xem kìa!

Người phụ nữ ngoái đầu nhìn, tức thì vừa giận dữ vừa kinh ngạc.

Lý Đình Nhi nghe tiếng, liếc mắt nhìn sang, vội kêu lên kinh hãi:

- Tam Cẩu Nhi, chết rồi, mẹ ngươi đến đấy. Vương Khả, bà ngươi cũng đến kìa!

Hai người tức thì dừng đấm đá, nhưng quần áo đã rách tơi tả, mặt mũi tay chân đầy vết xước rướm máu, thấy bà lão và người phụ nữ vác theo chày để đập quần áo đang đi về phía này, Vương Khả bèn co cẳng chạy, Triệu Tam Cẩu ngập ngừng một thoáng rồi cũng lao đi, người đàn bà bèn gọi:

- Tam Cẩu Nhi? Mày dám chạy ư?

Triệu Tam Cẩu vâng lời đứng lại. Người đàn bà chạy tới túm chặt lấy con, quất mấy chày lên chân gã, mắng:

- Súc sinh, lần trước đi ăn trộm lừa đã bị đá cho thừa sống thiếu chết, lần này lại đánh lộn với người ta, mày... mày muốn làm tao tức chết mới vừa lòng phải không... Đồ súc sinh!

Triệu Tam Cẩu bị mẹ túm chặt lấy, đành cố gắng né tránh tại chỗ, không để bị đánh vào chỗ hiểm, nhưng không dám giãy giụa chút nào. Trung Điều Ngũ Bảo thấy thế, bèn chửi mắng:

- Đồ vô dụng, sao lại để đàn bà con gái dạy dỗ thế kia? Có bọn lão tử chống lưng đây, ngươi chớ sợ!

Lương Tiêu cau mày mắng:

- Câm miệng hết cho ta nhờ!

Năm người cùng hừ một tiếng, đành tạm thời ngậm miệng.

Người đàn bà cứ đánh đến khi kiệt sức, động tác chậm lại. Bà lão đuổi theo tới nơi, thấy Vương Khả chạy mất tăm mất tích, đành hậm hực quay lại, thấy vậy lôi thị ra nói:

- Triệu Tứ Gia, thôi, thôi mà!

Triệu Tứ Gia ngồi phệt xuống bên suối, khóc lóc, Triệu Tam Cẩu mặt mày bầm tím, đứng đờ ra hồi lâu, bỗng quỳ thụp xuống, van vỉ:

- Mẹ, xin mẹ đừng khóc, sau này Tam Cẩu Nhi không dám thế nữa.

Triệu Tứ Gia nghẹn ngào nói:

- Lần nào con cũng nói ngon nói ngọt, nhưng nói rồi chứng nào vẫn tật nấy.

Bà nhìn rượu thịt trên tảng đá bỗng thét lên:

- Giỏi lắm, con ăn cắp những thứ này đây phải không, ta phải đánh chết cái đồ nghiệt chủng này mới được!

Bà vung chiếc chày đập áo đánh Triệu Tam Cẩu, chợt cây chày bị ghì lại, không thể nào quật xuống được. Bà ngoảnh mặt nhìn, trông thấy một thiếu niên lưng đeo bảo kiếm, tay đang nắm chặt cái chày của mình.

Triệu Tứ Gia ngẩn người:

- Ngươi…

Lương Tiêu nói:

- Thẩm thẩm, xin nể mặt tôi, tha cho Tam Cẩu Nhi đi!

Triệu Tứ Gia nhìn sững Lương Tiêu, vẻ mặt choáng váng, bất giác thõng chày xuống. Lương Tiêu liếc Triệu Tam Cẩu, thở dài:

- Ngươi nói lời phải giữ lời, quả thật không trộm cắp nữa chứ?

Triệu Tam Cẩu nhìn sang Lý Đình Nhi và Dương Tiểu Tước, im lặng. Lương Tiêu vụt quay sang bảo Trung Điều Ngũ Bảo:

- Bắt Vương Khả đến đây!

Trung Điều Ngũ Bảo thi triển khinh công, thoáng chốc đã khuất dạng. Bà Vương và Triệu Tứ Gia chưa thấy ai chạy nhanh thế bao giờ, cứ trố mắt đứng đực ra. Chỉ chớp mắt Trung Điều Ngũ Bảo đạp gió quay về, xách theo một người, chính là Vương Khả. Đến cách mọi người chỉ vài trượng, Trung Điều Ngũ Bảo cùng gọi:

- Lão đại! Xem bản lĩnh ngươi thế nào nào!

Họ bất thần tuột tay, Vương Khả tức thì bay vọt đến chỗ Lương Tiêu như mũi tên, Vương Khả hết hồn la hét đến lạc cả giọng, Vương Bà Tử thấy cháu gặp cảnh nguy nan, cũng kinh sợ kêu lên. Lương Tiêu rủa thầm tơi tả, vùng tay lên chụp lấy đầu vai Vương Khả, nhún tay khử hết kình lực, tay trái ấn vào hông gã, nhẹ nhàng khéo léo đặt gã xuống đất. Vương Bà Tử lúc đó mới bình tâm, nhặt chày lên quát:

- Đồ khốn, mày chạy giỏi lắm!

Bà ta định đến đánh Vương Khả, Lương Tiêu bèn giơ tay ngăn, cười nói:

- Thôi mà, thôi mà!

Vương bà thấy gã khí khái bất phàm, cũng hơi kiêng dè, trừng mắt nhìn Vương Khả, mắng:

- Nể mặt công tử đây, tha cho mày một lần.

Vương Khả đỏ bừng mặt, lúng búng trong miệng một hồi rồi im bặt.

Lương Tiêu ngoảnh sang Triệu Tam Cẩu:

- Ta biết ngươi đã nhiều lần thất hứa với mẹ vì bốn người các ngươi là bạn bè, nếu họ muốn trộm cắp, ngươi cũng không thể tỏ ra mình kém nghĩa khí, đúng không nào?

Triệu Tam Cẩu gật gật đầu. Lương Tiêu bỗng sầm mặt, nói rành mạch:

- Cả bốn quỳ xuống!

Ba người bị khiếp sợ ánh mắt gã, đều khuỵu chân xuống. Lương Tiêu nghiêm mặt bảo:

- Bốn người hãy quỳ đấy và thề độc, từ nay trở đi, không bao giờ được trộm cắp cướp giật nữa...

Hồ Lão Bách nghe vậy cười nói:

- Lão đại, ngươi bảo chúng nó không được trộm cắp cướp giật, nhưng chính ngươi thì sắp đi trộm cướp kia kìa!

Lương Tiêu cau mày:

- Ngươi nói gì?

Hồ Lão Nhất cười:

- Ta biết mà, lão đại đến Tây Hoa uyển thăm dò đường đi lối lại, đêm nay nhất định sẽ động thủ...

Tam Cẩu Nhi và ba đứa kia nghe vậy, cùng ngước mắt nhìn Lương Tiêu. Lương Tiêu nóng mặt, giơ chân móc một hòn đá to nặng cỡ bốn năm chục cân, quất vù ra một chưởng, chỉ nghe vụt một tiếng, hòn đá xanh bị chấn vỡ thành tám mảnh ngay trên không, lần lượt rơi bộp xuống tuyết.

Mọi người sững sờ. Lương Tiêu hít một hơi, cao giọng nói:

- Từ nay về sau, nếu Lương Tiêu ăn cắp ăn trộm cái gì của ai thì sẽ tan thây như hòn đá này.

Gã đảo mắt trừng trợn nhìn Trung Điều Ngũ Bảo:

- Năm người các ngươi cũng vậy, nếu tắt mắt hay cướp bóc thì cũng như hòn đá này.

Trung Điều Ngũ Bảo la lối:

- Lý lẽ gì vậy?

- Ngươi đái bậy lại bắt bọn lão tử uống là sao?

- Đúng thế, ngươi đánh rắm cũng bắt lão tử phải ngửi chắc?

- Không trộm cắp thì lão tử ăn không khí à?

Lương Tiêu hỏi to:

- Vậy rốt cục các ngươi có nhận lão tử làm lão đại không? Nếu không nhận thì ai đi đường nấy.

Trung Điều Ngũ Bảo nín bặt.

Bốn thiếu niên cúi đầu bàn bạc một hồi, Dương Tiểu Tước nói:

- Lương đại ca, chúng ta có một ý này, nếu đại ca nhận lời, từ nay trở đi chúng ta không trộm cắp nữa. Nếu huynh không nhận lời thì cứ thẳng tay đập chết chúng ta đi!

Lương Tiêu bảo:

- Nói đi!

Dương Tiểu Tước chực nói lại thôi, ngoảnh nhìn Lý Đình Nhi, trong bốn người thì Lý Đình Nhi lanh lợi nhất, bèn nói ngay:

- Vừa rồi lúc mua rượu thịt, chúng ta đã tính toán rồi. Lương đại ca võ nghệ cao cường, chúng ta chưa gặp ai như thế bao giờ nên muốn bái đại ca làm sư phụ, học võ nghệ. Nếu đại ca đồng ý, từ nay chúng ta sẽ chuyên cần học võ, không trộm cướp, quấy phá hàng xóm nữa.

Lương Tiêu nhăn nhó nghĩ: "Ta không thân thích bạn bè gì với họ, lại cùng lứa tuổi, đâu thể làm sư phụ họ được?" Nhưng thấy Triệu Tứ Gia vẫn còn chưa khô dấu lệ, mất đầy hi vọng, gã lại mềm lòng, vụt ngoái đầu lại gọi:

- Trung Điều Ngũ Bảo!

Cả năm hỏi:

- Sao cơ?

Lương Tiêu nói:

- Ta là đại ca của các ngươi phải không?

Năm người không buồn nghĩ, đáp ngay:

- Trung Điều Ngũ Bảo, nói lời giữ lời.

Lương Tiêu hỏi:

- Vậy ta nói gì các ngươi đều nghe chứ?

Năm người cùng đáp:

- Trừ việc cấm nói năng và nhảy vực tự sát.

Lương Tiêu cười:

- Được, vậy ta ra lệnh năm người các ngươi làm sư phụ của bốn tiểu tử này.

Trung Điều Ngũ Bảo tưởng chừng nghe thấy một điều vô lý nhất đời, cứ há hốc miệng nhìn Lương Tiêu trân trân. Một lúc lâu sau, Hồ Lão Bách là người sực tỉnh đầu tiên, hắn nói:

- Không được, năm tên khốn này nện lão tử, nếu không có lão đại, ta đã bị chúng nó lột da rút xương, lóc thịt làm bánh bao rồi. Làm sư phụ chúng nó ư? Hừ, ngươi giết lão tử đi còn hơn!

Lương Tiêu gật đầu:

- Hồ Lão Bách thì thôi. Nhưng bốn người kia, mỗi thầy vừa đúng một trò, ai mà còn từ chối nữa thì đừng nhận ta làm lão đại nữa.

Bốn Bảo trợn tròn mắt, không nói lại được lời nào. Lương Tiêu nhìn sang bốn thiếu niên:

- Bái sư mau! Còn đợi ta ấn cổ xuống nữa à?

Bốn người nhìn nhau, đành dập đầu lạy bốn Bảo, cùng hô:

- Sư phụ xin nhận của đồ đệ một vái.

Trung Điều Tứ Bảo nhìn nhau, ai cũng trào nước mắt. Hồ Lão Bách trông thấy, mừng rỡ cười ha hả. A Tuyết thở dài nghĩ bụng: "Chà, ca ca chỉ giỏi trêu chọc người, thế này thì cả tám người đều tân khổ rồi!"

Trung Điều Tứ Bảo lúc này đều kêu khóc, cả bốn người nằm úp mặt xuống đất chẳng dám nhúc nhích, đột nhiên nghe Lương Tiêu lên tiếng:

- Các ngươi đứng dậy cả đi.

Bốn người đồng loạt đứng lên, dáng điệu rụt rè, vẻ mặt hoảng sợ.

Lương Tiêu hướng về phía Trung Điều Tứ Bảo nói:

- Các ngươi bốn người lại đi khóc lóc trước mặt nữ nhân, chẳng lẽ không biết xấu hổ?

Lời vừa thốt ra, Trung Điều Tứ Bảo nhất thời ngưng khóc, nỗi giận thét lớn:

- Lão tử đã khóc bao giờ? Chẳng qua bụi bay vào mắt của lão tử thôi.

Lương Tiêu cười bảo:

- Bớt nói lời thừa đi, các ngươi mỗi người chọn một người vừa ý nhất làm đệ tử của mình, ta sẽ là người đánh giá, để xem đồ đệ của ai được dạy bảo chu đáo nhất, thế là biết được ai thông minh nhất.

Trung Điều Tứ Bảo vừa nghe, nhất thời hăng hái trỗi dậy, nỗi buồn dường như đã bay biến về Oa quốc hết, phấn khởi nói:

- Tốt quá tốt quá, một lời đã định, xem xem đồ đệ của ai lợi hại nhất, ai mới là người thông minh nhất!

Năm kẻ ngốc này ngày thường luôn thích cạnh tranh với nhau. Vừa nghe được đề nghị này, Tứ Bảo nhất thời chuyển giận thành vui. Chủ ý đã định, bọn họ quyết tâm phải dạy bảo đồ đệ của mình cho tốt, nhất định phải đoạt ngôi vị đệ nhất. Lúc này, chợt nhiên Hồ Lão Bách bỗng hóa sang buồn bực, cảm thấy cách này tuy thú vị hơn cách trực tiếp đánh nhau, có điều lão lại chẳng thu nhận tên đồ đệ nào, không khỏi cáu giận kéo Lương Tiêu nói:

- Lão tử đây vốn chẳng có đệ tử, lấy gì so sánh với bọn họ đây?

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Chính ngươi không muốn có đồ đệ còn gì?

Hồ Lão Bách nhất thời cứng họng, chẳng cách nào đối đáp. Mắt nhìn bốn kẻ còn lại tự mình tuyển lựa đồ đệ: Hồ Lão Nhất dạy Dương Tiểu Tước, Hồ Lão Thập dạy Triệu Tam Cẩu, Hồ Lão Thiên dạy Lý Đình Nhi, Hồ Lão Vạn dạy Vương Khả. Hồ Lão Bách càng xem càng thèm muốn, đột nhiên nằm càng ra đất, nhào tới lăn lui, giật giật râu mép mà oa oa khóc lớn. Tứ Bảo nhìn hắn ha ha cười to, thầm nghĩ cái này gọi là "báo ứng". Vương Bà Tử cùng Triệu Tứ Gia trong lòng thầm e sợ, chẳng biết năm quái nhân này sẽ dạy dỗ con cháu mình thế nào.

Trung Điều Tứ Bảo đương thời hăng tiết, liền kéo lấy đệ tử của mình ra một góc, miệng hô hét ỏm tỏi, tự truyền thụ công phu của bản thân. Chỉ bởi can hệ đến chuyện thắng thua, cho nên bốn người vô cùng nhẫn nại, quyền xuất thập biến bát biến, chẳng hề cảm thấy mỏi mệt.

Hồ Lão Bách thân ảnh cô độc, lão bình sinh vốn thích tịch mịch nhưng nhịn không nỗi đành bước đến gần, nơi thì chỉ vẽ, nơi thì giậm chân đành đạch, bảo chiêu này sử sai rồi, phải làm thế này mới đúng, chân liền đá ra một cước ngắn, thủ chưởng phách cao, miệng không ngừng xoi mói đủ điều. Nhãn lực của lão cực cao, mặc dù cố ý soi mói bới móc bốn huynh đệ của mình, nhưng rốt cục cũng giúp họ tìm ra lỗi sai trong huấn luyện, vô hình trung giúp bổ khuyết cho bài luyện tập.

Vương Bà Tử thấy cháu mình không bị ăn hiếp, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ thầm nếu bọn họ từ nay về sau có thể chuyên tâm tập võ, không còn long bông nhàn rỗi nữa, chung quy cũng là một chuyện

tốt, trong lòng đối với Lương Tiêu thập phần cảm kích, muốn thành tâm cảm tạ hắn, nhưng thấy Lương Tiêu nhãn thần tự cao, ngạo khí lộ xuất ra ngoài, trong lòng bỗng cảm thấy bối rối, miệng dẫu đầy những ngôn từ xúc cảm nhưng chẳng hiểu sao không thể thốt được thành lời, chỉ e dè nói:

- Triệu Tứ Gia, chúng ta đi thôi!

Nói rồi xoay người lại, chỉ thấy Triệu Tứ Gia đang nhìn Lương Tiêu, dáng vẻ si ngốc, hệt như bị ma nhập.

Vương Bà Tử không khỏi cau mày nói:

- Triệu Tứ Gia, ngươi làm sao thế?

Triệu Tứ Gia nghe thấy cả kinh, vội hoàn hồn lại, thấp giọng nói:

- Hình như… gương mặt của tiểu tử này… có vẻ gì đó rất quen.

Vương Bà Tử ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói nhăng nhít gì thế?

Triệu Tứ Gia nhỏ giọng nói:

- Vương thẩm thẩm, người xem, trán vị công tử này cùng những đường nét trên gương mặt so với …… so với người trước đây dường như có nét giống nhau?

Vương Bà Tử nhíu mày nói:

- Ngươi rốt cục là đang nhắc đến ai thế?

Triệu Tứ Gia thở dài, lắc đầu đáp:

- Thôi vậy, không nói đến nữa!

Vương Bà Tử cẩn thận liếc nhìn Lương Tiêu, đột nhiên bật thốt:

- Ai da, chẳng lẽ ngươi muốn nói tới tên mọt sách Lương ……

Triệu Tứ Gia mạnh tay che lấy miệng bà hốt hoảng nói:

- Đừng nhắc nữa!

Vương Bà Tử gạt tay ra, mỉm cười nói:

- Ngươi sợ cái gì chứ, cử chỉ cứ y như một tiểu cô nương vậy?

Bà nói đến đây, nét môi khẽ mỉm cười, lại thở dài bảo:

- Cũng chẳng biết làm thế nào ngươi lại nhớ đến hắn? Năm đó Bà Tử ta vừa nhìn đã biết ngươi và hắn không thể ở cùng nhau rồi. Người ta thích đọc sách, thích viết chữ. Học vấn thì uyên bác, vượt trội hơn cả Hà Lão Tài dạy bọn thư sinh trong làng; viết chữ so với Sử Vạn Hộ tiên sinh lại có phần hoàn hảo hơn. Ngươi lúc ấy chỉ là một khuê nữ nơi thôn dã, đến nửa chữ cũng không biết. Còn luận về tướng mạo ư? Hắn lớn lên dáng vẻ hoàn mỹ như thái tử điện hạ, ngươi và hắn mà ở chung với nhau, giống như chim trĩ phối phượng hoàng, thực là chẳng có cách nào kết hợp được; hơn nữa vấn đề còn ở phụ thân hắn, cái lão ấy mắt luôn nhìn trên đầu người khác, luôn coi thường mọi người, hắn mà cần loại thê tử như ngươi mới là lạ đấy, nói tóm lại ……

Triệu Tứ Gia ngắt lời bà:

- Vương thẩm thẩm, ta biết, ta vừa quê mùa lại vừa ngốc nghếch, chẳng thể sánh cùng hắn. Nhưng ta thầm mong ước chỉ cần được xa xa ngắm nhìn hắn cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Triệu Tứ cũng biết rõ tâm ý của ta. Không sai, phụ thân hắn đích thị xem thường người khác, nhưng …… nhưng hắn chưa bao giờ xem thường ta ……

Vừa nói hốc mắt từ từ đỏ ửng lên, âm thanh bật ra giữa đôi môi run rẩy :

- Hắn tuy có chút ngốc nghếch, nhưng hắn đối xử với mọi người luôn rất tốt ……

Lời còn chưa dứt, mắt lệ đã nhạt nhòa.

Vương Bà tử lặng im không nói, lại nhìn Lương Tiêu cả nửa ngày rồi chợt than thở:

- Quả có nét giống, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy, ngươi xem sống mũi của hắn kìa, thẳng đứng như mái nhà vậy, còn đồng tử lại ẩn tàng một tia lam sắc khiến người ta phải sợ hãi, trông hắn có phần giống bọn man tử ngoại tộc hơn.

Bà vỗ về bờ vai của Triệu Tứ Gia thở dài:

- Bình sinh trong thiên hạ người giống người không phải hiếm, huống chi hắn ta chỉ có vài phần tương tự. Vả lại vừa nhìn đã biết hắn chẳng phải người trong thôn của chúng ta, ngươi cần gì phải tỏ ra căng thẳng chứ, đi thôi!

Nói rồi liền kéo Triệu Tứ Gia rời khỏi, nhanh chóng trở về. Triệu Tứ Gia vừa đi được hai bước, đột nhiên lách khỏi Vương Bà Tử, bước nhanh đến trước mặt Lương Tiêu, bật hỏi:

- Công tử họ gì?

Lương Tiêu hơi bất ngờ, chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, thuận miệng đáp luôn:

- Ta họ Lương.

Triệu Tứ Gia tức thời cả kinh, la lên thất thanh:

- Ngươi cũng mang họ Lương?

Lương Tiêu thấy thần sắc của bà khác lạ, ngạc nhiên hỏi:

- Đại thẩm có gì chỉ giáo?

Triệu Tứ Gia nhất thời nhìn hắn ngẩn ngơ, chẳng thốt được lời nào.

Vương Bà Tử trông thấy không khí có vẻ ngượng ngập, liền tiến tới trước hai bước, cười tiếp lời:

- Xin công tử đừng trách, chỉ vì thấy công tử giống với một cố nhân trước đây của chúng ta tên là Lương Văn Tĩnh nên mới tùy tiện hỏi thế thôi.

Lương Tiêu lập tức chấn động, nhìn thật kỹ hai người rồi cất tiếng hỏi:

- Các người quen biết cha ta sao?

Triệu Tứ Gia nghe vậy thần tình rúng động, tay không tự chủ được định đưa ra nắm lấy Lương Tiêu, nhưng khi vừa chạm vào lưng bàn tay chàng, lại có cảm giác như chạm phải lửa, lập tức rút về, run giọng nói:

- Ngươi, ngươi thật sự là con của huynh ấy sao?

Lương Tiêu như đoán được vài phần nguyên do, đứng dậy nói:

- Đúng vậy, Lương Văn Tĩnh đích thị là cha của ta, nhị vị chẳng hay trước kia là hương thân của gia phụ?

Vương Bà Tử hoan hỷ nói

- Ai da sao lại khéo đến thế! Tên mọt sách Văn Tĩnh này không ngờ đã có con rồi cơ đấy! Mọi việc đúng là không tưởng được có thật hắn là phụ thân của ngươi không? Hắn lúc này có khỏe không?

Bà lời ngay ý thẳng, mồm miệng nhanh nhảu nói thẳng một hơi còn Triệu Tứ Gia lại ngước nhìn Lương Tiêu thần sắc lộ vẻ kỳ quái vừa có vẻ vui sướng, lại như phảng phất nét đau thương.

Lương Tiêu thầm cảm thán nói:

- Gia phụ không may đã tạ thế nhiều năm trước!

Vương Bà Tử nụ cười như đông cứng lại trên khuôn mặt. Triệu Tứ Gia toàn thân chấn động cảm giác như cả người vô lực, không tự chủ được lảo đảo lùi về sau. Lương Tiêu bước đến trước một bước đỡ bà đứng vững lại. Triệu Tứ Gia cố hít một hơi dài đột nhiên giữ chặt lấy cánh tay Lương Tiêu run giọng nói:

- Ngươi…… Ngươi nói huynh ấy chết rồi ư?

Lời còn chưa dứt, lệ đã hai hàng.

Lương Tiêu gật đầu đáp

- Đúng vậy người qua đời đã gần bảy năm rồi thẩm thẩm trước đây là bằng hữu của gia phụ chăng?

Vương Bà Tử cảm thán nói

- Bọn họ vốn là cùng nhau lớn lên, từ thuở hỉ mũi chưa sạch thường cùng nhau chơi trò chặt cây dựng chòi trên cát.

Lương Tiêu không ngờ tại đây lại tương phùng cố nhân tim bỗng đập mạnh liền kéo hai người đến ngồi gần bên suối kể lại những nỗi niềm cay đắng mà gia phụ mình đã trải qua.

Mọi người lắng nghe Vương bà tử chua xót nói

- Văn Tĩnh niên kỷ vẫn còn trẻ quá chẳng ngờ…… Ai da ông trời quả không có mắt mà!

Triệu Tứ Gia cúi đầu trầm ngâm thật lâu hốt nhiên kéo lấy Lương Tiêu nói

- Công tử hãy theo ta!

Lương Tiêu chẳng hiểu chuyện gì đành miễn cưỡng bước theo A Tuyết cũng theo sát ngay sau đó.

Ba người bước đi gần nửa ngày trời chợt nhìn thấy xa xa bên sườn đồi ẩn hiện một khu rừng trúc trong rừng thấp thoáng những ngôi nhà xanh xanh sắp xếp rất có thứ tự.

Triệu Tứ Gia kéo mở then cài nâng phiến cửa lên bên trong thoảng bay ra một mùi hương trúc ngan ngát. Lương Tiêu thoáng ngập ngừng rồi cũng theo chân bà tiến vào trong. Chỉ thấy bên trong rộng khoảng bốn trượng được chia thành hai gian giường tủ hết sức gọn gàng một chiếc cuốc sắt tựa nghiêng nơi góc nhà lưỡi còn quệnh lại những bệch đất sét lâu ngày khô cứng. Kề bên song cửa, một đĩa đồng lấp lánh ánh sáng, trong còn đọng lại một ít dầu bên ngoài những khóm trúc mọc um tùm sắc xanh dày đặc len qua khe cửa ánh lên đầu tóc mọi người một màu xanh ngọc bích..

Lương Tiêu hỏi ngay:

- Thẩm thẩm đây là đâu vậy?

Tay Triệu Tứ Gia nhẹ ve vuốt cạnh bàn những giọt lệ châu đã bắt đầu lăn tăn trong khóe mắt gương mặt ảm đạm vẻ thê lương bà dịu dàng nói

- Đây là nơi mà ông nội và cha ngươi trước kia đã từng sống.

Lương Tiêu bất giác sững người.

Triệu Tứ Gia ngước nhìn rừng trúc ngoài xa xa cảm thán nói

- Mùa thu năm ấy khi những cánh đồng lúa đương trải ngập trong sắc vàng mênh mông. Đại Hãn Mông Cổ đến thi hành việc tuyển quân cha ngươi cũng bị bắt làm dân phu. Sau kỳ sung quân được hai ngày ta sáng sớm đến tìm huynh ấy thì mới biết huynh ấy và phụ thân đã biến mất chẳng để lại dấu vết, một chữ cũng không lưu lại chắc là ra đi hết sức vội vã! Về sau ta vẫn thường đến đây quét dọn cứ nghĩ một ngày nào đó huynh ấy sẽ trở về lúc đó có lẽ rất cần một nơi để ngủ, một nơi để thay y phục lại còn nơi để đọc sách nữa chứ. Ai da cha của ngươi… thích nhất là đọc sách ông nội của ngươi không cho thế là huynh ấy lén lút trốn trong bụi cây sau nhà ta để đọc nhiều lúc quên cả ăn uống ta vẫn thường trộm thức ăn của gia đình ra cho.

Bà như chìm đắm trong những kỷ niệm xa xưa mắt hiển hiện rõ ràng những hồi ức như chỉ vừa mới diễn ra hôm qua vậy khóe môi bất giác hé lộ nét cười chuyển thân đến gần một chiếc tủ bên trong vẫn còn khá nhiều y sam đã rách nát không còn chỉnh tề trãi qua một lúc lâu mới thấy bà cúi đầu nói

- Sau ngày ấy một năm ta cuối cùng cũng đi lấy chồng! Đến khi có hài tử ta chẳng còn cách nào thường xuyên sang trông nom được, cuối cùng để những bộ y sam này bị côn trùng cắn nát. Ai da còn cách nào nữa chứ sau khi làm mẹ rồi ta phải lo quá nhiều việc từ trồng trọt đến chăm sóc con cái, thời giờ đến đây của ta cũng ngày một ít đi, nhưng…… nhưng chẳng hiểu sao trong lòng ta luôn tin tưởng Tĩnh ca ca nhất định sẽ quay trở lại……

Nói đến đây bà chợt nghe thấy một tiếng nấc nho nhỏ ngước mắt nhìn lại chỉ thấy Lương Tiêu cả người tựa lên thành giường gương mặt ngập tràn những giọt nước mắt đột nhiên hắn quỳ xuống bên chân bà tay ghì lấy vạt áo.

Triệu Tứ Gia nghe lòng đau nhói khẽ vỗ về

- Hảo hài tử hảo hài tử đừng khóc đừng khóc nữa……

Chỉ thốt được vài lời, giọng nói lại vỡ òa ra nước mắt.

A Tuyết cũng cảm nhận được nỗi bi ai đang trào dâng trong lòng liền quỳ xuống cạnh Lương Tiêu kéo áo chàng sụt sùi

- Ca ca…… Đừng khóc nữa mà…… hu hu …… đừng khóc nữa mà……

Triệu Tứ Gia từng trãi sự đời trông thấy hai người khóc lóc thương tâm như vậy liền cố gắng đè nén cõi lòng lại hướng về phía A Tuyết hỏi

- Ngươi là con gái của Văn Tĩnh ư?

A Tuyết lắc đầu đáp

- Ta chỉ là muội tử kết nghĩa của ca ca.

109. Xích Mao Chi Hổ

- Nếu ngươi không chê, hãy dọn đến đây ở cũng tốt lắm, tả hữu hai bên này đều là nhà ngươi cả.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Như vậy cũng tốt, ta để cho năm tên hoạt bảo đó ở lại đạo quan! Ta chuyển xuống núi sống, đỡ phải nghe bọn chúng huyên náo bên cạnh.

Triệu Tứ Gia gật đầu nói:

- Chúng ta cùng đi gặp Triệu Tứ thúc của ngươi nào.

Lương Tiêu lúc này đối với bà thập phần tin tưởng, lập tức đồng ý, liền theo chân đi tới một ngôi nhà có mái trúc tường đất bao quanh, chỉ thấy một trung niên hán tử đang ngồi đan trúc phía trước. Triệu Tứ Gia gọi hắn, kể qua lai lịch của Lương Tiêu, Triệu Tứ mừng rỡ vô cùng, nhưng khi biết Văn Tĩnh đã qua đời, lòng lại đau đớn khôn nguôi. Triệu Tứ Gia để ông bồi tiếp Lương Tiêu nói chuyện, còn bà trở vào trong chuẩn bị thức ăn.

Triệu Tứ ăn nói vụng về, vừa xoa tay vừa há miệng cười gượng, chẳng biết phải mở lời an ủi thế nào. Lương Tiêu thấy ông im lặng đành gợi chuyện:

- Triệu Tứ thúc đan giỏ trúc ở đây sao?

Triệu Tứ nghe chàng hỏi, vội nói:

- Phải …… phải đó, nhắc đến chuyện này …… chuyện này, cũng là nhờ ông nội ngươi truyền nghệ lại cho chúng ta.

Lương Tiêu cười nói:

- Nguyên lai là như vậy! Thế thì có lẽ phụ thân ta cũng biết làm rồi, hiềm nỗi ta lại chưa từng học qua.

Triệu Tứ thở dài nói:

- Trảng trúc lâm này có được cũng là do ông nội ngươi mang giống từ phương Nam đến, ban đầu chỉ có một vài cây, sau lại trải qua hai mùa mưa, mỗi năm mỗi lớn thêm một chút, mới dần dà trở thành khu rừng nhỏ như hôm nay! Ai, ông nội ngươi sanh thời thích nhất là gậy trúc, thường dạy ta và Văn Tĩnh ca rằng, người và trúc cũng như nhau, thân càng dài lòng dạ càng ngay thẳng, làm người cũng khó khăn như thân

trúc mọc từng đốt một, phải không ngừng tự nhắc nhở bản thân. Ai, Văn Tĩnh ca từng nói cái gì là "Ngô …… Ngô …gì nhỉ… Ngô Thân", Ai da, trí nhớ kém quá ……

Lương Tiêu suy nghĩ trong chốc lát, ngập ngừng nói:

- Có phải là "Ngô nhật tam tỉnh ngô thân ma?" (1)

Triệu Tứ vỗ đùi cười nói:

- Đúng rồi, đúng là con trai của Văn Tĩnh, học vấn thật cao thâm. Phụ thân vốn uyên bác, nhi tử cũng chẳng kém cạnh. Nhìn xem ta vốn là người ngu ngốc, Tam Cẩu nhi cũng là kẻ ngu ngốc. Ai, đúng là rồng sinh ra rồng, phượng sinh ra phượng, còn thân chuột suốt ngày chỉ biết đào hang ……

Nói rồi lại mỉm cười chua chát.

Lương Tiêu nghe vậy lòng tràn đầy cảm giác khó chịu, nhíu mày bảo:

- Làm gì đến nỗi thế, nếu Tam Cẩu chịu học, ta có thể dạy cho hắn đọc sách biết chữ.

Triệu Tứ lấy làm kinh hãi, khoát tay nói:

- Thôi thôi, ngươi đừng nói nữa, tên hỗn đản ấy sẽ chẳng bao giờ chịu học hành đâu. Suốt ngày đi với cái bọn vô công rỗi nghề ấy, đan trúc thì chê không học, đi làm đồng cũng không chịu, hết lần này tới lần khác cứ đòi làm quan, làm đại tướng quân gì đấy …… Ngươi nói hắn không phải bị điên rồi ư?

Lương Tiêu nói:

- Cổ nhân có dạy: "Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ?" (2). Hắn có chí hướng như thế là điều đáng mừng lắm chứ!

Triệu Tứ thoáng ngạc nhiên rồi lắc đầu đáp:

- Ta chỉ mong hắn sống một cuộc đời bình yên là tốt lắm rồi.

Ông vừa nói vừa cầm lấy một cây gậy trúc, phân thành mấy đoạn.

Hai người nhất thời im lặng, Lương Tiêu nhìn ông đan trúc cả nửa ngày, đột nhiên hỏi:

- Triệu Tứ thúc, vùng phụ cận này ngoại trừ người ra, còn có ai khác đan trúc nữa không?

Triệu Tứ lắc đầu đáp:

- Chẳng còn ai nữa, trúc phương Bắc vốn khan hiếm, tất cả mọi người đều sử dụng đồ gỗ, giỏ trúc của ta vì thế cũng bán chẳng được giá, mua bán còn phải tặng thêm cho người ta! Hai ba ngày mới có được một mối hàng coi được.

Lương Tiêu cười nói:

- Ta đan thử được không?

Triệu Tứ cười nói:

- Tốt nhất để ta dạy ngươi cách làm trước.

Lương Tiêu lại mỉm cười:

- Ta đã xem qua hai lần, đại khái cũng hiểu được phương pháp rồi.

Triệu Tứ ngạc nhiên nói:

- Thật không?

Lương Tiêu cầm lấy chuôi dao chẻ trúc, lựa chỗ sắc bén nhất, phất tay một cái, một tràng âm thanh vang lên, gậy trúc đều bị hắn thuận thế chẻ thành những sợi trúc ti nhỏ như sợi tóc.

Triệu Tứ nhìn hoa cả mắt, vội kêu lên:

- Ối da, không được rồi, mỏng quá, mỏng quá, dễ gãy lắm.

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Ta vốn không thích dày mà!

Triệu Tứ nghe thấy, lộ vẻ ngẩn ngơ.

Lương Tiêu suy nghĩ một chút, hai tay thu lấy trúc ti, trong phút chốc, hơn mười sợi trúc ti cực kỳ mảnh khảnh như uốn lượn trên các đầu ngón tay của hắn. Đan kết một hồi, hắn như hiểu được yếu quyết của chúng, mười đầu ngón tay xoay chuyển càng lúc càng nhanh, vừa hạ xuống phía trước Triệu Tứ, các ngón tay của hắn lúc này trông như những cánh chim, mặc nhiên vũ lộng giữa trời cao. Chưa tới nửa canh giờ, Lương Tiêu đã bện xong giỏ trúc, hình dáng hết sức tinh tế, kết nối vô cùng sắc sảo, trông giống hệt như một vỏ trứng gà. Lương Tiêu gút lại nút thắt cuối cùng, mỉm cười bảo:

- Xong rồi đấy!

Chợt nghe A Tuyết lên tiếng:

- Không được đâu!

A Tuyết khoanh tay lại, dáng vẻ nũng nịu, cười nói:

- Ca ca, huynh coi chiếc giỏ này sao có thể chứa đồ chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Sao lại không được, tuy nhìn qua có vẻ mỏng manh, nhưng nó lại vô cùng chắc chắn đấy.

Triệu Tứ trông thấy công phu trên thì hết sức kinh ngạc, vội kéo lấy tay Lương Tiêu nhìn tới nhìn lui, rồi lại ngắm nghía tay của mình, miệng chợt lẩm bẩm:

- Có gì khác lạ đâu, sao ta lại không nhìn ra trò ảo thuật này nhỉ?

A Tuyết cười nói:

- Đó là chính là công phu Như ý Ảo Ma Thủ của ca ca đấy

Triệu Tứ tuy vẫn chưa hiểu rõ, nhưng ông vốn bụng dạ thật thà, cũng chẳng tiện hỏi nhiều, liền tiếp lấy giỏ trúc, tỏ vẻ khâm phục nói:

- Loại đồ vật này thật đẹp mắt, tuy dân trấn không chắc dùng được nhưng có lẽ các tiểu thư nhà giàu sẽ rất thích, dùng nó để trang trí hoa quả chẳng hạn.

Lương Tiêu nói:

- Ta chính là đang nghĩ như vậy, nếu sử dụng trảng trúc lâm này để tạo ra những trúc khí (vật dụng bằng trúc) tinh xảo, đem bán cho những hộ giàu có trong vùng, chẳng phải lúc đó sẽ không lo thiếu tiền sinh sống nữa hay sao. Triệu Tứ thúc, chúng ta cùng nhau hợp tác nhé?

Họ Triệu ngẩng nhìn những giỏ trúc xung quanh chợt lắc đầu than:

- Việc này, ta không có khả năng làm đâu.

Lương Tiêu cười nói:

- Vậy để ta làm, thúc giúp ta việc buôn bán thôi.

Triệu Tứ nghe vậy rất sững sờ, đầu óc lùng bà lùng bùng.

Lúc này trời đã chập choạng tối, Triệu Tứ gia mời mọi người trở vào dùng cơm, bà vừa giết thịt một con gà mái già, nấu thành một nồi canh nóng hổi. Lương Tiêu cùng mọi người bước vào trong, đem việc chế tạo trúc khí nói ra, lại dặn bọn bốn người Triệu Tam Cẩu ngoài việc luyện công, thì mang đi bán, thu lấy ngân lượng, năm người cùng chia nhau số tiền đó mà sắm sửa vật dụng trong nhà.

Bốn người trông thấy giỏ trúc Lương Tiêu vừa đan, cảm thấy thú vị, ai cũng vỗ tay khen hay. Sau bữa ăn, mọi người lại cùng nhau thương nghị khoảng một canh giờ, lúc này người nào cũng thập phần hoan hỉ, xong xuôi thì chia tay ai về nhà nấy.

Mùa đông lạnh lẽo dần trôi qua, tuyết cũng đã tan hết, cảnh sắc lúc này thật hữu tình, Lương Tiêu sử dụng Như Ý Ảo Ma Thủ đã dần dung nhập được trúc nghệ vào bên trong, tư chất y vốn dĩ thông minh, làm ra được hàng trăm món hàng tinh xảo, kĩ nghệ dần đạt đến xuất thần nhập hóa, sử dụng trúc ti ngày càng sắc mảnh, tạo nên những quạt trúc, giỏ trúc, chậu trúc, bình phong và rất nhiều trúc khí khác, tất cả đều vô cùng thanh tú trang nhã, tinh tuyệt đương thời, chẳng những khiến cho đám phú hộ phải tranh nhau mua lấy, mà ngay cả những tay lái buôn cũng lần mò đến cửa.

Cũng bởi hộ tịch nơi đây được quản hạt nghiêm ngặt , Lương Tiêu không tiện lang thang bên ngoài, hắn mỗi ngày đan mười món đồ khác nhau, giao cho bọn Lý Đình Nhi, Triệu Tam Cẩu bốn người đi chào hàng. Bốn tên tiểu tử này bình sinh ngang ngược, cơ trí lại vô cùng giảo hoạt, khiến cho sinh ý càng lúc càng thịnh vượng, tài năng như có đất dụng võ. Phụ mẫu trông thấy bọn chúng dần trở về với chính đạo, lòng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Cứ thế ngày tới đêm đi, Lương Tiêu dựa vào đôi xảo thủ của mình, duy trì bữa cơm cho mọi người, chàng thầm nghĩ từ đây có thể tự lực cánh sinh, so với trước kia chỉ biết dùng vũ lực và thủ đoạn để kiếm sống, lòng không khỏi trào dâng cảm giác khoái hoạt.

Trung Điều Ngũ Bảo vẫn ngây ngây ngô ngô như cũ, ngoại trừ việc truyền thụ võ công, ăn cơm, đánh nhau, còn lại mọi việc đều không thèm lí tới.

A Tuyết vốn coi sóc việc bên ngoài, cũng ra sức tập luyện Như Ý Ảo Ma Thủ. Nàng nóng lòng luyện thành với mong muốn giúp đỡ Lương Tiêu chế tạo trúc khí, kiếm tiền đỡ đần cho gia đình. Nhưng nàng thiên tư vốn kém cỏi, đan kết vô cùng khó coi, lòng dạ ngày thêm u uất, vẫn thường nhiều lần khóc thầm.

Chớp mắt đã đến tiết xuân sang năm. Sau hai trận mưa, ruộng lúa đã bắt đầu nảy mầm, những búp măng cũng đột ngột nhú lên từ mặt đất. Sớm hôm đó, Lương Tiêu vừa bước ra ngoài cửa, nhìn về bãi đất trống dưới chân núi, đã thấy Trung Điều Ngũ Bảo la hét ỏm tỏi, truyền thụ võ công cho bốn đồ đệ.

Qua mấy tháng công phu, quyền cước của bốn người đều đã vượt qua ngưỡng cửa nhập môn, tiến thoái đều có cân nhắc, hoàn toàn tuân theo bài bản. Mỗi ngày đều tổ chức luận đấu với nhau, lấy Hồ Lão Bách làm trọng tài, giúp phân xử thắng bại của từng người. Mỗi khi có đệ tử mình chiến thắng, Trung Điều Tứ Bảo liền vạn phần đắc ý, nhưng một khi thua trận, liền đối với đồ đệ mình lăng nhục không tiếc lời, sau đó lại khắc khổ huấn luyện, lên kế hoạch thắng lại ở lần sau. Bốn người vì thế tinh tiến vô cùng thần tốc.

Ngày thường cứ những khi rảnh rỗi, Lương Tiêu nhớ lại những lời đã hứa với Triệu Tứ, liền đuổi bọn Trung Điều Ngũ Bảo lên núi, rồi gọi bốn người kia lại đọc sách. Ai ngờ bốn kẻ này chẳng có được cái phong phạm như Lương Tiêu, vừa cầm đến sách đã phát bệnh muốn nghỉ, nhưng vì sợ lương Tiêu, không thể không đả thông tinh thần, cũng giả bộ học một phen cho qua.

A Tuyết đang ở gần bếp lò nấu thịt cừu, nước canh đương sôi trào, hương thơm bay ngập mũi, chợt thấy Lương Tiêu đi ra cửa, liền đi tới bên cạnh hắn cười nói:

- Ca ca, bọn hỗn đản ấy đúng là cục đất mà, dạy gì cũng không chịu nghe!

Lương Tiêu than vãn:

- Không miễn cưỡng được, cũng giống như muội thôi, có thích đọc sách đâu.

A Tuyết mặt đỏ lên, hi hi cười lớn.

Lương Tiêu ngồi xuống nói:

- A Tuyết, ta có trò này vui lắm, muốn cho muội xem.

A Tuyết mỉm cười tán thưởng tỏ vẻ chờ đợi. Lương Tiêu cho tay vào vạt áo, lôi ra một vật có cấu tạo phức tạp, nhìn kỹ hóa ra là một con trúc điểu (chim bằng trúc) có dây cót bên hông. Chàng cười nói:

- Muội đoán xem vật này chơi như thế nào?

A Tuyết quan sát một chút rồi nhíu mày nói:

- Muội đoán không ra.

Cùng lúc này, Trung Điều Ngũ Bảo bỗng ngửi được mùi thịt thơm phức bay đến, liền ngừng dạy đồ đệ, cả bọn ào ào chạy lên sườn núi, lăng xăng mở nồi đất ra để được thưởng thức thịt dê.

A Tuyết trong lòng quýnh lên, đuổi theo hét lớn:

- Ca ca ta còn chưa ăn mà!

Lương Tiêu cười nói:

- A Tuyết, để cho bọn họ ăn đi. Họ dạy bảo đồ đệ cũng chẳng nhẹ nhàng gì đâu!

Hồ Lão Nhất hắc hắc cười nói:

- Lão Đại, ngày hôm qua lão tử thắng đấy.

Lương Tiêu tủm tỉm:

- Dương Tiểu Tước thắng được một trận rồi sao?

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Có một trận mà cũng khoe, ngày trước Lý Đình Nhi thắng liên tục sáu trận, có thể nói là "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" đấy.

Hồ Lão Thập mắng:

- Đều do Hồ Lão Bách rắp tâm hãm hại, trông thấy Triệu Tam Cẩu sử nửa chiêu "Quái mãng phiên thân", sắp sửa chuyển bại thành thắng, hắn lại vô cớ bảo dừng lại, làm hại một chiêu quái mãng tuyệt đẹp lại biến thành tử xà, thiệt làm tức chết lão tử mà, tức chết lão tử mà.

Hồ Lão Bách cả giận nói:

- Hồ Lão Thập, ngươi dám đổ thừa lão tử, lão tử ngày sau sẽ chuyên phán cho Triệu Tam Cẩu thua đấy!

Hồ Lão Thập ủ rũ cúi đầu xuống, chẳng dám hé môi nói gì nữa.

---

(1): mỗi ngày 3 lần tự kiểm điểm xem có làm điều gì bất trung với người hay không – Tăng Tử, đệ tử Khổng Tử hay nói

(2): đại ý - công hầu khanh tướng, người giàu có quí tộc đều phải tự nhiên có được đâu, nếu có chí phấn đấu ắt sẽ thành!

Hồ Lão Vạn vẻ mặt ghen tức, hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi hãy chờ xem, ngày mai Vương Khả nhất định chiến thắng.

Hồ Lão Nhất liếc hắn một cái, khà khà cười nói:

- Hồ Lão Vạn nhà ngươi nằm mơ giữa ban ngày à? Vương Khả đã sáu trận không thắng, cũng có thể coi là "tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" được đấy.

Hồ Lão Vạn nghe thấy giận sôi máu, đột nhiên xuất ra một quyền, đánh vào khuỷu tay Hồ Lão Nhất, Hồ Lão đang uống canh, nước sôi bắn tung tóe cả ra mặt, cơn giận bốc lên, nhất thời phản kích lại mãnh liệt. Hai người ôm lấy nhau, lăn tròn ra đất, Vương Khả và Dương Tước Nhân thấy sư phụ mình đánh nhau, vội vàng lao đến khuyên giải, nhưng chưa đến gần, hai người chợt quay lại, Vương Khả nói nhanh:

- Lương đại ca, huynh mau ngăn cản sư phụ ta.

Lương Tiêu lắc lắc đầu, đứng dậy cười nói:

- Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Nhất, các ngươi nhìn xem này.

Nói rồi duỗi thẳng tay làm lộ ra một con trúc điểu. Hai người đang bận đánh nhau cũng cố liếc mắt nhìn một cái, chợt nhổ nước bọt đánh phì bảo:

- Chỉ là một con chim gỗ thì có gì mà xem.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trúc điểu nọ đập cánh kêu lên một tiếng, vút bay khỏi lòng bàn tay Lương Tiêu, múa lượn véo von trên không trung. Hồ Lão Nhất cùng Hồ Lão Vạn trợn mắt há mồm, nhìn theo trúc điểu, nước bọt ứa đầy miệng, nhất thời quên khuấy việc đánh nhau. Mọi người không rõ nguồn cơn, hết thảy ai nấy đều kinh ngạc.

Hồ Lão hai người ngẩn ngơ, cả kinh kêu lên:

- Lão Đại, nội công của ngươi đã luyện đến cảnh giới hư không nhiếp vật rồi sao? Lợi hại, lợi hại thật.

Lương Tiêu lắc đầu cười nói:

- Thứ này không phải nội công, mà là cơ giới chi công. Sách xưa từng nói rằng, Lỗ Ban chế tạo mộc điểu, bay suốt ba ngày cũng không rơi xuống đất. Bất quá, trúc điểu này chỉ có thể bay trong thời gian tàn một nén hương mà thôi, cũng không biết là do cổ nhân phóng đại quá mức, hay do bản lãnh của ta quá nhỏ bé.

A Tuyết hé miệng cười nói:

- Tự nhiên là do cổ nhân nói quá rồi!

Lương Tiêu khẽ liếc nàng bảo:

- Muội chỉ toàn nói lời nịnh bợ.

Tuy ngoài miệng thì cằn nhằn, nhưng trong lòng hắn lại thầm khoái chí.

Quả nhiên, trúc điểu nọ vừa bay tàn một nén hương liền dần dần hạ xuống, Lương Tiêu nhấc tay tiếp lấy, hướng về phía A Tuyết giải thích nguyên lí hoạt động:

- Đôi cánh này, mạnh yếu đều dựa vào thiết bị bánh răng bên trong, trước khi xuất phát cần lên dây cót thật kỹ dưới mặt đất. Bởi đến khi lên trời rồi sẽ vô phương tiếp lực cho nó, vì vậy trúc điểu bay lượn chẳng thể kéo dài được lâu. Nếu có thể tạo ra một con trúc điểu cự đại, lại mang theo một siêu cường nhân ngồi bên trên, liên tục lên dây cót cho nó, thì trúc điểu này vĩnh viễn không rơi xuống đất! Bất quá, thiết bị bằng gỗ trúc chung quy chẳng thể chịu nổi việc liên tục bị xoay vặn, trên đời này cũng chẳng có siêu cường nhân nào không biết mệt mỏi hết.

Hắn đang tự cảm khái, chợt thấy xa xa bước đến vài thiếu niên. Còn chưa đến gần, một gã thiếu niên to lớn, da ngăm đen đã reo lên trước tiên:

- Dương Tiểu Tước, Lý Đình Nhân, Tam Cẩu Nhân, Vương Khả, các ngươi quả nhiên ở tại đây, hại chúng ta tìm các ngươi đến khổ.

Bốn gã nghe được tiếng kêu, liền quay đầu lại, Lý Đình Nhân chợt kêu lên:

- Thiết Ngưu, là các ngươi sao?

Lương Tiêu dợm hỏi:

- Bọn họ là ai vậy?

Dương Tiểu Tước đáp:

- Bọn họ là người cùng thôn với chúng ta, trước kia bọn ta vẫn thường cùng nhau trộm cơm ăn…

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Lại là lũ bạn khuếch khoác lưu manh của các ngươi phải không?

Bốn người thấy thần sắc hắn kiên định, đều thầm cảm thấy xấu hổ, Triệu Tam Cẩu nói ngay:

- Lương đại ca, ta đi đuổi bọn họ, quyết không theo chúng làm chuyện xấu nữa.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Được lắm! Ngươi đi đi!

Triệu Tam Cẩu liền bước xuống sườn núi. Đám thiếu niên nọ lập tức vây quanh lấy hắn, miệng văng ra những lời tục tĩu, thần sắc tỏ vẻ kích động. Triệu Tam Cẩu lúc đầu sắc mặt có vẻ do dự, sau đó cuống

quít lắc đầu. Đám thiếu niên vô cùng phẫn nộ, Thiết Ngưu vung tay ra, nhằm ngực Triệu Tam Cẩu đẩy tới. Triệu Tam Cẩu gần đây võ nghệ tinh tiến, chẳng còn như ngày trước nữa, thấy thế lập tức chế trụ lấy tay hắn, trên dẫn dưới lôi, lật tay một cái dễ dàng khiến cho Thiết Ngưu lộn nhào xuống đất. Đám còn lại trông thấy nhất loạt chấn động, định xông lên quần ẩu, bọn Lý Đình Nhân ba người thấy vậy, đều nhất nhất lao xuống núi, đối phương thấy khó mà động thủ, chỉ đành đỡ Thiết Ngưu dậy, chửi loạn vài câu, rồi phẫn hận bỏ đi.

Đợi bốn người trở lại, Lương Tiêu bèn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Tam Cẩu không dám giấu diếm, liền trả lời:

- Bọn chúng muốn chúng ta trợ quyền, đi đánh Xích Mao Hổ.

A Tuyết kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi đi săn sao?

Cả bốn người đồng loat tủm tỉm, Lý Đình Nhân cười nói:

- A Tuyết tỷ tỷ, danh tự đó không phải chỉ cọp, mà là một con người. Hắn là dân Mông Cổ, tên gọi Thổ Thổ Cáp, có một mái tóc dài đỏ chót, so với cọp còn hung mãnh hơn.

Lương Tiêu truy vấn:

- Nhưng vì sao lại phải đánh hắn?

Lí Đình Nhân than vãn:

- Việc này phải kể ra từ lai lịch của hắn. Tên Thổ Thổ Cáp này vốn không phải người địa phương, cha của hắn là lính gốc tộc Khâm Sát, gặp lúc chiến tranh vận khí không tốt, nửa đời làm binh sĩ, cũng chẳng có cách nào thăng tiến được. Về sau tuổi đã cao, liền trốn khỏi quân tịch, kết hôn với một bà tóc vàng, rời xa Trung Thổ để làm ăn. Lão ta sinh thời vốn thành thật, lại gặp phải bọn gian thương người Hán, qua lại một hai lần bị bòn rút cả sản nghiệp , gia tài cả đời tích trữ không cánh mà bay, lão ta nộ khí đến phát bệnh, rủ tay về Tây Thiên, để lại bà vợ tóc vàng cùng Thổ Thổ Cáp trơ trọi trên đời. Lúc lão ấy chết, Thổ Thổ Cáp chỉ mới có sáu tuổi, tuy vậy tiểu tử nọ từ nhỏ đã mang một sức mạnh kinh người, năm mười tuổi đi chăn ngựa trên núi, gặp được một đôi sói đói, chẳng ngờ hắn một tay bóp chết cả đôi, lại còn vác lên vai trở về; đến năm mười hai tuổi, đôi tay hắn có thể dễ dàng ghìm giữ một con nghé con.

Lương Tiêu động dung nói:

- Người này đúng là trời sinh đã có thần lực.

Lý Đình Nhân nói:

- Đúng vậy, nhưng lão tử của hắn vì người Hán mà chết, nên Thổ Thổ Cáp hận nhất là Hán nhân, từ nhỏ đã không qua lại với chúng ta. Sau khi cha hắn chết, có lưu lại bảy con ngựa Khâm Sát, thập phần thần tuấn, mẹ con hắn nhờ đám ngựa này mà sống qua ngày. Về sau ngựa lớn sinh ra ngựa nhỏ, trong thôn lũ trẻ người Hán thấy thế vô cùng thèm muốn, lén trộm về để cưỡi, kết quả bị hắn tam quyền lưỡng cước, đánh cho chết khiếp. Cũng bởi hắn là người Mông Cổ, trời sanh đã tự coi mình cao hơn Hán nhân một bậc, đa phần mọi người đều không dám nói gì. Cứ như vậy, oán khí càng lúc càng chất chồng. Người lớn thì không phiền đến hắn, nhưng đám tiểu tử lại chẳng muốn bỏ qua. Hắn khí lực cường đại, từ nhỏ lại tinh thông võ nghệ, chẳng ai đánh thắng được, nhưng một người đánh không lại, thì hai người đánh, hai người không tương xứng, thì bốn người đánh. Riết rồi làng trên xóm dưới đều nhất loạt xúm lại đánh hắn, hắn cũng ngoan cố cùng bọn họ giao thủ một trận, kết cục mỗi người đều bị hắn đánh cho thê thảm. Nhưng mọi người lại quyết không chịu thua, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, năm Thổ Thổ Cáp mười ba tuổi, chúng ta rốt cuộc cũng chiến thắng, lần ấy suýt đánh chết hắn. Bất quá chỉ mười ngày sau, hắn lại hồi phục công lực như lúc đầu, lại tìm tới sanh sự. Lúc này thực lực lại trở nên không tương xứng, hai mươi gã thiếu niên người Hán đã bị hắn một hơi đánh ngã hết.

Lại nhìn Vương Khả nói tiếp:

- Vương Khả lúc ấy từng bị hắn đánh cho gãy chân, phải nằm liệt giường hơn hai tháng.

Vương Khả bị hắn nhắc tới nỗi nhục ngày trước, cả giận nói:

- Con mẹ nó, ngươi chuyện khác không nhớ, lại đi nhớ kỹ chuyện này?

Triệu Tam Cẩu cười lạnh nói:

- Ngươi cần gì phải phát nộ? Đừng nói chỉ có ngươi, ngay cả Sử Phú Thông cũng bị đánh gãy chân. Lần trước, Sử Phú Thông thấy hắn bản lãnh to lớn, bèn rủ hắn về Tây Hoa uyển quản lý đám gia đinh, hắn không chịu đi, lại còn thóa mạ Sử Phú Thông là Hán cẩu, Sử Phú Thông nhịn không được, hai người liền động tay chân. Khi đó, Thổ Thổ Cáp mới mười sáu tuổi, nhưng đã có thể xách Sử Phú Thông lên khỏi đầu mình, ném bay ra ngoài. Hắn là người Mông Cổ, Sử Phú Thông trúng đòn, dù muốn đánh trả cũng chẳng có cách nào động chạm tới hắn.

Lương Tiêu trầm ngâm hỏi:

- Hắn một mình đấu với các ngươi, chẳng thèm nhờ ai trợ giúp sao?

Mặt mũi bốn người chợt đỏ lên, Lí Đình Nhân cúi đầu nói:

- Hắn bảo lên tiếng nhờ người là xấu hổ. Quanh đây cũng có không ít những man tử Mông Cổ đều có giao tình với Thổ Thổ Cáp, Nhưng Thổ Thổ Cáp lại chưa bao giờ tìm đến họ. Chúng ta đi mười người hắn một mình bồi tiếp, đến hai mươi người hắn cũng đơn thân chống cự, đến ba bốn chục người cũng chỉ có mỗi mình hắn thôi. Hắn lại chẳng hề dùng đến đao thương tương trợ, chỉ bằng tay không đối quyền kháng cước. Lần này Thiết Ngưu bọn họ cố tình khiêu khích, cố ý trộm ngựa của Thổ Thổ Cáp, khiến cho Thổ Thổ Cáp rất tức giận, mọi người đã ước hẹn, cùng hội họp tại dốc Lý Tử để giao thủ.

Lương Tiêu nghiêm mặt bảo:

- Đây khó có thể coi là hành vi của hảo hán tử, nhìn vẻ mặt các ngươi, hình như rất muốn cùng hắn đả đấu?

Bốn người lặng lẽ nhìn nhau, đột nhiên cùng đồng thanh nói lớn:

- Quả đúng như vậy!

Lời vừa ra khỏi miệng, cả bốn người lại quan sát vẻ mặt Lương Tiêu, lòng không khỏi hồi hộp.

Lương Tiêu cười nói:

- Cho các ngươi đi cũng không vấn đề gì. Nhưng ta có lời dặn dò trước, chỉ được từng người một đấu với hắn, không cho phép tất cả cùng lên, lấy nhiều thắng ít chẳng phải cách làm của hảo hán.

Bốn người nghe vậy đều mừng rơn. Trung Điều Ngũ Bảo nghe thấy cũng vô cùng khoái chí, vui vẻ nói:

- Hay lắm, hay lắm, ha ha, lão tử lại sắp được xem náo nhiệt rồi.

Bọn họ liền chia nhau giáo huấn đồ đệ:

- Chỉ được phép thắng, không được quyền bại, các ngươi mà thua trận sẽ bị lão tử đét vào mông đít đấy rõ chưa.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Bất luận thắng hay thua, năm người các ngươi đều không được có ý kiến gì, cũng không được ra tay tương trợ. Nếu không sẽ phải ở lại đây, bất luận thế nào ta cũng chẳng cho đi!

Trung Điều Ngũ Bảo luôn miệng đáp ứng, chân liền bước theo bốn đồ đệ, miệng hô hét om sòm, một đường thẳng tiến.

Lương Tiêu nhìn A Tuyết bảo:

- Chỉ sợ năm tên hỗn đản này lại không chịu tuân thủ quy củ. Muội ở lại nhà, ta cũng đi xem.

Nói rồi theo chân chín người rời khỏi thôn, đi được hai dặm về hướng Nam, chỉ thấy phía trước cỏ mọc um tùm hai bên triền dốc, trên mặt đất nằm ngổn ngang khoảng ba mươi người, tiếng rên rỉ không ngừng vọng

đến tai, trên dốc núi vẫn còn bốn gã thiếu niên lực lưỡng, hai người thoái lui, hai người ra sức đoạn hậu, đang ra sức chống cự với một tráng niên vô cùng cao lớn, khôi ngô.

Người nọ cao khoảng bảy xích, mảnh áo da dê khoát ngoài bị xé toạc thành từng mảnh, từng sợi tóc đỏ lất phất trên vai, mày rậm ria dày, đôi mắt hổ lấp lánh thần quang, trên mặt vương vài bệt máu, có lẽ do rỉ ra từ những vệt xây xát. Chỉ thấy hắn tiện tay ngăn chặn, không cho bốn người đào thoát, đột nhiên mắt hổ trợn lên, hét vang một tiếng như sấm sét, song chưởng khởi lực, mỗi tay vác một người xách lên lên khỏi mặt đất, hai chân lại vận lực, nắm đùi hai kẻ ấy ném bay ra hơn mười trượng, ngã bẹp xuống đất không gượng dậy nổi, sau đó song chưởng lăng không hợp lại, hai người nọ va vào nhau, nhất thời như nghẹn thở.

Người trẻ tuổi nọ tiện tay ném họ ra đất, dùng tiếng Mông Cổ vang rền một cách rõ ràng thét lớn:

- Đã nhận thua chưa?

Giọng vang chói lọi, thần uy lẫm lẫm.

Lương Tiêu nhìn thấy âm thầm gật đầu:

- Người này là Thổ Thổ Cáp sao, cũng có chút khí khái đấy!

110. Xích Mao Chi Hổ (2)

- Thổ Thổ Cáp, chúng ta còn chưa đánh mà, làm sao có thể thua được.

Thổ Thổ Cáp trông thấy bọn họ, nhíu mày nói:

- Các ngươi tới trễ quá, được thôi, cùng lên cả đi!

Thiết Ngưu đang nằm trên mặt đất, rên rỉ nói:

- Dương Tiểu Tước, các ngươi nghĩ lại đi, lần này chúng ta đánh không lại đâu, gã man tử này càng lúc càng dữ tợn… ôi da…

Dương Tiểu Tước lắc đầu đáp:

- Lần này bọn ta không cùng tiến lên, chỉ đơn đả độc đấu mà thôi.

Trên mặt đất đám thanh niên người Hán đều lộ vẻ sửng sốt, đồng thanh la lên:

- Dương Tiểu Tước ngươi chán sống rồi ư?

Thổ Thổ Cáp cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn hắn một chút rồi nói:

- Lời này là thật chứ?

Dương Tiểu Tước đáp:

- Không sai, ta đấu với ngươi trước!

Thổ Thổ Cáp gật đầu bảo:

- Giỏi lắm, nhiều năm rồi ngươi là kẻ đầu tiên dám nói với ta như vậy, bất kể thắng thua thế nào cũng đều là hảo hán cả.

Dương Tiểu Tước cùng hắn tư đấu đã nhiều năm, mặc dù chẳng thể xem là bằng hữu, nhưng trong lòng lại thầm bội phục con người của hắn, hôm nay lại được hắn khen một câu, khiến gã vừa mừng vừa kinh ngạc, lập tức khai triển thân thủ, đầu hạ sát chân, chưởng tạo hổ hình, hét lớn:

- Tới đây nào!

Thổ Thổ Cáp lắc đầu nói:

- Ta nhường ngươi đánh trước đấy.

Dương Tiểu Tước không dám chối từ, quyền trái liền nhoáng lên, nhắm thẳng vào mặt Thổ Thổ Cáp. Thổ Thổ Cáp thấy gã xuất quyền nhanh chóng, bất giác giật mình, định lật tay chế ngự cổ tay gã; Dương Tiểu

Tước chưởng phải đột nhiên xuất ra từ tay áo, phốc một tiếng, đánh vào ngực Thổ Thổ Cáp. Chưởng thượng mang theo nội kình bên trong, Thổ Thổ Cáp thể chất tuy mạnh mẽ, cũng cảm giác được một cơn đau âm ĩ.

Hồ Lão nhìn thấy đồ đệ mình đắc thủ, đắc ý cười nói:

- Hay lắm, chiêu đầu tiên là "Ám Độ Trần Thương", chiêu kế tiếp chính là "Tồi Đoạn Sơn Căn".

Thổ Thổ Cáp tính khí quật cường, sau khi trúng chưởng, chẳng những không lùi về sau để giảm thế, ngược lại còn vận lực hướng tới trước, thuận thế đánh ra một quyền, mang theo một luồn kình phong quét về phía mặt của Dương Tiểu Tước. Mấy ngày nay Dương Tiểu Tước sử chiêu vô số, ứng biến cực nhanh, mắt thấy Thổ Thổ Cáp quyền kình thay đổi, thân mình đột nhiên thu lại, sử một chiêu "Tồi Đoạn Sơn Căn", đùi như giao long bái vĩ, mượn thế của Thổ Thổ Cáp nghiêng về trước, chặn đứng lại một chiêu của hắn. Thổ Thổ Cáp đứng thẳng không được, vất vả lắm mới có thể trụ vững, nhưng người này thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, lúc nguy cấp chân liền đá ra một cước mãnh liệt, tung người lên không, khí thế cường bạo như muốn hủy thiên diệt địa. Chợt nghe có tiếng gió phía sau, Dương Tiểu Tước đã bất thần vòng ra sau lưng hắn, song chưởng tận xuất đánh vào hậu bối, chiêu này gọi là "Song long thưởng châu", uy lực cường đại, Dương Tiểu Tước ý muốn đả bại Thổ Thổ Cáp trên không, để cho hắn mang bộ dạng thật khó coi.

Thổ Thổ Cáp đang ở không trung chẳng có chỗ nào mượn lực, bị trúng chưởng bay ra. Dương Tiểu Tước trong lòng vui vẻ, chưa kịp thu chưởng, cổ tay chợt bị nắm chặt, thì ra đã bị Thổ Thổ Cáp trở tay chế trụ, thầm kêu không hay, chỉ cảm thấy một cổ lực cực mạnh ập tới, thân không tự chủ được, bị Thổ Thổ Cáp quay một vòng giơ lên không, ném bay ra ngoài gần bốn trượng khiến cho bụi đất bay tán loạn. Lần này biến cố xảy đến quá đột ngột, nhanh như chớp giật, Hồ Lão Nhất tuy nhìn thấu được, nhưng chỉ biết há hốc mồm, hoàn toàn không kịp nhắc nhở.

Thổ Thổ Cáp cũng bị đánh bay đi ít trượng, còn chưa ngã xuống, hai tay liền vỗ đất một cái, chuyển người đứng lên, vẫn bình ổn như cũ. Dương Tiểu Tước tuy cũng gượng đứng dậy, nhưng khóe miệng lại rỉ ra một dòng máu, hiển nhiên nội phủ đã trọng thương. Gã lau đi vết máu, nghẹn giọng nói:

- Ngươi và ta cùng lúc ngã xuống, xem như là hòa nhau, chúng ta cùng đánh lại.

Thổ Thổ Cáp lắc đầu đáp:

- Ngươi bị thương rồi, chẳng thể đánh nữa. Ài, quyền cước của ngươi rất nhanh, vượt gấp mười cái bọn đang nằm trên đất kia.

Dương Tiểu Tước còn muốn nói nữa, Lý Đình Nhân đã vội cắt lời hắn nói:

- Ngươi trước tiên hãy lùi về sau, để ta ra tay nào.

Triệu Tam Cẩu cũng chen vào:

- Đến lượt ta chứ!

Hồ Lão Nhất giận dữ nói:

- Con bà nó chứ, hai tên tiểu tạp chủng các ngươi cút ngay cho ta. Hắn chỉ bất thần té ngã thôi chứ có gì to tát đâu, thậm chí dù có rơi đầu hắn cũng coi như một vết thương bé tẹo.

Hồ Lão Thập kêu lên:

- Ngươi nói cái gì, đã đánh không thắng còn muốn đánh tiếp ư. Giành hố xí mãi mà không thèm đại tiện à?

Hồ Lão Thiên nói:

- Đúng vậy, hãy để cho Lý Đình Nhân lên đi, chỉ có Lý Đình Nhân mới có thể đánh thắng được hắn!

Hồ Lão Vạn nói:

- Vương Khả của ta mới là số một! Hôm qua lão tử vừa dạy hắn vài tuyệt chiêu, vừa lúc có thể đối phó với tên quỷ tóc đỏ ấy.

Vì lời đã trót hứa, năm người bọn lão chỉ có thể xa xa tranh cãi. Chợt nghe Lương Tiêu phía sau cười lạnh nói:

- Hồ Lão Nhất, các ngươi bốn người rõ ràng đã thất bại lại còn mạnh miệng. Các ngươi có thể đánh bại một người có khả năng hạ gục mười người sao, Thổ Thổ Cáp vốn mạnh kinh nhân, ngươi đánh hắn mười quyền, hắn cũng an nhiên không có việc gì, nhưng nếu hắn đổi ý trả lại ngươi một quyền, ngươi chỉ có nước bỏ chạy chứ chẳng thể chống đỡ được đâu.

Trung Điều Ngũ Bảo cùng kêu lên:

- Để lão tử đây đánh với hắn, đảm bảo một quyền có thể khiến hắn khuất phục, quyết không dùng tới quyền thứ hai.

Lương Tiêu mặt trầm xuống nói:

- Các ngươi vừa rồi đáp ứng với ta thế nào?

Trung Điều Ngũ Bảo nhất thời đành nuốt cục tức trở vào bụng.

Lương Tiêu trầm tư nói:

- Năm tên hỗn đản các ngươi thật sự chẳng biết nặng nhẹ, nếu hắn thật sự ra tay, chỉ sợ mạng những tên Hán tử này đã chẳng còn.

Ngẫm nghĩ một lúc, hắn định bụng trở lên núi, bốn người thấy vậy liền chắp tay nói:

- Lương đại ca.

Lương Tiêu gật gật đầu, hướng về phía Dương Tiểu Tước bảo:

- Ngươi lại đây để ta xem qua thương thế!

Dương Tiểu Tước ứng tiếng bước lại. Lương Tiêu liền xoa bóp qua lại giữa ngực và bụng của gã, cơn đau nơi chấn thủy của Dương Tiểu Tước nhất thời tiêu giảm không ít.

Thổ Thổ Cáp trông thấy một người xa lạ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kỳ quái, dùng tiếng Mông Cổ hướng về phía Lương Tiêu hỏi:

- Ngươi cũng đến đây đánh với ta à?

Lương Tiêu lắc đầu, cũng sử dụng tiếng Mông Cổ trả lời lại:

- Ta không muốn đánh với ngươi bởi ngươi vốn không đánh lại ta.

Thổ Thổ Cáp đôi mày trợn lên, cất cao giọng nói:

- Tiếng Mông Cổ của ngươi tốt như vậy, ngươi cũng là người Mông Cổ rồi? Hay lắm, chúng ta hai người đấu một trận, cũng là một đấu một.

Lương Tiêu tần ngần một lúc, đột nhiên bật cười nói:

- Ngươi muốn khiêu chiến với ta ư? Vậy, sở trường cao nhất của ngươi là gì?

Thổ Thổ Cáp nói:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

Lương Tiêu nói:

- Nếu là so đấu quyền cước, ta thắng ngươi cũng giống như chim lớn bắt cừu non. Nhưng nếu thắng như vậy, chẳng phải là bắt nạt ngươi hay sao? Ngoại trừ quyền cước, ngươi khả dĩ còn tự tin vào điều gì?

Thổ Thổ Cáp cả giận nói:

- Ngươi lớn lối lắm. Ta giỏi nhất chính là so quyền đối cước, ngươi có gan thì đến đây cùng ta giao thủ.

Nói rồi tiến lên trước một bước, mắt hổ hàm chứa thần uy.

Lương Tiêu mỉm cười, đứng choãi chân ra, đáp lời:

- Ta cho ngươi đánh ba quyền, nếu có thể khiến ta nhúc nhích, ta nhất định cùng ngươi tỷ thí quyền cước.

Thổ Thổ Cáp trời sanh thần lực, ngày thường có thể đánh què hổ báo, lật nhào trâu đực. Không ngờ hôm nay lại bị Lương Tiêu xem thường như vậy, trong lòng thầm kinh sợ, tuy thấy Lương Tiêu chẳng hề nhỏ bé hơn mình, nhưng luận về thể chất, cho dù vẻ ngoài có hùng tráng hơn đi chăng nữa, cũng vị tất có được thần lực như bản thân hắn.

Vẻ hơi trầm ngâm, hắn lắc đầu nói:

- Ngươi tốt nhất đừng mạnh miệng nữa, ta chắc chắn sẽ đánh trúng ngươi. Ngươi dù sao cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, ba quyền của ta mà xuất ra, thì mười người cũng phải gục ngã, thôi chúng ta giao thủ như bình thường đi.

Lương Tiêu nghe hắn nói lời này, cảm thấy thích thú trước khí lượng phóng khoáng của hắn, gật đầu cười nói:

- Có bị đánh chết cũng không trách ngươi, chỉ cần khiến ta phải lùi ra sau nửa phần, cũng xem như ta thua.

Thổ thổ Cáp hết sức giận dữ, nhưng thấy Lý Đình Nhân cùng mọi người thần sắc bình tĩnh chờ đợi, cũng chẳng ai chịu đưa ra lời khuyên bảo gì, bản thân hắn cũng không phải là kẻ lỗ mãng, lòng thầm nghĩ chuyện này ắt có nguyên do, liền tự nhủ: "Ta nhẹ đánh hắn một quyền xem thế nào", nhân tiện nói:

- Được, nếu sợ thì hãy lên tiếng, ta sẽ thu quyền lại.

Lương Tiêu cười nói:

- Tới đây nào, tới đây nào.

Thổ Thổ Cáp sắc mặt trầm xuống, một quyền nhắm thẳng vào đầu vai của Lương Tiêu đánh tới, quyền này tuy nói đã nương tay, nhưng vẫn chứa tới ba bốn mươi cân lực đạo. Chẳng ngờ quyền kình vừa chạm thân, lại như đụng phải sắt thép. Thổ Thổ Cáp nhói đau, thu quyền lại nói lớn:

- Hán tử này, xương khớp cứng thật.

Lương Tiêu cười đùa:

- Ngươi không phải tên là "Xích Mao Hổ" đấy chứ, mãnh lực của cọp đi đâu hết rồi? Giơ tay giơ chân cứ ẻo lả như thỏ con vậy.

Tiếng Mông Cổ vang lên, những lời của hắn đích thị để giễu người, Thổ Thổ Cáp mày rậm nhăn tít, không đáp lại tiếng nào, vận khởi chín thành lực đạo, đánh về phía ngực trái Lương Tiêu.

Lý Đình Nhân cùng mọi người tuy phục bản lãnh của Lương Tiêu, thấy thế cũng cả kinh:

- Lương đại ca mặc dù võ công tuyệt luân, nhưng trúng phải quyền này, lẽ nào không té ngửa?

Lương Tiêu thấy quyền hắn đến cũng chẳng thèm động đậy chi cả, đợi cho quyền kình chạm vào người, thân thể lúc này nhẹ ngã ra sau, hai chân đột nhiên lún sâu xuống đất đến hơn ba tấc, ngập đến cẳng chân.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy cảnh tượng này, tròng mắt lập tức sáng ngời lên, cùng nhau kinh hô:

- Chính là chiêu "Lập Địa Sanh Căn" của Tiêu đại gia!

Chiêu "Lập Địa Sanh Căn" này chính là bí công bất truyền của Hắc Thủy Nhất Phái. Năm đó tại 'Quần Anh Minh', Tiêu Thiên Tuyệt chống lại họa kích của Cơ Lạc Hồng, một trong "Nam Thiên Tam Kì", sử dụng đích thị là môn công phu này. Yếu quyết là lúc ngã về phía sau, nội lực chợt sinh biến hóa, dẫn kình lực của đối phương xuống gót chân. Về phần đạp đất sâu hay cạn, đều tùy theo đối phương kình lực lớn hay nhỏ mà quyết định. Đây vốn là môn võ công thượng thừa, tu luyện đến cảnh giới tối cao nội lực sẽ sinh khả năng phòng ngự, bảo vệ bản thân trong những lúc bất cẩn, ngăn cản thương tật cho cơ thể. Tiêu Ngọc Linh năm đó chỉ có thể truyền thụ khẩu quyết, chứ không biết thị phạm. Lương Tiêu bởi vì những ngày gần đây công lực tinh tiến, lúc này đã luyện thành môn công phu trên.

Thổ Thổ Cáp thấy một quyền không lay chuyển được Lương Tiêu, trong lòng hoảng sợ, nhưng hắn ra tay vừa nhanh vừa bất ngờ, một quyền vừa thu lại, hai quyền đã xuất ra, còn chưa đánh tới, đã nghe Trung Điều Ngũ Bảo đồng thanh la lên thất thanh:

- Cung huyền kính?

Tiếng la vừa nổi lên, Lương Tiêu đột nhiên chuyển mình từ nghiêng sau sang cúi trước, dáng vẻ như đang kéo căng dây cung lại bất thần buông tay xạ tiễn. Phải biết dây cung khi bị kéo căng quá mức, nếu nhất thời không chú ý, đến khi dây cung khi bật trở lại, có thể gây sát thương chính bản thân người xạ tiễn. Lương Tiêu một chiêu "Lập Địa Sanh Căn", người như đại thụ bám rễ trên đất, nếu dùng tay đẩy, còn có thể làm cho động đậy đôi chút, nhưng nếu vận lực sử cước, thì lực phản lại có thể đả thương cả người lẫn súc vật, nguyên lí so với dây cung cũng tương tự.

Nhưng Lương Tiêu vốn không phải cây chết mà là một người sống, thân thể vừa bật lại trong sát na liền đem trả lại cho Thổ Thổ Cáp một luồng quyền kình vô thanh, trong đó mang theo cả lực đạo của Lương Tiêu, hai lực tương hợp, còn hơn sức mạnh của hai Thổ Thổ Cáp cộng lại. Trung Điều Ngũ Bảo tiếng la vừa dứt, đã thấy Thổ Thổ Cáp thân mình bắn vọt ra hơn hai trượng, rơi mạnh xuống đất.

Nhưng gân cốt của hắn vốn rắn chắc, lăn lộn vài cái đã có thể đứng dậy, hắn chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, khí huyết nơi ngực nhộn nhạo không thôi, nhất thời trừng mắt nhìn Lương Tiêu, thập phần kinh hãi. Tuy nhiên hắn cũng biết Lương Tiêu đã hạ thủ lưu tình. Năm đó Cơ Lạc Hồng trúng chiêu "Cung Huyền Kính" này của Tiêu Thiên Tuyệt, xương cốt đều gãy đoạn, ngũ tạng vỡ nát tại chỗ.

Lý Đình Nhân bốn người thấy thế, cùng vỗ tay khen hay, bọn thiếu niên người Hán cũng gắng gượng đứng dậy, lớn tiếng reo hò.

Lương Tiêu trúng phải hai quyền này, ngực có chút tê dại, ngầm cả kinh nói:

- Tiểu tử này sức mạnh thật kinh nhân.

Lại thở ra một hơi, hắn ha ha cười bảo:

- Thổ Thổ Cáp, ngươi đã nhận thua chưa?

Thổ Thổ Cáp trong lòng biết hôm nay đã gặp phải cao nhân, nhưng hắn từ nhỏ đã mất cha, sớm một mình gồng gánh cả gia nghiệp, tính cách tôi luyện vô cùng cứng cỏi quật cường, bình sanh chưa bao giờ chịu thua ai, lập tức mày rậm giương lên, cao giọng nói:

- Hảo hán tử, ngươi có dám cùng ta đấu suất giao (đấu vật) hay không?

Lương Tiêu cười đáp:

- Nói cả nửa ngày, thì ra đó là thứ ngươi am hiểu nhất sao? Được, chúng ta đấu suất giao.

Thổ Thổ Cáp hít một hơi, lột bỏ áo khoác ngoài, nửa thân trên cởi trần, hai chân khẽ oằn xuống, hai tay giang ra, tư thế đúng theo bộ pháp của người Mông Cổ: suất giao thuật.

Lương Tiêu cũng cởi bào tử, ném cho Triệu Tam Cẩu. Lí Đình Nhân ghé sát tai chàng, thấp giọng nói:

- Lương đại ca cẩn thận, người này suất giao thuật rất cao, chưa bao giờ bị thất bại.

Lương Tiêu gật gật đầu. Phải biết cao thủ khi giao phong, đều cố gắng đả thương địch thủ từ xa, quyết không để cận thân mới ra tay. Từ việc này có thể suy ra, suất giao vốn là pháp môn hạ sách. Lương Tiêu cùng Thổ Thổ Cáp tương đấu, đã tự đặt mình vào một cách thức trái khoáy, hoàn toàn không tuân theo quy luật tự nhiên. Nhưng lời đã trót nói ra lại không thể không thực hiện. Hắn dù chưa luyện qua thuật suất giao, nhưng đã từng nghe mẫu thân nói qua, điều cốt lõi nằm ở sự khéo léo nơi cánh tay, từ đó không khó suy ra yếu quyết. Lập tức hai chân khẽ động, cố tình tạo ra sơ hở, Thổ Thổ Cáp thấy được sơ hở trên, quả nhiên mình hổ ặp đến, vồ lấy eo Lương Tiêu.

Lương Tiêu lùi lại nửa bước, tóm được cánh tay Thổ Thổ Cáp, chân phải đỡ lấy chân trái của hắn. Trong phút chốc, hai người với bốn tay, bốn chân như xoắn vào nhau. Suất giao vốn được người Mông Cổ ngộ ra cách thức tương đấu từ trâu dê húc nhau, hổ báo tương tranh , sau lại dung nạp thêm phương pháp giết trâu mổ dê, cải biến thêm uy lực. Hai người tứ chi lẫn lộn, xoay tròn cực nhanh, muốn tìm lấy thời điểm

đúng lúc, tấn công vào sơ hở của địch, ngươi một chiêu "Bẻ sừng trâu", ta một chiêu "Cưỡi lạc đà", ào ào xuất cước quét vào hạ bàn đối phương. Những kẻ đứng xem túm năm tụm ba, chứng kiến cảnh hào hứng trên đều vỗ tay hò hét để trợ uy.

Lương Tiêu sức mạnh tuy yếu hơn Thổ Thổ Cáp một chút, nhưng võ nghệ lại cao hơn hắn thập bội, thầm nghĩ chỉ cần mượn lực che giấu đi chi pháp của bản thân, không cần dùng đến võ công, trong vòng ba chiêu cũng có thể dễ dàng lật hắn ngã sấp. Nhưng hắn vốn có hảo cảm với tính khí của Thổ Thổ Cáp, không muốn người này ngã xuống quá sớm khiến cho hắn phải xấu hổ.

Cứ như thế, ngươi tới ta đi trải qua được hai hiệp, Lương Tiêu đang muốn tìm ra sơ hở, mang Thổ Thổ Cáp vật nhào.

Nhưng Trung Điều Ngũ bảo thì chẳng thể kiên nhẫn nỗi nữa. Hồ Lão Nhất reo toáng lên:

- Lão Đại, tóm lấy eo hắn kìa, khóa vai phải hắn lại, gạt chân trái hắn!

Hồ Lão Thập nói:

- Đốn vào gối trái của hắn ấy.

Hồ Lão Bách reo to:

- Phải phải, kẹp nách hắn lại, húc hắn bằng mông đít đi.

Hồ Lão Thiên nói:

- Hướng qua phải, vặn cổ hắn thì tốt hơn.

Hồ Lão Vạn tiếp lời:

- Kéo lấy "bảo bối" của hắn là ăn chắc.

Vương Khả cả kinh nói:

- Sư phụ, chiêu này không sử được đâu!

Hồ Lão Vạn đảo mắt một vòng, nói:

- Lão tử giương đông kích tây hắn mà thôi, chỉ là hù dọa, thừa dịp hắn lách tránh, sẽ đạp lên mu bàn chân hắn ……

Vương Khả nói:

- Đạp lên chân cũng không phải phép đâu.

Hồ Lão Vạn cho hắn một cái tát rõ kêu, cả giận nói:

- Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy tỷ thí làm cái quái gì.

Vương Khả nước mắt tuôn trào, ủy khuất chẳng nói thành lời.

Năm người này tuy lắm lời, nhưng nhãn lực cực cao, lời nói ra đều nhằm đúng vào sơ hở của Thổ Thổ Cáp.

Lương Tiêu trong lòng phát bực nói:

- Ta không mượn các ngươi lắm mồm.

Nhưng năm kẻ đứng xem này lại vô cùng nhạy cảm, mười con mắt cứ chăm chú theo dõi, hễ Thổ Thổ Cáp mà lộ ra một chút sơ hở gì, năm cái mồm đều tranh nhau nói ra trước. Lương Tiêu đứng giữa tình cảnh ấy, bị bọn họ đồng thanh khuấy đảo, tư tưởng chẳng thể theo kịp miệng lưỡi liếng thoắng của bọn họ. Hơn nữa Thổ Thổ Cáp kĩ thuật suất giao cực kỳ tinh thục, nếu không thuận theo phương pháp của Ngũ Bảo mà ra tay, nhất thời khó lòng mà thủ thắng được.

Trong khi đó Thổ Thổ Cáp hễ nghe ra lời năm người kia nói, liền hoảng kinh cật lực bổ cứu. Kể từ đó, Thổ Thổ Cáp như đổi vai trò, cùng Trung Điều Ngũ Bảo sáu người hợp lực đối phó một mình Lương Tiêu, kéo dài đến bốn nén hương sau, thắng bại vẫn chưa thể quyết định.

Hồ Lão Bách thấy Lương Tiêu đã lâu mà không thể đắc thủ, không khỏi sốt ruột đứng lên hét:

- Lão đại, ngươi muốn cố ý thua hắn, để cho lão tử đây không còn mặt mũi nữa chứ gì?

Lương Tiêu giận dữ thét:

- Nói hươu nói vượn!

Hắn vừa phân thần nói chuyện, Thổ Thổ Cáp liền thừa dịp tiến lên, xoay người sử ra một đòn lưng, ném Lương Tiêu lên cao. Mọi người nhất tề kinh hô.

Trung Điều Ngũ Bảo đồng thanh kêu lên:

- Tóm lấy cổ! Bám lấy ngực hắn.

Đây là một chiêu thế cực kỳ lợi hại, chính là dùng để chuyển bại thành thắng. Nếu sử xuất, thì trước khi Lương Tiêu ngã xuống đất, có thể mượn lực đả lực, lăng không kéo mạnh, dễ dàng đem Thổ Thổ Cáp ném ra ngoài. Lương Tiêu vốn cũng nghĩ đến, nhưng cứ bị năm người nhắc nhở, liền không thèm dùng tới.

Thổ Thổ Cáp nghe thấy, đầu vai lập tức rụt lại bảo vệ cổ, không đợi Lương Tiêu rơi xuống đất, hắn bất thần ra tay khống chế trước, song thủ vặn lấy tay Lương Tiêu, chân trái quét xuống hạ bàn, đầu chấn liền nơi cổ, ba chiêu cùng phát động một lúc, thế công thần tốc. Trong lúc nguy khẩn, chợt thấy Lương Tiêu hai chân điểm nhẹ, thân thể lại vút lên không, quyền thế nhập lại, y như một chiếc cối xay gió, tùy theo bộ pháp của Thổ Thổ Cáp mà lưu chuyển xoay vòng. Thổ Thổ Cáp không ngờ hắn biến hóa quỷ dị như vậy, một cước quét lên không, đầu không kịp thu chuyển, tuy cổ không việc gì, nhưng đầu lại bị gối trên của Lương Tiêu đánh trúng, đau đến phải ối cha kêu lớn.

Lương Tiêu vì một chiêu nhỏ này phải buộc dùng tới khinh công, thầm kêu "xấu hổ". Hắn mượn lực Thổ Thổ Cáp, thân thể giang rộng, phiêu hốt rơi xuống bên cạnh y, lập tức ra tay chế trụ khả năng phản kích của y.

Bên kia Trung Điều Tứ Bảo đã sớm gào thét:

- Cản chân trái lại, đánh vào mông của hắn ấy!

Lương Tiêu tất nhiên chẳng thèm lý tới, song thủ giữ lấy cánh tay của Thổ Thổ Cáp, phiêu nhiên từng bước một tiến đi.

Từng bước chân này vô cùng huyền ảo, dị thường, chính là "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ", vốn dĩ mượn lực mà phát, Thổ Thổ Cáp bị hắn kéo lấy, cơ hồ muốn té, bất đắc dĩ phải từng bước một tiến theo, chưa kịp đứng vững, đã bị Lương Tiêu xoay người rẽ sang hướng khác.

Thổ Thổ Cáp đứng thẳng không xong, cố giẫm mạnh chân một cái, quét ngang hạ bàn Lương Tiêu, chẳng ngờ túc quét vào khoảng không, nhân ảnh Lương Tiêu đã mất hút. Thổ Thổ Cáp xoay hông chuyển tay, muốn vùng khỏi song thủ Lương Tiêu, chẳng ngờ hắn xoay chuyển đi đâu, cũng đều bị Lương Tiêu nương theo đến đấy; vừa định giật lùi về sau, Lương Tiêu đã sớm ở đó kéo hắn trở lui, muốn vọt tới trước, Lương Tiêu đã ngay trước mặt lôi đi. Đi qua trái thì Lương Tiêu ở bên trái, định sang phải thì Lương Tiêu đã ở bên phải. Hắn luôn đoán định được tiên cơ, chặn đầu trước để dẫn dắt Thổ Thổ Cáp đi. Thổ Thổ Cáp đi theo hắn được mười bước, cước bộ đã không tài nào duy trì nỗi nữa.

Phải biết suất giao thuật quan trọng nhất phần công phu hạ bàn, Thổ Thổ Cáp lúc này chân bước chệch choạc, nhất thời lộ ra hàng trăm sơ hở, khiến cho Trung Điều Ngũ Bảo gào thét như điên. Nhưng Lương Tiêu hoàn toàn không để ý tới, chỉ kéo theo Thổ Thổ Cáp y theo "Quy Nguyên Bộ" mà bước.

Lương Tiêu càng bước càng nhanh, Thổ Thổ Cáp không tự chủ được cũng càng lúc càng chạy nhanh theo, một lát sau, chỉ thấy Lương Tiêu thân hình biến thành ba, ba biến thành sáu, người vừa đến đã chợt bay đi, khiến mọi người nhìn hoa cả mắt, Thổ Thổ Cáp giống như bị xỏ mũi trâu dắt đi, theo Lương Tiêu chuyển đông chuyển tây, chẳng thể ngừng lại.

Lòng vòng một lúc, Lương Tiêu đột nhiên buông tay ra, mỉm cười đứng sang một bên.

Thổ Thổ Cáp tuy được tự do, nhưng thân người lại như gió thổi cối xoay, không cách nào ngưng lại được, hắn trong lòng tuy tỉnh táo, muốn dừng thân người lại, nhưng lúc này kình lực cứ dẫn hắn quay tròn, cũng

do hắn trước đây cố hết sức giãy dụa, bị Lương Tiêu dùng Quy Nguyên Bộ mang toàn lực trả lại người hắn, cho dù khí lực của hắn có trở lại thập bội đi chăng nữa, cũng khó mà chống lại.

Mọi người đang ù ù cạc cạc, chợt thấy Thổ Thổ Cáp hai chân đột nhiên vấp vào nhau, ngã ngồi ra mặt đất, nhưng vẫn như một chiếc la bàn hỏng, kim cứ quay mòng mòng loạn xạ. Mọi người ngẩn ngơ một lúc trước khi vỡ ra một trận cười nghiêng ngã.

Thổ Thổ Cáp sử tay dụng chân một cách khó khăn, cố làm tiêu giảm thế xoay tròn, nhưng lại cảm nhận được một trận đầu váng mắt hoa, ngực vô cùng khó thở, lúc trước trong lòng hắn vẫn còn tồn tại cảm giác kinh nộ, lúc này cơn giận đã sớm bay biến đi đâu mất, chỉ còn lại cảm giác hoảng sợ dâng trào.

Hồ Lão Nhất rụt đầu nói:

- Chẳng cần xoay hắn, cũng chẳng làm hắn vấp, mượn khí lực của hắn buộc hắn phải tự mình ngã sấp. Lão đại ngươi dùng chiêu này quả thật cao minh, nhưng đó không phải suất giao thuật rồi.

Hồ Lão Thập cũng nói:

- Phải đấy, đây là võ công mà! Lão đại ngươi nói cho cùng cũng dùng đến võ công. Lão tử đây ghét nhất là thứ võ công rởm đời này.

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Nói bậy, suất giao thuật trong nguyên lí vẫn có phương pháp mượn lực đả lực. Ta không đánh vẫn có thể khuất phục được người, so với dùng sức mạnh vẫn cao minh hơn!

Lúc này Thổ Thổ Cáp đột nhiên vừa nhảy dựng lên vừa kêu lớn:

- Về quyền cước ngươi đích thị có bản lãnh, ta không thể so với ngươi được, nhưng ta vẫn không nhận thua đâu.

Bọn vô lại xung quanh nhất tề nổi giận, tru tréo kêu lên:

- Thổ Thổ Cáp, ngươi đến quần cũng mất, trắng đít ra đó mà còn chưa chịu thua ư?

Người nào đó lại kêu lên:

- Vị đại ca này pháp thuật cao cường, Thổ Thổ Cáp ngươi người trần mắt thịt, lại dám cùng người so đấu sao?

- Đúng, cái này gọi là "thiêu thân ngu dại", tự mình hại mình, ngươi lăn tròn cứ như trứng vịt thối nhà nãi nãi của ngươi vậy.

Bọn chúng đồng thanh la hét, sỉ nhục hắn chẳng tiếc lời. Thổ Thổ Cáp da mặt lúc xanh lúc hồng, giận đến chẳng thốt thành lời.

Lương Tiêu thoáng thấy con người Thổ Thổ Cáp có những nét tính khí khá giống mình, nhất thời vui vẻ, phất tay cười nói:

- Tất cả im hết đi!

Mọi người nhất thời nín lặng.

Lương Tiêu cười nói:

- Còn muốn so đấu gì nữa tùy ngươi lựa chọn. Cho dù có là nấu nướng thức ăn hay thêu thùa may vá đi nữa, ta cũng phụng bồi tới cùng.

Trong lòng hắn nghĩ: "Dù có tỷ thí thêu thùa may vá, cùng lắm cũng bằng ta hàng ngày đan trúc luyện thành thủ pháp, tưởng khắp thiên hạ chắc cũng không thua kém một ai đâu."

Mọi người nghe được lời hắn nói, nhất thời ha ha cười to.

Nếu đổi là người khác nhất định sẽ thấy bị sỉ nhục lắm, nhưng Thổ Thổ Cáp lại cười nói:

- Lúc này bất quá ta đánh không lại ngươi. Ngươi chờ ta một lúc, ta sẽ lập tức trở lại.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Được!

Thổ Thổ Cáp vội nhấc chân bỏ đi, nhằm hướng Bắc chạy mất dạng. Mọi người đều đoán già đoán non xem hắn sẽ làm gì, vô tình lại gây nên một trận cãi lộn ồm tõi.

Một lúc sau, lại nghe từ phương bắc vọng đến tiếng vó ngựa, hai kỵ nhân mã đang xé gió lao đến, mọi người đều căng mắt nhìn vào, chỉ thấy Thổ thổ Cáp cưỡi một con ngựa lớn màu nâu, lưng đeo cung tiễn tiến đến phía trước, theo sau là một người cực kỳ cao lớn, da mặt trắng bạch đích thị là một thiếu niên Mông Cổ, lưng cũng mang theo cung tiễn, cưỡi một con bạch mã như tuyết.

Bọn hỗn đãn lập tức gầm lên:

- Thổ Thổ Cáp, ngươi đi tìm người tới giúp ư?

- Đánh không lại đã vội kêu Nang Cổ Ngạt đến hỗ trợ, Thổ Thổ Cáp nhà ngươi không yếu đuối đến thế chứ?

Lương Tiêu vừa nhìn qua đã đoán được vài phần nguyên do, đôi mày khẽ lay động.

Thổ Thổ Cáp nhảy xuống ngựa tiến đến, cũng chẳng thèm để ý đến những lời quát tháo của mọi người, chỉ hướng về Lương Tiêu nói:

- Ngựa của ta bị bọn họ lấy mất rồi, hai con này đều là mượn của Nang Cổ Ngạt. Hắn nghe mọi chuyện cũng muốn đến đây xem.

Lương Tiêu nói:

- Tốt thôi, ngươi định cùng ta so thuật xạ kỵ à?

Thổ Thổ Cáp gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Mọi người đều ngẩn ngơ.

Thổ Thổ Cáp cao giọng nói:

- Nang Cổ Ngạt, ngươi đưa cung tên cho hắn.

Thiếu niên Mông Cổ nọ đem cung tên gỡ xuống, đưa đến cho Lương Tiêu.

Thổ Thổ Cáp đưa ngón tay chỉ về những hàng dương liễu ngoài xa xa rồi bảo:

- Chúng ta cùng bắn những nhành dương liễu đó! Mỗi người bắn ba mũi tên, xem ai bắn xa nhất, trúng được nhiều nhành liễu nhất, người đó sẽ chiến thắng.

Lúc này tiết trời đương độ chớm xuân, những nhành liễu vô cùng mảnh dẻ, lá liễu còn chưa mọc dài, nếu muốn bắn trúng thật vô cùng khó khăn.

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Được thôi! Ngươi bắn trước đi.

Hắn chưa bao giờ luyện qua thuật kỵ xạ, nhưng tự thị nhãn lực mình cao minh, tưởng cũng không khó ứng phó. Nhưng tốt hơn hết nên để cho Thổ Thổ Cáp bắn trước, chính là kế "biết mình biết người", cũng là cách "Hiện học hiện mại, tân tiên nhiệt lạt"(1).

Thổ Thổ Cáp cũng không thèm chối từ, xoay người nhảy lên ngựa, thúc chiến mã vọt đi, khoảng cách đến những hàng dương liễu càng lúc càng xa, có lẽ đã đến hơn ba trăm bước.

Chúng nhân không người nào không hoảng sợ, nhao nhao nói:

- Hắn có thể bắn xa như thế sao?

Lương Tiêu theo dõi không rời mắt, mày lớn dần dần nhíu lại. Chỉ thấy Thổ Thổ Cáp đang không ngừng tiến thêm, bất chợt xoay người lại, tay kéo căng trường cung, dẫn theo bạch vũ, vút một tiếng, tên bay như

thiểm điện, ngay lập tức cắt tiệt nhành liễu ở xa thành hai đoạn, thế vẫn chưa dừng lại, vũ tiễn lại tiếp tục xuyên ngập vào thân cây rung lên không ngớt.

Nang Cổ Ngạt bật thốt khen hay, tiếng kêu vừa vang lên, Thổ Thổ Cáp không hề đình trệ, mũi tên thứ hai lại được bắn ra. Lần này hắn cố tình tỏ rõ bản lãnh, nhằm hướng mũi tên vừa bay đi, mũi thứ ba được kéo căng lập tức xạ xuất, song tiễn bám sát nhau cùng lao vun vút, thế như truy tinh cản nguyệt, xích một tiếng đã bổ dọc mũi tên thứ nhất, đem phân thành hai đoạn, thế vẫn tiếp tục, cùng nhanh chóng vọt theo mũi tên thứ ba, trong phút chốc đã đem ba cành liễu nhất loạt cắt đứt. Đến lúc này, tiếng cổ vũ của Nang Cổ Ngạt mới ngớt đi.

Bọn hỗn đản mặt cắt không còn hột máu, kẻ nào cũng thầm nghĩ:

- Nếu hắn sử dụng thuật kỵ xạ này sớm hơn, chỉ sợ chúng ta đã phải xuống Diêm Vương gia báo danh rồi.

Thổ Thổ Cáp thúc ngựa quay lại, xoay người nhảy xuống đất, trao dây cương lại cho Lương Tiêu rồi nói:

- Đến lược ngươi!

Bọn hỗn đản kẻ nào kẻ nấy đều hăm hở nhìn Lương Tiêu, mong hắn lại thi thố pháp thuật, đại hiển kì năng, đánh bại Thổ Thổ Cáp một lần nữa.

Ai ngờ Lương Tiêu trầm mặc trong chốc lát rồi lắc đầu nói:

- Coi như ta thua, việc này ta làm không được.

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhất loạt kinh hãi. Hồ Lão Nhất kêu lên:

- Không phải chứ, lão đại, ngươi không thể nhận thua như thế được.

Hồ Lão Thập nói:

- Phải đó, ngươi là lão đại, ngươi mà nhận thua, bọn ta "phóng lao phải theo lao" cũng đều thua cả.

Nghe hắn, ba kẻ còn lại cũng đều đồng tình. Lương Tiêu mặt mũi tái đi, đưa tay ném trả cung tiễn lại cho Nang Cổ Ngạt, không nói tiếng nào liền xoay người bỏ đi.

Trung Điều Ngũ Bảo đâm đầu cản lại, cùng nhau kêu ca:

- Lão Đại, ngươi mà bỏ đi như vậy, chẳng phải khiến cho uy danh của bọn lão tử bị chà đạp dưới đất cả hay sao!

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Được lắm, có bản lãnh thì các ngươi cứ ra tay đi!

Trung Điều Ngũ Bảo tự nghĩ mình không có khả năng, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Thổ Thổ Cáp đem cung tên giao lại cho Nang Cổ Ngạt, đột nhiên tiến lên hai bước, hai tay chắp trước ngực, hướng Lương Tiêu khom người nói:

- Xin được hỏi đại danh?

Lương Tiêu biết đây là thái độ cung kính vô cùng của người Mông Cổ, lòng đầy kinh ngạc trả lời:

- Ta tên gọi Lương Tiêu.

Thổ Thổ Cáp lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi là người Hán sao? Hán nhân ít có kẻ nào nói tiếng Mông Cổ tốt như vậy.

Hắn ngừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Ta là người tộc Khâm Sát, tên gọi Thổ Thổ Cáp.

Lương Tiêu cười nói:

- Ta biết rồi.

Thổ Thổ Cáp ha hả cười lớn, bỗng nghiêm mặt nói:

- Ngươi võ nghệ cao cường, người lại đầy khí phách, ta đây rất ngưỡng mộ, có thể mời ngươi đi uống rượu được chăng?

Lương Tiêu cười nói:

- Xạ thuật của ngươi cũng rất lợi hại, trong số những người Mông Cổ phải chăng ngươi là người bắn tên giỏi nhất?

Nang Cổ Ngạt tiếp lời nói:

- Không phải đâu, đương kim đệ nhất thần tiễn thủ của chúng ta chính là Bá Nhan!

Câu này vô tình là dùng tiếng Hán nói ra. Lương Tiêu thầm nghĩ:

- Nguyên lai là hắn, thần tiễn tướng quân quả thật danh bất hư truyền.

Lại chuyển ánh nhìn sang Nang Cổ Ngạt, cười nói:

- Ngươi nói Hán ngữ cũng không tồi!

Thổ Thổ Cáp cười lớn nói:

- Trong số những người Mông Cổ tại đây, có thể nói Nang Cổ Ngạt là người có học vấn nhất, hắn còn có thể sáng tác được Hán khúc đấy.

Lương Tiêu gật gật đầu, nhìn Lí Đình Nhi bốn người bảo:

- Nghe rồi chứ? Người Mông Cổ ai ai cũng nguyện đọc sách, còn các ngươi lại chẳng chịu học hành gì cả!

Bốn người nghe nói, mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu không nói gì.

Nang Cổ Ngạt mặt lộ chút ngạo ý, cao giọng nói:

- Thành Cát Tư Hãn trong "Trát Tát" có nói qua: "Độc thư đích tầm thường nhân chung cứu hội thắng quá thiên sanh đích thông minh nhân"(2), chính là nhất định phải hiểu rõ được tri thức của người Hán, mới có thể thống trị được bọn họ.

Thổ Thổ Cáp nghe được thâm ý trong lời răn của Thành Cát Tư Hãn, nhất thời tỏ thái độ cung kính nói:

- Dạy rất hay!

Lương Tiêu đột nhiên nói:

- Thành Cát Tư Hãn chính bản thân lại không biết chữ, không đọc sách, nguyên do là vì sao?

Nang Cổ Ngạt nhất thời đờ ra, chẳng biết trả lời sao cho phải.

Lương Tiêu ha ha cười nói:

- Chiến tranh giết chóc, có học hay không cũng không quan trọng. Nhưng quản lý tài sản, tính toán sổ sách thì không học không được đâu.

Nang Cổ Ngạt như ngộ ra điều gì, cuống quít gật đầu.

Lương Tiêu xoay người về phía Lý Đình Nhi bảo:

- Ngươi cùng Triệu Tam Cẩu, Vương Khả đi mua rượu thịt, còn Dương Tiểu Tước người có thương tích hãy theo ta trở về.

Thổ Thổ Cáp vội la lên:

- Là ta mời ngươi uống mà, ngươi không nên đi mua rượu chứ.

Lương Tiêu nói:

- Lần này là ta mời, lần sau sẽ đến lượt ngươi!

Rồi không đợi hắn thanh minh gì nữa, nhanh chóng chế trụ lấy cánh tay hắn.

Thổ Thổ Cáp bị Lương Tiêu khống chế yếu huyệt, nhất thời không động đậy gì được, thầm nghĩ: "Tay hắn y như có pháp thuật vậy, thật là kỳ quái."

Lại nghe Lương Tiêu nói:

- Nang Cổ Ngạt, ngươi cũng đi.

Nang Cổ Ngạt mỉm cười đáp ứng.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Ngựa của ta bị bọn họ trộm mất, ta nhất định phải lấy lại.

Lương Tiêu nói:

- Giao cho Triệu Tam Cẩu vậy.

Triệu Tam Cẩu lĩnh mệnh ra đi, bước đến chỗ bọn hỗn đản thương lượng đôi chút. Bọn chúng vốn đại bại thảm hại, không dám gây khó dễ gì, đành phải dẫn hắn đi lấy ngựa.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến trước trúc ốc. A Tuyết đang một mình lo lắng, nhìn về xa xa, chợt hoan hỉ kêu lên:

- Về đến rồi!

Lương Tiêu hướng Thổ Thổ Cáp bảo:

- Đây là muội tử của ta.

Thổ Thổ Cáp cười nói:

- Muội tử của ngươi thật xinh đẹp!

Hắn nói bằng tiếng Mông Cổ, A Tuyết nghe không hiểu, liền quay lại nhìn Lương Tiêu, Lương Tiêu cười nói:

- Đây là Thổ Thổ Cáp, hắn khen muội xinh đẹp.

A Tuyết hai gò má ửng hồng, cúi đầu mỉm cười, xoay người bước vào nhà.

Lương Tiêu chợt hỏi:

- Thổ Thổ Cáp, sao ngươi không dùng tiếng Hán?

Thổ Thổ Cáp trả lời:

- Ta nghe được, nhưng nói không tốt lắm!

Lương Tiêu lại nói:

- Muội tử ta không hiểu tiếng Mông Cổ, ngươi đến chỗ ta hãy nói tiếng Hán, đến khi ta về chỗ ngươi sẽ nói tiếng Mông Cổ.

Thổ Thổ Cáp ha ha cười to, dùng Hán ngữ nói:

- Được!

A Tuyết bày thịt dê ra, cùng Lương Tiêu ngồi xuống. Lương Tiêu đem việc tỷ đấu kể lại một lượt. A Tuyết vô cùng thích thú nói:

- Thổ Thổ Cáp ngươi thật là lợi hại, đến ca ca cũng trở thành bại tướng dưới tay ngươi!

Thổ Thổ Cáp khoát tay bảo:

- Không không, nói về công phu quyền cước, ta thua đến rớt quần, cả mông đít cũng đều phơi ra cả!

Hắn trong lúc cấp thiết chẳng tìm đâu ra lời thỏa đáng để nói, đành đem những câu chửi mắng của bọn hỗn đản khi nãy ra ứng phó. A Tuyết nghe xong mắc cỡ, mặt đỏ tới tận mang tai.

Họ nói chuyện chừng nửa ngày trời thì bọn Lý Đình Nhân bốn người cũng mua được rượu thịt trở về, lại còn dắt theo đám ngựa bị mất của Thổ Thổ Cáp.

Uống được một trận, Lương Tiêu chợt hỏi:

- Thổ Thổ Cáp, ngươi là Khâm Sát nhân, vậy Khâm Sát cách nơi này có xa không?

Thổ Thổ Cáp đáp:

- Xa vô cùng, ta rời Khâm Sát năm bốn tuổi, đến Trung Nguyên năm sáu tuổi, phải đi bộ suốt hai năm trời. Khâm Sát thế nào ta cũng chẳng còn nhớ rõ nữa, chỉ lờ mờ nhớ được ở nơi đó có một con sông rất lớn, tên là Diệc Đắc Lặc (3), hai bên bờ sông có rất nhiều Sắc Mục nhân, tóc vàng tóc đỏ đều có cả.

Lương Tiêu nghe một cách say sưa, bất chợt cảm thán:

- Thiên hạ này quả thật rộng lớn.

Hắn nhìn A Tuyết rồi bảo:

- Chờ ta báo được thù của phụ thân rồi, chúng ta cùng đi Khâm Sát mở mang kiến thức.

A Tuyết vô cùng thích thú nói:

- Ca ca hứa phải giữ lời?

Lương Tiêu mỉm cười nói:

- Tự nhiên phải giữ lời, đến lúc đó nếu muội có đi lấy chồng, cũng sẽ cho trượng phu của muội cùng theo.

A Tuyết thu lại nụ cười, cúi đầu nói:

- A Tuyết sau này sẽ không lấy chồng đâu!

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Không lấy chồng ư, muội muốn trở thành một lão cô nương hay sao?

A Tuyết lặng im không lên tiếng.

---

(1): vừa học xong thực hành ngay, sẽ đạt kết quả tốt nhất

(2): Người bình thường đọc sách cuối cùng cũng vượt hơn kẻ trời sanh vốn sẵn thông minh

(3): tức sông Volga của nước Nga

111. Xa Mã Lân Lân

- Lương Tiêu, ta rất thích muội tử của ngươi, ta chưa lấy vợ, để nàng lấy ta được không?

Hắn là người Mông Cổ, hành sự thẳng thắn, đối với hôn nhân nghĩ thế nào nói thế đó, hoàn toàn không hiểu. Mọi người nghe thấy sửng sốt, Trung Điều Ngũ bảo ha ha cười thật lớn, Hồ Lão Nhất kêu lên một tiếng:

- Ngốc nha đầu phải lập gia đình thôi, ha ha, tốt quá tốt quá!

A Tuyết sắc mặt ửng hồng, mắng rằng:

- Các ngươi phóng.. phóng ..

Nhưng cô là con gái, không thể nói tiếp ra từ "thí" (phóng thí= đánh rắm).

Hồ Lão Thập hiểu được ý cô muốn nói, cười bảo:

- Ngươi phóng đi, phóng đi, ngươi làm thế nào mà không phóng ra được thế..

Vừa làm trò cười xong, mông đít đã trúng một cước của Lương Tiêu, năm người ha ha cười lớn, vơ lấy rượu thịt ăn uống nhồm nhoàm.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Ta vốn không muốn lấy vợ, mẹ ta thường giận dữ với ta, nhưng ta không thích con gái Mông Cổ. Muội tử ngươi đối với mọi người rất tốt, không giống như những cô con gái người Hán thường hay nghi ngờ vô lý, ta vừa nhìn đã thấy yêu thích, nếu như nàng đáp ứng, ta sẽ dùng chín con ngựa Khâm Sát làm sính lễ.

Lương Tiêu nói:

- Sính lễ có thể không cần, nhưng phải xem ý tứ của muội tử ta đã.

Nhìn A Tuyết một hồi nói, gã nói:

- A Tuyết, muội thấy thế nào.

A Tuyết trên mặt đột nhiên mất hết huyết sắc, cắn môi nói:

- Ca ca bảo A Tuyết lấy chồng, A Tuyết sẽ lấy chồng.

Thổ Thổ Cáp nghe thấy, chỉ nghĩ đại sự đã định, vui vẻ nói:

- Tốt rồi, ta về bẩm cáo với mẹ ta, rồi sẽ đến đón nàng.

Lương Tiêu nhìn A Tuyết một chặp, lắc đầu than thở nói:

- A Tuyết, muội muốn lấy chồng thì lấy chồng, ta không muốn bức bách muội, ta cứ tưởng muội cảm thấy vui vẻ và thích thú.

A Tuyết đôi mắt xinh đẹp khẽ hồng, đột nhiên rơi lệ, lắc đầu thật mạnh nói:

- A Tuyết đã nói rồi, muội không lấy chồng, thà làm một lão cô nương..

Cô đột nhiên chạy vào trong phòng, cao giọng khóc to.

Thổ Thổ Cáp nhìn thấy ngây người, không biết làm thế nào cho phải. Lương Tiêu khẽ trầm ngâm, buồn bã nói:

- Thổ Thổ Cáp, muội tử của ta không chịu, việc này bỏ đi!

Thổ Thổ Cáp ngẩn ra, thở dài nói:

- Đáng tiếc!

Nang Cổ Ngạt ngạc nhiên nói:

- Hán nhân các người không phải là Tam Tòng Tứ Đức sao? Phụ tử tòng huynh, Lương Tiêu ngươi đáp ứng không phải là xong rồi sao?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Tam Tòng Tứ Đức sao, hừ, toàn là rắm chó mà thôi.

Nang Cổ Ngạt càng ngạc nhiên, nói:

- Tính tình của ngươi không giống người Hán, dường như giống người Mông Cổ hơn.

Lương Tiêu mỉm cười nói:

-Mẹ ta là người Mông Cổ, ta có một nữa là người Mông Cổ.

Rồi nhấc rượu cười nói:

- Tuy là không thành thân gia, nhưng có thể trở thành bằng hữu.

Thổ Thổ Cáp cũng nâng cốc rượu lên cười nói:

- Đúng, trở thành bằng hữu.

Nang Cổ Ngạt cười nói:

- Nếu mọi người đồng ý như thế, cùng trao đổi tín vật, kết thành huynh đệ.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Những quy ước ấy không cần thiết, trong lòng xem nhau là huynh đệ thì là huynh đệ!

Hai người nghe xong nhiệt huyết dâng lên, đồng thời nói:

- Đúng, trong lòng xem nhau là huynh đệ thì là huynh đệ!

Nhất thời, bảy người cùng lúc cười to, nâng bát rượu trắng uống một hơi hết sạch. Sau đó lại uống rượu cao giọng hát, ồn ào hết nửa ngày mới chịu tản đi.

Từ đó, Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt thường mang theo ít rượu thịt, cùng đến chỗ Lương Tiêu tụ tập uống rượu. Nhìn thấy Triệu Tam Cẩu bốn người luyện võ, hai người đều cảm thấy hâm mộ. Lương Tiêu thấy Hồ Lão Bách cũng không có việc gì làm, liền bảo hắn truyền thụ cho hai người quyền cước vũ khí, tự mình tùy ý chỉ điểm một ít nội gia công phu. Thổ Cáp với Nang Cổ Ngạt đổi lại, cũng đem thuật phi ngựa bắn tên truyền lại cho mọi người.

Lương Tiêu ngày đó phi ngựa bắn tên thua xa Thổ Thổ Cáp, trên miệng nhận thua nhưng trong lòng có chút không phục. Hắn ngộ tính rất cao, nhãn lực tí lực đều đạt đến hàng nhất lưu, tiến bộ thần tốc, so với ngày cùng Thổ Thổ Cáp thi đấu cưỡi ngựa bắn tên thì đã hơn xa không biết bao nhiêu mà kể. Trong mười trận, Lương Tiêu đầu tiên thắng ba, thua bảy, nhưng sau một tháng, liền thủ hoà Thổ Thổ Cáp không phân cao thấp. Thổ Thổ Cáp vốn dĩ là kỳ tài luyện võ trời sinh, được cao thủ chỉ điểm quyền cước vũ khí, như hổ thêm cánh, Lý Đình Nhân bốn người liên thủ, vậy mà không địch nổi hắn.

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua, đã đến độ cuối xuân. Hôm đó, Lương Tiêu sửa lại chiếc quạt nan, đột nhiên Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt cùng Lý Đình Nhi bốn người vừa cười vừa nói, cưỡi ngựa đi đến. Sáu người trước kia giống như kẻ thù, giờ thành hoà hảo, ngược lại gắn bó như keo sơn, đã thành bằng hữu cực tốt.

Sáu người xuống ngựa lên sườn núi, Lương Tiêu thấy sáu người sắc mặt đều vui mừng, liền dừng việc, đứng dậy cười nói:

- Có việc gì mà vui mừng thế?

Thổ Thổ Cáp toét miệng cười nói:

- Hoàng thượng cuối cùng đã hạ thánh chỉ! Thiêm quân 20 vạn, đồng loạt Nam Chinh!

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Nam chinh à?

Nang Cổ Ngạt cười nói:

- Ừ, Nam chinh đấy! Trong quá khứ hai lần chinh phạt Đại Tống, đều có bất lợi, lần này thánh thượng tất nhiên là đã hạ quyết tâm, nếu không diệt Đại Tống, tuyệt không chịu cam lòng.

Lương Tiêu khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: "Đúng là vớ vẩn, đánh giết há chẳng phải sẽ làm chết rất nhiều người sao?" Hắn thường lãnh đạm với đại sự quốc gia. Đối với tranh chấp Hồ - Hán, tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chép miệng một tiếng, lại hỏi:

- Các ngươi đều đầu quân sao?

Thổ Thổ Cáp nói:

- Trước mắt đã được trưng dụng, ta và Nang Cổ Ngạt đều đã đăng ký gia nhập và được tuyển rồi, trong vòng 100 dặm không có nhiều người Mông Cổ, bất quá có mỗi 100 nhà. Phụ thân của Nang Cổ Ngạt chính là bách hộ ở đây, chúng ta theo ông ấy xuất chinh. Lương Tiêu, ta muốn nhờ ngươi chăm sóc mẹ của ta.

Lương Tiêu nhanh miệng đồng ý, nhìn Lý Đình Nhân và Vương Khả, nói:

- Các ngươi định thế nào?

Lý Đình Nhân nói:

- Đáng ra lần này phụ thân ta đích thân xuất chinh, nhưng do trong người không khoẻ, vì vậy nên ta phải thay mặt ông ấy; cha của Vương Khả vài năm trước chết trận, ngoại trừ hắn ra cũng chỉ còn một đệ đệ, cho nên hắn cũng đăng ký. Dương Tiểu Tước với Triệu Tam Cẩu tuy không phải quân hộ, nhưng lần này trưng binh rất nhiều, nam tử ngoài 16 tuổi, phàm võ nghệ tinh thục, đều có thể tòng quân. Bọn hắn vốn có võ nghệ, đương nhiên đã lần lượt rủ nhau đăng ký.

A Tuyết cười nói:

- Nếu tất cả mọi người đã được như nguyện tòng quân, hôm nay nên vui vẻ mà uống rượu!

Thổ Thổ Cáp cười nói:

- Nói rất đúng! Mọi người vui vẻ đâm ra hồ đồ, lẽ ra nên sớm đánh bắt sói lang hay dã trư gì đó để A Tuyết chuẩn bị tiệc rượu, Thổ Thổ Cáp rất thích ăn cơm của A Tuyết nấu.

Đang nói ánh mắt lấp lánh, nhìn sang A Tuyết. A Tuyết sắc mặt ửng hồng, cúi đầu không đáp. Thổ Thổ Cáp đối với nàng vẫn không cầm lòng, lần này ra trận, mẫu thân bắt hắn lại phải lấy vợ thành hôn xong mới đi, hắn cũng không đồng ý, nhưng thấy A Tuyết bộ dạng như thế, bất giác trong lòng buồn bã than thở, miệng nói vui vẻ mà trong lòng chất chứa nỗi buồn, không thể xua đi.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lương Tiêu nói:

- Thường nghe nói: Sành sứ không tránh được vỡ, tướng quân ra trận khó tránh khỏi thương vong. Các ngươi đều phải cẩn thận đấy.

Mọi người hô vang hưởng ứng, rồi mới bắt đầu bàn đến tương lai, bao nhiêu ước mơ đều chờ mong trước lập công nơi sa trường, sau thu được công danh. Lương Tiêu đối với việc này tuy rất hứng thú, nhưng không nói gì, chỉ ngồi một mình lắng nghe.

Được một lúc, Trung Điều Ngũ Bảo từ đạo quan trên núi đi xuống, nghe đến việc tòng quân, ngay lập tức nháo nhào cả lũ. Chính vào lúc hết sức ầm ĩ, bỗng nghe trên không truyền tới một tiếng chim kêu chói tai. Hồ Lão Nhất nghe được sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con kền kền lượn quanh giữa không trung. Hắn sắc mặt không khỏi biến đổi, kêu to: “Đừng làm ồn nào!”

Bốn người kia vừa thấy, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Hồ Lão Nhất chạy vội tới trên chỗ đất trống, chúm môi lại, tạo thành tiếng huýt sáo, chỉ thấy kên kên xuất hiện trên bầu trời, đáp xuống vai Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Nhất gỡ ống trúc buộc trên chân của nó xuống, mở mẩu giấy ra kêu lên:

- Lão đại, Lão đại, lão tử không biết chữ, ngươi giúp ta đọc xem.

Lương Tiêu tiếp lấy mẩu giấy, Trung Điều Ngũ Bảo ồn ào đến gần, thần sắc có vẻ khẩn trương, Lương Tiêu trong lòng cảm thấy kỳ quái: ”Năm tên này sao có vẻ khẩn trương thế?”

Hắn nhìn kỹ mẩu giấy này, đọc: ”Sông Tương mất dấu!”

Bốn từ này viết có vẻ vụng về, nhưng bút lực cực mạnh, giống như muốn xé nát tờ giấy ra.

Lương Tiêu chỉ thấy không thể nào hiểu nổi, Trung Điều Ngũ Báo thấy thế nhảy dựng lên, đồng thanh nhìn Lương Tiêu nói: “Lão đại, cáo từ.”

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Sao vội cáo từ, mẩu giấy này là ai viết đây?

Hồ Lão Nhất nói một tiếng:

- Đó là Tiêu Đại Gia đích thân viết, nói tại sông Tương truy tìm đã mất dấu lão Cùng Toan, bảo chúng ta đến giúp ông ấy tìm kiếm.

Lương Tiêu lập tức hình dung tình hình lúc ấy:

- Tiêu lão quái tự phụ bình sinh, vì truy tìm mất dấu kẻ khác, tất nhiên trong lòng có chút xấu hổ, không viết 'Tại Sông Tương truy tìm Lão Cùng Toan mất dấu, các ngươi đến giúp ta truy tìm' hoặc là 'Đến đây giúp ta', viết độc có bốn chữ này. Không ngờ bọn ngốc lại hiểu được.

Trung Điều Ngũ Bảo nói xong, hướng về đám đồ đệ hét lên:

- Lão tử đi rồi, các ngươi tự chăm lo cho tốt.

Mọi người không hiểu ra sao, đang muốn hỏi rõ, năm người sớm đã sốt ruột vội vàng chạy thẳng đi, đột nhiên một bóng người chạy ra, Lương Tiêu hoành thân chặn năm người lại, cao giọng nói:

- Không được đi!

Hồ Lão Nhất nói:

- Vì sao thế?

Lương Tiêu cả giận nói:

- Ta là lão đại, không cho các ngươi đi giúp Tiêu Thiên Tuyệt.

Hồ Lão lắc đầu nói:

- Ngươi là lão đại, Tiêu đại gia lại là tổ tông, Lão đại dù thế nào cũng kém hơn với tổ tông.

Lương Tiêu vô cùng giận dữ, vốn muốn dùng sức mạnh lưu lại năm người, nhưng tính ra ngày tháng sớm chiều bên nhau, nên không thể nào hạ thủ. Đành phải nói:

- Tốt lắm, các ngươi phải nói, tại sao lại đi giúp Tiêu Thiên Tuyệt như vậy? Nếu không có khả năng khiến ta tâm phục, tuyệt không cho các ngươi đi.

Năm người liếc nhìn nhau một lượt, Hồ Lão Vạn đành chịu nói:

- Ngươi là lão đại, lão tử mới nói cho ngươi biết, nhưng không thể nói cho người khác biết.

Đoạn trừng mắt nhìn bốn người một lượt nói:

- Cút hết ra xa!

Bốn người kia nhất nhất lùi ra xa lão, canh không cho mọi người tiến đến gần. Lương Tiêu trông thấy, cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Hồ Lão Vạn ho khan một tiếng, mới khẽ nói:

- Chúng ta năm người huynh đệ, hồi trẻ đã từng ở Hà Nam lưu lạc. Tiết nguyên tiêu năm ấy, chúng ta đến Khai Phong xem Hoa Đăng. Trên đường ta phát hiện một bóng người trên nóc nhà phi thân, khinh công rất cao. Chúng ta nhất thời hứng khởi, len lén đi theo sau, nhìn hắn đi qua? Không ngờ tới rồi ẩn nấp, tên này mở ra một cái bao lớn đang vác trên lưng, lôi từ bên trong ra một con mụ người Hồ, tên gia hoả đó giải khai huyệt đạo cho mụ, lại mặc kệ mụ khóc chết đi sống lại, xé luôn quần ra.

Lương Tiêu cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Người đó chính là Tiêu Thiên Tuyệt sao? Quả nhiên không phải là kẻ tốt đẹp gì.

Hồ Lão Vạn hai tay xua lên, lại nói:

- Nhầm rồi, nhầm rồi. Tiêu đại gia quang minh lỗi lạc, dám làm dám chịu, cho dù là xé quần của đàn bà, cũng dám xé ở đám đông chứ không thèm lẩn tránh.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Thế còn không phải là cùng một loại sao!

Hồ Lão Vạn hai mắt đảo một cái, nói:

- Sao có thể cùng một loại chứ, ngươi mà đem Tiêu đại gia so sánh với tên xú tặc kia , lão tử sẽ lập tức trở mặt với ngươi.

Lương Tiêu đành nói:

- Thôi được, kể tiếp đi!

Hồ Lão Vạn mới nói:

- Kết quả lão tử nghĩ, gia gia nói mấy mụ nữ nhân đều là họa hại, không nên động vào. Năm đó cha vì nhất thời không thận trọng, trúng vòng ràng buộc của mẹ nên mới có năm anh em lão tử, sau này cha hết sức hối hận.

Lương Tiêu bây giờ mới hiểu bộ dạng không nói chuyện với nữ nhân của họ hoàn toàn không phải vì ghét bỏ, mà vì trong lòng sợ hãi, định cười to, lại cảm thấy phải làm ra vẻ mặt nghiêm trang, đành cố nhịn.

Hồ Lão Vạn nói:

- Do đó lão tử đại phát thiện tâm, nảy ra quan thiết cho tên kia, bảo hắn chớ đụng vào bọn nữ nhân, không thì sẽ giống người cha kính yêu của bọn lão tử, hối hận vô cùng. Không ngờ tên điên ấy nổi cơn nộ hỏa, bảo liên quan chó gì đến bọn lão tử.

Lương Tiêu tuy không minh bạch lắm, nhưng cũng hiểu người đó đang làm chuyện thị phi, tự nhiên bị năm kẻ lạ mặt nhảy ra ngăn cản, tự nhiên phải tức giận. Lại nghe Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử hảo tâm mà không được hảo báo, lúc đó vô cùng tức giận, chửi mắng hắn một trận, rồi song phương bắt đầu đánh nhau. Không ngờ tên đó võ công thập phần quái dị, thân hình cứ nghiêng bên đông ngả bên tây, lắc la lắc lư giống hệt một con rắn săn chuột màu mè sặc sỡ.

Lương Tiêu tâm niệm chợt động:

- Cứ thế này mà nói thì giống tên chó săn Cáp Lý Tư của Thoát Hoan.

Hồ Lão Vạn tiếp tục nói:

- Lão từ vừa không cẩn thận, bị hắn bị hắn đẩy ngã. Bốn huynh đệ cùng lao cả lên, nhưng tên đó võ công quá đỗi quái dị, chỉ một giây phút, cả bốn đứa kia đều bị đánh ngã.

Lương Tiêu nghĩ ngợi:

- Không đúng, nếu là Cáp Lý Tư, thì làm sao chống đỡ được sự liên thủ hợp kích của Tứ Bảo.

Lại nghe Hồ Lão Vạn kể:

- Tên đó sa sầm mặt mày, muốn giết tất cả bọn ta. Đúng lúc ấy, chợt nghe trên mái nhà có người cười lạnh. Lão tử nhịn đau nhìn lên thì thấy trên mái nhà có một cái bóng đen thui nhẹ nhàng lươn lướt, lão tử tưởng là gặp quỷ, sợ quá tí nữa hét toáng lên, nào ngờ cái bóng mở miệng nói:

"Lão phu ghét nhất những loại người sau : thứ nhất là kẻ mạo phạm lão phu, thứ hai là loại vong ân phụ nghĩa, thứ ba là hạng gian dâm phụ nữ. Hôm nay gặp đây coi như ngươi vận khí không tệ, xem võ công ngươi không kém, ta giữ cho toàn thây, ngươi tự xử đi…"

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Có phải Tiêu Thiên Tuyệt không?

Hồ Lão Vạn ngạc nhiên nói:

- Đại ca rất thông minh, lão tử vốn định giữ bí mật mà ngươi đã đoán ra được rồi!

Lương Tiêu nói:

- Cái giọng rắm chó đó, ngoài Tiêu Thiên Tuyệt thì còn ai đánh ra được?

Hồ Lão Vạn gật đầu:

- Đúng rồi, khi đó lão tử cũng cảm thấy lão già ấy đánh rắm hay quá, ây da!

Hắn tự bạt tai thật kêu.

– Nhầm nhầm, Tiêu đại gia, lão tử nhầm!

Lương Tiêu vừa tức vừa buồn cười:

- Tiêu Thiên Tuyệt ở sông Tương cơ mà, ngươi sợ cái gì?

Hồ Lão Vạn nghiêm mặt nói:

- Không quản ông ấy ở đâu, lão tử cũng không thể nói xấu.

Lương Tiêu thầm thở dài, hỏi:

- Sau đó?

Hồ Lão Vạn đáp:

- Sau đó cũng cứ theo tình tiết mà diễn ra thôi. Tên kia không biết tốt xấu, động thủ với Tiêu đại gia, thua đến nước chảy hoa trôi, ôm đít tháo chạy! Nhưng võ công hắn rất quái, tuy Tiêu đại gia đã đánh hắn bị thương, nhưng không giết hắn, thế là để hắn trốn mất.

Lương Tiêu nhíu mày nghĩ:

- Người này chạy thoát được khỏi sát thủ của Tiêu Thiên Tuyệt thì kể cũng rất khá.

Hắn hỏi:

- Ngươi biết danh hiệu người đó không?

Hồ Lão Vạn gãi đầu:

- Tiêu đại gia hình như nói là… Hoạt Lạc Đà.

Lương Tiêu nhăn nhó:

- Còn Tử Lạc Đà nữa à? Ngươi đến danh hiệu của đại cừu nhân mà không nhớ được à?

Hồ Lão Vạn cười:

- Đằng nào cũng là lạc đà cả, tử càng tốt!

Ngừng một lát, hắn tiếp tục.

– Lúc ấy lão tử không bò dậy nổi, Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập bị thương nặng, sắp chết đến nơi. Mắt thấy Trung Điều Ngũ Bảo sắp biến thành Trung Điều Ngũ Quỷ, chợt nghe Tiêu đại gia thở dài, không đuổi theo con lạc đà thối tha kia,mà ở lại cứu người, là một việc hết sức mất mặt, đối là chúng ta, nhất định phải đánh cho tàn tệ, nào cần hay biết người khác sống chết. Trôi qua mấy hôm, chúng ta lành vết thương, nhất tâm xin bái Tiêu đại gia làm sư phụ.

Nói đến đây, Hồ Lão Vạn bỗng méo mồm khóc òa. Chúng nhân đều kinh ngạc. Hồ Lão Nhất mắng:

- Sao lại khóc sụt sùi nhếch nhác lên thế? Ngoài ruộng chẳng cần tí nước ấy của ngươi đâu!

Ba Bảo kia nhao nhao khen phải, chỉ là sợ mọi người nghe trộm truyện xấu nhà mình, không dám đi bộ, cứ anh một câu tôi một câu từ đằng xa chửi mắng lại, Hồ Lão Vạn không lý gì tới họ, chỉ khóc thật to.

Lương Tiêu Tiêu nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Không phải lão ta nói năm anh em ngươi ngu quá, không thu nhận bọn ngươi chứ?

Hồ Lão Vạn lập tức ngừng khóc, ngước cặp mắt long lanh nhìn Lương Tiêu:

- Ậy, sao ngươi biết?

Lương Tiêu nói:

- Chuyện thế này thì có gì mà không đoán ra.

Hồ Lão Vạn buồn bã nói:

- Đúng vậy, Tiêu đại gia ghét chúng ta ngốc nghếch, không cần chúng ta, lại nói ông có đồ đệ rồi, chẳng muốn thu nhận nữa. Chúng ta không dừng ở đó, cứ quấn lấy ông ấy không rời, kết quả, Tiêu đại gia đã bị lòng thành tâm của chúng ta đánh động. Tiêu đại gia nói không thu đồ đệ, nhưng có thể chỉ điểm công phu cho bọn lão tử.

Hắn nhìn Lương Tiêu.

- Tiêu đại gia cứu tính mệnh bọn lão tử, lại dạy bọn lão tử công phu. Ngươi nói đi, ông ấy gọi chúng ta đi, chúng ta có thể không đi ư?

Lương Tiêu trầm ngâm hồi lâu rồi xua tay thở dài:

- Thôi vậy, các ngươi đi đi, đừng bao giờ quay lại nữa.

Năm người cùng hoan hô, Hồ Lão Bách nói:

- Đại ca, ngươi đừng thương tâm. Lão tử tìm được Cùng Nho rồi sẽ trở lại gặp ngươi.

Lương Tiêu khóe mắt chợt nóng, nhưng ngoài miệng lại mắng:

- Thương tâm cái rắm chó! Các ngươi cuốn xéo đi thì là đại cát, ta mừng còn không kịp ấy. Cút đi mau, trông thấy các ngươi là ta tức giận rồi.

Năm người hi hi ha ha, theo cơn gió chạy đi. Dương Tiểu Tước bốn người chạy theo gọi, mắt thấy không đuổi kịp, nhớ tới ân nghĩa truyền nghệ của năm người, không kìm được sa nước mắt.

Lương Tiêu mắng:

- Có gì mà khóc? Các ngươi là đồ đệ của họ, họ sớm muộn gì cũng quay về.

Lúc này, chợt thấy Triệu Tứ hoảng sợ chạy lên núi, khuôn mặt hốt hoảng. Chưa tới sườn núi, đã hét:

- Không hay rồi, không hay rồi!

Triệu Tam Cẩu chạy lên, hỏi:

- Cha, xảy ra chuyện gì đấy?

Triệu Tứ thở gấp, gạt con trai ra, kéo tay Lương Tiêu bảo:

- Hảo hiền điệt, Tứ thúc biết con thông minh minh nhất, tài năng nhất, con... nhất định con sẽ có cách!

Lương Tiêu từ tốn bảo:

- Tứ thúc, nói chầm chậm thôi!

Triệu Tứ thở dốc, sợ sệt nói:

- Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi có người bên Tây Hoa uyển đến nói, triều đình chiêu binh, chiêu cả Tam Cẩu Nhi đi. Chúng ta rõ ràng không thuộc quân hộ! Tại sao cũng bị triệu tập?

Lương Tiêu liếc Dương Tiểu Tước và Tam Cẩu Nhi, hai người đều sợ sệt cúi đầu. Lại nghe Triệu Tứ nói:

- Hảo hiền điệt, gắng nghĩ cách trút bỏ nghĩa vụ này đi.

Lương Tiêu cau mày nói:

- Con biết rồi, thúc về trước đi!

Triệu Tứ nghe vậy , tim bớt đập rộn hơn, liếc Triệu Tam Cẩu, thở dài, xiêu vẹo đi về nhà.

Khi đêm xuống, vợ chồng Triệu Tứ lại dẫn Tam Cẩu Nhi và tiểu muội muội của hắn là Hồ Lô, toàn gia bốn người lại tìm Lương Tiêu. Triệu Tứ lo lắng lắm, nhìn chăm chăm Lương Tiêu, chỉ mong hắn nghĩ ra cách nào đó để thoát việc chiêu binh. Triệu Tam Cẩu sợ Lương Tiêu thò chân vào, làm hỏng việc tốt của mình, hai mắt cứ liếc đông liếc tây, tâm thần bất định.

Lương Tiêu im lặng một lúc lâu, mới nói:

- Tứ thúc, con không quản được việc này đâu

Triệu Tứ lo lắng:

- Điệt tử thông minh như vậy, làm sao lại không có cách?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Việc này con không quản được, không phải con không có cách, mà là con không muốn quản.

Lương Tiêu hỏi Triệu Tam Cẩu:

- Tam Cẩu Nhi, ngươi nghĩ kỹ chưa? Thật sự ngươi muốn tòng quân à?

Triệu Tam Cẩu nhìn cha mẹ, đỏ mặt gật dầu. Triệu Tứ đại nộ, túm lấy hắn xáng một cái bạt tai thật mạnh, hét:

- Tiểu súc sinh, mày hiểu cái gì! Lão tử Vương Khả là Vương Đại Sơn, năm xưa khỏe mạnh đến thế, một bữa có thể ăn được đến nửa con heo, một lần ra đi là chẳng còn cả khúc xương mà mang về,lão tử chỉ mong mày tiếp nối tổ tông, dưỡng lão thọ chung. Tiểu súc sinh, mày lại gật đầu nữa à? – quyền đấm cước đá, Triệu Tam Cẩu cũng không né tránh, tùy cha đánh mắng, chỉ liều mạng gật đầu. Phụ tử hai người nhất thời giằng co không dứt.

Lương Tiêu thở dài, giữ Triệu Tứ lại, nói:

- Con nghĩ Tam Cẩu Nhi niên kỷ đã lớn, kiến thức cũng nhiều rồi, cuối cùng cũng không cam chịu ở mãi quê hương. Chim có cánh cứng cáp, cuối cùng phải bay lên trời, cá có lớn ra, thì ao nhỏ không chứa được nữa.

Triệu Tứ nghe hắn nói như vậy, đờ ra hồi lâu, đột nhiên nức lên, nói:

- Ta… ta không muốn nó táng mạng, trên sa tường, trúng gươm giáo là uổng mạng rồi.

Lương Tiêu ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt nói:

- Mỗi người khắc có chí riêng, đừng nên cưỡng cầu!

Triệu Tứ thấy Lương Tiêu không chịu giúp thì buồn bã thở dài, vịn cửa đi ra. Lương Tiêu bảo:

- Tam Cẩu Nhi, đưa cha ngươi về đi!

Triệu Tam Cẩu gật đầu, đi theo sau cha. Hồ Lô lạ lùng hỏi:

- Cha khóc cái gì vậy?

Triệu Tứ Gia thở dài, chỉ lắc đầu. A Tuyết lấy mấy cái kẹo mạch nha nhét cho Hồ Lô, cười nói:

- Lại đây, ăn kẹo đi nào!

Hồ Lô vui vẻ nói:

- Cám ơn tỷ tỷ.

A Tuyết ôm cô bé vào lòng:

- Chúng ta ra ngoài chơi.

Rồi nhìn Lương Tiêu, quay mình đi ra cửa.

Triệu Tứ Gia thủy chung không lên tiếng, chỉ cúi đầu ngồi bên bàn, một lúc lâu sau, Lương Tiêu mở mắt hỏi:

- Tứ thẩm thẩm, có lời định nói à?

Triệu Tứ Gia nặn cười:

- Không có, ta ngồi thôi!

Lương Tiêu đáp:

- À, vậy thẩm ngồi đi. – Rồi hắn lại nhắm mắt.

Triệu Tứ Gia ngồi một lúc lâu, mấy lần định nói lại thôi, cuối cùng thở dài đứng lên đi ra cửa.

Một lúc lâu sau, A Tuyết nhẹ tay nhẹ chân đi vào, nhẹ nhàng bảo:

- Muội đưa Triệu Tứ thẩm về nhà rồi!

Lương Tiêu mở mắt:

- Muội lại đây!

A Tuyết ngồi xuống cạnh Lương Tiêu, hắn trầm ngâm một lát rồi chậm rãi bảo:

- Ba ngày nữa ta cũng sẽ tòng quân xuất chinh!

A Tuyết thân hình mềm mại run lên, miệng nhỏ hơi hé, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Lương Tiêu cười khổ:

- Theo lý mà nói, đại thù chưa báo thì nên nhất tâm luyện võ, nhưng…

Nói tới đây, ánh mắt hắn như ánh nến bập bùng lắc lư, mặt lộ vẻ do dự, hồi lâu mới nói:

- Nhưng cuối cùng ta không yên tâm về sáu người đó, nhất là Tam Cẩu Nhi, hắn là con trai Triệu Tứ thẩm. Tứ thẩm vốn đối với cha ta một phiến si tâm, nhưng cha không hồi báo… Vừa rồi bất luận Tứ thúc khẩn cầu ta thế nào, ta cũng không động tâm, nhưng Tứ thẩm một lời cũng không nói, bộ dạng ấy làm ta nghĩ đến mẹ, trong lòng buồn lắm.

Hắn lại thở dài:

- Ta nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn nghĩ là nên đi với theo bọn họ. Sau khi ta đi, muội nhớ đối đãi tốt với Tứ thúc Tứ thẩm, nói với họ bất kể thế nào ta cũng đưa Tam Cẩu Nhi bình an trở về.

A Tuyết đờ ra, không nói một lời, chỉ ngồi như thế. Ngồi một lúc lâu sau mới buồn bã đi vào phòng trong, lên giường ngủ. Lương Tiêu thì nghĩ đến chuyện xuất chinh, việc này quả thực đã trái hẳn với bản tính hắn, hơn nữa để A Tuyết ở lại đây một mình, quả thực khiến hắn không sao yên tâm. Trong lòng hắn đầy mâu thuẫn, trằn trọc suốt đêm không sao ngủ được.

Sau đó ba ngày, Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt và bọn Lý Đình Nhân bận việc xuất chinh nên cũng không đến. Lương Tiêu lấy trúc gọt một cây thương, theo thương pháp của Trung Điều Ngũ Bảo truyền thụ cho sáu người, cưỡi con ngựa của Thổ Thổ Cáp cho mượn, diễn luyện mãi. Trong các ban binh khí, ngắn thì Lương Tiêu thích nhất kiếm, loại dài thì thích nhất là thương, võ học có câu: "Gậy một tháng đao một năm, thương một đời." Thương pháp phiêu dật kỳ ảo, rất khó luyện thành, nhưng luyện thành rồi thì rất khó chống đỡ. Thương pháp đối với người thường mà nói thì cố nhiên khó luyện, nhưng võ công luyện đến trình độ của Lương Tiêu thì học một biết trăm, kiếm hay thương đều gắn liền với hai chữ huyền ảo. Lương Tiêu tập hai ngày đã nắm được hết chỗ ảo diệu của thương thuật, sẵn sàng đi chiến trận giết địch được rồi. Mỗi lần đến lúc hắn luyện thương, A Tuyết đều đứng bên xem, nhưng tâm sự trùng trùng, vẻ mặt lúc mừng lúc sợ, lúc sợ lúc mừng, không rõ là nghĩ ngợi gì.

Tối thứ ba, sáu người kia đến, mang theo rượu thịt, quyết không say không về. Mọi người cười nói, nâng bát rượu, ai cũng phấn hứng. Thổ Thổ Cáp uống được mấy bát, bỗng cao giọng bảo:

- Lương Tiêu, chuyến này đi chẳng biết bao giờ mới được gặp lại nhỉ? Mấy hôm nay ta cứ nghĩ, nếu có thể cưỡi ngựa với ngươi cùng giết địch thì cuộc đời này coi như sống không uổng.

Nang Cổ Ngạt cũng nói:

- Phải đó, Lương huynh võ công cao gấp hàng chục lần chúng ta, ở mãi nơi đây thì thật đáng tiếc.

Lương Tiêu cười:

- Ngươi học được mấy chữ Hán đã biết cách nói năng vòng vo rồi! Tối nay hai ngươi đến đây dường như rủ nhau dụ dỗ ta tòng chinh chứ gì?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp nhăn mặt:

- Chẳng có gì giấu được ngươi!

Lương Tiêu cười:

- Thành toàn cho các ngươi vậy!

Thổ Thổ Cáp không cười được nữa, những người kia vô cùng kinh ngạc. Triệu Tam Cẩu kêu lên:

- Lương đại ca đi với bọn đệ thật à?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Rời lão tử thì bốn đứa các ngươi có thể mất mạng lắm.

Bốn người bắt đầu đỏ hoe mắt lên, Lương Tiêu bảo:

- Không được khóc, không được mít ướt thế!

A Tuyết cũng cười:

- Đúng đấy, các ngươi mà khóc thì ca ca cũng chẳng tránh khỏi mít ướt đâu.

Lương Tiêu đỏ mặt trừng mắt nhìn A Tuyết. Thổ Thổ Cáp lúc này mới bình tĩnh lại được, kéo Lương Tiêu kêu lên:

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Lương Tiêu vờ giận:

- Nói thế là thế nào? Ngươi tưởng ta gạt ngươi à?

Lý Đình Nhân cười to:

- Có Thổ Thổ Cáp và Lương đại ca thì bảy người chúng ta có thể đối kháng thiên quân vạn mã.

Lương Tiêu nghiêm mặt nói:

- Khi tòng quân, bốn người các ngươi nên bỏ tiểu danh, Lý Đình Nhân thành Lý Đình, Dương Tiểu Tước thành Dương Giốc, Triệu Tam Cẩu thành Triệu San, Vương Khả thì không cần đổi.

Gã vừa nói vừa dùng tay chấm rượu viết tên ba người lên bàn, ba người cùng thuận theo.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Bây giờ có thêm ba người nữa thì được một đội mười người rồi, ta xin cử Lương Tiêu làm Thập phu trưởng.

Mọi người đều nhất trí đồng lòng, Lương Tiêu cũng không tiện chối từ. Thổ Thổ Cáp lại nói:

- Nhà ta mới bán ba con ngựa, ba con để lại cho mẹ ta, còn ba con định đem sung công, nhưng Lương Tiêu làm Thập phu trưởng, không thể thiếu ngựa, ta tặng ngươi một con, ta và Nang Cổ Ngạt sẽ sử dụng một con.

Nang Cổ Ngạt lắc đầu:

- Không cần, gia đình ta nhiều ngựa lắm, ta sẽ mang đến đây mười bốn con để mọi người cũng được ngồi. Thổ Thổ Cáp, ngươi không được từ chối đâu nhé.

Thổ Thổ Cáp cảm kích vỗ vai hắn, cười bảo:

- Được, lần này ta không chối từ, Lương Tiêu đã tòng quân rồi, cần phải nhờ mẹ ngươi chiếu cố cho mẹ ta.

Nang Cổ Ngạt đáp:

- Ngươi yên tâm.

Thổ Thổ Cáp tâm niệm chợt động, bèn hỏi:

- Còn A Tuyết thì sao?

Lương Tiêu đáp:

- Muội ấy sống chung với nhà Tứ thúc.

Thổ Thổ Cáp gật đầu:

- Vậy cũng tốt, chúng ta gắng đánh giặc xong sớm rồi quay về sớm để người thân khỏi trông mong.

Lương Tiêu gật đầu cười, mọi người nghe tin Lương Tiêu tòng quân đều mừng vui khôn xiết, vừa nói chuyện chiến sự vừa thỏa sức ăn uống, uống đến nửa đêm, sáng ra nghe thấy trên trời tiếng sấm ì ầm một lúc rồi lộp độp cơn mưa cuối cùng của mùa xuân rây rắc đổ tới. Lúc ấy mọi người mới tàn cuộc rượu, hát hò bá vai bá cổ về nhà.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều đến chỗ Lương Tiêu tụ tập. Triệu Tứ nghe tin Lương Tiêu cũng tòng quân để chiếu ứng bạn bè thì chuyển buồn thành vui, lại ủy thác rất nhiều chuyện.

Lương Tiêu và mọi người đi thẳng đến hiệu trường điểm binh Tây Hoa uyển. Chỉ thấy trong trường người đông nghìn nghịt, ồn ồn ào ào, đứng đông đúc là các người thân đưa tiễn và quân sĩ. Lần này Vạn hộ Sử Cách tại Hoa Âm chiêu mộ tám trăm lính, hợp với binh mã ở các nơi khác, tổng cộng chừng ba nghìn hai trăm người, nhất loạt tề tựu ở Tây Hoa uyển.

Mọi người từ biệt người thân. Lương Tiêu muốn nói điều gì đó, nhưng cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ không cất được thành tiếng, chỉ nói:

- A Tuyết, đừng tiễn nữa! Ta đánh trận xong sẽ về ngay.

A Tuyết gật đầu, quay mình bỏ đi. Lương Tiêu thấy nói là cô bỏ đi ngay, trong lòng thầm lo: "Ngốc nha đầu này lại định gây ra chuyện ngớ ngẩn gì nữa đây!"

Lúc này tiếng trống vang lên, bọn bảy người Lương Tiêu kia lên ngựa, gia quyến mọi người lùi ra khỏi thao trường. Ba hồi trống chấm dứt, quân sĩ đi vào hàng, chỉ thấy Sử Phú Thông mình mặc áo giáp sắt, cưỡi chiến mã như một cơn gió phóng ra khỏi uyển, điểm quân số. Chế độ quân sĩ nhà Nguyên là mười người một đội, tự mình kết hợp. Một khi kết thành đội mười người, thì cử ra một Thập phu trưởng, nếu không phải quân lệnh của đại tướng, không được tự tiện thay đổi, mười người phải đồng cam cộng khổ, không được lìa nhau, kẻ nào tự ý vứt bỏ đồng đội thì sẽ bị cực hình. Đội Lương Tiêu đã có bảy người, Vương Khả lại tìm thêm ba người đồng bào lâu năm của cha, mười người kết thành một đội.

Điểm binh xong, từ trong uyển phóng ra một tướng quân áo bào trắng, niên kỷ độ tứ tuần, mặt ngọc râu đen, mày dài mắt to, khoác tấm áo da cáo trắng , phi phần phật trong gió. Lý Đình thúc ngựa tiến lên, ở bên tai Lương Tiêu thì thào:

- Đây chính là Sử Cách.

Chỉ thấy Sử Cách mắt sáng ngời ngời quét một vòng khắp toàn quân, nói sang sảng:

- Phàm là danh tướng từ cổ phần lớn đều xuất thân quân ngũ. Trên chiến trường, tôn ti mạnh yếu đều phân theo chiến công, nhìn một cái là rõ. Sử gia ta đãi người không bạc, chỉ cần có đại công là Sử mỗ nhất định sẽ làm cho người đó được phú quý, nhưng nếu vi phạm quân lệnh thì giết chết không tha, ta không đa ngôn nữa, mong chư vị suy nghĩ.

Nói rồi chia toàn quân ra làm bộ binh và kỵ binh, thao diễn một lượt, phát binh khí giáp sắt cho mọi người, lập trại đóng quân khắp Tây Hoa uyển, chuẩn bị hôm sau xuất phát, đến hợp với đại quân của phụ thân Sử Thiên Trạch.

Thổ Thổ Cáp trở về doanh trướng, ngồi xuống, vừa thở vừa nói:

- Tên Sử Cách này khiến người ta thật tức giận. Thổ Thổ Cáp ta tòng quân là vì Hốt Tất Liệt hoàng đế mà đánh giặc, còn Sử gia nhà hắn là cái giống gì, cũng xứng cho ta đổ máu vì hắn ư?

Lương Tiêu cười:

- Ngươi tức với hắn thì chi bằng đánh trận lập công. Với khả năng của ngươi, địa vị tương lai sẽ có thể trên hắn.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Lương Tiêu ngươi cũng thế.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta chỉ muốn sớm sớm đánh xong trận, là trở về luyện võ, giải quyết oán thù, rồi dẫn mẹ ta và A Tuyết phiêu du thiên hạ, trả qua những ngày bình đạm.

Thổ Thổ Cáp nín lặng rồi thở dài:

- Ta nghe ngươi nói thế cũng muốn sống cuộc đời đấy.! Đáng tiếc A Tuyết không thích Thổ Thổ Cáp ta. - Nhớ tới A Tuyết, thần sắc hắn tối hẳn đi. Lương Tiêu vốn định an ủi, nhưng A Tuyết không muốn thì hắn cũng bó tay, đành lặng thinh nằm xuống ngủ.

Đêm trôi qua không có gì đáng nói, hôm sau quân đội khởi hành. Lương Tiêu theo quy định quân đội, trước lúc lên đường thì điểm binh, bảo mọi người báo số. Tự mình báo trước "Một", mọi người từ hai đến mười đều nhất nhất báo qua.

Đợi Tam Cẩu Nhi báo xong: "Mười," Lương Tiêu định chuyển mình đi báo cho Bách phu trưởng, chợt một thanh âm nho nhỏ cất lên:

- Mười một!

Mọi người đều ngạc nhiên. Lương Tiêu nhìn kỹ, thấy có một tiểu binh đứng ẩn nấp sau lưng Tam Cẩu Nhi, mặc một bộ y giáp không hợp cơ thể, mặt đẹp như ngọc, lông mày thanh tú. Mọi người tưởng là có người đứng nhầm đội, định đề tỉnh hắn ta, Lương Tiêu đã nhận ra là ai, không nói một lời, vung tay nắm lấy "hắn", cũng không để ý tên lính ấy giãy giụa, đẩy hắn vào một góc riêng, gằn giọng hỏi:

- Muội làm trò quỷ gì vậy?

A Tuyết mắt đỏ hoe, nói:

- Muội muốn đi với ca ca.

Lương Tiêu nổi giận:

- Không phải như nấu canh làm cơm đâu? Cởi giáp ra, về nhà mau!

Nói xong chuyển mình định bước, A Tuyết ngồi xuống, òa khóc. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Bất kể muội khóc thế nào, ta cũng không mềm lòng đâu!" A Tuyết nói:

- Ca ca nói chẳng giữ lời.

Lương Tiêu ngẩn người, không nhịn được ngoái đầu lại hỏi:

- Ta không giữ lời thế nào?

A Tuyết khóc nói:

- Ca ca từng nói chỉ muốn cho A Tuyết được sống vui vẻ.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Đấy là lời ta nói hôm Thổ Thổ Cáp cầu hôn." Gã bảo:

- Đã nói qua, thế thì sao?

A Tuyết khóc òa:

- Nhưng ca ca bỏ đi thì A Tuyết không vui, A Tuyết buồn muốn chết, A Tuyết muốn ở bên ca ca. Hu hu, A Tuyết… không muốn ở lại đây… A Tuyết muốn đi theo ca ca…

Lương Tiêu đứng sững vì lời nói của cô gái, không nhịn được cũng ngồi xuống, nói:

- A Tuyết, đây là đi đánh trận, muội là con gái, làm sao tòng quân được?

A Tuyết gạt nước mắt, cặp mắt to nhìn Lương Tiêu:

- Muội không cần biết, ca ca đã nói chỉ muốn A Tuyết được sống vui vẻ. A Tuyết muốn theo ca ca tòng quân, ca ca không đáp ứng, làm muội không vui, chính là nói mà không giữ lời, ca ca nói không giữ lời thì không phải là nam tử hán đại trượng phu.

Lương Tiêu trố mắt há mồm, trong lòng một ý nghĩ cứ chuyển đi chuyển lại: "Nha đầu chết tiệt ngu ngốc, vốn ngốc nghếch mà sao nghĩ ra được những lời ấy.." Gã nào ngờ, A Tuyết tuy ngốc nhưng suốt ba ngày nay, không lúc nào không nghiền ngẫm làm sao để không phải xa Lương Tiêu. Lương Tiêu cho rằng cô ngốc, nhưng không ngờ người ngốc cũng có cách của người ngốc, uổng cho gã ngày thường thông minh nhanh nhẹn, lúc này chỉ biết ngoài trợn mắt ngây ra thì không nói được lời nào. A Tuyết đã hạ quyết tâm, nhìn Lương Tiêu chằm chằm.

Hai người cứ thế nhìn nhau hồi lâu, đằng xa có tiếng tù và vọng đến, đó là hiệu lệnh tập hợp. Lương Tiêu giậm chân, kéo A Tuyết dậy, nghiến răng bảo:

- Nếu muội là đàn ông, lão tử sẽ đánh bét đít.

A Tuyết nhìn vẻ mặt gã, biết là mưu kế đã đạt, tức thì tươi mặt lên. Lương Tiêu trừng mắt nhìn cô, lôi về hàng. Mọi người thấy hai người đi rồi lại cùng trở về thì đều kinh ngạc.

Lý Đình Nhân nhận ra A Tuyết, la lên:

- Ây da, đây chẳng phải…

Chưa nói dứt đã bị Lương Tiêu đá một cái. Lương Tiêu giận dữ nói:

- Im mồm cho lão tử, ai dám nói nữa thì xử theo quân pháp.

Gã đã giận sẵn bèn trút hết xuống mọi người. Năm người kia đều đã nhận ra A Tuyết, nhưng thấy Lương Tiêu giận quá, biết rõ tất có ẩn tình, không dám chọc giận gã thêm. Ba binh sĩ còn lại kinh ngạc: "Rõ là đội mười người, tại sao lại có thêm một người nữa, lại còn lớn lên như con gái, có thể đánh trận được không?" Nhưng thấy Thập phu trưởng toàn thân sát khí, họ không dám hé răng.

Ba hồi tù và vừa vang lên, pháo trúc nổi lên, đuổi đánh tà ma. Hai ngàn binh mã, dẫn theo dân phu, cùng tiến về phía đông. Hai bên đường có nhiều người đưa tiễn, cha mẹ khóc con, vợ khóc chồng, con khóc cha, nắm áo níu ngựa, khóc đến nghẹn lời, những người tòng quân không hề thay đổi sắc mặt.

Đại quân càng đi càng xa, tiếng khóc không thể nghe được nữa, nhưng vẫn vang trong tai mọi người. Lương Tiêu ngoái đầu nhìn lại, thấy núi đồi trùng trùng không một bóng người thân, bất giác buồn bã, nhớ lại một bài thơ học hồi nhỏ, thở dài ngâm:

Xa lân lân , mã tiêu tiêu ,

Hành nhân cung tiến các tại yêu .

Da nương thê tử tẩu tương tống

Trần ai bất kiến hàm dương kiều

Khiên y đốn túc lan đạo khốc ,

khốc thanh trực thượng can vân tiêu

(Dịch nghĩa:

Xe lăn lăn, ngựa phi phi,

Hành nhân cung tiễn giắt bên lưng

Da nương thê tử đi theo tiễn,

Trần ai không thấy Hàm Dương kiều,

Nắm áo giậm chân chặn đường khóc

Tiếng khóc vang đến tận tầng mây)

(Kiếp Nô tạm dịch thơ:

Xe lăn ngựa phóng dặm dài.

Người đi cung tiễn đã gài thắt lưng,

Dạ nương thê tử theo chừng,

Hàm Dương kiều chẳng thấy đường trần ai,

Giậm chân vịn áo khóc hoài,

Cao xanh vọng đến mệt nhoài khốc thanh!)

Nang Cổ Ngạt nghe tiếng, cau mày:

- Bài thơ đó không cát tường…

Lương Tiêu cười khổ, không đọc tiếp nữa, Triệu Tam Cẩu ngạc nhiên hỏi:

- Không cát tường chỗ nào?

Nang Cổ Ngạt cố ý khoe khoang, cười nói:

- Đó là một danh thiên của Hán nhân thi thánh Đỗ Phủ, mấy câu cuối cùng là nói thế này:

Tín tri sanh nam ác ,

Phản thị sanh nữ hảo ;

Sanh nữ do đắc giá bỉ lân ,

Sanh nam mai một tùy bách thảo ,

Quân bất kiến , thanh hải đầu ,

Cổ lai bạch cốt vô nhân thu ,

Tân quỷ phiền oan cựu quỷ khốc ,

Thiên âm vũ thấp thanh thu thu.

(Dịch nghĩa:

sinh con trai là không hay, ngược lại sinh con gái tốt hơn

Sinh con gái có thể gả cho người hàng xóm,

Sinh con trai một mai là chôn xương trong cỏ,

Người có thấy không, ở nơi biển xanh,

xương người rơi xuống không thể thu về được,

quỷ mới ma cũ khóc lóc

Mưa rề rề càng thêm ai oán)

(tạm dịch thơ:

Sanh nam vốn dĩ bất tường,

Còn sanh nữ tử lại thường gặp hên,

Cao giò gả đến cạnh bên,

Thân trai xương lấp cỏ đền núi sông,

Ai ơi thấy biển mênh mông,

Xương người rơi trắng nào mong trở về!

Ma sầu quỷ khóc lê thê,

Tiếng mưa rơi rớt não nề lòng ai.)

112. Phục Ngưu San Hạ

Mọi người đều đến trước quân trường, nhưng chỉ thấy Sử Cách đứng đó, không một lời nói, vẻ mặt âm trầm. Mọi người cảm thấy rằng sự việc không tốt lắm, nên đều im lặng. Qua gần nửa ngày mới nghe Sử Cách nói:

- Bổn nguyên soái đã gặp gia phụ, và gia phụ cho rằng, đội quân mới này quá yếu đuối, không thích hợp cho những trận đánh ác liệt. Ra lệnh cho bổn soái thủ ở thành này và luyện tập nhiều hơn. Lương thực của hậu phương sắp đến, lúc đó phối hợp vận chuyển là được.

Mọi người vừa vui vừa giận, những kẻ vui thì giống như Lương Tiêu, thấy không cần phải chiến đấu, thật nhàn hạ rảnh rỗi, nhưng nhiều kẻ giận ví dụ như Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ Ngạt. Mọi người quay về doanh trướng, Thổ Thổ Cáp chưa đi vào, đã bỏ mũ giáp sắt xuống đất, nói một cách giận dữ:

- Đạo binh của chúng ta dự định là tiến thẳng ra Tương Dương, làm một cuộc đại chiến với người Tống, tại sao bây giờ lại là vận chuyển lương thảo?

Quay lại nhìn thì thấy Lương Tiêu đương ngồi trên đất, lấy một cây đũa ra vẻ vời trên đất cát, đột nhiên quát:

- Lương Tiêu, tại sao ngươi không nói gì đi?

Lương Tiêu cười và nói:

- Ta đâu phải là Sử Thiên Trạch, nói thì có tác dụng gì?

Nang Cổ Ngạt nhìn thấy những ký hiệu trên cát thì nói:

- Lương Tiêu, ngươi đang làm toán hả?

Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi cũng biết toán à...

Nang Cổ Ngạt lại nói:

- Biết một chút, nhưng ngươi làm giỏi hơn, ta nhìn vào cũng không hiểu lắm.

Lương Tiêu nói:

- Ngồi đây không có chuyện gì làm nên ta tính toán số lượng nhập xuất của lương thảo, tiện thì tính luôn nếu khai chiến thì bình quân một tên lính cần bao nhiêu lương thực, quân bộ thì cần bao nhiêu lương thực và quân mã thì cần bao nhiêu lương thực. Nếu khai chiến ba ngày thì lương thực chia thế nào, khai chiến bảy ngày thì sao?

Thổ Thổ Cáp nói một cách kinh ngạc:

- Điều ấy cũng tính ra được hả?

Lương Tiêu cười:

- Được chứ, ngươi xem cái này nhé, một người thì cần 5 xô gạo, một người quân sỹ đem lương khô của 5 ngày, mỗi ngày một người ăn 2 xô, 2 người thì có thể ăn 18 ngày nhưng tính cả đi lẫn về thì chỉ có thể ăn 9 ngày, nếu 2 người dân và một người lính, lương thực ăn mang theo nhiều hơn, nhưng miệng ăn cũng nhiều hơn, tính luôn đi lẫn về chỉ có thể ăn 13 ngày, nếu 3 người dân và một tên lính, thì chỉ có thể ăn 16 ngày.

Thổ Thổ Cáp gãi đầu nói:

- Vẫn chưa đủ để cho ta ăn!

Lương Tiêu nói:

- Lần này, quân đội tập hợp được 200.000 người, cộng thêm quân tiền tuyến, sẽ là 300.000 người, thời gian chinh chiến cũng đâu chỉ là một hai tháng, một số người ăn nhiều, như Thổ Thổ Cáp, ngày ăn nhiều hơn một thùng gạo, một người mà ăn được 2 con heo, không, ăn 2 con bò mới đúng. Nếu ngươi ăn như vậy cỡ 3 hay 5 tháng thì thậm chí hai mươi người dân cũng không thể nuôi ngươi được đâu.

Mọi người đều cười lớn.

Lương Tiêu cũng cười và nói:

- Nếu như sử dụng trâu bò, có thể giảm bớt một chút, lạc đà có thể chở một bao, ngựa thì một bao rưỡi, lừa thì một bao, nhưng súc sinh cũng cần đồ ăn thức uống, súc sinh nhiều hơn, còn có thể bệnh và chết đi, lương thực ở đâu thì đành nát mục ở đó. Hà huống sử dụng trâu ngựa, còn cần đường thông lối thoáng, nếu gặp hiểm trở thì còn phải mở đường đắp cầu. Hơn nữa, người Mông ăn rất nhiều lương thực, lượng tiêu hao trâu bò sẽ cực đại. Từ tất cả các điều đó, qua sự tính toán của ta, dùng xe ngựa vận lương, 30 vạn đại quân và 100 người thường phải gấp rút ngày đêm đi

Lí Đình than thở:

- Nghe Lương huynh nói vậy, chúng ta chỉ biết đến chiến tranh, nhưng lại không biết nuôi một binh sĩ như thế nào, không biết rằng khó khăn như vậy.

Thổ Thổ Cáp cũng nói:

- Hèn gì hoàng đế Hốt Tất Liệt không chịu chiêu quân, thì ra là vì cái lí do này.

Lương Tiêu nói:

- Nếu như bàn về tiền và lương thực, thì công sẽ lớn hơn thủ, đi chinh phục xa thì càng bất lợi nhưng kẻ phòng thủ cũng có chỗ bất lợi, thật ra đeo lương thực sau lưng khi ra trận là một biện pháp ngu dốt. Cách tốt nhất là 'Nhân Lương Vu Địch', nghĩa là dùng lương thực của đối phương để nuôi bản thân, khi đánh chiếm một cái thành thì đương nhiên sẽ bóp nặn được lương thực cấp dưỡng, bên thủ thì sẽ yếu hơn và phe công thì sẽ mạnh hơn vì có nhiều lương thực.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Đúng, một đạo lí đơn giản như vậy mà tại sao ta không nghĩ ra?

Lí Đình nói một cách trầm ngâm:

- Nếu như vậy, nếu là quân phòng thủ thì tốt nhất là nên giấu hết lương thực.

Lương Tiêu không trả lời gã, chỉ nhìn Thổ Thổ Cáp cười nói:

- Thổ Thổ Cáp, còn ngươi bảo sao ?

Thổ Thổ Cáp nói:

- Ta nghĩ là cắt đứt đường dây lương thực của đối phương, ép chúng rút quân.

Lương Tiêu nói:

- So với tử thủ thì xuất kích hay hơn. Dùng những đội binh tinh nhuệ, đánh du kích, cắt đứt lương thực của địch, vậy mới là cách tốt nhất .

Thổ Thổ Cáp cười lớn và nói:

- Ý ngươi nói là vận chuyển lương thảo rất quan trọng, không thể xem thường đúng không?

Lương Tiêu mỉm cười và nói:

- Sự việc thật ra cũng không phải như vậy, ta không biết người Tống có gan không, nhưng cho kì binh đi sau, đánh du kích để quấy nhiễu đối phương, phá hỏng lương thực của chúng, vậy mới là diệu kế, binh pháp nói thủ thành thì phòng thủ tốt hơn, nhưng tấn công thì đòi hỏi cần một đội quân tinh nhuệ, ví dụ là ta, thì lấy yếu điểm của ta xem như là điểm mạnh của địch, lấy cái mạnh của ta đánh vào cái yếu của địch. Điểm yếu hiện nay là lương thực. Hồi nãy ta đã tính qua một lần, nếu mỗi ngày họ hủy một đội vận chuyển

lương thực của chúng ta thì trong vòng 2 năm binh lính của Nguyên triều sẽ chết hết, không cần đánh mà vẫn thắng.

Thổ Thổ Cáp nghe đến đây, chịu không nổi bèn nói:

- Lương Tiêu, thật ra ngươi bên phe nào đó? Tại sao cứ nghĩ cho người Tống không vậy?

Lương Tiêu nói:

- Sao mà gấp rút thế? Chẳng qua là ta chán nản không có gì làm nên tính toán chơi thôi mà.

Thổ Thổ Cáp nắm tay của Lương Tiêu nói một cách kích động:

- Lương Tiêu, nếu ngươi làm tướng quân thì đối thủ chắc chắn sẽ hối hận.

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Chiêu này không có tác dụng gì với Thành Cát Tư Hãn đâu.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Không sai, thời Thành Cát Tư hãn, số lượng trâu bò song song với số lượng binh lính nhiều vô kể.

Lương Tiêu nói:

- Hồi trước nghe mẹ ta nói, đàn ông Mông Cổ vừa là binh sĩ vừa là nông dân, chiến đấu và nông nghiệp hai cái nghề này không có liên quan gì, nhưng họ lại dùng phương pháp này thống nhất phương bắc, càn quét tứ phương. Nhưng vì phương nam là nơi nhiều nước, không thể thả súc sinh được nếu muốn đem theo lương thực thì phải dùng tàu thuyền

Trong lều yên lặng một hồi, Thổ Thổ Cáp than thở:

- Lương Tiêu, ngươi thật thông minh, nếu là ta thì không cách nào nghĩ ra cái đạo lí này.

Lương Tiêu lắc đầu, nói:

- Ta nghe một lão già họ Minh nói, đại tướng quân không phải là một người mà đánh bại được, càng không phải dùng bạo lực, mà phải dùng đầu óc để suy nghĩ, nếu các ngươi muốn thành đại tướng quân thì phải biết nhiều binh pháp, binh pháp của Thành Cát Tư hãn rất lợi hại, nhưng binh pháp của người Hán cũng không đơn giản, ta nghe ông già đó nói một chút, hiện giờ rãnh rỗi, để ta nói các người biết.

Mọi người nghe vậy đều vui mừng, ai cũng ngồi ngay ngắn nghe Lương Tiêu nói. A Tuyết không cảm thấy có hứng thú nghe, bắt lửa bếp, xát muối lên 2 miếng thịt bò, lấy cay nĩa sắt đâm xuyên qua và nướng, để khi mọi người nghe xong rồi chia cho họ ăn.

Mọi người ở lại Thái Châu, ngày thì luyện võ tập bắn cung, tối thì nghe Lương Tiêu giảng võ, trên đường đào thoát hôm đó, Minh Quy đã từng nói binh pháp với Lương Tiêu , giờ hắn kể lại cho sáu người nghe, nhưng hắn rất lanh lẹ, từ trước đến nay cũng không dựa vào sách vở, nên nói cả cái mà mình vận dụng được, trong đó người tiếp thu nhiều nhất là Thổ Thổ Cáp và Lí Đình, Thổ Thổ Cáp yêu thích dã chiến, Lí Đình lại thích tính toán và bày binh bố trận.

Sử Cách không được ở chiến trường, tâm tình không tốt lắm. Ban ngày thì ăn chơi với các vũ nữ và thê thiếp, Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ cũng khinh thường ông ta, qua hai mươi mấy ngày, lương thảo của đại quân đã chuyển đến, có khoản 30 ngàn thạch. Sử Cách chia người và ngựa chia làm 30 nhóm , mỗi nhóm một người, lần lượt chuyển đi, mình thì đi sau, nhóm của Lương Tiêu thì bị sắp đặt đi trước, có ý đánh tiên phong, làm cho Thổ Thổ Cáp vui mừng, không ngờ ban đêm có một tin tức, nói rằng Bách phu trưởng của nhóm họ là Sử Phú Thông. Mọi người nghe được đều cảm thấy buồn bã, luôn miệng chửi cha mắng mẹ.

Quả nhiên đến ngày thứ hai, Sử Phú Thông đến nhậm chức, vừa mới lên chức thì bắt đầu tỏ thái độ không vừa ý với người của Lương Tiêu, gọi qua kêu lại, hỡ một chút là chửi. Nhưng Lương Tiêu khác với mọi khi, hắn vẫn cười nói dù bị chửi rủa, dìu Sử Phú Thông lên xuống ngựa, điều gì cũng làm vừa lòng lão ta hết. Nhưng tình trạng tốt như vậy không kéo dài bao lâu, khi vừa mới qua giờ ăn trưa, khuôn mặt Sử Phú Thông đột nhiên biến sắc, theo sau Lương Tiêu như một con chó bám đuôi vậy, trông rất ngoan ngoãn , như Lương Tiêu trở thành Bách phu trưởng, ông ta là Thập phu trưởng vậy.

Mọi người đều thấy ông ta tiền cứ hậu cung, tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên, không biết Lương Tiêu đã dùng cách gì mà làm cho ông ta nghe lời, nhưng Sử Phú Thông cứ bám theo Lương Tiêu, ngay cả lúc ngủ cũng vậy, nên mọi người đều không có cơ hội hỏi thăm về sự việc, đến ngày thứ 2, mọi người rất khó khăn để mà tìm được một dịp tốt để hỏi Lương Tiêu, Lương Tiêu cười và trả lời :

- Thật ra rất đơn giản, ông ta kêu ta dìu ông ấy lên ngựa thì ta làm theo, nhưng ta nhanh tay làm thủ đoạn ở bao tử của ông ta, làm cho ông ta buồn chán không thèm ăn uống, sau đó ta nói ông ta nghe rằng ta biết y thuật và xem ra mạng của ông không thọ bao lâu và nói ông ta nghe về bệnh tình của ông ấy. Ông ta mới nghe xong thì sợ mất hồn mất vía, ta lại nói : chỉ cần ông nghe lời ta, thì ta sẽ tìm cách cứu ông, nếu không thì tự mà bảo trọng nhé.

Ai nghe thấy cũng cười không ngưng miệng, Thổ Thổ Cáp nói:

- Cách này tuy nhiên tốt, nhưng sợ lâu rồi thì Sử Phú Thông sẽ phát hiện là mình đã bị lừa gạt.

Lương Tiêu nói :

- Ta tự có cách giải quyết, hôm qua ta cho đại 2 viên thuốc cho lão ta uống và giả bộ bắt mạch cho lão, thừa lúc bắt mạch ta đã hóa giải cấm chế bao tử, và tại ruột của lão ta làm một chút thủ đoạn nữa, nên hôm nay lão ta không chán ăn nữa, mà lại bị tiêu chảy, mỗi ngày ta đều thay đổi một chút, hôm nay là đốc mạch, mốt là nhâm mạch và ngày mốt nữa lại là kì kinh bát mạch, hì hì, không cần gấp, từ từ từng sợi mạch mà bắt.....Ôi, giờ lão đã đi vệ sinh, sau khi lão đi ra thì không được cười rồi làm lộ kế hoạch của ta .

Lời vừa mới đứt thì thấy Sử Phú Thông mặt xanh xao, tay nắm thắt lưng đi ra từ sườn núi, mọi người đều quay lưng lại nén cười một cách khó khăn.

Sử Phú Thông nắm lấy Lương Tiêu một cách đau khổ, kể lể bệnh tình, mới nói 2 câu mà mặt mũi đỏ lừ, lại ôm bụng chạy xuống sườn núi, mọi người thấy vậy đều cười. Lương Tiêu cũng quay lại và tìm một chỗ vắng ngồi cười cho thỏa.

Vừa đi vừa nghỉ, đã qua 7 ngày, Sử Phú Thông không có bệnh nặng, nhưng bệnh nhỏ nhặt thì thường xuyên, chút thì đau lưng, lúc thì mỏi lưng, chổ này lành thì bệnh chỗ kia giở bệnh. Lúc đầu còn nghi là Lương Tiêu giở trò, liên tiếp trên đường đã tìm vài người đại phu, ai cũng thấy huyết mạch có vấn đề, nhưng lại không biết bệnh xuất phát từ đâu, châm cứu rồi uống thuốc, nhưng vẫn không khỏi, vậy mà lần nào Lương Tiêu khám bệnh cho ông ta thì đều khỏe hơn, nhưng không bao lâu, cái bệnh này tan biến thì bệnh kia lại đến. Sử Phú Thông lưu luyến phú quý và rất sợ chết, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, thường tự nghĩ không lẽ mình đã mắc phải bệnh chứng nan y, sinh mệnh nằm trong tay Lương Tiêu, nên ông ta nghe lời Lương Tiêu hết mực, không dám nghĩ đến chuyện trái ý.

Ngày hôm đó, đại quân áp lương tiến vào vùng Phục Ngưu sơn, cách Tương Phiền (*) không xa, đột nhiên nhìn thấy bên phải xuất hiện 200 người, Lương Tiêu cười nói:

- Sử đại nhân, phía trước hình như có người! Cần đi thăm dò một chút không?

Sử Phú Thông nằm trên một đống lương khô, nghe câu nói này trong lòng nghĩ: "Sử và tử (chết) là đồng âm, nó kêu ta là Tử đại nhân, chắc là có điềm báo không hay rồi." Nghĩ đến đây thì mặt ông ta lộ vẻ buồn rồi nói lớn:

- Người anh em tốt, ngươi cứ làm như vậy đi! Ta e rằng không thể chịu đựng được đến Tương Dương rồi, người ta thường nói "nhân chi tương tử, kì ngôn dã thiện, điểu chi tương tử, kì minh dã ai" (người ta sắp chết, nói lời tốt lành, con chim sắp chết, lời hót thiện lương). Ngươi chuyển lời cho Vạn Hộ Gia nhé, nói là Phú Thông đi trước đây, nhưng đến phút cuối cùng cũng cung cúc tận tụy cho Sử gia. Sau khi ta chết, hy vọng ông ấy sẽ chăm sóc 4 người vợ của ta. Người anh em tốt ạ, ngoài bốn người đó thì còn sáu người bên ngoài nữa, lần này ta ra đi, nhà cửa chắc chắn sẽ bị sáu con dâm phụ kia thừa cơ trục lợi, ngươi nói với Vạn Hộ Gia là phải quay lại... quay lại để trông nom hai đứa con trơ trọi của ta.

Ông ta bật khóc. Mọi người và sĩ binh thấy ông ta chết mà giọng nói rất khỏe, nên cũng hơi ngạc nhiên.

Lúc này, phía đằng trước có một người cưỡi ngựa chạy đến và nói:

- A Lí Hải Nha đại nhân kêu tôi đến hỏi thăm, các ngươi có phải đang vận chuyển lương thực không?

Sử Phú Thông ngạc nhiên và buông Lương Tiêu ra:

- Ồ, A Lí Hải Nha đại nhân? Người anh em tốt, dìu ta xuống, dìu ta xuống mau.

Tên lính nhìn thấy bộ dạng kì lạ của ông ta, nên hỏi:

- Ông là người cầm đầu ở đây đúng không?

Sử Phú Thông gấp rút :

- Đúng, tôi là Bách phu trưởng.

Người kia nửa tin nửa ngờ và nói:

- Vậy được rồi, để tôi nói với Hải Nha đại nhân.

Xong rồi hắn leo lên ngựa và đi, sau đó có một đám người ngựa đến gần, người đi đầu mặc một bộ áo màu tím và đội một chiếc nón da màu tím.

Người đó được sự chỉ điểm của thủ hạ, liếc sang Sử Phú Thông nói:

- Ngươi là Bách Phu trưởng hả?

Sử Phú Thông nói một cách mệt mỏi:

- Tiểu tướng Sử Phú Thông tham kiến Hữu thừa đại nhân, trên đường mắc bệnh, không thể nào hành lễ, hi vọng tướng quân bỏ qua.

A lí Hải nha nói:

- Nếu mắc bệnh thì phải giao trách nhiệm lại cho người khác, cố giữ chức vụ là thế nào? Mạng của ngươi là việc nhỏ, nhưng việc quân lương là việc lớn đấy.

Sử Phú Thông không dám nói năng gì.

A lí Hải nha tỏ vẻ khinh bỉ, nhìn vào đám lính đó, trông thấy Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp, cảm thấy tướng mạo 2 người mạnh mẽ, mặt mũi lanh lẹ, trong lòng vui vẻ, liền dùng cây roi ngựa chỉ vào 2 người và nói :

- Hai người qua đây cho ta.

Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp nhìn nhau một hồi rồi đi lên phía trước. A lí Hải nha nói:

- Các ngươi đảm nhiệm chức vụ gì ?

Thổ Thổ Cáp nói:

- Tôi là lính thường, còn vị này là thập phu trưởng của tôi.

A lí Hải nha gật đầu nói với Lương Tiêu:

- Ta ra lệnh cho ngươi tạm thời đảm nhiệm Bách phu trưởng.

Và nói với Thổ Thổ Cáp

- Còn ngươi làm Thập phu trưởng.

Hai người đành tuân mệnh. A lí Hải nha lại hỏi Sử Phú Thông:

- Tại sao Sử Cách lại chia binh ra vận lương?

Sử Phú Thông đứng đó với bộ mặt ngơ ngáo. Nguyên lai Sử Cách tin vào binh sách nói rằng: Ngu binh dịch ngự (lính ngu dễ chế ngự), nên không bao giờ đem cách dụng binh kể cho thủ hạ nghe, vì vậy Sử Phú Thông trước giờ không hề hay biết, trong lúc hoảng sợ, hắn hướng ánh nhìn vào Lương Tiêu tỏ ý cầu cứu. Lương Tiêu cười cười, bình tĩnh nói:

- Vì mùa nắng nóng sắp đến. Súc sinh của đội lại nhiều, nếu có bệnh dịch thì sẽ lây lan sang súc sinh khác, nếu chia ra 20 đội, và một trong số 20 đội bị bệnh thì cũng không gây ảnh hưởng đến đội khác.

Sử Phú Thông nghe vậy liền nói ngay:

- Đúng rồi, đúng là Vạn Hộ Gia có nói thế.

A lí Hải nha gật đầu:

- Quả nhiên là con cháu của minh tướng, suy nghĩ chu đáo, nhưng mọi việc đều có mặt tốt và xấu.

Lương Tiêu cười nói:

- Không lẽ đại nhân sợ binh lính chia cắt rồi sẽ yếu hơn, dễ bị người ta tập kích à? Nhưng nghĩ kỹ chẳng gì cũng sắp đến Tương Dương, có chuyện gì lớn thì sẽ có người tiếp cứu, cho dù là người Tống cũng không dám gan dạ đến mức cướp lương trước một vạn đại quân.

A lí Hải nha nghĩ: "Ta hồi nãy hỏi chuyện nhưng Bách Phu trưởng không thể trả lời, vậy mà Thập Phu trưởng lại có thể trả lời. Ta mới nói tốt và xấu, nhưng Thập Phu trưởng này đã nói thẳng về vấn đề xấu." – Hắn nhìn Lương Tiêu lại nghĩ tiếp: "Y chỉ là một tên lính bình thường, sao lại có kiến thức sâu xa như vậy."

Nhưng hắn không khen ngợi ra tiếng, và chỉ nói một cách thản nhiên:

- Ngươi nói quả nhiên không sai, nhưng chuyện gì cũng cần đề phòng, nếu thật sự là có người cướp lương thì phải làm sao?

Đôi mắt hắn gắn chặt vào Lương Tiêu.

Lương Tiêu cười và nói:

- Tôi chỉ là một tên lính, thì biết làm sao? Nhưng có gì thì chia ra nhiều nhóm, 200 người một nhóm, đội ngũ không cách nhau xa lắm, trước sau hỗ trợ lẫn nhau, mỗi nhóm cử một người lính truyền tin, nếu gặp nguy hiểm thì thông báo cho các nhóm khác. Và lúc đó sẽ xếp thành một hàng để đối phó, nếu phía trước bị đánh thì phía sau hỗ trợ, phía sau bị đánh thì phía trước hỗ trợ, nếu đánh chính giữa thì coi như bọn đó xui xẻo rồi. Vì nếu chúng tập kích ở giữa thì mình trên dưới cùng đánh kẹp vào, cho bọn chúng tan tác.

A Lí Hải Nha nhìn Lương Tiêu một hồi và nói:

- Khi đến Tương Dương, ngươi hãy đến doanh trại gặp ta.

Sử Phú Thông vô cùng sửng sốt, nhìn Lương Tiêu với ánh mắt đố kỵ.

Lương Tiêu chỉ mỉm cười không nói gì, trong lòng nghĩ: "Ta có việc quái gì đâu mà phải đến gặp ngươi." A Lí Hải Nha lại nói:

- Tương Dương là nơi giáp gianh giữa hai nước, gần nước mình nhưng cũng gần nước Tống. Các ngươi đi cùng với nhóm của ta, có gì giúp đỡ nhau luôn.

Hắn thấy Lương Tiêu không trả lời thì nói với giọng điệu nghiêm túc:

- Bách Phu trưởng, nghe thấy không?

Lương Tiêu nói:

- Xin nghe lệnh đại nhân – trong lòng nghĩ: "Thế thì cũng được, trách nhiệm của mình sẽ nhẹ nhàng hơn."

A lí Hải nha rất vừa ý, liền dẫn cả đám đi qua con đường núi trắc trở để đến Tương Dương. Sử Phú Thông hồi nãy vừa bị yếu thế trước Lương Tiêu, bây giờ đột nhiên trở nên tỉnh táo, tìm cơ hội để đi đến bên cạnh A Lí Hải Nha, nói một cách nhẹ nhàng:

- Tiểu nhân đã nghe Vạn Hộ Gia nói, Hải nha đại nhân và A Thuật đại nhân là bàn tay trái và phải của Bá Nhan nguyên soái, vốn dĩ quân Tống cũng có vài nhân vật lợi hại như Lí Đình Chi, Lữ Đức, năm xưa đã từng giao chiến với Hoàng đế Hiến Tông, hiện nay cũng có thể xem là danh tướng, nhưng cũng không thể bản lĩnh bằng ngài và A Thuật đại nhân.

A lí Hải nha vốn tính thẳng thắn, nhưng khi nghe những lời tâng bốc như vậy, cũng cảm thấy có chút khoan khoái, mỉm cười nói:

- Ta sao bằng A Thuật đại nhân? A Thuật đại nhân dùng binh lợi hại, người Tống gặp ông ta như gặp hổ báo. Tương Dương có được ngày hơm nay cũng do ông ta lập nên, công lao của ta cũng không là gì cả. Kể

ra thì Lí Đình Chi và Lữ Đức cũng dựa vào thành trì kiên cố, cố gắng cầm cự. Anh minh như thánh thượng nhưng năm xưa cứ công đánh người Tống là cầm như thất bại, chỉ vì quân ta không quen thủy chiến, chứ không phải là 2 kẻ này lợi hại, hiện nay thánh thượng chỉnh sửa khuyết điểm, đẩy mạnh huấn luyện lính thủy. Nam chinh lần này. đương nhiên phải bổ khuyết tăng ưu, để xem 2 người này sẽ chống đỡ như thế nào?

Nói đến đây, trên mặt hắn lộ chút kiêu ngạo.

Sử Phú Thông than thở và nói:

- Tiểu nhân sống ở vùng quê nghèo nàn xa xôi, không biết gì hết. Ôi, thánh thượng thần minh anh duệ, thánh ý cao thâm, chúng tôi không thể đoán được ý ngài như đại nhân. Nếu có gì chưa hay chưa phải, xin đại nhân rộng lượng chỉ giáo.

A Lí Hải Nha hồi trước là một nông dân, xuất thân thấp hèn, tự mình khổ luyện thành tài mà giành được công danh. Vì vậy hắn rất ưa những người hiếu học hay hỏi như mình, bèn ngẩng đầu lên nói:

- Biết mình có chỗ chưa tốt và sửa đổi thì sau này sẽ tốt hơn. Chỉ cần cố gắng tự học, tự rèn luyện thì chắc chắn sẽ có ngày thành công.

Hắn chợt hỏi thăm:

- Hmm, lúc trước không phải ngươi nói là bệnh sao? Giờ khỏe rồi à?

Sử Phú Thông thở dài và nói:

- Bệnh của tiểu nhân lúc tốt lúc xấu. Chính Lương Tiêu thì biết rõ nhất đấy, chỉ e rằng không thể chữa khỏi.

A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Ta biết một vài vị y sinh trong quân đội, y thuật cũng không tệ, khi đến trại thì ta sẽ cho họ xem bệnh cho ngươi.

Sử Phú Thông cảm thấy rất cảm kích chút nữa là xuống ngựa quỳ lạy, A Lí Hải Nha ngăn anh ta lại an ủi vài câu, quay lại thấy Lương Tiêu đang đi chầm chậm phía sau, bèn cười và nói:

- Ngươi tên Lương Tiêu hả? Ngươi còn ít tuổi mà đã là nhân tài như vậy thì thật là hiếm có.

Sử Phú Thông nghe vậy, trong lòng cảm thấy ghen tỵ nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười:

- Nhìn hắn ta như vậy thôi chứ thật ra hắn rất khó hòa đồng với người khác.

A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Nghe ngươi nói vậy ta cũng thấy người này rất kiêu ngạo, những người tướng mạo bình thường không thể thuần phục được hắn ta.

Sử Phú Thông làm ra vẻ đáng tiếc:

- Đúng đó, cũng tại thế mà Vạn Hộ Gia không muốn sử dụng hắn ta.

A Lí Hải Nha chỉ cười nhưng không nói gì.

Lương Tiêu tuy cách xa họ, nhưng tai rất thính, hắn đã nghe hơn phân nữa những gì Sử Phú Thông nói, chỉ mỉm cười một mình: "Cái tên này chỉ giỏi nói bậy bạ, ngày mai đến lượt âm thận kinh rồi, ngươi liệu mà chuẩn bị hai xô nước, một bên uống và một bên xách theo đi".

Lại nghe Sử Phú Thông nói:

- Nhưng không hiểu tại sao Hải Nha đại nhân lại đến đây, không ở Tương Dương giao chiến với quân Tống sao?

A Lí Hải Nha nói:

- Chúng ta từ kinh đô quay về, thánh thượng trước khi lên ngôi đã hai lần đánh Tống, nhưng đều thất bại trở về, nên vẫn chưa dứt khoát về chuyện Nam chinh. Các đại thần cũng tranh cãi kịch kiệt, Bá Nhan nguyên soái và A Thuật đại nhân đang bận việc binh không thể rời khỏi chiến trường, ra lệnh cho ta về triều bẩm cáo, xác định cương quyết việc Nam chinh. Ôi, vất vả bấy lâu, ta đã làm trọn những gì hoàng đế giao phó.

Sử Phú Thông quen thói tâng bốc, thấy vậy bèn xun xoe nịnh bợ thêm mấy câu, A Lí Hải Nha càng thêm sảng khóai.

Vừa nói chuyện, mọi người vừa đi vòng quanh chân núi, theo con đường của Mông Cổ đại quân mới mở ra, đi được một đoạn thì thấy có tảng đá núi đã chắn đi phần lớn của con đường, người và ngựa thì có thể vòng đường, nhưng xe thì khó mà vượt qua. A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Không lẽ, trên đỉnh núi trời mưa nên đã làm sạt lở tảng đá này sao?

Hắn hướng về Lương Tiêu nói:

- Ngươi cử vài người để khiêng tảng đá này đi.

Lương Tiêu chau mày rồi kêu mọi người khiêng cục đá đi. Cục đá lún sau vào đất, sơ sơ cũng thấy nó phải hơn vạn cân, Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp hợp sức lại cũng không nhúc nhích gì, các binh lính người Hán cũng đến giúp đỡ. Lương Tiêu gọi thêm mấy người, thế là mọi người đồng tâm hiệp lực, đẩy cục đá sang bên kia sườn núi.

Lúc đó, đột nhiên nghe tiếng roi cất lên, một người thôn nữ đi chung với một đứa nhỏ, một đi trước một theo sau, cầm roi và dẫn theo hai mươi mấy con bò, đi đến phía trước đội lính. Đứa nhỏ mặt mày trông sáng sủa, dùng roi quất đàn bò, đột nhiên hát lớn:

Vãn cung đương vãn cường,

Dụng tiễn đương dụng trường,

Xạ nhân tiên xạ mã,

Cầm tặc tiên cầm vương.

Sát nhân diệc vô hạn,

Liệt quốc tự hữu cương.

Hà năng chế xâm lăng,

Khởi tại đa sát thương.

(Mắt nhung dịch nghĩa:

Cầm cung lên bắn phải chọn thứ cung cứng

Dùng tên để bắn phải chọn thứ tên dài

Bắn giặc thì phải bắn ngựa trước

Bắt giặc thì phải bắt vua trước.

Giết người chẳng nên vô tội vạ,

Các quốc gia đều có biên cương lãnh thổ của riêng mình.

Tốt nhất cứ giữ lấy chỗ biên cương đó thôi,

Tại sao lại đi xâm chiếm đất đai của người ta?)

(Kiếp Nô dịch thơ:

Giương cung, cung cứng mới xài,

Dùng tên, tên phải thật dài mới hay.

Bắn giặc thì bắn ngựa ngay,

Còn khi tóm giặc chẳng ngoài tóm vua.

Sát nhân chẳng thể lạm đùa,

Biên cương lãnh thổ hơn thua làm gì?

Chẳng thà hãy giữ yên đi,

Gieo bao oan trái chỉ vì lấn xâm.)

Âm thanh trong và rõ, bước chân cũng ngày càng tiến gần đến đội ngũ quân nhân.

A Lí Hải Nha hiểu tiếng Hán nên nghĩ rằng: "Không ngờ một thằng nhỏ như vậy cũng biết thi ca." A Lí Hải Nha cũng là đại hành gia về âm nhạc, thấy thằng nhỏ hát vậy, cũng cảm thấy lời lẽ rất vừa tai. Bấy giờ người con gái kia nói:

- Em trai hát hay lắm, chị cũng hát một bài nhé.

Da thịt cô ta trắng hồng, đôi mắt như người trong tranh, tuy là mặc tấm áo bình thường, đầu tóc cũng chỉ bình thường nhưng mang đậm tính chất của một tiểu thư, hé đôi môi hồng mà hát:

Khu mã thiên vũ tuyết,

Quân hành nhập cao sơn,

Nguy kính bão hàn thạch,

Chỉ lạc tằng băng gian.

Khứ dĩ Hán nguyệt viễn,

Hà thì trúc thành hồn,

Phù vân mộ nam chinh,

Khả vọng bất khả phàn.

(Dịch thơ: bản của Anh Nguyên - Lương Sơn Bạc.com

Trời mưa tuyết, thúc ngựa mau,

Tiến quân, vội vã đi vào núi cao.

Đường mòn, vách đá lạnh bao,

Bước chân từng bước rơi vào tuyết băng.

Đã xa đất Hán đầy trăng,

Bao giờ thành đắp đã xong mới về.

Mây chiều theo hướng Nam đi,

Trông theo thì được, theo thì khó theo.)

Mọi người nhìn cô ta xinh đẹp, tiếng hát lại hay, mắt thấy tai nghe, làm ai cũng thẩn thờ. Chỉ một chốc đàn bò đã đến trước mặt đội binh, mọi người đều cảm thấy hai người xuất hiện cũng hơi lạ lùng, nhưng mà họ không để ý, vì đó chỉ là một thằng nhóc và một người con gái.

Lương Tiêu đã đẩy cục đá lên trên đồi, lấy một miếng đá nhỏ chặn lại rồi nghỉ ngơi một chút. Hắn quay lại nhìn, cảm giác người con gái và thằng nhóc này dường như rất quen thuộc, cảm thấy bực bội bèn nói lớn:

- Hai người làm gì đó ?

Hai người nhìn thấy mặt hắn đều ngạc nhiên, nguyên lai người con gái này chính là Sở Uyển còn thằng nhóc là Phong Miên. Hai người này thấy Lương Tiêu liền tỏ ra lo sợ. Mọi người thấy Lương Tiêu tranh cãi với hai người thì đều cảm thấy kì lạ.

A Lí Hải Nha hét lớn:

- Lương Tiêu, ngươi nói cái gì vậy?

Lương Tiêu thấy Phong Miên thì đột nhiên nghĩ đến Vân Thù, liền cảm thấy tức giận. Hắn không đáp lại A Lí Hải Nha, chạy lên phía trước một bước nói:

- Thằng nhóc, ngươi giả trang đến đây làm gì?

Phong Miên liếc mắt nhìn quanh, cười và nói:

- Đương nhiên là chăn bò rồi, ở đây không phải là Phục Ngưu Sơn sao?

Lương Tiêu lại chửi:

- Ngươi chăn bò hả, chăn rắm thì đúng hơn!

Lời nói chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng hát ở bên kia sườn núi, bài hát như sau:

Đan vu khấu ngã lũy,

Bách lí phong trần hôn,

Hùng kiếm tứ ngũ động,

Bỉ quân vi ngã bôn.

(Fullhouse_love dịch thơ:

Đan vu giặc cướp thành ta,

Hàng trăm dặm bụi gió tà đưa chân,

Vung kiếm vũ động tứ thân,

Đuổi giặc cùng quẫn chạy gần chạy xa).

Lương Tiêu nghe giọng quen thuộc quá, bèn ngước đầu nhìn theo thì thấy một người với bộ áo trắng như bông tuyết, một tay giấu sau lưng, một tay cầm cuốn sách, bước chân trông chậm nhưng lại nhanh, bộ pháp như mây như nước, chẳng phải ai khác, chính là Vân Thù.

Lương Tiêu đâu ngờ hắn cũng đến đây, trong lòng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Phong Miên và Sở Uyển lấy ra dụng cụ bắt lửa, đốt cháy những viên pháo buộc đằng đuôi bò.

Đàn bò hoảng sợ nên cứ chạy thẳng về phía trước nhằm thoát hiểm. Đột nhiên đàn bò xông vào đám lính, họ cũng không ngờ đàn bò sẽ xông vào, trở tay không kịp nên làm cho đội quân rối loạn cả lên, trâu bò của đội vận chuyển cũng bị làm hoảng sợ, cung tên của Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp đang ở trên ngựa, lúc đó cũng cảm thấy hoảng loạn, muốn lấy cung tên để bắn trâu bò thì cũng không kịp nữa, chỉ trơ mắt nhìn đàn bò làm loạn đội lính.

Khi hai người châm lửa, Vân Thù cười dài, cười vang cả trời, chỉ thấy trong rừng từ hai bên đồi, đầu người nhốn nháo, đột nhiên hiện ra mấy trăm người. Vân Thù bỏ tay phải xuống, trong tay lập tức xuất hiện một thanh cổ kiếm có vân lấm tấm, lại hát:

Lỗ kì danh vương quy,

Hệ cảnh thụ viên môn.

Tiềm thân bị hành liệt,

Nhất thắng hà túc luân!

(Fullhouse_love dịch thơ:

Chém đầu vua chúng quay về

Đem treo lên cổng liền kề viên môn.

Quân ta thẳng lối hành quân

Một phen thắng trận nước non thanh bình).

Mọi người đều đồng thanh hát to:

Tiềm thân bị hành liệt,

nhất thắng hà túc luân!

Trong khi ca hát, mọi người đều cầm lấy thương,đao, chùy, cung, vừa hát vừa đi xuống đồi.

Vân Thù đưa kiếm đi trước, hình bóng thanh kiếm phản chiếu loạn xạ. Chém rụng tay chân kẻ địch như lá cây rụng cành, máu tươi văng khắp mọi phía như mưa, bắn vào tà áo trắng của Vân Thù, đẹp như những bông hoa đào mới nở, vừa vung tay vài cái và đi vài bước thì đã đến trước ngựa của A Lí Hải Nha, bởi khi thấy trang phục của kẻ này thì đã biết đó là thủ lĩnh, bèn nhanh chóng nắm lấy người hắn ta và chém vào giữa đầu.

A Lí Hải Nha đã quen chiến trận, thấy tình hình không ổn, đã xoay người luồn vào bụng ngựa, vẫn chưa định thần thì thấy một khuôn mặt trẻ trung áp sát mặt mình,không ngờ lại là thằng nhóc chăn bò. A Lí Hải Nha không kịp chống đỡ, thì đã bị thằng nhóc nắm lấy yếu huyệt, thấy Sử Phú Thông bỏ chạy đằng xa, hắn hét lớn:

- Đến cứu ta nhanh lên!

Nhưng lúc đó Sử Phú Thông đã khiếp sợ hết mức, chỉ muốn tìm cách tháo chạy, còn lo quái gì một "Hải Nha đại nhân" nữa.

113. Chiết Cung Vi Thệ

- Công tử, bắt được rồi.

Vân Thù hai chân điểm xuống yên ngựa, nói:

- Ngươi giữ lấy hắn!

Nói rồi cũng không dừng lại, tung mình bay lên, soạt soạt ba kiếm, lại đâm chết ba tên thân binh Sắc Mục

Đám phục binh đến quá đột ngột, mấy người bọn Lương Tiêu đều ở trên sườn dốc, xông pha đi đầu, giờ chỉ đành quay người lại chống đỡ. Một tráng hán cầm quỷ đầu đao lao tới chỗ Lương Tiêu, một hán tử cao gầy thì giơ thương đâm thẳng tới Thổ Thổ Cáp. Bọn Lý Đình ai nấy cũng đều gặp phải đối thủ.

Lương Tiêu hơi nghiêng người một chút, cánh tay của hán tử dùng đao kia bỗng nhẹ bẫng đi, quỷ đầu đao đã bị đoạt mất. Lương Tiêu lật tay đưa đao chém vòng lại. Hán tử không ngờ một quân sĩ tầm thường lại có võ nghệ như thế, trong lúc kinh ngạc không kịp né mình, không ngờ Lương Tiêu đao đi nửa đường, đột ngột chuyển mũi đao, sống đao đập ngay vào Thái dương huyệt của gã.

Tráng hán gặp phải sự phản kích nặng nề đó, rên lên một tiếng và ngã vật xuống. Đúng lúc ấy, chợt nghe Thổ Thổ Cáp quát lớn một tiếng, Lương Tiêu ngoái đầu lại nhìn, thấy y kẹp trường thương dưới nách, thần lực tỏa ra, nhấc tên hán tử cao gầy lên. Đại lực vừa hất ra, hán tử cao gầy đó nắm không vững cán thương, bay tít ra sau. Nhưng hắn võ công thuần thục, lộn một vòng rồi xoay người hạ xuống đất, còn chưa kịp đứng vững, Thổ Thổ Cáp đã nhào tới nơi, trường thương không kịp quay đầu, quét ngang sát đất. Y trời sinh thần lực, cú quét này nào phải chỉ mang theo lực đạo trăm cân, hán tử nọ bắp chân trúng đòn, kêu thảm một tiếng ngã quỵ xuống.

Thổ Thổ Cáp và Lương Tiêu chiến thắng dễ dàng, còn bọn Triệu Sơn năm người lại sa vào khổ chiến. Phải biết lần này tới đây đều là những hảo thủ của võ lâm phương Nam, còn năm người chẳng qua chỉ mới luyện tập võ nghệ mấy tháng, dù được cao thủ chỉ điểm, cũng khó mà đạt tới đại thành. Huống chi lại phải tay không quyền trống giao phong với những hảo thủ này, đương nhiên không thể địch nổi. Lương Tiêu thấy vậy, một nhảy một đáp đến trước mặt, thanh quỷ đầu đao trong tay đi như rồng bay, đánh cho đám hào kiệt lùi lại liên tục, nhưng Lương Tiêu và bọn họ hoàn toàn không có oán thù, vì thế hắn thủy chung không xuất chiêu sát thủ, nhưng đối thủ lại dựa vào số lượng đông, lùi đi tiến lại, liều chết bám lấy.

Thổ Thổ Cáp thấy vậy chạy ào tới, thừa lúc mọi người bị Lương Tiêu thu hút, bèn tập kích phía sau, đâm ngã hai người, thét lên một tiếng lăng lệ:

- Lương Tiêu, trên chiến trường không thể nương tay.

Lương Tiêu đầu mày cau lại, khí truyền khắp thân đao, những tiếng leng keng vang lên không dứt, sáu bảy võ nhân của nam triều hổ khẩu chảy máu, đao thương tuột khỏi tay. Lương Tiêu soạt soạt chém ra hai đao, đẩy dạt mọi người, hét lên:

- Nhặt binh khí!

Năm người bọn Lý Đình nghe vậy liền lao lên, nhặt lấy vũ khí. Lúc này các hào kiệt nhận ra mấy tên binh sĩ này lợi hại quá, bèn vây cả lại.

Lương Tiêu thấy đối phương đều là hảo thủ, nếu không đả thương vài người thì rất khó thoát thân, lập tức cao giọng thét:

- Muốn sống thì cút đi!

Quần hào như thể không nghe thấy, một hán tử mặt sẹo múa đôi đoản kích lao lên phía trước. Chợt thấy đao quang như tuyết, vụt một cái đã tới vai hán tử. Lương Tiêu đã quyết hạ độc thủ, bèn sử một chiêu Tu La Diệt Thế Đao khấp quỷ đoạt thần, khí đoạt thiên quân (ý chỉ thanh thế rất lớn). Mắt thấy cánh tay hán tử kia đã sắp đứt rời, chợt một ngọn trường mâu chặn ngang, keng một tiếng vang lên, không ngờ đã chặn được chiêu Xiết Điện Truy Phong của Lương Tiêu. Lương Tiêu cánh tay chấn động, lòng biết kẻ đến rất cao minh, thế đao hơi nghiêng đi, một chiêu Cô Thần Miểu Miểu tung ra, đao quang thu vào rồi bắn ra, chạy theo thân ngọn mâu, quét tới mười ngón tay của người đó, người đó kinh ngạc "ý" một tiếng, nhảy ra sau hơn một trượng thốt lên:

- Hảo gia hỏa!

Đại hán mặt sẹo đó nhặt lại được một cánh tay, hậm hực lui lại.

.

Lương Tiêu thấy người cầm giáo râu tóc bạc trắng, mặt đỏ hồng hào, chính là "Tham Thiên Toan Nghê" Phương Lan. Phương Lan nhìn Lương Tiêu, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc: "Trong hàng ngũ Thát Tử lại có một nhân vật thế này sao?" Lão rầm giọng quát lên một tiếng, vung thanh trường mâu lên, đâm mạnh tới. Lương Tiêu giơ đao lên đỡ, hắn lúc này võ công đã trên Phương Lan, chỉ sau một thoáng đã tung ra bảy tám chiêu, đánh cho Phương Lan lùi lại liên tục, chỉ dựa vào mâu dài đao ngắn, cố gắng không để Lương Tiêu tới gần. Lương Tiêu đấu mãi không kiên nhẫn được, vụt thét lên, chiêu thế biến thành Phần Thiên Diệt Địa, đao quang chớp lóe đầy trời. Phương Lan vội vàng đỡ được ba đao, đột nhiên bị một cước ẩn trong đao của Lương Tiêu đá bung mũi trường mâu ra, đao lướt qua ngực lão. Phương Lan đang cảm thấy khó đỡ, chợt một người lao tới sau lưng Lương Tiêu, một đôi Thiết Ưng trảo phá không thành tiếng, chụp tới lưng hắn.

Lương Tiêu chẳng còn cách nào đành xoay đao lại, ngăn cản thiết trảo của người nọ.

Phương Lan hít vào một hơi, kêu lên:

- Cận Phi, thằng nhãi này nanh vuốt cứng lắm đó!

Rồi múa trường mâu, cùng Cận Phi tả hữu giáp kích. Hai người đều là nhân vật thuộc hàng nhất lưu của võ lâm phương Nam, Lương Tiêu cho dù lợi hại hơn nữa, cũng vẫn bị bám chặt lấy chẳng thể thoát thân. Nhưng Cận Phi và Phương Lan liên thủ với nhau mới cản được một đơn đao của một tên lính Mông Cổ, trong lòng kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn được nữa.

Ở đằng này, Vân Thù dẫn một trăm người xuyên qua xuyên lại trong đám quân Nguyên, qua chỗ nào là chỗ ấy tán loạn, chỉ trong khoảnh khắc, đã đánh cho hơn ba trăm tên lính tử thương la liệ. Đang lúc chém giết, chợt nghe Sở Uyển yêu kiều quát lên:

- Không được chạy.

Vân Thù nghe tiếng nhìn theo, chỉ thấy một tên Nguyên binh thấp lùn đang múa thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang, vừa đánh vừa chạy với bốn người bọn Sở Uyển. Hắn thân thủ không phải là kém, trường kiếm rất nhanh, nhưng chỉ chăm chăm tháo chạy, Sở Uyển không ngăn cản nổi hắn. Vân Thù lại chuyển mắt thì càng thêm kinh ngạc, nhưng thấy trên sườn núi phía đông, một đạo hàn quang vung đi chém lại, đánh cho Phương, Cận giật lùi liên tục, còn có sáu tên lính khác chém giết theo đạo hàn quang đó.

Vân Thù lần này đi đã có ý giết sạch đội vận lương, quyết không thả một người nào, vì thế hú dài một tiếng, tung mình nhảy lên, thấy tên lính Nguyên thấp lùn đang chạy nhanh lên dốc, lập tức chạy theo sau hắn. Tên lính này chính là A Tuyết, nàng chưa đi vẫn đá, vì vậy vẫn ở trong hàng quân, đột nhiên thấy hai bên đánh giết thì trong lòng kinh hoảng, thấy Lương Tiêu đang ở dốc đằng đông bèn chạy về phía đông, không ngờ lại bị mấy tên võ nhân nam phương chặn đường ngay trước mặt. May mà Lương Tiêu sợ nàng gặp nguy hiểm nên đưa Huyễn Nguyên kiếm cho nàng phòng thân, đối phương trở tay không kịp, bị nàng chém gãy đao thương, mắt thấy sắp phá vòng vây tới nơi, chợt cảm thấy sau lưng nổi tiếng gió lên, nàng run sợ, lập tức quay lại xuất kiếm. Vân Thù tay trái thành trảo, đoạt luôn thanh kiếm Huyễn Nguyên, hữu kiếm trầm xuống, định đâm ra, chợt nghe A Tuyết hét lên:

- Là ngươi!

Nguyên lai, A Tuyết hôm đó ở núi Ngũ Long đã từng gặp Vân Thù, lúc này đối mặt liền nhận ra, kinh ngạc kêu lên, chỉ vì không hề che đậy nên buột miệng ra bằng giọng nữ nhân. Vân Thù trường kiếm vốn đã đến yết hầu nàng, nhưng nghe thấy âm thanh này, hơi có chút ngạc nhiên. Kiếm thuật của y đã đoạt đến mức thu phát tùy tâm, lưỡi kiếm chững lại, lật tay nắm lấy vai A Tuyết, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là nữ nhân?

Y không kịp nghĩ kỹ, lật tay đẩy A Tuyết ra sau, thét:

- Sở cô nương, trông chừng cô ta!

Rồi chân không chạm đất, chạy thẳng lên sườn núi. A Tuyết bị y vung tay ném đi, mũ da rơi xuống đất để lộ ra mái tóc dài, dáng vẻ nữ nhi hiện ra rõ rệt, Sở Uyển thầm ngạc nhiên, bước lên một bước, giữ lấy nàng.

Lương Tiêu bị đám cao thủ vây công, sử hết hết chiêu số nhưng tức thì cũng chưa thể thoát thân. Giao phong được một lúc, Triệu Sơn, Vương Khả bị đối thủ lần lượt tấn công, vừa xông sang một bên, chợt nghe có tiếng con gái thét lên, chuyển đầu nhìn lại, vừa lúc thấy A Tuyết đang bị bắt. Hai người kinh hoàng, không kịp hướng Lương Tiêu cầu cứu, lập tức chuyển thân xông đến, muốn đoạt lại A Tuyết. Đúng lúc gặp Vân Thù đang chạy nhanh tới liền tiến ra đánh hắn. Triệu Sơn không biết lợi hại, phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay) giơ lên chém thẳng vào mặt Vân Thù, Vân Thù tả thủ vẫn cầm Huyễn Nguyên kiếm, liền gạt phắt đao của Triệu Sơn sang một bên, hữu thủ lấp lánh kiếm quang, đâm thẳng vào ngực Triệu Sơn. Triệu Sơn thét ầm lên, ngã ngửa ra. Vương Khả trợn to mắt đến mức gần rách khóe mắt, mũi đinh ba mạ vàng trong tay run lên quét tới Vân Thù, Vân Thù giơ kiếm tay trái gạt cây đinh ba, tay phải đưa kiếm đâm đến, vạch qua bụng Vương Khả một nhát. Vương Khả kêu thảm một tiếng, loạng choạng lùi lại sau.

Lương Tiêu nghe thấy tiếng kêu thảm, quay đầu nhìn lại, kinh hoàng đến nỗi hồn phi phách tán. Hắn lúc này đang thân hãm trùng vây, phân tâm một lúc là bị Cận Phi thiết trảo xoẹt qua vai, máu thấm ra cả y giáp. Lương Tiêu đau đớn kêu lên một tiếng, đao quang trong tay lóe lên, bốn vị hào kiệt đầu lìa khỏi thân. Cận Phi tức giận gào lên:

- Hảo tặc tử, có ngươi thì không có ta!

Cùng với Phương Lan ra sức lao lên, Lương Tiêu không còn lòng dạ nào để đánh lâu nữa, tránh khỏi hai người, ra sức chém giết những kẻ địch yếu, sau khoảnh khắc đã lại chém ngã thêm mấy người nữa, thế hợp vây như ngói vỡ đất tan, hoàn toàn không còn tồn tại.

Vân Thù đang định bổ thêm một nhát kiếm, lấy tính mạng Vương Khả, chợt thấy phe mình tử thương thê thảm, hắn kinh sợ, bỏ Vương Khả, lao thẳng đến phía Lương Tiêu. Thổ Thổ Cáp nhảy ra chặn đường, giơ thương đâm ngay, Vân Thùchân không dừng lại, vẫn lao đi như bay né khỏi mũi thương, thanh kiếm như sấm giật điện chớp, đâm thẳng tới ngực trái Thổ Thổ Cáp

Thổ Thổ Cáp đâm nhanh cây thương, không ngờ Vân Thù lại vung ra mấy đóa kiếm hoa, mũi kiếm lướt lên, đâm vào yết hầu hắn. Thấy Thổ Thổ Cáp sắp đi theo Triệu Sơn, trong không trung chợt vang lên một tiếng thét lớn, Lương Tiêu từ trên cao lao xuống, một đao bổ tới, mũi đao còn chưa tới nơi, đã bạt gió ra xung quanh mấy trượng. Chiêu Tu La Đoạn Nhạc này, có thể coi là thứ đao pháp hung mãnh nhất trên thiên hạ. Vân Thù tả kiếm đâm ngược lên chặn, hữu kiếm tự nhiên chậm lại, Thổ Thổ Cáp thân thủ cũng nhanh vô cùng, thừa cơ nhảy lui lại phía sau, nhưng lưỡi kiếm vẫn chạm tới, vạch ra một đường dài trên ngực, máu tươi đầm đìa.

Đao kiếm chạm nhau tóe lửa, Lương Tiêu vận hết sức bình sinh vào một đòn sát kích. Vân Thù luống cuống chống đỡ, tức thì hổ khẩu nứt toác, Huyễn Nguyên kiếm tuột tay bay mất. Nhưng hắn lâm nguy bất loạn, hữu kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc Lương Tiêu. Lương Tiêu nhận ra chiêu số của Quy Tàng Kiếm thì rất lấy làm kinh ngạc. Nên biết chiêu Tu La Đoạn Nhạc chỉ công không thủ, không có hậu chước, lập tức đành mượn lực chặn của Vân Thù để lướt tránh lại sau. Vân Thù đang đắc thế không chịu nhường, trường kiếm tinh mang chớp chớp, theo sát thế lùi của Lương Tiêu đến hai trượng. Lương Tiêu khó khăn lắm mới thở đều lại được, giơ thẳng thanh quỷ đầu đao lên, keng một tiếng, cuối cùng đã chặn được kiếm của Vân Thù.

Hai người giao phong hai lần đều như điện quang hỏa thạch, mãi cho đến lúc này, Vân Thù mới nhìn rõ dung mạo Lương Tiêu, ngẩn người, thất thanh kêu lên:

- Là ngươi?

Lương Tiêu không đáp lời, phản thủ lại hai đao nữa, Vân Thù phong kín hai đường kiếm, không kìm được kêu lên:

- Liễu cô nương…

Lương Tiêu hận hắn đến cực điểm, ba chữ "Liễu cô nương" càng như đổ dầu vào lửa, hắn vừa chém chí chát vừa nhổ vào mặt Vân Thù. Vân Thù nghiêng đầu lách tránh, nhưng vẫn không né khỏi hai chấm nước bọt, nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, hắn hét lên:

- Hảo tặc tử, chết đi!

Kiếm mang chớp chớp, hắn xuất thủ càng nhanh càng độc hơn.

Hai người đấu thần tốc mười chiêu. Tu La Diệt Thế Đao vốn không phải là công phu đắc ý của Tiêu Thiên Tuyệt, mà Quy Tàng Kiếm lại là tuyệt học bình sinh của Công Dương Vũ. Hai mươi chiêu chưa trọn mà Lương Tiêu đã lộ ra thế bại, lại thấy Phương, Cận đang dẫn mọi người bao vây Thổ Thổ Cáp năm người, bất giác ruột gan nóng như lửa đốt, dưới chân loạng choạng một cái. Vân Thù huy kiếm đâm vào không trung, hơi cảm thấy ngạc nhiên, chợt thấy Lương Tiêu triển khai Quy Nguyên Bộ hướng về Thổ Thổ Cáp chạy thật nhanh. Vân Thù không hiểu ra sao, thiếu niên này đã bị mình phế mất nội lực, vì sao không chỉ hồi phục võ công mà còn vượt xa lúc trước, nhưng lúc này tình thế cấp bách, không cho phép hắn nghĩ kỹ, lập tức cũng triển khai Quy Nguyên Bộ chạy theo Lương Tiêu. Hai người một trước một sau, chạy nhanh như chim mất ổ, như cá lặn dưới nước. Lương Tiêu dọc đường chạy còn xuất sát thủ, đao rút ra là máu bắn tung tóe, quyết không đâm hụt. Vân Thù vừa giận vừa cuống, lòng biết rõ nếu để mặc hắn xoay hai vòng đi lại, chỉ sợ ở đây không còn người nào sống nữa, lập tức thúc động nội lực, hai chân giậm xuống, tung mình lên giữa không trung, Chấn kiếm đạo xuất thủ, nhát kiếm sấm sét, đâm vào bối tâm Lương Tiêu.

Lương Tiêu phản thủ một đao, phong bế sau lưng. Tuy nhiên Vân Thù có thanh Viêm Long kiếm vốn là bảo kiếm, đao kiếm quấn lấy nhau, quỷ đầu đao gãy làm đôi, Vân Thù kiếm phong không dừng lại, đâm thẳng tới lưng Lương Tiêu. Nào ngờ Lương Tiêu không xoay lại, nghiêng ngả bước đi. Hai người bộ pháp y hệt, vốn đều rõ cội rễ của nhau. Vân Thù tính toán xong xuôi, nhát kiếm này đã bịt chết mọi đường đi của Lương Tiêu, không ngờ Lương Tiêu bước chân quái lạ như thế, hoàn toàn không phải là Tam tài quy nguyên chưởng hay bất kỳ bước pháp nào, khiến cho những hậu chiêu Vân Thù khổ công sắp đặt đều phải vứt đi cả.

Nguyên lai bước pháp này xuất phát từ "Vô sở bất năng đồ", mà từ đó Lương Tiêu đã ngộ ra Thập phương bộ. Cửu Như hòa thượng từng nói "Bổng đả thập phương thế giới". Lương Tiêu bèn dùng tên "Thập phương", có ý "Đạp khắp thập phương thế giới." Nếu nói Quy Nguyên Bộ lui về nhập thần, đã đạt được

đại thành quả của Cửu Cung đồ, thì lộ Thập phương bộ này đã thoát khỏi Cửu cung đồ, chính là xuất thần nhập hóa.

Lương Tiêu thoát được Vân Thù, liền lắc bên trái một cái, bên phải một cái, vụt một chưởng rơi vào sườn Phương Lan. Phương Lan gạt được trường thương của Thổ Thổ Cáp rồi, đang định đâm cho hắn một mâu chết ngỏm, nào ngờ Lương Tiêu sau lưng đã tập kích đến, y đột nhiên bị một cú nặng trịch giáng trúng, ộc cả máu mồm, đổ nhào về Vân Thù. Vân Thù đành bỏ Lương Tiêu, đỡ lấy hắn.

Lương Tiêu thấy Thổ Thổ Cáp toàn thân đầy máu, trường thương loạn khua, đã đánh giết đến đầu óc hỗn độn, trong lòng biết thời cơ đã qua, bèn nắm lấy hắn, thét lớn:

- Đi.

Vương Khả chạy tới, một tay ôm da bụng, một tay cầm Huyễn Nguyên, cắn răng nói:

- Lương Đại ca, đây này.

Vốn là lúc hắn nằm dưới đất, Huyễn Nguyên kiếm rời khỏi tay Vân Thù, lại rơi gần bên cạnh hắn, bị hắn cầm lấy mà xung sát một trận.

Lương Tiêu đón trường kiếm, thấy Vương Khả mặt mày xanh xám, lắc lư muốn đổ, tim hắn bất giác như bị bóp nghẹn, nói to:

- Nang Cổ Ngạt, ngươi đỡ lấy y!

Kiếm quang của hắn lại nháy lên, đâm ngã hai người, để mọi người nhảy ra đường cái. Lý Đình ôm Triệu Sơn, vừa chạy vừa khóc:

- Lương đại ca, Tam Cẩu Nhi sắp chết rồi... sắp chết rồi...

Lương Tiêu trái tim chùng hẳn xuống, đón lấy Triệu Sơn bảo:

- Lý đình, ngươi đi dắt ngựa

Nói rồi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy ngực Triệu Sơn máu thấm đỏ một khoảng, hơi thở yếu như tơ, bèn lay gọi:

- Tam Cẩu Nhi, Tam Cẩu Nhi...

Tiếng gọi còn chưa dứt, gió thình lình rít lên sau lưng, Vân Thù lại huy kiếm xông tới. Lương Tiêu vội cõng Triệu Sơn lên lưng, xoay mình lại đỡ đòn tấn công của hắn. Lúc này hai người đều dùng bảo kiếm bình thường, kiếm pháp bình thường, Vân Thù trong lúc khẩn cấp không chiếm được chút thượng phong nào. Huống hồ đột nhiên Lương Tiêu lại vận dụng Quy Tàng Kiếm khiến hắn không hiểu ra sao, cứ luôn mồm thét hỏi nguyên do. Nhưng Lương Tiêu không đáp, triển khai Thập phương bộ di chuyển khắp nơi, khiến Vân Thù vô cùng mệt mỏi.

Triệu Sơn nghe tiếng Lương Tiêu gọi, nỗ lực mở mắt, trông thấy ánh sáng trắng chói lòa, bên tai keng keng tiếng đao kiếm, tức thì cảm thấy hồn phách lờ đờ lìa khỏi thân thể, chợt nghe tiếng hai thanh kiếm giao nhau, vang rền một hồi dài, Triệu Sơn hơi hơi tỉnh lại, yếu ớt nói:

- Lương... đại ca.. ta sắp chết rồi...

Hắn bị trúng kiếm vào phổi, mỗi hơi vào lại tuôn ra, cơ hồ không thành tiếng. Lương Tiêu tim như dao cứa, vừa chống đỡ kiếm chiêu của Vân Thù vừa mắng:

- Ngươi đừng nói nhăn nói cuội nữa...

Triệu Sơn thở phì phò lên, mỗi hơi thở, lại có máu tràn ra khỏi vết thương, thấm ướt lưng Lương Tiêu, chỉ nghe hắn nói:

- Đệ... vào quân ngũ, chỉ mong làm mẹ...cười... để mẹ được qua những ngày tươi đẹp...

Hắn Vừa nói vừa ho dữ dội, máu tươi trào ra khỏi mồm, rơi xuống cổ Lương Tiêu, nóng như gần bỏng đến nơi.

Lúc này Thổ Thổ Cáp nhân lúc Lương Tiêu chặn đường quần hào, dẫn năm người kia chạy đến chỗ ngựa, nhảy lên yên. Bốn hào kiệt đuổi theo chặn đường, Thổ Thổ Cáp gắng gượng giương cung, phát tiễn liên châu, bốn người kia thì khua binh khí chống trả, không ngờ Lương Tiêu từ đằng sau lao tới, gắng sức đâm ngã bọn họ. Vân Thù bám sát theo sau, hò hét luôn mồm, vung kiếm đâm xoèn xoẹt. Võ công hai người tám lạng nửa cân, về thân pháp thì Lương Tiêu cao cường hơn, nhưng Vân Thù lại giỏi kiếm thuật hơn. Có điều Lương Tiêu phải ôm Triệu Sơn, vướng bận kềnh càng, gắng gượng trụ được đến lúc này đã khó khăn lắm rồi. Hắn vội vàng chém ra hai nhát, bất chợt lảo đảo, ngã ngửa ra sau. Vân Thù đắc thế không buông tha, múa kiếm đâm nhanh tới. Thổ Thổ Cáp thấy vậy, vụt giương cung lắp tên, những mũi tên lao đi như con rắn dài, ngoằn ngoèo lao tới. Vân Thù bất đắc dĩ phải vòng kiếm về quật rơi chuỗi tên, Lương Tiêu thừa cơ hạ thấp người chạy xuống chân núi, thấy đằng xa Lý Đình đang dắt ngựa xông tới rất nhanh. Lương Tiêu chạy mấy bước thì đã tới nơi, vội tung mình lên ngựa. Sáu người nhất tề hô vang, cùng thúc ngựa phóng đi.

Vân Thù căm hận Lương Tiêu thấu xương, nhặt thanh trường mâu dưới đất, phóng mạnh theo. Lương Tiêu ngửa người vung kiếm chém, đánh bật thanh trường mâu rơi xuống. Chỉ một thoáng chậm chạp ấy, Vân Thù đã rút ngắn khoảng cách, nhặt một thanh trường mâu khác, chưa kịp ném thì mọi người đã cùng ngoảnh lại bắn tên, Vân Thù tuy không coi bọn Lý Đình vào đâu, nhưng có phần e sợ tài xạ tiễn của Thổ Thổ Cáp, vì vậy kìm bước lại, Lương Tiêu thừa cơ ra roi, phóng ngựa tuốt đi xa.

Sáu người chạy một đoạn đường, đến khi không còn thấy người đâu, Lương Tiêu mới dừng ngựa lại, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Triệu Sơn mặt mày đã không còn chút máu, thân thể lạnh giá, hai mắt trống rỗng như vẫn đang nhìn mình. Lương Tiêu buồn bã đưa tay vuốt mắt cho hắn. Lý Đình, Dương Giác và Vương Khả thấy thế mới tin rằng Triệu Sơn đã chết thật rồi, cùng khóc òa lên. Vương Khả bị thương nặng, lại thêm đau lòng quá độ, hai mắt tối sầm, ngã nhào xuống ngựa. Lương Tiêu nhào tới ẵm hắn lên, thấy trên bụng hắn có một vết rách sâu cỡ bốn tấc, máu chảy như suối. Lương Tiêu biết nếu không cứu chữa ngay thì nhất định sẽ mất mạng bèn ấn mạch máu, lại bứt một ít cỏ khâu tạm vết thương lại.

Lương Tiêu băng bó vết thương cho Vương Khả xong thì đứng lên ngoái đầu lại, thấy ai cũng đầy rẫy thương tích. Thổ Thổ Cáp bị thương tương đối nặng, nhưng hắn vốn khỏe mạnh, vẫn còn gắng gượng trụ vững được. Lương Tiêu tuốt chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay ra, giao cho Nang Cổ Ngạt bị thương nhẹ nhất, nói:

- Các ngươi chạy mau đến đại doanh, dùng chiếc nhẫn này cầu kiến Bá Nhan, nói với hắn ta tình hình ở đây, xin hắn ta cứu chữa cho các ngươi.

Mọi người nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp hỏi:

- Ngươi không cùng đi với chúng ta ư?

Lương Tiêu nhíu mày, đáp:

- Hoặc là đám người đó chết sạch, hoặc là Lương Tiêu ta tắt thở, từ nay về sau, việc này mãi mãi không giải quyết rốt ráo được.

Lời lẽ rất ảm đạm, mọi người nghe đều hãi sợ.

Nang Cổ Ngạt nói:

- Những người này nhất định là kỳ binh do người Tống phái đến cắt đường lương thảo, chỉ sợ lần này họ chiến thắng thì sẽ chạy trốn về biên giới Tống. Một mình ngươi làm sao mà kháng cự được với cả một nước chứ, hay là mọi người cùng đến đại doanh rồi tính sau.

Mọi người cùng khen phải. Lương Tiêu nhảy lên ngựa, nhìn lại con đường ban nãy, sắc mặt xám ngoét, trầm lặng một lúc rồi thở hắt ra nói:

- Ta, Bách phu trưởng Lương Tiêu, ra lệnh cho các ngươi mau đến đại doanh, kẻ nào chống lệnh thì xử theo quân pháp!

Năm người ngẩn ra, không dám kháng cự, bèn quay ngựa phóng về phía Tương Dương.

Lương Tiêu khoác cung tên lên vai, cài kiếm vào thắt lưng, đưa mắt nhìn về phía mặt trời chiều đang lặn, chân trời đỏ rực. Hắn ngửa đầu hú dài, giật ngựa phóng trở lại con đường ban nãy.

Phóng về gần chỗ lương thảo bị cướp, chỉ thấy phía trước lửa đang cháy to, hàng vạn xe lương thảo đã chìm ngập trong biển lửa. Lương Tiêu nhảy xuống ngựa chạy vào biển lửa, lùng tìm thi thể A Tuyết, nhưng không thấy đâu. Đang lúc hốt hoảng, chợt thấy một cái xác nhảy lên, lao về phía mình, Lương Tiêu bất giác giật lùi, nhìn kỹ lại thì nhận ra Sử Phú Thông, Hắn sực hiểu tên này giả vờ chết để thoát nạn.

Sử Phú Thông ôm chầm Lương Tiêu, khóc nói:

- Người anh em tốt, ta cứ tưởng không còn được gặp lại ngươi nữa.

Lương Tiêu vốn định đẩy hắn ra, nhưng nghe hắn khóc lóc dữ dội quá, mắt cũng cay cay, kìm nước mắt lạnh lùng bảo:

- Ngươi cũng khôn quá nhỉ?

Sử Phú Thông biết hắn châm biếm, ngượng nghịu lau nước mắt nhìn đám lửa cháy, giậm chân nói:

- Chết rồi, lần này biết ăn nói thế nào với Vạn hộ hầu đây.

Hắn quay sang bảo Lương Tiêu:

- Chúng ta chạy mau, bằng không đám người đó quay lại thì nguy hiểm lắm mất.

Lương Tiêu hỏi:

- Họ đi đâu rồi?

Sử Phú Thông chỉ con dốc đằng mặt đông:

- Họ mang tù binh vào núi rồi.

Lương Tiêu nghe nói còn có tù binh, bèn nhẹ nhõm nói:

- Đa tạ Sử huynh cho biết. Huynh cưỡi con ngựa của ta về đại doanh đi.

Nói đoạn hắn chạy lên núi.

Sử Phú Thông kinh ngạc hỏi:

- Ngươi làm gì đấy?

Lương Tiêu không để ý đến, cứ chạy ào lên. Sử Phú Thông đoán được tâm tư của hắn, vô cùng ngạc nhiên, thét lên:

- Hảo huynh đệ, ngươi đừng làm việc ngu xuẩn, ta đang mắc tuyệt chứng, nếu ngươi có vấn đề gì thì ta cũng không sống nổi nữa.

Lương Tiêu đang buồn lo trong người, không hơi đâu để ý đến, tung mình chạy lên dốc núi. Sử Phú Thông đứng nhìn theo hồi lâu, nghiến răng nói:

- Thôi thôi, đằng nào cũng chết, vậy thì chúng ta cùng chết cả.

Hắn nhặt một đoạn giáo gãy, chạy vội theo Lương Tiêu.

Lương Tiêu ngạc nhiên tự nhủ: "Tiểu tử này tự nhiên sao lại trở nên can đảm thế?" Hắn cũng chẳng thèm nói gì, chạy vù vù theo con đường núi lần tìm tung tích, nhưng dọc đường để lại rất nhiều vết chân vết máu, có vẻ đám anh hùng võ lâm rất đông, còn có cả người bị thương, không tránh khỏi lưu lại vết tích. Lương Tiêu cứ theo thế mà lần dò, ngược đường đi lên.

114. Chiết Cung Vi Thệ (2)

- Đằng trước không có đường ư...

Lời chưa nói dứt, đã bị Lương Tiêu một tay bịt chặt lấy mồm, tiếp đó lại thấy hắn giẫm lên cây đuốc. Hốt nhiên, nghe thấy đằng xa truyền đến một tràng tiếng bước chân, dừng lại cách đó mấy trượng, chỉ nghe một khẩu âm Nam phương nói rằng:

- Hoàng Lão Ngũ, ta rõ ràng mới thấy ánh lửa, lúc này tại sao lại không có nữa?

Hoàng Lão Ngũ nói:

- Ta cũng nhìn thấy rồi, con bà nó, phải chăng là quỷ châm đèn?

Người đứng trước phì một tiếng, nói:

- Xúi quẩy! Cái gì mà quỷ châm đèn, hoang sơn dã lĩnh thế này, đúng lúc mà có quỷ ra thì lão tử xem ngươi làm sao ứng phó?

Hoàng Lão Ngũ cười nói:

- Nếu đến đây là một nữ quỷ mĩ lệ, Hoàng Lão Ngũ ta cũng cười mà nhận đấy.

Y đang ha ha, bất chợt than thở:

- Ta nói cho Dương Hồ nghe, lần này các huynh đệ xuất chiến, lại chết quá thảm thương, quả thực ra ngoài ý liệu.

Dương Hồ kia cũng thở dài:

- Nguyên lai Vân công tử thần cơ diệu toán, tiêu diệt đội lương này vốn phải không phí quá nhiều sức. Không ngờ đến cuối cùng lại gặp phải đối thủ, lại là một đối thủ quá nhiều nanh vuốt.

Hoàng Lão Ngũ thở dài nói:

- Ta nghĩ Vân công tử quyền kiếm vô địch thiên hạ, lại không ngờ Thát tử có một đội quân lương mà bên trong lại chứa toàn những nhân vật lợi hại như thế. Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải Văn Thiên Tưởng đứng trước chắn một đao, Hoàng Lão Ngũ chín phần mười là gay go rồi. Ngươi nói xem, nếu mỗi đội lương đều có những nhân vật lợi hại như thế thì làm thế nào mới phải đây?

Dương Hồ cười lạnh:

- Cao thủ như vậy mà không đáng tiền à? Tên đó lai lịch rất không tầm thường. Sở cô nương và Vân công tử tựa hồ đều quen

hắn.

Hai người nghị luận rồi đi trở vào trong, Lương Tiêu và Sử Phú Thông nín thở đi theo. Sơn đạo khúc khuỷu, khí sương ẩm ướt. Đi được mấy chục bước, chợt nghe Hoàng Lão Ngũ lại nói:

- Bất quá, tuy tử thương không ít huynh đệ, nhưng cũng thật xứng đáng. Không ngờ lần này đánh bừa đánh bãi, lại bắt được một viên quan nhân của bọn Thát Tử. Ta chẳng biết tên A gì Nha đó là quan gì?

Dương Hồ nói:

- Thát Tử quy củ thế nào ai mà biết? Nhưng nghe Vân công tử nói, ngoài Bá Nhan, A Thuật, thì tính đến tên A Lí Hải Nha này là to nhất, vừa rồi còn từ trên người hắn moi ra được thánh chỉ của Thát Tử hoàng đế. Vân công tử nói, bắt được người này, so với đánh phá một trăm đội lương thảo còn tác dụng hơn, bây giờ chắc là đang khảo vấn, nếu có thể khiến hắn nói ra sách lược tấn công của bọn Thát Tử thì tuyệt quá.

Hoàng Lão Ngũ nói:

- Con mẹ nó, đánh chết tên đấy đi mới là thống khoái. Còn có con bé ăn mặc nam trang kia, nhất định là cùng một bọn với lũ Thát chó chết, theo lão tử thấy, cứ mổ bụng moi tim con ấy, tế những huynh đệ đã chết.

Lương Tiêu nghe đến đây, bất giác song quyền nắm chặt, thân hình phát run. Lại nghe Dương Hồ nói:

- Đáng tiếc Vân công tử lại mềm lòng, nói không nên đối phó với nữ lưu như thế. Nhưng chúng huynh đệ trong lòng đã bực, khó tránh cho con bé đó một trận khổ đầu. Khi ta ra đây, Thẩm Nhị Gia đã đem nó treo lên đại sảnh, hai người huynh đệ của hắn đều đã chết dưới cây kiếm của bọn Thát, Hồ Nguyệt Lĩnh ba trại chủ đã mất hai, Thẩm Nhị Gia tự nhiên không tránh khỏi nộ hỏa công tâm, hò hét là muốn đem con bé đó đánh tuốt xác ra trút giận. Hắn là địa chủ vùng này, Vân Công tử cuồng long không ép được rắn dưới đất,

cố nhiên không cãi lại hắn được. Hà, ta thấy hắn tìm một cây roi liễu còn to hơn cánh tay, thấm nước nên hết sức lợi hại, cũng không biết con bé đó da mỏng thịt mềm, chịu mấy trận đòn như thế, ha ha, chỉ sợ lần này đã bị lột da vặn thịt, cắt gân bẻ xương rồi. Ha ha…

Hoàng Lão Ngũ cũng cảm thấy khoái ý, cùng cất tiếng cười to.

Lương Tiêu toàn thân run lên, răng cắn đến mức đau nhói. Lại đi thêm mấy bước, thấy trước mặt có ánh lửa chập chờn, chợt nghe có người hỏi:

- Hoàng Lão Ngũ, Dương Hồ, có động tĩnh gì không?

Hoàng Lão Ngũ cười nói:

- Có cái rắm, lão tử nói là quỷ châm đèn, tên họ Dương lại không tin.

Người đó nói:

- Hôm nay vừa xảy ra chuyện, Thát Tử nhất định bốn phương đều lùng tìm, chúng ta phải cẩn thận là hơn.

Dương Hồ cười nói:

- Tìm cái gì, cũng không thể tìm vào đây, hơn nữa Hồ Nguyệt Lĩnh bốn phía là vực sâu, chỉ có câu cầu sắt trên Vẫn Tĩnh Hạp (hạp là khe) là thông qua mà thôi. Hà, đây gọi là Hồ Nguyệt Lĩnh, Vẫn Tinh Hạp, quỷ thần đến cũng sợ hãi. Một người ngồi chắn ở cửa, một vạn kẻ cũng không vào được. Ha ha.

Dương Hồ cũng ha ha cười lớn. Hai gã cười được một nửa, chợt dừng lại. Người đối diện chỉ cảm thấy kỳ quái, đang định mở mồm, chợt thấy hai gã ngã xuống hai phía, một bóng đen chợt lao tới, người đó đến một chữ "ngươi" cũng chưa ra khỏi miệng, Lương Tiêu đã bóp luôn cổ y, chỉ nghe một tiếng động nhỏ, người đó cổ gãy luôn, mềm nhũn ngã xuống.

Lương Tiêu hạ thủ không dung tình, chỉ một hơi thở đã liên tục giết ba người. Sử Phú Thông thấy hắn đắc thủ mới dám đi ra, chợt cảm thấy dưới chân trống không, thân hình lập tức rơi xuống, chưa kịp kêu lên Lương Tiêu đã xuất thủ như điện, bằng một nắm tay đã lôi hắn trở lên. Sử Phú Thông run rẩy nhìn xuống, chỉ thấy trước mắt đen ngòm không thấy đáy, chính là một thâm cốc, bất giác kinh hãi mà nói:

- Má ơi!

Lại nhìn kỹ, tổng cộng có tám sợi dây, trái phải mỗi bên một, làm thành lan can cầu, bên dưới có sáu sợi dây, trên cầu không có đến nửa mặt ván.

Lại nghe Lương Tiêu lạnh giọng nói:

- Còn muốn đi qua không?

Sử Phú Thông sợ khó, nhưng trong lòng lại tính toán:

- Kẻ này võ công cao cường, vị tất có thể thất thủ, ta có căn tuyệt chứng này chưa biết khi nào lại phát tác, đi theo hắn cũng có nhiều hơn một tia sinh cơ.

Tâm ý đã quyết, bèn than thở:

- Thôi, tính mệnh ta ở trên người ngươi, nếu ngươi chết thì ta bồi tiếp ngươi vậy.

Lương Tiêu nghe hắn nói như vậy, đúng là có chút cảm giác khóc cười không xong. Thấy Sử Phú Thông định bước lên cầu, bèn bảo:

- Chậm chậm thôi.

Sử Phú Thông nói:

- Vì sao?

Lương Tiêu nói:

- Ngươi nhìn cho tử tế đi.

Sử Phú Thông mượn ánh trăng sao nhìn xuống, chỉ thấy trên cầu sắt cứ mỗi vài thước là có một cái chuông sắt, tức thì bàn chân cứng lại giữa không trung, không dám hạ xuống. Lại nghe Lương Tiêu nói:

- Phía đối diện nhất định có người phòng thủ, chúng ta lên cầu, bên đó nhất định sẽ hỏi, nếu ứng đối không đúng, làm đứt cầu, chính là sẽ nát như tương.

Sử Phú thông lau đi dòng mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Hảo huynh đệ, trời phú cho ngươi cặp mắt tinh anh thật.

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Ngươi cùng với Hoàng Lão Ngũ hình dáng tương đương, đổi lấy quần áo của hắn đi.

Sử Phú Thông hiểu ra:

- Muốn thay hình đổi dạng chứ gì?

Lương Tiêu gật đầu:

- Ngươi cũng không ngốc.

Nói rồi thay y sam của Dương Hồ. Sử Phú Thông do dự rồi cũng thay y sam. Lương Tiêu đem thi thể ba người chôn xong, cùng Sử Phú Thông lên cầu dây, quả nhiên một chân vừa đạp lên, chuông kêu to, chỉ là đầu đối diện hoàn toàn không một thanh âm.

Sử Phú Thông đi được một đoạn, chỉ thấy phía trước hoàn toàn không có động tĩnh, cảm thấy rất lạ lùng, đang định oán trách Lương Tiêu tính toán sai, chợt nghe phía trước có người hỏi to:

- Là ai?

Sử Phú Thông thay đổi ý nghĩ, trong lòng chửi thầm, lúc này hai người đang ở đoạn giữa cầu sắt, ứng phó không chu tất thì đối phương sẽ chặt dây sắt, hai người tiến thoái lưỡng nam, nhất định rơi xuống thâm cốc.

Lương Tiêu giả giọng Dương Hồ, nói:

- Hoàng Lão Ngũ bụng đau quá, lão tử dìu hắn về xem.

Sử Phú Thông cũng rất giảo quyệt, lập tức kêu lên hai tiếng hự hự. Những ngày này y sớm chiều đều không có bệnh mà rên rẩm, vì vậy hai tiếng hự hự này cũng không phải phát ngôn bừa bãi mà là rất đích đáng, khiến người ta không nghe ra một chút sơ hở nào.

Đối diện có ánh lửa sáng lên, chỉ thấy trên cầu có một hán tử gầy guộc, hai bên trái phải không dưới mười người, giương cung đặt tên chỉ vào hai người. Lương Tiêu giả vờ dìu Sử Phú Thông, cúi đầu xuống, để hắn nhìn không rõ diện mục, Sử Phú Thông thì gập lại một đống, giống như đau quá không đứng dậy được.

Hán tử kia thấy hai người phục sức không nhầm vào đâu được, xua tay để hạ cung tiễn xuống, cười mắng:

- Hoàng lão ngũ là con cháu loài rùa, ăn nhiều thịt quá chứ gì?

Khi hắn nói, Lương Tiêu đỡ Sử Phú Thông, chỉ mấy bước là đến gần đầu cầu, lại nghe hán tử đấy cười:

- Hoàng Lão Ngũ, lão tử biết xoa bóp đấy, để ta nắn cho ngươi, đảm bảo con cháu loài rùa nhà ngươi rắm nổ như sấm, bay xa ngàn dặm…

Nói rồi tiến tới trước, nhờ ánh lửa, chợt nhìn rõ diện mạo Lương Tiêu, tức thì sắc mặt đại biến, định phát hiệu lệnh, Lương Tiêu trường kiếm đã rút ra, người đó bị kiếm chém ngã lăn ra đất, những người khác đều kinh sợ, chưa kịp phát ra lời, Lương Tiêu vụt đã bỏ lại Sử Phú Thông, lao đến đầu cầu, đâm ngã hai người đứng trước, chuyển thân chém kiếm, ba cây đuốc tức thì vụt tắt, đầu cầu một màn tối đen. Sử Phú Thông chỉ nghe những tiếng động nhỏ thấp vang lên bất tuyệt. Chỉ một lát công phu, chợt cảm thấy cánh tay bị bóp chặt, trong lòng hoảngsợ, lại nghe Lương Tiêu nói:

- Lại đây.

Sử Phú Thông thở ra một hơi, tiến đến đầu cầu. Lương Tiêu châm một cấy đuốc, Sử Phú Thông cúi đầu nhìn xuống, bất giác hít vào một hơi lạnh, chỉ thấy trên đất có bảy tám thi thể nằm lăn quay, đều bị tổn thương vào yết hầu, thảo nào không ai kêu ra thành tiếng.

Hai người chạy lên núi, trong đó lại có ba trạm canh, nhưng kém xa Vận Tinh Hạp về sự phòng vệ cẩn mật, nhân thủ cũng ít, đều bị Lương Tiêu nhanh như thiểm điện tập kích, từng người từng người bị chế trụ. Đi được nửa dặm đường, chợt thấy phía trước đèn rất sáng, một tòa nhà bằng gỗ hiện ra trước mắt. Chưa kịp đến gần, đã nghe thấy tiếng roi vụt tóe cùng tiếng nữ tử kêu thảm. Lương Tiêu nghe ra giọng A Tuyết, nhất thời tim như rỉ máu, chuyển thân lấy một bộ cung tên đưa cho Sử Phú Thông, nói:

- Ngươi ở ngoài tiếp ứng, ta hô "phóng" thì ngươi nhớ phóng tiễn, nhưng nhớ là vừa chạy vừa bắn không được đứng im bắn.

Sử Phú Thông chân đã mềm nhũn, nghe vậy cầu còn không được, cúi đầu chui vào cánh rừng gần đó. Lương Tiêu tay ôm bảo kiếm, hít sâu một hơi, đi vào căn nhà, lúc này trong nhà ánh lửa sáng bừng, đám đông hoặc đứng hoặc ngồi, vây thành một vòng, đến nỗi Lương Tiêu đi vào, cũng không ai chú ý. Giữa nhà trên đất đặt là một đống than và roi da. A Lí Hải Nha bị trói vào một cây cột nhà, toàn thân đầy những vết thương, khóe miệng chảy máu, nhưng đôi mắt vẫn quật cường. A Tuyết thì bị cột lấy hai tay, treo lên giữa nhà, toàn thân y sam rách nát, đầu rủ xuống, thì ra đã bất tỉnh nhân sự.

Hán tử cầm roi lùn tịt, xách một thùng nước lạnh, định làm cho cô tỉnh lại, Vân Thù bỗng cau mày, nói to:

Thẩm Lợi, ngươi cũng đánh đủ rồi chứ. Cô ta bất quá là một nữ tử, ngươi cho dù giết cô ta, cũng có tác dụng gì?

Thẩm Lợi hừ một tiếng:

- Nói gì thế? Hai huynh đệ của ta đều chết trong tay đồng bọn của nó. Hừ, đánh chết nó cũng là tiện nghi cho nó lắm rồi, cho dù có lột da cũng khó mà tiêu tan được nỗi hận trong lòng lão tử.

Mọi người cũng hận Lương Tiêu, đều nói:

- Đúng, mổ bụng moi tim, tế sư đệ ta.

- Xẻ thịt ra, mọi người nướng ăn đi!

Những kẻ này đều là những tay thô hào trên giang hồ, vốn là thổ phỉ bây giờ trở thành đại hiệp, có rất nhiều thủ đoạn giết người, chỉ cảm thấy đối đãi với ác nhân thì bất luận nam nữ cũng đều nên thế.

Vân Thù không nén được đứng lên, túc giận nói:

- Đâu có lý ấy…

Cận Phi giơ tay kéo hắn xuống, trầm giọng nói:

- Nũ tử này nối giáo cho giặc, chết không đáng tiếc. Vân Thù ngươi không phải nói nữa, nếu ngươi không muốn xem tiếp thì cứ về phòng mà nghỉ.

Vân Thù vội nói:

- Giết người bất quá là…

Cận Phi trừng mắt:

- Câm mồm!

Vân Thù biết hắn cố ý lung lạc nhân tâm, nên đứng về phía Thẩm Lợi. Tức đến nỗi thở ra hai lần, ngồi phịch xuống. Sở Uyển ở bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói:

- Vân công tử, nếu giết chết cô ta, thiếp thật chẳng dám xem đâu, chàng đưa thiếp về nghỉ được không?

Vân Thù ngẩn người, chợt thấy Sở Uyển đôi má hồng hồng, lộ ra mấy phần ngượng ngùng, trong lòng bỗng hoang mang, vội vàng quay đầu đi.

Nguyên lai Sở Uyển trong lòng vẫn nghĩ đến Vân Thù, sau khi cùng Lương Tiêu chia tay, cô ta không quay về sơn trang mà đến Thần Ưng Môn. May thay gặp Vân Thù đang lên phương bắc, cô ta si mê không dứt, một mực khăng khăng đòi theo, nào ngờ Vân Thù trong lòng đã có Liễu Oanh Oanh, biết rõ cô ta có tình ý mà cũng cố ý tảng lờ, Phương Lan thương thế chưa bình phục, đang ngồi trên ghế da hổ lúc này nghe thấy rõ ràng, cười nói:

- Thù nhi, ngươi đưa Sở cô nương về phòng nghỉ đi, những việc này thường bẩn thỉu lắm, không đẹp mắt đâu.

Vân Thù trong lòng hối hận:

- Sớm biết thế này, thà là một kiếm đâm chết người nữ tử này, đỡ cho cô ta chịu nhiều thống khổ.

Nghĩ rồi thở dài một tiếng, lắc đầu:

- Người là do ta bắt, cầu xin các vị huynh đệ nể cô ấy là nữ lưu yếu mềm, cho cô ta chết nhẹ nhàng.

Thẩm Lợi thấy giọng hắn chùng xuống, cao giọng nói:

- Được, Thẩm lão nhị ta đó giờ vẫn kính phục Vân công tử về võ công nhân phẩm. Hôm nay nghe một lời của ngươi, cho nó chết nhẹ nhàng, lấy đao ra đây.

Nói rồi, hắn từ trong tay một tên lâu la đón lấy một thanh đơn đao, múa lên một vòng, vừa định động thủ, chợt giữa không trung lóe lên một tia sáng, Thẩm Lợi trước mắt hoa lên, đã bị tia sáng ấy đâm vào vai, găm xuống đất, trong miệng bật rên thảm. Quần hào la ó thất kinh, định thần nhìn kỹ, thì ra tia sáng ấy chính là một thanh bảo kiếm sáng loáng. Lại nhìn về hướng nó vừa lao ra, chỉ thấy Lương Tiêu sắc mặt như sắt, song quyền nắm chặt, sải bước tiến vào.

Hắn đến hết sức đột ngột khiến cho chúng nhân đều cảm thấy kinh ngạc. Vân Thù bình tĩnh lại trước tiên, bạt kiếm đứng dậy. Lương Tiêu không thèm nhìn đến y mà nhìn thẳng vào A Tuyết, hai mắt đỏ ngầu, thần sắc có vẻ điên cuồng.

Quần hào lần lượt trấn tĩnh lại, những tiếng la hét giận dữ vang lên khắp nơi. Lại thấy Lương Tiêu bước đi như bay, tiến lại gần đám người. Một hán tử cao lớn khỏe mạnh, mái tóc để xõa nhảy ra thét lên:

- Tên giặc kia, ngươi dám ngông cuồng đến thế ư?

Cánh tay trái của gã khua lên, quét về phía Lương Tiêu. Gã này họ Đổng tên Lượng, là người Giang Tây, thuở nhỏ vốn từ một dị nhân học thành một thân thiết tí công (công phu cánh tay sắt), có ngoại hiệu là "Thiết tam xích hoành tảo thiên quân" (ba thước sắt quét ngang ngàn quân), chính là nói cánh tay gã tuy dài có ba thước, nhưng mạnh mẽ như thép luyện, khi tiến vào trận hai cánh tay chỉ cần khua múa là có thể chặt gãy đao kiếm của kẻ thù, bẻ gãy gân cốt của đối phương, mạnh mẽ không thể đương cự được, hai cánh tay ấy đã từng đả thương rất nhiều hảo thủ. Lúc này gã có ý hiển lộ uy phong, cú quét này vừa nhanh vừa dữ dội, thanh thế lại kinh người.

Vân Thù thấy Đổng Lượng mạo hiểm xuất thủ, trong lòng thầm kêu không hay, chưa kịp hét dừng, sớm đã thấy Lương Tiêu tay phải giơ lên, cánh tay hai người quấn vào nhau, chỉ nghe rắc một tiếng, hệt như cây củi bị bẻ gãy. Đổng Lượng cánh tay bị vặn cong lên trên, mắt mũi mồm tai tức thì nhăn tít cả lại. Nhưng gã cũng rất có hào khí, cánh tay tuy bị bẻ gãy nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng, cánh tay phải lại giơ lên rồi đánh bạt ra. Chợt cảm thấy từ cánh tay Lương Tiêu nội kình chẳng khác nước triều ập đến, tức thì bách hài gã như muốn nứt vỡ, lập tức ộc ra một ngụm máu. Vân Thù vốn muốn tiến lên, nhưng thấy đồng bạn bị kiềm chế nên hơi trù trừ, chợt nghe Lương Tiêu thét lớn:

- Tàn sát dân phu được coi là cái loại hào kiệt gì?

Hắn vận nội kình khiến cho hai đầu gối Đổng Lượng mềm nhũn, ngã bẹp xuống đất như đống bùn nát.

Lương Tiêu hất Đổng Lượng đi, tiếp tục tiến tới, một chiêu của hắn đã phế luôn "Thiết tam xích hoành tảo thiên quân", quần hào đều như bị nhiếp hồn, trong trường lập tức lặng ngắt như tờ. Chợt nghe leng keng hai tiếng lạ lùng, một thương một đao hướng hai bên trái phải Lương Tiêu đâm tới. Lương Tiêu không thèm lắc mình né tránh, đợi cho đao thương đánh tới, hai tay vụt bắt chéo vào nhau, quần hào chưa nhìn

rõ hắn dùng thủ pháp gì, đã nghe thấy hai tiếng kêu thảm, người sử thương đâm trúng tiểu phúc người sử đao, người sử đao lại chém vào vai người sử thương, máu tươi văng tung tóe, trông thật khiếp hãi.

Lương Tiêu chia ra hai tay, tay trái rút trường thương, tay phải nhặt đao lên. Có điều người sử thương lại chính là đệ tử của Thương thiêu đông nam Long Nhập Hải, họ Dương tên Chiếu, y cũng có chút phong phạm của sư phụ mình, trên vai tuy bị thương, nhưng đến chết cũng không chịu rời cán thương. Chúng nhân thấy thế đều la lối, vung binh khí ùa vào đánh Lương Tiêu, Lương Tiêu nhướng mày thét lớn:

- Chặn đường tập kích được xem là thứ hảo hán gì?

Cánh tay phải của hắn vụt phát lực, đánh Dương Chiếu cả người lẫn thương bay vọt lên không, bắn về phía quần hào. Quần hào ném chuột sợ vỡ đồ, lập tức lui lại phía sau.

Lương Tiêu bức lui quần hào, chợt nghe Vân Thù hú lên một tiếng dài tung thân lướt đến, hai mắt Lương Tiêu vụt trợn tròn, quát rằng:

- Ngược đãi nữ nhân, ngươi cũng tính là anh hùng ư?

Vân Thù để người ta dùng roi đánh A Tuyết, trong lòng vốn đã có tật giật mình, nghe câu đó tâm thần y hơi rối loạn, vụt đánh mất đi khí thế lúc đầu. Lại thấy Lương Tiêu chấn tay quăng Dương Chiếu sang, Vân Thù thấy thế đến hung mãnh, vội vàng thu kiếm đón lấy, nhưng chỉ chậm một thoáng, Lương Tiêu đã kịp phóng cương đao ra, chém đứt sợi dây thừng đang buộc cổ tay A Tuyết, từ xà nhà rớt thẳng xuống.

Mọi người ùa lên. Lương Tiêu thét lớn một tiếng như sấm nổ giữa trời quang, chấn động đến mức quần hùng đều ong ong lỗ tai, chợt thấy Lương Tiêu giơ song chưởng lên, kình khí phóng ra, hai người phía trước ộc máu mồm bay vút đi. Mọi người thò tay định đón lấy nhưng cảm thấy thế đến nặng như núi đổ, tức thì nghiêng ngả muốn té. Lương Tiêu khẽ lắc mình đến bên dưới A Tuyết, tả thủ đón lấy nàng, hữu thủ thò ra trước, rút lại thanh kiếm cắm trên vai Thẩm Lợi.

Từ cửa sảnh đến chỗ A Tuyết bị trói ước chừng khoảng mười trượng, ngăn cách giữa hai nơi đó lại có không dưới hai mươi tên, Lương Tiêu lại lao đến như sấm sét, cứu được người khỏi trùng vây, quần hào không ai không xấu hổ. Chợt nghe Lương Tiêu hú dài một tiếng, lại đánh giết tiến vào đám đông. Lúc này tâm tính hắn đã trở nên nóng nảy dữ dội, xuất kiếm vô cùng tàn độc, nhất thời chỉ nghe những tiếng kêu thảm vang lên bốn phía. Vân Thù tuy định tiến lên, nhưng sảnh quá nhỏ, quần hào lại vô tình biến thành bình phong cho Lương Tiêu. Vân Thù không triển khai được tuyệt chiêu, bèn tức giận nói:

- Tản ra, tất cả tản ra nào!

Mọi người nghe vậy đều tản ra, Lương Tiêu nhân cơ hội đó cõng A Tuyết chạy ra ngoài cửa. Vân Thù đuổi theo đầu tiên, không ngờ Lương Tiêu lại triển khai Thập phương bộ, đột nhiên xoay người chạy vòng qua Vân Thù, xuyên vào trong sảnh, xô vào quần hào lúc đó đang đuổi theo phía sau Vân Thù. Lần này hắn thật như hổ vào đàn dê, đánh giết còn thê thảm ghê gớm hơn, rồi lại xông thẳng đến trước người A Lí Hải Nha, đinh đinh đang đang, chém đứt hết dây sắt quấn quanh người y. Mọi người không ngờ hắn dương đông kích tây, dẫn Vân Thù ra xa, ý chính là để hướng đến A Lí Hải Nha, nhất thời đều cảm thấy kinh ngạc. Vân Thù trái lại không ngạc nhiên mà lại mừng thầm, nghĩ bụng: "Ngươi mang theo hai người, xem có đi được không cho biết?"

Lương Tiêu nhặt thanh đơn đao của Thẩm Lợi đưa cho A Lí Hải Nha, hỏi to:

- Còn có thể chiến đấu không?

A Lí Hải Nha tuy đang bị khốn đốn, nhưng uy phong không hề suy giảm, vẫn đường hoàng đáp:

- Sao lại không được?

Lương Tiêu nói:

- Được, ngươi hướng đông, ta hướng tây.

A Lí Hải Nha võ nghệ vốn không kém, chỉ là gặp phải cao thủ như Vân Thù thì mới không có cách nào chống đỡ, lập tức múa đơn đao, hướng ra phía tây chạy ra, Lương Tiêu thì theo hướng đông đào thoát.

Mọi người đều đã nghe thấy lời Lương Tiêu, không ai dám lại gần hắn, tất cả chỉ lo vây lấy A Lí Hải Nha, ba chiêu hai thức là đã bức A Lí Hải Nha vào tuyệt cảnh, nhưng vì y chưa nói ra hư thực của quân Nguyên, vì vậy mọi người chỉ muốn bắt sống chứ không hạ sát thủ, nên lại để A Lí Hải Nha khổ chiến thêm mấy chiêu. Nào ngờ Lương Tiêu đang xông về hướng đông, chợt lại chuyển thân, sải bước lao sang phía tây, từ đằng sau tập kích quần hào. Quần hào bị thương thêm hai người, trong lúc sợ hãi chỉ có thể quay ra mà đối phó với Lương Tiêu. A Lí Hải Nha thừa cơ chạy trốn, lúc này Vân Thù đã đuổi tới gần, Lương Tiêu lại chạy về hướng đông, quần hào lại chuyển thân dồn ép A Lí Hải Nha. Lương Tiêu lại thoát khỏi Vân Thù, cứ tiếp tục tập kích từ đằng sau.

Nhất thời, trong đại sảnh tình hình trở nên dị thường cổ quái, quần hào bắt giữ A Lí Hải Nha, Lương Tiêu thì tập kích quần hào, Vân Thù lại một mực đuổi giết Lương Tiêu, y sớm đã có ý định "bọ ngựa bắt ve, se sẻ rình rập", có điều, Vân Thù lại không phá được Thập phương bộ của Lương Tiêu khiến cho quần hùng vô cùng khốn khổ, bị Lương Tiêu liên tục tấn công, giết chết và đánh bị thương vô cùng trầm trọng.

Cứ thế mấy lần, Vân Thù chợt bỏ qua Lương Tiêu, đuổi theo A lí Hải Nha, muốn bắt người này, phá gian kế của Lương Tiêu. Lương Tiêu thấy thế, trường kiếm xuất ra, lao đến sau lưng y. Cận Phi thừa lúc Lương Tiêu chạy ra thì vung trảo cào đến sau lưng. Nào ngờ Lương Tiêu tránh khỏi Vân Thù rồi lại chuyển thân xuất kiếm, kiếm quang lóe sáng, chụp vào toàn thân Cận Phi. Cận Phi không ngờ giữa lúc đang chạy nhanh mà hắn lại có thể sử ra đường kiếm dũng mãnh thế, nhưng Cận Phi cuối cùng cũng vẫn là tông chủ một phái, vội vàng lách người né tránh, đùi liền trúng phải một kiếm, y thét lên, loạng choạng lùi về sau.

Lương Tiêu tiến lên một bước, định đâm chết Cận Phi. Vân Thù nghe Cận Phi kêu thảm, không để ý đến A Lí Hải Nha nữa, vội quay lại cứu sư huynh. Nào ngờ Lương Tiêu chỉ hư trương thanh thế, đợi cho y tới rồi bộ pháp liền chuyển động, lại xông về hướng quần hào, đánh giết cho tơi bời. A Lí Hải Nha vốn đã lâm hiểm cảnh, lúc này được thoát chết, thở hồng hộc rồi chạy như bay ra khỏi đại sảnh.

Vân Thù thấy Cận Phi trúng kiếm chảy máu, đằng kia tiếng kêu thảm lại vang lên, nhất thời không biết nên đi hướng nào. Cận Phi nén đau nói:

- Còn không đi mau, đừng lo cho ta!

Vân Thù không biết làm sao, đành giơ kiếm lên đuổi theo Lương Tiêu. Lương Tiêu chạy đông chạy tây, dần dần cảm thấy mệt mỏi, lực bất tòng tâm, trong lòng biết cuộc báo thù hôm nay e là khó thực hiện, đành chạy theo A Lí Hải Nha ra cửa. Quần hào nào chịu buông tha, bám theo hắn sát nút.

Chỉ trong chớp mắt, song phương một đuổi một chạy, đã đến được bên sơn đạo. Lương Tiêu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vân Thù đã vẹt đám đông, càng đuổi càng gần, lập tức thét lên:

- Bắn!

Đến thời khắc khẩn yếu, Sử Phú Thông không dám co vòi lại nữa, bèn từ trong rừng bắn liền mấy phát, sơn đạo tối hun hút, quần hào tức thì có người trúng tên, thất thanh kêu thảm. Sử Phú Thông nhất cử đắc thủ, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, y lời Lương Tiêu chạy trong rừng, vừa chạy vừa bắn, hắn đúng là mèo mù vớ cá rán, lại bắn bị thương thêm mấy người nữa. Quần hào nhất thời không biết trong rừng có bao nhiêu nhân thủ, bèn nhao nhao nói:

- Trong rừng có mai phục!

Vân Thù cũng kinh nghi bất định, bước chân chậm lại. Không ngờ Sử Phú Thông thấy đối phương đông người, sợ đến vãi cả ra quần, từ trong rừng vừa chạy ra vừa hét:

- Không phải, không phải.

Hắn la hét như vậy, kế nghi binh của Lương Tiêu đã trở nên vô dụng, quần hào ngẩn ra rồi lại xông lên. Lương Tiêu thả A Tuyết, bảo Sử Phú Thông:

- Đưa cung tiễn cho ta, ngươi cõng nàng chạy trước đi.

Sử Phú Thông nghe vậy, lập tức trao cung tiễn, cõng lấy A Tuyết, cùng A Lí Hải Nha chạy điên cuồng. Lương Tiêu vào rừng giương cung lên, lại mấy gã hào kiệt nữa bị trúng tên, ngã xuống la oai oái.

Lương Tiêu trái phải giương cung, tên lao ra như liên châu. Trong bóng tối sức uy hiếp cực lớn, quần hùng đã mấy lần xông lên, nhưng đều bị đẩy lùi. Chỉ trong khoảnh khắc, hai túi tên của Lương Tiêu đã cạn, ước chừng ba người kia đã đi xa, hắn bèn nhảy ra khỏi rừng vắt giò chạy.

Vân Thù tức nghẹn ngực, không trút hận thì không được, lập tức hú dài, giơ kiếm đuổi theo. Quần hùng theo sát phía sau. Vân Thù sợ Lương Tiêu lắm mưu nhiều kế, quần hùng có theo thì chỉ tổ vướng tay vướn chân mình rồi lại thương vong nhiều thêm, bèn bảo:

- Đừng lại đây!

Quần hùng đành dừng bước, một người nói:

- Tặc tử có tên, chúng ta cũng dùng cung tên nhé?

Mọi người đều cảm thấy có lý, bèn bảo vài người đi lấy cung tên, những người khác đi theo xa xa đằng sau.

Lương, Vân hai người một chạy một đuổi, chớp mắt đã đến đầu cầu sắt ở Vẫn Tinh Hạp, Sử Phú Thông ba người lúc này mới đi qua cầu xong. Lương Tiêu đạp lên sợi sắt, Vân Thù cũng đuổi sát theo, trường kiếm khua xuống, Viêm Long kiếm sắc bén vô tỉ, một sợi dây sắt lập tức đứt đoạn. Lương Tiêu dưới chân hụt một cái, suýt nữa ngã xuống, hắn vội vàng xoay nghiêng người, đứng tư thế kim kê độc lập, chỉ cảm thấy kiếm phong vù vù, trường kiếm Vân Thù lăng không đâm tới, Lương Tiêu lập tức khua kiếm chống đỡ, keng keng keng ba kiếm vừa giao nhau, Vân Thù cũng đã đáp xuống dây sắt, Lương Tiêu quét Huyễn Nguyên kiếm xuống dưới, cũng chặt đứt dây sắt mà Vân Thù vừa đặt chân lên.

Vân Thù không ngờ Lương Tiêu lại dùng cách của mình để đối kháng mình, y không còn chỗ nào đặt chân, trong lúc chới với giữa không trung, tay trái liền bám lấy dây vịn, tay phải khua kiếm đâm đến Lương Tiêu. Lương Tiêu liền lùi nhanh nửa bước, trường kiếm khua lên, sợi dây sắt Vân Thù đang nắm cũng đứt tiệt. Vân Thù không còn cách nào khác, lăng không lật mình một cái, nhẹ nhàng chui xuống dưới cầu, hai chân mỗi chân móc vào một sợi sắt, một tay nắm một sợi sắt khác, đồng thời khua kiếm nhanh như gió, đâm xuống bên dưới cẳng chân Lương Tiêu. Lúc này dưới chân Lương Tiêu năm sợi sắt đều đã bị Vân Thù móc hết, nếu Lương Tiêu chặt đứt thì chính mình cũng không còn chỗ đặt chân.

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, lùi nhanh hơn trượng, nắm lấy tay vịn còn lại, xoay mình trên không, trường kiếm khua xuống dưới, liên tiếp năm tiếng động vang lên, năm sợi dây sắt bên dưới cùng bị chặt đứt. Vân Thù không còn cách nào treo mình vào cầu nữa, nhưng y đã sớm liệu rằng Lương Tiêu sẽ dùng đến chiêu này, hai chân liền ngầm vận kình lực, đợi đúng thời điểm Lương Tiêu chặt đứt dây thì lộn mình như cá nhảy, từ dưới cầu dây chui lên như thiểm điện, thò tay đặt lên sợi dây còn sót lại, đồng thời đâm ra bốn nhát kiếm cùng ba cước, bức cho Lương tiêu không còn cách nào tập kích được. Lương Tiêu thấy hắn biến hóa vô cùng, tuy không muốn nhưng cũng phải thán phục y thật giỏi.

Lúc này, cầu dây chỉ còn một sợi sắt. Vân, Lương hai người không dám chặt đứt nữa, chỉ có thể dùng chân móc, hoặc là lấy tay níu, dựa vào chưởng quyền kiếm cước tấn công vào những chỗ yếu hạI của địch, tiến thoái điên cuồng, giống như một đôi chim yến, áp sát mình vào thành dây khiến nó rung rinh, bất phân thắng bại.

A Lí Hải Nha và Sử Phú Thông đều đang ở đằng kia cầu quan sát. A Lí Hải Nha vốn trọng nghĩa khí không muốn đào tẩu, còn Sử Phú Thông thì sợ Lương Tiêu táng mạng, bệnh nặng không ai cứu chữa, cũng không dám dễ dàng rời đi. Hai người xem đến đấy, đều trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy Lương, Vân hai người sinh tử đều mỏng như chỉ mành, không cẩn thận một chút thôi là có thể bán mạng bất cứ lúc nào, tim tức thì nảy đến tận họng. Quần hùng Nam phương cũng giơ đuốc chạy đến gần, trông thấy thế không ai là không kinh ngạc, có người giơ cung tiễn muốn bắn ra, nhưng hai người công thủ như chớp, quấn vào với nhau, nào phân biệt được ai với ai.

Qua lại được ba mươi chiêu, hai người đột nhiên không hẹn mà cùng dùng đường kiếm Tốn. Tốn chính là gió, hai người nhất thời di chuyển kiếm rất nhanh và nhẹ, giống như hai phiến lá rụng phiêu phiêu, xoay quanh một sợi dây sắt, trong sơn cốc nhỏ hẹp gió vụt lên vụt xuống, chìm chìm nổi nổi. Nên biết đến lúc này, tay - mắt - chân mọi thứ đều không còn tác dụng, toàn bộ dựa vào công phu khinh thân thủ thắng, càng là võ công nhẹ nhàng càng là hiệu quả, Tốn chập chờn vô định, quả là thích hợp nhất.

Lại trao đổi tiếp mấy chiêu, hai người thấy đối phương sử ra công phu giống mình, trong lòng sinh ra một cảm giác quái lạ. Vân Thù quát:

- Ngươi từ đâu học được kiếm pháp và chưởng pháp này?

Lương Tiêu hừ một tiếng, không đáp.

Lúc ấy, A Tuyết cũng đã từ từ tỉnh dậy. Nên biết gã Thẩm Lợi kia vốn xuất thân từ lục lâm, lòng dạ ác hiểm, thủ đoạn độc địa, tuy bị Vân Thù khuất phục nhưng tính tình vẫn nóng nảy như cũ, lúc xuất thủ thập phần ác độc, nếu không phải A Tuyết từ nhỏ tập luyện nội ngoại công phu, gân cốt cứng chắc, thì sớm đã không còn mạng, trong đó có mấy lần ngất đi, nếu lại để hắn đánh một lần nữa có lẽ không cần đao chém chắc cũng không sống nổi. Lúc này nàng mơ màng tỉnh lại, trong người giống như đang bị một ngọn lửa nung chín, cảm thấy rất đau, không nhịn được phải rên lên, cố gắng mở mắt ra, mơ hồ thấy hai bóng người đang chém giết trên một sợi dây sắt. Trông một lúc, nhận ra bóng hình Lương Tiêu, nàng hiểu ra rằng Lương Tiêu đã cứu mình thoát khỏi, lúc này đang chiến đấu với cường địch. nàng kinh hãi vô cùng lại sinh thêm lo lắng, bèn dùng hết sức lực thét gọi:

- Ca ca, ca ca...

Gọi được hai tiếng, chỉ cảm thấy một cơn choáng váng, lại ngất lịm đi.

Lương Tiêu nghe thấy, tim giật nhảy thót:

- Đáng chết, ta cùng với tên hâm này đấu sống đấu mái mà quên mất thương thế của A Tuyết!

Nghĩ rồi liền hướng Vân Thù đâm ra ba kiếm, bức y phải lùi lại, rồi chợt huy kiếm xuống dưới, bựt một tiếng, dây sắt đứt làm hai mảnh, người hai bên không ai không kêu lên kinh sợ. Nhưng thấy hai người kia ra tay như điện, chỉ thấy Vân Thù đánh trả lại một kiếm, lập tức họ rơi vụt xuống hai vách núi như hai ngọn sao băng, mắt thấy sắp va vào nhau thật.

Quần hùng thấy thế, giương cung lắp tên lần lượt bắn vào Lương Tiêu, Lương Tiêu đành giữ tay vào dây sắt, chuyển thân rút mũi tên, nhưng chỉ còn một tay, nên rất khó leo lên. A Lí Hải Nha tâm cơ linh mẫn, vội vàng thò tay kéo dây sắt lên, Sử Phú Thông cũng chạy đến phụ. Lương Tiêu được hai người họ giúp đỡ, cũng không để ý đến đối phương thế nào, hai tay liền đung đưa sợi dây mà tránh khỏi các mũi tên lao đến, tốc độ leo lên tăng nhanh, giống như thiểm điện. Vân Thù vừa leo lên đến nơi, Lương Tiêu cũng lên đến đỉnh, vừa đúng lúc một mũi tên bay tớI, Lương Tiêu bèn trở tay tiếp lấy, gỡ xuống khỏi lưng một chiếc cung, đặt ngọn tên lên, cũng không thèm nhìn kỹ, cứ thế bắn lại. Người đó không ngờ hắn hồi thủ nhanh đến thế, đúng là sét đánh không kịp bưng tai, mũi tên ghim vào mắt trái rồi xuyên ra sau đầu, đóng chặt y vào vách đá đằng sau. Quần hùng thấy vậy, cung lại tra tên, nhưng không dám bắn nữa.

Lương Tiêu trèo lên đỉnh núi, chống tay vào hông, cùng với chúng nhân bên kia nhìn nhau, mặt mày u ám, cao giọng nói:

- Các ngươi vì sao cướp bóc chúng ta, giết chết bạn ta, lại dùng roi đánh em gái ta?

Vân Thù nghe thấy, trái tim bỗng trầm xuống: “Xem ra cái gã oan gia này không bao giờ hóa giải được hận thù.”

Rồi lập tức không muốn tỏ ra mềm yếu, bèn nói to:

- Ta là con dân Đại Tống, các ngươi là man di, đã phạm vào xã tắc của ta.

Lương Tiêu gật đầu, nói:

- Ngươi là do Đại Tống phái đến ư?

Vân Thù lớn tiếng đáp:

- Đúng vậy!

Lương Tiêu chỉ cảm thấy máu dồn nóng lên, cao giọng nói:

- Được , ta Lương Tiêu xin thề, nếu không giết sạch các ngươi, không tiêu diệt Tống triều thì sẽ như chiếc cung này.

Nói đoạn cầm ngang chiếc cung bẻ gãy thành hai khúc, vứt xuống vực, rồi chuyển thân ôm A Tuyết cùng Sử Phú Thông hai người đi ra khỏi núi.

Quần hào nghe vậy, bèn thi nhau rủa xả. Vân Thù thấy Lương Tiêu bẻ cung phát thệ, không biết vì sao trong lòng có một luồng hàn ý. Ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy Cận Phi ôm vết thương đùi đang đứng sau lưng, lại nhìn quần hùng, hầu như không ai không chết hoặc không bị thương, chẳng có mấy người an lành, trong lòng đau đớn, bèn hướng Cận Phi nói:

- Sư huynh, bọn chúng đi rồi, bọn Thát Tử sẽ lập tức ập đến, miền Bắc này không ở lâu được, ta sớm về Nam rồi tính kế khác thôi.

Cận Phi thở dài, đi tập tễnh lên núi. Vân Thù nhìn theo bóng lưng hắn, ngây người ra im lặng.

Sở Uyển thấy mọi người đều đã đi hết, bèn tiến lên một bước, nhẹ giọng nói:

- Vân công tử.

Vân Thù cười khổ thở dài, tay áo rộng phất một cái, cùng Sở Uyển chuyển thân đi song song vào trong núi.

Lương Tiêu đi một lúc, dừng lại xem thương thế A Tuyết, may mà tất cả đều là ngoại thương. Lương Tiêu lay gọi một lúc, A Tuyết tỉnh lại nhưng cứ nhắm mắt kêu đau. Lương Tiêu chua xót khó bày tỏ, bèn ôm cô vào lòng. A Tuyết cảm giác được, bèn run giọng nói:

- Ca ca, A Tuyết đau...

Lương Tiêu song mục đỏ hoe, tựa như máu sắp chảy ra vậy.

A Lí Hải Nha thở dài:

- Lương Tiêu, cô ấy da thịt bị thương rất nặng, phải tìm đại phu chữa trị cho mau. Ài, những tên đó tuy không dùng hỏa hình, nhưng đánh cô gái này còn tệ hơn ta.

Lương Tiêu căm thù nói:

- Kẻ bọn chúng oán là ta, nhưng lại xả giận lên nàng.

A Lí Hải Nha nghĩ ngợi rồi nói:

- Được, chúng ta sớm ra khỏi núi, gọi quân đến đánh tuốt xác chúng ra.

Lương Tiêu gật gật đầu, đứng dậy. A Lí Hải Nha bỗng nắm lấy tay hắn, trầm giọng nói:

- Lương Tiêu, nếu ngươi muốn theo ta, ta bảo đảm sau này ngươi phú quý không thể diễn tả thành lời.

Lương tiêu lắc đầu:

- Ta chỉ cầu mong báo thù cho bằng hữu và muội tử, phú quý cái gì ta đều không quan tâm.

A Lí Hải Nha sựng người, ha ha cười lớn:

- Thế thì chẳng phải là giống nhau ư.

Sử Phú thông vội nói:

- Ta cũng muốn đi theo đại nhân...

A Lí Hải Nha lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Sớm đã gọi ngươi cứu ta, ngươi chỉ bỏ chạy, vốn dĩ là phải xử trí ngươi, nhưng thấy ngươi mạo hiểm đến đây, coi như công tội bù đắp cho nhau rồi.

Sở Phú Thông xịu mặt xuống. Lương Tiêu bảo:

- Ngươi cũng chẳng ra gì, nhưng ngươi đã giúp ta hôm nay, ta báo đáp thế này vậy. Ngươi chẳng có bệnh đâu, toàn tại ta giở thủ đoạn trên người ngươi thôi.

Sử Phú Thông ngạc nhiên:

- Ta không có bệnh ư?

Lương Tiêu không nói gì, cắp A Tuyết đi cùng A Lí Hải Nha. Sử Phú Thông đứng im một lát rồi cũng chạy theo, vừa hò la vừa vỗ tay.

Ba người sợ đối phương truy cản nên đi rất nhanh cả đêm trên đường núi, lúc rạng sáng thì ra đến núi Phục Ngưu, tới đại đạo dưới chân núi, liền nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa, một đội nhân mã đang phi đến gần. Lương Tiêu kinh sợ, siết chặt kiếm trong tay. A Lí Hải Nha thì nhìn rất rõ ràng, bèn nói:

- Là người của chúng ta!

Chỉ thấy một đội nhân mã đi đến gần, người đi đầu gọi to:

- A Lí Hải Nha đấy à?

A Lí Hải Nha nghe tiếng, trái tim chấn động, bèn gọi đáp:

- A Thuật!

Người kia mừng rỡ lắm, nhảy luôn xuống ngựa, ôm chặt lấy hắn, vui vẻ nói:

- Thật là ngươi ư? Hài, ta phái gần một vạn nhân mã đi tìm kiếm ngươi suốt một ngày, xấu tốt gì cũng đã tìm ra ngươi rồi. Ha, chẳng phải tin tức nhầm lẫn sao, ngươi không bị quân Tống bắt đi à?

Trong lòng hắn kích động, nói một hơi dài. A Lí Hải Nha lắc lắc đầu:

- Xấu hổ quá! Ta đích thực là bị bọn chúng bắt đi, may nhờ có bách phu trưởng Lương Tiêu mạo hiểm cứu ta ra. Hầy, Ta A Lí Hải Nha nửa đời chinh chiến, hôm qua có thể coi là kinh hiểm nhất. Nhưng mà ta cũng đã đánh mất thánh chỉ rồi, thật là đáng chết!

A Thuật cười nói:

- Người quay về là tốt, thánh thượng anh minh chẳng để ý đến thứ nhỏ nhoi đó đâu.

Nói rồi ngoảnh đầu, không thèm nhìn đến Sử Phú Thông lấy nửa mắt, nhãn quang như thắp đuốc, rọi vào Lương Tiêu nói:

- Ngươi là Lương Tiêu?

A Lí Hải Nha lạ lùng hỏi:

- A Thuật, ngươi vì sao nhận ra ngay thế?

A Thuật cười cười:

- Ta tuy không phải là người có đôi mắt tinh, nhưng vẫn có thể nhận ra đâu là sói, đâu là báo.

Rồi ấn tay vào vai Lương Tiêu, cườI:

- Ngươi có bộ hạ rất tốt. Ngoài người bị thương nặng không thể nhúc nhích được, còn lại đều có nghĩa khí, cả đêm theo đại quân đi tìm ngươi.

Lương Tiêu lòng khẽ ấm áp, nói:

- Tôi có một người bạn bị thương. Xin được cứu chữa!

A Thuật gật đầu, nói to:

- A Thích Hãn, ngươi đổi hai con ngựa cho A Lí Hải Nha và Lương Tiêu.

Một tướng quân ứng tiếng đổi ngựa. Lương Tiêu ngồi lên, A Thuật truyền lệnh cho A Thích Hãn thu nhặt tin tức của bọn Vân Thù, còn mình đi với A Lí Hải Nha về đại doanh.

Mọi người đi một lúc, A Lí Hải Nha cười nói:

- A Thuật, ta muốn xin Sử Cách một người!

A Thuật mỉm cười, nói:

- Lương Tiêu ư?

A Lí Hải Nha cười nói:

- Đúng!

A Thuật lắc đầu:

- Không được.

A Lí Hải Nha ngạc nhiên:

- Sao vậy, Sử Cách có thể không nể mặt ư?

A Thuật cười nói:

- Sử Cách dám nói gì đâu! Ta thấy Thổ Thổ Cáp rất không tệ, bèn bảo hắn theo ta, hắn nói, Lương Tiêu ở nơi nào, hắn ở đó.

A Lí Hải Nha kinh ngạc, nói:

- Nguyên lai ngươi muốn tranh người với ta?

A Thuật cười:

- Ngươi đừng nói bậy, ta bất quá muốn Thổ Thổ Cáp, hắn đã không chịu ly khai Lương Tiêu, ta đành ôm một mẻ thôi!

A Lí Hải Nha mắng:

- Ngươi mới nói bậy, ngươi đã muốn ôm một mẻ, vì sao ta không thể ôm một mẻ đây?

A Thuật cười nói:

- Ta trước đây đã nói sẵn với Thổ Thổ Cáp mà.

A Lí Hải Nha nhìn Lương Tiêu, thở dài:

- Đành thôi, ta không tranh lại ngươi. Có điều, cái gã ấy như một con ngựa hoang cực kỳ dũng mãnh, phải có một vị chủ nhân lợi hại mới thuần phục được. Ngươi lợi hại hơn ta, càng xứng làm chủ nhân của hắn, có điều cũng phải cẩn thận, đừng để hắn đá cho.

A Thuật chớp mắt, mỉm cười:

- Ta để hắn đến doanh trại Khâm Sát.

A Lí Hải Nha lắc đầu:

- Những kẻ ở trong Khâm Sát doanh trại mắt luôn cao quá đỉnh đầu, hắn là người Hán, chắc không ở nổi đâu.

A Thuật nói:

- Hắn không phải là người Hán bình thường, Bá Nhan hôm qua đã nói với ta, hắn có huyết thống Mông Cổ, so với ta thì còn cao quý hơn

A Lí Hải Nha ngạc nhiên, vội hỏi:

- Cao quý hơn ngươi, tức là...

A Thuật gật gật đầu, nói tiếp:

- Ta nghe Bá Nhan nói, hắn có huyết thống của Thành Cát Tư Hãn, là con cháu của hoàng gia.

A Lí Hải Nha sắc mặt đại biến.

Họ đang nói chuyện thì đại doanh quân Nguyên đã hiện lên đằng xa. Lương Tiêu ghìm ngựa lại, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy dòng sông Hán Thủy cuồn cuộn mênh mang chảy suốt theo chiều Nam Bắc, trên sông có chiến hạm, có tàu thuyền, lên đến hàng nghìn hàng vạn, cờ xí tung bay phần phật. Hai bên bờ, những

chiếc lều trắng xếp san sát nhau, hệt như sông dài biển rộng. Hai tòa thành khổng lồ đứng chiếm lấy mặt đông tây, cách qua dòng Hán Thủy đối diện nhau, không trung mây đen dày đặc, ép sát xuống thành. Tiếng kèn buổi sáng từ trong thành phát ra, lúc này tiếng còi bên quân Nguyên cũng vang lên, hai âm thanh bên này trầm, bên kia bổng, bên kia bổng, bên này trầm, theo mặt đất hoà vào nhau bay đi thật xa.

115. Lục Hoa Diệu Thuật

- Kia chính là hai thành Tương Phiền đấy!

Lương Tiêu nói:

- Chỉ là hai tòa thành tầm thường, vì sao công mãi vẫn không hạ được chứ?

A Thuật nói:

- Từ khi đại tướng người Tống là Nhạc Phi thu phục Nhạc Dương đến nay, trong vòng một trăm ba mươi năm qua, người Tống đã khổ tâm trù hoạch cho Tương Phiền. Đến thời của Oa Khoát Đài đại hãn, kể cả những danh tướng lớn cũng phải chắp tay cung kính những trọng binh thủ vệ của Giang Hán. Bọn chúng lại càng dốc thêm quốc lực, nhiều lần mở rộng Tương Dương, không nói đến chuyện thành trì vững chắc, thế gian hiếm thấy, lại thêm binh tốt lương đủ, vũ khí công thủ nhiều đến ba mươi tư khố. Theo như Bá Nhan nguyên soái và Sử Thiên Trạch suy đoán, nếu không thể công phá được tường thành thì gần như Tương Dương có khả năng chống đỡ đến hơn hai mươi năm, nhưng nếu chỉ dựa vào những phương pháp công thành bình thường thì căn bản không thể phá nổi.

Lương Tiêu bảo:

- Nói như vậy, hai bên chỉ có thể lưỡng bại câu thương hay sao?

A Lý Hải Nha thở dài:

- Điều đó cũng không khác biệt lắm. Cách duy nhất hiện tại chỉ có thể là cắt đứt viện trợ của hai thành từ bên ngoài, làm tiêu hao lương thảo và vũ khí tích trữ bên trong. Quân ta sớm đã củng cố được Lộc Môn Sơn, lại bố trí thêm rào cọc tại Quán Tử Sơn, năm rồi đồng loạt tiến kích, đánh bại bọn Tống nhân, xây đài thật vững nơi trung lưu Hán thủy, ngâm bảy khối cự thạch vào nước, dàn thành thủy trận, tại Vạn Sơn, Bách Trượng Sơn, Hổ Đầu Sơn, Hiện Sơn hợp thành một đường, lại xây nơi bờ tây Hán thủy một tòa thành mới. Hiện nay hai thành Tương Phiền, cả đông tây nam bắc, trên thủy trên bộ đều đã bị tuyệt viện cả rồi.

Hắn nói tới đây, lại hướng về A Thuật hỏi:

- Ta trên đường có nghe nói Tống quân đến tiếp viện cho Tương Phiền?

A Thuật gật gật đầu. A Lý Hải Nha cười nói:

- Hơn phân nửa đã bị ngươi giết đến một mảnh giáp cũng không chừa!

A Thuật lạnh nhạt hỏi:

- Phạm Văn Hổ kia là con rể của Cổ Tự Đạo à?

A Lý Hải Nha đáp:

- Đúng vậy!

A Thuật cười lạnh nói:

- Hắn cùng cái tên Hạ Quý kia, chưa đánh đã bỏ chạy mất, thật so với chuột còn lanh lợi hơn. Sao không phái Trương Thế Kiệt và Lý Đình Chi đi chứ? Hại ta uổng công xuất binh cả buổi, lại chẳng có đất dụng võ.

A Lý Hải Nha cười nói:

- Nếu không có cái đám vô dụng này, bọn ta sao có thể dễ dàng vây khốn Tương Dương như thế?

A Thuật lặng im một lúc rồi đáp:

- Nói không sai, người Tống chính là càng ngày càng kém đi. Năm đó tại Hợp Châu, ta còn gặp gỡ được vài tên có đảm khí, hôm nay lại cùng mấy tên vô dụng này đánh nhau, thật khiến người ta nhụt chí mà.

Lời thốt ra ẩn vẻ quạnh hiu.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều tản ra khỏi đại doanh Nguyên quân. A Lý Hải Nha an trí cho Lương Tiêu ở tại trong trướng của mình, gọi tới một đại phu tốt nhất, lại tìm ra được hai nữ tử tòng quân hầu hạ A Tuyết đắp thuốc thay quần áo. A Tuyết da thịt vỡ tóe, máu hòa vào y sam bện lại một chỗ, không thể nào cởi ra, chỉ có thể dùng dao cắt nát rồi dùng từng khối từng khối nước nóng mà làm tan đi khối máu khô cứng ấy.

Nước vừa thấm lên miệng vết thương, A Tuyết nhất thời bật ra tiếng kêu thảm thiết. Lương Tiêu cố nhịn cơn nhói lòng, ôm lấy nàng nhỏ giọng an ủi. A Tuyết sợ hắn lo lắng, đành cắn răng giấu lệ, liều mình chịu đựng. Hai ả Sắc Mục nữ tử kia nhìn thảm trạng khắp người nàng, cũng rơi nước mắt theo, hai tay không ngừng run rẩy, càng làm tăng thêm đau đớn cho A Tuyết. Lương Tiêu đành phải tự mình động thủ xé áo tra thuốc, trong lòng càng hận bọn Vân Thù đến không thể hận hơn được nữa.

Chẳng mấy chốc, bọn người Thổ Thổ Cáp đã đuổi kịp trở về, liếc thấy A Tuyết trong bộ dáng như thế, kinh nộ đan xen, cả thảy đều chửi bới om sòm. Lương Tiêu không muốn mọi người quấy rầy đến A Tuyết bèn đuổi bọn họ ra ngoài trướng, nghiêm mặt nói:

- Bảo các ngươi trị thương tại đại doanh, sao lại không tuân theo mệnh lệnh của ta?

Mọi người ngơ ngác, Thổ Thổ Cáp gạt nước mắt nói:

- Bá Nhan nguyên soái đã đồng ý rồi.

Lương Tiêu nói:

- Lần này bỏ qua, lần sau nếu còn trái lệnh…

Hắn lấy một tay ra dấu, trầm giọng nói:

- Bất kể là ai, đều chém không tha.

Mọi người đồng thanh đáp ứng. Lương Tiêu mới gật đầu nói:

- Các ngươi trong người đều có thương tích, tất cả hãy đi nghỉ ngơi đi, trước khi vết thương lành, không được phép loạn động đấy.

Mọi người chỉ đành tản đi nơi khác. Thổ Thổ Cáp lưu luyến không nỡ rời khỏi, vừa đi được vài bước lại ngoảnh đầu, hướng sang bên này nhìn quanh.

Ngày kế, Lương Tiêu nhờ người mang tro cốt của Triệu San về Hoa Âm, còn bản thân cả ngày bên cạnh A Tuyết, chăm nom cho thương thế của nàng. Đại phu chữa bệnh vốn xuất thân là ngự y, lâu ngày ở trong quân đội, đối với những vết thương về da thịt vô cùng rành rẽ, dùng thuốc khá chính xác. Sau sáu bảy ngày chạy chữa, A Tuyết đã dần dần tỉnh táo, miệng vết thương đã bắt đầu kéo da non, có điều gân cốt cả người còn đau đớn, khó mà rời giường được.

Lương Tiêu liền hao phí tâm tư, nghĩ ra vài câu chuyện vui lúc xưa kể cho nàng nghe, khiến cho A Tuyết hợp ý cười tươi không ngớt, hầu như mọi đớn đau đã quên đi, chỉ cảm thấy nếu như có thể vĩnh viễn được thế này, thì cho dù có bị roi quất thêm nhiều lần nữa cũng không sợ.

Chớp mắt đã qua hơn một tháng, một hôm lính canh truyền lệnh, nói Bá Nhan triệu kiến. Lương Tiêu theo lính canh phía trước đi đến đại trướng của Nguyên soái. Vén lều đi vào, chỉ thấy Bá Nhan hai tay chắp ra sau, đang nhìn lên tấm địa đồ trên tường, nghe Lương Tiêu tiến đến, cũng không quay đầu lại.

Lương Tiêu ngây người cả nửa ngày, dần cảm thấy mất kiên nhẫn, vừa định rút lui, chợt nghe Bá Nhan cười ha hả, quay người bảo:

- Đã lâu không gặp, ngươi lại trở thành một kẻ vội vàng như thế sao?

Hai người vốn xa cách đã lâu mới gặp lại, bốn mắt nhìn nhau, tâm tình phức tạp khó giải. Lương Tiêu nghĩ đến người này chính là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt liền không khỏi oán hận, nhưng thiết tưởng hắn cũng chính là sư huynh của mẫu thân, lại không khỏi sinh ra chút cảm giác ấm áp.

Bá Nhan cũng nhìn ra tâm ý của hắn bèn chuyển sang chủ đề khác, chỉ lên bức địa đồ trên tường hỏi:

- Lương Tiêu, ngươi có biết đây là gì không?

Lương Tiêu đáp:

- Là bản đồ địa lý núi sông của Đại Tống.

Bá Nhan mỉm cười, ngón tay chỉ lên đất Tương Phiền nói:

- Một khi Tương Phiền bị phá, đại quân của ta lập tức có thể xuôi theo Hán Thủy, mau chóng đổ vào đại giang, băng qua Giang Nam, lướt qua Ngạc Châu rồi sau đó với trăm vạn tàu lớn, xuôi dòng về hướng đông, quét sạch Đại Tống, tiếp lấy Lâm An.

Ngón tay hắn theo đường sông mà di chuyển, dừng lại phía trên Lâm An, thở dài thườn thượt:

- May mà ngươi đã cứu được A Lý Hải Nha trở về, cái này gọi là "Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu", nếu thiếu đi hắn khác nào đã chặt đứt một cánh tay của ta, ngày sau công diệt Đại Tống có thể sẽ gian nan hơn gấp nhiều lần!

Dứt lời hắn bước dạo hai bước, chắp tay nhìn trời, sắc mặt khi sáng khi tối, tựa như gặp phải một vấn đề thập phần khó xử, rất lâu sau mới quay đầu lại, chăm chú nhìn Lương Tiêu bảo:

- A Thuật vì mến ngươi kiêu dũng đã tiến cử ngươi đến Khâm Sát doanh dưới tay hắn để làm bách phu trưởng, hôm nay ta đã đồng ý, ngươi hãy gắng mà làm cho tốt. Nhớ kỹ, làm một tướng quân giỏi so với luyện võ công cao càng không dễ dàng đâu!

Vừa nói vừa gỡ nhẫn bạch ngọc xuống trao cho hắn, lại tiếp tục nói:

- Ngày sau nếu gặp chuyện khó xử, hãy đến tìm ta, chỉ cần không phạm vào quân kỷ quốc pháp, ta nhất định sẽ giúp ngươi.

Lương Tiêu khuôn ngực nóng ran, hai tay tiếp lấy. Bá Nhan hỏi qua một chút về thương thế bạn bè hắn, lại cảm thấy không có việc gì khác để phân phó, liền lệnh cho hắn trở về, lập tức chuyển đến Khâm Sát doanh.

Lương Tiêu trở lại nơi ở, đem mệnh lệnh của Bá Nhan nói cho A Tuyết nghe, để nàng ở lại trong trướng của A Lý Hải Nha mà dưỡng thương. A Tuyết trong lòng tất nhiên không muốn, nhưng biết quân lệnh như núi, không thể cưỡng lại. Đêm ấy, Lương Tiêu chuyển vào Khâm Sát đại doanh, tiếp nhiệm chức Bách phu trưởng.

Khâm Sát doanh chính là kỵ binh tinh nhuệ nhất trong Nguyên quân, có từ thời cháu của Thành Cát Tư Hãn là Bạt Đô kiến lập Khâm Sát Hãn Quốc, trong đó có những Sắc Mục nhân như Khâm Sát, A Tốc, Oát La Tư, Hung Gia Lợi; sau này cũng có pha tạp chút máu huyết của người Mông Cổ, tóc vàng mắt xanh, từ nhiều nơi hợp lại, tất cả đều nhân cường mã tráng, nhanh nhẹn và hung mãnh dị thường. Lương Tiêu trong đám người Hán cũng được kể như có vóc người cao lớn, nhưng khi đến doanh trung này rồi thì cũng trở nên tầm thường mà thôi.

Tổ phụ của A Thuật là Tốc Bất Đài từng cùng Triết Biệt, Bạt Đô hai lần tây chinh, dương oai Tuyệt vực. Đám binh sĩ trong Khâm Sát doanh này đều rất kính sợ A Thuật nhưng lại xem thường Hán nhân. Trước tiên là vì không thông ngôn ngữ, thứ hai là do dựa theo luật lệ Đại Nguyên, Sắc Mục nhân tuy thấp hơn người Mông Cổ nhưng lại cao hơn Hán nhân, địa vị của họ vì không bằng người Mông Cổ nên thiết tưởng có thể lấy lại thể diện trên mình người Hán, cho nên khi gặp một trọng thần danh tướng như Sử Thiên Trạch cũng không thèm xuống ngựa hành lễ. Thêm vào đó bọn họ tác chiến kiêu dũng, trong ba quân chiếm số đông, dựa vào công lao càng thêm hoành hành bá đạo, chẳng chịu để Hán quân vào mắt.

Lương Tiêu trong bộ dáng của người Hán, lại bị phái đến nơi Khâm Sát doanh này, hơn nữa lại đến với thân phận bách phu trưởng khiến cho bọn binh lính Khâm Sát vô cùng khó chịu, ngấm ngầm thương nghị với nhau tìm cách gây khó dễ cho hắn.

Đến ngày kế, Lương Tiêu theo lệ xuất trướng điểm binh, tù và thổi ba hồi vẫn không thấy một người tới báo. Hắn không rõ nguyên do, trong lòng kinh ngạc: "Bọn họ không nghe hiệu lệnh của ta hay sao? Nếu muốn thi hành quân pháp, thì cứ đem trăm tên gia hỏa này ra chém đầu, nhưng như thế chẳng phải bách phu trưởng ta sẽ trở thành kẻ lạm sát hay sao?"

Cùng lúc này, những đội ngũ tướng sĩ khác đã hoàn thành xong phần huấn luyện buổi sớm, đều kéo đến xem nhiệt náo, vây quanh Lương Tiêu mà chỉ chỉ trỏ trỏ, hi hi cười nhạo, dùng ba cái thứ tiếng xí xô xí xào kêu réo ầm ĩ. Lương Tiêu một mình một bóng đứng giữa nơi ấy, tiến lùi không xong, xấu hổ vô cùng, ngôn ngữ đối phương lại không cách nào nghe hiểu được, cũng chẳng biết vì sao lại thành ra thế này. Im lặng cả nửa ngày, hắn chỉ đành siết quyền nén giận, không nói lời nào trở vào trong trướng.

Khâm Sát tướng lãnh lập tức đem việc này bẩm báo lên A Thuật, kể xấu phóng đại về Lương Tiêu. A Thuật để cho Lương Tiêu vào một địa phương như thế, cố ý muốn làm cho hắn tiêu tan ngạo khí, nghe vậy chỉ cười trừ, nghĩ ngợi rồi nói: "Để xem tiểu tử này xử trí ra sao?"

Ai ngờ tới hai ngày sau, Lương Tiêu vẫn không xuất trướng triệu binh, đám binh sĩ Khâm Sát kia vốn cũng không định đi tập luyện, chỉ thêm mừng rỡ lười nhác ngủ nướng, lũ binh sĩ trong đội ngũ của hắn càng thêm đố kỵ. Những tướng lãnh Khâm Sát khác cũng vô cùng bất mãn, lại đến dưới trướng của A Thuật, nói Lương Tiêu vô dụng, không thể cầm binh.

A Thuật nghe nói Lương Tiêu mãi không lộ diện, cũng cảm thấy kinh ngạc, suy đi nghĩ lại đành để cho chúng tướng lãnh lui xuống, bảo rằng nếu ngày mai mà Lương Tiêu vẫn không có động tĩnh gì thì chính mình sẽ có chủ trương. Chúng tướng nghe lệnh, vui mừng rời đi.

Đến buổi tập sớm ngày thứ ba, Mông Cổ đại doanh tù và thổi vang, các bộ nhân mã đều xuất trướng, nhưng trong doanh của Lương Tiêu vẫn chẳng chút động tĩnh. Chúng quân sĩ sớm nhận được tin tức, quyết tâm đuổi Lương Tiêu đi, người người đều nằm sấp trên giường, rụt đầu trùm chăn say ngủ, những tướng lãnh của các đội ngũ khác đều phái thám tử đi rình trộm, chỉ chờ tới khi buổi luyện tập sáng sớm này trôi qua sẽ lập tức đi bẩm báo cho A Thuật, để hắn đổi tướng.

Hồi hiệu lệnh thứ hai sắp sửa thổi lên, bọn thám tử cực kỳ cao hứng, chỉ đợi ba tiếng lệnh dừng là lập tức đi bẩm báo. Trong lúc ấy bỗng nhiên nghe được tiếng vó ngựa vang lên, hai mươi con tuấn mã hùng hổ xộc vào trong doanh. Lương Tiêu thúc ngựa lên trước, tay cầm một chuỗi dây xích tam trảo thiết câu, thiết liên làm đầu, đâu dính vào cổ trước của sáu con chiến mã, mỗi con chở theo một cái thùng gỗ được bịt kín, chẳng biết chứa đựng thứ gì. Năm người phía sau hắn, tay đều kéo theo thiết câu.

Bọn thám tử còn chưa hiểu đã phát sinh sự tình gì đã thấy Lương Tiêu bắn ra thiết câu móc lên đỉnh lều. Năm người khác y cách làm theo, thiết liên trong tay đều lần lượt ném đi, đem hơn hai mươi đỉnh lều cả thảy móc vào trong.

Lúc này, Lương Tiêu vung roi ngựa lên, sáu người đồng thời quất ngựa. Lũ ngựa đau đớn, chạy như điên về bốn phía. Chẳng mấy chốc, hơn hai mươi đỉnh lều bốc lên khỏi mặt đất. Bọn binh lính Khâm Sát đương ngủ mê ngủ mệt tức thì lộ ra giữa ban ngày, ai nấy dụi dụi mắt, ngơ ngác ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Chợt thấy chiến mã đang lồng lộn, Lương Tiêu mở ra một cái thùng gỗ lớn, nhất thời xú khí ngập trời, trong thùng chính là phân và nước tiểu của người trộn gia súc.

Bọn quân sĩ còn chưa biết ất giáp gì, phân đã nhằm đầu nhằm mặt bọn chúng rải tới, uế vật bắn tung tóe đến từ mọi hướng, bên trong còn có giòi bọ lúc nhúc. Mặt khác năm người theo cách đã định, trong chớp mắt công phu khiến cho Khâm Sát binh sĩ không một ai may mắn thoát khỏi. Bọn quân còn chưa hết ngây ngốc, Lương Tiêu cũng chẳng thèm quay đầu lại, dẫn đám người mau chóng bỏ đi, để lại sau lưng một trăm người, đứng có ngồi có, cả người đầy phân, ngây đơ tại đương trường. Những quân sĩ Khâm Sát khác hay được tin tức đều kéo đến xem, càng làm cho mấy tên quân sĩ này xấu hổ cơ hồ muốn chui xuống đất, mối hận hôm nay dành cho Lương Tiêu khắc sâu đến tận xương tủy.

Đến lúc này, Khâm Sát tướng sĩ không thể không kinh nộ. Bọn họ ở nơi xa xứ, cả người lẫn địa hình đều hoàn toàn không quen biết, đối với nhau cực kỳ đoàn kết để phòng sự khi nhục của ngoại tộc. Một người mà chịu nhục chẳng khác nào lây nhục đến toàn quân. Dưới cơn giận dữ, bọn họ thương mâu đều rút hết cả ra, leo lên tuấn mã truy tìm Lương Tiêu. Ai ngờ kiếm khắp cả doanh, cũng chẳng thấy bóng dáng hắn

đâu, chỉ làm cho cả đại doanh Nguyên quân càng thêm nhốn nháo hơn, thậm chí làm kinh động đến cả Bá Nhan. Bá Nhan lệnh cho A Thuật lập tức xử trí, không để nhiễu loạn lòng quân.

Đám đông Khâm Sát tướng lãnh đang cơn phẫn nộ, tìm đến trướng của A Thuật, yêu cầu nghiêm trị Lương Tiêu. A Thuật chẳng ngờ Lương Tiêu lại áp dụng cái loại biện pháp này, trong lòng có chút tức giận, hối hận đã không nghe lời A Lý Hải Nha, cùng nhau làm tiêu tan đi nhuệ khí của Lương Tiêu. Nhưng hắn đường thời là danh tướng, cũng không thể phủi bỏ trách nhiệm, bèn đem mọi tội lỗi dùng người tắc trách ấy của Lương Tiêu toàn bộ nhận lãnh về phía mình. Khâm Sát tướng lĩnh đối với A Thuật cực kỳ kính trọng, thấy hắn bảo như vậy, cũng không dám nói gì nữa, chỉ một mực thỉnh cầu điều Lương Tiêu đi nơi khác.

Thật ra A Thuật lại có ý niệm khác trong đầu: "Lương Tiêu có vẻ không phải hạng ném đá rồi bỏ chạy. Thôi, để xem xem hắn còn có hậu chiêu gì nữa." Nghĩ đến đây, ngoài miệng thì đáp ứng nhưng lại cố ẩn nhẫn trong lòng không lộ ra. Chúng Khâm Sát tướng lãnh được hắn đáp ứng, cơn giận tuy đã nguôi ngoai nhưng vẫn còn âm ỉ.

Nói là nguôi ngoai, thật ra lại ngấm ngầm lên kế hoạch, nhất định phải giết chết Lương Tiêu để báo mối hận bị làm nhục. Sáng hôm sau, đội binh lính Khâm Sát hơn trăm tên của Lương Tiêu đều dậy thật sớm, cưỡi ngựa trữ tên, lập trận thế để đề phòng Lương Tiêu lại chơi khăm lần nữa.

Trong phút chốc, ba hồi tù và đã thổi vang, nhưng Lương Tiêu lại chẳng hề xuất hiện, mọi người tinh thần uể oải, cả thảy đều mắng to Lương Tiêu là đồ hèn nhát rắm chó. Chính đang lúc chửi sướng miệng, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, trong làn bụi mờ mờ xuất hiện sáu kỵ nhân mã, hốt nhiên phóng nhanh đến gần, chỉ thấy Lương Tiêu cùng Thổ Thổ Cáp ghìm cương lại. Lương Tiêu cầm nghiêng một thanh hoa thương, Thổ Thổ Cáp tay vác đại đao, phía sau là bốn người Nang Cổ Ngạt, mỗi người đều nắm sẵn thương mâu, dáng dấp kiêu dũng.

Bọn quân sĩ không ngờ hắn còn dám đến đây, hết thảy đều ngẩn ra, lúc sau mới bừng tỉnh, lại ỷ vào Khâm Sát tướng lãnh làm chỗ dựa, bèn hè nhau rống mồm chửi bới. Lương Tiêu nghe không hiểu gì đành hướng về Thổ Thổ Cáp hỏi:

- Bọn họ nói gì vậy?

Thổ Thổ Cáp chính là người Khâm Sát, thông hiểu ngôn ngữ Khâm Sát, tự nhiên nghe được rõ ràng, liền đáp:

- Đều là những lời mắng người rất khó nghe.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Thay ta nói với bọn họ: hôm nay bọn họ thức dậy đúng giờ, nếu không muốn ăn phân uống nước tiểu thì ngày sau cũng phải dậy sớm như thế.

Thổ Thổ Cáp nhíu mày nói:

- Lương Tiêu, làm vậy thật sao? Đối với những người này mà nói chính là một sự xúc phạm nặng nề!

Lương Tiêu khẽ cười nói:

- Ngươi chỉ cần nói đại khái ý nghĩa như thế là được.

Thổ Thổ Cáp chẳng còn cách nào khác đành y lời thuật lại. Mọi người nghe hắn nói bằng ngôn ngữ quê hương, tất cả đều không khỏi sửng sốt, đến khi nghe rõ lời nói, trước tiên thì ngẩn ngơ, kế đó là nổi giận bừng bừng. Một tên hán tử tóc vàng rời khỏi hàng thét lên:

- Lương Tiêu thối tha kia, chúng ta sẽ không nghe lời ngươi chỉ huy đâu. Ngươi dám vũ nhục chúng ta, ta phải cùng ngươi quyết một trận sống mái mới được.

Lương Tiêu nghe Thổ Thổ Cáp nói lại, khịt khịt mũi trong không trung, ra vẻ ngửi ngửi rồi cười nói:

- Thối thật, thối thật!

Người nọ hỏi Thổ Thổ Cáp:

- Hắn vừa nói gì thế?

Thổ Thổ Cáp trả lời:

- Hắn nói ngươi thối thật.

Mọi người nghe được câu này, chợt nhớ tới cái chuyện khốn khổ ngày hôm qua, tuy đã ngâm mình cả nửa ngày trong Hán Thủy nhưng xú khí trên người cũng chẳng thể tan đi, nhất thời lửa giận bốc cao, cả thảy đều cất cao trường mâu.

Hán tử tóc vàng hướng về Thổ Thổ Cáp quát:

- Ngươi là người Khâm Sát sao? Ta sẽ không giết ngươi, ngươi mau tránh ra.

Ngón tay của hắn chỉ vào Lương Tiêu hét:

- Hán cẩu nhà ngươi, có tài cán gì mà đòi làm bách phu trưởng của chúng ta? Ngươi do A Thuật đại nhân phái đến, ta sẽ không giết ngươi, ta với ngươi so đấu, ai thua người đó tự tận.

Lương Tiêu cười nói:

- Dựa vào ngươi à? Còn chưa đủ để ta nhét kẻ răng!

Hắn chỉ tay về phía mọi người nói:

- Không cần khách khí, các ngươi cùng lên cả đi!

Mọi người sau khi nghe Thổ Thổ Cáp phiên dịch xong, vừa kinh vừa giận. Hán tử tóc vàng quát lên:

- Hán cẩu cuồng vọng, ngươi dám xem thường người khác, một mình ta đánh với ngươi, không cần đến cung tiễn cũng có thể thắng ngươi.

Lương Tiêu cười nói:

- Được thôi, ta cũng không dùng cung tiễn.

Nói xong thúc ngựa tiến đến, hán tử tóc vàng kia cũng hươ mâu xuất ra.

Lúc này binh sĩ nơi Khâm Sát doanh đều biết tin Lương Tiêu đến, cùng bỏ luôn buổi tập sáng, cưỡi ngựa giương mâu, vây lấy doanh địa của hắn kín đến nỗi nước chảy cũng không lọt. Mấy tên Khâm Sát tướng lãnh khác càng phân phó chúng quân sĩ, muốn cho Hán cẩu lần này có đi mà không có về. Nhưng thấy hán tử tóc vàng khiêu chiến, mọi người đều chĩa ngón cái xuống dưới, ha ha kêu lên:

- Khế Nhĩ Ni Lão, giết hắn đi! Giết hắn đi!

Tên hán tử tóc vàng Khế Nhi Ni Lão này vốn là người Oát La Tư, vốn là kẻ kiêu dũng nhất trong trăm người nơi đây, đương lúc hy vọng sẽ trở thành bách phu trưởng của nơi này chẳng ngờ lại bị Lương Tiêu đoạt mất, thất vọng dồn nén đâm ra oán hận. Lúc này nghe chúng nhân hô thúc, đảm khí chợt tăng thêm, quát lên một tiếng, kẹp ngựa tiến đến, trường mâu đâm thẳng đến trước mặt Lương Tiêu.

Lương Tiêu cũng không thèm thúc ngựa, huy thương gạt đỡ, Khế Nhĩ Ni Lão cánh tay tê rần, trường mâu nhất thời lệch ra, trong lòng gã thầm giật mình: "Hán cẩu này tuy nhỏ người nhưng khí lực cũng lớn thật."

Ý niệm trong đầu còn chưa kịp chuyển hoán thì trường thương của Lương Tiêu từ cao đã đâm tới. Khế Nhĩ Ni Lão vội vàng cúi thấp đầu, mũ giáp lại bị Lương Tiêu dùng mũi thương đâm vào. Khế Nhĩ Ni Lão vội vàng hươ mâu quét ngang, Lương Tiêu tiện tay chộp lấy, Khế Nhĩ Ni Lão chợt phát giác trường mâu như bị đúc vào trong sắt, tiến lùi không xong, nếu Lương Tiêu phía trước mà đâm tới một thương, bản thân ắt không thể ngăn đỡ nổi, trong lúc hoảng kinh liền gồng mình giật lại. Ai ngờ Lương Tiêu thuận thế buông tay, Khế Nhĩ Ni Lão dùng sức quá mạnh, gần như muốn rơi khỏi ngựa, hai chân vội kẹp lấy ngựa, vừa muốn ổn định lại, Lương Tiêu đã huy thương đến, mũi thương nhằm vào giáp sắt đánh lên đầu gã. Chiêu này đã dùng tới một ít chân lực, Khế Nhĩ Ni Lão chỉ cảm thấy hoa mắt, rơi khỏi lưng ngựa. Lương Tiêu không đợi gã té xuống mặt đất, một thương đã lại đâm đến, nhằm vào thắt lưng gã, mũi thương kề sát vào người.

Khế Nhĩ Ni Lão thua dễ dàng như thế, binh sĩ Khâm Sát một phen náo động. Lý Đình cười đến gập cả người, kêu lên:

- Trông cách Lương đại ca so đấu, rõ ràng là đùa với khỉ mà.

Vương Khả cũng cười to bảo:

- Đúng vậy, lại còn là một con khỉ lông vàng.

Mọi người phá lên cười ha hả. Bọn họ trải qua mấy ngày dưỡng thương, phần lớn đều đã khôi phục, đến như Vương Khả, miệng vết thương cũng đã lên da non, khỏe mạnh đến chín phần.

Khế Nhĩ Ni Lão giãy giụa một cách khó khăn. Dưới ánh nhìn trừng trừng của chúng nhân, gã cảm thấy không đất để chui, đột nhiên rút ra một thanh yêu đao, định đưa lên cổ tự tận. Trường thương của Lương Tiêu vội rung lên, nhấc gã lên giữa không trung. Khế Nhĩ Ni Lão tay giãy chân đạp, yêu đao đâm trật khỏi đầu, Lương Tiêu hoành thương quét qua, khiến yêu đao của gã bị đánh bay, thương gỗ dưới bụng gã thuận thế nhấc lên, dùng lực vừa vặn đáp gã xuống một chỗ tốt, rồi lập tức bốc gã trở lại lưng ngựa.

Khế Nhĩ Ni Lão chưa kịp nghĩ gì, thuận thế đã nằm rạp trên lưng ngựa, hai tay ôm chặt lấy cổ tuấn mã, không khỏi mặt mày choáng váng. Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi chịu thua chưa?

Thổ Thổ Cáp thông dịch lại, Khế Nhĩ Ni Lạp cả giận nói:

- Ta thua rồi, ngươi vì sao lại không để ta tự sát chứ?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Ngươi ngoài việc đối nghịch với quan trên chỉ biết tự sát thôi sao?

Hắn phun một ngụm nước bọt cười lạnh nói:

- Có thể thắng mà không thể thua, còn tính là nam nhân làm gì? Chỉ có thể là một tên nhát gan vô dụng mà thôi.

Khế Nhĩ Ni Lão bị hắn mắng, mặt đỏ như máu, không còn lời nào để đáp trả. Lương Tiêu xoay mũi thương chĩa vào đám Khâm Sát binh sĩ kia quát:

- Các ngươi đều rất lợi hại phải không? Lên cả đi!

Chúng quân sĩ ai nấy nhìn nhau, nhất thời không ai dám lên. Lương Tiêu hét lớn:

- Các ngươi không lại thì ta lại.

Hắn thúc ngựa tiến nhanh đến, trường thương thế như gió cuốn, sát nhập vào trong đám người. Một kẻ đương đầu thấy Lương Tiêu ập đến, vừa định nhấc mâu, mũi thương của Lương Tiêu đã hất tới, hai mắt y nhất thời hoa lên, chẳng biết nên đón đỡ làm sao. Lương Tiêu thừa thế một thương bất ngờ xuất ra, đánh rơi mũ sắt của y xuống, trong lúc trở tay, cán thương lại quét vào huyệt Thái Dương của y, đánh y văng khỏi lưng ngựa.

Chỉ trong phút chốc, Lương Tiêu thúc ngựa đột phá, trên chồm dưới thụp, tựa như một chiếc lông hồng trên lưng ngựa. Thanh hoa thương trái đỡ phải xoay, như giao long cưỡi mây lại như đằng xà lướt khói, phiêu hốt bất định, chuyên đâm vào mũ giáp quân sĩ, sau khi đánh rơi mũ sắt lại đánh choáng bọn chúng khỏi lưng ngựa. Khâm Sát binh sĩ kinh sợ chạy qua chạy lại, mạnh mẽ phản kích, trong thoáng chốc, hai bên thương đến mâu đi, càng đấu càng khó phân thắng bại.

Lương Tiêu có chủ ý muốn áp chế ba quân bằng tài nghệ của mình nên xuất ra hết cả vốn liếng toàn thân, đến đi chớp nhoáng, thương pháp như điện, chỉ qua hai tuần trà đã khiến cả trăm kẻ nhào tới gục ngã hết tám phần. Nhưng Khâm Sát quân sĩ vô cùng cứng cỏi kiêu dũng, tuy gặp phải cường địch như thế nhưng cũng không lùi bước, lại còn la hét dậy trời, trước sau bao vây, trái phải tiến kích, một tấc vuông cũng không hề bấn loạn.

Lương Tiêu trong lòng thầm tán thưởng, đã động đến ý niệm háo thắng, hét dài một tiếng, xoáy hoa thương thành những vòng rộng dần, bay đến lướt đi khiến cho mọi người không cách nào tụ lại gần được. Trong chốc lát đã đánh ngã được mười bảy mười tám người, còn dư lại hai người đều vạn phần kinh hãi, liều mạng ngăn cản.

Lương Tiêu huy thương quét ngã một người, tên còn lại đằng sau hươ mâu đâm tới, Lương Tiêu cũng không thèm quay đầu lại, thân mình nhẹ nghiêng, chộp mâu vào tay, hét lớn một tiếng, nhấc y lên khỏi ngựa, lại rung tay khiến cho y bay lên cao đến sáu trượng, như sao sa rơi xuống mặt đất, bên tai lại vang lên tiếng gió rin rít, thật làm tim mật y muốn vỡ ra, oai oái kêu thảm.

Lương Tiêu thảy cho y rơi xuống, lập tức phóng ngựa chạy như điên, tóm lấy kẻ ấy trong khoảnh khắc y sắp chạm mặt đất, cánh tay giơ lên giữ lấy hậu tâm của y thật vững vàng, vác tại đỉnh đầu, thúc ngựa xoay tròn rồi nhẹ nhàng ném y lên mặt đất. Tiếng hò reo của bọn Thổ Thổ Cáp vang lừng, đám quân Khâm Sát ai nấy đều há mồm đớ lưỡi, mất cả ngôn ngữ.

Lương Tiêu trải qua phen kịch chiến này, sức ngựa đã cạn, gặp đám ngựa vô chủ trên trường chạy loạn xung quanh liền nhảy sang một con khác, thương chỉ về bốn phía Khâm Sát quân, cười lạnh nói:

- Các ngươi còn muốn tới nữa không?

Khâm Sát nhân thấy hắn ngang nhiên thách thức như vậy lại dấy lên một trận ồn ào. Một gã thiên phu trưởng tóc nâu mắt xanh bước ra hét lớn:

- Hán cẩu nhà ngươi, ỷ vào chút ít khả năng đã tự cho mình là anh hùng à?

Hắn dùng tiếng Mông Cổ nói ra, Lương Tiêu có thể hiểu được liền cười lạnh đáp:

- Ta quản giáo thủ hạ bất phục dưới tay mình, liên quan gì đến ngươi? Nếu không có hồ ly thi triển quỷ kế, chó săn dám ở trước mặt người giương oai hay sao?

Người nọ giận dữ thét:

- Ta là thiên phu trưởng, ngươi chỉ là bách phu trưởng mà dám nói với ta như vậy à?

Lương Tiêu đáp:

- Người Hán thường nói rằng, tướng ngoài chiến trường, có lúc không cần nghe cả lệnh vua. Đã là chiến tranh thì sinh tử đều đặt trên đầu dây cung. Nếu ngươi nói đúng ta tự nhiên nghe theo ngươi, nếu là sai thì cho dù có là lời của Hốt Tất Liệt hoàng đế, ta cũng chưa chắc nghe theo. Giả sử xảy ra chiến tranh, với một trăm kẻ ta quản thúc lại bất phục này, gặp phải địch nhân thì chỉ có chịu chết mà thôi.

Người nọ cười lạnh nói:

- Khâm Sát quân theo sông Diệc Đắc Lặc đánh tới bờ Hán giang, chưa bao giờ thất bại. Hừ, cho dù không có tướng quân thì cũng gần như như thiên hạ vô địch. Hán cẩu bách phu trưởng nhà ngươi, chúng ta sẽ không bao giờ tôn trọng đâu.

Khâm Sát binh lính giơ trường mâu lên, đồng thanh hô lớn:

- Đúng vậy, Hán cẩu bách phu trưởng, chúng ta không tôn trọng!

Lương Tiêu không nhịn được cười, nói:

- Thiên hạ vô địch? Thiệt là lợi hại a! Ngươi dám cùng ta đánh cược hay không?

Người nọ đáp:

- Sao lại không dám?

Nói rồi xách mâu lên ngựa, lập tức tiến lên trước.

Lương Tiêu nói:

- Đơn nã độc đấu không tính là lợi hại. Các ngươi nhiều người lắm phải không? Các ngươi một phe, chúng ta dựa vào sáu người, tất cả không dùng đến cung tên, chỉ dựa vào tài nghệ trên đao thương. Nếu ta đột phá không ra khỏi Khâm Sát doanh sẽ tùy ý các ngươi xử trí, còn nếu rời khỏi, sẽ tính thế nào đây?

Khâm Sát quân nghe vậy vừa sợ vừa giận, không có tiếng la thét nào thoát ra. Thiên phu trưởng kia lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Cược thì cược, nếu sáu người các ngươi có thể xông ra khỏi đại doanh, ngươi muốn làm bách phu trưởng thì sẽ tùy ý ngươi! Bất quá đao thương không có mắt, theo hiệp định thì sự chết sống của các ngươi không liên quan đến chúng ta.

Lương Tiêu cười nói:

- Được! Một lời đã định.

Hắn mang trường thương giơ lên, năm người Thổ Thổ Cáp tụ lại bên cạnh. Trong lúc ấy, bốn mặt Khâm Sát quân bao vây trùng trùng lớp lớp, trông qua không dưới ba ngàn, mỗi bên do một thiên phu trưởng lãnh đạo, chúng quân siết ngựa đồng loạt kêu vang, phát ra tiếng "Hi hí" rít rống, thanh thế bức nhân.

Trong khoảnh khắc, ba gã thiên phu trưởng vung roi ngựa lên, chúng quân hô to, thúc ngựa vọt tới. Lương Tiêu liếc mắt quan sát, bỗng nhiên quát lớn:

- Tây nam lai phong thùy thiên chi hình.

Sáu đạo nhân mã đột ngột chuyển động thật nhanh, tạo thành một trận thế kỳ lạ, vừa nhỏ vừa cụ thể, theo hướng Tây Nam lao ra. Lương Tiêu phía trước, Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt chia ra hai bên trái phải, ba người Lý Đình cũng xếp tương tự ở phía sau, múa đao vẽ thương, tựa như một cái dùi thép, trong phút chốc đã xuyên thủng vòng vây.

116. Lục Hoa Diệu Thuật (2)

- Tây Phương chi thủy, thanh phong chi tượng.

Trận thế của sáu người chợt biến, Lương Tiêu cùng Thổ Thổ Cáp mỗi người một phía trước sau, Lý Đình bốn người thì dồn vào trung ương, hóa thành trước sau sắc nhọn còn ở giữa lại vô cùng dày đặc, nhắm hướng Tây đột phá, đột phá vừa được vài trượng Lương Tiêu lại quát:

- Tiểu súc bắc, đại tráng nam, long bàn chi trận.

Trong sát na, trận thế hóa hình rồng rắn, uốn lượn quanh co, giả vờ trùng hướng Bắc thật ra lại đột hướng Nam, nhìn hướng Đông lại chạy hướng Tây, co giãn chia ra hợp vào, trong phút chốc đã liên tiếp hóa ra vô số trận, lao ra được hai mươi trượng, Lương Tiêu lại bất ngờ bảo:

- Đông Bắc Chi Lôi.

Lời hắn vừa thốt ra, năm người khác theo tiếng mà động, hóa thành "Hắc hổ chi thế" hốt nhiên chuyển thân, tựa như mãnh hổ xuống núi, theo thế "sét đánh không kịp bưng tai" nhắm hướng Đông Bắc mạnh mẽ xông phá, đi đến chỗ nào, Khâm Sát quân chỗ ấy đều lách tránh, chẳng ai có thể chống cự.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe Lương Tiêu hô hét không ngừng, trận thế của sáu người cũng tự nhiên biến hóa theo, hổ rồng đuổi bắt, tám hướng đến đi, liền lạc như thủy ngân chảy trên mặt đất, không chỗ nào mà không luồn lách vào được. Trong nháy mắt, rốt cuộc đã làm cho đội Khâm Sát kỵ binh một đời ngạo mạn bị xung phá đến thất điên bát đảo, đầu đuôi khó mà liền lạc lại được.

Ba gã thiên phu trưởng liên tiếp phát hiệu lệnh, nhưng cũng chẳng thể nào ngăn cản, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Bọn họ mặc dù rong ruổi nơi đại mạc, tinh thục dã chiến, nhưng nào ngờ được người Hán lại dụng binh kỳ diệu như vậy.

Trận thế mà Lương Tiêu đã sử dụng chính là binh pháp "Lục hoa trận" thời Đường mà Lý Tĩnh đã sáng tạo ra, lộ trận pháp này thoát thai từ Vũ Hầu bát trận, nhưng tinh vi ảo diệu hơn nhiều, lấy sáu người một đội, mỗi người cầm một vũ khí, biến hóa vô cùng, chính là hai phương pháp dùng để đối phó với thiết kỵ của tái ngoại. Năm đó Lý Tĩnh từng bằng trận này lấy ít thắng nhiều, dưới Âm Sơn đại phá hơn hai mươi vạn thiết kỵ Đột Quyết, bắt sống Hiệt Lợi Khả Hãn, từ đó về sau, người Đột Quyết không thể gượng dậy nổi, cũng không còn đủ khả năng cùng Đại Đường tranh hùng.

Phải biết trận pháp xưa nay không thể rời khỏi thuật số. Lương Tiêu toán học tinh thâm, vượt xa tiền nhân. Sau lần Vân Thù đoạt lương, nỗi đau của hắn trở thành nỗi đau thường trực, hắn bắt đầu đánh giá cách dùng binh, muốn ngày sau không để một ai phải tổn thương nữa.

Thương thế của năm người Thổ Thổ Cáp vừa mới lành lại, hắn liền đem chuyện nói ra, tính cả mình vừa đủ sáu người, chính là phù hợp với số người của lục hoa, lệnh mọi người thao luyện lục hoa trận. Trong lúc diễn luyện, hắn khéo léo thêm thắt tìm tòi, đối với trận pháp đa phần cải tiến khiến cho uy lực của nó tăng thêm gấp bội.

Sau lần chịu nhục trên giáo trường ngày ấy, Lương Tiêu nhẫn nhịn không phát tiết, để cho Thổ Thổ Cáp lẻn vào Khâm Sát doanh bí mật tìm hiểu, đến khi biết được nguyên do chúng quân không chịu đến, trong lòng biết để khuất phục được đám gia hỏa này tất khó tránh khỏi một trường ác đấu. Hắn một mặt tìm một địa phương hẻo lánh, khẩn trương thao diễn thêm trận thế, một mặt chọc giận đám quân để cùng mình đánh cược, định bụng dùng lục hoa diệu thuật này khuất phục ba quân. Lúc này thi triển ra, quả nhiên đánh đâu thắng đó, dù đó chính là Khâm Sát tinh binh cũng không cách nào chống đỡ được.

Tư đấu một lát, Lương Tiêu thay đổi mười sáu loại trận hình, dần dần đã tiếp cận được đến cổng ngoài, chợt thấy hướng Tây Nam, Tây Bắc mỗi nơi lộ ra một trận thế sơ hở, lập tức hét lớn:

- Trường kình chi trận.

Sáu người giục ngựa, thế như kình phóng, hướng vị trí "Quy muội" mà đột phá. Chúng tướng lật đật xua quân cắt ngang, nhưng kỳ ý của Lương Tiêu lại ở một nơi khác, đột nhiên dẫn mọi người len xéo về Tây Nam, trận trở thành "Côn bằng chi biến."

Nhất thời ngư long hóa thành đại bàng, đập cánh lên tận chín tầng trời, tiếng thét vừa vang, lập tức đem quân trận phía trước chia thành hai mảnh, từ vị trí "Vô vọng" lại xuyên ra một lỗ hỏng lớn, vượt ra khỏi giới hạn của ngàn quân. Khâm Sát kỵ binh phía sau thu ngựa không kịp, trước đẩy sau kéo, trái phải xô vào nhau, la to gọi nhỏ loạn thành một bầy.

Sáu người phóng ra khỏi cổng ngoài, nghĩ đến lúc đầu thật hung hiểm nhưng kết cuộc lại toàn thắng, tinh thần mỗi người đều hưng phấn cao độ, ghìm ngựa cười dài, Lương Tiêu giương giọng kêu lên:

- Thắng bại đã phân! Các ngươi trước đó đã nói những gì, có tính hay không?

Đám Khâm Sát quân khó khăn lắm mới ghìm được lũ ngựa, tập hợp lại đội hình, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Một trận này, phía Lương Tiêu sáu người không một ai bị thương tổn, Khâm Sát nhân lại tổn thương vô số, có điều năm người bọn Thổ Thổ Cáp vì nghe theo mệnh lệnh của Lương Tiêu, vẫn chưa hết ý đả thương người, cho nên đa phần đám quân chỉ bị thương nhẹ ngoài da thịt, không có gì đáng ngại.

Số quân sĩ té ngựa mau chóng bò dậy, bật người trở lên ngựa, mấy ngàn ánh mắt đều dừng lại trên người của ba tên quan tướng, đợi nghe hiệu lệnh của bọn chúng. Nhất thời, trên giáo trường lặng phắt như tờ, chỉ còn nghe tiếng gió hun hút thổi, thốc lá cờ lớn phần phật tung bay.

Ba gã thiên phu trưởng đối mắt nhìn nhau, lúc này trả lời không được mà không trả lời cũng không được. Nếu trả lời thì hai mươi năm uy danh sẽ bị hủy trong một ngày, còn nếu không trả lời lại mang danh thất tính, cũng là điều tối kỵ trong việc quân. Chính đang không biết làm sao cho phải, chợt nghe có người sang sảng cười nói:

- Đã nói qua đương nhiên phải giữ lời, huống chi đừng nói là bách phu trưởng, cho dù đó là thiên phu trưởng cũng vị tất có thể đương cự được!

Ba người nghe được giọng nói, đồng loạt xuống ngựa, kêu lên:

- A Thuật đại nhân.

Lương Tiêu trông thấy A Thuật vẻ mặt cười cười, dắt theo thân binh ven theo rìa mà đến, bèn xuống ngựa hành lễ nói:

- A Thuật đại nhân, thật không còn biện pháp nào khác, nếu không dùng thủ đoạn sét đánh này, Lương Tiêu lúc này khó mà yên ổn được.

A Thuật xuống ngựa, hai tay đỡ hắn dậy, cười bảo:

- Lại nói tiếp, Khâm Sát quân này người mạnh ngựa khỏe, lúc chiến đấu vô cùng lợi hại chỉ bằng bổn sự của một binh một tướng thì cho dù là quân Khiếp Tiết Ngạt(1) dưới tay Thái Tổ cũng chưa chắc đã chiếm

được thượng phong. Chỉ vì nhiều năm qua chưa gặp được địch thủ, cho nên càng lúc càng kiêu ngạo, chẳng thèm để ai vào mắt. Ta để ngươi đến đây cũng không ngờ được ngươi có thể sống yên! Thật sự cũng chính để khảo sát bổn sự của ngươi, nào hay ngươi với sáu người lại có thể đột phá cả ba ngàn Khâm Sát quân. Hà hà, ta nửa đời làm đại tướng không ngờ cũng nhìn lầm!

Lương Tiêu nói:

- Đại nhân nói quá lời, ta trước tiên rào đón thỏa thuận, khiến cho bọn họ không thể dùng tiễn. Nếu là chiến trường thật sự, cung tiễn nảy ra, chỉ sợ công phu hợp lại, sáu người chúng ta đều hóa thành nhím cả rồi!

A Thuật vuốt cằm nói:

- Ngươi thắng mà không kiêu, rất tốt. Bất quá sự thật quả là như thế, Khâm Sát kỵ binh mạnh nhất không phải là thương mâu mà chính là cung tiễn.

Hắn nhìn ba thiên phu trưởng bảo:

- Ba người các ngươi, còn gì để nói không?

Ba người nhìn nhau, gã thiên phu trưởng tóc nâu kia nói:

- Nếu luận về công kích hãm trận, chúng ta thua không còn gì để nói, nhưng A Thuật đại nhân nói rồi, chúng ta mạnh nhất chính là thuật cung tiễn, ta muốn xem qua tiễn thuật của Lương Tiêu một chút.

A Thuật mắng:

- Các người đều là đầu đá cả à?

Lương Tiêu cười nói:

- Không sao, ai đó cho ta mượn cung tiễn dùng một chút nhé.

Chúng tướng vừa định tháo cung xuống, A Thuật đã nói:

- Dùng của ta đi.

Nói rồi lập tức gở xuống một thanh ngạnh cung viền vàng. Lương Tiêu tiếp lấy, mắt thấy trăm bước bên ngoài có hai Hồ nữ áo trắng trên bờ sông đang đùa giỡn nghịch nước, một người mặt phủ khăn lụa, một người mặt trắng để trần, trên đầu mang theo một chuỗi minh châu chói mắt.

Lương Tiêu cười nói:

- Xem ta bắn vỡ minh châu trên đỉnh đầu người bên trái đây.

Mọi người nghe vậy đều thất kinh. A Thuật nhíu mày nói:

- Lỡ bắn trúng người thì làm thế nào?

Lương Tiêu đáp:

- Bắn rơi một sợi tóc hãy chém đầu Lương Tiêu ta.

A Thuật còn chưa kịp nói thêm, Lương Tiêu đã thúc ngực chạy đi, hốt nhiên gài tên giương cung, bạch vũ tiễn như chớp bắn ra. Hồ nữ kia đang cùng người bạn đùa giỡn, bỗng đỉnh đầu bất chợt nổi gió, chẳng biết nguyên do gì, "cạch" một tiếng, một thanh vũ tiễn đã găm lên bờ rào cách đó không xa, ngay lập tức minh châu trên búi tóc nàng tứ tán rơi xuống, tí tách rơi vào con nước.

Thực tế tiễn phong của Lương Tiêu quá lợi hại, đáp đúng ngay khe hở nơi đỉnh chóp của hai viên minh châu, đem sợi dây vàng kết tràng châu cắt đứt thành hai đoạn, minh châu đứt chuỗi tự nhiên rời ra, đám quân thấy thế trước tiên ngây ngốc, sau đó lại ầm ầm tung hô như sấm động.

Nữ tử kia đang kinh ngạc, nghe tiếng liền quay đầu lại. A Thuật thấy rõ bộ dáng của nàng, đầu mày nhăn tít. Lại nghe ba gã thiên phu trưởng đồng thanh kêu lên:

- A Thuật đại nhân, chúng ta đều phục rồi! Để cho hắn làm vạn phu trưởng cũng còn được.

A Thuật cười bảo:

- Phục rồi hả? Ầy, làm vạn phu trưởng chưa đủ tầm đâu, thiên phu trưởng cũng còn chưa thể được. Hắn mới đến đây, chưa có chiến công gì, làm bách phu trưởng ở nơi này chính bởi hắn vừa cứu được Hữu Thừa đại nhân, cũng đã miễn cưỡng lắm rồi!

Chúng nhân nghe nói Lương Tiêu cứu được A Lý Hải Nha, nhất thời cả thảy đều tôn kính. Viên quan tóc nâu kia nói:

- Chẳng ngờ trong số người Hán, lại có được nhân vật như thế!

A Thuật lắc đầu bảo:

- Hắn không phải Hán nhân tầm thường, hắn có huyết thống của người Mông Cổ.

Chư tướng nghe được càng tăng thêm phần kính ý, nhìn vào Lương Tiêu, ánh mắt dĩ nhiên đã khác trước rất nhiều.

Đúng lúc này, chợt thấy Hồ nữ kia cầm vũ tiễn, đùng đùng nổi giận đi đến, vóc người nàng cao lớn đầy đặn, da thịt trắng hơn tuyết, mi dài mắt to, con ngươi xanh như nước biển, mái tóc xanh xám tết thành bím, thả xuống mềm mại bên tai, vương vào chiếc cổ mảnh khảnh tuyết bạch. Bọn người Khâm Sát Doanh trông thấy, ai nấy đều đồng loạt nuốt nước bọt thầm nghĩ: "Cô bé xinh đẹp đang đi tới ấy trước kia sao chưa từng gặp qua?"

Hồ nữ kia đến gần, chỉ vào dấu hiệu trên tiễn, dùng tiếng Mông Cổ nói:

- A Thuật đại nhân, là người dùng tiễn bắn ta à?

A Thuật ha ha cười, đang muốn trút tội trạng lên đầu mình, Lương Tiêu bỗng lên tiếng:

- Không phải việc của ông ấy, là ta bắn đấy.

Đôi mi xanh biếc của Hồ nữ khẽ nhướng lên, cao giọng hỏi:

- Ngươi vì sao lại dùng tiễn bắn ta?

Lương Tiêu đáp:

- Còn chưa bắn trúng cô, cô tức giận làm gì chứ?

Hồ nữ cười lạnh nói:

- Dạ minh châu của pa pa cho ta bị ngươi đem bắn cả xuống nước! Lại nói, ngươi chỉ biết ngươi nhất định sẽ không bắn lên trời chứ gì? Ngươi nói tiếng Mông Cổ chứng tỏ ngươi là người Mông Cổ? Ta nghe nói, người Mông Cổ đều là những cánh đại bàng cao ngạo, vì cớ gì đại bàng lại không đi đối phó với sói xanh hung ác, lại tới bắt loài bồ câu nhỏ bé yếu đuối như ta chứ?

Nàng một phen nói ra hợp tình hợp lý, Lương Tiêu dẫu năng ngôn thiện biện(2) nhưng cũng chẳng có từ nào để đối đáp.

A Thuật mắt thấy không khí có phần ngượng ngập bèn cười khỏa lấp:

- Lan Á à, nàng đừng nói nữa, ta bồi thường lại dạ minh châu cho nàng là được chứ gì. Nàng ở trong trướng của pa pa nàng phải không? Đợi một lát, ta sai người đem đến ngay.

Lan Á ném tiễn lên mặt đất, cười lạnh đáp:

- Ngươi tặng ta thứ không quý hiếm, ta chỉ thích hạt châu mà pa pa cho ta mà thôi

A Thuật cười nói:

- Đừng nóng, ta sẽ tự mình mang tới, hỏa giả vẫn khỏe chứ?

Lan Á nghe hắn ân cần thăm hỏi phụ thân, cơn giận nguôi đi ít nhiều, đáp:

- Pa pa khỏe lắm! Không phiền ngươi thăm hỏi.

Dứt lời cùng với người Hồ nữ kia xoay người bỏ đi.

Một gã Khâm Sát tướng lãnh nuốt ực nước bọt hỏi:

- A Thuật đại nhân, cô bé này từ đâu tới vậy? Trông thật xinh quá đi!

A Thuật nét mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Đám bại hoại các ngươi không được nghiêng ngó bậy bạ. Nàng ta chính là con gái của Trát Mã Lỗ Đinh - chiêm tinh gia của Hồi Hồi, là niềm hạnh phúc của Mao Lạp, là đệ tử yêu quý nhất của đức Hiền Minh Giả - Nạp Tốc lạp Đinh, là nữ hiền triết duy nhất của Y Nhi Hãn quốc. Tám tuổi thì nàng đã hướng về chủ thần mà lập thệ rằng suốt đời sẽ không lấy chồng, đem trinh tiết gìn giữ hiến dâng cho tinh tú trên bầu trời, lại được Y Nhi Hãn - Húc Liệt Ngột đại vương hết lời ca tụng. Mấy tên thô lỗ các ngươi, chỉ biết đến chiến tranh giết chóc, hừ, mang đi xách hài cho người ta còn không xứng!

Mọi người nghe nói nàng suốt đời không lấy chồng đều than đáng tiếc. Lương Tiêu trong đầu lại ngẫm nghĩ: "Chiêm tinh gia của Hồi Hồi sao? Trong ghi chép thuật số của Thiên Cơ cung tựa hồ có đề cập qua, nói rằng trong số người Hồi Hồi lợi hại nhất chính là các đại số gia, còn mơ hồ nhắc tới, thuật toán và cách đếm của bọn họ so với số thuật của người Trung Thổ có sự khác biệt lớn, nhưng khác biệt thế nào vẫn chưa nói tường tận. Ài, cái gã Nạp Tốc Lạp Đinh kia lại được xưng tụng là đức Hiền Minh Giả thật là thổi phồng quá đáng mà."

Hắn vừa mới bị Lan Á mắng cho á khẩu không trả lời được, vốn đang bực mình, nghĩ đến đây lại càng thêm "lão tử không phục"!

A Thuật quay đầu khích lệ Lương Tiêu một cái, chợt nghe có chiến báo truyền đến, vội vàng giục ngựa chạy đi.

Đám Khâm Sát nhân này cùng Lương Tiêu không đánh không quen biết, lại biết hắn có huyết duyên Mông Cổ, bao nhiêu ý niệm khinh miệt đều mất hết, đối với hắn càng thêm coi trọng, lập tức kéo nhau vào trong trướng uống rượu. Mọi người mới uống với nhau hai chén rượu đã cảm thấy so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn.

Cha của Thổ Thổ Cáp chính là người Mông Cổ thuộc tộc Khâm Sát, mẹ lại chính là người Oát La Tư, vì thế hắn đương nhiên thông hiểu ngôn ngữ Khâm Sát, đến nơi này thật như cá gặp nước, cùng mọi người hòa thành một đoàn, hát vang những bài mục ca của Oát La Tư, nhảy múa những điệu vũ của quê hương. Bọn người Nang Cổ Ngạt thấy thú vị cũng nhập hội, cùng nhau dậy lên một trường náo nhiệt.

Lương Tiêu bưng bát rượu, lại gọi Khế Nhĩ Ni Lão đến bên cạnh, bảo người phiên dịch, khen y mâu pháp không tồi. Khế Nhĩ Ni Lão vốn là bại tướng dưới tay hắn, vốn đang quẫn bách, nhưng sau khi nghe Lương Tiêu tán dương lại cao hứng nói không nên lời. Hai người uống hai bát rượu nồng, mọi tỵ hiềm đều tiêu hết.

---

(1): Khiếp Tiết là 1 đội binh do Thành Cát Tư Hãn lập ra, thành viên trong đội xưng là Khiếp Tiết Ngạt, đóng 1 vai trò quan trọng trong vấn đề an ninh, xã hội, quốc phòng của người Nguyên.

(2) năng ngôn thiện biện: nhiều lời giỏi cãi.

Mọi người chính đang lúc trò chuyện hợp ý chợt nghe trống trận vang rền, tướng sĩ Khâm Sát quân thần sắc biến đổi, đánh rơi cả bát rượu, ba chân bốn cẳng vọt ra ngoài, một bên vừa chạy một bên vừa mặc y giáp, chộp mâu vác cung, nhảy lên chiến mã. Hồi trống đầu còn chưa kết thúc, chúng quân mỗi người đã hàng ngũ chỉnh tề, rần rần hô hét hội tụ tại một chỗ, hành xử nhanh đến mức khó tin, hình dáng so với lúc uống rượu xằng bậy ngông nghênh thật như hai kẻ khác nhau.

Lương Tiêu cũng đã điều động binh chúng, để cho bọn năm người Thổ Thổ Cáp hợp cùng bốn Khâm Sát chiến sĩ khác kết thành một đội mười người, do Thổ Thổ Cáp đảm nhiệm chức thập phu trưởng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Khâm Sát quân đã hoàn tất việc tập kết, phóng nhanh ra khỏi doanh trại. Chính đang đến lúc điểm tướng xuất binh chợt nghe tiếng trống vơi đi, tiếng kèn cất lên vang dội, một dài hai ngắn. Thiên phu trưởng tóc nâu Hợp Xi Man người A Tốc kia vung tay lên, chúng quân ghìm ngựa dừng lại. Hợp Xi Man kêu lên:

- Nghe hiệu lệnh, lệnh cho thủy quân xuất chiến! Tống quân trước tiên đã theo đường thủy tấn công rồi!

Khâm Sát quân cộng lại có ba cánh quân, mỗi cánh ngàn người lại sắp xếp cho một người dẫn đầu, tất cả đều thuộc quyền điều khiển của A Thuật. Hợp Xi Man trong số các thiên phu trưởng được xem là người lớn tuổi nhất, lại có chiến công lớn nhất, vì thế mệnh lệnh ngày thường đều do y hô phát.

Hợp Xi Man tính toán chớp nhoáng rồi giơ roi, hét lên:

- Chúng ta theo bờ Tây Nam mà đi, đề phòng Tống nhân theo đường bộ xuất viện.

Chư quân lật đật nhằm hướng Tây phóng đi, còn chưa qua được sườn núi phía trước, liền nghe được phía Tương Dương thành tiếng pháo nổ vang, lại thấy cổng thành rộng mở, hơn ngàn kỵ binh, bộ binh Tống nhân ồ ạt xông ra, bộ phận binh sĩ người Hán của Nguyên quân xông lên trước tiên , trận thế còn chưa hoàn chỉnh hai bên đã động thủ, nhất thời tên loạn như mưa, máu tuôn ngập đất.

Phía trên Tương Dương thành không ngừng rung chuyển, nỏ pháo khổng lồ gầm thét, hướng về trận địa Nguyên quân trút xuống, đội tiên phong của Nguyên quân chết la liệt, hướng về sau dần rút lui. Bộ binh của Tống nhân thừa thế xông lên, một đội mang theo khiên gỗ đoản đao, lăn đến chém vào chân kỵ mã, một đội giương thần tí cung, hướng về phía bộ binh của Nguyên quân mà xạ tới.

Kỵ binh, bộ binh của Nguyên quân lập tức trở nên cảnh lộn xộn. Đầu thành lại vang lên tiếng pháo, người ngựa phe Tống đột nhập vào bên trong trận thế của Nguyên quân, oằn cung múa thương, xung đột qua lại, chỉ mới hai hiệp mà Nguyên quân nhất thời đã rối loạn.

Hợp Xi Man bật người lên sườn núi, trông về xa xa, cười bảo:

- Người Tống thật phí sức, Hán quân không xong rồi, chúng ta lên thôi!

Chúng quân đang muốn thúc ngựa chạy đi bỗng nghe Lương Tiêu kêu lên:

- Chậm đã!

Hợp Xi Man hỏi:

- Sao vậy?

Lương Tiêu đáp:

- Đợi cho phục binh của người Tống đi ra đã.

Hợp Xi Man nhíu mày hỏi:

- Vậy là ý gì?

Lương Tiêu đáp:

- Ta vừa rồi có tính qua, nơi mà hai quân giao chiến vẫn chưa nằm trong phạm vi bao trùm của cường cung đại nỏ. Tống quân chỉ dẫn mà không phát, phái binh mã cùng ta kịch chiến rõ ràng là cố ý ra vẻ giả vờ, hấp dẫn tinh kỵ của chúng ta đuổi theo vào trong, sau đó trá bại vào thành, còn kỵ bộ của chúng ta đều bị kẹt lại bên dưới pháo nỏ, đến lúc này Tống nhân sẽ đồng loạt khai hỏa, cho dù kỵ binh có cường thịnh trở lại cũng khó tránh khỏi trận cước rối loạn, sau đó đội tinh nhuệ bên ấy sẽ đột ngột xuất ra giết ta không kịp đối phó, nếu ta đoán không lầm, phía sau Tống nhân còn có tinh binh ẩn nấp.

Hợp Xi Man chau mày, còn chưa nói gì chợt nghe một gã kỵ binh phi ngựa truyền tin đến báo:

- A Thuật đại nhân có lệnh, bảo ngài án binh bất động, đợi một chút cho phục binh của Tống quân trong thành tấn công ra thì lập tức xông lên, cắt đứt đường về của bọn chúng, tiêu diệt chúng ngay dưới thành.

Hợp Xi Man nhìn Lương Tiêu thầm nghĩ: "Quái thật, hắn cùng A Thuật đại nhân có ý nghĩ giống nhau."

Lệnh truyền binh còn chưa dứt, hai nhóm kỵ binh người Hán đã đuổi tới, theo hai hướng trái phải của Tống quân mà xông vào. Đương qua cự lại một chút, Tống quân nhất thời tan rã, hướng vào trong thành rút lui. Quân Nguyên chưa kịp xua quân tiến kích, Tống quân đã sớm cho khởi động pháo nỏ.

"Uỳnh" một tiếng chấn động màng nhĩ, trong khoảnh khắc pháo thạch như mưa hướng kỵ binh Hán nhân rơi xuống, Nguyên quân bỗng chốc bị cắt làm hai, chỉ nghe trong thành pháo hiệu nổi lên, bốn ngàn Tống kỵ như cuồng phong bão táp, hòa vào trận thế Nguyên quân, thỏa sức giết chóc.

Nguyên quân chống cự không nổi, lùi về phía sau, Tống quân được thế, theo kế hoạch nổi trống trợ khí, đem bốn cánh Nguyên quân này bẻ gãy, nhất thời thế như chẻ tre, đuổi gấp không tha. Cùng lúc này, bên trong thành bước ra hai ngàn kẻ bắn cung nỏ, tạo thành hình cánh ưng theo hai bên trái phải phối hợp với trận thế của kỵ binh, hướng về phía Nguyên quân bắn tới. Nguyên quân tiến lùi không được, trái phải khó thoát, nhất thời người ngựa giẫm đạp lên nhau, tử thương trầm trọng.

Lương Tiêu xem đến đây thì kêu lên:

- Đến lúc rồi!

Hợp Xi Man nói:

- A Thuật đại nhân còn chưa lên tiếng mà!

Lương Tiêu nói:

- Thời cơ không đợi người. Tống nhân vốn nhút nhát, bất ngờ tấn công sẽ đắc thủ, bọn chúng khó tránh khỏi việc rút lui, ta xem trận thế, nhất quyết phải truy cùng giết tận.

Trải qua lần cá cược trước, Hợp Xi Man đối với hắn hoàn toàn tin tưởng, lập tức hiệu lệnh ba quân.

Tướng sĩ Khâm Sát quân sớm đã không còn kiên nhẫn nữa, nghe tiếng lập tức hành động, theo sườn núi phía trên bất ngờ tản xuống dưới. Lúc này tên lính truyền lệnh của A Thuật cũng đâm đầu chạy tới, gọi Khâm Sát quân tiến kích, chợt thấy tất cả đã xuất kích rồi, kinh ngạc vô cùng. Hợp Xi Man không kịp nghe lệnh, suất quân chớp nhoáng, nhắm đến ngay trước Tương Dương thành. Lúc này Hán quân đã rối loạn, tử thương vô số, kỵ binh Tống nhân chính muốn rút lui, hai ngàn cung nỏ thủ vừa bắn ra một đợt tiễn đã lại gấp gấp rút tên lắp nỏ, yểm hộ kỵ binh về thành, không ngờ Khâm Sát quân đột ngột đến nơi, trong cơn hốt hoảng, chẳng biết phải ngăn cản thế nào, đạp trước đẩy sau tranh nhau chạy vào trong thành.

Hợp Xi Man mau chóng phất roi ngựa ra hiệu, ba cánh Khâm Sát quân trong lúc chạy điên cuồng chia ra làm ba đội, một đội tiêu diệt nỏ thủ, một đội cắt đứt đường về của kỵ binh, còn một đội do đích thân Hợp Xi Man suất lãnh, xông vào giữa bọn kỵ binh Tống quân. Chỉ thấy ngựa phi như rồng, tên rớt như mưa, thiết kỵ Khâm Sát như gió thu cuốn lá rụng, quét qua dưới thành Tương Dương, Hán quân của Nguyên triều thừa cơ phản kích, bốn phía chém giết, chỉ qua hai nén hương, năm ngàn Tống quân đã hoàn toàn tan tác, hầu như chết sạch.

Hợp Xi Man phút giây tham chiến, xa xa trông thấy bại quân rút lui, cổng thành Tương Dương còn chưa kịp khép kín, phát hiện ra cơ hội có thể tận dụng. Y trước giờ vênh vang, tự phụ chiến mã của mình là ngựa tốt, nhanh như cắt roi dài phất lên, chỉ muốn thừa thắng xua quân, chớp nhoáng thẳng tiến vào Tương Dương khuấy đảo, lập nên đại công lao to lớn.

Lương Tiêu đang lúc dẫn trăm thủ hạ tiêu diệt tàn địch của Tống quân, thấy vậy kinh hãi hô lên:

- KHÔNG ĐƯỢC ĐIIIII !!!!

Nhưng tiếng hô đã chìm ngập vào giữa những tiếng la thét chém giết, Hợp Xi Man làm sao nghe được. Y vọt ngựa lên trước, cùng với hai thiên phu trưởng dẫn theo binh mã, phi ngựa tiến sát bên dưới Tương Dương thành. Đúng lúc ấy, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, một viên đại thạch che trời lấp đất từ cự nỏ đầu thành giáng xuống, nhất thời bao phủ toàn bộ bọn người Hợp Xi Man vào trong.

Lương Tiêu kinh hãi thất sắc, phi thân xuống ngựa, dựa vào thân pháp khinh công, mạo hiểm chui vào giữa pháo thạch, chỉ thấy Hợp Xi Man toàn thân một khối máu thịt lẫn lộn, cả người lẫn ngựa sớm đã thành một đống bùi nhùi, chẳng thể phân biệt được nữa.

Lương Tiêu thấy chẳng còn ai sống sót đành phải rời khỏi, luồn qua lách lại bất định trong đám pháo thạch. Quân Tống thủ thành sớm đã có chuẩn bị, pháo thạch dày đặc, liên miên không dứt, cho dù khinh công của hắn có lợi hại, bộ pháp tuyệt thế, nhưng miễn cưỡng chỉ có thể tránh được các tảng đá to cây lớn, còn tiểu thạch thì không thể né khỏi.

Khối lượng tiểu thạch trút xuống lưng hắn phải ước chừng nặng đến bảy tám trăm cân. Lương Tiêu cả người lảo đảo, cố tiêu trừ phần lớn lực đạo, cổ họng một trận phát ngọt, lắc mình thoát khỏi một khối cự thạch trăm cân giáng xuống, loạng choạng chạy vào bên trong đại đội, nhảy lên lưng chiến mã, đợi đến khi

thoát khỏi phạm vi công kích của pháo nỏ, hắn không thể chịu đựng nổi nữa, nằm rạp trên lưng ngựa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc họp lại, Khâm Sát quân tổn thất vô cùng thảm trọng, ba gã thiên phu trưởng đã ra đi bên dưới thành, đồng thời có đến ba trăm người mất mạng, lưu lại mười mấy gã bách phu trưởng, lớn nhỏ như nhau, ai nấy đều tự ra lệnh. Chư quân như rắn mất đầu, cả đoàn hò hét loạn xạ.

Thái thú Tương Dương Lữ Đức là danh tướng của Đại Tống, tài thao lược uyên sâu, trông thấy cơ hội bày sẵn bèn không thèm để ý đến đội binh tinh nhuệ vừa mất đi, tức tốc điều khiển ba ngàn thiết kỵ rời khỏi cổng thành, một ngàn kỵ binh tiến về phía Hán quân, nhiệm vụ không cho bọn chúng tiếp viện, hai ngàn kỵ binh trực tiếp giao chiến cùng Khâm Sát quân, chủ tâm đem đội binh tinh nhuệ nhất của Nguyên quân này một lần xóa sổ, triệt phá nhuệ khí của người Nguyên.

Khâm Sát quân từ khi lập ra đến nay chưa từng bị đánh bại, thắng thì đương nhiên càng đánh càng hăng, khí thế cực sắc bén, nhưng phàm những thứ sắc bén ít khi dài lâu, khí thế cũng dễ tiêu tán, cái đám sư binh (1) bất bại này một khi thua trận ngược lại sẽ càng thêm mất tinh thần không lấy lại được sĩ khí.

Huống chi bọn họ luôn trị quân dựa trên nghĩa đồng bào, cực kỳ trọng tình, bọn người Hợp Xi Man vừa chết, mỗi người đều mất hết lý trí, lập tức đã không còn tuân theo chiến pháp, ùn ùn mà kéo ra, dựa vào tài kỵ xạ tinh thục, mạnh ai nấy chiến, liều mạng cùng Tống nhân. Điều này vô tình đã phạm vào cấm kỵ lớn trong binh gia, cũng chính là mong mỏi của người Tống.

Phe Tống dựa vào hoàn cảnh, trận hình dày đặc, thừa thế trùng đột, đem Khâm Sát quân chia cắt ra, khiến cho trước sau trái phải không thể hỗ trợ, mặt sau lại phân binh thỏa sức công kích, bốn mặt tàn sát.

Ngày thường Khâm Sát nhân mắt để trên đầu kẻ khác, khinh người vô cùng, các lộ Hán quân đối với nhóm kỵ quân sắc mục này ghét cay ghét đắng, trông thấy lần này bọn họ tan tác đại bại, trong lòng mừng thầm, cả thảy đều ứng chiến một cách cầm chừng, không có bất kỳ ý niệm ứng cứu nào.

A Thuật đang lãnh nhiệm mặt phía Nam của Tương Phiền, chỉ huy thủy lục hai quân, lúc này thủy chiến gặp phải đối thủ lợi hại, khó có thể phân thân giúp đỡ. Chợt nghe truyền lệnh binh báo cáo, nhìn về xa xa, chỉ thấy trên bộ tình thế đang nắm chắc phần thắng đột nhiên xoay chuyển mau lẹ. Hắn kinh hãi thất sắc, cũng không thèm quan tâm đến thủy chiến nữa, lúc này bước xuống soái đài, sai truyền lệnh binh hỏa tốc triệu tập kỵ binh, định tự mình đích thân ứng cứu. Trong khoảnh khắc ấy, Khâm Sát quân mười phần đã bị tiêu diệt mất hai phần.

Liền lập tức, chợt thấy trận thế Tống quân xao động. Một đội Khâm Sát nhân mã đang đột phá xuyên qua trùng vây của Tống quân, ước chừng đông đến trăm kỵ, chỉ tụ mà không tán, thế trận gọn gàng, tại bên trong trận thế của Tống quân tiến lùi quét sạch.

Người dẫn đầu chính là Lương Tiêu. Hắn đã thụ nội thương bèn trao quân vụ lại cho Thổ Thổ Cáp nắm giữ, chợt thấy Tống quân đánh tới, binh mã bên mình đã mất sự khống chế, vội vàng thúc ngựa lao ra, lớn tiếng hô hét, giữa đám loạn quân gắng gượng quản thúc binh chúng.

Trăm thủ hạ của hắn mấy ngày nay liên tục chịu sự bẻ mặt, không như các đội ngũ khác vẫn kiêu ngạo hống hách, thêm vào bọn năm người Thổ Thổ Cáp cùng Khế Nhĩ Ni Lão toàn lực tương trợ, một trăm người này rốt cuộc cũng không rối loạn.

Lương Tiêu quan sát sơ hở địch, cản chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Đợi đến khi lòng quân ổn định liền cùng năm người Thổ Thổ Cáp kết thành "Lục Hoa trận", lấy trận pháp làm mấu chốt, thúc đẩy cả đội trăm người, dẹp bỏ tự ái đánh vào chỗ trống, lặp lại thế trùng phá trận địch, lại để cho Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt, Khế Nhĩ Ni Lão dùng tiếng Khâm Sát hô gọi đồng bạn, nhập trận với mình.

Khâm Sát quân sĩ trong lúc phẫn kích, trận thế rối loạn, bấy giờ tử thương trầm trọng thê thảm mới giật mình hiểu ra, thầm biết nếu không đồng tâm hiệp lực sẽ chắc bại chẳng thể nghi ngờ, lúc này đều gia nhập vào đội ngũ của Lương Tiêu.

Lương Tiêu trong lúc đuổi giết, hô to gọi nhỏ tùy ý chỉ điểm, cùng ở chung vị trí với mọi người, thụ thương khắp nơi trên cơ thể, không gì không gánh chịu. Cơ may sống sót nhờ đó đã thu hút được sự tự nguyện gia nhập của chúng quân sĩ.

Qua lại bốn năm lần, Lương Tiêu từ trong cảnh cực kỳ hỗn loạn, đem một đội quân đang lúc thảm bại tan rã một lần nữa tập hợp lại mạnh mẽ, hơn hai ngàn người gầm thét hú dài, tất cả đều trông theo sự chỉ đạo của hắn. Khâm Sát quân vốn lợi hại như thế nào, mới rồi chia rẽ tự nhiên dễ dàng bị khi dễ, lúc này có thủ lĩnh, nghìn lòng như một, ai nấy đều có thể lấy một địch mười, bọn họ chưa bao giờ chịu qua sự thất bại như thế, lửa giận bên trong thiêu đốt, nghe theo hiệu lệnh của Lương Tiêu, tả xung hữu đột, liều mình truy giết.

Lương Tiêu xem trận thế địch, thấy binh mã Tống quân di động như muốn lệch ra hai bên sườn núi, liền lệnh Khâm Sát quân tản ra hai cánh, ngăn trở Tống quân bất ngờ tập kích, lại lệnh cho Thổ Thổ Cáp lãnh đội tinh nhuệ binh vốn có, thừa dịp thì phi mã đột trận, xuyên thẳng vào nơi yếu hại của đối phương, lấy kình cung duệ tiễn (2) bắn chết mấy tên đại tướng của Tống quân. Ba ngàn Tống quân như rắn mất đầu, nhất thời tan rã, bị Khâm Sát quân đột phá qua lại, giết cho thây chất khắp nơi.

Lữ Đức thấy thế kinh hãi, tự thân lãnh bốn ngàn kỵ bộ xuất viện, gắng gượng cứu được hai ngàn tàn quân, còn hơn một ngàn người khác không ai may mắn thoát được. Lữ Đức lệnh quân vừa đánh vừa lui hướng thẳng về dưới tường thành.

Lương Tiêu biết pháo thạch của đối phương sẽ lập tức giáng xuống bèn gấp rút lệnh cho toàn quân triệt thoái về sau, đến khi điểm binh, gộp lại chỉ còn hơn bảy trăm người.

---

(1): sư binh gồm khoảng 2500 lính

(2)kình cung duệ tiễn: cung lớn tên nhọn

117. Hán Thủy Kinh Đào

Chiến hạm quân Tống ước chừng có khoảng ngàn chiếc, nhưng không phải tất cả đều là cự hạm kiên cố, có rất nhiều chiếc thuyền nhỏ nhẹ, thực ra là được cải tạo từ thuyền đánh cá mà thành; thuyền lớn thì lại ngập sâu trong nước, chứng tỏ đang chở đầy đồ nặng. Theo tình hình trước mắt, đội thuyền này không hề đồng đều, theo lí mà nói thì một đòn tất có thể đánh tan, nhưng thủy trận lại được xắp xếp rất đặc biệt, phía trước giống như cánh vịt trời, sau lại giống như đuôi cá chép, lúc thành hình vuông, lúc giống hình tròn, biến hóa vô cùng. Trương Hoằng Phạm mấy lần xua quân tấn công, nhưng người Tống lại thường đột nhập vào phía sau, tiếp đó hai mặt hợp nhất, đẩy hơn chục chiến hạm vào trong trận, những chiếc thuyền tiếp ứng đều bị cản lại ở vòng ngoài; tiếp đó Tống quân lại dùng thuyền nhẹ liên tục bắn tên lửa vào, sau khoảnh khắc đã phá tan những chiến hạm bị hãm trong trận. Nhất thời cánh thủy sư Tống quân này giống như một con cự kình, không ngừng há miệng thè lưỡi, nuốt hết thủy sư (2) Nguyên quân, ép đến gần mười sợi xích sắt ngăn giữa dòng sông.

Đúng vào lúc này, trong trận của Tống quân một bạch y nam tử đột nhiên giơ cờ lệnh lên, chỉ thấy một tráng hán khôi vĩ ở bên trái cùng một lão giả tóc trắng ở bên phải đang chỉ huy mấy chục nam tử trong tay cầm cự phủ (3) đi thuyền nhẹ từ trong trận ra, tất cả yểm hộ cho nhau, tiến vào giữa làn đạn đá của Nguyên quân, áp sát những sợi xích sắt. Cự phủ mãnh liệt bổ xuống, tiếng sắt thép va vào nhau loảng xoảng, hoa lửa bay loạn lên. Chỉ sau nháy mắt mười sợi xích sắt đã hoàn toàn bị chém đứt, trên Hán thủy không còn trở ngại gì nữa, thủy sư Tống quân nhất tề hoan hô, hết sức xông lên, thủy sư Tương Phàn cũng thừa thế thuận dòng đi xuống, nội ứng ngoại hợp giáp kích quân Nguyên.

A Thuật thấy tình thế bất diệu thì liền vội vàng hạ lệnh cho Trương Hoằng Phạm đưa quân lên thượng lưu cản trở thủy sư Tương Phàn. Lại lệnh cho đài pháo ở giữa sông dùng pháo lớn nỏ mạnh bắn ra, muốn phá tan thủy trận của Tống quân trước.

Đài pháo và mười sợi xích sắt ngăn giữa sông này là do Nguyên quân dựng lên năm ngoái. Sau khi Bá Nhan chiếm giữ phía nam Phàn Dương, để cản trở sự cứu viện của Tống quân đã lệnh cho quân lính đem hơn mười vạn cân (4) đá lớn từ trên núi xuống đổ xuống giữa sông, tạo nên cái đài cao một trượng này, bên trên đặt mười cỗ máy bắn tên, tám cửa đặt pháo lớn. Lại đặt bảy khối cự thạch trước đài, giăng ra mười sợi dây xích lớn, hình thành một thủy trận khổng lồ, cho dù Tống quân dựa vào chiến hạm lớn không sợ đạn đá thì cũng khó mà tiến tới gần đài được. Bá Nhan sắp đặt như vậy có thể nói là vạn vô nhất thất (5), sức mạnh

của thủy sư Tống quân vốn ở trên Nguyên quân, nhưng từ năm ngoái trở đi, liên tục bị trận thế này cản trở, khó mà tiếp viện cho Tương Phàn.

Nguyên quân thủ trên đài nhận được hiệu lệnh của A Thuật liền lập tức nổ pháo. Nhất thời tên to đá nặng cùng bay ra ào ào, chiến hạm của Tống quân ở phía trước bị phá vỡ rất nhiều, Nguyên quân thấy vậy thì hoan hô đến rung trời lở đất.

Lương Tiêu chỉnh đốn xong đám bại binh, hạ lệnh phòng thủ nghiêm mật đề phòng quân Tống trong thành tấn công ra. Đột nhiên nghe thấy tiếng hô ầm ầm trên sông, không biết đã phát sinh chuyện gì, hắn đoán Lữ Đức sau trận chiến này quyết không dám xuất kích một lần nữa nên phân phó cho bách phu trưởng chỉ huy quân đội, tự mình cùng với Dương Các thúc ngựa tiến về soái đài báo cáo tình hình với A Thuật.

Khi Lương Tiêu đi đến vừa kịp thấy pháo đài giữa sông phát uy, chiến thuyền Tống quân bị phá nát, Lương Tiêu lên đài chào hỏi A Thuật và báo cáo tình hình, A Thuật nghe xong liền cười khổ một tiếng, vỗ vai hắn gật đầu nói: "Ta biết rồi, may mà có ngươi..." Nhưng lúc này chiến sự kịch liệt, không để cho y có thể nói nhiều, đột nhiên thấy phía trước Tống quân lõm vào, thủy sư trận thế biến thành hình chữ nhất, giống như rắn nước bơi lội, miệng rắn mở rộng, lúc đóng lúc khép, biến hóa vô cùng. Không chỉ đạn pháo hai bên bờ của Nguyên quân khó lòng bắn trúng mà ngay cả pháo đài phía trước cũng không làm gì được. Lương Tiêu tỉ mỉ quan sát rồi kinh ngạc nói: "Thủy Cầm Ngư Long trận." A Thuật ngạc nhiên nói: "Ngươi biết trận thế này?"

Lương Tiêu gật đầu nói: "Nguyên lý của trận này dựa theo ngũ hành, trận thế theo hình thủy điểu, thủy xà, thủy ngư (6) mà biến, phía trước biến hóa đặc biệt ảo diệu, giống như mồm cá, môi rắn, mỏ chim, từ từ thôn phệ binh mã đối phương vào trong, lại mai phục tinh binh ở giữa trận để tiêu diệt. Ngày đó ta thấy qua biến hóa của trận này trong cuốn 'Ngũ Hành Thuyên Binh', nhưng chưa từng thấy người khác dùng qua. Trong sách có viết: 'Trận này biến hóa thong thả, không lợi khi đánh nhau trên mặt đất, thích hợp với thủy binh.' Lời này bao hàm đại trí đại tuệ của những vị tiên hiền trung thổ, A Thuật không thông số thuật, chẳng thể hoàn toàn hiểu hết, nhưng nghe những lời Lương Tiêu nói và sự biến hóa của trận thế trước mắt này rất giống nhau, vui mừng nói: "Như vậy là có cách phá trận này?"

Lương Tiêu quan sát trận thế Nguyên quân rồi lắc đầu nói: "Trận này phía trước biến hóa vô cùng, không thể chính diện tranh đấu cùng nó, chỉ có thể luồn ra sau lưng địch rồi mới có cách phá trận. Nhưng hiện nay thủy sư đã lùi đến thượng du, khó có thể thuận lưu đi xuống. May mà có thạch đài giữa sông, có thể cản trở bọn chúng." Vừa dứt lời, đột nhiên thấy hai chục khoái thuyền (7) từ trong thủy trận của Tống quân lao ra, xếp hành hình cánh quạt, mau chóng xông đến thạch đài, tựa hồ muốn dùng sức mạnh leo lên, Nguyên quân sao có thể để cho bọn họ thành công, đạn đá bắn ra ào ào, loáng cái đã đánh chìm hai chiếc thuyền.

Trong chốc lát, hai chục khoái thuyền đã bị hủy đi quá nửa, Lương Tiêu đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn nhíu mày nói: "Giỏi lắm! Vờ sửa sạn đạo, ngầm vượt Trần Thương ư?" A Thuật không biết đến điển cố này, nghe vậy liền kinh ngạc nói: "Là ý gì vậy?" Lương Tiêu chỉ về phía sau những chiếc khoái thuyền nói: "Anh xem đằng kia kìa!"

A Thuật định thần nhìn kĩ, chỉ thấy một chiếc thuyền lớn, bên trên mang theo một cỗ máy bắn tên, từ từ tiến theo sau những chiếc khoái thuyền, thừa cơ khoái thuyền hấp dẫn sự chú ý của quân Nguyên mà tiến về phía thạch đài. Trên thuyền, một người thân mang bạch y, tay cầm sào trúc lao ra, chính là bạch y nam tử chỉ huy biến trận vừa rồi. Người này thân pháp nhanh như điện, nhảy lên cao chừng năm thước, hướng về máy bắn tên, chân vừa chạm xuống lập tức năm binh sĩ Tống quân đồng thời buông sợi dây cung khổng lồ đã được kéo căng, bạch y nam tử kia giống như một mũi tên bắn thẳng đến thạch đài giữa sông. Đúng vào lúc này, Lương Tiêu đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của bạch y nam tử kia, hắn tức giận gầm lên: "Là hắn!" Bạch y nam tử này chẳng phải ai xa lạ, chính là Vân Thù.

Vân Thù mượn lực của dây cung bay thẳng lên không. Nguyên quân không ngờ y lại dùng chiêu này, vô cùng kinh ngạc, lập tức hò hét không ngừng. Chiến thuyền của Nguyên quân thủ ở bên đài, chúng quân đang kéo căng cung chờ bắn, vốn là để phòng bị Tống quân dùng khoái thuyền lên đài, thấy tình huống lúc này, loạn tiễn lập tức bắn thẳng vào Vân Thù như mưa.

Vân Thù thân ở trên không khua khoắng sào trúc kết thành một tấm đại thuẫn bao quanh ba trượng quanh mình, gạt hết những mũi tên bắn tới xuống dòng sông. Nhưng lực đẩy của dây cung cuối cùng đã quá yếu,

Vân Thù tuy đã phải dùng đến sức của chính mình nhưng vẫn vô cùng khó khăn, bị loạn tiễn quấy rối, thế tiến bị trì hoãn, trong khi đó còn cách thạch đài giữa sông đến năm trượng, không thể tiến tiếp, y đành hạ xuống giữa sông. Cần phải biết lúc này dòng nước đã bị cự thạch cản trở nên lại càng trở nên mạnh mẽ, người rơi xuống nước là lập tức sẽ bị cuốn xuống hạ lưu. Tống quân mắt thấy việc chỉ còn thiếu chút nữa là thành công thì đều kinh hô một tiếng, Nguyên quân được thể hoan hô rầm trời, chấn động cả dòng sông.

Đúng vào lúc rơi xuống nước, sào trúc trong tay Vân Thù đột nhiên đưa ngang, tăng thêm độ dài cho cánh tay, không dài không ngắn vừa khéo chạm đến mép thạch đài. Tức thời nội kình của Vân Thù phát ra, rắc một tiếng, sào trúc chịu lực mà cong lại; Vân Thù dựa vào lực đàn hồi của cành trúc lật người nhảy lên, lăng không xoay người, thoáng cái đã tới được trên thạch đài, thân vừa tiếp đất lập tức dùng sào trúc xuyên qua hai binh sĩ Nguyên quân. Trên đài trừ những quân sĩ đang nổ pháo, hai đội thủ vệ mười người thấy vậy bèn vác đao cầm mâu lao đến tấn công y.

Vân Thù thét lớn một tiếng, giơ sào trúc lên, thế như hổ nhập đàn dê, tuy chỉ là một cành trúc nhưng đến tay y lại giống như trường thương đại kích, đánh đến một thân bạch y đã chuyển thành màu huyết hồng. Không đến thời gian một tuần trà, Nguyên quân trên thạch đài đã chết quá nửa. Tông quân lại nổ pháo trợ uy, dùng Thủy Xà trận mà tiến lên.

Trương Hoằng Phạm thấy vậy vội vã thôi thúc bắn đạn đá lên đài, tên đạn lao đến thạch đài như mưa. Nhưng không ngờ những đống đạn đá trên đài vốn để nổ pháo lúc này lại thành nơi ẩn nấp cho Vân Thù. Vân Thù sau khi tránh vào đó lại tiếp tục xông ra xung sát. Qua vài lần như vậy, Tống quân thủy sư đã tiến tới trước thạch đài, Tương Dương thủy sư đã thúc quân tấn công, Nguyên quân sau lưng thụ địch, lập tức phải hãm nhập vào khổ chiến.

A Thuật không ngờ trong Tống quân lại có một nhân vật như vậy, trong lòng kinh dị vô cùng. Lúc này thạch đài đã bị vây hãm, trừ liều chết ngăn cản thì đã chẳng còn cách nào khác, y hạ lệnh nổi trống lên trợ giúp uy thế cho thủy quân. Lúc này, đột nhiên nghe thấy Dương Các kinh hô: "Lương đại ca!" A Thuật quay người lại, nhìn về hướng mục quang Dương Các đang hướng tới, thấy Lương Tiêu đang thúc ngựa dọc theo bờ sông, A Thuật ngạc nhiên nói: "Anh ta muốn làm gì vậy?" Dương Các nói: "Người mặc áo trắng đó là thù nhân của chúng tôi, hắn bày kế giết hết đội vận lương, hại chết huynh đệ của chúng tôi!"

A Thuật nhíu mày nói: "Thì ra là vậy." Lời còn chưa dứt đã thấy sau khi Lương Tiêu giục ngựa chạy được trăm trượng thì đột nhiên xoay người lại, thúc ngựa lao thẳng đến bờ sông. Chúng nhân không hiểu hắn có ý gì, lại thấy hắn ghìm ngựa lại, chiến mã bị đau hí dài một tiếng, chân sau chống mạnh xuống đất, nhảy chồm lên không, vượt qua đầu Nguyên quân mà phi thẳng vào Hán giang.

Chú thích:

(1) Thủy ở đây nghĩa là sông, Hán thủy là sông Hán.

(2) Thủy quân

(3) Búa lớn hoặc rìu lớn

(4) Cân ngày xưa, bằng 0,5kg

(5) Không thể có sơ xảy

(6) Xà: rắn, điểu: chim, ngư: cá.

(7) Khoái thuyền: Thuyền nhỏ nhẹ, chạy nhanh

Phải biết tự cổ danh mã không ngoài "Đại Uyển", "Nguyệt Chi". Nhưng hai nước này đều nằm trên dãy Khâm Sách, "Sử Kí Chính Nghĩa" có đoạn: "Ngoại quốc xưng thiên hạ hữu tam chúng, Trung Quốc vi nhân chúng, Đại Tần (La Mã cổ) vi bảo chúng, Nguyệt Chi vi mã chúng." Ý của câu này là: "Trung Quốc nhân khẩu đông nhất, Đại Tần nhiều trân bảo nhất, Nguyệt Chi là có nhiều ngựa tốt nhất." Vì vậy mấy tuyệt thế danh câu như Hãn Huyết mã, Yên Chi mã đều có xuất xứ từ Khâm Sách. Con ngựa này của Lương Tiêu tuy không phải là vạn con chọn một nhưng cũng là nghìn con chọn một, thần tuấn phi phàm, huống chi lại mượn thế bổ nhào xuống, trong khoảnh khắc đã vượt qua mười trượng, rơi xuống chiến thuyền của Nguyên quân trên sông, chiếc thuyền đó bị mãnh lực này ấn xuống khiến chút nữa thì lật nhào, quân sĩ trên thuyền đều lảo đảo đứng không vững. Ngựa của Lương Tiêu không hề dừng lại, tiếp tục nhảy tới những

chiến thuyền khác. Sau khoảnh khắc, hắn mượn chiến thuyền của Tống quân làm chỗ đặt chân rồi lại thúc ngựa nhảy đi giống như là đi trên bình địa, trong khoảnh khắc đã đến gần thạch đài giữa sông. Thủy sư Tống quân thấy vậy vừa mừng vừa sợ, đồng thanh hô lên.

Vân Thù đang cùng quân Nguyên kịch đấu, huy động sào trúc sâu Nguyên quân thành một sâu, đột nhiên thấy một âm thanh vang lên, vừa quay đầu nhìn lại, trước mặt chợt tối đen, một chiến mã từ trên không rơi xuống, Vân Thù cấp tốc xoay người, một sào xuyên qua bụng ngựa, con ngựa đó kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống như sao băng.

Lương Tiêu chống tay lên lưng ngựa, nhảy vọt lên không, tay cầm trường thương hướng về hướng Vân Thù lăng không lao tới, Vân Thù giơ sào đâm lên, Lương Tiêu chuyển thân tránh qua, hoa thương (1) trong tay vạch đến, trong thoáng chốc đã xuất ra mấy nhát, đẩy sào trúc ra, đâm thẳng tới Vân Thù.

Vân Thù thấy người tới thương pháp tinh diệu, trong lòng hoảng sợ, nhìn kĩ lại thì không khỏi kinh ngạc mà tức giận hét lên: "Ác tặc! Là ngươi?" Hoành ngang sào trúc ngăn cản trường thương, y lập tức khôi phục thần sắc. Hai người kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ ngầu lên, nhất thời trổ hết tài nghệ lao vào kịch đấu.

Trương Hoằng Phạm thấy Vân Thù gặp phải đối thủ, cũng chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của Lương Tiêu, vội vã lệnh cho Nguyên quân bắn tên, đoạt lại thạch đài. Hai ngươi trên đài chỉ đành xoay người tránh né. A Thuật vội vã truyền lệnh Trương Hoằng Phạm không được bắn tên. Trương Hoằng Phạm trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đành phụng mệnh, Lương Tiêu và Vân Thù thấy tên đã ngưng lại lập tức lao vào nhau kịch đấu, chỉ thấy sào ảnh trầm ổn, hoa thương bay bổng, hai bên tiến thoái nhanh như thiểm điện, hai quân Tống Nguyên xem đến hoa cả mắt, hò hét ầm ầm trợ uy cho người phe mình.

Đấu được hai ba chục hiệp, sào trúc của Vân thù vừa dài vừa lớn, thạch đài lại nhỏ hẹp, thi triển không tiện; hoa thương của Lương Tiêu linh động, chiêu số chiếm được thượng phong, nhưng hắn nội thương vừa khỏi, kình lực bị giảm đi nhiều, nhất thời hai người cứ giằng co không phân cao thấp.

Vân Thù sau khi chiếm được thạch đài, Cận Phi thay y chỉ huy quân đội, nhưng "Thủy Cầm Ngư Long trận" chỉ có Vân Thù hiểu rõ biến hóa. May mà đã diễn luyện thỏa đáng, Cận Phi cứ theo vậy mà làm, miễn cưỡng có thể ứng phó được, nhưng bị Nguyên quân mấy lần thuận lưu đánh thốc xuống, trận cước đã hơi rối loạn, Phương Lan vội vàng nhảy lên thuyền nhẹ xông đến thạch đài, từ xa kêu lớn: "Thù nhi mau trở lại, sư huynh ngươi ứng phó không nổi rồi."

Vân Thù nghe vậy thì kinh hãi, đâm nhanh ra mấy sào bức lùi Lương Tiêu rồi đột nhiên nắm chặt lấy sào trúc nhảy vọt lên, chống mạnh cành trúc xuống đất, cành trúc cong lại, vù một tiếng, Vân Thù mượn lực cành trúc bay ra xa mười trượng rơi xuống một chiếc thuyền. Lương Tiêu không có loại dụng cụ này, chẳng thể mượn lực, chỉ đành trừng mắt nhìn Vân Thù lên thuyền tiến vào trong trận của Tống quân, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng dùng pháo nỗ (2) đối phó, nào ngờ Vân Thù đã sớm dùng nội kình kích nát tất cả tay cầm của pháo nỗ rồi, nhất thời khó mà sửa chữa.

Vân Thù trở về bên quân mình lập tức nổi trống biến trận. Đội thuyền phía trước của Tống quân tách làm hai nhánh, biến thành "Song Đầu Ngao trận" vượt qua thạch đài giữa sông tiến lên phía trên. Lương Tiêu mấy lần muốn nhảy lên thuyền của Tống quân, nhưng Phương Lan đã có phòng bị, lệnh cho thuộc hạ bắn tên ngăn cản. Lương Tiêu mấy lần xung sát nhưng đều khó mà đến gần, lại thấy nội phủ ngầm đau đớn, trong miệng mằn mặn, tự biết nội thương phát tác, chỉ đành trở lại sau đống đạn đá, thở gấp từng hồi.

Tiếng trống của Tống quân như sấm động vang lên, vượt qua thạch đài lưỡng quân hợp nhất biến thành "Tê Tượng trận" phía trước sắc nhọn, hai cánh chắc chắn. Biến hóa tinh vi ở chỗ giống như bạch tê vượt sông, không hề lưu lại dấu tích, đó có thể nói là biến hóa lăng lệ nhất trong "Thủy Cầm Ngư Long trận". Nguyên quân bị trận này xông đến, lập tức rối loạn, Tống quân tiến lên phía trên được hai dặm đường thủy thì gặp thủy quân Tương Phàn, hai cánh quân hợp nhất, thanh thế tăng lên bội phần.

Lữ Đức trên thành thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội quay lại phát hiệu lệnh thừa thế tấn công, muốn một đòn tiêu diệt sạch cánh quân Nguyên này, phá vỡ triệt để vòng vây ở phía nam. Sau khoảnh khắc, chỉ nghe hồi trống nổi lên, Tống quân 'phản khách vi chủ' (3), từ phía trên thượng lưu tiến xuống, Nguyên quân không ngăn cản nổi lập tức chạy xuống hạ lưu.

A Thuật thấy tình thế nguy cấp, vội lệnh cho Lưu, Hoằng ở hai bên bờ nổ pháo oanh kích, nhưng hiệu quả

rất nhỏ, chỉ đành lập tức cho người về báo với Bá Nhan. Bá Nhan được tin bèn cùng với A Lí Hải Nha dẫn hai cánh bộ quân tấn công Tương Dương, lại truyền lênh cho Sử Thiên Trạch dẫn thủy quân trên thượng du thuận lưu công kích quân Tống, muốn kềm chân Tương Phàn thủy sư, bức họ trở lại.

Lữ Đức thấy vậy bèn lệnh cho quân Tống thủ vững thành trì và hướng dọc theo tường thành nổ pháo, hai mặt cùng oanh kích thủy quân của Sử Thiên Trạch, cùng với binh sĩ ở trên cầu nổi nối giữa hai thành dùng pháo nỗ công địch. Trong trận chiến này, Tống quân dùng đến thứ vũ khí Nguyên quân nghe đến là mất vía, đó là "Phi Hỏa Thương" và "Chấn Thiên Lôi". "Phi Hỏa Thương" là dùng mồi dẫn lửa bên trong hỏa thương, có thể bắn xa hơn mười trượng, xuyên qua khôi giáp làm bằng tinh thiết; "Chấn Thiên Lôi" là dùng thùng sắt chứa đầy hỏa dược, chỉ cần đốt lửa, trong vòng nửa mẫu (4) người và súc vật sẽ đều bị nát vụn. Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang lên ầm ầm trên sông, mấy chục vạn thủy lục đại quân Tống Nguyên đều không màng sống chết, chém giết đến trời long đất lở trên đất Phàn Dương.

Thủy quân của Sử Thiên Thạch bị Tống quân ba mặt ngăn cản, chiến hạm bị Chấn Thiên Lôi ném trúng là lập tức vỡ vụn, hắn bất đắc dĩ phải kéo quân tránh lên thượng du. Thủy quân Tương Phàn không còn nỗi lo phía sau bèn thuận lưu tấn đánh xuống, bộ thuộc của Trương Hoằng Phạm binh bại như núi đổ, bốn phía đều trở nên tán loạn.

Mắt thấy Nguyên quân bại cục đã định, chợt thấy đài pháo giữa sông phát ra tiếng động, một viên đạn đá lớn bay vào thủy trận của quân Tống, bắn chìm luôn một chiến hạm. Nguyên quân phấn chấn tinh thần, quay đầu nhìn lại, thấy Lương Tiêu đã hồi phục khí lực, đang đổi sang một máy bắn đá khác phát ra một viên đạn đá lớn nữa, trúng luôn vào một chiếc thuyền của Tống quân.

Thì ra Lương Tiêu nhân lúc hai bên đại chiến, xem xét xem mấy cỗ pháo nỗ bị tổn hại ra sao. Vân Thù tuy phá hủy tay cầm nhưng những bộ phận khác lại không bị tổn hại. Lương Tiêu với cơ giới vô cùng tâm đắc, lấy đao kiếm chẻ lấy mấy chiếc đinh, sửa chữa một đám pháo nỗ, lắp thêm tên đạn vào nổ pháo. Trương Hoằng Phạm thấy vậy vội hạ lệnh cho mấy chục Nguyên quân lên thuyền tiến về thạch đài, trợ giúp Lương Tiêu.

Vân Thù thấy vậy lại dùng cách cũ muốn lên thạch đài. Lương Tiêu giả vờ không biết để y đến gần sau đó phát động nỗ pháo bắn nát chiếc thuyền, mấy người Vân Thù đều rơi xuống nước, Lương Tiêu lại hạ lệnh nổ pháo, Vân Thù vội vàng lặn vào trong nước, nhưng vẫn bị một viên đạn đá đập trúng lưng, lập tức miệng thổ máu tươi. Phương Lan vội vàng dẫn mấy chiếc thuyền tới liều chết cứu y lên. Vân Thù thương thế không nhẹ, chỉ đành quay vào trong trận, Lương Tiêu thấy y thoát chết trong gang tấc thì luôn miệng kêu đáng tiếc.

Lúc này Trương Hoằng Phạm chỉnh đốn lại bại binh lao đến. Thủy quân Tống Nguyên đại chiến trên sông, chiến đấu vô cùng kịch liệt. Lương Tiêu sửa chữa xong pháo nỗ, chỉ huy nổ pháo, tức thời mười bảy cỗ pháo nỗ đồng thời phát ra, đại hiển thần uy, chiến thuyền Tống quân vỡ nát vô số. Nguyên quân phấn chấn tinh thần, mỗi lần trên thạch đài nỏ pháo là quân sĩ lại theo đó hô lên, tăng thêm thanh thế.

Lữ Đức thấy tình thế bất diệu liền vội lệnh cho thủy quân trở lại thượng du. Trương Hoằng Phạm truy kích đến dưới chân hai thành Tương Phàn mới từ từ thu binh.

Trường ác chiến này, đánh từ sáng cho tới khi mặt trời lặn về phía tây, song phương thủy công lục chiến, đều là có thắng có bại, mấy lần xoay chuyển, Nguyên quân tổn thất trầm trọng, từ khi vây khốn Tương Phàn đến giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Khâm Sát kị binh của Hợp Xi Man và thủy quân người Hán của Trương Hoằng Phạm được xưng là Nguyên quân thủy lục song hùng hôm nay lại bị thảm bại, ba Thiên phu trưởng của Khâm Sát Quân đông thời chết dưới chân thành Tương Dương. Người Tống vốn cũng tổn thất không nhẹ, nhưng Vân Thù đã phá tan được xích sắt ngăn sông, dùng nghìn chiếc thuyền phá tan vòng vây, chiếm được vô số lương thảo và dụng cụ công thủ đem vào Phàn Dương, có thể nói là được mất đủ bù cho nhau, nếu xem xét kỹ có thể nói là Nguyên quân đã bại.

Từ khi Bá Nhan giữ soái ấn của Nguyên quân tới giờ, Tống quân ở Tương Phàn liên tục bị thua, sĩ khí xuống thấp thê thảm, đến hôm nay mới được xả ra nỗi bực tức bấy lâu. Mắt thấy Trương Hoằng Phạm phải lùi lại, Tương Dương thành vô cùng vui vẻ. Lữ Đức giáp không kịp cởi, ra ngoài thành nghênh tiếp, nhìn thấy Cận Phi liền cười lớn: "Tốt lắm, ngàn mong vạn mong, cuối cùng cũng chờ được các vị tới rồi! Ngươi là bộ hạ của ai mà lợi hại như vậy!" Cận Phi chắp tay làm lễ nói: "Chúng tôi không phải là quan quân, chỉ là

nghĩa quân do Lí Đình Chi đại nhân triệu tập." Lữ Đức vô cùng kinh ngạc, nhíu mày nói: "Thảo nào quân đội của các ngươi còn có thuyền đánh cá. Ài! Phạm Văn Hổ, Hạ Quý quân tinh nhuệ mười vạn, chiến hạm vài nghìn, mấy lần tiến đến cũng chẳng được tích sự gì. Lần trước đến, vừa đánh thấy bất lợi thì đã chạy trốn mất hút rồi, làm binh mã của ta trước sau thụ địch, bị A Thuật đánh cho manh giáp cũng không còn, 'tang sư nhục quốc' (5) cũng chỉ đến thế này thôi!" Ông ta thở dài một hơi rồi nói: "Hậu Phương tình thế ra sao?" Cận Phi còn chưa kịp hồi đáp thì Vân Thù đột nhiên nói: "Tình thế hậu phương, có thể miêu tả bằng bài từ này!" Lữ Đức ngạc nhiên nói: "Bài từ nào? Nói ra nghe xem!"

Chú thích:

(1): Loại thương có tua ở phần mũi, hình bên dưới!

(2): Máy bắn đá

(3): Đổi khách thành chủ

(4): Một mẫu bằng 666,67 mét vuông

(5): Quân đội bị tổn thất, quốc gia bị sỉ nhục

118. Hán Thủy Kinh Đào (2)

Dịch nghĩa:

Tương Phàn tứ phía động can qua, chẳng thấy tiếng ngư dân hát, tiếng tiều phu ca. Thử hỏi bây giờ chuyện ra sao? Vàng cũng thành không, cốc cũng thành không. Thác Chi không cần nhảy múa, xấu cũng có thể có nhiều, ác cũng có thể có nhiều! Nhà giàu ngày ngày mua son phấn, quân sự ra sao? Dân sự ra sao?" (Thác Chi vũ: một điệu múa cổ truyền có nguồn gốc từ Tây Vực, lưu truyền rất rộng rãi ở đời Đường)

Dịch thơ:

Bài này là của bạn Hậu:

Tương Phàn bốn phía động can qua

Chẳng thấy ngư tiều cất tiếng ca

Người xưa chẳng biết còn hay mất?

Bạc vàng thức uống chẳng ngó qua!

Thác Chi người hỡi đành để ngỏ

Xấu ác người đời cứ phô ra

Lũ giàu sang ngập chìm nhung lụa

Chính sự, dân đen chẳng ngó màng

Còn đây là của I&M:

Tương Phàn ơi, bốn phía can qua

Chẳng thấy tiều, ngư tiếng hát ca

Muốn hỏi thế gian sao thảm thiết

Vàng không, thóc gạo cũng lùi xa

Thác Chi điệu ấy còn đâu múa

Gian, xấu nơi nơi lắm ác tà

Giàu có đắm chìm son phấn lụa

Quân, dân thế sự biết ra sao?

Bài từ này nói rõ ràng sự thờ ơ không quan tâm tới sự an nguy trên tiền tuyến của giới quyền quý hậu phương, vẫn sống mơ mơ màng màng, tham hoang vô sỉ. Sau khi được Vân Thù ngâm lên, mọi người trên cầu nổi đều có thể nghe thấy, từ Lữ Đức trở xuống, tướng sĩ Tống quân đều lộ ra thần tình tuyệt vọng. Cận Phi thấy tình thế không hay bèn tức giận nói: "Vân Thù, bài từ sai lệch này chẳng qua là những lời tào lao của văn nhân Cùng Toan, đâu có chính xác, sao có thể nói ra làm loạn lòng quân?" Vân Thù hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Lữ Đức lắc đầu cảm thán: "Thôi, những chuyện này vốn không hỏi cũng biết, các hạ đừng tức giận!" Nói đoạn nhìn về phía quần hào lên tiếng: "Các vị dùng sức của mấy nghìn người lập nên công lao của mấy chục vạn đại quân, đúng là đáng để kinh ngạc, đáng để kính phục, các phụ lão ở Tương Phàn cảm kích vô cùng. Các vị hào kiệt, xin nhận của Lữ Đức một lạy." Nói xong bèn như muốn quỳ xuống. Cận Phi cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy: "Đại nhân đừng như vậy, ngài tử thủ Tương Phàn, dựa vào hai thành trì nhỏ bé này chống lại hai chục vạn quân Nguyên mới đáng khiến người ta kính phục vô cùng." Lữ Đức cũng chỉ là làm bộ vậy, đã liệu trước đối phương nhất định sẽ đến đỡ. Lúc này bèn đứng dậy luôn, cười lên ha hả, truyền lệnh mở đại yến mừng công. Lần này nghĩa quân mang theo rất nhiều giáp trụ và lương thảo, bách tính trong thành vô cùng mừng rỡ, trong thành đốt đèn hoa, vui mừng một trận.

Lúc này, trong Khâm Sát đại doanh lại vang lên tiếng khóc rầm trời. Nguyên quân dùng thi thể Tống quân trao đổi lấy thi thể của mấy người bọn Hợp Xi Nhan. Hơn hai nghìn Khâm Sát quân ôm lấy những thi thể bừa bộn của đồng bào, khóc rống lên như những đứa trẻ. Lương Tiêu trong lòng cảm thấy thê lương không nỡ nhìn xuống, ra khỏi Khâm Sát doanh. Nghĩ đến A Tuyết, đang muốn tới doanh trại của A Lý Hải Nha thăm nom, đột nhiên thân binh của A Thuật chạy tới truyền hắn vào soái trướng.

Lương Tiêu lên ngựa đi đến trước đại soái trướng trung quân, thấy có hơn mười lạt ma đang ngồi giữa khoảng đất trống trước trướng, tay cầm ống tròn, miệng niệm kinh văn, mấy chục ngọn đèn đang đốt bằng một loại dầu kì lạ phát ra những hương vị đặc biệt. Lương Tiêu trước kia cũng thấy qua những nghi thức này, biết bọn họ đang siêu độ vong linh, lòng không ngừng suy nghĩ: "Người sau khi chết còn có vong linh không? Nếu như cha, Tam Cẩu trên trời linh thiêng, liệu có nghe được lời ta nói, nhìn thấy việc ta làm không?" Nhưng nghĩ tới chuyện quỷ thần chỉ là vô căn cứ, buồn bã thở dài một hơi, tiến vào trong trướng.

Soái trướng rất lớn, có hai ngon đèn mỡ trâu đang thắp nhưng vẫn mờ mịt. Mọi người đều ngồi xếp bằng bên trong, liếc mắt nhìn qua, thấy đều là trọng thần đại tướng. Chúng nhân nhìn thấy Lương Tiêu bước vào thì đều liếc xéo. Lương Tiêu hành lễ xong, Bá Nhan gật đầu nói: "Ngươi ngồi phía sau Lan Á hỏa giả (1)." Lương Tiêu đưa mắt nhìn đi, thấy Lan Á ngồi ở sau cùng bên trái, ngồi bên cạnh nàng là một lão giả người hồ mắt xanh, râu đen, đầu quấn khăn trắng, trường bào trắng xóa. Lan Á thấy hắn đến, thần sắc lãnh đạm. Lương Tiêu cũng không nói gì, xếp bằng ngồi xuống.

Chúng nhân lặng yên không nói, không khí trong trướng vô cùng trầm trọng. Qua một hồi, Bá Nhan mới từ từ cất tiếng: "Hiện nay xích sắt đã đứt, viện quân cũng đã vào thành, lông cánh của Phàn Dương thành cũng cứng, các ngươi không có gì để nói sao?" A Thuật liền nói: "Đều là do tôi chỉ huy sai lầm, xin nguyên soái trách tội." Bá Nhan hừ lạnh một tiếng: "Trương Hoằng Phạm thua còn có thể chấp nhận! Đối phương có trận pháp đặc biệt, ngươi chưa nhìn qua, chẳng thể phá giải. Nhưng Khâm Sát quân thì sao? Những người râu rậm mắt xanh đó đã bị ngươi chiêu chuộng thành ra sao rồi? Trong cổ họng chúng đều bị mắc xương trâu, không cúi xuống được nữa rồi? Hợp Xi Man đó, đường đường thiên phu trưởng, không ngờ lại bị mỡ trâu che mắt, không chịu nghĩ ngợi gì đã xông vào Tương Dương. Nếu Tương Dương dễ đánh như vậy chúng ta cần gì phải phí nhiều công phu để vây khốn thế? Hắn cho rằng hắn là ai, là Thành Cát Tư Hãn sao?"

A Thuật mồ hôi tuôn ra như mưa, chẳng dám nói gì. Sử Thiên Trạch đứng dậy mở lời: "Đại nguyên soái, để tôi nói mấy câu. Khâm Sát quân tuy ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng có những chỗ lợi của nó. Đối thủ mỗi lần gặp phải khí thế đó, tự nhiên ba quân bị mất khí thế, không đánh mà tan; A Thuật đại nhân dung túng bọn họ là không muốn làm bọn họ mất đi cái khí thế dũng mãnh đó mà thôi." Bá Nhan suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Ngươi nói cũng có đạo lý! A Thuật, ngươi đứng dậy đi!" A Thuật lúc này mới ngồi về nguyên vị. Bá Nhan nói: "Binh pháp của người Hán nói: 'Kiêu binh tất bại', tuy không phải hoàn toàn chính xác nhưng cũng rất có đạo lí. Binh sĩ có thể kiêu ngạo, nhưng tướng lĩnh thì phải bình tĩnh. Binh sĩ xung phong sát địch tất phải có khí thế mạnh mẽ, nhưng tướng quân lại cần phải tỉ mỉ xem xét, trong loạn cục phải tìm ra cơ hội chiến thắng kẻ địch." A Thuật gật đầu công nhận. Bá Nhan lại hỏi: "Hiện nay Khâm

sách quân còn lại bao nhiêu?"

A Thuật nói: "Theo như bách phu trưởng Lương Tiêu kiểm kê, còn hai nghìn hai trăm ba mươi sáu người." Bá Nhan nói: "Hiện nay đại quân tụ tập, binh mã bộ hạ của ngươi càng ngày càng đông, cũng càng ngày càng không chuyên tâm rồi. Thường có lời rằng, một người khi giết trâu thì không thể đi xe lông cừu được! Thất bại ngày hôm nay chính là như vậy, nếu ngươi tự mình dẫn quân thì sao có thể thua như vậy? Ừm, Ngươi có nhân tuyển thích hợp chỉ huy đội quân râu rậm chưa?" A Thuật lặng yên không nói. Bá Nhan lại hướng về các tướng hỏi: "Ai có thể thống lĩnh bọn họ?" Nhất thời trong trướng không có tiếng động nào, Sử Thiên Trạch khẽ ho một tiếng rồi nói: "Khâm Sách quân cậy công tự phụ, bài trừ người ngoài. Đừng nói tướng lĩnh Sắc Mục, cho dù là tướng lĩnh Mông Cổ bình thường thường cũng không thể làm cho bọn họ phục tùng. Trừ phi là những bậc anh kiệt Mông Cổ công lao cái thế như đại nguyên soái hay A Thuật đại nhân, mới có thể chỉ huy bọn họ." A Thuật tiếp lời nói: "Chắc gì đã là thế, đám kỵ binh này tuy kiêu ngạo nhưng lại khâm phục cường giả, rất thích nói đến nghĩa khí. Nếu có người có thể dùng bản sự chế phục bọn họ, lại có ân cứu mệnh với bọn họ, chế ngự bọn họ cũng dễ như trở bàn tay thôi."

Chúng nhân nghe đến sững sờ, nhao nhao nhìn vào Lương Tiêu. A Thuật đứng dậy, cao giọng nói: "Tôi đề cử bách phu trưởng Lương Tiêu đảm nhận thống soái Khâm Sách quân." Lương Tiêu nghe xong thì cả kinh, trong trướng lại càng ồn ào, đại tướng quân A Lạt Hãn Cao cất tiếng: "Sao có thể như vậy? Y vừa tới được một tháng." Lưu Chỉnh cũng lên tiếng: "Kinh nghiệm của y quá ít, hôm nay tuy lập được đại công nhưng để làm thống soái một quân thì vẫn còn chưa đủ." Sử Thiên Trạch cũng trầm giọng nói: "Không sai, y tuổi còn quá nhỏ, khó đảm đương trọng trách." Nhất thời trừ A Thuật và A Lý Hải Nha ra, gần như mọi người đều nói là không được. Nguyên do rất đơn giản, các tướng thân kinh bách chiến, công lao vô số mới có được địa vị ngày hôm nay. Lương Tiêu chẳng qua chỉ vừa mới tới, luận về tư cách có lau giầy cho bọn họ cũng không đáng, làm sao có thể làm thống soái của đạo kị binh tinh nhuệ nhất trong Nguyên quân được? Như vậy mà nói há chẳng phải là cá chép vượt long môn, cùng với những trọng thần danh tướng ở đây ngồi ngang hàng hay sao. Tự nhiên ai cũng không thể cam tâm rồi.

A Thuật đợi các tướng lĩnh trong trướng yên ổn trở lại mới cười lạnh nói: "Vậy thì tốt thôi! Các vị đều nói không được. Ta hỏi các vị, ai có thể dùng sáu người sáu ngựa xung phá trùng vây của ba nghìn Khâm Sách quân? Ai có thể chấn chỉnh lại Khâm Sách quân trên bờ vực thất bại đây? Ai có thể nhận biết thủy trận mà hôm nay Tống quân sử dụng đây?" Y nói đến đây, liếc mắt nhìn Lan Á rồi khẽ cười nói: "Ai có thể đứng ngoài trăm bước bắn đứt một sợi kim tuyến trên hạt minh châu đây?" Lan Á lườm Lương Tiêu một cái, trên gò má trắng như tuyết lộ ra thần sắc giận giữ.

Trong trướng không một tiếng động, mọi người đều nhìn nhau. A Thuật lại cao giọng nói: "Nếu có người tự nhận là mình có thể làm được hai điều trong đó ta sẽ thu lại những lời vừa rồi." Trong trướng nội vẫn không hề có một tiếng động. A Thuật ánh mắt sáng ngời, lại hướng về chúng nhân nói: "Người Hán có một câu rằng: Người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết. Chúng ta muốn đánh bại quân Tống thì không nên câu nệ tiểu tiết. Công lao đều là ngày trước lập nên, các vị thân kinh bách chiến, hôm nay không phải cũng thất bại sao? Khi ta đảm nhận chức vạn phu trưởng, tuổi tác có hơn kém y bao nhiêu, công lao của ta bây giờ ít hơn các vị sao?"

Chúng tướng nhất thời im lặng, hàng mi dầy của Bá Nhan giãn ra, y nói: "A Thuật nói rất đúng! Ta tán thành ý kiến này!" Ngay sau đó liền cao giọng nói: "Lương Tiêu nghe lệnh!" Lương tiêu lập tức đứng dậy. Bá Nhan nói: "Ta lệnh cho ngươi đảm nhận chức Vạn phu trưởng của Khâm Sách quân, nếu thống lĩnh tốt, chiến công đủ lớn ta sẽ khởi tấu với thánh thượng, chính thức lệnh cho ngươi làm thống soái của Khâm Sách quân." Lương Tiêu tỉnh tình bướng bỉnh ngoan cố, mọi người đồng loạt phản đối càng làm trỗi dậy ngạo khí của hắn, cho nên lập tức chắp tay vui vẻ nhận lời.

Phân phó Lương Tiêu xong, Bá Nhan lại ngồi xuống nói: "Hiện nay Tống quân lại thêm lực lượng, quân ta không thể đánh lâu, chư vị có cách nào phá thành không?" A Lý Hải Nha nói: "Phải đợi chế tạo xong 'Hồi Hồi pháo' mới có thể tiếp tục công thành." Bá Nhan ánh mắt thay đổi nhìn sang lão giả mắt xanh nói: "Trát Mã Lỗ Đinh (2), chế tạo đại pháo cần mấy ngày nữa." Trát Mã Lỗ Đinh nói: "Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm, thầy của tôi, Hiền minh giả chi vương, hỏa giả Nạp Tốc Lạp Đinh (3) sau khi vẽ ra tấm sơ đồ này thì chưa từng chế tạo qua, nhưng theo lời người nói cỗ máy đánh thành đáng sợ nhất này bắn được xa nhất, công phá mạnh nhất, cho dù tường thành kiên cố thế nào cũng có thể phá hủy."

Chú thích:

(1): Bắt nguồn từ tiếng Ả Rập và Ba Tư, là cách xưng hô tôn kính với những nhà giáo học đời sau của giáo tổ Islam giáo.

(2): Một nhân vật có thật, người Tây Vực, đến Trung Quốc vào cuối đời Tống đầu đời Nguyên.

(3): Nasraddin, một nhà hiền triết, số học gia, chính trị gia Trung Á.

Bá Nhan vui vẻ hỏi: "Ngài có nắm chắc mười phần không?" Trát Mã Lỗ Đinh lắc đầu đáp: "Loại vũ khí này chưa từng xuất hiện trên mặt đất, uy lực của nó chỉ là theo lời thầy ta miêu tả." Bá Nhan nắm chặt tay, nhíu mày không nói.

Lương Tiêu khẽ cười lạnh, đột nhiên đứng dậy cao giọng nói: "Ta không tin trên thế gian có loại pháo bắn đá lợi hại như vậy, máy móc nào cũng có cách phá giải. Tạo ra những vũ khí từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy cũng chẳng bằng được những mưu kế tuyệt diệu." Hai hàng lông mày của Bá Nhan giãn ra, y trầm giọng nói: "Ngươi nói¡' Lương Tiêu tiếp tục: "Hôm nay ta ở trên thạch đài quan sát hai thành Tương Phàn, phát giác khi chúng ta tấn công một thành thì cả hai thành cùng tác chiến." Sử Thiên Trạch ngắt lời hắn: "Ngươi muốn nói đến chiếc cầu nổi giữa hai thành sao?"

Lương Tiêu nói: "Không sai, Tống quân ở hai thành thông qua cầu nổi mà cứu viện lẫn nhau. Có câu: Giết được một mãnh hổ nhưng đánh không lại hai trâu bệnh." Bá Nhan gật đầu nói: "Ngươi chỉ vừa mới tới đã có thể nhìn thấy mấu chốt để công thành đã là không dễ dàng rồi. Đạo lý này mọi người đều đã hiểu, cũng đã từng phái người tấn công vài lần, nhưng Tống quân phòng thủ nghiêm mật, không thể thành công." Lương Tiêu nói: "Thủy quân không thể đến gần chẳng lẽ không thể phái người lặn tới tập kích sao?" Sử Thiên Trạch nhíu mày nói: "Nói thì dễ, nhưng có bao nhiêu người có thể bơi xa như vậy mà không bị Tống quân phát giác?" A Lý Hải Nha thở ra một hơi rồi nói: "Nói như vậy ta lại nghĩ ra một cách. Đại nguyên soái, ngài còn nhớ năm đó khi thánh thượng chinh thảo Đại Lí, vượt qua sông Lan Thương như thế nào không?" Bá Nhan cười nói: "Ngươi nói là dùng bao da vượt sông phải không? Ta hiểu rồi! Ta và Lưu Chỉnh sẽ thử xem." Lương Tiêu nghe thấy lại có chút không hiểu ra sao.

Bá Nhan lại dặn dò những việc chỉnh đốn lại quân đội rồi mới lệnh cho mọi người lui đi. Lương Tiêu cưỡi ngựa về doanh trại, vừa ra khỏi cửa thì nghe có người nói: "Lương Tiêu đứng lại!" Lương Tiêu quay đầu nhìn lại, thấy Lan Á tức giận giục ngựa lao tới. Lương Tiêu nhíu mày. Lan Á tới trước mặt hắn, thần sắc tức giận quát lớn: "Ngươi bằng cái gì mà xem thường người khác vậy?" Lương Tiêu ngạc nhiên nói: "Ta làm gì mà xem thường người khác đây?" Lan Á tức giận nói: "Ngươi coi thường 'Hồi Hồi pháo' mà thầy của ta, Nạp Tốc Lạp Đinh thiết kế."

Lương Tiêu nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ nói thẳng một chút thôi, nhưng nghĩ lại cũng không có gì quá lắm." Lan Á tức giận trợn mắt, mặt đỏ hồng lên quát: "Tốt lắm, ngươi coi thường sư phụ ta, ta muốn cùng ngươi tỷ thí!" Lương Tiêu ha ha cười lớn nói: "Đấu cái gì, thi cưỡi ngựa bắn cung hay sao?" Lan Á khẽ hừ một tiếng nói: "Cái đó ngươi lợi hại, ta không bằng ngươi! Nhưng ta hỏi ngươi, ngươi có biết hình học Ơclit không? Biết chiêm tinh học không? Biết cơ quan học không? Biết thủy lợi học không? Biết dùng sa bàn để suy diễn ảo phương không?"

Lương Tiêu nghe xong thì hơi nhíu mày, trừ thủy lợi học và cơ quan học ra những cái khác hắn đều đã nghe qua, ngập ngừng một chút hắn mới hỏi: "Cái cô nói là gì thế?" Lan Á cười lạnh nói: "Ngươi không biết phải không? Đó đều là học vấn mà sư phụ ta tinh thông. Với sự vô tri của ngươi căn bản không biết đến sự vĩ đại của người. Nạp Tốc Lạp Đinh là một trí tuệ gia siêu tuyệt được truyền tụng khắp trên thế giới, còn ngươi, bất quá chỉ là một nô tài của hoàng đế Nguyên triều thôi.

Nạp Tốc Lạp Đinh quả đúng là nhà hiền triết Y Tư Lan (Islam) vĩ đại nhất đương đại, Lan Á đối với ông tôn trọng vô cùng, quyết không chịu để người khác khinh thường. Nàng tức giận đến nói không tiếc lời, tuôn ra những lời đầy tính vũ nhục. Lương Tiêu chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông lên mặt, tay trái nắm chặt lại. Lan Á thấy hắn mặt đỏ như máu, mục quang lăng lệ, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng chuyện liên quan đến sự tôn kính của sư phụ, nàng quyết không thể lùi bước, bèn nói lớn: "Ngươi trừ việc đánh giết ra còn biết làm cái gì khác không? Được lắm, ngươi lấy cung tên bắn ta đi, ta không sợ ngươi!"

Lương Tiêu nhìn nàng, nghĩ tới chuyện ban ngày liền cảm thấy áy náy, khẽ thả lỏng tay ra: " Nghe nói cô

là học giả Hồi Hồi Tinh¿‘ Lan Á nói: “Vậy thì sao?” Lương Tiêu nói: “Nghe nói cô tinh thông số thuật, có thể thiết kế cơ quan xảo diệu, biết được sự vận hành của các vì sao, sự thay đổi dòng chảy của sông, tạo ra những phòng ốc không bị mục nát, phải không?” Lan Á cảm thấy kì quái, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ngươi cũng biết?” Lương Tiêu cười lạnh cao giọng nói: “Được, ta tiếp nhận lời khiêu chiến của cô, học trò của Nạp Tốc Lạp Đinh, ta cùng cô thi thiên văn, thi cơ giới, thi thủy lợi! Phàm là những gì thuộc về số học sẽ do cô lựa chọn.” Lan Á kinh ngạc, khẽ bĩu môi lộ ra thần sắc khinh miệt, cười lạnh nói: “Tự chuốc lấy nhục nhã.”

Lương Tiêu cười lạnh: “Tốt, cô đi theo ta!” Dứt lời liền giục ngựa bước đi. Lan Á tuy thấy không đúng lắm, nhưng nghĩ tự mình gây hấn trước sao lại có thể rút lui, lập tức thúc ngựa đuổi theo. Theo Lương Tiêu tiến đến một đại trướng, Lương Tiêu tiến vào bên trong, Lan Á chần chừ một chút rồi cũng tiến vào theo, vừa vén tấm bạt lên thì nghe thấy một nữ tử dùng tiếng Hán nói: “Ca ca! Huynh trở lại rồi!” Lan Á trời sinh thông minh, thông hiểu rất nhiều loại ngôn ngữ, nhìn theo hướng tiếng nói thì thấy một nữ hài tử trên mặt hằn đầy vết roi đang từ trên giường ngồi dậy, Lương Tiêu đỡ lấy thiếu nữ đó, nắm tay nàng ta nói: “A Tuyết, hai ngày nay không tới thăm muội, thật là vô cùng nhớ nhung!” Lời còn chưa dứt, thiếu nữ tên A Tuyết kia đã lao vào lòng hắn bật khóc nức nở. Lương Tiêu bối rối tay chân: “Sao rồi? Sao rồi¿‘ A Tuyết nức nở nói: “Ban ngày nghe thấy tiếng chém giết muội lo lắng muốn chết.” Nàng khóc đến thương tâm, Lương Tiêu cũng không nhịn được, khóe mắt ươn ướt: “Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa!” Nheo mắt lại nhìn, thấy Lan Á đang đứng ngơ ngẩn một bên, trong lòng kinh ngạc: “Ta chỉ chú ý đến A Tuyết mà quên mất còn nàng ta ở bên cạnh.” A Tuyết cũng ngẩng đầu lên lau nước mắt, ngạc nhiên nói: “Ca ca, nàng ta là ai vậy?”

Lương Tiêu nói: “Nàng ta tới cùng huynh tỉ thí toán số.” A Tuyết lộ xuất thần sắc ngạc nhiên, nhìn trân trân vào Lan Á nói: “Cô muốn cùng ca ca ta tỉ thí toán thuật sao? Ca ca ta là người thông minh đệ nhất thiên hạ, không có người giỏi hơn đâu!” Lan Á không phục cười lạnh nói: “Lương Tiêu, người trong nhà ngươi đều biết khoác lác như thế này sao?” Lương Tiêu không nhịn nổi tức giận nói: “Cô có hiểu toán pháp của người Hán không?” Lan Á cười lạnh nói: “Cũng hơi biết một hai.” Lương Tiểu cười nói: “Giỏi lắm, đến một hai cũng biết.” Hắn rút bảo kiếm ra, khắc lên mặt đất ba đề toán. Đề thứ nhất “Thất diệu châu liên toán”, đề cập đến thiên văn; đề thứ hai “Đại Vũ trị thủy đồ”, đề cập đến thủy lợi; đề thứ ba “Lỗ Ban thụ hạ vấn”, nói đến chuyện Lỗ Ban đứng trước một cái cây lớn dài sáu trượng mà hỏi, chặt cây đại thụ này như thế nào mới có thể tạo thành được chiếc thang mây công thành lớn nhất, đề này đề cập đến kích thước của cơ quan. (Tác giả chú: Tương đương với vấn đề cực hạn của số học hiện nay.)

Ba đề này tinh vi ảo diệu, vô cùng phức tạp. Lan Á xem qua mấy lần, thần sắc đại biến, ngồi xổm xuống, chọn lấy một viên đá, vẽ ra xung quanh trên mặt đất, viết xuống mấy kí hiệu kì lạ “ 1,2.....57”, vừa nghĩ vừa tính. Lương Tiêu biết nàng là học giả Hồi Hồi Tinh, trình độ số thuật chắc chắn bất phàm, nên có ý làm khó, ba đề toán này khó khăn vô cùng. Lan Á tính đề thứ nhất được mấy bước thì đã bị lâm vào khó khăn.

119. Tương Dương Công Phòng

- Đây là phương pháp tính của người Hồi phải không? Quả nhiên có chút phương pháp riêng.

Lòng nghĩ dù trước đây mình đã giận dữ với nàng, nhưng giờ cũng nên gạt bỏ thành kiến, thành tâm thỉnh giáo sự tinh diệu của số thuật Hồi Hồi. Nghĩ vậy, hắn nhất thời bỏ qua cơn giận, thở dài, cùng với A Tuyết kể lại tình hình gần đây. A Tuyết khi nghe hắn kể việc những ngày qua thì lòng biến đổi không ngừng. Khi hắn nói đến tính hung hãn của bọn quân Khâm Sát, bất giác nàng không còn cười nổi; khi nghe đến đoạn đại chiến Tống Nguyên thì nàng trở nên khẩn trương, nắm chặt tay hắn; đến lúc hắn nói đến việc đã được thống lĩnh quân Khâm Sát, thì trong lòng nàng nhất thời cảm thấy mơ hồ như đang ở trong giấc mộng.

Lan Á vùi đầu tính toán một vài thời thần, giải đề thứ nhất đến bước thứ hai mươi vẫn không ra, nhìn chằm chằm đề toán đến ngây ngốc. Lương Tiêu lúc này đã nguôi cơn giận, nhớ lại hồi niên thiếu hắn cũng đã nhức đầu, khổ ải vì các đề toán, nay nhìn bộ dạng sầu khổ của nàng thì sinh đồng cảm, hạ giọng nói:

- Tính không ra phải không?

Lan Á nghiến răng, nói nhỏ:

- Ngươi... ngươi đưa ra cái đề quỷ không thể giải ra này để hại người mà!

Lương Tiêu cười cười, một tay nắm tay A Tuyết, tay kia cầm kiếm, soạt soạt soạt một lèo giải ra. Hắn biết Lan Á cũng không tầm thường, cho nên chỉ giải một cách vắn tắt, đồng thời cũng chỉ cho nàng chỗ quan trọng. Trong khoảnh khắc, đề thứ nhất đã được giải xong; rồi hắn lại đưa ra cách giải đề thứ hai. Lan Á thấy cách giải tinh diệu, vừa mừng vừa sợ, mày động mắt chớp, gật đầu liên tục. Đến khi Lương Tiêu giải đến đề thứ ba, Lan Á nói gấp:

- Thế nào cũng có cách giải khác! Thế nào cũng có cách giải khác!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Nàng cũng tính ra à?

Lan Á đỏ mặt nói:

- Bây giờ tính chưa ra, ta nghĩ từ từ, cuối cùng cũng ra thôi.

Lương Tiêu nghe nói vậy, lòng mừng cảm thấy như gặp tri kỉ, nghiêm mặt nói:

-Tốt, nếu tính không ra, ta sẽ nói với nàng.

Thấy vậy, A Tuyết cười nói:

- Ca ca không mắng chửi người ta à? A Tuyết cũng tính không ra, nhưng mà bị mắng chửi không ngừng.

Lương Tiêu liếc mắt nhìn nàng nói:

- Ta giải chỉ vài bước người ta đã hiểu. Còn muội, thiệt là đầu đá, cho dù ta có giải đến trăm lần cũng chưa chắc đã hiểu.

A Tuyết cong môi đáp:

- A Tuyết vốn ngu ngốc mà!

Lương Tiêu trừng mắt:

- Ngu ngốc thì có gì ghê gớm lắm à?

A Tuyết dựa vào vai hắn cười hì hì.

Lan Á thấy huynh muội họ tình thâm, trong lòng thấy ấm áp, thở dài nói:

-Lương Tiêu, ta nên trở về rồi, không thì cha ta sẽ lo lắng.

Lương Tiêu đứng dậy nói:

- Ta đưa nàng về.

Đoạn quay hắn qua nói với A Tuyết:

- Ngoan ngoãn ở lại dưỡng thương, ngày mai ta quay trở lại gặp muội.

A Tuyết gật đầu:

- Muội đợi ca ca.

Lương Tiêu và Lan Á rời khỏi đại doanh, tới trước trại của Trát Mã Lỗ Đinh. Lan Á dừng ngựa, trù trừ cả nửa ngày trời, đột nhiên nàng hỏi:

- Lương Tiêu, ngươi là có phải là toán giả vĩ đại nhất Trung Thổ không?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Không thể nói như thế! Tuy nhiên, thật sự đến giờ ta vẫn chưa gặp ai hơn được ta.

Lan Á hai mắt ngời sáng cười nói:

- Lương Tiêu, ngươi làm khó được ta nhưng chưa chắc đã làm khó được sư phụ ta đâu.

Lương Tiêu bình thản nói:

- Nạp Tốc Lạp Đinh? Ông ta ở đâu?

Lan Á nói:

- Người ở Hồi Hồi, trong đài thiên văn của Mã Lạp Gia. Đó là đài thiên văn tráng lệ nhất thế giới, tàng trữ không biết bao nhiêu đồ thư, có những khí cụ thiên văn tốt nhất. Sư phụ ta mỗi ngày đều ở đó, lắng nghe âm thanh của sao trời.

Nói đến đây, mặt nàng lộ lên vẻ tôn kính vô vàn.

Lương Tiêu im lặng một lúc rồi hạ giọng nói:

- Lan Á, cô quay về Hãn quốc, nói với Nạp Tốc Lạp Đinh rằng một khi xong việc ở Trung thổ, ta nhất định sẽ đến Mã Lạp Gia (Malaga - ND) thỉnh giáo người. Lúc đó mới biết ai là tinh học giả vĩ đại nhất, ai mới là minh giả chi vương.

Lan Á nghe hắn nói thế, trong lòng chấn động, vội nói:

- Ngươi nói nghiêm túc chứ?

Lương Tiêu mỉm cười đáp:

- Tuyệt không hư ngôn.

Lan Á nhìn hắn chằm chằm, rồi đột nhiên cười lộ hai núm đồng tiền, giống như giọt thủy ngân sóng sánh long lanh, lẩm nhẩm:

- Thật muốn ngươi đi ngay bây giờ!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô lại cao hứng thế? Không sợ ta đánh bại sư phụ cô à?

Lan Á cười đáp:

- Sư phụ ta không màng thắng bại, chỉ mong gặp các bậc trí giả mà thôi.

Rồi nàng kín đáo thở dài, trong mắt toát ra vẻ thần bí, nói tiếp:

- Thật muốn thấy ngươi gặp mặt sư phụ. Bậc trí tuệ siêu việt nhất thế giới Hồi giáo gặp gỡ người có học vấn sâu rộng nhất Trung Thổ, khi đó có thể tạo ra những cảnh tượng kinh hãi thế tục như thế nào đây?

Lương Tiêu quay đầu lại, nhìn ánh đèn rực rỡ từ thành Tương Dương, thần sắc buồn bã, thở dài nói:

- Bây giờ thì không thích hợp!

Lan Á cũng nhìn theo hắn, cười khổ, rồi quay người thúc ngựa đi vào doanh trại, nhưng được vài bước, vội quay đầu lại, ngây ra nhìn Lương Tiêu. Lương Tiêu nói:

- Có việc gì nữa à?

Lan Á chợt run lên, hoảng hốt trả lời:

- Không có gì, không có gì.

Vội vàng chạy vào doanh trại, hai má nóng bừng, nàng tự nói với lòng:

- Lan Á, ngươi làm sao thế? Không phải trinh tiết và tính mạng ngươi đã phó thác cho tinh tú rồi sao? Ngươi sao lại có thể như thế được?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trong nàng, tâm trạng vẫn dao động không ngừng, không sao ổn định được.

Ngày hôm sau, Lương Tiêu nhận chức Đại Thống Soái Khâm Sát Quân, rồi trong suốt mười ngày sau đó hắn chuyên tâm thao luyện binh sĩ. Những lúc rảnh, hắn cũng không ngừng trao dồi tướng sóai chi pháp và học tiếng Khâm Sát với Thổ Thổ Cáp để tiện bề thống lãnh ba quân.

Kể từ ngày hôm ấy, mỗi chiều Lan Á đều đến chỗ A Tuyết, cùng Lương Tiêu nghiên cứu số học. Lương Tiêu si mê toán học, không giữ kiến thức làm của riêng, nên mỗi khi Lan Á không hiểu hắn đều giảng giải tận tình. Lan Á thấy hắn sử dụng số học vô cùng tinh diệu, nên lại càng kinh phục khả năng của hắn, thầm than toán học Trung Thổ thật tinh tế, có thể hơn cả thuật toán của người Hồi. Nhưng rồi lại tự nhủ, sư phụ Nạp Tốc Lạp Đinh trí tuệ bao la, lớn rộng như biển thì sao có thể thua người này được.

Một lần nói đến toán học, Lương Tiêu không nhịn được hỏi Lan Á về số học của người Hồi. Qua lời Lan Á, hắn biết được rằng số học của người Hồi vốn xuất phát từ nơi xa nhất về phía Tây, gọi là Hy Lạp. Hàng ngàn năm trước nơi đó đã có vô số những nhà tóan học lớn với hình học Euclide, đại số học Pythagoras, thiên văn học Thales, Archimedes vĩ đại, tinh anh tụ hội, phát triển vô cùng. Nhưng chiến tranh triền miên không dứt, Archimedes bị người La Mã chém đầu, Hy Lạp cũng bị ngọn lửa chiến tranh tiêu diệt, nền học vấn quý giá bị xem là tà thuyết dị đoan, bị đốt, bị mất, đến giờ lưu lại cũng chẳng còn bao nhiêu. Sau đó, người Hồi trở nên hùng mạnh, thảo phạt La Mã chiếm lấy Hy Lạp, khiến những kiến thức bị thất lạc đã rơi vào tay các vị học giả Hồi giáo. Người Hồi nghiên cứu học vấn Hy Lạp, đến giờ phát dương quang đại, xuất hiện các hiền triết vĩ đại, và người vĩ đại nhất hiện nay là Nạp Tốc Lạp Đinh, là đại thành giả về học vấn của người Hồi.

Đến đây, Lan Á im lặng hồi lâu rồi nói tiếp:

- Nhưng sau đó, người Mông Cổ trở nên cường đại, vương triều A Bạt Tư của chúng ta bị Húc Liệt Ngột Hãn tiêu diệt. Sư phụ để lưu truyền học vấn, trong cảnh chiến tranh cửu tử nhất sinh, đã chỉ dạy thuật luyện kim và thuật chiêm tinh cho giới quyền quý người Mông Cổ, mong được sự che chở. Tuy nhiên, Húc Liệt Ngột Đại Hãn mặc dù tôn trọng lão sư, hắn lập đài thiên văn, không phải để lão sư nghiên cứu học vấn, mà để hắn dùng thuật chiêm tinh mà xem tương lai của mình là họa hay phúc; đừng tưởng rằng hắn sẽ chế tạo ra các dụng cụ tinh xảo để xem sao trời, hắn chủ yếu chỉ tạo ra lợi khí công thành, nhằm phục vụ cho việc chinh phạt các quốc gia không phục tùng mà thôi.

Nói đến đây, hai mắt chợt đỏ, nàng thở dài:

- Kì thật người khác thấy sư phụ ta địa vị tôn quý, nào biết đâu rằng ngài thật sự rất đau khổ trong lòng.

Bất chợt Lương Tiêu nhớ tới lúc khó khăn ở Thiên Cơ Cung, trong lòng cảm thấy xót xa, nhưng rồi lại chợt vui. Phải biết sáu năm gian khổ đó, hắn đã học đến tận cùng của toán thuật Trung Thổ, đến không còn gì để học nữa, giờ phút này biết được ngoài Trung Thổ vẫn còn môn toán học bác đại tinh thâm như thế, hỏi sao lại không vui. Hắn lập tức nhờ Lan Á chỉ dẫn. Lan Á dĩ nhiên đáp ứng hắn, nhưng toán học của người Hồi đúng là rất độc đáo. Để hiểu biết học vấn tinh thâm của người Hồi, trước tiên Lương Tiêu phải học chữ Hồi. Hắn tuy thông minh, nhưng học một ngôn ngữ của dân tộc khác cũng rất khó, nên chỉ có thể từ từ học mà thôi.

Một ngày nọ, Lan Á dạy toán, ngồi bên sa bàn viết đề bằng chữ Hồi; bên tả nàng ra đề "Kim tự tháp bút toán", còn bên hữu là đề "Ni la hà (sông Nile – ND) điền mẫu trượng lượng". Đề trước hỏi đến thể tích của đất và đá xây kim tự tháp (tính bằng hình học không gian - TG), đề sau lại hỏi về diện tích khai khẩn bên sông Nile. Hai đề này vốn có nguồn gốc từ hình học cổ điển Euclid. Lan Á để Lương Tiêu dịch đề rồi đưa ra cách giải.

Lương Tiêu nếu theo toán thuật Trung Thổ vốn có thể dễ dàng giải ra, chỉ là thông dịch thập phần gian khổ; nhưng hắn lại muốn dùng toán pháp của Hy Lạp nên nghĩ đến nhức cả đầu. Cách giải của Hy Lạp thật ra thì rất khác với Trung Thổ. Cách giải của Trung Thổ thì khá nhũng tạp, trong khi cách giải của Hy Lạp thì hướng đến sự đơn giản, tinh tế, lí luận chuẩn mật. Cho nên Lan Á nhận xét rằng:

- Phương pháp của Trung Thổ, tựa như minh châu chuỗi ngọc, làm cho người ta thấy hoa mắt; còn phương pháp của Hy Lạp không có vẻ châu ngọc, có thể không đẹp đẽ như của Trung Thổ, nhưng từng hạt, từng hạt đều được đặt ở những vị trí thích đáng nhất.

Nàng nói thì dễ, nhưng Lương Tiêu đã phải bỏ hơn mười ngày, mới có thể nắm được yếu quyết của toán học Hy Lạp. Đó là hắn thông minh tuyệt đỉnh mà còn gian nan như thế, chứ nếu gặp phải người khác, chỉ sợ còn gian nan hơn nhiều.

Lương Tiêu ước tính và giải bài "Kim Tự Tháp bút toán", cả kinh nói:

- Cái tháp này to lớn vô cùng, nó dùng để làm gì thế?

Lan Á nói:

- Nó là lăng mộ của vua Ai Cập.

Rồi nhân tiện nàng kể về phong thổ cũng như con người Ai Cập. A Tuyết đang ngồi bên cạnh vẻ chán nản, đột nhiên nghe Lan Á nói đến thú sự (sự việc hấp dẫn – BT) liền trở nên hoan hỉ. Những khi Lan Á ngừng nói, nàng hỏi liên thanh: "Còn gì nữa không? Còn gì nữa không?"

Đợi cho Lan Á nói xong, Lương Tiêu tưởng tượng ra phong cảnh, con người của nước ấy, không khỏi than rằng:

- Dùng hết ngàn vạn nhân công, chỉ để xây dựng mộ phần cho một người. Thật vua Ai Cập so với Tần Thủy Hoàng Đế của Trung Thổ chúng ta cũng chẳng khác gì!

A Tuyết cười nói:

- Ca ca, đợi ca ca đánh trận, báo thù xong, chúng ta qua Ai Cập được không? Đến Kim Tự Tháp mà Lan Á tỉ tỉ nói, rồi có thể đứng trên Đại Hải Đăng bên bờ biển nữa. (Chú thích: tức ngọn hải đăng Pharos ở Alexandria, một trong bảy kỳ quan thế giới cổ đại ở Ai Cập, bị phá hủy vào thế kỷ 13 - TG)

Lương Tiêu cười nói:

- Được thì được, nhưng đi Khâm Sát xong, lại đi Ai Cập, đợi khi đến Kim Tự Tháp thì chúng ta cũng trở thành lão đầu với lão thái bà rồi!

A Tuyết mỉm cười không nói, thầm nghĩ:

- Nếu được đi với ca ca cả đời, A Tuyết sống cũng đáng mà!

Lan Á liếc trộm A Tuyết, rồi dùng tiếng Hồi hỏi:

- Lương Tiêu, muội tử của ngươi thật khả ái, nhưng sao nàng lại có vết sẹo kia vậy?

Nàng kiềm chế câu hỏi này đã lâu rồi, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi như vậy. Lương Tiêu cười khổ, cũng dùng tiếng Hồi đáp lại, lắp bắp mãi cũng trả lời xong. A Tuyết nghe hai người nói lại tưởng họ trao đổi về toán học nên cũng không nghi ngờ. Lan Á nghe thế trầm ngâm nói:

- Nàng ấy chỉ là một nữ hài, trên người lại có vết sẹo, tương lai khó mà tốt được.

Nàng nói động đến nỗi khổ trong lòng của Lương Tiêu, hắn đỏ mặt không thể nói gì. Lan Á khẽ nhướn đôi mày, cười nói:

- Ở đây ta có một phương thuốc, nếu tuân thủ đúng theo thì trong vài tháng, vết sẹo đó có thể biến mất được.

Lương Tiêu kinh hỉ nói:

- Lan Á, Lan Á, điều này, điều này...

Thật lòng hắn muốn cầu khẩn, nhưng có quả chút khó mở miệng. Lan Á hé miệng cười, đưa tay viết ra phương thuốc, chợt nhíu mày nói:

- Thứ này trước đây sư phụ luyện kim mới có được, nguyên liệu vô cùng đắt tiền, nếu không giàu có tuyệt không thể mua được, lại khó chế biến. Để ta đi cầu khẩn cha ta, xem có thể có được số tiền này không.

Lương Tiêu cẩn thận xem phương thuốc, thấy đều là xích kim mĩ ngọc, trân châu bảo thạch, báo thai linh chi, không khỏi câm lặng. Nhưng hắn bản tính vốn kiêu ngạo, không chịu nhận ân huệ của người khác, liền nói:

- Có được phương thuốc này, ta đã nhận tấm chân tình của cô, còn đối với dược vật, ta tự có cách lo liệu được.

Lan Á nhìn hắn vẻ dò xét, bán tín bán nghi, đang muốn khuyên hắn thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng chân ngựa đi đến, một tên thân binh của A Thuật tiến vào. Lương Tiêu ngồi dựa vào sa bàn hỏi:

- Chiến sự thế nào?

Tên thân binh nói:

- Tối nay A Lý Hải Nha đại nhân đột tập Phù Kiều, mời đại nhân đến xem.

Lương tiêu gật đầu đứng dậy. Lan Á nói:

- Ta cũng đi.

Ba người cưỡi ngựa dọc theo bờ sông, sớm có một con thuyền nhỏ bên bờ tiếp dẫn. Khi họ vừa bước lên thì thấy lĩnh quân đại tướng đều đã ở trên truyền, thoáng thấy Bá Nhan sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước. Lúc này bầu trời mây đen mù mịt, che lấp trăng sao, một chút ánh sáng cũng không có. Đột nhiên, trên chiến thuyền phía xa chợt truyền lại một hiệu lệnh nghe như tiếng nước rì rầm, hai trăm tử sĩ quân Nguyên ôm túi da lớn nhảy xuống nước, yên lặng bơi về phía Phù Kiều nằm giữa hai thành Tương - Phàn.

Lương Tiêu biết túi da này tên gọi "Hồn Thoát", cũng gọi là "Hốt Luân Thoát", được làm bằng kĩ thuật độc đáo: lột da dê từ trên xuống dưới, sau khi lột như vậy, bộ da dê chỉ có sáu lỗ: ở cổ, ở bốn chân và ở đuôi; sau khi may lại các lỗ, có thể đựng rượu và nước. Loại Hồn Thoát này, kỵ binh Mông Cổ trên đường viễn chinh mang theo rất nhiều, bình thường thì đựng rượu, nếu gặp dòng sông có sức chảy lớn, thổi hơi vào rồi tập trung lại, kết thành cái bè da dê rồi bơi qua. Năm ấy đại quân của Thành Cát Tư Hãn, một người với hai Hồn Thoát, đã đánh Nam dẹp Bắc, không ai có thể ngăn cản, tiêu diệt vô số quốc gia. Nguyên hoàng đế Hốt Tất Liệt chinh thảo Đại Lý, cũng là nhờ Hồn Thoát mà vượt qua đoạn có dòng nước chảy siết vô cùng của sông Lan Thương để đột tập Đại Lý.

Lần tập kích này, mỗi tử sĩ quân Nguyên đều mang đến ba cái Hồn Thoát, hai cái chứa đầy khí, một cái chứa đầy dầu hỏa. Không mất đến một thời thần, họ đã yên lặng vượt qua đám dây sắt mà quân Tống giăng trên sông. Trên thuyền, quân Nguyên mỗi người đều im lặng, không khí trở nên căng thẳng tột cùng. Mắt thấy quân Tống trên cảnh giới thuyền cũng không phát hiện ra, khi chỉ còn cách Phù Kiều chưa tới hai mươi trượng, nhiều thủy binh đã lên tiếng hoan hô nho nhỏ. Ngay lúc này, bỗng nghe tiếng chuông treo bên cầu vang to. Bá Nhãn khẽ thốt: "Không tốt!" Các tướng lĩnh khác đều biến sắc.

Trong nháy mắt, tử sĩ quân Nguyên phát giác bản thân đã nằm trong lưới, tiến thoái đều không được. Trên lưới nhô ra rất nhiều lưỡi câu, hai bên trên mép lưới đánh cá còn treo đầy chuông, một khi vướng vào là lập tức kêu lên không ngừng.

Trong thành nghe tin, cả hai bờ hỏa quang đều phát sáng, quân Tống thấy quân Nguyên trong lưới cố sức thoát ra, liền cười lớn, rồi bắn loạn tiễn. Chỉ trong khoảnh khắc, hai trăm người đã chết thảm. Nhưng các tử sĩ được tuyển chọn này thật vô cùng dũng cảm, tuy rơi vào thế bất lợi, nhưng hơn năm mươi người mạo hiểm, liều mạng vượt qua lưới, bò lên trên Phù Kiều, rút ra bội đao cắt bỏ Hồn Thoát, đổ dầu hỏa lên cầu rồi đốt lửa, Phù Kiều bắt lửa cháy mạnh.

Lập tức cửa thành Tương Phàn mở rộng, 110 quân Tống từ hai bên chạy lên Phù Kiều, một nhóm giơ thương múa đao chiến đấu với quân Nguyên, một nhóm quay ra lấy thùng gỗ cứu hỏa. Quân Nguyên cũng chia thành ba nhóm nhỏ, một nhóm nghênh tiếp quân Tống, giơ đao giết địch, họ thân thủ nhanh nhẹn phi thường, trong khoảnh khắc đã giết mười mạng quân Tống; một nhóm khác mở rộng túi da để ngăn cản cung tên; còn lại một đội cởi bỏ đại chùy trên lưng xuống, hết sức đập phá những cây cọc gỗ chống giữ Phù Kiều, chỉ giây lát đã chặt gãy mấy cây, chỉ nghe một tiếng kêu thật lớn, Phù Kiều đã đổ sụp một đoạn.

Lúc này gió sông bắt đầu thổi, trên cầu, lửa cháy mạnh hơn, thiêu rụi mọi thứ. Thủy sư quân Nguyên hoan hô vang dội, thừa dịp tấn công, hai thành Tương - Phàn cũng bắn đạn đá vào, âm thanh náo động cả một vùng trời.

Đột nhiên, trong ánh lửa, một đạo bạch ảnh phóng ra, tấn công lên Phù Kiều, kiếm quang sáng chói, đâm ngã một số tử sĩ. Lương Tiêu nhận ra đúng là Vân Thù, bất giác lòng thấy phẫn nộ. Các tướng lĩnh cũng nhận thấy thế, A Thuật kêu lên:

- Hảo gia hỏa, đúng là hắn!

Vân Thù tay múa kiếm như gió quét lá, tiến lùi hai lần, lập tức Nguyên quân 10 người dù không chết cũng bị thương. Quân Tống phi thân xông lên, xuống sông lấy nước dập lửa, lần lượt dựng lên các cọc gỗ, rồi lại

lấy các mảnh gỗ gắn vào thay thế những chỗ bị hư hại. Lưu Chỉnh đánh giá tình hình, thấy rằng hôm nay khó mà đánh thắng được nên chỉ thị cho lui quân.

Vân Thù máu dính đầy áo, quay về thành. Lữ Đức tiếp đón cười nói:

- May là Vân công tử thần cơ diệu toán, đoán trước người Nguyên có thứ này, thiết lập ngư võng trận, không cho một tên chạy thoát, ha ha, quả thật là có đi mà không có về!

Vân Thù chắp tay nói:

- Thái Thú nói đùa rồi. Quân Nguyên dùng túi da đó vô thanh vô tức tấn công, cũng chẳng thể nào phòng thủ được đâu, chẳng qua bọn chúng không gặp may mà thôi. Gia sư hôm đó ngẫu nhiên từng nói với ta phương pháp đó, và nói cách phòng ngự tốt nhất tuyệt không thể hay hơn Kim Câu Ngư Võng trận. Vân Thù bất quá chỉ là nghe lệnh thực hiện thôi!

Hắn nói tới đây, chau mày buồn bã, thở dài:

- Gia sư học cứu thiên nhân, Thủy Cầm Ngư Long trận này cũng là sở truyền của người. Trong sáu năm, người truyền thụ cho ta nhiều cách tiến công. Hồi đó Vân thù chẳng biết thâm ý, toàn chú ý học võ, chẳng chịu dụng công. Giờ mới biết lão nhân gia người đã biết kết cục hôm nay, hao phí tâm tư thuyết giáo ta, mới được thành công như vầy.

Lữ Đức kinh hãi nói:

- Lệnh sư mưu lược thâm sâu như thế, thật là cao nhân! Nhưng người vì chuyện gì mà không tự mình đến? Nếu có người tương trợ, bọn quân Nguyên đó ắt sẽ trở nên khốn đốn vô cùng.

Vân Thù cười khổ nói:

- Điều này thì thật thứ cho, Vân Thù cũng không biết.

Lữ Đức thở dài, trầm ngâm nói:

- Vân công tử đã lập công lớn, Lữ mỗ muốn để ngươi làm Thống Chế, ý ngươi thế nào?

Vân Thù lắc đầu:

- Gia sư đã có nói, không được làm quan Đại Tống. Vân Thù quyết không dám trái lệnh. Tại hạ làm một chức Mạc Liêu nhỏ cũng đã mãn ý rồi.

Lữ Đức nghe hắn nói với khẩu khí quyết liệt, đành bỏ không nói nữa.

Chú thích về trận chiến Tống – Mông ở thành Tương – Phàn (BT):

Thành Tương – Phàn thật ra là 2 tòa thành ở gần nhau: Tương Dương và Phàn Thành, được ngăn nhau bởi sông Hán Thủy. Năm 1267, Kublai Khả Hãn bắt đầu tấn công vào hai thành này (chính xác mà nói thì vào thời điểm này phải gọi là cuộc chiến Tống – Mông vì năm 1267, Kublai chưa thành lập triều Nguyên). Quân Tống chiến đấu ngoan cường và giữ vững được cả 2 thành trong khoảng 5 năm. Quân Tống dùng đường thủy là đường tiếp ứng chính của 2 thành, lại có thêm cầu treo nối liền 2 thành. Tất cả tạo thành 1 hệ thống phòng thủ vững chắc, tương hỗ nhau để kháng Nguyên. Trong khoảng thời gian công phá 2 thành, Khả Hãn Mông Cổ cai trị vùng Ba Tư, gọi là Il-khan (cái này là danh hiệu giống như hoàng đế bên Trung Quốc, chứ không phải là tên), có giúp Kublai bằng cách gửi sang chiến trường Trung Hoa ít nhất 2 kĩ sư giỏi nhất của ông ta để chế tạo những máy bắn đá khổng lồ (great catapults) cho việc công thành. Trong khi quân Mông/Nguyên tập trung tối đa vào việc công phá Tương – Phàn, bọn gian thần nhà Nam Tống lại cố tình bưng bít thông tin nên không đến tai hoàng đế. Cuối cùng, việc phải đến cũng đến, 2 thành Tương – Phàn bị thất thủ, đầu tiên là Phàn Thành rồi kế đến là Tương Dương. Tướng giữ thành Tương Dương đầu hàng. Trong khi trận chiến ở Tương – Phàn xảy ra, năm 1271 Kublai thành lập nhà Nguyên (cũng có nhiều sách nói năm 1279, triều Nguyên mới được ra đời, dựa trên việc đến năm 1279, triều Nam Tống mới bị tiêu diệt hoàn toàn).

Những chi tiết chính về Phù Kiều, great catapults, cũng như việc đầu hàng của tướng giữ thành Tương Dương trong Côn Luân đều có thật. Nhân vật Lưu Chỉnh cũng có thật, chính người này đã vấn kế cho Kublai tấn công vào Tương Dương trước rồi sau đó mới đến những nơi khác của Nam Tống.

120. Tương Dương Công Phòng (2)

- Ai có thể hủy được tòa phù kiều này, sẽ được trọng thưởng!

Trên thuyền chợt lặng lại, chúng tướng đối mặt nhìn nhau. Chợt nghe Lương Tiêu hỏi:

- Lời này có là sự thật?

Bá Nhan ngẩn người, hỏi lại:

- Lẽ nào ngươi có phương pháp?

Lương Tiêu nói:

- Ta mới nghĩ đến một cách, tuy rất hao nhân lực vật lực, nhưng lại có thể không tổn hại một binh sĩ nào. Chẳng những hủy được phù kiều, còn khiến nó không thể trùng tu được nữa.

- Hao phí nhân lực thì không thành vấn đề. Người mệt còn có thể nghỉ lấy sức, chứ người chết thì không thể hồi sinh lại. Chỉ cần ngươi làm được, ngươi muốn gì, miễn là trong khả năng của ta, ta sẽ cho ngươi cái đó.

Lương Tiêu gật đầu :

- Được lắm. Quan trọng nhất, chính là chặn dòng Hán giang, tích nước thượng lưu.

Mọi người nghe vậy không ai không kinh ngạc.

Sử Thiên Trạch cau mày:

- Ngươi muốn tích nước để đẩy phù kiều ư? Thế thì rất khó. Một là người Tống khi kiến tạo phù kiều, đem mấy trượng gỗ lớn đóng xuống đáy nước, rất kiên cố. Hai là vì Hán thủy chậm rãi, mặt sông rộng lớn, không dễ tích thế nước hủy được phù kiều đâu.

Hắn thân là lão thần danh tướng, suy nghĩ chu đáo, hơn nữa lại là người chuyên dẫn dắt thủy quân, thông hiểu thủy tính, những lời này nói ra ai nấy đều gật đầu.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta không phải dùng nước đẩy cầu, cùng lắm là mượn đỡ thế nước mà thôi!

Bá Nhan hỏi:

- Mượn thế bằng cách nào?

Lương Tiêu cười:

- Khoan, bây giờ ta chưa nói ra vội. Trước hết để ta quan sát thế nước, rồi sẽ gặp và báo cáo với các vị sau.

Lại hướng qua Bá Nhan nói:

- Nhưng không biết Giang Tâm thạch đài là ai xây dựng?

Bá Nhan cau mày:

- Ngươi hỏi cái này làm gì?

Lương Tiêu nói:

- Ngay giữa chỗ nước xoáy mà dựng nên được thạch đài như vậy, nhất định phải có cách riêng ngăn cản dòng nước.

Bá Nhan bảo:

- Người đó ở Đại Đô chứ không ở đây.

Lương Tiêu cau mày, lại nghe Lan Á nói:

- Ta cũng biết chút ít về thủy lợi, có thể đến giúp ngươi!

Lương Tiêu hoan hỉ:

- Được cô tương trợ, hơn hẳn thiên quân vạn mã.

Lan Á không ngờ Lương Tiêu tán thưởng mình trước mặt mọi người như vậy, xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ rần rần, cúi đầu xuống.

Bá Nhan nghĩ ngợi:

- Việc này mất sức quá. Nếu không thành công thì sao?

Lương Tiêu thuận miệng nói:

- Vậy thì chặt đầu ta.

Mọi người đều kinh ngạc, Lương Tiêu nói câu này ra, không nghi ngờ gì đã lập quân lệnh trạng.

A Thuật hơi mấp máy môi, định lên tiếng thì Bá Nhan đã nói:

- Được lắm. Việc quân chẳng thể nói chơi, nếu không thành công, ta cũng không thể lưu tình. Từ hôm nay về sau, binh hay sĩ giỏi thợ thuyền tất cả tùy ngươi điều động. Ngươi cần bao nhiêu thời gian?

Lương Tiêu nhẩm tính rồi nói:

- Hai tháng là đủ.

Bá Nhan sang sảng giọng:

- Được, nội trong hai tháng, ta đợi tin ngươi. - Nói rồi lập tức quay mình đi thẳng lên bờ, không hề ngoảnh lại.

Chúng tướng thi nhau đưa mắt nhìn Lương Tiêu, nhiều phần là hạnh tai lạc họa (2). Họ thấy Bá Nhan luôn nâng đỡ người này, sớm đã bất mãn, lại chứng kiến Lương Tiêu vì háo hức lập đại công mà dám nhận một việc như vậy, thảy đều mừng thầm:

- Ngăn sông cách dòng, thời gian hai tháng làm sao mà đủ? Tiểu tử này quá mong lập được công danh, có chết cũng đáng.

A Thuật nhìn hắn một cái, thở dài, cũng phất tay áo bỏ đi.

A Lí Hải Nha và Lương Tiêu đi cùng đường lên bờ, cả hai đều không nói gì, sóng vai đi một lúc. Hồi lâu sau, A Lí Hải Nha nhịn không được hỏi:

- Lương Tiêu, ngươi có mấy phần thành công?

Lương Tiêu nói:

- Bảy tám phần!

A Lý Hải Nha nói:

- Ta tưởng ngươi chắc chắn mười phần, mới dám đại ngôn như thế.

Lương Tiêu cười:

- Thiên hạ đâu có việc thập toàn thập mỹ.

A Lí Hải Nha gật đầu:

- Nói cũng đúng. Nếu cần ta giúp, cứ lên tiếng.

Lương Tiêu nói: "Đa tạ!", rồi trở về Khâm Sát doanh.

Hôm sau, Lương Tiêu chế tạo được thiết bị đo sóng động, cùng Lan Á đi ra Hán Thủy kiểm tra, ước lượng độ sâu của từng khúc sông. Quả không uổng công, ba ngày sau, hai người đã tìm thấy nơi thích hợp để đắp

đê. Hôm đó quay về đại doanh, Lương Tiêu suy nghĩ mất một đêm, vẽ ra đồ họa thủy khố và các loại cơ giới, lại cùng với Lan Á thương nghị định đoạt.

Thương nghị qua hai ngày thì chính thức dùng bản vẽ con đê. Lan Á chiêu tập thợ, theo đồ bản chế tạo cơ giới, cải tạo hạm thuyền.

Lương Tiêu không lo không hoảng, ban ngày vẫn thao luyện binh mã, đêm xuống học Hồi Hồi số thuật, sau đó mới nghe Lan Á thuật lại tình hình công trình. Lan Á nghĩ hắn đã lập quân lệnh trạng, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng Lương Tiêu đã dặn nàng trước mặt A Tuyết đừng đề cập đến chuyện quân lệnh trạng, nên nàng cũng không tiện nói nhiều. Nhưng khi truyền thụ Hồi Hồi số thuật, trong lòng nàng vẫn thấp thỏm không yên, thường tính sai đề mục. Lương Tiêu vừa nhìn qua đã biết, không nhịn được trêu ghẹo mấy câu khiến Lan Á dở khóc dở cười.

Thời gian như tên bay, chớp mắt đã mười ngày. Hôm nay, Lương Tiêu ở doanh trại thao luyện kỵ binh, lệnh cho ba quân chơi mã cầu chi hí. Mã cầu hí vốn là trò chơi của giới quý tộc Hán, có tác dụng khảo sát kỵ thuật của người tham gia. Sau khi người Mông Cổ học được, lấy làm phép luyện kỵ binh. Làm một quả mã cầu và sáu cái cầu môn, kỵ giả phân làm đội thi đấu. Trên lưng ngựa mỗi người cầm một cây gậy màu, bên nào đánh cầu vào cầu môn nhiều hơn là thắng. Trò chơi này vốn là hai đội đấu nhau, Lương Tiêu lại có ý muốn khảo nghiệm trận hình của quân lính, chỉ đặt bốn cầu môn, đem hơn hai ngàn người phân thành ba trăm bảy mươi đội, mỗi đội sáu người, dùng Lục hoa chi trận, tranh đánh ba quả mã cầu.

Lương Tiêu đứng trên soái đài, phát hiệu lệnh. Trên thao trường, hơn hai ngàn người vây quanh ba quả mã cầu màu đỏ bắt đầu tranh đoạt, cứ sáu người một đội, ai nấy đều lo giữ trận thế không dám loạn chút nào. Trận thế hễ bị loạn, là tính như thua. Nhất thời, chỉ thấy trên giáo trường hơn ba trăm đội nhân mã xuyên qua xẹt lại, ai nấy biến hóa trận thế, bao vây ngăn chặn, kéo bắn ngáng trở. Tình hình đó thực giống như thi nhân từng nói:

"Bán không thải trượng phiên tàn nguyệt

Nhất điểm phi cầu bính lạc tinh

Thúy liễu tiểu đình huyên cổ xuy

Ngọc tiên kiêu mã túc lôi đình."

Tạm dịch nghĩa :

Giữa bầu trời treo mảnh trăng khuyết vằng vặc

Một đốm sáng bay vụt qua như sao băng

Liễu xanh nơi tiểu đình lả lơi theo làn gió thổi

Roi ngọc thúc ngựa như sấm sét

Tạm dịch thơ :

Nửa vầng trăng treo lờ lững giữa đêm

Chợt sáng chói một tinh cầu vụt mất

Bên tiểu đình liễu vờn theo gió hát

Tiếng vung roi thúc ngựa động càn khôn

(@BT)

Hoặc :

Nửa vầng trăng giữa đêm sâu

Sáng soi một bóng tinh cầu vút qua

Tiểu đình liễu gió hát ca

Tiếng roi giục ngựa như là lôi giăng

(@Kiếp Nô)

Nói ra thì tiêu sái khôn tả. Nhưng đó vốn là trò chơi của mười mấy người, mà lúc này lại có hơn hai ngàn người tranh đoạt. Kỹ thuật cưỡi ngựa tinh thông cố nhiên không thể thiếu, nhưng nếu không đem Lục hoa trận biến hóa ra kỳ lạ, cũng rất khó để đoạt được giải nhất, tức là dùng công phu của sự khéo léo hơn là dùng sự kỳ diệu của tài phi ngựa.

Lương Tiêu đứng xa quan sát, chỉ thấy ba chấm mã cầu vào ra không thể đoán trước được ở bốn cầu môn. Nếu là người bình thường, chắc khó mà nhớ được chỉ trong sát na quả cầu vào ra bao nhiêu lần. Nhưng khả năng tính toán của Lương Tiêu là thiên hạ hiếm có, mã cầu đến đến đi đi tuy nhiễu loạn mất trật tự, hắn vẫn nhìn thấy rõ, tính rõ, không hề để lọt một quả nào. Vì thế tuy đây là phép luyện binh thiên hạ vô song, nhưng khắp thiên hạ này e rằng cũng chỉ có mình Lương Tiêu dùng được. Nếu không, các đội tự mình nhớ được bóng vào bao nhiêu quả, người xem cầu mà tính thiếu, nhất định có thể gây oán giận, vốn là việc tốt, nhưng lại biến thành việc xấu rồi.

Một lát sau, hơn hai trăm đội nhân mã đều phải nhận thua, lui sang một bên. Còn một trăm đội vẫn đang giao chiến. Lương Tiêu ghi lại rất rõ, hai đội vào cầu nhiều nhất là đội của Thổ Thổ Cáp và Lý Đình, cơ hồ không phân trên dưới. Nang Cổ Ngạt, Dương Giác, Vương Khả ba người đều ở trong những đội đó. Chỉ vì năm người này theo Lương Tiêu đã lâu, về Lục Hoa trận lĩnh ngộ tương đối sâu sắc, vì thế trận thế biến hóa vượt xa quân sĩ Khâm Sát về sự lợi hại. Lại thêm ba khắc công phu, tại trường đấu chỉ còn mười đội. Lương Tiêu ra lệnh lấy đi một quả cầu, chỉ lưu lại hai quả cầu để tranh đoạt.

Trong khoảnh khắc, năm đội kia đều bị đội ngũ của mấy người Thổ Thổ Cáp đánh tan. Lúc này tính ra, Thổ Thổ Cáp là đội có cầu vào nhiều nhất, Lý Đình thì ít hơn ba quả cầu. Chỉ một lúc sau, ba đội của Nang Cổ Ngạt, Dương Giác, Vương Khả lục tục rời đi, trên trường biến thành trận quyết đấu của hai đội Thổ Thổ Cáp và Lý Đình. Lương Tiêu lại ra lệnh lấy một quả cầu, trên trường đấu chỉ còn lại một quả mã cầu.

Cả đội Thổ Thổ Cáp có ba bách phu trưởng, kỵ thuật rất tinh thâm. Đội của Lý Đình tuy là quân sĩ bình thường, nhưng Lý Đình cơ trí thiện biến, chỉ huy đúng đắn, trận hình biến hóa đa đoan, rất khó để đánh tan. Nhất thời, hai đội đều chiếm lấy các cứ điểm, đấu đến khó phân cao thấp, người đến kẻ đi, chỉ một quả mã cầu mà đánh cho bay như phi tiễn.

Lúc này, sĩ tốt Khâm Sát thấy hai đội đấu mãi mà không phân thắng bại thì hết sức vô vị. Khi luyện binh, Lương Tiêu nghiêm túc ít ai bằng, nhưng thời gian còn thừa thì mặc cho lười biếng. Cho nên quân sĩ Khâm Sát lúc này thấy tẻ nhạt quá, bắt đầu bày trò cá độ xem đội nào thắng đội nào thua. Có người còn chè chén ca hát, đại tiện tiểu tiện. Trường đấu một phen trở nên náo loạn.

Lương Tiêu chú mục rất lâu, thấy Thổ Thổ Cáp hơi thắng hơn một bậc, Lý Đình cũng không phải loại dễ dàng đối phó, bất giác hơi gật đầu, cảm thấy rất được an ủi: "Quả không uổng công ta hao tâm tổn khí, hai người này nếu luyện tập nhiều hơn, sau này nhất định sẽ có thể trở thành đại tướng chi tài." Nghĩ tới đây, chợt hơi có cảm giác bèn liếc mắt nhìn, chỉ thấy Bá Nhan và A Thuật dẫn thân binh ngồi trên mình ngựa đứng ở đằng xa nhìn lại. Sau lưng hai người có một vị văn quan người Hán, râu đen dài tới ngực, khuôn mặt thanh tú, đôi con ngươi nhìn chăm chăm vào trường đấu, lấp lánh tỏa sáng.

Lương Tiêu đứng dậy, roi ngựa lăng không giật một cái, một tiếng lanh lảnh vang khắp toàn trường, Lý Đình và Thổ Thổ Cáp vội lùi sang bên; lại giật một nhát roi nữa, Khâm Sát quân hạ xuống những việc trong tay, ngay cả đi đại tiện cũng không kịp chùi đít, nhấc quần nhảy lên ngựa, cùng chạy điên cuồng về trước soái đài. Lương Tiêu giật nhát roi thứ ba xong, Khâm Sát quân đã tập trung ở dưới đài, xếp hàng tăm tắp, một chút cũng không loạn.

Bọn Bá Nhan phi ngựa vào, Lương Tiêu tiến lên nghênh tiếp. Bá Nhan cười điềm đạm:

- Mã cầu hí hay lắm, thật là sôi động! –

Hắn chăm chú nhìn chúng quân, nói:

- Vừa rồi rối bời bời, mà đã đến đủ rồi à?

Lương Tiêu nghe nói giương mắt nhìn, chợt thốt lên một tiếng kinh ngạc nói:

- Tại sao thiếu mất hai người rồi?

Một bách phu trưởng đứng ra khỏi hàng tâu:

- Ngạt Vật Lão bụng đau, Tiết Tư Đà theo hắn đến khám đại phu, vừa rồi cùng với ta nói qua. Ta không kịp báo, ngươi đã chiêu binh rồi!.

Lương Tiêu gật đầu:

- Ngươi đi xem hắn có trở ngại gì không? Ta lát nữa sẽ đến thăm hắn.

Bách phu trưởng lĩnh mệnh vội vã đi.

Bá Nhan ngạc nhiên nói:

- Ngươi chưa điểm binh, làm sao biết thiếu người?

Lương Tiêu định nói, văn quan người Hán đã đột nhiên cười ha ha:

- "Tam nhân đồng hành thất thập hi

ngũ thụ mai hoa nhập nhất chi

thất tử đoàn viên chỉnh bán nguyệt

trừ bách linh ngũ tiện đắc tri"! (3)

Lương Tiêu tâm niệm chợt động, cung tay cười:

- Dám hỏi tiên sinh đại danh?

A Thuật cười :

- Vị này là Quách Thủ Kính Quách đại nhân, Đô thủy thiểu giám của triều đình, là người thông minh hiếm có trong số Hán nhân. Lần này ngài phụng chỉ đến đây, kiến tạo thủy trạm cho đại quân.

Lương Tiêu biết quân Nguyên đông đến hai mươi vạn người, không chỉ lương thảo vận tải hết sức gian nan, nước uống cũng thế. nếu uống phải nước không tinh khiết, dịch bệnh lây nhiễm, sẽ chết hàng ngàn hàng vạn người, tổn thất không thể tính được. Vì thế việc kiến lập thủy trạm là một việc khá lớn, không tinh thông thủy lợi không làm được.

A Thuật giơ roi chuyển thân, hướng về Khâm Sát quân ra lệnh:

- Các ngươi đi đi!

Nào ngờ chúng quân hoàn toàn không động đậy. A Thuật cau mặt định nói, chỉ thấy Lương Tiêu huy roi giật nhẹ, cười bảo:

- Giải tán đi!

Chúng quân mới hô một tiếng rồi giải tán dần. A Thuật sững người, đấm Lương Tiêu một quyền, mắng:

- Giỏi cho ngươi Lương Tiêu, đã dạy dỗ cái lũ lưu manh này ngoan thế? Đến lời của ta mà họ cũng không nghe.

Lương Tiêu cười:

- Họ nghe lời ta, ta nghe lời huynh vậy!

A Thuật khẽ vỗ một cái lên vai hắn, cười ha hả.

Bá Nhan ho khẽ, hỏi Quách Thủ Kính:

- Bài thơ mới rồi có ý nghĩa gì?

Quách Thủ Kính mỉm cười:

- Bài thơ này là một khẩu quyết toán đề. Đề bài tên là Vật bất tri số, lại là Tôn Tử toán đề, do Binh thánh Tôn Vũ Tử lưu lại. Toán đề ra rằng: "Vật bất chi số, ba nhân ba thừa hai, năm nhân năm thừa ba, bảy

nhân bảy thừa hai, hỏi vật này có bao nhiêu?" Bài thơ mới rồi, chính là bí quyết giải đề, cứ theo đó mà giải, cuối cùng khai triển theo nó, ta được vật là hai ba.

A Thuật nói:

- Ngươi nói bóng bẩy ta cũng không hiểu. Nhưng Tôn Vũ Tử đại danh ta lại có nghe. Chỉ bất quá, đề mục này với điểm binh có quan hệ gì?

Quách Thủ Kính nhìn Lương Tiêu, cười bảo:

- Lương tướng quân, ta thật là "múa búa trước cửa Lỗ Ban" (4) rồi!

Lương Tiêu phẩy tay:

- Ngài nói đi đâu thế!

Quách Thủ Kính tiếp tục:

- Đề này là di pháp của Tôn Vũ, tự nó cũng có ám hợp binh pháp bên trong. Nói ra, đây vốn là phép tính toán rất xảo diệu, chỉ cần binh tốt căn cứ theo ba ba, năm năm, bảy bảy trận thế xếp hàng, là có thể suy ngược lại tổng số binh viên. Hán đại danh tướng Hàn Tín, Đường thái tông Lý thế dân các vị nhất định phải biết. Hai người đó sở trường dụng binh không ai bằng, cũng đều là cao thủ về phép này. Vì thế điểm binh thuật lại tên là Hàn tín điểm binh hoặc Tần vương ám điểm binh, chính là cho dù có bao nhiêu binh mã, chỉ cần theo đúng trận xếp ra, đại tướng lặng lẽ quan sát trận thế, chỉ trong sát na là biết được số mục.

Nói tới đây, hắn chăm chú nhìn Lương Tiêu, nói.

- Đạo lý đó nói ra tưởng dễ, nhưng vận dụng vào thì lại khó càng thêm khó. Nếu không phải trong lòng tính toán đến xuất thần nhập hóa, rất khó vừa nhìn một cái là ra. Từ Đường Thái Tông và Lý Tịnh tới nay, kỳ thuật điểm binh này cơ hồ đã thất truyền, cận đại chỉ nghe nói có Nhạc Phi thông hiểu, nhưng cũng chỉ là nghe nói. Nhạc Vũ Mục chết oan trong ngục, không có binh pháp truyền ra hậu thế, phép này cũng chính là không có người dùng. Không ngờ ở chỗ Lương tướng quân, Quách mỗ lại được nhìn thấy Tôn Vũ diệu thuật!

Bá Nhan thần sắc nghiêm túc, gật đầu, hướng Lương Tiêu nói:

- Ngươi viết phép này thành chương trình, gửi đến chỗ ta để truyền ra toàn quân, khiến đại tướng nào cũng biết được. Cái gọi là binh quý thần tốc, điểm binh chi pháp này rất có tác dụng.

Lương Tiêu đáp ứng. Quách Thủ Kính nghĩ thầm:

- Sợ rằng đại tướng khác cho dù biết cách cũng không thể dùng tốt được.

Mọi người vừa nói chuyện vừa tiến vào trướng. Lương Tiêu cho người dâng lên rượu pha sữa ngựa, Bá Nhan uống một hớp, nói:

- Ngươi lúc trước không phải từng hỏi ta ai xây Giang Tâm thạch đài ư?

Lương Tiêu mục quang khẽ chuyển, nhìn Quách Thủ Kính, cười nói:

- Nghĩ chắc là Quách đại nhân rồi.

Bá Nhan thở dài:

- Việc quân không thể nói chơi được. Ngươi là tiểu tử mà gan to bằng trời, trước mặt chúng tướng dám lập quân lệnh trạng với ta, không cần mạng nữa sao? May mà trời còn thương cho Quách đại nhân kịp thời đến nơi.

Lương Tiêu lại cười, nói:

- Thật là trùng hợp.

Quách Thủ Kính cau mày:

- Lương tướng quân chỉ cần hai tháng kỳ hạn. Bây giờ tính ra chỉ còn chưa đến một tháng rưỡi, tướng quân chắc đã có chuẩn bị rồi?

Lương Tiêu nói:

- Cái này ta cũng không mười phần chắc chắn, đều là Lan Á đang làm.

Ba người còn lại nhìn nhau. Bá Nhan cau mày:

- Đến lúc đó ta sẽ chặt đầu ngươi chứ Lan Á không có liên quan gì cả.

Lương Tiêu khe khẽ lắc đầu, nghiêm sắc mặt:

- Ta tin Lan Á.

A Thuật có vẻ không vui:

- Cô ta là một nữ nhân mà cũng có thể tin ư?

Lương Tiêu trông ra xa, điềm đạm nói:

- Cô ấy là nữ nhân, nhưng cũng là học trò của Nạp Tốc Lạp Đinh.

Bá Nhan, A Thuật nghe lời này, mặt đều trầm xuống. Chưa kịp trách móc, Quách Thủ Kính đã cười nói:

- Bây giờ đã gặp Lương tướng quân rồi, đại nguyên soái việc quân bận rộn, xin cứ về trướng đi!

Bá Nhan nghe vậy, trong lòng hồ nghi nhưng đành đứng dậy. Lương Tiêu tiễn hắn ra khỏi lều, chợt thấp giọng nói.

- Cám ơn.

Bá Nhan hừ lạnh, cũng không đáp lời, nhảy lên ngựa, cùng A Thuật ra khỏi viên môn.

A Thuật cười:

- Hai người đúng là cùng một nhà mà ra. Ngươi thì nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng là việc công, lại âm thầm chiếu cố gã sư điệt ấy rất cẩn thận. Hắc, với cái danh tu sửa thủy trạm, dùng mấy mươi khoái mã đi suốt ngày đêm, từ đại đô đem Quách đại nhân đưa tới quân trung. Còn tiểu tử này? Miệng không nói, nhưng trong lòng thì rõ hết.

Bá Nhan cau mày, thở dài:

- A Thuật, hài tử này tài hoa cái thế, ngươi và ta đều không bằng. Nhưng hắn hay tỏ ra sắc sảo quá mức, ta sợ hắn bị người khác đố kỵ.

A Thuật cười lạnh:

- Kẻ nào muốn động đến hắn, trước tiên phải vượt qua cửa ta đây.

Bá Nhan lắc đầu:

- Nếu trong hai tháng hắn không phá được phù kiều, ai cũng cứu không được hắn!

A Thuật cười:

- Ngươi yên tâm, ta biết tính Lương Tiêu. Đúng là hắn luôn đặt mắt trên đỉnh đầu, nhưng xưa nay chưa từng nói láo.

Bá Nhan ngậm miệng không nói, ngoảnh nhìn Khâm Sát đại doanh, thở một hơi dài.

---

(1) Phù kiều : cầu nổi.

(2) Hạnh tai lạc họa : vui mừng trước tai họa của người khác.

(3) Bài thơ này bao hàm lối chơi chữ của người Hoa cổ, dùng những từ vừa có nghĩa cũng vừa là số, nếu dịch số thì mất nghĩa mà dịch nghĩa thì mất số. Do tiếng Việt không có những từ chức năng tương tự, nên chúng tôi đành để nguyên.

(4) Nguyên văn : "ban môn lộng phủ". Ban: Tên Ban, họ Công Thâu, người nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nên thường được gọi là Lỗ Ban, làm mộc rất giỏi, về sau được tôn là Ông Tổ nghề thợ mộc. Môn: Cửa. Lộng: Múa. Phủ: Cái búa. Câu này nghĩa tương tự như "múa rìu qua mắt thợ".

Lương Tiêu ra lệnh cho người mời Lan Á nhập doanh, đưa bản thủy khố ra cùng xem với Quách Thủ Kính. Quách Thủ Kính cẩn thận xem một lúc lâu, chợt thở ra một hơi, chậm chậm hạ bản thủy khố xuống, Lan Á vội hỏi:

- Quách đại nhân, lẽ nào không tốt ư?

Quách Thủ Kính lắc đầu:

- Đâu có, bản vẽ này thật toàn thiện toàn mỹ, ngay cả chính lão sư ngươi Nạp Tốc Lap Đinh cũng vị tất đã moi được khuyết điểm nào. Cái ta thở dài là, ta chuyến này là đến không được việc gì rồi. Chẳng làm được việc gì nữa.

Lan Á vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá rồi, ta ngày đêm lo lắng, chỉ sợ bản thủy khố này không ổn.

Nàng lại liếc Lương Tiêu, trách:

– Hắn thì im hơi lặng tiếng, chỉ biết nói không có vấn đề gì, không có vấn đề gì, đúng là khiến người ta lo muốn chết đi!

Quách Thủ Kính cười:

- Lương tướng quân trong lòng đã có dự tính rồi, tất nhiên không phải sợ gì rồi.

Lương Tiêu phẩy tay nói:

- Nói không sợ là nói dối, nhưng thay vì kinh sợ lo lắng, đứng ngồi không yên, chi bằng cứ phóng tay thử một trận. Lan Á là tinh học gia Hồi Hồi, thuật thủy lợi giỏi hơn ta. Bây giờ lại có Quách tiên sinh ngài, một đại gia thủy lợi tương trợ, tin rằng không hết một tháng là có thể thành công..

Quách Thủ Kính mỉm cười:

- Lương đại nhân quá lời rồi, Quách mỗ gắng sức là được.

Sau đó, Lương Tiêu cáo từ đi ra ngoài, tự mình xử lý các quân vụ, để lại hai người thương lượng cụ thể.

Lương Tiêu biết tin tàu bè đã làm xong, bèn đem quân vụ ủy thác cho A Thuật, đích thân ra bờ Hán Thủy cùng Quách Thủ Kính chỉ huy việc lắp sườn thuyền, lắp đặt các loại cơ quan. Sau đó hắn cho đào một hố to dưới mười chiếc thuyền, khiến cự hạm dần dần bị treo lơ lửng, ở bên dưới đặt những cọc gỗ dài ngắn; xong rồi mới từng bước chặt bỏ cọc gỗ, làm cho cự hạm rơi xuống hố, bằng với mặt đất; lại đem mấy ngàn vạn cân đất đã đào chia làm ba tầng, đẩy vào ba tầng khoang thuyền của cự hạm.

Lan Á thì dẫn người dựng những hàng rào gỗ dọc bờ sông, trong vòng ba ngày ngắn ngủi, đã phát động đến gần một vạn sĩ tốt, dùng những cơ quan gỗ tròn, đem đất đá từ trên núi hai bên bờ sông lăn xuống đến trước hàng rào. Còn Quách Thủ Kính thì ở bên hàng rào, dùng những đất đá này đắp thành đê sông.

Đất đá đắp xong, Lương Tiêu dẫn người trước các cự hạm đều đào một dòng kênh ngắn, đào sơ một đoạn mương ngắn trước thuyền, dẫn thông ra dòng Hán Thủy. Nước sông từ con kênh ngắn chảy vào hố sâu, cự hạm tức thì nổi lên. Sĩ tốt thuận theo thế nước mà đẩy thuyền đi. Tám chiếc cự hạm rộng trước sau lần lượt được hạ thủy. (1) Đến chỗ đắp đê, chỗ này so với những chỗ chỗ khác thì rất hẹp, Lương Tiêu đã sớm ở trên sông đặt tám cái phao để nhận rõ địa điểm.

Đến gần phao, Quách Thủ Kính thả neo, neo dừng thuyền lại. Lan Á thì chỉ huy thủy quân chuyển động máy móc, đẩy tấm ván di động dưới đáy thuyền trượt ra khiến nước sông tràn vào rất mạnh. Tám chiếc cự hạm mang theo đất đá, từ những vị trí đã được đánh dấu bằng phao, chìm xuống dưới sông; bốn trên bốn dưới, cao đến mười trượng, cắt ngang dòng sông, cấu thành một cơ sở cho con đê. Còn hai chiếc cự hạm hẹp dài, đặt ở hai bờ đê, Lương Tiêu cũng lệnh cho đào kênh thẳng, thông với sông, rồi cùng Quách Thủ Kính, mỗi người dẫn một con thuyền dài tiến ngang ra sông rồi cũng lại rút ván cho nước sông tràn vào. Một trái,

một phải từ từ chìm sâu xuống móng. Hai chiếc thuyền này cách nhau chỉ khoảng mười trượng, ván lát sàn thuyền thì cao hơn mặt nước mấy trượng. Đến đây, ở giữa hai thuyền, dòng nước có xu hướng xoáy hơn.

Sau đó, Lan Á dẫn mọi người đắp lại mười con kênh, lấp hết những khe hở của con đê. Lương Tiêu thì cùng Quách Thủ Kính chia nhau đứng ở hai đầu thuyền, dùng hai mươi dây sắt to đem một cái lồng chu vi mười trượng xếp đầy đá lớn treo vào giữa hai con thuyền. Lúc này dòng nước bị cản trở, thượng lưu dâng lên mạnh, cao hơn mười trượng nữa, vị trí nước vượt qua chiếc lồng khổng lồ, xoáy mạnh vô cùng. May có con đê ngăn dòng nước, khiến nó không đến nỗi vỡ tung.

Trên mặt thành, người Tống thấy quân Nguyên cả ngày bận rộn, chỉ cảm thấy bất diệu, nhưng bất diệu chỗ nào thì lại không nói được. Cho đến khi con đê hợp long, mới biết quân Nguyên muốn cắt đứt Hán Thủy, nhất thời đều không hiểu ra sao. Lữ Đức nói:

- Người Nguyên cắt dòng làm gì? Muốn dìm thành à? Nếu chặn hạ lưu, làm nước sông chảy vào Tương - Phàn, nhưng thành môn Tương - Phàn cách nước rất cao, dìm thành e rằng còn khó hơn cả lên trời. Muốn thả nước đẩy phù kiều của ta ư? Đến chỗ phù kiều, thế nước đã chậm, cuốn được mặt phù kiều thì còn có đạo lý, chứ đẩy cả trụ cầu thì tuyệt không thể được.

Vân Thù cũng cảm thấy có lý, bèn nói:

- Để tránh nước lớn đẩy mất mặt cầu, Thái Thú nên phái người và vật chở nặng đồ đứng chặn trên phù kiều.

Lữ Đức mừng rỡ, cho rằng kế này thế là hoàn hảo.

Lương Tiêu thấy đê đắp đã xong, liền hiệu lệnh cho quân Nguyên, đem một trăm khúc gỗ tròn nhọn đẩy xuống nước. Mỗi khúc gỗ tròn dùng da trâu buộc mấy trăm tảng đá lớn, đến nỗi gỗ tròn không thể nào nổi lên mặt nước được, chỉ có cách chìm xuống đáy nước. Sau đó gỗ tròn nhao nhao theo dòng trôi đi, đến cửa lồng gỗ muốn qua không được, cứ xô tới xô lui. Lương Tiêu lại lệnh cho chúng quân kéo chiếc lồng lên, thả cho nước trôi ra. Đột ngột, mấy trăm cây gỗ lớn theo dòng nước lao ra, sau đó dần dần tản ra, chìm trong những con sóng mạnh mẽ, xông thẳng đến hạ du.

Trong lúc đó, Tống quân kéo trâu ngựa, phụng mệnh ở trên phù kiều trấn thủ, nhìn ra xa thấy dòng nước lớn tràn tới, nổi lòng tức giận người Nguyên, lần lượt cởi áo, nghênh đón dòng nước, hét lên một cách thống khoái. Ai ngờ cầu gỗ chấn động dữ dội, dưới nước đột nhiên truyền tới những nhiều tiếng ầm ấm, tựa như có cây cột gỗ sụp đổ. Không đợi chúng nhân bình tĩnh lại, một trăm cây trụ nâng đỡ phù kiều đã đổ mất một nửa, phù kiều sụp xuống, người Tống rơi tòm xuống nước.

Trên thành tướng Tống trố mắt há mồm. Tính toán trăm mưu ngàn kế, nhưng tuyệt không thể ngờ tới Lương Tiêu khổ sở tích nước, chính là muốn mượn thế nước dẫn đẩy những cây gỗ tròn, tránh khỏi Ngư Võng trận, từ dưới mặt sông mà xô hủy cây chống của phù kiều. Chưa kịp nghĩ đến đối sách, Lương Tiêu lại một lần nữa tích nước, thả nước, đợt cây gỗ lần thứ hai lại trôi tới. Lần này, phù kiều cây trụ đều đã bị hủy hết, chỉ còn lại mặt cầu bên trên, bị dòng nước xoáy cuốn vào, trôi xuống hạ du.

Hơn mười vạn quân Nguyên hoan hô không dứt. Bá Nhan và chúng tướng đứng bên cạnh chỗ lồng nước, xem đến đây, khó nhịn được niềm vui điên cuồng, bèn hét to:

- Lương Tiêu, ngươi làm rất tốt! Ngươi muốn được thưởng gì? Cứ việc nói đi!

Chúng tướng nhìn Lương Tiêu, trong lòng lo sợ, lại cảm thấy đố kỵ, sợ hắn lại đòi thăng quan tấn tước. Nếu phải để cái tên tiểu tử non kém này cùng mình đứng ngồi ngang hàng, thì thật khó chịu vạn phần.

Lương Tiêu từ trong ngực lấy ra một trang giấy, đưa cho Bá Nhan:

- Dược liệu trên giấy này, Nguyên Soái có thể vì tôi cung cấp các vị thuốc này chừng nửa năm không?

Chứng tướng vừa nghe, đều hết sức ngạc nhiên. Bá Nhan tiếp tờ giấy quét mắt qua, vô cùng buồn bã:

- Việc này ngươi cứ cầu xin riêng với ta, ta tiện tay làm là được, hà tất phải lấy làm phần thưởng?

Cau mày lại, hắn lại hỏi lần nữa:

- Chỉ thế này thôi hả?

Lương Tiêu nói:

- Chỉ có thế.

Bá Nhan ngấm ngầm thở dài, quay lại bảo thân binh đem giao cho y quan, hỏa tốc bốc thuốc. Lương Tiêu nghĩ tới A Tuyết có thể xóa được các vết sẹo trên thân thể, khôi phục làn da trong ngọc trắng ngà ngày xưa, trong lòng có một niềm vui khôn tả, không thể nói nên lời.

Lúc này Bá Nhan mục quang như điện, quét nhìn chư tướng, dõng dạc nói:

- Hôm nay phù kiều đã phá xong, hai thành đã bị cách ly. Phàn Thành thấp nhỏ, binh cô, thế yếu, chỉ cần Phàn thành bị phá thì Tương Dương sẽ lập tức trở thành một thành trì cô độc, mau chóng bị hạ. Trừ Lương Tiêu, chúng tướng hãy quay về vị trí, lập tức thống lĩnh quân đội tiến vào vây Phàn Thành.

Chúng tướng nghe lệnh, nhao nhao tỏa đi. Bá Nhan hướng tới Trát Mã Lỗ Đinh hỏi:

- Hồi Hồi pháo(2) làm xong chưa?

- Đã xong hai pháo, hai ngày sau là có thể dùng được.

Bá Nhan cười dài:

- Đất trời trường tồn bảo hộ Đại Nguyên ta rồi! Thưởng cho ngươi hai trăm lạng vàng. Ngươi dẫn người đem pháo vận chuyển đến Phàn Thành, bắn vào tường thành, đánh cho nó nát vụn ra.

Trát Mã Lỗ Đinh ứng thanh, vội vã đi ngay.

Bá Nhan ngoảnh đầu lại, cười bảo Lương Tiêu:

- Ta đoán, quân Tống không còn phù kiều, Lữ Đức nhất định sẽ điều thủy sư sang cứu viện Phàn Thành. Tuy chậm hơn một chút, nhưng cũng không dễ đối phó. Ngươi có cách nào không?

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Nếu muốn thuyền chiến vận chuyển , thì phải gỡ các lưới đánh cá, nếu không thuyền không thể chèo được.

Bá Nhan hiểu ý:

- Hảo, ta phái ba ngàn người, luân phiên chặt cây gỗ, nếu còn không đủ, lại cho ngươi năm ngàn người và súc vật. Hãy nhớ, phải làm đứt sự tương trợ của hai thành.

Lương Tiêu đáp ứng nhận lệnh.

Một lát sau, tiếng pháo hiệu vang lên, quân lính bắt đầu áp sát Phàn Thành. Bá Nhan xuống khỏi đê, nhảy lên ngựa, đích thân chỉ huy.

Quả nhiên, khi thấy Phàn Thành gặp hiểm nguy, Lữ Đức hỏa tốc gỡ lưới, điều thủy sư chở binh sĩ cứu viện. Vân Thù hiến kế bỏ neo thuyền, dùng xích sắt nối lại, tự tạo thành phù kiều. Lữ Đức lập tức làm theo, điều động một trăm thuyền nối thành một chuỗi, nối liền hai thành.

Lương Tiêu thấy lưới đánh cá đã được gỡ, lập tức hạ lệnh bỏ đi các khối đá buộc, các cây gỗ tròn lần lượt nổi lên mặt nước. Quách Thủ Kính nhấc lồng thả nước, sóng mạnh lập tức mang theo gỗ tròn xông thẳng xuống, khiến đáy các thuyền chiến của Tống quân bị đánh nát từng chiếc, từng chiếc một. Nhất thời nước sông tràn vào, chiến hạm của quân Tống tổn thất nhiều không sao kể xiết.

Lữ Đức và Vân Thù hoảng kinh thất sắc, vội ra lệnh cho thủy quân kéo lưới đánh cá ngăn sông. Lương Tiêu không để cho họ có thời cơ giăng lưới, không ngừng điều gỗ tròn đến, phóng thẳng xuống dưới, quét hết thủy sư Tống. Chỉ một ngày ra công phu, tàu lớn thuyền nhỏ của quân Tống bị cọc gỗ đánh chìm vô số, bị bức lui xuống hạ du.

Trương Hoằng Phạm thừa cơ ngược dòng công kích, Tống quân thủy sư đằng trước có cọc gỗ, đằng sau lại bị pháo bắn, không nghĩ ra được cách gì, nhất thời nhốn nháo chạy trốn, lại sau một đêm kịch chiến, thủy sư quân Tống hoàn toàn bị đánh tan, tàu thuyền tan tác khắp Hán Thủy. Từ đó, Tương Phàn hai thành không thể tương hỗ cho nhau, trở thành cô lập.

Bá Nhan đích thân đốc trận, quân Nguyên không phân ngày đêm, tấn công Phàn Thành. Quân phòng thủ Tương Dương hữu tâm vô lực, lại khó cứu viện. Mấy mươi vạn quân dân thành Tương Dương nhìn sang Phàn Thành, tiếng khóc chấn động trời đất. Lữ Đức gặp phải thất bại to lớn, bi thống vô cùng, nhưng thân làm chủ soái, chỉ còn cách gạt lệ nhẫn chịu, cùng Vân Thù thương nghị một lúc, quyết ý phái mấy tên lính thông thạo thủy tính, lén vượt qua Dĩnh Châu, tiến về triều đình cầu viện.

Ba ngày sau, Hồi Hồi pháo được vận chuyển qua sông Hán Thủy, lắp đặt bên ngoài tường thành của Phàn Thành, cách thành lâu khoảng một ngàn bộ. Lương Tiêu trông ra xa, chỉ thấy cỗ pháo cao chín trượng, dài mười trượng, trong có trụ quay, trước ngắn sau dài, trước dùng xích sắt treo đến mấy vạn cân cư thạch, sau có răng cưa lớn nhỏ mấy chục cái. Hơn mười mấy người nắm lấy chuôi, mượn sức răng cưa, mới đem những hòn đá buộc lại, để đuôi pháo trễ xuống, lắp lên hơn mười tảng cự thạch.

Trong sát na, Trát Mã Lỗ Đinh một tiếng ra lệnh, chúng nhân đồng thời thả tay, xích sắt vội thu lại, tiếng như sấm nổ. Lương Tiêu ở ngoài mấy dặm, vẫn có thể nghe thấy rõ, chỉ thấy trăm cân đá trầm xuống, ba trăm cân đá thì lại bay lên cao, rơi xuống đầu thành Phàn Thành. Đúng lúc đá rơi, quân Tống liền trông thấy một chuyện đáng sợ nhất trong đời. Tiễu lâu nguy nga chỉ trong nháy mắt nát vụn, mấy chục tên lính Tống bị đá đè nát nhừ. Nhất thời, tiếng rung chuyển, tiếng la thảm, tiếng thốt kinh hãi hòa lẫn vào nhau trên đầu thành.

Hai cỗ pháo Hồi Hồi từ mặt đông luân phiên bắn vào Phàn Thành. Trên thành lâu, tất cả đều tan nát, không ai còn đứng được. Tướng lĩnh Tống dẫn bộ và kỵ binh đánh ra ngoài thành, muốn hủy hoại cỗ pháo, nhưng quân Nguyên đã đề phòng trước hai bên xông vào huyết chiến, quân Tống ít, không địch được nhiều, phải lùi vào thành. Quân Nguyên thấy quân Tống không đủ lực để chống trả, liền đưa cỗ pháo thêm năm trăm bộ vào gần chân thành, đá tảng bắn thẳng vào trong thành, tiếng động như sấm nổ mưa rơi.

Tấn công dữ dội như thế suốt nửa tháng, Phàn Thành chống trả ngày càng yếu ớt. Quân Nguyên thừa thắng lắp ván thê đột nhập vào ngoại vi Phàn Thành. Tám ngàn quân phòng thủ phải lùi vào nội thành. A Lý Hải Nha và Lưu Chỉnh cùng lĩnh đại quân bao vây nội thành.

Lúc này, Lâm An nghe tin Tương - Phàn bị cắt đứt sự tương trợ, vô cùng khiếp đảm. Giả Tự Đạo vội điều mười vạn lục quân và mười vạn thủy quân, lệnh cho Hạ Quý và Phạm Văn Hổ dẫn quân lại cứu viện Tương - Phàn. Bá Nhan nghe được tin tức từ gián điệp bên Đại Tống, thấy thủy sư đã bị phá, bèn gọi Lương Tiêu về, lệnh cho Khâm Sát quân trấn giữ Bách Trượng sơn, cản đường Phạm Văn Hổ, lại ra lệnh cho A Thuật, Sử Thiên Trạch dùng thủy sư phong tỏa thủy đạo bốn mặt, cản trở Hạ Quý.

Hơn mười ngày sau, Phạm Văn Hổ dẫn mười vạn kỵ binh đến gần Bách Trượng sơn. Hắn vốn hèn nhát, lại không muốn đến cứu viện, đến đây chỉ là ra vẻ để sau này báo cáo với triều đình. Tống binh lập tức hạ trại quan sát, cách Tương Phàn năm mươi dặm. Không ngờ Lương Tiêu đã nhận được tin mật báo, dẫn thẳng Khâm Sát quân đến công kích trong đêm. Phạm Văn Hổ lúc này chưa ổn định được doanh trại, vừa bị tấn công đã thất bại. Khâm Sát quân tung hoành trong trận, đánh giết mười vạn quân Tống dữ dội, làm máu chảy thành sông. Phạm Văn Hổ thu thập bại binh hốt hoảng rút về Dĩnh Thành.

Lương Tiêu phán đoán tình hình, quyết định thừa thắng truy đuổi, ra lệnh cho Thổ Thổ Cáp dẫn năm trăm người về trấn giữ Bách Trượng sơn, còn chính hắn thì dẫn hơn một ngàn tinh kỵ Khâm Sát, mỗi người dắt theo hai ngựa, tên bắn năm mươi túi, ba ngày hai đêm, ngựa không rời yên, giáp không cởi bỏ, vượt núi băng đèo chém giết liên tục, tiến lui như quỷ thần, không sao nắm bắt được. Mười vạn quân Tống bị hơn một nghìn quân Khâm Sát đánh tan, hầu như toàn quân đều bị tiêu diệt. Phạm Văn Hổ mặc giả nông dân, ẩn trốn trong núi mới thoát chết. Số binh sĩ chạy được về Dĩnh Châu còn chưa tới một trăm. Trước cảnh thất bại thê thảm ấy, lực lượng trấn thủ Dĩnh Châu đều ớn lạnh.

Lương Tiêu dẫn quân đuổi tới chân thành Dĩnh Châu, quân Tống đóng chặt cửa, chĩa cung nỏ xuống, im lìm lập trận chờ đợi. Lương Tiêu thấy vậy, lại thêm quân mình đã mệt mỏi, bèn giục ngựa quay về. Tướng Tống là Trương Thế Kiệt thấy trận thế như vậy, cảm thấy có cơ hội thủ thắng, bèn mở cổng thành đuổi đánh, nhưng sợ quân Khâm Sát kiêu dũng, bèn đặc phái đến bốn ngàn tinh kỵ, hai ngàn đuổi đằng sau, hai ngàn đánh úp hai cánh.

Lương Tiêu bèn dẫn quân chạy về phía bắc. Quân Tống đeo bám không rời. Quân Khâm Sát đã mấy lần quay lại chực giao chiến, khổ nỗi ít không chọi được nhiều, dần dần có dấu hiệu tan rã. Mãi cho đến khi

cách xa bình nguyên Dĩnh thành, quân Tống cuối cùng cũng đuổi tới nơi. Tống quân vừa tấn công là quân Khâm Sát chia làm bốn đội, bỏ chạy tứ tán. Quân Tống xé lẻ truy sát, vô tình làm hỏng trận thế, lúc này Lương Tiêu bèn quay lại rúc tù và, tướng sĩ Khâm Sát vừa phóng điên cuồng vừa đổi ngựa, từ bốn hướng phản kích vào, trận thế Lục Hoa bắt đầu chuyển động, tên bắn như gió táp mưa sa. Ngay tức khắc, bốn ngàn kỵ binh Tống rối loạn, xác người, xác ngựa la liệt khắp núi đồi.

Trương Thế Kiệt đứng trên đầu thành nhìn ra xa, kinh hãi vô cùng, gấp rút dẫn đại quân ra khỏi thành cứu viện. Nào ngờ quân Khâm Sát vẫn rất khí thế. Lương Tiêu vung roi chỉ, đoàn quân đang trở về bèn xông tới tiếp viện, vừa phi thật nhanh, vừa theo hiệu lệnh của Lương Tiêu. Quân Khâm Sát chia ra làm các Lục Hoa trận, sáu tiểu trận kết thành một trung trận, sáu trung trận kết thành một đại trận, đại trận kết thành hình mũi kiếm vươn dài, như một thanh trường kiếm sắc bén, xuyên suốt trung quân Tống dễ như trở bàn tay, ra vào như chốn không người. Toàn thể quân Tống thua chạy tan tác, Trương Thế Kiệt chỉ dẫn được một nhóm sống sót chừng ba ngàn người chạy về Dĩnh Châu.

Đến đây, Lương Tiêu khua roi thu binh, chỉ thấy năm nghìn túi tên sắp cạn, người ngựa tuy vẫn khỏe mạnh nhưng biết thực chất đều đã mệt mỏi vô cùng, khó mà đánh tiếp được nữa. Hắn lập tức hạ lệnh thu binh, trở về đại doanh ở Bách Trượng sơn. Trương Thế Kiệt là danh tướng đương thời nhưng mới hai trận đã tổn thất nghiêm trọng, đành trợn mắt nhìn quân địch mệt mỏi chậm rãi rời đi, mà không dám phái thêm một binh một tốt nào truy đuổi. Sau trận chiến này, quân Tống tổn thất năm vạn, uy thế của đám "Hoàng Mao Quỷ" chấn động Đại Tống đến độ trên Hán Giang một dải, dân chúng thường đem Mao quỷ ra để dọa cho trẻ con nín khóc quấy ban đêm.

Tống tướng Hạ Quý nghe tin bộ binh và kỵ binh của Phạm Văn Hổ thất bại như thế thì một ngày kinh sợ đến mấy lần. Hắn trông thấy thủy sư của Trương Hoằng Phạm đến tấn công, chưa bắn một mũi tên nào đã quay thuyền tháo chạy về Dĩnh Thành, lại thấy thảm trạng Phạm Văn Hổ, trong lòng nghĩ mình rất là may mắn.

Nửa tháng sau, quân Nguyên cuối cùng cũng đột nhập được vào Phàn Thành. Đến lúc này, chiến cuộc giữa hai nước Tống - Nguyên đã duy trì được suốt sáu năm, Phàn Thành thất thủ, Tương Dương hoàn toàn trở thành một thành trì cô độc. Cũng trong tháng ấy, triều đình nhà Nguyên hạ chỉ, vì Lương Tiêu lập được chiến công rực rỡ, lệnh cho làm Khâm Sát quân Tổng Quản. Bá Nhan lại đưa bốn ngàn tinh kỵ Khâm Sát mới chiêu binh nhập vào Khâm Sát doanh, đưa tổng số lên bảy ngàn, binh lực mạnh mẽ độc nhất vô nhị.

Ghi chú:

(1) Đây là 1 trong 2 phương pháp hạ thủy thông dụng cho tàu bè và cả 1 số kết cấu khác. Cách thứ nhất là dùng mặt nghiêng, trực tiếp đẩy tàu xuống sông/biển. Cách thứ 2 là đào những con kênh nhỏ để đưa nước vào vị trí đóng tàu (dry-dock), cho tàu nổi lên rồi đẩy dần tàu ra biển/sông. Lương Tiêu dùng cách thứ 2. Cần lưu ý đây là truyện, có những chi tiết kỹ thuật không thật hòan tòan chính xác.

(2) Hồi Hồi pháo là great catapult mà trong phần chú chương 1, hồi 2, quyển 4 có đề cập tới.

121. Cùng Đồ Mạt Lộ

Trong ba ngày hai bên giằng co, pháo đài cũng được cấp tốc hoàn thành, hiện lên sừng sững trên đồng trống. Đài cao bốn trượng, rộng tám trượng, bên trên còn dựng thêm một bệ gỗ cao bốn trượng, chỉ sáu trượng nữa là ngang bằng với mặt thành. Trát Mã Lỗ Đinh tháo rời Tương Dương pháo, kéo lên đài rồi ráp vào như cũ. Khẩu pháo cao mười trượng, lắp đặt xong đã vượt hẳn bờ tường Tương Dương.

Vân Thù đoán ra ý đồ của quân Nguyên, vội chạy đi báo Lữ Đức. Họ Lữ hoảng hồn dốc hết lực lượng tấn công, Lương Tiêu bèn lập trận chống trả. Hai đạo quân hò hét vang lừng. Chiến binh Khâm Sát dũng mãnh vô song, quân Tống có Vân Thù, Cận Phi và đám hào kiệt phương nam trợ giúp mà vẫn không sao lay chuyển được trận thế của họ. Vân Thù định đưa Thiên Cương phá trận nỗ ra ngoài thành, nhưng giàn nỏ quá kềnh càng, xoay ngang xoay dọc đều không lọt qua cổng. Cấu tạo của nó lại phức tạp, gá lắp rất tốn thời gian, nếu tháo rời đem xuống chân thành ráp lại, chẳng may Lương Tiêu dẫn thiết kỵ lao ập tới như lần trước thì nhất định nỏ sẽ bị phá hủy ngay tại chỗ.

Dưới đồng hai bên lăn xả vào chém giết, trên đài cao pháo đã chuẩn bị xong. Tương Dương pháo đối mặt với Tương Dương thành, vị thế hai bên hoàn toàn đảo ngược. Khẩu pháo ung dung chĩa xuống, thay vì phải ngóc lên cao như xưa.

Trát Mã Lỗ Đinh phát lệnh khai hỏa. Quân Nguyên thả một khúc gỗ nhồi đầy thuốc nổ và phết dày dầu mỡ vào lưới, châm lửa bắn. Khúc gỗ nhẹ vạch một đường sáng rực trên không, băng qua khoảng cách hai ngàn bộ, lao vù về phía thành Tương Dương. Lửa mạnh bắt dầu cháy rất nhanh, xuống gần vọng lâu, nó đã ăn qua lớp vỏ gỗ, liếm vào phần thuốc nổ bên trong. Khúc gỗ kêu "đoành" một tiếng như pháo Tết, vọng lâu bốc cháy phừng phừng.

Lữ Đức vội vã cứu hỏa, nhưng quân Nguyên liên tục bắn pháo, cứu chữa không kịp, ngược lại rất đông binh lính bị thương thêm. Chưa đến một canh giờ, mặt thành Tương Dương đã cháy ngùn ngụt như biển lửa. Ba giàn nỏ Thiên Cương phá trận đều gắn cố định tại chỗ, không di chuyển ngay được, hứng một đợt pháo hỏng mất hai. Vân Thù liều chết dỡ giàn cuối cùng xuống, nhưng phần lẫy đã bị cháy, dễ phải mất nhiều thời gian mới sửa xong.

Pháo kích liên miên mấy ngày, quân Tống thương vong nặng nề. Khi cỗ pháo thứ hai hoàn thành, Lương Tiêu đưa nó vào gần mục tiêu hơn một ngàn bộ, trong lúc đó cỗ thứ nhất vẫn tiếp tục oanh tạc, gây sức ép ngăn cản quân Tống lắp lại Thiên Cương. Với sự bảo vệ của quân Khâm Sát, một đài cao sáu trượng được đắp lên để đặt cỗ pháo mới.

Pháo mới lắp xong liền phát huy tác dụng cao độ. Hàng trăm cân đá tảng cứ tạt thẳng vào thành Tương Dương như sét đánh. Đã mấy lần Vân Thù dẫn bọn hào kiệt phương nam lao ra khỏi thành toan cướp pháo, song phương huyết chiến đến hơn chục trận, nhưng quân Tống mỗi đánh mỗi bại, không tài nào địch nổi thiết kỵ Khâm Sát.

Trước sự chống trả ngoan cường của đối phương, Lương Tiêu quyết định phải dùng biện pháp cứng rắn hơn. Gã cho thợ mộc đẽo những con lăn thật to, khoét rỗng ruột, nhồi đầy thuốc nổ, châm lửa xong bắn vào thành. Thứ đạn bắn này gọi là Mộc phích lịch[1], hễ phát nổ là hủy diệt hoàn toàn sự sống trong phạm vi ba mẫu xung quanh, uy lực khủng khiếp gấp nhiều lần Chấn thiên lôi của quân Tống.

Sau hai ngày đêm tấn công dai dẳng, sáng tinh mơ ngày thứ ba, một phát Mộc phích lịch bắn trúng kho hỏa khí của Tương Dương, đâm thủng mái kho, dẫn nổ toàn bộ quân dụng bên trong. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc làm rung chuyển cả thành trì, phá nát mọi vật xung quanh, gây chấn động đến hơn trăm dặm. Lửa được thế gió mau chóng lan rộng, cháy rừng rực khắp thành Tương Dương.

Kho hỏa khí cháy rụi hoàn toàn, kho lương thảo bị thiêu hủy gần hết. Hơn một vạn dân chúng mất nhà mất cửa, rơi vào cảnh ăn gió nằm sương, khóc gào náo loạn. Quân Nguyên thừa thế từ hai hướng tây và nam tiến công Tương Dương, quân Tống chật vật chống cự. May thay, khi bộ binh Nguyên triều sắp leo được lên mặt thành thì Vân Thù đã sửa xong Thiên Cương phá trận nỗ, vừa kịp đem bắn cản bước kẻ thù. Lúc này Dĩnh thành mới nhận được tin khẩn của Tương Dương, Trương Thế Kiệt vội tiến quân cứu viện, nhưng bị A Truật đánh lui hết lần này đến lần khác. Tương Dương lâm vào cảnh ngộ tuyệt vọng hoàn toàn.

Từ lúc thi hành biện pháp mạnh, Lương Tiêu vẫn áy náy không yên. Sau hôm tiêu diệt được kho hỏa khí, nghe tiếng dân chúng khóc than nháo nhác, gã đâm chột dạ, hạ lệnh ngừng dùng Mộc phích lịch, chỉ nạp đá tảng bình thường bắn lên đầu thành. Khổ chiến dẳng dai như thế, Tương Dương tiếp tục cầm cự được thêm một tháng.

.

Mùa đông rét mướt tràn tới, thời tiết mỗi ngày một lạnh, tuyết đổ lấp xấp, bay phiêu phất trên đất Tương Phàn. Chỉ sau mấy đêm, không gian đã nhuộm một màu trắng toát. Bị cướp đi mái ấm che thân cũng như lương thực thực phẩm, vô số người chết vì đói, vì rét, nhiều người may mắn sống sót thì nghĩ quẩn, bắt đầu vật các xác chết ra nấu ăn.

Lương Tiêu đánh mãi không hạ được thành, thường băn khoăn tự hỏi không hiểu Tương Dương còn sức mạnh bí mật gì mà vẫn khăng khăng chống cự. Một hôm, gã trèo lên đỉnh pháo nhìn sang quan sát tình hình, chợt chứng kiến hành động rùng rợn đó thì choáng váng như bị sét đánh. Từ lúc hạ quyết tâm công phá tòa thành hòng bắt giết Vân Thù, gã chưa bao giờ ngờ rằng mình sẽ gián tiếp tạo nên một thảm cảnh

như vậy. Nhất thời, Lương Tiêu đứng chết trân trên đỉnh pháo, vừa ăn năn vừa căm hờn, đồng thời không lý giải nổi vì sao đã đến nước này mà quân Tống còn ngoan cố tử thủ không hàng. Thẫn thờ hồi lâu, gã tụt xuống khỏi pháo đài, cưỡi ngựa đến gặp Bá Nhan, thỉnh cầu chiêu hàng Lữ Đức.

Bá Nhan nghe Lương Tiêu thuật lại, suy nghĩ một thoáng rồi triệu các tướng vào trướng thương nghị. Lưu Chỉnh vẫn ôm mối hận trúng tên hôm trước, cứ điều một điều hai là phải bắn tan tành Tương Dương, giết sạch dân chúng mới hả dạ. Đa số tướng lĩnh chôn chân ở đất này đã lâu, vất vả đã nhiều, cũng muốn nhân cơ xả giận nên cùng gật đầu hưởng ứng. Chỉ có Sử Thiên Trạch và A Lý Hải Nha là không nói một lời, nét mặt nặng nề.

Lương Tiêu thấy mọi người đều tán đồng Lưu Chỉnh thì rất bức xúc, lớn tiếng hỏi:

- Người sống hữu dụng hay là xác chết đây, hả? Đập vỡ bát sứ thì ai chả làm được, nhưng mấy kẻ biết nặn một cái cho ra hồn? Hủy hoại thành trì sẽ rất nhanh thôi, nhưng bao lâu mới có thể tái kiến thiết?

Các tướng nghe phân tích hợp lý, tự dưng đắn đo.

Lưu Chỉnh thực ra chỉ nói bừa cho đỡ tức, nào ngờ Lương Tiêu còn trẻ, tính tình nóng nảy nên phản ứng gay gắt, khiến họ Lưu ngượng quá hóa giận. Y đường đường là đại tướng, chiến công hiển hách, đời nào cho phép một tên tiểu tử trẻo đầu cưỡi cổ mình, bèn sừng sộ mắng ngay:

- Ngươi thì hiểu cái gì? Hôm nay làm cỏ Tương Dương, ngày mai các thành trì khác đều táng đởm kinh hồn, không ai dám chọc giận đại quân ta nữa. Ngươi chẳng qua mới nhập ngũ dăm ba bữa, lập được một dúm công lao mà tưởng mình ghê gớm lắm sao? Hừ, thời lão phu thống lĩnh thiên quân vạn mã đánh đông dẹp bắc, ngươi còn bú tí mẹ kia kìa!

Lương Tiêu cười nhạt:

- Đã nói thì nói rõ hẳn ra, ông thống lĩnh thiên quân vạn mã nào? Tống hay Nguyên? Ông phản bội Đại Tống thì được, mà người khác đầu hàng Nguyên triều thì không được hay sao?

Những lời cay độc ấy làm các tướng tái mặt. Bá Nhan quát:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu giật mình, tạm thời ngừng lại. Lưu Chỉnh nhảy nhổm lên như phải bỏng, mặt mày xanh lét.

- Chỉnh này sống nửa đời người, hôm nay mới biết có thứ hậu sinh vừa nứt mắt mà miệng lưỡi đã đầy nanh nọc! Tre già măng mọc, Lưu mỗ không những già lại còn vô dụng, đành nhường thiên hạ cho người trẻ tuổi vậy! Mong Đại Nguyên soái rón tay làm phúc để thuộc hạ được về quê cày ruộng!

Lưu Chỉnh ngoài miệng nói nhún, thực chất đầy ý hăm dọa: "Hoặc là Lưu Chỉnh này đi, hoặc là Lương Tiêu bị phạt. Bá Nhan, ngươi hãy tự chọn đi!".

Bá Nhan không trả lời thẳng, chỉ gọi:

- Na Tốc!

Một thân binh đáp lời bước ra. Bá Nhan nghiêm nghị nói:

- Lột mũ áo Lương Tiêu, đánh ba trăm hèo thật nặng rồi treo lên cổng doanh thị chúng một ngày.

Na Tốc vâng lệnh, cùng các thân binh khác chạy lên định bắt giữ. Lương Tiêu một tay chống nạnh, quát to:

- Kẻ nào dám?

Đám quân sĩ biết gã kiêu dũng tuyệt luân nên tạm thời chưa dám đến gần. Bá Nhan biến sắc, từ từ đứng dậy:

- Ngươi dám chống lệnh ta ư?

Tất cả đều nín thở. Chống lại quân lệnh, chỉ có một con đường chết!

Lương Tiêu cao giọng:

- Tôi chả làm gì sai cả!

A Truật thấy gã quá ương bướng, chỉ sợ tình hình xấu thêm, vội khuyên nhủ:

- Kẻ cưỡng lệnh Nguyên soái sẽ bị chém đầu, không cân nhắc nhiều.

Lương Tiêu vẫn khăng khăng:

- Tôi chả làm gì sai!

A Truật mắng:

- Ngươi ăn nói ngông cuồng, là kẻ dưới mà vô lễ với người trên, chẳng sai thì đúng vào đâu? Đã tòng quân phải trọng kỷ luật. Thổ Thổ Cáp hiểu, Lý Đình cũng hiểu, vậy mà ngươi không hiểu hay sao?

Lương Tiêu nghe giọng A Truật, hiểu ngay điều y ngầm nhắn nhủ. Gã chết là yên phận gã, nhưng còn A Tuyết và đám bạn bè đang ở trong doanh trại, tất đều bị liên đới.

Lương Tiêu cụp mắt xuống, muôn vàn ý nghĩ quay cuồng trong đầu, sự hung hăng lúc trước dần dần bay biến cả. Đám thân binh chực tiến lại, gã nghiến răng bảo:

- Để ta tự làm lấy! – Đoạn bỏ mũ cởi giáp, bước ra khỏi trướng.

Binh sĩ ùa lại ấn dúi gã xuống, tiếng gậy vụt đen đét vang lên. Bá Nhan lắng nghe một lúc, chợt cau mày bảo:

- Na Tốc, mạnh tay vào, nếu không sẽ bị xử theo quân pháp!

Quả vậy, Na Tốc biết Bá Nhan và A Truật rất yêu mến Lương Tiêu nên cố ý nương nhẹ, ngờ đâu Bá Nhan là cao thủ võ học, vừa nghe đã phân biệt ngay thực giả. Na Tốc vâng lời, đành toàn lực nện xuống.

A Truật nghe tiếng gậy nặng hẳn, chỉ sợ Lương Tiêu có bề gì, vội van nài:

- Bẩm thừa tướng, bây giờ Tương Dương chưa…

Bá Nhan quát:

- Im ngay! Nếu không phải tại ngươi dung túng, tên tiểu tử ấy dám ngang ngược thế không?

A Truật nghe thét, nín thít ngồi xuống. Lưu Chỉnh thấy Bá Nhan giữ thể diện cho mình, cũng hài lòng quay lại chỗ ngồi, nghiêng tai lắng nghe, tự đắc nghĩ: "Đánh mạnh thật! Chịu đủ hình phạt xong chắc cũng thân tàn ma dại. Nhưng hắn là ái tướng tâm phúc của A Truật, chiến công lừng lẫy, rủi có mệnh hệ gì, chỉ e A Truật sẽ để bụng thù mình. Bản thân mình là hàng tướng, vốn đã thiếu bè cánh cội rễ ở triều ca, trong khi gia đình A Truật ba đời danh tướng đánh đông dẹp bắc uy chấn vạn dặm, chẳng may để y đem lòng oán hận, rắp tâm trừ diệt thì mình gay go to".

Họ Lưu già đời từng trải, suy nghĩ chín chắn, bụng dạ thâm sâu, lập tức vuốt râu lặng lẽ đếm cho đủ một trăm hèo mới từ tốn đứng dậy, vòng tay cười nói:

- Bẩm Nguyên soái, Lương tướng quân trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, khó tránh khỏi có lúc nông nổi. Bây giờ chưa diệt được Đại Tống, còn cần nhiều sức người. Suy cho cùng Lưu Chỉnh cũng có chỗ không phải, mong Nguyên soái tha cho Lương tướng quân lần này.

Bá Nhan không muốn làm họ Lưu bẽ mặt, bèn bảo:

- Lưu đại nhân đã khoan dung độ lượng như vậy, thôi thì tha phạt đòn Lương Tiêu, nhưng nhất định phải treo hắn lên thị chúng một ngày.

Bá Nhan biết Lương Tiêu tâm cao khí ngạo, đem gã ra bêu xấu còn khiến gã khó chịu hơn bị đánh roi gấp bội, nhưng nếu không tỏ ra nghiêm khắc, cái tên cứng đầu cứng cổ coi thường thiên hạ ấy sẽ mỗi ngày một vô kỷ luật, có khi đến lúc bắt buộc phải xử hắn tội chết không chừng. Y bèn sai Na Tốc trói Lương Tiêu lên cột cờ, muốn gã chịu nhục để nhụt bớt ngạo khí đi.

Lưu Chỉnh được thỏa mãn cả hai đằng, vô cùng hả hê, vuốt râu cười nói:

- Vừa rồi quả tình tôi có hơi mất kiềm chế, nghĩ đi nghĩ lại, chiêu hàng vẫn là thượng sách.

Các tướng đều bực: "Đúng là lưỡi không xương trăm đường lắt léo, gió hướng nào lựa hướng ấy che".

Sử Thiên Trạch lúc này mới lên tiếng, giọng ôn hòa:

- Lưu đại nhân nói rất đúng. Từ cổ chí kim, công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, không đánh mà khuất phục được địch thủ mới là cảnh giới tối thượng của binh gia. Hiện nay lòng người Tương Dương đang dao động, chính là thời cơ tốt để chiêu hàng.

Họ Sử tuổi tác đã cao, công lao cũng lắm, lời nói lại đầy sức thuyết phục, ai nghe cũng phải gật đầu. Lưu Chỉnh phất tay áo, cười nhạt:

- Lưu mỗ kiên quyết không đi.

Bá Nhan trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Muốn Lữ Đức tin thì phải cử một đại tướng có uy tín, ai đồng ý đi?

Sử Thiên Trạch cau mày im lặng. A Truật ngập ngừng. A Lý Hải Nha chợt đứng dậy:

- Tôi đi!

Bá Nhan nhìn sang ra ý hỏi. A Lý Hải Nha nói rành mạch:

- Lần trước tôi vào yết kiến thánh thượng, người có dạy: "Trong những kẻ chinh phục Giang Nam thì Tào Bân thời Tống Thái Tổ là viên đại tướng xuất sắc nhất. Ông ta bình định được dải đất ấy mà giết rất ít người. Nếu ngươi không tàn sát mà vẫn đoạt được Giang Nam thì ngươi cũng chính là Tào Bân của ta vậy". Tôi nhớ nằm lòng lời thánh thượng, càng ngẫm càng thấm thía. Dân Mông Cổ, Sắc Mục chúng ta, lẽ nào không bằng người Hán?

Bá Nhan gật đầu:

- Thánh thượng dạy rất phải, nhưng chuyến đi này quả thực quá hung hiểm!

A Lý Hải Nha nói ngay:

- Tôi biết. Nhưng nếu đánh đổi sinh tử của bản thân mà cứu sống được cả một thành trì thì cũng chẳng phải công đức to lớn gì cho lắm. – Y mỉm cười. – Hơn nữa, tôi không nghĩ Lữ Đức dám nặng tay với tôi khi đang lâm vào hoàn cảnh bi đát thế kia.

Bá Nhan bóp trán suy nghĩ. A Lý Hải Nha cười:

- Nếu Nguyên soái vẫn chưa yên tâm thì phái thêm một người hộ tống, nhất định hắn sẽ đảm bảo cho tôi bình yên vô sự.

- Ai? – Bá Nhan ngẩng lên.

- Lương Tiêu.

- Thật thế ư? – Bá Nhan ngạc nhiên.

- Mạng tôi còn là nhờ Lương Tiêu vượt bao sống chết cứu khỏi tay người Tống. Với bản lĩnh của hắn, cho dù cả vạn mũi tên từ trên thành trút xuống cũng chưa chắc làm tôi sứt mẻ được.

Bá Nhan ngần ngừ:

- Hắn đang phải chịu hình phạt!

A Lý Hải Nha mỉm cười:

- Vậy thì mong Nguyên soái rón tay làm phúc!

Lưu Chỉnh toát mồ hôi, bụng bảo dạ: "Hú hồn hú vía, thiếu chút nữa là đắc tội cả với A Lý Hải Nha". Bá Nhan phì cười:

- Ngươi vòng vèo mãi hóa ra cốt xin hộ hắn à? Được, nể mặt bách tính thành Tương Dương, ta tha cho hắn để đi hộ tống ngươi.

A Truật lầu bầu:

- Lĩnh ngần ấy hèo, chả chắc còn cưỡi ngựa nổi không!

Bá Nhan lắc đầu:

- Dăm ba roi thế thì hề hấn gì với hắn! A Lý Hải Nha, ngươi thả Lương Tiêu xuống, dẫn hắn theo sang Tương Dương.

Y bảo A Lý Hải Nha thả Lương Tiêu, ngụ ý là muốn Lương Tiêu cảm ơn đức ấy mà sẵn sàng liều chết báo đáp.

A Lý Hải Nha cưỡi ngựa ra cổng doanh, thấy binh lính đang xúm đông xúm đỏ, một số đứng gần cột cờ, chỉ chỉ trỏ trỏ. Lương Tiêu bị trói trên cao, mắt khép hờ, mặt lầm lì. A Lý Hải Nha than thầm: "Nguyên soái dùng cách này hơi quá đáng, một đại tướng bị lăng nhục trước ba quân thì mai sau làm sao để binh lính khâm phục?". Y vội bảo thân binh giãn đám đông, tuyên lệnh Bá Nhan thả Lương Tiêu xuống.

Lương Tiêu nội lực thâm hậu, lĩnh đòn roi cũng chẳng đau đớn mấy, chỉ căm giận vì bị làm nhục. Đang lúc hờn oán ngập lòng, nghe tin Bá Nhan chấp nhận kế sách dụ hàng, gã mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Hai người cưỡi ngựa sang Tương Dương. Bọn Thổ Thổ Cáp nghe nói chuyến đi đầy hung hiểm thì lẵng nhẵng đi theo, nhưng bị Lương Tiêu quát về hết. Khi Lương Tiêu và A Lý Hải Nha đến chân thành, bên trên tên nỏ đã chĩa ra tua tủa, ngắm sẵn vào bọn họ.

A Lý Hải Nha hít một hơi, định thần gọi to:

- A Lý Hải Nha, Hữu thừa Nguyên triều cầu kiến Lữ Đức đại nhân.

Lữ Đức vẫn lấy làm thắc mắc về việc quân Nguyên ngừng pháo kích. Lúc này y đang đứng lẫn trong đám sĩ tốt, nghe A Lý Hải Nha xưng danh thì cau mày, vội giơ tay ngăn Vân Thù bắn tên:

- Ta đây! Hải Nha đại nhân, ông đến dụ hàng chứ gì?

A Lý Hải Nha đáp:

- Đúng, hiện tại Tương Dương hoàn toàn trơ trọi, mọi mối liên lạc với bên ngoài đều bị cắt đứt. Bách tính trong thành đói rét cùng quẫn, người người ăn thịt lẫn nhau, hoàn cảnh tuyệt vọng đến thế, tướng quân không hàng thì còn đợi tới bao giờ?

Lữ Đức trầm giọng:

- Nhà ta đời đời hưởng lộc Đại Tống, nay gánh trọng trách Thái thú Tương Dương, sẵn sàng da ngựa bọc thây, sống chết với thành để báo đáp ơn vua. Hải Nha đại nhân, ta không bắn ông. Hãy về mau đi, chỉ mong khi phá thành, đại nhân nể việc hôm nay mà nhẹ tay với bá tính, đừng giết chóc nhiều! Được thế thì Lữ mỗ cảm kích khôn cùng!

A Lý Hải Nha toan lựa lời thuyết phục thì Lương Tiêu thét lớn:

- Lữ đại nhân, ông đã muốn chết thì chết ngay đi!

Tướng sĩ trên thành nổi giận, A Lý Hải Nha sững sờ tự nhủ: "Thôi hỏng, chữa lợn lành thành lợn què rồi. Ta không nên cho hắn theo mới phải". Vân Thù chuẩn bị bắn tên, Lữ Đức trầm giọng bảo:

- Khoan, nghe hắn lải nhải xong rồi giết cũng chưa muộn!

Lương Tiêu nói:

- Chắc ông muốn chết mà vẫn được lưu danh sử sách chứ gì? Tính toán hay lắm, ông chết thì còn thanh danh, nhưng dân chúng thành này chết rồi thì còn lại cái gì? Bặt tiếng vợ dịu dàng thủ thỉ, vắng con thơ ríu rít nô đùa, cha mẹ hiền từ mất cả, bạn bè vui vẻ không còn… Họ chết rồi thì chỉ còn xương trắng mà thôi.

Quân dân trên thành cùng biến sắc, không ai nén được nỗi thê lương.

Lữ Đức nổi giận mắng xuống:

- Đồ kẻ cướp chó má kia, ta tha chết mà ngươi lại dám cuồng ngôn để rối loạn lòng quân ta!

Y giơ tay, các cánh cung nhất loạt kéo căng. Lương Tiêu cười nhạt:

- Lòng quân cái con khỉ. Trong vòng mười ngày nữa thôi, Tương Dương sẽ bị phá. Ngươi mắng ta là cướp, nhưng có biết đâu chính bản thân ngươi cũng là một tên kẻ cướp đối với dân đen! Cướp thường chẳng qua chỉ nhằm lúc tối trời mưa gió đào tường khoét ngạch nẫng ít vàng bạc đổi lấy sự phè phỡn nhất thời, còn ngươi mồm hô khẩu hiệu trung hiếu nhân nghĩa, bụng lại rình rình ăn mòn tính mạng muôn dân để đổi lấy tiếng thơm thiên thu vạn tải của mình.

Từ lúc chứng kiến cảnh ăn thịt người gớm ghiếc, Lương Tiêu dằn vặt suốt về quyết định phá thành Tương Dương. Hôm ở núi Phục Ngưu gã đã từng thề độc diệt Tống, nay mà mủi lòng bỏ cuộc thì lại thành nuốt lời thề. Phá hay không phá? Gã đang khổ sở với nan đề ấy thì nghe Lữ Đức quyết ý tử thủ, giận quá không nhịn được bèn tuôn lời khích bác. A Lý Hải Nha tim đập chân run, bụng bảo dạ: "Thôi thôi, hắn đã cứu ta một lần, mạng này đành trả cho hắn vậy!".

Quân Tống trên thành cũng bị Lương Tiêu tác động, bắt đầu xôn xao bàn tán. Vân Thù nóng nảy xen vào:

- Kẻ này không đáng tin. Mong Lữ đại nhân mau hạ lệnh bắn chết hắn, tránh để hắn nói năng nhăng nhít làm dao động lòng quân.

Lữ Đức thẫn thờ hạ tay xuống, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Từ thời Thành Cát Tư Hãn tới nay, quân Nguyên có thói quen cướp bóc tàn sát bằng hết sau khi hạ xong một thành trì. Các ông bị Tương Phàn cầm chân mười năm trời, hao công mất sức, thương vong vô số, ắt không khỏi ôm lòng oán hận. Hải Nha đại nhân, nếu ta đầu hàng, ông có dám đảm bảo rằng đồng đội ông sẽ không giết bất cứ một binh sĩ hay một dân lành nào của Tương Dương không?

A Lý Hải Nha thở phào, đáp:

- Thánh thượng nói hễ các ông chịu hàng, chúng ta sẽ không xâm phạm dẫu là chân tơ kẽ tóc. Lẽ ra ta có thể đưa thánh chỉ ra chứng minh, nhưng trên đường mang về đã bị người áo trắng bên cạnh ông cướp mất, ông hỏi hắn mà xem!

Lữ Đức nhìn Vân Thù. Vân Thù miễn cưỡng thừa nhận:

- Tôi xem thánh chỉ đấy rồi, Hoàng đế Thát quả tình có viết vài lời đẩy đưa xoa dịu để dụ hàng đại nhân!

Lữ Đức cau mày suy nghĩ. Lương Tiêu thấy y đã dao động, bèn rút một mũi tên ra hỏi:

- Ông có biết lời thề độc nhất của người Nguyên là gì không?

Lữ Đức nhìn xuống:

- Là bẻ tên thề!

Lương Tiêu bèn đưa mũi tên cho A Lý Hải Nha. A Lý Hải Nha gật đầu:

- Được! – Y giơ mũi tên lên cao. – A Lý Hải Nha xin thề với trời đất, chỉ cần Lữ đại nhân đầu hàng, ta dùng tính mạng mình đảm bảo sự an toàn cho tất cả quân dân thành Tương Dương. – Nói đoạn y bẻ gãy đôi mũi tên, ném xuống đất.

Lữ Đức hơi đổi sắc mặt, thở dài bảo:

- Để Lữ mỗ suy nghĩ đã, ba ngày nữa ta sẽ có câu trả lời cho đại nhân.

A Lý Hải Nha gật đầu, cùng Lương Tiêu quay ngựa về bẩm báo. Bá Nhan ra lệnh cho các tướng chuẩn bị vũ khí, nếu sau ba ngày mà Lữ Đức không đầu hàng thì dốc toàn lực tấn công, nhất quyết phá thành.

Đêm hôm đó trong thành Tương Dương, tướng lĩnh Tống tranh cãi không dứt, có kẻ cho rằng sự thể đã đến nước này, đành phải đầu hàng, có kẻ khăng khăng kiên cường đến chết để giữ tiếng thơm. Lữ Đức ngồi một mình trên lầu thành nhìn về phía nam, đập vào mắt y là đèn đuốc sáng trưng trong doanh trại quân Nguyên và thuyền chiến san sát trên sông, lòng y buồn khổ khó tả.

Từ khi búi tóc tòng quân tới nay, Lữ Đức đã khổ chiến nửa đời người, đánh từ Hợp Châu đến Tương Dương, di chuyển liên tục mấy ngàn dặm, tử thủ suốt mười năm, tuy biết khó lòng tránh được cục diện hôm nay, nhưng y luôn quyết chí tử thủ với thành. Vậy mà khi ngày ấy đến thực, y lại không biết nên xử sự thế nào. Đầu hàng thì mất tiết tháo, không đầu hàng thì coi như chôn sống hàng vạn dân chúng trong thành. Hàng

hay không hàng? Hai ý nghĩ giằng xé tim y. Đột nhiên, chuyện mấy chục năm trước bỗng trở về trong trí óc, nhớ năm xưa sát cánh bên Văn Tĩnh đánh lui cường địch, giết chết đại hãn Mông Cổ dưới chân thành Hợp Châu, nhớ những buổi yến ẩm đối ca, y lại nhướng mày thở dài. Tình thế hiện tại quẫn bách quá đỗi, sống chết hai đằng đều khó quyết.

Y ngửa mặt nhìn trời, không nhịn được nghẹn ngào khóc than: "Hoài An, Hoài An, người ở đâu? Đại Tống vua hèn quan gian, phụ lòng trung của Lữ Đức, muốn báo đền nợ nước cũng chật vật biết bao. Nếu có người ở đây thì làm gì đến nỗi này? Hoài An, người ở đâu? Có nghe thấy Lữ Đức gọi không?". Nước mắt viên tướng lã chã tuôn rơi, thấm ướt chiến bào.

Chợt có người hỏi:

- Lữ đại nhân phải không?

Lữ Đức luống cuống gạt lệ, quay ra thấy Vân Thù và Cận Phi đang đi tới. Y đứng dậy. Cận Phi vòng tay hành lễ:

- Đại nhân định thế nào?

Lữ Đức lắc đầu im lặng. Cận Phi hạ giọng:

- Đại nhân đừng để bọn chúng lung lạc.

Vân Thù tiếp lời:

- Đúng thế, quân Nguyên hung tàn vô đạo, không nên tin tưởng chúng.

Cận Phi lắc đầu:

- Điều cốt yếu không phải ở quân Nguyên, mà ở bản thân Lữ đại nhân. Người đời có câu: "Sống chết là chuyện nhỏ, tiết tháo là chuyện lớn". Từ xưa tới nay các bậc trung liệt đều lưu danh sử xanh, những kẻ đầu hàng bị phỉ nhổ đời đời. Trương Công Tuấn thời Đường tử thủ Thư Dương, tuy thành bị phá, bản thân ông ta hi sinh, nhưng ngàn năm sau vẫn còn có người tế bái. Bọn phản bội thì có kẻ nào được hậu thế nhớ tới đâu? Đại nhân sống chết với thành đến nay kể cũng đã lập công đức vô lượng cho Đại Tống, tiến một bước thì vẹn danh thơm, lui một bước thì sẽ để lại hai chữ gian thần trong sử sách. Cố gắng tới lúc này rồi, đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lữ Đức liếc y, điềm tĩnh nói:

- Nhưng nếu ôm khư khư lấy bó củi ấy thì phải đốt thay bằng bao nhiêu xương máu của nhân dân toàn thành?

Cận Phi cười nhạt:

- Nếu đại nhân lùi một bước thì xương máu của bách tính hậu phương cũng sẽ bị đốt trụi. Thêm nữa, cổ nhân có câu: Khuyên người chớ nhắc chi chức tước, Một tướng danh thành vạn cốt khô[2]. Đại nhân đã là tướng tòng quân, cũng nên hiểu đạo lý này mới phải.

Mắt Cận Phi rực sáng, giọng nói mỗi lúc một gay gắt. Vân Thù siết chặt đốc kiếm, mắt đảo rất nhanh. Lữ Đức giật mình. Bao nhiêu năm ứng biến sa trường đã luyện cho y khả năng cảm nhận hết sức nhạy bén. Nhìn thần sắc hai người, y đã đoán được ba bốn phần. Quả thực, Cận Phi thấy Lữ Đức dao động nên cố ý đến dò xem ý tứ y thế nào, nếu y hé ra nửa chữ "hàng" thôi, họ Cận sẽ lập tức cùng Vân Thù uy hiếp y, buộc y tử thủ.

Lữ Đức cân nhắc rất nhanh, vụt đứng bật dậy, bước vài bước rồi nói:

- Cận Phi huynh nói đúng lắm, Lữ mỗ đã quyết! Tận trung báo quốc, ngọc vỡ còn hơn ngói lành, nhất định sẽ sống chết với Tương Dương. Chỉ có điều…

Cận Phi nghe giọng Lữ Đức dứt khoát thì rất mừng:

- Thái thú có gì khó khăn chăng?

Lữ Đức đáp:

- Thiếu thức ăn áo mặc, khí cụ công thủ cũng sắp cạn rồi. Cứ thế này mãi thì Tương Dương sớm muộn cũng bị phá, mà bị phá thì có khác gì đầu hàng đâu? Ta sở dĩ rầu rĩ không vui chính là vì việc này.

Cận Phi và Vân Thù nhìn nhau, cùng cau mày buồn bã. Lữ Đức lại nói:

- Mấy năm nay ta giữ Tương Dương, chỉ có Vân công tử và Cận môn chủ là vượt được phong tỏa vào thành, hừm… – Y ngừng lại, vẻ lưỡng lự.

Cận Phi khẳng khái nói:

- Việc nghĩa không thể từ nan, tôi cũng có ý đó. Mong Lữ đại nhân viết một bức thư cho đại tướng Dĩnh thành. Tôi và Thù nhi sẽ lập tức dẫn thủy quân ra ngoài, dùng Thủy cầm ngư long trận vận chuyển lương thảo khí giới vào tiếp viện Tương Dương.

Lữ Đức trù trừ:

- Vân công tử là trợ thủ đắc lực của ta, công tử mà đi, coi như Lữ mỗ mất một cánh tay. Vả chăng Lưu Chỉnh đã đặt thủy trận ở Phàn Thành, dòng Hán giang đang bị quân Nguyên khống chế, bơi ra không phải dễ.

Vân Thù nói:

- Thủy cầm ngư long trận biến hóa rất vi diệu, phi tôi không ai điều khiển nổi. Nếu đường thủy khó khăn thì chuyển lên bộ, chúng tôi sẽ mang ít người hơn, tận dụng bóng đêm để ra khỏi thành. Mong Thái thú gắng giữ thêm một tháng nữa, đợi tôi luyện xong trận thế.

Lữ Đức lại kê ra một số nguy hiểm khác, hai huynh đệ Thần Ưng môn vẫn kiên quyết ý định đi tìm quân tiếp viện, cuối cùng y đành đồng ý. Vì tình hình khẩn cấp, luôn đêm ấy Cận Phi triệu tập nhân thủ, cùng Vân Thù, Phương Lan thắt dây thừng vào hông, nhảy ra ngoài thành.

Lữ Đức nhìn theo toán người cho đến khi bóng họ tan nhòa trong màn đêm, bỗng thở dài quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói:

- Vân công tử, tình thế khốn quẫn không thể cứu vãn được nữa. Lữ mỗ suy nghĩ rất lung, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm hãm chết con dân trong thành. An nguy của hậu phương đành giao phó cho công tử vậy.

Nước mắt hai hàng, y lạy theo hướng đám hào kiệt ba lạy, đoạn đứng dậy, nói với tên thân binh đang ngơ ngác:

- Truyền ý ta: niêm phong các kho, phá hủy Thiên Cương phá trận nỗ. Ra lệnh cho ba quân: giờ ngọ ba khắc ngày mai mở cổng thành đầu hàng!

.

Lương Tiêu từ trướng soái trở về doanh trại, lồng ngực trĩu nặng, tâm trạng buồn bực khôn tả. Tiếng khóc than của bách tính Tương Dương cứ văng vẳng bên tai, hễ nhắm mắt là cảnh tượng bi thảm lại lồ lộ hiện lên trước mặt. Gã thầm nghĩ: "Đại Tống có muôn vạn thành trì, lẽ nào mỗi khi công thành đều nổ ra chiến tranh? Trên sa trường, lính đánh lính, tướng đánh tướng, một sống một chết đã đành, nhưng tại sao lại để liên lụy đến những người dân vô tội? Binh thư viết: không đánh mà khuất phục được kẻ địch là cảnh giới tối thượng của binh gia, nhưng thực tế có phương pháp nào không đánh mà thắng, bảo đảm an toàn cho bách tính không?". Gã vò đầu bứt tai hồi lâu, vẫn không nghĩ ra kế nào toàn vẹn cả. Trong lúc khổ sở, một mối nghi ngại bỗng nhen nhóm: "Ta thề độc diệt Tống, lẽ nào là sai…". Nhưng mối nghi ngại vừa manh nha đã tắt lịm ngay: "Mẹ thường dạy: đại trượng phu đã nói phải làm, không thể tự xéo lên lời nói của mình, ta đã bẻ cung thề, cũng như A Lý Hải Nha bẻ tên thề, đều là thề độc…".

Gã buồn phiền, không muốn về doanh chạm mặt quân sĩ, bèn rong ngựa đến lều A Tuyết, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng Lan Á trầm bổng, tựa hồ đang kể chuyện gì. Gã bước vào. A Tuyết nằm trên giường, mắt mở to, chăm chú nghe như uống từng lời. Trông thấy Lương Tiêu, cô cười tươi:

- Ca ca đến đúng lúc quá! Lan Á thư đang kể chuyện, nhan đề là Nghìn… nghìn mốt đêm…

Lan Á đỡ lời:

- Nghìn lẻ một đêm.

- Đúng rồi, Nghìn lẻ một đêm. – A Tuyết cười xòa.

Lương Tiêu ngắm nụ cười rạng rỡ và vẻ mặt tươi tắn của cô gái, lòng bỗng nhẹ hẳn đi:

- Lan Á, đa tạ cô đã quan tâm em ta.

Lan Á gạt đi:

- Cứ ra vẻ khách sáo làm gì thế! – Nàng xoa vai A Tuyết. – Muội đáng yêu thật, ta mến lắm.

Lương Tiêu cười méo xệch:

- Tiếc rằng dốt kinh khủng, nếu lây được chút thông minh của cô thì đỡ biết bao.

A Tuyết bĩu môi, lại thủ thỉ:

- Muội thích nghe kể chuyện, thư thư kể cho A Tuyết nghe một ngàn lẻ một buổi tối nhé.

Lan Á cười, nụ cười có phần miễn cưỡng, nàng dịu dàng nói:

- Tiếc rằng ta chỉ kể được lẻ một buổi tối thôi.

A Tuyết không hiểu. Lương Tiêu kinh ngạc ra mặt, hỏi:

- Cô định đi đâu à?

Lan Á buồn buồn thở dài:

- Tương Dương pháo đã xong, chỉ nay mai là phá được thành, ta không muốn trông thấy thảm cảnh ba ngày sau, cứ đi trước là hơn.

Lương Tiêu nói:

- Ba ngày sau họ đầu hàng chưa biết chừng.

Lan Á nhìn sâu vào mắt gã, thong thả hỏi:

- Ngươi chắc không?

Lương Tiêu máy môi, nhưng không thốt ra lời. Gã ngồi sững trên thảm một lúc rồi đứng bật dậy, loay hoay đi lại. Lan Á ngậm ngùi:

- Phá thành đồng nghĩa với chém giết, đấy là thông lệ của quân Mông Cổ. Năm xưa khi tây chinh công phá thành Bát Đa, Húc Liệt Ngột Hãn cho lính thả sức chém giết liền ba ngày, tới khi trong thành không còn tráng niên nào mới thôi. Mỗi khi nhắc lại chuyện ấy thầy ta lại đau lòng, nước mắt giàn giụa. – Giọng nàng tuy gắng giữ bình tĩnh, nhưng mắt đã đỏ hoe.

Lương Tiêu ớn lạnh:

- Thầy cô căm thù người Mông Cổ đến thế, vì sao vẫn thiết kế Hồi Hồi pháo cho họ? Vì sao cha con cô lại đến đây?

Lan Á thở dài:

- Hoàng đế Đại Nguyên thống trị cả bốn hãn quốc, một ý chỉ nhỏ nhoi của ông ta truyền xuống Y Nhĩ có thể khiến ánh sáng trí tuệ ở Mã La Gia vĩnh viễn lịm tắt. Lần này lẽ ra thầy đến, nhưng tuổi tác người đã cao, không chịu đựng được một hành trình xa xôi như vậy, cha con ta mới đi thay cho người.

Lương Tiêu lặng thinh. Lan Á nhìn gã đăm đăm, nghiêm nghị nói:

- Tương Dương pháo là cánh tay của ma quỷ, Mộc phích lịch là lửa địa ngục. Ngươi đã để ma quỷ hỏa ngục phục sinh, nếu còn tiếp tục sai lầm đó, sau này khi chết đi, linh hồn sẽ không được yên ổn đâu.

Lương Tiêu hơi giận, to tiếng:

- Cô nguyền rủa ta đấy à?

Lan Á cười buồn:

- Ngươi thông minh tuyệt đỉnh, đừng giả vờ không hiểu lời ta. Nạp Tốc La Đinh tuổi tác đã cao, người bây giờ giống như tuyết đọng trên đỉnh núi, một cơn gió to bất thần thổi qua là lả tả rớt xuống. Ngươi hãy buông thương vứt cung, cùng ta đến Mã La Gia. Ngươi là người xuất sắc nhất trong các toán gia xuất sắc hiện nay, nhất định có thể kế tục sự nghiệp của thầy ta, trở thành bậc trí tuệ của các trí tuệ.

Hai người nói chuyện bằng tiếng Hồi Hồi, A Tuyết không hiểu gì hết, chỉ thấy nét mặt họ nặng nề, bầu không khí trong trướng dường như đông cứng, khiến người ta khó thở. Cô vừa cúi đầu vê vê chéo áo vừa lén liếc mắt nhìn họ, tim đập thình thịch. Trên trán Lương Tiêu, gân xanh đập phập phồng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, mấy lần định lên tiếng nhưng cuối cùng chẳng thốt ra được một từ. A Tuyết đang thấp thỏm theo dõi, thình lình Lan Á nhướng mày, nhoẻn cười với cô:

- Muội còn muốn nghe chuyện không?

A Tuyết gật đầu.

Lan Á lại kể hai chuyện rất hay. Đêm dần buông, A Tuyết nghe mãi, nghe mãi, đến khi mắt díp lại thì ngủ thiếp đi ngay trong lòng Lan Á. Nàng bèn đặt cô gái nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn thật kín. A Tuyết ngủ say, mặt vẫn vương nụ cười, tựa hồ đang đi vào thế giới kỳ ảo của Nghìn lẻ một đêm.

Lan Á biết A Tuyết chưa lâu nhưng rất mến tính hồn nhiên trong sáng của cô. Nghĩ tới lúc phải rời khỏi đây, lòng chua xót, nàng cúi xuống chạm môi lên má A Tuyết, nước mắt rớt nhẹ xuống mặt cô gái. A Tuyết khẽ ú ớ như thể linh cảm được. Lan Á vội thấm khô cho cô, xong xoay mình đi ra khỏi trướng. Lương Tiêu cũng ra theo:

- Để ta đưa cô về.

Hai người ruổi ngựa đến cổng trại Trát Mã Lỗ Đinh. Lương Tiêu mấy lần ngập ngừng muốn nói, nhưng lại thôi. Khi gã quay ngựa đi, Lan Á gọi:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Lan Á nhảy xuống ngựa, sắc mặt nàng hiện lên khổ sở dưới ánh trăng. Lương Tiêu hỏi:

- Gì vậy?

Đôi mắt xanh biếc của người thiếu nữ lấp lánh sáng, nàng lặng lẽ nhìn Lương Tiêu, chậm rãi nói:

- Bên đường cái đi về phía đông có một ngôi đình nhỏ, sáng mai ta đợi ngươi ở đó. Mong rằng ngươi thay đổi quyết định.

Tim Lương Tiêu trĩu nặng. Lan Á quay đi, chạy thật nhanh vào trại.

Lương Tiêu đưa mắt dõi theo cho đến khi bóng người thiếu nữ chìm hẳn trong đêm dày, ruột rối như tơ. Gã thốt nhớ đến cảnh cha chết thảm, đến ánh mắt não nề của mẹ lúc biệt li, lát sau lại nhớ tới dáng vẻ mềm yếu nhút nhát của Hiểu Sương, nụ cười duyên dáng của Oanh Oanh. Thời gian dần trôi, vầng trăng từ từ bò lên giữa trời, gió rét căm căm, Lương Tiêu rùng mình vì lạnh, nhận ra khóe mắt ướt nhoèn tự bao giờ. Gã nhảy lên ngựa, nhìn về phía Tương Dương, lòng buồn chán khôn tả: "Ba ngày sau, nếu quân Tống không hàng, tình hình sẽ ra sao đây? Bất kể thế nào, nếu bọn Lưu Chỉnh lạm sát người vô tội, ta chỉ còn cách cùng quân Khâm Sát chém chết chúng mà thôi".

Ra quyết định xong, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, Lương Tiêu thúc ngựa quay về đại doanh Bách Trượng sơn. Chưa đến gần đã nghe thấy âm thanh huyên náo, đoán biết trong doanh xảy ra việc lớn, gã bèn thúc ngựa phi nhanh vào. Một kỵ binh chạy ào ra đón:

- Bọn Tống tập kích!

- Có đông không? – Lương Tiêu hỏi.

- Ít thôi, nhưng thân thủ lợi hại lắm. Thổ Thổ Cáp và mấy người nữa nổi giận, đang truy sát rồi!

Lương Tiêu nhói tim, vội hỏi:

- Đi về hướng nào?

Tên lính giơ tay trỏ về hướng đông nam.

Lương Tiêu không kịp hỏi nhiều, hấp tấp thúc ngựa đuổi theo, chưa đầy hai dặm đã gặp rất nhiều xác người ngựa ngổn ngang dưới đất, đủ cả lính Tống, lính Nguyên, có thi thể găm mười mấy mũi tên tua tủa; có kẻ đang bóp cổ một lính Khâm Sát, phần bụng bị loan đao đối phương đâm thủng, cả hai đã tắt thở, mắt lồi tướng; có kẻ bị trường mâu Khâm Sát xuyên từ người xuống ngựa, ghim cứng một chỗ. Đủ mọi kiểu chết bi thảm, chắc hẳn hai bên đã gặp nhau ở đây rồi diễn ra ác chiến.

Lương Tiêu tế ngựa phi điên cuồng, ruột nóng như lửa đốt, được một quãng thì gặp chừng hai trăm kỵ binh chầm chậm đi ngược lại, người dẫn đầu chính là Thổ Thổ Cáp, Vương Khả đang ẵm một người, thi thoảng lau nước mắt. Lương Tiêu điểm qua hàng ngũ, thấy vắng bóng Dương Giác, tức thì trái tim trĩu nặng. Mọi người vỗ ngựa chạy lại gần chủ tướng, mắt ai cũng sưng húp. Lương Tiêu nhìn người đang nằm trong lòng Vương Khả, nhận ra đúng là Dương Giác, mặt mũi xám ngoét, hẳn đã tắt thở từ lâu.

Lương Tiêu thấy trước mắt tối sầm, đầu óc trống rỗng, trong lúc lơ mơ chỉ nghe Vương Khả nghẹn ngào:

- Lương đại ca, lại… lại tên khốn kiếp đó…

Dù Vương Khả không nói, Lương Tiêu cũng nhận ra. Thanh kiếm trên người Dương Giác xuất phát từ vị trí Đại hữu, lật kính hộ tâm đâm vào huyệt Đản trung, chính là thủ pháp của Quy tàng kiếm.

Thổ Thổ Cáp dộng mạnh trường mâu, gằn giọng nói:

- Nếu không giết được tên khốn đó, Thổ Thổ Cáp này quyết không quay về quê hương.

Lý Đình, Nang Cổ Ngạt và Vương Khả đều quắc mắt, cao giọng:

- Đúng, không trả được thù này, quyết không về quê hương.

Lương Tiêu là đại tướng, không tiện tỏ thái độ yếu đuối trước mặt thuộc hạ, bèn xua xua tay, giục ngựa quay đầu. Nhưng vừa thúc ngựa, gã đã mất kiềm chế, nước mắt ròng ròng tuôn rơi.

Đang canh khuya không kịp chuẩn bị hậu sự, mọi người để tạm xác Dương Giác trong lều Lương Tiêu rồi ngồi im lìm xung quanh, đèn thắp sáng suốt đêm. Giờ ngọ hôm sau, A Tuyết sang, thương xót khóc lóc vật vã một hồi, lại thấy mọi người chưa có hột cơm nào vào bụng bèn nấu nhanh nồi cháo, không ai nỡ chối từ nên đều ăn một ít. Lương Tiêu sực nhớ lời Lan Á nói đêm qua, vội vàng lên ngựa đuổi theo. Gã tưởng nàng đã đi mất rồi, không ngờ đến gần tiểu đình vẫn thấy cha con họ ngồi đợi, bên ngoài có chừng một trăm binh sĩ đang nghỉ ngơi, áng chừng đi theo hộ tống.

Lương Tiêu tần ngần một thoáng, cuối cùng xuống ngựa lùi sang bên đường, dõi mắt quan sát. Lan Á ngồi suy tư, thình lình đứng lên đi đi lại lại. Trát Mã Lỗ Đinh cũng đứng dậy, thì thào với con gái một hồi. Lan Á xoay mặt đi, đôi vai run bần bật. Trát Mã Lỗ Đinh thở dài, lại vỗ vỗ vai nàng, an ủi vài câu. Sau một hồi thẫn thờ, Lan Á đưa tay áo lau nước mắt, nhảy lên con ngựa Ả Rập đi về hướng bắc, nhưng được mấy bước, nàng lại ngoái đầu nhìn phía sau. Cứ thế mười mấy lần cho đến khi khuất hẳn cuối con đường.

Lương Tiêu lên ngựa dướn nhìn theo, bụi vẫn chưa lắng mà bóng người đã xa, nhất thời trong lòng trống rỗng. Gã và Lan Á mới quen biết nhau nhưng ý hợp tâm đầu, cứ nhắc đến toán học là quên hết thời gian. Khổ nỗi Triệu San mất chưa lâu thì lại tới Dương Giác, oán thù mỗi ngày một sâu, gã không thể tìm đường giải thoát như nàng gợi ý. Mà chưa biết chừng, chẳng bao lâu nữa đến lượt gã cũng mất mạng nơi sa trường, vĩnh viễn nằm lặng trong cõi u minh. Nghĩ đến đây, Lương Tiêu chán nản cùng cực, ủ rũ cưỡi ngựa về doanh.

.

Giờ ngọ ngày thứ ba, cổng thành Tương Dương mở rộng, Lữ Đức mặc áo trắng, đội mũ trắng, đi bộ ra khỏi thành. Bá Nhan được tin, đích thân sang tiếp nhận đầu hàng, phong Lữ Đức làm Đô đốc Tương Phàn.

Tin bay vào nội địa, một đám mây u ám bao trùm triều đình Đại Tống, tiếng ai oán chê trách lan rộng khắp nơi. Người đương thời làm bài thơ than rằng:

Lữ tướng quân trấn thủ Tương Dương,

Xương sống mười năm giữ biên cương.

Cầu cứu viện quân không thấy đến,

Căm hờn mạt sát Giả Bình chương.

Giả Bình chương tức Giả Tự Đạo, kết tội hắn không gửi quân tiếp viện Tương Dương kể cũng chưa thỏa đáng, nhưng hắn dụng binh ngu muội, triều đình lại u mê, chẳng lần nào viện binh tới nơi, khiến cả hai thành bị vây hãm, Lữ Đức bị cô lập, chỉ biết vẫy vùng chiến đấu trong tuyệt vọng. Suy cho cùng Giả Tự Đạo lộng quyền làm loạn triều chính, là kẻ tội phạm đầu sỏ đẩy Tương Phàn vào cảnh khốn đốn, bài thơ không trách Lữ Đức dâng thành mà trách Giả Tự Đạo hại nước, đủ thấy thế nhân nhìn nhận rất công bằng.

Đất Tương Phàn xưa rày vẫn được gọi là "xương sống của thiên hạ", một vai gánh miền nam, một vai gánh miền bắc, mặt bắc dẫn sang Hà Nam, mặt tây nối liền Ba Thục, mặt nam áp sát Hồ Quảng, mặt đông kề cận Giang Hoài. Từ cổ chí kim, trận khởi đầu của các cuộc nam bắc tương tranh đều diễn ra ở đây. Tương Phàn thất thủ làm đứt đoạn hàng phòng ngự biên giới, đất đai trăm dặm vùng Giang Hán tự nhiên phơi ra trước mũi tấn công của quân Nguyên.

.

Tuyết chảy băng tan, trời dần dần ấm lên. Năm thứ mười một nhà Nguyên, tương đương năm Hàm Thuần thứ mười ba theo lịch Tống, Hốt Tất Liệt truyền chỉ chinh thảo miền nam. Tháng ba năm ấy, Sử Thiên Trạch đi tuần doanh trại ban đêm bị cảm hàn, từ đó đổ bệnh nặng. Họ Sử tuổi tác đã cao, khí huyết suy nhược, nằm li bì hai ngày một đêm thì nhắm mắt xuôi tay. Bá Nhan và các tướng đến tế vọng, an ủi gia quyến.

Viếng xong, Lương Tiêu theo mọi người rời Sử phủ, trong lòng rầu rĩ: "Sử Thiên Trạch công toại danh thành là thế, chết đi cũng chỉ hai bàn tay trắng. Thổ Thổ Cáp và Lý Đình đang hăm hở gây dựng sự nghiệp, nhưng một mai lìa đời, liệu có mang công danh theo mình được không?". Đang mải trầm tư, chợt nghe Bá Nhan gọi:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu ngước mắt nhìn. Cặp mắt uy nghiêm của Bá Nhan xoáy vào mặt gã:

- Cậu lại đây với ta!

Y giật mạnh cương, tế ngựa chạy thẳng ra cổng thành. Lương Tiêu không hiểu ra sao, liền vội vàng thúc ngựa chạy theo.

Bên ngoài thành là đồng ruộng bao la, nhưng chỉ lơ thơ vài nông dân bộ dạng lam lũ đang chậm chạp bước trên luống cày. Mười năm đại chiến Tương Phàn, nhà cửa ruộng vườn quanh vùng bị bỏ hoang, hàng vạn mẫu đất tốt đều biến thành chiến trường.

Đột nhiên, một con thỏ rừng nhảy phóc ra khỏi bụi cây, tung bốn chân chạy như bay, một con sói vàng cong đuôi đuổi theo, thình lình nhún móng trước xuống đất, bắn mình lên chụp lấy đầu con thỏ. Đúng lúc này, một mũi tên rít gió lao tới, cắm phập vào cổ con sói, đâm xuyên xuống cả lưng thỏ.

Bá Nhan bắn xong thở dài, định hạ cung, chợt nghe gió đưa tiếng nhạn kêu trong trẻo, y lại nghiêng người giương cung. Một bầy nhạn xếp thành mũi nhọn bay về phương bắc. Bá Nhan kéo cung hồi lâu nhưng không phát tên, đăm đăm nhìn đàn chim bay đi xa, chùng tay thở dài:

- Cậu bắn chim ưng bao giờ chưa?

Lương Tiêu lắc đầu. Bá Nhan cười:

- Tế ngựa hăng chạy lồng đại mạc, Giương cung bắn tan tác chim muông. Cuộc sống ấy thực là thống khoái! Hiềm nỗi chưa diệt Tống thì chưa trở về bắc được. Không biết đánh trận bao giờ mới xong?

Lương Tiêu lúc này mới hiểu ban nãy Bá Nhan giương cung mà không bắn là vì chạnh lòng nhớ quê hương. Gã chợt xót xa:

- Thế thì đừng đánh nữa. – Vừa dứt lời, chợt cảm thấy không ổn chút nào, lại tự vấn: "Không đánh thì làm sao trả thù được đây?".

Bá Nhan liếc mắt nhìn gã, cười hỏi:

- Lần trước ta hạ lệnh phạt cậu, còn giận ta không?

Lương Tiêu nhíu mày im lặng, Bá Nhan biết gã vẫn ấm ức chưa nguôi, bèn cười ha hả:

- Thôi, đều tại ta không tốt, nhưng cậu là tiểu tướng mà xúc phạm đại tướng, cũng quá đáng lắm. Lúc đó chỉ có hai lựa chọn, một là xử phạt, hai là xử trảm, đành chọn cách ít tổn thất nhất, nên để cậu phải chịu ấm ức.

Lương Tiêu nghe phân tích hợp tình hợp lý, cũng nguôi nguôi giận. Bá Nhan chợt trỏ roi về một tòa miếu cổ:

- Lại kia xem đi!

Khi tới gần, họ thấy tường miếu đã đổ nát, cổng vào có dựng một tấm bia. Bá Nhan xuống ngựa, cho tả hữu lui ra sau, xoa xoa mặt bia, im lặng trầm ngâm. Tấm bia chạm chi chít chữ, lốm đốm bạc màu, dựng trên lưng một con rùa đá mòn, chừng như niên đại xa xưa lắm rồi.

Bá Nhan chợt hỏi bằng tiếng Hán:

- Cậu biết lai lịch của tấm bia này không?

Lương Tiêu lắc đầu. Bá Nhan trỏ tòa miếu đất trước mặt:

- Đây là miếu Dương Thái phó, nơi thờ Dương Cổ nhà Tấn. Dương Cổ là danh tướng người Hán. Họ Tư Mã diệt Đông Ngô và thống nhất ba nước đều xuất phát từ gợi ý của ông ta. Đáng tiếc, người này soạn kế diệt Đông Ngô mà không sống được tới ngày bình định thiên hạ, thuở sinh tiền đã mấy lần dâng biểu phạt Ngô nhưng đều bị hoàng đế bác đi, ông ta không thỏa tráng chí, mỗi khi nhìn về phương nam đều sa lệ, vì vậy tấm bia này còn gọi là Đọa lệ bi[3]. – Y nhìn Lương Tiêu, nghiêm chỉnh hỏi. – Cậu có biết vì sao trên đời cứ luôn xảy ra chiến tranh không?

Lương Tiêu thần người, cuối cùng thành thật đáp:

- Tôi không biết!

- Đơn giản lắm, cứ nhiều nước cùng tồn tại là sinh chiến sự.

- Nhiều nước cùng tồn tại ư?

Bá Nhan mỉm cười:

- Nhớ năm xưa, các bộ lạc Mông Cổ phân tranh, binh lửa ngùn ngụt ngàn năm không dứt. Mãi cho đến khi Thái Tổ xuất thế, bằng sự anh minh trời phú, cơ trí mưu lược, người đã khắc phục muôn vàn gian khổ, đầu tiên thống nhất Mông Cổ, chấm dứt nội chiến, sau đó mở rộng phạm vi chinh phạt. Chắc cậu cũng biết người Hán đánh nhau dữ dội nhất vào thời các chư hầu cát cứ, trước tiên là Xuân Thu Chiến Quốc, kế đến Tam Quốc Lưỡng Tần, sau thời Đường thì các triều đại thay nhau trị vì nhanh như thay áo, hết Ngũ đại thập quốc đến Tống Liêu giao phong, kế tiếp là chiến tranh giữa năm nước Tống, Kim, Tây Hạ, Đại Lý và Thổ Phồn, chém giết vô cùng thê thảm. Hiện tại, Kim, Tây Hạ, Đại Lý và Thổ Phồn đều đã bị diệt, nhưng Tống Nguyên còn đang tranh hùng. Bốn trăm năm qua liên tục loạn lạc, chưa từng có một ngày bình yên.

Lương Tiêu không kìm được hỏi:

- Tức là phải thống nhất toàn bộ thiên hạ thì mới chấm dứt được chiến tranh?

- Đúng thế! Từ cổ chí kim, những người có chí cứ thích chọc trời khuấy nước, nhưng thực chất, tứ hải một nhà mới đem lại thái bình cho thiên hạ. Dương Cổ rơi lệ không phải vì vinh nhục cá nhân mà vì dân chúng cả nước! Đại Tống hiện nay cũng tương tự Đông Ngô thuở nào, chưa diệt được nó thì chiến tranh giữa hai miền nam bắc còn dai dẳng mãi, và hứng chịu tổn thất trước tiên chính là bách tính đôi bên.

Lương Tiêu cau mày:

- Vì sao phải giết? Vì sao phải đánh? Hòa hảo chẳng tốt hơn ư?

Bá Nhan xua tay:

- Cá lớn nuốt cá bé, ấy là lẽ thường tình ở đời! Cậu đã thấy hổ nào không ăn thịt dê chưa? Dẫu chúng ta để yên cho người Hán, khi họ mạnh lên chắc gì đã tha chúng ta? Tướng Hán là Hoắc Khứ Bệnh từng nói: "Hung Nô chưa diệt, chuyện nhà đáng chi?". Đại Hán hùng cường, kéo lên bắc tiêu diệt Hung Nô. Đại Đường hưng thịnh, cất quân chinh phạt Đột Quyết, làm cỏ Cao Ly. Ngay thời Tống đây, chẳng phải Thái Tông cũng đã từng tấn công Khiết Đan đấy ư? Chỉ tội hắn không tự lượng sức, đánh không lại người ta mà thôi.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Tóm lại là, hễ lắm quốc gia tất chia mạnh yếu, đã có mạnh yếu tất sinh chiến tranh ư?

Bá Nhan không trả lời thẳng vào câu hỏi của gã, nói lảng sang chuyện khác:

- Nghe nói bạn cậu mất.

Lương Tiêu dàu dàu gật đầu. Bá Nhan thở dài:

- Cậu là người trọng tình cảm, cũng tốt. Nhưng tính mệnh một cá nhân so với tính mệnh ức vạn dân lành thì bên nào nặng bên nào nhẹ?

Lương Tiêu ngẩn người. Bá Nhan bước mấy bước, vụt xoay phắt lại nói to:

- Cuộc đời lắm nỗi đoạn trường, đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước, nếu giương cánh cung cứng, cưỡi ngựa khỏe bình định thiên hạ thì ngàn năm nữa vẫn còn tiếng thơm lưu truyền. Nếu vì cái chết của một cá nhân mà suốt ngày đau đớn, sụt sùi khóc than rền rĩ thì thử hỏi chỉ trăm năm sau thôi, còn ai nhớ đến Lương Tiêu nữa? – Y trỏ đám nông dân. – Thế thì có khác gì đám thôn phu thô kệch kia đâu?

Lương Tiêu chưa bao giờ ôm chí lớn, làm việc đều theo cảm hứng nhất thời, hoàn toàn hững hờ với những lý tưởng như trị quốc bình thiên hạ, nay nghe những lời này, trong lòng bỗng hoang mang. Bá Nhan càng nói càng sôi nổi:

- Trống da trâu tốt, gõ khẽ là phát ra âm thanh vang rền. Một người thông minh dứt khoát không cần ta phải phân tích quá nhiều. Trong huyết quản cậu có có dòng máu của Thành Cát Tư Hãn, tài năng cậu khiến người đời đố kỵ. – Y xòe tay, cười nhạt. – Một hàng tướng nhỏ nhoi như Lưu Chỉnh thì đáng kể gì?

Lương Tiêu tuổi còn trẻ, máu nóng đương căng, nghe vậy bật thốt:

- Đại Nguyên soái… – rồi họng nghẹn lại, không thốt nên lời.

Bá Nhan xua tay cười:

- Hiểu là được, không cần phải nói ra. Sử Thiên Trạch đã chết, ta giao binh mã của ông ấy cho cậu. Dám nhận không?

Lương Tiêu đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Càng nhiều càng tốt.

Bá Nhan cười mắng:

- Tiểu tử nhà ngươi, đúng là đại ngôn không biết ngượng mồm. – Nghĩ sao y lại đưa mắt nhìn về phương nam, buồn bã thở dài. – Chỉ mong lần này thống nhất thiên hạ để ngàn năm vạn năm sau vĩnh viễn không còn chiến tranh nữa.

Lương Tiêu nghe dứt, bỗng rùng mình lẩm bẩm:

- … ngàn năm vạn năm sau vĩnh viễn không còn chiến tranh.

Gã lẩm bẩm câu ấy mấy lần, giọng mỗi lúc một mong mỏi, mắt đăm đăm dõi ra đồng dã nơi xa.

[1] Sấm sét gỗ.

[2] Trích bài thơ Kỷ Hợi tuế nhị thủ của Tào Tùng thời Đường.

[3] Bia rơi lệ.

122. Thạch Công Sơn Đầu

Mùa thu cùng năm, quân Nguyên vượt Trường Giang, theo dòng Giáp Giang tiến vào. Nhiều trọng thần, đại tướng lũ lượt kéo nhau ra đầu hàng, dâng cống mỹ nữ để lấy lòng ngoại bang, trong số đó có Binh bộ Thượng thư Lữ Sư Quỳ và Điện tiền chỉ huy sứ Phạm Văn Hổ.

Mặc Tương Phàn thất thủ, Giả Tự Đạo vẫn cố sức dập tắt mọi lời xì xào, nhưng dần dần, khi các cứ điểm tiền phương liên tiếp bị đánh hạ thì tình hình không thể che đậy được nữa. Tin khẩn tới tấp bay về Lâm An, hoàng thất và các quan lại đều kinh hoàng, thúc ép Giả Tự Đạo thân chinh ra trận đẩy lui quân địch. Họ Giả không còn cách nào khác, đành bổ Hạ Quý làm phó soái, miễn cưỡng thống lĩnh hai mươi vạn thủy lục quân cùng ba ngàn chiến thuyền vượt sông sang tây, giao chiến với quân Nguyên ở Lỗ Cảng.

Khi hai bên giáp mặt nhau, mười vạn hùng binh Nguyên triều nhất tề gầm lên như sấm rền trên sóng, ồ ạt từ thượng lưu kéo xuống. Người Tống tuy yếu về kỵ binh nhưng rất thành thạo thủy chiến, cũng ngược dòng hăng hái tiến lên. Hai bên giao tranh hồi lâu mà không phân thắng bại, Hạ Quý phập phồng lo sợ, nhân lúc không ai để ý liền chèo thuyền trốn chạy.

Bấy giờ, Giả Tự Đạo đang lười biếng tựa vào lòng ái thiếp quan chiến, chung rượu nghiêng ngả trên tay. Hắn vốn mù tịt về chiến trận, chỉ biết hai bên giao đấu ác liệt chứ chẳng biết ai thắng ai thua, nhác thấy Hạ Quý bơi qua cạnh tàu mình, vội hỏi:

- Thắng rồi hả?

Hạ Quý hổn hển đáp:

- Không đỡ nổi!

Giả Tự Đạo xuất thân lưu manh đầu đường xó chợ, nghe vậy phát hoảng, không còn để ý đến cung cách lễ tiết gì nữa, nhảy chồm chồm rủa xả:

- Đồ mặt nạc đóm dày, sao không nói sớm? – rồi vội vàng kéo ái thiếp nhảy tót lên thuyền nhẹ đã chuẩn bị sẵn, nối đuôi Hạ Quý chèo đi rõ nhanh.

Có kẻ trông thấy chủ và phó tướng một trước một sau lủi mất thì kinh hãi báo động. Quân Tống nơi đầu sóng ngọn gió nghe tin ấy, ý chí chiến đấu lập tức tiêu tan. Tướng lĩnh giẫm đạp nhau bỏ trốn, binh sĩ mạnh ai nấy chạy, trận thế hỗn loạn rối ren. Lính Nguyên thừa cơ công kích khiến quân Tống thua liểng xiểng, số đầu hàng lên đến mười mấy vạn người, lương thảo quân dụng bị tịch thu bằng sạch.

Tin bại trận ở Lỗ Cảng truyền về Lâm An, cả triều đình cùng phẫn nộ. Tạ Thái hậu cách hết mọi chức tước của Giả Tự Đạo, truyền chỉ lưu đày Tuần Châu. Giả Tự Đạo trơ trọi một thân một mình, vai vế không còn, phe cánh tan rã, đành bó tay chịu trói, trên đường áp giải bị sai nha là Trịnh Hổ Thần sát hại tại Chương Châu.

Sau trận Lỗ Cảng, tướng sĩ vùng Giang Hoài hoàn toàn thui chột ý chí chiến đấu, phản kháng rất lẻ tẻ, còn phần lớn đào ngũ hoặc đầu hàng. Lính Nguyên chia làm ba đường hành quân, cánh Lương Tiêu tiến vào theo ngả Giang Nam. Vừa tới Kinh Khẩu, gã bỗng nhận được thư khẩn, Bá Nhan ra lệnh quay gấp về Dương Châu.

.

Tại trướng soái Dương Châu, Bá Nhan triệu tập các tướng, nặng nề thông báo:

- Thánh thượng hạ chỉ ngừng xuống nam, chuẩn bị tiễu phạt sang phía tây.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Tại sao? Không đánh Tống nữa à?

A Truật u ám nói:

- Tây bắc có biến! Cháu nội Oa Khoát Đài là Hải Đô, hiện đang đóng ở Diệp Mật Lập, nhân lúc đại quân ta nam chinh bỏ trống mặt tây bắc đã chiêu tập phiên vương kết thành liên minh bên bờ sông Tháp Na Tư. Hắn kết tội thánh thượng đã chà đạp di huấn của Thái Tổ để thay thế bằng luật lệ của người Hán, vin cớ đó cùng các phản vương tuyển mộ hai mươi vạn thiết kỵ, vượt núi A Nhĩ Thái[2], tấn công cựu đô Hòa Lâm[3].

Bá Nhan tư lự:

- Hải Đô túc trí đa mưu lại giỏi dụng binh, xưa rày vẫn luôn kình chống thánh thượng. Hiện thánh thượng cũng chưa biết nên quyết thế nào, vừa sai tín sứ chuyển lời rằng: "Trẫm chinh thảo Đại Tống hai lần, hai lần đều thất bại quay về. Nay Bá Nhan sắp thành công thì Hải Đô lại đến sinh sự, giữa đường bỏ dở kể cũng đáng tiếc, nhưng nếu vì một dải đồng lầy nước đọng phương nam mà để mất bạt ngàn đất đai màu mỡ phương bắc thì khác nào thả con cá rô bắt con săn sắt, ngẫm thực không đáng". Và người lệnh cho ta nghị hòa với Lâm An, hai bên vạch địa giới mà cai trị.

A Truật nói:

- Người Tống liên tục thất bại, binh sĩ rệu rã chán chường, đây chính là thời cơ để hưng binh! Nếu nghị hòa để họ lấy lại sức thì mai sau tấn công sẽ khó khăn gấp mười. Hải Đô tuy nhiều binh mã thật, nhưng các phiên vương tây bắc mỗi người một bụng, không đồng chí đồng lòng. Tôi nghĩ, chỉ cần vài vạn tinh binh là đủ chặn đứng mũi đâm thọc của chúng, tội gì phải điều động hết binh mã nam chinh sang đó?

Bá Nhan gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như ngươi! Bây giờ ta sẽ về Đại Đô, tìm cách thuyết phục thánh thượng. Khi ta đi vắng, ngươi tạm thay trách nhiệm Chủ soái trong doanh. – Ngừng một lát, y gọi. – Lương Tiêu!

Lương Tiêu đáp lời đứng dậy, Bá Nhan nói:

- Từ lúc này, ngươi làm Tổng đô thống cả thủy và lục quân, phò tá A Truật đốc suất binh mã.

Lương Tiêu nhận lệnh. Bá Nhan lại dặn dò một hồi rồi cho các tướng lui, vội vã trở về Đại Đô ngay trong đêm.

Cùng đêm ấy, Lương Tiêu hạ trại ở Qua Châu. Vừa ổn định lều trướng, nghe báo Quách Thủ Kính cầu kiến, gã mừng rỡ ra ngoài nghênh đón. Hai người đã lâu không gặp, nắm tay nhau hàn huyên vui vẻ. Họ Quách bảo:

- Hôm nay Quách mỗ đến cáo từ đại nhân.

Lương Tiêu hỏi:

- Ông định về Đại Đô à?

- Phải. – Quách Thủ Kính đáp. – Bây giờ quân đội ngừng di chuyển, tạm thời đóng trại một chỗ, ta không cần cất trạm nước mới nữa. Vả chăng năm nay Hoàng Hà dâng cao, có thể gây lũ lụt, thánh thượng triệu ta về bắc bàn bạc cách giải quyết.

Lương Tiêu thở dài:

- Chưa hết can qua đã thủy tai xảy đến, thiên hạ chẳng lúc nào được bình yên.

Quách Thủ Kính cũng thở dài:

- Thế nên mới có câu: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Cảnh trái ngang trên đời thường vô cùng vô tận!

Mỗi người đeo đuổi một suy tư, lặng cầm chén trà buồn bã. A Tuyết đứng bên, thấy vẻ mặt họ bỗng nhiên ảm đạm thì rất lấy làm lạ: "Vừa tươi cười hớn hở, sao đã ỉu xìu ngay được?".

Sau một lúc trầm mặc, Quách Thủ Kính lên tiếng trước:

- Quách mỗ có một câu này, chẳng biết nên nói hay không.

- Tôi xin nghe, đại nhân đừng khách sáo!

Quách Thủ Kính vịn bàn nhỏm dậy, thở dài:

- Tướng quân là một tài năng hiếm có, đem tài năng ấy đổ vào chinh chiến sát phạt, không cảm thấy đáng tiếc lắm ư?

Lương Tiêu ngẩn người. Quách Thủ Kính đưa nhanh mắt về phía A Tuyết, vẻ ngập ngừng. Lương Tiêu xua tay:

- Ở đây toàn người nhà, đại nhân chớ ngại.

Quách Thủ Kính nghiêm nghị gật đầu:

- Tướng quân không như người khác, Quách mỗ nói thẳng ra vậy.

Y đứng hẳn lên, chắp tay sau lưng bước về phía cửa, dõi mắt nhìn bầu trời trong trẻo ngoài trướng, chậm rãi buông từng chữ:

- Thánh thượng thừa kế bá nghiệp của cha ông, chí lớn dạt dào, muốn mở mang bờ cõi ra bốn biển, tạo nên công tích ghi tạc ngàn năm. Lương tướng quân thạo phép dụng binh, hễ đánh là thắng, hễ chiếm là được, chiến công hiển hách. Chỉ hiềm, người ta thường nói: chẳng vương triều nào là vững bền mãi mãi. Dẫu Đại Nguyên thống nhất thiên hạ thì liệu sẽ duy trì được bao lâu đây? – Y ngoảnh lại, ánh mắt sáng quắc. – Thử hỏi mấy trăm năm sau, sử sách có ghi nhận tướng quân là người như thế nào không? Và tướng quân để lại được gì cho hậu thế?

Lương Tiêu không hiểu lắm, giọng nói pha chút ngạc nhiên:

- Tôi thường nghe: chết là hết. Đã nhắm mắt xuôi tay còn bận tâm nhiều thế làm gì cho mệt?

Quách Thủ Kính lắc đầu:

- Quách mỗ nghĩ nói thế không ổn. Trên đời tuy không có vương triều nào tồn tại mãi mãi, nhưng có những sự vật vẫn lưu dấu ngàn năm, chỉ cần tướng quân dồn tâm trí mình vào đó…

Lương Tiêu sực nhớ ra một chuyện, háo hức hỏi:

- Chắc ông muốn nhắc đến việc triều đình định sửa sang lịch pháp?

Quách Thủ Kính vỗ tay:

- Tướng quân tinh ý lắm. Từ khi Tổ Xung Chi làm ra lịch Đại Minh đến nay, mấy trăm năm rồi, phép tính lịch vẫn chưa cải tiến được là bao. Có hai nguyên nhân: một là do phạm vi đo đạc còn nhỏ hẹp, hai là do kiến thức toán học còn hạn chế. Sắp tới thống nhất được thiên hạ, lãnh thổ Đại Nguyên sẽ rộng lớn vượt xa thời Hán thời Đường. Thánh thượng định đặt đài thiên văn ở các nơi, quan sát nhật nguyệt hầu xây dựng nên cách tính lịch mới. – Nói đến đây, nhận ra Lương Tiêu lắng nghe chăm chú, biết gã đã dao động, họ Quách mỉm cười. – Tướng quân tinh thông toán thuật bậc nhất thời nay, nếu bằng lòng phối hợp với Quách mỗ hoàn thành bộ lịch mới thì quả là cái phúc của lê dân trăm họ, là ơn đức lưu truyền hậu thế hàng ngàn đời sau!

Dạo bị giam trong Thiên Viên Địa Phương, Lương Tiêu đã từng manh nha ý tưởng sáng tạo một bộ lịch hợp lý hơn bộ lịch của tiền nhân. Hiềm nỗi công việc quá lớn, sức một người không đảm đương nổi. Mấy năm nay tuy trải qua nhiều biến cố, nhưng ý tưởng ấy chưa một lần rời bỏ trí óc gã, thậm chí mỗi ngày một thêm cháy bỏng, nay nghe Quách Thủ Kính khơi gợi, nó lại nao nao quẫy động. Lương Tiêu đứng bật dậy đi đi lại lại, chợt thở dài rầu rĩ:

- Đáng tiếc tôi còn bận quân vụ, khó lòng phân tâm đến việc khác.

- Không gấp! Quách mỗ đã phác kế hoạch rồi. Đợt đo đạc tới đây sẽ tiến hành trên diện rộng, bắc phải đến Khâm Sát hãn quốc, tây đến Y Nhĩ hãn quốc, đông đến Cao Ly, nam đến Quỳnh Châu. Quỳnh Châu hiện vẫn thuộc phạm vi kiểm soát của Đại Tống, vì vậy một khi chưa diệt xong Đại Tống thì vẫn chưa thể bắt tay sửa lịch được. Chuyến này trở về Đại Đô, ta sẽ tâu thánh thượng cử tướng quân cai quản cục Thái Sử,

giám sát việc tu chính lịch pháp, nhưng thế thì tướng quân đành phải buông hết quyền bính lớn lao cũng như cuộc sống giàu sang phú quý.

Lương Tiêu cười nhạt:

- So với việc làm lịch thì đánh trận và phú quý đáng kể gì đâu.

Quách Thủ Kính hoan hỉ tán thưởng:

- Quả nhiên ta không nhìn lầm! Lương tướng quân đúng là người được sinh ra để tinh nghiên học thuật.

Lương Tiêu nói:

- Đợi thu xếp việc quân tạm ổn, tôi sẽ lên kinh gặp đại nhân.

Quách Thủ Kính giơ tay:

- Thỏa thuận thế!

Lương Tiêu tủm tỉm đập tay ba lần với họ Quách. Cả hai cùng cười phá lên.

Đến giờ cơm tối, A Tuyết bày sáu thức nhắm và một bình rượu hoa quả. Lương Tiêu cùng Quách Thủ Kính nâng chén đàm luận hết sức ăn ý. Lương Tiêu say sưa nói:

- Muốn cải tiến lịch Đại Minh thì cần chú ý đến năm yếu tố : một là chuyển động biểu kiến của mặt trời, hai là tốc độ vận hành của mặt trăng, ba là độ lệch giữa hoàng đạo và xích đạo, bốn là hệ tọa độ của hoàng đạo và xích đạo, năm là chu kỳ của trăng để đi hết một vòng bạch đạo…

Gã càng nói càng sôi nổi, Quách Thủ Kính càng nghe càng rạng rỡ mặt mày. Hai người chấm rượu vẽ toán pháp ra bàn, mô tả các khí cụ thiên văn, trao đổi miệt mài quên cả uống rượu, A Tuyết phải nhắc, họ mới dứt ra được.

Cơm rượu xong, phấn hứng dâng cao, cả hai liền kê giường cạnh nhau trao đổi thâu đêm. Lương Tiêu trò chuyện với Quách Thủ Kính, tầm mắt được mở rộng, tư tưởng càng thêm cao xa. Tiếc nỗi đất nước đương cơn loạn lạc, thiên văn lịch pháp hay thủy lợi máy móc cũng mới dừng ở mức nói cho thỏa lòng mà thôi. Sáng hôm sau, Quách Thủ Kính cáo từ về bắc, Lương Tiêu đi tiễn một quãng đường, nhìn theo bóng họ Quách, lòng ngao ngán: "Quách đại nhân thật cương quyết, dám dứt khoát rời bỏ quân ngũ, dốc lòng chấn chỉnh thủy lợi, sửa sang lịch pháp. Còn ta vẫn phải chinh thảo Đại Tống, thật chán quá đi thôi! Mong rằng sau trận chiến này, thiên thu vạn đại không còn chiến tranh, để ta và Quách đại nhân được tự do xây dựng lịch pháp, sao vẽ sơ đồ núi non, chỉnh đốn bách nghệ, củng cố nông tang, tạo nên một thời đại thịnh vượng huy hoàng chưa từng có trong lịch sử". Ưu tư hồi lâu, Lương Tiêu ngậm ngùi quay về doanh trại.

.

Tháng năm năm Đức Hữu đầu tiên của nhà Tống, Lâm An biết tin quân Nguyên đang vướng nội loạn ở miền tây bắc, liền cương quyết chém chết tiết sứ Nguyên triều phái đến nghị hòa. Tể tướng Trần Nghi Trung dâng sớ lên Tạ Thái hậu xin hưng binh, đảm bảo sẽ đoạt lại Lưỡng Hoài. Tạ Thái hậu cả mừng, trao ấn soái ba quân cho Trương Thế Kiệt. Họ Trương kéo một vạn chiến thuyền đến hội hợp với Cận Phi, nâng tổng số thủy lục quân lên hai mươi vạn, tiến vây Kinh Khẩu. Lý Đình Chi đốc suất năm vạn kỵ bộ kỵ binh ra Dương Châu đánh A Truật. Vào thời khắc sinh tử ấy, Đại Tống một lòng quét sạch gian nịnh, chỉnh đốn triều chính, tinh binh mãnh tướng tụ họp tại Hoài Đông, sẵn sàng cùng quân Nguyên quyết một trận tử chiến.

Thế tấn công của quân Tống vô cùng dữ dội, tướng giữ Kinh Khẩu là Thổ Thổ Cáp liên tiếp gửi cấp báo, Lương Tiêu bèn dẫn quân vượt sông sang cứu viện. Cùng tháng đó, tướng sĩ nhà Nguyên cũng lục tục kéo đến hội quân với gã. Nguyên, Tống giáp mặt tại Tiêu Sơn, mấy vạn thuyền chiến san sát trên sông làm tắc nghẽn cả dòng chảy.

Trước giờ giao chiến, hàng tướng nhà Tống là Phạm Văn Hổ đến gặp A Truật hiến kế:

- Từ đây đi tiếp lên hai mươi dặm nữa có ngọn núi Thạch Công, đứng trên ấy nhìn xuống, toàn bộ trận thế quân Tống sẽ hiện ra trong tầm mắt.

A Truật mừng lắm, lập tức dẫn các tướng lên núi Thạch Công quan sát.

Ngọn núi cao tám trăm thước, vươn lên sừng sững bên sông. Tướng lĩnh Nguyên triều trèo lên đỉnh nhìn, dưới chân đại giang trải rộng tít tắp, khói sóng mênh mang. Kim Sơn và Tiêu Sơn đứng đối mặt nhau phía xa xa, hàng ngàn hàng vạn thuyền chiến nhà Tống tiến lui liên tục giữa hai ngọn núi, tạo thành một trận thế lạ mắt, tựa vuông mà không phải vuông, dường tròn mà không phải tròn, cứ mười thuyền kết thành một khối vuông nhỏ, cơ cấu hết sức chặt chẽ. Sau một hồi lặng lẽ quan sát, Lương Tiêu chợt thốt:

- Gay go thật!

A Truật ngạc nhiên hỏi:

- Gay ở chỗ nào?

- Ở chỗ trận thế của chúng quá đặc biệt. – Lương Tiêu giải thích. – Trận này tên là Thiên địa huyền hoàng, cứ mười thuyền một đội, khu giữa gồm năm khối, ứng với các vị trí đông, tây, nam, bắc và trung của Ngũ Nhạc. Từ trong ra ngoài, Ngũ Nhạc còn đan xen với chín khối khác, phép sắp xếp mô phỏng Cửu Châu của Trâu Diễn[4]. Mười bốn khối này kết hợp và chuyển hóa lẫn nhau, tạo nên hình thế vững chãi bao la như mặt đất, gọi là Hậu thổ tiểu trận.

Mọi người quan sát trận thuyền theo chỉ dẫn của Lương Tiêu, quả nhiên phát hiện ra mười bốn khoảnh lờ mờ, bất giác cùng ngấm ngầm khen lạ. Lương Tiêu lại trỏ mé ngoài trận thuyền:

- Ngoài Hậu thổ còn Huyền thiên tiểu trận. Huyền thiên phân chia thành hai mươi bốn khối nhỏ, con số ứng với nhị thập tứ tiết khí trong năm. – Gã vừa thuyết minh vừa trỏ hai mươi tư vị trí. – Huyền thiên thay đổi theo thời tiết trên trời, Hậu thổ tái hiện địa hình dưới đất, muốn nắm bắt cũng không phải là rắc rối lắm, nhưng sự phức tạp sẽ nảy sinh nếu trời đất giao hòa, bởi lúc đó các biến hóa sẽ phát triển ra bất tận, khó lòng ứng phó nổi. Theo chỗ tôi biết, Thiên địa huyền hoàng vốn đã thất truyền, dạo xưa tôi cũng chỉ đọc được lỗ mỗ một vài phần mà thôi. Trong đó có câu: "Trận pháp này gói gọn thiên địa, nuốt chửng nhật nguyệt, tiêu diệt vạn quân như nhổ một cọng cỏ, tiến thoái dễ dàng, không tài nào phá nổi".

A Truật đỏi hẳn sắc mặt, chưa kịp hỏi gì bỗng nghe có tiếng cười vang:

- Rủi thật rủi thật, cảnh sắc tươi đẹp mà chẳng ai lên thưởng thức, ngoài một đàn chó lâu nhâu sủa bậy!

Các tướng kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn, thấy một nho sinh quần áo lôi thôi lốc thốc ngồi trên tảng đá nhẵn bóng, mặt quay ra dòng sông bát ngát, tay cầm bầu rượu giơ cao trước gió, phong thái rất mực tiêu dao. Lương Tiêu mừng rỡ vòng tay chào:

- Công Dương tiên sinh! Xa cách đã lâu, cớ sao vừa gặp ông lại nặng lời với người ta thế?

Tướng lĩnh đều kinh ngạc: "Lương Tiêu quen lão này à? Dưới chân núi có tinh binh vây kín bốn mặt, lão lên đây bằng cách nào ấy nhỉ?".

Công Dương Vũ thản nhiên đáp:

- Người nào? Ta nặng lời với chó đấy chứ!

Các tướng nghe giọng giễu cợt đều sinh lòng phẫn nộ. Lương Tiêu sực nghĩ ra một điều, bèn hỏi:

- Ông là sư phụ của Vân Thù phải không ạ?

- Thế thì sao?

Lương Tiêu gật đầu, mặt trắng bệch:

- Thế thì tôi hiểu rồi.

Công Dương Vũ nhếch mép:

- Hiểu cái con khỉ! – đoạn cười khà khà, dõi mắt xuống dòng sông, vỗ tay lên mặt đá, dài giọng ngâm. – Thiên hạ vốn là một, Sao nỡ cắt hai miền? Lên lầu Đa Cảnh nhìn xuống, Hận mất nước sao quên. Gần, sóng Trường Giang nổi cuộn; Xa, lẻ loi hai ngọn núi. Muốn mượn tiếng sấm rền, Muốn mượn lưỡi tầm sét, Đuổi rợ khỏi trung nguyên. Ngóng Hoài thượng, Tân Dã xứ, Ngựa mang yên. Ý trời đã định, Lương thảo

binh khí cũng vừa quyên. Chỉ thiếu người như Sĩ Nhã, Chỉ thiếu người như Việt Thạch. Phải dóng trống chiêu hiền, Nổi một cơn mưa lớn, Quét sạch bụi bắc biên.[5]

A Truật chăm chú lắng nghe nhưng không hiểu, bèn hỏi nhỏ Đô đốc thủy quân Trương Hoằng Phạm:

- Lão ta hát bài gì vậy?

Trương Hoằng Phạm vốn giỏi thi từ, liền giải thích:

- Bài hát này ý nói: giang sơn tươi đẹp ơi, ta muốn được như Tổ Địch, Lưu Côn đuổi hết Hồ, Lỗ, muốn như Gia Cát Khổng Minh dẫn quân bắc chinh.

A Truật đanh mặt, dùng tiếng Hán hỏi:

- Túc hạ là ai?

Công Dương Vũ nhìn y:

- Ngươi hỏi ta là ai? Ta là kẻ: Sáng rong Nam Hải chiều Thương Ngô, Áo đựng rắn xanh, gan góc to. Lên xuống Nhạc Dương người chẳng biết, Ngâm vang bay vút Động Đình hồ.

Các thân binh không nhẫn nại nổi nữa, bèn lao bổ tới, nào ngờ mới giơ đao đã thấy toàn thân tê liệt. Câu thơ chưa ngâm dứt, mười tên thân binh đã há hốc mồm, đứng rúm một chỗ như tượng đất.

Công Dương Vũ giũ giũ tay áo:

- A Truật, theo ngươi ta là ai nào?

Bài thơ trên do Lã Động Tân làm, Công Dương Vũ nhân hứng đọc ra, ngụ ý mô tả mình có cốt cách phong lưu thần tiên. A Truật không hiểu được ý ấy, lại thấy sự việc quỷ quái lạ lùng, sống lưng ớn lạnh, y hô to:

- Mọi người hãy cẩn thận! Tên đồ gàn này biết yêu thuật đó!

Công Dương Vũ phì mũi:

- Tiên thuật rành rành ngươi lại bảo yêu thuật là sao? Chà, thế nhân vẫn chê bọn Thát ngu như lợn, quả tình không sai, nói cho ngươi nghe chẳng khác gảy đàn tai trâu! Vô vị quá sức!

A Truật gắng trấn tĩnh, chậm rãi hỏi:

- Đừng lải nhải những câu dấm dớ nữa, túc hạ tới đây có công to việc lớn gì?

Công Dương Vũ cười hì hì:

- Kẻ hèn mọn này khốn cùng quẫn bách, lấy đâu ra công to việc lớn, chẳng qua chỉ táy máy toàn trò vè của bọn hạ lưu thôi. Lý Thái Bạch từng viết: Gieo một ván thiên địa, chưa chắc quên chiến tranh. Lần này ta đến cốt muốn chơi một ván bài từ xa với tên cẩu hoàng đế Hốt Tất Liệt nhà các ngươi.

A Truật nghe lời lẽ quá sức kỳ dị, thầm nhủ: "Gặp một thích khách cao cường thế này, đành đi bước nào biết bước đó thôi. Gắng con cà con kê với lão ta để kéo dài thời gian vậy". Y bèn hỏi:

- Được, túc hạ muốn chơi kiểu bài nào?

Công Dương Vũ xua tay:

- Bảo đàn gảy tai trâu thực chẳng oan! Gieo một ván thiên địa là gieo xúc xắc chứ cái gì nữa! Ai thắng thì được giang sơn này. Vậy là có người chơi và vật cá cược rồi đấy, chỉ còn thiếu xúc xắc thôi! – Nói đoạn ông giơ cao cái túi vẫn mang bên hông, giũ mạnh, một đầu người lông lốc lăn ra.

Nhìn rõ tướng mạo người đó, A Truật bỗng biến sắc mặt, giọng lạc đi:

- Yến Thiết Mộc Nhi!

Công Dương Vũ cười:

- Tên hắn đấy à? Ta thấy hắn diễu võ dương oai trên lưng ngựa, ngứa mắt quá bèn tiện tay ngắt đầu xuống. – Ông cười hì hì, trỏ đầu người nói oang oang. – Coi nó là con xúc xắc đầu tiên của ta. Nghe đồn hắn là Vạn phu trưởng kỵ binh, vậy tính ba chấm đi.

Yến Thiết Mộc Nhi lĩnh tước Vạn hộ hầu, dũng cảm thiện chiến, nào hay mới đó mà đầu đã lìa khỏi cổ. Các tướng đều sinh mối xót xa thương cảm. A Truật đang giữ trọng trách đại tướng, không dám tỏ ra mềm yếu, bèn lạnh lùng nói to:

- Vạn phu trưởng là xúc xắc ba chấm thì chắc bản soái được sáu chấm nhỉ!

Công Dương Vũ bật ngón cái:

- Thống soái ba quân có khác, rất biết mình biết người. Đáng tiếc chỉ có mỗi ngươi là xúc xắc sáu chấm nên không gieo được lục lục. Cũng may trời còn thương, ban cho ba vị đô thống. Tên đê tiện họ Lương là Tổng đô thống, tính năm chấm. Đô thống lục quân A Lạt Hãn tính bốn chấm, Đô đốc thủy quân Trương Hoằng Phạm tính bốn chấm. Tham nghị chính sự Đổng Văn Bỉnh không có nhiều binh lính nhưng phẩm hàm lại cao, tử tế ra cũng nên tính bốn chấm, còn Phạm Văn Hổ, cái tên bán nước cầu vinh, khốn nạn vô loài nhất trong bọn khốn nạn vô loài, tính một chấm cũng là đề cao hắn thái quá, đem ra làm xúc xắc chỉ tổ bẩn tay lão phu.

Phạm Văn Hổ bị chửi như tát nước, mặt có sắc giận nhưng trong lòng lại mừng húm, khẽ khàng nhích sang một bên.

Lúc này mặt trời chưa lên cao, dải sông tuôn dài, phía xa thoáng đãng bằng phẳng, quang cảnh rất nên thơ. Trong khi đó trên đỉnh núi Thạch Công chật hẹp, bầu không khí ngột ngạt vô cùng. Công Dương Vũ vẫn giữ nguyên vẻ cười cợt như thể họp mặt nói chuyện phiếm. Nhưng ông càng cười đùa, các tướng càng ngạt thở. Ngày thường họ điều động đến hàng ngàn hàng vạn binh mã, nắm trong tay quyền sinh quyền sát bao nhiêu con người, muốn gì được nấy, vậy mà bây giờ khác nào cá nằm trên thớt, mặc kẻ khác làm tình làm tội, chưa ai trong bọn gặp phải tình huống khóc dở mếu dở thế này bao giờ.

Công Dương Vũ vuốt râu:

- Con bạc, con bạc, được ăn cả ngã về không. Ta vừa rồi vận rủi quá, chỉ đổ được tam, xin hỏi quý vị, tiếp theo đây ta nên gieo xúc xắc mấy chấm?

Ông quét mắt khắp mặt các tướng, không ai bước ra.

Công Dương Vũ cười nhạt, đang định lên tiếng khích bác, thình lình Lương Tiêu lướt khỏi hàng, chân không chạm đất, vung tay vỗ lưng một tên thân binh. Tên này chới với khua khoắng tứ chi, huyệt đạo tức thì được giải. Lương Tiêu xuyên trái xuyên phải giữa tốp người, cử động như bướm lượn, xuất chưởng như chớp nháy, chỉ trong khoảnh khắc, hơn mười tên thân binh hoa tay múa chân lấy thăng bằng, cử động trở lại.

Lương Tiêu co mình xuống xà tấn, điềm nhiên nói:

- Công Dương tiên sinh, mời!

Nét giận thoáng qua khuôn mặt Công Dương Vũ, nhưng ông lại nhe răng cười ngay:

- Năm chấm hả, hay lắm!

Đoạn giơ chưởng phải từ từ vỗ tới ngực Lương Tiêu. Chưởng phong đặc quánh, Lương Tiêu không né được, đành phải đón đỡ, nào ngờ vừa cất tay bỗng thấy máu nóng cuộn trào trong ngực, gã mất tự chủ giật lui ba bước. Một tên thân binh không ý thức được mức độ nguy hiểm nên nhào tới đỡ chủ tướng. Vừa chạm đầu ngón tay vào lưng Lương Tiêu, thân hình hắn đã bị một luồng đại lực ùa thốc sang hất văng đi xa sáu trượng. Tên lính lộn bắn một vòng trên không rồi rơi thút xuống vực, tiếng gào thê thảm mau chóng chìm lấp dưới khoảng sâu mênh mông.

Công Dương Vũ không để Lương Tiêu đứng vững, lập tức lắc mình bay đến trên đầu gã:

- Đồ khốn, đỡ tiếp một chưởng của lão tử đây!

Lương Tiêu nào dám đấu tay không nữa, lập tức tuốt kiếm đâm thẳng tới ngực Công Dương Vũ. Ông già hừ mũi, nhuyễn kiếm Thanh Li bật ra khỏi tay áo, lưỡi thép mỏng tang, lúc duỗi lúc uốn hệt như đàn rắn quẫy trườn, mổ vào mọi chỗ yếu hại khắp mình Lương Tiêu.

Kiếm đôi bên vũ động rất nhanh, chỉ ngóc lên hụp xuống một thoáng đã trao đổi năm chiêu, xuất chiêu thần tốc nhưng không giao nhau lấy một lần, trông như thể người nào biểu diễn bài múa kiếm của riêng người nấy, nhưng thực chất toàn những sát chiêu nhăm nhăm tìm sơ hở đánh vào chỗ hiểm của nhau. Lương Tiêu tuy tiến bộ chóng mặt, nhưng vẫn kém sút rất nhiều so với Công Dương Vũ, đã mấy lần suýt lâm hiểm cảnh.

Thấy gã đỡ được liền năm sát chiêu của mình, Công Dương Vũ vừa kinh ngạc vừa buồn rầu: "Chỉ cần thời gian đủ dài, thằng bé này nhất định sẽ trở thành tông sư một phái. Tiếc thay nó kéo bè kéo cánh với quân tàn ác, võ công càng cao sẽ càng gây nhiều tai họa. Hôm nay nếu không trừ bỏ, chẳng biết mai sau nó còn dồn bao nhiêu người Tống vào chỗ chết?". Ý nghĩ ấy khiến lòng dạ ông trở nên sắt đá. Công Dương Vũ phóng trường kiếm tới mặt Lương Tiêu, khiến gã phải luống cuống tung mình nhảy tránh. Chợt thấy dưới chân hẫng một cái, Lương Tiêu hoảng hồn than thầm: "Chết rồi! Sau lưng là vực thẳm!". Gã toan ghìm đà lao, Công Dương Vũ đã xoáy thẳng kiếm tới mặt gã.

Đám tướng sĩ xung quanh thốt lên kinh hãi, Lương Tiêu ngã ngửa xuống vực, cùng lúc ấy, nhác thấy một cái khe trên vách đá, gã bèn vận kiếm đâm mạnh vào. Keng một tiếng, Lương Tiêu nắm đốc kiếm, người treo lửng lơ, đu đa đu đưa trên luồng gió sông ào ạt thốc lên. Công Dương Vũ không truy đuổi, vuốt râu giễu cợt:

- Ngươi sử chiêu khỉ đánh đu này hay đấy!

Lương Tiêu tự biết khó thoát chết, cũng chẳng thèm cân nhắc lời nói nữa:

- Ông giở chiêu chó ăn phân mà đâm tôi đi!

Công Dương Vũ chột dạ: "Nó đang ở dưới thấp, ta muốn đâm phải cúi xuống, bộ dạng chồm hỗm như chó hoang, chẳng hóa mắc bẫy miệng lưỡi nó sao?". Ông già tần ngần, chợt nghe gió rít sau lưng, đám thân binh đã múa đao chạy tới. Công Dương Vũ xoay phắt lại vẫy một chưởng quét ngã bốn tên, đám còn lại khiếp đảm dừng bước. A Truật thét:

- Kẻ nào thụt lùi, chém!

Quân lệnh như sơn, không ai dám chống, đám thân binh tiếp tục hò hét liều chết xông lại. Công Dương Vũ bật cười, nhuyễn kiếm chui tọt vào tay áo:

- Binh tôm tướng tép chả bõ dính răng, chỉ tổ mất công. – Dứt lời, ông lạng đến sát mặt A Truật, tóm chặt lấy ngực áo y, cười khà khà. – Luôn mồm thúc người khác đi vào chỗ chết, còn bản thân mình thì chẳng giở ra được mấy nả sức.

Chủ soái đã bị kiềm chế, đám thuộc tướng đều tái mét mặt.

Lương Tiêu rung tay rút kiếm, tạo đà lộn ngược lên miệng vực, người chưa tiếp đất đã hét vang, vận kiếm sử Hoán kiếm đạo. Quẻ Hoán là Khảm dưới Tốn trên, tức gió đi trên nước, nước gặp gió tan. Hoán kiếm đạo vũ động tựa cuồng phong, trút bão táp xuống lưng Công Dương Vũ.

Ông già vốn cố ý thả lỏng cho Lương Tiêu lên, thấy thế cười nói:

- Đến đúng lúc lắm! – đoạn túm lưng A Truật, quay mặt y ra làm khiên đỡ trường kiếm Ảo Nguyên.

Lương Tiêu vẫn vận kiếm không ngừng, đâm liên tiếp sáu nhát, thân kiếm bị nội lực của gã ép mạnh đến nỗi cong lại, nhát nào nhát nấy đều lướt sát những chỗ yếu hại khắp mặt mũi A Truật. Các tướng chứng kiến mà hồn xiêu phách lạc, nhao nhao phản đối:

- Lương Tiêu, ngươi điên rồi sao?

Lương Tiêu lẳng lặng thi triển kiếm pháp, càng sử càng dẻo tay, trông qua tưởng chừng múa máy phạt chém bừa bãi, nhưng thực chất hết sức cẩn trọng để tránh đả thương A Truật, đồng thời vòng lách qua y để ngắm

đâm Công Dương Vũ. A Truật hiểu rõ ý Lương Tiêu nên rất bình tĩnh, kể cả khi mũi kiếm lướt sát trán mình, y cũng không chớp mắt, thần sắc vẫn thản nhiên như không.

Nhìn hai người, một kẻ tự tin có thừa, kiên trì xuất kiếm tấn công, một kẻ dũng cảm đối mặt, thản nhiên coi thường cái chết, Công Dương Vũ vốn tự phụ mà cũng không nén nổi cảm giác ớn lạnh: "Người Nguyên có hạng tướng soái anh dũng thế này, chả trách đánh đâu thắng đó. Kẻ đánh kiếm cố nhiên đã tài ba gan góc, nhưng kẻ hứng kiếm tỉnh bơ mặc kiếm chờn vờn quanh mình mới thực sự là bản lĩnh cao minh".

Nghĩ tới đây, Công Dương Vũ không nén được lòng mến tài, bèn lôi A Truật sang một bên, duỗi ngón tay nắm mũi kiếm Ảo Nguyên rồi búng nhẹ. Tức thì, một luồng khí nóng chạy theo thân kiếm đẩy thẳng xuống hổ khẩu Lương Tiêu, cánh tay rát bỏng như bị lửa đốt, gã vội thu kiếm nhảy vụt ra sau.

Công Dương Vũ cười:

- Núi đá đổ xuống đầu, mãnh hổ rình sau lưng mà mặt không đổi sắc! Tên nguyên soái Thát Đát này định lực không tồi. Tốt lắm! Lương Tiêu, hai chúng ta cá cược thêm ván nữa, vật cược chính là tính mạng A Truật. Nếu ngươi thắng, ta tha chết cho hắn, nếu ngươi thua thì, chính ngươi phải tự sát.

Lương Tiêu biết không còn cách nào khác để ép Công Dương Vũ thả người, bèn nhướng mày đáp:

- Được, xin tiên sinh nói rõ!

A Truật nghe mà cảm động.

Công Dương Vũ đặt ra việc đánh cược chỉ do hứng chí nhất thời, thành thử nói xong lại hối hận ngay: "Hoàn cảnh bây giờ đã khác trước, ta mà bất cẩn là Đại Tống đi tong. Dẫu rằng năm xưa ta đã lập thệ không ngó ngàng đến sự hưng vong của nước nhà, song đó chỉ là lời lẽ lúc cả giận mất khôn. Tiểu tử Văn Tĩnh từng nói: "Tuy triều đình không đúng, nhưng nếu bọn Thát chiếm đóng Đại Tống, bách tính sẽ khốn khổ". Hắn nói phải lắm! Lão phu quyết rồi, hôm nay nhất định không để một tên tướng Thát nào toàn mạng xuống núi". Suy tính xong đâu đấy, ông mỉm cười hỏi:

- Được, ngươi khá đoán xem, tên A Truật trong tay ta đây sống hay chết?

Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ bụng: "Cố nhiên là sống mà". Gã định trả lời thì sực nghĩ ra: "Không phải, sự sống chết của A Truật đang nằm cả ở tay ông già, ta làm sao thắng được? Nếu ta đoán sống, ông thúc khẽ chưởng lực là A Truật mất mạng, rồi ta phải tự tận. Nếu ta đoán chết thì dù A Truật may mắn được tha, ta vẫn cứ chết như thường". Lương Tiêu khó xử quá, cứ đứng đực mặt hồi lâu.

Công Dương Vũ cười thầm: "Hễ nó đáp "sống" là ta phát tài, gieo xúc xắc một lượt được cả ngũ và lục. Nhưng xem chừng nó không chịu mắc lừa". Ông bèn giục:

- Ngươi nghĩ xong chưa? Ta đếm đến ba, nếu ngươi vẫn không đoán ra thì coi như thua. Nghe đây, một…

Lương Tiêu mím môi, mặt trắng bệch. Công Dương Vũ cười:

- Hai!

Khi ông sắp sửa buông từ "Ba!" thì một giọng lạnh lùng xen vào:

- Ta đoán là sống!

Giọng nói không to nhưng rền vang như sấm, chấn động hết thảy màng nhĩ mọi người. Công Dương Vũ giật mình liếc mắt nhìn ra, thấy Tiêu Thiên Tuyệt đang đứng trên một tảng đá, tà áo đen bay phần phật. Ông hơi đổi sắc mặt, nhưng cười ngay:

- Lão quái vật, e rằng ngươi đoán sai rồi.

Đoạn nhấn tay toan đẩy chưởng lực, chợt một luồng gió tanh táp đến sau lưng, Công Dương Vũ lật tay đâm mạnh Thanh Li kiếm ra sau, tức thì nghe thấy tiếng gầm vang vọng. Đúng khoảnh khắc ông già phân tâm, Tiêu Thiên Tuyệt lạng người đến gần, chộp tay vào vai A Truật, một luồng nội lực xộc qua vai y thúc sang lòng bàn tay nhà nho. Công Dương Vũ phải đối phó cả trước lẫn sau, không kịp ứng biến, cổ tay nóng sực lên rồi bị nội kình vô song của Tiêu Thiên Tuyệt đẩy bật ra. Ông chưa kịp chộp con tin lại thì họ Tiêu đã nhấc A Truật lướt lui về sau hơn một trượng, ngạo nghễ nói:

- Ai đoán sai đây?

Công Dương Vũ hừ mũi, liếc mắt trông kẻ vừa đánh lén mình, thấy con hổ đen đang chống ba chân xuống đất, nhe nanh gầm gừ, chân còn lại cào đất toay toáy, trên chân rành rành một vết kiếm sâu, máu chảy đầm đìa. Công Dương Vũ tức giận nghĩ: "Đồ súc sinh, làm hỏng cả việc lớn của ta". Các tướng ngỡ ngàng không hiểu người áo đen và con vật kia từ đâu chui ra, Lương Tiêu thì trừng trừng nhìn Tiêu Thiên Tuyệt, bàn tay cầm kiếm run bần bật.

Lúc này, một thân binh lấy tù và ra rúc u u. Đám vệ binh ở sườn núi bắt được tín hiệu liền nhao nhao hò la đổ lên cứu viện. Công Dương Vũ cười ha hả, hai mắt sáng quắc:

- Tiêu lão quái, ngươi có một thứ bản lĩnh thuộc loại vô địch thiên hạ khiến Cùng Nho khâm phục lắm lắm.

Tiêu Thiên Tuyệt nhạt nhẽo hỏi:

- Bản lĩnh gì?

Công Dương Vũ cười hì hì:

- Công phu đón gió hít rắm ấy, đích thực là thiên hạ đệ nhất! Bất kể lão tử ở đâu, ngươi cũng ngửi được hơi gió, à không, ngửi được hơi rắm mà lần mò tìm đến!

Tiêu Thiên Tuyệt kìm giận:

- Không dám. Lão Cùng Nho cũng có một bản lĩnh đáng gọi là vô song.

Công Dương Vũ vênh mặt:

- Bản lĩnh vô song của lão tử thì nhiều chứ, chẳng hay ngươi nhắc đến bản lĩnh nào?

- Nhiều đến đâu cũng không đáng kể, chỉ đáng kể mỗi bản lĩnh né tránh trốn chạy khi chạm mặt lão phu. Bản lĩnh vắt chân lên cổ chạy tóe khói đó, Tiêu mỗ rất khâm phục.

Công Dương Vũ lắc lư đầu chế giễu:

- Lão quái vật nói sai rồi. Kinh Thi có câu: Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Thói thường nam nhân theo đuổi nữ nhân, ta là tu mi nam tử, cũng chỉ mến thục nữ, không ham nam sắc, đời nào chịu được trò đeo bám dai dẳng của ngươi... – Ý bảo Tiêu Thiên Tuyệt mắc bệnh đồng tính nam nên mới lẵng nhẵng theo mình khắp nơi cùng chốn như thế.

Ai nghe cũng ngạc nhiên, mọi con mắt đổ dồn vào Tiêu Thiên Tuyệt: "Thật không ngờ, trông lão già mặt mày lạnh lùng, hóa ra lại có đam mê khác thường đến vậy!".

Tiêu Thiên Tuyệt nổi trận lôi đình, gắt ầm lên:

- Đánh rắm, đánh rắm!

Công Dương Vũ bịt tay áo vào mũi:

- Làm gì mà đánh liền hai phát thế? Thối quá, thối quá! – vừa nói vừa cười ha hả, thanh âm lồng lộng bầu trời.

Trong số những người trên núi, trừ Tiêu Thiên Tuyệt và Lương Tiêu, ai cũng nhức hết cả tai, đầu váng tim run, lảo đảo suýt ngã.

Tiêu Thiên Tuyệt nghe điệu cười thập phần quái dị bèn lưu tâm đề phòng. Lão liếc mắt nhìn quanh, chợt kinh ngạc nhận thấy một chiếc diều lụa hình dáng như con rết, dài chừng mười trượng tà tà bay lên khỏi trận thế quân Tống.

Công Dương Vũ chợt nhích tay, Thanh Li kiếm xé gió đâm tới Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu giật lui nửa bộ, múa tay phản kích. Hai bóng người xoay vù vù trong phạm vi mấy trượng, bàn tay và thanh kiếm liên tục giao nhau chát chát, nghe như tiếng trân châu rơi xuống khay ngọc, khó lòng phân biệt được ai nhanh ai chậm, ai trước ai sau.

Binh lính ùn lên núi càng lúc càng đông. Lương Tiêu lo lắng nghĩ thầm: "Người đời thường nói, hai đánh một chẳng chột cũng què. Công Dương Vũ tuy lợi hại, nhưng trước mặt có Tiêu Thiên Tuyệt, sau lưng có vạn mã thiên quân thì muốn thoát thân e cũng không dễ...". Gã suy tính rất nhanh, chợt quát to:

- Lão khọm già, xem chiêu đây! – rồi cùng kiếm lao đi, vẫy một nhát đâm thẳng vào Tiêu Thiên Tuyệt. Các tướng đều thốt lên kinh ngạc, nhưng Lương Tiêu chẳng buồn bận tâm, chỉ những múa kiếm thần tốc tấn công.

Tiêu Thiên Tuyệt đang ráo riết quyết phân thắng phụ, bị tập kích bất ngờ buộc phải giật lui ba bước. Công Dương Vũ bực tức mắng:

- Ai khiến đồ nhãi ranh nhà ngươi đa sự? – đoạn chuyển kiếm đâm Lương Tiêu.

Lương Tiêu không tránh kịp, tưởng chừng bị mũi kiếm mềm xuyên thủng tim đến nơi, thình lình Tiêu Thiên Tuyệt nhấp chân áp sát, vỗ ra một chưởng. Công Dương Vũ đành buông Lương Tiêu, thu binh khí về ứng phó. Lương Tiêu thở phào, tiếp tục vận kiếm đâm Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu cáu kỉnh quát:

- Đồ súc sinh, muốn chết ư?

Tuy miệng nạt nộ như vậy, nhưng thực chất một thân một mình đương cự với hai cao thủ vốn đã không đơn giản, làm sao mà đánh chết được Lương Tiêu, lão già đành tạm thời thi triển thân pháp né tránh các mũi tấn công.

Nhân lúc Tiêu Thiên Tuyệt chuyển công thành thủ, Công Dương Vũ thừa cơ vung kiếm đâm Lương Tiêu, gã trẻ tuổi đã phòng bị sẵn, xuất thủ chống trả, chỉ thoáng chốc hai bên lại trao đổi mấy chiêu. Lúc này Tiêu Thiên Tuyệt chuyển thế phi thân đến, định giở chưởng, nào ngờ Công Dương Vũ và Lương Tiêu cùng xoay kiếm ra đón lão.

Tiêu Thiên Tuyệt đành đảo người liên tục để né tránh. Thoát hiểm xong, định thần nhìn kỹ thì thấy Lương Tiêu và Công Dương Vũ đã lại xáp vào giao đấu rồi, Tiêu Thiên Tuyệt nổi giận đùng đùng, lập tức chia song chưởng tấn công cả hai. Công Dương Vũ và Lương Tiêu cũng trở kiếm về đấu với lão. Hết đợt này tới đợt khác, lúc xáp vào lúc tách ra hệt như tam quốc tranh hùng, chỉ trong nháy mắt cả ba đã chiết đến hơn trăm chiêu mà vẫn khó bề phân thắng phụ. Quân Nguyên chỉ sợ Lương Tiêu bị thương, lăm lăm đao nỏ hườm sẵn, nhưng ném chuột lại ghê cũi bát nên chưa dám vọng động.

Trong lúc ba người kịch chiến, gió đông bắc nổi lên rất mạnh, con diều lụa nương chiều gió từ từ bốc cao, lên tới khoảng tám mươi trượng, xấp xỉ đỉnh Thạch Công thì nó lững lờ ghé lại gần ngọn núi. Quân sĩ kéo lên càng lúc càng nhiều, Công Dương Vũ biết khó lòng thực hiện được ý định nữa, bèn trừng mắt nhìn Lương Tiêu, lại trừng mắt nhìn Tiêu Thiên Tuyệt, chợt quất mạnh kiếm tới trước buộc Lương Tiêu phải lùi ra xa rồi vỗ một chưởng về phía Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu huy chưởng chống đỡ, hai chưởng xô mạnh vào nhau, Công Dương Vũ cười ha hả:

- Lão quái vật, Cùng Nho đi đây!

Tiêu Thiên Tuyệt sững sờ một thoáng, đoạn thét vang, tung mình nhảy theo. Công Dương Vũ lộn nhào một vòng, bật ra khỏi đỉnh núi, chỉ còn tiếng cười rơi tõm lại:

- Đừng tiễn nữa, Tiêu lão quái, hẹn ngày tái ngộ!

Khinh công của Công Dương Vũ vốn siêu tuyệt, lại mượn được chấn lực từ đơn chưởng của Tiêu Thiên Tuyệt, có đà băng đi xa tới hơn mười trượng. Hiểm nỗi Thạch Công sơn cao đến tám trăm thước, dù Công Dương Vũ lợi hại cách mấy, rơi xuống tới đất cũng khó bảo toàn tính mạng. Mọi người đều đoán ông ta thà chết chứ không để bị bắt nên nhảy vực tự tận. Lương Tiêu chua xót trong lòng, cơ hồ sa lệ!

Gió sông hun hút, con diều dừng lơ lửng ở lưng chừng không, kéo căng sợi dây gai nối liền mặt đất. Dưới ánh dương, sợi dây sáng lóa như bôi mỡ. Công Dương Vũ vụt phất tay phải, một dải vải trắng dài chừng mười trượng phụt ra khỏi tay áo, cuốn vào dây gai. Con diều hơi trĩu xuống, treo nhà nho đu đưa giữa không trung. Công Dương Vũ vắt dải lụa qua dây gai rồi bám lấy hai đầu lụa, thả mình tuột vun vút xuống như đứa trẻ chơi trò cầu trượt suốt dọc sợi dây dài đến trăm trượng ấy.

Trên núi ai nấy ồ à kinh ngạc. Tên bay chíu chít về phía Công Dương Vũ. Ông giơ kiếm múa tít, cuốn rơi hết những loạt tên. Nhờ dây gai có bôi mỡ, Công Dương Vũ trượt xuống nhanh như sao băng lướt ngang trời, mau chóng vượt ra ngoài tầm xạ tiễn.

Quân hai bên đóng trên sông, trông thấy cảnh tượng lạ mắt ấy đều giơ tay chỉ trỏ, xì xào kinh ngạc.

A Truật cau mày, chợt giật lấy một cánh cung, đặt tên tẩm lửa ngắm bắn dây diều. Sợi dây trét đầy mỡ, vừa chạm phải mũi tên đã bắt cháy bùng bùng, lửa theo chiều gió trùm lên nuốt chửng cánh diều. Con diều lộn nhào rơi xuống, Công Dương Vũ mất thăng bằng, cũng rớt thẳng xuống sông.

Khi còn cách mặt nước chừng mười trượng, giữa tiếng hô hoán của hàng vạn người, Công Dương Vũ búng mình lộn nửa vòng lên trên sợi dây gai, đồng thời duỗi tay trước gió để tấm áo được thổi căng phồng như quả bóng, tốc độ rơi chậm hẳn lại, chậm hơn cả dây diều nhẹ.

A Truật bật la thất thanh:

- Lão đồ nho này ghê gớm thật!

Trong lúc y la, sợi dây đã chạm nước. Công Dương Vũ hạ xuống theo, đạp lên dây mà chạy như cưỡi gió, ung dung lướt vào trận thế quân Tống, mất tăm mất dạng.

Thấy Công Dương Vũ đã thoát nạn, Lương Tiêu cũng yên yên dạ, ngoảnh đầu nhìn quanh thì không thấy bóng dáng Tiêu Thiên Tuyệt đâu nữa, gã vội vàng cầm kiếm đuổi theo. Tiêu Thiên Tuyệt cưỡi hổ vượt núi băng đèo như đi trên đất bằng. Khi Lương Tiêu chạy xuống đến chân núi, lão đã tan biến như chưa từng xuất hiện.

Lương Tiêu ngơ ngẩn hồi lâu, chợt một giọng oang oang vọng tới chỗ gã:

- Tổ sư ngươi! Vì sao lão tử không được đứng đây?

Lương Tiêu nghe giọng quen tai bèn liếc mắt nhìn thì thấy Trung Điều Ngũ Bảo đang giậm chân bình bịch đằng xa, vây xung quanh là binh lính Nguyên triều. Người vừa lớn tiếng chính là Hồ Lão Bách, tay khoanh trước ngực ngang bướng cãi cọ. Hồ Lão Thiên tiếp lời:

- Phải đó, mảnh đất rộng này là hố xí của nhà ngươi đấy à? Mà cứ coi như là hố xí nhà ngươi, cho lão tử đi nhờ một lần thì đã làm sao?

Năm huynh đệ cùng cười ha hả.

Quân Nguyên nghe hắn nói năng nhố nhăng, thảy đều tức giận, chực xúm vào quây đánh, Lương Tiêu bèn tới gần bảo:

- Khoan đã!

Nhận ra gã, binh lính đều lùi lại. Trung Điều Ngũ Bảo gặp Lương Tiêu thì hớn hở vô cùng, vây quanh gã mồm năm miệng mười tranh nhau nói. Lương Tiêu cũng vui mừng không kém:

- Năm tên lưu manh, đến đây làm gì?

Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử theo Tiêu đại gia mà. Tiêu đại gia đi trước, lão tử rớt lại sau, không ngờ bị bọn này vây riết, còn bị chúng đổ diệt là gian tế nữa.

Lương Tiêu cau mày, một binh sĩ bước lên phân trần:

- Bẩm tướng quân, vừa rồi trên núi xảy ra lắm việc rắc rối, dưới đây bỗng mọc đâu ra mấy tên bận trang phục miền nam này, chúng thuộc hạ sinh nghi mới tra xét, không ngờ họ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay ngay được.

Lương Tiêu bảo:

- Họ không phải gian tế đâu, các ngươi giải tán đi!

Đám binh lính đỡ những đồng đội bị ngã dậy, cùng bái chào rồi rút lui. Hồ Lão Thiên đảo cặp mắt ti hí nhìn quanh:

- Đồ đệ của lão tử đâu rồi đại ca?

Lương Tiêu đứng sững. Hồ Lão Nhất cũng náo nức:

- Dương Tiểu Tước không đi theo đại ca ư?

Hồ Lão Thiên kêu lên:

- Lý Đình đâu? Lão tử thấy nhơ nhớ hắn!

Hồ Lão Vạn cười:

- Lão tử nghĩ ra vô khối tuyệt chiêu muốn truyền hết cho Vương Khả, bảo đảm hắn tiến bộ rất nhanh, không ai địch nổi.

Hồ Lão Nhất liếc Hồ Lão Vạn, giọng mỉa mai:

- Tuyệt chiêu đâu ra, lão tử mà chỉ vẽ cho Dương Tiểu Tước dăm ba chiêu, đảm bảo hắn cất tay là Vương Khả mềm nhũn như quả hồng.

Hồ Lão Thập nói tranh:

- Tam Cẩu Nhi thì thậm chí không cần cất tay, chỉ nhổ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết Vương Khả.

Hồ Lão Thiên huênh hoang:

- Thế cũng chưa là gì, Lý Đình chỉ đánh một phát rắm là đủ để thối ngã tên ranh con đấy!

Ba Bảo này bất mãn về cái câu "không ai địch nổi" nên hợp lực móc máy cho Hồ Lão Vạn biết nhục. Hồ Lão Vạn tức mình, nhưng nghĩ hai nắm đấm không địch nổi sáu cánh tay nên đành nuốt giận làm thinh. Lương Tiêu lưỡng lự một thoáng rồi nói:

- Bọn chúng đang ở Kinh Khẩu, nếu các ngươi muốn gặp thì lên ngựa đi, ta đưa về gặp.

Năm người mừng rỡ vâng lời. Lương Tiêu dắt mấy con ngựa đến, dẫn họ vào thành.

Lý Đình và Vương Khả mừng quýnh lên khi gặp sư phụ. Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Vạn cũng phấn khởi tột độ, bất chấp ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, ôm chặt lấy hai đồ đệ vẫn đóng nguyên bộ giáp trụ, lăng đi lăng lại như nghịch với trẻ con. Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập càng nhìn càng ngứa mắt. Hồ Lão Thập túm áo Lương Tiêu hỏi giật giọng:

- Tam Cẩu Nhi đâu?

- Ừ đúng, Tiểu Tước Nhi đâu? – Hồ Lão Nhất cũng thắc mắc.

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Ta mệt lắm, ngươi hỏi Lý Đình sẽ biết.

Lý Đình chỉ kịp hét lên: "Lương đại ca!" là đã bị Trung Điều Ngũ Bảo túm giằng túm xé, rối rít gặng hỏi. Không còn trốn vào đâu được, gã đành cứ sự thực mà ngọn ngành kể ra.

Ngũ Bảo ngơ ngác nhìn nhau, Hồ Lão Nhất chợt gầm to:

- Ngươi dối trá, đồ súc sinh…

Dứt lời, hắn túm chặt Lý Đình, vo nắm đấm chực đánh. Hồ Lão Thiên xót đồ đệ vội giơ tay ngăn, hai anh em liền lăn xả vào vật lộn. Hồ Lão Thập đứng sững một hồi rồi cũng rống lên oa oa, đá Lý Đình chí chết. Hồ Lão Vạn giơ tay ngăn:

- Ngươi đá hắn thì có tác dụng gì?

Hồ Lão Thập liền nện nắm tay vào vai Hồ Lão Vạn, mắt đỏ hoe hoe. Hồ Lão Vạn đau thấu xương cốt, lật đật giật lui, bực bội mắng:

- Ngươi điên đấy à?

Rồi họ cũng tay đấm chân đá thình thịch. Kình khí bắn ra xung quanh, chém nát từ bộ bàn ghế bằng gỗ tử đàn đến đủ các thứ bình ngọc ấm bạc bày biện trong sảnh.

A Tuyết, Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ Ngạt nghe tin chạy sang, nhìn cảnh ẩu đả hỗn loạn quá mức, đều sợ sệt không dám lại gần. Lương Tiêu mất kiên nhẫn đành chạy ra quát to:

- Dừng tay!

Hồ Lão Thập nghe tiếng giật mình, đầu óc cũng hơi tỉnh táo lại, túm vai Lương Tiêu hỏi:

- Đại ca, tên oắt Lý Đình lừa bọn ta, phải không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Hắn không lừa ai đâu, mỗi câu mỗi chữ đều là thật.

Hồ Lão Thập sững sờ thõng tay, dập đầu xuống đất binh binh, mồm lẩm nhà lẩm nhẩm. Hồ Lão Nhất vốn bị ba huynh đệ liên thủ giữ ghịt lấy, đang vẫy vùng giãy giụa, chợt nghe Hồ Lão Thập khóc mếu, hắn cũng rụng rời khóc òa lên.

Không ngờ hai tên ấy nặng tình cảm như vậy, ai trông cũng xúc động can tràng, khóe mắt hoen ướt. Hồ Lão Thiên ngơ ngẩn buông Hồ Lão Nhất ra:

- Hồ Lão Nhất đừng khóc, cùng lắm lão tử tặng Lý Đình cho ngươi là được chứ gì!

Nói đoạn kéo Lý Đình lại, ép gã dập đầu lạy Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Vạn thấy thế cũng lôi Vương Khả đến trước mặt Hồ Lão Thập:

- Này, lão tử… – Trong lòng hắn thực ra không muốn, do dự khá lâu mới cắn răng nói. – Lão tử cũng đem đồ đệ kính tặng ngươi đây.

Hồ Lão Thập vắt mũi dãi:

- Thèm vào đồ đệ của ngươi, lão tử chỉ cần Tước Nhi của lão tử thôi!

Hồ Lão Nhất nấc nghẹn:

- Phải, lão tử cũng chỉ cần Tam Cẩu Nhi thôi!

Hai người đau lòng quá đỗi, lại khóc rống lên. Bốn huynh đệ cứ hết khuyên lơn đến chối từ, biếu đi đẩy lại đám đồ đệ tuồng như bọn chúng chỉ là đồ vật chén bát, có thể chuyển nhà đổi chủ bất cứ lúc nào. Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Vạn cuối cùng bất lực, đành nài Lương Tiêu:

- Ngươi lắm mưu nhiều kế, mau nghĩ cách…

Lương Tiêu thở dài, chìa tay nâng cả Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập dậy:

- Đều tại ta không bảo vệ được hai tên ấy, các ngươi cứ trút giận vào ta đây.

A Tuyết vội can:

- Không được! – đoạn vòng hai tay ôm chặt Lương Tiêu, sợ Hồ gia huynh đệ đánh thật.

Hồ Lão Thập sụt sùi một lúc, lắc đầu bảo:

- Có phải lỗi của đại ca đâu, đều tại lão tử dạy dỗ Tam Cẩu Nhi chưa tới nơi tới chốn.

Hồ Lão Nhất cũng tự trách:

- Phải, Dương Tiểu Tước mà học được hết công phu rồi thì chỉ đánh thắng chứ ai giết nổi hắn?

Lương Tiêu không ngờ hai anh em họ đúc rút kết luận nhanh như vậy, nói giọng ngỡ ngàng:

- Các ngươi nghĩ thoáng ra được thế thì tốt. – Gã quay sang Vương Khả và Lý Đình. – Hai đệ là bằng hữu chí thiết với Tam Cẩu Nhi, Dương Tiểu Tước. Sư phụ của họ là sư phụ của các đệ, cha mẹ họ cũng là cha mẹ của các đệ, sau này dẫu lập được sự nghiệp to lớn thế nào cũng phải ghi nhớ điều ấy.

Hai người vâng dạ, lạy Ngũ Bảo ba lạy. Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập đều thở dài, nhưng nghĩ kỹ có ít cũng còn hơn không, cuối cùng đành ngậm ngùi chấp thuận.

Đêm ấy Lương Tiêu mở tiệc tẩy trần cho năm người. Trung Điều Ngũ Bảo không vui vẻ mấy, ỉu xìu uống một lúc rồi gọi Lý Đình và Vương Khả vào vườn trong truyền dạy võ công. Họ đều nôn nóng hết sức, chỉ muốn dốc ngay toàn bộ bản lĩnh ra cho hai đồ đệ, vì vậy đôn đốc luyện tập rất khe khắt. Lý Đình và Vương Khả tuy đã làm tướng nhưng vẫn rất nhu thuận với các sư phụ, không dám chống đối mảy may.

Lương Tiêu thấy vậy cũng yên tâm, bèn về phòng nghỉ ngơi. Giữa đêm, gã choàng tỉnh vì một tiếng hú dài. Lúc đầu còn tưởng là tiếng Trung Điều Ngũ Bảo la ó dạy dỗ đệ tử, nhưng nghe kỹ, nhận ra nội lực vô song trong âm thanh, gã bàng hoàng mặc áo chạy ra.

Ngoài sân, Trung Điều Ngũ Bảo, Lý Đình và Vương Khả đang ngửa cổ nhìn lên, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng. Trong đêm tối, có hai bóng người xẹt qua xẹt lại trên các mái nhà, tốc độ di chuyển quá nhanh làm phát ra tiếng gió vù vù.

Lương Tiêu chú mắt nhìn, kinh ngạc nhận ra Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt. Tướng sĩ trong phủ cũng mất giấc vì tiếng động, ai nấy theo nhau trở dậy, đèn đuốc thắp sáng trưng.

Công Dương Vũ cười ngất:

- Tiêu lão quái, ở đây toàn là đồng bọn của ngươi, có giỏi thì cùng ta ra ngoài thành đơn đả độc đấu?

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng trả lời:

- Ra thì ra, kể cả ngươi giăng bẫy ta cũng không sợ.

Hai bóng người tách lìa, song song chạy ra ngoài thành. Lương Tiêu tung mình lên mái nhà, bám sát đằng sau, Trung Điều Ngũ Bảo cũng chạy theo, luôn miệng kêu la chí chóe. Càng tiến xa, cước lực của tám người càng phân rõ cao thấp, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt chạy ngang nhau, Lương Tiêu cách họ chừng một trăm ba mươi bộ, còn Trung Điều Ngũ Bảo thì bị bỏ lại sau khá xa.

Khi Lương Tiêu đuổi đến lầu thành, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt đã ở bên ngoài và đang thần tốc di chuyển về hướng nam, không hiểu họ vượt thành bằng cách nào. Hai bóng đen lao như tên bay, chỉ chớp mắt đã lẩn vào đêm tối.

Lương Tiêu băn khoăn: "Công Dương tiên sinh định đến giết ta ư? Ta phải nói chuyện với ông cho minh bạch, rốt cục là ta sai ở điểm gì, hay chính bản thân ông sai. Còn Tiêu Thiên Tuyệt, ta và lão ấy thù sâu như bể, đánh trận là chuyện nhỏ, báo thù mới là việc lớn, lần này đã gặp được nhất định không thể bỏ qua". Gã lập tức thét mở cổng thành, lao ra đuổi theo hai người.

[1] Trên núi Thạch Công.

[2] Tức Altai, một dãy núi ở trung tâm châu Á, nằm trên khu vực biên giới Nga, Trung Quốc, Mông Cổ và Kazakhstan.

[3] Tức Kara Korum, kinh đô của Đế quốc Mông Cổ từ thời Oa Khoát Đài đến giai đoạn đầu cai trị của Hốt Tất Liệt, trước khi ông này thiên di về Đại Đô.

[4] Theo Trâu Diễn, đất trung nguyên gồm chín châu: Thần thổ Đông nam Thần châu, Thâm thổ Chính nam Cung châu, Thao thổ Tây nam Nhung châu, Tịnh thổ Chính tây Thăng châu, Bạch thổ Chính trung Kí châu, Phì thổ Tây bắc Trụ châu, Thành thổ Bắc phương Huyền châu, Ẩn thổ Đông bắc Hàm châu, Tín thổ Chính đông Dương châu.

[5] Bài từ theo điệu Thủy điệu ca đầu của Trình Bí thời Tống.

123. Xà Khiếu Tước Lai

Đuổi về phía tây nam suốt nửa đêm vẫn không bắt kịp, dấu chân hai người càng lúc càng mờ nhạt, Lương Tiêu chạy đến sáng sớm ngày hôm sau thì mất dấu. Gã sục sạo khắp nơi hồi lâu nhưng vẫn không vớt vát được chút manh mối nào, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt y như thể đã bốc hơi.

Lương Tiêu không nản lòng, tiếp tục tiến bước, băng qua mấy thôn làng đều tịnh không gặp một người sống, khắp mặt đất vương vãi những thương gãy cung đứt, thi thể lăn lóc, phần nhiều là binh lính hai nước Tống, Nguyên, nhưng cũng có không ít dân lành, cảnh tượng thê thảm không kể xiết.

Lương Tiêu lòng dạ ngổn ngang, chạy tiếp trăm dặm cuối cùng cũng gặp một nhóm dân Tống, hỏi ra mới biết có mấy tốp lính Nguyên tăng cường đi qua vùng này, đụng độ với lính Tống. Cư dân sợ loạn quân cướp bóc, bèn bỏ lại vườn tược, nháo nhào chạy đi tránh nạn.

Nhìn nhóm dân Tống quần áo lam lũ đầu tóc rối bù, mặt mũi lem nhem sắc diện hoảng hốt, Lương Tiêu vụt nhớ đến những gì đã từng chứng kiến, nỗi hối hận trào dâng ngập lòng.

Dạo thề độc diệt Tống, gã chẳng thể ngờ rằng cứ đánh đánh giết giết là sẽ đẩy muôn dân vào cảnh lầm than. Sau khi tận mắt trông thấy thảm trạng trong thành Tương Dương, gã đã ăn năn lắm rồi, còn gắng gượng theo quân giao chiến được đến nay đều là nhờ những lời hùng hồn về một thiên hạ thống nhất hòa bình vĩnh cửu của Bá Nhan. Ngày lại ngày chinh chiến, làm chứng nhân bất đắc dĩ cho những màn tàn sát thê lương, lòng Lương Tiêu lúc nào cũng như thiêu như đốt.

Đêm nay, gặp hết làng mạc hoang vu đến dân tình li tán, gã hối hận cùng cực, bàng hoàng tự hỏi: "Cứ thế này mãi, chẳng biết còn bao nhiêu người chết, liên lụy bao nhiêu dân lành đây? Có lẽ rồi sẽ như Lan Á nói, sau chiến tranh, dầu cho thiên hạ thái bình ngàn năm, nhưng tâm hồn ta không bao giờ yên ổn được nữa".

Lương Tiêu thẫn thờ hồi lâu, khi tỉnh táo lại, nạn dân đã đi xa. Gã nhìn theo bóng họ, lòng đau đớn như bị rắn độc cắn xé, thống khổ nghĩ: "Tiêu Thiên Tuyệt giết cha ta, cướp mẹ ta mang đi, khiến ta cô khổ phiêu bạt. Đến nay chính ta lại khiến bao nhiêu dân lành mất nhà mất cửa, tứ cố vô thân, thế này thì ta cũng có khác gì Tiêu Thiên Tuyệt đâu?".

Lương Tiêu bất chấp tính mạng truy đuổi Tiêu Thiên Tuyệt chỉ cốt trả thù, nhưng ý nghĩ trên đã dập tắt hết mọi quyết tâm, chà cùn mọi ý định báo cừu xưa nay, gã lầm lũi tiến bước, không bận tâm đã đi bao xa, càng không biết mình đi về hướng nào.

Đêm khuya, hai chân nặng như đeo đá, Lương Tiêu rã rời ngồi xuống một gốc cây, dõi mắt về làng mạc phía xa, không gian tăm tối và lạnh lẽo như địa ngục. Đôi hồi gió rít lạnh căm lùa cành lá kêu u u, nghe như tiếng ai sầu ai thảm.

Sức lực kiệt quệ, tinh thần bải hoải, Lương Tiêu đờ đẫn chìm vào giấc ngủ. Cuối giờ dần đầu giờ mão, gã choàng tỉnh vì một tràng cười quái dị. Tiếng cười vút lên chói tai lẫn với âm thanh rin rít lạ lùng. Lương Tiêu bò dậy, tiếng cười tạm ngưng, bốn bề trở lại yên tĩnh.

Lương Tiêu nhìn về phía phát ra tiếng cười thì chỉ gặp bóng đêm dày đặc, không le lói lấy một tia sáng, người bỗng ớn lạnh.

Gã dò dẫm bước theo hướng tiếng cười đến mười mấy dặm, phía trước dần dần hiện lên bóng nhà cửa nhấp nhô, nhìn kỹ thì ra là một thôn trang. Lúc này trời sắp sáng, soi nổi dáng núi lởm chởm vươn cao phía sau ngôi làng. Thì ra con đường đã đưa Lương Tiêu tới gần địa giới Hoàng Sơn.

Nơi cổng làng ngổn ngang mười mấy xác chết của lính Nguyên. Lương Tiêu tiến đến, ngồi xổm xuống giở xem quần áo một người, trên ngực hắn in một vết đen trông giống con mắt âm hiểm nhìn trừng trừng. Lương Tiêu thót tim, khám kỹ hơn thì nhận ra toàn thân hắn mềm nhũn như bông, toàn bộ gân cốt đứt gãy từng đoạn, không còn một đoạn xương hay gân nào nguyên vẹn.

Lương Tiêu rất đỗi nghi hoặc, đoán chừng tên lính này bị đấm chết, gân cốt toàn thân đều hứng quyền kình nên gãy rời. Nhưng nếu như vậy, quyền kình của hung thủ quả là tàn độc lạ lùng, chưa từng thấy bao giờ. Gã tiếp tục xem sang các binh sĩ khác, trên ngực họ đều có dấu nắm đấm, gân cốt cũng gãy vụn.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đào một cái huyệt chôn tất cả xuống, xong xuôi đứng dậy thận trọng đi vào làng. Gã đoán có thể hung thủ vẫn còn ở trong trấn, bèn lập tức dồn tụ nội kình, đi bước nào cũng nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Suốt một thôi đường, thấy các nhà trong làng đều mở toang cửa lớn cửa sổ, bên trong vắng ngắt không một bóng người.

Lúc này trời tờ mờ sáng, gió lạnh căm căm thi thút xuyên qua các ô cửa, gào rít tựa tiếng quỷ khóc ban đêm. Lương Tiêu gan góc cùng mình mà cũng không khỏi phát run khi nghĩ tên sát nhân đang lẩn quất

đâu đây. Thình lình có một tiếng "bình" rất to, Lương Tiêu thất thanh la lên:

- Ai? – rồi liếc mắt nhìn, phát hiện ra là một cánh cửa gỗ đang du đẩy qua lại bỗng đóng sập vào ngõng do gió thổi mạnh hơn.

Lương Tiêu thở phào, chợt thấy giữa khoảng khép mở của cánh cửa dường như thấp thoáng bóng người, gã thót tim, nhảy vọt tới lách mình vào nhà, nhưng bên trong trống hoác, không có một ai. Đang kinh ngạc thì nhận ra trên nền đất in một bóng đen dài thượt, do nắng sớm mới lên hắt vào từ ngoài cửa sổ, Lương Tiêu đạp cửa bay ra. Đập vào mắt gã là sáu người đang đứng thõng tay xếp thành hàng một, tất cả đều vận quân phục Nguyên triều.

Lương Tiêu nhướng mày hỏi:

- Các ngươi là thuộc hạ của ai?

Sáu binh sĩ vẫn bất động, bộ dạng ngây ngốc. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, bèn lại gần vỗ vào vai người đứng cuối hàng. Sau một tiếng "bộp", sáu tên lính cùng đổ rạp về phía trước, chồng so le lên nhau như những quân bài cửu. Lương Tiêu sửng sốt nhìn kỹ thì thấy họ đã chết lè lưỡi lồi mắt tự bao giờ rồi.

Gã cúi xuống kiểm tra. Tình trạng tử vong của nhóm này khác với đám quân Nguyên ngoài cổng làng, gân cốt tuy đứt gãy hết nhưng trên mình không có vết thương gì rõ rệt. Riêng người cuối hàng đứt ngón út bàn tay phải, người thứ năm cụt ngón út bàn tay trái. Người thứ tư thì Lương Tiêu phải khám nghiệm khá lâu mới phát hiện ra ngón út bàn chân trái của hắn đã rụng. Người thứ ba rơi đâu mất ngón út bàn chân phải. Người thứ hai khá kỳ lạ, các sợi tóc tách rời từng đoạn nhỏ, ngoài ra không có thương tích gì nữa. Lương Tiêu hoang mang xem đến người đầu tiên thì thấy gân xương tóc tai đều nguyên vẹn, gã trầm tư một lúc rồi mở áo giáp lục tìm, quả nhiên phát hiện trên ngực hắn in hình nắm đấm đen kịt.

Lương Tiêu suy nghĩ rất lung, một tia sáng bỗng xẹt qua óc, gã bất giác buột miệng thốt thành tiếng. Ai đó bật cười lạnh lùng:

- Nhìn ra rồi phải không?

Lương Tiêu hoảng hốt ngước lên. Một người đang lẳng lặng đứng cách gã chừng một trượng, ăn vận trẽ nải nhưng phong thái rất ung dung đường hoàng. Lương Tiêu trố mắt:

- Công Dương tiên sinh… – Đắn đo một thoáng, gã hỏi. – Những người này đều do ông giết phải không?

Công Dương Vũ hừ mũi:

- Giết hạng vô danh tiểu tốt chỉ tổ bẩn tay. – Ông nhìn Lương Tiêu từ đầu xuống chân. – Hà, nhưng nếu ngươi muốn chết thì lão phu cũng vui vẻ giúp ngươi thỏa nguyện.

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Tiêu Thiên Tuyệt đâu rồi?

Công Dương Vũ hững hờ đáp:

- Hắn gặp cố nhân, đang bịn rịn hàn huyên.

Lương Tiêu thấy Công Dương Vũ đột nhiên xuất hiện đã kinh ngạc lắm rồi, lại nghe ông nói năng lấp lửng thì càng thêm nghi hoặc:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

- Cái thân ngươi bây giờ còn khó giữ, đừng thò mũi vào chuyện người khác nữa!

Lương Tiêu nóng mặt:

- Cứ cho là Lương Tiêu tội đáng muôn chết, lẽ nào Vân Thù chưa từng phạm lỗi?

Công Dương Vũ cau đôi mày rậm, mắt lóe lên sắc lạnh. Lương Tiêu xua tay:

- Tiên sinh khoan động thủ, sáu người này là đồng đội của tôi. Người ta thường nói nghĩa tử là nghĩa tận, tiên sinh hãy thư cho tôi ít thời gian để giúp họ yên nghỉ rồi giao đấu cũng chưa muộn.

Dứt lời, gã tuốt kiếm đào huyệt mai táng sáu binh sĩ nọ. Công Dương Vũ quan sát một lúc, lạnh lùng bảo:

- Chúng nó chết có ngươi chôn cất, chẳng biết ngươi chết rồi ai lo hậu sự cho?

Lương Tiêu ngẫm lại từ dạo tòng quân tới nay, chinh chiến liên miên, đã gặp bao cảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Hàng ngàn hàng vạn binh lính ngã xuống nơi sa trường đều biến thành các thi thể vô danh. Bản thân mình sống tới hôm nay thực đã may mắn lắm rồi. Càng nghĩ càng thê lương, gã lắc đầu:

- Người ta trên đời, ai mà không chết? Cùng là nhắm mắt xuôi tay, được chôn cất hay không có gì khác nhau? Lẽ nào tiên sinh đã biết mai sau ông chết có ai an táng hộ rồi chăng?

Công Dương Vũ ngẫm cảnh mình xa vợ lìa con, tấm thân cô quạnh không một bóng người thân, sợ rằng khi trăm tuổi nắm xương tàn sẽ rơi rụng trong núi hoang, chẳng ai ngó ngàng tới. Không nén được nỗi xót xa, ông thở dài sau một lúc câm lặng:

- Được, nể mặt Văn Tĩnh, lát nữa ngươi chết, lão phu sẽ tự tay an táng cho.

Trong lòng Lương Tiêu lẫn lộn biết bao cảm xúc. Gã vốn muốn tìm đến thanh minh với Công Dương Vũ, nhưng chuyến đi này khiến gã mục kích gần hơn bi kịch của binh đao, vừa hối hận vừa căm hờn, cho rằng bản thân mình gánh nặng bao tội nghiệt, chẳng màng phân trần lý lẽ nữa, chỉ nghĩ: "Hôm nay chết dưới tay ông già cũng như một sự giải thoát", rồi lại chua xót: "Khổ nỗi thù cha chưa trả, mẹ đi đâu cũng không rõ, ta thõng tay chịu chết chẳng phải là bất hiếu lắm sao?".

Cùng lúc ấy Công Dương Vũ bị lời lẽ của gã khơi gợi những tiếc hận bấy lâu trong tim, rầu rĩ tự nhủ: "Ta không thể quay lại Thiên Cơ cung được nữa, con cái sờ sờ ra đấy mà cũng như không, sau này về với tổ tiên, e rằng chẳng có ai hương khói tế tự ta cả. Chà, hài tử Văn Tĩnh vốn dĩ hiền lương, không may táng mạng dưới tay lão quái vật, ta nhất định báo thù cho hắn. Song hắn chỉ được một mụn con này, nếu nó chết, chẳng phải hắn sẽ tuyệt hậu hay sao?". Khi mới biết tin Lương Tiêu tấn công quân Tống, ông đã đùng đùng nổi giận, những muốn giết ngay cho hả, nhưng đến lúc này bỗng lại ngập ngừng.

Ông già cầm râu trầm ngâm hồi lâu, Lương Tiêu đang theo dõi với ánh mắt thắc mắc thì Công Dương Vũ chậm rãi hỏi:

- Ngươi có biết sáu tên này chết thế nào không?

Lương Tiêu cân nhắc một thoáng rồi đáp:

- Đều chết vì quyền kình. Song vì sao người thứ hai đứt tóc, bốn người đằng sau gãy ngón tay ngón chân thì thật khó hiểu.

- Đó chính là chỗ cao cường của kẻ ra tay. Nếu đấm cả sáu gãy xương đứt gân mà chết thì khó khăn gì, nhưng đây hắn chỉ đẩy quyền kình đến ngón tay hay cọng tóc nạn nhân, hoàn toàn không chạm vào các gân cốt khác. Nội lực tinh diệu tới mức có thể vận hành tùy ý rồi.

Lương Tiêu rùng mình:

- Tiêu Thiên Tuyệt chăng?

Công Dương Vũ cười nhạt:

- Tiêu lão quái giết người theo kiểu chém to kho mặn, đời nào nghịch ngợm tủn mủn đến thế? Môn võ công này xuất xứ từ Thiên Trúc, tên tiếng Phạn của nó là Thấp bà Quân đồ lị[1]. Theo tín ngưỡng Bà La Môn, "thấp bà" là vị thần hủy diệt, "quân đồ lị" nghĩa là rắn, cũng là tên gọi nội lực trong Du già thuật[2]. Thấp bà Quân đồ lị do đó có thể dịch ra là Rắn của thần hủy diệt, nhưng thường được gọi là Hỏa xà. Sau khi luyện thành công phu, nội kình hệt như trăm ngàn con rắn độc trườn khắp cơ thể địch thủ, húc vỡ tim, đập nát xương hoặc băm gan chặt ruột hoàn toàn tùy tâm ý của người thi triển.

Lương Tiêu tư lự:

- Xem chừng kẻ đó đã luyện thành.

- Đúng vậy.

Lương Tiêu nhướng mày:

- Tên hắn là gì?

Công Dương Vũ lườm Lương Tiêu, cười khẩy:

- Ranh con, ngươi chết đến nơi rồi còn hỏi chi cho lắm?

Lương Tiêu bực tức nói:

- Ai bảo ông không động thủ ngay đi, toàn lảm nhảm những chuyện đẩu đâu.

Công Dương Vũ buồn bã nghĩ: "Nếu ta đủ nhẫn tâm để động thủ, hà cớ phải rườm lời thế. Khốn thay hiện tại quyết tâm của lão phu suy yếu mất rồi, phải làm sao cho ngươi khiến ta tức giận mới ra tay được". Ông bèn gợi ý:

– Nội công của hung thủ cao cường nhỉ, ngươi có khâm phục không?

Đối với Công Dương Vũ, kẻ tu luyện môn Hỏa xà này là kẻ đại gian đại ác, Lương Tiêu chỉ cần buông một từ "có" thôi thì nhất định ông sẽ nổi giận và thừa căm phẫn để lấy mạng gã. Vì vậy vừa hỏi dứt, ông liền nhìn chăm chăm vào mặt Lương Tiêu để dò thái độ.

Lương Tiêu nhíu mày, lắc lắc đầu:

- Trên đời này, nhiều lắm là có bốn người khiến tôi khâm phục, hung thủ còn lâu mới lọt được vào danh sách ấy.

Công Dương Vũ thất vọng ê chề, tiện miệng hỏi thêm:

- Thế à, bốn người nào?

- Có một hòa thượng vô cùng nghĩa khí, dám nói dám làm. Ông ấy xếp thứ tư trong số những người Lương Tiêu khâm phục.

- Cửu Như chứ gì?

- Tiên sinh cũng quen ông ấy à?

Công Dương Vũ hừ mũi, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Ai nữa?

- Người tiếp theo là Liễu Tình đạo trưởng. Tại sao thì chắc khỏi phải giải thích.

Công Dương Vũ gật đầu lia lịa, hớn hở nói:

- Tất nhiên tất nhiên, nàng xếp thứ nhất phải không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Thứ ba.

Công Dương Vũ cáu kỉnh nghĩ bụng: "Để xem ai xếp được trên nàng". Lương Tiêu tiếp:

- Người thứ hai Lương Tiêu khâm phục là một tiểu cô nương.

Công Dương Vũ nhăn mặt nghĩ bụng: "Một đứa ranh con mà dám so đọ với Tuệ Tâm hử?". Ông hừ mũi giận dữ. Lương Tiêu bùi ngùi:

- Tiểu cô nương này mắc bệnh nan y nhưng không bi quan buồn bực mà luôn vui vẻ giúp đỡ người khác, nhờ cô bé giúp đỡ nên mới có Lương Tiêu ngày nay.

Công Dương Vũ dịu nét mặt, khẽ gật đầu. Lương Tiêu chốt hạ:

- Còn người Lương Tiêu khâm phục nhất là một viên quan nhà Nguyên.

Mắt Công Dương Vũ lóe sáng, kình đẩy suốt xuống tay. Lương Tiêu thủng thẳng:

- Người ấy họ Quách tên Thủ Kính. Ông ta dồn hết tâm sức cũng như hứng thú vào cải tạo thủy lợi và nghiên cứu lịch pháp, công lao rỡ ràng ngàn năm, phúc đức cao dày vạn kiếp, do đó xếp đầu trong bảng bốn người Lương Tiêu khâm phục.

Công Dương Vũ nghe tới đây, cơn giận xẹp xuống, gật gù bảo:

- Nếu quả thực như ngươi kể thì bất luận hắn ta là Nguyên hay Tống đều đáng được thế nhân kính phục.

Nói thì nói vậy, nhưng thấy mình không được liệt vào hàng nhân vật khiến Lương Tiêu khâm phục, Công Dương Vũ cũng hơi tự ái. Lương Tiêu nhẩn nha tiếp:

- Ngoài ra, Lương Tiêu còn rất mến mộ võ công và tài trí của Công Dương tiên sinh, nhưng cái lối bỏ mặc vợ con và hờ hững tình thân của ông lại khiến Lương Tiêu không có thiện cảm lắm nữa.

Công Dương Vũ bừng bừng nổi giận, nhưng suy tính một hồi, nghĩ rằng nếu vì thế mà giết Lương Tiêu thì lại chứng tỏ bản thân mình nhỏ nhen, bèn nén cơn nộ hỏa, cười nhạt bảo:

- Nhóc con miệng còn hôi sữa, chả hiểu cái quái gì! – Trong bụng thì phát ớn: "Thằng ranh giảo hoạt kinh khủng, chắc đã nhìn ra toan tính của lão phu nên mới giả vờ bịa chuyện nói quanh khiến ta không nắm được thóp nó đây". Cân nhắc một hồi lại nghĩ: "Ờ mà việc gì ta phải đích thân động thủ, để nó ngoan ngoãn tự tận chả tiện hơn ư?".

Trầm ngâm một hồi, ông chợt bảo: "Ngươi theo ta lại đây!" rồi quay bước. Lương Tiêu đành đi theo.

Lúc này trời đã sáng bạch, bốn bề quang đãng. Đến một gốc tùng đầu làng, Công Dương Vũ xòe chưởng chặt lên thân cây, lá đổ xuống ràn rạt như mưa. Nhà nho phất tay áo rộng. Hệt như bị hút, màn lá liền tụ thành một chuỗi chui vào tay áo ông.

Thu xong đám lá, Công Dương Vũ nói:

- Nếu ta tự tay giết ngươi thì khó tránh mang tiếng cậy mạnh hiếp yếu. Trên núi Thạch Công, ngươi và ta chưa cá cược xong, bây giờ tiếp tục vậy.

Lương Tiêu nhướng mắt nhìn. Công Dương Vũ lại khua tay áo, lá tùng bắn phụp phụp xuống nền đất xốp, mau chóng xếp thành một đồ hình, tựa vuông mà không phải vuông, dường tròn mà không phải tròn.

Công Dương Vũ hỏi:

- Ngươi nhận ra chứ?

Lương Tiêu hơi đổi sắc mặt:

- Nhận ra, đây là Thiên địa huyền hoàng. Phải chăng hôm qua chính tiên sinh đã bày trận cho quân Tống?

Công Dương Vũ không trả lời thẳng, lấp lửng bảo:

- Lúc ấy ngươi khua môi múa mép, xổ ra những gì như là: "Trận pháp này gói gọn thiên địa, nuốt chửng nhật nguyệt, tiêu diệt vạn quân như nhổ một cọng cỏ, tiến lui dễ dàng, không tài nào phá nổi", nghe chừng cũng có tí kiến thức. Bây giờ coi mỗi chẽ lá tùng là một quân sĩ, nếu ngươi phá được trận này thì ta tha chết, nhược bằng thua thì tự chặt đầu là hết nợ.

Lương Tiêu quan sát trận thế hồi lâu, đoạn lắc đầu:

- Đáng tiếc tôi không có bản lĩnh hút lá tùng, làm sao đấu với tiên sinh được?

- Khó gì, với tu vi hiện nay của ngươi, ta hướng dẫn qua loa là ngươi làm được ngay thôi.

Công Dương Vũ cho rằng Lương Tiêu khó thoát chết nên không giấu miếng, nhặt ngay một chiếc lá tùng giảng giải:

- Công phu này tên gọi Bích vi tiễn, coi lá tùng là tên, nội lực là cung, cứ thế bắn đi. – Thấy Lương Tiêu lộ vẻ ngơ ngác, ông sốt ruột. – Không hiểu à? Ta hỏi ngươi, bắn cung thế nào?

Lương Tiêu thạo thuật kỵ xạ, nắm rõ đặc tính của cung tên, bèn đáp:

- Cánh cung cứng mạnh, dây cung mềm dai. Tay trái nắm cánh cung, tay phải bật dây cung là bắn được.

- Ừ, một cây cung gồm đủ cương nhu, còn nội lực có tách bạch cương và nhu không?

Lương Tiêu hiểu ra:

- Ý tiên sinh là dùng cương kình làm cánh, nhu kình làm dây, lá tùng làm tên?

Công Dương Vũ gật đầu:

- Tiểu tử khốn kiếp, cũng không đến nỗi tối dạ!

Lương Tiêu đăm chiêu:

- Xem chừng công phu này tương tự Cung huyền kình của Tiêu Thiên Tuyệt.

Công Dương Vũ trợn trắng mắt, mắng ngay:

- Láo lếu, tương tự là thế nào? Hừ, Bích vi tiễn là Bích vi tiễn, hoàn toàn không dây mơ rễ má gì với Cung huyền kình. – Nghĩ sao ông lại hừ mũi. – Dẫu có đôi chút liên quan, Cung huyền kình cũng chỉ là loại bàng môn tả đạo. Tiêu lão quái cho rằng thân mình là cung, còn ta cho rằng khí cơ là cung, gần với đạo trời hơn, cảnh giới hai bên vô cùng chênh lệch, khó lòng so sánh được. Lão Tử từng nói: "Đạo Trời như giương cung. Cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào"; lại răn: "Muốn đóng được phải mở trước". Yếu lĩnh của Bích vi tiễn chính là ở đó, so với nó thì thứ công phu Cung huyền kình vứt đi kia kém xa một vạn tám ngàn dặm.

Công Dương Vũ thóa mạ một hồi thì vơi tức, bắt đầu giảng giải cặn kẽ cách hướng mạch, cách vận kình. Lương Tiêu vốn nắm bắt nhanh, lại có luồng nội lực gồm đủ âm nhu nhờ trận chiến chân khí của hai đại cao thủ trên Hoa Sơn, nghe Công Dương Vũ giảng xong, gã ngắt một nhánh lá tùng, vận năm thành cương kình và năm thành nhu kình, cương kình căng ra, nhu kình kéo vào, khi hai luồng kình tương giao, chỉ nghe "sựt" một tiếng, nhánh lá tùng thụ lực bay lút xuống bùn.

Công Dương Vũ hài lòng bảo:

- Thằng bé này dạy được đấy. Nhớ cho kỹ đây, ngoài cương trong nhu là xuất, ngoài nhu trong cương là nhập.

Lương Tiêu gật đầu, nắm tay đấm lên thân cây làm lá đổ rào rào, đoạn đẩy nhu kình, hãm cương kình, chiêu thức trái hẳn lúc nãy, tư thế hệt như xoay ngược cây cung, cánh vào trong, dây ra ngoài, đảo chiều bắn của mũi tên. Màn lá tùng bị chưởng lực của Lương Tiêu hấp hút, ào ạt bay về phía gã. Lương Tiêu chụp tay áo xuống, thu gọn số lá tùng.

Công Dương Vũ lộ vẻ ưu tư:

- Kể ra, nguyên lý này không hẳn chỉ giới hạn ở việc đả thương người bằng lá tùng. Mai sau, nếu nội lực ngươi đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa thì có thể tận dụng được cả lông tơ và bụi nhỏ kia đấy. Nhưng ngươi mà may mắn đạt tới cảnh giới đó, chắc trên thế gian chẳng còn ai địch nổi ngươi nữa.

Lương Tiêu nghe giọng ông có ý tiếc hận thì mỉm cười buồn bã, chia kình làm cương và nhu bắn lá tùng ra khỏi tay áo, cũng sắp thành một hình trận, tựa tròn mà không phải tròn, tựa vuông mà không phải vuông.

Công Dương Vũ chớp mắt:

- Ngươi cũng dùng cái này?

- Thiên địa huyền hoàng là trận thế của các trận thế, không thể phá giải. Chẳng còn cách nào tốt hơn dĩ độc trị độc.

Công Dương Vũ cười nhạt:

- Kể ra cũng khá tinh tường.

Ông phẩy tay áo, lá tùng trên mặt đất như bị gió thổi, hai mươi tư khối trong Huyền thiên tiểu trận bắt đầu vần chuyển. Lập xuân nổi đùng đoàng tựa sấm, Vũ thủy như gió tạt mưa nghiêng, Xuân phân chia âm dương hai nửa, Kinh trập quẫy động tựa giao long, Lập hạ cuốn ngốn ngấu như lửa, Mang chủng tua tủa hệt lúa non, Tiểu thử – Đại thử liền một dãy, Sương giáng mịt mù tựa tuyết bay, Tiểu tuyết – Đại tuyết đảo

phải trái, Hàn lộ thoắt đọng rồi thoắt tan. Cứ thế, trận hình biến hóa theo bốn mùa, lúc dàn hàng ngang lúc xếp hàng dọc, tiến hành hợp công.

Lương Tiêu cũng phất tay áo chạy trận Huyền thiên, nhưng phương vị có phần khác biệt. Đông chí đối Hạ chí của Công Dương Vũ, Thu phân đối Xuân phân, Đại tuyết đối Tiểu thử, Xử thử đối Thanh minh, Hàn lộ đối Cốc vũ. Huyền thiên ứng với sự thay đổi của hai mươi tư tiết khí, có âm dương tương khắc tương sinh, trận pháp của Công Dương Vũ bị khắc chế, tức thì chạy chậm hẳn lại.

Lương Tiêu lại phất tay áo, Thành thổ từ hướng tây bắc, Ẩn thổ từ hướng đông bắc, Thần thổ từ hướng đông nam, Thao thổ từ hướng tây nam… Chín khối của tiểu trận Hậu thổ lần lượt đánh ra từ các phương vị khác nhau.

Công Dương Vũ nhẹ nhàng khoát tay áo rộng, Huyền thiên trận tản ra hai cánh, chín khối Cửu Châu nổi lên ở giữa. Theo đúng nguyên tắc hỏa phương nam khắc kim phương tây, mộc hướng đông trấn thủy hướng bắc, ông dùng Thâm thổ chính nam đối phó Bính thổ hướng tây, Tín thổ chính đông chống cự Thành thổ hướng bắc bên trận Lương Tiêu. Bảy khối còn lại cũng bám sát vị trí tương khắc theo ngũ hành. Trận thế của Công Dương Vũ mang hình hạc trắng xòe cánh, trông dáng thanh thoát mà ẩn tàng sát cơ.

Lương Tiêu nhận ra đây là hình hạc tường, một trong chín biến của Thiên địa huyền hoàng trận, lập tức hô to:

- Hổ quỳ!

Nội kình của gã tới đâu, Hậu thổ tiểu trận thu vào tới đó, Huyền thiên tiểu trận nhô ra ngoài, hình dáng như mãnh hổ ngồi rình, làm đối trọng với bạch hạc giang cánh. Công Dương Vũ biết rõ tấn công không được bao lâu nữa, đấu được một lúc, trận thế cuốn vào trong, chuyển ra hình bí hí[3].

Bí hí là một trong chín con trai của rồng, dáng dấp giống con rùa, khi trưởng thành thì thoát mai, hóa rồng mà đi. Hình trận này ẩn công trong thủ, đường hướng biến hóa rất phong phú. Lương Tiêu tức thì dàn trận theo hình phượng bay, dễ biến thủ thành công. Công Dương Vũ lập tức đổi hình rồng vàng, hai trận Huyền thiên, Hậu thổ chốc chốc lại đảo vị trí, thế như thần long biến ảo, khó định đầu đuôi. Lương Tiêu đối phó bằng hình rùa đen, mặc rồng vàng xáp vào tấn công dữ dội đến đâu vẫn bất động như núi.

Trông bề ngoài, tưởng chừng hai bên tỉ thí nội lực thông qua việc điều khiển lá tùng, nhưng thực chất họ đang đọ mưu đọ trí. Chẳng mấy chốc, chín biến hình Thiên địa huyền hoàng đã dùng hết, Công Dương Vũ và Lương Tiêu bèn phát triển thêm kiểu trận mới, hệt như đánh cờ. Coi chín biến là dàn trận căn bản, trên nền tảng ấy họ lại tùy cơ ứng biến, lần lượt đưa ra những ý tưởng mới. Bởi đây là thi đấu trận pháp, hàm chứa đủ mọi nguyên lý về ngũ hành tương khắc, về bát quái cửu cung nên phức tạp hơn hẳn nguyên lý đánh cờ thông thường.

Công Dương Vũ càng đấu càng kinh hoàng: "Tiểu tử này còn ít tuổi mà kiến thức toán học đã sâu sắc quá! Ta nghiền ngẫm Thiên địa huyền hoàng đã bao nhiêu năm mà không chiếm nổi ưu thế so với một kẻ mới vận hành lần đầu". Thực tế Lương Tiêu cũng bóp đầu bóp trán, suy nghĩ đến rã rượi cả người, không dám sơ ý mảy may. Thoạt tiên gã gắng gỏi cốt mong thoát chết, nhưng càng lúc càng hứng thú, dần dần chú ý đến mặt học thuật của trận thế, thậm chí còn thiết tha hơn cả mục đích cầu sinh.

Hai người đều thông tuệ mẫn tiệp, xứng đáng là kỳ phùng địch thủ của nhau trong trận đấu trí này. Lúc đầu họ chạy trận như gió táp mưa sa, nhưng lần lần, mức căng thẳng càng cao thì tốc độ biến trận càng chậm. Cứ nhăn nhó suy nghĩ một lúc, họ lại quất tay áo, trao đổi một lượt biến hóa, đến nước không khai triển được nữa thì dừng, lại chống má trầm tư cho tới lúc một tia sáng khác lóe lên trong trí.

Giao đấu miệt mài suốt hai canh giờ vẫn chưa phân thắng bại, thình lình ở mạn núi phía tây có tiếng ưng kêu lảnh lót, ngân nga mãi không dứt, Công Dương Vũ nhíu mày vẻ sốt ruột.

Tiếng ưng vang vọng hồi lâu, không hề ngắt quãng. Công Dương Vũ đứng bật dậy, giũ tay áo, hai chẽ lá tùng bắn véo về phía Lương Tiêu. Gã này đang chìm đắm trong trận pháp, không đề phòng nên bị chẽ lá găm trúng hai huyệt Đản trung và Thần phong khiến thân thể tê dại.

Công Dương Vũ cười khì khì:

- Lát nữa tỉ thí tiếp cũng không muộn, hai tên quỷ kia đấu đá đã lâu mà không biết kết quả thế nào, chúng ta đi xem cho vui.

Lương Tiêu bị xách chạy, gió rít vù vù bên tai, cảnh vật cứ ào đến trước mắt rồi lại lùi tít ra sau. Công Dương Vũ nhảy cao hụp thấp, chỉ nháy mắt đã băng đi xa đến mấy chục dặm.

Đến một sườn núi, ông nhảy phóc lên một tảng đá to, cười bảo:

- Tới nơi rồi! – nói đoạn thả Lương Tiêu xuống.

Gã thiếu niên giương mắt nhìn. Cách chỗ họ khá xa có dãy núi xanh mờ giăng ngang chân trời, mây vờn sương phủ che kín vòm không. Cạnh đó là rặng lau sậy, hoa lau rung rinh trắng như đọng tuyết. Bên rặng lau sậy có hai người, một vận đồ trắng một vận đồ đen, người áo đen chính là Tiêu Thiên Tuyệt, người áo trắng tuổi ước ngũ tuần, nhân dạng khác hẳn dân trung thổ, mũi cao mắt sâu, da trắng, mặt mày nhẵn nhụi, môi mỏng dính, tóc bạc chải mượt cuộn thành búi to trên đỉnh đầu. Còn một người khác ngồi gần chỗ hắn, mình bận quân phục Đại Nguyên, chiếc mũ lông chiên đã bỏ ra, để lộ mái tóc đen đổ xõa xuống đến thắt lưng.

Tim Lương Tiêu đập thình thịch, nếu không bị điểm huyệt, chắc gã đã hét toáng lên.

Bởi vì tên lính Nguyên đó nào phải ai xa, chính là A Tuyết! Lạ một nỗi thân hình cô thẳng đuỗn khác thường, dáng ngồi cứng đờ như đá.

Người áo trắng ngậm ngang miệng một ống tiêu dài đỏ sẫm, tiếng ưng kêu phát ra từ chính ống tiêu này.

Trên không, bảy tám con chim ưng, diều hâu vừa rít lên dữ tợn vừa mổ cào cắn xé hai con kên kên, lông vũ rụng lả tả. Đôi kên kên dũng mãnh lạ thường, mỗi lần mổ hoặc cào phát đều trúng một con diều hoặc ưng, hất nó rơi xuống đất. Lương Tiêu nhớ lại mẹ từng kể thuở nhỏ có nuôi một cặp kên kên, chắc là hai con này đây.

Tùy theo nhịp tiêu bổng hoặc trầm, từ những khe núi hang đá ở khắp bốn phương tám hướng lại có chim ưng hoặc diều hâu lồng lộn bay tới, chỉ thoáng chốc đã tập hợp đến mấy chục con, cùng xúm quanh đôi kên kên mà bươi cào xâu xé.

Lương Tiêu thầm kinh ngạc: "Không lẽ người này biết dùng âm thanh để điều khiển ưng cắt?".

Đôi kên kên dần dần yếu thế, không địch nổi số đông, đầu và cánh bị mổ trúng, lảo đảo chao nghiêng, rền rĩ thê thảm. Tiếng tiêu chợt ré lên, bầy ưng diều liền xáp lại hai con kên kên lẻ loi, đồng loạt vươn mỏ giơ vuốt tấn công. Máu tươi ra khắp nửa vòm trời, đôi kên kên đã bị xé bung làm nhiều mảnh.

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi giận dữ, hàng mày chữ bát nhíu thấp. Người áo trắng ngưng thổi tiêu, đắc ý nói:

- Tiêu lão quái, ngươi bảo cặp kên kên này vô địch tầng không mà? Bây giờ thua rồi đấy, còn gì để nói đây?

Dứt lời hắn cười ha hả, tiếng cười xen lẫn điệu rít rin rít lạ lùng.

Lương Tiêu nghe quen tai, sực nhớ: "Tràng cười quái dị hồi đêm chắc là của hắn".

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng đáp:

- Được, hiệp này coi như ta thua. Theo thỏa thuận, trước tiên chọi chim, kế đến tỉ võ. Hạ Đà La, ngươi có giỏi thì lần này đừng trốn.

Người áo trắng cười khà khà, chẳng ừ chẳng không. Thấy Tiêu Thiên Tuyệt chực xông tới, hắn vội đặt ống tiêu lên miệng, thổi một tràng lanh lảnh.

Như đáp lại, khắp trời vang vọng một bầu âm thanh hỗn tạp, hàng đàn ưng diều sà xuống, nhất tề lao bổ vào Tiêu Thiên Tuyệt. Lương Tiêu khiếp đảm: "Kẻ này có khả năng điều khiển chim ưng, chẳng rõ lai lịch hắn ra sao?".

Tiêu Thiên Tuyệt thét vang, múa song chưởng lên đón bầy chim. Rẹt một tiếng, tựa hồ bị một giàn đao kiếm vô hình phạt qua, đám ưng, cắt, diều hâu gãy cánh cụt đầu rơi xuống lộp độp, những con còn sống thì bay tán loạn, không dám áp sát Tiêu Thiên Tuyệt nữa.

Chỉ thoáng chốc, bầy ưng diều đông đúc đã bị đánh tan, chỉ sót một con chim ưng, nó kinh hoàng sải cánh chực bay, thình lình cùng tiếng gầm dữ dội, một con hổ đen từ vạt rừng bên cạnh phóng ra, tung mình chồm cao hơn một trượng, vồ con chim kéo xuống, di mạnh nó trên mặt đất, xem chừng không sống được nữa rồi.

Hạ Đà La cười rin rít:

- Thiên vật nhận của lão càng ngày càng sắc bén!

Tiêu Thiên Tuyệt trợn mắt:

- Đừng lải nhải nữa, đền mạng đôi kên kên cho ta.

Lão đảo người, nhoài tới gần ba trượng, Hạ Đà La không hề cử động mà thân hình bỗng lướt ngang đi xa đến hai trượng, tránh khỏi phát chưởng của Thiên Thiên Tuyệt:

- Bình tĩnh nào Tiêu lão quái, mở to mắt mà xem đây!

Hắn lại đặt ống tiêu ngang miệng, tiếp tục thổi. Lần này là âm điệu lách cha lách chách, Lương Tiêu tự hỏi: "Tiếng chim gì nhỉ, nghe quen tai lắm".

Tiêu Thiên Tuyệt ngưng bước, cười nhạt:

- Được, lão phu gắng xem xem.

Lão đứng lại, quạt liền ba chưởng. Hạ Đà La tuy đang ở cách xa mấy trượng mà cũng phải xê xích để né tránh, cuối cùng lui hẳn ra ngoài mười trượng, mặt mày nhăn nhó, nhưng miệng vẫn thổi liên miên.

Chỉ trong chớp mắt, bốn phương tám hướng rộ lên tiếng phụ họa ríu rít. Vòm trời tối sầm. Lương Tiêu ngước mắt nhìn. Trên không xuất hiện vô số chim sẻ, di chuyển rất nhanh về phía này như một đám mây dày màu gai xám. "Ra là tiếng chim sẻ", gã nghĩ.

Bầy sẻ dường nổi cơn điên, tràn tới cực nhanh rồi đổ rào rào xuống Tiêu Thiên Tuyệt như giàn tên nhọn. Tiêu Thiên Tuyệt tiếp tục phát chưởng. Chưởng phong tới đâu, xác sẻ rụng lộp độp tới đó, nhưng một đợt rơi xuống, đợt thứ hai đã đùn lên thay thế, lớp nối lớp tấn công không màng sống chết.

Tiêu Thiên Tuyệt thoạt đầu xuất chưởng còn ung dung thư thái, nhưng dần dần càng lúc càng nhanh, cuối cùng song chưởng lên xuống như chong chóng. Vậy mà đàn sẻ vẫn dồn về nườm nượp, che rợp bầu trời, phủ dày mặt đất, y như thể toàn bộ chim sẻ của dãy Hoàng Sơn đều tụ tập lại đây.

Khi đàn sẻ đã quây kín trên không, Hạ Đà La dùng tiếng tiêu tách chúng làm hai tốp. Một tốp bọc Tiêu Thiên Tuyệt bằng nhiều lớp như vỏ hành. Tốp kia xúm đến chỗ hổ đen, vươn mỏ mổ chí chát. Con hổ gầm thét giơ vuốt quất đuôi, nhưng đàn sẻ quây kín đến nỗi nước cũng không lọt, con hổ che chắn được đằng đầu thì đuôi lại sơ hở. Chẳng bao lâu, chỉ nghe một tiếng gầm khủng khiếp, hai mắt chảy máu, trong cơn kinh hoàng nó guồng chân chạy trốn. Nhưng bầy sẻ truy đuổi kỳ cùng, chuyên nhắm những chỗ con vật không với được vuốt tới mà mổ rỉa khiến máu thịt bắn tung tóe. Hổ đen phóng đi xa đến hơn hai mươi trượng thì tiếng gầm rít dữ dội đã đổi ra rên rỉ thê lương, bốn chân mềm nhũn, nó đổ vật ra đất.

Tiêu Thiên Tuyệt phổ Thiên vật nhận vào song thủ, chưởng phong thường khi sắc bén là thế mà gặp phải tình cảnh quái dị này cũng khó lòng phát huy uy lực. Se sẻ vốn là loại nhỏ bé yếu đuối hạng nhất trong các loài chim, nhưng nhờ số lượng đông đảo và tổ chức tấn công đồng loạt nên sức mạnh lại vượt xa ưng diều. Tiêu Thiên Tuyệt quạt chết một lớp thì lớp khác sà đến, đánh giết đến mức xác sẻ tích dày cả thước trên đất, còn con hổ đen đã bị đàn chim bươi vầy, rỉa sạch máu thịt, còn trơ khấc bộ xương trắng.

Lương Tiêu dày dạn và can đảm có thừa, đã từng thống lĩnh thiên quân vạn mã phi ngựa quất roi tung hoành trên sa trường, vậy mà gặp cảnh này cũng không khỏi ớn lạnh.

Tiêu Thiên Tuyệt thét vang, quạt chưởng vù vù đánh thủng một lỗ hổng giữa lớp sẻ, đoạn tung mình lao vụt ra ngoài như một vầng mây đen, lướt thẳng về phía rặng lau sậy.

Lương Tiêu theo dõi lộ khinh công của Tiêu Thiên Tuyệt với ánh mắt tán thưởng, đoán thầm: "Từ bụi lau sậy chắc lão sẽ nhảy xuống nước, muốn thoát bầy sẻ quái gở kia thì quả thực đó là cách đơn giản nhất".

Nhưng Tiêu Thiên Tuyệt chỉ bay là là trên rặng lau rồi lướt ra xa hơn ba trăm bộ, không xuống nước mà đáp lên bờ bên kia, một cành sậy màu xanh nhạt đã nằm trong tay lão tự bao giờ.

Tiêu Thiên Tuyệt nhăn trán, ngắt bỏ hết lá nhánh, để lại một ống sậy thuôn thuôn, đoạn ngậm nó vào miệng thổi u u. Tiếng sáo sậy vốn thê lương ai oán, lại được nội lực của Tiêu Thiên Tuyệt thúc đẩy, âm thanh càng thêm thắt ruột thắt gan.

Kiến thức võ học của Lương Tiêu đã khác xa ngày xưa, vừa thấy khóe mắt cay cay, gã rợn người hiểu ra, vội vàng dùng phép Nhập định và Tẩy tâm trong Tử phủ nguyên tông để tập trung tinh thần, loại bỏ tạp niệm, chống lại tác động của tiếng sáo sậy.

Tiếng sáo vút lên, xen lẫn tiếng tiêu của Hạ Đà La. Bầy sẻ bị nhiễu âm thanh, không biết theo bên nào, đập cánh soạt soạt bay rối rít quanh xác đồng loại, kêu lên ai oán rồi tản dần đi, kết thúc trận đấu thấm đẫm máu tanh.

Lương Tiêu thở phù, cảm thấy như học thêm được một điều, bụng bảo dạ: "Cách nhổ cỏ tận rễ của Tiêu Thiên Tuyệt quả thực cao minh. Bầy sẻ bay đến vì tiếng tiêu, phá được tiếng tiêu là tức khắc đập tan mọi mũi tấn công của chúng".

Đàn sẻ đã biến mất nhưng Tiêu Thiên Tuyệt vẫn không buông sáo, thậm chí còn đẩy thêm nội lực vào ống sậy cho nhạc điệu tăng độ bi thiết, âm thanh rầu rĩ vọng chân mây, bồi hồi quanh sơn cốc, nghe như lữ khách thở than nỗi tha hương, thiếu phụ nỉ non đêm lẻ bóng. Hạ Đà La đổi liên tục các loại tiếng chim, các cung biến điệu, từ yến oanh thỏ thẻ, vàng anh líu lo cho chí hạc kêu não nuột, quạ gào inh tai.

Nhạc âm của hai bên đều vận dụng nội lực khiến người nghe điêu đứng bàng hoàng, rất khó chống đỡ. Lương Tiêu phải dùng Tẩy tâm và Nhập định để trấn tĩnh mới thoát được nguy hiểm. Đương tập trung tinh thần, chợt nghe tiếng sụt sịt, gã thất kinh mở bừng mắt nhìn thì thấy A Tuyết nghẹn ngào vật vã như hoa lê bị gió dập mưa vùi.

Nguyên là tiếng sáo của Tiêu Thiên Tuyệt quá đỗi thảm thiết, A Tuyết nghe mà kinh tâm động phách, huyết khí dâng cao, không kiềm chế được nên bật khóc. Khổ nỗi còn bị điểm huyệt nên khí lực không đủ, cô muốn khóc to nhưng đuối sức, đành chỉ thút thít nấc nghẹn. Nỗi đau đớn bị khơi lên trong ngực do đó vô phương giải tỏa, tích lại mỗi lúc một dày, mặt A Tuyết dần dần trắng bệch, hai mắt lạc thần.

Lương Tiêu hiểu nếu cứ tiếp tục thế này, A Tuyết nhất định sẽ đau thương quá độ mà chết. Gã muốn cứu viện nhưng thân thể tê liệt, định xung khai huyệt đạo thì Bích vi tiễn quá ư lợi hại, gã thử mấy lần đều tốn công vô ích, đành tuyệt vọng nhìn A Tuyết gặp nạn.

Thình lình, Công Dương Vũ bỗng phá lên cười, tiếng cười chấn động rừng núi. Đoạn ông xếp bằng ngồi xuống, nhuyễn kiếm Thanh Li đặt ngang đầu gối, ngón co ngón búng gẩy trên thân kiếm làm phát ra âm thanh keng keng như chặt đá chặt vàng.

Công Dương Vũ bảo:

- Tiêu lão quái, Khổng Tử dạy: nhạc buồn nhưng đừng nên bi lụy. Ngươi thổi sáo bát nháo như vậy nghe chẳng lọt tai chút nào.

Dứt lời, ông dùng kiếm thay đàn, vuốt lên thành âm chủy, vũ, miết xuống tạo âm cung, thương. Giai điệu uyển chuyển, chẳng những mượt mà như đàn gỗ ngô đồng hay danh cầm cổ kim mà còn réo rắt hân hoan khiến nỗi buồn thương dịu bớt. Ông cất giọng hòa theo khúc nhạc:

Ngoài đồng hoang có con chương,

Bên nhà có một cô nàng đương xuân.

Bạch mao chàng gói thịt phần,

Đem sang dụ dỗ tấm thân ngàn vàng.

Trong rừng bộc tốc mọc hoang,

Có con hươu chết nằm lang ngoài đồng,

Chàng đem ngả thịt gói xong,

Tặng cho người ngọc những mong kết tình.

"Khoan khoan chàng hãy kìm mình,

Đừng khua chó sủa, đừng rình rờ khăn!"

Bài Dã hữu tử khuân[4] này trích trong Kinh Thi, kể chuyện nàng con gái đang tuổi xuân mơn mởn ở nơi đồng dã, có chàng trai lấy lá bạch mao gói thịt con chương, con hươu đem tặng tán tỉnh. Ý thơ linh động, tươi tắn hồn nhiên.

Công Dương Vũ hát xong, nhạc đệm thay đổi, ông lại chuyển sang bài khác:

Nàng rằng: gà gáy sáng kìa,

Chàng: ừ, trời cũng tờ mờ từ lâu.

Vậy chàng nên dậy cho mau,

Sao mai lấp lánh phương nào rồi kia.

Đeo cung rong ruổi đồng quê,

Bắn chim phù, nhạn mang về cho em.

Nhạn, phù chàng bắn, để xem,

Em làm vài món lại thêm rượu nồng

Thuận hòa tới lúc răng long,

Vui duyên cầm sắt, thỏa lòng thương yêu.

Đây là bài Nữ viết kê minh[5], cũng trích trong Kinh Thi, thuật lại chuyện đôi nam nữ tự tình đêm hôm, ý ngọt ngào âu yếm, tình nồng nàn lả lơi.

Hai bài hát cất lên, lập tức pha loãng âm giai của sáo sậy. Nỗi đau đớn đè trĩu ngực A Tuyết cũng vợi bớt, nhưng tự nhiên một cảm giác lạ lùng khác lại xâm chiếm hồn cô, khiến mặt cô đỏ ửng và đầu óc tràn ngập muôn tưởng tượng xa xôi, tất cả đều xoay quanh hình ảnh Lương Tiêu.

Hạ Đà La ngưng thổi địch, cười rin rít:

- Thì ra Công Dương huynh cũng là người đồng hội đồng thuyền với chúng ta. Kinh Thi còn có bài Thư cưu họa tiếng quan quan, Bên cồn sông vắng hót vang vui vầy. Yêu kiều thục nữ thế này, Cùng chàng quân tử sánh tày lứa đôi. Sái gia[6] trẻ trung mến người ngọc, thường ngày đều theo đuổi cái đẹp đấy.

Hắn vốn chỉ lõm bõm về thơ Hán, tự nhiên gặp đúng dịp để khoe khoang dấn vốn ít ỏi của mình thì lấy làm đắc ý lắm, cười toe toét liếc về phía A Tuyết. Lương Tiêu khinh bỉ nghĩ: "Chí ít cũng bốn năm chục tuổi đầu rồi mà còn tự xưng là trẻ trung mến người ngọc. Trơ thế không biết!".

Công Dương Vũ mỉm cười, lại hát:

Tân Đài tráng lệ, Hoàng Hà cuộn trôi,

Tưởng lấy được chàng xinh tươi,

Ngờ đâu gá nghĩa với người hom hem.

Tân Đài chất ngất, Hoàng Hà lao xao,

Tưởng sa xuống chốn thanh cao,

Ngờ đâu bất hạnh rơi vào bụi hoang.

Khấp khởi quăng lưới, vớt phải cóc già,

Tưởng thân gửi gã hào hoa,

Tân hôn đêm ấy hóa ra lão còng[7].

Hạ Đà La nghe ca từ dường như ngụ ý đả kích, nhưng không hiểu rõ lắm, đang cau mày ngẫm nghĩ thì Công Dương Vũ cười hỏi:

- Hạ xú xà, ngươi có hiểu Tưởng sa xuống chốn thanh cao, Ngờ đâu bất hạnh rơi vào bụi hoang nghĩa là gì không?

Hạ Đà La cười đáp:

- Ngôn từ kín đáo sâu xa thế, sái gia lỗ mỗ Hán văn, thực không hiểu nổi.

Công Dương Vũ nháy mắt:

- Tưởng sa xuống chốn thanh cao, Ngờ đâu bất hạnh rơi vào bụi hoang, nói rộng ra là chê cười sự bất cân xứng, châm biếm những con cóc ghẻ không tự lượng sức đòi ăn thịt thiên nga ấy mà.

Hạ Đà La sầm mặt:

- Huynh đài muốn chửi sái gia là cóc ghẻ?

Công Dương Vũ cười tươi:

- Ấy, chính thế! Lão phu chửi ngươi ba lần cóc ghẻ mà ngươi vẫn một mực không chịu hiểu, thực là nước đổ đầu vịt. Ha ha ha…

Hạ Đà La hầm hầm hừ một tiếng rõ to.

Trong lúc hai người đối đáp, tiếng sáo sậy của Tiêu Thiên Tuyệt dần dần thay đổi sắc độ, ai oán sầu thương giảm bớt, tăng thêm tình ý miên man. Công Dương Vũ ngạc nhiên lắng nghe.

Tiêu Thiên Tuyệt đang thổi bài Kiêm gia, cũng thuộc Kinh Thi:

Bên sông sậy mọc xanh xanh

Móc vương trên lá rành rành tựa sương,

Người ta đêm nhớ ngày thương,

Ở bờ đối diện mà dường quá xa,

Ngược nguồn tìm lối ta qua,

Gặp đường trắc trở cùng là quanh co

Trở lui tìm lối hạ du,

Ngờ đâu người lại lửng lơ giữa dòng.

Khúc hát này kể chuyện một chàng trai từng trải muôn vàn vất vả để đeo đuổi người mình yêu thương. Công Dương Vũ vốn có tâm bệnh nên rất đồng cảm với tình cảnh nhân vật. Ông đã lặn lội cùng trời cuối đất để tìm Lâm Tuệ Tâm, chịu đựng nhiều khổ sở tới mức toàn bài Kiêm gia cũng không đủ diễn tả một phần vạn nỗi khổ đó, càng ngẫm càng thương thân, đầu óc dần dần chống chếnh mụ mẫm.

Tiêu Thiên Tuyệt thổi hết một lượt bài Kiêm gia liền thổi lại lần nữa. Âm thanh đó vây bọc mọi giác quan của Công Dương Vũ, bản đàn dưới những ngón tay ông cũng dần dần đổi theo giai điệu Kiêm gia:

Rặng lau mọc kín bờ sông

Móc trong buổi sớm ròng ròng chưa khô,

Người ta thương nhớ mong chờ,

Thoáng trông hình bóng ở bờ bên kia,

Ngược nguồn chân lựa nẻo đi,

Gập ghềnh khúc khuỷu dễ gì tiến sang,

Trở lui tìm lối xuôi đàng,

Ngờ đâu người đã chuyển sang giữa cồn.

Công Dương Vũ dùng tiếng đàn đấu với Tiêu Thiên Tuyệt nhưng lại vô tình bị cuốn theo giai điệu lung lạc của đối thủ, chỉ thoáng chốc, nhịp tim hòa với nhịp đàn, đôi mắt dần dần rực lên cuồng nhiệt. Hạ Đà La nhận thấy có thể lợi dụng được, bèn nghĩ bụng: "Võ công tài trí kẻ này đều đáng gờm, không nhân đây trừ khử hắn thì còn đợi tới khi nào?". Hắn lập tức ghé ống tiêu lên miệng, thổi ra âm thanh của chim thư cưu.

Thư cưu là loài chim ái tình, trống mái quấn quýt bên nhau cả đời không lìa xa. Tiếng tiêu của Hạ Đà La não nuột luyến láy, hệt như châm dầu vào lửa, khiến uy lực từ cây sáo sậy tăng lên bội phần.

Công Dương Vũ nghe sáo sậy và tiếng chim đồng vọng, tâm trạng thoắt phấn khởi thoắt bi ai, thoắt vui vẻ thoắt âu sầu. Bỗng nhiên, trước mắt ông thấp thoáng hiện ra hình ảnh Liễu Tình áo trắng chân trần, tóc xanh buông dài chấm đất yêu kiều đứng giữa mây trời, mỉm cười tươi tắn.

Khí huyết bừng bừng, Công Dương Vũ trân trân dõi nhìn bằng cặp mắt ứa lệ, đôi tay cất cao, ông gọi:

- Tuệ Tâm, cơn cớ gì mà nàng trốn tránh ta, cơn cớ gì? Nàng có biết ta tìm nàng khổ sở đến nhường nào không? Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co. Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co…

Ngày thường ông vẫn than sầu oán khổ, nhưng tự trọng thân phận nên thủy chung chỉ giữ trong lòng, lúc này bị tiếng sáo và tiếng tiêu thúc đẩy tâm tư nên thổ lộ cả ra, mà đã thổ lộ là ào ạt như thác đổ, không sao kìm nén được nữa.

Lương Tiêu thấy Công Dương Vũ mất hết tỉnh táo thì lo cuống, khốn nỗi hai chẽ lá tùng găm cứng các huyệt đạo đã cản trở mọi cố gắng can thiệp của gã. Trong lúc bối rối, một tia sáng thình lình lóe lên trong óc: "Ban nãy Công Dương tiên sinh chẳng đã dạy ta Bích vi tiễn đó ư? Ngoài cương trong nhu là xuất, sao ta không lấy dùng thứ kình đó mà bắn mấy chiếc lá này ra?".

Vừa nghĩ dứt, gã đã dồn nội lực đến huyệt Đản trung, đặt cương kình bên ngoài, nhu kình bên trong rồi bật cung, sau một tiếng "phụt" nhẹ, nhánh lá tùng rời thân bay ra. Lương Tiêu hoan hỉ lặp lại cùng cách thức, đẩy nốt cả chẽ lá tùng ở huyệt Thần phong đi.

Lúc này Công Dương Vũ đã mê man thần trí, hoa chân múa tay, lẩm nhẩm mãi câu hát Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co, bắt đầu mấp mé bờ vực của sự điên loạn.

Lương Tiêu không kịp đắn đo nhiều, lập tức nhảy vọt tới hét vang, áp một chưởng lên huyệt Ngọc chẩm của Công Dương Vũ, đổ chân khí vào Đốc mạch rồi dồn nó chạy tới huyệt Đại chuy.

Pháp môn này bắt nguồn từ thiên Nhập định trong Tử phủ nguyên tông. Thường khi bắt đầu tập nhập định, người tu đạo vẫn còn rất nhiều tạp niệm, chỉ sơ sẩy một chút là sa vào tẩu hỏa nhập ma, vì vậy bên cạnh phải có sư tôn hỗ trợ, gọi thần trí họ quay về. Tình cảnh hiện tại của Công Dương Vũ cũng tương tự tẩu hỏa nhập ma nên cách làm của Lương Tiêu công hiệu ngay tức khắc. Công Dương Vũ rùng mình, lập tức tỉnh táo lại.

Tiêu Thiên Tuyệt căm thù Công Dương Vũđến tận xương tủy, định nhân cơ hội ngàn năm một thuở này mà dồn kình địch vào cảnh chết vì loạn trí, nào ngờ đến thời khắc quyết định lại bị Lương Tiêu phá ngang. Nhìn đôi đồng tử của Công Dương Vũ trở nên linh động, Tiêu Thiên Tuyệt hiểu rằng thế là xôi hỏng bỏng không, trong lòng tức giận vô cùng, lão gắng đẩy sức vào tiếng sáo, nhằm lúc Công Dương Vũ chưa thật tỉnh táo thì tấn công để ông trở tay không kịp. Hạ Đà La cùng chung ý nghĩ, tiếng tiêu càng thêm riết róng.

Công Dương Vũ vừa tỉnh đã gặp ngay hai mặt giáp kích, thầm than nguy hiểm, lập tức tập trung tinh thần phòng thủ. Ông xếp bằng ngồi xuống, tay trái gẩy nhuyễn kiếm tấu thật nhanh giai điệu Phong vũ thuộc Kinh Thi hầu chống lại tiếng sáo sậy của Tiêu Thiên Tuyệt, tay phải gõ bầu rượu sơn đỏ ở thắt lưng, đập nó cồm cộp lên mặt đá theo âm cung và thương tạo tiếng cú mèo kêu để chống đỡ nhạc tiêu của Hạ Đà La. Hiểm nỗi tâm lực ông đã tiêu hao quá độ trong lúc thất thần vừa rồi, chưa kịp điều hòa hơi thở lại phải đối phó cùng lúc với hai địch thủ nên nhọc sức vô cùng. Chỉ thoáng chốc, đỉnh đầu Công Dương Vũ bốc khói trắng nghi ngút, sau vài tích tắc, bầu rượu bửa đôi, lại thêm một lát, đầu ngón tay lướt qua lưỡi kiếm đứt da bật máu.

Lương Tiêu bèn tung mình lại gần Hạ Đà La, quạt chưởng tấn công. Hạ Đà La thấy gã còn quá trẻ mà chưởng phong đã quá đỗi sắc bén thì ngạc nhiên hết sức, nhưng đang đấu đến thời khắc then chốt, hắn không muốn phân tâm đỡ đòn, bèn nhích đi xa hơn một trượng.

Lương Tiêu phát chưởng hụt mà cũng không trông thấy động tác di chuyển của Hạ Đà La nên vô cùng kinh sợ. Gã xoay bật người, lướt sang chỗ A Tuyết ôm choàng lấy cô. A Tuyết mừng mừng tủi tủi, đôi mắt đẹp long lanh lệ. Hạ Đà La không tiện di chuyển về, nhưng bộ dạng đằng đằng sát khí, hầm hầm giương mắt nhìn.

Trận đấu giữa Công Dương Vũ, Tiêu Thiên Tuyệt và Hạ Đà La mỗi lúc một nguy hiểm. Lương Tiêu xé áo bịt hai tai A Tuyết lại, đoạn vỗ ba chưởng về phía Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu vẫn điềm nhiên ngồi yên, đợi chưởng phong của Lương Tiêu tới gần, áo lão bỗng phồng lên rồi xẹp xuống, đón và từ từ hóa giải luồng kình.

Lương Tiêu phát hoảng, muốn tiến lên giao đấu, song không nỡ bỏ A Tuyết một mình. Gã thầm nghĩ nếu không ngăn cản Tiêu Thiên Tuyệt và Hạ Đà La thì Công Dương Vũ chắc chắn sẽ thất bại. Đang bối rối, gã chợt nghe thấy tiếng chuông boong boong vọng tới, âm thanh đầy đặn và vang vọng khắp khe khắp núi, liền đó là một giọng oang oang:

- Hai đánh một, trơ tráo quá thể…

Cùng với lời nói, tiếng chuông vẫn ngân nga, nhịp buông điểm đúng khoảng lặng giữa những nốt chuyển của cây sáo sậy.

Tiêu Thiên Tuyệt bất ngờ, suýt bị tiếng chuông làm lạc nhịp, đành buông Công Dương Vũ, thúc nội lực vào tiếng sáo để đương cự tiếng chuông.

Công Dương Vũ nhớ lại tình cảnh khốn đốn vừa rồi, hai mắt trợn tròn, trỏ tay nói lớn:

- Hạ xú xà! Lúc trước không tính, bây giờ hai ta đơn đả độc đấu lần nữa.

Ông trút hết mọi căm giận với Hạ Đà La xuống Thanh Li kiếm, dùng nó thay đàn tấu bài Ân vũ:

Mau thay oai vũ nhà Ân,

Hưng binh chém Sở khí gần Đẩu, Ngưu…

Cảm nhận rõ rệt luồng sát khí rờn rợn bốc tận chân mây, Hạ Đà La không dám trễ nải, cũng dùng tiếng hót của muôn loài chim để đáp trả.

Bỗng đâu lại một tràng cười dài. Lương Tiêu dõi mắt nhìn ra. Từ cuối khúc quanh của sơn đạo, Cửu Như đang rảo bước chạy tới, vai vác quả chuông đồng cũ mòn, nhỏ bằng một nửa chiếc chuông đại ở chùa Hàn Sơn. Lão giơ gậy gõ liên hồi lên tang chuông làm phát ra tiếng boong boong ầm ĩ.

Nhận ra Lương Tiêu, nhà sư cười vang:

- Nhóc con, đã lâu không gặp!

Lương Tiêu ôm quyền đáp:

- Đại sư vẫn phong độ như xưa, thật đáng mừng!

Cửu Như cười ha hả:

- Tiểu tử dẻo mồm! Đợi bần tăng xong việc, chúng ta sẽ đánh chén một bữa thỏa thuê, uống hẳn ba trăm chung rượu! – Không đợi Lương Tiêu đáp lời, lão đã đưa mắt nhìn sang Hạ Đà La, cười bảo. – Hạ xú xà, bần tăng gặp người quen cũ, mải kể lể hàn huyên nên đến muộn. Ha ha, ngươi tưởng ta không nhớ đấy à?

Lão vừa nói vừa đập vù cây gậy xuống đỉnh đầu Hạ Đà La.

Gậy đập thẳng xuống, động tác không có gì đặc biệt, song Hạ Đà La xem chừng rất úy kỵ, lùi tránh đến hơn một trượng. Hắn nhét ống tiêu vào trong tay áo, mỉa mai:

- Đồ lừa trọc, ngươi cứ muốn bám nhằng nhẵng đánh chí chết thế ư?

Cửu Như cười khì khì:

- Ta chỉ đánh chí chết thôi, còn bám nhằng nhẵng là cung cách của con rắn bẩn tính nhà ngươi. Người ta bảo đánh rắn phải đánh dập đầu, dắt trâu phải xỏ lỗ mũi. Ha ha, đáng tiếc Hạ xú xà không phải đạo sĩ, bằng không bần tăng cũng tìm một sợi thừng xỏ lỗ mũi ngươi dắt đi.

Trong lúc chọc ghẹo, nhà sư vẫn múa tít cây gậy.

Hạ Đà La lắc mình lùi xa ra, trợn mắt mắng:

- Đồ lừa trọc, trời đất tuy rộng lớn nhưng không có gì thoát khỏi hai từ "lý lẽ". Sái gia chưa từng trêu cợt ngươi lần nào, vậy mà năm xưa ngươi ráo riết đuổi đánh ta khỏi trung nguyên. Cứ cho là bỏ qua chuyện quá khứ đi, hôm nay ta mới trở lại, tại sao ngươi cũng dai dẳng bám theo suốt mấy ngàn dặm qua?

"Thịch" một tiếng, Cửu Như dộng mạnh cái chuông xuống, cắm phập cây gậy gỗ trắc bên cạnh, cười nhạt:

- Ngươi đủ trơ trẽn để nhắc đến lý lẽ à? Ngươi đột nhập trung nguyên, tàn sát hơn ba trăm mạng, cưỡng bức hơn sáu mươi dân nữ. Chẳng từ một việc ác nào, chết trăm lần chưa đủ đền tội.

Hạ Đà La nóng nảy cắt ngang:

- Lũ dân đen đó sinh ra là để sái gia luyện công, giết vài ba đứa đã ăn thua gì! Còn đám đàn bà con gái kia, được sái gia biệt đãi là phúc phận của chúng nó, vừa khoái lạc vô bờ vừa bảo toàn tính mạng, nhất cử lưỡng tiện đến thế là nhất rồi!

Cửu Như quắc mắt, chạy quanh Hạ Đà La hai vòng, phỉ nhổ:

- Con rắn đốn mạt, ta quất nát đít ngươi!

Lão khua gậy lên, Hạ Đà La uốn mình tránh, lạnh lùng đáp:

- Đã thế, hôm nay có ngươi thì không có ta.

Hắn rút trên vai ra một thứ binh khí khuôn dạng kỳ lạ, tay cầm ở giữa, từ đó xòe ra bốn phía bốn mũi dao cong lưỡi liềm dài chừng một thước hắt ánh lạnh băng, trông tổng thể giống hình chữ .

Thứ binh khí này tên là Bát Nhã phong, sắc bén tuyệt luân, lối phát chiêu rất kỳ dị, Cửu Như bật cười:

- Ăn cắp ở đâu ra đấy? – đoạn tay phải múa gậy vun vút, tay trái cất chuông, miệng quát to. – Chết này!

Cái chuông kêu "hù" một tiếng, chụp xuống đỉnh đầu Hạ Đà La.

Bát Nhã phong lóe lên sắc lạnh, chém đứt đôi chuông đồng. Cửu Như cười ha hả, xoáy tít cây gậy như chim xuyên rừng cây, lao qua giữa hai mảnh chuông đồng, đập thẳng xuống ngực đối thủ. Hạ Đà La uốn mình tránh, động tác mềm dẻo như người không xương, binh khí quay vù vù hệt như một vầng trăng sáng lăng về phía Cửu Như.

Công Dương Vũ bình sinh tự phụ, thấy Cửu Như ra tay thì cũng ngừng gẩy kiếm tấn công Hạ Đà La.

Ông đưa mắt sang Tiêu Thiên Tuyệt, cười khà khà:

- Hạ xú xà có hòa thượng tiếp đón rồi, chúng ta cũng nên dứt khoát một lần cho xong.

Tiêu Thiên Tuyệt ngừng thổi sáo sậy, lạnh lùng đáp:

- Đúng ý lão phu.

Chữ "phu" vừa buông, tay áo Công Dương Vũ đã bay phần phật, lưỡi nhuyễn kiếm bắn tới trước mặt Tiêu Thiên Tuyệt.

Tiêu Thiên Tuyệt hơi đảo người, song chưởng thoắt biến đao biến kiếm, biến giáo biến thương, trong khoảnh khắc mà hoán đổi chiêu thức của bảy tám loại binh khí khác nhau để chặn thế kiếm dữ dội như cuồng phong của Công Dương Vũ. Nhà nho càng đánh càng sảng khoái, cất tiếng hú dài, đường kiếm phóng khoáng như gió thổi hoa rơi, lồng lộng như trăng soi mặt sóng, thoát khỏi mọi gò bó của ý thức, nghiêng dần về hướng tự nhiên tiềm thức.

Tiêu Thiên Tuyệt thấy khó mà chống đỡ được bằng tay không, bèn lấy sáo sậy ra khỏi tay áo. Thiên vật nhận của lão vốn là nội kình, yếu lĩnh ở chỗ "vạn vật trong trời đất đều là binh khí của ta", hễ phổ nó vào chưởng, quyền thì da thịt rắn đanh như đao, chùy; phổ nó vào giấy, cỏ thì các đồ vật ấy cứng sắc như cưa, kiếm, không gì không chém được. Vì vậy mà ống sáo tuy chỉ là một đoạn lau sậy dài năm tấc, nhưng khi nằm trong các ngón tay Tiêu Thiên Tuyệt, nó trở nên khí thế và mạnh mẽ không thua bất cứ một loại khí giới nào.

Cuộc tỉ thí giữa bốn đại cao thủ hôm nay là một dịp hiếm có, cả đời cũng khó gặp một lần. Lương Tiêu theo dõi đến hoa cả mắt: xem cặp Cửu Như – Hạ Đà La thì lại bỏ lỡ Công Dương Vũ – Tiêu Thiên Tuyệt, nhìn Công Dương Vũ – Tiêu Thiên Tuyệt thì lại không bao quát được Hạ Đà La và Cửu Như.

Bốn đấu thủ ra chiêu càng lúc càng dữ dội. Trong một tích tắc tránh đòn, Hạ Đà La chợt nhận ra Công Dương Vũ đang đứng đâu lưng với mình, liền sinh ác tâm, bèn tận dụng khoảnh khắc né chiêu Cửu Như mà khua Bát Nhã phong đâm lén nhà nho.

Công Dương Vũ trở lui kiếm chắn đỡ. Tiêu Thiên Tuyệt tự phụ thân phận, không muốn liên thủ với Hạ Đà La bèn ngừng tấn công. Chợt Cửu Như cười to:

- Tiêu lão quái, ba mươi năm cách mặt, bần tăng tưởng ngươi đi ngủ với giun với dế rồi kia đấy! – Dứt lời, lão múa gậy đánh tới.

Tiêu Thiên Tuyệt giơ ống sáo gạt gậy ra, hoàn trả một chưởng, lạnh lùng đáp:

- Tên sư trọc nhà ngươi sống đến hôm nay kể cũng hiếm có nhỉ!

Cửu Như xoay gậy quét ngang đập thẳng, đâm trái hất phải, hai bên giao đấu không khoan nhượng.

Chẳng bao lâu, Tiêu Thiên Tuyệt xoay sang đấu với Hạ Đà La, Cửu Như thành ra đấu với Công Dương Vũ. Thuở xưa bốn người đã từng chạm trán, nay tái ngộ sau ngần ấy năm, ai cũng muốn xem đối phương tinh tiến bao nhiêu, vì vậy cứ lát lát lại đổi đấu thủ, chú ý thăm dò căn cơ của nhau.

Lương Tiêu theo dõi một cách say sưa, bất giác tự hỏi: "Trong số này, rốt cục ai là người lợi hại nhất nhỉ?". Gã đang băn khoăn, chợt nghe Cửu Như cười bảo:

- Lão đồ gàn, ngươi khác với Tiêu lão quái và Hạ xú xà, bần tăng vốn chẳng muốn cho ngươi một bài học làm gì, khổ nỗi ngoại hiệu của ngươi lại phạm vào điều đại kỵ của bần tăng.

Công Dương Vũ cau mày:

- Ngoại hiệu nào?

Cửu Như cười:

- Có kẻ tán dương ngươi là thiên hạ đệ nhất kiếm, chữ "kiếm" thì thôi không nói, nhưng bốn chữ "thiên hạ đệ nhất" khiến bần tăng chướng tai không chịu nổi.

Công Dương Vũ nhổ phì phì:

- Ba hoa khoác lác, làm như ngươi là thiên hạ đệ nhất không bằng!

Cửu Như bật ngón tay cái trái, cười hì hì:

- Quả nhiên là dân đọc sách, hiểu nhanh hơn hẳn người thường. Bần tăng không chỉ là thiên hạ đệ nhất mà thiên thượng cũng là đệ nhất luôn đấy!

Trước thái độ dương dương tự đắc và giọng điệu huênh hoang của nhà sư, Công Dương Vũ vừa bực mình vừa tức cười, mắng rằng:

- Chả trách người ta gọi ngươi là lừa trọc, mặt dày hơn cả da lừa!

Ông ta được Cửu Như giải vây, lòng vốn cảm kích vô cùng, trước sau xuất thủ vẫn nương nhẹ, đến lúc này bị Cửu Như nói khích mới nảy thói háo thắng, tung hết chiêu thức ra giao đấu.

Hai người đều dùng binh khí màu đen, lúc tạm ngưng trông như rắn đen quấn cành khô, lúc tấn công dữ dội thì như rồng đen cưỡi mây. Cửu Như càng đấu càng hứng khởi, hò hét vang lừng.

Nhà sư đang hò la, chợt mé ngoài núi có người thét vào:

- Lão lừa trọc đấy phải không?

Tiếng thét tựa sấm rền, vang dội khắp dãy núi. Cửu Như hơi biến sắc, buột miệng gắt:

- Ừ, chính cha ngươi đây!

Người nọ cười ha hả:

- Lại đây lại đây, chúng ta tái đấu ba trăm hiệp nữa.

Cửu Như nhăn nhó sỉ vả:

- Đấu cái con khỉ, bần tăng còn có việc hệ trọng phải làm, không rỗi mà chơi với ngươi. – Lão bỏ mặc Công Dương Vũ, quất gậy đánh vút, nện thẳng xuống đầu Hạ Đà La.

Trong số bốn người thì thì Hạ Đà La có kém sút hơn chút đỉnh, đơn đả độc đấu may ra chống đỡ được chừng sáu trăm chiêu, nhưng cứ thay đối thủ liên tục, chiêu số biến đổi quá nhiều khiến hắn khó thích ứng. Lúc này hắn đang tập trung tinh thần đón đỡ, chắn chỗ này lại hở chỗ kia, bị Cửu Như nện liền hai gậy phải luống cuống giật lui.

Chợt Cửu Như gầm lên như sấm:

- Trúng!

Một gậy của lão bay tới, nện trúng vai trái Hạ Đà La. Tên này đau thấu xương cốt, lập tức quay mình chạy trốn. Cửu Như bám sát không rời. Bên chạy bên đuổi, chớp mắt đã phóng lên tới sống núi.

Đột nhiên, một người phi thân ra chặn đường Cửu Như, miệng cười hì hì:

- Lão lừa trọc, đánh nào, đấu nào!

Kẻ đó vừa nói vừa luôn tay luôn chân đấm đá, chiêu thức tinh diệu vô cùng, Cửu Như bản lĩnh là vậy mà cũng phải dừng bước.

Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt đều ngạc nhiên. Họ vừa tỉ thí với Cửu Như, biết rõ nhà sư lợi hại đến mức nào, nay thấy lão bị một người tay không vung quyền bức lui, chẳng ai hiểu ra sao nữa. Cả hai quan sát võ công của người mới đến, mặc dù kiến thức rất rộng mà đều thắc mắc trước đường lối võ công và lai lịch chủ nhân.

Sau khi xáp vào giao đấu chớp nhoáng chừng hai mươi hiệp, Cửu Như quật một gậy đẩy lui người nọ, tung mình nhảy vọt qua sống núi.

Đối thủ bị bỏ rơi kêu oai oái:

- Chạy đi đâu? Đánh nữa, đánh nữa nào…

Vừa gọi, y vừa nhào một vòng theo Cửu Như, mất tăm dưới mé bên kia. Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt thấy người nọ nói năng cử chỉ đều kỳ cục mà võ công cao cường nhường ấy thì đều hết sức tò mò, không ai bảo ai, cùng thi triển khinh công bám sát đằng sau.

Chạy được mấy bước, Công Dương Vũ chợt dừng chân, quay lại trừng mắt với Lương Tiêu:

- Tiểu tử họ Lương, hôm nay lão phu nhận ơn cứu viện của ngươi mà còn hạ thủ giết ngươi thì thật không phải. Nhưng nếu ngươi vẫn tiếp tay cho bọn Thát thì dù mang tiếng bất nghĩa, trước sau gì lão phu cũng lấy mạng ngươi.

Lương Tiêu thoáng trầm ngâm, đoạn vòng tay đáp:

- Xin tiên sinh yên lòng, từ nay về sau, Lương Tiêu quyết không làm tổn hại đến một dân lành nào của Đại Tống nữa.

Công Dương Vũ cau mày ngắm gã từ đầu xuống chân, đoạn gật đầu, chạy như gió cuốn theo hướng Tiêu Thiên Tuyệt.

Lương Tiêu nhìn theo bóng hai người, lòng chộn rộn muôn ý nghĩ. Lát sau ngoảnh lại A Tuyết, thấy hai má cô đỏ hồng, đôi mắt long lanh, hàng mi dài còn ngân ngấn lệ, gã bèn bắt mạch thử xem.

Nhận ra hai mạch Nhâm, Đốc đều tắc, Lương Tiêu vận nội lực khai thông, nhưng vô hiệu. Gã thi triển Bích vi tiễn, cương kình làm cánh, nhu kình làm dây, ngưng khí làm tên, đẩy nội lực vào cơ thể cô gái. A Tuyết nghe lồng ngực nhẹ nhõm hẳn đi, buột miệng kêu:

- Ca ca, muội nhớ huynh chết đi được!

Lương Tiêu định đả thông Đan điền cho A Tuyết, nghe vậy mắng át:

- Mở miệng ra là chết với sống, gở kinh lên được!

A Tuyết đỏ mặt, cúi đầu vò vò chéo áo. Lương Tiêu hỏi:

- Tại sao muội lại ở đây?

Mắt A Tuyết hoe đỏ:

- Nghe… Hồ Lão Vạn kể huynh đuổi theo Công Dương tiên sinh và Tiêu Thiên Tuyệt, muội lo quá, liền quất ngựa rời thành đi tìm huynh.

Lương Tiêu phát cáu:

- Hồ Lão Vạn, cái đồ lắm mồm! Về rồi ta sẽ cho mấy cái bạt tai!

A Tuyết cuống quýt nài:

- Ca ca đừng đánh hắn. Hắn mà không nói, chẳng phải muội càng lo lắng hơn ư?

Lương Tiêu lườm cô:

- Lo lắng thì có tác dụng gì? Vậy tại sao muội rơi vào tay người áo trắng? Hắn… hắn có ức hiếp muội không? – Họng nghẹn lại, gã vội lấp liếm. – Thôi, nếu không tiện trả lời, coi như ta chưa hỏi, quên câu ấy đi!

A Tuyết lắc đầu:

- Muội không rõ nguyên nhân khiến hắn bắt muội, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã bị đưa đến đây rồi. Chuyện cũng chẳng có gì bất tiện, để muội kể hết cho huynh nghe.

Lương Tiêu xót xa nghĩ: "Muội khờ của ta, chắc đã bị hắn phạm đến thân rồi, vậy mà cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa!". Gã gắng nén nỗi đau lòng, dịu dàng bảo. – Muội kể những chi tiết bình thường ấy, chỗ nào không vui thì tránh đi. Từ rày về sau cũng đừng bận tâm nghĩ ngợi, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là được.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là sao? Muội nhớ rõ cả mà. Lúc đó muội phóng ngựa ra ngoài thành, chưa xác định được là nên đi hướng nào, đang sấp ngửa chạy chợt cảm thấy mình ngựa trĩu xuống tựa hồ có người ngồi lên phía sau lưng.

Lương Tiêu buột hỏi:

- Người áo trắng phải không?

- Vâng. Muội ngoái đầu nhìn thì chẳng thấy một ai, nhưng vừa quay đầu đi thì có luồng hơi phả vào tai muội tê tê buồn buồn thế nào ấy. – Kể tới đây cô cảm thấy hổ thẹn, khuôn mặt đỏ bừng.

Lương Tiêu cau mày, ngập ngừng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, muội thò chưởng ra sau đẩy hắn, không ngờ đẩy hụt, khi thu chưởng về thì hắn lại thở khì vào tai muội, vừa thở vừa thì thào: "Tiểu cô nương biết võ công à, hay quá nhỉ". Muội phát hoảng, không nhịn được bèn hỏi: "Ta mặc đồ nam mà, vì sao ngươi biết ta là tiểu cô nương?". Hắn cười hì hì: "Sái gia tinh mắt lắm, ruồi bay qua còn phân biệt được con đực hay con cái nữa là! Ở trung nguyên này, sái gia chưa

từng gặp ai vừa xinh xắn vừa biết võ công như cô nương". Nghe cái giọng thơn thớt nói cười ấy, không hiểu sao muội cảm thấy rất nhột nhạt, bèn đuổi: "Ngươi đừng ngồi sau lưng ta nữa, kẻo nặng quá ngựa nó không chịu nổi đâu. Ngươi mà không xuống là ta đánh đó". Hắn cười: "Được, cô đánh đi, đánh trúng là ta xuống liền", dứt lời liền với tay lên sờ soạng mặt muội.

Kể tới đây, A Tuyết cúi gằm xuống, mặt đỏ như gấc chín. Lương Tiêu nặng nhọc lắc đầu:

- Thế là đủ, ta không muốn nghe nữa.

A Tuyết nhíu mày:

- Sự việc sau đó lạ lùng lắm, huynh bỏ ngang là tiếc đấy. – Không để Lương Tiêu kịp lên tiếng, cô tiếp tục. – Khi ấy muội bực lắm, bèn ngoảnh đầu lại đẩy, nhưng không thấy hắn đâu, vừa xoay mình đi thì hắn đã phà hơi vào tai muội, còn lảm nhảm nhiều câu kỳ cục, muội không hiểu lắm. Nhưng câu này thì dễ hiểu, hắn khen muội ưa nhìn… Theo huynh hắn có nói thật không? So với Liễu cô nương, với chủ nhân hay Lăng thư thư, Băng thư thư thì muội không bén gót ai cả.

Lương Tiêu nhìn khuôn mặt khả ái trắng trẻo, thở dài bảo:

- Thôi thôi, không kể nữa, chúng ta về đi!

A Tuyết thắc mắc:

- Sao cơ? Sắp tới vô khối sự lạ, muội chưa nói xong mà.

Lương Tiêu xót xa nghĩ: "Để con bé kể ra hết rồi khóc thỏa thuê một bữa thì có khi tốt hơn". Gã bèn nghiến răng bảo:

- Được, muội thong thả kể tiếp đi, ta nghe.

A Tuyết tiếp:

- Vâng, đúng lúc muội không xua đuổi được hắn, đang lo cuống cuồng thì sau lưng bỗng vang lên tiếng chuông coong coong y hệt tiếng chuông của ông sư vừa rồi ấy. Người áo trắng "hừm" một tiếng rồi rủa: "Đồ lừa trọc chết đâm chết chém, tổ sư con… bà ngươi". – A Tuyết ngừng lời, ngượng nghịu thanh minh. – Câu này là tên áo trắng chửi, muội chỉ thuật lại thôi.

Lương Tiêu nín lặng. A Tuyết ngắc ngứ nói:

- Hắn lầm bầm mạ lị vài ba câu nữa rồi đột nhiên điểm huyệt muội, cười hì hì bảo: "Tiểu cô nương, ta mượn tạm con ngựa", đoạn giằng dây cương, ra roi phóng điên cuồng. Chạy hồi lâu hắn mới dừng lại nghỉ, kéo muội xuống giải huyệt. Bấy giờ muội mới nhìn rõ hắn, lo rằng lỡ việc đi tìm huynh, muội sợ hãi òa khóc. Người nọ vỗ về: "Nín nín, chúng ta tìm một chỗ êm ái, sái gia sẽ khiến cô vui thích". Muội đáp: "Không tìm thấy ca ca thì chẳng có gì khiến ta vui cả". Người nọ cười: "Ca với chả cốc, lát nữa cô sẽ sướng mê tơi, rối rít gọi ta là ca ca ấy". Muội nghe kiểu nói năng kỳ cục đâm bực, bèn bảo: "Còn lâu ta mới gọi ngươi là ca ca, trên đời này ta chỉ có một ca ca mà thôi". Người nọ vẫn nhơn nhơn: "Lát nữa cô nương sẽ chẳng tự chủ được đâu, trông xinh xắn thế kia, lại là xử nữ, lại biết võ công, làm cái đệm cho ta luyện đan thì còn gì thích hợp bằng. – A Tuyết nhíu đôi mày thanh, hỏi. – Ca ca, đệm luyện đan là cái gì?

Lương Tiêu cũng không hiểu lắm, bèn nói át đi:

- Là cái cũng chẳng hay ho gì.

- Muội cũng ngờ ngợ rằng đấy chẳng phải những lời lẽ tử tế. Người nọ vừa lải nhải vừa nhìn muội với ánh mắt kỳ lạ rồi đứng bật dậy, kéo muội chạy vào rừng. Muội vùng vẫy mà không thoát được, đang lo quýnh, chợt lại nghe tiếng chuông ngân. Tên áo trắng sững sờ tức giận: "Tiên sư con lừa trọc, toàn làm người ta nhấp nhổm", đoạn rủa xả vô khối lời lẽ thô tục. Hừm, muội phát ngượng miệng, cách quãng đoạn này nhé ca ca?

Lương Tiêu theo dõi câu chuyện mà tim giật thột từng hồi, lúc này nghe vậy bèn bảo:

- Không chỉ cách quãng mà còn nên quên sạch những lời ấy đi.

A Tuyết gật đầu:

- Vâng. Hắn vừa chửi rủa vừa lôi muội lên ngựa phi nước đại. Mỗi lần dừng lại, nghe thấy tiếng chuông vọng tới là hắn nổi điên, mà cũng như sợ hãi, vì hễ nghe tiếng chuông là lại quất ngựa chạy ngay.

Lương Tiêu thở phào nghĩ bụng: "Có Cửu Như đại sư đuổi theo phía sau, Hạ Đà La dù bắt được A Tuyết cũng không tiện giở trò. Đại sư luôn tay gõ chuông chắc cũng để khắc chế tiếng tiêu của hắn".

A Tuyết tiếp tục:

- Chạy như thế suốt một ngày trời, cuối cùng con ngựa kiệt sức khuỵu xuống. Người đó bỏ ngựa lại, kéo muội đi bộ. Được một thôi đường, muội gặp một toán lính Nguyên đi ngược chiều. Thấy muội vận quân phục Đại Nguyên, họ bèn nhao nhao la lối, bắt tên áo trắng buông tha muội. Tên này khủng khỉnh cười, thình lình điểm huyệt muội rồi tung mình tới trước, giáng quyền lia lịa, mỗi quyền phóng ra là một người ngã xuống.

A Tuyết kể tới đây, khuôn mặt ảm đạm. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Thì ra đám lính Nguyên mất mạng vì muốn cứu A Tuyết, ta chôn cất họ kể cũng như báo đáp được một phần". Biết câu chuyện đang đến hồi căng thẳng, gã giục:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó còn sáu binh sĩ sống sót, họ rất sợ hãi, ném vũ khí đi mà ra sức chạy trốn, nhưng bị kẻ kia tóm trở lại dồn vào làng. Trong làng vắng ngơ vắng ngắt, hắn bắt sáu người chặt củi nhóm lửa, vo gạo thổi cơm. Ăn xong, hắn ra lệnh cho họ xếp hàng một rồi vung quyền đấm, sáu người không động đậy gì cả. Hắn chạy quanh họ một vòng, cười ré lên tựa như cao hứng lắm.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ: "Bao giờ Tiêu Thiên Tuyệt mới xuất hiện đây?".

- Cười xong, kẻ đó bảo muội: "Tốt rồi, bây giờ lão hòa thượng cũng bị ta cắt đuôi, không còn ai quấy nhiễu giấc mộng đêm lành của chúng ta nữa...". Hắn hau háu nhìn làm muội sợ chết khiếp. Muội vùng chạy, nhưng bị hắn tóm được tay áo. Đúng lúc ấy, trên mái nhà chợt có tiếng người nói: "Lão đồ gàn, chuyện của chúng ta phải gác lại đã". Người khác nói: "Hay hớm chưa, khéo không mất cả chì lẫn chài, lão phu không muốn ngươi chết dưới tay kẻ khác đâu". Người đầu tiên hừ mũi: "Nói thối đếch chịu được!". Nhận ra giọng Tiêu Thiên Tuyệt và Công Dương tiên sinh, muội vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngạc nhiên vì tình cờ gặp họ, vui mừng vì nghĩ họ đã ở đây thì tức là ca ca cũng ở gần đây. Còn người nọ nghe tiếng biến sắc mặt, đoạn cười phá lên: "Lão quái vật, lão đồ gàn, các ngươi đều là tông sư một phái, cơn cớ gì nấp nom thò thụt, lẵng nhẵng bám theo sái gia như vậy?". Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng nói: "Lẵng nhẵng đâu mà lẵng nhẵng? Chẳng qua lão phu muốn xem ngươi tiến bộ đến mức nào nên cất công đi thêm mấy chục dặm mà thôi. Hừ, ngươi lại còn dắt theo cả nữ nhân, chắc chê trận đòn năm xưa ở phủ Khai Phong chưa đủ độ chứ gì?".

- Ái chà! – Lương Tiêu kêu lên. – Khoan đã, muội nói là phủ Khai Phong à?

- Vâng, muội nhớ là ông ấy bảo phủ Khai Phong.

Lương Tiêu vỡ lẽ: "Thì ra là hắn. Hừ, Hồ Lão Vạn, cái đồ xuẩn ngốc, rõ ràng là Hạ Đà La lại nhớ trẹo thành Hoạt Lạc Đà mấy chả Tử Lạc Đà".

A Tuyết tiếp tục:

- Tên áo trắng bảo: "Được lắm, Tiêu lão quái! Thôi thì ngươi và lão đồ gàn cùng lên một lượt đi, sái gia chẳng sợ đâu". Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi: "Khỏi khích tướng, mình lão phu là đủ lấy mạng chó của ngươi rồi". Nói đoạn ông ta nhảy xuống khỏi mái nhà, phát chưởng chém liền. Người áo trắng đón đỡ, cười bảo: "Chúng ta đọ cước lực trước". Nói xong hắn túm lấy muội, guồng chân chạy vào trong núi, Tiêu Thiên Tuyệt liền đuổi theo. Người nọ chạy lòng vòng hồi lâu, chợt dừng lại: "Tiêu lão quái, sái gia mang theo một người, chạy mất sức quá. Bây giờ giao đấu thể nào ngươi chẳng chiếm ưu thế". Tiêu Thiên Tuyệt bèn gợi ý: "Được, tạm nghỉ chừng thời gian cạn một chén trà rồi hẵng đấu tiếp". Người nọ tỏ vẻ chán chường: "Tẻ nhạt quá, hay nhân lúc nghỉ thì tỉ thí kiểu khác vậy. Nghe đồn lão quái có hai con kên kên hung hãn vô cùng, đúng không?". Tiêu Thiên Tuyệt hỏi thế thì sao, người nọ bèn nói: "Ta cũng có mấy con chim ưng, hay hai bên chọi chim rồi đọ võ công sau?". Tiêu Thiên Tuyệt cố nhiên là nhận lời, tên kia bèn lấy ra một ống tiêu đỏ sẫm như máu, bắt đầu thổi...

Nghe tới đây, Lương Tiêu ngắt lời:

- Đoạn sau ta chứng kiến cả rồi.

Gã xúc động trong lòng, nghĩ thầm chuyến này A Tuyết còn giữ được sự trinh bạch đều là nhờ Cửu Như và Tiêu Thiên Tuyệt. Cửu Như đã đành, nhưng Tiêu Thiên Tuyệt cũng ra tay trợ giúp thì thực khiến gã bối rối không biết nên nghĩ sao cho phải.

Hai huynh muội ngồi lặng nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng Lương Tiêu chậm rãi bảo:

- Về thôi!

- Huynh không đuổi theo Tiêu Thiên Tuyệt và Công Dương tiên sinh nữa à?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta không bỏ muội ở đây được.

Nói đoạn gã quay đi, A Tuyết ngẩn ngơ một lúc, chợt níu tay gã kêu:

- Ca ca!

- Sao?

Lương Tiêu ngoảnh lại. A Tuyết rưng rưng lệ, run rẩy nói:

- Huynh hãy hứa, bất kể thế nào cũng không bỏ rơi muội. Suốt một đêm một ngày nay, cứ nghĩ không còn được gặp huynh nữa, A Tuyết… chỉ muốn chết đi cho rảnh. – Cô nấc nghẹn, nước mắt thánh thót tuôn rơi.

Lương Tiêu ngẩn người, giơ tay vuốt gọn mái tóc cô gái, thở dài bảo:

- Nha đầu ngốc nghếch, sau này dù đi đâu, ta cũng sẽ đưa muội theo, không để muội phải lo lắng nữa.

A Tuyết nghe vậy là thỏa nguyện, bỗng nhận ra đầu ngón tay Lương Tiêu lướt đến đâu, da thịt mình tê dại đến đấy, tim cứ đập thình thịch.

Lương Tiêu dắt tay A Tuyết chực đi, chợt nghe "Ha!" một tiếng. Từ sống núi phía sau có một người chạy vòng xuống, áo trắng tóc bạc, chính là Hạ Đà La.

Số là hắn lợi dụng lúc Cửu Như bị người lạ mặt nào đó lẽo đẽo bám theo, bèn ẩn thân vào bụi cây, đợi bốn cao thủ đi khuất cả mới thò mặt ra. Hắn tự nhủ nếu bọn Cửu Như muốn truy đuổi mình thì thể nào cũng tiến lên phía trước, thực tế mình chạy lộn lại, nhất định sẽ khiến ba kẻ ấy trượt mục tiêu. Nghĩ sao làm vậy, hắn mò về đường cũ, tình cờ chạm trán Lương Tiêu và A Tuyết.

Hắn liếc Lương Tiêu, cười rin rít:

- Ca ca cô đấy phải à? Nghe cô gọi thân thiết quá, sái gia phát ghen lên. Hay cô cũng nhận cả sái gia làm ca ca có được không?

Gặp phải cường địch, trí óc Lương Tiêu bắt đầu hoạt động rất nhanh để tìm cách đối phó. A Tuyết có gã bên cạnh nên can đảm hơn lên, mai mỉa đáp trả:

- Già đầu rồi mà còn đòi làm ca ca ta, tóc ngươi bạc trắng thế kia, làm bá bá ta có khi còn thừa tuổi đấy!

Hạ Đà La sầm mặt, nhép nhép môi, cười khan:

- Ngươi chẳng hiểu cái cóc khô gì, sái gia ta tóc bạc sớm, đâu phải là già. Ha ha, cô không muốn ta làm ca ca thì nhất định ta phải làm.

A Tuyết bĩu môi:

- Ta thèm vào, trên đời này ta chỉ có một ca ca.

Hạ Đà La dịu nét mặt, cười ha hả:

- Càng dễ xử, ta giết phăng tên ca ca này của cô, thế là cô chỉ còn một ca ca là ta đây thôi.

A Tuyết nghe bắt bẻ, nhất thời không đối đáp lại được. Hạ Đà La cứ nhếch mép cười nhìn Lương Tiêu, tựa hồ cân nhắc xem nên bắt đầu ra tay thế nào. Lương Tiêu bỗng nhướng mắt cười to:

- Cửu Như đại sư, người đến đúng lúc quá!

Hạ Đà La bị Cửu Như truy đuổi suốt ngàn dặm, vốn đã hết sức cảnh giác, hệt như con chim phải cung sợ làn cây cong, nghe Lương Tiêu nói thế lập tức ngoảnh phắt đầu nhìn ra, nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả. Hắn biết bị mắc lừa bèn ngoảnh ngay lại. Bấy giờ Lương Tiêu đã ôm A Tuyết chạy như bay đến một ngọn núi.

Hạ Đà La tức tối, nhưng vẫn cười rin rít:

- Đệ đệ cũng biết ghẹo người đấy nhỉ? – Đoạn lắc mình, chỉ hai nhịp nhấp nhô là đã tới gần Lương Tiêu khoảng mười trượng. – Tiểu cô nương muốn ca ca cô chết kiểu gì đây? Chết toàn thây hay bầm nát? Nếu cô không chạy, ta sẽ để hắn được nguyên vẹn về với ông bà tổ tiên.

A Tuyết sợ quá, răng đánh cầm cập, không thốt nên lời.

Lương Tiêu vụt đổi hướng, chạy tọt vào một vạt rừng rậm, gọi to:

- Công Dương tiên sinh!

Hạ Đà La cười rú:

- Hảo đệ đệ lại lừa ca ca rồi! Lát nữa sái gia sẽ cứa lưỡi đệ, xem nó dài tới chừng nào…

Hắn vừa trêu chọc vừa chạy theo vào rừng.

Chợt có tiếng gió sắc lạnh rít tới gần. Hạ Đà La lướt vội lại sau, vỗ song chưởng ra, chỉ thấy mấy vật bé xíu cắm phụp phụp xuống đất, hắn nhóng mắt nhìn kỹ, nhận ra đó là mấy chẽ lá tùng xanh mướt.

Hạ Đà La phát hoảng: "Bích vi tiễn của lão Cùng Nho? Rõ ràng hắn chạy cùng đường Tiêu lão quái, sao chỉ chớp mắt đã vòng về đây được rồi? Phải chăng hắn hận ta mấy lần ám hại nên cố ý sai thằng nhóc này ra dụ ta vào đây báo thù". Nghĩ mà toát mồ hôi hột, Hạ Đà La bèn hộc tốc chạy trở ra, cười khành khạch:

- Giấu đầu hở đuôi thật chẳng xứng mặt hảo hán. Lão đồ gàn, có gan thì ra đây đấu ba trăm hiệp với sái gia.

Đợi một lát vẫn không thấy mảy may động tĩnh, Hạ Đà La rất đỗi ngờ vực, lại thét:

- Cùng Nho!

Nhưng vạt rừng vẫn lặng ngắt. Ngẫm lại, Hạ Đà La cảm thấy mấy mũi Bích vi tiễn chứa kình đạo rất thường, khác hẳn thủ pháp xuất quỷ nhập thần, nhanh đến chóng mặt của Công Dương Vũ.

Hắn bàng hoàng sực hiểu mình lại mắc lừa lần nữa, liền vươn cổ hú dài, chạy ào vào rừng, đuổi theo dấu vết Lương Tiêu. Phóng một mạch đến hơn ba trăm dặm, hắn nghểnh đầu nhìn thì thấy Lương Tiêu cõng A Tuyết bám dây leo trèo lên một ngọn núi cao gần đấy.

Hạ Đà La cười rú rít:

- Thú quá thú quá, đệ đệ thực giảo hoạt lươn lẹo.

Lương Tiêu nghe tiếng cười, luôn miệng kêu khổ. Sau khi dùng mưu đẩy lui Hạ Đà La, gã thầm nhủ đi đường bằng nhất định không thoát nổi hạng già đời lăn lộn giang hồ như tên xú xà kia, nhác trông có một cái hang trên sườn núi, gã bèn áp dụng cách thức hành quân địa hình bò lên đó, thầm nhủ khi Hạ Đà La phát hiện ra bị lừa và đuổi theo chắc cũng chỉ biết đường đi loanh quanh ven chân núi thôi.

Nào ngờ tình hình biến đổi khác thường, người tính không bằng trời tính, Hạ Đà La đã đuổi đến nơi. Lương Tiêu đang ở lưng chừng núi, khác nào cưỡi trên hổ, không xuống được nữa, chỉ còn cách gắng gượng tiến bước.

Càng lên cao, thế núi càng cheo leo hiểm hóc, rất nhiều chỗ chỉ có một hốc nông choèn hoặc một mỏm đá cạn để đặt mũi chân. Nghe tiếng cười rin rít chói tai, Lương Tiêu cúi đầu nhìn xuống, Hạ Đà La đạp bước phi hành, đã gần đến cái hang nơi sườn núi.

A Tuyết cuống cuồng kêu:

- Ca ca, hắn đuổi tới nơi rồi!

Lương Tiêu suy tính rất nhanh, chợt giơ kiếm lên chém đứt dây leo bên dưới.

A Tuyết đang lấy làm lạ, chợt nghe tiếng kêu tức giận của Hạ Đà La bèn ngoái cổ xuống nhìn, mắt bỗng hoa lên. Lúc này, hai huynh muội đã tới chỗ cao đến trăm trượng, rừng rú đất đá dưới kia đều bé như con kiến. Hạ Đà La đang dừng ở sườn núi, tay phải bám mỏm đá, hai chân cử động ngùng ngoằng, đẩy người trườn lên. A Tuyết ngạc nhiên:

- Huynh nhìn bộ dạng leo núi của hắn kìa!

Lương Tiêu ngó theo, cũng rất lấy làm thắc mắc.

Số là Lương Tiêu chặt đứt dây leo, Hạ Đà La mất chỗ vịn, chỉ còn cách vận dụng công phu để trèo lên, không ngờ mới trèo thêm được mấy trượng thì cánh tay trái bỗng rã rời đau nhói, hắn sực nhớ lúc nãy bị Cửu Như quật gậy vào vai. Cửu Như có sức mạnh bạt sơn cử đỉnh, một gậy đó đủ đánh nát đá tan vàng, Hạ Đà La thi triển nội công độc môn hầu khử bớt kình lực, nhưng vẫn bị thương vào xương cốt, bây giờ phải ra công trèo lên vách đá hiểm trở, vết thương tái phát, đau đớn vô cùng. Không làm sao khác được, hắn đành dùng hai chân và một tay leo lên.

Ba người leo cao dần, gió chướng quay cuồng xô đẩy, tở tóc tai họ rối tung. Mỗi nhịp dướn giúp Lương Tiêu tiến thêm vài trượng. Qua đến đâu, gã chặt sạch dây mây và tùng bách đến đấy, không chừa một chỗ bám víu nào cho Hạ Đà La. A Tuyết nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy cảnh vật bên dưới càng lúc càng bé, tim đập thon thót, cô hãi hùng không dám liếc mắt xuống nữa, nhưng khi ngẩng mặt lên trên thì càng bàng hoàng khiếp sợ.

Bên trên họ là vách đá sừng sững trơ lì, hệt như bị lưỡi tầm sét vạt thẳng một mảng, ngoài mấy nhành tùng trơ trọi thì không còn chỗ nào để tỳ tay đặt chân. A Tuyết ngấm ngầm than khổ: "Lỡ sơ sảy thì hai ta sẽ lộn cổ xuống tan thây chứ còn gì?". Đang kinh hoảng quá độ, cô bỗng sực nghĩ: nếu rơi xuống, coi như được chết bên Lương Tiêu, vĩnh viễn không chia lìa nữa. Vừa nghĩ thế, bao nhiêu thảng thốt trong lòng bỗng chốm quyện ý vị ngọt ngào, cô áp đầu lên vai Lương Tiêu, nghe rõ nhịp tim gã truyền tới dập dồn. A Tuyết như chìm đắm trong cơn mơ mộng, bất luận mây núi tùng bách gì đều bỗng biến thành xa vời hư ảo.

Lương Tiêu không rỗi hơi mà bận tâm xem cô gái đang nghĩ gì. Gã chỉ một lòng một dạ tìm kế thoát hiểm nên tập trung tối đa sức lực cố gắng leo cao, thậm chí hai lòng tay đã trầy hết da, rướm máu, trét lên đá, lên dây leo mà gã cũng không cảm thấy.

Hạ Đà La không tài nào áp sát được, lại thiếu mất sức một cánh tay nên càng thêm chật vật. Hắn bò một lúc, ngước mắt nhìn thì thấy mấy trăm trượng trên kia nhẵn trơ, hệt như một mặt gương, lại thấy bóng Lương Tiêu mỗi lúc một xa, hệt như nhòa vào mây trời, hắn tức bầm gan tím ruột: "Tiểu tử này là khỉ vượn thành tinh chắc? Làm sao mà trèo nhanh như vậy?". Lại cảm thấy cánh tay trái đau nhức lên từng hồi, xối vào tận óc, thầm biết nếu không tĩnh dưỡng thì sẽ để lại di chứng, mai sau không thể phát huy hết uy lực của võ công, dẫu bắt được Lương Tiêu đi nữa thì lợi bất cập hại, hắn bèn tính toán: "Sái gia hãng tạm náu nơi sườn núi, đợi trị thương xong lên bắt chúng nó cũng chưa muộn".

Hai canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng Lương Tiêu cũng trèo tới đỉnh, tứ chi rời rã, liền ngồi phệt xuống đất thở hồng hộc như trâu. A Tuyết lấy khăn tay ra thấm mồ hôi cho gã, đoạn đưa mắt nhìn quanh. Đỉnh núi rộng không quá mười trượng, địa thế tương đối bằng phẳng, chính giữa có một cây tùng cổ thụ, cành lá uốn éo mềm mại, dáng dấp thanh thoát, tán tỏa bóng rợp đến nửa đỉnh, dưới gốc cây có một tảng đá lõm tích đầy nước, nước trong leo lẻo nhìn tới tận đáy, rêu mọc xanh rì.

Lương Tiêu không kịp ngó nghiêng, lập tức vươn đầu ngó xuống, dưới thấp Hạ Đà La đang dùng một tay hai chân nhúc nhắc trườn lui. Lương Tiêu thoạt tiên kinh ngạc, rồi sực đoán ra nguyên cớ, gã yên yên dạ, bảo A Tuyết:

- Tên ác ôn kia tạm thời chưa lên đây, chúng ta theo mặt sau lần xuống thôi.

Gã kéo A Tuyết vòng sang mặt bên kia, nhưng thất vọng tràn trề, bởi ba bề núi đều là vách đá cheo leo, khúc khuỷu gập ghềnh hơn hẳn mặt trước, thậm chí so với chúng thì lối hai người vừa lên có thể coi là đường lớn bằng phẳng thênh thang.

Lương Tiêu ngao ngán ngồi bịch xuống, A Tuyết cũng lặng lẽ ngồi kế bên.

Hai người trầm ngâm hồi lâu, Lương Tiêu chợt bảo:

- Phải lột vỏ cây bện dây mà xuống.

A Tuyết bảo:

- Ca ca mệt quá rồi, nghỉ một chốc nữa cũng được.

- Chỉ sợ thời gian không đợi chờ, vết thương ở vai tên kia mà bình phục thì hắn lên đây không khó khăn gì đâu.

A Tuyết cũng vô kế khả thi, đành gật đầu.

Sau chuyến tránh nạn chật vật, hai người đều mệt rũ, bèn tựa gốc cây tùng thiếp đi. Một lát sau, Lương Tiêu choàng tỉnh trước, cảm thấy gió chướng căm căm từ phía đông cuộn tới, lạnh cắt da cắt thịt, gã bất giác so vai rụt cổ, nhìn xuống thì thấy A Tuyết vẫn chưa tỉnh, người co quắp, áng chừng rét lắm. Lương Tiêu cởi áo đắp lên mình cô rồi ngồi quay lưng ra đầu gió.

Gã ngắm người con gái, thấy hàng mày thanh nhíu khẽ như vương sầu, bất giác xót xa trong dạ: "Từ ngày theo ta đến nay, muội thường phải lo lắng sợ hãi, chẳng mấy khi được yên ổn…".

Lương Tiêu đang tự oán trách, chợt nghe A Tuyết gọi khẽ "ca ca", gã cúi xuống nhìn kỹ, thấy hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, chắc là nói mớ. Lương Tiêu thương xót vô cùng, lại thấy khóe mắt cô ứa lệ, đôi môi bặm bặm, lẩm nhẩm:

- Trăng cong gợi hàng mi, Khi nào đầy ai biết, Hồng đậu chẳng dám nhìn, Sợ mắt nàng hoen ướt. Tần ngần bổ quả đào, hạt tựa tim da diết. Hai đóa hồng chia xa, rồi sẽ thôi ly biệt…

Giọng A Tuyết tuy nhỏ nhưng rất rõ, từng lời từng chữ đều gõ mạnh vào trái tim Lương Tiêu. Mấy năm trước ở Thiên Viên Địa Phương, khi đọc bài tiểu lệnh này lần đầu, gã vẫn chưa thấm thía ý vị ai sầu ẩn sâu trong từ ngữ, đến nay, sau bao nhiêu trải nghiệm và thời gian, cuối cùng gã cũng thẩm thấu được đôi chút. Khi chia xa người thương, lòng nhung nhớ khiến ta nhìn đâu cũng thấy bóng hình nàng, chẳng dám ngắm trăng, ngại trăng cong gợi nhớ hàng mi dày, chẳng dám ăn hồng đậu, ngại nhớ đôi mắt nhòa lệ ướt, chẳng dám bổ đào, ngại trông thấy nhân hạt giống trái tim thổn thức. A Tuyết theo hầu Hàn Ngưng Tử đã lâu, hẳn nghe ngâm bài từ nhiều lần đến mức ghi sâu vào tâm khảm, bình thời không nói, đến khi mơ ngủ mới thốt ra.

Có lẽ cô đang nằm mộng thấy chuyện gì thương tâm lắm, lẩm nhẩm xong bài từ thì nước mắt đã vòng quanh. Lương Tiêu ngắm A Tuyết, một nỗi ăn năn bỗng nghẹn đầy lồng ngực. Gã bẩm sinh nhạy bén, làm gì không nhận ra tâm tư của người con gái, chỉ hiềm bấy nay không sao quên lãng được hình bóng Liễu Oanh Oanh nên nửa như vô tình nửa như cố ý né tránh tình cảm của A Tuyết. Bây giờ ngẫm lại, mối si mê của thiếu nữ ngây ngô này đối với gã chẳng khác nào dây trầu không cuốn thân cau, dẫu khô vàng úa héo cũng quyết không xa lìa.

Lương Tiêu nghĩ: "Ta đánh Tống là sai, lưu luyến Liễu Oanh Oanh có lẽ cũng sai nốt. Cô ta vừa gặp Vân Thù đã xiêu lòng, cớ gì ta phải bịn rịn mãi không quên?". Nghĩ tới đây, cái bóng xanh thướt tha trong đáy tim gã bỗng nhòa đi, Lương Tiêu cúi đầu ngắm A Tuyết, lòng chớm rung động.

Khi A Tuyết mở bừng mắt thì gặp ngay cái nhìn thiết tha của Lương Tiêu. Cô không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, chỉ biết mặt mình nóng lên, và tim đập hồi hộp trước ánh mắt ấy. Thoáng thấy khóe mắt gã dường vương ngấn lệ, cô hốt hoảng hỏi:

- Huynh khóc đấy à?

Lương Tiêu cau mày:

- Hỏi ngốc, ta khóc hồi nào? Chính muội khóc ấy.

A Tuyết giật mình hồi tưởng những cơn mộng mị, đoạn ngượng ngùng nói lảng đi:

- A, còn phải bện dây nữa đúng không?

Lương Tiêu sực nhớ, kêu lên:

- Trời ạ, ta quên béng đi mất!

Hai người lập tức tước vỏ cây bện thừng. Cây tùng lâu đời, vỏ và cành rắn đanh, may mà Ảo Nguyên kiếm khá sắc mới róc được. Tuy vậy công việc tiến triển khá chậm chạp, đến tận chập tối, họ mới tết được đoạn dài chừng một trượng. Hai người bận rộn làm đến tận đêm khuya rồi díp mắt ngủ thiếp đi.

Gần sáng, chợt nghe có tiếng chí chóe huyên náo từ vách đá cao hơn vọng xuống, Lương Tiêu và A Tuyết bàng hoàng choàng tỉnh, ngước mắt nhìn, thảy đều biến sắc. Vô số chim sẻ đang ràn rạt bay xuống, xoay tít mù như cơn lốc trên tán cây tùng.

Tiếng cười tựa kim khí của Hạ Đà La lan đi trong không khí, vọng tới chỗ họ:

- Hảo đệ đệ, hảo muội muội, các ngươi xuống núi cho mau! Kẻo ta phát hiệu lệnh thì các ngươi sẽ thành bữa điểm tâm cho đàn sẻ đó đấy, ha ha…

Giọng hắn không to, nhưng sử dụng thủ pháp thiên lý truyền âm nên nghe rất rõ, Lương Tiêu bủn rủn cả người, vận đủ nội lực cười lớn:

- Ai làm món điểm tâm cho ai còn chưa chắc đâu!

Hạ Đà La loáng thoáng nghe thấy, thầm nhủ không hiển lộ uy phong thì khó mà đàn áp được hai kẻ cứng cổ này, bèn thổi điệu nhạc chim. Đàn sẻ theo hiệu vỗ cánh soạt soạt lao bổ xuống gốc cây.

Lương Tiêu ra dấu cho A Tuyết xích lại gần mình rồi vo nắm đấm nện vào thân cây tùng, quyền kình tới đâu, lá rụng rào rào tới đó. Lương Tiêu vỗ ra hai chưởng, chưởng trước là cương kình, chưởng sau là nhu kình, hệt như cánh cung vô hình đón lấy màn lá tùng làm tên mà bắn ra ào ạt.

Đàn sẻ bị tiếng tiêu của Hạ Đà La sai khiến, mất hết cả thần trí, chỉ biết sấn sổ lao vào, không biết né tránh. Ngay tức khắc, loạt đầu tiên bị lá tùng bắn xuyên thân, rơi lộp bộp xuống đất, những con còn sống vẫn liều lĩnh công kích. Lương Tiêu đành liên tục bắn lá tùng, chỉ một lát sau, xác sẻ đã chất dày đỉnh núi.

Hạ Đà La những tưởng Lương Tiêu và A Tuyết sẽ chết khiếp vì đàn sẻ và mau chóng van xin đầu hàng, nào ngờ tấu nhạc vi vút hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, hắn chột dạ nhớ ra một chuyện, lập tức ngừng thổi, thét to lên rằng:

- Tiểu tử kia, ngươi biết dùng Bích vi tiễn phải không?

Lương Tiêu cười vọng xuống:

- Kể cũng không đần lắm nhỉ!

Hạ Đà La tức tối vô cùng. Bích vi tiễn chính là khắc tinh của trận pháp chim sẻ, ai mà ngờ Lương Tiêu đã luyện được. Hắn càng nghĩ càng đằng đằng sát khí.

Lương Tiêu đẩy lui được đàn sẻ, lại cấp tốc bện dây thừng, tiếc nỗi vỏ cây quá ngắn, nhiều lắm cũng chỉ được chừng mười trượng, huống hồ cũng không bền và dai đến mức gánh được thể trọng của hai người. Lương Tiêu cúi nhìn bốn phía, ngẫm nghĩ nếu chỉ có một thân một mình thì gã đã mạo hiểm trèo xuống, nhưng cách ấy không thực hiện được khi mang theo A Tuyết. Xuống núi thường khó hơn lên núi, gã bóp trán, lòng đầy ưu phiền.

Giữa trưa hôm sau, Hạ Đà La bỗng lại thổi tiêu, điều động đàn sẻ đến bay vần quanh đỉnh núi. Hắn đoán được dự tính của Lương Tiêu nên bày trận sẻ để phong tỏa hết mọi đường xuống. Nếu Lương Tiêu ngồi yên trên đỉnh núi thì còn dùng được Bích vi tiễn để phá trận, nhưng nếu gã tụt xuống theo vách núi thì bầy sẻ sẽ tập kích, bản lĩnh gã cao cường đến đâu cũng chỉ còn nước ngã lộn cổ. Kế bện dây leo hạ sơn vậy là không thể thực hiện được.

A Tuyết chỉ cần ở bên Lương Tiêu là đã hân hoan, chẳng hề bận tâm tìm cách thoát thân. Thấy sẻ chất đầy đỉnh núi, cô bèn nhặt một ít làm lông, dùng nước trong hõm đá rửa sạch, lại gom cành khô đánh đá nhóm lửa, xiên mười mấy con lên quay thơm lừng.

Khi sẻ chín, cô đưa cho Lương Tiêu một xiên. Lương Tiêu nếm thử, thấy thịt mềm vừa, lại thoang thoảng mùi gỗ tùng, bất giác tán thưởng:

- Khéo tay lắm.

A Tuyết rạng rỡ mặt mày, nếm thử một con:

- Không ngờ thịt sẻ ngon thế. Nhưng các thư thư nói, ăn thịt sẻ, khi cầm bút sẽ run tay. – Nói đoạn lại dàu dàu.

Lương Tiêu cười xòa:

- Miễn là muội chế biến thì dẫu toàn thân run bần bật, ta vẫn ăn sạch bách như thường.

A Tuyết cúi mặt, hai má thấp thoáng lúm đồng tiền:

- Vậy sau này muội sẽ thường xuyên quay sẻ cho huynh ăn.

Lương Tiêu thở dài:

- Không cần đến mức "thường xuyên", chẳng qua hôm nay hoàn cảnh bắt buộc thôi.

Quay lại tình hình khó khăn trước mắt, Lương Tiêu nhăn nhó phiền não. Hồi tưởng cảnh Công Dương Vũ dùng diều thoát hiểm trên núi Thạch Công, gã thở dài nghĩ: "Đáng tiếc ở đây không dùng được cách ấy".

Lương Tiêu buồn bã, niềm hứng khởi của A Tuyết cũng xẹp xuống. Cô ngây dại nhìn ra ngoài vực núi, ngắm bầy chim đang bay quần quanh rất tự do tự tại, trầm ngâm nói:

- Nếu chúng ta biến được thành chim thì hay biết mấy, dẫu cao dẫu xa đến đâu cũng có thể bay tới nơi.

Lương Tiêu nghe vậy, sực nảy ra một ý, nghiền ngẫm hồi lâu, gã vỗ tay cười lớn:

- Muội nói phải lắm, vậy chúng ta sẽ biến thành chim bay đi xa, để tên ác ôn kia không tài nào đuổi kịp nữa.

A Tuyết giương mắt nhìn gã đầy thắc mắc, Lương Tiêu mỉm cười:

- Muội còn nhớ con chim tre ta làm trước đây không?

A Tuyết nhìn gã cười cũng vui lây, gật đầu:

- Muội nhớ, chỉ cần xiết dây cót thật chặt là bay được, đáng tiếc chuyến này ra đi vội vội vàng vàng nên không kịp mang theo.

Lương Tiêu cười lớn:

- Không sao, ta sẽ làm một con to hơn để nó chở mình xuống núi.

Gã liếc mắt sang cây tùng già, ước lượng:

- Cây này là đủ gỗ dùng đây. – nói đoạn tuốt kiếm, ngắm nghía hồi lâu rồi ngậm ngùi. – Ảo Nguyên ơi Ảo Nguyên, mi vốn là một thứ binh khí lợi hại, đáng tiếc chủ nhân vô năng, đành để mi tủi phận làm rìu bổ củi. – Chợt thấy A Tuyết chắp tay sì sụp lạy cây tùng, gã ngạc nhiên hỏi. – Muội làm gì vậy?

- Muội đang nói với cây rằng: đại thụ ơi đại thụ, ngươi ăn sâu bám rễ ở đây suốt mấy trăm mấy ngàn năm, đáng tiếc huynh muội ta phải tìm đường sống nên đành hi sinh ngươi vậy. Ngươi có linh thiêng thì làm chứng, sau này nhất định ta sẽ thắp hương tế bái ngươi, cầu cho ngươi phiêu diêu về miền cực lạc.

Lương Tiêu sắp bật cười, chợt nhìn lại dáng vẻ cô đơn của cây tùng, bỗng không cười được nữa, tự nhủ: "Cỏ cây còn đáng thương huống hồ dân chúng thiên hạ, ta công thành phá lũy, tàn sát bao người còn ra thể thống gì?".

Gã càng nghĩ càng buồn rầu, gắng trấn định tâm tư để vẽ sơ đồ chặt cây. Nhờ tiếp xúc với toán học phương tây, kiến thức về thuật cơ quan của gã càng thêm phong phú, so với con chim tre chế tạo dạo nào thì con chim gỗ tùng tinh xảo hơn nhiều. Lương Tiêu miệt mài thi công, đêm xuống cũng đốt lửa để làm, không hề ngơi nghỉ.

Sáng tinh mơ ngày thứ tư, gã đã hoàn thành con chim gỗ, hình dáng như chim ưng, tổng sải cánh dài cỡ ba trượng, chiều dài dọc thân là hai trượng năm thước, dưới bụng có lắp vòng xiết, đầu đuôi và hai cánh gắn bốn chiếc chong chóng, nối truyền động với hai tay quay ở mé trên. Phần đế đặt bánh xe tròn, dưới bánh xe đặt hai trục trượt làm đà cất cánh.

Chim gỗ tuy đã làm xong, nhưng hướng gió chưa ổn định nên không tiện cất cánh ngay, Lương Tiêu càng thêm chán nản. Tự cổ chí kim chưa ai bay bằng chim gỗ, chẳng may sơ suất, gã rơi xuống đất tan xương nát thịt đã đành, nhưng nếu A Tuyết có mệnh hệ gì thì dẫu xuống suối vàng gã cũng không nguôi hối hận.

Hạ Đà La ban ngày khóa kín mọi đường xuống núi, ban đêm thì chui vào hang vận công dưỡng thương. Nội công Bà La Môn của hắn cực kỳ thâm hậu, không cần thuốc thang mà đến đêm hôm thứ ba, vết thương ở vai đã khỏi. Ghét nỗi ban đêm trèo núi nhiều rủi ro nên hắn tạm nén lòng đợi trời sáng lại.

Mấy hôm nay, hắn đã hỏi thăm vài cư dân trong vùng, biết được ngọn núi này tên là Thiên Đô, với nghĩa "thiên tiên đô hội", là ngọn hiểm trở bậc nhất trong bảy mươi hai ngọn của rặng Hoàng Sơn, từ xưa đến nay rất ít người leo được lên tới đỉnh. Hạ Đà La nghe kể nổi lòng hiếu thắng. Hôm sau, mới tờ mờ sáng, hắn đã lập tức rời sơn động, nội lực sung mãn, chân tay lành lặn, do đó cũng phấn chấn tinh thần, tay bám chân đạp, trèo băng băng lên vách núi.

A Tuyết giữ nhiệm vụ cảnh giới, không may sương mù và mây phủ che lấp tầm mắt nên cô không phát giác ra Hạ Đà La từ đầu, đến khi báo động được cho Lương Tiêu thì Hạ Đà La chỉ còn cách đỉnh hơn hai mươi trượng và vẫn nhảy như bay dọc vách đá. Gã thầm rủa: "Lão tặc đi nhanh thật!".

Gió vừa lệch về hướng tây bắc, tuy vẫn chưa thích hợp lắm để cất cánh nhưng cũng chỉ còn cách thử mà thôi, Lương Tiêu bèn đỡ A Tuyết ngồi lên con chim, vặn tay quay, bốn chiếc chong chóng bắt đầu chạy ro ro, khuấy mù bụi đất trên đỉnh núi.

Lương Tiêu vung kiếm chặt đứt dây buộc ở đằng đuôi. Con chim trượt lọc rọc theo trục gỗ. Đến lúc thoát khỏi đầu mút, thay vì lượn lên khoảng không, nó bổ nhào xuống núi.

[1] Shiva Kundalini.

[2] Tức Yoga.

[3] Theo thuyết Long sinh cửu tử, rồng có chín con trai, ngoài bí hí ra còn tù ngưu, nhai xế, trào phong, bồ lao, toan nghê, bệ ngạn, phụ tí, ly hốt.

[4] Ngoài đồng hoang có con chương chết.

[5] Nàng rằng gà gáy.

[6] Lối tự xưng của đàn ông vùng Quan Tây thời Tống, Nguyên.

[7] Bài Tân Đài, thuộc Kinh Thi. Vệ Tuyên Công vốn đa dâm hiếu sắc, muốn cướp vợ của con trai nên dựng Tân Đài bên bờ Hoàng Hà để thực hiện ý định ấy.

124. Thùy Thắng Thùy Bại

Hạ Đà La trèo lên rất nhanh, chỉ chớp mắt đã cặp đỉnh, xảy đâu gió rít mạnh trên đầu, gần như quạt hắn ngã nhào xuống núi. Tưởng Lương Tiêu thừa cơ từ điểm cao tập kích, Hạ Đà La hấp tấp vận lực đánh ra một chưởng, vì từ dưới đánh lên, để đảm bảo độ sát thương nên hắn dồn đủ mười thành nội kình. Chưởng phong mang sức nặng ngàn cân, hất đúng con chim gỗ khiến nó tà tà bốc cao. Bốn chiếc chong chóng quay ngược chiều gió, chim gỗ trĩu xuống một nhịp rồi bật lên, dừng giữa lưng chừng, cuối cùng lấy lại thăng bằng và bay đi.

Lương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cười vang:

- Hạ Đà La, đa tạ ngươi đã tiễn chân bọn ta!

Tên cao thủ vùng Tây Vực nằm bám vào vách đá, ngơ ngác nhìn theo hai người đang nương chiều gió bay xa dần, nét mặt sửng sốt, tay chân rụng rời, suýt nữa hắn lăn tòm xuống núi.

Từ khi cất cánh, A Tuyết vẫn nhắm nghiền mắt, mãi cho đến khi con chim thôi lắc lư cô mới định thần, hé mi nhìn ra, chỉ thấy trước mặt trập trùng những ngọn núi xanh cao vút, nắng ban mai nhuộm ánh hồng rực rỡ lên biển mây bồng bềnh. Xa xa, sông hồ lấp lóa như dát vàng khảm ngọc, uốn lượn qua muôn dãy đồi rặng núi rồi chảy tan vào biển lớn. Mấy hôm nay, tuy mắt đã quen với phong cảnh Hoàng Sơn, nhưng chưa bao giờ A Tuyết thấy vùng núi ấy tươi đẹp như lúc này.

Con chim gỗ xuôi chiều gió đưa hai người bay qua đỉnh Quang Minh, ngọn Liên Hoa, ngọn Thiên Đô và lần lượt chao qua sáu mươi chín ngọn còn lại trong dãy Hoàng Sơn. Gió mát lồng lộng thổi phồng tà áo, không gian bao la khiến tâm hồn thảnh thơi rộng mở, Lương Tiêu không kìm được lòng, liền vòng tay ôm A Tuyết. Cô gái ngả đầu vào ngực gã. Trong khoảnh khắc ấy, thân thể và trái tim họ như hòa làm một, mọi mối ưu phiền, mọi sự tranh đoạt trên đời đều nhạt nhòa tan loãng như mây khói xung quanh.

Gió nhẹ đưa chim gỗ ra khỏi vùng núi. Trải dưới đôi cánh nó lúc này là bình nguyên bao la với ruộng đồng mênh mang và đường sá bằng phẳng. Nhiều nông dân đang cày cấy, trông thấy con chim gỗ thì bỏ dở công việc, la ó chỉ trỏ hoặc chạy theo xem.

Lương Tiêu cúi xuống nhìn đồng bằng, thở dài ao ước:

- Giá được bay mãi thế này thì thích biết bao nhiêu!

- Phải lắm! – A Tuyết hưởng ứng ngay.

Lương Tiêu cười buồn, khi ngước mắt lên, nhận ra Trường Giang đang lấp lánh cuộn sóng phía trước, gã liền lay động tay quay. Con chim hạ dần về phía dòng sông, cuối cùng đáp xuống nước, bập bềnh trôi xuôi hạ du.

Lương Tiêu tháo cánh chim làm mái chèo, bơi rẽ về hướng bờ sông. Khi đặt chân lên nền đất cứng, hai huynh muội còn đứng lặng nhìn theo con chim gỗ cho tới khi nó trôi xa hẳn, lòng ngập tràn cảm giác nuối tiếc. Một lúc lâu sau, Lương Tiêu thở dài, dắt tay A Tuyết:

- Đi nào!

Cô gái ngước lên, ánh mắt họ giao nhau. Nhớ lại cảnh âu yếm trên cao lúc nãy, mặt hai người cùng nóng bừng. Lương Tiêu ngoảnh đầu đi, bồi hồi nhận ra rằng trong khoảnh khắc ấy, hình ảnh A Tuyết đã xâm chiếm toàn bộ tâm hồn mình. Gã liếc mắt nhìn trộm, thấy nàng đang chau mày cúi mặt, không hiểu nghĩ ngợi những gì, cảm thấy hơi ấm nơi bàn tay nhỏ nhắn thấm dần vào da thịt mình, gã bỗng xốn xang trong dạ, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hú vang cho thỏa niềm thống khoái.

Hai người nắm tay đi về phía đông suốt một ngày thì đến đại doanh Kinh Khẩu. Lính gác trông thấy Lương Tiêu từ xa, vội cấp báo vào doanh. Cổng lớn lập tức mở toang, ba kỵ sĩ phóng thốc ra, chính là Thổ Thổ Cáp, Lý Đình và Nang Cổ Ngạt. Cả ba đều bận áo sô giáp trắng, nét mặt buồn đau.

Khi tới gần, Lý Đình nhảy xuống ngựa, ôm choàng lấy Lương Tiêu khóc lạc cả giọng. Lương Tiêu đoán hiểu tất cả, muốn nói nhưng họng nghẹn ngào, đành chỉ vỗ vỗ vai gã. A Tuyết ngạc nhiên:

- Xảy ra chuyện gì thế Lý Đình? Vương Khả đâu?

Lý Đình rùng mình, nước mắt vòng quanh, môi run run nhưng không thành tiếng. Thổ Thổ Cáp buồn bã đáp:

- Vương Khả tử trận rồi!

A Tuyết máy môi, nước mắt dâng ngập mi rồi chảy ròng ròng xuống hai má. Thổ Thổ Cáp nghiến răng kể:

- Lương Tiêu bỏ đi mà không báo một lời, A Truật đại nhân giận lắm, trách ngươi là đồ vô kỷ luật. Ta nghe chướng tai, bèn bảo dẫu thiếu ngươi thì chúng ta cũng chẳng thua được nào! A Truật nói ngay: "Việc quân không phải chuyện chơi, ngươi đã chắc chắn như vậy thì khi khai chiến, các ngươi làm tiên phong, thắng là công lao các ngươi, thua là tội của Lương Tiêu, ta sẽ nghiêm trị hắn". Chỉ lát sau, quân Tống hạ chiến thư khiêu khích, đại nhân kéo quân ra nghênh địch. Trận pháp đối phương vô cùng lợi hại, bên ta tổn thất khá nặng. Vương Khả liền đề xuất: "Chúng ta chết cũng không sao, quyết không được để liên lụy đến Lương đại ca". Thế là hắn rủ Lý Đình dẫn một đội thuyền chất đầy hỏa khí lao vào giữa trận quân Tống, ta và Nang Cổ Ngạt bọc quân yểm hộ hai cánh. Không may Lý Đình bị địch nhân cầm chân ngang đường, Vương

Khả bèn đốt luôn thuyền hắn rồi luồn thẳng vào tâm trận địch. Hỏa khí bắt lửa phát nổ, thiêu rụi ngay mười mấy chiếc tàu lớn của quân Tống, kế đó được hướng gió đông nên liên tục lan rộng, khiến mấy trăm dặm thuyền chiến của chúng đều cháy thành than… – Thổ Thổ Cáp nấc nghẹn, chua xót kết thúc. – Quân Tống đại bại, nhưng Vương Khả không quay về nữa, ngay cả thi… thi thể cũng chẳng thấy đâu.

Lý Đình khóc đến lả cả người, khi Thổ Thổ Cáp dứt lời, qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, gã nhìn sang Lương Tiêu, thấy gã này cũng đứng như hóa đá, bèn nói:

- Lương đại ca! Nhất định huynh phải trả thù cho Vương Khả, chính mắt đệ chứng kiến tên họ Vân đứng hò hét chỉ huy trong hàng quân Tống. Trước kia thì hắn hãm hại Triệu San, Dương Giác, hôm nay lại đến lượt Vương Khả. Đệ… đệ không đội trời chung với hắn…

Lương Tiêu bỗng rùng mình, hộc ra một ngụm máu, Lý Đình hốt hoảng:

- Huynh sao thế?

Lương Tiêu quệt máu, ngước mắt lên vòm không xám xịt, lầm bầm:

- Sinh con trai phải đâu là tốt, con gái kia mới thực cát tường…

Lý Đình nghe lời lẽ quái lạ đâm rợn người:

- Huynh vẫn tỉnh táo đấy chứ?

Lương Tiêu gạt gã ra, sải bước vào doanh, giọng thảm não:

- Gả chồng cứ chọn tiện đường, con trai đành đoạn sa trường vùi thây. Người có thấy ở miền Thanh Hải, xương chất chồng hỏi mấy ai gom. Hồn ma cũ mới khóc om, trời sầu đất thảm âm âm tiếng hờ.

Mọi người đứng sững, nhìn theo bóng gã khuất dần trong khu lều trại.

Lý Đình gắng vắt óc đoán hiểu ý nghĩa của mấy câu vừa rồi, chợt một tia hồi ức xẹt qua tâm trí. Dạo lên đường tòng chinh, Lương Tiêu đã từng đọc bài thơ này, nào ngờ lời thơ ấy ứng vào bọn họ như một câu sấm nghiệt ngã. Bốn người bạn thân háo hức cùng nhập ngũ, chưa tới Lâm An đã chỉ còn sót mỗi một người. Càng nghĩ, gã càng không cầm được nước mắt, lòng đau như dao cứa.

Trong cuộc chiến Kinh Khẩu, thủy quân Tống tổn thất hơn một vạn thuyền chiến. Lâm An được tin, cả triều đình bàng hoàng thảng thốt. Cùng lúc bên nhà Nguyên, vua quan cũng đang xôn xao tranh cãi xem có nên tiếp tục diệt Tống hay không, vừa hay tin báo tiệp ở Kinh Khẩu bay về, Bá Nhan mừng rỡ dâng biểu: "Sau chiến dịch này, Đại Tống đã hao tổn nguyên khí, cạn kiệt sức lực, phòng thủ mà không giữ được, việc lấy tiểu thành Lâm An dễ dàng khác nào lấy đồ trong túi. Trời đang phù hộ chúng ta, đất đai vạn dặm của Đại Tống chính là cơ nghiệp ngàn đời của bệ hạ". Hốt Tất Liệt đọc xong tấu chương, bất chấp chiến sự miền tây, lập tức phong Bá Nhan làm Hữu thừa tướng, A Truật làm Tả thừa tướng, Lương Tiêu làm Bình chương chính sự, hạ chỉ cất quân xuống nam tiêu diệt Đại Tống.

Bá Nhan trở về đại doanh, ra lệnh cho A Truật tiếp tục vây hãm Dương Châu, lại cắt Lương Tiêu làm tiên phong kéo quân xuống Thường Châu.

Thường Châu vốn là căn cứ địa của Thần Ưng môn. Sau khi Kinh Khẩu thất bại, Cận Phi và Vân Thù thu thập tàn binh quay về tổng đàn. Nghe tin quân Nguyên kéo xuống nam, hai người vào thư phòng mật đàm cả ngày mà không vạch ra được kế sách nào. Vân Thù ngồi thẫn thờ hồi lâu, chợt nói:

- Huynh đệ ta tử trận nơi sa trường đã đành, nhưng mẫu thân và tỷ tỷ thì tính sao đây? Văn nhi còn nhỏ, chẳng lẽ cũng phải tuẫn nạn vì đất nước à?

Cận Phi lắc đầu than:

- Sự bất đắc dĩ thôi!

Vân Thù cau mày:

- Theo đệ, nên bảo tỷ tỷ thừa lúc đêm xuống đưa mẫu thân và Văn nhi rời khỏi thành…

Cận Phi mắng:

- Vớ vẩn, chúng ta đang giữ trọng trách bảo vệ thành trì, lúc này lại lo di chuyển gia quyến riêng thì còn ra cái thể thống gì?

Vân Thù nhợt mặt, chưa kịp đáp lời thì cửa phòng kẹt mở, ánh sáng soi lên một lão phu nhân khuôn mặt đầy đặn, mái tóc muối tiêu, mình bận đồ sô gai. Sau lưng bà là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, nét mặt nhang nhác Vân Thù.

Hai huynh đệ sửng sốt nhìn ra. Họ mải bàn bạc, lòng dạ lại ngổn ngang trăm mối nên không để ý rằng ngoài cửa có người. Cận Phi đứng bật dậy, thi lễ:

- Sư nương! – đoạn nhìn sang thiếu phụ. – Tiểu Tuyền!

Vân Thù cũng đứng dậy, cúi đầu trước hai người:

- Mẫu thân! Tỷ tỷ!

Vân phu nhân thong thả nói:

- Tình cờ đi ngang qua, ta đã nghe hầu hết những điều hai con thảo luận.

Giọng bà khản đặc, nhưng lời lẽ thốt ra rất rành rọt uy nghi, ánh mắt xoáy vào mặt Vân Thù:

- Lối suy nghĩ nhỏ nhen của con chẳng khác gì phường tự tư tư lợi như Giả Tự Đạo. Chẳng lẽ bao nhiêu đạo lý cha răn dạy, con đều bỏ ngoài tai hết cả rồi ư?

Vân Thù toát mồ hôi, khuỵu xuống run rẩy thưa:

- Hài nhi gánh nạn một mình đã đành, nhưng để liên lụy đến mẫu thân và tỷ tỷ thì thật không yên lòng.

Vân phu nhân thở dài:

- Nước non loạn lạc, việc nhà đáng chi? Bọn Thát xéo nát hàng vạn dặm giang sơn Đại Tống, tàn sát vô số gia đình, thêm một nhà họ Vân thì đáng kể gì? Ta không phải hạng đàn bà tầm thường, Tiểu Tuyền cũng rất hiểu đại cục. Ở Vân gia, đâu chỉ nam nhi mới biết điều trung nghĩa!

Giọng bà điềm đạm ung dung, Vân Thù nghe mà lòng đau như cắt, nước mắt lã chã tuôn rơi. Vân phu nhân thở dài, chìa tay ra đỡ Vân Thù dậy:

- Con có biết chữ "thù" trong tên con nghĩa là gì không?

- Dạ có, đó là chữ "thù" trong "đặc thù".

Vân phu nhân gật đầu:

- Đúng, cha đặt tên ấy là mong con nổi bật hơn người, trở thành một đại anh hùng, đại hào kiệt khác hẳn số đông! Làm gì cũng ngó trước ngó sau thì đâu phải cốt cách của trang nam tử!

Vân Thù rùng mình, cúi đầu im lặng. Vân phu nhân ngoảnh lại hỏi Vân Tuyền:

- Văn nhi đâu con?

Vân Tuyền mỉm cười:

- Cháu đang luyện võ mẹ ạ!

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn Cận Phi. Hai người vừa là đồng môn, vừa là phu phụ. Cận Phi ngắm nàng, cảm thấy giữa lúc gian nguy này, mỗi ánh mắt nụ cười của thê tử đều đáng quý vô ngần, nhìn bao nhiêu cũng không đủ, bỗng lại nhớ rằng trong cuộc chiến sắp tới đây, tất cả chỉ có đường chết chứ không còn lối thoát nào nữa, y đau buồn khôn tả, cụp mắt xuống thở dài. Vân Tuyền nhẹ nhàng nắm tay Cận Phi, dùng đầu ngón tay viết nhẹ vào lòng bàn tay y: "Muội không sợ". Cận Phi giật mình ngước lên, mắt ướt nhoèn.

Vân phu nhân vừa thong thả bước ra vừa bảo:

- Muộn rồi, các con đã vất vả suốt một ngày, mau đi nghỉ đi!

Vân Thù đưa mẹ về phòng xong, định quay về phòng mình thì nghe ngoài vách có tiếng binh khí va chạm, bèn đi vòng qua ô cửa tròn ra ngoài đình. Phong Miên đang cầm kiếm gỗ giao đấu kịch liệt với một thiếu niên sử thương. Sở Uyển chắp tay sau lưng đứng xem, thấy Vân Thù đến liền nhoẻn cười:

- Vân công tử!

Phong Miên muốn hiển lộ bản lĩnh trước mặt chủ, liền nhảy vụt ra sau hai thước, giả vờ sơ hở, dụ thiếu niên nọ xuất chiêu đâm mình. Khi thương đâm tới, Phong Miên vụt nghiêng người nắm lấy cán thương, giơ cao kiếm gỗ chém bộp xuống cánh tay đối thủ. Thiếu niên nọ đành thõng tay giật lui, tức giận thốt:

- Lại thua rồi! – Liếc thấy Vân Thù đứng sau, cậu kêu lên. – Cữu cữu, tại sao con toàn thua thế?

Vân Thù gắng tỏ ra bình thường, mỉm cười nói:

- Ai bảo trước đây con nghịch ngợm ham chơi, luyện công quấy quá!

Cận Văn níu lấy gã:

- Cữu cữu dạy con một ít bản lĩnh cấp tốc để con xung trận giết bọn Thát đi! – Nói đến ba chữ "giết bọn Thát", mắt cậu bé rực sáng.

Vân Thù thầm thở dài, nhưng ngoài mặt vẫn gượng mỉm cười:

- Cấp tốc thì ta không dạy nổi.

Cận Văn bĩu môi:

- Hừ, cữu cữu hẹp hòi thế? – Cậu quay ngoắt sang Phong Miên. – Chúng ta đấu lại!

Hai bên hò hét, tiếp tục lao vào giao đấu.

Vân Thù theo dõi một lúc rồi bảo Sở Uyển:

- Lại đây, ta có chuyện muốn nói với cô nương!

Sở Uyển theo gã đi ra khỏi đình. Hai người im lìm dạo bước giữa những lùm cây bụi hoa, thình lình Vân Thù lên tiếng:

- Cô nên về nhà thì hơn!

- Vì sao? – Sở Uyển ngạc nhiên.

- Đang lúc nước sôi…

Sở Uyển không nghe hết, lập tức ngắt lời:

- Muội biết, nhưng muội không sợ! – Cô ta đăm đăm nhìn gã, ánh mắt long lanh, giọng dịu dàng. – Có huynh ở bên, muội không sợ gì hết!

Một cái bóng xanh bất thần lướt nhanh qua tim khiến Vân Thù bàng hoàng: "Sao ta lại nhớ tới nàng?". Gã ngắm Sở Uyển, đau khổ nghĩ: "Sở cô nương cũng là một thiếu nữ tốt, nhưng… e rằng cả đời này, ta không bao giờ quên nổi người đó". Trước ánh mắt trân trối của gã, Sở Uyển e lệ nhìn xuống, mặt đỏ như quả bồ quân.

Hai người đang lặng lẽ đứng bên nhau, chợt một a hoàn lao tới, kéo Vân Thù gọi giật giọng:

- Công tử ơi… nguy, nguy lắm…

Vân Thù ngạc nhiên:

- Nói chậm thôi nào Thư Mi!

A hoàn nuốt khan, òa khóc:

- Lão phu nhân… treo cổ tự tận rồi…

Hệt như bị sét đánh, Vân Thù giật lui, cơ hồ ngã phệt xuống. Sở Uyển vội giơ tay đỡ, gã thiếu niên chết điếng người, quáng quàng chạy vào phòng mẹ. Xác phu nhân vẫn treo lơ lửng giữa nhà, cổ thít một dây lụa

bạch trắng như tuyết. Vân Thù lính quýnh đỡ mẹ xuống, đưa tay thăm mũi thì thấy đã tắt thở. Gã đau lòng quá độ, khóe mắt cay xè, những muốn khóc rống lên mà không sao bật được thành tiếng.

Chẳng biết ngồi thẫn thờ như thế bao lâu, chợt cảm thấy có người vỗ vai mình, Vân Thù ngước nhìn thì gặp ngay đôi mắt sưng húp của Cận Phi. Họ Cận trầm giọng bảo:

- Đại địch đang ở trước mặt, đệ hãy gắng kìm nén đau thương!

Vân Thù liếc ra sau y, chột dạ hỏi:

- Tỷ tỷ đâu rồi?

Cận Phi gục đầu:

- Nàng lừa lúc ta ra ngoài… đã nuốt vàng tự tận…

Y gắng sức nén tiếng thổn thức, nhưng không cầm được hai hàng lệ lăn dài trên má.

Cùng một lúc mất đi hai người ruột thịt, Vân Thù cứ ngồi bệt ra đất, đầu óc trống rỗng, không đứng dậy nổi mà cũng không nghĩ được gì nữa. Cận Phi nhác thấy trên bàn có tờ giấy hoa tiên liền cầm xem, trên đó viết bốn chữ tiểu khải: "Thà làm ngọc nát, còn hơn ngói lành". Nét chữ thanh tú nhưng bút lực rất mạnh, hằn xuống cả mặt trái tờ giấy, Cận Phi nhận ra thủ bút của Vân phu nhân thì xót xa quá độ, nước mắt chứa chan.

Phương Lan lặng lẽ đi vào, nhìn hai người một lát rồi thở dài:

- Bọn Thát đã đến!

Hai huynh đệ cả kinh, vội kìm nước mắt chạy ra khỏi phòng, lao lên đầu thành. Trên cao, vòm trời bao la xanh ngắt không một gợn mây, dưới thấp, quân Nguyên rục rịch tiến đến, người ngựa dày đặc trên bình nguyên, nhìn không thấy đâu là cùng.

Đột ngột, quân Nguyên ngừng bước tiến, một kỵ sĩ tách tốp phi lên. Cận Phi cười nhạt:

- Định dụ hàng chứ gì?

Y khua tay. Ở các lỗ châu mai, cung nỏ đều kéo căng, chỉ đợi người nọ đến chân thành là bắn hắn thành nhím luôn.

Kỵ sĩ kia phi ngựa rất nhanh, trong thoáng chốc đã tới gần, Vân Thù nhận ra Lương Tiêu, lòng bừng bừng căm giận. Lương Tiêu đến cách thành một ngàn bộ thì gò cương, giơ cao hoa thương, ngửa mặt nhìn lên gọi:

- Có Vân Thù ở đó không?

Vân Thù hỏi to:

- Ngươi đến chiêu hàng à?

Lương Tiêu từ tốn nói:

- Không, ta đến khiêu chiến. Mong ngươi ra đây cùng ta quyết một trận đơn đả độc đấu. Nếu ngươi chết vì tay ta thì từ nay Lương Tiêu sẽ vĩnh viễn cao chạy xa bay, rút lui khỏi mọi cuộc chinh chiến. Nếu ta chết vì tay ngươi thì càng không còn gì phải bàn nữa.

Vân Thù nghe mà nóng máu, định nhận lời ngay, Cận Phi vội can:

- Kẻ này ngụy kế đa đoan, nhất định có âm mưu gì đây, đệ đang mang trọng trách giữ thành, không được khinh suất xuống đó.

Vân Thù sững người, cúi đầu im lặng. Lương Tiêu đứng đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì bèn sốt ruột gọi:

- Vân Thù!

Vân Thù nhăn mặt chực lao xuống, Cận Phi nhoài theo kéo lại:

- Đừng trúng kế khích tướng của hắn!

Vân Thù đành nghiến răng nén chịu. Gọi liền ba lần mà trên thành vẫn lặng ngắt như tờ, Lương Tiêu hậm hực quay ngựa trở về, cho quân hạ trại ngoài thành, từ hôm ấy tâm trạng buồn chán, ngày nào cũng say sưa chè chén với Trung Điều Ngũ Bảo. Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt và Lý Đình không hiểu ra sao, mà cũng không dám giục gã công thành, vì hễ hỏi đến là Lương Tiêu nổi cáu. A Tuyết thấy đại ca nát rượu như thế thì buồn lắm, khổ nỗi không giỏi khuyên nhủ, cô đành an phận túc trực thường xuyên bên cạnh để lau rửa chăm sóc cho gã.

Sáu ngày sau, Bá Nhan tới Thường Châu. Chứng kiến cảnh bê tha ấy, y nổi trận lôi đình, nhưng thấy Lương Tiêu say đến nỗi thậm chí không nhận ra mình là ai, y tạm thời hoãn xử phạt, thay Lương Tiêu đích thân điều động binh mã tấn công thành trì. Thường Châu thành cao hào sâu, Vân Thù lại giỏi phòng thủ, quân Nguyên tấn công hơn mười ngày mà không có cách nào phá hạ, ngược lại còn tổn thất rất nhiều.

Triều đình Tống nghe tin liền phái viện binh tới, khốn nỗi mới đến Ngu Kiều thì đã bị quân mai phục của Thổ Thổ Cáp đánh tan tác. Tháng thứ hai, Lý Đình phá hủy được tàu bè hộ thành của Thường Châu.

Nang Cổ Ngạt đắp đài cao ngoài thành, đưa thang mây áp sát tường lũy để một vạn bộ binh Nguyên triều đột nhập Thường Châu.

Quân Tống rút vào nội thành, vừa đánh vừa lui. Vân Thù đoạn hậu, múa song kiếm tít mù. Quân Nguyên cứ ùn ùn đổ vào. Được một hồi, Cận Phi thấy tình thế khó bề cứu vãn bèn quay sang túm vai Vân Thù bảo:

- Ta ở đây đương cự, đệ dẫn binh mã phá vòng vây phía nam mà chạy đi.

Vân Thù sửng sốt:

- Huynh nói gì vậy?

Cận Phi xẵng giọng:

- Đệ đã quên phải báo thù cho sư phụ rồi sao?

Vân Thù sững người. Cận Phi nghiêm mặt nói:

- Sư phụ lẫy lừng danh hiệp một thời, cuối cùng tính mệnh tiếng tăm thảy đều bị hủy trong tay Tiêu Thiên Tuyệt, thù cha chưa báo, đệ đâu được phép chết! Tài trí võ công đệ đều trên ta gấp trăm lần, hãy bảo toàn mạng sống để mai sau tiếp tục giao chiến với quân Thát.

Vân Thù vùng khỏi tay y, tức giận phản đối:

- Đệ thà tử trận chứ không bỏ trốn.

Cận Phi kề đao vào cổ mình, trừng mắt:

- Được lắm, nếu đệ không đi, ta tự tử ngay cho đệ xem!

Vân Thù choáng váng nhìn sư huynh, hai mắt đỏ hoe. Cận Phi đâm phập đao xuống đất, nắm lấy vai gã, ôn tồn bảo:

- Sư nương dùng cái chết để gửi gắm Thường Châu lại cho chúng ta, vì vậy ta quyết phải giữ thành đến cùng, nhưng cái chí đuổi man di của sư phụ cũng không thể bỏ lửng ở đây được. Đệ phải gánh lấy cái chí ấy, còn di ý của sư mẫu ta sẽ thực hiện trọn vẹn.

Vân Thù ngơ ngẩn đưa mắt nhìn Phương Lan. Lão già vuốt râu cười lớn:

- Tiểu tử ngốc nghếch, khỏi cần bận tâm đến ta, mau đi đi!

Vân Thù nghẹn ngào:

- Phương lão tiền bối…

Phương Lan xua tay:

- Thân này sắp xuống lỗ rồi, chẳng thiết chạy đâu nữa. Nếu hôm nay con phá được vòng vây, mai sau nhớ gắng sức giết thật nhiều lính Thát thay ta là được. – nói đoạn cười ha hả, giọng cười hào sảng là thế mà vẫn không che giấu được ý vị thê lương.

Vân Thù đang nghẹn ngào, Cận Văn đã dắt ngựa ra. Vân Thù nghiến răng đón lấy dây cương, nhảy phắt lên yên, thình lình ngoái lại tóm Cận Văn kéo lên cùng. Cậu bé bị điểm vào huyệt Khí hộ ở thắt lưng, không cựa quậy gì được. Cận Phi chưa kịp ngăn cản, Vân Thù đã giật mạnh cương. Tuấn mã tung vó phóng vút đi xa. Cận Phi thẫn thờ nhìn theo sư đệ, nước mắt ướt đẫm hai má.

Vân Thù dẫn quân đánh thẳng ra ngoài thành, Lý Đình nôn nóng báo thù nên ráo riết đuổi theo, tới Ngu Kiều thì bắt kịp. Hai bên lao vào chiến đấu kịch liệt, Vân Thù đại hiển thần uy, tung hoành xông xáo giữa trận địch, chém giết vô số rồi dẫn hơn một trăm binh lính sống sót xé trùng vây lao đi.

Hai bên chạy đuổi hơn một trăm dặm nữa. Thổ Thổ Cáp cũng dẫn thiết kỵ Khâm Sát đuổi theo hỗ trợ, ngựa phóng nhanh như gió, tên tới tấp như mưa. Quân Tống ngã nghiêng ngã ngửa, khi cặp bến Bình Giang thì chỉ còn mười kỵ mã, sông sâu trước mặt, kẻ địch sau lưng, quả thực tiến thoái lưỡng nan!

Vân Thù đã trúng mấy mũi tên, máu nhuộm ướt cả giáp sắt. Khi chạm bờ sông, gã không chần chừ nhiều, ôm chặt lấy cháu rồi hú vang, giật ngựa chồm dậy, lao vút xuống sông như mũi tên. Đám tàn quân cũng nhất tề hò hét, nhảy ào ào xuống nước theo gã.

Khốn thay phần lớn bọn họ đều đã bị thương, sóng nước Bình Giang lô xô, chỉ thoáng cái đã nuốt chửng hết người này đến người khác, duy chỉ có Vân Thù nhờ nội công thâm hậu nên cắp Cận Văn gắng sức đạp sóng bơi được sang bờ bên kia.

Quân Nguyên đuổi đến bờ sông. Thổ Thổ Cáp giương cung. Tên vừa rời dây đã bị một ngọn roi quất tới cuốn lấy. Thổ Thổ Cáp ngoái đầu nhìn, kinh ngạc kêu lên:

- Lương Tiêu!

Gã Bình chương chính sự hồi sáng còn say khướt, bây giờ đã nhìn hắn bằng cặp mắt sáng quắc tỉnh táo. Thổ Thổ Cáp ngạc nhiên hỏi:

- Sao không để ta bắn?

Lý Đình cũng thắc mắc:

- Phải đó đại ca, hôm nay không báo thù, còn đợi đến bao giờ đây?

Lương Tiêu nhìn theo Vân Thù hồi lâu, lắc đầu thở dài:

- Hảo hán!

Mọi người ngơ ngác. Lương Tiêu giật ngựa quay về, vừa thả nước kiệu vừa nói to:

- Hắn thà chết không khuất phục, chẳng phải hảo hán hay sao? Hảo hán như thế, ta muốn cùng quyết bề sinh tử chốn sa trường chứ không đời nào lợi dụng cái khó của hắn mà bắn hạ bằng cung nỏ!

Bọn Thổ Thổ Cáp đều đã từng giao thủ với Vân Thù, ít nhiều đều bội phục bản lĩnh của gã, nghe Lương Tiêu nói vậy thì không phản đối, cũng không gạn hỏi gì thêm nữa.

Vừa lúc ấy, một viên Bách phu trưởng giải tù binh đến. Lương Tiêu đưa mắt nhìn, nhận ra Sở Uyển và Phong Miên, cả hai đều trúng tên, đang vịn vào nhau chệch choạc bước đi.

Bách phu trưởng nói:

- Tôi phát hiện hai đứa này bị thương núp bên đường.

Sở Uyển trừng trừng nhìn Lương Tiêu, đôi mắt đẹp bắn ra đầy oán độc. Phong Miên chu môi nhổ nước bọt vào gã, nhưng bị thương yếu sức nên chỉ nhổ được tới vó ngựa mà thôi. Một tên lính đứng bên vụt giơ đao chém tên oắt to gan. Lương Tiêu liền quất roi cuốn phăng đại đao của hắn đi. Tên lính sợ sệt lùi lại sau. Lương Tiêu dặn viên y quan:

- Trị thương cho họ, không được ngược đãi.

Y quan vâng mệnh, rút mũi tên, bôi thuốc và băng bó vết thương cho hai tù binh.

Vân Thù gắng sức vượt sông lên tới bờ, hai cậu cháu dìu nhau mà đi. Sau một trận khổ chiến, họ đều đã sức cùng lực kiệt. Chật vật đi được một quãng, Cận Văn mất máu nhiều quá, ngã vật ra đất, Vân Thù cũng bị kéo ngã theo, tuyệt vọng nghĩ: "Chẳng lẽ chúng ta lại bỏ mạng ở đây?". Thình lình có tiếng vó ngựa lộp cộp, Vân Thù ngoái đầu nhìn thì thấy nhiều bóng người lố nhố trong đêm, không rõ là bao nhiêu người.

Vân Thù gượng dậy thét to, múa thanh kiếm đâm túi bụi về phía toán người, nào ngờ mới chạy được mấy bước đã quíu chân ngã bẹp xuống, góc trán va phải một tảng đá xanh, hai mắt tối sầm, loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn bà kêu lên, rồi đầu óc trống rỗng, ngất lịm đi.

Lương Tiêu dẫn quân quay về Thường Châu, đi được nửa ngày đường thì trông thấy bóng vọng gác in lên nền trời. Nang Cổ Ngạt phi như bay ra đón họ, mặt mày rạng rỡ. Lương Tiêu hỏi han tình hình trong thành, Nang Cổ Ngạt hớn hở kể:

- Bá Nhan đại nhân nói Thường Châu đã làm chúng ta tổn thất rất nhiều binh tướng, phải dạy cho bọn chúng một bài học, vì vậy đại nhân hạ lệnh "đồ thành", giết sạch từ trên xuống dưới, gà chó cũng không tha. – Hắn cười vang khoái trá, chợt nhận ra mặt Lương Tiêu trắng bệch thì lo lắng hỏi. – Ngươi bị thương ư?

Lương Tiêu vụt túm lấy ngực Nang Cổ Ngạt, nhấc bổng hắn lên khỏi yên, gằn giọng:

- Bá Nhan hạ lệnh đồ thành?

Gã túm rất chặt, Nang Cổ Ngạt tắc khí không nói được, chỉ trả lời bằng cách gật gật đầu. Lương Tiêu lăng tay một cái, Nang Cổ Ngạt ngã ngửa xuống, suýt nứt xương sống.

Lương Tiêu quất ngựa phi nước đại vào thành, chạy quanh một vòng. Không còn một người Tống nào sống sót, chỉ thấy nhiều tốp lính Nguyên mắt đỏ ké, hò hét chém giết. Bọn Thổ Thổ Cáp chạy theo sau, thấy Lương Tiêu phi ngựa lang thang đã lâu, định gọi lại thì bỗng Lương Tiêu giật ngựa quay đầu, phóng nước đại ra khỏi thành, quay về đại doanh.

Phi một mạch tới trướng soái, gã nhảy phắt xuống ngựa, sải bước chạy vào, mấy tên thân binh không ngăn cản kịp, bị gã đấm nhát một ngã nhào hết cả. Bá Nhan đang dùng bữa, ngước lên chưa kịp hỏi han gì thì Lương Tiêu đã vung chưởng phải tát thẳng vào mặt y. Bá Nhan hoảng hồn giơ tay đỡ, chợt nơi ngực tắc nghẹn, hóa ra đã bị chưởng trái của Lương Tiêu khống chế rồi.

Bá Nhan vừa sửng sốt vừa tức giận. Nhưng từng trải trận mạc đã nhiều, y không biểu lộ gì, chỉ nghiêm khắc hỏi:

- Ngươi định tạo phản à?

Lương Tiêu nghiến răng, hai mắt trợn to như muốn nứt:

- Ông hạ lệnh đồ thành?

Bá Nhan cau mày:

- Thế thì sao? Thường Châu khiến chúng ta hao binh tổn tướng quá mức, nếu không trừng trị làm gương thì các thành trì khác cũng bắt chước cứng đầu cứng cổ theo, khi nào mới đến được Lâm An?

Lương Tiêu nhổ phì phì, giọng tức giận:

- Trên chiến trường, kẻ chết người sống là sự thường. Chém chết tướng sĩ thì còn đi một nhẽ, nhưng dân chúng trong thành tay không tấc sắt, ông đuổi tận giết tuyệt như thế, thử hỏi tinh thần anh hùng ở đâu?

Bá Nhan cười nhạt:

- Người trong thiên hạ, ai chẳng là máu thịt do cha mẹ sinh ra, ai mà chẳng có anh em vợ con? Cùng là sát nhân thì giết binh tướng hay dân thường cũng có gì khác nhau? Trước đây ngươi đã tàn hại bao nhiêu người, sao hôm nay bỗng đổi dạ nhân từ như đàn bà thế? Khi đánh trận, tướng quân là nông phu, tất cả số còn lại là lúa đồng. Ai gặt lúa nhiều hơn, nhanh hơn thì kẻ đó là danh tướng!

Y nói gay gắt, sắc mặt nghiêm nghị. Mỗi lời mỗi chữ đều như dùi nhọn xoáy vào trái tim Lương Tiêu. Gã khổ sở nghĩ: "Phải, đều là giết người thì có gì khác biệt đâu?".

Lúc ấy, Thổ Thổ Cáp, Lý Đình và Nang Cổ Ngạt hớt hải kéo nhau vào trướng, thấy cảnh ấy đều kinh hãi khôn tả. Thổ Thổ Cáp thét:

- Lương Tiêu, ngươi điên rồi sao?

Nang Cổ Ngạt cũng khuyên giải:

- Mau buông Thừa tướng ra, Lương Tiêu!

Lý Đình nói như khóc:

- Lương đại ca, đừng làm chuyện dại dột!

Lương Tiêu nghe can gián, tinh thần bỗng bải hoải. Bá Nhan thừa cơ vùng ra. Lương Tiêu toan đuổi theo, nhưng Thổ Thổ Cáp đã bổ nhào đến giữ chặt gã, Lương Tiêu lấy lại tỉnh táo, thúc cùi chỏ trái vào đúng huyệt Kỳ môn của Thổ Thổ Cáp khiến tên này ngã bổ chửng. Nhưng chỉ một thoáng trùng trình đó đã đủ để Bá Nhan áp sát, vung tả chưởng chém xéo lên ngực gã. Chưởng lực hung mãnh khôn tả, đẩy Lương Tiêu bắn đi đến tám bộ. Hai gối mềm nhũn, gã ngồi phệt xuống đất, miệng ộc máu tươi, đám thân binh hò hét xông tới, ấn dúi gã xuống đất.

Bá Nhan dùng mu bàn tay lau mồ hôi trán, hỏi bằng giọng sắc lạnh:

- Ngươi biết tội chưa?

Lương Tiêu nghiến răng im lặng. Bá Nhan mắng:

- Ngươi vô lễ với thượng cấp, hành thích chủ soái, thực là tội to bằng trời. Có cho voi giày ngựa xéo cũng không quá đáng!

Thổ Thổ Cáp quỳ thụp xuống:

- Mong Thừa tướng khai ân, Thổ Thổ Cáp nguyện đem tất cả công lao đổi lấy tính mệnh Lương Tiêu.

Nang Cổ Ngạt cũng quỳ xuống:

- Tính khí Lương Tiêu xưa nay vẫn nóng nảy thẳng thắn, khẩn cầu thừa tướng cho chúng thuộc hạ đưa hắn về khuyên giải dần.

Lương Tiêu cau mày cáu kỉnh, Lý Đình hiểu rõ tâm ý của gã, bèn dập đầu van vỉ:

- Lương đại ca, đừng nói nữa, đừng nói nữa!

Gã dập đầu đến nỗi trán trợt cả máu. Lương Tiêu đâm mềm lòng, bao nhiêu lời nóng nảy đều nuốt ngược vào, ngước nhìn Bá Nhan, giọng đã hòa hoãn hơn:

- Tôi xông vào trướng uy hiếp ông là quấy! Nhưng ông hạ lệnh đồ thành là sai!

Bá Nhan vốn không nỡ xuống tay với viên ái tướng này, thấy gã biết điều ăn nói ôn hòa thì cũng ôn tồn bảo:

- Đồ thành đúng hay sai thì khoan bàn đến. Ngươi đã nhận lỗi, vậy ta hẵng nể mặt ba vị này mà tha cho ngươi một lần, lần sau còn tái phạm thì chém chết không bàn ra tán vào gì cả. – đoạn khoát tay. – Thả hắn ra!

Các thân binh vâng lệnh buông Lương Tiêu.

Lương Tiêu từ từ đứng dậy, Lý Đình định đỡ lấy gã, nhưng bị gã rảy ra. Lương Tiêu nén chịu nội thương, chậm rãi bước ra khỏi trướng. Bọn Thổ Thổ Cáp sợ gã lại gây chuyện nên đi theo xa xa đằng sau. Lương Tiêu về đến tận trướng mới ngoái đầu lại hỏi:

- Bọn tù binh đâu?

Thổ Thổ Cáp đáp ngay:

- Bọn họ được đối xử rất tốt, đúng như ngươi dặn.

Lương Tiêu bảo Lý Đình:

- Đưa họ ra đây!

Lý Đình phóng ngựa vào doanh, chỉ lát sau đã đưa bọn Sở Uyển ra. Lương Tiêu lặng im một thoáng rồi xua tay:

- Thả bọn họ!

Quân sĩ vâng lời tháo dây trói cho hai người, Sở Uyển không hiểu ra sao, hừ mũi rồi vênh mặt bước đi, Phong Miên cũng trừng mắt nhìn Lương Tiêu, nén đau tập tễnh theo sau Sở Uyển.

Lý Đình tức khí phản đối:

- Hai tên này là đồng bọn sát hại Tam Cẩu Nhi, không thả chúng được!

Lương Tiêu im lìm nhìn theo bóng Sở Uyển và Phong Miên mãi cho đến khi không còn trông thấy họ nữa mới hỏi:

- Các ngươi thử nói xem, chúng ta đánh nhau là vì cái gì?

Nang Cổ Ngạt, Lý Đình và Thổ Thổ Cáp nhìn nhau ngơ ngác. Sau một lúc ngẫm nghĩ, Nang Cổ Ngạt trả lời:

- Thì cũng như Thành Cát Tư Hãn nói đó, điều khoan khoái nhất trong đời nam tử là dẹp yên loạn lạc, chiến thắng địch nhân, đoạt của cải, cướp tuấn mã, bắt lấy thê thiếp của chúng.

Thổ Thổ Cáp phụ họa:

- Đúng vậy, Thành Cát Tư Hãn đã nói thì nhất định không sai đâu.

Lý Đình ngập ngừng một thoáng rồi cũng gật đầu tán đồng.

Lương Tiêu nhìn ba người bạn, ánh mắt lúc lóe sáng lúc tối sầm, đoạn buồn rầu ngó sang thành Thường Châu:

- Tàn sát quyến thuộc, phá tan nhà nát cửa, cưỡng bức vợ con và cướp đoạt những thứ người ta yêu quý, đó là chí hướng của các ngươi phải không?

Ba người bối rối nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp ngập ngừng:

- Hình như ngươi có gì không ổn…

Lương Tiêu cười buồn, phất tay áo rồi lững thững bỏ đi.

125. Tây Tái Long Ngâm

Núi Tây Tái mặt trời chìm lấp,

Cửa Chính Bắc mưa bụi rắc rây.

Người bắc cười người nam nhỏ lệ

Đỗ quyên, ta vái một lạy này.[2]

.

Lương Tiêu theo đại quân xuống nam, chức là Bình chương chính sự, danh là phó soái toàn quân, thực chất chỉ ngất ngưởng với rượu, ngày nào cũng say ngả say nghiêng, chẳng có lấy một phen tỉnh táo.

Sáng hôm ấy, sau một đêm túy lúy, gã thức giấc với cái đầu đau như búa bổ. A Tuyết thiết tha nài gã ra khỏi doanh trại dạo chơi cho khuây khỏa, Lương Tiêu không nỡ làm cô mếch lòng, đành miễn cưỡng ưng thuận.

Hai huynh muội lỏng cương để ngựa đi tha thẩn ven hồ Tây Tử. Trước mắt họ là mây xám nhàn nhạt, khói sóng mênh mang, đình đài lầu các vẫn vẹn nguyên cảnh cũ, chỉ khác là thiếu tiếng cầm ca réo rắt, bặt hơi đàn sáo rộn ràng, xa xa sương mù giăng kín chân trời khiến không gian ảm đạm, che mờ cả đường nét hùng vĩ của núi Tây Tái.

Lương Tiêu ngắm Tây hồ, hồi tưởng buổi đầu gặp gỡ cha con Hoa Thanh Uyên. Lúc ấy gã và Hiểu Sương còn nhỏ, chưa hiểu chuyện đời, tính tình rất đỗi hồn nhiên, ngày nay cảnh sắc vẫn y nguyên mà sao tâm hồn không thể như trước nữa.

Lương Tiêu đương bồi hồi thương cảm, chợt nghe văng vẳng tiếng hồ cầm, giai điệu thảm não thê lương, liền đó có giọng ca hòa vào:

Chim chóc bay liền cánh,

Cây cỏ mọc liền cành,

Đáy nước từng đôi cá giỡn quanh,

Trên tổ uyên ương sánh,

Phố sá phồn hoa lấp lánh,

Thế gian thái bình.

Ngờ đâu nổi trận điêu linh,

Tây hồ tan vỡ mọi nhu tình.[3]

Khúc nhạc buồn nản nghẹn ngào, ngân nga hồi lâu không dứt.

Lương Tiêu thầm nhủ: "Chim chóc bay liền cánh,Cây cỏ mọc liền cành, Đáy nước từng đôi cá giỡn quanh, Trên tổ uyên ương sánh. Quả thực Tây hồ được tự nhiên ban cho nhiều vẻ phong lưu, dễ gợi hứng hưởng lạc. Trách nào vương công Đại Tống chẳng ham mê trác táng đến nỗi mất sạch tất cả, ngay cả Tây hồ cũng không giữ được. Giá dành một nửa thời gian vui thú xa hoa ấy vào việc trị quốc rèn thân thì làm gì đến nông nỗi này?". Càng nghĩ càng u uất, gã tháo nậm rượu dốc một hơi cạn sạch.

Khi họ trở về doanh trại thì đã quá trưa, Bá Nhan cho người tới triệu kiến. Lương Tiêu bảo A Tuyết về trước rồi chậm chạp đi vào trung quân, mới gần tới trướng soái, đã nghe bên trong vọng ra nhiều tiếng nói cười nhộn nhạo. Trông thấy gã, Bá Nhan hồ hởi gọi:

- Đến đúng lúc lắm, mau lại chào mấy vị khách quý!

Đám người hiện diện trong trướng cùng ngoảnh ra nhìn.

Lương Tiêu đảo mắt một vòng, mặt tái hẳn đi. Người ngồi bên phải Bá Nhan là vương tử Thoát Hoan, bên trái là Hạ Đà La vận áo trắng phau. Mé dưới Thoát Hoan là một lão già tóc bạc áo vàng, chính thị Hoàng hạc Minh Quy. Mé dưới Hạ Đà La là một lạt ma áo vàng vai u thịt bắp, tướng mạo thô kệch đang xếp chân bằng tròn. Sau lưng bốn người này còn vài gương mặt khác mà phần lớn Lương Tiêu đều đã gặp qua, lần lượt là Cáp Lý Tư, Hỏa Chân Nhân, A Than tôn giả, cuối cùng là một lão già áo xanh lạ mặt, vóc người cao gầy, mặt mũi xương xẩu, thần thái ôn hòa. Lương Tiêu không ngờ những kẻ đối địch mình lại khéo chọn thời gian và địa điểm để hội tụ đến thế, bất giác tim đập thình thịch, mồ hôi đầm đìa, hơi rượu giã đi quá nửa.

Thoát Hoan nhận ra kẻ thù cũ, nét mặt thoạt kinh ngạc thoạt giận dữ, nhưng chỉ thoáng chốc đã làm ra vẻ tươi tỉnh:

- Lương Tiêu đây à? Quả là tuổi trẻ tài cao đúng như lời đồn nhỉ!

Hắn nghiến răng trèo trẹo khi nói ra bốn chữ "tuổi trẻ tài cao", rõ ràng là thù hận chứ chẳng ngụ ý tán thưởng gì. Bá Nhan đánh mắt ra hiệu cho Lương Tiêu, đoạn vui vẻ giới thiệu:

- Vị này là Trấn Nam Vương Thoát Hoan, hiện đang tiếp quản Giang Nam.

Lương Tiêu vẫn đứng như bụt mọc, Bá Nhan cau mày:

- Gặp vương gia sao không hành lễ?

Lương Tiêu nhếch mép, ngước mắt nhìn nóc lều. Bá Nhan tuy bất hòa với Thoát Hoan nhưng cũng không muốn hắn phải bẽ mặt trước đông người, đang khó xử thì Thoát Hoan phẩy tay, nói cộc lốc:

- Thôi, ta và Lương đại nhân cũng là chỗ quen biết cũ, chẳng phải quỳ lạy làm gì cho nhiêu khê!

Bá Nhan mỉm cười, tận dụng câu đó để thoát khỏi tình thế lúng túng, lại trỏ Minh Quy:

- Đây là Minh tiên sinh, quân sư mới của Trấn Nam Vương. Tiên sinh túc trí đa mưu, học nhiều hiểu rộng.

Minh Quy hơi ưỡn mình lên, phác một điệu bộ như cười với Lương Tiêu, nhưng không tỏ tiếng nhận quen. Lương Tiêu ngạc nhiên tự hỏi, không hiểu tại sao lão già kiêu ngạo này chịu khuất thân làm đầu sai cho Thoát Hoan. Bá Nhan chìa tay về phía lạt ma áo vàng:

- Đây là Đảm Ba đại sư, đại đệ tử của Đế sư[4] đương triều Bát Tư Ba.

Lương Tiêu giật mình, Đảm Ba thì gã không biết, nhưng danh tiếng Bát Tư Ba thì gã đã từng nghe đến rồi. Thiên hạ đồn rằng người này bẩm sinh mẫn tuệ, mười sáu tuổi gặp Hốt Tất Liệt là được phong ngay làm Đế sư, quyền nghiêng một cõi, thanh uy hiển hách.

Đảm Ba chắp tay chào hỏi:

- Bình chương dụng binh như thần, danh thơm vang lừng đến cả triều ca, Đảm Ba kính ngưỡng đã lâu!

Lương Tiêu cúi mình đáp lễ, giọng bình thản:

- E rằng thiên hạ đồn đại quá lời!

Thoát Hoan thấy gã bái chào Đảm Ba mà không dập đầu lạy mình, bất giác hừ mũi tức giận. Bá Nhan toan dẫn kiến tới Hạ Đà La thì lão này đã đứng bật dậy, hể hả nói tranh:

- Đúng là người nhà mà chẳng biết nhau, sái gia có mắt như mù, lỡ tay đắc tội chỗ nào thì mong Bình chương đại xá cho chỗ đó.

Ai cũng lấy làm lạ, không hiểu hai người quen nhau lúc nào và ở đâu. Lương Tiêu tự nhủ đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, lão già mặt trơ trán bóng này đã nhận lỗi mà mình còn khiêu khích báo thù thì tỏ ra quá hẹp hòi, bèn cười nhạt, quay đi định ngồi xuống, chợt nghe Cáp Lý Tư hỏi:

- Bình chương đại nhân còn nhớ tiểu nhân không nhỉ?

Nhìn cái mặt hơn hớn và ánh mắt láo liên, Lương Tiêu cảnh giác gật đầu:

- Nhớ.

Cáp Lý Tư sải bước ra giữa sảnh, cười hì hì:

- Nếu đại nhân không chê Cáp Lý Tư thấy người sang bắt quàng làm họ thì hãy tỏ tình thân mật chút nào! – Hắn chìa tay trái cho Lương Tiêu.

- Ừ thì tỏ! – Lương Tiêu đáp và giơ tay phải.

Đúng lúc tay hai người áp sát, chiếc nhẫn Xà Nhãn ma toan ở ngón giữa của Cáp Lý Tư vụt xoay mặt đá xuống hướng lòng bàn tay.

Bá Nhan trông thấy rõ mồn một, chưa kịp thét dừng thì tay hai người đã chạm vào nhau rồi buông ngay ra. Lương Tiêu quay mình bước về ghế ngồi, Cáp Lý Tư vẫn đứng đực tại chỗ, mắt nhìn xuống, mặt nhợt nhạt, thẳng thốt kêu lên:

- Bình chương đại nhân, xin dừng bước!

Lương Tiêu ngoái đầu:

- Sao nào?

Cáp Lý Tư lắp bắp:

- Nhẫn… nhẫn tôi…

- Nhẫn nào? – Lương Tiêu hỏi.

Cáp Lý Tư nhìn trân trân vào mặt Lương Tiêu, mắt rực lửa. Viên kim cương Xà Nhãn là báu vật gia truyền của nhà hắn, cứng rắn dị thường, cắt đứt được cả đao kiếm bằng thép tinh, vừa rồi hắn định thừa cơ bắt tay để chọc chủng bàn tay Lương Tiêu. Nào ngờ gã thiếu niên tương kế tựu kế, thi triển ngay Như ý ảo ma thủ nhẹ nhàng tuốt chiếc nhẫn khỏi ngón tay đối phương. Khi Cáp Lý Tư phát hiện ra biến cố thì Lương Tiêu đã thu tay về rồi. Không dưng mất cả chì lẫn chài, chưa đả thương được địch thủ đã bị cướp nhẫn quý, Cáp Lý Tư vừa kinh hãi vừa tức giận khôn tả.

Lương Tiêu nghênh ngang ngồi xuống, mặt thản nhiên như không. Cáp Lý Tư đứng mãi đấy không tiện mà về chỗ cũng không xong, chực mở miệng kêu, chợt Hạ Đà La xì xà xì xồ mấy câu. Cáp Lý Tư sợ sệt lùi về sau lưng lão. Hạ Đà La nhìn thẳng vào mặt Lương Tiêu:

- Bản lĩnh của Bình chương đại nhân thật cao cường! Con trai ta có chỗ nào mạo phạm, mong đại nhân thứ lỗi cho!

Lương Tiêu liếc Cáp Lý Tư, lạnh lùng hỏi:

- Hắn là con ngươi à? Ta thấy ngươi là con hắn mới phải.

Thoát Hoan và bọn tùy tùng thảy đều biến sắc, bất bình nghĩ bụng: "Tên này nói năng hỗn hào quá!". Không ngờ Hạ Đà La hớn hở mặt mày, bật ngón tay cái cười vang:

- Đại nhân tinh tường thực! Hạ mỗ vốn bất tài, chẳng tinh thông môn pháp nào cả, được mỗi thuật dưỡng sinh trụ nhan là tương đối có thành tựu, tuổi tác ngần này rồi nhưng so với người ngoại tam tuần thì trông vẫn trẻ hơn. – nói đoạn vênh váo nhìn quanh, vẻ dương dương tự đắc.

Lương Tiêu vốn muốn làm cho cha con hắn bẽ mặt một phen, nào ngờ Hạ Đà La không tức mà còn hí hửng, khiến gã cụt hứng, chẳng buồn ngó ngàng tới ai nữa, rót rượu ra chén uống tì tì, chỉ thoáng chốc đã cạn sạch hai bình rượu nóng rồi nằm gục xuống bàn, mụ mẫm thiếp đi.

Những người hiện diện trong trướng đều tỏ ra khinh rẻ bộ dạng nát rượu của Lương Tiêu. Bá Nhan bất bình nghĩ: "Thằng ôn này mỗi ngày một tồi tệ, sớm biết nó làm ta xấu mặt thế kia thì đã không gọi sang". Y đành giả vờ không chú ý đến tác phong của viên ái tướng, quay lại trò chuyện với khách khứa:

- Đảm Ba đại sư phụng chỉ đến trấn yểm long mạch Đại Tống, chẳng hay phương pháp cụ thể thế nào?

Đảm Ba mỉm cười:

- Nghe trấn yểm thì to tát, thực chất tiến hành cũng không mấy phức tạp. Trước tiên cần kéo đổ hoàng cung Đại Tống, cắt lấy căn mạch địa linh của nó, sau đó đào tung lăng tẩm của Tống đế các đời, trộn lẫn tinh cốt họ với xương trâu ngựa rồi vùi xuống đất, xây tháp cao mười trượng chặn bên trên, thu thập kinh Phật, tượng Phật, chân ngôn Mật tông về cất giữ trong đó. Cứ thế, vương khí Đại Tống sẽ lụi tàn, long mạch bị cắt rời, con cháu họ Triệu vĩnh viễn không còn ngóc đầu dậy được nữa!

Lương Tiêu không muốn chuyện trò với đám người này nên cố ý giả say, nghe đến đây rùng mình nghĩ bụng: "Vậy là tên sư trọc kia tới Lâm An để đào mộ người ta? Hắn là kẻ xuất gia, đúng lẽ nên lấy việc hành thiện làm đầu, sao có thể hành động đê hèn đốn mạt đến thế?".

Thoát Hoan góp chuyện:

- Theo ta, cắt long mạch nhà Tống vẫn chưa đủ đâu.

Đảm Ba tỏ vẻ chú ý:

- Hẳn vương gia có cao kiến, tiểu tăng xin nghe.

Thoát Hoan nói:

- Họ Triệu dứt mạng hoàng đế đã đành, nhưng khó lòng đảm bảo các họ khác không nổi lên chống phá. Chẳng làm thì thôi, đã làm thì nên mạnh tay cho triệt để, phải dò hết mộ táng của các danh gia sĩ hoạn

nhà Tống mà tróc đến tận đáy, như vậy mới bảo đảm Đại Nguyên chúng ta sẽ thiên thu trường trị, nhất thống sơn hà.

Đảm Ba băn khoăn:

- Vương gia dạy cũng có phần đúng, nhưng mộ phần của người Tống nhiều như thế, đào sao cho hết?

Thoát Hoan cười hì hì:

- Thì đào được cái nào hay cái đó!

Bá Nhan gật gù:

- Vương gia nói phải lắm! Cũng như hành quân đánh trận đấy, hôm nay giết mấy trăm binh mã, ngày mai gắng lấy mạng đại tướng, khiến chúng mất cả lớn lẫn bé, cuối cùng đành tự nhận thua!

Thoát Hoan vỗ tay:

- Chẳng thẹn là danh tướng đương thời, chuyện gần chuyện xa đều xoay quanh việc đánh trận.

Mọi người cười ồ.

Lương Tiêu càng nghe càng căm giận, phẫn nộ nghĩ thầm: "Ta vào sinh ra tử tranh đoạt giang sơn, không ngờ lại phục vụ cho phường bất nhân vô liêm sỉ này". Hơi men bốc lên, gã đập mạnh bàn, đứng bật dậy.

Trong trướng lặng ngắt. Bá Nhan nhìn mặt Lương Tiêu, biết rằng sắp có chuyện chẳng lành. Y định quát bảo để trấn áp gã phó soái nóng tính, chợt phía xa có tiếng động rất lạ vọng tới, thoắt chậm thoắt nhanh, thoắt bổng thoắt trầm khiến người ta nôn nao khó chịu. Lương Tiêu quên bẵng cả điều định nói, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Bá Nhan hạ lệnh cho Na Tốc đi xem tình hình, chỉ lát sau, Na Tốc đã dẫn vào một viên Bách phu trưởng bộ dạng nhớn nhác.

Bá Nhan nghiêm giọng hỏi:

- Hoảng hốt cái gì? Mới thế này đã mất vía thì lúc ra chiến trường còn quýnh quíu tới mức nào?

Bách phu trưởng nuốt ực một cái, vội vàng thi lễ:

- Khởi bẩm Thừa tướng, trong doanh trại hữu quân xuất hiện một quái vật!

Bá Nhan lạnh lùng bảo:

- Chỉ giỏi tầm xàm, ban ngày ban mặt lấy đâu ra quái vật?

Bách phu trưởng biện bạch:

- Tiểu tướng không dám nói ngoa, tiếng động vừa rồi chính do quái vật phát ra đấy.

Đám khách khứa giật mình. Bách phu trưởng kể:

- Thoạt tiên, tiếng động truyền đi từ lều của Ngột Đột Hải, một thuộc hạ của tiểu tướng. Lúc ấy chẳng mấy ai bận tâm, còn tưởng đó là tiếng ngáy của hắn. Tiểu tướng nghĩ chưa tới giờ gà lên chuồng đã chây lười đến thế thì thật không nên, bèn bảo Hô Hòa Đài đi lôi hắn dậy.

Bá Nhan nói:

- Ban ngày ban mặt dám ngủ ngáy ầm ĩ cả trại, phải phạt roi rồi treo lên cổng doanh thị chúng!

Bách phu trưởng vội vã đáp:

- Vâng vâng! Nào ngờ Hô Hòa Đài vào lều Ngột Đột Hải, chỉ kêu "ối" một tiếng là bặt tăm. Tiểu tướng lấy làm lạ, liên tiếp phái người sang xem, không ngờ đi rồi mà chẳng ai trở về, trong khi đó âm thanh quái gở nọ mỗi lúc một vang to, lúc đầu vi vút như tiếng kèn lá chuối, dần dần nổi lên ồn ã như tiếng bò rống, tiểu tướng định đích thân vào xem thì Ngột Đột Hải đi đến.

Thoát Hoan ngạc nhiên:

- Tên ấy không ở trong lều hắn à?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Hắn canh gác ngoài cổng, nghe đồn lều mình có sự lạ thì chẳng nói một lời, cắm cúi chui vào. Chỉ nghe hắn thét lên một tiếng rồi im bặt. Âm thanh quái gở kia vẫn vang vọng, mà càng lúc càng ầm ĩ, một lát sau cả đại doanh đều nghe thấy. Tướng sĩ ta từng trải nhiều chiến trận, sợ gì xông pha nơi hòn đạn mũi tên, nhưng sự việc này lạ lùng quá sức, e rằng có tà vật quỷ quái hãm hại nên người trần không thắng nổi. Nghe nói Đảm Ba tôn giả đang ở đây, tiểu tướng bèn đến cung kính mời tôn giả đi hàng phục yêu ma.

Dứt lời hắn đưa mắt sang Đảm Ba, vẻ mặt đầy thành kính. Trong lúc hắn thuật chuyện, âm thanh kỳ cục nọ biến hóa hết sức quái lạ, trầm như tiếng tiêu rủ rỉ, bổng như ngói vỡ sấm rền, giai điệu lên xuống bất thường, đổi gam không theo quy tắc gì hết.

Bá Nhan tuy không tin chuyện ma quỷ, nhưng chưa bao giờ nghe thấy sự lạ nhường ấy, trong lòng cũng hơi hoang mang. Đảm Ba trầm ngâm một thoáng rồi đứng dậy:

- Bẩm Thừa tướng, Đảm Ba xin đi một chuyến để xem yêu tà xứ nào!

Hạ Đà La cũng chậm rãi đứng lên:

- Cho phép sái gia đi với tôn giả!

Đảm Ba biết võ công Hạ Đà La cao thâm vô lượng, sư phụ Bát Tư Ba còn phải nhún nhường với hắn vài phần, liền chắp tay đáp:

- Vậy phiền tiên sinh!

Bá Nhan vốn chẳng coi phù phép Mật tông vào đâu, nhưng sĩ tốt trong doanh lại rất tin quỷ thần, nếu không khéo ứng xử thì sẽ làm dao động lòng quân, y bèn cười bảo:

- Ta cũng đi!

Đảm Ba can:

- Đâu dám phiền đến đại giá của Thừa tướng, xin hãy hâm nóng rượu chờ, Đảm Ba đi rồi về ngay.

Mọi người quay lại chỗ ngồi, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Chỉ thoáng chốc, tiếng động lạ chậm dần, rồi im bặt. Thoát Hoan đập tay cười:

- Tôn giả thần thông quảng đại, không biết đã bắt được quái vật gì? Bản vương muốn sang xem xem.

Hắn nhỏm dậy, chợt nghe có tiếng hò hét vọng tới, đang ngờ vực chưa hiểu ra sao thì thấy viên Bách phu trưởng vừa rồi lại hớt hải chạy vào, hơi thở đứt đoạn, giọng nói rời rạc:

- Bẩm thừa tướng, không ổn rồi! Đảm Ba tôn giả bị thương.

Thoát Hoan sửng sốt:

- Bị yêu quái cắn hay sao?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Không phải yêu quái, đó là một người!

Ai nấy kinh ngạc, Bá Nhan bảo:

- Ngươi thong thả kể cho ngọn ngành, đừng để sót một chi tiết nào cả!

Bách phu trưởng gắng trấn tĩnh, bắt đầu kể:

- Tôn giả đến khu doanh trại của bọn thuộc hạ, dừng ngoài lều, niệm chú một hồi rồi đột ngột đẩy mạnh hai tay ra trước. Một cơn cuồng phong cuộn lên khỏi mặt đất, thổi tốc cái lều đi.

Bá Nhan nghĩ thầm: "Pháp môn Đại thủ ấn của Mật tông đây mà". Y hỏi:

- Trong lều có gì khác lạ không?

Bách phu trưởng trả lời:

- Nghe thì lạ đấy, chứ nhìn cũng chả có gì lạ. Lều bay đi, để lộ ra Hô Hòa Đài, Ngột Đột Hải và mấy binh sĩ nữa nằm ngã ngổn ngang. Trên giường có một kẻ đang ngủ, người ngợm bẩn thỉu quần áo rách rưới, âm thanh kỳ quái đó chính là tiếng ngáy của lão ta!

Thoát Hoan ngạc nhiên hỏi:

- Sức người mà tạo ra được âm thanh hùng hậu ấy ư?

Mặt viên Bách phu trưởng méo xệch:

- Nghe tưởng bịa, nhưng sự thực đúng thế, tiểu tướng không dám nói man.

Bá Nhan không biểu lộ gì, ôn tồn bảo:

- Được rồi, ngươi kể tiếp đi!

Bách phu trưởng vâng dạ tiếp tục:

- Đảm Ba tôn giả bèn hỏi cái kẻ đang ngủ say sưa ấy rằng: "Yêu quái phương nào dám đến tác oai ở đây?". Giọng tôn giả như sấm rền, thuộc hạ váng cả óc, điếc cả tai.

A Than tôn giả tán thưởng:

- Đấy là tuyệt kỹ Sư tử hống của tông phái Mật tông!

- Sư tử hống à? – Bách phu trưởng lẩm bẩm. – Tiểu tướng chưa nghe đến bản lĩnh ấy bao giờ, nhưng hổ gầm chắc cũng chỉ đến thế mà thôi! Người nọ bị tiếng động đánh thức, ngồi bật dậy dụi mắt rồi lườm tôn giả: "Ngươi la ó gì vậy?". Lão ấy để râu dài, đầu tóc rối như tổ quạ, bộ dạng điên điên dở dở nhưng rõ ràng không phải yêu quái. Đảm Ba bèn hỏi: "Các hạ…". Chưa dứt câu, kẻ kia đã lắc mình áp sát, túm ngực tôn giả ném văng đi…

Ai nấy nghe kể đều biến sắc. Đảm Ba từ nhỏ theo học Bát Tư Ba, thụ giáo hết chân truyền của thầy, bất luận Phật pháp hay võ công đều đáng xếp hạng cao trong tông phái Mật tông, nào ngờ chỉ một chiêu đã bị địch thủ lẳng đi xa, thực khiến người ta bất ngờ.

Bách phu trưởng không nhận ra vẻ kinh ngạc của mọi người, tiếp tục kể:

- Tôn giả nương đà ném, lộn một vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất. Lão già nọ khen ngợi: "Đại hòa thượng bản lĩnh khá lắm!". Đảm Ba tôn giả lộ vẻ kinh ngạc, lập tức đính chính: "Ta là lạt ma, không phải hòa thượng[5]". Người nọ hỉnh mũi: "Mặc kệ nạt ma hay nạt quỷ, cứ lại đây cho lão tử xem bản lĩnh của ngươi được mấy nả!", đoạn ưỡn ngực bảo: "Nện lão tử sáu chưởng thử xem!".

Các cao thủ trong trướng nghe đến đây đều tái mặt kinh hoàng, Bá Nhan tự nhủ: "Người này quá tự phụ, Đại thủ ấn của Đảm Ba đã đạt tới cảnh giới phi phàm, xô đổ được cả tường đồng vách sắt nữa là. E rằng ngay sư phụ ta cũng chưa chắc dám đứng yên hứng sáu chưởng liên hoàn của hắn!".

Bách phu trưởng vẫn thao thao kể:

- Đảm Ba tôn giả tỏ rõ ngạc nhiên, chắp tay hỏi: "Các hạ từ đâu tới? Vì sao giả ma giả quỷ gây rối ở đây?". Lão già nọ sốt ruột, xua tay nói: "Đừng rườm lời nữa, đánh hay không đây? Nếu không đánh thì ta đi vậy". Tôn giả đang ngập ngừng thì vị áo trắng đi cùng xen vào: "Tiên sinh đây đã dạy thế, tất có bản lĩnh cao cường. Tôn giả cứ thẳng tay nện mấy chưởng, chắc cũng không đến nỗi làm ông ta sứt mẻ gì đâu!".

Lương Tiêu cười nhạt nghĩ bụng: "Tên Hạ Đà La gian ngoan xảo quyệt, không nắm chắc phần thắng nên đứng ngoài làm thầy dùi, hô hào chọc ngoáy cho Đảm Ba xuất thủ, định giở mẹo trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi đây mà".

Bách phu trưởng kể:

- Vị áo trắng nói xong, tôn giả nghe chừng xuôi xuôi, bèn bảo quái nhân nọ: "Vậy xin vô phép!". Kẻ kia cười ha ha: "Ừ, ra tay đi!". Tôn giả nhào tới trước mặt lão vung tay đánh một chưởng. Lão già ấy lùi ngay một bước, nhưng tôn giả giật lui đến hai bước.

- Sao, người đó bị thương chứ? – Bá Nhan hỏi.

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Không ạ!

Bá Nhan nhướng mày, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Bách phu trưởng tiếp tục:

- Tôn giả sững người một thoáng rồi đánh ra chưởng thứ hai, lão già lùi một bước, tôn giả lùi hai bước. Lúc này tôn giả đã động nộ, cúi mình chắp tay, xương kêu răng rắc như tiếng đậu tương nổ trong chảo rang, đoạn phóng hai tay, đánh liên hoàn bốn chưởng vào mình lão già…

Thoát Hoan chưa nghe hết đã vỗ tay khen:

- A, lão già nọ mất mạng, còn Đảm Ba bị kình lực của lão chấn ngược lại nên thụ thương phải không?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Lão già lui liền bốn bước nhưng không hề hấn gì, trong khi đó tôn giả giật lùi đến một trượng, mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Bá Nhan vỗ bàn đứng bật dậy quát:

- Láo lếu! Xương cốt phát ra tiếng động tức là đã vận nội kình toàn thân. Kẻ kia định dùng xác phàm chống đỡ môn pháp Đại thủ ấn chứa mười thành công lực ư?

Y quát ầm ầm như sấm, Bách phu trưởng kinh sợ quỳ mọp sát đất, khiếp đảm kêu van:

- Từng lời từng chữ của thuộc hạ đều là sự thật, không dám nói càn!

Bá Nhan cũng nhận thấy mình hơi thiếu kiềm chế, bèn nhíu mày ngồi trở lại bàn:

- Thôi, chuyện sau đó ra sao?

Bách phu trưởng nói:

- Đảm Ba tôn giả hít một hơi dài mới gượng đứng dậy được, đoạn nói: "Các hạ võ công cái thế, Đảm Ba tài mọn không sánh bằng, dám hỏi quý tính cao danh?". Lão già gãi gãi đầu, lẩm bẩm: "Quý tính cao danh? Quý tính cao danh à?". Lão lải nhải mấy lần câu ấy rồi vò đầu bứt tai: "Chả nhớ nữa, chả nhớ nữa!". Lão liếc mắt lại, trừng trừng nhìn tôn giả: "Này Nạt ma hòa thượng, ngươi đánh ta sáu chặp, ta cũng phải đánh ngươi một chặp chứ nhỉ!". Vừa dứt lời, lão lập tức lăng mình tới trước mặt tôn giả. Hai bên mới đứng đối mặt nhau, tôn giả đã ríu chân ngã bật ra xa, miệng ộc máu tươi.

Cử tọa nghe đến đây đều ớn lạnh: "Kẻ này lĩnh sáu chưởng của Đảm Ba mà vẫn bình an vô sự, trong khi Đảm Ba thậm chí không đỡ nổi một chưởng của hắn! Rốt cục hắn là thần thánh phương nào?". Bách phu trưởng tiếp tục:

- Thấy tôn giả bị thương, chúng thuộc hạ chực vung gươm vung giáo lao vào thì tiên sinh áo trắng đã lắc mình tới trước mặt lão già. Hai bóng người xẹt qua xẹt lại, xoay mòng mòng trong bãi, lão già nọ cứ luôn mồm: "Khá lắm, khá lắm!", giọng điệu dường hoan hỉ. Họ giao đấu hồi lâu nhưng không phân thắng bại.

Cáp Lý Tư nghe kể cha mình hiển lộ thần uy thì ra chiều đắc ý. Bá Nhan cũng nghĩ: "Thường nghe ngoại hiệu của Hạ Đà La là Xà ma, tung hoành Tây Vực vô đối thủ, ban đầu ta còn bán tín bán nghi, bây giờ xem chừng danh bất hư truyền! Nhưng lão già kia lai lịch thế nào nhỉ?". Bách phu trưởng vẫn kể tiếp:

- Chúng thuộc hạ thấy tiên sinh áo trắng cũng khó bề thắng được, bèn cùng ùa đến giúp, lão quái nhân cười hà hà: "Hay lắm, chúng ta chơi trò gà con đuổi bắt diều hâu, chim ri đuổi đánh vỡ đầu bồ nông nào!". Lão bèn bỏ ngang tiên sinh áo trắng, guồng chân chạy vòng vòng quanh trại…

Thoát Hoan thắc mắc:

- Xưa nay chỉ có diều hâu tha gà, chứ làm gì có gà con đuổi bắt diều hâu?

Bách phu trưởng nhăn nhó nói:

- Tiểu tướng đoán lão già ngụ ý rằng lão là diều hâu còn bọn tiểu tướng là gà con ấy. Tất nhiên gà con thì đuổi bắt diều hâu sao được! Quanh trại lúc đó có đến một trăm binh tướng, toàn bộ hiệp đồng truy kích lão, rõ ràng là trông thấy lão chạy sát gần mà khi cả bọn xúm vào bao vây thì thậm chí không tóm được đến bóng của cái chéo áo.

Thoát Hoan nhăn trán suy luận:

- Nhất định là lão ta nhảy lên cao, phải không?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Tiểu tướng đứng ngoài lược trận nên quan sát rất rõ, ba bốn mươi người cùng bủa vây lão nọ, khi vòng người đổ xô tới, lão ta không hề nhảy nhót gì cả, chỉ khẽ lắc mình xuyên qua giữa đám đông ấy như một đụn gió. Chẳng ai tóm được, thậm chí chạm đầu ngón tay cũng không luôn.

Thoát Hoan ngờ vực ra mặt. Bách phu trưởng định thề thốt, chợt một tiếng hú dài vẳng tới, nội kình rất thâm hậu, tiếng hú thứ nhất chưa dứt, tiếng thứ hai đã vút lên the thé sắc nhọn lẫn với những tràng ri ri. Bách phu trưởng tái mặt kêu:

- Đấy, đến rồi đấy…

Bá Nhan cau mày đứng bật dậy:

- Chúng ta ra xem xem thần thánh phương nào!

Y rời trướng soái trước tiên, Thoát Hoan và những người khác lục tục theo sau. Chỉ trong nháy mắt, còn trơ trọi mỗi Lương Tiêu bên bàn. Gã uống rượu như hũ chìm, lúc này đã say khướt, vừa đứng dậy bỗng thấy nôn nao trong ngực, tay chân bủn rủn, phải bám lấy vách lều, rồi cúi xuống mửa thốc mửa tháo. Thình lình có bóng người nháng lên trước mặt. Lương Tiêu hé mắt nhìn, trong trướng mới xuất hiện thêm một người, miệng rộng mũi cao, hàng mày xếch chạy thẳng lên mấn tóc, tướng mạo uy nghi, chỉ hiềm đầu tóc rối bù, quần áo vốn dĩ là tơ lụa hảo hạng nhưng lúc này đã rách tươm, lem nhem bẩn thỉu. Lão ta ngồi chễnh ễnh trên cái ghế Bá Nhan ngồi lúc nãy, tay cầm rượu tay gắp thịt, liên tục đưa lên hạ xuống ăn uống nhồm nhoàm.

Lương Tiêu nhớ lại câu chuyện của Bách phu trưởng, liền hỏi:

- Ông là ai?

Lão già ngừng ăn uống, cau cau đôi mày ra ý phiền muộn, gõ gõ trán lắc đầu:

- Chả nhớ nữa, chả nhớ nữa!

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Chả nhớ nữa là sao?

Người nọ đáp:

- Chả nhớ ta là ai ấy mà.

Lương Tiêu càng ngạc nhiên:

- Tại sao không nhớ?

Lão già trợn mắt lên toàn lòng trắng, lúng búng nói:

- Không nhớ, hễ nhớ là sai.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Người ngợm đâu mà lạ lùng", rồi ngoảnh ra nhìn. Đám thân binh ngoài cửa đều đứng ngây như tượng gỗ, nghe trong trướng có tiếng chuyện trò mà cũng không hề nhúc nhích. Lương Tiêu chột dạ, nắm kiếm quát:

- Các hạ làm gì vậy?

Lão già cười:

- Ăn cơm, ăn cơm! – đoạn lim dim đôi mắt, cười hì hì. – Có cơm không ăn, tiện cho hoàng đế; có cứt không ỉa, lỗi với đại vương. Lẽ nào ngươi không ăn uống bài tiết gì hay sao?

Lương Tiêu càng nghe càng kinh ngạc, chợt nhận ra ánh mắt lão già thoáng vẻ điên dại khác hẳn người thường thì dịu mặt hỏi:

- Ông từ đâu đến đây?

Lão già đáp:

- Từ ngoài biển.

Lương Tiêu hỏi:

- Chèo thuyền vào à?

Lão già trừng mắt:

- Nhăng nhít, ta dùng sào đấy!

- Thế chẳng phải chèo thuyền thì là gì?

- Vậy à? – Lão già bối rối, đang định nghĩ tiếp, chợt lắc đầu. – Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng sai.

Lương Tiêu nhẫn nại hỏi:

- Ông chèo thuyền đến đây làm gì?

- Tìm người đánh nhau.

- Tìm ai đánh nhau?

- Tìm hòa thượng.

- Hòa thượng nào?

Lão già gãi đầu:

- Chả nhớ nữa!

Lương Tiêu cau mày:

- Không nhớ thì ông định tìm ai?

Lão già vò đầu nghĩ ngợi, chợt trừng mắt, đập bàn quát:

- Đồ khốn, làm hại ta phải suy tư buồn rầu, ta đánh chết mày…

Miệng nói tay vung, hai cây đũa xé gió bay tới nhanh khôn tả. Lương Tiêu né mình, vừa tránh được đôi đũa thì hai chiếc đĩa sứ từ hai mé trái phải lao vào gã. Thì ra lão già đã tính toán được hướng lắc tránh của Lương Tiêu nên ném đĩa khóa đường, đẩy Lương Tiêu vào vòng chắn của hai chiếc đĩa.

Lương Tiêu vội vã xòe hai tay, phẩy trúng hai chiếc đĩa sứ. Đĩa sứ cùng bay xoay vào trong, va nhau vỡ vụn ngay trước ngực Lương Tiêu sau một tiếng động khô giòn. Chiêu này là Tịch hề liêu hề của Sở Tiên Lưu, Lương Tiêu thi triển mô phỏng, chỉ một động tác đã phá được sát chước của lão già.

Quái nhân nọ ồ lên, không có vẻ tức giận mà lại ra ý vui mừng, nhét luôn tảng thịt dê vào mồm rồi tung mình bật dậy, khum năm ngón tay nhoe nhoét mỡ chụp xuống đầu Lương Tiêu.

Lương Tiêu lạng người đi. Lão già chụp hụt, tươi tỉnh reo lên:

- Ta bắt ngươi tránh, ta bắt ngươi tránh! – đoạn tung ra hai trảo nữa, thế tấn công như cuồng phong bạo vũ.

Lương Tiêu cúi đầu né được một trảo, còn trảo thứ hai áp sát quá nhanh, gã không kịp tránh đành tuốt kiếm đỡ, vận đúng chiêu thế Minh Di đâm vào vai phải lão già. Lão già hụp mình tránh được, trôi đến bên bàn, chụp lấy một cây đũa cười hì hì:

- Lại đây lại đây! Ngươi dùng kiếm đâm ta, ta dùng đũa đâm ngươi, xem ai đâm trúng ai nào. – Lão đạp chân lướt đến, giơ đũa phát chiêu, chính là đường lối Minh Di kiếm, nhưng xuất thủ thần tốc hơn Lương Tiêu nhiều.

Lương Tiêu hoảng hồn, cấp tập đổi sang Đại Hữu kiếm, lão già cũng trở tay theo đúng tư thế Đại Hữu đâm đũa ra. Lương Tiêu kinh hãi cùng cực, tung mình nhảy về sau, biến chiêu thành Tiểu Súc kiếm, lão già cũng vận dụng Tiểu Súc, xuất thủ sau mà tới điểm trước, đâm phập vào hổ khẩu Lương Tiêu khiến gã lỏng tay cầm, thanh kiếm rơi kịch xuống đất.

Lương Tiêu không kìm nổi nữa, la lên:

- Ông cũng biết Quy Tàng kiếm?

Lão già cười hì hì:

- Ngươi cũng biết Quy Tàng kiếm?

Lương Tiêu cau mày, đảo chân bước theo Thập phương bộ vòng ra sau lưng lão già, khép song chưởng thi triển Tam tài quy nguyên, nhưng chưa kịp đẩy ra thì đã không thấy bóng dáng đối thủ đâu nữa. Đang tưởng mình hoa mắt thì chợt nghe mé hậu có tiếng kình phong cuộn lên ào ạt, Lương Tiêu vụt đổi chiêu Thiên toàn địa chuyển, xoay phắt người lại đánh vào ngực trái lão già. Lão già cũng xoay người tít mù, giáng chưởng vào ngực trái đối thủ, chiêu thức và tâm pháp đều giống hệt Lương Tiêu.

Chưởng lực chạm nhau, Lương Tiêu bắn vút ra xa một trượng, ngã thình xuống đất, khí huyết nhộn nhạo. Gã tự nhủ lão già này sở học uyên nguyên không kém gì Công Dương Vũ, thành thạo cả Quy Tàng kiếm và Tam tài quy nguyên chưởng, chỉ còn cách áp dụng một loại công phu ít thấy mới mong chế ngự được lão ta. Gã bèn thi triển võ công trong Huyền dịch cảnh, trước tiên vẫy hai chưởng theo chiêu thế Phục Hy vấn quải. Nào ngờ mới nhích chưởng, lão già đã đẩy ra một chiêu Phục Hy vấn quải y xì đúc. Lương Tiêu choáng váng, cấp tập đổi thành Chu Văn Vương bốc quy, thoáng cái lại sang Quỷ Cốc Tử phát khóa, tạo chuỗi hai chiêu liên hoàn. Lão già kỳ quái nọ cười lớn, cũng biến ngay ra hai chiêu này, bất luận chiêu thức hay tâm pháp đều cùng một dạng với Lương Tiêu.

Đến đây, Lương Tiêu đã kinh hãi quá độ, bởi hiện tại trên thế gian chỉ có mình gã luyện được võ học thạch trận của Thiên Cơ cung, không hiểu sao quái nhân kia cũng phát chiêu giống hệt. Lương Tiêu suy nghĩ rất lung, khi chiết giải đến chiêu thứ mười ba thì chợt đoán ra nguyên nhân, buột miệng hỏi:

- Lão già kia, ngươi bắt chước võ công của ta phải không?

Gã vừa mở miệng, quái nhân cũng nói:

- Lão già kia, ngươi bắt chước võ công của ta phải không?

Hai cái miệng riêng rẽ mà cùng cất tiếng một lượt, cùng nói ra một lời.

Lương Tiêu bàng hoàng hiểu rằng bất luận gã sử chiêu nào, lão quái sẽ sử chiêu đó, không chỉ chính xác về động tác tư thế mà còn nhạy bén về thần thái tư tưởng, lại nhờ công lực cực cao nên dù ra tay sau nhưng luôn tới điểm trước để khắc chế gã. Nghĩ đến đây, gã bèn ra chiêu Môn sắt luận đạo, một chiêu bắt nguồn từ điển cố Vương Mãnh thời Bắc triều. Vương Mãnh buổi đầu tấn kiến Phù Kiên, một tay mò trong ngực bắt rận, một tay trỏ trời đất bàn việc lớn, thoát li lễ tiết mà đường hoàng ung dung. Khẩu quyết của chiêu này là, tay trái nhắm thẳng huyệt đạo đối phương, tay phải luồn vào ngực áo lấy ám khí, chẳng hạn chủy thủ hoặc đoản đao rồi bất thần tập kích. Lần này xuất thủ, Lương Tiêu thêm thắt biến hóa riêng, tay trái chĩa thẳng như khẩu quyết, nhưng tay phải thì gập vòng vỗ vào ngực mình. Lão già cũng răm rắp bắt chước, tay trái điểm dứ, tay phải vỗ ngực.

Lương Tiêu cải biến chiêu thức cốt để lão già hạ thủ tự hại bản thân, còn chính gã, trong lúc cử động thì chú ý ghìm lực, khi tay áp hẳn đến ngực thì thu luôn nội kình về. Nào ngờ lão già mô phỏng như hệt, vì vậy chẳng hề bị thương, đồng thời năm ngón tay trái vẫn lừ lừ điểm tới huyệt đạo Lương Tiêu.

Biểu hiện đó chứng tỏ lão quái không những học được động tác, tâm pháp của chiêu thức mà còn cảm nhận được cả mức độ phát kình. Lương Tiêu chưa hết sửng sốt thì đã thấy mình bị dồn vào góc lều, liền bật cao lộn nhào một vòng, đoạn từ trên không hất chân đá dập xuống ngực lão già theo chiêu thức Quảng Thành

Tử đảo thích đan lô. Lão già bắt chước ngay lập tức. Một người trên cao, một người dưới thấp, khi hai bên lao qua nhau, Lương Tiêu bỗng cảm thấy đau nhói ở lưng, thì ra đã bị trúng đòn đá ngược của lão già. Ngay tức thì, khối rượu óc ách trong bụng gã cuồn cuộn dâng trào, ộc hết cả ra miệng. Lão già quá đỗi bất ngờ, mặc dù giỏi bắt chước là thế mà cũng không sao thực hiện được trò này, chưa kể lão đang trong tư thế trồng cây chuối, nếu không kịp tránh thì nhất định sẽ bị bãi nôn của Lương Tiêu bắn hết vào người. Lão tức quá kêu oai oái, ngả mình xuống như cỏ rạp trước gió, trườn ra xa một trượng.

Tận dụng khoảnh khắc đó, Lương Tiêu liền lật mình đáp xuống, đứng vững rồi ngước mắt nhìn, gặp ngay bộ mặt cáu kỉnh và cặp mắt trừng trợn của lão già:

- Đồ xấu xa, công phu phun nước đấy tên là gì vậy?

Lương Tiêu vẫn còn đau lưng, nghe vậy bực bội đáp:

- Tên là Thiên hà lơ lửng!

Lão già gãi đầu:

- Thiên hà lơ lửng, thế quái nào mà chưa nghe bao giờ? Ái chà, không nhớ được, không nhớ được!

Hai tay lão gõ đầu, vẻ mặt sốt ruột.

Lương Tiêu thầm nhủ: "Lão này điên điên khùng khùng mà võ công cao cường kỳ dị quá! Ta đánh không lại, ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn". Thình lình, một cái bóng trắng nháng hiện ngoài cửa. Hạ Đà La lướt vào, chân không chấm đất, khuôn mặt nham hiểm, trông thấy lão quái liền cười ré lên:

- Bạn thân mến ơi, tính toán giỏi thế, nấp đâu không nấp lại nấp vào đây làm sái gia tìm bở hơi tai!

Lão già trợn trắng mắt:

- Ngươi là kẻ nào? Ai là bạn thân mến của ngươi?

Hạ Đà La nghĩ bụng: "Mới giao đấu một trận dữ dội mà đã quên ta rồi sao? Hừ, chắc hẳn cố ý nhục mạ ta đây", đoạn cười nhạt, nắm song quyền đẩy ra. Lúc này hai người đang đứng cách nhau mười trượng, Lương Tiêu sửng sốt: "Lẽ nào quyền kình của tên này bắn đi xa được đến mười trượng?". Trong lúc đó, Hạ Đà La đã băng tới gần ba trượng, thoắt một cái xòe tay thành chưởng, lại rút ngắn gần ba trượng nữa, lần này tay nắm thành quyền. Thoắt chưởng thoắt quyền như thế thêm ba lần, khoảng cách giữa hai người chỉ còn không quá năm thước.

Lão già tròn xoe mắt nhìn đôi tay của Hạ Đà La, vẻ mặt rất chăm chú.

Lương Tiêu đứng bên xem, nhác thấy song chưởng của Hạ Đà La nhích động, bất giác tự hỏi: "Hắn sắp biến quyền hay dùng chưởng đây? Ồ, phải rồi, chắc là dùng chưởng". Không ngờ Hạ Đà La thét một tiếng, lại nắm song quyền đẩy ra. Ở bên kia, lão quái xẹt tới xuất chưởng, kình chạm kình, cuồng phong nổi lên khiến cốc đĩa nhảy tâng tâng rồi rơi xuống vỡ loảng xoảng, căn lều rộng lớn cũng nghiêng ngả lắc lư.

Sau chiêu đầu tiên, hai người cùng giật lui ba trượng, vừa hò hét inh tai vừa xuất thủ từ xa, đôi tay co duỗi khum gập nhanh như chảo chớp, thoắt chưởng thoắt quyền, thoắt trảo thoắt chỉ, hệt như trò đánh toan[6] lúc uống rượu cao hứng, chỉ khác là động tác chứa đầy kình lực, thế gian thật hiếm thấy. Ban nãy Lương Tiêu đoán sai động tác xuất thủ của Hạ Đà La, lúc này nhân dịp quan chiến ngầm tập suy luận xem họ ra nắm tay hay bàn tay, ngón tay duỗi hay khum, nào ngờ xem liền mười chiêu mà chỉ đoán trúng hai ba chiêu. Đáng ngạc nhiên là, Hạ Đà La xuất thủ rất rõ ràng gãy gọn mà lão già nọ không bắt chước nổi một chiêu một thức nào của hắn.

Lương Tiêu toàn đoán sai, trong dạ buồn bực. Hai người ra chiêu càng lúc càng chậm, nhưng chưởng phong lại dày nặng và sắc bén hơn lên. Thình lình, chưởng thế của Hạ Đà La ngưng hẳn, lão già nọ thét vang, bước lên một bước, phát chéo chưởng, đẩy chệch luồng kình của Hạ Đà La vào vách lều, cột chống gãy luôn làm ba giữa những tiếng răng rắc. Lương Tiêu chột dạ phi thân khỏi trướng, chưa đứng vững đã nghe liền một hồi rắc rắc, căn lều sụp hẳn, phủ lên Hạ Đà La và quái nhân. Hai bóng người vẫn di chuyển dưới lớp vải da trâu, thoắt tiến thoắt lui như long xà trườn quẫy. Lều đổ đã đánh động cả trại, tứ phía nhốn nháo, tướng sĩ nhốn nháo tuôn đến xem.

Nhóm Bá Nhan cũng đã quay về, định chạy lại gần, nhưng nội kình của hai đấu thủ bắn cả ra ngoài qua lớp vải lều, xem chừng có thể đả thương người. Bá Nhan khó lòng tiếp cận, bèn ra lệnh lấy cung tiễn, kéo căng cung ngắm vào hai người dưới lớp vải, nhưng họ tiến lui thần tốc, nhất thời y không phân biệt được ai với ai.

Hạ Đà La và quái nhân đấu suốt nửa canh giờ. Đám đông bên ngoài chưa biết thắng thua thế nào, đúng lúc bắt đầu sốt ruột thì nghe thấy một tiếng động lạ lùng, lớp lều da trâu thủng hai lỗ. Hai bóng người vừa hú hét vừa song song nhảy vút lên không, xuất liền bảy chưởng như chớp giật. Hạ Đà La vụt lảo đảo, ngã ngửa người ra. Lão già rú vang tung mình xáp tới, quật bốn chưởng vù vù như gió táp sóng xô. Hạ Đà La né mình tránh được ba chưởng, nhưng không né nổi chưởng thứ tư, định xòe tay chắn đỡ thì Bá Nhan vụt thả dây cung, ba mũi tên nối nhau bắn về phía lão già.

Lão già võ công tuy cao nhưng cũng không dám khinh suất, vội co mình tránh tiễn, lại thu chưởng quơ đánh, gạt rơi được hai mũi tên. Hạ Đà La thừa cơ tống một quyền trúng ngực lão. Quái nhân hú dài, bắn ngược người ra sau, thân hình như làn khói nhẹ, như chim hồng bay cao, chỉ nhấp nhô một lượt là lướt đi xa đến hơn mười trượng, vượt qua đầu toán lính, ẩn vào sau một căn lều. Hạ Đà La cũng lật mình đáp xuống đất, giật lui chừng nửa bộ mới đứng vững. Hắn hít một hơi thật sâu, bộ mặt nhợt nhạt.

Bá Nhan hạ cung tiễn, dõi mắt chăm chú nhìn vào chỗ lão già mất hút, đôi lông mày rậm cau rúm. Y đã dồn toàn lực vào ba mũi tên vừa rồi, không ngờ đều trượt đích. Lão già đó đã trúng một quyền của Hạ Đà La mà còn di chuyển nhanh nhẹn như vậy, võ công quả thực cao thâm khôn lường. Bá Nhan nghĩ nát óc cũng không đoán ra gốc gác của nhân vật này, đành hỏi Hạ Đà La:

- Tiên sinh có nhận ra lai lịch người đó không?

Hạ Đà La mím môi, lắc đầu im lặng. Một cái bóng xanh chợt nháng lên, lão già cao gầy xẹt đến trước mặt hắn, rút ra một chiếc bình ngọc trắng như mỡ dê, dốc lấy ba viên đan dược, cười khì khì bảo:

- Mạch Âm duy của đại sư hơi bị tắc, mau uống ba viên thuốc này để chữa trị.

Hạ Đà La đón lấy thuốc, hít ngửi nhưng không uống ngay, ánh mắt lướt một vòng rồi dừng lại ở Cáp Lý Tư. Tên này bắt gặp ánh nhìn của cha, cơ mặt giật nhẹ, bỗng cười hì hì tiến đến, nhón viên thuốc uống luôn. Hạ Đà La quan sát hắn chốc lát, thấy không vấn đề gì mới uống nốt phần còn lại, thở ra hít vào vài lượt xong vui vẻ khen:

- Đan dược của Thường tiên sinh quả nhiên linh nghiệm!

Bá Nhan giật mình, đưa mắt sang lão già áo xanh:

- Tiên sinh họ Thường à? Phải chăng là Tiểu Diêm vương?

Lão già áo xanh sững người một thoáng rồi tươi mặt:

- Kẻ bất tài này chính là Thường Ninh, tên tuổi hèn kém mà được Thừa tướng biết đến, thật vinh hạnh muôn phần! – Lời nói nhún nhường, nhưng vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Bá Nhan cười nhạt, không nói gì nữa. Lương Tiêu tự nhủ: "Y thuật của lão này xem chừng không tệ, sao lại đặt ngoại hiệu là Tiểu Diêm vương?".

Hạ Đà La đảo mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở Minh Quy:

- Minh tiên sinh kiến văn quảng bác, chẳng hay có đoán ra thân thế của con người kỳ dị kia chăng?

Minh Quy mỉm cười:

- Minh mỗ tầm nhìn hạn hẹp, quả có thầm điểm qua vài gương mặt, nhưng ngẫm kỹ lại thấy không giống cho lắm, mong Hạ tiên sinh chỉ giáo.

Hạ Đà La nói vẻ thâm độc:

- Minh tiên sinh còn không biết, sái gia làm sao biết được. Kẻ ấy xuất thủ bát nháo khiến người ta không sao nắm bắt được đường lối võ công.

Minh Quy cười:

- Hạ tiên sinh khiêm tốn thế, bất kể kẻ đó là ai, lần sau gặp mặt cũng không dễ mà thoát khỏi tay tiên sinh đâu.

Hai kẻ trông bề ngoài thì cứ tôn xưng nhau lên, thực ra ngấm ngầm mai mỉa lẫn nhau. Hạ Đà La đấu với quái nhân nọ, rõ ràng yếu thế, thẩm hiểu dẫu mai sau còn tái đấu thì cũng chỉ đủ sức tự vệ chứ đừng mơ thắng được lão ta. Vốn là kẻ mặt dày giỏi nín nhịn, nghe giọng khích bác ngầm của Minh Quy, hắn vẫn làm ra bộ hân hoan:

- Minh tiên sinh quá khen!

Minh Quy tủm tỉm cười. Lương Tiêu thừa hiểu tính lão, nhìn lối ăn nói cử chỉ kia là đủ biết lão đã đoán ra lai lịch quái nhân nọ, nhưng vì sao không muốn tiết lộ? Trầm ngâm một lát, gã chợt hiểu ra: "Bề ngoài, lão già và Hạ Đà La cùng chung một thuyền, đều là hai cánh tay phù trợ cho Thoát Hoan, nhưng thực tế thì không được hòa thuận cho lắm. Lão họ Minh biết mà không nói, cốt để Hạ Đà La không nắm được thực lực của quái nhân, lần sau giao thủ nhẹ thì thủ hòa, nặng thì thất bại khốn đốn".

[1] Rồng gầm Tây Tái. Tây Tái là một ngọn núi ở mặt tây nam Hồ Châu.

[2] Bài Tiền Đường ca của thi nhân – từ nhân Uông Nguyên Lượng thời Tống mạt. Câu cuối bài này mượn hình ảnh chim đỗ quyên với tiếng hót ai oán trong bài thơ Đỗ quyên của Đỗ Công Bộ để tả mối sầu vong quốc.

[3] Bài tản khúc Tây hồ xuân cảm của Lưu Chí thời Nguyên.

[4] Đế sư là chức quan đặt ra dưới triều Nguyên, dành cho vị tăng lữ cao cấp nhất trong Phật giáo Tạng truyền, vừa đảm nhiệm các vấn đề tôn giáo của cả nước vừa điều hành chính sự khu vực Tây Tạng. Bát Tư Ba (tức BLo-gros rgyal-mtshan hPhags-pa) là người đầu tiên giữ chức Đế sư, học vấn cao, được Hốt Tất Liệt rất quý trọng.

[5] Phật giáo Tây Tạng coi Lạt ma là hiện thân của Đức Phật chứ không chỉ là người tu hành kinh kệ bình thường trong thiền viện hay chùa chiền.

[6] Một trò chơi rất phổ biến ở Trung Quốc, tương tự oẳn tù tì của ta, thường chơi khi uống rượu. Có nhiều cách chơi, phổ biến nhất là hai người cùng hô những khẩu lệnh có vần điệu khác nhau đồng thời xòe các ngón tay ra để đọ, ai thua bị phạt uống rượu.

126. Phần Hương Túy Ngọc

Bá Nhan giở cuộn giấy xem lướt, sắc mặt u ám, từ từ cuốn lại như cũ, nóng nảy cất bước một lúc, chợt nói:

- Truyền lệnh ta, từ tham tướng trở lên, mau về trướng soái nghị sự!

Các thân binh vâng lệnh tỏa đi. Bá Nhan rảo chân vào trướng, ngồi xuống ghế chủ tọa, vẻ mặt kín bưng, chẳng rõ vui hay giận. Bọn Thoát Hoan không đoán được đã xảy ra chuyện gì, đành nén lòng chờ đợi.

Chỉ lát sau, các tướng đã tề tựu đủ, Bá Nhan đứng dậy đi đi lại lại, cặp mắt sáng quắc lướt khắp mặt mọi người, thận trọng thông báo:

- Đại Đô vừa gửi tin khẩn. Con trai Mông Ca là Tích Lí Cát câu kết với Hải Đô âm mưu tạo phản, bắt giữ toàn bộ tướng lĩnh tây bắc và thâu tóm mười vạn quân đang đồn trú tại đó. Hiện tại hắn và Hải Đô đã hợp nhất lực lượng, kéo vào giày xéo cố đô Hòa Lâm, chiếm lấy võ trướng[2] của Thành Cát Tư Hãn. Thánh thượng hạ chỉ cho đại quân ta hỏa tốc hồi sư tây tiến.

Các tướng tái mặt. Đối với người Mông Cổ, võ trướng Thành Cát Tư Hãn cũng quan trọng như ngọc tỷ truyền quốc đối với người Hán, đánh mất chẳng phải chuyện chơi, lại thêm vụ binh biến tây bắc và lực lượng phản loạn lên đến ba mươi vạn người do các danh tướng và phiên vương dũng mãnh như Hải Đô, Tích Lí Cát dẫn dắt, tình thế Đại Đô quả thực quá sức nguy ngập.

Bầu không khí tịch mịch bao trùm cả trướng, âm thanh duy nhất là tiếng bước chân bồn chồn của Bá Nhan. Đi lại hồi lâu, y vụt dằn bước, gọi to:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu giật mình bước ra khỏi hàng. Bá Nhan nói:

- Theo chỉ dụ của thánh thượng, ngươi hãy dẫn tám vạn thiết kỵ Mông Cổ, Khâm Sát và Hán tộc lên bắc trước để cứu viện Đại Đô. A Truật phá xong Dương Châu sẽ đến hiệp lực với ngươi.

Đầu óc Lương Tiêu trống rỗng, chỉ còn quay cuồng một ý nghĩ: "Lại bắt ta phải đánh trận à? Đánh hết Đại Tống đánh sang Mông Cổ, bao giờ cuộc chiến này mới chấm dứt đây? Vậy mà dám nói thiên hạ thống nhất là sẽ vĩnh viễn không còn chiến tranh, thật là rỗng tuếch!".

Thoát Hoan chen ngang:

- Đùng đùng rút hết binh hùng tướng mạnh về bắc thì diệt Tống bằng cách nào nữa?

Bá Nhan nói:

- Việc gấp phải giải quyết trước, thế thôi. Đám tàn binh bại tướng nhà Tống hiện như cá nằm trên thớt, chẳng có gì đáng ngại. Hải Đô và Tích Lí Cát mới là cường địch kia! – nói đoạn chăm chú nhìn Lương Tiêu. – Chiến dịch lần này có tính quyết định rất cao, chỉ được phép thắng, không được phép thua!

Lương Tiêu thẫn thờ nhìn xuống. Bộ dạng uể oải ấy làm Bá Nhan phát bực, y toan trách mắng thì một Thiên phu trưởng hộc tốc chạy vào, gấp rút báo:

- Bẩm Thừa tướng, phò mã nhà Tống là Dương Trấn đã cắp Ích Vương Triệu Thị và Quảng Vương Triệu Bính trốn khỏi Lâm An chạy về phía nam rồi!

Bá Nhan đang rối ruột vì phản loạn quân sự ở Tây Bắc, nghe đến tin này thì không sao kiềm chế nổi nữa, quát lớn:

- Thế là thế nào?

Tiếng quát rền như sấm nổ khiến viên Thiên phu trưởng phát run, rủn chân khuỵu xuống. Thoát Hoan láo liên con mắt, cười hì hì:

- Thừa tướng hà tất nổi giận, giao việc này cho bản vương đi! Ta đảm bảo sẽ tóm cổ hai tên oắt con đó.

Bá Nhan đăm chiêu:

- Để hai đứa ấy chạy tuốt xuống nam thể nào cũng sinh hậu hoạn! – Y nghiến răng, chợt đập mạnh tay làm sụn cả bàn, trầm giọng thốt. – Phải dùng cách giết gà dọa khỉ, đánh phủ đầu để bọn Tống thôi nuôi vọng tưởng. Trấn Nam Vương, hễ bắt được Triệu Thị và Triệu Bính, ông hãy giết ngay tại chỗ, không được dung tha!

Thoát Hoan vỗ tay:

- Đúng rồi, phủ đầu phủ đầu, chính hợp ý ta. – Hắn cười sằng sặc, dẫn tùy tùng đi ra khỏi trướng.

Bá Nhan sắp xếp binh mã và phân công nhiệm vụ xong thì cho các tướng lui, chỉ giữ Lương Tiêu ở lại. Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng y bảo:

- Thánh thượng vốn muốn gặp cậu từ lâu, nhưng ngại gián đoạn công cuộc nam chinh nên tạm gác lại. Chuyến này dẫn quân về bắc chính là cơ hội thích hợp để cậu yết kiến người. Lão nhân gia tuổi hạc đã cao, mà tình hình hiện thời tương đối phức tạp, bên ngoài thì có các phiên vương ngỗ ngược, hết kẻ này đến kẻ khác theo nhau nổi loạn, bên trong lại được ông thái tử hèn yếu, chẳng làm nổi việc gì cho nên hồn, vì vậy người hằng mong mỏi tìm được một đại tướng trẻ tuổi tài ba giúp mình chèo chống qua sóng gió, ổn định thể chế cục diện. Người còn mong, cho dù một mai người có đi xa, viên đại tướng ấy vẫn một lòng phò tá thái tử, trấn áp phiên vương, mở mang lãnh thổ cho thỏa di chí của Thái Tổ. Kể từ chiến dịch Tương Dương, hễ cậu đánh trận nào là thánh thượng yêu cầu ta báo cáo tỉ mỉ tình hình trận nấy. Đợt vừa rồi ta hồi triều, người liên tục nhắc đến cậu trước mặt các vương gia đại thần, nhưng không gọi thẳng tên mà gọi là "tiểu ái tướng của trẫm", nói rằng sẽ dành cậu cho không chỉ đời con mà cả đời cháu của người. Trước đây người đã nhiều lần phá lệ thăng cấp cho cậu, còn nhớ chứ? Và lần này là chỉ đích danh, phong cậu làm

soái dẫn binh lên bắc rồi đấy. Ân sủng nhường ấy xưa rày rất hiếm, cậu có phúc lắm mới gặp được đấng minh quân như vậy.

Ngừng một lát, y tiếp:

- Về mặt cầm quân đánh trận, hạng Hải Đô, Tích Lí Cát không bằng một góc của cậu, chiến thắng chúng chắc chẳng khó khăn gì. Lần này về kinh với tư thế trọng thần triều đình, lại sắp lập được công to, nhớ phải khiêm tốn nhún nhường, kiềm chế tính khí kiêu ngạo nóng nảy. Quan trường khác xa chiến trường, nơi đây tua tủa giáo mác nhưng hiển hiện ngay trước mắt, còn chốn quan trường lác đác gươm đao nhưng nhiều thuốc độc và đều ẩn rất sâu. Quan hệ giữa chúng ta có phần đặc biệt nên ta mới rộng dung cho cậu thích gì làm nấy, người khác thì chẳng độ lượng thế đâu. Huống hồ bây giờ cậu quyền cao chức trọng, thiếu gì kẻ ghen ghét muốn hạ bệ. Chẳng may khiến cả thiên hạ thù nghịch với mình thì dẫu có nghìn tay nghìn mắt cũng không ứng phó nổi! Vì vậy khi nào thắng thừng được hãy thắng thừng, khi nào cần nín nhịn thì nên nín nhịn, đừng khăng khăng tự phụ tài cao mà kiêu căng háo thắng. Có câu nói thế này: "Biết đâu cao quá đời ghen, Biết đâu sạch quá đời khen da mà". Khi chinh chiến cũng vậy, đã ra sa trường là khó tránh khỏi giết chóc cướp bóc, chớ cấm đoán xét nét từng li từng tí kẻo người ta kết oán. Còn một điều nữa cậu nhất thiết phải nhớ, thiên hạ này là thiên hạ của họ Bột Nhi Chỉ Cân. Thánh thượng trọng nhất là lòng trung thành, thứ nhì mới đến bản lĩnh, cho dù cậu không nuôi dã tâm chống phá thì cũng nên thận trọng hành xử, vì lưỡi mềm độc quá đuôi ong, lời gièm pha dễ khiến lòng sinh nghi! Nói ngay chuyện hôm nay thôi, cậu vô lễ với Thoát Hoan là chuyện nhỏ, nhưng lỡ hắn để bụng trả thù, thẽ thọt sàm tấu nay một câu mai hai câu, việc bé tất xé ra to. Cái thân làm tướng như chúng ta, một khi bị định tội phản loạn thì sẽ gánh đủ voi giày ngựa xé, lăng trì xử giảo không thiếu cực hình nào. À, suýt quên, ta dặn cậu thêm một câu, đừng có hí hoáy mãi với mấy cái que tính, dạo trước Quách Thủ Kính dốc lòng tiến cử cậu về trông coi cục Thái Sử nhưng bị thánh thượng gạt phắt đi đấy! Đại Nguyên ta dùng võ công bình định thiên hạ, toán thuật lịch pháp chỉ là trò vè thêm thắt, đánh trận trị quốc mới là việc chính yếu. Thánh thượng hùng tài đại lược, không chỉ muốn ôm trọn đất đai trung nguyên mà còn muốn mở rộng ra hải ngoại, dần dần thôn tính cả Cao Ly, Nhật Bản, An Nam, Giao Chỉ, Phù Nam, Đại Tần… Cậu còn trẻ, bản lĩnh như thế lo gì không có đất dụng võ…

Bá Nhan nói một mạch, nói rất nhiều, lúc nhìn lại thì thấy Lương Tiêu bộ dạng lừ đừ, mắt nhìn đâu đâu, y nổi giận gắt:

- Hiểu chưa?

Lương Tiêu giật mình, ngao ngán thở dài rồi uể oải đáp:

- Hiểu mà!

Bá Nhan nghĩ thêm một lúc, thấy không còn gì để dặn dò nữa, bèn bảo:

- Thôi, về mà sắp xếp binh mã, hai hôm nữa là phải lên đường đấy!

Lương Tiêu vái một vái thật thấp, đoạn quay mình sải bước đi ra. Bá Nhan nhìn hút theo bóng gã, bất giác ruột gan rối bời: "Cái đồ quỷ sứ nhà giời, chẳng biết ta còn phải hao tâm tổn sức bao nhiêu nữa với con đây?".

Lúc ấy trời đã nhọ mặt người, Lương Tiêu bơ phờ đi một quãng, chợt nghe có tiếng cười vang:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Gã cau mày nhìn lại thì thấy Minh Quy đang vòng ra từ sau một căn lều. Vốn không muốn nói chuyện với con người này, gã lạnh lùng cắt ngang:

- Có gì mừng mà chúc?

Minh Quy cười tươi:

- Bình chương đại nhân giễu cợt Minh mỗ đấy à? Đại nhân nắm quyền to trong tay, ngày mai lại dẫn quân lên bắc, nếu thắng lợi thì nhất định sẽ được ghi danh sử sách, chẳng phải là điều mừng hay sao?

Lương Tiêu nhếch mép:

- Ông muốn gì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo tam quốc.

Minh Quy thì thào:

- Ân oán ngày xưa chấm dứt nhé! Nếu ngươi không chê, Minh Quy này sẵn sàng giúp ngươi một tay. Chắc ngươi cũng biết Bá Nhan đứng về phe thái tử, đối địch với Thoát Hoan, mai sau Thoát Hoan nhất định sẽ gây khó dễ cho cả ngươi nữa, nhưng nếu có lão phu làm tay trong bên cạnh hắn và bí mật thông báo tình hình thì ngươi được lợi nhiều lắm, việc dữ hóa lành, việc rủi hóa may. – Thấy Lương Tiêu ngờ vực ra mặt, lão bèn ngọt ngào. – Ngươi đừng nghi ngại, ta không có bụng dạ nào khác đâu, vì việc này tốt cho cả ta nữa mà. Hiện thời chính sự nhà Nguyên chứa đựng vô khối mâu thuẫn, ngoài cõi phiên vương phản loạn, trong triều thân vương khuynh loát, hễ Hốt Tất Liệt nằm xuống là sẽ sinh biến ngay. Lúc đó ngươi nắm binh quyền trong tay, ngoài có ta hỗ trợ, trước tiêu diệt Thoát Hoan, sau lật đổ thái tử, cuối cùng dùng quân đội trấn áp chư vương, trở tay một cái là nắm gọn giang sơn Đại Nguyên, hai ta chung hưởng phú quý chẳng phải là hay lắm sao?

Lương Tiêu nhìn bộ mặt quỷ quái, lòng chán ghét lạ lùng, lạnh nhạt hỏi:

- Ông tưởng Lương mỗ sẽ thông đồng làm bậy với ông ư?

Minh Quy sầm mặt:

- Còn giả vờ đóng vai quân tử kia à? Của đáng tội, Minh mỗ tuy có vài ba mưu mô thật, nhưng chưa đến nỗi thẳng tay tàn sát mạng người như ai đó. Ngươi chỉ khẽ trỏ búa Việt cờ mao là thây chất thành đống, máu đổ thành sông, Minh mỗ chả sánh kịp. Ha ha, bốn chữ "thông đồng làm bậy" ta xin dâng trả cho ngươi. – đoạn rũ áo bỏ đi.

Lương Tiêu chết điếng. Xưa nay gã vẫn khinh miệt những hành vi của Minh Quy, nhưng lần này bị lão đả kích đích đáng quá, không đỡ vào đâu được, khổ tâm đứng ngây ra. Chẳng biết như thế bao lâu, cuối cùng gã bò lên ngựa, vào thành Lâm An đi loanh quanh, cuối cùng mua một ít phấn son và váy áo đẹp đẽ.

Tối muộn, Lương Tiêu mới về đến trướng. A Tuyết đang lúi húi khâu vá, trông thấy ca ca thì vui mừng ra đón, giúp gã cởi bỏ giáp trụ. Lương Tiêu nhìn cô gái tươi tắn như hoa, bỗng xót xa trong dạ, ngoảnh đầu đi:

- Trung Điều Ngũ Bảo đâu?

- Họ chạy biến đằng nào từ ban ngày rồi ấy, chơi tới giờ vẫn chưa về.

Lương Tiêu thở dài:

- Vô tư thế cũng vui. Muội đang làm gì đấy?

A Tuyết hồng hồng đôi má, dịu dàng đáp:

- Muội thấy bọn Lý Đình đều có túi hương đeo trong người, mà huynh lại không có…

- Cần chi cái của rách việc thối tha ấy? – Lương Tiêu xẵng giọng, chợt thấy A Tuyết cúi gằm đầu, gã vội vỗ về. – Thôi thôi, ta nói sai, của ai khác thì thối hoắc thối hăng, nhưng túi hương A Tuyết làm thì thơm phưng thơm phức.

A Tuyết che miệng cười khúc khích. Lương Tiêu cũng cười khì, đưa một cái hộp cho cô gái:

- Muội xem gì đây này!

A Tuyết tò mò mở ra, trong hộp là một bộ váy dài màu phấn hồng thêu thùa rất tinh xảo, cô ngạc nhiên hỏi:

- Của ai đấy huynh?

- Của ta tặng muội!

A Tuyết đỏ mặt:

- Muội còn phải theo ca ca đi đánh trận, mặc y phục nữ nhi sao tiện?

Lương Tiêu thở dài:

- Từ nay về sau muội không cần vận giáp sắt nữa!

A Tuyết sửng sốt, vội hỏi:

- Huynh… định đuổi muội đi à?

- Muội đừng cả nghĩ.

A Tuyết lộ rõ vẻ hồ nghi, Lương Tiêu bèn bảo:

- Ta đã sai đun nước thơm, muội tắm rửa rồi mặc áo mới vào ta xem.

A Tuyết đi vào phòng, mặt đỏ lựng như quả bồ quân.

Một lúc lâu sau, cô bước ra trong bộ váy mới. Hơi nước nóng chưa tan vun đôi má cô đỏ hồng, nom càng thêm đáng yêu. Lương Tiêu nhìn không chớp mắt, A Tuyết đâm cuống, chân tay vụng về thừa thãi, bối rối gọi:

- Ca ca!

Lương Tiêu bừng tỉnh, mỉm cười:

- Thì ra A Tuyết xinh đẹp nhường này! Chẳng biết tên nào tốt phúc rước được em ta về dinh nhỉ?

A Tuyết nghe câu đầu tiên, lòng ngập tràn xao xuyến, nghe đến câu thứ nhì lại ấm ức tột cùng, vùng vằng đi đến ngồi trước gương, khổ nỗi lâu ngày biếng điểm trang, vấn tóc mãi vẫn không ngay ngắn. Lương Tiêu phì cười, đứng dậy lại búi tóc giúp rồi lấy hộp trang điểm, vẽ mày và đánh phấn cho cô.

A Tuyết ngẩn ngơ soi gương, mặc gã làm, thình lình nước mắt trào ra, cô hỏi nhỏ:

- Huynh trang điểm cho muội như tân nương ấy, không phải… huynh đã hứa gả A Tuyết cho ai đấy chứ?

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Chỉ nói nhăng, làm gì có chuyện đó? – Gã nắm bàn tay thon nhỏ, kéo cô gái ra ngồi trên bậc thềm dẫn xuống sân, rủ rỉ bảo. – Ta chẳng đã nói rồi đấy ư, ta không bao giờ ép uổng muội lấy ai. Còn nếu muội ưng người nào, ta cũng quyết không ngăn cản muội!

A Tuyết cúi đầu lí nhí:

- Ngộ nhỡ A Tuyết lấy phải người chẳng ra gì, suốt ngày bị họ ức hiếp thì sao?

Lương Tiêu hừ mũi:

- Ta vặn cổ hắn ấy chứ!

A Tuyết cười khúc khích:

- Ối chà… thế chẳng phải muội sẽ thành… thành…

Cô lắp bắp mãi không thốt được hai chữ "quả phụ". Lương Tiêu cười:

- Thôi được, nể mặt muội, ta tha cái mạng hèn cho hắn, chỉ chặt cụt hai chân mà thôi.

A Tuyết nghĩ thầm: "Huynh có thể tự chặt chân huynh chăng? Mà dẫu huynh sẵn sàng làm, muội cũng đau lòng lắm lắm". Cô nhẹ nhàng tựa má vào vai Lương Tiêu, ánh mắt êm đềm. Gã thiếu niên thẫn thờ tự nhủ: "Nếu A Tuyết lấy ai đó thật, có thể ta dám vặn cổ hắn lắm", càng nghĩ, càng thấy lòng đầy mâu thuẫn.

Hai người tựa vào nhau, nói chuyện vu vơ. Đến nửa đêm, A Tuyết mệt rũ, mơ màng thiếp đi, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm ngay ngắn trên giường, người đắp một cái chăn gấm mềm nhẹ và thoang thoảng thơm. Cô vùng dậy nhìn quanh. Lương Tiêu đang ngồi trước đèn, chừng như viết lách rồi đóng gói một vài thứ gì đó, đặt lên bàn.

A Tuyết dịu dàng hỏi:

- Ca ca làm gì vậy?

Lương Tiêu ngoái đầu lại:

- Muội tỉnh rồi à? – đoạn nhỏm dậy đẩy cửa, đêm đen mịt mùng in nổi chòm sáng của sao bắc đẩu. Gã đứng lặng hồi lâu rồi quay vào gần giường, nói khẽ. – Ta không đánh trận nữa đâu!

- Huynh bảo sao cơ?

Lương Tiêu đáp, sau một lúc trầm ngâm:

- Từ ngày tòng quân tới nay, ta đã tàn hại biết bao người. Những mong sau cuộc chiến này có thể từ bỏ cung mã, về Đại Đô tu đính lịch pháp, sửa sang thủy lợi, nhưng người ta không cho, cứ khăng khăng bắt ta phải sang tây chinh phạt các phiên vương Mông Cổ, cũng tức là tiếp tục giết người… – Gã thở dài. – Đã vậy, chỉ còn cách bỏ đi là ổn nhất.

A Tuyết úp mặt vào vai gã:

- Muội cũng mệt rồi. Chúng ta đi đi, đi thật xa, đến Khâm Sát, Ai Cập, và khắp mọi nơi dưới vòm trời này nhé.

Lương Tiêu cúi xuống nhìn cô gái:

- Nghe muội nói thế, ta vui lắm.

Gã sung sướng mỉm cười, A Tuyết cũng cười theo:

- Có báo cho Thổ Thổ Cáp và mấy người kia không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Lẳng lặng mà đi thì hơn!

A Tuyết tuy thắc mắc, nhưng nghĩ đến lúc được cùng Lương Tiêu rong ruổi mọi nơi thì rạo rực quá, không bận tâm gặng hỏi thêm nữa.

Ý đã quyết, họ liền đóng gói đồ đạc, nhân đêm theo cửa bắc rời thành. Lương Tiêu cầm lệnh phù thông hành nên đi qua các trạm trót lọt, không gặp trở ngại gì cả. Nhưng vừa ra đến ngoại vi, họ trông thấy ngay một đội kỵ binh đèn đuốc gậy gộc hò hét phóng rầm rập trên đường cái. Lương Tiêu rất kinh ngạc, nhưng đã dứt khoát rời quân đội Nguyên triều nên không muốn dính dáng tìm biết gì nữa, bèn bảo A Tuyết:

- Chuyến này ta bỏ đi, nhất định Bá Nhan sẽ nổi giận, phái người đuổi theo. Ta không muốn chạm mặt đám quân sĩ kia. Để tránh bại lộ hành tung, chúng ta hẵng lên núi nghỉ chân vài ngày, đợi ồn ào lắng xuống rồi tiếp tục đăng trình.

Hai người theo hướng đông nam tiến vào vùng núi, không ngờ càng đi càng trông thấy nhiều quân Nguyên hơn. Lương Tiêu tìm đường vòng tránh né, dắt A Tuyết vào sâu trong núi. Đi được chừng nửa ngày, đến giữa trưa Lương Tiêu mới chọn được nơi dừng chân. Gã phát chưởng chặt cây, cùng A Tuyết cất một cái chòi chuẩn bị trú ngụ dài ngày, đợi sóng yên bể lặng thì sẽ đi chỗ khác.

Dựng chòi xong, Lương Tiêu toan ngồi xuống nghỉ thì nghe tiếng sột soạt trong một bụi cây cách đó chừng mười trượng. Đoán là thú rừng, gã mừng rỡ nghĩ: "May thế, có bữa tối rồi đây", đoạn nín thở băng mình đến nơi, vung tay trái vạch bụi cây, tay phải quơ mạnh. Gã xuất chiêu rất khéo, kình lực bao trùm phạm vi một trượng, dù là hổ báo cũng khó lòng thoát được. Nào ngờ bụi cây tách ra lại phô bày một gương mặt non nớt đang khiếp đảm. Lương Tiêu cả kinh, vội vã thu kình lực, trảo thế dừng sát trên mặt đứa bé. Nó chừng bốn, năm tuổi, quần áo rách rưới, mặt mũi ngoa nguếch máu và đất cát, thấy Lương Tiêu thì hoảng hồn ngoác miệng khóc oa oa.

Đứa bé khóc làm Lương Tiêu luống cuống tay chân, không biết nên xử trí thế nào cho phải. Thình lình, sau lưng thằng bé bốn năm tuổi nhô ra một đứa lớn hơn, tay dang rộng, giọng run rẩy:

- Đừng… đừng chạm vào em ta…

Tiếng nó nói chen lẫn với âm thanh gì xè xè, Lương Tiêu cúi xuống nhìn kỹ, nhận ra thằng bé mồm nói cứng mà thực chất sợ hãi đến mức vãi cả đái, gã vừa kinh ngạc vừa buồn cười: "Rừng hoang núi vắng, mọc đâu ra hai đứa ranh con thế này?". Nhác thấy sau lưng chúng, sâu trong bụi cây, có một người đàn ông mình

vận giáp trụ nhà Tống đang nằm dài, mình mẩy bê bết máu me, gã bèn gạt hai đứa trẻ, vươn tay thăm mũi hắn. Thằng lớn hơn la lối om sòm:

- Đừng có sờ vào… – nhưng thấy Lương Tiêu không thèm đếm xỉa đến, nó sợ hãi khóc òa lên.

Người nọ đã tắt thở, có lẽ cũng khá lâu rồi. Lương Tiêu bần thần đứng dậy. A Tuyết nghe tiếng khóc chạy tới, rất lấy làm ngạc nhiên, lập tức ôm hai đứa bé vào lòng, âu yếm vỗ về. Bọn trẻ chừng như rất tủi thân, A Tuyết càng nựng nịu, chúng càng khóc dai, đứa nhỏ hơn vừa thút thít vừa kêu:

- Mẹ, mẹ ơi…

Lương Tiêu nhíu mày ngẫm nghĩ chốc lát rồi xoa đầu chúng, nhẹ nhàng hỏi:

- Các ngươi tên gì?

Hai thằng bé vẫn còn sợ gã. Đứa lớn hơn co mình lại, sợ sệt đáp:

- Ta… là Thị, nó… là Bính.

Lương Tiêu hỏi:

- Các ngươi đến đây làm gì?

Thị nhi giọt vấn giọt dài:

- Biết đâu. Ta… và đệ đệ đang ngủ, cô phụ bỗng chạy vào, bế xốc chúng ta mang lên ngựa, còn có ối người chạy theo sau, ối người chết… cô phụ… cũng chết… hu hu… cô phụ chết rồi…

Nó nói câu nọ xọ câu kia, kể chuyện không mạch lạc chút nào. Lương Tiêu lắng nghe, vẻ mặt tư lự. Một lúc lâu sau, gã cười buồn:

- Thật không ngờ lại gặp các ngươi ở đây. Hai đứa mang họ Triệu chứ gì?

Hai thằng bé trố mắt nhìn gã. Bính nhi ngây thơ hỏi:

- Vì sao… thúc thúc biết?

Lương Tiêu ngớ người: "Ối chà, lần đầu tiên trong đời có người gọi ta là thúc thúc". Gã hiền hòa đáp:

- Đương nhiên ta biết, ta còn biết cô phụ ngươi tên là Dương Trấn, thân mẫu ngươi họ Toàn và tổ mẫu ngươi họ Tạ nữa kia.

Hai đứa trẻ càng thêm kinh ngạc, Bính nhi lộ vẻ cảnh giác, rúc sâu vào lòng A Tuyết, hỏi bằng giọng gây gổ:

- Ngươi… ngươi đến bắt ta phải không?

Lương Tiêu không nghi ngờ gì nữa, nhớ lại hôm qua Thoát Hoan đã nhận trách nhiệm truy tầm Triệu Thị và Triệu Bính, gã cau mày nhìn hai đứa trẻ, lẩn quẩn nghĩ: "Thì ra đám binh mã ngoài núi kia đang lùng sục hai tiểu vương này. Ta đâu ngờ chúng còn nhỏ thế, thậm chí chưa đầy mười tuổi". Gã muốn lìa bỏ chiến tranh chém giết, rủi sao vừa dứt áo ra đi lại gặp ngay hoàn cảnh oái oăm, cứ lầm lì ngồi nghĩ, trong người bứt rứt.

A Tuyết lau nước mắt cho hai đứa bé, dịu dàng hỏi:

- Các ngươi có đói không?

Triệu Bính gật đầu:

- Bính nhi đói lắm, muốn ăn yến sào.

A Tuyết ngớ người:

- Lấy đâu ra yến sào!

Triệu Thị nuốt nước bọn đánh ực:

- Thế nem uyên ương ngũ trân?

A Tuyết lắc lắc đầu. Triệu Thị và Triệu Bính cùng cau mày:

- Thế canh vịt hầm?

A Tuyết thở dài:

- Cũng không có, chỉ có bánh tét thịt bò thôi.

Rồi cô mang thêm lương khô và nước suối lại. Triệu Thị, Triệu Bính lớn lên trong cảnh mâm cao cỗ đầy, quần là áo lượt, nào quen đồ ăn đạm bạc đơn sơ, khổ nỗi suốt một ngày trời chưa có miếng gì bỏ bụng, người đã đói lả, bèn vớ ngay lấy bánh tọng vào miệng nhai ngấu nghiến, làm A Tuyết phải trông chừng nhắc nhở, sợ chúng bị nghẹn.

Lương Tiêu lẳng lặng đi đâu đó một lúc, khi quay về mặt mũi tái xanh, kéo riêng A Tuyết ra một góc kể rõ lai lịch hai đứa bé, trầm giọng bảo:

- Binh mã chúng ta gặp trên đường chính là đám săn đuổi bọn trẻ đấy. Ta vừa trông thấy rất nhiều quân sĩ lảng vảng ở khu phụ cận, chỉ e lát nữa chúng sẽ lần tới đây.

A Tuyết hoảng hốt:

- Vậy chúng ta mau dẫn hai đứa đi tìm nơi ẩn náu.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Thoát Hoan đã lĩnh mệnh, nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra lùng bắt. Hắn lắm thuộc hạ, lại nhiều trợ thủ giỏi, riêng một Hạ Đà La thôi đã khó đối phó rồi. Vùng núi này đang bị bao vây, thiên quân vạn mã sẽ lùng sục từng gốc cây ngọn cỏ, không nấp vào đâu được đâu.

A Tuyết nghe đến tên Hạ Đà La là ớn lạnh, run run hỏi:

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ mặc chúng nó?

Lương Tiêu u ám bảo:

- Bá Nhan đã ra lệnh rằng hễ tìm được hai đứa là phải giết ngay tại chỗ. Quân lệnh như sơn, không thể sửa đổi được. Rời bỏ ngọn núi này, đối với muội và ta cũng không lấy gì làm khó, nhưng hai đứa kia muốn toàn mạng thì thực không dễ chút nào.

A Tuyết nhìn gã, vẻ mặt buồn thảm.

Thình lình có tiếng người vọng tới, Lương Tiêu giật mình, quay lại ôm thốc lấy hai tiểu vương, cùng A Tuyết chạy đi, đợi cho tiếng người xa hẳn mới chui vào một khe núi nghỉ tạm. Triệu Thị kinh hãi quá độ nên kiệt sức, ngủ lịm đi ngay. Triệu Bính ăn no xong vẫn còn phấn chấn, láu táu trò chuyện, gọi Lương Tiêu là thúc thúc, gọi A Tuyết là thẩm thẩm. A Tuyết nghe vừa thẹn, vừa vui. Lương Tiêu chỉ lặng lẽ ngồi uống rượu.

A Tuyết con cà con kê với Triệu Bính hồi lâu, rất mến nó láu lỉnh đáng yêu, cứ nghĩ ngoài núi đang có bao nhiêu kẻ nhăm nhăm chực lấy mạng thằng bé, cô không nén nổi xót thương. Chống má trầm ngâm một lúc, A Tuyết ghé tai Triệu Bính, vừa thì thầm vừa trỏ Lương Tiêu:

- Con dập đầu lạy ông kia, gọi ông ấy là thúc thúc đi!

Triệu Bính ngơ ngác nhìn A Tuyết bằng cặp mắt long lanh trong trẻo. A Tuyết khẽ đẩy nó, giục:

- Mau!

Triệu Bính không hiểu lắm, nhưng cũng y lời bước đến trước mặt Lương Tiêu, tới nơi lại không biết nên bắt đầu thế nào, nó cứ đứng ngây ra. Lương Tiêu đang lử thử, thấy thằng bé co ro cúm rúm thì ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?

Triệu Bính vốn sợ gã từ lúc mới gặp, đến giờ vẫn chưa xua hết ấn tượng ban đầu ấy. Lương Tiêu vừa lên tiếng, nó đã bở vía, hai chân mềm nhũn, khuỵu gối xuống dập đầu. Lương Tiêu ngạc nhiên hết sức, thấy nó còn định dập đầu nữa, vội vàng đỡ dậy:

- Nhóc con, vì sao làm thế?

Triệu Bính líu lưỡi:

- Thúc… thúc thúc…

Gọi được mấy tiếng, nó bỗng sợ hãi bật khóc. Lương Tiêu ngẩn người ra. A Tuyết chạy lại xoa đầu Triệu Bính, cười bảo:

- Nó muốn nhận huynh làm thúc phụ ấy mà!

Lương Tiêu đoán ngay ra nguồn cơn, mắng thầm: "Nha đầu ngốc, muội đánh giá ta thấp quá!". Quay sang nhìn khuôn mặt đỏ tưng bừng của Triệu Bính, gã lại tự nhủ: "Cha nó là hoàng đế, mẹ nó là hoàng hậu, nhưng dầu sao nó vẫn là một đứa trẻ vô tội ngây thơ!". Gã bỗng sinh lòng thương xót, chùi nước mắt cho thằng bé, mỉm cười bảo:

- Nhóc, bất kể thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ con.

A Tuyết mừng rỡ:

- Bính nhi, thúc thúc đã hứa sẽ bảo vệ con, còn không mau lạy tạ đi?

Triệu Bính vẫn không hiểu, nhưng cũng y lời dập đầu, Lương Tiêu vội vàng giữ lại, A Tuyết ôm đứa trẻ vào lòng, dỗ nó ngủ.

Lương Tiêu nặng trĩu tâm sự, không sao chợp được mắt, đến nửa đêm, chợt nghe có tiếng kim khí xoang xoảng ở mặt bắc, gã kinh sợ vớ ngay lấy cung tên chạy ra xem. Trên đường núi phía xa lửa thắp sáng trưng, mấy chục tên lính Nguyên đang giơ đuốc múa đao đấu với bốn người Tống. Thình lình một người rú lên thê thảm rồi gục ngã, lát sau lại thêm hai người, chỉ còn một nữ nhân trụ được, người này tóc xõa phấp phới, tay khua trường kiếm loạn xạ như bị ma nhập.

Xem chừng quân Nguyên có ý bắt sống người cuối cùng, một viên Bách phu trưởng hò hét binh lính vây kín hai mặt, định chặn đứt đường lui của cô ta. Lương Tiêu động lòng trắc ẩn, nhảy ào ngay xuống, nhằm viên Bách phu trưởng bắn một phát. Hắn hự lên, máu ở cổ ồng ộc trào ra. Lương Tiêu đi lom khom, liên tục giương cung nhả tên, bách phát bách trúng. Quân Nguyên không rõ hư thực, hò nhau giãn vây. Nữ nhân nọ thừa cơ lẩn luôn vào rừng. Lương Tiêu hô khẽ: "Theo ta!", rồi chạy thật nhanh đi trước, người kia bám sát theo sau.

Họ chạy vòng vèo qua rất nhiều ngả rẽ. Về đến chỗ nghỉ, nhờ ánh lửa bập bùng, Lương Tiêu sửng sốt nhận ra Sở Uyển. Cô ta cũng bàng hoàng vô cùng, giơ kiếm định đâm, nhưng sực nhớ mình không địch nổi Lương Tiêu nên lại hạ tay xuống, lòng băn khoăn lúng túng, chưa biết ứng xử ra sao.

Lương Tiêu nhíu mày:

- Thế quái nào mà lại là cô?

Sở Uyển cau có trả lời:

- Câu ấy lẽ ra phải ta hỏi mới đúng!

A Tuyết và hai đứa trẻ nghe động đi ra. Sở Uyển liếc nhìn, bỗng tươi mặt chạy ào tới nắm Triệu Thị và Triệu Bính, mừng rỡ hỏi:

- Thiên tuế… sao lại ở đây? Phò mã gia đâu?

Triệu Thị nức nở:

- Cô phụ chết rồi.

Sở Uyển tái mặt, tức thì cảnh giác đứng chắn trước mặt hai đứa bé, trừng trừng nhìn Lương Tiêu. Gã chán ngán nói:

- Ta mà có ý xấu thì việc gì phải đợi đến bây giờ!

Sở Uyển đỏ mặt hạ kiếm, ôm chặt hai đứa bé vào lòng, hỏi han rối rít. Số là sau khi rời Thường Châu, cô ta đến Lâm An giúp dàn xếp kế hoạch cho hai tiểu vương trốn thoát, nhưng quân Nguyên quá đông và mạnh,

quân Tống chỉ có mỗi một dúm nên bị đánh cho thất điên bát đảo, phải lủi vào trong núi, Sở Uyển náu được nửa ngày thì bị truy binh phát hiện.

Lương Tiêu biết rõ rằng quân Nguyên trước sau gì cũng tìm đến đây, bèn dập lửa, lấy gỗ đá bố trí bẫy rập ở chỗ hiểm yếu bên ngoài. Sở Uyển vẫn đề phòng Lương Tiêu, cả đêm cầm kiếm canh gác cho hai tiểu vương, một bước không rời. Khốn nỗi chính cô ta cũng không tránh khỏi mệt rũ sau cuộc chiến đấu dai dẳng nên đến giờ mão thì bắt đầu gà gật. Mụ mẫm thiếp vào giấc ngủ một lúc, chợt nghe loáng thoáng có tiếng cười, Sở Uyển mở bừng mắt nhìn. Lương Tiêu đang dùng cỏ tết một con chim sẻ trông y như thật cho hai đứa bé chơi.

Sở Uyển kinh hãi quá độ, nhảy ào tới vung kiếm thét:

- Cút ngay!

Lương Tiêu giật lui nửa bộ. Triệu Bính vốn nhút nhát nên rất khiếp hãi trước bộ dạng hung hăng của Sở Uyển, bèn lao luôn vào lòng Lương Tiêu, khóc:

- Thúc thúc…

Sở Uyển hốt hoảng giục:

- Thiên tuế mau tránh ra đi, hắn chẳng phải người tử tế đâu!

Triệu Bính tròn xoe mắt nhìn Lương Tiêu, thắc mắc:

- Thúc thúc… mà không phải là người tốt ư?

Sở Uyển nóng nảy giậm chân, chực thóa mạ Lương Tiêu, gã này vội xua tay:

- Đừng tuôn những lời ấy ra trước mặt trẻ con, ta có việc muốn nhờ cô đây!

Sở Uyển thừa biết Lương Tiêu là dạng tinh quái, liền cười khẩy:

- Ngươi tài ba thế, còn phải nhờ cậy ai? Hứ, hẳn lại mưu mô xảo trá gì đây!

Lương Tiêu chẳng buồn phân trần, chỉ bảo:

- Ta đã đi thám thính chung quanh, cách đây không xa có một sơn cốc hẹp, cô dắt hai đứa này lại đó trốn.

Sở Uyển nghi ngờ hỏi:

- Tại sao ta phải đến đấy?

- Ngoài kia rất đông lính tráng sục sạo, trốn nấp thế nào cũng sẽ lộ hình tích. Muội tử ta tính tình ngây ngô, không làm nổi việc quan trọng; ta sẽ nghĩ cách đánh lạc hướng truy binh, trong lúc đó cô dẫn muội ấy và hai tiểu vương ra sơn cốc ẩn nấp chừng đôi ba ngày, đợi quân Nguyên rút lui thì lập tức tìm đến Thiên Cơ cung. – Gã vẽ sơ đồ cho Sở Uyển xem. – Đây là Thiên Cơ cung, cô hãy vào đó gặp cung chủ Hoa Thanh Uyên, chỉ cần nhắc tên ta với ông ấy, nhất định các ngươi sẽ được đón nhận.

Thái độ gã hết sức khẩn thiết, không có vẻ gì giả trá, Sở Uyển ngập ngừng:

- Ngươi… chắc chắn không âm mưu gì chứ?

Lương Tiêu cười buồn, gọi A Tuyết đến, dặn dò y như vậy. A Tuyết liền cự:

- Không, muội phải theo huynh!

Lương Tiêu cười bảo:

- Muội yên tâm, ta ở đây mấy hôm thôi, sau đó sẽ đến Thiên Cơ cung gặp muội. – đoạn tháo Ảo Nguyên kiếm đưa cho cô. – Muội cầm lấy!

A Tuyết nhận kiếm, mắt đỏ hoe, cúi đầu im lặng. Lương Tiêu gắng tỏ ra bình thản, chỉ vẽ lối dẫn đến khe núi rồi giục bốn người đi. A Tuyết đi sau cùng, chân bước như đeo đá, chốc chốc ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt chứa chan bịn rịn. Sở Uyển cũng nhìn Lương Tiêu, lòng đầy nghi hoặc. Triệu Bính hỏi:

- Thúc thúc không đi với chúng ta à?

Sở Uyển bế nó vào lòng, thở dài quay đầu đi thẳng.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng họ biến mất dưới sơn cốc, đoạn dắt ngựa ra, phóng đến chỗ gò cao gần nơi đặt cơ quan. Hầu hết cây cối ở đây đều đã bị kéo cong xuống và ghì lại bằng dây mây bền dai, bên trên đặt đá tảng và chông nhọn. Hết hàng này đến hàng khác như thế, lập thành nhiều dãy bẫy. Lương Tiêu lấy ra một bình hồn thoát chứa rượu sữa ngựa, tu một ngụm thật to. Phía xa, cây cỏ loạt xoạt chen lẫn những lời hô gọi bằng tiếng Mông Cổ.

Một lúc sau, hồn thoát đã cạn đáy, hơi men bốc phừng phừng, Lương Tiêu nằm dài ra đất tĩnh trí, tự nhủ: "Một ngày trước đây ta còn là Bình chương của Đại Nguyên, dẫn quân càn quét khắp vùng hạ lưu Trường Giang, nào ngờ hôm nay lại trở đao chống đối đồng bào". Gã nhìn thẳng lên trời, bất giác ngây người, những đám mây trắng đang tụ lại với nhau, lờ mờ kết thành hình một khuôn mặt. Gã chớp mắt nhìn lại lần nữa thì thấy giống Lương Văn Tĩnh vô cùng, bỗng run rẩy: "Phải chăng cha ở trên trời cũng biết, cũng đang quan sát con đấy ư?". Nhiệt huyết sôi trào, gã ngồi bật dậy, dõi mắt trông ra xa, một tốp mười binh sĩ lăm lăm giáo mác đang tiến lại gần gò cao.

Lương Tiêu thình lình chống tay nhảy lên, cất tiếng cười dài. Mấy tên lính nghe động, chưa kịp ngước trông thì hai mũi tên đã bay xuống, bắn trúng hai kẻ đi đầu khiến chúng ngã sấp.

Lương Tiêu phát tiễn liên tục, bọn lính không kịp trở tay, lại thêm bảy tên mất mạng, kẻ cuối cùng lập tức rút lui. Lương Tiêu cũng không đuổi theo, mặc hắn chạy trốn. Chừng thời gian tàn một cây nhang, bốn mặt đã lố nhố những người, hàng trăm hàng ngàn binh lính hò la rầm rĩ, giương khiên tràn tới quanh gò.

Lương Tiêu nín lặng chờ đợi cho đến khi bọn chúng bò lên tới sườn núi mới vung đao chặt đứt dây mây. Sau một hồi rầm rầm rung chuyển, đá tảng chông nhọn ầm ầm bắn xuống. Đám binh lính trở tay không kịp, hết kẻ này đến kẻ khác bị đá đè chông đâm, tiếng gào rú liên miên, máu thịt bắn tung tóe. Bẫy thả hết, quân sĩ cũng tử thương gần như toàn bộ, số còn lại rút xuống chân núi, hàng ngũ chen chúc hỗn loạn.

Lương Tiêu không đợi đối phương chấn chỉnh lực lượng, lập tức nhảy lên ngựa. Gã đã tính sẵn đường đi nước bước, xác định rằng mặt đông nam thưa cây cối, đường núi tương đối bằng phẳng, chính là chỗ để dụng võ, bèn vỗ ngựa cầm cung phóng ào xuống như cơn lốc.

Quân lính không ngăn cản nổi, trân trối nhìn gã phá trùng vây, xuyên qua một sơn cốc, men theo đường mòn phi ra khỏi vùng núi. Đám truy binh tức giận vô cùng, cũng phi ngựa đuổi bắt chặn đường. Lương Tiêu vận hết tài kỵ xạ, bắn không sai trật phát nào, xác chết ngã đầy đất. Thoát Hoan nghe báo vô cùng tức giận, triệu tập thuộc hạ, cầm cung lên ngựa hộc tốc đuổi theo.

Lương Tiêu đánh giết xuống tới chân núi thì mười túi tên bên mình đã cạn, ba cây cung đứt dây oằn cánh, không thể dùng được nữa, bèn giục ngựa quay đầu, lay trường mâu đâm chết năm tên truy binh, đoạt lấy cung tên, lao vào giữa lớp lớp binh lính, kéo căng cung, bắn liên tục sang hai bên trái phải, xông một mạch tới trước mặt viên trưởng toán. Tên này kinh hãi, cử thương lên đỡ, Lương Tiêu vươn tay tóm thương, vung giáo đâm thẳng vào mặt hắn. Tên trưởng toán đổ nhào xuống đất, Lương Tiêu thuận tay ném trường mâu đi, chuyển sang dùng hoa thương, vừa tiến vừa xoay tít mũi thương, mỗi bước tiến là mấy người gục ngã.

Lương Tiêu hết xáp vào lại tách ra khỏi đám truy binh, đánh giết như thế một mạch hơn mười dặm đường. Binh lính ùn ùn kéo đến càng lúc càng đông. Lương Tiêu lại theo kế cũ, cướp hai con chiến mã, giật cương quay đầu vào làm rối trận, len qua hàng quân lại gần viên Thiên phu trưởng, định bụng giết tướng trước rồi đập tan lính sau, đang rung thương chực đâm, kẻ đó bỗng thảng thốt kêu lên:

- Bình chương đại nhân!

Lương Tiêu ngừng thương, nhận ra là một trong các thuộc hạ của mình. Thấy hắn há hốc mồm hãi hùng, gã không nỡ xuống tay, cười bảo:

- Đi đi, về bảo Thoát Hoan, Lương Tiêu này làm phản rồi. – đoạn vung thương gạt phắt hắn lại sau lưng, tiếp tục tả xung hữu đột di chuyển ra khỏi trận.

Gã vừa đánh vừa tiến như thế thêm một lúc thì thấy cờ soái của Thoát Hoan từ từ lướt tới, quân lính nhất tề hô to:

- Bắt sống tên phản tặc Lương Tiêu!

Chắc hẳn viên Thiên phu trưởng vừa rồi đã báo tin về. Lương Tiêu phá lên cười lớn:

- Sống thì chả bắt được đâu, chết có cần không?

Gã giật ngựa lao vào phá trận, tiến đến cờ soái như thủy triều cuộn xô. Quân lính thấy gã kiêu dũng như vậy, đều xúm xít lùi lại bảo vệ Thoát Hoan. Thực chất Lương Tiêu chỉ dương đông kích tây, nhằm lúc hỗn loạn cướp lấy một con tuấn mã dông tuốt về phía đông nam.

Lương Tiêu đánh giết đến giờ ngọ thì con ngựa trúng tên khuỵu xuống. Gã bỏ ngựa chạy lên một gò nhỏ. Thiết kỵ Mông Cổ từ bốn bề ập tới, la hét dập dồn. Lương Tiêu giương cung, kéo nhưng không bắn, ngẩng đầu nhìn quanh. Núi non vây bọc trập trùng, cỏ cây vươn lên rậm rạp. Gã tự nhủ: "Vùng này phong cảnh hữu tình, vạn vật tốt tươi, vùi thây nơi đây cũng không đến nỗi nào", nghĩ đoạn cười vang. Tất cả tướng sĩ nghe động, từ bốn mặt nhung nhúc kéo đến. Lương Tiêu đứng sừng sững trên đỉnh gò, uy phong lẫm liệt, quân lính đâm chợn, không ai dám lao lên.

Thình lình, có những tiếng hú dài vọng đến như hưởng ứng tràng cười của Lương Tiêu. Ngay sau đấy, xa xa ở phía bắc xuất hiện năm người phi ngựa ào ào. Quân Nguyên chưa ổn định trận thế, lập tức bị họ phá vỡ hàng ngũ.

Lương Tiêu kinh ngạc nhìn xuống, sững sờ nhận ra Trung Điều Ngũ Bảo. Năm huynh đệ bỏ ngựa, thoắt chạy thoắt nhảy tránh tên, băng lên gò nhanh như luồng khói. Hồ Lão Nhất gọi toáng lên từ xa:

- Đại ca định làm phản à? Trò vui thế sao không cho lão tử biết?

Bốn anh em gật đầu:

- Hồ Lão Nhất nói đúng lắm!

Lương Tiêu giận sôi:

- Vui cái con khỉ! Ai bảo các ngươi đến gây rối?

Hồ Lão Vạn cười:

- Lý Đình không cho lão tử tiết lộ!

Lương Tiêu đoán ra ngay, chắc hẳn Lý Đình nghe tin nhưng không dám tự ra mặt, đành xui năm người đến tương trợ. Một cảm giác khó tả trào lên trong lòng, gã mắng ầm ĩ:

- Năm tên khốn, không khiến các ngươi đa sự!

Gã định bụng chiến đấu rồi vùi thân ở đây, dùng cái chết chấm dứt hết mọi ân oán buồn vui, nhưng đến giờ lại không nỡ lòng bỏ rơi Trung Điều Ngũ Bảo. Mấy tên này ngây ngô bừa bãi nhưng rất có tình nghĩa, đã đến đây rồi thì dứt khoát không đời nào để gã lại một mình. Lương Tiêu đành thay đổi ý định cũ, trở thương về phía nam, thét:

- Được, xông ra phía kia! – đoạn gắng lấy lại tinh thần, chạy xuống trước tiên.

Trung Điều Ngũ Bảo vốn thích bới chuyện, đang yên đang lành còn gây sự được, nay gặp hoàn cảnh ồn ào phức tạp thế này lý đâu không vui, lập tức cười lớn, nhao nhao phụ họa:

- Đúng, xông ra phía kia!

Cả năm vung binh khí chạy theo Lương Tiêu, giết người phá trận, đồng tâm hiệp lực cướp lấy mấy con chiến mã, xé vây phóng đi.

Liên tục đánh giết hết chỗ này đến chỗ kia chừng nửa canh giờ, sáu người tạm thời cắt đuôi được truy binh, lao vào một vạt rừng. Lương Tiêu nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa, nhận ra số nhân mã đuổi theo đã tăng thêm gấp đôi, gã nghĩ bụng: "Lần này kinh động ba quân, hẳn Bá Nhan cũng tới chứ chẳng chơi. Ai còn tâm trí đâu để ý đến mấy đứa bé họ Triệu kia nữa?". Nghĩ lại mưu kế thành công, gã không nhịn được phá lên cười lớn.

Hồ Lão Nhất ngạc nhiên:

- Đại ca vui vẻ cái nỗi…

Chưa dứt lời, hắn bỗng ho rũ rượi, Lương Tiêu đưa mắt nhìn. Năm huynh đệ võ công cao cường nhưng chưa từng trải chiến trận bao giờ, không giỏi che chắn cung cứng tên mạnh nên ai nấy đều thương tích cùng mình. Lương Tiêu cười bảo:

- Lão tử chém giết suốt nửa ngày trời, đột nhiên buồn tiểu, muốn đi cho nhẹ bụng!

Hồ Lão Bách cụt hứng:

- Đi đái thì vui gì đâu?

Lương Tiêu tủm tỉm đáp:

- Lão tử đái vừa cao vừa xa, phải nói là thiên hạ đệ nhất, ngẫm các ngươi không thể sánh bằng nên lão tử cao hứng thế thôi!

Trung Điều Ngũ Bảo phát bực:

- Chỉ bịa! Lại đây đọ thử!

Năm người vừa khinh suất vừa háo thắng, bất chấp truy binh đang ở sau lưng, cùng nhảy lịch bịch xuống ngựa, đứng thành một hàng tụt quần xuống. Lương Tiêu giả vờ cởi đai rồi chầm chậm dịch vòng ra sau lưng họ. Năm người say sưa thi tài. Hồ Lão Thiên nhìn độ dài vệt nước, hí hửng nói:

- Gì chứ đi tè, chẳng ai bén gót lão tử…

Chưa dứt lời, chợt thấy lưng đau tê, chân bủn rủn ngã vật xuống, Hồ Lão Thiên giương mắt nhìn, nhận ra bốn huynh đệ kia cũng đã nằm quay ra đất. Ai nấy cùng ngoác mồm mắng:

- Đại ca, ngươi ám toán người ta, không tính, không tính…

Lương Tiêu không để cho bọn họ chửi xong, vỗ vào á huyệt từng người, ném lên một chỗ um tùm trên tán cây rồi nhảy lên ngựa, thả năm con chiến mã đi trước, vung thương chặt chém cành lá hai bên đường, thét lớn:

- Lương Tiêu ở đây!

Âm thanh rền vang như sấm, quân Nguyên đang quanh quẩn ngoài rừng, chưa dám mạo hiểm đi vào, nay nghe động liền kéo đến bao vây. Lương Tiêu giương cung hò hét, lao bổ vào giữa đoàn người, xông ra hướng tây được mấy dặm thì bải hoải cả người, gục xuống lưng ngựa thở dốc. Đúng lúc ấy, đằng trước chợt có tiếng vó ngựa, mấy trăm kỵ binh đổ dồn tới, Lương Tiêu định cử thương đón thì thấy toán người đó bỗng rối loạn. Một kỵ sĩ ở đâu múa trường kiếm xông vào đấu với bọn họ.

Lương Tiêu sửng sốt nghĩ bụng: "Ngoài Trung Điều Ngũ Bảo lại còn ai nữa đây?". Gã giương mắt nhìn kỹ, kinh hoàng suýt ngã, người đó tóc vấn áo thêu, chẳng A Tuyết thì còn ai vào đấy. Chắc A Tuyết khổ chiến đã lâu, vì mình mẩy thấm đầy những máu. Thình lình lại trúng hai mũi tên, cô chới với chao người đi. Ruột gan đau như ai cào cấu, Lương Tiêu gạt mạnh trường thương phi đến bên ngựa A Tuyết, nhoài ôm lấy cô, đoạn trở thương đâm chết tên đầu lĩnh, xé trận phóng ra. Tên bắn đuổi theo rào rào như mưa. Chưa đến mười trượng, con ngựa trúng tên, hất Lương Tiêu rơi xuống.

Lương Tiêu vốn đã kiệt lực, không hiểu sao vừa tiếp đất bỗng như lấy được sức mạnh ở đâu ra, guồng chân chạy điên cuồng. Quân lính tổn thất trầm trọng, mắt đỏ vằn máu, thấy đối thủ mất ngựa liền hùng hổ lao vào như đàn sói. Lương Tiêu đột ngột quay mình nhảy vào cánh rừng bên cạnh. Đám chiến mã đang chạy theo quán tính, bị giật cương cũng không kịp ghìm vó, vấp cây chựng lại, lớp sau ủn lớn trước, lớp trước đẩy lớp sau, ngã dồn một đống.

Ánh sáng hiếm hoi lọt xuống qua tàng lá dày, cảnh rừng có phần u ám, xa xa phía trước có tiếng gì ì oạp như nước chảy. Lương Tiêu chạy mãi chạy mãi, mặt bị gai cào xước nát cũng không biết đau. Chạy thêm một quãng thì ra khỏi rừng, không gian trở nên sáng sủa rộng rãi, một dòng sông lượn quanh đồi núi, mở rộng dần về phía biển. Nước trời mênh mang, bọt tung trắng xóa, thì ra đã tới bờ sông Tiền Đường.

Lương Tiêu bải hoải khuỵu xuống, đang gượng nhỏm dậy thì nghe A Tuyết thều thào: "Ca ca!". Cổ thiếu nữ trúng tên, máu chảy ròng ròng không cầm lại được, khuôn mặt xanh tái loang lổ những máu, ánh mắt

tươi cười đã bắt đầu mờ đi. Lương Tiêu đau lòng quá đỗi, thở hộc ra: "Đồ ngốc…". Gã luống cuống băng bó cho cô. A Tuyết khẽ than:

- Muội ngốc nghếch… bản lĩnh lại chả ra gì… không giúp được ca ca… Nhưng đời này kiếp này, gặp được ca ca… muội… vui lắm…

Máu chảy ồ ồ như suối, ánh mắt A Tuyết mỗi lúc một tối lại. Lương Tiêu thu hết sức tàn đặt tay lên huyệt Mệnh môn của cô, nói qua hàng lệ:

- Ta nói sai, kẻ ngốc là ta, đáng lẽ ta phải hiểu ngay từ đầu là muội sẽ quay lại…

A Tuyết lướt ngón tay thon nhỏ xanh xao qua khóe mắt Lương Tiêu, mỉm cười:

- Thực ra … muội cũng không… muốn chết…

Lương Tiêu ôm chặt cô gái mà tan nát lòng, lắc đầu quầy quậy:

- Đừng nói linh tinh, muội chết sao được… Ta không cho muội chết.

Đối mặt với thiên quân vạn mã, gã vẫn nói cười như không, vậy mà lúc này, nước mắt cứ tuôn lã chã, thấm ướt cả ngực áo.

Trời dần chuyển màu u ám, mây xếp tầng tầng, hệt như một đốm mực đen lớn rớt trên nền giấy trắng. Cuồng phong nổi lên, lùa hun hút qua dãy cỏ dại lau lách dọc bờ sông, sấm nổ ùng oàng khiến trời rung đất chuyển.

Tiếng sấm nện vào tai A Tuyết, giúp cô tỉnh táo hơn đôi chút. Cảm thấy ba hồn bảy vía mình như đang bị gió rút dần đi, cô gượng đưa tay vuốt ve tóc mai Lương Tiêu, thở dài:

- Muội chết cũng không sao, chỉ hiềm… không yên tâm, vì huynh chẳng bao giờ biết thương bản thân mình. Muội đi rồi, ai sẽ lo lắng cho huynh đây… – Cô lẩm bẩm, nước mắt thánh thót rơi. – Ai cũng nói huynh mạnh mẽ lắm, thực ra… muội biết, huynh giống như ngọn lửa, đốt cháy được kẻ khác, nhưng cũng có thể thiêu rụi chính bản thân mình.

Trí óc A Tuyết bỗng sáng suốt lạ lùng, những điều bình thường không nghĩ tới, không nói ra, lúc này lại ào ạt tuôn chảy thành lời:

- Huynh giống như ngọn lửa, còn A Tuyết giống như thiêu thân… lao vào ngọn lửa… – Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong đôi mắt đẹp, A Tuyết thu hết sức tàn ôm lấy cánh tay Lương Tiêu, lẩm nhẩm. – muội yêu… huynh… rất… yêu… – Giọng cô nhỏ dần, cuối cùng lặng lẽ thoát đi như sợi khói.

.

Sông Tiền Đường ùng ục chảy về đông, một con thủy điểu hót lên ai oán, chớp cánh bay qua mặt nước, dông tuốt về phía tây. Trái tim Lương Tiêu cũng lạnh dần đi như tấm thân người con gái gã đang ôm trong tay. Trên cao, những lằn chớp loằng ngoằng giằng xé vầng mây mù nhưng không đâm xuyên qua được, sấm ì ùng cứ nối nhau rền mãi lên, lấp đi tiếng vó ngựa của hàng trăm hàng ngàn truy binh. Họ đổ dồn đến sau lưng Lương Tiêu mỗi lúc một đông, mỗi lúc một dày. Đột nhiên, một tia chớp ngoằn ngoèo như rắn lửa rạch ngang vòm không, hắt lên muôn ánh nhói buốt, phóng xuống Lương Tiêu tựa lưỡi rìu.

Một tên Bách phu trưởng bạo gan tuốt đao chém vào lưng gã. Quân sĩ nhất tề hô vang trợ uy. Chớp bỗng nhoằng lên, Bách phu trưởng rú thảm, ngã bật ra xa năm trượng, co giật một lúc rồi bất động. Tiếng gầm rống của toàn quân vụt lặng tắt, dải bờ sông mênh mông bỗng yên tĩnh lạ lùng.

Tiếng sấm mỗi lúc một riết róng, lác đác vài hạt mưa to tướng lẫn trong cuồng phong quất xuống mặt người rào rạo, buốt thấu vào tận xương cốt. Lương Tiêu rùng mình ngẩng đầu nhìn lên, da mặt lạnh buốt, không rõ nước mưa hay nước mắt. Phía sau chợt có tiếng quát vang lừng, rồi tiếng vô số vó ngựa chộn rộn phóng lại. Lương Tiêu cúi xuống, đăm đăm nhìn A Tuyết, trong mắt tràn ngập bi thương. Gã vén tóc cô, thì thầm:

- Hiền muội, muội đi trước vậy, ta sẽ theo ngay đây! – đoạn hất hai tay.

A Tuyết lăn tòm xuống nước, sóng trùm lên, chỉ tích tắc đã nuốt chửng cô gái.

Chớp xẹt một cái, cùng lúc một thanh trường mâu đâm vút tới. Lương Tiêu khẽ tràn người sang một bên, nắm lấy cán mâu rồi thúc mạnh cùi chỏ lại sau, kẻ tập kích ộc máu mồm, bay vù ra xa hai trượng. Lương Tiêu quay mình lại, kiếm quang loe lóe, chỉ thoáng chốc, nhiều bóng người xô tới, Lương Tiêu đâm chém như phát cuồng, máu hắt lên ràn rạt. Quân sĩ đều kinh hãi trước uy thế ấy, định dùng đến tên bắn, chợt đằng xa có tiếng cười dài, rồi một giọng u u trầm bổng vọng tới:

- Vương gia có lệnh, bắt sống kẻ đó!

Ai nấy ngoái đầu nhìn. Một tốp kỵ mã đang phóng thốc lại. Ngựa chưa tới gần, ba bóng đen đã buông cương nhảy xuống, chân không chạm đất lướt vào như bay, người đi đầu ré lên:

- Tránh ra mau! – đoạn dập dình hai tay lên xuống, tóm quân sĩ lẳng sang hai bên.

Lương Tiêu nhướng mày cười khẩy:

- Hỏa Chân Nhân! Lao đầu vào chỗ chết mà náo nức thế kia à?

Hỏa Chân Nhân hừ mũi giận dữ, nhảy phóc đến vận kiếm đâm liền. Lương Tiêu bật cao, trở tay tuốt kiếm đâm luôn xuống vai hắn. Lão đạo sĩ chặn đỡ, hai kiếm giao nhau làm lóe ra muôn vàn tia lửa. Cứ thế, hai bên xoay vòng, dịch chuyển, mũi kiếm lúc ẩn lúc hiện. Chưa được ba hiệp, ánh đỏ vãi tung, Hỏa Chân Nhân lảo đảo giật lui liền ba bước, máu theo cánh tay phải tong tong rỏ xuống, hắn trố mắt, bàng hoàng không thể tin nổi.

Lương Tiêu quát:

- Kẻ tiếp theo! – đoạn khoa trường kiếm đâm Cáp Lý Tư.

Tên này vội múa loan đao xoay mình chém xéo. Lương Tiêu chưa xuất hết chiêu đã xoạc chân dịch ngang, gẩy mũi kiếm từ dưới lên. Cáp Lý Tư vội vã thụt lùi, Lương Tiêu di chuyển cực nhanh, xẹt tới sát bên hắn, đâm ra liền ba kiếm, Cáp Lý Tư đành giật lui tiếp. Lương Tiêu liên tục ra tay trước, đều vận dụng chiêu số tấn công, xuất liền mười nhát kiếm. Cáp Lý Tư không đánh trả nổi chiêu nào, chỉ còn nước dẹo trái, vặn phải, tức giận gào rú.

Hỏa Chân Nhân không ngờ võ công Lương Tiêu tấn tới đến thế, vì khinh địch mà thảm bại nên trong lòng ảo não vô cùng. Nay thấy Cáp Lý Tư bị dồn vào thế yếu thì hí hửng được một lúc, nhưng càng theo dõi càng khiếp đảm và căm thù, bèn đổi kiếm sang tay trái, đâm vào vai Lương Tiêu. Lương Tiêu hồi kiếm cản lại. Cáp Lý Tư thở phào, cùng hợp kích với Hỏa Chân Nhân, chia nhau tấn công thượng đoạn và hạ bàn Lương Tiêu.

Quân sĩ vốn tưởng hai tùy tùng cao thủ này sẽ đơn đả độc đấu với Lương Tiêu, ngờ đâu chỉ chớp mắt đã giở trò hai đánh một, đây đó bắt đầu có những tiếng xì xào. Hỏa Chân Nhân và Cáp Lý Tư đều nghe thấy, mặt đỏ như gà chọi, nhưng nghĩ thắng bại mới quan trọng, những việc khác chỉ là tiểu tiết, lại cho rằng hễ bắt sống được Lương Tiêu thì sẽ không còn lời ong tiếng ve nào nữa, họ liền gắng bỏ ngoài tai, tiếp tục hiệp lực tấn công.

Lương Tiêu tập trung tinh thần thi triển Quy Tàng kiếm. Trước lộ kiếm pháp cao thâm khó lường, Cáp Lý Tư và Hỏa Chân Nhân dần dần lúng túng. A Than vốn vẫn trọng thân phận, đứng ngoài thản nhiên quan sát, đến đây thầm nhủ nếu hai tên kia thua thì một mình mình không thể nào là đối thủ của Lương Tiêu được, lập tức bỏ ngay kiểu làm bộ làm tịch, tuốt vòng kim cô nhảy vào tham chiến. Lương Tiêu cười nhạt:

- Đến đúng lúc lắm!

Trường kiếm vạch quanh một vòng, đón lấy hắn. Bốn bóng người lúc lên lúc xuống, nghiêng nghiêng ngả ngả như cỏ bồng trong gió, ánh kim loại chợt lóe chợt tắt, cùng lập lòe đua sáng với chớp nháng trên trời.

Hỏa Chân Nhân bị thương từ đầu, kịch chiến đã lâu nên mất khá nhiều máu, xuất chiêu dần dần chậm lại. Lương Tiêu nhận ra, liền đâm ngay vào mặt hắn. Hỏa Chân Nhân vội vã hụp đầu, chiếc mũ tử kim quan bị hất bay xuống đất, hắn đang lẩm bẩm hú hồn hú vía thì Lương Tiêu quát: "Cút này!", rồi tung cước đá bộp vào bụng dưới hắn. Hỏa Chân Nhân ộc máu, người lộn phộc lên cao đến hơn một trượng, chân chổng ngược, đầu đâm sầm xuống đất.

.

Mấy hiệp nữa trôi qua, giữa những bóng người loáng động vụt hắt lên một ánh sáng lòa, kèm theo tiếng gầm vang phẫn nộ của Cáp Lý Tư. Từ thắt lưng đến bắp đùi hắn đã xuất hiện một đường rạch dài chừng nửa thước, thịt bửa cả ra ngoài nom gớm chết. Cáp Lý Tư đau quá vùng thoát khỏi vòng chiến, ngồi bệt xuống đất bịt vết thương, mặt mày rúm ró.

A Than hoảng hồn, múa vòng kim cô xẹt đến, Lương Tiêu khẽ khom mình xuống, trở kiếm đâm ngược. A Than liền ngoặc vòng kim cô vào thân kiếm, giằng mạnh về phía mình, trường kiếm tuột tay Lương Tiêu. A Than mừng thầm: "Để xem ngươi còn làm ăn gì được khi mất kiếm báu đây?". Hắn dồn hết tâm trí vào việc khống chế binh khí, không ngờ bị Lương Tiêu quạt tả chưởng trúng ngay giữa ngực. Hệt như hứng một chùy nặng ngàn cân, hắn loạng choạng giật lui hai trượng, ngã ngửa xuống đất, lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo hết cả nhưng vẫn chưa cam chịu buông xuôi, lại chống hai tay, run run đứng dậy. Đúng lúc ấy, một tiếng sấm rền nổ lộng trời cao, A Than giật lên một cái, miệng phun máu tươi, hai mắt trợn tròn, thân hình to lớn đổ ầm xuống đất.

Lương Tiêu liên tiếp đả bại ba cao thủ, mắt váng mày hoa, nhưng đã mất A Tuyết, gã cũng chẳng muốn sống nữa, chỉ mong cùng chết theo cho rảnh, bèn đưa mắt quét khắp mặt tướng sĩ, hai tay chống nạnh, thét vang:

- Mông Cổ không còn hảo hán nào hay sao?

Tiếng thét cùng tiếng sấm rền cuồn cuộn truyền đi xa, mấy ngàn binh mã đều im phăng phắc.

Chợt một giọng trầm trầm vẳng đến:

- Ai bảo Mông Cổ không còn hảo hán?

Giọng nói tuy ở rất xa, nhưng vẫn vang lên rành rọt giữa hàng tràng sấm chớp. Tiếng người vừa dứt, tiếng vó ngựa đã dồn tới gần, một tốp nhân mã xuất hiện ở hướng bắc, rầm rập phi lại. Bá Nhan đi hàng đầu, uy phong lẫm liệt, sau lưng lần lượt là Thoát Hoan, Hạ Đà La, Thổ Thổ Cáp, Lý Đình, Nang Cổ Ngạt, xem chừng toàn bộ tướng lĩnh Nguyên quân đều đổ cả về đây.

Bá Nhan phóng ngựa tới nơi, binh lính lập tức giãn ra nhường đường. Đến cách Lương Tiêu ba trượng, y gò cương, trừng trừng nhìn xuống, trán nổi gân xanh chằng chịt, không nói một lời. Thoát Hoan trông bộ dạng thảm hại của ba tên thủ hạ, cảm thấy không còn tí thể diện nào, liền khoát tay:

- Bắn chết hắn cho ta!

Hạ Đà La xua tay cười vang:

- Việc gì phải phí tên thế chứ! – Hắn liếc con trai rồi nhảy xuống ngựa, nhìn Lương Tiêu bằng cặp mắt xanh biếc, cười hí hí. – Mong được thỉnh giáo cao chiêu của Bình chương đại nhân!

Bá Nhan lạnh lùng ngăn lại:

- Hắn hỏi Mông Cổ có hảo hán hay không, liên quan gì tới dân Sắc Mục nhà ngươi!

Một tia căm giận lóe lên trong cặp mắt xanh, nhưng bị dìm tắt ngay lập tức, Hạ Đà La cười ha hả, lùi sang một bên. Bá Nhan trỏ roi ngựa vào mặt Lương Tiêu, cao giọng bảo:

- Ta với ngươi đơn đả độc đấu, để ngươi đừng coi thường hảo hán Mông Cổ chúng ta!

Các tướng cả kinh, định can gián, Bá Nhan nghiêm giọng mắng át:

- Khỏi phải nhiều lời! – đoạn cởi trường bào ném xuống đất, thét lớn. – Mang chiến mã và trường cung cho hắn.

Thổ Thổ Cáp không để ai kịp thi hành mệnh lệnh, nhảy phắt xuống ngựa, dắt tới trước mặt Lương Tiêu:

- Ngươi cưỡi ngựa của ta!

Tất cả sửng sốt, Thoát Hoan mắng:

- Ngươi cũng định tạo phản phải không?

Thổ Thổ Cáp không đáp, lùi sang một bên. Lý Đình tiến đến, nâng trường thương bằng hai tay:

- Huynh dùng thương của đệ!

Nang Cổ Ngạt cũng bước lại, gỡ cung, cảm khái nói:

- Cầm lấy cung của ta đi!

Thoát Hoan sôi sục thét Bá Nhan:

- Phản rồi, phản một lũ!

Bá Nhan lắc đầu:

- Người Mông Cổ chúng ta trị thiên hạ bằng tín nghĩa, ta có thể bảo họ vứt bỏ nghĩa khí được sao?

Thoát Hoan sững người, không biết đáp lại thế nào.

Lương Tiêu thấy mình đã lâm bước đường cùng mà bằng hữu còn nặng tình như thế thì không nén được cảm động. Gã đón binh khí, đoạn dùng trường thương rạch ngang mặt đất, rành rọt bảo:

- Ta và ba ngươi vạch đất tuyệt giao, từ nay trở đi, không còn quan hệ gì với nhau nữa.

Bọn Thổ Thổ Cáp hiểu Lương Tiêu nói vậy vì sợ liên đới đến mình, nhớ lại tình nghĩa bao năm, không ai cầm được nước mắt, đều chắp tay vái một vái.

Lương Tiêu ngoảnh ngay mặt đi, nhảy lên yên giơ cao trường thương, ngửa mặt hú dài bi phẫn. Quân sĩ nghe thấy mà nhiệt huyết bừng bừng, đều giật cương ngựa, chiến mã chồm dậy, loạt vó sắt tiếp đất gõ ầm vang như trống trận. Đúng lúc này, hơi nước nổi lên mát lạnh, sau một hồi sấm chớp thị uy, mưa rào cuối cùng cũng trút xuống.

Lương Tiêu hú vang cho xả bớt u uất trong lồng ngực, đoạn giật cương phi gần vào vòng đấu. Bá Nhan tế ngựa chạy chênh chếch, dây cung "phựt" một tiếng, mũi lang nha tiễn xé mưa lao tới. Lương Tiêu cử thương đập xuống, hổ khẩu đau tê, suýt đánh rơi binh khí. Thật vậy, Bá Nhan là Mông Cổ đệ nhất thần tiễn thủ, uy danh hai mươi năm nay tất nhiên không phải xây dựng nhờ may mắn. Y bắn liên tiếp hai phát nữa. Lương Tiêu hụp mình xuống, vung trường thương gạt nhanh, một mũi tên ghim lên cán thương, mũi thứ hai lướt qua đỉnh đầu gã, kéo theo kình phong làm rối tung tóc Lương Tiêu.

Hết màn bắn đỡ, hai ngựa đã áp sát. Bá Nhan vứt cung, chuyển sang dùng trảm mã đao. Lương Tiêu đẩy thương vào mặt y. Bá Nhan hoành đao chặn lại. Lương Tiêu bèn xoáy tay vặn thật nhanh, trường thương gãy roẹt làm đôi đúng chỗ ngù thương. Bá Nhan vốn chỉ chú tâm đề phòng thương pháp linh hoạt của Lương Tiêu, nào ngờ gã giở ra chiêu thức lạ lùng ấy, tay trái cầm đoạn cán gãy làm gậy gạt trảm mã đao, tay phải dùng mũi thương làm chủy thủ đâm thẳng vào mắt chiến mã của y. Con ngựa đau buốt tận óc, tung vó rống lên thảm thiết, hất chủ ngã nhào. Bá Nhan thân pháp rất nhanh, trước khi tiếp đất còn kịp quét trường đao một vòng như gió, chặt đứt ba chân ngựa của Lương Tiêu. Hai người đổ ập xuống đất gần như đồng thời, làm nước bùn bắn lên tung tóe.

Bá Nhan nhảy nhổm ngay dậy, chưa kịp giơ đao, Lương Tiêu đã lật người chồm tới giậm luôn hai chân lên đao, vung hai tay trái chém phải đâm, đạp thanh đao lui ra xa. Bá Nhan đành buông binh khí giật lùi, Lương Tiêu liền tiến theo, tay trái cầm cán thương múa như rồng lượn, tay phải cầm mũi thương khoa như rắn vờn, ngắn dài hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp cả hư lẫn thực. Bá Nhan luống cuống nắm lấy cánh cung dài năm thước chém vù vù thay đơn đao. Hai bên vận dụng binh khí khác với đường lối thông thường, tướng lĩnh đứng quan chiến đều trố mắt, nghĩ bụng: "Không ngờ cung và thương còn có cách dùng như thế nữa!".

Sấm nổ điếc tai, mưa trắng mù trời, giông bão càng lúc càng khủng khiếp. Hai người dầm chân trong nước, thoắt tiến thoắt lui. Kịch đấu hồi lâu, Bá Nhan sử cung càng lúc càng nhuyễn, ngoài đao pháp còn biến hóa thêm nhiều cách thức tinh diệu, thi thoảng chặt ngang chém dọc, thình lình dùng dây cung giằng lấy binh khí đối phương. Lương Tiêu bèn rùn người xuống, chân trái quét mạnh, hất một vồng nước mưa lên mặt Bá Nhan, nhân lúc y mờ mắt, lại chọc ngay cán thương vào giữa hai đầu mày y. Bá Nhan nhích phần cánh cung ra chặn cán thương của Lương Tiêu, hai người đồng thời sử kình, chiếc cung bị kéo căng tròn.

Lương Tiêu lăng mạnh tay trái ném mũi thương đi, Bá Nhan nhích vai tránh, nhưng cú ném của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, cốt lừa y đưa cổ đến đúng đầu gậy, lúc này cung đã căng hết mức, đoạn gậy chỉ đợi

buông tay là bật ra. Bá Nhan ứng biến rất thần tốc, buông tay khỏi cung, hụp đầu xuống, cán thương lướt sát qua trán y. Hai bên đều đã mất binh khí, chỉ còn tay không, bèn giở quyền cước ra đấu với nhau.

Hạ Đà La xem đến đây cũng phải gật đầu tán thưởng: "Võ công hai người tuy chưa phải là tuyệt đỉnh, nhưng biến hóa đa dạng khôn lường!".

Trong bãi đấu, thân pháp hai bên thình lình thay đổi, Bá Nhan di chuyển thần tốc, tưởng tiến lại lui, tưởng né lại thành chống đỡ, song chưởng chuyển động rất kỳ lạ, không rõ trên dưới, không phân trái phải, Lương Tiêu thì dịch hết bên này sang bên nọ, chưởng thế giữ nguyên không đẩy ra, chỉ chạy vòng vòng. Hai người ở cách nhau chừng mấy thước, càng di chuyển càng thần tốc, hệt như hai luồng gió nhanh, vậy mà xoay liền hai mươi vòng vẫn không chạm nhau một chiêu nào.

Thoát Hoan sốt ruột hỏi:

- Hạ tiên sinh, theo ông thắng thua ra sao?

Lúc này mưa như trút nước, bốn tên thân binh dùng trường mâu chống một bộ giáp trụ che trên đầu Thoát Hoan cho đỡ ướt, nhưng cũng không ăn thua gì. Hạ Đà La lắc đầu:

- Đại nghịch tru tâm chưởng gặp Tam tài quy nguyên chưởng, thắng phụ khó nói lắm.

Thoát Hoan thắc mắc:

- Mong tiên sinh giải thích rõ hơn xem!

Hạ Đà La thủng thẳng:

- Thừa tướng thi triển lộ chưởng pháp Đại nghịch tru tâm do Tiêu Thiên Tuyệt sáng tạo. Vương gia nhìn nhé, hễ tay ông ấy chĩa sang trái thì hạ chưởng xuống lại thành bên phải, khi chĩa tay sang phải thì lại nhằm đánh xuống bên trái; vốn là hướng lên trên, lúc kết chiêu lại ra tấn công bên dưới, rõ ràng là giật lui, lúc tới điểm bỗng hóa thành tiến đến. Ý nghĩa của chữ "đại nghịch" là tiến thoái công thủ đều trái với lẽ thường. Còn "tru tâm" có nghĩa là đánh vào trái tim người ta, làm cho người ta mù mờ, không phân biệt nổi hư thực.

Thoát Hoan phì cười:

- Thế chẳng hóa đánh lừa người ta hay sao?

Hạ Đà La tủm tỉm:

- Vương gia thật sáng suốt, bí quyết của lộ công phu này chính ở hai chữ "tru tâm", nếu đánh lừa đến mức khiến đối thủ hoang mang thì chắc chắn sẽ có cơ chiến thắng. Vì vậy, lộ võ công này có thể xếp vào loại công phu trí trá bậc nhất thiên hạ, Tiêu Thiên Tuyệt sáng tạo ra cốt để đối phó với Tam tài quy nguyên chưởng.

- Chưởng ấy thế nào?

- Tam tài quy nguyên chưởng là lộ chưởng pháp mà Lương Tiêu đang vận dụng kia kìa. Yếu lĩnh của nó nằm ở chỗ thăm dò hư thực của đối phương, luyện tới mức tuyệt đỉnh thì bách chiến bách thắng, người Hán gọi yếu lĩnh ấy là "quen tay hay việc", cảm nhận không phải bằng thị giác nữa mà bằng thần khí, ngũ quan đã dừng nhưng tuệ tính còn tiến mãi, nhắm mắt cũng có thể tránh chỗ mạnh, lựa chỗ yếu mà đả thương kẻ thù, có thể nói là công phu đối địch bậc nhất thiên hạ.

Thoát Hoan nửa hiểu nửa không, lại hỏi:

- Nhưng vì sao mãi mà hai người kia không giao thủ?

Hạ Đà La cười:

- Công phu trí trá gặp công phu thẩm thấu, một bên dùng trăm phương ngàn kế đánh lừa đối thủ, bên kia thì cẩn thận dò xét từng điểm hư thực của địch nhân, nếu không chắc chắn hoàn toàn, họ không đời nào liều lĩnh ra tay đâu.

Thoát Hoan gật đầu:

- Bản vương hiểu rồi, chỉ cần Bá Nhan làm Lương Tiêu mắc lừa thì sẽ chiến thắng.

Hạ Đà La lắc đầu:

- Tiểu tử ấy đâu dễ vào tròng như thế? Vừa rồi Thừa tướng giăng ra vô số bẫy rập, hắn đều không mắc lừa. Hà, hai người này, không đấu thì thôi, mà đấu thì thật khó đoán ai sống ai chết!

Hắn cố ý khoe khoang nên nói từng câu từng chữ đều vang dội rành rọt, hai đấu thủ nghe thấy, cùng ngấm ngầm kinh ngạc. Loay hoay thêm ba hiệp nữa, Lương Tiêu vụt phát hiện một sơ hở ở ngực Bá Nhan, liền bổ nhào tới trước, xuất một chiêu Tam tài quy nguyên. Bá Nhan cũng đã tự mình phát hiện ra rồi, liền khép khít song chưởng chắn lên trước ngực. "Bình" một tiếng, hai người dồn toàn lực chạm một chưởng, nước mưa bị kình phong hất dạt, hệt như một màn phi tiễn nhỏ. Lương Tiêu bật ra xa hai trượng, ngã bịch xuống làm bắn tung lên bao nhiêu là bùn đất. Bá Nhan lảo đảo một hồi mới đứng vững được, hai tay run bần bật, khí huyết cuộn ngược trong ngực.

Thình lình, có tiếng động ì ầm như sấm từ đằng đông truyền tới. Lương Tiêu gắng gượng giãy giụa, nhưng không sao nhổm dậy được, máu hòa với nước mưa chảy xuống theo khóe miệng gã. Kỳ thực, luận về võ công, gã vốn thua sút Bá Nhan, huống hồ trước trận đấu lại đã huyết chiến cả ngày trời, đầu óc mụ mẫm sức lực hao mòn, chỉ nhờ dũng khí cùng sự xuất hiện đúng lúc của Trung Điều Ngũ Bảo và A Tuyết mới gắng chèo chống được đến bây giờ. Sau chưởng vừa rồi, thực đã đến lúc sức tàn lực kiệt.

Hạ Đà La cười ha hả:

- Lương Tiêu, ngươi nhận thua chưa?

Lương Tiêu hừ mũi, gắng chống hai tay, cuối cùng cũng loạng choạng đứng dậy được. Bá Nhan nhìn gã, nói mấy câu, nhưng tiếng động đằng đông ầm ầm như núi lở, khiến tai nghe lùng bùng, làm lấp đi lời nói của y.

Lương Tiêu chật vật ưỡn thẳng lưng dậy, nhìn xuống dòng nước cuồn cuộn, cảm thấy toàn thân nhức nhối, xương cốt như muốn nứt, nhưng cũng không bằng một phần vạn nỗi đau đớn trong tim, nước mắt tuôn rơi hòa vào nước mưa, cứ ròng ròng hết nóng lại lạnh, hết lạnh lại nóng. Bá Nhan bỗng siết chặt hai nắm tay, bộ dạng hung dữ, chậm rãi tiến lại gần Lương Tiêu, bước chân chậm và nặng, làm trái tim người ta cũng trĩu xuống. Tướng sĩ xung quanh bỗng ồn ào, nhiều quân sĩ chỉ trỏ về phía đông, kinh hãi la lối. Bá Nhan đưa mắt nhìn theo. Một bức tường trắng xóa đang ùn ùn kéo đến. Y chỉ kịp nghĩ: "Sóng Tiền Đường!".

Con sóng tràn tới rất nhanh, hất tung mọi thứ, tiêu diệt hủy hoại mọi chướng ngại cản đường. Tướng sĩ Nguyên triều tuy đã từng trải nhiều chiến trận, nhưng chưa gặp phải sự lạ như thế bao giờ, kinh hãi đến mức không kịp giật lui, lần lượt bị cuốn vào con sóng khổng lồ. Bá Nhan đang đứng ngẩn ra, Lương Tiêu đã thu hết hơi tàn lao phốc lại phía y. Bá Nhan chìa tay ngăn, nhưng chưa phát lực thì con sóng đã ồ ạt trào qua, trùm kín hai người.

Thoát Hoan và đám còn lại đứng cách bãi đấu khá xa, thấy vậy vội giục ngựa chạy đi, đợi con sóng tràn hết sang phía tây mới hoàn hồn giương mắt nhìn xem. Trên bờ sông không còn bóng ai cả. Cả bọn đang định chạy lại gần kiểm tra, chợt nghe một tiếng hú dài, Bá Nhan lật mình lên bờ. Thoát Hoan khựng lại, không giấu nổi vẻ thất vọng, hừ mũi hỏi:

- Lương Tiêu đâu?

Bá Nhan lắc đầu:

- Ta bám được một tảng đá bên sông nên mới may mắn thoát được, còn Lương Tiêu…

Y nhìn xuống dòng nước, chực nói lại thôi. Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt và Lý Đình rụng rời, nằm bẹp xuống bờ, khóc rấm rứt. Thoát Hoan cười nhạt:

- Bá Nhan Thừa tướng! Lương Tiêu là bộ thuộc của ông, nhưng ông quản lý không nghiêm, sau này trước mặt thánh thượng, bản vương đành cứ theo sự thực bẩm báo, đến lúc đó chẳng may tổn thương hòa khí thì cũng mong thừa tướng đừng oán trách.

Bá Nhan nhìn phớt qua mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Lương Tiêu tự tung tự tác, chuốc lấy bại vong. Ta dùng người không đúng, tự khắc biết đường thỉnh tội với thánh thượng, trước mắt, việc tây tiến không thể chậm trễ. Thổ Thổ Cáp, Lý Đình!

Hai người vâng lời tiến lên, Bá Nhan trầm giọng nói:

- Hai ngươi thống lĩnh quân sĩ, thay quyền Lương Tiêu.

Thổ Thổ Cáp rùng mình, cùng Lý Đình đồng thanh vâng lệnh. Thoát Hoan biến sắc mặt, hừ một tiếng rõ to, dẫn thuộc hạ vỗ ngựa phóng vụt đi.

Bá Nhan ngước mắt lên trời thở dài, một lúc lâu sau mới nhìn xuống dòng Tiền Đường, cuối cùng lên ngựa phóng về phía bắc, quân sĩ rầm rập theo sau. Chỉ chốc lát, tiếng vó ngựa đã lan đi xa, tiếng sóng cũng lắng dần, sông Tiền Đường trở lại yên tĩnh.

[1] Nát ngọc tan vàng.

[2] Kho quân dụng dành riêng cho đế vương hoặc đại thần.

127. Vô Pháp Vô Tướng

Người nông dân khô đét nhổ nước bọt đánh toẹt, bực bội thốt:

- Lại một tên khố rách áo ôm đến xin ăn.

Người lùn tịt chắc nịch đi bên hắn tỏ ý thông cảm:

- Cũng chỉ tại bọn phương bắc, từ ngày kết bè kết đảng kéo xuống đây, chúng đã gây cho dân lành biết bao tội nghiệt.

Người thứ ba thân hình cao lớn, nói giọng hằn học:

- Hôm qua lý trưởng đến báo, bọn Thát còn đòi trưng thu lương thực nữa cơ. Con mẹ nó, lão tử chỉ muốn đập chết quân chó đẻ ấy cho rảnh nợ!

Ba gã nông dân đang nhai nhải thóa mạ, kẻ lôi thôi lốc thốc nọ bỗng bổ nhào đến ôm choàng cổ con trâu đực của họ, gào khóc:

- Đừng chết, đừng chết mà!

Con trâu thất đảm, chĩa sừng ra húc, nhưng người nọ đứng vững như mọc rễ, trợn mắt thét:

- Được lắm, húc đi, mày không bao giờ đẩy ngã được tao, tao không sợ đâu!

Ba người nông dân nhìn mà phát sợ, gã lùn thốt lên:

- Ối, thằng điên!

Con trâu bị cùm chặt cổ, rống ò ọ liên hồi, chĩa sừng giãy giụa, mõm sùi bọt trắng. Người nọ sục chân vào đất sâu đến cả thước, không chịu nhúc nhích bước nào, chỉ một mực gào:

- Mày không bao giờ đẩy ngã được tao, tao không sợ đâu!

Ba người xúm lại toan gỡ hắn, kẻ ấy bỗng gầm lên một tiếng, gồng sức vặn con trâu đổ kềnh xuống đất rồi vỗ tay cười nghiêng ngả.

Dân trong làng bắt đầu tỏa ra đồng, thấy cảnh đó liền hò hét vác cuốc lao tới đánh. Người nọ duỗi tay quét một vòng, đám nông dân đều toạc hổ khẩu, cuốc bay tuột đi hết, ai nấy sợ hãi tháo chạy. Người nọ múa may quay cuồng, gọi với: "Đừng chạy nào!", rồi đuổi theo, khua trái hất phải khiến đám nông dân lăn lông lốc. Xong xuôi, hắn chống tay vào hông, ngửa mặt cười sặc sụa.

Mấy người đàn bà nghe động chạy ra, tên nọ bèn trợn mắt quát:

- Các ngươi xông cả lại đây, ta không sợ đâu! – rồi băng mình đến trước mặt họ.

Đám nông phụ đều khiếp đảm trước bộ dạng hung ác và hành động như ma quái ấy, cùng la lên thất thanh. Người nọ nghe tiếng la bỗng giật bắn mình, quơ luôn lấy một thôn nữ, rú gào thảm thiết:

- A Tuyết, A Tuyết…

Kẻ điên dại ấy cố nhiên là Lương Tiêu. Thần trí gã không còn minh mẫn, cảm nhận về sự vật xung quanh đã khác hẳn bình thường. Cô thôn nữ bị gã ôm nghẹt, sợ đến nỗi toàn thân lạnh ngắt, cơ hồ ngất lịm, khó khăn lắm mới thở lại được. Dần dần, nghe gã khóc thảm thiết quá đỗi, nỗi sợ hãi đổi ra cảm động, cô cũng bặm môi sụt sùi.

Thình lình, một người gạt đám đông băng đến trước mặt Lương Tiêu, vỗ thật nhanh lên vai gã. Hai cánh tay Lương Tiêu bỗng dưng rời rã, không nắm vững được nữa, gã đành buông cô gái, mắt rực hung quang, quát:

- Ngươi là ai?

Người vừa xuất hiện cười nhạt:

- Đàn bà con gái mà ngươi cũng dám bắt nạt ư? Lão tử phải tát vỡ mặt ngươi ra! – Nói là làm liền, hắn vung cả hai tay đập bốp vào hai bên má Lương Tiêu.

Tuy đầu óc mụ mẫm nhưng võ công Lương Tiêu cũng còn được đến bảy phần mười, nào ngờ người kia xuất thủ nhanh đến mức gã không tránh kịp, mặt sưng vù lên, xoay đúng hai vòng thì ọe ra một cục đờm lẫn máu đen tím. Người nọ không đợi Lương Tiêu đứng vững, lập tức nhảy tới đẩy thốc một chưởng vào ức gã. Lương Tiêu bị hất lộn phộc lên không rồi rơi thình xuống đất, chưởng lực động đến hai huyệt Trung phủ và Vân môn khiến một chất lỏngnóng ran trào lên òng ọc trong cổ họng gã rồi theo đường miệng thổ ra ngoài, lại là đờm lẫn máu, nhưng cũng nhờ thế mà làm vợi khí uất tắc nghẹn trong lồng ngực. Lương Tiêu lảo đảo đứng dậy, người nọ lại nhao tới, vo nắm tay đấm một phát vào dưới mũi gã, ngay chính huyệt Nhân trung, vốn được coi là hào nước dẫn thông đến Thủ dương minh đại trường kinh và các đại huyệt ở Đốc mạch.

Cơn đau từ huyệt Nhân trung lan rộng như mạng nhện giăng khắp mặt Lương Tiêu. Đầu óc bỗng tỉnh táo hẳn ra, gã quét mắt nhìn quanh, thầm kinh ngạc: "Chỗ nào thế này?". Mới nghĩ được thế thì đã bị người nọ khoằm tay mổ vào giữa ngực, Lương Tiêu không tránh kịp, huyệt Trung cực trúng đòn khiến toàn thân tê dại.

Người nọ cười:

- Nhận thua chưa?

Lúc này hai bên đứng đối mặt nhau, Lương Tiêu ngước nhìn, kinh ngạc thốt lên:

- Ông đấy à?

Đó chính là lão già cổ quái trà trộn vào làm loạn đại doanh quân Nguyên hôm nào. Sau khi bị thương vì hứng một chưởng của Hạ Đà La, lão trốn khỏi quân doanh, tĩnh dưỡng đến khi bình phục thì theo nạn dân Đại Tống chạy tới làng này.

Đầu óc lão không được bình thường, chuyện đã qua là quên béng, hiện giờ chẳng nhớ Lương Tiêu là ai nữa, nghe gã thốt thì kinh ngạc hỏi:

- Ngươi quen ta à? – rồi sầm mặt, lặp lại. – Nhận thua chưa?

Chỉ trong khoảnh khắc, trước cặp mắt trừng trừng của con người ấy, bao nhiêu chuyện trước kia bị đánh thức, ùn ùn kéo qua tâm trí Lương Tiêu. Dòng hồi tưởng dừng ở cảnh gã ngã xuống nước, hình như đập đầu vào vật gì răn rắn, chuyện sau đó ra sao gã không tài nào nhớ nổi nữa… Càng nghĩ, lòng càng chua xót, ý chí tranh đấu thui chột, Lương Tiêu uể oải thở dài:

- Lão gia tử, tôi nhận thua, ông buông tay ra đi!

Lão già khoái chí buông Lương Tiêu, vỗ tay cười lớn.

Lương Tiêu ngoảnh nhìn đồng rộng núi xa, cay đắng nghĩ thầm: "Vì sao A Tuyết đã chết mà ta còn sống sờ sờ ở đây? Chẳng lẽ ông trời giày vò ta chưa đủ ư?". Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vốn chẳng phải kẻ khư khư

cố chấp, sau một trận cải tử hoàn sinh, gã cũng từ bỏ ý muốn liều thân, bèn quay mình bước đi. Lão già kỳ quái liền tóm ngay lấy huyệt Linh đài trên lưng Lương Tiêu, khiến gã vốn u uất sẵn lại thêm bực mình:

- Còn muốn gì nữa đây?

Hớn hở như tìm được đồ chơi, lão già náo nức nói:

- Ngươi ở lại, ngày ngày đánh nhau với ta chẳng vui lắm ư?

Lương Tiêu đã chán ngấy mọi thứ trên đời, chẳng lòng dạ nào mà a dua theo trò vè của lão, bèn bảo:

- Ông túm chặt thế, tôi làm sao đánh nhau với ông được?

Lão già trố mắt, rồi thả ngay tay, cười rinh rích:

- Phải, phải!

Vừa được tự do, Lương Tiêu lập tức vận khí chạy hết tốc lực, chạy liền tù tì sáu bảy dặm, kỳ bụng đói meo mới dừng chân. Gã đang định tìm thứ gì ăn uống, chợt nghe tiếng cười hì hì:

- Hay hay, chạy nhanh đấy!

Lương Tiêu giật bắn mình ngoái nhìn. Lão già kỳ quái nọ đang đứng chắp tay sau lưng gã:

- Chạy đi, sao không chạy nữa?

Lương Tiêu đã hết cả hơi sức, thấy lão già nhằng nhẵng đeo bám liền ngồi phệt ngay xuống, tức giận bảo:

- Tôi mệt rồi, không chạy nữa!

Lão già cười khanh khách:

- Không chạy được à, ta giúp ngươi! – rồi nắm lấy cánh tay gã.

Lương Tiêu gập tay điểm lên huyệt Khúc trì của lão. Lão già vừa khen: "Giỏi!", vừa chọc ngược ngón tay vào ngực gã để ngăn cản. Lương Tiêu liền bật cao đá trả xuống thắt lưng đối phương. Lão già búng năm ngón tay, kình phong bắn vào đùi trái Lương Tiêu, khiến gã thấy tê dại. Lương Tiêu gắng lấy thăng bằng khi tiếp đất bằng chân phải, đoạn nhảy vọt ra sau.

Lão già cười:

- Tuyệt tuyệt tuyệt, ngươi là con quỷ thọt, ta là thần tiên nhảy! – rồi co chân trái, nhảy lò cò đến bên Lương Tiêu, nắm cổ tay gã. Lương Tiêu vội vàng chiết giải, nhưng lão già đã tót đi xa, lôi tuột gã theo như lôi một con diều giấy.

Lương Tiêu bị lôi xềnh xệch, cánh tay kéo theo sức nặng một trăm mấy chục cân của cơ thể, suýt nữa thì đứt, gã đành vận hết sức lực guồng chân chạy cho kịp, nhưng chỉ công toi, vì lão già chạy như sấm rung chớp giật. Lương Tiêu chưa từng gặp ai có cước lực tốc độ như vậy, gió rít ào ào bên tai gã, cảnh vật cứ tạt vào mặt rồi trôi tuột về phía sau. Ba mươi dặm đầu, gã còn gắng sức rảo chân bắt kịp, ba mươi dặm tiếp theo, hai chân gã đã mềm nhũn, nhưng lão quái vẫn chạy như ngựa, tốc độ không hề giảm sút.

Lương Tiêu ngã khuỵu xuống, đầu gối bị kéo lê suốt mấy dặm đường, vải quần bị mài thủng, da rách rớm máu, bụng bảo dạ: "Nếu còn tiếp tục thì sẽ chết mất, mà chết kiểu này thì không còn gì nực cười hơn!". Gã bèn hét toáng:

- Lão gia tử, khinh công tôi không bằng ông… không bằng ông.

Lão già đang chạy như gió cuốn nhưng tai vẫn thính vô cùng, Lương Tiêu vừa dứt lời, lão cũng buông gã ra, cười vang:

- Tốt, tốt! Nhận thua là được rồi.

Lương Tiêu sụm xuống như một đống bùn, gượng ngồi dậy phân bua:

- Tôi vừa mệt vừa đói, không thể chạy nhanh bằng ông được.

- Nói cũng phải. – Lão già gãi gãi đầu, thình lình tóm lấy Lương Tiêu, điểm huyệt rồi vắt lên vai, chạy thêm hai dặm nữa thì gặp một dãy lều trại trắng muốt.

Nhận ra doanh trại quân Nguyên, Lương Tiêu hoảng hồn nghĩ: "Đến đây chẳng phải là chui đầu vào rọ hay sao?", nhưng không nhúc nhích nổi nữa, đành chỉ lo lắng suông.

Lão già cất bước như bay, chạy xộc vào đại doanh. Lính gác chĩa mâu quát dừng, lão chỉ cười hi hi rồi lách trái luồn phải, tránh né các chướng ngại vật, băng qua mấy căn lều thì chợt ngửi thấy mùi thịt, bèn rảo cẳng chạy đến. Ba tên lính vừa chuyện phiếm vừa nướng một cái đùi bò to tướng, áng chừng sắp chín, thịt đã vàng ươm, mỡ sủi xèo xèo.

Lão già lướt tới chộp luôn đùi bò. Ba tên lính ngẩn ra một thoáng rồi la inh ỏi, vớ binh khí quây kín lại. Lão già nhấc đùi bò lên, thấy bỏng rãy thì hét toáng:

- Phải gió, phải gió! – đoạn bọc thịt vào tay áo rồi quai mạnh tay về phía mấy tên lính hùng hùng hổ hổ. Kẻ xông tới đầu tiên có bộ râu rậm, bị mỡ nóng bỏng hắt vào đầy mặt, phồng rộp lên bao nhiêu chỗ, hắn kêu la thảm thiết.

Lão già hứng chí múa may đùi bò như binh khí, đánh bọn lính ngã dúi ngã dụi, mỡ văng tung tóe. Lão vào trại bằng cửa nam, chạy một mạch suốt mười dặm dọc doanh trại rồi theo cửa bắc tuồn ra. Quân sĩ hò hét ầm ĩ, nhao nhao lên ngựa đuổi theo, nhưng khinh công của lão già thuộc loại thiên hạ vô đối, khẽ nhún chân là lướt êm như khói mỏng, lượn mềm như rồng bay, ước chừng thời gian tàn một cây nhang là đã cắt đuôi hoàn toàn toán truy binh phía sau.

Chứng kiến uy phong của lão, Lương Tiêu vô cùng khâm phục: "Thân pháp này thực vượt trên sức người thường, bình sinh ta cưỡi không biết bao nhiêu khoái mã, nhưng trong vòng ba mươi dặm cũng chưa con nào chạy nhanh bằng lão, e rằng chỉ có bảo mã Yên Chi của Liễu Oanh Oanh may ra đọ được!".

Lão già chạy nhông chạy nhênh, nghiêng nghiêng ngó ngó hồi lâu, Lương Tiêu lấy làm lạ, bèn bảo:

- Bọn kia không đuổi kịp đâu, ông thả tôi xuống đi!

Lão già nghe tiếng thì dừng bước, ngạc nhiên kêu lên:

- Ối chà, ta đang tìm ngươi đó! Ngươi bò lên vai ta làm cái gì vậy, thật hư thân mất nết!

Lão rung mạnh vai, hất Lương Tiêu xuống rồi giải huyệt. Lương Tiêu phát tức:

- Ông không thèm hỏi qua một tiếng, tự động vác người ta lên vai, giờ còn ngang nhiên mắng tôi nữa ư?

Lão già gãi đầu:

- Thật hả? Ta quên bẵng mất!

Lương Tiêu lạnh lùng hỏi:

- Ông nội ông là ai, còn nhớ hay quên?

Lão già ngạc nhiên:

- Ngươi hỏi ông nội ta à?

Lương Tiêu vốn định tiện miệng bảo: "Ông ngươi là ta đây này!", nhưng thấy lão già ngớ ngẩn, không có vẻ gì là giả trá thì thực không nỡ, bèn xé một tảng thịt bò, lẳng lặng bỏ vào mồm. Lão già cũng bắt chước ngồi ăn.

Chừng lưng lửng dạ, Lương Tiêu ra suối uống nước, vừa yên vị là thấy lão già cũng đã ở bên cạnh, đang đùa giỡn với một con bướm sặc sỡ, bắt rồi lại thả, thả rồi lại bắt. Lạ một nỗi cánh bướm mỏng tang mà bị lão nhúp vào nhả ra mấy bận liền như thế vẫn không hề hấn gì cả.

Lương Tiêu hết cách thoát thân, đành uống mấy ngụm nước, vuốt mặt rồi soi xuống lòng suối, bỗng thừ người ra. Thấp thoáng bên bóng phản chiếu của gã có một thiếu nữ mặt tròn mắt to đang cười chúm chím, bàn tay ngọc thon thon nâng mái tóc tuôn dài như suối, đang chải chuốt với làn nước. Lương Tiêu run run kêu:

- A Tuyết… A Tuyết…

Gã chìa tay ra, nhưng ngón tay chạm nước làm loang sóng, ảo ảnh vỡ tan, chỉ còn lăn tăn ánh nước.

Lương Tiêu sững sờ nhìn mặt nước hồi lâu, vụt gục xuống bờ suối khóc òa lên. Lão quái rất ngạc nhiên, chạy lại xoa đầu gã, cười ha hả:

- Con ngoan ơi ngủ mau đi, nhắm hai mắt lại, khóc chi cho nhiều…

Với cái tính nóng nảy bẩm sinh, phải hôm khác Lương Tiêu tất đã nổi trận lôi đình, nhưng lúc này ruột gan như đứt ra từng khúc, gã không nhịn được nhào luôn vào lòng lão già, khóc rưng rức như trẻ con. Lão già luống cuống, cũng để mặc gã úp mặt vào lòng mình mà không phòng bị gì cả, khuôn mặt hiền từ hẳn đi, đột nhiên ầu ơ:

- Cái ngủ mày ngủ cho say, ta mua kẹo ngọt trái cây mang về…

Người dỗ người khóc như thế không biết bao lâu. Lương Tiêu dần bình tĩnh lại, chợt nhận ra mình đang úp mặt vào lòng lão già thì ngượng nghịu hết chỗ nói, sực nảy một ý hiểm: "Ta điểm ngón tay vào chỗ nào đấy của lão là có thể thoát thân", nhưng lập tức đổi ý ngay: "Lão hết lòng hết dạ khuyên dỗ ta, làm sao đối xử như vậy được", nghĩ đoạn thở dài, đẩy lão già ra, ngồi cúi đầu im lặng.

Lão già cũng không nói gì nữa, chỉ thẫn thờ nhìn ra xa, dáng điệu trầm tư, một lúc sau thở dài. Lương Tiêu ngước lên:

- Vì sao ông thở dài?

Lão già cau mày:

- Nhớ bà lão ở nhà!

Lương Tiêu mỉm cười:

- Cái ông này, đến bản thân mình còn không nhớ là ai, sao lại nhớ được bà lão?

Lão già xua tay:

- Ta quên tiệt mọi thứ, nhưng bà lão thì không được phép quên, phải nhớ ngày ngày, nhớ giờ giờ, nếu không thì thật là lòng lang dạ sói, không bằng cầm thú.

- Đã nhớ bà ấy thì can gì mà không quay về mau đi?

Lão già lại xua tay:

- Không được, ta còn muốn đánh nhau! Mà hễ về nhà thì sẽ bị bà ấy giữ ghịt lấy, không thả ra nữa.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Chắc vợ lão là một ác phụ, bức bách đến nỗi ông chồng dở điên dở dại thế kia. Nhưng thần trí không minh mẫn mà lão ấy còn nhớ nhung vợ, đủ thấy tấm lòng dành cho bà ta sâu nặng nhường nào. Thế sự mang mang khó lường, nhiều khi nam nữ li biệt là mất luôn cơ hội tái ngộ, giống ta và A Tuyết vậy, chia tay rồi, lúc gặp lại cũng là lúc vĩnh quyết…".

Trong lúc gã buồn thảm với ký ức triền miên, lão già nằm sấp xuống suối, ghé miệng uống nước ừng ực rồi lăn quay ra ngáy khò khò.

Lương Tiêu ngẩn người nghĩ bụng: "Tốt quá, nhân lúc lão ngủ, ta len lén bỏ đi". Gã nhỏm dậy, bỗng lại do dự: "Ta đi cũng không sao, nhưng lão già đã tâm thần lại xa lìa thê tử, lưu lạc giang hồ, thật đáng thương quá chừng…". Gã ngắm lão già chốc lát, tự nhủ: "Trông hình dong thì không phải dạng thiểu năng bẩm sinh, ắt hẳn mắc bệnh gì đây thôi. Chi bằng ta dỗ lão ấy đi chẩn bệnh rồi lên đường cũng không muộn". Gã bèn lẳng lặng ngồi xuống điều tức.

Lão già ngáy mỗi lúc một to, tiếng rền như sấm động, nhịp điệu thay đổi liên tục, lúc trầm lúc bổng, lại có khả năng lay động thần hồn người nghe. Lương Tiêu mấy lần bị âm thanh ấy làm loạn hơi thở, phải thổ nạp lại theo đúng nhịp tiếng ngáy, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Tư thế ngủ của lão già cũng rất khác thường, tay bắt chéo trước ngực, thân hình uốn éo như con giun, lông tóc toàn thân dựng lên rạp xuống theo nhịp thở, trông vô cùng quái dị.

Lương Tiêu sực hiểu: "Thì ra trong lúc ngủ, lão ấy vẫn vận công. Ghê thật, luyện công bất kể đêm ngày, hơn đứt người khác rồi còn gì?". Gã khó lòng định thần, bèn đứng dậy đi dạo một chút cho bình tâm, vô tình bước đến cách lão già ba thước, chợt thấy thân hình lão co giật mạnh, hai tia kình phong xé gió bay đến. Lương Tiêu vội vàng lách tránh, nhưng vẫn bị một trong hai tia bắn vào bắp chân, tê dại cả đi. Gã ngước mắt nhìn, thấy lão già trở mình, tiếng ngáy càng vang dội, tức thì hiểu ra: "Lão này luyện công cả trong mơ, sợ gì ai quấy nhiễu. Bất kể người hay thú lại gần, dù đang nằm mơ, lão cũng có thể xuất thủ như thường. Hà, ngủ vẫn luyện công, khi thức đánh nhau thì còn độc đáo thế nào nữa?".

Nhớ lại chuyện lạ trong đại doanh quân Nguyên hôm nào, gã ngấm ngầm tán thưởng: "Chẳng trách đám sĩ tốt ấy lại gần bên lão đều bị điểm huyệt hết. Kình lực vô hình vô ảnh, quả thực lợi hại". Gã bèn tránh ra xa hơn, ngẩng mặt nhìn vầng trăng tròn sáng nơi lưng chừng trời, bỗng nhớ đến A Tuyết. Hình ảnh nàng dù khóc dù cười vẫn rõ rệt như hiển hiện ngay trước mắt. Lương Tiêu càng thêm đau lòng, hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống.

Đang xót xa, gã hoảng hồn nhận ra một luồng chân khí tự dưng dâng trào trong cơ thể, mà lại vần chuyển theo một đường lối chưa từng có bao giờ. Nhưng Lương Tiêu vừa bừng tỉnh thì luồng chân khí đó cũng lập tức tiêu tan. Gã định thần soát xét lại mới hiểu ra, đúng lúc đang đắm chìm trong suy tưởng, nhịp thở của gã đã bị tiếng ngáy của lão già dẫn động. Hít thở là gốc của nội công, hai người có cách hô hấp tương ứng, hướng đi của nội lực sẽ tương tự như nhau.

Lương Tiêu bản tính hiếu kỳ, nay gặp phải sự lạ đâu dễ dàng bỏ qua, bèn ngồi bắt chân bằng tròn, loại bỏ hết tạp niệm, chỉ một lát sau, nhịp thở của gã đã tương hợp với lão già, chân khí lại vần chuyển mấy vòng như ban nãy, một luồng sức mạnh vô tận nảy ra trong hai chân khiến gã ngứa ngáy muốn nhảy lên. Kiềm chế thêm một lúc, Lương Tiêu không nhịn nổi, nhảy nhổm lên thật, và trái với mong muốn, gã bắt đầu chạy vù vù không tài nào dừng lại được, hoảng hồn la thầm: "Quái thực, quái thực!".

Cứ thế, Lương Tiêu càng chạy càng nhanh, gió rít bên tai dữ dội, cảnh vật xung quanh tan ra từng mảnh, tinh tú trên trời tựa hồ đổ ụp cả xuống, rọi vào mắt gã đau nhức. Chân khí trong Đan điền tiêu hao rất nhanh, chưa đầy hai mươi dặm Lương Tiêu đã mất sức, đôi chân tựa như không phải của mình nữa, nhưng vẫn chạy liên hồi, tựa hồ không bao giờ ngừng nghỉ. Mấy lần ghì lại đều không được, một ý nghĩa đáng sợ nảy ra trong trí gã: "Cứ thế này mãi, chẳng phải sẽ kiệt sức đến chết hay sao?", rồi gã buồn rầu nhủ: "Ta lắm tội nghiệt, chết hàng vạn lần vẫn còn nhẹ. Mất mạng kiểu này cũng là được trời thương lắm rồi". Gã không buồn để ý ghìm bước nữa, mặc kệ đôi chân đưa mình đi đâu thì đi.

Lại chạy thêm chừng mười dặm, đang cảm thấy mệt mỏi không thể chịu nổi, chợt nghe sau lưng có tiếng cười lớn, Lương Tiêu giật mình nhận ra là giọng lão già. Lão hỏi:

- Thằng kia, định trốn ư?

Nhoáng một cái, lão đã xẹt đến trước mặt Lương Tiêu. Hai người sắp sửa đâm sầm vào nhau thì lão già vụt thò tay xoay vai Lương Tiêu. Lương Tiêu không tự chủ được, bắt đầu chạy xoay quanh lão. Lão già thấy bộ dạng gã kỳ quặc như thế thì rất thích thú, vỗ tay cười lớn. Trong lúc lão cười, Lương Tiêu đã chạy lòng vòng mấy trăm lần liền, dần dần hai tai ù đi, hai mắt tối sầm, gã ngã vật xuống bất tỉnh.

Trong lúc mê man, cảm thấy một dòng chảy ấm áp luồn đi luồn lại trong cơ thể, Lương Tiêu chấn động tinh thần, mở choàng mắt. Lão già đang chăm chăm nhìn gã với vẻ quan tâm, thấy gã tỉnh lại rồi, ánh mắt lão bỗng mờ đi, bộ dạng trở về ngơ ngẩn như cũ. Lương Tiêu khẽ cử động, thấy hai chân đau nhức, nhớ lại tình cảnh cấp bách ban nãy mà không khỏi nhăn mặt.

Lão già cười hì hì:

- Chạy nữa thôi?

Lương Tiêu kinh sợ xua tay:

- Thôi thôi, xin miễn cho!

Lão già hí hửng:

- Được, không chạy nữa thì thi đấu, – đoạn giơ nắm tay định đấm, nhưng tới sát mặt Lương Tiêu thì dừng lại, lạ lùng hỏi. – Ngươi không hoàn thủ à?

Lương Tiêu chán nản đáp:

- Chân sưng tướng lên rồi, đứng còn không nổi nữa là đánh với đấm.

Lão già thất vọng ra mặt, bắt tay sau lưng hầm hầm đi lại. Lương Tiêu nhắm mắt dưỡng thần, tự nhủ lão già này không lúc nào chịu yên, thật đúng là khóc dở mếu dở. Một lát sau, lão già vỗ tỉnh gã, cười bảo:

- Không tỉ thí thì chơi đánh toan vậy!

Lương Tiêu bị quấy nhiễu quá mức, không sao nghỉ ngơi được nên tức đầy một bụng, lạnh lùng hỏi:

- Đánh toan có cái quái gì là vui?

Lão già cười:

- Vui quá đi chứ, ta ra hòn đá, ngươi ra chiếc lá, ta ra chiếc lá, ngươi ra cái kéo…

Lão vừa nói vừa giơ hai tay, bên xòe bên cụp, so đi đánh lại liên hồi.

Lương Tiêu không có hứng thú hưởng ứng, ngán ngẩm bảo:

- Ông già đầu rồi mà còn nghịch trò con trẻ thế à?

- A, – Lão nọ ngẩng phắt lên. – Ngươi đánh nhau với ta, ta không nghịch trò trẻ con nữa.

Cứ nhắc đến đánh nhau là mắt lão sáng rực, Lương Tiêu thầm than xúi quẩy, cân nhắc một lúc, đành chọn lấy phần việc nhẹ hơn:

- Rồi, đánh toan vậy.

Lão già mừng rỡ, xốc tay áo lên, hô hiệu lệnh. Hai người đồng thời đưa tay, đều là kéo, lại đưa tay, đều là lá, lần thứ ba đều là đá. Hai người liên tục chơi thêm mười lần nữa, kết quả giống nhau như hệt. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, lén đưa mắt quan sát. Mặt lão già đầy vẻ mưu mô toan tính, gã hơi cau mày.

Chơi thêm mấy lượt nữa, hai người vẫn ra kết quả giống nhau, Lương Tiêu sốt ruột nói:

- Khoan đã, trò đánh toan này lạ quá, hai ta trước sau toàn ra giống nhau thì làm sao phân thắng phụ?

Lão già cười:

- Ta muốn thắng ngươi thì dễ lắm, dễ lắm lắm. Nhưng ngươi muốn thắng ta thì khó kinh khủng khiếp. Tương quan nó đương nhiên như vậy rồi, nên mình cứ chơi bừa đi thôi, đừng bận tâm phân định thắng thua làm gì.

Lương Tiêu nghi ngờ, nhớ lại lúc giao thủ trong đại doanh, mỗi chiêu thức của mình đều bị lão đáp trả giống hệt, gã giật thót, chăm chú nhìn lão già, chậm rãi hỏi:

- Này, có phải ông nhìn thấu được tâm tư tôi không?

Lão già lắc đầu:

- Không đâu, bí quyết của ta là “tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng ”.

- Thế nào là tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng?

Lão già lộ vẻ khổ sở, gãi đầu sồn sột:

- Nói thì nói được, nhưng không biết giải thích ra sao.

Lương Tiêu thở dài thất vọng, lão già bỗng nghiêm túc nói:

- Ta không phân tích nổi lý lẽ, nhưng có thể đưa được ví dụ. Giả sử ta là nước, ngươi là bình đựng, bất kể hình thù ngươi vuông tròn ra sao, ta cũng có thể đổ đầy vào ngươi được.

Lương Tiêu thần người ra nghe, định nghiền ngẫm cho kỹ hơn thì lão già đã đánh tay đến trước mặt, gã đành giơ tay chơi tiếp.

Hai người chật vật chơi suốt đêm, mãi đến khi ánh nắng đầu tiên vừa lên, Lương Tiêu luôn mồm kêu mệt, lão già mới để gã nghỉ. Sau giấc ngủ, Lương Tiêu hồi phục tinh thần, bèn tìm một tửu quán, đặt ít rượu thịt ăn uống với lão già.

Ăn uống no say, lão già lại gạ đánh toan, Lương Tiêu nghĩ bụng: "Lão ấy đã ví mình là nước, nước chảy theo vật đựng, thay hình đổi dạng không biết đâu mà lường, dù ta là thùng gỗ, bình thủy hay bất luận vật đựng gì cũng bị lão đổ đầy. Muốn thắng lão thì phải có vật đựng to lớn như trời đất để nước biển nước sông không tài nào ngập hết được, nhưng trên đời làm gì có thùng hay lọ nào khổng lồ như vậy". Trong lúc suy nghĩ, gã vẫn tiếp tục đánh tay với lão già, vì chơi với bộ điệu lơ đãng nhất nên vô tình chệch tay, hất đổ bình rượu bên cạnh. Gã dựng nó dậy, bỗng phá ra cười, ánh mắt ngời sáng.

Lão già vội hỏi:

- Có gì đáng cười thế?

- Lão gia tử, ông nói ông là nước, tôi là bình chứa, bất kể tôi vuông hay tròn, ông cũng đổ đầy tôi được, phải không?

Lão già vuốt râu:

- Đúng đúng.

Lương Tiêu cầm vò rượu lên, dộng mạnh xuống góc bàn đá, "rốp" một tiếng, đáy vò bị đục thủng, chút rượu còn lại chảy hết cả ra.

- Nhưng nếu đáy thủng thì sao?

Lão già ngơ ngác nhìn vò rượu, luôn tay gãi đầu, trừng mắt lên gầm gừ:

- Đáy thủng mặc kệ đáy thủng! Ví dụ vậy thôi, ngươi là người chứ đâu phải vò rượu.

Lương Tiêu điềm tĩnh nói:

- Được, chúng ta lại chơi đánh toan.

Lão già vui vẻ. Hai người giơ tay, cùng nói:

- Ra!

Lão già giơ tay phải, ra kéo, Lương Tiêu tay phải ra kéo, tay trái nắm thành nắm đấm, chậm rãi đưa ra.

- Gì đây? – Lão già hỏi.

- Ra đá đấm kéo của ông đấy.

Lão già tức tối nói:

- Có nhẽ đâu thế? Chúng ta chỉ chơi một tay, kéo đối kéo, vì sao ngươi lại ra hai tay?

Lương Tiêu cãi:

- Chúng ta chỉ nói đánh toan, chứ đâu đã thỏa thuận là đánh toan một tay.

Lão già không phản bác được, bực tức trợn mắt nhìn xoáy khắp người Lương Tiêu. Gã thiếu niên biết là không ổn rồi, bèn đứng dậy:

- Nếu muốn đánh nhau thì ra kia tỉ thí.

Lão già mừng quýnh, lót tót nhảy vù khỏi quán, rối rít vẫy tay:

- Mau lên mau lên!

Lương Tiêu dềnh dàng bước, bụng bảo dạ: "Võ công của ta phần nhiều là học của thiên hạ, tự mình chẳng có sáng kiến gì. Bây giờ chỉ có cách từ bỏ hết sở học ấy, sáng tạo ra chiêu thức khác thì mới phá nổi "tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng" mà thôi".

Lão già sốt ruột vì gã lề mề, lập tức khua tay đấm. Lương Tiêu vẫn chưa nghĩ ra chiêu mới, bối rối định trốn. Thấy gã chưa đánh đã chạy, lão già vô cùng tức giận, khẽ nhún chân băng mình theo. Tới sát lưng Lương Tiêu, lão vươn trảo chộp, Lương Tiêu liền thi triển Thập phương bộ vòng sang mé bên, lão già lập tức xoay phắt theo, khum trảo chộp tiếp. Lương Tiêu thấy lão không bắt chước thân pháp của mình thì rất lấy làm lạ, nhưng chỉ thoáng cái là hiểu ra. Thập phương bộ là lộ bộ pháp hoàn toàn do gã sáng tạo, chưa từng xuất hiện ở đâu, chẳng trách lão già khó bắt chước, vì thế gã liên tục dùng Thập phương bộ né tránh. Lão già nọ không tài nào bắt trúng, cứ tức giận la hét ầm ĩ.

Hai người giao đấu hồi lâu, lão già xuất thủ vô cùng thần tốc, bình sinh hiếm thấy. Để tránh được một chiêu của lão, Lương Tiêu phải dùng toàn lực nên rất mau kiệt sức, thân pháp chậm hẳn lại, cuối cùng bị lão già điểm ngã. Lão mừng rỡ vô cùng, buộc Lương Tiêu phải nhận thua mới buông tay, vuốt râu cười ha hả.

Tuy chỉ giằng co chừng mấy chục chiêu nhưng Lương Tiêu đã phải trút hết sức lực toàn thân, hơi thở dồn dập, tim đập thình thình như muốn vỡ, phải dùng cả chân lẫn tay mới di chuyển được. Nhìn sang lão già vẫn hoa chân múa tay, gã cau mày tự hỏi: "Người ta nói yếu trâu cũng bằng bò khỏe, người trẻ ăn đứt người già, ra tay vừa nhanh vừa hiểm, không ai theo kịp. Lão này tuổi tác đã cao mà sao thân thủ nhanh nhẹn đến thế? Cất tay giơ chân còn nhanh hơn ý nghĩ của kẻ khác". Suy đoán mãi không thông, Lương Tiêu bèn nhắm mắt điều hòa hơi thở, nhưng chỉ nghỉ được một lúc, vì lão già lại nổi hứng ép gã động thủ.

Lương Tiêu nặn óc được vài chiêu mới, nhưng không hiệu quả lắm, động thủ chưa đến ba mươi chiêu đã bị khống chế. Duy có điều đáng mừng là lão già không bắt chước được những chiêu số gã vừa sáng tạo ra.

Đêm xuống, hai người đi ngủ, Lương Tiêu, vò đầu sáng tạo chiêu mới, trằn trọc không tài nào ngủ được. Ngặt một nỗi, những môn võ công gã học trước đây đều là võ học hạng nhất thiên hạ, muốn sáng tạo thêm tuyệt chiêu ngoài các môn ấy, nói thì dễ, nhưng làm quá khó. Lương Tiêu cày cục nghĩ ngợi suốt một đêm cũng nặn được ba chiêu chưởng pháp và hai chiêu cước pháp, mà chỉ là chiêu lẻ, chưa thành bộ hoàn chỉnh, chưa ăn khớp về lộ số võ công. Lục đục đến canh năm, gã mới mơ màng thiếp đi, nhưng nghỉ chưa được một canh giờ đã bị khua dậy.

Lão già ngủ no mắt nên phấn khởi sung sức, chỉ dăm ba chiêu đã dồn Lương Tiêu vào thế bí, gã đành thừa nhận thất bại. Lão già tuy ham đấu, nhưng cũng có điểm tốt là chỉ cần đối thủ nhận thua thì sẽ vui mừng, không dùng dằng đòi đánh nữa.

Lương Tiêu thua mãi, lòng háo thắng đâm sục sôi. Khi bình tĩnh lại, gã nghĩ: "Ta đánh toan thắng hoàn toàn là nhờ chơi kiểu trái với thông thường. Gặp tình thế khẩn cấp, nếu phá vỡ được quy tắc giao đấu thì có thể tìm ra cơ hội chiến thắng". Gã đưa mắt nhìn quanh, trông thấy có một đống đá, mỗi tảng đều nặng cỡ mấy ngàn cân. Gã chợt nảy ra một ý, bèn đi đến vần đá, đặt mỗi tảng một nơi không theo thứ tự nào. Lão già theo dõi một lúc đâm ngứa ngáy tay chân, chạy lại hỏi Lương Tiêu đang làm gì. Lương Tiêu không đáp, vẫn lặng thinh tiếp tục công việc, lão già bèn xắn tay áo, hợp lực giúp gã vần đá.

Chẳng mấy chốc, đống đá đã xếp xong xuôi, tảng nào vào vị trí nấy. Lão già đang ngơ ngác nhìn, chợt nhận ra vẻ mặt lạ lùng của Lương Tiêu, tựa cười, mà không phải cười. Còn chưa kịp hỏi gì, đã thấy gã lắc mình biến mất tăm, lão già cau có thét:

- Tiểu tử đâu rồi? – đoạn vừa gọi vừa chạy, khẽ nhấc chân là đã luồn lách qua lại trong khu đá đến mười bảy mười tám vòng.

Lão già võ công tuyệt đỉnh, trực giác cũng bén nhạy vượt xa người thường. Lão cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của Lương Tiêu ở đâu đó rất gần, nhưng bất luận thi triển khinh công tới bực nào cũng không tóm được đến cái bóng của gã, vì vậy vô cùng hoang mang, cứ guồng chân chạy loạn lên.

Chừng nửa canh giờ trôi qua, lão phát tức, giậm chân dỗi:

- Tiểu tử xấu xa kia, ta không chơi bịt mắt bắt dê với ngươi nữa, thò mặt ra đây mau!

Lão ngoác mồm nguyền rủa hồi lâu mà không nghe trả lời thì hậm hực ngồi phệt xuống, bứt mạnh râu. Đau quá, lão buột chửi đổng rồi lại bứt tiếp, khí uất đầy ngực.

Số là Lương Tiêu xếp đá làm một thạch trận. Đầu óc lão già kém tỉnh táo, không biết Lương Tiêu bày ra

thế cốt kiếm chỗ ẩn thân, nói gì đến việc dò tìm nguyên tắc của trận pháp. Lương Tiêu nấp sau một tảng đá, cười ngất xem lão già nổi điên nổi dại một lúc rồi định thần, tập trung tư tưởng hình dung xem mình sẽ động thủ với lão già thế nào, biến chiêu thế nào, nghĩ ngợi một lúc, gã rời tảng đá, cười gọi:

- Lão gia tử!

Lão già hút bóng Lương Tiêu một lúc lâu, đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ thì thấy gã xuất hiện trở lại, liền hớn hở kêu lên:

- Để xem ngươi chạy đi đâu được nữa.

Lão chồm tới gần, khum tay chộp liền. Lương Tiêu lắc mình né trảo, lại đánh trả một chưởng. Lão quái không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà Lương Tiêu đã tìm ra được yếu lĩnh phản kích, lòng vui mừng vô hạn, biến trảo thành chưởng, móc ngang cánh tay Lương Tiêu. Người tiến người lui, chỉ trong khoảnh khắc chiết liền hai mươi mấy chiêu. Lương Tiêu dùng hết chiêu thức thì lại trốn vào thạch trận, vắt óc tìm đối sách, mãi cho đến khi có cao chiêu thì mới ló ra.

Hai người đấu đến nửa ngày trời, lão già ù ù cạc cạc trước sự ngoắt ngoéo của thạch trận, đồng thời mất khả năng kiểm soát Lương Tiêu, thành thử gã muốn đấu thì đấu, muốn đi thì đi. Đêm xuống, Lương Tiêu thận trọng rời trận đi mua cơm tối, lặng lẽ đem về đặt cạnh lão già. Trong khi đó lão này vẫn tưởng Lương Tiêu đang ở gần bên, vốn lẩn thẩn, tự dưng thấy cơm nước mọc ra cũng chẳng bận lòng nghĩ nhiều, ăn tì tì rồi ngủ, đợi khi Lương Tiêu xuất hiện thì tiếp tục tỉ thí với gã.

Cứ như thế, hai người thi đấu đêm ngày. Lương Tiêu quên hết mọi sự bên ngoài, chuyên tâm phá bỏ những điều đã học, dồn sức sáng tạo ra chiêu thức mới. Lúc đầu, gã còn phải hình dung xong các biến hóa mới dám động thủ, nhưng dần dần đã đạt được mức tùy cơ ứng biến, lâm trận ra chiêu theo tình hình. Lão quái thi thoảng cũng mô phỏng được một hai chiêu, còn phần lớn các biến chiêu của Lương Tiêu rất khéo và lạ, không thể bắt chước nổi. Lão ta bình sinh chỉ canh cánh bên lòng chuyện phân thắng phụ, luôn mong mọi người trên đời đều võ nghệ siêu quần đặng làm đối thủ của mình, nay thấy Lương Tiêu mỗi lần xuất hiện, võ công lại tấn tới thêm một chút thì rất đỗi vui mừng, dần dần không so đo kỳ kèo gì chuyện gã thi thoảng lại nhao mình trốn vào thạch trận nữa. Đôi ba lần bắt được Lương Tiêu, lão cũng không nỡ giữ ghịt lấy, bèn thả trở vào trong trận, háo hức mong đợi lúc gã tái xuất và trở nên lợi hại thêm. Nếu Lương Tiêu không tiến bộ, lão tỏ ra bất mãn và tiếc hận, la hét chửi mắng ỏm tỏi, nào là chỉ thêu không nên gấm, nào là sắt mài không nên kim…

Ba tháng thấm thoắt trôi đi, Lương Tiêu chìm đắm trong võ học, đêm ngày giao đấu, thường xuyên sức cùng lực kiệt, chật vật vô vàn, nhưng chính sự luyện tập ấy đã giúp lòng gã nguôi ngoai đi nhiều. Thi thoảng, gã ra khỏi trận đi mua đồ ăn thức uống, nhân lúc ấy, nghe ngóng được rằng A Truật đã phá xong Dương Châu và Thái Châu. Tướng Tống là Lý Đình Chi tuẫn tiết vì đất nước, quân đội tinh nhuệ của Đại Tống coi như bị đập tan hoàn toàn. Tuy vậy chiến sự tây bắc càng lúc càng gay go, phiên vương Mông Cổ và Hốt Tất Liệt giao tranh khiến trời long đất lở, đại quân Nguyên triều nhốn nháo trở về bắc cứu viện, tàn quân Tống thừa cơ nổi lên, chỉnh đốn lực lượng tái lập uy phong mưu đồ phục quốc, có thể nói là đã tới ngày thiên hạ đại loạn. Lương Tiêu nghe tin, chán ghét cùng cực, chỉ muốn rèn luyện với lão quái bí hiểm nọ mãi mãi cho tới hết phần đời còn lại.

Một hôm, hai người chiết giải được chừng trăm chiêu thì Lương Tiêu thua. Hôm ấy đã đấu cả thảy ba trận, gã bải hoải rã rời, không còn sức trốn vào thạch trận nữa, ngã vật ngay xuống thở hồng hộc. Hai người ở bên nhau đã lâu, thân thiết hơn xưa nhiều, trước cảnh ấy lão già cũng không khống chế hay gây khó dễ gì cho Lương Tiêu, để gã nằm nghỉ, còn bản thân đi ra chỗ khác hò hét đấm đá mài giũa công lực.

Lương Tiêu thở rất lâu mới điều hòa được hô hấp. Vừa trở lại trạng thái bình thường, trong đầu gã lại lướt qua vô vàn những cảnh chiến trận thê thảm trước đây. Gã run rẩy nhắm mắt, gắng sức trấn định tinh thần, khó khăn lắm mới gạt được giáo mác ngựa nghẽo ra khỏi tâm trí thì một gương mặt tròn trặn trắng trẻo lại hiện ra thay thế, đôi mắt to nhìn gã, vừa bịn rịn vừa sầu thương.

Lương Tiêu ủ rũ đưa mắt nhìn quanh, thấy lão già đang hoa chân múa tay, mặt mày rạng rỡ như thể không biết đến ảo não buồn phiền, gã bất giác nảy lòng khao khát: "Nếu ta có thể quên sạch mọi chuyện quá khứ như lão ấy thì tốt biết bao nhiêu". Mong là mong vậy, nhưng gã cũng hiểu xóa bỏ ký ức là việc không đơn giản, bèn thở dài thườn thượt, nghĩ sang chuyện khác: "Mấy hôm nay mải miết luyện võ, quên béng cả dự

định chữa bệnh đãng trí. Ta và lão có duyên tương tụ, không thể thõng tay bàng quan nhìn lão già nua tuổi tác mà còn xa vợ lìa con, lưu lạc giang hồ".

Ý đã quyết, gã bèn gọi lão già, vừa dỗ vừa lừa đưa lão đến một y gia nhờ thăm bệnh. Viên lang trung thấy hai người quần áo rách rưới thì cụt hứng, chỉ sợ họ quỵt tiền khám, ngần ngừ mãi mới bắt mạch cho lão già rồi phán gọn thon lỏn:

- Khí huyết sung mãn, kinh mạch điều hòa, hoàn toàn không có dấu hiệu bệnh tật gì cả.

Lương Tiêu cau mày:

- Đại phu xem kỹ hộ, ông ấy mắc bệnh đãng trí mà!

Lang trung vốn đã sốt ruột lắm rồi, bèn trừng mắt gắt gỏng:

- Đãng trí mà là bệnh à? Có tuổi ắt hay quên, làm sao tránh được. Nhớ năm xưa lão phu đọc sách, khẽ lướt mắt là thuộc ngay, bây giờ đọc sách, một trăm chữ chỉ nhớ nổi hai ba, nếu bệnh ấy mà chữa được thì ta đã mời ai đó chữa hộ ta rồi.

Lương Tiêu hiểu người này trông mặt mà bắt hình dong nên mới thô lỗ với họ như vậy. Gã đã trải qua nhiều kiếp nạn, tính tình trở nên chín chắn, không còn mừng giận thất thường như trước nữa, bèn nín nhịn quay ra, đưa lão già đến vài ba danh y khác. Ở đâu họ cũng gặp cùng một thứ thái độ, tử tế ra thì tiếp đón nhạt nhẽo, tồi tệ thì châm biếm lạnh lùng.

Lão già đi mãi đâm nóng nảy, Lương Tiêu gắng dằn lửa giận, nghĩ bụng: "Xem ra đại phu thường cũng chẳng chữa được bệnh này! Nhớ năm nào gặp Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh ở Thiên Cơ cung, tính tình thất thường nhưng mang danh hiệu Hoa Đà, hẳn y thuật rất cao minh. Hiểu Sương từng kể ông ấy sống ở núi Phụ Đường. Tục ngữ có câu Qua sông phải lụy lái đò, tối trời nên phải lụy cô bán dầu, ta cố nín nhịn cái thói cáu gắt vô lối của ông ấy để đến cầu may xem sao!".

Gã lập tức bịa chuyện dỗ lão già:

- Tôi quen một tuyệt đỉnh cao thủ sống ở núi Phụ Đường, ông có muốn gặp ông ấy không?

Lão già phấn chấn reo luôn miệng:

- Hay lắm hay lắm, – rồi không hỏi cho rõ ngọn ngành, đã túm Lương Tiêu chạy về hướng nam.

Lương Tiêu vội can:

- Sai rồi, hướng bắc mới đúng, – rồi lôi lão già đi về hướng bắc.

Đi được chừng một dặm, lão già bắt đầu chê bai Lương Tiêu đi quá chậm, đoạn đặt tay vào be sườn gã, vừa đẩy vừa rảo chân thi triển khinh công. Lương Tiêu vốn không chạy nhanh bằng, đành vận dụng hết những thuật thổ nạp đã lĩnh hội được từ tiếng ngáy của lão già quái lạ. Ngay lập tức, một luồng khí lực kỳ lạ bắt đầu chớm lên trong hai chân, kích thích gã chạy. Kết hợp với sức đẩy của lão già, Lương Tiêu bắt kịp cước trình mà không phải gắng gượng gì cho lắm. Chỉ có điều hễ hành công như vậy là sẽ phải chạy đến mức đứt hơi kiệt sức, không bao giờ dừng lại được nữa.

Cứ chật vật như thế mấy lần, Lương Tiêu dần dần dò ra yếu quyết, trong lúc di chuyển gã lưu tâm quan sát cử động của lão già, dần dần phát giác ra khi chạy, lão rất chú ý đến bộ pháp, ứng dụng những bước chạy khác nhau tùy địa hình, lúc thì bước hươu, bước thỏ, lúc lại bước cáo, bước rùa. Lương Tiêu bắt chước đúng cách thức đó, di chuyển trở nên nhanh nhẹ hơn nhiều. Kế đó, gã suy luận đến cách vận hành khí huyết và hô hấp của lão rồi bắt chước theo, tự nhiên tìm ra nhiều cơ hội để lấy hơi, phục hồi thần khí, về sau không còn xuất hiện triệu chứng mất sức nữa, bất giác mừng thầm: "Hễ áp dụng phương pháp thổ nạp này, không chạy thì không sao đẩy được nội lực ra ngoài. Nhưng phải nghiên cứu xem đẩy ở mức nào là phù hợp, tương tự như khi tiền tài trút vào túi, người buôn bán giỏi khắc có cách lường thu để chi, khiến tiền đẻ ra tiền, kẻ chộp giật thì chỉ cầu sung sướng một lúc nên tiêu sạch mọi thứ, khiến tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Có điều, dùng phương pháp thổ nạp này thường bị chân lực kích thích, dễ mà trong mơ cũng vắt giò lên cổ chạy mất. Vì sao lão già vừa hít thở như thế mà vừa ngủ yên được nhỉ?". Gã nghĩ mãi không ra, chỉ đoán rằng hẳn lão già có một bí quyết nào đó không cho người ngoài biết.

Hai người chạy thật nhanh, cho đến một hôm, đại giang hiện ra xa xa trước mặt họ, cuồn cuộn chảy về tây, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ. Lương Tiêu ngó nghiêng tìm thuyền vượt sông. Lão già thì nhặt đâu đó một cây sào tre cũ nát, cười hi hi, đạp thẳng ra mặt nước mà đi.

Lương Tiêu kinh hãi thét:

- Lão gia tử, mau quay lại đây…

Tiếng thét chưa dứt, đã thấy lão già xòe chưởng chặt đứt một mẩu sào tre ném chéo về phía trước. Đúng khoảnh khắc mẩu sào chạm nước, lão lắc mình, nhảy xa ra ba trượng, thân hình chao nghiêng như muốn giữ thăng bằng với sóng, đoạn điểm chân trái lên mẩu sào khiến nó hơi trĩu xuống, thuận theo thế lướt của lão trượt đi tiếp hai trượng, kéo theo một lớp bọt sủi trắng xóa.

Lão già không đợi mẩu sào chìm xuống, lại ngắt thêm một đoạn nữa từ cây sào trên tay, ném ra cùng cách thức như trước, sau đó lộn một vòng trên không, khi tiếp nước thì đã vượt đi xa thêm ba trượng. Lặp đi lặp lại như thế vài lần nữa, chưa dùng hết cây sào tre, lão đã vượt qua dòng sông, đứng trên bờ bên kia chống nạnh cười lớn. Lương Tiêu trông thú quá, cũng tìm một cây sào tre tương đối dài, học theo cách thức của lão, bẻ một khúc ném ra, bay mình nhảy lên, nào ngờ chân hụt mất mấy tấc, chưa đạp được khúc tre đã trượt một cái. Lương Tiêu ngã tùm xuống nước, tứ chi chổng lên trời, cay đắng hiểu ra bản lĩnh quyền cước chỉ chênh lệch đôi chút thôi là kết quả đã khác xa một trời một vực, gã xấu hổ quá, chỉ còn cách gắng gượng hì hục bơi qua sông.

Lão già cười lăn lộn trước bộ dạng thảm hại của gã. Lương Tiêu bò lên bờ bên kia, tức giận bảo:

- Lúc nào cũng một mình một phách, toàn nghĩ ra những trò tai quái!

Lão già cười khanh khách:

- Chỉ tại ngươi không tự lượng sức nên mới bắt chước Thừa phong đạo hải của ta.

Lương Tiêu giật mình: "Làm sao mà lão ta nghĩ ra được cụm từ mô tả thanh nhã như vậy? Hay đấy là tên gọi của môn khinh công tuyệt luân này?". Nhớ lại hình ảnh vừa rồi, gã không khỏi ngưỡng mộ và ao ước phong thái cưỡi gió vượt biển ung dung của lão.

128. Hạnh Lâm Y Ẩn

Hôm ấy, vào lúc trời tờ mờ sáng, cuối cùng họ cũng đến được một thị trấn nằm ngay chân núi Phụ Đường. Dọc đường, Lương Tiêu đan vài ba món đồ tre bán lấy mấy chục đồng tiền, tìm một tửu quán gọi mấy cân rượu và một ít thịt dê để đánh chén với lão già. Yên vị rồi, gã toan hỏi thăm tiểu nhị chỗ ở của Ngô Thường Thanh, chợt nghe ngoài quán có tiếng ngựa hí, bèn đưa mắt nhìn thì thấy chừng mười hán tử đang ầm ĩ xông vào.

Phần lớn đám này đều đeo binh khí, rõ ra dáng điệu dân anh chị giang hồ. Trong bọn có một thiếu niên mặt bầm đen, môi khô nứt nẻ, chừng như bệnh nặng lắm, được người dìu đỡ hai bên mà chân lê ì ạch như đeo đá. Vừa ngồi xuống ghế, hắn đã gục lên bàn thở hồng hộc. Những người còn lại gọi cơm rượu lẳng lặng ăn uống, thần sắc đều một vẻ xám xanh nặng nề. Một tên, xem chừng là trưởng toán, mặt phèn phẹt, cằm có mụn thịt, vẫy tiểu nhị lại:

- Xin hỏi, mấy giờ thì gặp được vị bồ tát trong núi kia?

Tiểu nhị mỉm cười tiếp chuyện:

- Chắc quý khách đến chữa bệnh phải không? Việc này khó nói lắm!

- Tức là sao? – Hán tử có mụn thịt cau mày.

Tiểu nhị đáp:

- Tháng trước ngày nào vị bồ tát ấy cũng ra, tháng này ít hẳn, nửa tháng rồi chưa thấy bóng dáng người đâu!

Hán tử sa sầm nét mặt:

- Thế sao được? Thiếu chủ chúng ta bị thương nặng lắm, không đợi nổi nữa rồi.

Tiểu nhị cười mơn:

- Người bệnh từ các nơi cũng đều đang đợi quanh đây đấy ạ! Bồ tát không ra thì biết làm sao?

Hán tử nọ hừ một tiếng, nói oang oang:

- Người đó mà không chịu ra, Nhục tu cầu[2] Thường Vọng Hải này sẽ phóng hỏa đốt trụi cánh rừng khỉ gió kia đi.

Hắn vừa dứt lời, một giọng nam khàn đặc văng vẳng vọng vào quán:

- Tiểu Thanh, ngươi xem con giun này!

Ai nấy đưa mắt trông ra. Không biết tự lúc nào trước cửa quán rượu đã mọc lên một cái bục rối tay , gió lùa tới cuốn quăn tấm trướng bằng vải dầu đen nhánh, trên đề bốn chữ đại tự bằng sơn trắng "Đại Lý Càn Khôn ". Trên bục bày biện rất sơ sài, lơ thơ dăm bông hoa và vài ba nhánh cỏ cắm lộn xộn, có hai con rối bằng vải, một nam, một nữ đứng sánh vai nhau.

Giọng nam vừa dứt, giọng nữ the thé đáp lời:

- Xem rồi, con giun kia phải không, có gì hay ho đâu?

Giọng đàn ông hóm hỉnh:

- Con giun này nhiều tác dụng lắm. Ngươi nghe chưa nhỉ, giun còn tên khác là rồng đất, tức con rồng lẩn trong bùn đất, có thể dùng làm vị thuốc cơ đấy!

Giọng nữ ngờ vực:

- Con giun bé tí ti thế, cho dù vào tay Dược vương Bồ tát e rằng cũng không đủ để bào chế thuốc thang gì cả.

Giọng nam cười đáp:

- Nó nhỏ thật, nhưng tương đối đặc biệt. Ngươi nhìn kỹ sẽ thấy dưới cằm nó có một cái mụn thịt, vì thế dân gian gọi nó là Nhục tu cầu, được xem như loại thượng hảo hạng trong các loài giun.

Thường Vọng Hải nghe không sót một từ, mặt hết đỏ lại tái, hết tái lại đỏ, đến đây thì đứng bật dậy, hằn học chửi:

- Tổ sư quân chó má! Ngươi là cái đồ lộn giống từ xó xỉnh nào chui ra? To gan lớn mật tới đâu mà dám chọc ghẹo lão tử?

Hắn tuôn một lô một lốc những từ tục tĩu, người điều khiển rối vẫn không buồn để ý. Giọng nữ đả đớt:

- Thế, cái thứ Nhục tu cầu ấy có chỗ nào khác giun thường?

Giọng nam cười khùng khục:

- Khác nhiều lắm lắm, giun thường đều ăn đất mà sống, riêng Nhục tu cầu ăn cứt mà sống, vì thế nó thở ra toàn giọng điệu thối hoắc.

Thường Vọng Hải nhảy dựng lên, ngoác miệng rủa xả:

- Thối cái con mẹ mày!

Giọng nữ khúc khích:

- Phải phải, nghe cái giọng quả đúng là hơi thối, giống như đánh rắm…

Thường Vọng Hải không nín nhịn nổi nữa, gầm to nhảy vọt ra, vạch chân quét mạnh một đường sát đất theo chiêu thức Thiết môn hạm, cái bục rối hơi nhích lại sau, khéo léo tránh khỏi đòn cước của hắn. Giọng nữ thở dài:

- Giun gì mà tâm địa đen tối đến thế, còn biết cắn người cơ à?

Thường Vọng Hải đá hụt cũng hơi chợn, bèn nhảy vọt lên, đánh một hơi ba quyền năm cước. Nhóm đồng môn theo dõi mà hoa cả mắt, nhất loạt hoan hô khen ngợi. Cái bục rối né hết bên nọ đến bên kia, tránh lần lượt từng cước từng quyền. Giọng nam thở dài:

- Tiểu Thanh, chắc ngươi chưa biết, giun ăn bùn đất nên ruột gan thường đen tối, riêng con Nhục tu cầu ăn cứt nên lòng dạ nó không những đen mà còn thối hoắc, rất ít thấy trên đời!

Thường Vọng Hải nổi trận lôi đình, giả vờ vung tay phải tấn công, thực chất tung chân trái đá bốp vào bên dưới cái bục rối. Ngay lập tức, cổ chân hắn đau nhói như thể đạp phải bẫy, chưa kịp định thần thì cái bục đã nhảy chồm tới húc mạnh vào ngực hắn.

Thường Vọng Hải hự một tiếng, loạng choạng bật lui năm bước, máu miệng vãi tung ra. Ngực áo hắn rách bươm thành nhiều mảnh nhỏ, lả tả rụng xuống như cánh bướm, để lộ dấu vết một bàn tay đỏ rực in trên da thịt. Nhóm người đi cùng kinh hoàng đứng bật cả dậy, một hán tử áo vàng run run hỏi:

- Ngươi, ngươi là đồng bọn với tên điều khiển rối dây phải không?

Mấy kẻ còn lại nghe vậy lộ vẻ hoảng hốt, lật đật tuốt kiếm.

Cái bục rối đứng lặng giữa phố, hai con rối vải êm đềm ngả đầu vào nhau, dáng vẻ hết sức đằm ấm hồn nhiên. Giọng nam khẽ thở dài:

- Tiểu Thanh, người ta hỏi ca ca mình đấy!

Giọng nữ cười hơ hớ:

- Phải rồi, ca ca nhờ chúng ta cái gì ấy nhỉ?

Giọng nam ra chiều hí hửng:

- Nhờ chúng ta đem cho họ một món đồ.

Đám hán tử không nín nhịn nổi nữa, cùng gầm lên, huỳnh huỵch múa đao xông tới gần. Cái bục rối giật lui, đồng thời hất ra một vật đen sì, bật trúng ngực hán tử áo vàng khiến tên này ộc máu văng đi rõ xa. Ai nấy nhóng mắt nhìn xem, cùng nhận ra một cái thủ cấp.

Thiếu niên ốm yếu từ đầu tới giờ vẫn ngồi thở hồng hộc bên bàn, nhác thấy cảnh đó, bỗng tái nhợt mặt, lao bổ lại rít lên:

- Cha, cha! – Hắn ôm thủ cấp ho sù sụ một hồi rồi quắc mắt nhìn bục rối, hổn hển bảo. – Ngươi, ngươi đã giết cha ta!

Giọng nam lấp lửng:

- Đâu riêng cha ngươi!

Giọng nữ tiếp theo, xen lẫn tràng cười khanh khách đầy hoan hỉ:

- Ừ, giết kha khá đấy! Cộng với tính mạng của các ngươi, chỉ lát nữa thôi cái tên Nộ Long bang sẽ bị gạch bỏ khỏi giang hồ.

Ngạt thở trước những lời ấy, thiếu niên ngất lịm đi, hai mắt trợn trắng dã. Các hán tử vừa căm phẫn vừa bi ai, hò nhau:

- Liều mạng với hắn! – rồi khua đao múa kiếm xồng xộc chạy đến. Bục rối lẩn ngay vào đám đông, luồn qua lách lại như một bóng ma.

Núp dưới bục, người điều khiển rối nhìn thấy rất rõ chiêu thức của mấy tên Nộ Long bang, ngược lại, bọn này hoàn toàn không nắm bắt được hư thực trong tấm bạt quây. Điều cốt tử của mỗi cuộc tỉ thí là biết mình biết ta, đằng này bọn hán tử lại rơi vào tình trạng địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, làm sao tránh khỏi thất bại, chỉ thoáng chốc đã có bốn tên ngã lăn quay.

Lương Tiêu từ đầu vẫn hờ hững trước những trò thù hằn tàn sát của bọn nhân sĩ giang hồ kia, nhưng dần dần, chứng kiến kẻ trong bục rối xuất thủ quá tàn độc, rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt, gã đâm bất nhẫn, liếc mắt nhìn lão già, thấy lão vẫn dửng dưng ngồi ăn thịt, thầm hiểu rằng thứ võ công hạng hai kia chưa đủ tầm khiến lão động tâm, đành đứng lên thở dài bảo bọn Nộ Long bang:

- Các ngươi không phải đối thủ của hắn đâu, lui xuống hết đi!

Gã vừa cất bước vừa quơ tay túm một hán tử đang xớ rớ gần đấy, hất tay lẳng hắn ra sau, khi dứt câu cũng là lúc bảy hán tử còn lại bị gã ném hết về mé sau cùng một loạt âm thanh lịch bịch.

Người múa rối áng chừng đã đánh giá được bản lĩnh của kẻ vừa xuất hiện, liền dừng chân. Giọng nam cất lên thâm hiểm:

- Ngươi là ai? Việc này liên quan gì đến ngươi mà tham gia?

Lương Tiêu thở dài, buồn bã khuyên:

- Lão huynh à, tha được ai thì tha. Ngươi hại bao nhiêu người từ nãy đến giờ cũng đủ rồi.

Giọng nữ lành lạnh:

- Tử diện long Lưu Hi Vân sát hại cha ta, hãm hiếp mẹ ta, lẽ nào ta báo thù là sai? Nếu không diệt sạch môn phái chúng, mối hận trong lòng ta làm sao nguôi ngoai được?

Lương Tiêu chột dạ nhìn sang bọn hán tử, tư lự nghĩ: "Nếu đúng thế thì những người này chết cũng chưa đền hết tội. Chà, nhưng hận thù dễ làm người ta kém tỉnh táo, dạo trước đây chẳng phải chính ta cũng mờ mắt vì hận thù, gây ra bao nhiêu sát nghiệp đấy ư?". Trầm ngâm hồi lâu, gã trỏ cái đầu tóc bạc lăn lóc dưới đất:

- Đây là Lưu Hi Vân phải không?

- Phải! – Giọng nam đáp.

Lương Tiêu nói:

- Kẻ đầu sỏ đã bị giết, hà tất giết chóc thêm nữa?

Giọng nam bực bội:

- Hừ, ngươi nhất định nhúng mũi vào việc này phải không?

Giọng nữ mắng:

- Thế thì giết luôn cả ngươi!

Không đợi Lương Tiêu trả lời, từ dưới bục tỏa ra sáu ngọn phi đao, bay vù vù về phía gã.

Lương Tiêu cau mày, phất tay áo rộng vạch một đường vòng cung từ trên xuống dưới, sáu luồng đao quang lập tức phụt tắt. Lương Tiêu lại giũ mạnh tay áo, sáu ngọn phi đao rơi leng keng xuống đất. Cái bục rối rung nhẹ, giọng nữ thốt lên:

- Giỏi!

Trong khoảnh khắc, y như tiên nữ rắc hoa, dưới rạp rào rào bay ra ra hơn hai mươi món ám khí, nào là tam lăng tiêu, phi hoàng thạch, nào là phượng vĩ châm, thiết bồ đà, ba phần tấn công Lương Tiêu, bảy phần đánh về phía bọn hán tử. Lương Tiêu cười nhạt, chưởng trái vỗ dọc, chưởng phải khua ngang, hai luồng kình phong tràn đi như gió lớn cuốn qua con đường, chỉ nghe "keng keng" liên miên, các món ám khí rơi đầy xuống đất, không một phát nào trúng đích. Xong xuôi, Lương Tiêu cuốn tay áo đứng yên. Thấy gã chỉ dùng đúng một chiêu mà gạt được toàn bộ ám khí, mọi người đều há hốc miệng, con phố lặng hẳn đi, giọng nam trong bục rối vụt gầm gừ:

- Gia gia liều mạng với ngươi!

Cái bục kéo theo kình phong bổ nhào tới. Lương Tiêu vẫn đứng im, giọng bình thản:

- Nấp nấp nom nom thì tài cán gì? – đoạn khum tay thành trảo, lướt tới như gió.

Cùng tiếng rách roèn roẹt, tấm bạt quây bục bị Lương Tiêu xé làm đôi, một bóng người nhảy vọt ra, song chưởng áp dính lên ngực gã, xuất chiêu trúng đích là lập tức lui ngay lại sau, cười khanh khách:

- Ngươi trúng Hỏa diệm chưởng của ta rồi, không sống được bao lâu nữa đâu, hãy tự trách bản thân mình lo chuyện bao đồng đi nhé!

Đó là một thiếu nữ trẻ măng xinh đẹp, tóc xanh dày mượt, khuôn mặt hồng hào. Cử tọa đều tấm tắc khen thầm, những tưởng dưới bục có hai người điều khiển rối, không ngờ chỉ có một, mà lại là một cô gái.

Thiếu nữ nói xong, thấy Lương Tiêu mỉm cười buông tay xuống, dáng đứng vẫn ngang tàng, hoàn toàn không có vẻ gì giống bị thương hay sắp chết thì tắt ngay nụ cười, trợn tròn đôi mắt hạnh, buột miệng chửi tục rồi vỗ chưởng phóng đến. Lương Tiêu ngửa tay trái nắm lấy cổ tay cô ta. Người con gái kinh hãi tru tréo:

- Quân đểu giả, buông ta ra!

Lương Tiêu bỗng nhướng mày nhìn thẳng ra trước. Thiếu nữ đang thắc mắc, chợt nghe tiếng gỗ gõ xuống nền đá cành cạch thì giật mình la lên:

- Ca ca!

Âm thanh cành cạch ấy phát ra từ đầu phố, nơi một nam tử ăn bận như kép hát vừa xuất hiện. Chàng ta tuổi ước hai mươi, mày dài mắt thanh, da mặt ẩn hiện sắc đen, dắt theo một con rối gỗ Na Tra cao chừng ba thước. Con rối này đầu tròn mắt to, có sáu cánh tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí như đao, thương, kiếm, kích… Ở đầu, thân, tay và chân nó đều có những sợi dây nhỏ nối sang các ngón tay của nam tử nọ.

Chàng kép hát vừa chậm rãi bước vừa nhịp nhàng cử động năm ngón tay phải. Na Tra cũng di chuyển y như người thật, đôi chân bằng gỗ đập cồm cộp trên nền đá, nhìn từ xa trông giống hệt một đứa bé chập chững đi theo người lớn. Mấy hán tử Nộ Long bang đều lộ vẻ khiếp đảm và căm hận.

Kép hát đến trước mặt Lương Tiêu, nhíu mày dằn từng tiếng:

- Thả muội tử của ta ra!

Lương Tiêu điềm tĩnh hỏi:

- Nếu ta thuận theo, ngươi sẽ thả những người này chứ?

Gã phác một cử chỉ về phía bọn Nộ Long bang. Thiếu niên bệnh tật đã tỉnh lại, hai mắt tóe lửa trợn trạo nhìn người mới đến. Chàng kép hát liếc hắn, cơ mặt giật giật, lắc đầu:

- Không được, không thể tha bất cứ một ai! – đoạn nhích tay phải.

Na Tra liền nhảy cẫng lên, sáu cánh tay cùng giơ cao, tỏa giàn binh khí bủa vây Lương Tiêu, động tác linh hoạt chẳng kém người thật. Lương Tiêu không hoàn thủ, lững lờ trôi ra xa chừng một trượng, tránh khỏi các binh khí, ngạc nhiên nghĩ bụng: "Dùng rối gỗ tấn công, quả là điều hiếm thấy xưa nay".

Chàng kép hát đánh trượt, lòng còn ngạc nhiên hơn Lương Tiêu nhiều, lập tức nhảy tới trước vẫy ra một chưởng, kình lực nóng bỏng lạ lùng. Lương Tiêu chưa kịp giơ chưởng đón đỡ, chàng ta đã khua tiếp cánh tay phải, Na Tra bèn múa may xẹt lại như tia chớp. Cứ thế, hai cánh tay kép hát dập dình lên xuống, chưởng lực cùng con rối tấn công đồng thời, uy thế sấm sét, phối hợp bất ngờ, buộc Lương Tiêu phải lùi lại sáu bước.

Lương Tiêu phì cười:

- Thú quá, để xem con rối gỗ của ngươi hay con rối thịt của ta lợi hại hơn nào?

Kép hát nghĩ bụng: "Rối thịt? Hắn nói lăng nhăng gì thế?", đoạn nôn nóng đánh liền ba chiêu hòng cứu muội tử. Lương Tiêu xoay nghiêng mình, thình lình thả chùng tay phải. Thiếu nữ nhận ra nội lực đã trở lại với cơ thể, không buồn nghĩ ngợi nhiều, lập tức xòe chưởng vỗ lên ngực Lương Tiêu. Đúng khoảnh khắc chưởng lực vừa chớm cạnh tay thiếu nữ, Lương Tiêu bèn tụ kình trong tay áo rồi hất mạnh ra, đẩy thiếu nữ xoay một vòng, chưởng lực không hãm kịp, quất trúng ngay con rối gỗ. Cùng mấy tiếng "rắc rắc" đanh gọn,

hai cánh tay rụng xuống, biến con rối thành Na Tra bốn tay. Thiếu nữ hoảng hốt vùng ra, nhưng Lương Tiêu đã nắm cổ tay trái cô ta ghì lại.

Chứng kiến thủ đoạn của Lương Tiêu, chàng kép hát không khỏi kinh sợ, vẩy dứ một chưởng rồi lại thả con rối tấn công. Lương Tiêu buông thiếu nữ ra, cô ta vô cùng quật cường, giở chưởng vỗ ngay vào bụng dưới Lương Tiêu. Ngờ đâu Lương Tiêu vẫn dùng thủ pháp ban nãy đẩy chệch chưởng lực đi, thiếu nữ mất thăng bằng, không kịp ghìm kình, tiếp tục quạt gãy hai cánh tay khác của Na Tra.

Cô gái khiếp vía phân trần:

- Ca ca… đừng trách, không phải tại muội!

Lương Tiêu lại tóm cổ tay thiếu nữ. Đám hán tử Nộ Long bang mừng rỡ hoan hô như sấm động. Thiếu nữ nọ hai lần liên tiếp chữa lợn lành thành lợn què, ức quá bật khóc, dặn lòng bất kể thế nào cũng sẽ không xuất chưởng nữa.

Na Tra bắt đầu múa may lung tung, chuẩn bị xáp tới lần nữa. Lương Tiêu buông tay, đúng như gã dự tính, thiếu nữ lập tức nhảy vùng đi. Gã liền băng đến chắn trước mặt cô, chưởng phải xòe ra, kình phong ùn ùn đổ tới.

Thiếu nữ gần như nghẹt thở, nhưng quyết ý thoát thân nên không đắn đo nhiều, lập tức dồn hết nội lực xuống hai tay, song chưởng xô ra mạnh mẽ hơn hẳn những lần trước, nào ngờ đánh hụt, Lương Tiêu đã thu kình và rút về chỗ cũ tự bao giờ. Chưởng lực trượt Lương Tiêu, theo quán tính phóng thẳng tới trước. Sau một tràng âm thanh trầm đục, hai cánh tay cuối cùng của Na Tra gãy rời. Chàng kép hát tê tái cả lòng, đứng sững ra giữa bãi đấu. Thiếu nữ trân trân nhìn con rối què quặt, tủi thân quá, nước mắt ầng ậng, cuối cùng khóc òa lên.

Thần sắc ủ ê tội nghiệp của người con gái khiến trái tim Lương Tiêu nhói buốt: "Vì sao cô ta cũng có cái dáng điệu ấy?". Gã sẽ thở dài, lặng lẽ lùi lại. Chàng kép hát bỗng rùng mình, lảo đảo ngồi phệt xuống đất, mặt mũi co giật như đang phải chịu đựng một cơn đau đớn khủng khiếp lắm.

Thiếu nữ hoảng hốt ôm chầm lấy gã:

- Ca ca làm sao thế, làm sao thế?

Thiếu niên bệnh tật hớn hở reo lên:

- Ha ha, thì ra ngươi đã trúng Long tu châm của cha ta. Báo ứng, ha ha, quả là báo ứng!

Chàng kép hát cười nhạt, nén đau đứng dậy, lạnh lùng bảo:

- Lưu Tử, ngươi đừng đắc ý, dẫu trúng độc châm, ta vẫn giết được các ngươi mà chẳng khó khăn gì cả.

Lưu Tử nhăn nhở:

- Ta chết thì thôi. Còn ngươi, trước khi chết sẽ phải quằn quại vật vã đủ ba ngày ba đêm, cứ hôm sau lại đau hơn hôm trước, cuối cùng chất độc sẽ xé nát gân thịt toàn thân, ăn trụi dần từng ngón tay ngươi, ha ha ha, hay cực…

Thiếu nữ sởn da gà, run run nói:

- Ngươi… ngươi đưa thuốc giải ra đây, ta… ta sẽ tha chết cho.

Lưu Tử vênh mặt hợm hĩnh:

- Long tu châm ăn sâu vào kinh mạch, được máu đưa đi, không thuốc nào chữa nổi. Hừ, dù có giải dược ta cũng chẳng bao giờ cho ngươi.

Chàng kép hát hỏi:

- Ngươi có biết vì sao hôm kia ta không quật ngươi chết tươi không?

Lưu Tử cười khẩy. Kép hát nói:

- Ta dùng Hỏa diệm chưởng đả thương ba yếu huyệt của ngươi, trong vòng bốn ngày, ngươi sẽ bị đủ mọi cơn đau hành hạ, cuối cùng toàn thân căng trướng, huyết quản vỡ toác, da dẻ sẽ nứt bửa dần. Hừ, lão quỷ Lưu Hi Vân giết hết trẻ già nhà ta, làm sao ta cho phép ngươi về với lão ấy dễ dàng thế được!

Lưu Tử rùng mình ớn lạnh, trợn mắt nói:

- Trạng chết chúa cũng băng hà, đằng nào cũng toi cả nút! Lão tử tự kết liễu, đi trước xuống mười tám tầng địa ngục đợi nhà ngươi… – Hắn chộp lấy thanh đao của một tên trong bọn định tự tận, thình lình người bỗng nhẹ hẫng đi, tay bị ai nắm giật một cái, thanh đao rơi xuống đất đánh keng. Lưu Tử ôm ngực thở dốc. Kép hát cũng rúm ró mặt mày, ắt là rất đau, nhưng hai bên vẫn nhìn nhau với ánh mắt ngùn ngụt căm hờn, không ai nhượng ai lấy một tí.

Lương Tiêu lắc đầu: "Thế gian này chưa lúc nào vợi bớt những chuyện oán hận chém giết, thành thử nước, nhà, quân, dân cứ tàn hại lẫn nhau chẳng bao giờ ngừng!". Gã buồn nản cùng cực, không còn tâm trí đâu để can thiệp vào chuyện thiên hạ nữa, quay lại ngồi xuống bàn, cầm bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, thầm nhủ dẫu trước mắt có xương trắng chất chồng, máu đỏ lênh láng cũng chả mắc mớ gì tới mình nữa.

Lúc ấy, từ đằng xa có tiếng hô:

- Bồ tát ra rồi!

Mọi người giật thót, ai nấy cùng lộ vẻ mừng rỡ. Nhục tu cầu Thường Vọng Hải ôm ngực thều thào:

- Thiếu bang chủ, người ta thường nói: cơm không ăn thời gạo còn đó. Nên trị thương trước rồi sẽ tính sổ với hai tên kia sau, hụ hụ…

Nghĩ đến thảm cảnh mà tay kép hát đã cảnh cáo, Lưu Tử cũng thấp thỏm trong dạ, vội gật đầu, quay sang phía Lương Tiêu hành lễ:

- Ơn đức cứu viện của đại hiệp, tại hạ sẽ không bao giờ quên…

Lương Tiêu xua tay cắt ngang:

- Trả ngươi hai chữ "đại hiệp", đừng dùng lối xưng hô ấy với ta.

Lưu Tử ngẩn người, thầm nghĩ trong giang hồ có rất nhiều quái kiệt dị nhân, chắc gã này cũng thuộc hạng đó, vì vậy hắn không dám gạn hỏi thêm để tránh làm mếch lòng Lương Tiêu, bèn hấp tấp thi lễ rồi tựa vào thuộc hạ lảo đảo đi ra. Thiếu nữ nọ cũng đỡ chàng kép hát chập choạng theo sau.

Lương Tiêu uống sạch bát rượu, nghĩ bụng: "Theo lời tên họ Thường thì vị Bồ tát trong núi biết chữa trị vết thương, chắc là Ngô Thường Thanh đây!". Gã hỏi tiểu nhị:

- Bồ tát mà người ta đang kháo nhau kia là một lão béo múp phải không?

Tiểu nhị phì cười:

- Quý khách nói gì thế, Bồ tát chùa Quan Âm mà là lão béo à?

Lương Tiêu tần ngần: "Bồ tát chùa Quan Âm? Không lẽ là nữ nhân?". Gã vô cùng nghi hoặc, trầm ngâm một thoáng rồi kéo lão già ngây ngô đi theo huynh muội múa rối. Lúc này cơn đau đã dịu bớt, chàng kép hát định đuổi giết bọn Lưu Tử, nhưng nhác thấy Lương Tiêu đang kè kè sau lưng nên cũng hơi úy kỵ, đành tạm thời kìm nén sát ý trong lòng.

Đoàn người lục tục đi về hướng bắc. Chưa đầy năm dặm, trước mặt họ xuất hiện ba ngọn núi sừng sững, hai dòng nước chia luồng luồn qua giữa chúng, nước trong leo lẻo, in rõ những viên đá xanh biếc nằm rải rác rất mỹ thuật dưới lòng suối, bờ đông cây cối um tùm, chim hót líu lo, bờ tây là một cánh rừng hạnh trải dài tít tắp, trời đang vào độ cuối xuân, hoa nở tưng bừng, rực rỡ như một biển mây.

Lúc này, ở bìa rừng đã có chừng một trăm người đứng chen chúc. Lương Tiêu tự nhủ: "Ắt hẳn nữ Bồ tát ở giữa vòng người kia đây!". Gã cùng lão già lội qua dòng suối, định chen vào đám đông thì chợt nghe có tiếng la thảm thiết, rồi đám đông ồn ào giãn ra.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn kỹ thì thấy một người béo lùn mình vận áo xanh, đầu đội mũ nhỏ đang hầm hầm túm đánh một lão già. Cạnh đó là mấy người, áng chừng là con cái gia nhân của lão ta, vừa khóc lóc vừa co kéo với người béo, nhưng đều bị người này đá ngã hết.

Lương Tiêu nhăn nhó nghĩ bụng: "Nữ Bồ tát đâu ra? Chẳng phải lão béo họ Ngô xấu người xấu nết thì còn ai vào đây kia, tên tiểu nhị chỉ giỏi nhập nhèm!". Ngô Thường Thanh vung hết tay đến chân đấm đá lia lịa vào các yếu huyệt của lão già nọ. Lão này mặt mày xanh tái, hai mắt nhắm nghiền, quyền cước trút xuống thân thể như thế mà hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lương Tiêu thoạt tiên rất sửng sốt, nhưng dần dần, quan sát kỹ thì nhận ra thủ pháp của Ngô Thường Thanh. Nhìn bề ngoài, họ Ngô xuất quyền cực kỳ hung mãnh, thực ra không hề nặng tay, kình lực tới các huyệt vị khác nhau đều có cân nhắc mức độ nhanh chậm nặng nhẹ phù hợp. Một số huyệt vị chỉ lướt phớt qua, một số khác đánh trúng xong còn kín đáo xoa ấn.

Ngô Thường Thanh đấm đá chừng chán tay mới ném bịch lão già xuống cáng, ngực phập phồng, thở hồng hộc, hầm hầm ngồi xuống bên cái bàn vuông. Con cháu lão già tưởng ông cha mình bị đánh chết rồi, ôm lấy xác lão khóc ồ ồ. Người xung quanh đều bất bình trước cảnh bi thảm ấy, nhốn nháo hô:

- Trói lão ác độc này giải lên quan!

- Không cần giải lên quan, mọi người xúm vào nện chết lão đi!

- Chúng ta đến yết kiến Bồ tát để được xem bệnh, cớ sao lão béo này vô cớ nhảy ra hành hung?

Ngô Thường Thanh chẳng nói chẳng rằng, cầm bát uống trà.

Đám đông đang la ó, bỗng nghe lão già bệnh tật thở phào:

- Dễ chịu quá, khoan khoái quá, được nện thêm một trận nữa thì hay!

Lão chống hai tay xuống đất, chật chưỡng đứng dậy. Bầu không khí lặng hẳn đi, ai nấy trố mắt nhìn, gia quyến lão ta còn ngạc nhiên hơn nữa.

Số là lão già này đột nhiên mắc bệnh lạ, toàn thân tê liệt, chạy đôn chạy đáo rước thầy tìm thuốc mà không trị được mới đến đây để cầu may, nào ngờ vừa thò mặt vào rừng là gặp ngay Ngô Thường Thanh, chỉ một liếc mắt đã bị đấm đá tơi bời. Đám người nhà vốn tưởng gánh phải tai bay vạ gió, lão già ắt mất mạng phen này, hóa ra không chỉ bình an vô sự mà còn thuyên giảm bệnh tật, đứng dậy ngay được, quả là một việc quá sức khó tin.

Ngô Thường Thanh đặt cạch bát xuống, nước trà bắn tung tóe:

- Còn muốn nện thêm một trận nữa à? Cái đồ ăn no rồi lại nằm khoèo! Ngươi nghe cho rõ đây, nhớ ngủ ít, vận động nhiều, trong vòng nửa năm cấm ngặt sắc dục, kiêng cữ thịt cá. Khi nào ngươi rèn cho cái tấm thân nhão nhoẹt của ngươi rắn rỏi hơn lên một tí thì hẵng quay lại, lão phu nện mới sướng tay!

Đến đây đám người nhà đã hiểu ra, vị đại phu hung dữ này chỉ là "thương người đày đọa chút thân", nghe qua thì tưởng đang chửi bới, thực ra là dặn dò những cách kiêng kỵ điều dưỡng, họ bèn ghi nhớ từng lời từng chữ và cúi đầu cảm tạ lia lịa, xong đỡ lão già đi. Nhưng lão ta lại đẩy đám người nhà ra để tự bước lấy, chỉ thoáng chốc đã đi rất xa. Bọn con cháu mừng rỡ, kẻ thì "ông ơi", kẻ thì "cha ơi", tíu tít chạy theo.

Những người ở lại vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, miệng lưỡi thay đổi hẳn. Kẻ khen ngợi "thần y diệu thuật", kẻ tán tụng "thiên hạ vô song"… Ngô Thường Thanh nhổ toẹt một cái, chống hai tay vào hông, trợn tròn cặp mắt ti hí, cười nhạt:

- Thôi đừng vuốt đuôi nữa. Vừa rồi những đứa nào chửi lão phu? Đứng ra đây cho lão phu xem mặt ngang mũi dọc ra sao?

Không khí bỗng lặng ngắt như tờ, tất cả so vai rụt cổ, không ai dám nhận.

Chợt một giọng nữ vang lên:

- Sư phụ ơi, con mới vắng mặt một lúc mà thầy lại nạt nộ người ta rồi à?

Ngô Thường Thanh trợn trắng mắt, hừ một tiếng:

- Không đến lượt cái mặt ngươi dạy dỗ ta! Lấy được nước suối chưa?

Giọng nữ đáp:

- Đây rồi ạ!

Cùng với tiếng nói, từ trong rừng một nữ tử mảnh khảnh đi ra, mình bận áo trắng, tay trái xách lò nhỏ, tay phải xách siêu nước. Trông thấy người ấy, ai nấy hoan hô:

- Bồ tát đã tới!

Nữ tử vốn đang cúi đầu bước đi, nghe tiếng hoan hô, vành tai trắng trẻo đỏ dừ lên, cô ta càng gằm mặt thấp hơn nữa, ngần ngừ một lúc mới bước đến bên Ngô Thường Thanh, hạ hỏa lò và siêu nước xuống. Họ Ngô hớn hở châm lò, đun nước pha trà, chuẩn bị đâu đấy xong xuôi mới ngả mình xuống cái ghế trúc, ưỡn cái bụng núc ních mỡ, gừ gừ trong cổ họng:

Chẹp,

Chén thứ nhất thấm êm cổ họng,

Chén thứ hai gột những ưu phiền,

Chén ba trí óc nhẹ tênh,

Chỉ còn lời Đạo Đức Kinh soi lòng.

Chẹp chẹp,

Chén thứ tư áo trong đẫm ướt,

Mồ hôi tuôn cuốn hết bất bình.

Chén năm gân mạnh cốt tinh

Lại qua chén sáu thiên linh sáng bừng.

Chẹp chẹp chẹp,

Chén thứ bảy đã dâng trước án,

Hương trà thơm không cạn sao đang,

Sau vai cánh mọc hai hàng,

Hiu hiu gió thổi thênh thang lên trời.

Ngô Thường Thanh vốn mê trà, trong lúc đợi trà sôi thì say sưa ngâm bài Thất oản trà, càng ngâm càng thèm thuồng, nước dãi ròng ròng. Đám đông xung quanh đều buồn cười, nhưng nghe Bồ tát còn phải gọi lão ta là sư phụ nên không ai dám đắc tội, đành bưng miệng nén cười thành tiếng.

Nữ tử áo trắng ngồi xuống bên bàn, vẫn cúi gằm đầu, dáng vẻ ẻo lả yếu đuối. Tất cả định ùa lại, chợt có mười mấy đại hán to cao gạt sạch mọi người để chen vào, chính là đám bang chúng Nộ Long bang. Đám đông liền lu loa phản đối:

- Đến sau mà đòi chen lên trước là thế nào?

Thường Vọng Hải hắng giọng, bọn đồng môn bèn gồng tay, đao kiếm rung bần bật, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ. Họ Thường cười nhạt, dìu Lưu Tử đến gần bàn, vòng tay nói:

- Thưa nữ Bồ tát, xin bà xem bệnh cho thiếu bang chủ của chúng ta!

Nữ nhân áo trắng ừ hữ, chìa tay bắt mạch, bỗng có người xen vào:

- Lão tử đếm đến ba, bên bàn còn ai thì lão tử giết kẻ đó!

Thường Vọng Hải ngoắt đầu nhìn ra. Thiếu niên ăn bận kiểu kép hát đang từ từ bước tới, nét mặt lạnh băng, bang chúng Nộ Long bang rợn người nắm chặt lấy binh khí. Thiếu niên nọ bắt đầu đếm:

- Một…

Nữ nhân áo trắng không hề ngẩng đầu, bình thản chạm bàn tay trắng nõn vào mạch Lưu Tử. Ngô Thường Thanh hừ mũi rõ to:

- Không được chữa cho hắn!

- Vì sao ạ? – Nữ nhân áo trắng hỏi.

- Nhìn con rồng trên tay áo hắn đi!

Nữ nhân áo trắng liếc mắt kiểm chứng, cửa tay áo Lưu Tử quả có thêu một con rồng nhỏ bằng chỉ bạc. Ngô Thường Thanh nói:

- Đó là tiêu ký của Nộ Long bang. Bang phái ấy hoành hành vùng Thái An, chẳng có đứa nào tử tế, đừng nên cứu bọn ác đồ này!

Mấy hán tử Nộ Long bang vừa giận vừa sợ, tự nhủ nếu không phải cường địch đang ở ngay đây thì ắt đã dạy cho lão béo kia một bài học.

Chàng kép hát cười ha hả:

- Tiên sinh nói thật chí lý, xin hãy để tại hạ xuất thủ đuổi chúng đi!

Ngô Thường Thanh ngó con rối gỗ, khinh khỉnh bảo:

- Đừng ra vẻ ta đây! Ta không cứu nó, nhưng cũng không trị độc Long tu châm cho ngươi đâu! Hừ, chắc ngươi là Mộc ngẫu sát trong Quỷ Lỗi Song Sát chứ gì? – lại nhìn thiếu nữ đứng bên cạnh chàng. – Còn ngươi hẳn là Bố đới sát rồi. Hai đứa súc sinh miệng còn hôi sữa, cậy có tí bản lĩnh thối tha là giết người như ngóe, chẳng biết phân biệt thế nào là xấu thế nào là tốt! Các ngươi cũng cút hết cho ta nhờ, đừng có làm bẩn nhà cửa của lão phu.

Thoạt tiên, nghe lão già phán đoán chính xác thương thế của mình, Mộc ngẫu sát rất sửng sốt, nhưng đến đoạn sau, phải hứng đủ mọi lời lăng mạ nặng nề, chàng ta không sao kìm nổi một tia căm giận lóe lên trong mắt:

- Chả chữa thì thôi, ta cũng không hơi đâu van vỉ. Nhưng ta truyền đời báo danh cho mà biết: nếu ngươi cứu tên súc sinh họ Lưu kia thì đừng trách ta không khách khí!

Ngô Thường Thanh sửng cồ nhảy bật dậy:

- Đây, ngươi thử không khách khí ta xem!

Bố đới sát thấy hai bên làm găng, lo lắng đến độ nước mắt ràn rụa. Nghĩ rằng khẩn nài lão béo hung dữ cũng vô ích, cô ta bèn bước nhanh tới trước mặt nữ nhân áo trắng, quỳ sụp xuống dập đầu, nghẹn ngào thưa:

- Nữ Bồ tát đại từ đại bi, xin hãy cứu ca ca của tôi!

Nữ nhân áo trắng vội rời chỗ ngồi ra đỡ cô gái:

- Đứng lên, đứng lên mau! Ta… nhất định sẽ nghĩ cách cứu y.

Bố đới sát mừng rỡ quá, mắt long lanh lệ. Ngô Thường Thanh trừng trừng nhìn nữ tử áo trắng:

- Con nha đầu kia, ngươi dám trái lời ta ư? Khốn nạn, lần sau ta không cho phép ngươi ra đây nữa!

Nữ tử áo trắng cúi đầu lí nhí:

- Vết thương của họ mà phát tác thì tình trạng thê thảm lắm… con không nỡ nhìn người ta chịu khổ…

Cô vừa nói vừa run lẩy bẩy, trông như thể sắp ngã tới nơi, vội lần tay vào ngực tìm một lọ ngọc, dốc lấy hai viên thuốc uống.

Ngô Thường Thanh đăm đăm nhìn học trò một lúc, chợt giậm chân bực bội:

- Ta nói con hay, bọn này đều là kẻ ác, hiếp đáp đàn ông cưỡng đoạt đàn bà, giết người đốt nhà, chẳng từ một việc xấu xa nào. Con còn nhớ khi con bái sư ta đã nói gì không?

Nữ tử áo trắng run run cúi đầu:

- Dạ nhớ, thầy dạy làm đồ đệ của thầy thì phải có bàn tay Bồ tát và trái tim Diêm vương.

- Đúng thế. – Ngô Thường Thanh nghiêm khắc nói. – Phải trau dồi y thuật cho tinh thục, có khả năng cải tử hoàn sinh, linh diệu như phép thuật Bồ tát, nhưng phải biết phân biệt ngay gian thiện ác, cứng rắn phán xử như Diêm vương. Người tốt mắc bệnh, tất nhiên ta phải nghĩ trăm phương ngàn kế chữa chạy cho họ, kẻ xấu mắc bệnh là do ông trời trừng phạt, quyết không được giúp đỡ dẫu chỉ nửa ngón tay, vì cứu những quân hung bạo đó cầm bằng gây hại cho rất nhiều người lương thiện khác!

Nữ tử áo trắng lắc đầu thở dài:

- Nhưng trong Thiên kim phương, Tôn Tư Mạc có nói "tính mạng con người quý hơn ngàn vàng". Đối với một đại phu, sự sống của mỗi cá nhân đều là ngàn vàng, bất kể họ nghèo hèn hay giàu sang, ngay gian hay thiện ác.

Ngô Thường Thanh nghe cãi giận quá, giọng càng thêm gay gắt:

- Bậy bạ, nhố nhăng! Đó đều là quan niệm lỗi thời cũ rích. Ngươi không nghe lời ta thì mau cuốn xéo đi cho rảnh!

Nữ tử áo trắng co rúm hai vai:

- Nhưng… con không thể thấy chết mà không cứu, không thể tụ thủ bàng quan nhìn người ta chịu đớn đau… – Càng nói, giọng cô càng nhỏ lại, hầu như không thành tiếng, nước mắt lã chã lăn qua chiếc cổ áo trắng bong, rớt xuống đất thành những đốm lấm tấm sẫm màu.

Ngô Thường Thanh gườm gườm nhìn cô một lúc, mặt xám xanh, chợt phẩy tay áo, tức giận nói:

- Lão phu mặc kệ, mặc kệ hết! Hừ, đếch thèm bận tâm đến nữa!

Nữ tử áo trắng lặng đi, chậm áo lau nước mắt rồi đặt tay bắt mạch cho Lưu Tử, trầm ngâm chốc lát rồi thở dài bảo:

- Ba huyệt Địa thương, Bỉnh phong và Hoàn khiêu của ngươi bị viêm dương độc xâm nhập. Ba huyệt này nối liền với Túc dương minh vị kinh, Thủ dương minh đại trường kinh, Thủ thái dương tiểu trường kinh và Túc thiếu dương tam tiêu kinh. Bốn đường kinh vốn đều thuộc dương mạch, nay lại ngấm viêm độc, thật chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, có thể dẫn đến cạn kiệt tinh huyết, nứt vỡ gân da. Chà, ai xuống tay mà độc địa quá chừng!

Mộc ngẫu sát là người hạ thủ, hiểu rất rõ hậu quả trúng độc, nghe nữ nhân chẩn đoán không sai một vi một mảy thì vô cùng kinh hãi, bỗng sinh ác tâm: "Giết ả này đi, xem ai chữa trị được cho tên khốn họ Lưu kia nữa?". Nghĩ đoạn nhúc nhích ngón tay, nhưng chưa kịp xuất chiêu thì nghe có tiếng hừ mũi, Mộc ngẫu sát ngước mắt nhìn, nhận ra Lương Tiêu đứng cách đó ba trượng, mắt sáng quắc như khoan vào mặt mình, chàng bỗng cứng đơ người, không dám động đậy gì nữa.

Lưu Tử hốt hoảng:

- Vậy thì, có cách nào chạy chữa không?

Nữ tử trả lời:

- Đã biết nguyên do thì chạy chữa cũng dễ dàng hơn.

Dứt lời, cô rút ra ba mũi kim thép, phóng tay châm ba huyệt bị thương, xuất thủ nhanh và nhận huyệt rất chính xác, những tay võ giả đang có mặt đều nức nở khen thầm. Kim châm chắc thuộc loại rỗng ruột, vì mũi kim vừa ăn vào da thịt thì ba tia máu đen ròng ròng tuôn ngay ra từ đuôi kim. Ngay lập tức, Lưu Tử cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thư thái hẳn đi.

Khi máu đen chuyển sang đỏ và bắt đầu đông, nữ tử áo trắng rút kim ra:

- Chích huyết đã giúp xả hết dương độc. Nay ta viết thêm một bài thuốc, ngươi theo đó mà uống, trong vòng mười ngày sẽ có biến chuyển tốt.

Viết xong, cô trao đơn thuốc cho Lưu Tử. Một bóng người thình lình chớp lên, Bố đới sát đã băng tới cướp lấy. Nữ tử áo trắng kinh ngạc hỏi:

- Cô nương làm gì vậy?

Bố đới sát mỉm cười:

- Bồ tát cứu ca ca xong, ta sẽ trả bài thuốc này cho hắn!

Lưu Tử tức quá rủa xả:

- Con vô lại, con dâm phụ, ta đập…

Nữ tử áo trắng vội can:

- Ngươi… đừng nặng lời!

Lưu Tử vội cười xòa:

- Vâng, vâng, vậy mong nữ Bồ tát viết hộ một đơn thuốc khác.

- Được! – Nữ tử áo trắng đáp.

Bố đới sát ứa nước mắt:

- Bồ tát, người đã hứa là cứu ca ca ta.

Nữ tử nọ bình thản trả lời:

- Ta chưa hề nói là không cứu ca ca ngươi, phiền ngươi trả đơn thuốc lại cho y!

Bố đới sát mừng rỡ nói:

- Được, miễn là người cứu ca ca ta!

Cô ta chu môi nhổ một bãi nước bọt lên đơn thuốc rồi ném vào mặt Lưu Tử. Họ Lưu căm hận vô kể, nhét tờ giấy vào ống tay áo rồi vòng tay cười với nữ tử áo trắng:

- Đa tạ đại phu…

Hắn vừa đa tạ vừa lật cao cổ tay, một thanh chủy thủ nằm gọn trong tay hắn tự bao giờ. Nó phóng lên như tia chớp, đâm xẹt vào ngực "Bồ tát".

Nữ tử áo trắng không hề để bụng đề phòng, cứ ngẩn ra trước tai họa giáng xuống. Bố đới sát cũng trở tay không kịp, chỉ kịp hét lên một tiếng thảng thốt.

"Cạch!". Thình lình một viên đá nhỏ bay ra khỏi đám đông, bật lên thân chủy thủ khiến nó văng đi xa. Lưu Tử toạc hổ khẩu, kinh hãi nhảy vọt ra sau. Bố đới sát hét vang, múa chưởng đánh tới, bỗng lại "phụp" một tiếng nữa, Lưu Tử hai mắt trắng dã ngã ngửa xuống, trên trán thủng một lỗ nhỏ, máu hòa dịch não chảy ra òng ọc.

Nữ tử áo trắng bàng hoàng, buột miệng thốt lên khiếp sợ. Ngô Thường Thanh vốn chạy đến cứu viện, mới được nửa đường thì tình hình đã giải quyết xong, lão liền ngoảnh phắt về hướng viên đá xuất phát nhưng không thấy có manh mối gì, bất giác run sợ: "Gớm thật, không biết cao thủ đâu ra thế này!". Riêng Mộc ngẫu sát đoán ngay ra là ai, chàng đưa mắt nhìn Lương Tiêu, đầu mày nhiu nhíu.

Lương Tiêu nhếch mép buồn khổ: "Lại nổi sát tính rồi, chà, ném rơi thanh chủy thủ là được, nào ngờ nóng nảy quá, đi bắn tiếp viên thứ hai!".

Mộc ngẫu sát nhìn những bộ mặt tái xanh tái tử của bọn Nộ Long bang, lại trông thi thể Lưu Tử, cuối cùng nghĩ đến võ công ghê gớm của Lương Tiêu, lòng háo thắng tranh cường cùng chí báo thù rửa hận suốt hai mươi năm qua bỗng chốc tiêu tan. Chàng thở dài bảo bọn Nộ Long bang:

- Lưu Tử đã chết, ta cũng không gây khó dễ cho các ngươi nữa. Các ngươi không phải người nhà họ Lưu, chẳng việc gì phải bán mạng cho cha con hắn!

Chàng lần tay vào ngực, móc ra một bình sứ ném cho Nhục tu cầu Thường Vọng Hải:

- Xoa ngoài uống trong đồng thời sẽ trị được độc chất của Hỏa diệm chưởng.

Thường Vọng Hải chìa tay ra đón, chẳng nói chẳng rằng cúi xuống ôm xác Lưu Tử, dẫn đồng bọn đi ra.

Mộc ngẫu sát cũng xoay mình bỏ đi, Bố đới sát bèn chặn đường:

- Ca ca không đợi chữa bệnh à?

Mộc ngẫu sát lắc đầu:

- Ca ca nóng lòng báo thù nên mấy hôm nay đã giết hại cả những kẻ vô can, trái với dự định ban đầu. Thôi thì hãy coi Long tu châm như một sự báo ứng, hà tất khổ sở cầu cạnh người ta cứu chữa?

Chàng dợm bước, nhưng Bố đới sát nước mắt lưng tròng, nhất quyết ghì chặt không buông. Mộc ngẫu sát giãy mãi mới thoát, khuôn mặt bỗng rúm ró, thân hình chấn động mạnh, không trụ được phải ngồi phệt xuống đất.

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng bước tới gần:

- Ngươi đừng gắng tỏ ra cứng cỏi nữa! – Sau khi bắt mạch cho Mộc ngẫu sát, cô trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi Ngô Thường Thanh. – Sư phụ ơi, dùng cách nào mới lấy được Long tu châm ra?

Ngô Thường Thanh cầm chén trà, mắt ngước lên trời:

- Ngươi chống đối ta hết lần này đến lần khác, còn hỏi han gì nữa? Có giỏi tự đi mà chữa!

Nữ tử áo trắng phân vân hồi lâu rồi lặng lẽ quay lại bàn, bóp trán suy nghĩ. Bố đới sát chăm chăm theo dõi từng biến đổi trên nét mặt cô, tim đập thon thót.

Cuối cùng, nữ tử áo trắng thở dài buồn bã:

- Đành mạo hiểm thử xem. – Cô mở hòm thuốc bên cạnh lấy một con dao mỏng như lá lúa và một viên đá nam châm, lẩm bẩm. – Long tu châm được máu đưa đi, di chuyển theo chiều vận hành của kinh mạch. À, xin hỏi cô nương, lệnh huynh trúng châm khi nào và vào chỗ nào?

Bố đới sát cau mày cố nhớ:

- Có lẽ là giờ dần hôm qua, trúng vào chỗ nào chỉ có ca ca ta biết.

Mộc ngẫu sát lúc này đã thở lại được, bèn đáp:

- Gần huyệt Nội quan.

Nữ tử áo trắng chăm chú quan sát bóng nắng trên đất, đoạn đặt tay trái lên mạch của Mộc ngẫu sát, tay phải bấm đốt. Đám đông lộ vẻ thắc mắc, lào xào bàn tán trước cử chỉ kỳ quặc ấy. Ngô Thường Thanh chằm chằm nhìn học trò, vẻ mặt chăm chú khác thường, cầm bát trà lên mà quên cả uống. Lão hiểu, nữ tử áo trắng đang căn cứ vào các triệu chứng của bệnh, kết hợp với mạch lý để suy đoán ra đường đi và vị trí hiện tại của Long tu châm.

Huyết khí trong cơ thể con người luôn ở trạng thái vận hành, mạnh hay yếu đều có thời khắc nhất định. Long tu châm được máu đưa đẩy, tốc độ di chuyển liên quan mật thiết với cường độ khí huyết. Thể chất mỗi người một khác nên thời điểm khí huyết mạnh yếu cũng không tương ứng nhau. Có người tỉnh táo phấn chấn ban ngày, nhưng có người đêm xuống mới sáng suốt sung sức, vì vậy rất khó đoán định vị trí của Long tu châm.

Nữ tử áo trắng lẩm nhẩm tính một hồi thì đã lần được đầu mối, miệng đọc:

- Mậu Quý Tị Ngọ thất tương nghi, Bính Tân Hợi Tí diệc thất số , – tay trái áp viên nam châm vào huyệt Cự cốt trên vai Mộc ngẫu sát, tay phải cầm con dao rạch vào da. Một vạt máu từ vết thương bắn phụt ra, hắt xuống đất.

Chừng như việc suy đoán đã lấy đi rất nhiều tâm lực của nữ tử áo trắng. Cô dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, hơi thở dồn dập:

- Cô nương tìm hộ xem có cây châm trong máu không?

Bố đới sát xem xét kỹ càng trong vũng máu rồi nhặt lên một mũi kim nhỏ xíu như lông thỏ, chẳng hiểu làm bằng chất liệu gì mà nặng vô cùng, cầm trĩu cả tay. Thấy đại phu đã trừ được nguồn cơn căn bệnh của huynh trưởng, cô ta tươi tỉnh, mừng khôn kể xiết.

Nữ tử áo trắng nghỉ một lúc rồi quay về bàn viết đơn thuốc:

- Kim nằm trong kinh mạch quá lâu, tuy gắng gượng ép ra được nhưng kinh mạch đã bị thương tổn, ngươi hãy điều dưỡng theo đơn thuốc này để tránh di căn… – Nói đến đây, cô bỗng thở dốc, thân hình run rẩy như lá cuối thu, vội vàng móc bình ngọc dốc lấy hai viên uống.

Bố đới sát rất ngạc nhiên:

- Bồ tát không được khỏe à?

Nữ tử áo trắng thở đều trở lại:

- Không… sao đâu, bệnh kinh niên ấy mà, xưa rày đều vậy!

Mọi người nghe nói đại phu mắc bệnh thảy đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Bố đới sát mở to mắt:

- Y thuật Bồ tát cao minh như thế, lẽ nào không tự chữa chạy được?

Nữ tử áo trắng chưa kịp trả lời, Ngô Thường Thanh đã gắt gỏng:

- Đừng lải nhải nữa, chữa xong rồi thì mau cút đi!

Bố đới sát trừng mắt nhìn lão vẻ căm ghét:

- Chẳng qua nể mặt Bồ tát, bằng không ta đã cho ngươi…

Ngô Thường Thanh cười khẩy:

- Cho ta cái gì?

Bố đới sát không tiện đắc tội với sư phụ của đại phu nên nén giận cảm tạ nữ tử áo trắng, đỡ Mộc ngẫu sát đi ra. Người bệnh khác tiếp tục tiến đến bên bàn ngồi, Ngô Thường Thanh lạnh lùng lên tiếng:

- Hôm nay đủ rồi, sau này khám tiếp!

Bệnh nhân nọ khựng lại, đang chùng người xuống mà không biết nên ngồi hay nên đứng lên như cũ.

Ngô Thường Thanh phất tay áo bảo học trò:

- Hôm nay con không được khỏe, đừng lao lực quá!

Nữ tử áo trắng không dám kháng cự, định nhỏm dậy, mọi người bèn nhao nhao la hét:

- Chúng tôi đợi đã mấy ngày rồi, xin hãy chữa cho chúng tôi!

- Phải đó, Bồ tát mà về thì chẳng biết bao giờ mới ra, bệnh chúng tôi không thể để kéo dài được nữa!

Những tiếng hò hét láo nháo vang lên. Ngô Thường Thanh nổi cáu:

- Khốn nạn, toàn đồ tự tư tự lợi! Nghĩ cho bọn lộn giống các ngươi thì ai nghĩ cho con bé đây? Bệnh nó còn khó chữa hơn bệnh các ngươi, mạng nó còn quý hơn mạng các ngươi hàng trăm lần! Cút, cút hết cho ta nhờ…

Nữ tử áo trắng thở dài:

- Dạo gần đây bệnh con tái phát mỗi ngày một thường xuyên hơn, hôm nay thế này, nhưng mai chẳng biết ra sao. Thôi thì khám thêm cho vài người nữa, vả chăng con vừa uống thuốc, vẫn chịu đựng được.

Ngô Thường Thanh giậm chân thình thịch, để rơi mình xuống ghế trúc, lầm lầm uống trà.

Nữ tử áo trắng lần lượt gọi bệnh nhân, người thì bắt mạch chẩn đoán, người thì châm cứu xoa nắn, cuối cùng viết đơn thuốc, chẳng may có chỗ nào không rõ thì hỏi Ngô Thường Thanh. Đến cuối giờ thân đầu giờ dậu, đám đông lục tục rời khỏi rừng, ai nấy đều hoan hỉ. Lương Tiêu đợi mọi người đi hết mới dắt lão già lại gần.

Nữ tử áo trắng uống thêm một viên thuốc nữa. Da mặt cô trắng nhợt, từ đầu tới cuối luôn cúi gằm đầu, không dám nhìn thẳng vào ai cả. Lương Tiêu bước đến bên bàn, mê mải ngắm cô hồi lâu. Hiện tại gã đã cao lớn vạm vỡ hơn hẳn khi xưa, lại thêm khuôn mặt dầu dãi phong sương, Ngô Thường Thanh nhất thời chưa nhận ra. Sốt ruột vì gã cứ đứng bất động mãi, lão thô bạo giục:

- Có bệnh thời khám, không bệnh thời biến!

Nữ tử áo trắng vội nói lấp:

- Mời ngồi!

Lương Tiêu y lời ngồi xuống, nữ tử áo trắng đặt tay lên mạch gã, trầm ngâm một lúc rồi hỏi bằng giọng ngạc nhiên:

- Tiên sinh có bệnh tật gì đâu?

Lương Tiêu chậm rãi nói:

- Ta có bệnh đấy, cô xem cho kỹ đi!

Nữ tử áo trắng lắc đầu:

- Tôi không phát hiện ra, thế thường ngày ông cảm thấy khó chịu ở đâu?

Lương Tiêu bỗng cay cay sống mũi, u uẩn nói:

- Thường ngày ta nặng lòng nhung nhớ một cô gái, bệnh đó gọi là bệnh tương tư!

Nữ tử áo trắng vội rụt tay về, lắc đầu thở dài:

- Tôi không… chữa được bệnh này!

Lương Tiêu thở dài:

- Cô gái ấy tốt bụng lắm, nhưng sức khỏe rất xấu. Chẳng hiểu dăm ba năm nay, bệnh tật có đỡ chút nào không?

Nữ tử áo trắng bỗng rùng mình, sắc hồng lan lên đến tận tai, cái cổ gầy nhợt thoáng chốc cũng đỏ dừ. Lương Tiêu lại tiếp:

- Hôm ta buộc phải ra đi, cô ấy khóc lóc rất thảm thiết, chẳng biết có bị thương không? Mấy năm nay cô ấy có còn cảm lạnh? Còn hay choáng váng? Và có còn uống cái thứ thuốc Kim phong ngọc lộ kia không…

Nữ tử áo trắng từ từ ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cô hốc hác, làn da xanh trắng tới mức gần thành trong suốt, hàng lông mày nhạt như khói mỏng, hốc mắt hõm sâu càng làm nổi bật đôi mắt to tướng. Cô trân trân nhìn Lương Tiêu, lệ châu thánh thót tuôn rơi, run run gọi:

- Tiêu ca ca…

Mắt Lương Tiêu cũng đã ướt nhoèn. Gã muốn giơ tay áo lau nước mắt cho cô nhưng ngại áo quần bẩn thỉu, đành dùng tay không quệt khẽ đi. Cảm thấy như chạm vào bộ xương, gã thảng thốt buột miệng:

- Hiểu Sương, muội gầy đi nhiều quá!

Hoa Hiểu Sương mừng mừng tủi tủi, bỗng rùng mình ngã ngất. Lương Tiêu vội chạy vòng qua bàn ôm lấy cô.

Ngô Thường Thanh đang say sưa thưởng trà, không chú ý đến cuộc đối thoại của hai người. Khi Hiểu Sương ngất xỉu, lão mới vội vã chạy lại. Thấy Lương Tiêu đứng chình ình phía trước, lão không buồn nghĩ ngợi nhiều, thò tay chụp liền. Lương Tiêu rùn vai tránh khỏi trảo thế của lão, nói nhanh:

- Ngô tiên sinh, tôi là Lương Tiêu đây mà!

Ngô Thường Thanh ngớ người nhìn kỹ rồi kêu lên:

- Ngươi chưa chết à?

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Việc gì mà tôi phải chết?

Ngô Thường Thanh không kịp nói nhiều, xua xua tay, đón lấy Hiểu Sương cho cô uống thuốc, lại dùng kim vàng châm vào các huyệt Nhân trung và Duy hội. Một lúc lâu sau, ngực Hiểu Sương bắt đầu phập phồng, cô mở mắt, gọi ngay:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu ghé lại gần. Hiểu Sương nắm chặt tay gã, nước mắt ròng ròng:

- Không phải… muội đang nằm mơ đấy chứ?

Lương Tiêu đáp:

- Mơ đâu mà mơ, không tin muội thử véo tay xem có đau không!

Hiểu Sương y lời véo thử tay, đoạn thở hắt ra:

- Đúng, không phải mơ!

Lương Tiêu phì cười. Hiểu Sương thẹn thùng đỏ mặt, cũng cười khẽ. Nụ cười của cô rất đẹp, hoa hạnh khắp rừng như mờ nhạt hẳn đi trước vẻ tươi tắn ấy.

Ngô Thường Thanh lạnh lùng đứng quan sát, chợt tức bực xen vào:

- Hừ, khóc đấy lại cười ngay được, chẳng ra cái thể thống gì! – đoạn trừng mắt lườm Lương Tiêu. – Tiểu tử khốn kiếp, ngươi chưa chết à? Hay lắm, đỡ cho con bé này phải rầu rĩ tối ngày, khóc…

Hiểu Sương cuống cuồng ngắt lời:

- Sư phụ…

Ngô Thường Thanh định nói "sướt mướt sụt sùi", thấy Hiểu Sương ngăn bèn nén lại, đổi câu hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì vậy?

Lương Tiêu trỏ lão già ngồi gần đấy, đang cầm cành cây chọc bới tổ kiến:

- Tôi dẫn lão đến khám bệnh.

Ngô Thường Thanh cau mày:

- Mất trí chứ gì?

- Chịu. – Lương Tiêu lắc đầu, mỉm cười nhìn Hiểu Sương. – Có Bồ tát giáng thế ở đây, đâu đến lượt hạng phàm phu tục tử như tôi chẩn đoán.

- Tiêu ca ca… – Hiểu Sương ngượng nghịu trách. – Đến huynh cũng trêu muội nữa à?

Nhìn sang lão già ngây ngô, cô bỗng nảy lòng thương xót:

- Huynh đưa ông cụ lại đây!

Lương Tiêu gật đầu, chạy ra dỗ dành một lúc mới dắt được lão già đến. Nhưng ngồi xuống rồi, lão lại giở quẻ không chịu chìa tay cho bắt mạch. Lương Tiêu đành lừa:

- Cô nương đây rất giỏi nắn xương, ông để cô ấy nắn thử xem ông có cốt tướng của thiên hạ đệ nhất cao thủ không.

Lão già phật ý:

- Cố nhiên ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi, còn cần nắn bóp gì nữa?

Lương Tiêu gắng thuyết phục:

- Ông tự phong đệ nhất cao thủ mà xong à? Phải được người đời thừa nhận mới đáng kể chứ!

Lão già nổi cơn thịnh nộ, tóm luôn lấy cổ gã mắng:

- Đứa nào dám bảo ta không phải thiên hạ đệ nhất cao thủ? Gọi nó ra đây tỉ thí xem sao!

Thấy Lương Tiêu bị bóp cổ, Hiểu Sương bàng hoàng cả người, suýt nữa lại ngất đi. Lương Tiêu thản nhiên nói:

- Tôi bảo ông không phải đấy!

Lão già trợn mắt, siết nắm tay răng rắc. Lương Tiêu dỗ:

- Nếu ông để cô nương đây nắn cốt, từ nay về sau, tôi sẽ thừa nhận ông là thiên hạ đệ nhất.

Lão già dịu nét mặt, buông cổ Lương Tiêu, mỉm cười:

- Được lắm, được lắm! – Lão xắn tay áo, giơ cánh tay nhem nhuốc và nhoe nhoét mỡ ra trước mặt Hiểu Sương, đoạn ngoái đầu hỏi. – Nắn cốt là thế quái nào?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Tức là nắn cái hình dạng xương cốt của ông. Xương của hạng cao thủ đệ nhất và đệ nhị khác nhau nhiều lắm đó, cứ để cô nương đây nắn xong sẽ biết.

Lão già ậm ừ, trừng mắt bảo Hiểu Sương:

- Nhóc con mày nắn cho mau, nắn sao cho đúng là thiên hạ đệ nhất, cấm nắn thành thiên hạ đệ nhị nhớ!

Hiểu Sương đỏ mặt nghĩ bụng: "Tiêu ca ca lại lừa người ta rồi!".

Xa cách đã lâu nay mới trùng phùng, cô gái hoan hỉ vô cùng, cứ miên man hồi tưởng chuyện cũ, nụ cười không ngừng chúm chím trên môi. Lão già sốt ruột giục giã:

- Cười cái khỉ gió, mau nắn đi!

Hiểu Sương xấu hổ đỏ mặt, đặt tay lên mạch lão già chăm chú thăm khám hồi lâu, đoạn ấn vào huyệt Hậu khê ở xương trụ của lão, hỏi:

- Tiên sinh có cảm giác tê ở đây không ạ?

Lão già lắc đầu. Hiểu Sương nghĩ bụng: "Theo mạch lý, khi xuất hiện triệu chứng mất trí thì huyệt Hậu khê tất có cảm ứng. Tiên sinh đây mạch tượng thông suốt, không hề tắc đọng chỗ nào, đúng ra không mắc bệnh gì mới phải!". Cô ngoảnh sang hỏi Ngô Thường Thanh:

- Con không tìm ra bệnh, mời sư phụ đến chẩn hộ xem sao!

Ngô Thường Thanh lạnh lùng quan sát lão già từ nãy tới giờ, nghe Hiểu Sương gọi thì "ồ" lên một tiếng, gật đầu:

- Quả nhiên đúng, tiên sư nó, quả nhiên đúng!

Hiểu Sương mừng rỡ:

- Sư phụ giỏi thật, chỉ dùng mắt nhìn mà đã lần ra nguồn cơn bệnh tật rồi à?

Ngô Thường Thanh chòng chọc nhìn lão già, hỏi:

- Này Thích Thiên Phong, ngươi đang giở cái trò quỷ gì vậy?

Lão già kinh ngạc:

- Ngươi gọi ta à?

Ngô Thường Thanh trợn mắt:

- Ta gọi ngươi đó, Thích Thiên Phong. Ngươi nhận ra lão phu không?

Lương Tiêu giật mình: "Thích Thiên Phong à, quái, cái tên này ta nghe thấy ở đâu rồi thì phải. Ồ đúng, trong ngôi miếu cổ dạo nào, Cửu Như đã từng nói công phu của ta giống với Đông hải Thích Thiên Phong, khó mà đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh. Nhưng võ công lão già này cao cường như vậy, chỉ e ngay cả Cửu Như cũng chưa chắc thắng được ấy chứ!".

Lão già ngơ ngác gãi đầu:

- Ngươi gọi ta là Thích Thiên Phong? Thích Thiên Phong là ai nhỉ?

Ngô Thường Thanh hầm hầm nhại:

- Thích – Thiên – Phong – là – ai? Hừ, là cái tên khốn kiếp tự xưng "Chí tôn Đông Hải, võ khố Linh Ngao" ấy! – Lão trừng mắt mắng. – Tên họ Thích kia, ngươi đừng giả ngô giả ngọng với lão phu nữa, ngươi chả bệnh tật gì hết!

Dứt lời, Ngô Thường Thanh phóng tay chộp lấy cánh tay lão già.

Lương Tiêu đang mải ngẫm nghĩ nên không kịp ngăn cản. Lão già hất tay, thân hình tròn xoay của Ngô Thường Thanh bật vút ra xa như một quả bóng. Lão già cười:

- Đồ béo lùn, quả cầu thịt!

Ngô Thường Thanh tức điên, khó khăn lắm mới dừng lại được, đang chống hai tay gắng sức lật mình lên thì lão già nọ đã lướt tới như gió, tung chân móc một cái. Ngô Thường Thanh lăn lông lốc đi ba trượng, lão già đuổi tới sát bên, giơ chân hẩy ngang. Ngô Thường Thanh không sao tự chủ được, tiếp tục lăn đi xa. Lần đầu tiên trong đời bị người ta dùng làm bóng chơi, lão tức giận la oai oái.

Lão già kỳ quặc tự nhiên vớ được quả cầu thịt thì vô cùng hào hứng, liên tục bay theo tung chân đá hất. Lương Tiêu đâm lo cho Ngô Thường Thanh, liền lao đến vung song chưởng chém xuống đầu lão già. Lão ta cười khanh khách:

- Đến đúng lúc lắm! – đoạn giơ chưởng chắn.

Một bên từ dưới đánh lên một bên từ trên đánh xuống, chỉ thoáng chốc đã chao qua hất lại đến sáu bảy chục chiêu. Lương Tiêu không đỡ nổi, vừa đánh vừa lùi, rút vào rừng hạnh rồi giở kế né tránh sau những thân cây. Lão già theo sát không rời, chưởng lực chém đổ những cây hạnh thân to bằng miệng bát, kình phong xô rụng những tán hoa tươi thắm, trải một tấm thảm dày màu hồng xuống nền đất rừng.

Ngô Thường Thanh ngọ ngoạy ngồi dậy, toàn thân đau nhức. Thoạt tiên, lão vừa thẹn vừa giận, nhưng dần dần quên bẵng cả, chỉ chăm chắm theo dõi trận đấu của hai người, lòng không khỏi hãi hùng: "Thích Thiên Phong là kỳ tài trời sinh, cũng không hổ cho cái danh võ khố. Nhưng Lương Tiêu còn ít tuổi mà sao cũng luyện được bản lĩnh đáng sợ nhường kia?". Chợt nhận ra trận tỉ thí khiến rừng hạnh tan tác cả, lão đùng đùng nổi giận:

- Hai tên xấu xa muốn đánh thì ra bãi trống, sao lại giày xéo hết cây cối của lão phu thế kia…

Rút kinh nghiệm đau thương, Ngô Thường Thanh chỉ nhướng mày trợn mắt, la lối ỏm tỏi, động khẩu chứ không dám động thủ nữa. Hiểu Sương đứng bên cạnh sư phụ, thấy Lương Tiêu yếu thế hơn thì rất lo lắng.

Chợt một giọng nói ôn hòa từ xa vẳng đến:

- Chắc là ở đây đây!

Hiểu Sương đưa mắt tìm thì thấy có hai người đang đi đến. Một bà già tóc bạc mặt đỏ, mày thanh mắt đẹp, và một trung niên hán tử cao gầy, môi mỏng mắt to.

Hai người đến gần, bà lão cười nói:

- Ngô đại phu, cuối cùng cũng gặp được ông…

Giọng bà chợt tắt lịm, mắt dõi trân trân vào rừng, trung niên hán tử nhìn theo, khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngô Thường Thanh cười ha hả:

- Tưởng ai, hóa ra Hải để lao nguyệt Thích phu nhân. Ha ha, chắc cái luồng gió họ Thích chuyên gây náo loạn thổi bà tới đây phải không? – Kèm theo câu nói, lão giơ tay trỏ lão già trong rừng.

Bà kia mừng quýnh, vui vẻ nói:

- Đúng là đi vẹt gót giày tìm không thấy, ngồi chơi xơi nước lại vào tay. Hóa ra lão chết rấp nhà ta chạy tới đây.

Lúc này Lương Tiêu đã dùng hết mọi miếng võ, thấy Thích Thiên Phong sắp vỗ tiếp chưởng, vội ngăn:

- Thôi, coi như ông thắng!

Thích Thiên Phong xuất lực rất mạnh, nhưng Lương Tiêu vừa nhận thua là lão dừng tay ngay tắp lự, chưởng thế dừng sững ngay chóp mũi Lương Tiêu. Lão cười khì:

- Tốt, nhận thua là được rồi!

Bà già le te đi lại gọi to:

- Lão đầu tử, xem tôi là ai này?

Thích Thiên Phong ngoảnh mặt ra. Nhác thấy bà già, mặt lão tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng, cấp tập thụt lui đến một trượng. Bà già bước nhanh hơn về phía lão, nóng nảy nói:

- Không được chạy, đi về với tôi!

Thích Thiên Phong thấy bà đi đến gần, cũng thụt lui một khoảng tương ứng, trước sau vẫn hai bên vẫn cách nhau một trượng.

Bà lão bực bội tung mình bay đến. Thích Thiên Phong lập tức guồng chân thi triển môn khinh công Thừa phong đạo hải. Bà lão phát cáu, luôn mồm la gọi:

- Lão đầu tử, quay lại đây… – rồi cũng thi triển môn pháp tương tự, ngặt nỗi võ công tương đồng nhưng công lực khác biệt, chỉ một chớp mắt, khoảng cách giữa hai người đã bị kéo doãng ra ba trượng.

Trung niên hán tử cấp tốc chạy ra chặn đường:

- Cha!

Thích Thiên Phong nhoài qua người y chạy bán sống bán chết, chân không chấm đất. Trung niên hán tử và bà lão hô hoán liên hồi, gấp rút đuổi theo, chỉ chớp mắt, bóng họ đã lướt đi xa tít tắp, biến mất trong trời chiều mờ mịt.

Sự việc xoay chuyển đột ngột. Lương Tiêu chỉ kịp nhớ ra rằng hán tử cao gầy nọ chính là Thích Hải Vũ đã đấu khinh công với mình ở ngôi miếu cổ hôm nào, nhưng không hiểu vì sao hắn tới đây, và vì sao lại đuổi theo lão già.

Ngô Thường Thanh tới gần, Lương Tiêu thắc mắc:

- Chuyện gì thế Ngô tiên sinh?

Ngô Thường Thanh hừ một tiếng:

- Vợ người ta đuổi theo chồng, ngươi hỏi chi cho lắm! – Lão ngoảnh nhìn hoa hạnh phủ dày mặt đất, bất bình chửi rủa. – Ngươi phá hoại bao nhiêu cây cối của ta thế này, định đền bù kiểu gì đây?

Lương Tiêu ngớ người:

- Có gì ghê gớm đâu, trồng lại là được thôi mà!

Hiểu Sương góp lời:

- Muội giúp huynh trồng.

Ngô Thường Thanh lườm cô:

- Hừ, đúng là nữ nhi ngoại tộc, chỉ giỏi ăn cây táo rào cây sung!

Hiểu Sương đỏ mặt, sóng vai Lương Tiêu đi vào rừng. Được một lúc, cô cười bảo:

- Muội cho huynh xem hai thứ!

- Thứ gì?

Hiểu Sương huýt một tiếng, cây lá trong rừng khua xào xạc, một cái bóng vàng từ trên cây lướt xuống, kêu nhí nhách nhảy vào lòng cô, hiện nguyên hình một con khỉ nhỏ xíu.

Lương Tiêu cười vang:

- Kim Linh Nhi!

Hiểu Sương gật đầu tủm tỉm. Kim Linh Nhi láo liên đôi mắt rực lửa nhìn Lương Tiêu. Gã xoa cái đầu bé con mềm mượt như nhung ấy, nhưng nó rụt lại, rúc sâu vào lòng Hiểu Sương.

Lương Tiêu lộ vẻ chán nản:

- Con khỉ này không nhận ra ta rồi!

- Không ngại, hai ba hôm nữa là nó quen huynh thôi…

Thình lình có tiếng sủa oăng oăng, một con chó lông trắng xộc đến. Lương Tiêu ngây người, con chó nhảy cẫng lên, vui vẻ nhào vào lòng gã, sủa điếc cả tai. Lương Tiêu ôm chặt lấy nó, mắt thoáng ướt, lẩm bẩm:

- Bạch Si Nhi, Bạch Si Nhi…

Con chó lông trắng chính là con cún mà Lương Tiêu thu nhặt hồi nhỏ, bây giờ đã lớn bổng, lưng dài eo thon. Xa cách lâu là thế, bề ngoài Lương Tiêu lại khác trước rất nhiều, nhưng nhờ ghi nhớ mùi riêng nên Bạch Si Nhi vẫn nhận ra cậu chủ, rúc ngay vào lòng gã không một thoáng băn khoăn. Lương Tiêu vuốt cái đầu mượt của con chó, thở dài:

- Bắt muội nuôi nấng nó ngần ấy năm, thật vất vả cho muội!

Hiểu Sương mỉm cười:

- Không nuôi sao được? Nó là chó của huynh, muội trông thấy nó cũng như trông thấy huynh mà.

Lương Tiêu phì cười:

- Gớm chưa, muội nói khéo để mắng xéo ta là chó cún đấy à?

Hiểu Sương hoảng hồn biện bạch:

- Đâu? Muội không dám có ý đó…

Lương Tiêu vội vỗ về:

- Ta đùa với muội thôi.

Hiểu Sương nghe vậy mới bình tâm, im lặng nhìn xuống.

Lương Tiêu nhớ lại bao nhiêu chuyện đã xảy ra sau khi mình rời Thiên Cơ cung, bất giác thở dài:

- Nói cho đúng, làm Bạch Si Nhi có khi lại hay cơ đấy, vì được ở mãi bên muội, chẳng phải đi đâu hết!

Hiểu Sương vốn không hiểu nguồn cơn lời cảm thán của Lương Tiêu nên nghĩ chệch theo hướng khác. Tim đập thình thình, hai má nóng bừng, cô thở dài:

- Muội… muội cũng nghĩ như vậy. Thật may trời vẫn còn thương, phù hộ cho muội gặp lại huynh. Muội mừng lắm.

Lương Tiêu vốn định hỏi: "Muội cũng muốn ta làm chó cún ấy à?", nhưng sợ cô ngây ngô hiểu sai ý mình, bèn mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

[1] Thần y trong rừng hạnh.

[2] Con giun có râu bằng thịt.

129. Quần Ma Loạn Vũ

Cả ba ngồi chưa ấm chỗ, đằng xa chợt vẳng tới tiếng gọi lanh lảnh:

- Ngô tiên sinh!

Ngô Thường Thanh hỏi vọng ra:

- Thích phu nhân đấy à?

Thay lời đáp, bà lão tóc bạc ban nãy rẽ cây cối lướt tới, chỉ khẽ phất tay áo là đã băng vào giữa sảnh. Ngô Thường Thanh cười hỏi:

- Không đuổi kịp à?

Bà già cằn nhằn:

- Chân cẳng ông ấy nhanh nhẹn quá, tôi đành bảo Hải Vũ gắng bám theo đằng sau, tránh để mất giấu vết. – Đoạn nhìn sang Hiểu Sương và Lương Tiêu, bà mỉm cười. – Lão thân là Lăng Thủy Nguyệt, dám hỏi cao danh quý tính của hai vị?

Hiểu Sương tự giới thiệu xong, Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ mừng rỡ:

- Tình cờ thật, con gái Sương Quân đây mà!

Hiểu Sương ngạc nhiên hỏi:

- Bà quen mẹ con ạ?

Lăng Thủy Nguyệt mỉm cười:

- Ta họ Lăng, mẹ con cũng họ Lăng, liệu có quen không nào?

Hiểu Sương ngớ người, rồi sực nhớ, cô hoan hỉ nói:

- Bà… bà là cô cô của mẹ con?

Lăng Thủy Nguyệt vui vẻ gật đầu, kéo cô gái vào lòng, vung tay mô tả:

- Hồi ta gặp lần đầu, con mới bằng chừng này. Ngoảnh đi ngoảnh lại mười mấy năm, tiểu hài nhi lớn bổng thành thiếu nữ tự bao giờ rồi!

Hiểu Sương nhoẻn cười:

- Mẹ con vẫn nhắc tới bà luôn!

Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ âu sầu, chép miệng:

- Cơ khổ, mấy năm nay bận bịu con cháu đến nỗi chẳng thăm hỏi được họ hàng!

Bà lại hỏi Hiểu Sương về tình hình gần đây của cha mẹ cô, Hiểu Sương ngần ngừ một lúc rồi đáp chung chung:

- Ổn cả bà ạ!

Lăng Thủy Nguyệt hỏi thêm:

- Bà con vẫn khỏe chứ? Ông nội về chưa?

Hiểu Sương ngơ ngác:

- Ông nội con… mất lâu rồi mà bà.

Lăng Thủy Nguyệt ngớ người, nhưng mau chóng gật đầu:

- Ờ, chết cho êm chuyện.

Hiểu Sương nghĩ bụng: "Vì sao bà bà lại nói như thế nhỉ?". Được cái tính tình dịu dàng khoan hòa, tuy không bằng lòng, cô cũng không để bụng.

Lương Tiêu nghe là hiểu Lăng Thủy Nguyệt muốn ám chỉ điều gì, bụng bảo dạ: "Chắc Hoa Vô Xuy căm giận Công Dương Vũ lắm mới nói thác rằng ông đã chết, đủ thấy phu thê tình nghĩa đến đâu cũng có khi trở mặt thành thù. May sao cha mẹ ta lại yêu thương nhau thắm thiết vô cùng. Ngẫm cho kỹ cũng là nhờ cha độ lượng, biết nhường nhịn, chứ mẹ thì tính khí thất thường, vui đấy rồi giận ngay được, nhưng mà sau mỗi lần làm lành, cha mẹ lại âu yếm hòa thuận hơn nhiều". Gã bần thần nghĩ tới song thân, lòng không khỏi buồn rầu thương nhớ.

Lăng Thủy Nguyệt vẫn còn nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng thấy chưa phải lúc tìm hiểu cặn kẽ bèn tạm thời gác sang một bên, vòng tay hỏi Lương Tiêu:

- Vị tiểu ca đây xưng hô thế nào nhỉ?

Lương Tiêu cũng đáp lễ thưa lên. Quần áo gã rách rưới nhem nhuốc nhưng tác phong đường hoàng ung dung, Lăng Thủy Nguyệt khen thầm: "Còn trẻ thế mà đã có thể đấu tay đôi ngang ngửa với Thiên Phong, quả thật khó tin! Ta chôn chân ngoài biển ngần ấy năm, ngờ đâu trong trung nguyên bỗng nảy ra một nhân tài nhường này!". Bà mỉm cười:

- Thứ cho ta mạo muội, vì sao Lương tiểu ca lại động thủ với ngoại tử[1]?

Lương Tiêu hỏi:

- Bà là phu nhân của ông ấy à? Ông ấy đúng là Thích Thiên Phong chứ?

- Phải, ngoại tử chính là Thích Thiên Phong, ta và hài nhi Thích Hải Vũ vào trung nguyên chuyến này cốt để tìm ông ấy.

Lương Tiêu gật đầu, kể rõ họ gặp gỡ ra sao và cớ gì gã đưa Thích Thiên Phong đi trị bệnh, nhưng bỏ qua không nhắc đến trận đại chiến bên sông Tiền Đường và nguyên nhân phiêu bạt đó đây của mình.

Lăng Thủy Nguyệt hình dung cảnh trượng phu bộ dạng thất thểu lang thang đầu đường xó chợ, ắt là khổ lắm, phu phụ nghĩa nặng tình sâu, càng nghĩ càng thương xót, lệ châu lã chã. Hiểu Sương giở khăn tay chậm nước mắt cho bà:

- Bà đừng lo, con đã bắt mạch cho Phong công công, mạch tượng bình thường. Sư phụ cũng bảo là công công không bệnh tật gì cả.

Lăng Thủy Nguyệt yên yên dạ, nhìn Ngô Thường Thanh ra ý dò hỏi. Lão béo mân mê chòm râu ngắn, trầm ngâm nói:

- Kẻ nào thần trí bất ổn thì ánh mắt lơ láo khác hẳn mắt người thường, nhưng theo ta quan sát, ánh mắt hắn chẳng có gì khác lạ cả.

Lương Tiêu gợi ý:

- Liệu có phải bệnh đãng trí chăng?

Ngô Thường Thanh lắc đầu:

- Chỉ khi nào lao tâm lao lực quá độ hoặc thiếu ngủ dài ngày dẫn đến mệt mỏi, máu không dẫn được lên não thì người ta mới bị đãng trí. Triệu chứng là cử chỉ chậm chạp, tinh thần uể oải mệt mỏi, nói trước quên sau. – Nhớ lại mình vừa bị Thích Thiên Phong biến thành quả bóng bất đắc dĩ, lão trợn mắt căm giận. – Thích lão đầu mặt mày hồng hào, huyết khí sung mãn, tính khí lại bộc tuệch thô lỗ, lấy đâu ra cơ hội mắc thứ bệnh cao nhã như vậy…

Lăng Thủy Nguyệt thất vọng nghĩ thầm: "Đến Ác Hoa Đà cũng không nhận ra gốc bệnh của Thiên Phong, biết làm thế nào bây giờ?". Lương Tiêu xoa cằm:

- Tôi có một giả thuyết.

Ngô Thường Thành ghé mắt trông ngang, vẻ mặt khinh bỉ. Bắt gặp cái nhìn ấy, Lương Tiêu đâm ngại. Nghĩ rằng không nên giở trò múa rìu qua mắt thợ trước bậc thần y này, gã im bặt. Hiểu Sương khuyến khích:

- Có nhận xét gì, huynh cứ nói thử xem sao!

Lương Tiêu bạo dạn trình bày:

- Theo tôi, Thích tiền bối cố ý muốn lãng quên chuyện cũ!

Lăng Thủy Nguyệt và Hoa Hiểu Sương chưa kịp hỏi rõ, Ngô Thường Thanh đã bác ngay:

- Vô lý! Chỉ phán bừa!

Lương Tiêu nói:

- Nghe qua tưởng chừng hoang đường, nhưng thực tế có trường hợp ấy đấy, vì chính bản thân tôi đã trải nghiệm rồi. Trước đây khi làm toán, tôi chẳng nghĩ gì ngoài toán hết, đôi khi còn mê mải đến mức xao lãng cả ăn uống bài tiết. Về sau luyện võ, tới lúc tập trung tinh thần cao độ thì tôi lại quên bẵng toán thuật. Nói chung, nếu quá chú tâm vào một việc gì đó, người ta thường gạt hết những việc khác ra khỏi đầu.

Ngô Thường Thanh ngẩn ngơ tự nhủ: "Hắn phân tích, kể ra không phải hoàn toàn vô lý. Trước đây học y, quả có lúc ta cũng say mê đến độ quên hết tất cả thật".

Lăng Thủy Nguyệt cau mày:

- Giả thuyết của Lương tiểu ca gợi ta nhớ ra một điều. Đích xác có lần Thiên Phong tâm sự rằng muốn quên hẳn mọi pho võ công lĩnh hội lúc trước. Lẽ nào ông ấy đã làm được, nhưng không chỉ quên võ công mà còn quên luôn cả bản thân mình?

Lương Tiêu lắc đầu cười:

- Thích Thiên Phong từng thổ lộ với tôi: "Ta quên tiệt mọi thứ, nhưng bà lão thì không được phép quên". Vừa rồi gặp bà, ông ấy chạy, đủ thấy ông vẫn còn nhớ bà.

Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ mừng, thầm nhủ: "Lão già chết rấp vẫn còn đôi chút lương tâm, không uổng công ta bôn ba tìm kiếm". Lương Tiêu nói tiếp:

- Thích Thiên Phong còn kể, bà mà tìm ra là sẽ bắt ông ấy về, mà đã về rồi thì ông không thể đánh nhau với ai được nữa.

Lăng Thủy Nguyệt thẫn thờ hồi lâu, cuối cùng thở dài bùi ngùi:

- Đại khái là ta đã hiểu. – đoạn vòng tay nói. – Tiểu ca đối đãi tử tế với Thiên Phong, còn quan tâm đưa ông ấy đi chữa bệnh. Ơn đức này, già trẻ lớn bé của đảo Linh Ngao trọn đời không quên.

Lương Tiêu xua tay:

- Phu nhân đừng nói thế! Võ công ông ấy cao quá, lại kiềm chế gắt gao khiến tôi không sao thoát thân được. Tôi dẫn ông tới đây, coi như ích cho người mà mình cũng được lợi thôi.

Nghe giọng Lương Tiêu khẳng khái, Lăng Thủy Nguyệt sinh thiện cảm: "Tuổi còn trẻ mà khí phách lạ lùng!". Ngô Thường Thanh hỏi:

- Bà vừa nói "đã hiểu", cụ thể thế nào? Hé lộ cho ta biết đi!

Lăng Thủy Nguyệt thở dài:

- Để cho rõ ràng, có lẽ nên bắt đầu từ chuyện ba mươi bảy năm về trước.

- Ba mươi bảy năm về trước? Chắc là cái hồi hắn chân ướt chân ráo vào trung nguyên, dạo ông bà chưa thành thân đúng không?

Lăng Thủy Nguyệt hơi đỏ mặt, lườm Ngô Thường Thanh:

- Ông nhắc đến Thiên Phong thì nói mình Thiên Phong là được rồi, cơn cớ gì ràng tôi vào đó?

Ngô Thường Thanh chỉ cười khà khà. Lăng Thủy Nguyệt kể:

- Đảo chủ các đời ở Linh Ngao đều hiếu võ, ai cũng tìm trăm phương ngàn kế góp nhặt các pho võ công khắp mọi vùng miền, vẽ thành đồ phổ đem về cất giữ trong đảo, truyền đến ngoại tử là đời thứ mười hai. Nói lại mang tiếng chồng hát vợ khen hay, nhưng quả thật trời sinh Thiên Phong thông minh dĩnh ngộ, bảo là kỳ tài chưa từng có ở đảo Linh Ngao kể cũng không quá, bất luận loại võ công nào ông ấy cũng học được, mà học đến mức uyên thâm tinh thục kia! Năm mười bảy tuổi, bản lĩnh của Thiên Phong đã hơn hẳn đảo chủ các đời, không một tiền nhân nào theo kịp. Sau khi luyện xong mọi pho võ công đang cất giữ trên đảo, ngoại tử tự xưng "Chí tôn Đông Hải, võ khố Linh Ngao", lần lượt đánh bại cao thủ dị sĩ ở bốn mươi chín đảo khác trên biển Đông, vậy mà còn chưa thỏa mãn, lại dong buồm vượt sóng vào trung thổ, đem tài năng đi thi thố, khuất phục các anh hùng trong thiên hạ.

Lương Tiêu tán thưởng:

- Chí khí ghê gớm thật!

Lăng Thủy Nguyệt lắc đầu:

- Chí khí cũng khá, nhưng khả năng tự lượng kém lắm. Thời kỳ đầu, ngoại tử đi một mạch về phía tây, không gặp được địch thủ thì chớ, lại toàn kết giao với những hạng tiểu nhân, nghe chúng phỉnh phờ tâng bốc mãi, tuổi còn trẻ, thiếu từng trải, kết quả không tránh khỏi là càng lúc càng tự mãn. Một ngày kia, sau khi đánh bại các cao tăng Thiếu Lâm tự, Thiên Phong đi vòng sang Tây An phủ. Vùng này có một đại hiệp nổi danh về dùng kiếm, bản lĩnh xuất thần nhập hóa, được giang hồ tôn xưng là Trung Châu vô địch. Đang lứa ngựa non háu đá, nghe đến hai chữ "vô địch" đâm ngứa ngáy, Thiên Phong liền tìm đến tận nhà vị đại hiệp nọ để khiêu chiến. Nào ngờ vị ấy tuổi đã cao, hối hận về những hành động giết chóc của mình thời còn tung hoành giang hồ nên dốc lòng thờ Phật, giao phó hết việc đời cho hai con trai xử lý. Hai người con đã nghe đến danh ngoại tử từ lâu, nay gặp ông ấy thì tiếp đãi rất niềm nở kính cẩn, đoạn thưa lên rằng phụ thân họ đã rửa tay gác kiếm, không muốn giao đấu với ai nữa. Ngoại tử đời nào chấp nhận, bèn bảo: "Lão ta không đấu thì các ngươi đấu". Rồi chẳng đợi họ phân trần điều hơn lẽ thiệt, ông lập tức bẻ hai tay con nhà người ta, cảnh cáo: "Cha các ngươi mà cứ ở tịt trong ấy, ta sẽ bẻ nốt cả hai chân". Thuở ấy Thiên Phong còn ít tuổi, tính tình hung hăng, hành động táo tợn, đã nói là làm, thấy vị đại hiệp Trung Châu kia vẫn ru rú đằng nhà sau, ông tiếp tục bẻ gãy chân hai người con…

Lương Tiêu nóng ran cả mặt, nghĩ thầm: "Ít tuổi, tính tình hung hăng, hành động táo tợn, đã nói là làm, chẳng phải đang trách ta đấy ư?". Càng ngẫm càng thấm thía, gã không nén được tiếng thở dài. Lăng Thủy Nguyệt tưởng Lương Tiêu bất bình với hành động của Thích Thiên Phong, cũng ngậm ngùi:

- Đại hiệp Trung Châu vẫn không lộ diện, ngoại tử sốt ruột nên sinh ác tâm, bèn dọa sẽ phóng hỏa đốt nhà. Tới lúc đó thì ông lão kia đành phải ra mặt. Thiên Phong tự đắc, sửa soạn xuất thủ. Thình lình có người rao sau lưng: "Vốn hai bàn tay trắng, chỉ trông vào hóa duyên". Tiếng rao rền như chuông làm rung chuyển cả mái ngói. Ngoại tử giật mình ngoái đầu nhìn thì bắt gặp một nhà sư trẻ tuổi, vóc dạc cao lớn dị thường, một tay cầm hồ lô, tay kia chống cây gậy đen nhánh.

Lương Tiêu bật cười:

- Khéo nhỉ, Cửu Như đến rồi!

Lăng Thủy Nguyệt ngạc nhiên:

- Đúng, đó chính là Cửu Như thiền sư, sao túc hạ biết?

Ngô Thường Thanh lé mắt nhìn Lương Tiêu:

- Ngươi đã gặp con lừa trọc ấy rồi à?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Không chỉ "đã gặp", tôi còn uống rượu, ăn thịt chó với ông ta nữa kia!

Ngô Thường Thanh bực bội lẩm bẩm:

- Cái đồ lừa trọc, làm hư cả trẻ con!

Hiểu Sương bưng miệng khúc khích:

- Sư phụ ơi, Tiêu ca ca đâu còn là trẻ con!

Ngô Thường Thanh cười nhạt:

- Ngươi thì tất nhiên là mong hắn lớn mau lớn mau, để còn…

Hiểu Sương vội giơ tay bịt đôi môi chè bè của lão béo, cuống quýt kêu van: "Sư phụ, sư phụ!". Ngô Thường Thanh hứ một tiếng, bỏ lửng không nói nữa.

Lăng Thủy Nguyệt nhìn từ Lương Tiêu sang Hiểu Sương một lượt là hiểu ngay sự tình, tủm tỉm cười rồi kể tiếp:

- Dứt tiếng rao khiến mọi người chấn động ấy, nhà sư bước vào sảnh, đến thẳng chỗ vị đại hiệp Trung Châu để hóa duyên. Đại hiệp già một lòng hướng Phật, đang lúc nước sôi lửa bỏng mà cũng không nề hà thoái thác, lập tức gọi người dọn cơm chay. (Lương Tiêu nghĩ bụng: "Ăn chay thì đâu phải là Cửu Như nữa!"). Nào ngờ nhà sư từ chối: "Bần tăng xưa rày chỉ ăn mặn, nếu thí chủ thu xếp được chút rượu thịt thì hay hơn". Nghe những lời tiết mạn Phật tổ như thế, vị đại hiệp Trung Châu rất sửng sốt. Ngoại tử sốt ruột vì bị kẻ thứ ba thò mũi vào cản trở công việc của mình, bèn nhoài tới trước đập tay lên vai Cửu Như, định bảo ông ấy tránh ra. Cửu Như chẳng hề ngoái đầu, chỉ hơi rùn vai trái rồi huých ngược lên, vậy mà khiến ngoại tử chới với gần như ngã ngửa. Tung hoành trung thổ bao lâu hầu như chưa gặp địch thủ, đâu ngờ đến đây lại không đỡ nổi một cú huých vai, ngoại tử kinh hãi tới bực nào, hẳn rằng khỏi nói các vị cũng biết. Qua cơn sửng sốt ban đầu, ông ấy nôn nóng muốn ra tay, Cửu Như bèn thủng thẳng bảo: "Vội gì, đợi ta tợp ngụm rượu đã nào!". Ngoại tử không chịu, cứ sùng sục đòi so tài cao hạ, Cửu Như cười nói: "Ta uống được chừng nào rượu thì khỏe lên chừng ấy, bây giờ trong mình chưa có nổi một nửa sức lực thông thường. Ngươi tự xưng là "chí bâu mông phải, tuột khố ho lao", danh hiệu oai thế, đừng nên tìm cách ăn gian chiếm phần lợi thế so với bần tăng mới đúng! – Kể đến đây, Lăng Thủy Nguyệt không kìm được bật cười.

Hiểu Sương hỏi:

- Chí bâu mông phải, tuột khố ho lao là gì ạ?

Lương Tiêu cố nén cười:

- Tại Thích đảo chủ tự xưng danh hiệu "chí tôn Đông Hải, võ khố Linh Ngao" mà!

Hiểu Sương vẫn ngơ ngác, Lương Tiêu định giải thích, Lăng Thủy Nguyệt bèn đỡ lời:

- Hòa thượng chửi tục đó, con không cần hỏi kỹ! Ngoại tử kinh ngạc vô cùng, nhưng vốn tự phụ nên cũng ngừng thúc ép, để yên cho Cửu Như ăn uống. Vị Trung Châu đại hiệp từng trải chuyện đời, hiểu rằng hòa thượng cố tình muốn phá ngang dự định của Thiên Phong. Ông cũng biết bản thân mình địch không nổi kẻ thách đấu trẻ tuổi kia, nay thấy cứu viện đến thì làm gì chẳng mừng, bèn hô người nhà bưng hết mâm cao đến cỗ đầy ra khoản đãi nhà sư. Cửu Như không hề làm khách, cứ tự nhiên ăn uống nhồm nhoàm trước mặt mọi người, tu sạch ba mươi cân rượu mới ợ một cái ra ý đã no, đoạn than thở: "Bần tăng ăn thịt uống rượu, tiết mạn Phật tổ, thật không nên không phải". Thấy nhà sư đã đánh chén chán chê mới thở ra cái giọng ấy, ai nấy đều dở khóc dở cười. Cửu Như dàu dàu nét mặt, nói với đại hiệp: "Ta hổ thẹn lắm lắm, may ra chỉ có chết mới rửa hết tội, nay muốn được vãng sinh ở chỗ thí chủ đây". Theo ngôn ngữ Phật giáo, vãng sinh tức là chết, là viên tịch đấy. Mọi người đều ngạc nhiên, ngoại tử càng không tin, bèn châm chọc: "Muốn vãng sinh hả? Ta dùng chưởng này tiễn ngươi đi một quãng nhớ!". Cửu Như mỉm cười: "Vãng sinh là phải tự thân giải thoát, giống như võ sĩ tuẫn tiết, làm gì có chuyện nhờ tay người ngoài. Lâu nay nghe đồn các đảo chủ Linh Ngao đều sùng tín Phật pháp, chúa đảo đời đầu còn xuống tóc làm sư, bước chân vào cửa thiền, vì vậy mới bỏ họ cũ, đặt họ theo đức Thích Ca. Tại sao thí chủ bất chấp di ý của tổ tiên, ngăn cản lý tưởng thành Phật của bần tăng?". Trên đời ít người biết nguồn gốc của đảo Linh Ngao, và số người nói được cặn kẽ như Cửu Như lại còn hiếm hoi hơn nữa, ngoại tử cố nhiên rất kinh ngạc, không muốn thuận theo lời hòa thượng nhưng cũng không nghĩ ra câu gì để phản bác. Cửu Như quay sang hỏi vị đại hiệp già: "Ông dốc lòng hướng Phật, nhất định thuộc rất nhiều giai thoại sân thiền, dám hỏi có hòa thượng nào ngồi

xếp bằng để vãng sinh không?". Đại hiệp đáp: "Nhiều lắm!". Cửu Như hỏi tiếp: "Thế đứng thì sao?". Đại hiệp đáp: "Cũng kha khá!". Cửu Như lại hỏi: "Còn trồng cây chuối?". Đại hiệp cau trán nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp: "Tiểu lão chưa nghe nói đến bao giờ cả!". Cửu Như phấn khởi: "Hay lắm, vậy ta trồng cây chuối vãng sinh!", đoạn chống hai tay xuống đất, lộn ngược chân lên trời, toàn thân thẳng đứng không cựa quậy.

Hiểu Sương ngạc nhiên hỏi:

- Tính mệnh là đáng quý, hòa thượng còn trẻ như vậy, vì sao lại nghĩ quẩn chứ?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Còn lâu ông ta mới nghĩ quẩn, giả vờ bày trò đấy thôi.

Hiểu Sương mừng rỡ nói:

- Thế thì tốt rồi! – Chừng vẫn chưa yên tâm về sự sống chết của Cửu Như, cô sốt sắng hỏi Lăng Thủy Nguyệt. – Sau đó mọi việc thế nào hở bà?

Lăng Thủy Nguyệt rất đẹp lòng: "Con bé tốt bụng thật". Bà mỉm cười tiếp:

- Nhìn bộ dạng Cửu Như, đầu chúi xuống đất chân chổng lên trời, hai tay thọc xuống nền nhà sâu đến nửa thước như ăn khoan vào đấy, ai cũng sửng sốt, đều tưởng là y đã vãng sinh. Vị đại hiệp Trung Châu buồn bã sai gia nhân di chuyển thi thể đi chỗ khác, ngặt nỗi mọi người cùng xúm vào mà vẫn không sao làm nhà sư nhúc nhích được. Đại hiệp già kinh ngạc quá đỗi, tự tay đến đẩy cũng chỉ như chuồn chuồn lay cột đá. Đám người nhà phát hoảng, tưởng đâu Phật tổ hiển linh, ai nấy lâm râm niệm Phật rồi lũ lượt quỳ xuống. Ngoại tử ngờ vực đầy một bụng, bèn đi lại gần, vận toàn bộ công lực đẩy ra ba chưởng. Sức mạnh của ba chưởng này có thể đánh bật gốc một cây đại thụ, nào ngờ vẫn không lay chuyển nổi nhà sư. Ngoại tử kinh hãi vô cùng, sững sờ đứng lặng hồi lâu. Thình lình Cửu Như cười ha hả, lật mình xuôi lại như cũ. Chung quanh ai nấy đều ngạc nhiên, ngoại tử còn ngạc nhiên hơn hết thảy: "Con lừa trọc, ra là ngươi lừa đảo à?". Vừa nói, vừa nhớ lại ba chưởng vô hiệu vừa rồi của mình, ông ấy đâm chợn. Vị kiếm khách già cũng trách cứ: "Đại sư giả chết làm lão phu sợ hãi quá chừng". Cửu Như cười nói: "Chết vốn là giả, xà rầm kèo cột trong căn nhà này là giả, ngay cả ông, ta, bọn họ cho chí trời đất nhật nguyệt và chúng sinh trong thiên hạ cũng đều là hình trong gương, là mộng ảo tuốt. Thật là giả, mà giả cũng là thật, hà tất khăng khăng rạch ròi?". Vị đại hiệp Trung Châu nghe những lời ấy bỗng dưng tỉnh ngộ, chắp tay đáp: "Thiện tai, thiện tai!", rồi vuốt song chưởng lên đỉnh đầu, toàn bộ mái tóc bạc đều rụng hết, đoạn cười vang với Cửu Như rồi cả hai dắt tay nhau đi đâu mất hút.

Ngô Thường Thanh lầm lì nói:

- Chuyện này được lưu truyền khá rộng rãi trên giang hồ, thiên hạ cứ bàn tán xôn xao mỗi người một thuyết, hóa ra chân tướng là như vậy. Lão lừa trọc thường làm ra vẻ thần bí, nhưng kể cũng có chút bản lĩnh thần thông nhỉ!

Lăng Thủy Nguyệt gật đầu:

- Bản lĩnh của Cửu Như chính là môn công phu Đại kim cương thần lực thi triển hôm ấy đấy. Rời Tây An, Thiên Phong dẹp hẳn thói ngạo mạn, quay ngay về đảo Linh Ngao tu tập. Ông ấy tự biết căn cơ chưa đủ, vì vậy chuyên cần luyện nội công suốt tám năm ròng rã. Đó cũng là khoảng thời gian tôi bước chân vào làm dâu nhà họ Thích và sinh hạ Hải Vũ. Tám năm bền bỉ trôi qua, nhận thấy võ công tiến bộ khá nhiều, tự phụ là mình đã có thể đấu ngang ngửa với Cửu Như, Thiên Phong giấu tôi, rời đảo vượt biển sang Tây, vào trung thổ lần nữa để tìm Cửu Như tái đấu. Chỉ hiềm Cửu Như là một hòa thượng lang bạt, chùa lớn không dung, chùa nhỏ chẳng chứa, ngoại tử kiên nhẫn lùng sục suốt mấy năm trời, khó nhọc lắm mới gặp được ông ấy ở núi Thiên Trụ. Võ công Thiên Phong tuy đã chạm một ngưỡng tiến cảnh mới, nhưng Đại kim cương thần lực của Cửu Như còn tấn tới nhanh hơn. Đôi bên tỉ thí, cuối cùng ngoại tử thua, tất nhiên chưa cam khuất phục, lại quay về đảo khổ công rèn luyện, sau đó còn tìm Cửu Như khiêu chiến mấy lượt nữa, cứ khiêu chiến là thất bại, cứ thất bại lại tái đấu, tính đến nay thua cả thảy bốn lần.

Lăng Thủy Nguyệt kể tới đây, không nén nổi bùi ngùi:

- Ngoại tử tâm cao khí ngạo khác thường, làm sao chịu đựng nổi nỗi nhục nhã như thế. Sau lần thua thứ tư, ông ấy ôm cục hận trở về đảo Linh Ngao, thề độc trước dãy bài vị tổ tiên, nếu không luyện xong Vô tướng

thần châm thì quyết không rời đảo nửa bước.

Lương Tiêu xen vào:

- Vô tướng thần châm là thế nào?

- Đó là một môn công phu gia truyền của đảo Linh Ngao, do một tiền bối thời trước ngắm con nhím mà nghĩ ra, vì thế còn có tên là Tiên vị công[2]. Người luyện thành công phu này có thể đẩy nội lực bắn ra từ bất kỳ huyệt đạo nào trên cơ thể, tạo thành những mũi kim vô hình để đả thương đối thủ.

Lương Tiêu hơi tái mặt:

- Võ công độc đáo tới mức ấy, có thể nói là thiên hạ vô song.

Lăng Thủy Nguyệt gật gù:

- Về lý thuyết quả đúng như vậy, nhưng trên đời này, võ công càng trác tuyệt thì càng khó luyện. Ngoài vị tiền bối sáng tạo ra nó, mấy trăm năm nay, chưa có ai trong số các cao thủ của đảo Linh Ngao luyện thành Vô tướng thần châm, thậm chí một vài người gắng gượng quá sức còn dẫn đến tán khí, mất hết công lực, biến thành phế nhân.

Hiểu Sương hãi hùng than:

- Trời, thế thì không luyện là hơn!

Lăng Thủy Nguyệt lắc đầu:

- Chuyện gì Thiên Phong còn nghe ta được, chứ riêng chuyện võ nghệ, ông ấy chẳng để lời khuyên của ai vào tai hết, cứ thế tu tập đêm ngày đến độ quên ngủ quên ăn. Các vị nên biết rằng để luyện thành Vô tướng thần châm thì phải dùng một phương pháp đặc biệt đả thông dần các huyệt đạo toàn thân. Có những điểm rất dễ thông suốt, chẳng hạn các huyệt nằm trên bàn tay, cánh tay, bàn chân, cẳng chân… nhưng cũng có những huyệt rất gian nan như Đản trung, Đan điền, Bách hội, Thiên Phong chật vật mấy năm liền vẫn không làm nó nhúc nhích được mảy may. Xem chừng không bao giờ ông ấy luyện xong Tiên vị công mất, ta bèn nghĩ: thây kệ, cùng lắm ta ở đảo bầu bạn với ông ấy cả đời là được chứ gì…

Bà rơm rớm nước mắt, Hiểu Sương cảm động, khẽ nắm tay bà bóp nhẹ. Lăng Thủy Nguyệt nhìn cô cháu vẻ cảm kích, rồi gắng kiềm chế cảm xúc, kể tiếp:

- Bỗng đâu ba năm trước, Thiên Phong xuất quan, hớn hở như trẻ con. Ông nói đã hiểu ý nghĩa thực sự của Vô tướng thần châm, lại úp mở rằng phải quên hết những pho võ công đã học trước đây đi, một khi tâm trong lòng rỗng là sẽ luyện thành môn công phu này. – Bà ngừng một chút, vừa thương thân vừa hối hận, sa lệ kết luận. – Lúc ấy ta tưởng ngoại tử vui miệng bông đùa, nào ngờ đều là lời nói thật…

Mọi người im lặng. Lương Tiêu cau mày suy nghĩ rất lung, nhưng không lần nổi yếu lĩnh của Vô tướng thần châm. Gã đã từng giao thủ với Công Dương Vũ, Tiêu Thiên Tuyệt và Cửu Như, xét ra thì bản lĩnh Thích Thiên Phong không hề thua kém họ, nếu quả thực lão đã luyện thành Vô tướng thần châm thì e rằng ba cao thủ kia chưa chắc còn địch nổi lão.

Ngô Thường Thanh vuốt râu đăm chiêu:

- Nếu chỉ vì tập võ nhiều quá hóa ngây thì may ra vẫn có cách chữa. Một là, cứ để hắn đánh bại Cửu Như cho thỏa nỗi ấm ức mãn tính kia đi, bệnh chẳng cần thuốc mà tự khỏi. Nhưng cũng phải nói thẳng rằng chưa chắc Thích Thiên Phong đã thắng được con lừa trọc nọ, bởi nguyên việc tìm ra hành tung của cái tay lang bạt đó đã khó lắm rồi. Thứ hai, bà cứ bắt lấy Thích lão đầu, áp giải về đảo, hắn còn nhớ bà, tức thị chưa quên hẳn chuyện cũ. Miễn là hắn còn mang máng một vài hồi ức, sau này hai người sớm chiều bên nhau, hắn muốn rũ bỏ quá khứ cũng chẳng được nào!

Tư lự một hồi, Lăng Thủy Nguyệt đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ Ngô tiên sinh chỉ giáo!

Bà rũ nhẹ tay áo, chỉ chớp mắt đã lướt đi xa hai trượng. Hiểu Sương gọi với:

- Bà đi đâu đấy ạ?

Lăng Thủy Nguyệt đáp:

- Nhân lúc ông con chưa đi xa, ta chạy theo bắt ông ấy về. – Câu nói chưa dứt, bóng bà đã biến khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lăng Thủy Nguyệt đi thì cũng đã đến giờ cơm. Mấy nữ tì sắp mâm lên. Ba người ăn xong, Lương Tiêu nhấp nhổm định hỏi Hiểu Sương bao nhiêu điều nung nấu trong lòng, ngờ đâu Ngô Thường Thanh lại giục cô gái:

- Tất bật cả ngày mệt rồi, ngủ sớm đi!

Hoa Hiểu Sương không dám trái lời, liếc nhanh Lương Tiêu rồi cúi đầu đi vào phòng. Đợi bóng cô khuất hẳn, Ngô Thường Thanh quay ra cười nhạt:

- Thằng kia lại đây, ta có mấy câu muốn hỏi!

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Việc quái gì ta phải chiều lòng lão?". Gã nhếch mép vươn vai ngáp:

- Tôi đi đường mấy ngày trời, cũng mệt rũ rồi, muốn đi ngủ sớm.

Ngô Thường Thanh hầm hầm trợn mắt:

- Thôi vậy, ngươi làm ta chán chẳng buồn hỏi cho ra đầu ra đũa nữa. Tóm lại, cái tên xấu bụng sống dai kia, chưa chết thì nên biết đường mà đối xử với Sương nhi cho tử tế.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Chả cần lão phải nhắc!". Ngô Thường Thanh gọi nữ tì lên, bảo đưa Lương Tiêu vào phòng dành cho khách.

.

Hiểu Sương nằm trên giường rồi mà không sao ngủ được, chỉ những nghĩ đến Lương Tiêu, người cứ say sưa như uống rượu, đầu óc váng vất, tâm trạng hưng phấn cao độ, liên tục tưởng tượng ngày mai gặp gã sẽ nói gì, sẽ làm gì. Băn khoăn trở mình đến tận canh ba, Hiểu Sương mới mơ màng thiếp đi, nhưng chưa được bao lâu thấy mắt choi chói như đã rạng ngày, cô lại choàng tỉnh. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Lương Tiêu ngồi ghé bên mép giường, mỉm cười nhìn cô.

Hiểu Sương hồi hộp nhỏm dậy, Lương Tiêu bèn giữ lại:

- Cứ nằm yên kẻo cảm lạnh.

Hiểu Sương đành vâng lời ngả xuống như cũ, nhưng toàn thân bứt rứt quá chừng, cái chăn đắp mình tự nhiên nóng sực lên như lò lửa khiến mồ hôi cô tuôn đầm đìa, gương mặt cũng đỏ bừng, cô lắp bắp:

- Tiêu... ca ca sao lại sang đây?

Lương Tiêu nói:

- Ta còn rất nhiều điều muốn hỏi muội nên không ngủ được.

Hiểu Sương mỉm cười:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thật. Huynh hỏi đi, muội mà biết thì sẽ trả lời ngay.

Lương Tiêu phì cười:

- Văn vẻ quá! Muội có còn nhớ, hồi ở Thiên Cơ cung, ta đã hứa với muội điều gì không?

Hiểu Sương thừ người, chợt một tia sáng lóe lên trong trí:

- Đi ngắm mặt trời mọc?

- Muội vẫn còn nhớ? – Lương Tiêu lộ rõ phấn khởi.

Hiểu Sương im lặng tủm tỉm: "Quên sao được, mỗi lời huynh nói muội đều nhớ hết". Lương Tiêu vui vẻ rủ:

- Đã vậy, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta lên núi thôi.

Hiểu Sương háo hức hưởng ứng:

- Được, để muội thay áo.

Lương Tiêu quay lưng lại. Hiểu Sương thay y phục xong, nói: "Ổn rồi!", và đứng dậy. Lương Tiêu cười bảo:

- Khỏi cần! Trời lạnh sương dày, ta quấn muội trong chăn ẵm lên đó.

Hiểu Sương bối rối ngăn:

- Thôi, thế thì muội thành cái bánh trưng à?

Lương Tiêu gật đầu:

- Đúng, cái bánh trưng có nhân mỹ nữ!

Hiểu Sương cúi mặt lẩm bẩm:

- Muội thì mỹ nữ với ai?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta thấy đẹp, tức là mỹ nữ.

Hiểu Sương ngượng ngùng nhìn xuống, lòng tự nhiên thấy vui sướng bàng hoàng.

Lương Tiêu lấy chăn quấn Hiểu Sương thật kín, ôm ra cửa rồi thi triển Thừa phong đạo hải chạy lên đỉnh núi. Gió ù ù bên tai khiến Hiểu Sương tưởng như đang đằng vân giá vũ lên trời, tâm trạng mê man ngây ngất, quên hết tất cả, bất giác thiu thiu ngủ gật.

Đến một lúc, chợt nghe Lương Tiêu nói: "Chắc đây là nơi ngắm mặt trời mọc!", Hiểu Sương mở choàng mắt. Dưới chân họ chính là biển Đông, mặt nước trải rộng như một tấm màn mờ xám, những ngọn sóng nhấp nhô xô đẩy mãi không ngừng.

Lương Tiêu đặt cô gái xuống. Hai người ngồi bên nhau trên một tảng đá lớn, bốn bề tịch mịch, chỉ có tiếng gió đùa hiu hiu. Mấy lần Lương Tiêu toan cất tiếng, nhưng ngại phá tan bầu không khí tĩnh lặng hiếm có nên lại thôi. Gã không nói, Hiểu Sương cũng im bặt.

Ngồi suông hồi lâu, Lương Tiêu bắt đầu uể oải. Nội công gã thâm hậu, suốt thời gian cầm quân không ăn không ngủ mà vẫn phấn chấn sung sức, lúc này cũng chẳng đến nỗi mệt mỏi mà sao mí mắt cứ trĩu mãi xuống. Gã gắng sức chống lại cơn buồn ngủ, nhưng bất lực. Lần đầu tiên trong đời mới gặp cảnh này là một, đầu óc mê man dần, mặt trời chưa mọc, gã đã thiếp đi.

Xảy đâu một cơn gió lạnh lùa tới, Lương Tiêu sởn gai ốc bừng tỉnh, kinh hoàng kêu lên:

- Hiểu Sương, Hiểu Sương…

Hoa Hiểu Sương ngạc nhiên quay sang:

- Muội đây, huynh gọi gì thế?

Trông thấy cô gái, Lương Tiêu thở phào, đưa tay sờ trán thấy nhơm nhớp toàn mồ hôi lạnh, thắc mắc tự hỏi: "Ta xưa nay vẫn cảnh giác tỉnh táo lắm, sao lần này lại sơ ý như thế nhỉ? Vừa xao lãng một cái mà ngủ ngay được". Gã ngoảnh trông về phía chân trời, vầng thái dương đã nhô lên hơn nửa, mây đen vẫn nằng nặng chưa tan, trông như cái lòng đỏ trứng nằm giữa bát canh cá mực. Lương Tiêu cảm thấy rất vô vị, bèn quay sang ngắm Hiểu Sương. Cô gái đang dõi mắt ra xa, dáng vẻ chăm chú, gương mặt gầy gò phơn phớt một lớp sáng hồng dịu nhẹ dưới ánh triêu dương. Lương Tiêu ngắm một lúc lại nổi cơn buồn ngủ, bực quá bèn trở tay tát mạnh vào mặt mình.

Hiểu Sương nghe động giật thót:

- Huynh làm gì đấy?

Mặt Lương Tiêu đỏ bừng, nhưng được sắc nắng ngụy trang nên Hiểu Sương không nhận ra. Gã lấp liếm:

- Ta đánh muỗi!

Hiểu Sương ngạc nhiên:

- Lạnh cắt da cắt thịt thế này làm gì có muỗi?

Lương Tiêu không biết đối đáp ra sao, đành cười trừ.

Một lúc phân tâm ấy đã lấy đi mọi hứng thú ngắm mặt trời mọc của Hiểu Sương. Cô bâng quơ nhìn quanh, chợt trông thấy lẻ loi trên vách đá, một chùm tường vi đang rung rinh trong gió sớm, bất giác động lòng ngâm khẽ:

- Đường lệ chi hoa, thiên kỳ phản nhi, khải bất nhĩ tư? Thất thị viễn nhi![3]

Lương Tiêu cau mày:

- Muội nói gì thế, phản nhi viễn nhi là sao?

Hiểu Sương cười:

- Đó là lời của Khổng Tử, ý nghĩa là: đường lệ nở hoa, rung rinh trong gió, phải đâu không nhớ, chỉ hiềm quá xa… – Cô bỗng cúi đầu, khuôn mặt u ám.

- Muội nhớ nhà phải không? – Lương Tiêu hỏi.

Hiểu Sương cay cay mắt, gật đầu. Lương Tiêu nhìn cô đăm đăm:

- Từ hôm qua ta đã thắc mắc, vì sao muội rời bỏ Thiên Cơ cung đến núi Phụ Đường làm đồ đệ của Ngô Thường Thanh?

Hiểu Sương im lặng hồi lâu, cuối cùng thu hết can đảm nhìn Lương Tiêu, giọng tha thiết:

- Muội chỉ kể với mình huynh, huynh đừng nói cho ai khác biết nhé!

Lương Tiêu gật đầu. Hiểu Sương thở dài:

- Cái hôm Minh gia gia bắt huynh đi…

Lương Tiêu cau mặt ngắt lời:

- Vì sao muội vẫn gọi lão ấy là gia gia?

Hiểu Sương đỏ mặt lí nhí:

- Muội, muội quen miệng. Tóm lại là, hôm ấy rất nhiều người đuổi theo cứu huynh, cha này, Dung cô cô này, cả Tần bá bá nữa, để lại một mình muội trong cung. Muội buồn bã và lo lắng quá thể, ngày nào cũng ngong ngóng mọi người đón huynh trở lại. Chừng một tháng trôi qua, cha về, mặt mày u ám. Mặc muội gạn hỏi sự tình, cha chỉ lắc đầu thở dài suốt chứ không hé lộ gì hết. Về sau, rất lâu sau, muội mới nghe Mai Ảnh tỷ nói… huynh đã chết rồi.

Hiểu Sương kể mà nước mắt tuôn rơi. Lương Tiêu nhăn nhó:

- Tại cái lão họ Minh bịa chuyện lừa đảo cả. Ta chết bao giờ? Muội sờ thử xem, ta là người hay ma?

Hiểu Sương cười qua hàng nước mắt:

- Hễ nhớ lại ngày đó là muội muốn khóc. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ muội đau đớn đến thế, chỉ chút nữa… là tự vẫn cho xong…

Lương Tiêu cảm động rớm nước mắt, nhưng sợ cô gái trông thấy nên quay ngay mặt đi. Hiểu Sương thở dài:

- Đêm hôm ấy, muội đổ bệnh, cũng may đúng lúc sư phụ đang ở trong cung, nếu không thì bây giờ muội chẳng được gặp huynh nữa đâu. Dạo đó, cha mẹ xích mích thường xuyên, mặt ai cũng lầm lì, hỏi không buồn nói. Một hôm muội giả vờ ngủ mới biết được nguyên do. Thì ra, bà nội muốn cha mẹ sinh cho muội một đệ đệ để sau này còn làm cung chủ.

Lương Tiêu nhăn trán:

- Việc tốt đấy chứ, cớ gì mà cãi vã?

Hiểu Sương lắc đầu:

- Muội cũng không hiểu tường tận. Đại khái theo lời mẹ, cha là kẻ bạc nghĩa bạc tình, dạo mang thai muội, mẹ bị một người đàn bà đánh gần chết, cha thừa sức bắt giữ kẻ đó, nhưng không hiểu sao cuối cùng lại thả cho bà ta đi. Muội chưa bao giờ thấy mẹ phẫn uất như thế, mẹ nói hận cha đến chết, bảo rằng sẽ khiến nhà họ Hoa phải tuyệt đường tử tôn bằng bất cứ giá nào. Bà nội bảo tại mẹ không bằng lòng sinh đệ đệ làm Hoa gia neo chiếc, dẫn đến việc tạo phản của Minh gia gia. Bà dọa nếu mẹ không vâng lời thì bà sẽ phú cho mẹ về nhà ngoại để cha lấy vợ khác. Mẹ tức quá khóc òa lên, cha thì thưa với bà là cha thà chết chứ không bằng lòng lấy ai khác, cha làm khổ mẹ là quá lắm rồi, không muốn để lụy cho người đàn bà nào nữa.

Lương Tiêu đã từng nghe Minh Quy thuật lại cuộc tình duyên trắc trở giữa Hoa Thanh Uyên và Hàn Ngưng Tử nên không ngạc nhiên gì trước câu chuyện của Hiểu Sương. Gã lặng lẽ gật đầu: "Ta vẫn coi thường Hoa đại thúc ở chỗ ban đầu không cứng rắn bảo vệ hạnh phúc, nhưng lần này phải thừa nhận ông ấy có cốt khí, dám khăng khăng cưỡng lệnh mẹ, không đồng ý bỏ vợ cũ để lấy vợ mới".

Hoa Hiểu Sương thở dài:

- Tóm lại, bà tìm đủ mọi cách từ mềm dẻo đến cứng rắn đều không thể ép cha mẹ thuận theo ý mình, cuối cùng nổi giận, vừa trỏ muội vừa bảo: "Sương Quân, cô nghe cho rõ đây, cô bướng bỉnh không chịu vâng lời, vậy ta sẽ nhốt con bé này lại, ngày nào cô chưa chịu sinh con, ngày đó cô còn chưa được nhìn thấy mặt nó…".

Lương Tiêu uất nghẹn họng, chỉ muốn chửi thành tiếng, nhưng nể mặt Hiểu Sương nên nén lại, hậm hực nghĩ: "Mụ ấy mà không phải bà của muội, ta đến lật tung cái Thiên Cơ cung lên cho mụ biết tay".

Hiểu Sương kể tiếp:

- Nói sao làm vậy, bà túm ngay lấy muội. Mẹ muốn bảo vệ muội, nhưng không đấu nổi bà. Vừa lúc ấy sư phụ đến, trách móc bà nội hết lời. Bà bèn nói, đây là chuyện nhà họ Hoa, không khiến người ngoài can thiệp vào. Sư phụ cự ngay: "Không thể được, nó là bệnh nhân của lão p… à, của ta, ai mà động đến bệnh nhân của lão p…, e hèm, của ta thì ta liều mạng với kẻ đó…".

Lương Tiêu vỗ tay:

- Hả hê thật!

Gã đâm mến Ngô Thường Thanh hẳn lên, cảm thấy chỉ riêng mấy câu này cũng đủ để gã vui lòng nhún nhường với lão rồi. Hoa Hiểu Sương mặt ủ mày chau, dàu dàu kể tiếp:

- Muội thấy người lớn ầm ĩ với nhau như thế, lòng buồn khôn tả, bèn thưa với bà: "Con xin rời khỏi Thiên Cơ cung, cho con lên núi Phụ Đường lạy Ngô gia gia làm sư phụ. Mẹ không sinh em bé, con cũng không về nữa". Thực ra đã lâu rồi muội vẫn nuôi chí học y thuật, muội mắc bệnh từ nhỏ, trong người lúc nào cũng đau yếu, mỗi lần được Ngô gia gia đến thăm bệnh, muội lại thấy nhẹ nhàng dễ chịu hơn nhiều, vì vậy muội nghĩ, trên đời có rất nhiều người bị bệnh tật hành hạ, chắc cũng sẽ vật vã như muội vậy. Nếu muội học được bản lĩnh của Ngô gia gia thì có thể giúp họ vơi bớt đau đớn. Từ khi có ý ấy, muội đọc rất nhiều sách y, chỗ nào mắc thì hỏi Ngô gia gia. Người cũng chiều lòng chỉ bảo cặn kẽ. Nhưng trước đây mỗi lần muội xin làm đồ đệ, người đều bỏ ngoài tai. – Cô mỉm cười. – Thế mà lần ấy giận bà nội quá, người đồng ý ngay tắp lự, nhận muội làm học trò rồi dẫn muội rời khỏi Thiên Cơ cung đến thẳng núi này.

Hiểu Sương kể rất sơ lược và bình tĩnh, nhưng Lương Tiêu biết cô phải gồng sức lắm mới kìm nén được đau đớn. Gã xót xa nói:

- Muội khổ quá!

Hiểu Sương lắc đầu:

- Khổ gì đâu huynh. Lúc nghe tin huynh chết, muội còn không muốn sống nữa cơ, nếu không nhờ bận học y cứu người mà vợi bớt phiền não, có lẽ muội đã lìa đời rồi. Nhưng thế thật thì nguy thay, vì đâu còn cơ hội để gặp Tiêu ca ca ở kiếp này nữa. – Đôi mắt to bỗng ứa lệ, cô rưng rưng ngước nhìn Lương Tiêu.

Khi mắt họ giao nhau, Lương Tiêu choáng váng như bị nện một chùy vào giữa ngực, gã ngoảnh mặt đi, tim đập cuồng loạn: "Vì sao ánh mắt Hiểu Sương lại giống ánh mắt A Tuyết đến thế, ta nhìn lầm hay sao?".

Gã len lén ngó lại quan sát, khuôn mặt cô gái hình trái xoan khác hẳn khuôn mặt tròn của A Tuyết trước đây, nhưng nét da diết trong mắt thì không mảy may sai khác, từng chút từng chút một, nó đâm vào lòng gã đầy nhức nhối. Gã ngoảnh nhìn vầng triêu dương ở đằng đông, im lìm hồi lâu, tim vẫn đập thình thịch.

Đến khi trời sáng hẳn, hai người mới xuống núi. Dọc đường, Lương Tiêu hái hoa rừng kết thành một cái vành rực rỡ cho Hiểu Sương đội. Cô gái thích thú soi mình xuống nước mỗi khi gặp suối chảy qua.

Rời chân núi, về gần tới rừng hạnh, họ bỗng thấy xa xa thấp thoáng bóng người loạng choạng, cùng nheo mắt nhìn thì nhận ra Quỷ Lỗi Song Sát. Mộc ngẫu sát bê bết máu, Bố đới sát mặt mũi trắng bệch, xem chừng đều bị thương rất nặng.

Bố đới sát trông thấy Lương Tiêu và Hiểu Sương ngay từ xa, bèn gọi: "Bồ tát, Bồ tát…", rồi lả người ngã ngất. Mộc ngẫu sát đang tựa vào cô ta, cũng ngã nhào theo.

Hiểu Sương hốt hoảng chạy tới, lấy kim châm vẫn mang theo bên mình châm trị cho họ một hồi, giúp Mộc ngẫu sát cầm máu vết thương ở lưng. Bố đới sát cũng lơ mơ tỉnh lại, thều thào:

- Bồ tát… đi trốn mau, có kẻ muốn hại sư phụ người đấy!

Hiểu Sương cả kinh, mặt tái mét. Lương Tiêu điềm tĩnh bảo:

- Quân đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn. Ngươi khỏi lo, có gì cứ thong thả nói.

Mộc ngẫu sát lắc đầu thở dài:

- Võ công ngươi tuy cao, nhưng đối phương đông lắm, chưa chắc ngươi thắng được đâu!

- Rốt cục là kẻ nào? – Lương Tiêu hỏi.

Mộc ngẫu sát nói:

- Kể ra thì hơi dài dòng. Hôm qua được Bồ tát cứu mạng, ân oán cũng đã giải quyết xong, huynh muội chúng ta tà tà đi lên hướng bắc, định bụng từ đây phiêu bạt giang hồ, dùng nghề múa rối kiếm miếng cơm ăn. Đêm xuống, chúng ta nghỉ ở một quán khách bên đường, vô tình nghe được phòng bên có kẻ bàn luận chuyện Bồ tát cứu người, một giọng ẽo ợt nói rằng Bồ tát là học trò của Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh, còn nói Ác Hoa Đà vi phạm môn quy, thu nạp đệ tử, nhất định là vì… chà, tóm lại toàn những lời rác rưởi của phường hạ lưu. Huynh muội chúng ta chịu đại ơn đại đức của Bồ tát, dẫu thịt nát xương tan cũng khó báo đền, đâu cho phép kẻ khác xúc phạm người như vậy, đang định xông sang thì nghe thấy một giọng eo éo hỏi: "Cuốn Thanh hạnh quyển đó chỉ dẫn phép dưỡng sinh trụ nhan thật à?". Tên đầu tiên khẳng định: "Đúng vậy, chỉ cần ngày mai bắt lấy Ác Hoa Đà, ép lão giao nộp là được". Huynh muội chúng ta nghe đến đây thì không nín nhịn nổi nữa, bèn lên tiếng khiêu khích. Không ngờ vừa dứt tiếng thì phòng bên có tiếng hừ mũi, rồi một luồng nội kình quái dị thấm qua vách đất tràn sang. Muội tử ta đứng ngay bên tường, bị luồng nội kình xô trúng, liền ộc máu tươi ngã nhào vào ta, nội kình cũng lập tức thấm vào mình ta, khiến lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo cả. Ta hiểu ngay rằng đã gặp phải hạng cao thủ không thể chống cự được, bèn dìu muội tử chạy trốn. Trên ngưỡng cửa phòng bên lập tức nhô ra một đạo sĩ và một Lạt ma. Chiết được hai chiêu thì ta trúng một nhát kiếm của đạo sĩ, con rối cũng bị vòng kim cô của Lạt ma đánh vỡ. May mà trời còn phù hộ, run rủi cho chúng ta thoát được quán trọ, nhờ thông thuộc địa hình nên chạy tới đây ngay trong đêm. Bồ tát ạ, những kẻ đó ghê gớm lắm, người và sư tôn mau mau rời khỏi đây để tránh tai họa giáng xuống đầu.

Mặt Hiểu Sương trắng bệch. Lương Tiêu liếc qua, cười bảo:

- Có ta ở đây, muội sợ cái gì?

Hiểu Sương khổ sở lẩm bẩm:

- Ai mà muốn hãm hại sư phụ muội nhỉ?

Lương Tiêu đã lờ mờ đoán ra thân phận của đối phương, bụng bảo dạ: "Việc này quái lắm, có lẽ nên tạm lánh sóng gió thì hơn". Gã bảo Quỷ Lỗi Song Sát:

- Đa tạ các ngươi đã báo tin, giờ thì đi đi.

Hai anh em nhìn nhau, Mộc ngẫu sát đề nghị:

- Đối phương bản lĩnh cao cường, chi bằng cứ để huynh muội ta ở lại hỗ trợ.

- Các ngươi đang bị thương, có nấn ná cũng vô ích. Ta sẽ bảo vệ thầy trò cô ấy, các ngươi cứ yên tâm.

Mộc ngẫu sát thở dài:

- Võ công túc hạ cao cường gấp mười lần ta, nhưng đây là hạng cao thủ biết truyền kình cách vách, tốt nhất túc hạ cũng nên cẩn thận một chút.

- Ta hiểu. – Lương Tiêu bình thản đáp.

Hoa Hiểu Sương rút ra một lọ ngọc nhỏ, dốc lấy ba viên thuốc đưa cho Bố đới sát:

- Cô nương trúng âm kình, hãy cầm ba viên Ngọc tủy đan này, mỗi ngày uống một viên với nước. Lệnh huynh tuy mất nhiều máu nhưng nhát kiếm không sâu, tĩnh dưỡng chừng một tháng là ổn thôi!

Bố đới sát tạ từ rồi hai anh em dìu nhau đi.

Lương Tiêu bỗng đảo mắt, gọi vống vào rừng hạnh:

- Mời Ngô tiên sinh ra đây thương nghị!

- Có thấy sư phụ đâu nào? – Hiểu Sương ngạc nhiên.

Trong rừng hạnh có tiếng hừ rõ to, rồi giọng Ngô Thường Thanh mắng xa xả:

- Hai đứa tạp chủng, canh ba nửa đêm dắt nhau đi đâu? Con gái mà không giữ nết, mới tí tuổi đầu đã rúc rích theo trai. Hôm nay lão phu từ mặt, tránh ngày sau ngươi làm bẩn gia phong của lão phu. Cút ngay! Cuốn xéo theo tiểu tử kia mau, đi càng xa càng tốt, đừng để lão phu trông thấy nữa. Trông thấy ngươi là lão phu giận sôi rồi!

Hoa Hiểu Sương sửng sốt, bỗng nhắm nghiền mắt, răng cắn chặt vào nhau, người mềm oặt lả xuống đất. Lương Tiêu hốt hoảng đỡ lấy. Một bóng người loáng lên trong rừng, Ngô Thường Thanh lạch bạch chạy tới, khuôn mặt ảo não, vừa châm kim phục thuốc cho Hiểu Sương vừa lẩm bẩm:

- Khốn thay, sao con ranh lại không thở được thế này?

Lương Tiêu bất bình trách:

- Tại ông mắng chửi thậm tệ quá đấy mà! Dẫu đối thủ ghê gớm tới đâu, ông cũng không nên dùng cách ấy để đuổi Hiểu Sương mới phải.

Ngô Thường Thanh bị nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng, ngồi phịch xuống một gốc cây hạnh, vò vò đầu im lặng. Lương Tiêu chưa bao giờ thấy lão bối rối đến vậy, tự dưng chột dạ, định hỏi cho rõ chuyện thì nghe đằng xa vẳng tới tiếng cười ha hả. Sáu bóng người xuất hiện, lững thững đi lại gần. Ngô Thường Thanh tái mặt, nhảy bật dậy. Lương Tiêu quét mắt một vòng, cũng cười ha hả. Sáu người kia tức thì dừng bước, ai nấy đều lộ vẻ sửng sốt.

Lương Tiêu nhìn khắp lượt:

- Đúng là không phải oan gia không đụng độ, chạm mặt rồi mới biết toàn cố nhân. Ha ha, Hỏa Chân Nhân, Cáp Lý Tư, A Than, ba tên đê tiện các ngươi còn chưa chết ư? – đoạn nhìn lão già áo xanh. – Chắc may mắn được cứu nhờ bàn tay tài phép của Tiếu Diêm vương Thường Ninh phải không?

Bọn A Than lần này có chỗ dựa nên khá vững tâm, khoảnh khắc kinh ngạc ban đầu mau chóng trôi qua, thay vào đó là vẻ căm hờn lộ rõ. Cáp Lý Tư cười khẩy:

- Bình chương đại nhân thoát chết trong gang tấc, thật đáng chúc mừng! Chẳng biết sau hôm nay có còn may mắn thế không.

Lương Tiêu mỉm cười im lặng, dừng ánh nhìn ở người đứng cạnh Cáp Lý Tư:

- Hạ Đà La, hai lần tương kiến đều chưa tận hứng, hôm nay phải đãi đằng cho hậu hĩ nhỉ!

Hạ Đà La nhướng hàng mày bạc, cười đáp:

- Bình chương có lệnh, sái gia đâu dám không tuân?

Lương Tiêu nói kháy:

- Hay lắm, vậy ta ra lệnh cho ngươi ăn phân, ngươi có tuân không?

Hạ Đà La công phu hàm dưỡng rất cao mà cũng không khỏi biến sắc, nhất thời nín lặng. Lương Tiêu đưa mắt sang người áo vàng đứng bên Hạ Đà La:

- Minh lão đại, nghe nói ngươi phao tin giả là lão tử đã chết, khiến Hiểu Sương phải đau lòng. Hay lắm, oán mới thù cũ hôm nay gộp vào tính luôn một thể.

Minh Quy nhếch mép, mắt lóe lên, nhìn hết Lương Tiêu lại đến Hiểu Sương.

Lương Tiêu ngoài miệng nói cứng như vậy, thực ra trong lòng lo lắng vô cùng: "Hôm nay sao Thái Tuế chiếu mạng, lành ít dữ nhiều. Một Hạ Đà La đã khó ứng phó, lại thêm năm tên khốn kiếp hỗ trợ, phải làm sao đây?". Gã suy nghĩ rất lung, vắt óc tìm đối sách.

Ngô Thường Thanh thấy Lương Tiêu đứng trước ngần ấy cường địch mà vẫn thản nhiên như không, thậm chí còn khiến đối phương thấp thỏm thất sắc thì kinh ngạc nghĩ thầm: "Cổ nhân nói chẳng sai: kẻ sĩ không gặp ba ngày đã thấy khác, ta những tưởng tiểu tử này vẫn bồng bột non nớt, nào ngờ bản lĩnh và chín chắn đến thế, một lời nói ra còn nhiều hào khí hơn hẳn thiên quân vạn mã". Lúc này Hiểu Sương đã tỉnh lại, đoán chừng sáu người kia chính là những kẻ đến uy hiếp sư phụ mình, mặt cô xám xanh hoảng hốt.

Ngô Thường Thanh nghiến răng bảo:

- Tiểu tử họ Lương, ai khiến ngươi nhiễu sự? Ngươi dẫn con ranh biến đi, mình lão phu xử lý là đủ rồi.

Lương Tiêu không đáp. Thường Ninh cười hì hì:

- Sư huynh ơi, mấy chục năm không gặp, huynh giở giói bẳn tính như thế từ bao giờ đấy?

Ngô Thường Thanh nổi cáu:

- Tổ sư ngươi, ai là sư huynh ngươi?

Lương Tiêu vỡ lẽ: "Hóa ra là đồng môn, hèn chi cùng tinh thông y thuật!". Thường Ninh vẫn nhơn nhơn:

- Huynh không nhận tiểu đệ, nhưng đệ vẫn nhớ mãi những chuyện năm xưa, ha ha, nhớ cái thuở huynh đệ ta cùng thờ một thầy, tình cảm thân thiết biết nhường nào.

Ngô Thường Thanh định mắng xối xả phen nữa, nhưng ngẫm chẳng gì cũng từng là huynh đệ tình thâm, lão không nỡ lòng nặng lời. Thường Ninh thở dài, làm như tiếc hận lắm:

- Huynh đệ chúng ta thương mến nhau biết mấy, tất cả chỉ tại lão già khốn kiếp ưa thói thiên vị. Kể về tư chất thì rõ ràng tiểu đệ thông minh sáng láng hơn hẳn, thế mà lão ta có mắt không tròng, khăng khăng truyền y bát cho một tên béo xấu xí vừa dữ vừa ác.

Ngô Thường Thanh nhổ toẹt một cái:

- Khốn nạn, ngươi tâm địa bất chính, ỷ có tí tài cán trong tay là lừa tiền lừa tình, truyền y bát cho ngươi mới là có mắt không tròng.

- Huynh sao thế nhỉ? Khám bệnh thu tiền là việc chính đáng, chữa trị vất vả tiện thể kiếm dăm ba ả giải khuây cho bớt buồn chán cũng là lẽ đương nhiên. Chi bằng tiểu đệ dẫn tiến vài ả tô hồng chuốt lục cho huynh, bảo đảm sư huynh sẽ nguôi cơn giận, Ác Hoa Đà biến thành Tiếu Hoa Đà như chơi.

Ngô Thường Thanh không phải dạng mồm mép, chưa biết khích bác Thường Ninh bằng lý lẽ gì cho hắn biết đau biết nhục, đành chỉ tức tối giậm chân thình thịch, lôi hết ông bà cha mẹ họ Thường ra mà chửi bới. Thường Ninh chẳng để tâm, vẫn cười rinh rích:

- Mấy năm nay sư huynh có Thiên Cơ cung chống lưng nên nghênh ngang quan dạng lắm, đã mấy lần phái bọn chó săn đến gây khó dễ cho tiểu đệ. Tiểu đệ được quan tâm quá mức như vậy nên cảm kích ghi khắc

trong tim, không đời nào quên. Có điều, hết cơn bĩ cực tới tuần thái lai, bây giờ Đại Tống đã sụp đổ, tiểu đệ theo hầu Thoát Hoan đại vương, tư thế khác hẳn khi trước, lũ giẻ rách ở Thiên Cơ cung thì đáng gì! Đệ những muốn đằng thẳng tính vốn lẫn lãi suốt mấy chục năm qua với sư huynh, nhưng bản tính nhân hậu, lại niệm tình cũ, chỉ cần sư huynh giao Thanh hạnh quyển ra là hai chúng ta coi như chấm dứt mọi ân oán xưa nay.

Ngô Thường Thanh cả giận gạt phắt:

- Muốn lấy Thanh hạnh quyển ư? Con mẹ ngươi, ngủ mơ giữa ban ngày à?

Thường Ninh tái mặt, láo liên ngó quanh rồi dừng lại ở Hiểu Sương mà cười rằng:

- Chắc đây là sư điệt của ta? Hi, tuy hơi gầy yếu nhưng cũng yêu kiều khả ái. Yên tâm, sư thúc con rất yêu thương lớp hậu sinh, lát nữa sẽ tận tình chăm sóc…

Ngô Thường Thanh mắng um lên:

- Câm ngay cái miệng chó của ngươi lại!

Thường Ninh cười ha hả, định chọc ghẹo thêm nữa, Lương Tiêu bèn lạnh lùng cắt ngang:

- Tên họ Thường kia, ngươi cứ cười đi, lát nữa lão tử sẽ chăm lo sao cho ngươi đau đớn đến khóc cha kêu mẹ.

Thường Ninh ngậm câm, đưa mắt cầu cứu Hạ Đà La, mặt như hóa đá. Hạ Đà La mỉm cười tiến lên một bước, hỏi to:

- Bình chương đại nhân khẩu khí khá lắm, chẳng hay quyền cước ra sao?

Lương Tiêu hừ mũi bước vào vòng đấu, Ngô Thường Thanh nóng nảy quát:

- Tiểu tử thối thây, ta bảo ngươi và con bé cút đi cơ mà!

Thường Ninh cười ha hả:

- Sư huynh bình tĩnh lại nào. Chúng ta hôm nay trùng phùng, cũng nên hòa thuận một chút!

Lão đánh mắt ra hiệu cho đồng bọn rồi lò dò đi lại gần Ngô Thường Thanh và Hoa Hiểu Sương. Lương Tiêu lo cuống, vừa rồi gã nghĩ trăm phương ngàn kế, nhưng vì đối thủ quá mạnh, mọi mưu kế đều không khả thi. Hạ Đà La nhận ra ánh mắt gã hơi rối loạn, đoán hiểu tinh thần không yên, liền giơ song quyền tựa như sắp đấm, nhưng quyền đi nửa chừng, chân trái bất chợt tung lên đá tạt nghiêng như cơn gió về phía Lương Tiêu.

Nhờ chiết chiêu đều đặn với Thích Thiên Phong nên phản ứng của Lương Tiêu bén nhạy lên rất nhiều, Hạ Đà La chưa đá tới nơi, gã đã lạng mình sang phải, chạy thẳng đến chỗ Cáp Lý Tư. Hạ Đà La cũng phải bất ngờ về thân pháp ấy: “Mấy tháng không gặp mà đã tấn tới rõ rệt!”.

Hạ Đà La đoán rằng gã muốn kiềm chế Cáp Lý Tư để uy hiếp mình, bèn lắc người một cái, biến mất, khi hiện thân trở lại thì đã đứng trước mặt Lương Tiêu, tung liên hoàn ba quyền ba cước.

Lương Tiêu vẫn biết Hạ Đà La lợi hại, nhưng chưa va chạm với lộ thân pháp quỷ quái như thế bao giờ. Gã đảo chân tránh được ba quyền hai cước, còn cước thứ ba không né nổi, đành chém thẳng chưởng phải xuống chân hắn. Ngay tắp lự, một luồng nội kình như rắn độc theo cạnh tay gã bò lên rồi luồn lách đi khắp các kinh mạch trong cơ thể. Lương Tiêu ngạt thở, lướt ra xa một trượng, vận liền ba lần nội lực mới hóa giải được thứ kình lực kỳ lạ đó. Không để cho gã kịp thở, Hạ Đà La đã trườn tới, biến mất tăm sau động tác lắc mình, khi hiện hình trở lại thì đã ở sát lưng Lương Tiêu, bắt đầu xoay tít quanh gã theo chiều từ trái sang phải như con rắn cuốn mồi, đồng thời đánh liền ba quyền.

Lương Tiêu né mình tránh được, tức tốc đánh trả một chưởng, kình lực chạm nhau, nội kình lại như độc xà luồn lên kinh mạch. Gã vội vàng đẩy nội công hóa giải, trong lúc ấy Hạ Đà La đã áp sát sau lưng, tung chân đá móc.

Lương Tiêu suýt nữa bị đá trúng, kinh hãi nghĩ bụng: "Trước đây Công Dương tiên sinh có nói với ta về nội công Hỏa xà của tên này, nay được chứng kiến, quả thực danh bất hư truyền. Còn lộ thân pháp nhanh nhẹn thế kia, chưa hiểu nguồn gốc ra sao?".

Thân pháp của Hạ Đà La tên là Hư không động, do một thuật sĩ xứ Thiên Trúc sáng tạo ra. Nghe đồn Long Thụ thượng nhân, sư tổ phái Mật tông vốn là thuật sĩ tà môn trước khi quy y cửa Phật. Thời trẻ, lão cùng đồng bọn tu luyện thân pháp này để đột nhập hoàng cung, làm ô uế chốn triều đình. Hư không động có thể chuyển hóa toàn bộ nguyên khí trong cơ thể vào thân pháp, đến đi đều như cơn gió, khi chuyển động thì mắt người thường cũng không thể theo kịp. Nhưng cũng vì duyên cớ ấy mà khi chạy, các giác quan đều khép kín, ngưng hoạt động, thân thể yếu ớt, không còn chút sức lực nào để ứng phó với các mũi tấn công từ bên ngoài. Vệ sĩ hoàng cung được cao nhân chỉ giáo nên đã tấn công vào nhược điểm này, họ bịt mắt, chỉ dùng tai nhận tiếng gió để xác định vị trí rồi phóng binh khí tập kích, giết hết đám thích khách. Long Thụ ứng phó nhanh nên thoát được kiếp nạn. Sống sót trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lão ngộ ra đời người chỉ là mộng ảo, chẳng mấy chốc sẽ qua, bèn bước dần vào Không môn, tham ngộ Phật pháp, trở thành tông sư võ học một thời.

Tổ tiên đời trước của Hạ Đà La làm nghề thương mãi, thời trẻ từng mua bán hương liệu ở Thiên Trúc, tình cờ vớ được một pho tượng Thấp bà bằng gỗ đàn hương, bên trong giấu bộ bí kíp Cổ Du già. Vị tổ tiên ấy bèn luyện tập theo, khi tựu thành, bề ngoài vẫn duy trì việc buôn bán, thực chất toàn dùng võ công để cướp bóc. Tới Hạ Đà La, sau khi tu luyện thành công Cổ Du già, hắn liền vào trung nguyên làm nhiều điều xằng bậy. Nào ngờ trước tiên chạm trán Tiêu Thiên Tuyệt, sau lại đụng độ Cửu Như thiền sư, cả hai lần đều thua liểng xiểng, hắn căm phẫn chạy về Tây Vực, tiếp tục khổ công rèn luyện.

Hạ Đà La nếm mật nằm gai cần cù tu tập suốt mấy chục năm, cuối cùng cũng luyện được Hư không động tới mức rất cao mà các đời trước chưa ai đạt đến. Hắn hiểu Hư không động thần tốc có thừa nhưng biến hóa không đủ linh hoạt, từ động đến tĩnh nhất định phải qua vài lần điều tức lấy hơi, chẳng may gặp tay cao thủ chắc chắn sẽ bị họ lợi dụng sơ hở chế ngự, vì vậy hắn gia giảm một số thay đổi, thứ nhất là biến khinh công đường dài thành di chuyển quãng ngắn cốt giảm bớt thời gian điều hòa hô hấp, thứ hai là phối hợp thi triển cùng Hỏa xà. Hạ Đà La đã tính sẵn, kẻ nào trúng xà kình cũng lập tức vận công hóa giải, nhân lúc đó hắn sẽ thi triển Hư không động để tập kích họ.

Lương Tiêu không biết tất cả những điều đó, đành dùng bộ pháp ứng phó. Thập phương bộ của gã gói gọn sự rộng lớn của trời đất vào một khoảng không gian hạn hẹp, khả năng biến hóa nhờ thế vô cùng phong phú, đặc biệt lại kiến hiệu ở những chỗ vòng, chỗ ngoặt. Hư không động tuy nhanh như cắt nhưng chỉ di chuyển tuyến thẳng, đổi hướng rất bất tiện, vấp phải bộ pháp chữ chi như Thập phương bộ thì khác nào gặp khắc tinh. Chính vì khả năng kiềm chế lẫn nhau của hai thứ thân pháp, trong thời gian ngắn, Lương Tiêu và Hạ Đà La chưa thể phân tài cao hạ.

Minh Quy đứng bên quan sát, lòng không khỏi kinh hãi: "Lương tiểu tử luyện được đến trình độ này tự bao giờ, mai sau khống chế hắn bằng cách nào đây?". Lão liếc quanh, ánh mắt chợt dừng lại ở Hoa Hiểu Sương.

Trong lúc Lương Tiêu bị Hạ Đà La cầm chân, Thường Ninh hô đồng bọn tản thành hình rẻ quạt khép vòng vây lại gần Hiểu Sương và Ngô Thường Thanh. Họ Ngô bèn bảo:

- Hiểu Sương, con nấp lại sau lưng ta đi!

Hiểu Sương y lời. Minh Quy bỗng cười ré lên, nhảy vút tới như chim ưng bắt mồi, chộp thẳng vào mặt hai người. Ngô Thường Thanh dang hai tay phóng ra mười mũi kim vàng. Minh Quy biến trảo thành chưởng, gạt phăng hết làn kim châm, Hỏa Chân Nhân và Cáp Lý Tư đồng thời chồm tới, một kẻ tát Ngô Thường Thanh, một kẻ chộp Hoa Hiểu Sương.

Ngô Thường Thanh tuy giỏi y thuật nhưng võ công chỉ thường thường bậc trung. Thấy Hỏa Chân Nhân quạt chưởng tới, lão xòe hai tay đón lấy, tức thì toàn thân nóng ran, chệnh choạng ngồi phệt xuống. Hỏa Chân Nhân cười rộ, khum tay phải chụp vào huyệt Thiên đột của Ngô Thường Thanh. Lúc này Cáp Lý Tư cũng đã xáp tới gần Hoa Hiểu Sương, hai tay cùng đẩy ra, điểm vào huyệt đạo của cô. Hắn tự phụ võ công mình chắc chắn chế ngự được cô gái ốm yếu này nên cũng chẳng dồn mấy nả sức.

Hiểu Sương nhẹ nhàng múa song chưởng, hai luồng kình phong như khói như sương quét qua bả vai Cáp Lý Tư khiến cổ tay hắn tê dại. Tên này hiểu ra sai lầm của mình, bèn bỏ ngay tâm thế khinh địch, thần

tốc biến chiêu, thình lình một luồng kình phong trút ào xuống lưng hắn. Cáp Lý Tư cảm thấy sống lưng đau như sắp rạn, bèn loạng choạng thoái lui năm bước, lé mắt trông lại thì thấy một bóng xanh nháng lên, Lương Tiêu đã tới.

Lương Tiêu xuất chưởng đả thương Cáp Lý Tư xong, tiếp tục tung cước trái đá xéo vào bẹn Hỏa Chân Nhân. Tên đạo sĩ hự lên, ôm đùi giật lui. Minh Quy gầm vang, phóng chưởng chém tới. Lương Tiêu hô khẽ, khuỳnh tay đỡ, lực đạo rất mạnh đổ sang người Minh Quy, một cảm giác tê dại từ cánh tay lão chạy lan đi toàn thân. Họ Minh lập tức bật người lộn một vòng ra xa, đáp xuống mà ngực trĩu nặng như đá đè. Lương Tiêu mượn chưởng lực của Minh Quy xoay tít mù, ngửa tay đón Đại nhật Như Lai ấn của A Than tôn giả. Thủ ấn va phải hợp lực của Lương Tiêu và Minh Quy, hất A Than ngã văng đi xa đến hơn một trượng, mặt cắt không còn hột máu.

Lương Tiêu dốc toàn lực đánh bại liên tiếp bốn đại cao thủ, không khỏi chống chếnh trong người, hơi thở gấp gáp, đầu óc váng vất. Đúng lúc ấy, Hạ Đà La lắc mình tới sát phía sau, song chưởng uốn éo như rắn độc chuẩn bị mổ vào lưng gã.

Hiểu Sương kinh hãi kêu lên: "Cẩn thận!". Lương Tiêu không ngoảnh đầu, túm ngay lấy Ngô Thường Thanh đẩy ra sau làm bia chắn. Hạ Đà La hoàn toàn bất ngờ, quýnh quáng thu thế, trừng mắt kinh ngạc nhìn Lương Tiêu.

Thường Ninh nuốt nước bọt một cách khó nhọc, cười khan:

- Sao thế, Bình chương đại nhân bất chấp tính mạng của người mình cơ à?

Hiểu Sương trân trân nhìn Lương Tiêu, miệng he hé, quên cả gạn hỏi. Lương Tiêu cười nhạt:

- Lão tử bình sinh giết người vô số, hơi đâu phân biệt người của mình hay người của chúng nó! Các ngươi muốn Thanh hạnh quyển gì đó phải không? Được lắm! – Gã giơ chưởng trái, dừng cách đỉnh đầu Ngô Thường Thanh ba tấc.

Bọn kia đều tái mặt, nhớ ra rằng khi làm tướng Lương Tiêu đã tung hoành khắp nam cùng bắc, hành xử chẳng thiếu thủ đoạn nào, tàn sát không biết bao nhiêu nhân mạng. Vừa rồi chẳng nói chẳng rằng mà dám đưa Ngô Thường Thanh ra đỡ chưởng lực của Hạ Đà La, nay gã đã cảnh cáo sẽ giết lão, e rằng cũng chẳng phải dọa suông. Bọn kia đều là hạng hám lợi quên nghĩa, giỏi tật suy bụng ta ra bụng người, đều tin Lương Tiêu dám nói dám làm, nhất thời chưa biết đối phó thế nào.

Hiểu Sương nhìn Lương Tiêu, đầu óc trống rỗng, không hiểu nổi nguyên cớ vì đâu gã thình lình trở mặt như vậy, nhưng vốn dút dát nên không dám oán trách Lương Tiêu, chỉ biết đau lòng ứa lệ. Đang lúc cảnh vật trước mắt nhòe nhoẹt còn tâm trạng thì đớn đau hoảng loạn, cô thấy Lương Tiêu tóm chặt cổ tay mình, rồi giọng gã vang lên lạnh lùng:

- Vì sự sống, ta chẳng từ bất cứ một thủ đoạn nào hết. Không ăn được thì đạp đổ, hễ có kẻ dám cản đường, ta sẽ lập tức thử đao với lão béo khốn kiếp này. Ta mà mất mạng, các ngươi cũng đừng hòng chạm tay vào Thanh hạnh quyển!

Hiểu Sương chết điếng, nước mắt ròng ròng tuôn xuống, chẳng rõ bi thương hay phẫn nộ. Cô muốn vùng ra, nhưng đã bị Lương Tiêu túm chặt kéo đi.

[1] Chỉ chồng mình (khiêm tốn ngữ thời xưa).

[2] Vị là con nhím.

[3] Trích Luận Ngữ.

130. Kiến Hoa Sinh Phật

- Chuyện gì thế này?

- Chẳng có gì lạ đâu. – Lương Tiêu tư lự nói. – Trò của Hạ Đà La dùng để đối phó Thích đảo chủ đấy mà.

Hiểu Sương thở dài xót xa:

- Họ ham đấu đá cũng đành, nhưng tại sao lại để liên lụy đến lũ chim sẻ?

- Sẻ thì đáng gì? Số người chết trong khói lửa chiến tranh còn nhiều hơn sẻ gấp hàng ngàn hàng vạn lần ấy muội ạ.

Hiểu Sương giật mình, thốt nhớ tới lời Công Dương Vũ: "Ông ấy buộc tội Tiêu ca ca dẫn quân Thát đánh hạ thành trì, chiếm đoạt đất đai, tàn sát dân chúng, không hiểu là nói thật hay nói dối. Nhưng trông ông ấy dở điên dở dại, chắc là bịa đặt để lừa ta thôi". Nhác thấy Lương Tiêu lộ vẻ âm thầm buồn bã, Hiểu Sương quên bẵng ngay Công Dương Vũ và mối băn khoăn: "Tiêu ca ca cứ rầu rĩ suốt từ nãy tới giờ, phải nghĩ cách để khiến ca ca vui lên mới được". Ngặt nỗi cô không có khiếu hài hước, vò đầu bứt tóc mãi mà chẳng nặn được truyện cười nào để kể cho Lương Tiêu khuây khỏa.

Thình lình, tiếng ai đó la om sòm lôi họ về thực tại:

- Tên tóc bạc kia, ngươi không ra thì đúng là đồ hèn hạ khốn kiếp!

Lập tức có tiếng đáp trả:

- Lão già điên kia, ngươi mà vào thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Không chần chừ lấy một tích tắc, Lương Tiêu nghiêng người lướt như bay vào khu rừng bên đường. Hiểu Sương ngây mặt một lúc vì mẩu đối đáp kỳ cục rồi cũng lập cập thúc lừa chạy theo. Vượt qua mấy vạt cây cối, họ trông thấy Thích Thiên Phong đầu bù tóc rối, mặt mũi lem nhem đang ngồi trước một hang đá, tay quay xâu sẻ trên ngọn lửa bập bùng, miệng lúng búng:

- Ngươi không ra thì đúng là đồ hèn hạ khốn kiếp!

Vừa dứt lời, tiếng nói trong hang bốp chát:

- Ngươi mà vào thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Lương Tiêu hỏi:

- Ông làm gì vậy?

Thích Thiên Phong nheo mắt nhìn Lương Tiêu, cảm thấy quen mặt quá nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu, bèn đáp:

- Tên tóc bạc trốn trong kia, hắn đe nếu ta vào thì là đồ khốn kiếp hèn hạ, đương nhiên ta không thể vào được, nhưng chính bản thân hắn lại đang ở trong hang, làm sao cho thoát cái phận khốn kiếp hèn hạ cơ chứ? Ha ha, cuối cùng lão tử vẫn thắng, – vừa nói vừa vuốt râu vẻ đắc ý.

Lương Tiêu lắc đầu, chẳng gì cũng là tông sư một phái mà đi giằng co tranh chấp với người ta từ việc nhỏ nhặt vớ vẩn đến thế, đúng là dở khóc dở cười! Thích Thiên Phong cứ cắn một miếng thịt sẻ lại chửi mắng một câu, cái hang cũng đáp trả ngay lập tức, âm thanh the thé khác hẳn giọng nói rin rít ngày thường của Hạ Đà La. Lương Tiêu rất lấy làm lạ: "Phải chăng Hạ Đà La bị thương đến nỗi mất cả giọng?". Gã lắng tai nghe kỹ hơn, chợt biến sắc kêu: "Không phải!", rồi nhảy dựng lên, chạy xộc vào hang. Thích Thiên Phong chòng chọc nhìn theo. Bóng gã thiếu niên vừa khuất thì giọng gã vang trở ra:

- Lão gia tử, ông vào đây xem này!

Thích Thiên Phong nhổ phì phì:

- Ngươi định lừa ta làm quân khốn kiếp hèn hạ chứ gì, đừng hòng!

Lương Tiêu kiên nhẫn gọi:

- Vậy ông thử nhắc lại lần nữa: "Ngươi không ra thì là đồ hèn hạ khốn kiếp" đi!

Thích Thiên Phong làm y lời, nhưng đợi chờ rất lâu mà không thấy ai đáp lại, lão nóng nảy quẳng xâu thịt sẻ xuống, chạy vù vào hang. Lương Tiêu đang đứng cạnh một tảng đá to, tảng đá nằm đè lên một sợi thừng mảnh, đầu sợi thừng buộc quanh một con yểng, con yểng này đang nằm trong tay Lương Tiêu.

Thích Thiên Phong ngơ ngác, nhìn hết thứ nọ đến thứ kia. Lương Tiêu buông con yểng:

- Ông thử nhắc lại câu vừa nói đi!

Thích Thiên Phong làm theo, con yểng liền ngoác mỏ rủa:

- Lão già điên kia, ngươi mà vào đây thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Thích Thiên Phong há hốc mồm, sững sờ một lúc mới lẩm bẩm:

- Thế tên tóc trắng đâu?

Lương Tiêu trỏ một cái hốc trên vách hang:

- Ông xem đây!

Thích Thiên Phong thò đầu vào hốc, nó nối thông với một đường hầm bề ngang rộng chừng ba thước, sâu dễ phải đến mười mấy hai mươi trượng. Lão thuỗn mặt than:

- Trốn mất rồi!

Lương Tiêu nén cười:

- Đúng vậy, hắn đã lừa ông!

Số là Hạ Đà La bị Thích Thiên Phong chàng ràng đeo bám, không sao rũ bỏ được đành chạy vào cố thủ trong hang, may sao trời chẳng tuyệt đường người, một con yểng biết nói tự dưng lần đến theo tiếng tiêu của hắn. Hạ Đà La nảy ra một kế, dạy nó hót câu "Lão già điên kia, ngươi mà vào đây thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ". Thích Thiên Phong bị câu ấy cầm chân, cố nhiên không khi nào xông vào, chỉ ngồi lì bên ngoài chửi tay đôi với con chim. Hạ Đà La nhân đó dùng Bát Nhã phong đào một đường hầm chạy trốn. Sau trận này, hắn gần như suy sụp vì kiệt sức, thoát khỏi Thích Thiên Phong một cái là cao chạy xa bay, không ngó ngàng đến việc trả thù Lương Tiêu hay bất kỳ điều gì khác nữa.

Thích Thiên Phong phát giác bị lừa, giận quá đấm ngực thùm thụp, giậm chân bình bịch, kêu gào tức tối, phi luôn vào đường hầm ráo riết đuổi theo. Lương Tiêu nhìn theo lão già, không nén nổi cười phá lên bảo Hiểu Sương:

- Lão gia tử mà không bắt kịp Hạ Đà La, e rằng sẽ quay về quấy nhiễu ta, ấy mới rầy rà. Huynh muội mình mau rời khỏi đây là hơn.

Hiểu Sương cũng sợ ông già ngớ nga ngớ ngẩn, động một tý là thượng cẳng tay hạ chẳng chân ấy, nghe vậy liền gật đầu tán đồng.

Họ đi liên tục hai đêm hai ngày rồi dừng lại nghỉ ở một thị trấn. Hiểu Sương mở sạp khám bệnh trong chợ. Dân chúng tuyền một hạng trông mặt bắt hình dong, thấy Hiểu Sương là nữ nhi, hình dung tiều tụy, mặt mũi xanh xao, chẳng ai tin cô chữa được bệnh tật gì, chỉ hiếu kỳ ngó nghiêng bàn tán chốc lát rồi ai đi đường nấy. Hiểu Sương mở sạp suốt một ngày mà chẳng ai đến khám, bản tính rụt rè nên cũng không dám ra mặt chèo kéo chào mời, vô kế khả thi đành tủi phận âm thầm sa lệ.

Lương Tiêu thương hại, bèn bảo Hiểu Sương nhìn sắc mặt khách bộ hành, đoán xem ai đang mắc bệnh. Hễ cô gái trỏ kẻ nào, Lương Tiêu liền xốc tới điệu cổ người ta vào khám y như diều hâu bắt gà. Những người đi đường, một là không quen lối khám chữa cưỡng ép, hai là không tin rằng có đại phu sẵn lòng chẩn trị miễn phí, ai cũng hoang mang nghi ngờ, nhưng sợ thái độ hùng hổ của Lương Tiêu nên đành khép nép ngồi lại cho Hiểu Sương bắt mạch trị bệnh. Hiểu Sương vốn không ưa vũ lực, nhưng thấy có bệnh để chữa thì say sưa đến nỗi quên hết tất cả, chẳng bận tâm đến hành động thô bạo của Lương Tiêu nữa.

Hiểu Sương y thuật cao cường, chữa ai khỏi nấy, được vài người thì tiếng tăm đã bắt đầu lan rộng, bệnh nhân trong thị trấn ùn ùn kéo đến. Sạp khám lúc trước còn vắng như chùa Bà Đanh, nay thì vây kín vòng trong vòng ngoài. Lương Tiêu hớn hở trải một cái chiếu bên cạnh, đan tre trúc, làm nhiều món đồ chơi như rối người rối thú, chim biết bay, chong chóng gió tự quay, đồng hồ nước biết gõ tích tắc. Gã giỏi thuật cơ quan nên chế tạo toàn những đồ vật tinh xảo, lại thêm giá cả phải chăng, thu hút ngay vài lái buôn giàu có ham đồ lạ đến mua, nhờ đó cũng kiếm được chút ít tiền bạc. Những lúc hàng họ ế ẩm, Lương Tiêu bèn bảo Kim Linh Nhi và Bạch Si Nhi diễn trò để kiếm tiền độ nhật.

Mấy tháng liền như thế, hai người đi khắp trấn nọ làng kia. Dọc đường, họ chạm trán khá nhiều thổ phỉ đạo tặc, và nhiều hơn nữa là đám lang băm bất lương. Bọn này căm hận Hiểu Sương phá ngang việc hành nghề của mình nên thuê lưu manh hãm hại hoặc móc ngoặc với quan phủ để o ép hai người, nhưng gặp Lương Tiêu thì khác nào gặp sát tinh, may nhờ lòng nhân của Hiểu Sương mà còn mạng quay về.

.

Hôm ấy, hai người đến một thị trấn, Hiểu Sương mở sạp khám chữa như thường lệ. Được nửa buổi, bệnh nhân đang đông dần lên thì phía ngoài có tiếng lào xào huyên náo. Hiểu Sương ngước mắt trông, thấy mấy hán tử ăn bận kiểu gia đinh sốt sắng rẽ hàng người tiến vào, gấp rút nói:

- Thưa đại phu, tiểu thiếu gia nhà chúng ta bị bệnh, lão gia cho mời đại phu tới chẩn trị.

Bộ dạng họ cuống quýt, đủ thấy tình trạng tiểu thiếu gia nào đó hiểm nghèo lắm. Hiểu Sương không dám ngần ngừ sợ lỡ việc, vội vàng thu dọn đi theo. Lương Tiêu cũng đứng dậy đi cùng. Nhóm người hấp tấp đưa đường, dẫn họ đến một tòa nhà nguy nga lầu son gác tía, rẽ vòng vèo qua mấy ô cửa thì tới một sương phòng, bên trong vẳng ra tiếng khóc sụt sùi đau xót.

Lương Tiêu và Hiểu Sương nhìn vào, trông thấy mấy người đàn bà ngồi vây quanh một cái sập thêu, ai cũng gục đầu nức nở. Gần đó là một trung niên hán tử râu quai nón, mặt mày buồn rầu. Khi họ tiến lại, y đứng ngay dậy, nghe gia đinh bẩm báo thì lộ vẻ hi vọng, vòng tay thi lễ với Hiểu Sương:

- Tại hạ chỉ có một đứa con trai, từ ngày ra đời vẫn ốm lên ốm xuống, lần này bệnh trở nặng lạ lùng, mong đại phu trổ hết tài phép cứu lấy cháu!

Hiểu Sương không lòng dạ nào mà đối đáp khách sáo với hắn, bèn lật đật rẽ đám đàn bà ra xem. Trên sập có một đứa bé chưa đầy tháng, mặt mày bủng beo vẩn sắc tím, đôi môi đen bầm, tứ chi co giật, chỉ hít vào không thấy thở ra. Hiểu Sương lần tìm mạch, nhận ra mạch tượng rối loạn, Tâm kinh và Tâm bao kinh đều hư nhược, cho thấy bệnh tình đang đến hồi nguy kịch, cô vội lấy kim châm ba huyệt Thiếu hải, Âm thị và Tâm du để tăng cường độ co bóp của tim, kế đó châm huyệt Quan nguyên để xả khí trong Tam tiêu kinh ra hỗ trợ.

Vê kim chốc lát, sắc tím trên mặt đứa bé nhạt dần, Hiểu Sương thở phào, quay ra viết đơn thuốc. Không ngờ mặt đứa bé bỗng lại đổi sang màu đen, thân hình co quắp, Hiểu Sương hoảng hốt chạm vào cổ tay nó thì thấy mạch tượng phập phù, lúc có lúc không như sắp ngừng đến nơi. Cô vội ấn các huyệt Thiếu phủ, Cực tuyền và Nội quan, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt, đứa bé lạnh dần đi. Hiểu Sương ruột đau như cắt, mặt mày xây xẩm, suýt nữa là ngã quỵ. Lương Tiêu vội chìa tay đỡ lấy. Cô gái tội nghiệp luôn miệng lẩm bẩm:

- Sao lại thế này, sao lại thế này?

Nhà chủ đoán chừng bất ổn liền nhao tới gần, đưa tay thăm mũi đứa bé thì thấy đã tắt thở, chạm vào da thì lạnh như băng tự khi nào. Hắn trợn trạo nhìn Hiểu Sương, hai mắt tóe lửa như sắp ăn tươi nuốt sống cô gái, bộ dạng hung dữ hoàn toàn khác hình dung nho nhã và cử chỉ ôn tồn lúc nãy:

- Ngươi xem… ngươi đã gây ra tội vạ gì đây, con tiện nhân!

Việc bệnh nhi mất mạng khiến Hiểu Sương hoàn toàn suy sụp, thân hình run lẩy bẩy, cô chỉ đủ sức lắp bắp: "Ta… ta…", chứ không biết nên trả lời thế nào. Lương Tiêu nổi giận đùng đùng, vung hai cánh tay cứng như thép bóp cổ chủ nhà:

- Ngươi chửi ai đấy?

Mặt tên chủ chuyển màu đỏ tía, hai mắt lộn ra toàn lòng trắng. Hiểu Sương đã hơi tỉnh táo, vội vã gỡ tay Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, đều tại muội cả…

Lương Tiêu hẩy tên đàn ông ra, lúc này mấy mụ đàn bà mới phát giác là đứa bé đã chết, bèn ngoạc mồm chửi bới hai người rồi xông vào đập đánh như điên như dại.

Lương Tiêu thở dài, kéo tay Hiểu Sương:

- Đi thôi!

Hiểu Sương nhìn đứa trẻ sơ sinh, lòng hối hận cùng cực, chỉ muốn chết theo cho rồi.

Nhà chủ vừa thở lại được là hô hoán gia đinh mang gậy gộc xông vào, gầm gừ bảo:

- Chó chết, dám giở trò lưu manh mà không buồn xem xem ta là ai à? Chúng bay mau đánh chết hai đứa khốn nạn này để an ủi vong linh con ta!

Được lệnh chủ, bọn đầy tớ liền hùng hục lao vào.

Lương Tiêu trầy trật mãi mới dẹp yên được đám đàn bà thì giàn gậy gộc của bọn gia đinh lại xô tới. Phản ứng đầu tiên của gã là xuất thủ, nhưng nghĩ kỹ, cho rằng chạy chữa đến nỗi mất mạng con nhà người ta thì về lý về tình bên mình đều sai, gã đâm chần chừ. Gậy gộc nhân lúc ấy đổ ào ào xuống đầu Hiểu Sương. Lương Tiêu nghiến răng xông tới trước, vừa giơ lưng đỡ được hai gậy vừa thét:

- Hiểu Sương, bọn này không màng đến lý lẽ gì đâu, chúng ta đi thôi!

Hiểu Sương đờ đẫn lắc đầu, lòng ngập tràn ăn năn hối hận.

Lương Tiêu đành dùng thân chịu đòn thay cô. Gậy đánh bên trái thì gã đỡ bên trái, gậy đánh bên phải gã lại nhoài sang bên phải. Đòn thù trút như mưa xuống mặt xuống đầu Lương Tiêu, nhờ có nội công nên gã chẳng hề hấn gì, nhưng nghĩ mình có lòng tốt đến chữa bệnh mà được đền đáp thế này thì gã không sao nén nổi căm giận: "Đồ chó cậy gần nhà, lão tử mà gạt nhẹ tay thì bảy tám đứa chết là ít. Được lắm, thằng tre miễu táo gan, lão tử nhớ mặt ngươi rồi! Ối, con lợn ỉ, ngươi dám thừa cơ quất trộm lão tử! Không nể mặt Hiểu Sương thì lão tử đã đập chúng mày dẹp lép rồi!". Tuy thầm thóa mạ bằng đủ mọi ngôn từ ghê gớm nhưng trước sau Lương Tiêu không mảy may hoàn thủ, chỉ đứng che chắn cho Hiểu Sương, hứng chịu vô số đòn gộc mà không hề đánh trả một quyền một cước nào.

Hiểu Sương vừa cảm động vừa đau lòng, cuối cùng thở hắt ra:

- Đủ rồi, Tiêu ca ca, bọn mình đi thôi!

Được lời như cởi tấm lòng, Lương Tiêu khua tay gạt phăng mười mấy cây gậy, cắp Hiểu Sương chạy ào ra cửa. Nhà chủ ngày thường hống hách đã quen, thấy con mồi thoát chết thì đời nào chịu buông, bèn hò hét gia đinh đuổi theo.

Lối đeo bám dai như đỉa đói ấy khiến Lương Tiêu bừng bừng lửa giận. Nhân trước cửa có hai pho tịch tà bằng đá, mỗi pho nặng chừng bốn trăm cân, gã đặt Hiểu Sương xuống vệ đường, giơ chân gẩy một cái, kình lực hất tung con tịch tà bên phải lên cao sáu thước. Vừa lúc chủ nhà dẫn gia đinh chạy ra, Lương Tiêu bèn xuất chưởng đẩy chéo, con tịch tà đá bắn vọt lên hơn một trượng, lao đi trong không trung rồi hạ xuống đúng đỉnh đầu hắn. Đà lao của nó quá nhanh, vẫn ở tầm cao hai trượng mà kình phong đã quét rát mặt mọi người, chủ nhà ước chừng không tránh kịp, sợ quá la hét đến lạc cả giọng.

Lương Tiêu hô vang, lắc mình tới, vỗ bốp song chưởng lên khối tượng, nó ngừng rơi, đổi chiều bay chéo đi, húc thẳng vào con tịch tà bên trái. Sau một tiếng "rầm" khủng khiếp, vụn đá bốc lên mù mịt. Khi bụi đất lắng xuống, ai nấy dụi mắt nhìn kỹ, đôi tượng đã biến mất, thay vào đó là một đống đá nát. Lương Tiêu hắt xì hơi, hạ mình đáp xuống, dắt Hiểu Sương ung dung bước đi. Chủ nhà đờ đẫn nhìn hai người đi xa dần, bỗng đâu hạ thân lành lạnh, hắn mò tay sờ mới biết mình đã vãi đái ra quần tự lúc nào.

Sau sự việc ầm ĩ ấy, Lương Tiêu và Hiểu Sương cũng không còn lòng dạ nào nấn ná lại sạp chữa bệnh, bèn thu dọn đồ đạc rời khỏi trấn đi về phía tây. Lương Tiêu vô duyên vô cớ lĩnh một trận đòn, vẫn chưa nguôi giận, hầm hầm bước đằng trước.

Đi được một thôi đường, Hiểu Sương chợt than thở:

- Ngẫm cho kỹ thì bệnh tình đứa bé đó vốn dĩ không còn thuốc chữa.

Lương Tiêu gắt gỏng:

- Sao muội không nói sớm? Nếu biết trước không phải lỗi của muội thì khi bọn cẩu nô tài đó đổ xô vào, ta đã túm mỗi bên một đứa, rắc rắc rồi... – Lương Tiêu vừa nói vừa hùng hổ vung tay mô tả.

- Rắc rắc là sao?

- Là bẻ gãy cổ bọn chúng chứ sao!

Hiểu Sương giật mình lắc đầu:

- Thế thì không được!

Đã làm ơn mắc oán lại phải nghe những lời ẩm ương, Lương Tiêu chán không buồn bước nữa, quẳng hành lý xuống gốc cây, sừng sộ đi đi lại lại. Hiểu Sương cũng tụt khỏi lưng lừa, ngồi lên một tảng đá, nhíu mày trầm tư. Lương Tiêu nôn nóng bước quẩn một hồi cũng bớt giận, bèn hỏi Hiểu Sương:

- Muội nghĩ gì thế?

Hiểu Sương thở dài:

- Muội đang thắc mắc, giả sử sư phụ gặp phải bệnh này thì người sẽ xử lý ra sao?

Lương Tiêu ngồi xuống cạnh cô, nghiêm mặt bảo:

- Ta không tán thành tư tưởng ấy đâu. Thế quái nào mà động một tí lại lôi sư phụ ra? Ngô Thường Thanh là Ngô Thường Thanh. Hoa Hiểu Sương là Hoa Hiểu Sương. Ông ấy xử lý ra sao là việc của ông ấy, muội nên nghĩ xem muội xử lý ra sao mới phải kìa!

Hiểu Sương một mực lắc đầu:

- Y thuật của sư phụ cao siêu gấp hàng chục hàng trăm lần muội, suốt đời muội cũng không thể sánh kịp thầy.

- Lẽ ra là chưa chắc, – Lương Tiêu lạnh lùng nói. – Nhưng nếu cả cái ý chí vượt qua ông ta mà muội còn không có thì đúng là suốt đời cũng không sánh kịp thật!

Hiểu Sương nghe mà sửng sốt, xưa nay cô vẫn kính phục y thuật của Ngô Thường Thanh hết mức, chưa bao giờ manh nha ý muốn phấn đấu giỏi hơn sư phụ. Thẫn thờ hồi lâu, cô nói:

- Luận Ngữ có chép: Ta tin tưởng và ngưỡng mộ đạo lý của cổ nhân nên chỉ truyền dạy chứ không sáng tác. Khổng Phu tử mà còn giảng thế, đâu đến lượt muội đòi vượt tiền bối? Giỏi hơn sư phụ muội ấy hả, không thể đâu huynh ơi!

Lương Tiêu xoa cằm:

- Ta chưa đọc sách của Khổng Phu tử, chỉ nghe đồn ông là bậc thầy của các nhà vua nên tưởng cũng bản lĩnh lắm, nào ngờ lại phát ngôn thiếu tự tin như vậy. Cuộc đời là bất biến chứ có thường hằng đâu, chẳng thế mà tục ngữ nói: "Việc qua can chẳng được nào, Việc sau họa biết cách nào lần xoay".

Hiểu Sương bưng miệng cười:

- Câu ấy không phải tục ngữ, cũng trong sách của Khổng Tử đấy ạ!

Lương Tiêu ngớ người:

- Lạ nhỉ, Khổng Tử nói thế chẳng hóa tự tát vào mặt mình hay sao?

Hiểu Sương cau trán nhớ lại rồi tư lự thừa nhận:

- Ừ đúng, không phải của Khổng Tử. Sử ký chép, Lục Tiếp Dư hát câu ấy để cảnh tỉnh Khổng Tử mà thôi.

Lương Tiêu lườm cô:

- Ta thích hai câu này lắm đó. Người chết đằng nào cũng chết rồi, chẳng tiến bộ được nữa, tại sao người sống không theo kịp họ? Xưa chưa chắc đã bằng nay, nay chưa chắc đã sánh tày mai sau. Ta học toán, cực kỳ thấm thía điều này, bây giờ mà ta ra đề kiểm tra trình độ các đại gia toán học cổ đại thì đảm bảo mười phần hết chín sẽ nộp giấy trắng. Tạm thời muội chưa bằng Ngô Thường Thanh, nhưng chỉ cần chăm chỉ học hành, đào sâu suy nghĩ, chắc gì đã thua kém ông ấy! Nói nào ngay, cái bệnh mãn tính của muội kia kìa, Ngô Thường Thanh không chữa được tức là muội cũng bó tay à?

Hiểu Sương sửng sốt trước những lý lẽ mới mẻ ấy, cứ mở to mắt nhìn Lương Tiêu, quên cả phản biện. Lương Tiêu được đà dốc ra bằng hết rồi quay lại lấy hoa quả sườn thịt cho Kim Linh Nhi và Bạch Si Nhi. Kim Linh Nhi vốn linh thông, giỏi bắt chước hơn hẳn bọn khỉ vượn đồng loại. Một hôm Lương Tiêu nảy ý, nhân lúc cho ăn thì dạy nó các chiêu thức võ công, không ngờ con khỉ nhỏ hễ học là làm được ngay, mấy tháng qua đã tích lũy khá nhiều cách thức tiến lui công thủ. Nó quấn quýt bên Lương Tiêu ngần ấy thời gian, được gã nuôi dạy, bao nhiêu hiềm khích xưa cũ đều dần dần hóa giải, hai bên trở nên thân mật vô cùng.

Cho Kim Linh Nhi ăn xong trái cây, đồng thời cũng truyền thêm cho nó được một chiêu thủ pháp, Lương Tiêu phấn khởi thả lên cành cây cho nó chạy rông một lát. Con khỉ trở lại với thiên nhiên, hào hứng nhảy nhót tung tăng. Nhìn ra thấy Hiểu Sương vẫn trầm tư mặc tưởng, gã thiếu niên phì cười:

- Sao, quyết giữ nguyên quan điểm à?

Hiểu Sương trù trừ:

- Những điều huynh vừa nói… thôi thì thử một chút… cũng được.

Lương Tiêu biết thừa chỉ vì cả nể mà cô nói vậy chứ trong lòng không dễ gì thay đổi ngay được, gã mỉm cười ngả mình xuống, gối đầu lên đống tay nải.

Màn chiều đã buông, tà dương đổ ánh vàng trên khắp rừng núi xa gần, nền trời in sẫm đường nét uyển chuyển của những rặng núi trải dài nhấp nhô. Hiểu Sương khó khăn lắm mới dứt ra được dòng suy nghĩ rối bời, ngước mắt nhìn lên bắt gặp cảnh ấy, không kìm được xúc động thốt:

- Đẹp quá!

Lương Tiêu nhìn theo ánh mắt cô, mỉm cười:

- Ta thấy núi xanh sao diễm lệ, chắc núi thấy ta chẳng kém chi![2]

Hiểu Sương ngượng nghịu trách:

- Giỏi lắm rồi đấy, đọc được mấy bài thi từ là lấy ngay ra để chọc ghẹo muội!

Chẳng là những lúc ở không nhàn rỗi, Lương Tiêu đều lục xem đống sách của Hiểu Sương, hơn một tháng trôi đi, cũng nhớ được kha khá, tiện miệng chêm vào để trêu cho cô vui.

Hai huynh muội đang dở câu chuyện, trên tàng cây bỗng có tiếng "ối chà", rồi một người rơi bịch xuống, luôn miệng cằn nhằn:

- Gì thế, gì thế?

Lương Tiêu và Hiểu Sương cùng giật bắn mình, nhìn lại thì nhận ra đó là một chú tiểu chừng mười sáu mười bảy tuổi, người ngợm lùn tịt, vai ngang lưng rộng, mặt tròn miệng rộng mũi sư tử, đôi mắt long lanh đang liếc lên cây. Kim Linh Nhi thò cái đầu tròn ra khỏi tán lá ken dày. Chú tiểu hừ mũi, phủi đập đất bụi bám trên người, càu nhàu:

- Khỉ gió, đến mày mà cũng bắt nạt tao!

Hiểu Sương bật cười:

- Xin lỗi tiểu sư phụ!

Chú tiểu xoa cái đầu nhẵn bóng, ngớ ngẩn hỏi:

- Ngươi nói với mỗ đấy à?

Hiểu Sương gật đầu:

- Vâng, vì khỉ của ta quấy rầy tiểu sư phụ!

Chú tiểu cười:

- Ra là khỉ của ngươi! Cũng chẳng có gì, chỉ là mỗ đang ngủ thì bị nó chui vào lòng.

Hiểu Sương càng áy náy, còn định tạ lỗi thêm, nhưng chú tiểu chẳng bận tâm đến nữa. Chú ta chăm chăm nhìn Bạch Si Nhi, cổ họng cuộn lên cuộn xuống:

- Con chó này cũng của ngươi hử?

Hiểu Sương gật đầu, chú tiểu nuốt nước bọt đánh ực:

- Ngon nghẻ quá!

- Vâng, – Hiểu Sương vui vẻ đáp. – Bạch Si Nhi ngoan lắm!

Chú tiểu gật gù:

- Béo, béo ghê! Dễ cũng đủ một bữa cho mỗ!

Hiểu Sương trố mắt. Chú tiểu nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Si Nhi, lại nuốt ực một phát nữa, bộ điệu lưu luyến lắm rồi mới quay đầu đi. Hiểu Sương vẫn đứng như trời trồng, lắp bắp:

- Tiêu ca ca, huynh nghe thấy không? Hắn nói năng mới kỳ cục sao!

Lương Tiêu gãi mũi:

- Thú vị đấy chứ!

Hiểu Sương tỏ vẻ bất bình:

- Nhưng hắn nói muốn ăn thịt Bạch Si Nhi kia mà!

Lương Tiêu khoác tay nải lên vai:

- Trên đời thiếu gì người ăn thịt chó, đâu chỉ mình hắn hả muội?

Hiểu Sương bần thần trèo lên Khoái Tuyết, lòng vẫn còn thắc mắc: "Bạch Si Nhi dễ thương như thế, sao lại có kẻ nỡ ăn thịt nó được nhỉ?".

Hai người lững thững đi dưới bóng tịch dương một hồi, chợt nghe phía xa có tiếng đánh đập mắng mỏ. Hiểu Sương nhướng cổ trông, thấy mười mấy lái buôn xúm xít vung can lên xuống, tựa hồ đang nện cái gì đó, vừa nện vừa rủa:

- Ăn cắp này! Ăn cắp này!

Hiểu Sương hớt hải thúc lừa chạy đến gần, nhóng mắt nhìn kỹ. Trong vòng người có một thân hình co rúm, hai tay ôm đầu mặc đám can tới tấp quật xuống, chẳng rõ còn sống hay đã chết. Hiểu Sương rối rít ngăn:

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! – rồi ngoái lại giục Lương Tiêu. – Mau cứu người ta!

Lương Tiêu trông cảnh ấy, đoán ngay ra rằng bọn lái buôn đang đánh quân trộm cắp. Gã vốn chẳng muốn dính dấp vào làm gì, nhưng mới rồi cũng bị ăn đòn tập thể, ít nhiều sinh mối đồng cảm với tên kẻ trộm không may kia, bèn sải bước chạy tới, khua hai tay gạt mạnh bọn lái buôn ra rồi cúi mình tươi cười:

- Roi song đánh đoạn thì thôi. Chắc các vị đã hả giận phần nào, đừng nên đánh chết người ta, xảy ra án mạng thì không hay lắm đâu!

Đám lái buôn vốn từng trải, giàu kinh nghiệm xử thế, thấy Lương Tiêu chỉ gạt tay mấy lượt mà bên mình đã hoa mắt lảo đảo thì biết ngay là hạng cao nhân. Một lão già có vẻ là trưởng toán hậm hực giải thích:

- Có phải tự nhiên mà chúng ta đánh hắn đâu! Cả đoàn đang nghỉ lấy sức, ăn chút lương khô, bỗng dưng kẻ này chạy tới chầu mồm. Chúng ta nghĩ tình đáng thương bèn chia cho mấy cái bánh bao nhân thịt, nào ngờ hắn tham lam vô độ, nhân lúc mọi người lơ đãng liền khoắng hết thịt bò bánh bao còn thừa. Chẳng may là tiểu ca thì tiểu ca có giận không?

Lương Tiêu moi ra bảy tám đồng tiền đưa cho lão già:

- Chừng này là đủ bồi thường chứ?

Thái độ điềm đạm và hành động biết điều ấy đã xoa dịu cơn giận của đám lái buôn. Lão già xua tay lia lịa:

- Khỏi cần, Trương Lư Nhi ta lăn lộn hơn bốn mươi năm trên giang hồ, đâu thể vô lý giận cá chém thớt, vì lỗi kẻ khác mà lấy tiền của các hạ được chứ? – đoạn khoát tay gọi bọn bạn buôn đi.

Đám lái buôn giải tán rồi, Hiểu Sương mới dám lại gần rờ xem thương thế của nạn nhân ra sao, nhưng chưa kịp cúi xuống thì kẻ đó đã nhảy bật lên. Hiểu Sương giật bắn mình thụt lui ba bước, định thần nhìn kỹ. Đó chính là chú tiểu họ vừa gặp lúc nãy, cô ngạc nhiên hỏi:

- Là ngươi ư? – đoạn nhìn từ đầu xuống chân chú ta. – Ngươi bị thương ở đâu?

- Chả ở đâu cả! – Chú tiểu lắc đầu.

Hiểu Sương ngờ chú tiểu gồng sức chịu đựng bèn túm tay kéo lại gần, cẩn thận nhìn ngó kỹ càng rồi ngỡ ngàng hỏi:

- Quái thật, họ đánh nặng tay như thế mà ngươi không bị thương à?

Chú tiểu gãi đầu nhệch miệng:

- Mỗ ngán gì gậy gộc, chỉ sợ đói bụng thôi!

Hiểu Sương nghĩ, nhất định là đói lắm con người ta mới phải đánh cắp thức ăn, liền sinh lòng thương hại mở yên lừa dỡ lương khô cho chú tiểu. Chú ta ngớ ra một thoáng rồi đón lấy nhai ngấu nghiến. Hiểu Sương hỏi:

- Tiêu ca ca, huynh còn tiền không?

Lương Tiêu dốc ra mười mấy đồng thả vào lòng bàn tay chú tiểu:

- Ngươi là người tu hành, đừng nên ăn cắp, phải đi hóa duyên mới đúng!

Chú tiểu cầm mấy đồng tiền, bỗng đỏ mắt sụt sịt:

- Mỗ không khéo miệng, lại phàm ăn, hóa duyên chẳng ai cho. Thôi thì… ăn cắp rồi không chạy, để người ta nện một trận cho đỡ tức…

Hiểu Sương ngạc nhiên:

- Vậy là ngươi cố ý mặc họ đánh đập hả?

Chú tiểu ngượng ngùng gật đầu. Lương Tiêu cười nói:

- Tiểu sư phụ bản lĩnh đấy chứ, mạnh mà không hiếp yếu, rất tốt! Nhưng cách ứng phó ấy ngốc nghếch và nhu nhược quá!

Chú tiểu lắc đầu:

- Tại sư phụ không cho phép ta động thủ với người khác.

Lương Tiêu cau mày:

- Không cho phép động thủ thì phải chạy chứ, giơ đầu ra chịu đòn thế à?

Chú tiểu tươi mặt:

- Ố, đúng quá, sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Lương Tiêu cười bảo:

- Vậy lần sau ăn cắp thì nhớ tẩu thoát thật nhanh, đừng để bị bắt tận tay day tận trán nhé!

Chú tiểu đã hiểu, gật đầu lia lịa. Hiểu Sương nhăn mũi:

- Huynh còn vẽ đường cho hươu chạy nữa à?

Lương Tiêu dang rộng hai tay:

- Chả thế thì còn cách nào? Muội muốn người ta bị nện nhừ tử chắc?

Hiểu Sương bối rối im lặng. Lương Tiêu nhìn sang chú tiểu:

- Chúng ta giã biệt ở đây, tiểu sư phụ nhớ cẩn thận nhé! – đoạn dắt lừa, cùng Hiểu Sương đi tiếp theo đường cái quan.

Được mấy dặm, gã thình lình ngoảnh đầu ra sau. Một bóng người xẹt vào vệ đường ngay tắp lự. Hiểu Sương cũng ngoái trông nhưng không thấy ai, thắc mắc hỏi:

- Huynh nhìn gì đấy?

Lương Tiêu lắc đầu tủm tỉm, bụng bảo dạ: "Tiểu hòa thượng bám theo bọn ta làm gì nhỉ? Hà, hắn cũng khá lắm, đi trên cây suốt hai ba dặm mà ta không hề phát giác ra!".

Tuy đã biết, nhưng gã tự tin võ công của mình nên không buồn để ý, dắt Hiểu Sương đi tìm quán trọ nghỉ qua đêm. Hôm sau họ tiếp tục lên đường, chú tiểu không lại gần cũng không bỏ cuộc, cứ lẵng nhẵng bám theo đằng xa. Lương Tiêu thi thoảng ngoảnh lại, chú ta đều lẩn tránh với bộ dạng hấp tấp, rõ là người không giỏi bám đuôi chút nào. Lương Tiêu cười thầm, muốn trêu ghẹo nên quay đầu lại thường xuyên hơn, khiến chú tiểu quýnh quáng ứng phó không kịp. Hiểu Sương chăm chú nghĩ về y thuật, không để ý đến trận đấu ngầm giữa hai người.

Hôm sau nữa, Lương Tiêu và Hiểu Sương ra đến bờ Hoàng Hà, lúc ấy nước sông cuồn cuộn dâng cao, tràn qua đê ở mấy đoạn liền, nhấn chìm nhiều khoảnh ruộng tốt. Hiểu Sương buồn bã cùng Lương Tiêu đi vào đám nạn dân, men sông tiến về hướng tây, vận hết khả năng cứu chữa mọi người. Khổ nỗi Hiểu Sương y thuật tuy cao nhưng sức yếu, lại có một thân một mình, khó lòng chăm lo được hết mọi chỗ, nhìn bệnh dịch hoành hành khiến bà con đau ốm vạ vật bên đường mà không sao cứu được, trong lòng thương xót vô cùng. Lương Tiêu thở dài, chỉ biết gắng sức nhẹ nhàng an ủi.

Suốt mấy ngày trời, họ liên tục gặp cảnh quan phủ đốc thúc dân phu vần đá khuân đất để gia cố đê điều. Bờ đê cao dần lên đến mấy trượng, dòng nước vàng mấp mé bên ngoài trông như chảy trên trời cao. Lương Tiêu thầm cảm khái: "Đại Vũ trị thủy bằng cách đào kênh dẫn nước ra biển, người nay trị thủy theo kiểu đặt đê phòng hộ khắp nơi. Sông trôi hàng vạn dặm, đê điều dài tới mức nào cho đủ? Lý lẽ đơn giản thế mà sao giới cầm quyền không hiểu nhỉ? Nhưng suy cho cùng, Hốt Tất Liệt bận dẫn quân đánh đông dẹp bắc, chiến tranh đang đến hồi quyết liệt, chắc chẳng còn hơi sức đâu chăm lo đến việc trị thủy nữa…". Đúng lúc ấy, một tràng nhốn nháo rộ lên cắt ngang luồng suy nghĩ của gã. Lương Tiêu ngước mắt nhìn. Một tảng đá khổng lồ vừa giằng đứt dây thừng, theo triền đê lục cục lăn xuống, lập tức đè bẹp dí hai người dân làm muối, đám đàn bà đưa cơm bên dưới đều trợn mắt nhìn, mồm há hốc, quên cả né tránh.

Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi nhiều, guồng chân chạy lên đẩy mạnh song chưởng cản tảng đá, nhưng cái vật vô tri ấy nặng ước ngàn cân, lại từ trên cao xô xuống nên uy thế vô cùng dữ dội. Lương Tiêu dồn sức vận chiêu Lập địa sinh căn, chân sục vào đất đã hơn một thước mà vẫn không giữ được nó, cánh tay tê chồn gần như đau đớn, cổ họng khô ran. Tảng đá trùng trình một thoáng rồi tiếp tục nhúc nhích, xem chừng đè bẹp Lương Tiêu tới nơi, Hiểu Sương khiếp hãi la lên thất thanh.

Đúng lúc đó, một bóng người vọt tới như tia chớp, duỗi tay xô mạnh, tảng đá dừng ngay lại, thậm chí còn nhích lên phía trên thêm mấy tấc. Lương Tiêu cảm thấy áp lực giảm bớt, bèn liếc mắt nhìn thì nhận ra đó chính là chú tiểu phàm ăn. Hai người chưa tiện nói gì, chỉ cùng gật đầu rồi đồng tâm hiệp sức đẩy ngược tảng đá lên. Sau khi đưa tảng đá trở lại mặt đê, Lương Tiêu ngồi phệt ngay xuống, hộc ra một bụm máu bầm, mặt trắng nhợt, bật cười:

- Sức lực ghê gớm làm sao!

Chú tiểu mở to đôi mắt, quan tâm hỏi:

- Ngươi… bị thương ư?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Xây xước ngoài da, không đáng kể!

Chú tiểu tin ngay, chỉ ồ một tiếng rồi thôi, không thắc mắc hỏi han gì nữa. Lúc này Hiểu Sương đã chạy lên tới nơi, lấy đan dược đưa cho Lương Tiêu, thở phào đa tạ chú tiểu:

- Vì sao tiểu sư phụ lại ở đây? Hôm nay mà không có tiểu sư phụ thì gay go to!

Chú tiểu đỏ mặt liếc Lương Tiêu. Lương Tiêu cười xòa:

- Ngươi giúp ta đẩy đá, ta mời ngươi ăn cơm, được không nào?

Chú tiểu mừng rỡ gật đầu lia lịa.

Lương Tiêu điều tức cho hồi sức rồi cùng hai người rời bờ đê, vào thị trấn tìm một tửu quán, gọi cơm và một hộc rượu. Mới uống một hớp, nhận ra chú tiểu nuốt nước bọt ừng ực, nhìn như đóng đanh vào chén mình, gã hỏi:

- Ngươi cũng muốn uống ư?

Chú tiểu gật đầu đánh rụp, Lương Tiêu gọi thêm một vò rượu. Chú tiểu giơ tay đón lấy làm một hơi hết sạch, miệng còn chép chép ra ý thòm thèm, mắt đảo sang chén rượu của Lương Tiêu. Dạo ở Thường Châu, Lương Tiêu hay mượn rượu giải sầu, uống mãi đâm nghiện. Hiểu Sương vì mang bệnh nên không chạm môi tới một giọt rượu, thành thử dọc đường Lương Tiêu toàn uống một mình, mất đi rất nhiều hứng thú, nay gặp chú tiểu ham rượu như vậy thì sinh lòng tri kỷ, liền vui vẻ gọi thêm vò nữa, nhân tiện hỏi:

- Chẳng hay pháp hiệu của hòa thượng là gì?

Chú tiểu hớn hở ôm vò rượu vào ngực, cười toe:

- Sư phụ gọi mỗ là Hoa Sinh!

Lương Tiêu ra vẻ trầm ngâm:

- Té ra ngươi cũng họ Hoa, cùng họ với cô nương đây. Nhưng cái tên nghe hơi lạ đó! Hẳn sư phụ ngươi tên là Lão Tửu[3]?

Hiểu Sương cười mãi không thôi:

- Tiêu ca ca đừng chọc người ta nữa! Vả chăng, người xuất gia có bao giờ dùng họ như kẻ phàm tục đâu.

Hoa Sinh xoa cái đầu bóng lưỡng, nhe răng một cách ngây ngô:

- Người này nói trúng mới lạ, trong pháp hiệu của sư phụ mỗ quả thật có một chữ "tửu".

Hiểu Sương ngạc nhiên:

- Tình cờ thật! Nhưng xem ra, Hoa Sinh ở đây không phải là lạc, không phải là thức nhắm đâu, mà là một luận lý nhà Phật.

- Lại thế nữa? – Lương Tiêu cười ngất. – Muội nói thử xem!

Hiểu Sương tủm tỉm:

- Đạt Ma sư tổ rời Thiên Trúc sang đông thuyết pháp, giải đáp khúc mắc, khai sáng một phái mới là Thiền tông. Lúc viên tịch, người nói: "Ta từ miền lạ tới, Truyền pháp cứu mê tình, Một hoa nở năm cánh, Kết quả tự nhiên sinh". Người đã tiên đoán được rằng Thiền môn sẽ phát dương quang đại, và quả thực sau này, tông môn ấy đã tách ra làm năm chi phái lớn là Quy Ngưỡng, Lâm Tế, Tào Động, Vân Môn và Pháp Nhãn. Đạt Ma sư tổ đi rồi, ánh sáng tâm linh của người soi rọi tới Nhị tổ Huệ Khả, Huệ Khả đại sư để lại bài kệ rằng: "Duyên vốn cần đất tốt, Có đất mới trồng nên, Nếu không chăm không bón, Chẳng khi nào hoa lên". Sang đời thứ ba, Tam tổ Tăng Xán dạy: "Hoa trồng tuy nhờ đất, Từ đất trồng mới ra, Nhưng không người tưới bón, Chẳng có đất lẫn hoa". Tứ tổ Đạo Tín kế thừa y bát, cũng viết bài kệ rằng: "Lẽ trồng hoa sinh trưởng, Nhờ đất mầm ra hoa, Thiếu duyên và tính hợp, Phải ra cũng không ra". – Cô nhìn Hoa Sinh, mỉm cười nói. – Từ đó đủ thấy, chữ Hoa Sinh ở đây có nghĩa là "giác ngộ thì gặp được Phật, làm cho Thiền môn phát dương quang đại". Hoa Sinh à, sư phụ ngươi gửi gắm rất nhiều vào ngươi đó, đừng phụ kỳ vọng của người nhé!

Hoa Sinh không để vào tai, chỉ ậm ừ, hùng hục ăn thịt uống rượu. Lương Tiêu vừa nghe các điển cố Thiền môn vừa ngắm bộ dạng phàm phu của chú ta, sực nhớ ra một chuyện, nhướng mày cười bảo:

- Ngươi luyện Đại kim cương thần lực, chả trách khỏe như vậy. Trong tên có một chữ "tửu"! Ha ha, "tửu" này không phải là rượu đâu, mà là "cửu" trong thất bát cửu thập ấy. Hoa Sinh, sư phụ ngươi tên là Cửu Như, đúng không[4]?

Hoa Sinh giật mình ngẩng đầu, cặp mắt tròn xoe:

- Sao… sao ngươi biết?

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Hóa ra toàn người quen cũ. Năm xưa hai bên hội ngộ ở khe núi có bàn cờ đá, ta đã lừa nó ăn cả một vốc gai còn gì!". Gặp được bạn rượu, gã rất cao hứng, bèn gác chuyện ân oán thuở thiếu thời sang một bên, cứ luôn tay rót rượu, luôn mồm uống cạn, chỉ thoáng chốc đã cùng Hoa Sinh làm sạch một vò.

Hiểu Sương nhớ ra Lương Tiêu đang bị thương, thấy gã uống như hũ chìm, bèn can:

- Rượu nhiều hại thân.

Lương Tiêu bèn ngừng uống, tỉ tê hỏi chuyện Hoa Sinh:

- Sư phụ ngươi đâu?

Hoa Sinh buông chén xuống bàn, bặm bặm môi:

- Sư phụ… sư phụ đuổi mỗ rồi.

Lương Tiêu và Hiểu Sương đều kinh ngạc.

- Tại sao vậy? – Hiểu Sương hỏi.

Hoa Sinh gục đầu buồn bã:

- Mỗ cũng không hiểu! Hai thầy trò đang trải qua những ngày ăn thịt uống rượu tiêu dao khoái lạc, bỗng dưng một bữa kia, sư phụ gọi mỗ lại hỏi: "Hoa Sinh ơi, năm nay con bao nhiêu tuổi?". Mỗ biết đâu được đấy, bèn đáp: "Sư phụ bảo bao nhiêu thì con bấy nhiêu!". Sư phụ thở dài: "Tính sơ sơ thì cũng phải mười sáu mười bảy chứ không ít, đã đến lúc bước ra với đời cho mở mang tầm mắt rồi!". Mỗ nghe vậy không khỏi kinh hãi, nghĩ bụng từ nhỏ đã bám lấy cà sa của sư phụ, nay hạ sơn một mình chẳng phải là đáng sợ lắm ư? Bèn níu sư phụ năn nỉ thoái thác. Sư phụ nói: "Được lắm, hôm nay ta hỏi con mấy câu, trả lời đúng thì ở lại, bằng không thì xuống núi". Mỗ liếc vò rượu đang hâm đằng lò, mồm cứ bứt rứt thèm thuồng, bèn nói: "Có gì cần hỏi từ từ để sau cũng được, chứ rượu thì phải uống ngay lúc nóng thầy ạ". Không ngờ sư phụ điên tiết táng mỗ một cái nảy lửa, mắng xối xả: "Tham như mõ ấy, chỉ biết uống thôi! Dỏng tai lên nghe ta hỏi, trả lời sai thì đừng hòng ăn với uống!". Nói rồi người chìa tay: "Đây là gì?". Mỗ vừa bị cái đấy nện cho liểng xiểng, làm gì không biết, bèn nhanh nhảu đáp: "Tay thầy!". Sư phụ tát mỗ một cái méo mặt, mắng mỏ: "Ngu, đây là Phật thủ!".

Chú tiểu nhìn bàn tay mình đầy thắc mắc:

- Tới tận bây giờ mỗ vẫn không hiểu, bàn tay hai thầy trò giống y như nhau, tại sao tay mỗ gọi là tay, tay sư phụ lại gọi là Phật thủ?

Hiểu Sương nhíu mày:

- Ta đọc sách, thấy nói tuyên ngôn của Thiền môn là vượt Phật hơn Tổ, duy ngã độc tôn. Theo truyền thuyết, Thích Ca Mâu Ni lúc ra đời đã đi từ đông sang tây bảy bước, lại đi từ nam sang bắc bảy bước, giơ tay trỏ trời trỏ đất mà rằng: "Trên trời dưới bể, khắp tứ duy chỉ có mình ta là lớn". Vì vậy các đại sư của phái Thiền tông đều học theo cử chỉ này, không tín phục cả người xưa lẫn người nay, chỉ tin tưởng bản thân, nhận chân bản tính, tâm niệm rằng mình sẽ trở thành một Phật tổ duy ngã độc tôn dưới vòm trời, người ta gọi đó là "Kiến tính thành Phật". Mà đã thành Phật rồi thì bàn tay sẽ là Phật thủ thôi.

Hoa Sinh lắc đầu:

- Mỗ không tin, một đứa nhóc mới ra đời thì đi thế quái nào được? Nhất định là cái tên Thích Ca Thích Hát ấy đã lừa người ta rồi!

Hiểu Sương sững sờ kêu lên:

- Thiện tai, thiện tai! Hoa Sinh, ngươi là hòa thượng, sao có thể nói những lời thất lễ nhường ấy về Phật tổ?

Vẻ mặt nghiêm khắc của Hiểu Sương khiến chú tiểu chột dạ, chẳng biết mình sai ở đâu, chú ta đành bối rối xoa cái đầu trọc lốc, vẻ mặt khổ sở. Lương Tiêu cười thầm: "Tên này không tin cả Thích Ca Mâu Ni, theo lý thuyết duy ngã độc tôn của Hiểu Sương thì chẳng phải đã thành một nửa Phật tổ rồi ư?". Gã rót rượu cho chú tiểu, gợi ý:

- Thôi bỏ chuyện ấy đi, sau đó thế nào?

Hoa Sinh uống rượu, tinh thần phấn chấn, kể tiếp:

- Sau đó sư phụ tợp một ngụm cay, dạng hai chân hỏi mỗ rằng: "Được lắm, ngươi khá nói xem, đây là cái gì?". Lần này mỗ giương mắt nhìn kỹ đâu ra đấy rồi mới cẩn thận đáp: "Chân của sư phụ". Ngờ đâu sư phụ đá mỗ một phát, mắng: "Ngu, chân lừa!". Các ngươi bảo có lạ không? Mỗ chưa từng trông thấy tay Phật, dẫu sư phụ có bịp thì mỗ cũng công nhận đi, nhưng chân lừa thì mỗ trông thấy rồi! Khác hẳn chân sư phụ!

Lương Tiêu cười thầm, nhưng Hiểu Sương lại hết lòng giúp Hoa Sinh giải đáp:

- Đạo Phật có câu: Chúng sinh bình đẳng. Bất kể Phật, người hay cầm thú cũng đều là sinh linh, nên có sự kính trọng lẫn nhau. Câu chuyện về bàn tay Phật và bàn chân lừa ấy nên được hiểu đơn giản thế này: chúng sinh bình đẳng, không phân quý tiện.

Hoa Sinh há hốc mồm, đầu óc rối beng, những lời Hiểu Sương nói quá ư huyền diệu, vượt quá tầm tiếp thu của chú ta, có khi vò đầu bứt tai mười năm nữa cũng chưa thẩm thấu được. Lương Tiêu thấy Hiểu Sương cứ dồn hết tâm tư để giải thích những lời lẽ lung tung bừa bãi của Cửu Như thì méo xệch mặt, không biết nên can hay mặc kệ nữa.

Hoa Sinh nghĩ ngợi hồi lâu, trù trừ hỏi:

- Vậy, vì sao người ta không mọc đuôi xoắn như lợn?

Hiểu Sương ngẩn ra không biết trả lời thế nào, Lương Tiêu vỗ tay cười:

- Hỏi hay lắm, lắt léo lắm!

Hoa Sinh thấy gã tán dương mình thì rất khoái chí, nhe răng cười hềnh hệch, chợt lại buồn thiu, thở dài:

- Tiếc thay, sư phụ không biết được cái hay của mỗ, mắng té tát một hồi rồi nói: "Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, bình sinh việc ngươi muốn làm nhất là gì?". Câu này quá ư đơn giản, mỗ đã từng nghiền ngẫm, cũng từng mơ mộng về nó không ít lần nên chẳng buồn nghĩ ngợi, vọt miệng đáp luôn: "Con muốn tắm rửa ngủ nghê trong ao rượu, khi tỉnh dậy là trông thấy phòng thiền treo lúc lỉu thịt chó".

Câu trả lời thật đáng khiếp hãi. Hiểu Sương chết sững, Lương Tiêu cũng phải đổi sắc mặt, bụng bảo dạ: "Tồi bại hết mức, là thân hòa thượng mà còn tơ tưởng đến cuộc sống đắm chìm trong ao rượu rừng thịt như thế nữa!". Gã không nhịn được, bèn hỏi:

- Lần này trả lời đúng chứ hả?

Hoa Sinh thở dài đánh sượt, lắc đầu:

- Mỗ cũng tưởng vậy là hoàn hảo lắm rồi, chẳng ngờ sư phụ buồn bã ra mặt, đờ đẫn hồi lâu thì xoa đầu mỗ mà rằng: "Hoa Sinh ơi, bao giờ cái đầu đần độn của con mới sáng sủa được một chút? Xem chừng con không phải là loại sinh ra để tham thiền ngộ đạo, đừng làm đồ đệ của ta nữa!". Các ngươi nghĩ xem, mỗ theo sư phụ từ nhỏ, đời này kiếp này là đồ đệ của người rồi, rời sư phụ thì ai cho mỗ ăn thịt uống rượu đây? Vì thế những lời ấy làm mỗ vừa kinh ngạc vừa thất đảm, một trăm, không, phải là một nghìn một vạn lần nằng nặc không chịu, quệt nước mắt nước mũi lăn lộn như ăn vạ để níu kéo người. Sư phụ bị mỗ quấy quá, không nói năng gì nữa. Mỗ tưởng sự việc coi như xí xóa cho qua, nào ngờ… – Hoa Sinh nói đến đây thì bặm môi ôm mặt, nước mắt như mưa, sụt sịt kể nốt. – Hôm sau, khi thức dậy, mỗ không thấy sư phụ đâu, gạo mì rượu thịt cũng biến mất, mỗ đợi mấy hôm liền nhưng sư phụ không quay về, bụng đói ngấu, chẳng còn cách nào khác đành hạ sơn…

Chừng chua xót quá, Hoa Sinh gục mặt lên bàn khóc tấm tức, vừa khóc vừa gọi:

- Sư phụ ơi, thầy ở đâu? Hoa Sinh nhớ thầy quá, hu hu hu…

Tiếng khóc thảm thiết khơi gợi nỗi nhớ nhà của Hiểu Sương, khuôn mặt cô buồn thảm hẳn đi. Lương Tiêu vỗ về:

- Đừng khóc nữa Hoa Sinh! Uống rượu nào!

Hoa Sinh nghe tới chữ "rượu" thì phấn chấn trở lại, ngẩng đầu lên ôm lấy cái vò, cạn thêm mấy chung, khuôn mặt đã tươi tỉnh như thường. Lương Tiêu hỏi:

- Bây giờ ngươi có dự tính gì chưa?

Hoa Sinh lộ vẻ hoang mang, lắc lắc đầu. Lương Tiêu cau mày:

- Vậy ta hỏi ngươi, vì sao ngươi cứ nhằng nhẵng bám theo huynh muội ta?

Hiểu Sương ngạc nhiên nhìn chú tiểu. Hoa Sinh rất sửng sốt, ấp úng nói:

- Sao… sao ngươi biết?

Lương Tiêu phì cười:

- Ngươi vụng về lắm, che mắt ta sao nổi!

Hoa Sinh choáng váng, đỏ mặt lắp bắp:

- Vì… vì các ngươi tốt bụng, từ lúc hạ sơn tới giờ mỗ chưa gặp ai tử tế với mình như thế. Đi theo các ngươi mỗ cảm thấy rất vững tâm.

Hiểu Sương sinh lòng thương hại chú tiểu lưu lạc giang hồ, tính tình lại ngờ nghệch, đi tới đâu cũng bị ức hiếp. Cô ngập ngừng đưa mắt nhìn Lương Tiêu. Gã này hiểu ngay, gật đầu bảo Hoa Sinh:

- Ngươi có sức vóc, giúp ta mang vác hành lý vậy nhé?

Hoa Sinh hớn hở đáp ngay:

- Chuyện nhỏ! Được đi theo các ngươi là tốt lắm rồi!

Từ đấy trở đi, trong lòng không còn lo ngại gì nữa, chú ta nói chuyện cởi mở hẳn lên, ôm chặt vò rượu mà khề khà cho đến khi cạn trơ rồi chất các bao gói tay nải lên lưng, xoa cái đầu trọc lóc, khuôn mặt tươi tỉnh chuẩn bị lên đường. Lương Tiêu vốn ưa những người hiền lương chất phác, trông bộ dạng Hoa Sinh như vậy rất lấy làm dễ chịu, bèn vẫy tay cười:

- Vội gì, ăn cơm xong rồi đi cũng chưa muộn.

Hoa Sinh lúng túng hạ hành lý xuống, ngồi trở lại ghế nhặt bánh bao vừa cười lỏn lẻn vừa ngấu nghiến nhai.

Cơm rượu đẫy bụng, Lương Tiêu đang định gọi tính tiền, bỗng đằng cửa quán vang lên tiếng cười khanh khách rất quen tai, một hán tử áo xanh ngồi án ngữ ngay lối vào. Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ: "Đàn ông đàn ang mà sao cười the thé như đàn bà thế không biết?". Người nọ đứng dậy ngoảnh đầu lại, phô ra khuôn mặt đẹp như ngọc, dáng vóc cử chỉ yêu kiều lạ thường. Lương Tiêu thấy quen mắt quá, nghĩ một lúc sực nhớ ra, cười nhạt:

- Hàn Ngưng Tử, ngươi định giả trang lừa ai thế?

Hàn Ngưng Tử nhếch mép:

- Mưu kế bại lộ rồi! – đoạn nhìn Hiểu Sương, nở nụ cười thâm độc. – Lương Tiêu, ngươi thay lòng đổi dạ nhanh thật, đầu tiên là Oanh Oanh, kế đến A Tuyết nhà ta, bây giờ lại tới tiểu cô nương… à, không biết cao danh quý tính là gì nhỉ?

Hiểu Sương định xưng tên, Lương Tiêu liền cắt ngang:

- Ngươi vô lễ quá đấy!

- Ta chỉ hỏi tên họ, có gì mà vô lễ?

Lương Tiêu vốn căm Hàn Ngưng Tử hại Lăng Sương Quân để liên lụy đến Hoa Hiểu Sương nên cố ý châm chọc cho bõ ghét:

- Ngay tên họ của bà cô ngươi mà ngươi còn phải hỏi, mất gốc như thế không phải là vô lễ hay sao?

Hàn Ngưng Tử chỉ nhếch mép, khẽ xoay mình đi, thình lình hất tay nhanh như chớp. Một cái bát sứ men hoa văng lên không lướt về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu né người sang bên, xòe tay phải gạt phăng bát rượu trước mặt. Hai cái bát lao vút tới, va vào nhau giữa không trung. Sau một tiếng động giòn tan, bát sứ men hoa vỡ thành tám mảnh, bát rượu hoàn toàn không suy suyển, vẫn bay thẳng tới Hàn Ngưng Tử.

Họ Hàn hoảng vía khép chưởng đỡ. Lương Tiêu liền kích thêm một chưởng hầu đẩy nhanh tốc độ bát rượu. Nội kình của gã hùng hậu hơn hẳn ngày xưa, Hàn Ngưng Tử không dám đỡ chưởng lực trùng, đành nhảy tránh. Bát rượu bay vù tới, vạch một đường cong trong khoảng không rồi cắm phập vào bức vách đất dày tám tấc, rượu trong bát vẫn không văng ra ngoài lấy một giọt. Hàn Ngưng Tử tái mét mặt.

Lương Tiêu nhủ bụng, đã ra tay quyết làm cho trót, phải giết chết nữ ma đầu này đặng trừ hậu hoạn cho Hiểu Sương. Mắt tối dần vì sát khí, gã dợm đứng lên. Hàn Ngưng Tử bỗng cười khanh khách:

- Mấy năm không gặp, võ công ngươi cũng khá lên nhiều nhỉ! Xem chừng có thể cứu được Liễu Oanh Oanh đấy!

Lương Tiêu sắp sửa xuất thủ, nghe câu ấy tim bỗng thót lại, khí thế hơi nhụt đi:

- Ngươi chết tới nơi rồi, còn bịa chuyện nữa ư?

Hàn Ngưng Tử lắc đầu liếc Hiểu Sương, giọng kéo dài:

- Say bên người mới vui cười, Hay đâu người cũ lệ rơi chan hòa[5]. Liễu Oanh Oanh thật là có mắt như mù, tại sao cam chịu giam cầm hành hạ vì một kẻ bạc tình bạc nghĩa như ngươi kia chứ!

[1] Gặp tiểu Hoa Sinh.

[2] Trích bài từ theo điệu Hạ Tân Lang của Tân Khí Tật. Câu này thể hiện tâm thế gửi tình vào non nước, tìm mối tri âm với thiên nhiên của tác giả, được sáng tác với thủ pháp tương tự câu Tương khán lưỡng bất yếm (nhìn nhau không chán mắt) trong bài thơ Độc tọa Kính Đình sơn của Lý Bạch.

[3] Lão Tửu là rượu. Hoa Sinh là lạc (đậu phụng), một thức người ta thường nhắm khi uống rượu.

[4] Trong tiếng Trung, chữ "tửu" và chữ "cửu" đồng âm, đều đọc là jiu.

[5] Câu trong bài thơ Giai nhân của Đỗ Phủ.

131. Cựu Ái Nan Mẫn

- Ngươi định giở trò quỷ gì đây?

Hàn Ngưng Tử lui nửa bước đề phòng gã tập kích, cười hí hí:

- Không tin thì thôi, việc gì phải giở bộ dạng ngáo ộp ấy ra mà nạt người? Muốn giết ta à, được lắm! Ta mà chết, ngươi cũng đừng hòng dò biết Liễu Oanh Oanh ở chốn nào.

Lương Tiêu nghẹn họng, nín lặng hồi lâu rồi lạnh lùng đáp:

- Ở chốn nào cũng chẳng dính dấp gì tới ta! Ngươi đem những lời ấy mà nhả vào tai Vân Thù.

Hàn Ngưng Tử phì cười:

- Ngươi nhỏ nhen đến mức đáng ngạc nhiên. Tội nghiệp Oanh Oanh ôm mối si tâm mà cuối cùng phải chịu cảnh bẽ bàng thế này! – Nói đoạn, thị rũ tay áo bỏ đi.

Lương Tiêu nóng nảy vỗ bàn quát:

- Hàn Ngưng Tử, ngươi mau nói cho rõ ràng, bằng không hãy bỏ cái đầu lại đây!

Hàn thị duyên dáng xoay mình lại:

- Ta chẳng hơi đâu bận tâm đến những ân oán của các ngươi, nhưng thôi, nể mối si tình của Liễu Oanh Oanh, ta cũng kể sơ qua cho ngươi nắm được sự việc. Một năm trước đây, Oanh Oanh bị Sở Tiên Lưu bắt, giam cầm trong Thiên Hương sơn trang trên núi Cửu Hoa. Chuyện sau thế nào thì ta không tường, có điều, con người khả ái mỹ miều nhường ấy mà rơi vào tay quân háo sắc già đời thế kia, chỉ e… – Nhận ra mắt Lương Tiêu rực lên từng hồi, Hàn Ngưng Tử ngừng lời, cười giòn cất bước, thong thả đi ra khỏi quán.

Lương Tiêu trừng trừng nhìn theo cho đến khi cái dáng yểu điệu ấy biến mất, mặt mỗi lúc một trắng bệch, mồ hôi rịn dần thành những hạt to rồi lộp độp nhỏ xuống. Hiểu Sương không rõ Hàn Ngưng Tử đề cập đến chuyện gì, song cũng đoán được những điều thị nói hết sức quan trọng đối với Lương Tiêu. Trông gã thần tình hoảng hốt, người cứng như hóa đá, cô lo lắng hỏi:

- Tiêu ca ca, huynh không sao chứ?

Lương Tiêu ậm ừ, móc trong túi ra một xâu tiền quẳng cho tiểu nhị, không đợi hắn trả tiền thừa đã vội vã bước ra cửa. Hiểu Sương luống cuống dắt lừa, gọi Hoa Sinh đi theo.

Lương Tiêu bước vùn vụt như gió, men rìa sông chạy một mạch về phía tây. Thình lình gã dừng bước, nặng nề ngồi xuống bờ đê, thất thần nhìn sóng nước Hoàng Hà cuồn cuộn. Hiểu Sương thắc mắc vô cùng nhưng không tiện quấy nhiễu tâm tư gã, bèn giữ Hoa Sinh ngồi mãi đằng xa quan sát. Trước khi rời quán, Hoa Sinh đã nhanh tay vơ hết thịt bò bánh bao còn thừa nhét vào đãy riêng, bây giờ lấy ra sung sướng thưởng thức, chẳng hơi đâu lên tiếng làm phiền bụng ai.

Lương Tiêu thẫn thờ ngồi nhìn dòng sông đến nửa canh giờ mới đứng dậy, ngó Hiểu Sương với ánh mắt do dự, ngập ngừng bảo:

- Có khi ta phải xuống nam một chuyến, muội chịu khó đi cùng ta nhé!

Hiểu Sương đáp ngay:

- Huynh khách sáo thế! Bất kể nam hay bắc, huynh đi đâu thì muội đi đấy. Suy cho cùng, đối với một đại phu, chữa bệnh ở miền nào cũng như nhau cả thôi.

Lương Tiêu lặng người: "Huynh đi đâu thì muội đi đấy?". Gã lẩm nhẩm câu ấy mấy lượt, khóe miệng nhếch thành một nét cười thê thảm. Hiểu Sương nghi ngại:

- Huynh làm sao thế?

Lương Tiêu thở dài buồn bã:

- Trước đây có một người cũng nói với ta câu này, ta đã đồng ý, tiếc rằng người ấy thực hiện được mà ta thì… thất hứa.

Mắt gã nhòe đi vì đau đớn. Hiểu Sương bỗng nghe lòng chua xót lạ lùng, buột miệng hỏi:

- Người ấy… là ai?

Lương Tiêu trừng trừng nhìn cô, chợt buông thõng một câu:

- Ta là một kẻ sống thừa khốn nạn, muội đi cùng ta, chỉ tổ vấy bẩn vào thân.

Hiểu Sương sững sờ, run rẩy nói:

- Vì sao huynh lại thốt ra những lời không đâu vào đâu như vậy? Muội… không muốn nghe. – Cô nghẹn lời, hàng mi mỏng manh chớp nhẹ, hai giọt nước mắt ứa ra.

Lương Tiêu định khuyên Hiểu Sương quay về nhà, nhưng trông thấy cô rơi lệ, bao câu chực nói đều tắc ứ. Gã buồn buồn thở dài, lau mặt cho cô:

- Thôi, ta không nói thế nữa.

Ở đằng kia, Hoa Sinh ngừng nhai bánh bao nhân thịt, trố mắt ngó hai người. Hiểu Sương nín khóc, nhớ ra còn có chú ta nên đâm ngượng, lảng sang chuyện khác:

- Khởi hành thôi huynh!

Lương Tiêu gật đầu, đỡ cô lên lừa rồi dắt dây cương đi trước, Hoa Sinh cõng tay nải theo sau, cùng tiến về phương nam.

Trên đường đi, Lương Tiêu rất hiếm khi mở lời, những lúc rảnh rỗi chỉ lo luyện quyền luyện kiếm. Hiểu Sương không đoán được gã đang nghĩ gì, lòng buồn khôn tả, đành tìm khuây trong y thư. Hai người giữ mãi thái độ trầm mặc, Hoa Sinh chẳng biết trò chuyện cùng ai nên cũng ngậm câm, may thay bản tính chú ta đơn giản, hễ có rượu thịt bầu bạn là đủ hài lòng.

Đi được mấy ngày, họ vượt qua sông Trường Giang tiến vào địa giới An Huy. Giờ ngọ hôm ấy, ba người tới một quán trọ dùng cơm. Đúng lúc họ ngồi xuống, có tiếng vó ngựa dừng phắt ngoài cửa, rồi tiếng kỵ sĩ vang rền:

- Tiểu nhị! Lấy hai cân rượu và mười cân thịt bò, mau mang lên đây, các gia gia còn bận nhiều việc!

Lương Tiêu nghe giọng khàn đặc rất quen tai, chưa đoán ra ai thì một giọng khác đã tiếp luôn:

- Lôi Chấn lão đệ, cứ từ từ, con nữ tặc đó như cua bò trong giỏ, không chạy thoát được đâu!

Lương Tiêu sực nhận ra, người thứ hai chính là Cửu đầu ngoan Bạch Tam Nguyên. "Con nữ tặc" mà lão nhắc đến ắt hẳn là Liễu Oanh Oanh. Gã hồi hộp lắng tai nghe tiếp.

Lôi Chấn ngồi đánh ình xuống ghế, làu bàu tức giận:

- Lần này mọi người phải đồng tâm hiệp lực buộc Sở lão nhi giao con ranh ấy ra. Đẹp mặt thật, già khú đế mà còn chơi trống bỏi, ôm khư khư con tiểu dâm phụ không buông. Ai cho phép thế?

Bạch Tam Nguyên vỗ đùi đánh đét, hằn học phụ họa:

- Đúng! Con tiện nhân ấy đã giết ái tử của ta, lại gây ra bao nhiêu vụ tày trời, đâu thể dễ dàng bỏ qua cho ả được! Cũng may là Lôi lão đệ đến báo để Bạch mỗ có cơ rửa hận. Bất luận ra sao, hôm nay nhất định ép Sở Tiên Lưu phải giao người. Không mổ bụng moi gan con khốn đó để tế vong hồn hài nhi thì Bạch Tam Nguyên này là đồ chó đẻ!

Hai tên thi nhau rủa xả, càng lúc càng chướng tai tục tĩu, lăng nhục Liễu Oanh Oanh bằng đủ mọi lời bẩn thỉu. Chửi bới đã đời cũng vừa xong bữa, họ bèn lấy giấy dầu bọc phần thịt thừa, gọi thêm một bầu rượu nóng rồi tính tiền ra đi.

Ngựa phi khi nhanh khi chậm, dần dần, cây cối hai bên đường dày rậm hơn lên. Giữa vùng hoa đỏ lá xanh thấp thoáng nhiều mái ngói cong vút, vòng qua một vạt rừng, trước mặt họ mở ra một miền lá hoa bát ngát diễm lệ vô song. Miền lá hoa ấy ôm trọn một sơn trang rộng lớn, tường trắng ngói xanh xinh đẹp rỡ ràng. Lôi Chấn vung roi trỏ:

- Bạch huynh, đó chính là Thiên Hương sơn trang!

Bạch Tam Nguyên nhìn lên nhìn xuống, bốn bề xung quanh toàn những đóa hoa sặc sỡ, đình đài lầu các hết sức huy hoàng, lão không nén nổi một điệu cười ghen ghét:

- Tên khốn họ Sở cũng biết cách hưởng thụ lắm!

Vó ngựa đưa họ đến cổng trang. Trên bãi trống trước lối vào đang có hai tốp người đứng đối mặt nhau, ai nấy râu tóc dựng ngược, thái độ sừng sộ như sắp xô xát tới nơi. Trông thấy bọn Lôi Chấn, nhóm người đứng mé nam reo to:

- Lôi Đại lang, đến đúng lúc lắm!

Lôi Chấn nhảy xuống ngựa, vòng tay chào hỏi rồi bẩm với Lôi Hành Không:

- Trình cha, con và Bạch tiền bối bị lỡ bước trên đường nên đến muộn!

Lôi Hành Không gật đầu, túm tay họ Bạch ra chiều thân tình:

- Bạch lão đệ chịu nể mặt họ Lôi này mà tham dự, vậy là tốt quá rồi. Sở lão đại bảo chúng ta là hạng bất nghĩa, lão đệ thử đánh giá công bình xem, rốt cục chúng ta bất nghĩa hay có nghĩa?

Bạch Tam Nguyên nói lớn:

- Bất nghĩa hay có nghĩa thì trong lòng mỗi người tự biết. Năm xưa, ta phụng mệnh Cận đại hiệp ra sông bắt Bá Nhan, nào ngờ con nữ tặc họ Liễu không những câu kết với tên nguyên soái mà còn giết chết hài nhi của ta, luận công hay tư thì ta và nó cũng có mối thù bất cộng đái thiên.

Sở Cung không để lão nói hết, cười nhạt ngắt lời:

- Sau hôm ấy ngươi nhổ nước bọt vào mặt Cận Phi ngay trước đám đông, hôm nay lại xoen xoét đại hiệp tiểu hiệp gì nữa. Hừ, cả đời Sở mỗ chưa từng gặp kẻ nào lá mặt lá trái, trơ trẽn như ngươi!

Sở Cung vốn sẵn lòng khinh rẻ Bạch Tam Nguyên, muốn mọi người mất lòng tin vào lão ta bèn lật lại chuyện cũ mà châm biếm. Bạch Tam Nguyên căm giận nhưng cố sức kiềm chế, bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, hôm ấy tiểu lão bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, gây ra hành động thật đáng hổ thẹn. Cận đại hiệp là nhân vật đường hoàng anh hùng, độ lượng khoan dung như thần phật. Bạch Tam Nguyên thậm chí không đủ tư cách liếm chân đại hiệp. Đợt sau này, tiểu lão những mong kề vai sát cánh chống giặc với nghĩa quân, nhưng không còn mặt mũi nào đi gặp Cận đại hiệp, đành đấm ngực tự trách cơn rồ dại của mình. Mấy tháng trước, nghe tin đại hiệp tuẫn tiết vì tổ quốc, tiểu lão chỉ muốn lấy cái chết để kết liễu mọi sự, theo tạ lỗi với Cận đại hiệp dưới hoàng tuyền…

Lão vụt trở tay tát bốp vào miệng mình, ba cái răng theo đó văng ra, quanh mồm nhoe nhoét máu. Lôi Hành Không kinh ngạc nói:

- Bạch lão đệ, can gì phải thế?

Bạch Tam Nguyên khuỵu chân quỳ xuống, máu nhểu đầy áo, khóc ông ổng:

- Cái mồm này đã phỉ nhổ Cận đại hiệp, tội đáng muôn chết, có bào lưỡi cưa họng cũng không đủ bồi tội. Ngặt nỗi chưa rửa xong hận cho con trai yêu, tiểu lão không đành lòng lìa xa nhân thế. Hôm nay nếu giết được ả tiện nhân Liễu Oanh Oanh, tiểu lão lập tức tự chặt đầu mình để tế anh linh Cận đại hiệp!

Bộ dạng thảm thiết những dớt dãi, máu và nước mắt của lão già khiến toàn bộ đám võ giả có mặt ở cổng sơn trang cùng nảy lòng căm phẫn. Sục sôi vì nợ nước thù nhà, kẻ nào kẻ nấy hùng hổ gào thét đòi xông vào sơn trang. Sở Cung không ngờ mưu mẹo khích bác của mình thâm quá hóa vụng, làm bao nhiêu người điên cuồng cả lên thế kia, nhất thời lúng túng chưa biết xử lý ra sao.

Lôi Hành Không trợn mắt quát lớn, tiếng quát rền vang như sấm đè bẹp mọi lời ồn ào la ó. Không gian trở lại yên lặng, chỉ còn giọng lão oang oang:

- Có câu: vay nợ trả tiền, giết người đền mạng. Con nữ tặc họ Liễu phạm đủ mọi tội ác, gây ra toàn những trò vô liêm sỉ. Thiết Mộc kiếm của Sở Tiên Lưu tuy sắc bén nhưng chưa chắc đâm toạc nổi một chữ "lý".

Lôi Chấn nhảy loi choi, la lối xách động:

- Sở gia bất chấp lý lẽ, chúng ta cũng không cần phân trần phải trái với họ.

Sở Cung cười nhạt:

- Đại lang, ngươi nói vậy rõ ràng có ý lấy thịt đè người tiêu diệt Thiên Hương sơn trang chúng ta phải không?

Lôi Hành Không độp lại:

- Sở lão đại, ngươi nói vậy là bất chấp lý lẽ, khăng khăng giữ nguyên chủ kiến phải không?

Sở Cung tự biết lỡ lời, chỉ hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi.

Hai bên hậm hực như sắp lao vào nhau, bỗng một người tách ra khỏi đám đông, ôn tồn khuyên giải:

- Nước nhà đúng lúc lâm nguy, non sông đương phen tan nát, cớ sao các vị còn giằng co những chuyện nhỏ nhặt như vậy? Chi bằng đồng tâm hiệp lực, gia nhập nghĩa quân như Cận đại hiệp và Vân công tử phá giặc dữ đền nợ nước, thế chẳng hơn ư?

Mọi người ngoảnh nhìn. Kẻ vừa lên tiếng là Hà Tung Dương chứ nào phải ai xa lạ, có điều hắn nay đã gầy sọp, tóc mai lốm đốm bạc, mới mấy năm mà trông như già đi hàng chục tuổi. Hà Tung Dương nghiêm nghị bảo Sở Cung:

- Liễu Oanh Oanh chẳng qua chỉ là hạng trộm cắp giang hồ. Thiên Hương sơn trang đời đời trong sạch, hà tất trở mặt với bằng hữu thiên hạ vì một mình y thị? Chi bằng giao ả ra đây, mọi người ba mặt một lời, vạch hết tội lỗi của ả rồi mổ ruột moi tim để kết thúc mọi sự. Một là khôi phục hòa khí, xóa bỏ mắc mứu giữa các bên. Hai là nêu cao chính nghĩa giang hồ. Con khốn đó cùng một giuộc với tên ma đầu Lương Tiêu, nhân thể chúng ta đem ả ra tế cờ rồi cùng nhau lập thành nghĩa quân tiến sang bờ đông Trường Giang tử chiến với quân Thát. Chẳng nên lẵng nhẵng mãi vì một mối ân oán con con, mất cả chí khí của đại trượng phu đi!

Hà Tung Dương dứt lời, ai nấy đều tán đồng khen ngợi. Chợt có kẻ hỏi:

- Thiên hạ đồn rằng Vân Thù đại hiệp vẫn còn sống, tin ấy đích không?

Vân Thù tử thủ Tương Dương, đã mấy lần đẩy lui cường địch, không phụ kỳ vọng của người trong thiên hạ, anh hùng hào kiệt giang hồ đều khâm phục. Nghe tới tên gã, quần hào nín thở nhìn Hà Tung Dương, mắt ngời ngời niềm mong đợi. Tên cựu bộ khoái tỏ vẻ xúc động, giọng điệu cảm khái:

- Năm xưa Hà mỗ theo hầu quan phủ, phạm phải vô số lầm lỗi. Ngày nay sơn hà tan nát mới nhận chân được những sai sót xưa kia của mình, cũng may được Vân đại hiệp thu nhận vào trướng, vậy là còn cơ hội đoái công chuộc tội. Chuyến này Hà mỗ đến đây chính là theo lệnh Vân đại hiệp, mong chiêu tập các vị hào kiệt về cùng mưu chuyện khởi nghĩa. Sau trận chiến Thường Châu, Vân đại hiệp được người ta cứu, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, hiện nay đã tập hợp thuyền bè chuẩn bị hải chiến. Văn Thiên Tường thừa tướng cũng vừa thoát khỏi nanh vuốt Nguyên triều, đang chiêu mộ mấy chục vạn binh sĩ ở Giang Tây, sửa soạn quyết một trận thư hùng với quân Thát. Tình thế hiện tại rất có lợi cho chúng ta, tin rằng không đến hai năm nữa sẽ vãn hồi được giang sơn Đại Tống.

Tin Vân Thù còn sống khiến quần hào phấn khởi vô cùng, lại nghe có cơ may khôi phục non sông thì đều vui mừng múa may, nhốn nháo reo hò:

- Một ngày còn Vân đại hiệp, quân Thát đừng hòng chiến thắng!

- Đúng đúng, Vân đại hiệp võ công cái thế, thao lược gồm tài, có đại hiệp lãnh đạo, chúng ta sẽ dễ dàng xéo nát bọn Thát!

Ai nấy một bầu nhiệt huyết, càng nói càng hừng hực hào khí, nắm tay siết chặt, chỉ muốn lao ngay ra sa trường mà xung phong chém giết.

Lôi Hành Không đến đây chỉ vì Thuần Dương thiết hạp, chẳng hề hứng thú với vụ nợ nước thù nhà, nhưng tính vốn gian giảo, trước không khí ấy cũng hồ hởi góp tiếng:

- Hà lão đệ nói có lý lắm, ta hãy bắt con nữ tặc trước rồi giết bọn Thát sau để tỏ rõ uy phong của quân dân Đại Tống.

Đám hào kiệt đều đang nóng đầu, những muốn tìm nơi trút giận, nghe lão già nói thế liền đồng thanh hưởng ứng. Sở Vũ thở dài khuyên:

- Đại ca, công công nói phải đấy. Con tiện nhân đó gây nhiều tội ác, e rằng không còn cách nào bào chữa cho ả nữa. Tam thúc đức cao vọng trọng mà sao vẫn hồ đồ thế, lẽ nào người thực sự bị ả mê hoặc rồi ư?

Thị vốn rất kính trọng Sở Tiên Lưu, nhưng ngày ngày nghe nhà chồng phỉ báng, lại thêm mối căm hờn vì ngộ nhận Liễu Oanh Oanh giết con mình, lâu dần sinh niềm hoài nghi, cho rằng Sở Tiên Lưu đã già mà chưa trót đời, còn tham luyến nhan sắc của Liễu Oanh Oanh nên không muốn giao nộp ả.

Sở Cung đắn đo một thoáng rồi lắc đầu:

- Lời Tam thúc nặng tợ núi, trừ phi có kẻ thắng được Thiết Mộc kiếm, còn thì đã nói không giao Liễu Oanh Oanh là nhất định không giao!

Đám võ giả nhìn nhau ngơ ngác. Không khí lặng đi chốc lát, rồi ai đó hét to:

- Một người không thắng được, lẽ nào hai người cũng thua ư?

Lôi Hành Không hưởng ứng:

- Đúng vậy, một cây làm chẳng lên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Sở Tiên Lưu dẫu thần thông quảng đại đến đâu cũng chưa chắc địch nổi ngần này hảo hán.

Những tay hiếu chiến nhao nhao phụ họa. Nhà họ Sở thảy đều biến sắc, siết chặt chuôi kiếm. Việc đã đến nước này, Sở Cung đành bảo:

- Được, các vị đã có gan thì, mời! – đoạn nhích sang trái hai bước để rộng lối vào.

Nếu hắn khăng khăng ngăn cản, không chừng bọn kia sẽ ngang ngược xông vào thực, nay hắn xử sự khác với thói thường, nhượng bộ mở cửa thì đến Lôi Hành Không cũng phải phân vân, ngờ rằng có điều quái lạ: "Sở Tiên Lưu chưa xuất đầu lộ diện, trong kia lành dữ thực hư thật mù mịt, chỉ e lại có bẫy giăng nọc độc, khó tránh khỏi bị mắc lừa…". Lôi Chấn quay ra đám đông nói lớn:

- Ngay sa trường cường địch chúng ta còn không sợ, sá gì một sơn trang nhỏ nhoi. Đây chẳng phải đầm rồng hang hổ, các huynh đệ cứ xông lên đi, đừng để người ta coi thường!

Đám hào kiệt nghe kích động, cảm thấy gan dạ hơn hẳn, cùng hò la cổ vũ nhau, chực chờ lao vào.

Sở Cung nhìn lưng Lôi Chấn, mắt bỗng sáng lên, nói mỉa:

- Lôi lão đệ, ngươi lợi hại lắm, ta đây bội phục!

Lôi Chấn quay lại cười nhạt:

- Không dám, niềm tự hào của Lôi mỗ cũng chỉ tập trung ở chút gan thỏ ấy thôi, chứ con người chẳng còn gì hay ho cả!

- Ta không khen cái sự bạo dạn của đệ, mà khen công phu viết chữ lên lưng của đệ cơ!

Lôi Chấn nghi hoặc:

- Ngươi nói năng bậy bạ gì đó?

Trong lúc ấy, mọi ánh mắt đã theo lời Sở Cung đổ dồn vào lưng Lôi Chấn. Lưng áo hắn quết đầy vết bóng, thoáng nhìn thì tưởng là những vệt dầu mỡ dây ra do sơ ý, nhưng nhìn kỹ có thể đọc được bốn chữ to tướng: "Ta là con lợn". Chữ viết nguệch ngoạc, nét bút xiên xẹo, y như thể có người ăn cơm xong bôi luôn bàn tay nhoe nhoét mỡ màng vào đấy, ban nãy chắc mỡ chưa thấm vào áo nên nhìn không rõ, lúc này gió thổi làn áo phập phồng làm ánh bóng bắt sáng, nổi bật hẳn lên. Ai nấy nhìn rõ liền xì xào bàn tán, vừa kinh ngạc vừa buồn cười, đám người nhà Lôi Công bảo thì hầm hầm nét mặt.

Lôi Chấn nghe nhộn nhạo không hiểu ra sao, chột dạ ngoái cổ ngó nghiêng, mất hẳn bộ điệu oai phong vừa rồi. Sở Cung cười bảo:

- Lôi Đại lang, ngươi đã tự nhận mình là con lợn thì lão phu cũng không chấp ngươi nữa, vì lão phu là người mà… Ha ha! Mời! Mời! – đoạn trỏ tay về phía chuồng lợn ở góc tường.

Lôi Chấn tức sùi bọt mép:

- Ngươi mới là con lợn! – đoạn vung quyền định đấm Sở Cung.

Sở Vũ sượng mặt can:

- Đại lang, không trách được huynh ấy! Có trách thì trách áo quần của huynh thôi!

Lôi Chấn trừng mắt:

- Trách áo quần? Áo quần biết thóa mạ người ta hay sao?

Sở Vũ bối rối, không biết đáp lại thế nào. Bạch Tam Nguyên cũng thân với Lôi Chấn, liền bước lên khỏi đám đông, nói thẳng:

- Lôi lão đệ! Cởi áo khoác ra mà xem!

Lôi Chấn lột phăng áo choàng, định thần nhìn kỹ, lập tức đực mặt ra.

Bạch Tam Nguyên lúc này cũng đứng quay lưng lại quần hào, ánh mắt họ liền đổ dồn vào lưng áo lão. Có kẻ xướng lên rành rọt:

- Ta là chó ghẻ!

Hắn vừa dứt lời, xung quanh người ta cười rộ. Tên vừa đọc bối rối phân bua:

- Đâu phải nói ta, Cửu đầu ngoan mới là chó ghẻ!

Bạch Tam Nguyên nổi khùng, quay lại nhìn tận mặt kẻ sủa bậy, lạnh lùng hỏi:

- Lộc Đại Tiểu, lão tử không thù không oán với ngươi, tại sao ngươi xúc phạm lão tử?

Dứt lời, lão dằn chân bước tới, mắt lộ hung quang. Lộc Đại Tiểu tái mặt thanh minh:

- Ngươi viết những lời ấy lên lưng thì được, người khác đọc thành tiếng thì không được à?

Bạch Tam Nguyên biến sắc, vội vàng tuột áo xem. Quả nhiên vạt áo sau nhoe nhoét dầu mỡ, viết đúng bốn chữ mà họ Lộc vừa xướng lên. Nhìn kỹ có thể nhận ra nét chữ này cũng chính là nét chữ viết trên lưng áo Lôi Chấn.

Trước ngần ấy anh hùng hào kiệt, Lôi Hành Không cảm thấy chẳng còn chút thể diện nào, bèn điểm mặt con trai mắng:

- Đồ hậu đậu, chuyện gì thế?

Lôi Chấn quệt mồ hôi rịn đầy trên trán, run sợ đáp:

- Hài nhi hoàn toàn… không hiểu.

Quần hào thảy đều kinh hãi: "Bạch Tam Nguyên võ công bình bình, không biết ai viết lên lưng mình đã đành, nhưng Lôi Chấn là nhân vật có thứ hạng cao trong võ lâm mà cũng mù mờ như thế, chứng tỏ bản lĩnh thủ phạm cao thâm khôn lường".

Bạch Tam Nguyên nổi trận lôi đình, hai mắt tóe lửa, quát tháo ầm ĩ:

- Rốt cục là kẻ nào? Có giỏi thì đường hoàng bước ra đấu với lão tử một trận, thò đầu rụt cổ giở trò ám toán trong bóng tối đâu phải là hảo hán!

Bọn hào kiệt im lặng, ngơ ngác nhìn nhau, không ai bước ra. Bạch Tam Nguyên càng thêm hung hăng, giậm chân định thóa mạ thật nặng nề thì một giọng rành rọt vẳng tới:

- Kẻ đưa chuyện chửi bới sau lưng nữ nhân có thể coi là hảo hán được không?

Cùng với tiếng nói, hai nam một nữ dắt theo lừa trắng ung dung xuất hiện. Một trong hai nam nhân là người xuất gia, kẻ còn lại tuổi ước hai mươi, đĩnh đạc anh tuấn, áo trắng ngời ngời, tóc đen vấn sơ thả xõa trên vai, hông giắt một thanh trường kiếm bằng tre, tay cầm bó lạt. Mấy chục sợi lạt như có linh tính, cứ lật bật nhảy múa giữa các ngón tay gã, kết thành một cái vòng tre hình thù kỳ lạ. Gã vừa bước vừa tết vòng, miệng nói nhưng mắt chẳng nhìn một ai.

Bạch Tam Nguyên và Lôi Chấn ngó nhau, sực nhớ lúc dừng chân ăn cơm quán quả có gặp ba người này. Cả hai giật mình, Bạch Tam Nguyên quát:

- Tên đan tre kia…

Thiếu niên nọ chính là Lương Tiêu, cười cười cắt ngang:

- Ta không đan tre, chuyên đan người thôi…

Bạch Tam Nguyên tức giận quát:

- Đan gì mặc kệ ngươi, những chữ này do ngươi viết phải không?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Chữ nào cơ?

Bạch Tam Nguyên vọt miệng đáp:

- Ta là ch…

- Bạch lão đệ! – Lôi Hành Không vội nhắc.

Bạch Tam Nguyên giật mình, gắng nén lại đoạn "…ó ghẻ", trừng mắt nhìn đối phương, hú hồn nghĩ bụng: "Tên này gian xảo thật, suýt nữa mắc lỡm của hắn!". Lão muối mặt quá, càng nghĩ càng căm hờn, liền vung mái chèo sắt, nháy mắt ra hiệu với Lôi Chấn. Cả hai nhảy phốc tới, một trái một phải, đồng thời áp sát Lương Tiêu.

Gã thiếu niên không buồn ngước mắt, búng mạnh hai sợi lạt. Bạch Tam Nguyên và Lôi Đại lang cùng đau nhói nơi cổ tay, sợi lạt nhỏ xuyên vào huyệt Liệt khuyết và thò ra đằng huyệt Thần môn của họ. Thân trên tê dại, cả hai hoảng hốt vùng vẫy. Nội lực của Lương Tiêu bắt đầu chảy theo những sợi lạt vào cơ thể họ, luồn lách buồn buồn trong các kinh mạch. Liệt khuyết huyệt thuộc Thủ thái âm phế kinh, Thần môn huyệt thuộc Thủ thiếu âm tâm kinh, hai mạch tâm phế cùng bị khống chế một lượt gây ảnh hưởng đến toàn thân. Vừa khó thở, vừa tê liệt, Bạch Tam Nguyên đánh rơi mái chèo sắt, tay chân bải hoải không còn chút khí lực nào.

Quần hào cả kinh, định xông lại cứu. Mười ngón tay Lương Tiêu liền cử động thoăn thoắt, thắt hai sợi lạt trên cánh tay Lôi Chấn và Bạch Tam Nguyên thành vòng tròn, xỏ vào cái vòng to bằng tre cầm trong tay. Đám đông xung quanh khua binh khí, hò hét xúm lại. Lương Tiêu hừ mũi, xoay một lượt từ trái sang phải, thi triển công phu Bích vi tiễn bắn những sợi lạt nhỏ ra bốn phương tám hướng, hệt như linh xà quẫy động trong không trung, dệt thành một tấm lưới dày rộng. Chỉ thoáng chốc, bọn hào kiệt đều bị trúng hai huyệt Liệt khuyết và Thần môn, kêu gào thê thảm. Các ngón tay Lương Tiêu bật nhoay nhoáy, vừa bắn lạt mảnh vừa thắt những vòng tròn nhỏ, xỏ vào vòng tre to. Chỉ lát sau, trên vòng tre to đã buộc chùm mười mấy tráng hán. Ai nấy nghiến răng kèn kẹt nhưng không tự chủ được nữa, đành lếch thếch theo bước Lương Tiêu. Những người còn lại đều kinh hồn táng đởm, bỏ chạy tán loạn, không dám áp sát gã nữa.

Xa cách đã mấy năm, mặt mũi Lương Tiêu lại phong trần già dặn hơn nhiều, người hai nhà Lôi, Sở quan sát gã từ nãy đến giờ mà không nhận ra cố nhân. Lôi Hành Không quát:

- Tên đan tre kia, rốt cục ngươi là ai?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Chẳng đã nói lúc trước rồi đấy ư, ta không đan tre mà chỉ đan người.

Sở Vũ tinh mắt, cuối cùng cũng nhận ra gã là ai, kinh ngạc la lên:

- Chính ngươi, ngươi đến để cứu con tiện nhân kia phải không?

Lương Tiêu nhếch mép:

- Ngươi chửi dẻo lắm, ta ghi sổ nợ nhé. Lát nữa ta sẽ thích lên mặt ngươi đủ hai chữ "tiện nhân", không thiếu một nét nào.

Gã mỉm cười mà giọng lạnh như băng, Sở Vũ không khỏi rùng mình.

Bây giờ thì đám hào kiệt giang hồ cũng đã nhận ra Lương Tiêu. Hà Tung Dương nghiến răng trèo trẹo, quát lên dữ tợn:

- Lương Tiêu tặc tử, quả đúng là ngươi!

Trong trận chiến ở núi Phục Ngưu năm nào, Lương Tiêu từng đại triển thần oai chém giết thẳng tay, võ giả nam triều không ai không biết, nhắc lại chuyện ngày đó nhiều kẻ còn tái người kinh sợ. Hôm nay gặp tận mặt tên sát tinh, tim ai cũng nảy lên thình thịch, mắt láo liên nhìn ngó, xem xem có đại đội nhân mã Nguyên triều nào theo gã tới không.

Nhìn Lôi Chấn bị khống chế, Sở Vũ vừa xót xa vừa phẫn nộ, thình lình thét vang một tiếng, phóng kiếm đâm Lương Tiêu. Gã thiếu niên liền ngoắc vòng to lên cánh tay trái, tay phải rút kiếm tre chặt mạnh lên sống kiếm của người đàn bà. Sở Vũ cảm thấy hổ khẩu tê dại, lưỡi kiếm cũng chệch đi, nhưng thị ứng biến rất thần tốc, lập tức nhoài mình theo kiếm, xuất chiêu Hàn nha xuyên lâm, trường kiếm lao chéo như quạ

bay qua rừng. Lương Tiêu cũng bắt chước đâm xéo kiếm, song tốc độ nhanh hơn nhiều, điểm ngay huyệt Khúc trì của Sở Vũ. Cánh tay người đàn bà tê dại, trường kiếm rơi đâu mất, thoắt đã thấy thanh kiếm tre của đối thủ xẹt tới chóp mũi, máu thị như đông cứng trong huyết quản, mọi giác quan tê liệt hoàn toàn, chỉ còn ý nghĩ khiếp hãi quay cuồng trong óc: "Vì sao hắn luyện kiếm pháp được đến trình độ này?".

Lôi Chấn không thể chạy tới cứu vợ, chỉ biết tức tối rủa xả Lương Tiêu. Gã không buồn đếm xỉa, mỉm cười hỏi Sở Vũ:

- Ngươi còn nhớ ta vừa nói gì chứ?

Sở Vũ nghiến răng nín lặng. Lương Tiêu thủng thẳng:

- Ta đã nói là làm. Để cho đối xứng, trước tiên rạch lên má trái của ngươi chữ "tiện", sau đó khắc lên má phải chữ "nhân", và khắc thật sâu, sao cho cả đời cũng không xóa được!

Ai nấy ớn lạnh nhìn Sở Vũ, nghĩ thầm: "Sở Nhị nương mặn mà sắc sảo thế kia, nếu bị thích chữ vào mặt thì sau này còn dám gặp ai nữa!". Người nhà họ Lôi bừng bừng căm phẫn, chửi bới thậm tệ. Sở Cung tuy ghét Sở Vũ cứ bênh nhà chồng chằm chặp, nhưng chẳng gì cũng là huynh muội ruột thịt nên không khỏi động lòng trắc ẩn, khổ nỗi em mình đang nằm trong tay kẻ địch, nhất thời chưa biết tính sao.

Lương Tiêu quyết ra uy áp đảo quần hào, nhưng vừa nhích tay thì Hiểu Sương đã ngăn:

- Đừng, Tiêu ca ca!

Lương Tiêu nhíu mày:

- Muội định cản ta?

Hiểu Sương tái mặt lắc đầu:

- Được, muội không ngăn huynh nữa. Nhưng muội nói thật, chẳng may ai đó chạm lên mặt muội những chữ sỉ nhục nhường ấy, muội chỉ muốn chết cho rồi! Huynh xử sự như vậy đối với một nữ nhân thì còn khủng khiếp hơn giết người ta nhiều. Gia đình họ tộc bà ta ngày ngày trông thấy, nhất định cũng đau xót muôn phần. Vậy là hàng bao nhiêu người khổ lụy để đem lại sự khoan khoái đắc ý cho một mình huynh… Làm như thế, huynh… đâu còn là người tốt nữa!

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Ta chẳng bao giờ nhận mình là người tốt cả!". Gã nhìn đi chỗ khác, nhác trông cặp mắt tròn của Lôi Chấn rưng rưng ánh lệ, bất giác mềm lòng: "Kẻ này tuy lỗ mãng nhưng lại là một nam tử rất trọng tình". Gã bèn xoay thân kiếm tre lên, uốn cong nó rồi bật vào mặt Sở Vũ khiến hai má thị sưng tướng, căm ghét bảo:

- Cút!

Sở Vũ thoát khỏi kiếp nạn, lặng lẽ lùi lại sau. Lương Tiêu gẩy trả trường kiếm cho thị:

- Cầm lấy, Phần hương kiếm thuật chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!

Sở Vũ đón lấy kiếm, mặt trắng bợt như ngâm nước. Các cao thủ của Thiên Hương sơn trang nghe câu đó đều lộ vẻ phẫn nộ. Hiểu Sương thở phào, lại nhìn một xâu đại hán nằm trong tay Lương Tiêu, vội nài nỉ:

- Tiêu ca ca, nếu huyệt đạo bị thương tổn lâu quá thì sẽ ảnh hưởng đến tâm phế. Huynh… thả nốt họ ra đi.

Cô đặt bàn tay mảnh dẻ lên cánh tay Lương Tiêu, mắt tràn ngập nét tha thiết khẩn cầu. Lương Tiêu ngoảnh mặt tránh ánh mắt ấy. Hiểu Sương bèn lắc tay gã, giọng dịu dàng nhưng dứt khoát:

- Tiêu ca ca!

Vòng tre lớn ngoắc trên cánh tay Lương Tiêu đang lồng đầy các vòng tre nhỏ xâu qua huyệt đạo của mấy tên hào kiệt, vì vậy mỗi cái lắc của Hiểu Sương lại khiến đám võ giả đau thấu tới tận tim phổi. Hiểu Sương lắc liền ba lần, đám hảo hán cũng ba lần nhất tề rên rẩm. Cô thiếu nữ giật mình nhìn họ, lòng vô cùng áy náy, vội vàng cúi đầu:

- Ôi, ta xin lỗi!

Lương Tiêu không còn cách nào khác, đành thở ra một hơi:

- Thôi vậy! – đoạn buông vòng tre.

Vòng tre thôi bị nội kình kiềm chế, khí lực cũng trở lại với mọi người. Họ dứt đứt những sợi lạt, tuy đã thoát thân nhưng cơ thể vẫn đau nhức vì bị xuyên huyệt quá lâu, chẳng ai nghĩ đến chuyện giao đấu nữa.

Khoái cảm trả thù bị Hiểu Sương lần lượt dập tắt từng nấc một, Lương Tiêu không khỏi chán ngán, nhìn quanh quất một lúc, chợt dừng ánh mắt ở Hà Tung Dương, chậm rãi nói:

- Ngươi là thuộc hạ của Vân Thù, vì sao cứ gây khó dễ cho Liễu Oanh Oanh, chẳng lẽ ngươi không biết đến giao tình giữa họ ư?

Hà Tung Dương nhổ toẹt một cái:

- Đồ chó Thát nói thối hoắc! Vân đại hiệp trong sạch như nhật nguyệt, há dễ ràng buộc giao tình với con đàn bà đó?

Lương Tiêu nhìn như đóng đinh vào mặt hắn, cau mày hỏi:

- Ngươi nói thật ư?

Hà Tung Dương cất giọng oang oang:

- Nếu có nửa lời dối trá thì Hà mỗ chết không toàn thây.

- Toàn nói bậy, Vân Thù đã từng cứu mạng Liễu Oanh Oanh, cô ta cảm ơn đức ấy mới đem thân đền đáp. Lúc đó cả ngươi và hai nhà Lôi, Sở đều chứng kiến. Lẽ nào là giả được ư?

Cha con Lôi Hành Không và anh em Sở Cung cùng lộ rõ vẻ nghi hoặc, Hà Tung Dương lo cuống, cố gắng che đậy bằng sự tức giận:

- Nhà ngươi mới nói bậy! Vân đại hiệp một đời trong sạch, gần đây cũng đã hứa hôn. Nếu ngươi còn dám sỉ nhục thanh danh của Vân đại hiệp, Hà mỗ dẫu không đủ sức cũng nhất định quyết một trận sống mái với ngươi.

Giọng hắn chắc nịch làm Lương Tiêu hơi nao núng. Trầm ngâm một lát, gã hỏi:

- Ngươi bảo là Vân Thù đã hứa hôn?

- Đúng vậy.

- Hắn biết Liễu Oanh Oanh đang bị giam cầm ở sơn trang này chứ?

Hà Tung Dương nhướng mày nghĩ bụng: "Vân đại hiệp không biết, nhưng dẫu có biết, lẽ nào lại đi câu kết với con nữ tặc kia? Đồ chó Thát lòng lang dạ sói, rắp tâm làm vấy bẩn danh dự của Vân đại hiệp. Lão tử đâu thể để ngươi vênh vang đắc thắng!". Hắn cứng rắn đáp:

- Cố nhiên là biết chứ, Vân đại hiệp còn khẳng định với Hà mỗ, con nữ tặc ấy sống hay chết đều chẳng liên quan đến đại hiệp.

- Hắn nói thế thật?

Hà Tung Dương thét to:

- Hoàn toàn thật!

Những người có mặt nghe xong câu ấy đều hò la khen ngợi. Lương Tiêu đanh mặt nghĩ ngợi hồi lâu, chợt bật cười. Cười dứt, gã điềm tĩnh bảo Hà Tung Dương:

- Hôm nay ta hẵng tạm lưu tính mạng của ngươi ở đấy. Về gặp Vân Thù chuyển lời này: Lương Tiêu rất khinh hắn.

Hà Tung Dương cười mũi không trả lời, bụng bảo dạ: "Vân đại hiệp là người thế nào, đồ chó Thát nhà ngươi lấy đâu ra tư cách đánh giá?".

Lương Tiêu nghĩ ngợi rất lung, sắc mặt lúc tươi tỉnh lúc u ám. Thình lình gã hít một hơi dài, giọng quyết đoán:

- Được, Vân Thù đã không cứu thì Lương Tiêu này cứu vậy. – Ngừng một lát, gã bỗng gọi to. – Sở Tiên Lưu, vãn bối Lương Tiêu cầu kiến!

Tiếng gọi ngân dài rền như sấm động, vang rộng khắp sơn trang. Một lát sau mới có tiếng vọng âm âm vẳng lại. Ai nghe cũng khiếp đảm.

Tiếng gọi dứt, Thiên Hương sơn trang vẫn tịnh không lời đáp. Lương Tiêu cau mặt, sải bước tiến lại phía cổng. Sở Cung lắc mình chặn đường, giọng lạnh lùng:

- Khoan đã! Ngươi vừa nói năng huênh hoang xem thường Phần hương kiếm thuật, phải không?

- Đúng thế, Phần hương kiếm thuật chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!

Sở Cung trừng mắt, vung kiếm đâm thẳng tới. Lương Tiêu hất kiếm tre ra vạch khẽ, đè lên sống kiếm Sở Cung. Đường kiếm này thấm nhuần tâm pháp của Đoài kiếm đạo, quẻ Đoài tượng trưng cho đầm lầy, một trong những yếu lĩnh của nó là nội kình sinh ra lực dính, phong tỏa binh khí của đối phương. Thanh kiếm thép của Sở Cung hệt như bị hút chặt vào bùn quánh, không thể phát lực được nữa. Hắn kinh hoàng giật mạnh kiếm về. Lương Tiêu khoa chân bước tới, kiếm tre áp sát thân kiếm Sở Cung, tiến cùng tiến, lui cùng lui. Hai bên di chuyển như gió. Dù lướt ra xa đến mấy trượng, Sở Cung vẫn không tài nào giằng nổi kiếm về. Hắn bỗng nhớ ra, năm xưa Vân Thù đã từng dùng kiếm pháp lạ lùng này để đè nghiến thân kiếm của mình, bất giác tim đập loạn lên.

Thấy huynh trưởng bị áp chế trước mặt bao nhiêu người, ảnh hưởng đến thanh uy hơn trăm năm nay của gia tộc, lại nhớ rằng chính bản thân mình vừa rồi cũng bị sỉ nhục, Sở Vũ nổi mối căm hờn, phi thân tới, múa kiếm vun vút đâm vào bẹ sườn gã thiếu niên. Lương Tiêu nhún chân quay khẽ, kiếm tre xoay ngang giật Sở Cung ngã dúi, đoạn đâm mạnh vào mũi kiếm của Sở Vũ. Sở Vũ bàng hoàng, kiếm mới đi nửa đường đã biến chiêu, cố gắng đẩy chếch nó xuống chừng bốn tấc, vừa khéo đỡ ngay bên dưới lưỡi kiếm của Sở Cung. Lương Tiêu đã đoán được nước này từ trước, lập tức chém mạnh kiếm tre xuống, sau một tiếng "cạch" gọn ghẽ, kiếm tre lại hút dính kiếm thép của Sở Vũ.

Huynh muội họ Sở có danh chung là Thiên Hương song kiếm, uy thế lẫy lừng suốt ba mươi năm qua, hôm nay lại bị một kẻ hậu sinh tiểu bối dùng kiếm tre kiềm chế đến nỗi không động đậy gì được, không chỉ bọn họ mà cả đám hào kiệt vây quanh đều kinh hoàng táng đởm. Đúng khoảnh khắc lúng túng ấy, đằng cổng bỗng vẳng ra tiếng lanh lảnh:

- Cha! Vân hoành Tần lĩnh! Cô cô! Hương lan hàm tiếu, Xuân thủy doanh doanh!

Tục ngữ nói: Có bệnh vái tứ phương. Huynh muội họ Sở nghe lời nhắc là lập tức thực hiện, chẳng buồn cân nhắc liệu có kiến hiệu hay không. Sở Cung xuất kiếm theo chiêu thế Vân hoành Tần lĩnh, thân hình hơi xoay đi, trường kiếm chứa cương kình thần tốc quét ngang. Mũi kiếm của Sở Vũ lay nhẹ tựa hoa lan bừng nở, chính là chiêu thế Hương lan hàm tiếu. Lương Tiêu cảm thấy hai thanh kiếm sắp nhảy thoát, bèn dồn lực đè xuống. Sở Vũ liền uốn nhẹ hông như sóng gợn, chuyển động của hông lan lên vai, từ vai lan xuống tay, từ tay lan ra kiếm, kình lực trên kiếm chỉ trong nháy mắt chuyển biến ba lần, cùng lúc ấy, hổ khẩu Lương Tiêu cũng nóng ran, kiếm tre oằn lại.

Hiểu rằng kiếm tre sẽ gãy nếu tiếp tục ngạnh đấu, Lương Tiêu vội giảm nội kình. Sở gia huynh muội bắt đúng khoảnh khắc áp lực tiêu biến để thu binh khí về. Tiếng reo hò khen ngợi vang lên rộn ràng xung quanh.

Lương Tiêu liếc mắt về phía cổng. Một thiếu nữ áo lam yểu điệu đang đứng yên ở đó, gã thiếu niên giật mình hỏi:

- Ngươi đấy à?

Cô gái chính là Sở Uyển, khuôn mặt vẫn thanh tú kiều diễm như xưa, chỉ khác là đôi mắt trong sáng giờ vương vất nét sầu. Lương Tiêu đang định hỏi cô ta tin tức của Triệu Thị và Triệu Bính, Sở Uyển đã nhẹ nhàng nói trước:

- Tam thúc công vừa ngủ trưa dậy, sai ta ra mời các vị vào trang xơi nước!

Lương Tiêu đành nén lại những lời muốn hỏi đang đầy ứ lên trong miệng, giắt kiếm tre vào hông sải bước đến cửa. Huynh muội họ Sở tự biết không ngăn nổi gã, đành tránh sang hai bên. Đám hào kiệt đều có mục đích riêng, cũng ào ào xông vào. Cả bọn đi theo con đường nhỏ lát đá xanh, bốn bề hoa tươi nở rộ: trái rập rờn tường vi, phải rung rinh thục quỳ; mé đông tiễn xuân la, bờ tây mãn địa kiều; rào trước thập tường cẩm, giậu sau mỹ nhân anh; chấp chới khắp vườn muôn vẻ tía, trĩu trịt quanh cành vạn ánh hồng. Quang cảnh rạng ngời chan chứa mắt nhìn, hương thơm nồng nàn thấm vào phế phủ mọi người khiến tâm hồn mở rộng, thái độ hùng hổ hiếu chiến cũng dịu bớt.

Đi thêm hai dặm là hết con đường, phía trước vẳng tới tiếng nước chảy róc rách, một dòng suối xanh như ngọc bích luồn ra giữa những khe đá chen hoa trắng, bên trên là cây cầu gỗ lượn vòng xuống bờ bên kia. Nơi ấy cây lá la đà lả bóng quanh một ngôi tiểu đình bát giác mái vòm sơ sài, kèo cột cong queo, gỗ tùng làm xà còn chưa lột sạch vỏ, vẫn lởm chởm vẩy nâu.

Lương Tiêu đặt chân lên cầu, nghe thấy đầu bên kia có người khề khà ngâm:

Đời vốn như chiêm bao,

Cần chi hoài vất vả,

Tối ngày rượu nghiêng ngả,

Ngủ quên bên thềm nhà.

Tỉnh lại ngắm vườn hoa,

Oanh ríu ran đâu đó,

Nghe dịu thơm trong gió,

Phải chăng xuân đã về? [2]

- Chua loét, nghe chán cả tai!

Giọng một cô gái thình lình cắt ngang bài thơ. Cũng cái giọng lảnh lót ấy khiến tim Lương Tiêu gần như ngừng đập, bước chân chợt đông cứng.

Người ngâm thơ cười ngất, tiếng cười vang lên hào sảng:

- Mọi việc Sở mỗ làm đều chua, còn cái tên Lương Tiêu, đánh rắm chắc cũng ngọt.

Cô gái gay gắt:

- Chỉ nói nhăng!

Tim đập thình thịch, Lương Tiêu vén hoa rẽ liễu chậm rãi đi qua cầu. Sở Tiên Lưu đang bó gối ngồi trên tảng đá trước đình, vẻ uể oải biếng nhác, tay cầm chén rượu nhìn ra xa. Gần đó là một thiếu nữ áo lục đứng quay lưng lại phía cầu, hai tay bịt tai, vai so cổ rụt, tựa hồ giận dữ chưa nguôi.

Chuyện đã qua trở nên xa xăm như xảy ra tự kiếp nào. Lương Tiêu nhìn từ phía sau cô gái, định nhấc bước mà chân nặng trĩu, định cất tiếng mà họng nghẹn ngào. Người con gái nghe động cũng quay mình lại, gương mặt tuyệt thế làm không gian bừng sáng, hoa lá xung quanh bỗng nhạt hẳn màu. Nàng xoáy ánh mắt khắp người Lương Tiêu, toàn thân chấn động, vẻ mặt choáng váng, đoạn nàng thốt khẽ, nhào vào lòng gã như én nhỏ tìm ra đường về tổ. Hiểu Sương đứng ngay phía sau, trông thấy cảnh đó không khỏi sửng sốt, hai mắt mở to bàng hoàng.

[1] Tình cũ khó quên.

[2] Trích bài thơ Xuân nhật túy khởi ngôn chí (Nói khi tỉnh rượu ngày xuân) của Lý Bạch.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/con-luan